

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

3 3433 08160808 9

NRGX
Latin (SFA)

EPIGRAMMATUM
ANTHOLOGIA PALATINA.

—•••—
VOLUMEN PRIMUM.

PARISIIS. — EXCUDEBANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.

EPIGRAMMATUM
ANTHOLOGIA PALATINA

CUM PLANUDEIS ET APPENDICE NOVA

EPIGRAMMATUM VETERUM EX LIBRIS ET MARMORIBUS

DUCTORUM,

ANNOTATIONE INEDITA BOISSONADII,

CHARDONIS DE LA ROCHEPTE, BOTHII, PARTIM INEDITA JACOBSII,

METRICA VERSIONE HUGONIS GROTHII, ET APPARATU CRITICO

INSTRUXIT

FRED. DÜBNER.

GRÆCE ET LATINE.

VOLUMEN PRIMUM.

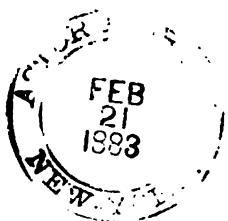
PARISIIS,

EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI IMPERIALIS FRANCIE TYPOGRAPHO,

VIA JACOB, 56.

M DCCC LXIV.

366

UNIVERSITY OF TORONTO
LIBRARIES
366

BOISSONADII

ET

JACOBSII

DIVIS MANIBUS SACRUM.

500
400
300
200
100
0

100 0'

100
0'

PRÆFATIO.

Qua re factum sit ut Anthologia epigrammatum nunc demum prodeat diverso a plerisque hujus *Bibliothecæ* voluminibus ornatu, *editionis Variorum* instar (quod genus olim erat in deliciis), exponere liceat longiore forsitan narratione, sed ingenua.

Jam tricesimus agitur annus ex quo Firminus Didot veterum scriptorum græcorum collectionem amplissimam cœpit moliri, minime sane oblitus aut negligens versicolorum illorum qui totum monumentum, velut hedera aut clematidis ingentem platanum ab imo trunco in ultimos usque ramulos corymbis et flosculis vestit. Imo singularem favorem fortunæ in his tercentum poetarum reliquiis expertus et sibi gratulabatur et orbi literato, quod ille ipse vir, quem unanimi omnes suffragio ad rem gerendam delegissent, elegantiarum arbiter idem et exemplar, omnigena doctrina spectabilis BOISSONADIUS opus summe varium, duodeviginti ferme sæcula antiquitatis complexum in sese receperat edendum. His auspiciis præclarissimis adornari cœpta est Anthologiæ nova editio anno MDCCCXXXVI. Nec latine vertendi quæ Hugo Grotius nondum cognoverat epigrammata bis mille negotium recusavit vir eximius et exquisitarum rerum plenissimam annotationem texebat. Quam cum videret et admiraretur Firminus Didot, enixe obsecravit Boissonadium ut justum et quodammodo perpetuum commentarium scribere ne dedignaretur, quem lectorum omnium et plausu exceptum iri augurabatur et commodo fore summo, plurima quippe in poematis res hodie minus cognitæ sæpissimè tangentibus non satis intellectuorum nisi explicationis aliquid subministraretur. Sed nullo modo, prece nulla permoveri poterat vir immortalis ut sua manu exararet et Didotum typis describere juberet quæ jam ab aliis recte dicta essent et bene exposita : nova modo et sua daturum ; aliena qui desideret, aliunde huic esse petenda ; in notis ea libris prostare. Atqui non poterant in difficilioribus tot numero locis necessaria ad interpretationem præteriri, dum vicini loci in exquisitis philologicæ et literariæ doctrinæ cuppediis luxuriarent. Ita evenit ut tum quidem res faustissimis avibus inchoata et jam multum provecta, subito abrupta omitteretur.

Quod quum ægerrimo animo ferre Didotum viderem, anno MDCCCXXXIX literis adii FRIDERICUM JACOBS, cujus ut alii omnes summam humanitatem ita

ego paternum in me animum gratus usque recordabor. Respondit « *sospitator Anthologiæ græcæ* » ipsum quidem alienum esse a nova editione suscipienda, sed libenter nobiscum communicaturum quæ nunc de singulis locis judicaret aliter ac pridem. Atque nostram in gratiam venerandus senex Anthologiæ Palatinam editionem maxima diligentia relegit, correxit, criticas notas, ubi necessarium videbatur, sua manu appinxit.

Pretiosissimo codice jacobiano (quem appellari fas est) ad nos perlato, Firminus Didot, ut solet, quæsit qua ratione jam instituenda esset quam parabat editionem, quo literarum græcarum amantibus et studiosis quam plurimum inde commodi fieret. Ibi latina Hugonis Grotii animadvertit admirabilia quidem esse illa et prorsus antiquum spirantia, sed iis qui singula quæque accurate sequi et intelligere velint, non satis adjuncti allatura. Quocirca tota ipsi Anthologia *ad verbum* quod ajunt latine vertenda esse videbatur et eum in modum adornanda quo ceteri in hac *Bibliotheca* scriptores et poetæ conspiciuntur. Ad ejusmodi munus obeundum cui otium, doctrina et poetarum venerum sensus esset et superesset, inventus est ΒΟΤΗΙΟΥΣ, cujus ingenium et in poetas græcos latinosque merita nemo nescit. Absolverat tum ille et Comicorum græcorum fragmenta et Athenæi dipnosophistarum translationem, Dindorfii quæ nunc prelum exercet novæ recensionis præ Dalechampiana versione adjiciendam. Quare lætus Didoti literis sine mora Musarum prata amœnissima ingressus est, græca quoque, ut a critico viro exspectari poterat, pro virili emendaturus. Labentibus annis optimum virum non ardor unquam neque alacritas, sed vita destituit opere non absoluto. Quod iterum *pendere interruptum* : iterum hæreret et circumspicere Didotus.

Interea quidquid est hominum eruditiorum et elegantioris doctrinæ amantium per totam Galliam tristissimo percellitur nuntio : decessisse humaniorum literarum decus et per sexaginta (*) annos magistrum tam popularibus quam exteris. At dignum tanto patre filium, GUSTAVUM BOISSONADE, quamquam in juris penetralibus habitantem, græcarum chartarum in hereditate paterna ingens thesaurus minime habuit imparatum : plurima diu neglecta et sibyllinorum ad instar foliorum dispersa suis quæque locis, suo particulas quasque operi reddidit docta et pia juvenis viri diligentia. Sic annotationem in epigrammata græca, brevibus chartulis commissam et per viginti annos a patre derelictam, tanquam Virbium undecumque collegit una cum græcis patris manu correctis, atque opus *Bibliothecæ* Didotianæ olim destinatum felici opera instauravit. Benevo-

(*) Per annos *sexaginta!* Nam docendi initium fecisse dicendus est Boissonadius quo anno scripta dissertatione respondit Academiæ ad quæstionem hujusmodi : *Rechercher les moyens de ranimer en France l'étude du grec et du latin*, ante hoc sæculum anno altero MDCCXCVIII.

lentiæ autem et amicitiaë, qua per totam vitam Boissonadius Didotum anplexus erat, hoc dedit filius ut chartas erudita pietate tanquam renatas Didotum potius quam librarium alium cum lectoribus φιλέλλησι communicare vellet.

Quibus, dum seposita quiescebant, accesserant quæ JACOBSIUS nostra gratia ex ingenii et doctrinaë copiis depromperat, quæ BOTHIUS, denique quæ per viginti annos eximii critici de Anthologia scripserant, quorum libros, libellos, commentationes, observationes Boissonadius non viderat dum in eodem opere versabatur, quippe nondum in lucem edita. Hæc omnia quemadmodum, si viveret, minime neglexisset immortalis viri mira diligentia, ita post dolendum fatum non esse negligenda judicavit Didotus, sed commemoranda quæcumque aut interpretationem sanam adjuvare aut vitiose scripta corrigere posse viderentur.

Hunc in modum re constituta, celebres apud nos reliquias CHARDONIS ROCHETTI, quæ nunc in imperiali Bibliotheca conservantur, excutiendas esse putavi. De quibus vera retulisse cognovi Piccolon nostrum (*Supplément à l'Anthol. grecque*, p. 89 seq.). Quantivis illæ pretii erant ante editum Codicem Palatinum ipsum : nunc magno labore utilia pauca eruuntur; quæ suis locis posuimus. Excipiendus codex Salmasio-Buherianus, de quo paullo post dicemus.

Planudeum codicem optimum, quo Brunckius usus est, docta manu diligentissime scriptum, hujus generis ni fallor antiquissimum, si denuo tractassem (bonarum horarum, ob ordinem diversum, dispendio summo), aut nulla aut perpaucaissima præbiturum fuisse rei criticaë adjumenta nemo dubitabit, sed epigrammatum quæ absunt a Palatinis membranis appendici quam oportet curam impendemus.

Græcorum igitur tum JACOBSIANO ultimæ manus exemplo sive suprema viri in Anthologia habitantis recensione. uti nobis contigit, tum BOISSONADII recensione, ipso rationes ubique exponente; denique BOTHIANA, levioe nonnunquam et inconsiderata, sed bonis inventis non carente. Tribus recensionibus ineditis admovimus præstantissimas observationes rei criticaë principum : MEINERII, HERMANNI, BERGII, HECKERI, SCHNEIDEWINI, OTTONIS SCHNEIDERI, UNGERI, et aliorum. Ex his quæ nobis aut vera aut proxime ad verum accedere videbantur, in seriem græcam recepimus, appposito quidem, ut ipse omnibus in locis judicare possit lector, *apparatu* qui dicitur plenissimo et quam potuimus exactissimo. Qua in opera accidit nobis ut miraremur simul et admiraremur rem prorsus inexpectatam. Post Spalettium et Paulssenium, religiose singula omnia Codicis Palatini rimatos, Wechelianaë editionis exemplum cui Buherius varietatem omnem a Salmasio enotatam eleganti calamo adscribendam curaverat, sine ullo damno negligi et seponi posse videbatur; et seposueram.

At ecce in medio fere capite septimo quum Brodæi notam quandam inspicere m, casu oculus in variantem versiculi alicujus scripturam proxime allitam incidit, eamque magni sane momenti, *alio nemine hujusmodi aliquid referente*. Ne multa, apparuit juvenem SALMASIUM, qui primus codicem excussit, jam tum veteres et recentiores sive interpolatos ductus librariorum aliquoties optime distinxisse, ubi nihil viderat *κομπομικρολόγος* ille Paulssenius, non poterat autem videre Jacobsius in apographo formam literarum reddente, non atramenti et rasæ lotæve membranæ speciem. Quæ Salmasiana, nisi error alicubi patebat, cum pulvisculo sublegi in altera parte capitis septimi atque in Addendis. Unde liquidum confessumque fiet omnibus opus esse ut liber in terris unicus ab homine harum rerum gnarissimo examinetur DENUO, quo scriptura ex ipso olim archetypo ducta, a correctoribus nondum attrectata, certum in modum ubique patescat et ab interpolatis discernatur. De his autem correctoribus, de correctionum et variæ scripturæ fontibus, deinde de dialecticarum formarum mira prorsus in his poematiis *ποικιλία*, unde ea provenerit et qui pro ætate cujusque poetæ aut more modus ejus rei sit statuendus, quæstionem spissam et arduam, sed necessariam, nemodum (quod sciam) tractavit: quæ in hac *variorum editione*, etiamsi aliqua parata haberemus, tractari non poterat.

Latina capitum I, III, IV et VIII sunt BOISSONADII, qui in capite V et parte sexti ea quoque epigrammata latine reddidit quæ apud Hugonem Grotium non habentur. In sexto capite rem omisit, Gregorii Nazianzeni versibus (cap. VIII) ante cetera, ut videtur, translatis. BOTHII sunt latina capitum II et V, sed in sexto capite ille, item ut Boissonadius, telam subito abruperat, ad alia capita transiliens, nonum, undecimum, quindecimum et planudeam appendicem, quæ magna ex parte, integrum nullum, in latinum sermonem convertit. Ingentem hiatum quomodo explerem et in otio satis angusto longissimis capitum, septimo et nono, prospicerem non leviter animi sollicitus, amicissimum virum J. LAPAUME appellavi, cujus multam doctrinam et indefessum in philologicis omne genus studiis ardorem tam ex scriptis quam familiari usu cognitum habebam. Nec sefellit spes in amico posita: sine mora respondit se prompto animo rem suscepturum. Tam longe autem aberat ut oneris aliquid sentiret sibi esse impositum, ut exinde totum se daret Anthologiæ græcæ. Non ea solum quæ Boissonadius et Bothius intacta reliquerant, sed integra capita quindecim Palatinæ et planudeam appendicem « latinitate donavit. » Præterea de plurimis est commentatus et animadversionum suarum condidit fasciculos: unde, quæ fugerunt interpretes priores, excerpta proponet in altero volumine.

In annotatione integra habes Boissonadiana et Jacobsiana exempli ad nos missi, selecta autem ex Bothianis. Ceterum brevitati simul et commodis utili.

tatique legentium consulentes ipsa plerumque verba interpretum et criticorum præstantium, ad rem pertinentia, excerptimus, in locis dubiis, difficilibus aut desperatis, ut oportebat, uberiores, breves vero ubi certa et plana legi videbantur. Nam quæ Firmino Didot ab optimis viris, sicuti narravimus, commendatæ et concreditæ erant copiæ ne distraherentur aut perirent, Anthologiæ instituenda erat *editio variorum* : eam rem bene an secus administraverim, eruditi lectores judicabunt.

HASII

NOTITIA CODICIS PALATINI.

Codex in 4° membranaceus, paginis numeratis 614 quatuorque foliis membranaceis præfixis constans, in Catalogo Roma misso n. 293. Interiori parti operculi agglutinata est inscriptio æri incisa, hujusmodi : *Sum de bibliotheca, quam Heidelbergæ captâ spoliū fecit, et P. M. Gregorio XV trophæum misit Maximilianus, utriusque Bavarix dux etc. S. R. I. Archidapifer et Princeps Elector.* Sequuntur Bavarix arma ut dicunt, id est insignia in scuto, cum temporis nota : *Anno Christi M. IOC. XXIII* : videlicet ex illis Bibliothecæ Palatinæ codicibus est hic noster, quos Gregorius XV papa sibi a Maximiliano Bavarix duce dono datos, nobiles Heidelbergicæ victoriæ manubias accepit, aliquot annis antequam Urbanus VII eandem Bibliothecam Palatinam per Leonem Allatum fere integram Romam advexit : confer Assemani præfationem generalem Catalog. Biblioth. Vatican. tom. I, pag. XXIII. Inferius calamo adscriptum legitur : *In novo Indice Palat. XXIII, olim 33.* Codex vero noster est Palatinus ille nobilissimus, Anthologiam Constantini Cephalex continens, cujus codicis bonitatem atque vetustatem loco suo eruditi per plures innumerabilibus, ut ita dicam, scriptis celebraverunt : eundem vir magni nominis Chardon de la Rochette, a capite ad calcem descriptum, perpetuaque annotatione instructum in animo habet ut in lucem edat; vid. *Analecta Critica Imm. G. Huschke* (Jenæ et Lipsiæ. 1800. 8°) præfat. pag. XIII. Quamobrem, quamquam facile credam hunc librum inter Vaticanos pretiosorem esse quam quemquam pretiosissimum; quod idem Harlesius sentire videtur *Bibl. Gr. vol. IV, pag. 432* : tamen pro eo, quod doctissimus vir et majorum gentium criticus, Chardonus, hanc sibi jam operam totam vindicavit, pergam tenere illam viam, quam institui : ut argumenta quidem, seriemque paginarum partitionemque Codicis diligenter perscribam, de textu vero (præter ea quæ in continuata lectione enotavi) generatim atque universe agam : nam minima quæque persequi præ tanta multitudine codicum minus commode potui. Ac de singulis epigrammatibus indicabo, quo loco inveniuntur aut in edit. Anthologiæ Venetiis apud Petrum et Jo. Mariam Nicolinos Sabienses, impensa Melchioris Sessa, 1550. 8 (*), aut, si illa desunt, in edit.

(*) De qua vide *Bibl. Gr. Harl. vol. IV, p. 441*. Ea autem edit. sum usus, quia in ipso Cod. jam ad

Jacobsii, cujus primus tomus Lipsiæ 1794 est impressus. Loquar itaque primo de quatuor foliis præfixis, non numeratis. In quorum primo, *recto*, invenitur tabula totius Codicis argumenta continens, scriptura sæc. circiter decimi : quam tabulam huc adscribam, quod a Brunckii apographo in *Analectis* (Argentorati 1776. 8), tom. I, præfat. pag. IX seq., in plerisque differt : est autem in codice hujusmodi :

Τάδε ἔνεστιν ἐν τῇδε τῇ (1) βίβλῳ τῶν ἐπιγραμμάτων·

A. Νόννου ποιητοῦ Πανοπολίτου ἔκφρασις τοῦ κατὰ Ἰωάννην ἀγίου εὐαγγελίου.

B. Παύλου ποιητοῦ, σαλαντιαρίου (2), υἱοῦ Κύρου, ἔκφρασις εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν, ἕτε (3) τὴν ἀγίαν Σοφίαν.

Γ. Συλλογαὶ ἐπιγραμμάτων Χριστιανικῶν εἰς τε ναοὺς, καὶ εἰκόνας, καὶ εἰς διάφορα ἀναθήματα.

Δ. Χριστοδώρου ποιητοῦ, Θηβαίου, ἔκφρασις τῶν ἀγαλμάτων, τῶν εἰς τὸ δημόσιον γυμνάσιον, τοῦ ἐπιμαλουμένου Ζευξίππου.

Ε. Μελεάγρου ποιητοῦ, Παλαιστίνου, στέφανος διαφόρων ἐπιγραμμάτων.

ς. Φιλίππου ποιητοῦ, Θεσσαλονικέως, στέφανος ὁμοίως διαφόρων (4) ἐπιγραμμάτων.

Ζ. Ἀγαθίου σχολαστικοῦ, Ἀσιανοῦ Μυρηναιου (5), συλλογὴ νέων ἐπιγραμμάτων, ἐκτεθέντων ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς Θεόδωρον Δεκουρίωνα (6)· ἔστι δὲ ἡ τάξις τῶν (7) ἐπιγραμμάτων, ἦγον διαίρεσις, οὕτως.

α'. πρώτη (8) μὲν ἡ τῶν Χριστιανῶν (9).

β'. δευτέρα δὲ ἡ τὰ Χριστοδώρου περιέχουσα (10), τοῦ Θηβαίου.

γ'. τρίτη (sic) δὲ, ἀρχὴν μὲν ἔχουσα τὴν τῶν ἐρωτικῶν ἐπιγραμμάτων ὑπόθεσιν.

δ'. ἡ τῶν ἀναθεματικῶν (11).

ε'. πέμπτη ἡ τῶν ἐπιτυμβίων.

ς'. ἡ τῶν ἐπιδεικτικῶν.

ζ'. ἑβδόμη ἡ τῶν προτρεπτικῶν.

η'. ἡ τῶν σκωπτικῶν (12).

θ'. ἡ τῶν Στράτωνος τοῦ Σαρδιανοῦ.

ι'. διαφόρων μέτρων διάφορα ἐπιγράμματα.

ια'. ἀριθμητικὰ, καὶ γρήφα (13) σύμμικτα.

permulta Epigrammata Salmasius annotaverat, quo loco in illa invenirentur : ipsa fere ubique convenit cum Aldinis.

(1) Brunck. ἐν τῇδε.

(2) Brunck. Σιλαντιαρίου, et υἱοῦ, quod sequitur, deest.

(3) Br. ἕτε.

(4) Br. ὁμοίων καὶ διαφόρων.

(5) Br. Μυρηναιου.

(6) Br. addit τὸν Κοσμᾶ.

(7) Br. omittit τῶν.

(8) Br. in hoc et in sequentibus omittit hujusmodi ordinales numeros literis scriptos.

(9) Br. χριστιανικῶν.

(10) Br. sic : β' δὲ Χριστοδώρου περιέχει· et addit in fine, κ. τ. λ.

(11) Br. recte ἀναθεματικῶν

(12) Cod. σκοπτικῶν. Br. addit, καὶ διαφόρων, quod non est in Cod.

(13) Sic, forte pro γρήφοι sive γρήφη. Br. habet γρηφώδη.

ιβ'. Ἰωάννου γραμματικοῦ Γάζης ἐκφρασις τοῦ κοσμικοῦ πίνακος τοῦ ἐν χειμερίῳ λουτρῷ.

ιγ'. Σύριγγ Θεοκρίτου, καὶ πτέρυγες Σιμμίου. Δοσιάδα βωμὸς, Βησαντίνου ὠδὸν καὶ πέλεκυς (14).

ιδ'. Ἀνακρέοντος Τητίου Συμποσιακὰ ἡμιάμβια, καὶ Ἀνακρεόντια, καὶ τρίμετρα.

ιε'. Τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ θεολόγου ἐκ τῶν ἐπῶν ἐκλογαὶ διάφοροι· ἐν οἷς καὶ τὰ Ἀρέθου (15), καὶ Ἀναστασίου, καὶ Ἰγνατίου, καὶ Κωνσταντίνου, καὶ Θεοφάνους κεῖνται ἐπιγράμματα.

Huic tabulæ in ima pagina antiqua manu germanica subscriptum est : *Est Bibliothecæ Palatinæ*. Unde vero Brunckius hos duos articulos sumpserit, ις'. Ἀλκίφρονος ῥήτορος ἐπιστολαὶ τινες, et ιζ'. Ἀριστοτέλους βίος, quos in suo apographo pag. X adjecit, non video : nam in Cod. hac pagina non sunt, neque unquam videntur fuisse. Interim multa in Codice aliter atque tabula indicat haberi, et Brunckius præfat. pag. XI-XIV observavit, et ipse demonstrabo suis locis. Eodem folio verso scripta sunt epigrammata aliquot, manu recentiore quam illa cui tabulam debemus ; sunt autem hæc :

I. Ἢ σάτυρος τὸν χαλκόν. Deest in edit. Sabiensi. Jacobs. Anthol. tom. IV pag. 175. Anonymi. [Plan. ep. 246.]

II. Χαῖρε θεὰ δέσποινα. Deest in ed. Sabiensi Jacobs. tom. I pag. 119. CRATETIS. [X, 104.]

III. Δῆμος Ἀθηναίων κ. Deest ed. Sabiens. Jacobs. tom. I pag. 75. [*Simonidis*, Append. 77.]

IV. Ἄσος δ' ὤς. Ed. Sabiens. fol. 195 verso. PLATONIS. [Plan. ep. 210.]

V. Εἰ καὶ σοὶ πτέρυγες, ut LEONIDÆ TARENTINI. Deest ed. Sab. Jacobs. tom. I pag. 168. [Plan. 213.]

VI. Ἰζευ ὑπὸ σκιερᾶν. HERMOCREONTIS. Ed. Sab. fol. 16 recto. [Plan. 11.]

VII. Ἐρχεο, καὶ κατ' ἐμάν. Anonymi. Ed. Sab. fol. 16 recto. [Plan. 12.]

VIII. Ἄχω φίλα μοι. Ed. Sab. fol. 189 recto. GAURADÆ. [Plan. 152.]

IX. Πλῆκτρ' ἔχει φόρμιγγος. Ed. Sab. fol. 205 recto. PAULI SILENTIARII. [Plan. 278.]

X. Σὸν μὲν κάλλος ἔδειξε. Sab. ibidem. Ejusdem. [Plan. 277.]

XI. Μουσάων δεκάτη. Sab. fol. 212 verso. LEONTII. [Plan. 283.]

XII. Οὐτις ἐπ' ἀνθρώπου. Sab. ibidem. Ejusdem. [Plan. 285.]

XIII. Οὐνομ' ἔχεις λιθάνου. Sab. fol. 213 recto. Ejusdem. [Plan. 288.]

XIV. Τίς λίθον ἐψύχωσε. Sab. fol. 190 verso. Anepigrammum. [Plan. 159.]

XV. Ἢ παρήη κυθέρεια. Sab. ibid. PLATONIS. [Ib. 160.]

(14) Hoc de Besantino in sequentem numerum conjicitur a Brunckio.

(15) In Cod. legitur Ἀρεθ : is vero Arethas est

presbyter ille Cæsareensis, cujus Catena in Apocalypsin et alia nonnulla exstant : vid. Fabric. Bibl. Gr. vol. VII, pag. 791.

- XVI. Οὔτε σε παραξιτέλης. Sab. *ibid.* Ejusdem. [Plan. 161.]
 XVII. Τὴν παφίην γυμνήν. Sab. *ibid.* LUCIANI. [Ib. 163.]
 XVIII. Σοὶ μορφῆς ἀνέθηκα. Sab. *ibid.* Ejusdem. [Ib. 164.]
 XIX. Αὐτὸν πυθαγόραν. Sab. fol. 222 *verso*. Anepigraphum. [Plan. 326.]
 XX. Τίς πόθεν ὁ πλάστης. Sab. fol. 203 *verso*. POSIDIPPI. [Ib. 275.]
 XXI. Νικήταν δορίτολμον. Sab. fol. 173 *verso*. [Plan. 46.]
 XXII. Νίψον ἀνομήματα, μὴ μόναν ὄψιν. Unus versus. [Verba ἀντιστρέφοντα, aquæ benedictæ vasculis ad fores ecclesiarum positis insculpi solita.]
 XXIII. Ἡ λῶσσε μή. Jacobs. Anthol. tom. IV pag. 165. Anepigraphum. [Plan. 192.]
 XXIV. Τίς ἄδε· βάρυχα. Edit. Sabiens. fol. 175 *recto*. SIMONIDIS. [Plan. 60.]
 XXV. Τόλμαν ἀλεξάνδρου. Edit. Sabiens. fol. 185 *recto*. ARCHELAI. [Ib. 120.]
 XXVI. Τὰν ἐκφυγοῦσαν. Ed. Sabiens. fol. 192 *recto*. LEONIDÆ Tarentini. [Ib. 182.]
 XXVII. Ἰδ' ὡς ὁ πρέσβυς. Ed. Sabiens. fol. 215 *verso*. Ejusdem. [Ib. 307.]
 XXIX [sic]. Ἄγγριος οὔτος. Jacobs. Anthol. tom. III pag. 198. JULIANI ÆGYPTII. [Append. ep. 43.]
 XXX. Ἰσως με λεύσων. Edit. Sabiens. fol. 174 *recto*. PHILIPPI. [Plan. 52.]
 XXXI. Ταύρου βαθὺν τένοντα. Edit. Sabiens. fol. 2 *recto*. ANTIPATRI. [VI, 256.]
 XXXII. Τὸν ἐκ σινώπης. Edit. Sabiens. fol. 113 *verso*. PHILIPPI. [Plan. 25.]
 Hactenus recensita in Codice manu recentiore sæc. XII aut XIII scripta sunt : quæ sequuntur, sunt in numeratis foliis manu antiqua sæc. circiter noni per totum Codicem ad finem usque continuata.
 2º. PAULI Silentiarrii, Cyri f., *Descriptio Magnæ Ecclesiæ, seu Sanctæ Sophiæ*. Titulus fol. 1 *recto* : Παύλου σιλεντιαρίου ἔκφρασις τοῦ ναοῦ τῆς ἀγίας σοφίας. Incipit : Ἄρ' ἐστὶν εὐρεῖν μείζανα.

[Hic substitit vir præstantissimus, non unquam ad finem persecutus hanc descriptionem, quippe in *verso* hoc ipso folio inchoata cernuntur quæ Bredovio olim misit Epistolis Pariensibus inserenda. Non repetimus Jacobsiana ad Palat. p. 3 — 5; necessaria quæque relata sunt in Annotatione.]

JACOBSII

PROLEGOMENA BREVIORA.

Veteres Græci, religiosissimi mortalium, quum omnia tam secunda quam adversa ad deos referrent, bellis feliciter gestis, hostibus devictis, non solum partem prædæ atque manubias diis, quorum se præsidio victoriam reportasse existimabant, seponere, verum etiam arma hostibus detracta in templis atque delubris eorum dedicare solebant (*). Ad hoc antiquissimum, ut videtur, donariorum genus proxime accedebat aliud, huic cognatum, quum victores præmia in publicis certaminibus, quæ et ipsa sub deorum tutela erant, proposita, tripodas, lebetas et id genus alia, diis consecrarent, simul ut grati animi significationem darent, simul ut memoriam victoriæ apud homines conservarent. Cum quibus duobus generibus conjungendum est tertium, instrumentorum consecratio, quibus quis in arte aut opificio usus fuerat, armorum imprimis, quibus sæpe salutem suam debuerat, aliorumque quæ, quum aut annis et ætate confectus ab opere faciendo cessaret, aut ad aliud vitæ genus transiret, laudabili pietate in templorum vestibulis consenescere quam fortunæ casibus objici malebat.

His donariis, postquam literæ in usu esse cœperunt, inscriptiones sunt additæ, brevissimæ illæ primum et in nominibus se continentes, interdum etiam, si res ita ferret, rhythmicè incidentes, heroico potissimum numero, ad quem postea pentameter accessit, primum apud Iones, tum etiam apud alios. Ad priscae illius consuetudinis simplicitatem compositum epigramma quod, ab impostoribus procul dubio, Amphitryonis quem vocabant tripodi Cadmeis litteris insculptum Thebis in templo Apollinis Ismenii Herodotus viderat (V, 59) :

Ἀμφιτρίων μ' ἀνέθηκεν ἰὼν ἀπὸ Τηλεβοῶων,

et illud quod Virgilius ad eandem rationem finxit ab Ænea in Leucate clipeo Abantis inscriptum (286) :

(*) Æschyl. Agam. 560 seqq., Sept. c. Theb. 260 seqq.

Ære cavo clipeum, magni gestamen Abantis,
Postibus adversis figo et rem carmine signo
ÆNEAS HEC DE DANAIIS VICTORIBUS ARMA.

Quod epigramma vel propterea est memorabile, quod in priscae simplicitatis imitatione insigne tamen acumen habet. Postquam enim in his inscriptionibus verba metri legibus cœpta sunt adstringi, fieri non potuit quin etiam orationis quidam ornatus accederet, cujus natura et ratio ita ferebat, ut nudæ rei expositioni vividior sententiæ vis succederet. Quod magis etiam tum debuit fieri, quum elegiaca disticha huic rei essent adhibita. Quum enim hoc versuum genus strophen quodammodo efficiat, sponte expectatur, ut docta quadam sententiæ conformatione totum illud, quod aures in heroici versus cum pentametro copulatione cum voluptate sentiunt, etiam animo et mente percipiatur. Quare mature factum est ut elegiaci poetæ et singula disticha et periodos ex distichis compositas sæpenumero luculenta quadam sententiâ aut verbo concluderent quod legentis animum pungeret et teneret. Quo brevius autem est carmen, eo magis requiritur ingeniosa sententiæ conversio, aut præceptum ad vitam utile, aut gravis quædam et fecunda γῶμη, aut omnino quod quasi aculeum in animo relinquat. Sic itaque epigrammata, primum donariis, tum monumentis sepulcralibus, tabulis votivis, statuis, signis aliisque rebus adhibita, cum externa carminis forma naturam quoque carminis induebant. Neque tamen hoc ita velim accipi, quasi id quod in hoc genere poeticum est, totum ab externa ejus forma derivandum esse existimem. Nam in rebus quoque illis, quæ epigrammatis concinnandis opportunitatem dabant, quantum inerat ad pietatis, admirationis, grati animi sensum excitandum, quo quum incalescit pectus, sponte poeseos vis et lumen enascitur! quam crebro vota cum gratiarum actione, preces cum lætitiæ significatione jungendæ erant! quam acriter sæpe rerum ipsarum, quibus addebatur inscriptio, ut statuæ, tabulæ

pietæ alijsve similis operis præstantia ad laudem ejus auctorisque excitare. debebat! In monumentis autem sepulcralibus quot et quanta fuerint ad commoti pectoris sensus expromendos invitamenta, quid attinet dicere? Quæ omnia sunt ejusmodi, ut sponte appareat quomodo factum sit ut ἐπίγραμμα, quod a nuda nominum commemoratione cœperat, satis mature angusta quibus continebatur claustra perrumpere gestiret et, quantumvis exiguis finibus circumscriptum, ad poematis tamen laudem et virtutem adspiraret.

Diu tamen in hoc genere priscus ille color, prisca simplicitas obtinuit, ita ut poetici coloris lumina ei nonnisi summa cum temperantia adhiberentur. Idque non unam ob causam. Loci enim cui destinata fuerant epigrammata, ratio: basis statuæ angustior, cippi area non admodum spatiosa, margo donarii, effusam orationem intra arctos fines cohibebat; quumque ipsa res postularet ut, qua de causa epigramma esset additum, sine mora intelligeretur, cum hoc ipsum, tum pia donarii aut monumenti epigrammate ornandi destinatio et brevitatem commendabat et ambitiosum ornatum, ut a re alienum, præcebat. Verum ex antiquissimo hoc epigrammatum genere, quod totum pendebat a rebus quæ ei originem causamque præbuerant, aliquanto post aliud est exortum genus, materia illud a priore non diversum, forma haud paullo liberius. Cœperunt enim nonnulli ad priscarum illarum inscriptionum similitudinem epigrammata scribere, non hoc consilio ut ἀναθήμασιν ea aut monumentis aut artis operibus accommodarent, sed ut in tali argumento, quod ipsorum animos ad se advertisset, suaviter et ingeniose luderent. In ejusmodi lusibus sicuti princeps et genuina epigrammatis forma servari debuit, sic a prisco et simplici orationis genere necessario recedendum fuit. In talibus igitur epigrammatis quum uberior rei expositio, narratio explicatio, oratio floridior locum haberet, ortum est illud genus quod, quum ἀναθηματικὸν vellet videri, revera ἐπίδεικτικὸν fuit. Huic generi, cui jam Simonides videtur prælusisse, plurimi navarunt operam. Et quum post Alexandri Magni imperium, rebus per totam Græciam vehementer immutatis, poesis quoque novam quodammodo speciem novumque cultum sumpsisset, in quo simplicitatis quædam affectatio cum operosa eruditione conjuncta erat, ita ut multi curiose mallent loqui quam bene, cœperunt scribi epigrammata quæ nulla re magis quam arte et doctrina conspici et commendari vellent. Inter

hæc principem locum tenet illud genus, quod rerum a poetica tractatione quodammodo abhorrentium eique renitentium, instrumentorum potissimum omnis generis curiosa enumeratione continetur et, licet veræ poesis aut parum aut nihil habeat, artificiosa tamen tenuissimarum rerum descriptione sermonisque ad illas res ornandas egregie conformati delectu placere potest.

Jam vero huic poseos generi *parodias* mature adhæsisse, et fere simul cum eo natas esse, nemo mirabitur qui Græcorum ingenium noverit, quorum, ut verissime observavit Welckerus (in eruditus ad Theognidem Prolegomenis p. LXXX), universa vita sermonesque omnes atque omnia convivium parodiarum lusibus abundabant. Hinc exortum est genus epigrammatum σκωπτικῶν, quod seriore ævo, quamquam etiam antiquitus, sed seriore inprimis ævo, i. e. post æram christianam, ita frequentatum atque exornatum est, ut et olim et hodie quoque longe plurimi, quum epigrammatis mentionem fieri videant, continuo aliquid quod risum moveat, sales et dicteria, sibi animo fingant.

Est autem aliud præterea genus, a præcedentibus diversum, sed a veteribus studiose excultum, quod medium quodammodo est inter elegiam et epigramma ἐπίδεικτικόν, elegiæ tamen plerumque vicinior. Quemadmodum enim inter breviores, ut hoc utar, Propertii elegiæ quædam reperiuntur quæ ob totam singularum partium conformationem, et inprimis ob vividiorum exitum facile epigrammatis annumerari possint, ita inter poemata quæ in Florilegiis epigrammatum leguntur, amatoria inprimis, convivalia et sententiosa, haud pauca habentur quæ pro elegiis habere et cum Mimnermi alicujus aut Solonis et Theognidis ἐλεγεῖσις commode jungere possit. Et hujus quidem generis longe maximus ex omni fere ætate numerus ad nostra temporis servatus est; in quo plurima sunt et inventionis laude conspicua, et orationis elegantia præstantissima, quibus jactura quam in elegiacis optimi ævi poetis fecimus, quodammodo resarcitur, idque eo magis, quo verisimilius est haud pauca in iis ex limpidissimis vetustiorum elegiacorum fontibus deducta et derivata esse.

Jam reputantibus nobis quanta fuerit per totam Græciam ab antiquissima ætate publicorum privatorumque omnis generis monumentorum copia, e quibus plurima inscriptionibus instructa fuisse constat, dubitari non potest numerum epigrammatum versibus conceptorum non fuisse

exiguum. Inter hæc quum plurima essent quæ ad populorum res gestas, ad veterem urbium memoriam, singulorumque hominum vitam illustrandam momentum haberent, Græci, vetustæ rerum suarum memoriæ perscrutatores curiosissimi, nec hunc fontem neglexerunt, existeruntque qui ejusmodi epigrammata ex dispersis monumentis colligerent, simulque cum ipsis, ad quæ pertinebant, operibus descripta et adumbrata servarent. Commemorantur collectiones hujus generis, in duobus ante ævum nostrum sæculis a Polemone concinnatæ, tum Alcetæ, Philochori et aliorum, quarum nulla ætatem tulit, quamquam satis est credibile a serioribus tum historicis tum Anthologiarum conditoribus syntagmata compilata nec pauca ex iis, fortasse optima quæque et præstantissima, ad vos servata et propagata esse (*). Cum maximo enim literarum emolumento factum est ut sæculo fere ante Christum nato MELEAGER Gadareus, vir ingeniosus nec poeta mediocris, ex optimis omnis ævi poetis epigrammata deligeret atque in unum corpus conflaret, cui στεφάνου sive coronæ titulum fecit. Hoc elegantis industriæ exemplum centum annis post imitatus est PHILIPPUS Thesalonicensis, qui et ipse se in epigrammatico genere cum laude exercuit, novam ex poetis qui post Meleagrum epigrammatis scribendis operam navaverunt, coronam contexens. Uterque epigrammata in ordinem recepta secundum initia disposuit, ita ut literarum ordinem sequeretur, cujus ordinis manifesta supersunt vestigia. An temporis quoque et ætatis poetarum, aut argumentorum similitudinis habita sit in disponendo ratio, nunc quidem ignoramus, neque tamén probabile est (**). Ceterum uterque collectionem suam auspiciatus est proœmio, in quo, quod στεφάνου sive coronæ nomen et ratio quodammodo postulabat, singuli poetæ cum singulis floribus plantisve comparantur.

Ac hi quidem Florilegiorum conditores antiquissimi nulli epigrammatum generi præ ceteris favisse, nullum de coronis suis exclusisse videntur; sed quæcumque digna censuissent ut a posteris legerentur, ea sine argumenti discrimine adoptaverant. Postea autem secuti sunt qui

(*) [De qua re docte et copiose egit Heckerus, Commentat. crit. in Anthol. parte prima p. 66 seqq.]

(**) [Atque unum agnoscunt alphabeticum quem dicunt ordinem Passovius *Quæstione de vestigiis Coronarum Meleagri et Philippi in Anthologia Constantini Cephaleæ*, Vratisl. 1827, et Weigandus *De fontibus et ordine Anthologiæ Cephaleæ*, in Museo Rhenano a. 1845, p. 161 seqq., 541 seqq.; a. 1847, p. 276 sqq.]

argumenti ratione habita epigrammatum facerent delectum. Horum unus, STRATO Sardinus, homo nequiter ingeniosus, sed poeta elegans, secundo, ut videtur, post Chr. sæculo exeunte, turpi consilio ex Meleagri et Philippi coronis ea excerpsit quæ ad puerorum amores spectarent, multaque de suis, antiquioribus illis haud paullo flagitiosiora, admiscuit. Hunc libellum, cum Philænidis fortasse et Elephantidis famosis operibus, cum Lusibus Priapeis, et paucis aliis antiquitatis ejusdem farinae libris comparandum, a recentioribus autem et christianis hominibus longe longeque superatum, Μοῦσαν παιδικὴν inscripsit: quæ propudiosa collectio periisset nisi christianus homo ejus ætatis, quam hodie nonnulli nobis tamquam omnis incorruptæ religionis sedem in exemplum proponunt, eam cum christianis argumentis poematis conjunctam et quodammodo circumvallatam servasset (*). Honestius consilium secutus DIOGENES LAERTIUS, Vitarum philosophorum scriptor, ea potissimum epigrammata, quæ ad philosophos spectarent, collegit et in peculiari libro condidit. De qua collectione si judicare licet ex iis quæ Diogenes inde in Vitis excitavit, longe maxima pars ejus continebatur ineptis et jejunis ipsius compilatoris poematis, vario metrorum genere conscriptis, unde totum illud syntagma Παμμέτρου titulo inscripsit (**).

Proximis sæculis ob miseram Græciæ conditionem aliasque ob causas, quas hic commemorare nihil attinet, studium poeseos refrixit, donec imperii sede Byzantium translata, Græcisque literis tum in Imperatorum aula, tum in aliis etiam orbis Romani partibus novo splendore collustratis, Musæ quoque ex alto duorum fere sæculorum sopore excitari cœperunt. Exstitit tum, quinto ut videtur sæculo ineunte, NONNUS Panopolitanus, vir admirabilis, qui spisso Dionysiacorum opere omnem Bacchicarum fabularum farraginem elegantissima quidem oratione, sed incredibili loquacitate congescit.

(*) Reperiuntur hic illic in bibliothecis libri manuscripti qui initio et fine orationes sacras, preces, controversias et similia offerunt, in media sui parte autem impia et obscena, similes Nisi filiz superne formosæ, sed candida succinctæ latrantibus inguina monstria.

(**) [Sed in Constantini Cephaleæ Anthologia quam tenemus, haud ullum vestigium certum inveniri τῆς Παμμέτρου recte observavit Weigandus p. 558. Addendum est autem *Diogeniani Heracleotæ Anthologium*, qui Meleagri et Philippi Coronis tanquam supplementum addidit quæ post illos ad Hadriani vel Antonini usque tempora scripta erant epigrammata, præsertim satyrica, velut Lucillii, Luciani, ipse quoque literarum ordinem secutus. Vide Weigand. p. 552 seqq.]

Per hunc restaurata et insigniter excolta heroici versus elegantia, ita ut præter varietatem majorem nihil fere in ejus conformatione desideres, exorti sunt cum in heroico poeseos genere, tum in aliis nonnullis, poetæ qui, viam Nonni vestigiis impressam magna cum alacritate secuti, veteres fabulas haud contemnendo successu exornarent. Et epigrammatum quoque sextum post Chr. sæculum et Justiniani potissimum ætas lætatum proventum habuit. Hoc enim ævo floruit *Marianus Scholasticus*, elegantium aliquot epigrammatum auctor; *Christodorus*, qui, præter epigrammata, statuarum Zeuxippi descriptionem reliquit optimis versibus concinnatam; *Julianus* cognomine *Ægyptius*, *Paulus* denique *Silentarius*, *Macedonius* consul, *Agathias Scholasticus*. Qui omnes optimorum poetarum lectione imbuti, quum se ad epigrammata scribenda dedissent, neque ullum fere argumentum eorum quæ veteres versibus tractarunt, intentatum reliquissent, plurima concinnaverunt, quæ sæculi vitia, optimo cuique inhærentia, multis virtutibus compensarunt. Inter quos homines, non ingenii tantum elegantia et eruditione, sed honoribus quoque et vitæ splendore insignes, *ACATHIAS Myrinæus*, ob juris civilis professionem *Scholasticus* dictus, ne læta illa tum sui tum proxime antecedentis sæculi messis interiret, eam quasi in horreum inferre, id est, ad Meleagri Philippique rationem recentiorum poetarum florilegium condere instituit, ita tamen, ut omnem materiam secundum argumentorum diversitatem in plures libros digereret. Quam collectionem *Κύκλου* nomine inscripsit, hanc, ut videtur, ob causam, quod poetarum ab ipso compilatorum nomina ita implicaverat, ut se tanquam in *κυκλικῆ χορεία* eodem semper ordine exciperent. Hoc consiliun., capitumque in quæ totum opus descriptum est, et unius cujusque capituli argumentum *Agathias* exposuit in præmio quod corpori a se conflato, ut *Meleager* olim et *Philippus coronis* suis, præfixit (*).

Quum jam, præter *Stratonis* et *Diogenis* collectiones, tria exstarent epigrammatum *Florilegia*, antiquissimum poetæ *Gadareni*, et duo alia, hujus tanquam supplementa, *Philippi* et *Agathias*, tertio post *Agathiam* sæculo, quo tempore

(*) [Addenda est *Palladæ* vel *Palladii* epigrammatum collectio, de qua vide *Heckerum* ad cap. VII, epigr. 339, infra p. 458. Etiam *Leonidæ Alexandrini* *ἱσοψήφων* et *Nicodemi Heracleolæ* *ἀντιστροφόντων* collectiones exstitisse videntur, de quibus *Weigand*. p. 565, 566. Idem de *Gregorii Magistri* inscriptionem a se multis in locis reperatarum collectione dixit p. 564, cum *Heckero* *Comment. crit.* I, p. 166 seqq.]

Constantinus Porphyrogeneta, ut ingentem veteris eruditionis materiam in compendium redigeret, ex historicis, medicis, æconomicis aliisque scriptoribus excerpta facienda eamque farraginem secundum argumentorum varietatem in capita redigendam curabat, alius quidam *CONSTANTINUS* cognomine *CEPHALAS*, ignotus ceteroquin homo, simili quodam consilio vetera illa *Florilegia* compilanda et ex epigrammatis inde selectis novum syntagma, ad *Agathias*, ut videtur, exemplum in plura capita descriptum, condendum et concinnandum suscepit. Post hoc opus vetustiores *Anthologiæ* evanuerunt, nec multum aberat quin *Constantini* quoque *Florilegium* idem fatum subiret, postquam sæculo decimo quarto *MAXIMUS PLANUDES*, homo industrius neque indoctus, *Constantini* *Anthologiam* denuo compilaverat in aliumque ordinem redegerat. Quum enim *Constantinus* omnem epigrammatum numerum secundum argumentorum rationem in generalia quædam capita digessisset, ita ut *dedicatoria*, *satyrica*, *amatoria*, *convivialia* ceteraque junctim legerentur, nullo præterea alio discrimine; *Maximus Planudes* et librorum ordinem immutavit et singulos libros in plurima capita discerpit, excepto septimo qui *amatoria* complectens distributionem per locos communes minus ferebat. Ceterum *Planudes* in hoc opere quod *Ἀνθολογίαν διαφόρων ἐπιγραμμάτων* inscripsit, nihil aliud egit nisi ut *Constantini* syntagma in compendium redigeret. Ex alio enim fonte non hausit, nisi quod libro quarto plurimas habet in statuas, tabulas pictas, aliaque artis opera, quorum in *Constantini* opere, quale hoc in *Palatinis* membranis servatum habemus, nullum est vestigium: unde suspicamur *Planudem* illius *Anthologiæ* habuisse exemplum uno hoc de artis operibus capite auctius (*). Ceterum magnum epigrammatum numerum omisit, et quidem, præter *puerilem Musam* *Stratonis*, omnia quæ lascivioris essent argumenti, tum quæ ob graviores scripturæ depravationes haud facile possent intelligi. Si quid autem vel ex hoc vel ex altero genere in ordinem recepit, in his plerumque verba lasciva et obscena cum castioribus commutavit, in depravatis autem verba corrupta aut omisit aut pro virili sua parte emendare conatus est. Quum autem neutrum horum ei satis feliciter

(*) [Sui similis *Harduinus* in his quæ *Buherius* suo exemplo adscripsit: « *Planudem* *Anthologiæ* non repurgatorem tantum, ut vulgo putant, sed verius auctorem credebat *Jo. Harduinus*, *Soc. Jes.* Vide ejus *Oper. Select.* p. 494. »]

cessisset, factum est ut, Constantini Anthologia ex tenebris, quibus per plura sæcula obruta fuerat, in lucem protracta, Planudis opera, cuius ratio et modus tum demum cognosci et intelligi poterat, a doctissimis hominibus non sine causa, sed, ut mihi quidem videtur, majore quam par erat acerbitate reprehensionibus et conviciis proscinderetur.

Sicut autem, quod diximus, Constantini Florilegio antiquiores illi *στέφανοι* una cum *κύκλω* Agathiae manibus hominum excussi fuerunt, ita ipsum Constantini syntagma Planudis opere in oblivionem adductum est. Nam post renatas sæculo decimo quinto literas Planudis Florilegium, post primam editionem a JANO LASCARI Byzantino Florentiæ factam (*), crebro per alios cum in eadem urbe, tum Venetiis et alibi typis repetitum (**), commentariis etiam a duobus Franco-Gallis, JOANNE BRODÆO, Turonensi, et VICENTIO OPSOPHO (***) illustratum est. In quibus editionibus atque commentariis quid ad emendam illustrandamque Anthologiam sit præstitum, exponere conati sumus in Prolegomenis primo Animadversionum nostrarum præfixis volumini; unde petant quorum hæc nosse interest. Ad nostrum consilium sufficit commemorasse HENRICI STEPHANI operam in Florilegio Planudis cum auctariis notisque criticis eleganter edendo præstitam; quam editionem, Parisiis excusam anno 1566, non longo intervallo secuta est ea quæ a Wechelii heredibus meliore consilio quam effectu procurata est Francofurti anno 1600. Ibi textui Stephaniano apposita sunt scholia a recentioribus Græcis e vulgaribus libris corrasa (†), subjecti autem commentarii Opsopæi et Brodæi, et hi quidem cum accessionibus a Brodæo profectis.

Post hanc editionem per duo fere sæcula nulla

(*) Anno 1494, forma 4^a, editio uncialibus quas vocant literis expressa. Vide Wolfii *Analect. litt. fasc. I*, p. 237 seqq.

(**) Apud Aldum a. 1503, 1521 et 1550; apud Juntam Florentiæ a. 1519; ap. Badium Ascens. Parisiis a. 1531; apud Nicolinos Sabienses, Venet. 1550.

(***) *Opsopæi* commentarius in tres priores Anthologiæ libros et in septimum primum prodiit Basileæ a. 1540; *Brodæi* observationes in integrum Florilegium ibidem ap. Froben. a. 1549.

(†) [Millerus meus Delectus duos epigrammatum ostendit mihi a Byzantinis hominibus commentario instructos verboso, grammaticas nugæ et omne genus ineptias narrante, ex eadem, ut videtur, officina unde prodierunt scholia quæ speciosos codices Oppianeorum onerant. Talia cum tædio summo percurruntur. Similis fuerit codex Vaticanus, olim Parisiis n. 20, de quo Hasius: « Continet epigrammata cum scholiis maximam partem ad rem grammaticam pertinentibus. »

suscepta est quæ in censum venire possit. Sed quum eruditi quidam homines, qui græcæ poesos studium cum Musis latinis conjunxerant, epigrammata haud pauca, ludentes plerumque et aliud agentes, in latinum sermonem vertissent, non omnes eodem successu, sed multi satis probabiliter (*), sæculo decimo septimo exstitit HUGO GROTIUS, vir eximius et in illo quoque sæculo, nobilium ingeniorum feracissimo, a paucis superatus, qui post eclogas poeticas ex utroque Joannis Stobæi opere excerptas, alteramque illam collectionem locorum illustrium ex Tragicis Comicisque græcis, quæ omnia eodem metrorum genere latinis versibus expresserat, Anthologiam quoque integram eadem ratione vertendam suscepit. Quod ab eo, sene sexagenario, summa cum arte nec minore diligentia perfectum esse omnes uno ore fatentur. Verum hoc tam eximium opus quum una cum textu græco plurimis a se locis rectius constituto editurus esset, editionemque instantis fati quadam præsentione urgeret, morte præventus est (**). Hinc factum est ut textus a Grotio ad criticam rationem emendatus periret, latina autem interpretatio diu in bibliothecarum tenebris lateret, donec exemplar ejus ex bibliotheca P. Burmanni Secundi (***) , qui plurima inde in commentariis suis excitavit, ad Hieronymum DE BOSCH, virum cum totius antiquitatis, tum latinæ inprimis poesos amantissimum, delatum talis editionis, qualem Grotius mente conceperat, consilium pareret. Prodiit hæc editio, spectabili formarum magnitudine, chartarum nitore, typorum elegantia oculis se præ multis aliis commendans, inde ab anno 1795 tribus voluminibus, totum Planudæ Florilegium cum Mantissis nonnullis præstantissimis, omnia cum Grotii interpretatione græco textui e regione posita, complectentibus. His adjectum est anno 1810 quartum volumen, quod præter ineditas *Fride-*

(*) Obiter hoc loco commemorabimus editionem Anthologiæ ab *Andrea Rivino* susceptam, quæ singulis epigrammatis Florilegii Planudæ, quod in Chiliadas divisit, addidit omnes interpretationes metricas undecumque corrasas: titulus libri *trecentos et triginta* poetas omnium nationum famigeratissimos commemorat. Prima Chilias prodiit Gothæ anno 1651; reliquæ duæ manu exaratæ servantur in Bibliotheca Universitatis Lipsiensis.

(**) Specimen editionis, cujus curam Grotius Isaaco Vossio demandaverat, missum est Parisios mense januario anni 1645, commemoraturque in Grotii *Epistolis* p. 740. Hoc ipso anno, paucis post mensibus, vir summus defunctus est Augusti m. die 28.

(***) De hoc operis præstantissimi exemplari aliisque quibusdam apographis accurate tradidit Chardonus de la Rochette, *Mélanges*, t. I, p. 372 seqq.

rici Sylburgii et Claudii Salmasii notas, editoris commentarios in librum I et II continet; quinto ne inchoatum opus absolveret vir præstantissimus morte est prohibitus, quæ eum anno 1811 senem septuagenarium literis et amicis eripuit. Sed telam a Boschio exorsam, ne imperfectum relinqueretur opus, detexit eruditissimus David Jacobus VAN LÆNNEP, qui, adjectis quæ ad hoc negotium adhuc deessent, partim ex Boschii schedis, partim ex sua ipsius penu instructissima, edito anno 1822 volumine quinto, quod desiderabatur, insignem apud græcæ latinæque poseos amantes gratiam iniit.

Sed diu ante quam Boschius præclaro hoc opere Grotii Manibus quodammodo litaret, nova Anthologiæ græcæ lux exorta erat per BRUNCKIUM, virum græcæ doctissimum, multisque operibus editis de bonis literis immortaliter meritum. Sed priusquam de Brunckii in Anthologiam meritis exponamus, redeundum est nobis ad illud tempus quo CLAUDIUS SALMASIUS, duodeviginti annorum puer, sed jam tum supra vulgarem modum eruditus, anno 1606 Heidelbergæ in bibliotheca Palatina unicum Anthologiæ Constantini codicem, pretiosissimum illius thesauri κειμήλιον, invenit. Quo libro semel in manus sumpto quum statim intellexisset quanto hæc Anthologia altera esset uberior, eum non prius deposuit quam totum excussisset. Ab eo inde tempore hoc Florilegium doctorum sermonibus celebrari cœpit. Editionem ejus promiserat Salmasius, neque ullus fere est ex ejus libris, ubi non hoc promissum iteraverit; verum quo erat fervore, ab alio ad aliud opus delatus plurimisque districtus laboribus fidem datam non exsolvit. Interea pretiosissimis illis membranarum perfunestissimum triginta annorum bellum, anno 1623 Romam in Vaticanam bibliothecam delatis, unde post duo sæcula per victrices Franco-Gallorum legiones Parisios sunt missæ, excerpta a Salmasio facta cupide expetebantur, et a quibusdam descripta in multorum manus venerunt. Ex hujusmodi apographis, vitiosis illis plerumque et interpolatis, superiore sæculo quædam veteris illius Anthologiæ capita cultu plerumque parum eleganti, neque ea qua par erat diligentia in lucem protrusa sunt (*), integrum opus, licet

a pluribus susceptum et promissum (**), nescio qua fortuna semper intra bibliothecarum claustra retentum est. Tandem BRUNCKIUS felici quodam casu, quum jam virilem ætatem attigisset, inter ipsos belli Borussiae tumultus, græcis literis admotus, vix e limpidiis illis fontibus gustaverat, quum incredibili ardore dies noctesque hoc unum ageret, ut sitim gustando excitatam largis haustibus restingeret. Forte in ejus manus apographa quædam Anthologiæ ineditæ inciderant. Non ignorabat quanto desiderio hoc opus per tot jam annos expeteretur, et quam sæpe spes de eo concitata cecidisset irrita; quare illud maxime judicabat idoneum unde nominis illustrandi merendique de literis auspiciis faceret. Quod consilium ita executus est, ut quæcumque epigrammata cum ex Salmasii excerptis, tum ex Planudis Florilegio aliisque ex libris et inscriptionibus corrasisset, ea omnia ad auctores suos relata, cum nonnullis aliis, Solone, Tyrtæo, Callimacho, Bucolicis aliisque, brevibus ad omnia observationibus adjectis, in tria volumina digesta, sub ANALECTORUM titulo ederet Argentorati anno 1776. Hoc opus, ut omnia quæ vir præstantissimus lucrique ex literis faciendi contemptor generosissimus typis exscribenda curavit, externo nitore ultra modum illius temporis conspicuum, quamquam magno et merito eruditorum plausu exceptum, non tamen ex omni parte satisfecit eorum desiderio, qui in ejusmodi opere, ex uno fonte maximam partem derivato, non tam id requirerent quod facile esset intellectu, eique lectorum generi, quod nihil præter voluptatem sectatur, nulla impedimenta objiceret, quam textum ad veterum librorum fidem certamque critices normam diligenter et accurate constitutum. Qua in re quantopere vacillet Brunckiana editio, et alii monuerunt, et nos exemplis allatis docuimus cum in Prolegomenis nostris (p. CLXV—CLXXXI), tum in præfatione ad Anthologiam Palatinam, ubi de Brunckii in Anthologiam meritis data opera disputavimus. Ex qua disputatione hoc posuisse suffecerit, virum ingeniosissimum, quum genuinis Palatini olim, tum

Stratonis aliorumque veterum poetarum græcorum epigrammata, Altenburgi. Utrique libro adhibendum est a Jo. G. Schneidero editum a. 1772 *Periculum criticum in Anthologiam Constantini Cephalæ tum editam tum ineditam*.]

(**) A. DORVILLE imprimis, qui magnam vitæ partem huic operi impenderat. Ejus apparatus cum aliis manuscriptis in bibliothecam Bodlejanam migravit. Vid. Wytteub. Bibl. crit. vol. III, part. 3, p. 160 seqq.

(*) Bene tamen non uno nomine de Anthologia meruit REISKIUS, qui partem τῶν ἐρωτικῶν in *Miscellaneis Lipsiensibus novis*, vol. IX, anno 1752, deinde excerpta ex capitibus V, VI et VII in peculiari libro edidit, multis eruditisque observationibus adjectis. [*Anthologia græca a Constantino Cephalæ conditæ libri tres*. Lips. 1754. Anno 1764 *Chr. Ad. Klotz* edidit caput XII :

Vaticani codicis lectionibus careret, neque earum nanciscendarum opportunitatem haberet, sexcentis in locis pravas conjecturas pro membranarum lectionibus habuisse, neque minus sæpe, ut quæ corruptelis horrerent lævigaret, violentas et temerarias conjecturas suas in textum invexisse.

Sed hos elegantissimi viri errores suspicione tum magis præcipere quam certis argumentis convincere poteramus, quum puriores fontes paucissimis tantum paterent, qui otiosi ad eos sedebant. Quare quum nulla spes esset subsidia quibus Brunckius caruerat, aliis oblatum iri, divenditis autem *Analectorum* exemplaribus nova editio a literarum amantibus cupide expecteretur, quam, Gallia bellis civilibus et externis vehementer vexata, ab ipso editore procuratum iri ne exspectari quidem poterat, ad exitum superioris sæculi *Analectorum* textum, omissis quæ ab Anthologia aliena essent, emendatisque quæ Brunckius ipse in notis adjectis correxisset, Lipsiæ quattuor voluminibus repetendum curavi. Ad hæc mox quintum accessit, Indices copiosissimos continens, et octo alia quæ Animadversiones complectebantur cum *Paralipomenis* (*). Horum enim haud exiguus mihi numerus succreverat cum aliunde, tum ex ipso Vaticano codice, quem Uhdenius, vir illustris, qui tum Romæ negotia potentissimi Borussiae regis procurabat, ab Heynio ad eam rem excitatus, in meam gratiam excuserat; cujus præstantissimi viri opera paulo post integri codicis apographum, ab Josepho Spaletti, scriptore olim bibliothecæ Vaticanæ, singulari diligentia factum, in bibliothecam publicam Gothanam illatum est. Ex hoc demum libro, qui, si a paucis erroribus discesseris, autographi instar haberi poterat, totus Anthologiæ Palatinæ habitus, antea fere ignoratus, carminum ordo et dispositio, summaque codicis in plurimis rebus præstantia cognosci poterat. Quæcumque enim in *Prolegomenis* nostris (p. LXI-LXXIX) de Anthologia Constantini Cephaliæ, de ejus concinatore, de toto denique codice disputavimus, ea omnia ex illius apographi velut fonte hausta sunt: unde et plurima epigrammata a Salmasio

(*) Titulus operis est: *Anthologia græca, sive Poetarum græcorum lusus. Ex recensione Brunckii*. Tom. I-IV. Lipsiæ, a. 1794. *Indices*, tom. V, a. 1795. *Jacobii Animadversiones in epigrammata Anthologiæ græcæ secundum ordinem Analectorum Brunckii*, vol. I, pars I (in qua *Prolegomena*), a. 1798; pars II, eod. anno. Vol. II, pars I, a. 1799; pars II, a. 1800; pars III, a. 1801. Vol. III, pars I, a. 1802; pars II, a. 1803; pars III, a. 1814.

prætermissa et a nobis in *Paralipomenis* exhibita, una cum editorum epigrammatum variis lectionibus, profluerunt. Habebam igitur quod mihi gratularer propter ejusmodi adjumentum, insperato oblatum, et ad rem quam agebam longe utilissimum; quod nisi tardius in manus meas venisset, totum illud *Analectorum* repetendum consilium aut evertisset, aut magnopere immutasset.

Verum vel sic res Anthologiæ græcæ inchoata magis quam perfecta et profligata videri debebat. Requirebatur editio quæ omnem Constantini Cephaliæ Anthologiam, qualis libro Vaticano continetur, cum omnibus ejus accessionibus præsentaret, textumque epigrammatum a Planudis interpolationibus non minus quam a præposteris recentiorum criticorum correctionibus purgatum exhiberet. Talis editionis et ad criticæ severioris leges exactæ et copiosissimis commentariis instructæ spem excitaverat, conspectu etiam publice edito (*), vir elegantis doctrinæ multarumque literarum — utinam tam felix quam doctus! — CHARDONUS de ROCHETTES, qui Anthologiam græcam sua manu de membranis Vaticanis descriptam in sinu et oculis gestabat, et per longum annorum cursum omnia studia sua ad hoc opus exornandum et eliminandum direxerat. Et jam res ad exitum videbatur esse perducta, quum Chardonus, gravissimo simul et senectutis et egestatis onere oppressus, tandem eo est redactus, ut omnem ad Anthologiam apparatus, omnes copias, indefessa tot annorum opera conquisitas et congestas, exigua, ut fertur, pecunia, qua ad vitam sustentandam opus erat, venderet. Quo thesauro quid factum sit, aut ad quem pervenerit, prorsus ignoratur (**). Sed spes a Chardono excitata quum evanuisset, neque alius esset qui rem ab eo destitutam suscipere vellet, ipse consilium, quod ab eo inde tempore quo apographum Spalettianum ad nos delatum esset, mecum agitaveram, Anthologiæ

(*) Habetur is in libro bonæ frugis pleno, cui titulus *Mélanges de critique et de philologie* (Paris, 1812, tribus vol.) vol. I, p. 117 seqq. Novem decemve volumina huic operi destinaverat, omnem complectentia materiam quam nos in Anthologia Palatina congressimus una cum commentario, historia Anthologiæ græcæ, et notitia poetarum qui epigrammata scripserunt.

(**) [Ignorabatur anno 1826, quo Jacobsius hæc scribebat. Sed ineunte anno 1838 emersit « thesaurus » et illico pretium quod poterat offerebat Jacobsius; sed majore dato obtinuit Bibliotheca nostra Imperialis, in qua jam omnibus literarum antiquarum studiosis ad usum patet. Lege Piccolon, *Supplément à l'Anthologie gr.*, p. 89 seqq.]

Constantini Cephalæ ad hujus apographi fidem edendæ denuo suscepti. Hæc quoque editio Lipsiæ prodiit, annis 1813 et 1814, duobus voluminibus comprehensa, quæ præter textum membranarum, in XV libros sive capita distributum, supplementa habet epigrammatum Florilegii Planudei quæ in Vaticano libro desiderantur, appendicem præterea eorum quæ in aliis libris editis et in marmoribus leguntur. Ad duo hæc volumina accessit anno 1817 tertium, quod omnem ad epigrammata apparatus criticum, tam ex codicibus quam ex veteribus grammaticis doctorumque virorum operibus derivatum, complectitur; hisque adjectus est libellus præstantissimus lectionum ex ipsis membranarum quæ, dum nova editio typis exscribebatur, bello feliciter profligato, ex bibliotheca Vaticana Heidelbergam redierant, per *Antonium Jacobum Paulsen* incredibili fere diligentia erutarum (*). Qua conjuncta opera supplementisque utilissimis jam voluntati eorum qui in Animadversionum nostrarum voluminibus accuratorem lectionum commemorationem et æstimationem requisiverant, satisfactum videri poterat, posito, quo Anthologia prius caruerat, fundamento solido, in quo qui huic operi aut illustrando et depravatis in eo locis, qui plurimi sunt, emendandis operam navare velint, securi et confidenter vestigia ponere possunt.

Neque tamen ab aliis post hanc editionem, si ab emendationibus nonnullis obiter prolatis, explicationibusque locorum quorundam discesseris, insignior in illo Florilegio opera collocata esse videtur. Observationes enim a viro eruditissimo, *Frid. Græfio*, qui ante hos quindecim annos Meleagri carmina egregie illustravit (Lips. 1811), non ultra octoginta paginas procur-

(*) [Quo magis mirabar quum in Buhertiano exemplo Wecheliana editionis casu conspicerem aliquid, quod omnes numeros veritatis habere videbatur, jam a Salmasio annotatum, a Spaletto et Paulsenio prorsus neglectum; narraui supra.]

rerunt, neque spes affulget eas continuatum iri; et in *Thomæ Gaisfordii*, viri celeberrimi, Poetis minoribus, qui et alia plurima et epigrammata etiam Simonidis, Theocriti, Callimachi, aliorum complectuntur, ad commentarios ibi ex nostris repetitos pauca admodum ex propriis clarissimi editoris thesauris accesserunt.

Hæc *Jacobsius* scripsit anno 1826, quo prodiit Gothæ *Delectus epigrammatum græcarum*, opus dignissimum tanti nominis viro. Perdura- vit autem quam tum significabat rerum conditio usque ad annum 1842, quo *Augustus Meineke*, vir eximius, Berolini edidit *Delectum poetarum Anthologiæ græcæ cum adnotatione critica*, qui præstantissimorum criticorum advertit animos et incendit studia: *God. Hermannii*, *Ott. Schneiderei*, *Scheidewini*, *Ungeri*, *Geistii* et aliorum quos suis locis memoramus. Eodem tempore juvenis rara et doctrinæ copia et mentis perspicacitate ornatus, *Alphonsus Hecker*, scripsit uberem *Commentationem criticam de Anthologia græca*, quæ Lugduni Bat. prodiit a. 1843. Decennio post eidem retractatæ *quæstiones epigraphicas* et alia nova plurima addidit, quæ hoc indice publici juris fecit: *Commentationis criticæ de Anthologia græca pars prior*. Lugd. Bat. 1852. Partem alteram dolenda mors auctoris abripuit. Breviores aut minoris momenti libellos non est ut hic memoremus, indicatos in *Bibliotheca scriptorum classicorum Engelmanni* p. 67-70 ed. septimæ. Ubi omissum elegantissimi viri *N. Piccolos* *Supplément à l'Anthologie grecque contenant des épigrammes et autres poésies légères inédites, précédé d'observations sur l'Anthologie*, etc. Paris. 1853.

Integram *Anthologiam palatinam*, quo ordine edidit *Jacobsius*, magno et felici studio primus gallice vertit vir tam literis quam humanitate inter paucos conspicuus, *F. D. Desèze*, Paris. 1863, voluminibus duobus.

Hæc quo die typhothetis misi, delectabar dulcissimis in Anacreontica prolegomenis Firmini Didot, splendidissimæ quam parat editioni præmittendis. Ibi p. 29 commemoratur epigramma quo Antipater Sidonius Anacreontem mortuum alloquitur, cap. VII, ep. 27. Cujus iterum inspecti versu octavo nunc me pœnitet horum: « λείβων νέκταρ ἀπὸ στολίδων Heckerus; legebatur θλίβων, imagine ridicula. » Tautologa sunt enim ut quæ maxime ἀμφίβροχος εἶματα

βάχχῳ et ἀκρητον νέκταρ λείβων ἀπὸ στολίδων. Imo poeta vestes adeo madidas vino fingit, ut manu sicubi eas tetigerit Anacreon imposita, exprimeret nectar vel faceret ut nectar destillaret, sicuti mel destillat ex κηρίοις θλιβομένοις. Nam aperte respicitur (de quo admonendum erat) Thracum mos singularis, quem his verbis tetigit Plato : Σκύθαι καὶ Θράκες ἀκράτῳ παντάπασι χρώμενοι, γυναῖκές τε καὶ αὐτοὶ, καὶ κατὰ τῶν ἱματίων καταχερόμενοι καλὸν καὶ εὐδαιμον ἐπιτηδεύμα ἐπιτηδεύειν νομομίκασιν. In re Græcis omnibus nota Xenophon (Anab. VII, 3, § 32) : ὁ Σεύθης συνεξέπιε καὶ κατεσκεδάσατο μετὰ τοῦτο τὸ κέρασ. Quod sic explicat Photius : ἔθος ἦν Θράκιον ἐν τοῖς συμποσίοις ἵνα, ὅταν πίωσι τοῦ οἴνου οἱ συμπόται ὅσον δύνανται, τὸ λοιπὸν τοῦ οἴνου καταχέωσι κατὰ τῶν ἱματίων τῶν συμποτῶν· ὅπερ ἔλεγον κατασκεδάσειν. Deinde commemorat locos Xenophontis et Platonis, Leg. I, p. 637, E.

Ejusdem capituli epigr. 42 de versu quarto Meinek. in Callim. p. XXII : « Non credo turpissimum hiatum admisisse perelegantis carminis auctorem, qui scripsit, opinor, ἀμφὶ καὶ ἀθανάτους, ἀμφὶ καὶ ἡμιθέους. »

In *Philodemi* vel *Argentarii* epigrammate, VI, ep. 246, v. 2, jam hæc habe Lobeckianis certiora. Narrat Conzius, *Reise auf den Inseln des thrakischen Meeres* (Hannov., 1860), p. 28 : « Quo vehebar mulus sacco coriaceo inclusum dentem suis vel apri in fronte gestabat; agagiota autem meus sine hoc amuleto morituum esse jumentum serio affirmabat (χωρίς αὐτὸ ἀπεθαίνει τὸ χαϊδάνι); tales sacculos mala averruncantes fieri Constantinopoli et in alias regiones inde exportari. Quæ superstitione haud dubie antiqua prorsus refert illum ἐν στέρνοις κόσμον ὀδοντοφόρον, de quo videndus Otto Jahn in *Berichten der sächs. Gesellschaft. der Wiss. zu Leipzig*, 1855, p. 42, not. 48. »

Ejusdem cap. VI epigrammate 120, v. 8, quod Codex præbet αὐλοθετεῖ tuetur Hermannus, collatis ἀοιδοθέτης et ὑμνοθέτης, neque Minervam musicis certaminibus præsidere et ἀθλοθετεῖν, sed Apollinem. Idem Hermannus in capituli V epigr. 206, v. 1, recte observavit τανήλικας esse *provectas ætate*, non « proceras corpore », uti vertebant Jacobs. et Boissonadius.

Capituli *primi* in epigr. 71 scribendum est cum Heckero p. 116 : Εὐχὴ Ἐλισσαίου Σωμανίδι δις πορὴν υἷόν, pro vocativo male correpto Σωμανίτι.

Sero vidimus quæ supra p. XVIII, b, de *Diogenis Laertii* epigrammatum sylloge dicta sunt jam correcta fuisse a Benndorfio (De Anthologiæ gr. epigrammatibus ad artes spectantibus) p. 34, 35. Omnes siquidem neglexerant ipsius Diogenis verba I, § 39, *primum* modo *librum* operis τῶν ἐπιγραμμάτων, in quo libro ipse loquitur (ibid. § 63) ἢ Πάμμετρος inscriptum fuisse testantis. Unde jure suo effecit Benndorfius « in reliquis libris *aliorum* infuisse poetarum epigrammata neque ulla Diogenis ipsius. » Jam quum præter ea quæ in Vitas philosophorum receperat sua, perpauca epigrammata Anthologiæ sonent Diogenem, videri poterat Cephalas Vitarum opere solo esse usus, quod nunc non potest.

ANTHOLOGIA

EPIGRAMMATUM GRÆCORUM.

CAPUT I.

ΤΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

1. Εἰς τὸ κιβώριον τῆς ἁγίας Σοφίας.

Ἄς οἱ κλάνοι καθειλον ἐνθάδ' εἰκόνας
ἐνάκτες ἐστήλωσαν εὐσεβεῖς πάλιν.

2. Ἐν ταῖς ἀψῖσι τῶν Βλαχερνῶν.

Θεὸς Ἰουστίνος, Σοφίης πόσις, ἧ πόρε Χριστὸς
πάντα διορθοῦσθαι, καὶ κλέος ἐν πολέμοις,
Μητρὸς ἀπειρογάμοιο δόμον σκάζοντα νοήσας,
εσθρὸν ἀποσκευάσας τευξέ μιν ἀσφαλῶς.

3. Εἰς τὸ αὐτὸ ἐν ταῖς αὐταῖς.

Ὅ πρὶν Ἰουστίνος περικαλλέα δαίματο νηδὸν
τῆς Μητρὸς Θεοῦ, κάλλιε λαμπόμονον
ὀπλιότερος δὲ μετ' αὐτὸν Ἰουστίνος βασιλεύων
χρεῖσσονα τῆς προτέρης ὤπασεν ἀγλαίην.

4. Εἰς τὸν ναὸν τοῦ Προδρόμου ἐν τῷ Στουδίου.

Τῶτον Ἰωάννη, Χριστοῦ μεγαλῶ θεράποντι,
Στουδίου ἀγλαῶν οἶκον ἐδείματο' καρπαλίμως δὲ
τῶν κάμεν εὐρετο μισθόν, ἐλὼν ὑπατηρίδα ῥάβδον.

5. Εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Θωμᾶ ἐν τοῖς Ἀμαντίου.

Τόνδε Θεῷ κάμες οἶκον, Ἀμαντίε, μεσσοῦσι πόντου,
τοῖς πολυδιητήτοις κύμασι μαρνάμενος.
Ὅι νότος, οὐ βορέης ἱερὸν σέο δῶμα τινάζει,
νηῖ θεσπεσίῳ τῶδε φυλασσόμενον.
Ζῶεις ἤματα πολλά' σὺ γὰρ νεοθηλέα Ῥώμην,
πίντω ἐπαίξας, θήκαο φαιδρύτερην.

6. Εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Θεοδώρου ἐν τοῖς Σφωρακίου.

Σφωρακίος ποίησε φυγὸν φλόγα μάρτυρι νηδόν.

7. Εἰς τὸν αὐτόν.

Σφωρακίε, ζῶοντι φίλα θρεπτήρια τίνων

ANTHOLOGIA. I.

CHRISTIANORUM POETARUM EPIGRAMMATA.

1. In tabernaculum S. Sophiæ.

Quas impii dejecerant htc imagines,
imperatores erexerunt pii rursus.

2. In arcubus Blacbernarum.

Divinus Justinus, Sophiæ sponsus, cui dedit Christus
cuncta restituere, et laudem in præliis,
Matris quæ fuit nuptiarum expertæ ædem labantem intuitus,
ruinosæ-partibus disjectis, struxit eam stabiliter.

3. In idem (templum) ibidem.

Justinus prior pulcherrimam extruxit ædem
hanc Matri Dei, pulchritudine effulgentem;
junior vero post ipsum Justinus imperator
majorem pristino impertivit splendorem.

4. In ecclesiam Præcursoris in Studii tractu.

Hanc Joanni, Christi inclyto famulo,
Studios præclaram ædem struxit; post autem brevi
laborum invenit mercedem. accipiens consulares fasces.

5. In ecclesiam S. Apostoli Thomæ in Amantii tractu.

Hanc Deo fabricavisti ædem, Amantie, in medio mari,
multum-vorticosis fluctibus decertans.
Non Notus, non Boreas sanctam tuam domum quatiet,
templo divino hocce defensam.
Vivas dies multos! namque tu Novam Romam,
in mare irruens, fecisti clariorem.

6. In ecclesiam S. Theodori in Sphoracii tractu.

Sphoracius fecit, ex incendio elapsus, martyri ecclesiam.

7. In eundem Sphoracium.

Sphoraci, vivo cara nutrimenta reddens

γήθειεν Ἀντόλιος, σὸς ἀνεψιός· οἰχομένῳ δὲ
αἰεὶ σοὶ γεραρὴν τελέει χάριν· ὥστε καὶ ἄλλην
εὔρε, καὶ ἐν νηῶ σ' ἀνεθήκατο, τὸν κάμες αὐτός.

8. Εἰς τὸν ναὸν τῶν ἁγίων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου,
πλησίον τοῦ ἁγίου Σεργίου εἰς τὰ Ὁρμισδοῦ.

Χριστὸν παμβασιλῆα φίλους καμάτοισι γεραίρων,
τοῦτον Ἰουστινιανὸς ἀγακλέα δεῖματο νηὸν
Πέτρῳ καὶ Παύλῳ· θεράπουσι γὰρ εὖχος ὀπάζων
αὐτῷ δὴ τις ἀνακτι φέρει πολυκυδέα τιμῆν.
15 Ἐνθάδε καὶ ψυχῇ καὶ ὀμμασι κέρδος ἐτοίμον·
εὐχαῖσιν μὲν ἕκαστος ὅ τι χρέος ἐστὶν ἐλέσθω,
τερπέσθω δὲ ὄρων κάλλος καὶ δώματος ἀγλῆν.

9. Εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀρχαγγέλου ἐν Βοθρέπτῳ.

Καὶ τὸδε σὼν καμάτων παναιοιδίμον ἔργον ἐτύχθη,
Γερβάδιε κλυτόμητι· σὺ γὰρ περικαλλέα νηὸν
ἀγγελικῆς στρατιῆς σημάντορος αὐτὶς ἔδειξας.

10. Εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου μάρτυρος Πολυεύκτου.

Εὐδοκίη μὲν ἄνασσα θεὸν σπεύδουσα γεραίρειν,
πρῶτῃ νηὸν ἔτευξε θεοπραδέος Πολυεύκτου·
ἀλλ' οὐ τοῖον ἔτευξε καὶ οὐ τόσον· οὐ τιμὴν φειδοῖ,
οὐ κτεάτων χατέουσα — τίνας βασιλεία χατίζει; —
15 ἀλλ' ὡς θυμὸν ἔχουσα θεοπρόπον, ὅττι γενέθλην
καλλεῖψει δεδαυῖαν ἀμεινονα κόσμον ὀπάζειν.
Ἐνθεν Ἰουλιανῆ, ζαθέων ἀμάρτυγμα τοκῆων,
τέτρατον ἐκ κείνων βασιλῆιον αἴμα λαγούσα,
20 ἰλιθίας οὐκ ἔψευσεν ἀριστώδινος ἀνάσσης·
ἀλλὰ μιν ἐκ βραϊοῖο μέγαν καὶ τοῖον ἐγείρει,
κῦδος ἀεζήσασα πολυσκήπτρων γενετήρων·
πάντα γὰρ ὅσσα τέλεσεν ὑπέρτερα τεῦξε τοκῆων,
ὀρθὴν πίστιν ἔχουσα φιλοχρίστοιο μενοινήσ.
Τίς γὰρ Ἰουλιανῆν οὐκ ἔκλυεν, ὅττι καὶ αὐτοῦς
15 εὐκαμάτοισι ἔργοισιν ἐὸς φαίδρυνε τοκῆας,
εὐσεβίης ἀλέγουσα; μόνῃ δ' ἰδρωτὶ δικαίῳ
ἀξίον οἶκον ἔτευξεν ἀειζῶν Πολυεύκτω.
Καὶ γὰρ αἰεὶ δεδάτηκεν ἀμεμφέα δῶρα κομιζέιν
πᾶσιν ἀεθλητῆρσιν ἐπουρανίου βασιλῆος.
20 Πᾶσα γῆθὼν βοάει, πᾶσα πτόλις, ὅττι τοκῆας
φαιδρῶτερος ποίησεν ἀρειοτέροισιν ἐπ' ἔργοις.
Ποῦ γὰρ Ἰουλιανῆν ἁγίους οὐκ ἐστὶν ἰδέσθαι
νηὸν ἀναστήσασαν ἀγακλέα; ποῦ σέο μούνης
εὐσεβέων οὐκ ἐστὶν ἰδεῖν σημήτια χειρῶν;
25 ποῖος δ' ἐπλετο χῶρος, ὅς οὐ μάθε σέιο μενοινήν
εὐσεβίης πλήθουσαν; ὀλης γῆθὸς ἐνναε-τῆρες
τοὺς καμάτους μέλπουσιν ἀειμνήστους γεγαύτας.
Ἔργα γὰρ εὐσεβίης οὐ κρύπτεται· οὐ γὰρ ἀέθλους
λήθη ἀποσθένουσιν ἀριστοπόνων ἀρετῶν.
30 Ὅσσα δὲ σὴ παλάμη θεοπέθεα δώματα τεύχει
οὐδ' αὐτὴ δεδάτηκας ἀμετρήτοισι γὰρ, ὅτω,
μούνη σὺ ξυμπάσσαν ἀνά γῆθονα δεῖματο ναοῦς,
οὐρανίου θεράποντας αἰεὶ τρομέουσα θεοῖο.
Ἰχνεσι δ' εὐκαμάτοισιν ἐρπετομένην γενετήρων

gaudebat Anatolius, tuus patruelis : defuncto autem
semper tibi inclytam solvit gratiam, ita ut etiam aliam
inveniret; et in ecclesia te posuit, quam fecisti ipse.

8. In ecclesiam SS. Apostolorum Petri et Pauli, prope sancti
Sergii aedem in Hormisdæ tractu.

Christum late-regem propriis laboribus ornans,
hoc Justinianus gloriosissimum aedificavit templum
Petro ac Paulo. Famulis enim gloriam tribuens
ipsi profecto aliquis principi præclarum defert honorem.
Hic et animæ et oculis lucrum paratum :
precibus quisque id quo opus fuerit adipiscatur; [rem.
gaudeat autem intuens pulchritudinem et aedificii splendo-

9. In ecclesiam Archangeli in Pascuis.

Et hoc tuorum laborum percelebre opus est structum,
Gerrhadie consilio nobilis : tu enim pulcherrimum templum
angelicæ militiæ ducis rursus ostendisti.

10. In ecclesiam S. martyris Polyucti.

Eudocia imperatrix, Deum prægestiens honorare,
prima templum exstruxit ejus-cui-fuit-os-divinius Polyucti;
sed non tale exstruxit nec tantum : non parsimonia aliqua,
non pecuniis carens (qua imperatrix te caret?),
sed quasi mentem gerens divinam, scilicet fore ut prolem
relinquat doctam præstantiorem ornatum præbere.
Unde Juliana, divorum splendor parentum,
quartum ex ipsis regii sanguinis ordinem-tenens,
spes non sefellit principis optimorum-liberorum-matris;
sed ex parvo magnum ac tale erigit,
gloriam augens regnantium-late parentum.
Cuncta enim quæ perfecit, majora fecit parentibus,
rectam fidem servans christianæ mentis.
Nam quis Julianam non audivit ipsos
egregis operibus suos illustravisse parentes,
pietatis studiosa? ac sola honesto cum sudore
dignam fecit domum immortalis Polyucto.
Etenim semper didicit inculpata dona ferre
athletis omnibus cælestis Regis.
Omnis terra clamat, omnis civitas, eam parentes
illustriores fecisse nobilioribus operibus.
Nam ubi Julianam Sanctis non est videre
templum crexisse perillustre? ubi tui unius
piarum non est videre signa manuum?
ac quis fuit locus qui non noverit tuam mentem
pietate referant? omnis regionis incolæ
tuos labores canunt usque-memorabiles natos.
Opera scilicet pietatis non latent; nec enim labores
oblivio restinguit operantium-præclara virtutum.
Ac quot tua dextra Deum-quæ-placent ecclesiis aedificat
nec ipsa novisti. Innumeris enim, reor,
sola tu universam per terram exstruxisti templa,
cælestis servos semper metuens Dei.
Vestigia vero feliciter-laboriosa insequuta parentum

25 πᾶσιν, ἀειζώουσαν ἔην τεκτῆνατο φύτλην,
εὐσεβίης ζύμπασαν ἀεὶ πατέουσα πορείην.

Τούνεκά μιν θεράποντες ἑπουρανοῖο βασιλῆος,
ἄσοις ὄψρα δίδωσιν, ἄσοις δωμήσατο νηοῦς,
πρῆρρονέως ἐρύεσθε σὺν υἱεῖ, τοιοῦ τε κούραις·
40 μίμνοι δ' ἄσπετον εὐχος ἀριστοπόνοιο γενέθλης,
εἰσάκεν ἥλιος πυριλαμπέα δίφρον ἔλαύνει.

Ποῖος Ἰουλιανῆς γορὸς ἀρκίος ἐστὶν ἀέθλοις,
ἢ μετὰ Κωνσταντίνου ἔης κοσμήτορα Ῥώμης,
καὶ μετὰ Θεοδοσίου παγγύρσοον ἱερὸν ὄμμα,
45 καὶ μετὰ τοσσατίων προγόνων βασιληΐδα ῥίζαν,
ἄξιον ἦς γενεῆς καὶ ὑπέρτερον ἦνυσεν ἔργον
εἰν ὀλίγοις ἔτεσιν; χρόνον ἦδ' ἐδίησατο μούνη,
καὶ σφιγνὴν παρέλασεν ἀειδομένου Σολομῶνος,
νηὸν ἀναστήσασα θεηδόχον, οὗ μέγας αἰὼν
50 οὐ δύναται μέλλειν χαρίτων πολυδαίδαλον ἀγλῆν·
οἷος μὲν προδέθηκε βαθυβήρσοις θεμέθλοις,
νῆσθεν ἀναθρώσκων καὶ αἰθέρος ἄστρα διώκων·
οἷος δ' ἀντολίης μηκύνεται ἐς δύσιν ἔρπων,
ἀβήρσοις Φαέθοντος ὑπαστράπτων ἀμαρυγαῖς,
55 τῆ καὶ τῆ πλευρῆσι· μέσης δ' ἐκάτερθε πορείης
κίονες ἀβήρσοις ἐπὶ κίοσιν ἐστῆσῶτες
χρυσοφόρου ἀκτίνας ἀεράζουσι καλύπτρης.
Κόλοποι δ' ἀμφοτέρωθεν ἐπ' ἀψίδεσσι χυθέντες
ῥέγγας ἀειδίητον ἐμαϊώσαντο σελήνης·
60 τῶγοι δ' ἀντιπέρηθεν ἀμετρήτοισι κελεύθοις
θεσπεσίους λειμῶνας ἀνεζώσαντο μετάλλων,
εὐς φύσις ἀνθήσασα μέσοις ἐνὶ βένθεσι πέτρης
ἀγλαίην ἔκλεπτε, θεοῦ δ' ἐφύλασσε μελάθροις,
ἄσρον Ἰουλιανῆς, ἵνα θεσκελα ἔργα τελέσῃ
65 ἀγράντοισι κραδίης ὑπὸ νεύμασι ταῦτα κημοῦσα.
Τίς δὲ ζέρωιαν θοὸν ἴχνος ἐπὶ Ζεφυρηΐδας αὔρας
ἡμοπόλοιο σφιγῆς, ἑκατὸν βλεφάροισι πεποισῶς,
τοξεύσει ἑκάτερθε πολύτροπα δῆνεα τέχνης,
οἷων ἰδῶν λάμποντα, περιδρομον, ἄλλον ἐπ' ἄλλω,
70 ἐνθ' ἵνα καὶ γραφίδων ἱερῶν ὑπὲρ ἄντυγος αὐλῆς
ἔστιν ἰδεῖν μέγα θαῦμα, πολύφρονα Κωνσταντίνου,
πῶς προφυγῶν εἰδῶλα θεμηάχων ἐσβесе λύσσην,
καὶ Τριάδος φάος εὔρεν ἐν ὕδασι γυῖα καθήρα.
Τοῖον Ἰουλιανῆ, μετὰ μυρίον ἐσμὸν ἀέθλων,
75 ἦνυσε τοῦτον ἀέθλον ὑπὲρ ψυχῆς γενετήρων,
καὶ σφετέρου βίοτοιο, καὶ ἐσσομένων καὶ ἐόντων.

11. Εἰς τοὺς ἁγίους Ἀναργύρους τοὺς εἰς τὰ Βασιλίσκου.

Τοῖς σοῖς θεράπουσιν ἢ θεράπεινα προσφέρω
Σοφία τὸ δῶρον. Χριστέ, προσδέχου τὰ σά,
καὶ τῷ βασιλεῖ μου μισθὸν Ἰουστίνῳ δίδου,
νίκας ἐπὶ νίκαις κατὰ νόσων καὶ βαρβάρων.

12. Εἰς τὴν ἁγίαν Εὐφημίαν τὴν Ὀλυβρίου.

Εἰμὶ δόμος Τριάδος, τρισηὶ δὲ με τεῦξε γενέθλη·
πρῶτη μὲν πολέμους καὶ βάρβαρα φῖλα φυγοῦσα
τεύξατο καὶ μ' ἀνέθηκε θεῷ ζωάγρια μόχθων
Θεοδοσίου θυγάτηρ Εὐδοξία· ἐκ δὲ με κείνης

cuncta, immortalem sibi peperit progeniem,
pietatis omnem semper calcans viam.
Quapropter illam, servi caelestis Regis,
quibuscumque munera donat, quibuscumque erexit temp'a,
propensa-mente protegite cum filio ejusque filiabus;
duret et immensus honor praecelara-gerentis progeniei,
usquedum sol igne-coruscum currum certabit.

Quis Julianus chorus sufficientibus,
quae post Constantinum suae exornatore Romae,
et post Theodosii aureum sanctumque lumen,
et post tot majorum regiam radicem,
dignum ortu suo ac sublime absolvit opus
intra paucos annos? tempori haec vim intulit una,
et sapientiam praetergressa est decantati Salomonis,
templum quae-erexerit Dei-capax, cujus longum aevum
non potest celebrare gratiae artificiosissimum splendorem:
qualis processit ex profundis fundamentis,
ab-imo prosilientis et aetheris astra insequutus,
qualis et ab-oriente extenditur in occidentem procurrens,
infandis Phaethontis coruscans-sub fulgoribus,
hinc et illinc per-latera; et medio utrimque aditu
columnae infragilibus in columnis stantes
auro-contignati radios attollunt tegumenti.
Recessus autem ab-utraque-parte in arcibus patentes
lumen semper-mobile generabant lunae;
et parietes ex-adverso infinitis meatibus
divina prata cincti sunt metallorum, petrae
quae prata natura florentia-edens mediis in penetralibus
splendorem celabat Deique servabat domibus,
donum Julianae, ut divina opera elaboraret
puris mentis sub nutibus haec operata.
Quis vero ferens rapidum pedem ad Zephyrios flatus
vates doctrinae, centum oculis fretus,
jaculabitur ab-utraque-parte varia consilia artis,
domum cernens fulgentem, rotundam, aliam super alia,
ubi et penicillorum sacrorum super fornice vestibuli
est videre insigne miraculum, sapientem Constantinum,
quomodo fugiens idola Deo-adversantem exstinxit rabiem,
ac Trinitatis lumen reperit, in aquis membra ubi-purgarat?
Tale Juliana, post infinitum examen certaminum,
perfectit hoc certamen pro anima parentum
ipsaeque sua vita, et eorum qui erunt ac sunt.

11. In S. Anargyros qui sunt in tractu Basilisci.

Tuis servis serva affero
Sophia donum. Christe, accipe tua,
et imperatori meo mercedem Justino tribue,
victorias super victoriis de morbis et barbaris.

12. In S. Euphemiam de Olybrio.

Sum domus Trinitatis; ac terna me fabricavit generatio:
prima, bella et barbaras tribus fugiens
aedificavit et me dicavit Deo, pretium-exantlatorum labo-
Theodosii filia Eudoxia. Ex illa autem genita me [rum,

9 Πλακιδίη κόσμησε αὐν ὀλίσιμ' παρακοίτη·
 Εἰ δέ που ἀγλαΐης ἐπεδούετο κάλλος ἐμείο,
 τὴν δέ μοι ὀλβιόδωρος ὑπὲρ μνήμης γενετήρων
 δῶκεν Ἰουλιανῆ, καὶ ὑπέρατον ὤπασε κῦδος
 μητέρι καὶ γενέτη καὶ ἀγακλέῃ μητρὶ τεκούσης,
 10 κόσμον ἀεξήσασα παλαιότερον. Ὡδ' ἐμὸν ἔργον...

13. Εἰς τὸν αὐτὸν ναὸν ἐνόθεον τοῦ περιεδρόμου.

Κάλλος ἔχον καὶ πρόσθεν ἐπήρατον· ἀλλ' ἐπὶ μορφῇ
 τῇ πρὶν ἀρειοτέρην νῦν λάχον ἀγλαΐην.

(14. Ἄλλο.)

Ὄτω γῆρας ἐμὸν μετὰ μητέρα καὶ μετὰ τηθὴν
 ἔϋσαν Ἰουλιανῆ, καὶ νέον ἄνθος ἔχω.

15. Ἄλλο.

Ἦν ἄρα καὶ κάλλους ἔτι κάλλιον· εὖτ' ἐμὸν ἔργον,
 καὶ πρὶν ἐὸν περίπυστον, αἰοδιμον ἐς χθόνα πᾶσαν,
 ἀγλαΐης προτέρης ἐς ὑπέρτερον ἤγαγε κάλλος
 τόσσον Ἰουλιανῆ, ὅσον ἀστρασιν ἀντιπερίζειν.

16. Ἄλλο.

Αὐτὴν ἐργοπόνοισιν ἐπιπνεύουσαν ἀρωγὴν
 εἶχεν Ἰουλιανῆ μάρτυρα νηοπόλον·
 οὐποτε γὰρ τοῖόν τε τόσον τ' εὐδαίδαλον ἔργον
 ἤϋσεν, οὐρανίης ἐμπλουν ἀγλαΐης.

17. Ἄλλο.

Οὐκ ἔτι θαυμάζεις προτέρων κλέος· οὐ διὰ τέχνης
 εὖχος ἐν ὀφιογόνοις λίπον ἀσπετον, ὁσαύτιόν περ
 κῦδος Ἰουλιανῆς πινυτόφρονος, ἣ χάριν ἔργων
 ἀρχεγόνων νίκησε νοήματα πάνσοφα φωτῶν.

18. Εἰς Ἀκούδιον. Εἰς Βαήν.

Τῆς ἀγαθῆς ἀγαθὸς μὲν ἐγὼ κύκλος Ἀγαθονίκης.

* * * *

Ἄνθετο δ' ἀχράντω μάρτυρι με Τροφίμω.

19. ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΥ.

Εἰς τὸν σωτήρα.

Ἦ πυρὸς ἀενάοιο σοφῆν ὠδίνα φυλάσσων,
 ἐμβεβαῶς κόσμοιο παλινδίνητον ἀνάγκην,
 Χριστέ, θεορρήτοιο βίου φυσίζοο πηγῆ,
 πατρὸς ἀσημάντοιο θεοῦ πρωτόσπορε φωνῆ,
 9 δς μετὰ μητρῶν τοκετῶν ἐγκύμονα φόρτον
 καὶ γόνον αὐτοτελεστον ἀνυμφεύτων ὑμεναίων
 στήσας Ἀσσυρίης γενεῆς ἑτερόφρονα λύσασα,
 ὄργια δ' εἰδώλων κενεῶν ψευδώνυμα λύσασα,
 αἰθέρος ἀμφιθέθηκας ἐφ' ἐπιτάζωνον ὄχηα,
 10 ἀγγελικαῖς περὶ γέσσειν ἐν ἀβρῆτοισι θαάσσων·
 Ἰλαθι, παγγενέταο θεοῦ πρεσβήτιον ὄμμα,
 φρουρὴ βίου, σῶτερ μερόπων, αἰῶνος ἀνάσσων.

Placidia ornavit cum felicissimo sponso.

Sicubi autem splendoris indigebat pulchritudo mea,
 eam mihi beata-dona-donans pro memoria parentum
 dedit Juliana, et maximum tribuit decus
 matri ac patri et illustri matri matris,
 honorem augens pristinum. Talis mea fabrica...

13. In eandem ecclesiam intus in cinctu.

[tor formam
 Pulchritudinem habebam etiam olim amabilem; sed præ-
 pristinam præstantiorem nunc obtinui splendorem.

(14. Allud.)

Sic senectutem meam post matrem et aviam
 erasit Juliana, et novum florem habeo.

15. Aliud.

[meum opus
 Fuit profecto et pulchritudine adhuc pulchrius, quando
 et olim celebre, memorabile in terram universam,
 splendore pristino in majorem adduxit pulchritudinem
 tantam Juliana, quantum possit astris decertare.

16. Allud.

Ipsam artificibus afflantem auxilium
 habuit Juliana martyrem templi-incolam:
 nunquam enim taleque tantumque beno-fabricatum opus
 absolvisset, cœlestis plenum splendoris.

17. Aliud.

Non amplius admiraris priorum gloriam: non per artem
 laudem inter posteros reliquerunt ingentem, quantum
 decus Julianæ prudentis, quæ gratia operum
 majorum vicit consilia peritissima virorum.

18. In accubitum.

Bonæ bonus ego sedile (?) Agathonicæ.

* * * *

Consecravit autem puro martyri me Trophimo.

19. CLAUDIANI.

In Salvatorem.

O ignis æterni sapientem fecunditatem custodiens
 insedens mundi retrovolubili necessitati,
 Christe, a-Deo-promissæ vitæ vivificæ fons,
 Patris ineffabilis Dei primum-seminatum verbum,
 qui post maternorum partuum gravidum onus
 et partum a-se-perfectum sponso-carentium hymenæorum,
 cohibens Assyriæ generationis heterodoxam rabiem,
 orgiaque idolorum vanorum pseudonyma dissolvens,
 ætheris ascendisti in septemzonalium balteum,
 angelicis alis in ineffabilibus sedens:
 propitius esto, omnium genitoris Dei venerandum lumen,
 custos vitæ, salvator mortalium, ævi regnans.

20. ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ.

Εἰς τὸν δεσπότην Χριστόν.

Ἄρτιφανές, πολιοῦγε, παλαιγενές, υἷά νεογνέ,
εἶν ἔδν προσών τε, ὑπέρτατε, ὕστατε, Χριστέ,
ἀθάνατο πατρός τε δμοῦχρονε, κάμπαν δμοῖε.

21. Εἰς τὸν αὐτόν.

Παῖ, γέρον, αἰώνων προγενέστερε, πατρός δμηλιξ.

22. Εἰς τὸν αὐτόν.

Πατρός ἐπουρανίου λόγε πάνσοφε, κοίρανε κόσμου,
ὁ βροτέην γενεὴν τιμήσας εἰκόνι ασίο,
σὴν χάριν ἄμμιν δπαζε καὶ ὀλβιάδωρον ἀρωγὴν·
εἰς σὶ γὰρ εἰσορώωσιν ἐν ἑλίσις δμματα πάντων.

23. [ΜΑΡΙΝΟΥ.] Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἄθανάτο πατρός υἷά συνάχρονε, κοίρανε πάντων,
αἰθερίων μεδέων, εἰναλίων, χθονίων,
δμωὶ τεῶ, τῶ τήνδε βίβλον γράψαντι, Μαρίνη
δὸς χάριν εὐεπίης καὶ λογικῆς σοφίας.

24. Εἰς τὸν αὐτόν.

Σύνθρονε καὶ συνάναρχε τεῶ πατρὶ, πνεύματί τ' ἔσθλω,
οἰχομένην δντων τε καὶ ἐσομένων βασιλεύων,
τῶ ταῦτα γράψαντι τήν χάριν αὐτὸς δπάζοις,
ὄρα κε σῆς ἐφετηῆσι καλῶς βίου οἶμον ὀδεύοις.

25. Εἰς τὸν αὐτόν.

Χριστέ, θεοῦ σοφίη, κόσμου μεδέων καὶ ἀνάσσων
ἡμέτερην τὸ πάροικε πλάσας μεροπηίδα φύτλην,
δὸς με θέειν βίου οἶμον ἐν ἡμετέροις ἐφετηῆσι.

26. Εἰς τὸν αὐτόν.

Υψημέδιον θεοῦ υἷά, φασσφόρον ἀίδιον φῶς,
σὴν μοι δπαζε χάριν καὶ νῦν καὶ ἔπειτα καὶ αἰεὶ,
ὡς προθέλυμον ἐδύσαν δτω καὶ δπη κατανεύσεις.

27. Εἰς τὸν αὐτόν.

Πανσθενές υἷά θεοῦ, Χριστέ, προάναρχε ἀπάντων,
πᾶσιν ἐπιχθονίοις σωτήρια νάματα βλύζων,
μητρός ἀπειρογάμοιο τεῆς λιτέων ἐπακούων,
σὴν χάριν ἄμμιν δπαζε καὶ ἐν μύθοις καὶ ἐν ἔργοις.

28. [ΜΑΡΙΝΟΥ.] Εἰς τὸν αὐτόν.

Χριστέ, θεοῦ σοφίη, χάριν ὄπασον εὐεπίων,
καὶ λογικῆς σοφίης ἐμπέραμον τέλεισον,
ὡς τὸδε τεῦχος ἔγραψεν εἰς χεῖρεςσι Μαρίνος,
φάρμακον ἀφραδίης, πρόξενον εὐφραδίης.

29. Εἰς τὸν αὐτὸν μονόστιχα.

Χριστέ, τήν προτάλλε χάριν καμάτοισιν ἐμῶο.

20. EJUSDEM.

In Christum dominum.

[genite,
Præsens, civitatis-protector, antiquitus-genite, fili recens-
semper existens et ante omnia, supreme, ultime, Christe,
immortalisque patris cœve, ei omnino similis.

21. In eundem.

Puer, senex, temporibus antiquior, patris cœve.

22. In eundem.

Patris cœlestis Verbum sapientissimum, rex mundi,
qui humanum genus honoravisti imagine tui,
tuam gratiam nobis imperti et felicia-dans-dona auxilium;
in te enim intuentur in spe oculi cunctorum.

23. [MARINI.] In eundem.

Immortalis patris fili pariter-sempterne, rex cunctorum,
æthereorum regnans, marinorum, terrestrium,
servo tuo, qui hunc librum descripsit, Marino
da gratiam eloquentiæ et oratoriæ doctrinæ.

24. In eundem.

[pariter-principio-carens,
Cum Patre tuo Spirituque bono sedens-in-eodem-throno et
mortuorum viventiumque et futurorum regnans,
illi qui hæc scripsit tuam gratiam ipse dones,
ut tuo jussu recte vitæ iter peragam.

25. In eundem.

Christe, Dei sapientia, mundi regnans et imperans,
nostram olim qui formasti humanam generationem,
da me currere vitæ iter sub tuis jussis.

26. In eundem.

Altipotens Dei fili, luciferum æternum lumen,
tuam mihi da gratiam et nunc et in posterum et semper,
quippe quæ pro-primo-fundamento sit cui et qua annues.

27. In eundem.

Omnipotens fili Dei, Christe, qui principio-carens-præcedis
omnibus mortalibus salutifera fluenta effundens, [omnia,
Matris nuptiarum-expertis tuæ preces exaudiens,
tuam gratiam nobis imperti et in sermonibus et in actis.

28. [MARINI.] In eundem.

Christe, Dei sapientia, gratiam imperti eloquentiæ,
et oratoriæ doctrinæ peritum perface eum
qui hunc librum scripsit suis manibus, Marinus,
remedium imperitiæ-dicendi, conciliatorem eloquentiæ.

29. In eundem monosticha.

Christe, tuam antè infunde gratiam laboribus meis.

Ὁ Χριστὸς καὶ ἡμοῖς ἐπιταρβήθος ἕσεται ἔργοις.
Χριστὸς ἡμοῖς καμάτοισιν ἀρηγόνα χεῖρα τιταῖνοι.
Χριστὲ, σὺ μοι προίαλλε τὴν πολυόλβον ἀρωγὴν.
Χριστὲ, τὴν καμάτοισιν ἡμοῖς χάριν αὐτὸς ὀπάζοις.

30. Εἰς τὸν αὐτὸν.

Χριστὲ μάκαρ, μερόπων φάος ἀφθιτον, ἔλπις ἀπάντων,
ἕσθλα δίδου χετέουσι, τὰ δ' οὐ καλὰ νόσφιν ἐρύκοις.

31. Εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

Παμμεδέοντα, ἄνασσα, θεοῖο, γόνον τὸν, υἱὸν,
ἄγγελιο δν τρομέουσι, τῆς παλάμῃσι κρατοῦσα,
πνευμένῃ πραπίδεσιν ὑπὲρ μερόπων τελέουσα,
ῥύεο συντηροῦσα ἀπήμονα κόσμον ἅπαντα.

32. Εἰς τὸν ἀρχάγγελον Μιχαήλ.

Ὡδε ταλαιπαθέων χραισμῆτα θάσκελα κείται
ἢ δέμας ἢ κραδίην τειρομένων μερόπων·
καὶ γὰρ ἀνιάζουσα πόνον φύσις αὐτίκα φεύγει
οὐνομα σὸν, Μιχαήλ, ἢ τύπον, ἢ θαλάμους.

33. ΝΕΙΛΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς εἰκόνα τοῦ ἀρχαγγέλου.

Ὡς θρασὺ μορφῶσαι τὸν ἀσώματον· ἀλλὰ καὶ εἰκῶν
ἔς νοερὴν ἀνάγει μνηστὶν ἐπουρανίω.

34. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰς τὴν αὐτὴν ἐν Πιάτῃ.

Ἄσκοπον ἀγγελίαρχον, ἀσώματον εἶδει μορφῆς,
ἃ μέγα πολμηῆς κηρὸς ἀπεπλάσατο·
ἔμπης οὐκ ἀχάριστον, ἐπαὶ βροτὸς εἰκόνα λεύσων
θυμὸν ἀπιθύνει κρέσσοι φαντασίη·
οὐκέτι δ' ἀλλοπρόσαλλον ἔχει σέβας, ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ
τὸν τύπον ἐγγράψας ὡς παρεόντα τρέμει·
ὄμματα δ' ὀτρύνουσι βιβλὸν νόον· αἶδε δὲ τέχνη
χρῶμασι πορθμεῦσαι τὴν φρενὸς ἱεσίστην.

35. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐν τῷ Σωσθενίῳ.

Καρικὸς Ἀμιλιανὸς, Ἰωάννης τε σὺν αὐτῷ,
Ῥουφῖνος Φαρίης, Ἀγαθίης Ἀσίας,
τέταρτον, ἀγγελίαρχε, νόμων λυκάθαντα λαχόντες,
ἄνθεσαν εἰς σέ, μάκαρ, τὴν σφετέρην γραφίδα,
αἰτοῦντες τὸν ἐπειτα καλὸν χρόνον· ἀλλὰ φαναιῆς
ἐλπίδας ἰούων ἐσσομένου βίотου.

36. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς εἰκόνα Θεοδώρου Ἰλλουστρίου καὶ δις ἀνθυπάτου, ἐν
ἣ γέγραπται παρὰ τοῦ ἀρχαγγέλου δεχόμενος τὰς
ἀξίας ἐν Ἐφέσῳ.

Ἰλαθι μορφωθείς, ἀρχάγγελε· σὴ γὰρ ὀπωπὴ

Christus et meis auxiliator erit operibus.

Christus meis laboribus auxiliatricem manum porrigat.
Christe, tu mihi mittas tuum valde-fortunatum auxilium.
Christe, tuam laboribus meis gratiam ipse impertire.

30. In eundem.

Christe felix, hominum lux incorrupta, spes cunctorum,
bona tu dona egentibus, et quæ non bona procul arcea

31. In sanctissimam Deiparam.

Omnipotentem, regina, Dei, progeniem tuam, filium,
angeli quem tremunt, tuis palmis tenens,
clementem animi in mortales reddens,
tuere conservans incolumem mundum universum.

32. In archangelum Michaelen.

Hic ærumnosorum remedia divina reposita sunt
vel corpus vel mentem afflictorum mortalium :
etenim contristans laborum natura confestim fugit
nomen tuum, Michael, aut effligem, aut domos.

33. NILI SCHOLASTICI.

In imaginem Archangelii.

Quam audax informare incorporeum ! sed et imago
in intellectualem sursum-ducit memoriam celestium.

34. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

In eandem apud Platen.

Invisibilem angelorum ducem, incorporeum specie formæ,
ah ! valde audax cera effinxit. [intuens
Attamen non insuave est, quandoquidem homo imaginem
mentem dirigit præstantiore cogitatione ;
nec jam ambiguum habet venerationem, sed, in se ipso
imaginem infingens, ut præsentem reformidat ;
oculique incitant profundum animum : novit autem ars
coloribus transmittere mentis supplicationes.

35. EJUSDEM.

In eundem (Archangelum) in Sosthenio.

Caricus Æmilianus, Joannesque cum illo,
Rufinus ex Pharia, Agathias ex-Asia,
quartum, Archangele, legum annum tenentes,
dicarunt tibi, beate, tuam pictam imaginem,
poscentes futurum bonum tempus : atque apparcas
spes dirigens futuræ vitæ.

36. EJUSDEM.

In imaginem Theodori Illustris et bis proconsulis, qua dem-
ctus fuit ab Archangelo accipiens insignia Ephesi.

Propitius esto efformatus, Archangele ; tua enim facies

ἀσχοπος· ἀλλὰ βροτῶν δῶρα πέλουσι τάδε·
 ἐκ σὸ γὰρ Θεόδωρος ἔχει ζωστήρα μαγίστρου
 καὶ δις ἀεθλεύει πρὸς θρόνον ἀνθυπάτων·
 τῆς δ' εὐγνωμοσύνης μάρτυς γραφίς· ὑμετέρην γὰρ
 χρώμασι μιμητὴν ἀντετύπωσε χάριν.

37. Εἰς τὴν Χριστοῦ γέννησιν.

Σάλπιγγες, στεροπαί, γαῖα τρέμει· ἀλλ' ἐπὶ μήτηρ
 παρθενικὴν κατέβησ' ἀφορῶν ἴχνος ἔχων.

38. Εἰς τὸ αὐτό.

Οὐρανὸς ἢ φάτνη, καὶ οὐρανοῦ ἐπλετο μείζων·
 οὐρανὸς ἐργασίῃ τοῦδε πέλει βρέφους.

39. Εἰς τοὺς ποιμένας καὶ τοὺς ἀγγέλους.

Εἷς χορὸς, ἐν μέλος ἀνθρώποισι καὶ ἀγγελιώταις,
 ὅνεκεν ἀνθρώπος καὶ θεὸς ἐν γέγονε.

40. Εἰς τὴν Χριστοῦ γέννησιν.

Οὐρανὸς ἢ φάτνη, καὶ οὐρανοῦ ἐπλετο μείζων,
 ὅνεκεν ἄνθρωπος ἐδέκτο ἀναξ' ἐπὶ οὐρανωίωνων.

41. Εἰς τοὺς μάγους.

Οὐκέτι δῶρ' ἀνάγουσι μάγοι πυρὶ ἡλίῳ τε·
 ἡλίῳ γὰρ ἔτευξε τόδε βρέφος, ὡς πυρὸς αὐγάς.

42. Εἰς τὸ Βηθλεέμ.

Δέχυστο, Βηθλεέμ, ὃν προέειπε προφήτης ἑσθλὸς
 ἔσθαι, λαῶν ἡγουμένον ἐκ σοῦ ἀπάντων.

43. Εἰς τὴν Ῥαχὴλ.

Τίπτει, Ῥαχὴλ, γούωσα πικρὸν κατὰ δάκρυον εἶδεις;
 Ὀλλυμένῃν ὀρώωσα γονῆν κατὰ δάκρυον εἶδω.

44. Εἰς τὸν εὐαγγελισμὸν.

Χαῖρε, κόρη χαρίεσσα, μακαριότη, ἀφθορε νύμφη·
 ὡς θεοῦ λαγόνεσσιν ἄτερ πατρός ἐμβρονον ἔξεις.

45. Εἰς τὸν ἀσπασμὸν.

Ἐνδοθὶ γαστρός ἐὼν σκιρτήμασιν εἶδε προφήτης
 σὺν γόνον ὡς θεὸς ἐστι, καὶ ἤνεσε πότνια μήτηρ.

46. Εἰς τὴν ὑπαντήν.

Πρεσβύτα, παῖδα δέχοιο, Ἀδάμ προγενέστερον ὄντα,
 ἔκ σε βίου λύσει τε καὶ ἐς βίον ἀφθιτον ἀξεί.

47. Εἰς τὴν βάπτισιν.

Πατὴρ ἀπ' ἀθανάτοιο μεγασθενὲς ἤλυθε πνεῦμα,
 ὡς ἐπὶ βαπτίζεται Ἰορδάνου ἀμφὶ βέθρα.

48. Εἰς τὴν μεταμόρφωσιν.

Ἄδὰμ ἴωζο...

49. Εἰς τὸν Λάζαρον.

Χριστὸς ἔφη, Πρόμολ' ὄδε· καὶ ἔλλιπε Λάζαρος ἄδην,
 ἐπὶ λῶν μωκτῆρι πάλιν σόν ἄσθμα κομίζων.

Invisibilis : sed mortalium dona sunt hæcce.

Ex te enim Theodorus tenet cingulum Magistri,
 et bis molitur ad sedile proconsulum;
 grati autem animi testis pictura; tuum enim [rem.
 coloribus imitantibus-expressum vicissim-effluxit doco-

37. In Christi nativitatem.

Tubæ. fulgura; terra tremiscit : sed in alvum
 virginalem descendisti tacitum vestigium habens.

38. In idem.

Cælum præsepe, et cælo erat præstantius;
 cælum opera hujusce est pueruli.

39. In pastores et angelos.

Unus chorus, unum canticum hominibus et angelis,
 quod homo ac deus unum factus est.

40. In Christi nativitatem.

Cælum præsepe, et cælo erat præstantius,
 quod quem suscepti rex fuit cælestium.

41. In magos.

Non jam dona afferunt magi igni solique;
 solem enim fecit hicce puerulus ut ignis splendores.

42. In Bethleem.

Accipe, Bethleem, quem prædixit propheta bonus
 venturum esse, gentium ducem ex te cunctarum.

43. In Rachel.

Cur, Rachel, gemens amaram lacrimam fundis? —
 Pereuntem cernens progeniem, lacrimam defundo.

44. In Annuntiationem.

Ave, Virgo gratia-plena, felicissima, incorrupta sponsa,
 filium Dei in visceribus absque patre factum habebis.

45. In Visitationem.

Intra ventrem existens subsultationibus vidit propheta
 tuum filium ut deus est; et laudavit veneranda mater.

46. In Occursum.

Senex, puerum admittas, Adamo antiquiorem,
 qui te vita solvet, et in vitam incorruptam ducet.

47. In Baptismum.

Patre ab immortalis potentissimus venit Spiritus,
 Filius quando baptizabatur Jordanis in fluentis.

48. In Transfigurationem.

Adam erat...

49. In Lazarum.

Christus dixit, « accede huc », et reliquit Lazarus oreum,
 arida nare rursus salvum spiritum trahens

50. Εἰς τὸν αὐτὸν ἐν Ἐφέσῳ.

Ψυχὴν αὐτὸς ἔτευξε, δέμας μόρφωσεν δ' αὐτόν·
Λάζαρον ἐκ νεκρῶν ἐς φάος αὐτὸς ἄγει.

51. Εἰς τὸν αὐτόν.

Τέταρτον ἡμᾶρ ἦν, καὶ Λάζαρος ἔγρητο τύμβου.

52. Εἰς τὰ Βατα.

Χαῖρε, Σιών θυγάτηρ, καὶ δέρκου Χριστὸν ἄνακτα
πῶλῳ ἐφεζόμενον, καὶ ἐς πάθος αἴψα κίοντα.

53. Εἰς τὸ Πάσχα.

Ἄμνον ἔπαυσε νόμου καὶ ἄμβροτον ὤπασε θῦμα
Χριστὸς, ἔων ἱερέυς, αὐτὸς ἔων θυσίη.

54. Εἰς τὴν σταύρωσιν.

Ἦ πάθος, ὦ σταυρὸς, παθέων ἑλατήριον αἷμα,
πλῦνον ἐμῆς ψυχῆς πᾶσαν ἀτασθαλίην.

55. Εἰς τὴν αὐτήν.

Παρθένου υἱὸν ἔφη τὸν παρθένον, ἄλλον ἑαυτόν.
Ἰλαθὶ τῆς καθαρῆς δέσποτα παρθενίης.

56. Εἰς τὴν ἀνάστασιν.

Χριστὸς ἔων θεὸς εἶλε νέκυσ ἐξ ἄδου πάντας·
μοῦνον δὲ βροτολογιῶν ἀκτῆριον ἔλλιπεν Ἄδην.

57. Εἰς τὸν ἄμνον τοῦ θεοῦ.

Ψυχῆς ἐν φλιῆσιν ἐμῆς σωτήριον αἷμα
ἀμνοῦ· δλοθρεύων, φεύγε, μὴ ἐγγὺς ἴθι.

58. Εἰς τὸν πόκον Γεδεῶν.

Εἶς πόκος δμβρον ἔχει· λεκάνη δρόσον ὤπασεν αὐτὸς,
ἀβροχος αὐτὸς ὄδε· κρύπτει νόψ κρύφια.

59. Εἰς τὸν Μωσῆν καὶ εἰς τὴν θυγάτηρα Φαραῶ.

Αἰγυπτίη, κρύφιον τε βρέφος, καὶ ἐγγύθεν ὕδωρ·
ἀ προτυποῖ μούνοις εὐσεβέεσσι Λόγον.

60. Εἰς τὸν αὐτὸν ὅτε τὰς παλάμας ἐξέτεινε τροπούμενος τὸν
Ἄμαλήκ.

Σταυροφανῶς τανύεις παλάμας τίνος εἵνεκα, Μωσῆ;
Τῷδε τύπῳ Ἄμαλήκ ἔλλυται ἀμφοτέρως.

61. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ῥύεο σὴν ἔθνηκην νύμφην παρὰ ὕδασι, Μωσῆ,
νυμφίου ἀψευδοῦς οὐνεκεν ἑσσι τύπος.

62. Εἰς τὴν κιβωτὸν ὅτε τὸν Ἰορδάνην ἐπέρασεν.

Λάρνακι χρυσεῖη ῥόος εἶκαθεν. Ἰλαθὶ, Χριστέ·
σὸς τύπος ἢ λάρναξ, τῆδε λουσσαμένου.

63. [Εἰς τὴν Ἄγαρ.]

Ἐξ ἰθῶν καὶ Ἄγαρ· τί δὲ ἄγγελος; ἢ τί τὸ ὕδωρ;

60. In eundem Ephesi:

Animam ipse fecit; corpus formavit idem :
Lazarum e mortuis in lucem ipse ducit.

51. In eundem.

Quartus dies aderat, et Lazarus surrexit e tumulo.

52. In Palmas seu Palmarum festum.

Salve, Sion filia, et contemphare Christum regem
pullo insidentem, et ad passionem confestim euntem.

53. In Pascha.

Agnum abolevit legis et immortalem præbuit hostiam
Christus, qui est sacerdos, ipse qui est hostia.

54. In Crucifixionem.

O passio, o crux! cupiditatum propulsator sanguis,
lava meæ animæ cunctam improbitatem.

55. In eandem.

Virginis filium dixit virginem, alterum se :
Propitius est, puræ possessor virginitatis.

56. In Resurrectionem.

Christus qui est deus sustulit mortuos ex orco cunctos,
et desolatum homicidam imbecillum reliquit Orcum.

57. In agnum Dei.

Animæ in limine meæ est salutaris sanguis
agni. Exterminator, fuge; ne propius accedas.

58. In vellus Gedeonis.

Unum vellus rorem habet; conchæ rorem præbuit ipsum,
siccum ipsum hoc: occulte mente occulta.

59. In Moysen et in filiam Pharaonis.

Ægyptia, et puerulus latens, et vicina aqua :
quæ præfigurant solis piis Verbum.

60. In eundem, quando manus extendebat fugans
Amalec.

Crucis ad instar extendis palmas : cuius causa, Moyses?
Hocce typo Amalec perit uterque.

61. In eundem.

Defende tuam gentilem sponsam ad puteum, Moyses,
sponsi veridici quoniam es typus.

62. In Arcam, quando Jordanem transit.

Arcæ aureæ fluentum decessit. Propitius sis, Christe :
tuus typus arca hac lavaturi.

63. In Agar.

Ex gentibus et Agar. Quid autem angelus, vel quid aqua?

ἔξ ἰθῶν καὶ ἐγώ· τοῦνεκεν οἶδα τάδε.

64. Εἰς τοὺς ὀ φοῖνικας καὶ τὰς ἰβ' πηγὰς.

Ἐπτάκι τοὺς δέκα φοῖνικας, δυοκαίδεκα πηγὰς
Χριστοῦ τοσσατίων ἴσθι τύπους ἐτάρων.

65. Εἰς τὸν Ἀβραάμ.

Ἀβραάμ υἱὸν ἀγει θυσίην θεῷ· ἴλαθι, ποιήν
νοῦς ὄραα θυσίην, ἧς τόδε γράμμα τύπος.

66. Εἰς τὸν Μελχισεδὲκ διδοῦντα τῷ Ἀβραάμ οἶνον καὶ
ἄρτους.

Μελχισεδὲκ βασιλεῦ, ἱσραῦ, ἄρτους τε καὶ οἶνον
ὡς τίς ἐὼν παρέχεις; Ὡς τύπος ἀτρεκίης.

67. Εἰς τὸν Ἀβραάμ ὅτε ἠπεδίξατο τὸν θεόν.

Μορφήν ἐνθάδε μοῦνον ἔχει θεός· ὕστερον αὐτὲ
ἐς φύσιν ἀτρεκίως ἤλυθεν ἀνδρομένην.

68. Εἰς τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὸν Ἰακώβ ὅτε αὐτὸν ἠλόγησεν.

Πιοτήν μὲν διὰ πνεῦμα, ὄερας δὲ λάχον διὰ γράμμα·
εὐφραίνει πατέρα νοῦς θεὸν εἰσορῶν.

69. Εἰς τὴν Ῥεβέκκαν.

Νυμφίε μονογενὲς, νύμφη ἔθνικὴ σε φιλοῦσα
κάθορον ἐξ ὕψους σώματος οὐ καθαροῦ.

70. Εἰς τὴν αὐτήν.

Τηλόθεν οὐχ ὑδάτων μνηστεύετο πότνα Ῥεβέκκα,
νύμφης ἐξ ἰθῶν οὔνεκεν ἴσθι τύπος.

71. Εἰς τὴν Σωμαντίτιν.

Εὐγῆ Ἐλισσαίου, Σωμανίτι, δις πόρον υἱόν,
πρῶτα μὲν ἐκ γαστροῦ, δεύτερα δ' ἐκ νεκύου.

72. Εἰς τὴν μηλωτὴν Ἠλίου.

Τοῦτο ὄερας προλέγει ἀμὸν θεοῦ εἵνεκα πάντων
ἀνθρώπων ζωῆς τῆδε λοεσσόμενον.

73. Εἰς τὸν Δαβὶδ χριόμενον.

Ἐν νῷ ἔχων πέφρικα πατὴρ τίνας ἔλυε Δαβὶδ
οὔτος, ὃν εἰσοράας ἐνθάδε χριόμενον.

74. Εἰς τὸν τυτλόν.

Ὀνόμα τῆ πηγῆ Ἐσταλμένος· ἀλλὰ τίς ἐκ τοῦ
ἴσταται νοεῖς, ὄρα τέλεια βλέποις;

75. Εἰς τὴν Σαμαρείτιν.

Οὐ τύπος, ἀλλὰ θεὸς καὶ νυμφίος ἐνθάδε νύμφην
σώζει, τὴν ἔθνικην, ὑδατος ἐγγὺς ἰδῶν.

76. Εἰς τὸν γάμον.

Τεῖξε μὲν ἀτρεκίως οἶνον θεός· ὄσα δὲ κρυπτά

ex gentibus et ego; idcirco novi ista.

64. In LXX palmas, et XII fontes.

Septies decem palmas, duos et decem fontes
Christi tot noveris typos discipulorum.

65. In Abraham.

Abraham filium ducit sacrificium Deo. Fave! quale
mens intuetur sacrificium, cujus hæc pictura typos!

66. In Melchisedec dantem Abrahamo vinum et
panes.

Melchisedec rex, sacerdos, panesque et vinum
ut quis existens præbes? Ut typos veritatis.

67. In Abraham, quando excepit Deum.

Formam suam hic tantum habet Deus; serius posthac
in naturam vere venit humanam.

68. In Isaac et Jacob, quando huic ille benedixit.

Fragrantiam ob spiritum, pelliculam vero sumserunt ob
hilarat patrem mens Deum intuens. [literam:]

69. In Rebeccam.

Sponse unigenite, sponsa te gentilis amans
desiluit desuper de corpore non puro.

70. In eandem.

Non procul ab aquis quæsitafuitinmatrimonium vene-
sponsæ gentilis quoniam est typos. [randa Rebecca,

71. In Sunamitidem.

Supplicatio Elisæi, Sunamitis, bis dedit filium,
prius quidem ex ventre, posterius ex mortuis.

72. In pallium Eliæ.

Hæc pellis prædicat agnum Dei causa omnium
hominum vitæ hic lavaturum.

73. In Davidem qui ungitur.

In mente habens tremui pater cujusnam audiat David
hicce, quem intueris hic dum-ungitur.

74. In cæcum.

Nomen fonti Missus. Sed quis unde
missus fuit an reputas, ut perfecta cernas?

75. In Samaritanam.

Non typos, sed deus et sponsus hic sponsam
servat gentilem, aquam juxta cernens eam.

76. In Nuptias.

Fecit vere vinum deus: quæ autem arcana

θαύματος, εἰ Χριστοῦ πνευμά σ' ἔχει, νοεῖς.

77. Εἰς τὴν χήραν τὴν τὸν Ἥλιον θρῆψασαν.

Βλύζει ἑλαιερὴ κάλις καὶ κίστη ἀλεύρου,
ἔμπεδον ἢ χήρη οὐνεκα πίστιν ἔχει.

78. Εἰς Πέτρον τὸν ἀπόστολον.

Πάντων ἀρχιερεὺς Πέτρος θεοῦ ἀρχιερέων,
ὃς θεοῦ ἐκ φωνῆς ἔλλαχε τοῦτο γέρας.

79. Εἰς Παῦλον τὸν ἀπόστολον.

Παῦλος ἐπεὶ θεῖον σέλας οὐρανοῦ ἔδρακεν ἄντην,
φωτὸς ἀπειρεσίου γαῖαν ἐπλησεν ὀλην.

80. Εἰς Ἰωάννην τὸν ἀπόστολον.

Ἀρχιερεὺς Ἐφέσιοιο θεηγόρος ἐκ θεοῦ εἶπεν
πρῶτος Ἰωάννης, ὡς θεὸς ἦν ὁ λόγος.

81. Εἰς τὸν αὐτόν.

Καὶ λαλέοντο; ἄκουσε Λόγου καὶ πέπραδεν αὐτὸς
πρῶτος Ἰωάννης, ὡς θεὸς ἦν ὁ λόγος.

82. Εἰς τὸν αὐτὸν ἀπόστολον Ἰωάννην.

Οὐρανίης σοφίης θεοτερπῆς δῶμα κινήσας
εἶπεν Ἰωάννης, ὡς θεὸς ἦν ὁ λόγος.

83. Εἰς τὸν Ματθαῖον.

Γράψε θεοῦ σαρκώσιος ἔξοχα θαύματα πάντα
Ματθαῖος σελίδεσσιν, ἐπεὶ λίπε δῶμα τελώνου.

84. Εἰς τὸν Λουκᾶν.

Ἀθανάτου βιώτοιο τελεσφόρα ἔργματα Χριστοῦ
πυκτίου ἐν λαγόνεσσι σαφῶς ἐνέπασσε γὰρ Λουκᾶς.

85. Εἰς τὸν Μάρκον.

Οὐ κατ' ἐπωνυμίην Αἰγύπτιον ἔλλαχε λαὸν
δρῆν, ἐπεὶ φωνῆς Μάρκου ἔδεκτο φάος.

86. Εἰς τὸν ἅγιον Βασίλειον.

Παρθενίην Βασίλειος Ἰωάννου σοφίην τε
ἔλλαχεν, ἴσα λαχὼν καὶ τὰδε Γρηγορίῳ.

87. Εἰς τὸν ἅγιον Πολύκαρπον.

Οικτίρμων Πολύκαρπος, ὃ καὶ θρόνον ἀρχιερέως
ἔσχε καὶ ἀτρεκέως μαρτυρῆς στεφάνου.

88. Εἰς τὸν ἅγιον Διονύσιον.

Οὐρανίων θιάσων ἱεραρχικὰ τάγματα μέλψας,
μορφοφανῶν τε τύπων κρύφτον νόον εἰς φάος ἔλκων,
ζωοσόφων λογίων θεοτερπέα πυρσὸν ἀνάπτεις.

89. Εἰς τὸν ἅγιον Νικόλαον.

Νικόλαον Πολύκαρπος ἔχει σκεδὸν, οὐνεκεν ἄμφω
εἰς θεὸν παλάμας ἔσχον ἐτοιμοτάτας.

miraculi, si Christi spiritus te habet, intelligis.

77. In viduam quæ Ellam pascebat.

Scaturit olearis lecythus et hydria farinæ,
firmam vidua quoniam fidem habet.

78. In Petrum apostolum.

Omnium summus-pontifex est Petrus Dei summorum
qui ex Dei ore obtinuit illud munus. [pontificum,

79. In Paulum apostolum.

Paulus, postquam divinum fulgur cæli conspexit coram,
lumine infinito terram complevit universam.

80. In Joannem apostolum.

Summus-pontifex Ephesi divina-loquens ex Deo dixit
primus Joannes, deum esse Verbum.

81. In eundem.

Et loquens audivit Verbum, et dixit ipse
primus Joannes, deum esse Verbum.

82. In eundem apostolum Joannem.

Cælestis sapientiæ gratum-Deo palatium qui-attig' t
dixit Joannes deum esse Verbum.

83. In Mattheum.

Scriptis Dei incarnationis præcipue miracula cuncta
Matthæus paginis, postquam reliquit domum telonarii.

84. In Lucam.

Immortalis vitæ perfectos actus Christi
voluminis in penetralibus perspicue intexuit Lucas.

85. In Marcum.

Non pro cognomento Ægyptium habuit populum
nox, postquam vocis Marci acceperat lumen.

86. In S. Basilium.

Virginitatem Basilius Joannis sapientiamque
obtinet, similiter obtinens et illa Gregorio.

87. In S. Polycarpum.

Misericors Polycarpus, qui et sedem summi-pontificis
habuit et vere martyrii coronas.

88. In S. Dionysium.

Cælestium thiasorum hierarchicos ordines qui celebrasti et
figuratorum typorum arcanum sensum in lucem protrahis,
vitam-quæ-faciunt-sapientem oraculorum Deo-gratam fa-

[cem accendis

89. In S. Nicolaum.

Nicolaum Polycarpus habet in-vicinia, quoniam ambo
in misericordiam palmas habuerunt paratissimas.

90. ΣΦΡΟΝΙΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ἹΕΡΟΣΟ-
ΛΥΜΩΝ.

Εἰς Κύρον καὶ Ἰωάννην.

Κύρω, ἀκεστορίης πανυπέρτατ' ἀμέτρα λαχόντι,
καὶ τῷ Ἰωάννῃ, μάρτυσι θεοσεπίοις,
Σωφρόνιος, βλεφάρων ψυχ' ἀλγέα νοῦσον ἀλύξας,
βαῖον ἀμειβόμενος τήνδ' ἀνέθηκε βίβλον.

91. Εἰς Ἰουστινιανὸν τὸν βασιλέα ἐν Ἐφέσῳ.

Ἰουστινιανὸν καὶ ἡγαθήν Θεοδώρη
στάψεν Ἰωάννης Χριστοῦ ἐφημοσύνας.

92. [ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ.]

Ἐν Καισαρείᾳ εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Βασιλείου.

Ἦν δτε Χριστὸς Ἰαυεν ἐπ' ὀλακάδος ἐμφυτον ὕπνον,
τετρήγει δὲ θάλασσα κυδοιμοτόχοισιν ἀήταις,
δείματι τε πλωτῆρες ἀνάχον· Ἐγρεο, σῶτερ·
ὄλλυμένοις ἐπάμουν. Ἄναξ δὲ κέλευεν ἀναστὰς
ἀτρεμῆν ἀνέμους καὶ κύματα, καὶ πέλεν οὕτως·
ὀκῆματι δὲ φράζοντο θεοῦ φύσιν οἱ παρόντες.

93. Εἰς τὸν αὐτὸν ναόν.

Ἰουσιονῶν ἀρετῶν τετρακτύος εἰκόνα λεύσσω,
σεῦε νόον πρὸς μόχθον ἔκουσιον· εὐσεδίης γὰρ
ἰρῶτες δεδάσιν ἀγήραον ἐς βίον ἔλαειν.

94. Εἰς τὴν κοίμησιν τῆς ὑπεραγίας θεοτόκου.

Νεύμασι θεοσεπίοιο μετάρσιοι ἤλυθον ἀρῶν,
ἐς δόμον ἀγρᾶντοιο ἀμωμῆτοιο γυναικὸς
κεκλόμενοι μαθηταὶ ἄλλήλοισιν ἀγλήεντες,
οἱ μὲν ἀπ' ἀντολίης, οἱ δ' ἐσπερίοισιν γαίης,
ἄλλοι μεσημβρίας, ἕτεροι βαῖνον δ' ἀπ' ἀρκτύων,
διζήμενοι κηδεῦσαι σώμα τὸ σωσικὸςμοιο.

95. Ἐν Ἐφέσῳ.

Σοί, μάκαρ, ἐκ σέο δῶκα τάπερ πόρες ἄμμιν ἄρηϊ.

96. Εἰς σκῆπτρον.

Τοῦτο γέρας λάχεν ἐσθλὸς Ἀμάντιος, ὡς βασιλῆϊ
πιστὸς εἶον, Χριστὸν δὲ θεουδείησιν λαίων.

97. Ἐν τῇ Μελίτῃ.

Νῆος ἐγὼ κύδιστος Ἰουστίνιο ἀνακτος,
καὶ μ' ὕπατος Θεόδωρος, ὁ καρτερὸς, ὁ τρὶς ὕπαρχος,
ἀνιτο καὶ βασιλῆϊ, καὶ οὐίε παμβασιλῆος,
Ἰουστινιανῶ, στρατιῆς ἡγήτορι πάσης.

98. Ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ.

Ἔργον δρᾶς περίπυστον Ἰουστίνου βασιλῆος,
Ἰουστινιανῶ τε μεγασθενέος στρατιάρχου,
λεμπόμενον στεροπῆσιν ἀμετρήτοιο μετᾶλλου·

90. SOPHRONII PATRIARCHÆ HIEROSO-
LYMITANI.

In Cyrum et Joannem.

Cyro, artis-medicae supremam mensuram possidenti,
et Joanni, martyribus divinis, [quum effugisset
Sophronius, palpebrarum animus-quo-cruciabatur morbum
paululum referens gratiam huncce consecravim librum.

91. In Justinianum imperatorem, Ephesi.

Justinianum et admirandam Theodoram
coronavit Joannes Christi jussu.

92. [GREGORII NAZIANZENI.]

Caesarea in ecclesia S. Basilii.

Fuit ubi Christus dormiebat in navi naturali somno,
conturbabatur autem mare procelliferis ventis;
præque metu nautæ clamabant: « Expergiscere, salvator
« pereuntibus fer opem ». Dominus vero jussit surgens
quiescere ventos et fluctus: ac factum est ita.
Miraculo autem intellexerunt Dei naturam qui aderant.

93. In eadem ecclesia.

Vitalium virtutum quaternionis imaginem cernens,
incita mentem ad laborem voluntarium: pietatis enim
sudores noverunt non-senescentem ad vitam trahere.

94. In Dormitionem sanctissimæ Delparæ.

Jussis divinis sublimes venerunt per alta,
in domum puræ inculpatæ mulieris
vocati discipuli vestimentis fulgidi,
illi quidem ab ortu, hi ab hesperia terra;
alii a meridie, alii veniebant a borealibus plagis,
cupientes sepelire corpus salvatricis mundi.

95. Ephesi.

Tibi, beate, ex te dedi quæ dedisti nobis bello.

96. In scipionem.

Hoc munus obtinuit bonus Amantius, ut imperatori
fidus exsistens, Christumque pietate exhilarans.

97. In Melita.

Ecclesia ego-celeberrima Justini imperatoris,
ac me consul Theodorus, fortis vir, ter præfectus,
dicavit et imperatori, et filio summi imperatoris,
Justiniano, exercitus duci cuncti.

98. In eodem loco.

Opus cernis late-celebre Justini imperatoris,
Justinianique magnipotentis exercituum ducis,
coruscans fulguribus immensi metalli.

τοῦτο κάμεν Θεόδωρος αἰοίδιμος, δὲ πόλιν ἄρας
τὸ τρίτον ἀμφιέβηκεν ἔχων ὑπατηίδα τιμῆν.

99. Ἐν τῷ κίονι τοῦ οἴου Δανιὴλ ἐν τῷ ἀνάπλω.

Μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἴσταται ἀνὴρ,
πάντοθεν ὀρρυμένους οὐ τρομέων ἀνέμους.

* * * * *

Ἴγνια ριζώσας κίονι διχθᾶδια·
λιμῶ δ' ἀμβροσίᾳ τρέφεται καὶ ἀπήμονι δίψῃ,
υἷα χρύσων μητρὸς ἀπειρογάμου.

100. Εἰς Νεῖλον μοναχὸν τὸν μέγαν ἐν τοῖς ἀσκηταῖς.

Νεῖλου μὲν ποταμοῖο βόας χθόνα οἶδε ποτίζειν,
Νεῖλου δ' αὖ μοναχῶτο λόγος φρένας οἶδεν λαίλειν.

101. MENANDROU PROTIKTOPOΣ.

Εἰς Πέρσην μάγον, γενόμενον χριστιανὸν καὶ μαρτυρήσαντα.

Ἦν πάρος ἐν Πέρσησιν ἐγὼ μάγος Ἰσοζήτης,
εἰς ὅλην ἀπάτην ἐλπίδας ἐκκρεμάσας·
εὔτε δὲ πυρὸς ἔδαπτεν ἐμὴν πόλιν, ἦλθον ἀρήξει,
ἦλθε δὲ καὶ Χριστοῦ πανθενέος θεράπων·
κείνῳ δ' ἐσβέσθη δύναμις πυρὸς· ἀλλὰ καὶ ἐμπης
νικηθεὶς νίκην ἤνυσσα θειοτέρην.

102. Εἰς τὸν σωτήρα καὶ κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν υἱὸν
τοῦ θεοῦ.

Ἄ πάντων ἐπέκεινα—τί γὰρ πλέον ἄλλο σε μέλψω;—
πῶς σὲ τὸν ἐν πάντεσσι ὑπείροχον ἐξονομήσω;
πῶς δὲ λόγῳ μέλψω σὲ τὸν οὐδὲ λόγῳ περιληπτόν;

103. Εἰς ὑπέρθρον οἴκου ἐν Κυζίκῳ σωθέντος ἀπὸ
πυρὸς.

Μῶμε μαιψόνε, σὸς σε κατέκτανε πικρὸς διστός·
ρύσατο γὰρ μακίης με τετὶς θεὸς ὀλιβιον οἶκον.

104. Εἰς τὴν θήην τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀκακίου
καὶ Ἀλεξάνδρου.

Μάρτυρος Ἀκακίου, Ἀλεξάνδρου θ' ἱερῆος
ἐνθάδε σώματα κεῖται, πάτερ χρόνος ὀλιβιος ἡῦρε.

105. Εἰς Εὐδοκίαν τὴν γυναῖκα Θεοδοσίου βασιλέως.

Ἡ μὲν σοφὴ δέσποινα τῆς οἰκουμένης,
ὑπ' εὐσεβοῦς ἔρωτος ἠρεθισμένη,
πάρεστι δούλη, προσκυνεῖ δ' ἐνὸς τάφου,
ἢ πᾶσιν ἀνθρώποισι προσκυνουμένη.
Ὁ γὰρ δεδωκὼς τὸν θρόνον καὶ τὸν γάμον
τέθηκεν ὡς ἀνθρώπος, ἀλλὰ ζῆ θεός·
κάτω μὲν ἠνθρώπιζεν· ἦν δ' ὡς ἦν ἄνω.

106. Ἐν τῷ χρυσοτρικλίνῳ Μαζαρινῶ.

Ἐλαμψεν ἀκτίς τῆς ἀληθείης πάλιν,
καὶ τὰς κόρας ἤμβλυε τῶν ψευδηγῶρων·
ἠύξησεν εὐσέβεια, πέπτωκε πλάνη,
καὶ πίστις ἀνθεὶ καὶ πλατύνεται χάρις.

Id fecit Theodorus inclytus, qui urbem extollens,
tertium eam protexit tenens consulari dignitate.

99. In columna S. Daniells in Anaplo.

In medio terræque et carli stat vir,
undequaque ruentes non metuens ventos.

* * * * *

vestigia radicatus-inficiens columnæ duplicia :
fame vero ambrasia nutritur et innocua siti,
filium proclamans Matris nuptiarum-expertis.

100. In Nilum monachum magnum inter ascetas.

Nili quidem fluvii unda terram novit adaquare,
Nili autem monachi sermo mentes novit demulcere.

101. MENANDRI PROTECTORIS.

In magum Persam, deinde christianum et martyrem

Eram elim inter Persas ego magus Isbozetes,
ex pernicioso fraude spes qui-suspenderam; [turus,
quum autem tæda corripere meam urbem, veni auxilia-
venit et simul Christi omnipotentis famulus.
Per illum exstincta fuit vis flammæ; sed tamen etiam
victus victoriam perfecti diviniorem.

102. In Salvatorem et dominum nostrum Jesum Christum
filium Dei.

Cunctis superior (quid enim majus aliud de te canam?)
quomodo te inter omnes supremum nominabo?
quomodo autem oratione canam te oratione minime com-
[prendam?]

103. In supero limine domus Cyzici servatæ ab incendio.

Mome sanguinarie, tuum te interfecit crudele telum :
defendit enim a furore me tuo Deus felicem domum.

104. In capsam reliquiarum S. martyr's Acacii et Alexandri.

Martyris Acacii Alexandrique sacerdotis
hic corpora jacent, quæ tempus felix invenit.

105. In Eudociam uxorem Theodosii imperatoris.

Sapiens domina orbis
pio amore incensa
adest famula, adorataque unius sepulcrum
ipsa ab omnibus hominibus adorata.
Qui enim dedit thronum et torum
mortuus est ut homo, sed vivit deus.
In terra quidem homo factus, erat tamen ut erat in-coeliis.

106. In Chrysotriclinio Mazarini.

Effulsit radius veritatis rursus
et oculus perstrinxit mendaciloquorum;
crevit pietas, cecidit error,
ac fides floret ac lætescit gratia.

Ἰοὺ γὰρ αὐθις Χριστὸς εἰκονισμένος
 λάμπει πρὸς ἕψος τῆς καθέδρας τοῦ κράτους,
 καὶ τὰς σκοτεινὰς αἱρέσεις ἀνατρέπει.
 Τῆς εἰσόδου δ' ὑπερθεῖν, ὡς θεία πύλη,
 στηλογραφεῖται καὶ φύλαξ ἡ Παρθένοσ,
 ἀναξ δὲ καὶ πρόεδρος ὡς πλανοτρόποι
 σὺν τοῖς συνεργοῖς ἱστοροῦνται πλησίον·
 κύκλω δὲ παντὸς ὄρα φρουροὶ τοῦ δόμου,
 νόες, μαθηταί, μάρτυρες, θυηπόλοι,
 ὅθεν καλοῦμεν χριστοτρικλινον νέον,
 τὸν πρὶν λαχόντα κλήσεως χρυσωνύμου,
 ὡς τὸν θρόνον ἔχοντα Χριστοῦ κυρίου,
 Χριστοῦ δὲ μητρὸς, χριστοκρηρῦκον τύπους,
 καὶ τοῦ σοφουργοῦ Μιχαὴλ τὴν εἰκόνα.

107. Εἰς τὸν αὐτὸν χρυσοτρικλινον.

Ὡς τὴν φαινήν ἀξίαν τῆς εἰκόνοσ
 τῆσ πρὶν φυλάττων, Μιχαὴλ αὐτοκράτωρ,
 κρατῶν τε πάντων σαρκικῶν μολυσμάτων,
 ἐξουσιάζεις καὶ γραφῆ τὸν δεσπότην,
 ἔργῳ κρατύνων τοὺς λόγους τῶν δογμάτων.

108. Ἀδέσποτον εἰς τὸν Ἀδάμ.

Οὐ σοφίης ἀπάνευθεν Ἀδάμ τὸ πρὶν ἔκαλειτο,
 τέσσαρα γράμματα ἔχων εἰς τέσσαρα κλίματα κόσμου.
 Ἄλφα γὰρ ἀντολίης ἔλασεν δύσεωσ δὲ τὸ Δέλτα,
 Ἄλφα πάλιν δ' ἄρκτοιο, μεσημβρίας δὲ τὸ λοιπόν.

109. ΙΓΝΑΤΙΟΥ

τοῦ Μαγίστοροσ τῶν γραμματικῶν.

Εἰς τὸν ναὸν τῆσ παναγίας Θεοτόκου εἰς τὴν πηγὴν.

Πρωθέντα κοσμεῖ τὸν ναὸν τῆσ Παρθένου
 Βασιλείωσ τε σὺν Κωνσταντίνῳ Λέων.

110. Εἰς τὸν αὐτὸν εἰς τὸν τροῦλλον, ἐν τῇ ἀναλήψει.

Ἐκ γῆσ ἀνελθὼν πατρικόν σου πρὸς θρόνον,
 τὸν μητρικόν σοι, σῶτερ, ὄκνον δεικνύεις
 πηγὴν νοστὴν κρειττόνων χαρισμάτων.

111. Ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ, εἰς τὴν σταύρωσιν.

Ὁ νεκρὸσ Ἄδης ἐξεμεῖ τεθνηκότασ,
 κάθαρσιν εὐρῶν σάρκα τὴν τοῦ δεσπότησ.

112. Εἰς τὸν αὐτὸν ναὸν, εἰς τὴν μεταμόρφωσιν.

Λάμπωσ δὲ Χριστὸσ ἐν Θαβῶρ φωτὸσ πλέον,
 σιάν πέπαυκε τοῦ παλαιτάτου νόμου.

113. Ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ, εἰς τὴν ὑπαντήν.

Ὁρώμενοσ νῦν χερσὶ πρεσβύτου βρέφοσ
 κλαϊὸσ ἔστι δημιουργὸσ τῶν χρόνων.

114. Ἐν τῷ αὐτῷ ναῷ, εἰς χαριετισμόν.

Προομιθεῖσει κοσμικὴν σωτηρίαν,

Ecce enim denuo Christus imagine-expressus
 fulget in superiore-parte throni imperialis,
 et caligantes haereses dissipat.
 Introitu autem super, velut divina porta,
 exhibetur et custos Virgo,
 imperator vero ac praeses ut erroris-domitores
 cum sociis operis representantur juxta;
 circaque totius velut custodes domus,
 spiritus, discipuli, martyres, sacerdotes,
 unde vocamus Christotriclinium novum
 quod prius obtinuit appellationem ab auri-nomine,
 velut thronum quod-possidet Christi domini,
 Christique matris, Christi praecorum typos,
 et sapientis-auctoris Michaelis imaginem.

107. In idem Chrysotriclinium.

Ut splendidum honorem imaginis
 pristinae conservans, Michael imperator,
 victorque omnium carnalium macularum,
 representas et pictura Dominum,
 re confirmans verba dogmatum.

108. Inonymum in Adam.

Non absque sapientia Adam olim vocatus fuit,
 quatuor literas habens ad quatuor climata mundi:
 Alpha enim ab ortu obtinuit, occasu vero Delta,
 Alphaque rursus ab ursa, ab meridie vero reliquam.

109. IGNATII

Magistri grammaticorum.

In ecclesiam Nelparæ ad fontem.

Dilapsam ornat ecclesiam Virginis
 Basilius et cum Constantino Leo.

110. In eadem in trullo, in tabula Ascensionis.

E terra assurgens patrium tui ad thronum,
 maternam tui, Salvator, domum ostendis
 fontem intellectualem praestantiorum donorum.

111. In eadem ecclesia, in Crucifixionem.

Mortuus Orcus evomit mortuos,
 purgationem qui-ceperit carnem Domini.

112. In eadem ecclesia, in Transfigurationem.

Resplendens Christus in Thabor luce magis
 umbram abolevit veteris legis.

113. In eadem ecclesia, in Occursum.

Qui cernitur nunc in manibus senis puerulus
 antiquus est fabricator temporum.

114. In eadem ecclesia, in Salutationem.

Praefatur mundi salutem

εἰπὼν τὸ Χαῖρα ταῖς γυναῖξι δεσπότης.

115. Εἰς τὴν θεοτόκων.

Παρθένος υἷα τίκτε· μεθ' υἷα παρθένος ἦεν.

116. Εἰς τὸν Σωτήρα.

Χριστέ μάκαρ, μερόπων φάος ἄφθιτον, υἷ θεοῖο,
δῶρ' ἀπὸ κρυστάλλων, δῶρ' ἀπὸ σαρδονύχων
δέχνησο, παρθενηκῆς τέκος ἄφθιτον, υἷ θεοῖο,
δῶρ' ἀπὸ κρυστάλλων, δῶρ' ἀπὸ σαρδονύχων.

117. Εἰς τὸν τυφλόν.

Ἔβλεψε τυφλὸς ἐκ τόκου μεμυσμένος,
Χριστὸς γὰρ ἦλθεν ἡ πανόμματος χάρις.

118. Εὐκτικά.

Ἦγειρεν ἡμῖν τῶν παθῶν τρικυμῖαν
ἐχθρὸς κάκιστος, πνευματώσας τὸν σάλον,
ἔθεν ταρασσεῖ καὶ βυθίζει καὶ βρέχει
τὸν φόρτον ἡμῶν ψυχικῆς τῆς δλκάδος·
ἀλλ', ὦ γαλήνη καὶ στοροεστὰ τῆς ζάλης,
σύ, Χριστέ, δείξαις ἀβρόχους ἀμαρτίας,
τῷ σῶ πρὸς θρῶν προσφόρους προσορμίσας,
ἐχθρὸν δὲ τοῦτον συμφοραῖς βεδρεγμένον.

119. Ὑπόθεσις, ἀπολογία εὐφημος. Ὀμηροκέντρων.

Βίβλος Πατρικίῳ θεοῦδέος ἀρητήρος,
δς μέγα ἔργον ἔρεξεν, δημηρείης ἀπὸ βίβλου
κυδαλίμων ἐπέων τεύξας ἐρίτιμον αἰοίδην,
πρῆξις ἀγγέλλουσαν ἀνίκητοι θεοῖο·
ὡς μόλεν ἀνθρώπων ἐς δημηγυριν, ὡς λάβε μορφὴν
ἀνδρομένην, καὶ γαστρὸς ἀμεμφέος ἐνδοθι κούρης
κρύπτετο τυτθὸς ἔων, δν ἀπείριτος οὐ γάδε κύκλος·
ἡδ' ὡς παρθενηκῆς θεοκύμονος ἔσπασε μαζὴν
παρθενοῖο γάλακτος ἀναβλύζοντα ῥέεθρον·
ὡς κτάνεν Ἡρώδης ἀταλάφρονος εἰέτι παῖδας
νήπιος, ἀθανάτοιο θεοῦ διζήμενος οἶτον·
ὡς μιν Ἰωάννης λοῦσεν ποταμοῖο ῥέεθροις·
ὡς τε δωδέκα φῶτας ἀμύμονας ἔλλαδ' ἐταίρους·
ἔσσων τ' ἄρτια πάντα θεὸς τεκτῆνατο γυῖα,
νοῦσους τ' ἐξέλάσας στυγεράς βλεφάρων τ' ἄλαωτῶν,
ἡδ' ἔσπασε βείοντας ἀπέσβεσεν αἵματος ὀλοῦδος
ἐψαμένης ἑανοῖο πολυκλαῦτοιο γυναικός·
ἡδ' ἔσσωσεν μοίρησιν ὑπ' ἀργαλέσῃ δαμέντας
ἦγαγεν ἐς φάος αὐθις ἀπὸ χθονίοιο βερέθρου·
ὡς τε πάθους ἀγίου μνημῆϊα κάλλιπεν ἀμμιν·
ὡς τε βροτῶν ὑπὸ χερσὶ τάθη κρυεροῖς ἐνὶ δεσμοῖς,
αὐτὸς ἐκίων· οὐ γὰρ τις ἐπιχθονίων πολεμίζοι
ὕψιμέδοντι θεῷ, ἔτε μὴ αὐτὸς γε κελεύοι·
ὡς θάνεν, ὡς Ἀἰδαο σιδήρεα ῥῆξε θυραετρα,
κεῖθεν δὲ ψυχὰς θεοπειθέας οὐρανὸν εἰσω
ἦγαγεν ἀχράντοισιν ὑπ' ἐννεσίησι τοκῆος,
ἀνστάς ἐν τριτάτῃ φασεσιμβρότῳ ἡριγενεῖῃ
ἀρχίγονον βλάστημα θεοῦ γενετήρος ἀνάρχου.

dicens « ave » mulieribus Dominus.

115. In Deiparam.

Virgo filium genuit; post filium virgo erat.

116. In Salvatorem.

Christe beate, hominum mortalium lux incorrupta, fili
dona ex crystallis, dona ex sardonychis [Dei,
accipias, virginis progenies incorrupta, fili Dei,
dona ex crystallis, dona ex sardonychis.

117. In cæcum.

Vidit cæcus a nativitate lumen-ademptus;
Christus enim venit, oculatissima gratia.

118. Preces.

Excitabat in nos cupiditatum decumanos-fluctus
hostis pessimus, flatibus-inflans salum,
unde conturbat et demergit et inundat
onus nostrum animalis navis.

Sed, o requies ac sopitor tempestatis,
tu, Christe, ostendas sicca peccata,
tuam ad stationem feliciter ea applicans,
hostem vero illum calamitatibus immersura.

119. Argumentum. Apologia probabilis. Homero-cento.

Liber Patricii pii sacerdotis,
qui magnum opus effecit, Homero ex libro
clarorum versuum componens gloriosam cantilenam,
acta nuntiantem invicti Dei:
ut venit hominum in cætum; ut sumpsit formam
humanam, et ventrem inculpato intra virginis
latuit parvulus, quem infinitus non capiebat orbis;
et ut virginis Deo-gravidæ traxit mammam
virginis lactis emittentem fluentum;
ut interfecit Herodes tenellos adhuc infantes
insanus, immortalis Dei quærens exitium;
ut eum Joannes lavit fluvii undis;
utque duodecim viros inculpato sumpsit socios;
quotque-hominum integra cuncta Deus effecit membra,
morbosque pellens tristes oculorumque tenebras;
et quomodo fluentes tristinxit sanguinis rivos
tangentis vestimentum mœstissimæ mulieris;
et quot fatis sævis domitos
duxit ad lucem rursus ex profundo barathro;
utque passionis sanctæ monumenta reliquit nobis;
utque hominum manibus tortus fuit crudelibus in vinculis
ipse volens: non enim aliquis mortalium decertavit
altipotenti Deo, quando non ipse quidem jusserit;
ut mortuus est, ut Orri ferreas fregit portas,
hincque animas Deo-parentes cælos intra
duxit puris sub jussis patris,
resurgens tertia qua-mortales-illuminantur aurora
primitium germen Dei patris principio-carentis.

120. Ἐν Βλαχέρραις. Ἰαμβοί.

Εἰ φοικτὸν ἐν γῆ τοῦ θεοῦ ζητεῖς θρόνον,
 ἰδὼν τὸν οἶκον θυμάσασον τῆς παρθένου·
 ἢ γὰρ φέρουσα τὸν θεὸν ταῖς ἀγκάλαις,
 φέρει τὸν αὐτὸν εἰς τὸ τοῦ τόπου σέβας·
 5 ἔνταῦθα τῆς γῆς οἱ κρατεῖν τεταγμένοι
 τὰ σῆπτρα πιστεύουσι τῆς νίκης ἔχειν·
 ἔνταῦθα πολλὰς κοσμικὰς περιστάσεις
 ὁ πατριάρχης ἀγρυπνῶν ἀνατρέπτει·
 οἱ βάρβαροι δὲ προσβαλόντες τῇ πόλει,
 10 αὐτὴν στρατηγήσασαν ὡς εἶδον μόνον,
 ἔκαμψαν εὐθύς τοὺς ἀκαμπεῖς αὐχένας.

121. Εἰς τὸν αὐτὸν ναόν.

Ἔδει γενέσθαι δευτέραν θεοῦ πύλην
 τῆς παρθένου τὸν οἶκον, ὡς καὶ τὸν τόκον·
 κλειστὸς ἄρθη τῆς πρὶν ἐνθειεστέρα,
 οὐ τὰς πλάκας φέρουσα τὰς θεογράφους,
 5 ἀλλ' αὐτὸν ἐνδὸν τὸν θεὸν διδεγμένη.
 Ἐνταῦθα κρουνοὶ σαρκικῶν καθαρσιῶν,
 καὶ ψυχικῶν λύτρωσις ἀγοσημάτων·
 ὅσαι γὰρ εἰσι τῶν παθῶν περιστάσεις,
 βλῆζει τοσαύτας δωρεὰς τῶν θαυμάτων.
 10 Ἐνταῦθα νικήσασα τοὺς ἐναντίους,
 ἀνείλεν αὐτοὺς ἀντὶ λόγγης εἰς ὕδωρ·
 τροπῆς γὰρ ἀλλοίωσιν οὐκ ἔχει μόνη,
 Χριστὸν τεκοῦσα καὶ κλονοῦσα βαρβάρους.

122. ΜΙΧΑΗΛ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΞ.

Εἰς τὴν Θεοτόκον βαστάζουσαν τὸν Χριστόν.

Αὐτὴ τεκοῦσα παρθένος πάλιν μένει·
 καὶ μὴ θρονηθῆς· ἔστι γὰρ τὸ παιδίον
 θεός, θελήσας προσλαβέσθαι σαρκίον.

123. ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ.

Εἰς τὸν Κρανίου λίθον ἐν Ἱερουσαλὴμ.

Πέτρα τρισμυχάριστε, θεόσσυτον αἶμα λαχοῦσα,
 ὄβρανὴ γενεῆ σε πυρίπνοος ἀμφιπολεύει,
 καὶ γθονὸς ἐνναετῆρες ἀνάκτορες ὕμνοπολοῦσι.

120. In Blacherris. Iambi.

Si tremendum in terris Dei quaeris thronum,
 cernens domum admirare Virginis.
 Ipsa enim ferens Deum in ulnis,
 fert eundem in hanc loci majestatem.
 Hic terræ qui dominari jussi sunt
 sceptrā credunt victricia tenere;
 hic multos mundanos casus
 patriarcha vigilans avertit;
 Barbarique impetu-ruentes in urbem,
 ipsam exercitus-ducentem ut conspexerunt tantum,
 flexerunt statim inflexibilia colla.

121. In eadem ecclesia.

Oportebat fieri alteram Dei portam
 Virginis domum ut et partum.
 Arca apparuit pristina diviniore,
 nou tabulas gerens a-Deo-exaratas,
 sed ipsum intus Deum complexa.
 Hic scaturigines carnalium purgationum,
 et mentalium abolitio errorum.
 Quot enim sunt calamitatum casus,
 effundit tot dona miraculorum.
 Hic quum debellasset adversarios,
 pessumdedit illos pro lancea in aquis:
 transformationis enim mutationem non experitur sola,
 quæ Christum peperit et fugat Barbaros.

122. MICHAEL CHARTOPHYLAX.

In Deiparam gestantem Christum.

Hæc quæ peperit virgo rursus manet.
 Ac ne conturberis: est enim infans ille
 deus, qui-voluit assumere carnem.

123. SOPHRONI.

In Calvarie rupem Hierosolymis.

Rupes ter-felix a-Deo-profusum sanguinem quæ-acceptisti
 cæleste genus te ignem-spirans circumversatur,
 ac terræ incolæ principes hymnis-concelebrant.

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT I.

Capiti in Codice præmissum hoc veluti præcæmiam : τὰ τῶν Χριστιανῶν προτετάχθη εὐσεβῆ καὶ θεῖα ἐπιγράμματα, κἀν οἱ Ἕλληγες ἀπαρίσκεινται.

I. Notissima est S. Sophiæ ecclesia Constantinopoli. « Κιβώριον vel κιβώριον non est illud vasculum quod in ecclesiis catholicis *ciboire* dicimus; sed ædicula illa altari superimposita, tabernaculum, *tabernacle*, vulgo vocata, qua ciborium custoditur inclusum. » B.

II. Blachernæ, suburbium Constantinopoleos, ubi sanctæ Virginis fuit ecclesia. — 1. « Est Justinus Secundus, Justiniani successor. De quo Zonaras Annal. XIV, 10 : τὰς ἀψίδας ἄμφω τῷ ναῷ τῷ ἐν Βλαχέρναις προσέθετο ἐκ καινῆς, ὡς εἶναι τοῦτον σταυροειδῆ. Conf. Ducang. CP. Christ. IV, p. 83, § 6. » B. Quod opus de plurimis esse consulendum quæ in his epigrammatibus commemorantur, semel monuisse sufficit.

III. — 1. « Non a Justino primo, sed a Pulcheria, Arcadii filia, Marciani uxore, ædificatam fuisse illam ecclesiam Zonaras narrat Annal. XIII, 24, p. 46. Magnus est scriptorum consensus, quos vide ap. Ducang. l. c. » B.

IV. Studius, vir patricius, monasterium et ecclesiam in honorem S. Joannis Præcursoris sive Baptistæ extruxit Constantinopoli.

V. Amantius cubicularius imperante Anastasio ædificavit vel reædificavit S. Thomæ œdem, in eo tractu urbis qui ab domo ejus vocabatur τὰ Ἀμαντίου. Codinus : ὁ δὲ ἄγιος Θωμᾶς ὁ τὰ Ἀμαντίου καλούμενος οἶκος ἦν Ἀμαντίου.

VI. « Sphoracius fuit consul a. 452. Qui quum ex incendio salvus evasisset, Theodoro martyri, Tironi dicto, ecclesiam extruxit; vide Ducang. p. 139, § 102. » B.

VII. Εἰς τὸν αὐτὸν, videlicet Σφωράκιον. Additum est lemmati : ἐν ᾧ τὸ λογίριον εὐρέθη. Hoc enim monstrare videntur compendia ductuum, a Jacobsio tamen sic lecta : ἐν ναῷ τοῦ Λογαριαστοῦ εὐρέθη. « Quodai repertum fuerit a compilatore id epigramma in Logariastæ monasterio, videtur eo fuisse serius translatum : nam inscriptum fuit Sphoracii sepulcro vel imagini in ipsa Theodori Tironis æde, ab Anatolio patrueli gratum animum testificaturo. — 3. Gratiam *allam inventi*, scilicet apud Deum. » B. Fortasse ἄλλη invenerat vel scriptum esse opinabatur (oppositum sequentibus καὶ ἐν νηῷ) qui scholiolum exaravit lemmati additum : mirum enim ni huc ea notula sit referenda.

VIII. Justinianus ad Hormisdæ palatium duas ecclesias extruxerat, unam Petro et Paulo, alteram Sergio et Baccho.

IX. « Archangelus est peculiariter S. Michael. Varias Archangeli ecclesias recenset Ducang. IV, p. 186, 187. » B. Βόθρεπτον quæ sit regio ignoratur. (*Pascua* vertit Boiss.) Ad *Bosporum* Archangeli œdem memorat Gyllius in Topogr. CP. Jac.

X. — 1. *Ælia Eudocia*, prius Athenais, Theodosii junioris uxor. — 7. « *Juliana* non fuit Valentiniani primi filia (ut est ap. Ducang. p. 133, § 81, ubi de Polyucti ecclesia disserit), multo minus matrona quædam Constantinopolitana (quæ fuit Gregorii Turonensis sententia), sed Placidiam, Eudociæ filiam, filia. Inde τέτρατον αἵμα λαγοῦσα intelligas, quod, numerata Eudocia, gradu genealogico Juliana sit quarta, hac scilicet serie : Eudocia uxor Theodosii; Licinia Eudocia uxor Valentiniani tertii; Placidia uxor Anicii Olybrii; Juliana Anicia, de qua nunc agitur, « *cujus pietas* (ait Ducang.) apud Theophanem in excitatis Constantinopoli sacris ædibus celebratur. » B. — 29. Huic versui in Cod. adscriptum : μένουσιν ἄριστος (error ex ἀριστοπῶνων natus, quo hæc referuntur. Boissonadius ἄρτια) πάντα μέχρι τῆς σήμερον ἔτασι πεντακοσίους. Decimo igitur sæculo collectio hæc epigrammatum instituta est. — 31. Codex in margine : ταῦτα μὲν (a versu 30) ἐν τῷ ναῷ ἐνόθησεν κύκλω περιγράφονται. Ibid. ἀμειψιότητος, innumerabilibus (videlicet sanctis et martyribus) : sic Codex et Jacobsius, rejecto quod olim ediderat ἀμειψιότητος. — 35. πᾶσιν non videtur integrum. — 39. Ἰδί. « *Ex Juliana*, quæ Areobindo nupsit, nati Olybrius junior et Dagalafius. Quorum uter respiciatur nescio. Ταῖς κούρας intelligendum de Olybrii junioris aut Dagalafii filiabus; sed utriusque unam tantum filiam nunc cognitam habemus. Vide Ducang. Fam. Byz. p. 74. » B. — 42. Cod. in marg. : ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ αὐτοῦ ναοῦ ἔξωθεν τοῦ νάρθηκος πρὸς τὴν ἀψίδα. — 47. Marg. : ἐν τρισίν ἔτασιν ἐτελέσθη, ἀπὸν ἔργον τοῦ ναοῦ. Codex ἔτασι χρόνον δ'. Jacobsius ἦδ', proponens etiam ὡδ'. Boiss. ἔτασσι scribere malebat. — 59. ἐμμήσαντο Salmasius. — 60. Cod. in marg. : τέσσαρες αἰσι πίνακες ἐν οἷς; ταῦτα περιγράφονται ἀνὰ στίχους πέντε ἢ καὶ ἕξ. — 62. ἀλόγησα conjecit Boissonadius, aut ὧν (μετάλλων) φύσις. Neutrum necessarium. Active tum dicebatur ἀνθέω. — 63. ἀγλατήν ad utrumque verbum pertinet, quasi κλέψασα ἀγλατήν ἐφύλασσε μελάθροις; θε.ῦ. — 64. τελέσθη Jacobsius. Cod. τελέσθη. In margine : ἔσχατος ἐστὶ πίναξ ὁ πρὸς τοῖς δεξιῶς; μέρασι τῇ; εἰσόδου. ἐν ᾧ ἐπιτέρηται ταῦτα. Nimirum versus 66 et seqq. conf. schol. ad v. 60. — 68. δῆγεα Jacobsius; Codex λίνεα. — 70. « Forsan nonnihil excidit. Aut scribendum δὲθ'. » Boiss. — 72. λήθην Cod., superscripto λόσσαν.

XI. Ἀνάρργοι vocabantur SS. Cosmas et Damianus, quibus Justinus secundus et Sophia uxor ecclesiam extruxerant Constantinopoli in loco dicto τὰ Βασιλίσκου.

XII. « De æde S. Euphemiæ ab Olybrio dictæ vide Ducang. IV, n. 6, § 13 et Morcell. ad Kalend. t. I, p. 153. — 4. Theodosii junioris filia. — 5. Placidia, Eudociæ et Valentinii tertii filia, Anicii Olybrii uxor. — 8. Juliana, de qua ep. 10. — 9. Μητέρα, Placidiam; γυνῆτη, Olybrio; μητρί τεκούσης, aviæ, Eudociæ. » B. Versu 7 non opus ut τῆνδε scribatur. — 10. ὡδ' an ἐξ δ' sit in Codice, incertum. His si adjungas tres posteriores versus epigrammatis 15, integrum esse poematum videtur. Pares versuculorum exitus ὡδ' (ἐξ δ') ἐμὸν ἔργον et εὐτ' ἐμὸν ἔργον turbatum hic fuisse evidenter ostendunt; præterea epigramma 15 pro integro poematio haberi non potest, sed clausulæ est simillimum : ut primum ejus versum διασκευαστοῦ esse prope persuadeam mihi. Boissonadius quo-

τε conjungenda esse hæc epigrammata judicat, nisi prima desint, hunc fere in modum :

κρμον ἀεξήσασα παλαιότερον ἐς τόδε κάλλους.
Ἦν ἄρα καὶ κάλλους ἔτι κάλλιον...

Præterea tale est lemma epigrammatis 15 in Codice : καὶ ταῦτα ἐν τῷ ναῷ τῆς ἁγίας Εὐφημίας· ἐν τοῖς Ὀλυβρίοις. Ἄλλο.

XIII. Titulus non ut lemma, sed quasi scholion in margine scriptus in Cod., et distichon superioribus continuatum, Κάλλος tamen majuscula pictum. Cum sequenti disticho (cui lemma ἄλλο in Cod.) conjunxit Jacobsius, probante Boissonadio. — 3 τῆθῆν, v. ad ep. 12, v. 9.

XV. Vide ad ep. 12.

XVI. Etiam hoc tetrastichon ut epigrammata duo in Cod. scriptum. — 2 μάττωρα, S. Euphemiam. Νηροπόλος alibi de sacerdotibus vel ædituis dicitur.

XVII. Item in duo epigrammata dividit Cod. — 2. Ἄσκον, id est, οὐκ ἔσκον οἱ πρότεροι ἐν ὀφητόνισι διὰ τέχνης εὐχὸς ἄσκειτον, ὁσονπερ κύδος Ἰουλιανῆς. » Boiss., recte improbens conjecturam λίπεν quæ edebatur.

XVIII. « De ἀκουσίτῳ Ducang. in Gloss.; sed quid nunc sit, mutilo poematio, non facile dictu. Est forsitan sedile, si versu primo κύκλος pro sedili rotundo potest accipi, quo utebatur Agathonica. Pro βατῶν haud dubie legendum βατῆν vel βατῶν, pro βατῶν (quod v. in Thes. p. 47). — 2 in Cod. lacuna quattuor versuum capax, cum scholio ἔστι τὰ λείποντα τοῦ ἐπιγράμματος. Et ultimum versum ad idem epigramma pertinere, evincit Trophimi mentio : nam ad diem 13 octobris socii celebrantur Paulus, Trophimus et Carpus, vel Carpus, Papyrus, Agathodorus et Agathonica; v. Morcell. ad Kalend. t. I, p. 190. » B.

XIX. Monet scholiasta : οὗτος ὁ Κλαυδιανός ἐστίν ὁ γράψας τὰ κείμενα Γαρσοῦ, Ἀναζάρθου, Βρυτύου, Νικαίας. (Quæ notatio addenda Historicis Müllerii, vol. IV, p. 362.) Hunc ipsam dicere videtur Euagrius Hist. Eccl. I, 19, Κλαυδιανὸν καὶ Κύρον τοὺς ποιητὰς sub Theodosio secundo nomen adeptos narrans. Immerito autem septem epigrammata ex Anthologia Palatina suscepta leguntur in editionibus Claudii Claudiani, latini poetæ, cujus non sunt. « Falsam opinionem peperit tum nominum paritas, tum turgida utriusque poetæ oratio. » B. — 5 μετὰ Jac.; μέγα Cod. 7. « Assyrium nomen, ob bella cum Judæis gesta, veri Dei hostes in universum significat; nec cogitandum de una Dea Syria. » Jac.

XX. « Forsan est continuatio præcedentis poematii. V. Jacobsius cogitavit de πολοῦχες, idque verisimillimum est. » B.

XII. — 3 ἀγωγῆν in apogr. Paris.

XXIII. « Descriptum hoc epigramma, et quod sequitur XXVIII, ex libro a Marino quodam exarato. » Jac. « Inserendus erit Marinus antiquarius catalogo Marinorum in Bibl. Gr. tom. IX. » B.

XXV. — 3. « Exspectabas ἐν ὑμετέρῃσιν ἔφεταῖς. » Jac. Vide ad epigr. 36, 3.

ΑΠΗΘΟΛΟΓΙΑ. I.

XXVI. — 1 φωσφόρον Cod. — 3 ἐῶσαν δὲ τῶν Ἰακ.; οὐσαν ὄτω (sic) Cod.

XXVIII. Vide ad ep. 23. « Liber a Marino descriptus exposuisse videtur præcepta rhetoricæ. » B. — 3 χρίσεσι Jac.; χερσὶ Cod.

XXIX. — 1 πρὸς ἄλλοις Cod. In quo cuique versuum sequentium adscriptum Ἄλλο.

XXX. — 2. « Ἐσθλὰ δίδου. Ductum hoc ex disticho ap. Platon. Alcib. sec. p. 143, A. Theocritus VII, 128 : τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι. » Jac. « Similes ethnici hominis ad Jovem preces leguntur infra X, ep. 108. » B.

XXXI. « Inscriptum videtur tabulæ pictæ S. Mariam exhibenti Christum infantem in ulnis gestantem. Conf. infra ep. 122. De eodem argumento versus edidi Anecd. t. 2, p. 477. — 1 vulgo θεοῦ γόνου, τῶν υἱόν. Conf. ep. 45, 2, unde aliter distinxi. » B. — 3 τελέουσα Jac.; τελέουσα Cod.

XXXII. — 1 Ὄδιε Cod. In ecclesia Archangeli. — 4. « Sunt nunc θάλαμοι ædes, ecclesiæ. » B.

XXXIII. — 1. « Est ἀσώματος; epithetum Angelorum, quod sæpe ipsum fit eorum nomen; v. ad Psellum p. 298 seq.; Ducang. CP. Christ. IV, p. 187, § 32. Joannes Euchaitensis in eundem Archangelum, p. 15 :

Ὁ κίςτις, οἶα θαυματουργεῖν ἰσχύεις!

Ὡς βῆστα μορφοῖς τὴν ἀμόρφωτον φύσιν! » B.

XXXIV. « Est Πλάτη insula; v. Gyllium De Bosporo III, c. 12; Zonar. Ann. XVII, 14, p. 236, B. — 1. Ἄσκοπος Suidas interpretatur ᾧ μὴ ἐστὶ τύπος. » B. — 2 ἀπεκλάσσο malit Jac. — 7 βρῶν Brunckius tacito.

XXXV. « Σωσθένιον locus fuit prope Byzantium, nunc quoque Ἀσωμάτων dictus, teste Ducangio CP. Chr. IV, p. 187, § 132. Vide Chevalier Iter Proponticum t. I, p. 264. Agathias ac tres ejus condiscipuli, expleto quarto in scholis juris anno, Archangeli imaginem pictam in ejus templo apponebant. » B.

XXXVI. Post v. 3 in nova pagina Cod. lemma sic repetitum : ταῦτα ἐν Ἐξέσω γέγραπται ἐν τῷ νάρθηκι τοῦ Θεολόγου. « Est theologus hic intelligendum de Joanne apostolo, qui fuit episcopus Ephesi (conf. ep. 80 et lemma IX, ep. 48) et cognomine theologi ornatus. Ἰλλούστρια; Illustris, nomen dignitatis, de quo Ducang. Gloss. — 2 ἄσκοπος, ut ep. 34, 1. — 3 ζωστήρα, zonam Magistri officiorum. — 5 ὑμετέρῃν est pro σὴν, quod apud Agathiam frequens et alios; conf. ep. 25, 3. » B.

XXXVII. « Hoc et sequentia epigrammata tabulis pictis subscripta fuisse suspicor, aut picturis in codice aliquo Novi et Veteris Testamenti. » B. — 2 παρθενικῆ; in apogr. Paris.

XLII. Secundum illa Matthæi II, 6 : καὶ σὺ, Βηθλεὲμ... οὐδαμῶς ἐλαχίστη εἰ ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰουδα· ἐκ σοῦ γὰρ ἐβλεψέται ἡγούμενος, ὅστις ποιμαίνει τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραήλ. — 2 Ἰεσοβα Cod.

XLIII. Secundum illa Matthæi II, 18 : φωνὴ ἐν Ῥαμὰ ἠκούσθη, θρῆνος καὶ κλαυθμός καὶ ὀδυρμός· πολὺς, Ῥαχὴλ

κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς· καὶ οὐκ ἠέλε παρακληθῆναι ὅτι οὐκ εἶσι.

XLIV. Verba Gabrielis ad S. Virginem, Luc. I, 28-35.

XLV. — 1. Προφήτης, S. Joannes Prodromus. Luc. I, 41. — 2 ἔστι apogr. Paris.

XLVI. In occursum Symeonis, Luc. II, 25 seqq. Conf. ep. 113. — 2 λύσει ε Cod.; τ add. Jac.

XLVII. Vid. Matth. III, 16.

XLVIII. « Cod. Ἀλλὰ ἡῶρο, apogr. Par. ζῆς., sequente lacuna. Si quis anisimum epigramma desideraverit, se solum legendis non inalis de simili argumento Joannis Euchaïtensis versibus p. 5. Vidcat et ep. 112. » B.

XLIX. — 1. Πρόμολ' ὄδε, Hom. II, Σ, 392. — 2 παλίνσοον Cod., corr. Jac. Boiss. vertit *retro*.

L. Ἐν Ἐρέσω, conf. ad ep. 34.

LI. Τεταρταῖο; γὰρ ἐστὶ, Martha ap. Joann. XI, 39.

LII. Lemma : εἰς τὰ βατὰ ἦτουν (εἶτουν Boiss., ἦτουν Jac.) τὴν βασιτόρον (scil. ἡμέραν vel κυριακήν), Palmarum festum vel dominicam. Secundum Matth. XXI, 5 : εἶπατε τῇ θυγατρὶ Σιών Ἰδοὺ ὁ βασιλεύς σου ἐρχεται σοὶ πρῶς; καὶ ἐπιβεβηκώς ἐπὶ ὄνον. — 2 τε καὶ mavult Jac.

LIV. — 1 παθίων τ' mavult Jac.

LV. « Cod. εἰς τὸν αὐτὸν, Jac. εἰς τὸν Σωτήρα. Respicitur crucifixio, σταυρωσις, sermo scilicet pendentis Christi ad matrem ap. Joann. XIX, 26. — 1. Τὸν παρθένον, nam virgo fuit Joannes evangelista. Germanus In Mariae dormit. p. 104 : Ἰωάννης ὁ ἀπόστολος καὶ τὴν Παρθένον ὡς μητέρα ὁ παρθένος; εἰ τὰ ἴδια διαπραλαβῶν [corr. παραλ.] ἐξ αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ. Hieronymus lectione 4 in officio S. Joannis ad d. 6 maii : *Joannes apostolus... quem fides Christi virginem repererat, virgo permansit... Jesus stabat in littore, nec sciebant apostoli quem viderent : solus virgo virginem agnoscit, et dicit Petro : Dominus est*. Conf. ep. 86; XV, ep. 28, 4. Sensus : Dixit Virginis (Mariæ) filium esse virginem (Joannem). Ἔφη, scil. Christus, quo nomine verbum carere poterat; nam tabulam pictam, cui fuit id epigramma inscriptum, insipienti quis loqueretur manifestum erat. Versus 2 poeta sunt verba. » B.

LVI. — 1 ἄβου ἄκοντα; malit Jacobsius. — 2. « Ἄδην, Satanam. Ἀχίριον esse puto imbecillum, jam non lædentem homines. Memini Apostoli eloquentissimi dicentis : κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νίκος· τοῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον; τοῦ σου, ἔδη, τὸ νίκος; » B.

LVII. « Ἰδὲ ὁ ἄμνος τοῦ Θεοῦ, Joannes Baptista ait de Christo, ap. Joann. I, 29. — 1. Ψυχῆ; ἐν φλιθῆσι, respectu ad Exod. XII, 7, 13, 23, ubi narratur de agni paschalis sanguine superliminaribus domuum et postibus illito. — 2. Ὀλοφρευτῶν, scil. ὁ Διάβολος. Basilii Seleuc. Orat. 13, p. 74 : αἶμα προβάτου θυρῶν ἐπιχρίομενον ἔξω μένειν τὸν ὀλοφρευτὴν κατηγάσσει, καὶ ἄγγελος θανάτου καθωπλισμένος αἵματος θεῶν πρὸς εὐγὴν ἀπλάυνετο. » B.

LVIII. « De vellere Gedeonis miraculo vide Judic. VI, 36-40. Αὐτὸς, scil. ὁ κόκος ipse. — 2. (Cod. αὐτοσώδε, corr.

Jac.) Κρύφια, nam ineptentes allegoristæ sub filo vellere immensa latere mysteria credunt, de Deo, de Maria virgine; conf. not. ad Anecd. mea t. 3, p. 25, n. 6. » B.

LIX. « Vide Exod. II. — 1. Αἰγυπτίη, scil. ὦ (?) θυγατερ Φαραῶ. — 2. Πρωτοῦσι, nam in multis fuisse Moysem Christi typum allegoristæ putant. In vulgato λόγοις (sic Cod.) hæreo. Forsan νόος. Confer ep. 76, 2. Recepi Λόγῳν. » B. Quod laud dubie verum.

LX. Vide Exod. XVII. « Nulla facile alia Veteris Testamenti historia, ex iis quæ ad typos referuntur, frequentius commemoratur. » Jac. Cujus copias Boissonadius addit Gregor. Naz. Orat. 1, p. 33; 30, p. 495; Eustath. Opusc. p. 11, 31; Theodor. Prodr. Tetrast. p. 42 ed. Suvigny.

LXI. « Respicitur Exod. II, 10-21. Quo ex loco venit verbum ῥύσο, quum ibi sit ἐρρύστω αὐτάς, filias nempe Jothor Moyse. Ad ἔθνηκὴν νόμφην conf. epigr. 69, 70, 75. — 2. Notum νομφίος esse inter mystica Christi nomina. » B. Qui Μωσῆ; scribebat. Μωσῆ; Cod.

LXII. Vide Josue IV, 10-24. — 2. Cod. λοισσομένον. « Recte Jacobsius λοισσομένου, ut in Horatiano : quum mea nemo Scripta legat vulgo recitare *timentis*. » B.

LXIII. « In Codice prave lemma idem est ac sequentis epigrammatis. Jacobsius posuit Ἄλλο. Aliud feci. Ad ipsam rem vide Genes. XVI. » B.

LXIV. Vide Exod. XV, 27. — 1. ὄσο καὶ δέκα apogr. Par.: quod præfert Boiss.

LXV. Vide Genes. XXII. « Frequens hujus quoque typi commemoratio. » Jac. — 1. « Ταῦθ' nunc fere simile nostræ exclamatiōni vernaculæ, *misericorde!* misericors deus! » B.

LXVI. « Codex ἀξ' compendio ancipiti. Quare, pro vulg. ἄτρον, dedi ἄτρον; jubente ipso poeta et Genes. XIV, 18. In Vulgata tamen versione est *panem et vinum*, et ap. Clem. Al. Str. 4, § 163, τὸν οἶνον καὶ τὸν ἄτρον Typus erat Melchisedec Veritatis quæ est Christus. » B. Vide Jacobs. p. 17, qui v. 2 ἔων scripsit; ἔγων Cod., quod potest defendi.

LXVII. — 1. Sic Jacobs., vel ἐνάδ' ἔχει μόνην. Cod. violato metro μόνην ἔχει.

LXVIII. Vide Genes. XXVII. Loquitur Isaac. — 1. « Πνοὴν capiendum esse puto pro ὀσμῆν. Genes. v. 27 : ὡσφράνθη τὴν ὀσμῆν τῶν μαζίων αὐτοῦ. Opponuntur, ut solet, πνεῦμα καὶ γράμμα, Spiritus et Litera. » B. Ex epigr. 72 suspicari licet, δέρας, pellem qua indutus Jacobus patrem decept, ad Christum a nonnullis relatum fuisse. Jac. — 2. Boiss. confert Proverb. X, f : υἱὸς σοφῶ; εὐφραίνει πατέρα.

LXIX. — « Μαλὶν σε ἰδοῦσα. Legitur enim Genes. XXIV, 64 : καὶ ἀναβλέψασα ῥεβέκκα τοῖς ὀφθαλμοῖς, εἶδε τὸν Ἰσαάκ, καὶ κατεπήδησεν ἀπὸ τῆς καμήλου. » Chardonius. — 2. Σώματος οὐ καθαροῦ, cameli; v. Levit. XI, 4. Boiss. citat Philonem De agric. § 30 : τὸν κάμηλον οὐχ ὄφει; ὅτι ἀκαθάρτον φησὶν εἶναι ζωὸν ὁ νόμος, ἐπειδὴ μπρυκάται μὲν, οὐ διχλαῖ δὶ;

LXX. 1. Προ οὐ τῆς ὁδάτων. « *Juxta puteum aquæ*, Genes. XXIV, 11. Non procul ab aquis uxor gentilis quæ sita fuisse dicitur, scilicet, ut puto, ut esset in vicinia fons baptismalis. Conf. ep. 75. » B.

LXXI. Vide Regum IV, c. 4.

LXXII. In lemmate Cod. ἤλιου. — 2. « Τῆδε, in Jordane, qui videlicet pictus erat in tabula. Conf. ep. 62. Jordanem Elias percussit τῆ μὴλωτῆ, Reg. IV, c. 2, 8. » B.

LXXIII. — 1. « Τίτος, Christi nempe, qui passim dicitur filius David secundum carnem. » B.

LXXIV. — 1. Joannes in narratione de cæco quem Christus sanavit, IX, 7 : νῆσαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Ἰλιθαίμ, ὃ ἐρητύεται ἀπὸ σταλαμένος. Conf. ep. 117

LXXV. Vide Joann. IV, 6 et seqq.

LXXVI. In nuptias Canæ, Joann. II. — 2 σ' addidit Beckerus Comm. 1, p. 349; πνεῦμα ἔχεις Jac.

LXXVII. Vide Reg. III, c. 17. — 1. « Codex λαψύρη, quod sensu caret. Legendum esse ἰλαυρή demonstravi ad Theoph. Simoc. p. 268. Est ἰλαυρή κάλις in Reg. v. 14 dicta ὃ καψάκης τοῦ θλαίου, in Vulgata *lecythus olei*. » B.

LXXVIII. — 2. Θεοῦ ἐκ φωνῆς, v. Matth. XVI, 18.

LXXIX. Vide Act. Apost. IX, 3; XXVI, 13.

LXXX. Conf. ad ep. 36.

LXXXII. — 1. Δῶμα. « Fuisse videtur δόγμα. » Jac. Nihil mutem facile. Æthereas arces et ipsius Dei palatia ingressus videbatur Joannes ille Theologus. Epigramma, Maximi forsan, ante ipsius scholia in Dionysium Areop. :

Ἀγγελικῆς σοφίης ἀμαρύματα πολλὰ κηρύσας. » B.

LXXXIII. — 2. « Sedebat enim Matthæus in telonio, quum eum ad se Christus vocavit, Matth. IX, 9. » B.

LXXXIV. — 1. Ἀθάνατοι Cod., correxit Jac. — 2. « Quam absonum illud γε! Saltem si dedisset, ἐνέπασσεν ὃ Δουαῖς. » B.

LXXXV. — 1. « Ægyptus habebatur regio caliginis. » Jac., quem v. p. 18. S. Augustinus Enarr. Psalm. 77, t. IV, p. 832 : « Ægyptus in hebræa lingua *Tenebras* vel *Tribulationes* significat. » Boisson. : « Andreas Cretensis ap. Jacobs. : αὐτῆ τοίνυν (ἡ Αἴγυπτος) ὃ σκοτασμός πρὸς τῆ γραφῆ καλουμένη. Scribendum videtur πρὸς τῆ; γραφῆς. At non succurrit Scripturæ locus, ni de eis cogitaverit locis ubi Nilus dicitur aut dici putatur *Schichor*. Plutarchus. De fluv. c. 16, 1 : Νεῖλος... ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον Μῶα; ubi v. Maussac., et intt. ad Hesych. v. Αἴγυπτῶσαι. — 2. Evangelium Alexandriæ Marcus prædicavit. Vide mea Anecd. t. 5, p. 44 et 490. » (Euseb. H. E. II, 16, ibique Vales. Jac.)

LXXXVI. — 1. « Conf. ad epigr. 55. — 2. Γρηγόριος, non Nyaseno, sed Nazianzeno. Gregorius Presb. in Vita Kaz. : τὶ δ' ἀν λέγοιμι σωπεροσύνην, ἢ μέγρι καντὸς αὐτοῦς

τοῦ βίου ἀγνοῦς; καὶ καθαροῦς; συνετήρησεν; videlicet Basilium et Nazianzenum. In Cod. est dittographia Γρηγόριος, Γρηγόριος. Potest ambigi. Reliqui dativum qui prior scriptus fuit. Sæpe repetitum ἴσα cum dativo. » B.

LXXXVII. « Fuit Polycarpus Smyrnæ episcopus, imperante Commodo martyrium passus. » B. Qui δ (i. e. δς) scripsit; ὃ Cod.

LXXXVIII. *Dionysium* Areopagitam. — 1 « τεράρχια Cadex et apogr. Paris.; quod quum non bene græcum sit, de recipiendo τερρχινὰ nulla fuit cunctatio : sic codex Dionysii Florentinus ap. Bandin. I, p. 31. Et sic *Chardon de la Roch.* Miscell. t. I, p. 268, quem videas. Primo versu respicitur Dionysii liber περι τῆς οὐρανίας τερρχίας, secundo liber περι μουσικῆς; θεολογίας. » B. — 3 ἀνάπτει cod. Flor.

LXXXIX. — 1. « Intelligendum ἔχει σχεδὸν de imaginæ Nicolai quæ imagini Polycarpi vicina erat; vel de pictis ἢ eadem tabula ambobus sanctis; vel de ædium utriusque vicinitate. — 2. Polycarpus fuit οὐκίτωνος dictus (epigr. 87), et Nicolaus Myrensus (nam de hoc agi omnino videtur) *viduis et orphanis pecunia, consilio, opera non defuit, oppressos sublevavit*, quod narratur in sexta ejus officii lectione. Ab Nicephoro Chummo θερμὸς; τῶν ἐπιδομένων προστάτης vocatur, in Anecd. meis t. V, p. 348, ubi v. not. » B.

XC. « Sophronii episcopi commemoratur panegyricus Joannis et Cyri martyrum, in Fabr. Bibl. t. X, p. 216, quem vide de Sophronio t. IX, p. 164. Tetrastichon nostrum illi panegyrico præfixum fuisse videtur. » Jac. Addit Boiss. : « De Cyro et Joanne multus est Morcellius ad Kalend. t. II, p. 48 et 139, Ducang. CP. Chr. IV, p. 122, § 31. — 2 κατῶ Codex. Quum nullus hic sit tali emphasi locus, scripsi καὶ τῶ, ad Psellum p. 197. »

XCI. « Inscriptionem fuisse opinor tabulæ adulatoriæ, quæ exhibebatur Theologus Joannes ὃ παρθένος impuram Theodoram et Justinianum coronans. Conf. ep. 80. » B.

XCII. Lemmati additum in Cod. : ἔγουν εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν. Et; bis capiendum pro ἐν, item in sequenti lemmate, et alibi in his non raro. Epigramma legitur in Greg. Naz. Opp. t. II, p. 179. Unde nomen addidit Boiss. — 1. De Christo in navicula dormiente Matth. VIII, 24; Marc. IV, 38; Luc. VIII, 23. Vocis ὀλάς leni spiritu scriptæ exempla dedit Jac. — 4 δ' ἐπέλευν apogr. Par. et ed. Greg., 6 δ' ἐπράξ. Greg.

XCIII. « Scriptum forsan in imaginem S. Basilii in ecclesia illa pendentem. — 1. Intellige quattuor virtutes cardinales. Vide ad Planud. epigr. 201. » B.

XCIV. — 1 « Apogr. Par. νεύμασι θεσπεσίσις, quod præfero alteri, titubante licet versu. Nam qui sequuntur plerique non incedunt rectius. Sunt pessimi hexametri, quales fecerunt Theodorus Metochita et recentiores nonnulli, qui quum a politico metro recedebant antiqua metra tractaturi, passim ad quantitates syllabarum turpiter offendebant. Capiendum νεύμασι θεσπεσίσις, vel θεσπεσίσις, de jussu Christi, cui parentes B. Mariæ mox dormitura ex cunctis terrarum partibus repente discipuli adstiterunt. Vide enarrantem id miraculum Germanum p. 96 et 101, coll. Anecdotis meis t. II, p. 134. — 3. Non intelligo ἀλλήλοισιν. Ἀποgr. ἀλληλοίσιν. An ἀγγέλιος 2.

συν? an ἀμζίσαν? Hoc vēti. — 4. Forsan ἐσπερίοι. » B.

XCV. Argumentum videtur ex rebus Justiniani eruendum; conf. ep. 91. Chardonus adscriptit: « Vid. inscript. ap. Bandurium t. I, p. 180. »

XCVI. « An Amantius ille de quo ad epigr. 5? » B — 2 θεουδήσιν Cod.

XCVII, XCVIII. « Erat tunc Theodorus tertium consul, τὸ τρίτον ἔχων ὑπατιδα τιμὴν, ac Justinianus summus exercituum dux, στρατιῆς ἡγῆτωρ πίσης, μεγασθενῆς στρατιάρχης. Hæc fuit, regnante Justino, Justiniani Cæsaris dignitas. Zonaras XIV, 5, p. 59: στρατηλάτης τῶν στρατευμάτων ὁ Ἰουστινιανός; προκεχειριστο. Constantinus Porph. Them. I, 12, p. 1441: Ἰουστινιανός... μνοστράτηγος τῶν Ῥωμαϊκῶν τρυμάτων, Καίσαρ ὢν, ἐχρημάτισε. Jam quum sit in Fastis ad a. 525 consul Fl. Theodorus Philoxenus, tempus definitum puto. De loco Μελίτη nihil nunc memini. Fuisse puto intra Byzantii muros vel in suburbis, propter verba πόλιν ἄρα. » B.

XCIX. Lemma in margine ἐν τῷ στίχῳ τοῦ ὅσ. Δ. « De S. Daniele Stylita v. Fabr. Bibl. Gr. t. X, p. 217. Est ἀνάκλιος proprie Bospori litus Europæum; v. Ducang. CP. Chr. IV, p. 187, § 32. Codinus p. 58: τότε δὲ (sub Leone Macela) καὶ ὁ ὅσιος Δανιὴλ ἐν τῷ Ἀνάκλιῳ ἦν· ubi Lamb. » B. Alia Jac. p. 19. — 3. In Cod. et in apogr. unius versus lacuna. — 4 διχθαδίῳ Cod., quod correxit Boiss.: « Non in duplici columna pedum plantis quasi radicitus inhærescentibus stabat fanaticus heros, sed in una columna binis pedum plantis. » — 5. Dicebatur etiam ἡ λιμός, de quo multa in Thes.

C. « Salmasius, præf. ad Nilum Thessal. p. 12, hoc epigramma recte refert ad Nilum Cpolitianum, de quo plura Fabr. Bibl. Gr. t. X, p. 3, et Morcell. ad Kalend. t. II, p. 20. Ante Nili opera Possinus edidit e Menologio versus non valde dissimiles:

Αἴγυπτον ἄρδει Νεῖλος, ἀλλὰ καὶ κτίσιν
λόγῳ κατάρδει, καὶ θανῶν, Νεῖλος μέγας. » B.

CI. Menander Protector sub Mauricio imperatore floruit. « Exstat hoc epigramma inter Menandri Historiarum fragmenta p. 432, c. 24, cum præviis hisce verbis: ὅτι ὁ ἱστορικός φησι Μένανδρος περὶ Ἰσαοζίτου (sic) τοῦ ἐν Περσίδι σταυρωθέντος, τραγωδίαν θέμενος καὶ τὸν ἄνδρα ἔσπευ ἀνασθεῖς: « Ἐν νῶ ἔβαλδμην ὡς καὶ ἄξιον τῷ τοῦ θεοῦ θεραπευτῆ τῷ βαρβάρῳ ἐν ἑξαμέτρῳ ἐπίγραμμα λέξαι· καὶ δὴ λέλεκται μοι ἐπίγραμμα τοῦδε: Ἦν... Ἰσαοζίτης... » B.

CII. Simillimos versus Gregorii Naz. t. II, p. 252, B, citat Jacobs.

CIII. — 1. « Μῶμος; sæpe de diabolo. » Jac. « Ignoratur argumentum distichi. Μῶμος si sit diabolus, οἶκος fuerit ecclesia quam impius quidam homo voluit incendere. » B.

CIV. « Referendum videtur ad Acacium Melitenensem, de quo Ducang. CP. Chr. IV, p. 118; Fabr. Bibl. t. X, p. 187; Marcell. ad Kalend. t. I, p. 148. De Alexandro hæreo. — 2. Reliqui Codicis scripturam τάπερ, quum sæpe recentiores κείτη pro trochæo habuerint, decepti pronuntiatioue κείτη, adeo ut sæpe etiam κείτη in lapidibus reperiat. Adde notanda ad XV, ep. 31. » B.

CV. In altero lemmate... γυναικα Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, i. e. τοῦ νέου, ut apud alios appellatur.—3. Ἐνός, Christi. — 7. Ἦν ὢ; ἦν, ad suam, i. e. divinam, naturam rediit.

CVI. Sequitur in lemmate: τοῦ μεγάλου παλατίου κύκλω τῆ; ὀροφῆς. Quæ ad versum 12 pertinere putat Jacobs. « Constantinopoli in magno palatio triclinium fuit, peculiariter dictum χρυσοτρικλινον, de quo fuse agit Ducang. CP. Chr. II, p. 117, § 3. De illo nunc agi patet et ex lemmate, etsi nomen Μαζαρινού non habeam unde illustrem, et ex v. 15. Quum fuisset ab imperatore Michaelæ instauratum, occasiōnem versuum adulatoriorum inde ceperunt poetastri aulici. Sed quis et quotus Michaelum? Michael III, Theophili filius. Scholiastæ enim e regione v. 12: ἐγράφησαν μετὰ τὴν ὀρθοδοξίαν ἐπὶ Μιχαὴλ αὐτοκράτορος υἱοῦ Θεοφίλου. Τὴν ὀρθοδοξίαν intelligit abolitionem iconoclastarum hæresim et imaginum restitutionem. Faitque inde prima quadragesima dominica ὀρθοδοξία vocata: v. Ducang. Gloss. — 2. Ψευδοῦργοι sunt iconoclastæ. — 3 εὐσθεῖα Cod. et apogr. — 5, 9. In Chrysotriclinio has Christi et Mariæ virginis imagines Leo Sapiens Constantino monstrabat: ἐν τῷ μέλλειν (Cedrenus ait p. 604) ἀπὸ τοῦ χρυσοτρικλίνου εἶναι τὸν Κωνσταντίνον, ... ὑποστρέφαι κελύσεις αὐτὸν, ἐνατενίσας πρὸς τὰς ἐστηλωμένους ἄνωθεν τῆ; πόλης εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆ; Θεομήτορος, ὁ βραχίλειος... — 10. Πρόδρομος quis peculiariter nunc sit non facile dicam. Forsan patriarcha Constantinopolitanus Methodius, vel Theocistus Patricius, ille potius. — 12. Scholion habes supra. — 13. Νόες sunt Angeli; v. Jac. p. 20, Holobolum in Anerd. meis t. v, p. 168, 169, 181, not. ad Marin. p. 94. — 15. Schol. : ἕως ὧδε τῆ; χρυσοτρικλίνου. Vel τοῦ scribendum, vel καμάρας est subauditum. » B. — 16. χριστὸν Codex, corr. Jac.

CVII. — 4 γραφῆ Cod. « Τὸν δεσπότην. Dominum Christum, cujus imaginem restituerat Michael, imagini τῆ πρὶν similem, quam iconoclastæ aboleverant. » B.

CVIII. — 2. « Commentum illud de nomine Ἀδὰμ tetragrammo, quod tamen hebraice tres tantum habet literas, erudite tractavit Diller. Farragine rituum sacrorum et secular. III, c. 19. » B.

CIX. Lemma aliud in margine: ἐν τῷ νῶ τῆς πηγῆς. « De B. Mariæ œde Ad fontem Ducang. CP. Chr. II, p. 183, § 13. — 2. Edebatur ex Cod. Κωνσταντινωλέων. Apogr. κωνσταντινωλέων. Agitur de tribus imperatoribus, templi instauratoribus. Est τε pro καὶ. Sic sæpe balbutiebant eorum temporum poetastri. Euphræmius Chron. 10134: Ἦσυρία τε γωνία μᾶλλον πρέπων, pro καὶ γωνία. Conf. ejusd. vv. 2756, 2837, 2973, etc. » B.

CX. « Est τροῦλλος (antiquis θόλος) quod nos *cupolam* vocamus; v. Ducang. Gloss. et Coraen Ἀτάκτων t. I, p. 251. » B.

CXI. « Fuisset melius εἰς τὴν ἀνάστασιν, quod lemma fert de eodem argumento epigramma 56. » B.

CXII. — 2. Legem veterem et novam Patres figurate vocant σικάν ἐν φωῶ.

CXIII. Apogr. Par. ὑπαπάντην. Conf. ep. 46. — 2. Πρεσβύτου, Symeonis. — 3. In Epigr. cit., Puer Ἀδὰμ προγενῆ στερὸς ὢν.

CXIV. « Apogr. εἰς τὸ χαῖρε. Est sæpius χαριετισμός Ἀππικιατιοῦ Μαρίας; est nunc *Salutatio*, respectu ad Christum dicentem ταῖς γυναῖξιν (Mariabus duabus) χαίρετε, ap. Matth. XXVIII, 5, 9. » B.

CXV. — Cod. εἰς, corr. Jac. « Μεθ' οὐία, post filium scilicet genitum et ex utero proslitentem. De hoc usu præpositionis cum insigni brevitate dicam ad Plan. ep. 88. » B.

CXVI. « Codex εἰς τὸν αὐτόν, quod re postulante mutavi. — 3 τόκος Cod. In fine versus 4 adscriptum εὐκτικά, quod ad sequens epigramma pertinet; sequitur autem illud quod supra dedimus n. 30, cum lemmate εἰς τὸν σωτήρα. » Jac.

CXVII. Vide Joann. IX, de τυρῶν ἐξ γενετῆς, et conf. ep. 74. — 2. Christus ibi v. 5 : ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ὦ, εἰμὶ τοῦ κόσμου.

CXVIII. — 7 προπρίως, malit Jac.

CXIX. « Lemma Codicis non plenum satis vel non satis plenum. Cod. εὐρῶ. Apogr. Par. εὐφημος. Nonnihil fuerat apologiæ ab auctore Homero-centonis, quod librarius omisit. Superest argumentum narrationum. — 1. De Pelagio Patricio, qui Homero-centones ante Eudociam composuit, vide Fabr. Bibl. t. I, p. 554 seq. — 7. Conf. similia in Anecd. meis t. V, p. 161, n. 11. — 23. Forsan ὅτι μή. » B. — 24 ῥήξα: Cod.

CXX. Hos versus et sequentes n. 121 tanquam Georgii Pisidæ edidit Ducang. ad Zonar. p. 65, « ex cod. Reg., quem esse puto n. 1630, ubi leguntur p. 166, 1. » B. De Blachernis v. ad epigr. 2. — 3 τὸν θεόν Cod. et apogr. ap. Dorvill. ad Charit. p. 332 = 401. Ap. Ducang. ἡ γὰρ φέρουσα τὸν θεόν ἐν ἀγκάλας, ut solent esse dodecasyllabi illi iambi; secundum antiquiorem mensuram τὸν θεόν ἐν ταῖς ἀγκ. in Append. nova Corp. Scriptt. Byz. (Rom. 1777) p. 334. — 9 δὲ ὑπερβαλλόντες (ὑπερβαλόντες App.) τῇ πόλει

Ducang. « Qui male fuit usus codicis in quo legi δὲ προσβαλόντες τῇ πόλει. Atque sic reformandam puto codicis Palatini lectionem editam. [Qui περιβαλόντες τὴν πόλιν, etiam solutione quam istiusmodi versus ægerrime admittunt.] Barbari illi sunt Avaræ; vide Ducang. l. c. — 10 μόνον Ducang. ex ccd., rectius quam μόνην Palatini. » B.

CXXI. Vide ad epigr. præcedens. « Codex 1630 lemma exhibet ἄλλοι, non ἄλλω; quod scripsit Duc. Ad ἄλλοι subaudi στίχοι vel ἱαμβοί. — 1. Ἐδεῖ idem cod., non δεῖ ut Duc. Idemque πόλιν. Conf. ep. 106, 8. — 3 τῆς πρίν, scil. arcæ federis. Allegorice B. Maria sæpius est arcæ comparata; v. Anecd. mea t. III, p. 23. — 7 ψυχικῶν λύτρωσι; edidi ex cod. 1630. Male Duc. ψυχικαὶ λύτρωσις. Codex Palat. βλύζουσιν (pro λύτρωσις), quod ex interpretatione videtur irrepisse. — 8 ὅσαι γὰρ εἰσι προσβολαὶ παθμάτων Ducang. [Hoc quoque melius. Accedat hic locus aliis non paucis qui interpolationem collectionis Palatinæ arguunt.] — 9 τοσαύτων (sic) Duc., qui si diligentior fuisset, poterat in codice legere τοσαύτας. — 10 τῶν ἐναντίων cod. Pal., in margine correctum. — 11. Videntur in aquis barbari periisse. — 12 μόνην cod. Pal.; μόνη Duc., quod recepit Jac. Sensus erit quem expressi versione; sed quæ sententiarum, est connexio? Vertit Fabricius in Bibl. Gr. t. 10, p. 615 : *Nec enim vicem fugæ experitur sola quæ Deum generavit et fugavit barbaros.* Forsan scribendum τρώσις, sono eodem : moribus et indole non mutatur, semper est bona et propitia. » B. Chardonus adscripsit : « Editi μόνη, quod minus rectum : innuit enim poeta non unum Deiparæ inesse hostes fugandi modum. »

CXXII. Conf. epigr. 31, 2. — 2. Codicis lectionem μὴ θροηθῆς cum Reiskio recte tuetur Boissonadius : « Sensus est : ne turberis nimium paveasque audito tam stupendo ostento; sed potius bono sis animo, quum deus sit infans, ad homines descendens homo factus. » Jac. de conj. ediderat καὶ μητροθήης, *virgo quidem, sed materno animo prædita.*

CXXIII. Κρανίου λίθος est qui apud evangelistas Γολγοθᾶ, Κρανίου τόπος, Calvaria locus.

ΧΡΙΣΤΟΔΩΡΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Θηβαίου Κοπτίτου

Ἐκφρασις τῶν ἀγαλαμάτων τῶν εἰς τὸ δημόσιον γυμνάσιον τοῦ ἐπικαλούμενου Ζευξίππου.

CHRISTODORI POETÆ

Thebani ex urbe Copto

Descriptio statuarum quæ exstant in publico gymnasio quod a Zeuxippo nomen habet.

Δειφῶδος μὲν πρῶτος εὐγλύπτω ἐπὶ βωμῶ
Ἰστατο, τομῆεις, κεκορυθμένος, ὄβριμος ἦρωσ,
τοῖος ἔων, οἷός περ ἐπορνούμενῳ Μενελάω
κερθομένῳ ἦντισεγ ἔων προπάροιθε μελάθρων.

Ἰστατο δὲ προβιβῶντι πανεῖκελος· εὐ δ' ἐπὶ κόσμῳ
ὄβριμος ἦν, μανίη δὲ κεκυφῶτα νῶτα συνέλκων
ὄβριμὸς μένος ζυνάγειρεν· ἔλισσε δὲ φέγγος ὀπωπῆς,
οἷά τε δυσμενέων μερόπων πεφυλαγμένος ὀρμῆν.
λαίῃ μὲν σάκος εὐρὺ προίσχετο, δεξιτερῇ δὲ
πρᾶσανον ἑφόσ' αἶειρεν· ἔμελλε δὲ μαινομένη χεῖρ
ἀνέρος ἀντιβίβιο κατα χροὸς ἄορ ἐλάσσαι·
ἄλλ' οὐ γαλκὸν ἔθηκε φύσις πειθίμανα λύσση.

Κεκροπίδης δ' ἤστραπτε, νοήμονος ἀνθεμα Παιθοῦς,
Ἄσχινης· λασίης δὲ συνεῖρε κώκλα παρειῆς,
οἷα πολυτροχάλοισιν ἀθληῶν ἀγορῆσιν·
στείνεται γὰρ πυκινῆσιν μεληδόσιν. Ἄγγι δ' ἐκεῖνον
ἦεν Ἀριστοτέλης, σοφίης πρόμος· ἰστάμενος δὲ
χεῖρε περιπλέγδην συνείργαθεν, οὐδ' ἐνὶ γαλκῶ
ἀρθόγγῳ φρένας εἶχεν ἀεργέας, ἀλλ' ἐτι βουλήν
σκεπτομένῳ μὲν εἶχτο συνιστάμεναι δὲ παρειαὶ
ἀνέρος ἀμφιέλισσαν ἐμαντεύοντο μενοινήν,

DEIPHOBUS quidem primus in bene-exsculpta ara
stabat, audax, galeatus, validus heros,
talis, qualis ingruenti Menelao
ante ædes dum vastabantur suas obviam-ivit.
Stabat autem procedenti similis, et decore
obliquus erat, furioseque curvatum tergum contrahens
acrem vim colligebat, et volvebat lumina visus,
quasi ab inimicorum mortalium impetu cavens.
Sinistra quidem scutum latum ante-se-tenebat, dextra
ferrum attollebat, rabiosaque manus in-eo-erat [autem
ut viri hostilis corpus ense transfoderet,
sed gladium non fecit natura obedientem sævitiæ.

Cecropida fulgurabat, prudentis donarium Suada,
ÆSCHINES, et villosæ tollebat genæ ambos-orbes,
velut cum mobilissimis certans concionibus :
urgebatur enim multiplicibus curis. Prope hunc autem
erat ARISTOTELES, scientiæ princeps, stabatque
manus junctas et implicatas-tenens; neque in ære
muto mens viri quiescebat, sed adhuc cogitationem
meditari videbatur, genæque contractæ
viri anceps studium vaticinabantur,

HUGONIS GROTHII TRANSLATIO.

I. De Deiphobo.

Primus stat galeam vibrans fortissimus heros.
Deiphobus, caelo sculptam super arduus aram.
Qualis in Atridae sese tulit arma minoris
Obvius, ante suos, dum flagrant igne, penates.
Jam dicas inferre gradum; nam corpore curvo
Cernuus adstiterat, dorsum citius erigit ardor,
Conglomerataque minas; ardentia lumina circum.
En rotat, incautum ne qua ferus opprimat hostis.
Scutum leva tenet, gladiumque attollit in altum
Dextra: per infestum corpus quin protinus ense

Transigeret lymphata manus; natura sed æris
Obstat, magnanimoque negat parere furori.

II. De Æschine oratore et Aristotele.

Atticus eloquio multum florente coruscat
Æschines; velutique foro certaret in ipso
Impiger, hirsutos malarum contrahit orbes.
Tanta est cura viro bene dicere. Proximus illi
Adstat Aristoteles, sapientum primus honore.
Consertas tenet ecce manus, nec in ære quietem
Mens habet; in muta meditatür imagine magni
Nescio quid: stantesque genæ nutantia produunt
Pondera, et ambiguum quo se sententia vertat

καὶ τροχαλαὶ σήμαινον ἀολλέα μῆτιν ὀπωπαί.

Καὶ Παιανίων δημηγόρος ἔπρεπε σάλπιγξ,
ῥήτρης εὐκελάδοιο πατὴρ σοφός, ὃ πρὶν Ἀθήναις

25 Πειθούς θελξινόοιο νοήμονα πυροδὸν ἀνάψας.

Ἄλλ' οὐκ ἠρεμῶν διεφαίνετο, πυκνὰ δὲ βουλὴν
ἔστρωψα, πυκινὴν γὰρ εἶδετο μῆτιν ἐλίσσειν,
οἷα κατ' εὐόπλων τεθωμμένους Ἡμαθίων.

Ἦ τάχα κεν κοτέων τροχαλὴν ἐφρέγγετο φωνήν,

30 ἀπνοον αὐδῆεντα τιθεὶς τύπον· ἀλλά ἐ τέχνη
χαλκείης ἐπέδησεν ὑπὸ σφραγίδα σιωπῆς.

Ἰστατο δ' Εὐρίπιοιο φερώνυμος· ὥς δὲ δοκεύω,

λάβρη ὑπὸ κραδίην τραγικαῖς ὠμίλει Μούσαις,
ἔργα σαοφροσύνης διανεύμενος· ἦν γὰρ ἰδέσθαι

35 οἷά τέ που θυμέλῃσιν ἐν Ἄτθίσι θύρασιν τινάσσων.

Δάφνη μὲν πλοκαμῖδα Παλαίφρατος ἔπρεπε μάντις
σταψάμενος, δόκεεν δὲ χεῖριν μαντώδεα φωνήν.

Ἡσίοδος δ' Ἀσκραῖος ὀρειάσιν εἶδετο Μούσαις
φθειγγόμενος, χαλκὸν δὲ βιάζετο θυιάδι λύσσει,

40 ἐνθεον ἱμερίων ἀνάγειν μέλος. Ἐγγύθι δ' αὐτοῦ

μαντιπόλος πάλιν ἄλλος ἔην φοιβήϊδι δάφνη
κοσμηθεὶς Πολύειδος· ἀπὸ στομάτων δὲ τινάζει

ἤθελε μὲν κελάδημα θεοπρόπον· ἀλλά ἐ τέχνη
δεσμῶ ἀφωνήτων κατερήτυεν. Οὐδὲ σὺ μολπῆς

45 εὐνάσας ἀβρὸν ἔρωτα, Σιμωνίδη, ἀλλ' ἔτι χορδῆς

ἱμείρεις, ἱερὴν δὲ λύρην οὐ χερσὶν ἀράσσεις.

Ὄφρην δὲ πλάσσας σε, Σιμωνίδη, ὄφρην χαλκῶ
συγκεράσαι μέλος ἤδύ· σέ δ' ἂν καὶ χαλκὸς ἀναυδῆς

αἰδόμενος, ῥυθμοῖσι λύρης ἀντήγεις μολπῆν.

50 Ἦν μὲν Ἀναξιμένης νοερός σοφός· ἐν δὲ μενοινῇ

δαιμονίης ἐλέλιξε νοήματα ποικίλα βουλῆς.

Θεστορίδης δ' ἄρα μάντις εὖσκοπος Ἰστατο Κάλχας,

et volubiles visus significabant grave consilium.

Et Pæanensium popularis fulgebatur tuba (DEMOSTHENES),
bene-sonantis orationis pater sapiens, qui pridem Athenis
Suadæ flexanimæ prudentem faciem accendit. [nem

At minime tranquillius apparuit, sed frequenter cogitatio-
animo versabat, solidum consilium volventi similis,
velut in bellicosos Macedones invectus.

Fortasse iratus citam emisisset vocem, [eum
cassam-spiritu imaginem reddens loquentem; verum ars
devinxit ahenei sub sigillo silentii. [opinor,

Adstabat cui ab Euripo nomen fuit (EURIPIDES); ut autem
clam corde cum tragicis Musis conversabatur,
opera castitatis percensens: aspectus enim erat
velut thyrsos vibrantis in Atticis theatris.

Laurea coronatis crinibus splendebat PALÆPHATUS
vates, et fatidicam vocem fundere videbatur.

HESIODUS ASCRÆUS similis fuit montanas Musas
alloquenti, vimque æri afferebat insano furore,
divinum cupiens carmen expromere. Prope illum
rursus alius erat vaticinator Phœbea laurea
ornatus, POLYIDUS; ab ore quidem vibrare
cogitabat vaticinii sonum; sed ars ipsum
vinculo muto cohibuit. Neque tu carminum [dam
sopivisti tenerum amorem, SIMONIDES, sed adhuc chor
desideras, lyram vero sacram manibus haud pulsas.
Debebat, qui te finxit, Simonides, debebat æri
immiscere melos dulce; te vero etiam æs sine-voce
reveritum, rhythmis citharæ tuæ respondisset cantu.

Fuit ANAXIMENES sapiens philosophus, et in animo
divinæ volvebat multiplices cogitationes mentis.

Thestoris hinc filius, propheta sagax, adstittit CALCHAS,

Velocesque oculi sollers testantur acumen.

III. De Demosthene.

Ex Pæaniadis populi tuba surgit in usum,
Qui pater eloquii eum majestate sonantis
Lumina Suadellæ mediis accendit Athenis:
Nulla quies animo, nunc huc nunc versat et illuc
Consilium, tales agitans sub pectore curas,
Qualis erat, Macetuum cum non exhorruit arma.
Forsan et in voces audax perrumperet ira,
Exprimeretque sono quod volvit corde, sed artis
Imperio tacet æs, et jussa silentia servat.

IV. De Euripide.

Euripi qui nomen habet mirare poetam:
Nunc quoque cum tragicis loquitur, sed corde, Camænis
Casti moris amans; talis tantisque videri
Attica vibravit qualis per pulpita thyrsium.

V. De Palæphato.

Cæsariem lauri sibi fronde Palæphatus ornat:
Fatidicis sonitura putes jam vocibus æra.

VI. De Hesiodo et Polyido vate et Simonide.

Disserere Hesiodum Musis habitantibus Ascræ
Summa putes: ipsum quin æs quoque cogere tentat
Edendos ad voce sonos. Stat proximus illi
Frondis Apollinæ Polyidus honore superbus,
Oraque couatur fatis aperire canendis:
Ars vetat; adstringunt captivam vincula linguam.
Nec tibi cantandi decessit blanda cupido,
O Musis adamate Simonida: nuac quoque cordi
Est lyra, sed digiti nervos pulsare recusant;
Atque utinam dulces fictor potuisset in ære
Admiscere modos: tamen æs tibi se approbat ipsum,
Et sonitum mota quavis testudine reddit.

VII. De Anaximene.

Mentis Anaximenes sapientis acumine pollens
Versabat varios divino pectore sensus.

VIII. De Calchante.

Egregius vatum natus de Thestore Calchas

ὅλα τε θεσπίων, ἐδόκει δὲ τε θέσφατα κεύθειν,
 ἥ στρατὸν οἰκτεῖρων Ἑλλήνιον, ἢ ἔτι θυμῷ
 5 δαιμαίνων βασιλῆα πολυχρόσιοιο Μυκῆνης.
 Δέρεό μοι σκύμονι πολιοπόρθιον Αἰακιδάων,
 Πύρρον Ἀχιλλειδῆν, ὅσον ἤθελε χερσὶν ἐλίσειν
 πύγαι χαλκήντα, τὰ μὴ οἱ ὤπασε τέχνη·
 γυμνὸν γάρ μιν ἔτευξεν· ὃ δ' ὕψοσε φαίνεται λεύσσων,
 10 οἷά περ ἠνεμόεσσαν ἐς Ἴλιον ὄμμα τιταίνων.
 Ἦστο δ' Ἀμυμώνη ῥοδοδάκτυλος· εἰσοπίσω μὲν
 βόστρυχον ἀκρήδεμον ἕης συνέεργεν ἐθειρῆς·
 γυμνὸν δ' εἶχε μέτωπον· ἀναστέλλουσα δ' ὀπωπᾶς
 εἰνάλιον σκοπίαζε μελαγχραῖτην παρακοίτην.
 15 Ἐγγυθὶ δ' εὐρύστερνος ἐφαίνεται Κυανοχραῖτης
 γυμνὸς ἔδῶν, πλόκαμον δὲ καθειμένον εἶχεν ἐθειρῆς,
 καὶ διερὸν δελφίνα προίσχετο, χειρὶ κομιζῶν
 ὄψα πολυζήλοιο γάμωνι μνηστῆρια κούρης.
 Πιερικὴ δὲ μέλισσα λιγυθροῦς ἔζετο Σαπφῶ
 20 Λεσβίαις, ἠρεμέουσα· μέλος δ' εὐύμνον ὑφαίνειν
 σιγᾶλαις δοκέεσκεν ἀναψαμένη φρένα Μούσαις.
 Φοῖβος δ' εἰστέχει τριποδηλάτος· ἦν δ' ἄρα χραῖτης
 εἰσοπίσω σφίγγας ἀδετον πλόκων· ἀλλ' ἐνὶ χαλκῷ
 γυμνὸς ἔην, ὅτι πᾶσιν ἀνειρομένοισιν Ἀπόλλων
 25 γυμνώσει δεδάτηεν ἀληθέα δῆνεα Μοίρης,
 ἢ ὅτι πᾶσιν ὁμῶς ἀναφαίνεται· ἥλιος γάρ
 Φοῖβος ἀναξ, καθαρὴν δὲ φέρει τηλέσκοπον αἴγλην.
 Ἄγχι δὲ Κύπρις ἔλαμπεν· ἔλειβε δὲ νόροπι χαλκῷ
 ἐγλαίης βραθάμιγγας· ἀπὸ στέροιο δὲ γυμνὴ
 30 φαίνεται μὲν, φᾶρος δὲ συνήγαγεν ἄντυγι μηρῶν,
 ἤρσειε πλοκαμίδασ ὑποσφίγγασα καλύπτρη.
 Κλεινιαδῆν δὲ τέθηπα, περιστρίβοντα νοήσας

velut vaticinans; videbatur autem oracula celare,
 sive exercitum miseratus Græcum, sive adhuc apud-se
 metuens regem auro-abundantis Mycenæ.

Specta mihi prolem urbium-expugnatricem Æcidarum.
 ΠΥΡΡΟΝ Achilliden, quasi vellet manibus versare
 arma ænea, quæ non præbuit ei ars,
 nudum enim finxit. Tollens autem oculos cernebatur,
 quasi ventosum in Ilium vultum tendens.

Sedebat AMYMONÈ roseis-digitis; a-tergo quidem
 crines suos colligaverat sine fascia;
 nudamque frontem habuit; et oculos tollens
 marinum speculabatur atricapillum conjugem.
 Prope autem apparebat lato-pectore ΝΕΡΤΥΝΟΣ,
 nudus, et comæ cincinnos promissos habebat,
 madidumque delphinum ante-se-agebat, manu afferens
 dona nuptialia puellæ a-multis-expetitæ.

Pierica clara-voce apis sedebat ΣΑΠΦΩ
 Lesboæ, quieta; melos autem canorum texere
 videbatur, animo ad silentes Musas intento.

Stabat autem e-tripode-loquens ΦΩΒΟΣ, a tergo
 alligatis crinibus solutis; sed in ære
 nudus erat, quia omnibus ad-ipsum-referentibus Apollo
 nudare scit vera Parcæ consilia;
 vel quia omnibus simul apparet: quippe sol est
 Phœbus rex, puramque fert facem late-conspicuam.

Prope nitebat CΥΠΡΙΣ, instillabatque splendido æri
 fulgores venustatis: pectore autem nuda
 cernebatur, sed vestem contraxit bullâ femorum,
 aureo capillos subligans velo. [dentem
 Cliniaæ filium (ALCIBIADÈM) admiratus sum, forma splen-

Lymphato similis, tamen intus fata recondit:
 Seu Danaum miserans mala ob impendentia gentem,
 Sive Mycenæi metuens sibi regis ab ira.

IX. De Pyrrho qui et Neoptolemus.

Aspice qui patrem factis imitator Achillem,
 Magnanimum Æaciden: hostilia mœnia flagent
 Ecce manus æquare solo: prohibentur ab arte
 Quæ nudum statuit: sursum tamen arduus acre
 Spectat, in Iliacas oculos ceu dirigit arces.

X. De Amymonè Danai filia.

Hic sedet, et manibus roseis a vertice retro
 Stringit Amymonè sparsos sine lege capillos:
 Fronte sed intacta longe sua lumina mittit,
 Si videat dominum maris adventare maritum.

XI. De Neptuno.

Nec procul ipse Jovis nudo cum corpore frater,
 Horrida velatus demissis crinibus ora,
 Advenit, æquoreo vectus delphine per undas,
 Et sibi dilectæ fert dona jugalia Nymphæ.

XII. De Sappho.

Hic apis Aonidum nil moto corpore Lesbis
 Docta sedet vates; quantumque ex ore videre est,
 Dulce parat carmen taciturnis enthea Musis.

XIII. De Apolline.

Stat Phœbus tripodum custos, retroque solutum
 Ipse tenet crinem: nudusque apparet in ære;
 Vel quia fatorum quicquid secreta recondunt
 Consilia, id populo nudat consultus Apollo:
 Vel quia sol, idem Phœbi quoque nomine dictus,
 Irradiat terras, et puro lumine lustrat.

XIV. De Venere.

Huic vicina Venus fulgenti stillat in ære
 Dulce decus formæ: spectandaque pectore toto
 Nuda, toros femorum contracto tegmine velat;
 Aurea contortos adstringit spira capillos.

XV. De Alcibiade.

Cliniaiden miror: tanta illi gratia formæ,

ἀγλαῆ· χαλκῷ γὰρ ἀνέπλεκε κάλλος αὐγῆν,
τοῖος ἔων, οἷός περ ἐν Ἀτθίδι, μητέρι μύθων,
85 ἀνδράσι Κεκροπίδῃσι πολύφρονα μῆτιν ἀγείρων.

Χρύσης δ' αὖθ' ἱερέυς πέλας ἴστατο, δεξιτερῇ μὲν
ακῆπτρον ἀνασχόμενος Φροιδίῃον, ἐν δὲ καρῆνῳ
στέμμα φέρων· μεγέθει δὲ κεκασμένος ἔπρατε μορφῆς,
οἷά περ ἡρώων ἱερὸν γένος· ὡς δοκέω οἱ,
90 Ἀτρείδῃν ἰκέτευε· βαθὺς δὲ οἱ ἦνθει πώγων,
καὶ ταναῆς ἀπλεκτος ἐσύρτο βότρυς εἰείρης.

Καῖσαρ δ' ἔγγυς ἔλαμπεν Ἰούλιος, ὃς ποτε Ῥώμῃν
ἀντιβίωιν ἔστειψεν ἀμετρήτοισι βοεῖαις.

Αἰγίδα μὲν βλοσυρῶπιτι ἐπωμαδὸν ἦεν αἰείρων,
95 δεξιτερῇ δὲ κεραυτὸν ἀγάλετο χειρὶ κοιμίζων,
οἷα Ζεὺς νέος ἄλλος ἐν Αὔσωνίοισιν ἀκούων.

Εἰστήκει δὲ Πλάτων θεοσεikelος, ὃ πρὶν Ἀθήναις
δεῖξας κρυπτὰ κέλευθα θεοκράντων ἀρετάων.

Ἄλλῃν δ' εὐκατέρειαν ἴδον χρυσῆν Ἀφροδίτην,
100 γυμνὴν παμφανόωσαν· ἐπὶ στέρνων δὲ θεαίνης
αὐχένος ἐξ ὑπάτιο γυθείς ἐλελιζέτο καστός.

Ἰστατο δ' Ἐρμαφρόδιτος ἐπήρατος, οὐθ' ὄλος ἀνὴρ,
οὐδὲ γυνή· μικτὸν γὰρ ἔην βρέτας· ἦ τάχα κοῦρον
Κύπριδος εὐκόλοιο καὶ Ἐρμάωνος ἐνίψεις·
105 μαζοῦς μὲν σφριγώοντας εἰδείκνυεν, οἷά τε κούρη·
σχῆμα δὲ πᾶσιν ἔφαινε φωτοσπόρον ἄρσεως αἰδοῦς,
ζυγῆς ἀγλαῆς κεκερασμένα σήματα φαίνων.

Παρθενικῇ δ' Ἥρινα λιγύθροος ἔζετο κούρη,
οὐ μίτον ἀμπαφώσα πολύπλοκον, ἀλλ' ἐνὶ σιγῇ

110 Πιερικῆς βαθάμιγγας ἀποσταλάουσα μελίσσης.
Μῆτε λίπης Τέρπανδρον ἐβύρρον, οὐ τάχα φαίης
ἐμπνοον, οὐκ ἀφθογον ἰδεῖν βρέτας· ὡς γὰρ οἶω,
κινυμένας πραπίδεςσιν ἀνέπλεκε μύστιδα μολπῆν,

videns : æri enim admiscebat pulchritudinis radiam,
talís stans, qualís in Attica, matre sermonum,
viris Cecropidis prudens consilium serens.

CHRYSUS rursus sacerdos prope stetit, dextra quidem
sceptrum tenens Phœbeum, in capite autem
coronam gestans (grandi ille forma eminebat,
quali sacrum heroum genus); utque opinor,
Atriden implorabat; proluxa autem ei florebat barba,
et longæ incomta trahebatur uva cæsariæ.

JULIUS CÆSAR prope splendebat, qui aliquando Romanam
hostium innumeris decoravit coris bubulis.

Ægida quidem horribilem humero gestabat;
dextra vero manu fulmen exultabat ferens,
quasi alter Jupiter novus dictus inter Ausonios.

Adstitit PLATO quoque divinus, qui pridem Atheis
occultas monstravit vias cœlestium virtutum.

Aliam inde videbam, claro-patre-natam, auream Vener-
nudam, totam-nitentem; sed in pectore deæ
[REV
ex summa cervice fusus concutiebatur cestus.

Stabat ibi et HERMAPHRODITUS amabilis, neque totus vir,
neque mulier: mixta enim erat imago: sane facile puerum
Cypridis mammosæ et Mercurii dices:
mammæ quidem turgentes monstrabat, ut puella;
sed formam generantem virillis pudendi omnibus ostendens
communis speciei mixta signa monstrans. [bat..

Virgo autem ERINNA sedebat, canora puella,
non fila tractans multipliciter-nesa, sed silentio
Pieris guttas apsis destillans. [dicas

Neve transeas TERPANDRUM suaviloquum, cujus facile
spirantem, non mutam, videre imaginem: ut enim opinor
commotis præcordiis fingebat mysticum cantum,

Membrarumque vigor juvenilis in ære coruscat
Talis adest, qualis spectatus in Attide turba
Consilio prudente tribus linguaque trahebat.

XVI. De Chryse.

Non procul inde gerit Chryses Phœbea sacerdos
Sceptra manu, sacra crines velante corona:
Tantum frontis honor, tanto se corpore tollit:
Heroum patet esse genus: ni fallor, Atridæ
Supplicat; ad pectus demittitur hispida barba.
Et gravis inculto pendet de crine corymbus.

XVII. De Julio Casare.

Julius hos sequitur Cæsar, quo præside Roma
Hostibus ereptos scutorum vidit acervos:
Torva tuens humeris ingentibus insidet ægis:
Fulminis horrisonum miuitatur dextera telum:
Alter hic est patriæ Latialis Juppiter urbi.

XVIII. De Platone.

Stat Plato par Superis, qui, quod sub nocte latebat,
Divinæ virtutis iter præluxit Athenis.

XIX. De Venere alia.

Alterâ conspecta est ceteris Venus aurea nobis,
Digna Jovis soboles, quæ toto corpore toto
Nuda, sed ex tenuis cervicis fluebat.

XX. De Hermaphrodito.

Hermaphroditus adest, nec vir, nec femina totus,
Mixta sed effligens, conspectu corporis ipsum
Mercurio dices et pulchra Cypride natum.
Monstrat virgineo turgentes more papillas,
Monstrat ab inguinibus partes sine veste paternas.
Mixta gerens gemino de sexu signa decoris.

XXI. De Erinna.

Hic Erinna sedet, virgo cantare perita:
Pensa manu non tractat; apsis sed sedula more
Pierium tacito destillat pectore nectar.

XXII. De Terpandro.

Sed neque Terpander tibi prætereundus; in ipso
Ære virum spirare putes: ita vividus ecce
Dulcia divinis meditatur carmina curis:

ὅς ποτε δινθέντος ἐπ' Εὐρώτῳ βράων
 116 μυστιπλόω φορμιγγι κατεπρήνυν δείδων
 ἔγγεμάων κακότητας Ἀμυκλαίων ναετήρων.
 Ἥγασάμην δ' ὀρώων σε, Περικλέες, ὅτι καὶ αὐτῶ
 χαλκῶ ἀναυδήτω δημηγόρον ἦθος ἀνάπτεις,
 ὡς ἐπὶ Κεκροπίδῃσι θεμιστεύων πολιήταις,
 120 ἢ μόνον ἐντύπων Πελοπιῆων. Ἰσταμένους δὲ
 ἔπρεπε Πυθαγόρας, Σάμιος σοφός, ἀλλ' ἐν Ὀλύμπῳ
 ἐνδιόειν ἰδόσκευε, φύσιν δ' ἐδιάζετο χαλκοῦ,
 πλημύρων νοεῖσσι μεληδόσιν· ὡς γὰρ δῖος,
 οὐρανὸν ἀγράντοισιν ἐμέτρεε μῦθον ὀπωπαιῶ.
 125 Στησίγορον δ' ἐνόησα λιγύθροον, ὃν ποτε γαῖα
 Σικελικὴ μὲν ἔφερβε, λύρης δ' ἐδίδαξεν Ἀπόλλων
 ἄρμονιῆν, ἐπὶ μητρὸς ἐνὶ σπλάγγνοισιν ἐόντα·
 τοῦ γὰρ τικτομένοιο καὶ ἐς φάος ἄρτι μολόντος
 ἔκποθεν ἡερόφοιτος ἐπὶ στομάτεσσιν ἀγῶν
 130 λάθρη ἐφαζομένη λιγυρὴν ἀνεβάλλετο μολπήν.
 Χαίρι μοι Ἀβδηρῶν Δημόκριτε κῦδος ἀρούρης,
 ὅτι σὺ καλλιτόκοιο φυῆς ἐφράσσαο θεσμούςς,
 λεπτὰ διακρίνων πολυιδέμονος ὄργια Μούσης·
 αἰεὶ δὲ σφαλερὰς ἐγέλας βίῳτοιο καλεύθους,
 135 εὖ εἰδὼς ὅτι πάντα γέρον παραμειβεται αἰών.
 Ἡρακλέης δ' ἐνίουλον εἰδείκνε κύκλον ὑπήνης,
 μῆλα λειοτοφόνῃ παλάμη χρῦσεια κομιζών,
 γαῖης ὄλβια δῶρα Λιβυσιτίδος. Ἐγγύθι δ' αὐτοῦ
 Παλλάδος ἀρήτετρα παρίστατο, παρθένος Αὔγη,
 140 ἔαρος ἐπιστεῖλασα κατωμαδόν· οὐ γὰρ θειράς
 κρηδέμων συνέργεν· ἕως δ' ἀντεινέτο χεῖρας,
 αἶά τε κικλήσκουσα Διὸς γλαυκῶπιδα κούρην,
 Ἀρκαδικῆς Τεγέης ὑπὸ δειραδός. Ἰλαθι, γαῖης
 Τρωιάδος βλάστημα σακεσπάλον, Ἰλαθι, λάμπων
 145 Ἀινεία Τρώων βουληφόρε· σαις γὰρ ὀπωπαιῶς

sicut aliquando fluctantis Eurotæ apud undas
 festa cithara placabat canens
 prope-pugnantium inimicitias incolarum Amyclæorum.

Tum te admiratus sum videns, PERICLES, quod ipsi
 æri elingui concionantis naturam inducis,
 quasi adhuc jus dicens Cecropidis civibus,
 aut bellum instruens Peloponnesiacum. — Stans autem
 nitebat PYTHAGORAS, Samius sapiens; sed in Olympo
 versari videbatur, vimque-faciebat naturæ æris,
 cogitabilibus curis abundans: ut enim opinor,
 celum intemeratis oculis metiebatur solum.

STESICHOORUM quoque vidi clarisonum, quem olim terra
 Sicilia nutriebat, citharæ vero Apollo docuit
 harmoniam, quum-etiamnum esset matris in visceribus:
 modo enim nati et in lucem editi
 undecunque veniens-per-aerem labiis Iuscina
 clam insidens clarum cantum ordiebatur.

Salve mihi, DEMOCRITE, Abderitanæ gloria telluris,
 quia tu pulchra-parentis naturæ leges exploravisti,
 tenuia discernens multisciaræ orgia Musæ.
 Semper autem lubricos ridebas vitæ trames,
 bene gnarus, annosum tempus omnia-præterire.

HERCULES barbæ circulum ostendebat sine-Ianugine,
 dextrâ, quæ-leonem-occiderat, aurea mala ferens,
 beata dona terræ Libystidis. Prope illum
 Palladis sacerdos stabat, AUCE virgo,
 vestem humeris induens; nequedum enim capillos
 fascia collegerat; et manus suas tendebat,
 quasi Jovis cæsiam-oculis gnatam invocans,
 Arcadicæ Tegeæ sub jugo. Propitius esto, terræ
 Trojanæ germen scutigerulum! propitius esto, qui splendes
 ÆNEA, inter Troum senatores: tuis enim luminibus

Qualis ad Eurotæ respersas vortice ripas,
 Arcana moderans nervos testudinis arte,
 Corruptas vitilis ad recta reduxit Am-clas.

XXIII. De Pericle et Pythagora.

Multum te, Pericles, miror, quod in ære videndus
 Hic etiam servas vultumque habitumque disertis,
 Qualis eras quondam vel legum suavor Athenis
 Vel belli in Pelopis populos. Cui proximis adstat
 Pythagoras Samius. Vultus decet iste; videtur
 Naturam contra æris in ipso vivere cælo:
 Sic amicum curis, hominem superantibus, implet
 Sic paris ingentem oculis metitur olympum.

XXIV. De Stesichoro.

Stesichorum agnosco Sicula telluris alumnum,
 Viscera cujus adhuc intra materna latentis
 Ingenium ad citharæ cantus formavit Apollo:
 Unde etiam, lucis cum primum venit in oras,
 Dulcis infantis tenero comedit in ore,

Præsaço tremulos immulgens gutture cantus.

XXV. De Democrito.

Abderæ decus eximium, Democrite, salve;
 Tu namque æternas Naturæ pandere leges
 Ausus es, et minimas animo discernere partes.
 Non injusta tibi vitam ridere voluptas,
 Quando longa dies vi turbinis omnia versat.

XXVI. De Hercule, de Auge et de Ænea.

Alcides investis adhuc, quibus ante leonem
 Perculerat, manibus telluris dona Libyssæ
 Aurea mala gerit. Juxta formosa videri
 Stat sacra belligeræ servans Tritonidos Auge,
 Dejiciens humero vestem, nam tota soluti
 Colla tegunt crines: at palmas tollit in altum,
 Tamquam vota ferens ad magnæ Pallados aras
 Fumantes Tegeæ super juga. Tu quoque salve,
 Iliados terræ germen, patriæque fidele
 Consilium, Ænea, bellis celeberrime, cujus

ἀγλαΐης πνεύουσα σοφῆ περιλείβεται αἰδῶς,
θεσκελον ἀγγέλουσα γένος χρυσῆς Ἀφροδίτης.

Ἥγασάμην δὲ Κρέουσαν ἰδῶν πενθήμονι κόσμῳ,
σύγγαμον Αἰνείαο κατασκήιον· ἀμφὶ γὰρ αὐταῖς
150 ἀμφοτέραις κρήδεμον ἐφελεύσσασα παρειαῖς,
πάντα περίξ ἐκάλυψε ποδηνεκί χροά πέπλω,
οἶά τε μυρομένη· τὰ δὲ χάλκεα δάκρυα νύμφης
Ἄραι δουρικτήτων ἐμαντεύοντο τιθήνην,
Ἴλιον Ἀργείοισιν ἐλμέμον ἀσιτιδιώταις.

155 Οὐδ' Ἐλενος κότεν ἀπεπαύετο· πατρίδι νηλῆς
φαίνεται δινεύων ἔτι που χίλον· ἦν μὲν αἰρίων
δεξιτερῇ φιάλην ἐπιλοίβιον· ὡς δοκέω δὲ,
ἔσθλα μὲν Ἀργείοις μαντεύετο, καδδὲ τιθήνης
ἀθανάτοις ἤρπτο πανύστατα πῆματα φαίνειν.

160 Ἀνδρομάχη δ' ἔσθηκε ῥοδόσφυρος Ἥπειώνη,
οὔτι γόνος σταλάουσα πολύστονον· ὡς γὰρ οἶω,
οὔπω ἐνὶ πτολέμῳ κορυθαίολος ἤριπεν Ἐκτωρ,
οὐδὲ φερρσακέων ὑπερήνορες υἱές Ἀχαιῶν
Δαρδανίην ξύμπασαν ἐλήτσαντο τιθήνην.

165 Ἦν δ' ἔσιδεῖν Μενέλαον ἀρήϊον, ἀλλ' ἐπὶ νίκη
γηθόσυνον· σχεδόθεν γὰρ ἐθάλλετο χάσματι πολλῶ
δερχόμενος ῥοδόπηχυν δμόφρονα Τυνδαρειώνη.

Ἥγασάμην δ' Ἑλένης ἐρατὸν τύπον, ὅττι καὶ αὐτῷ
χαλκῷ κόσμον ἔδωκε πανίμερον· ἀγλαΐη γὰρ
170 ἔπνεε θερμὸν ἔρωτα καὶ ἀψύχῳ ἐνὶ τέχνῃ.

Πυκναῖς δὲ πραπίδεςσιν ἀγάλλετο διός Ὀδυσσεύς·
οὐ γὰρ ἔην ἀπάνευθε πολυστρέπτιο μενοιῆς,
ἀλλ' ἔτι κόσμον ἔφαινε σοφῆς φρενός· ἦν δ' ἐνὶ θυμῷ
καρχαλόων· Τροίην γὰρ ἐγήθεε πᾶσαν ὀλέσσας
175 ἦσι δολοφροσύνησι. Σὺ δ' Ἐκτορος ἔννεπε μῆτερ,
τίς σε, πολυτλήμων Ἐκάβη, τίς δάκρυα λείθειν
ἀθανάτων ἐδίδαξεν ἀφονήτῳ ἐνὶ κόσμῳ;

Ex oculis pariter pudor et prudentia manant,
Divinumque almæ Veneris genus esse loquuntur.

XXVII. De Creusa.

Suspicio cultu luctum testante Creusam,
Æneæ dignam thalamo : sic occultit ora,
Purpureasque genas tenui sibi velat amictu,
Nullaque demissam vestem pars corporis extra est.
Quam sævus dolor est! apparet fletus in ære.
Nam gemit hostili patriam sub Marte teneri
Ilion, et Priami Danaos per tecta vagari.

XXVIII. De Heleno.

Priamiden Helenum neque nunc trux ira relinquit;
Sævus adhuc patriæ est; en ut libamine plenam
Dextra tenet pateram. Si quid mihi credis, Achivos
Omne prosequitur læto, superosque precatur,
Signa laboranti dent exitialia Trojæ.

XXIX. De Andromache.

Adstat et Andromache regum nurus Eetione,
Nec flet, nec gemitum dulci de pectore : nondum,

decorem spirans, prudens circumfunditur pudor,
divinum aureæ Veneris nuntians genus.

Et CREUSAM admiratus sum, conspectam cultu lugubri,
Æneæ conjugem, obumbratam : circa ipsas enim
genas ambas deduxerat velum et
omne corpus circumtexit ad-pedes demisso peplo,
ut dolens; æneæque lacrimæ mulieris
Marte expugnatam vaticinabantur nutricem (patriam),
Ilium pressum ab Argivis scutiferis.

Neque HELENUS cessabat ab ira : in patriam immisericos
apparebat etiamnum volutans stomachum. Tollebat quidem
dexterâ pateram ad libandum, et, sicut opinor,
fausta vaticinabatur Argivis, adversus nutricem vero
precabatur immortales ut postrema mala afferrent.

ANDROMACHE autem roseis-pedibus stabat, Eetionis filia.
non stillans querelam multum-gementem; ut enim suspicor,
nondum in bello galeatus ceciderat Hector,
nec scutorum superbi filii Argivorum
Dardaniam totam deprædabantur nutricem.

Spectare poteras etiam martium MENELAEUM, sed victor
lætum : prope enim incalescebat magno gaudiō
conspiciens unanimam Tyndaridem roseis-ulis

Admiratus sum Helenæ amabilem formam : quippe ipsi
æri decorem dabat desideratissimam : venestas enim
calidum amorem spirabat etiam inanima in arte.

Callidis præcoribus gaudebat dius ULYSSES :
neque enim erat sine illa cogitatione summe-versatili,
sed adhuc decus monstrabat doctæ mentis; et apud se
ridebat, gaudens videlicet, manem se Trojam perdidisse
suis astutiis. Tu vero dic Hectoris mater,
quis te, miserrima Hectoris, quis immortalium
lacrimas effundere cœcis hac muta imagine?

Ut reor, Æmonius captus erat Hectora currus;
Nondum Dardaniæ turris vastarat, et urbes
Victor in Argolicis turris exercitus armis.

XXX. De Menelao.

Vis micat in vultu Menelai Martia, sed sunt
Gaudia mixta simul, quoniam victoris ad ulnas
Spectatur veniens pulcherrima Tyndarione.

XXXI. De Helena.

At facies Helenæ vere mirabilis; ipsi
Namque æri dedit illa decus; naturaque in arte est,
Et labor exanimis flagrantis spirat amores.

XXXII. De Ulysse et Hecuba.

Multiplices inter curas exsultat Ulysses,
Consilii vacuus nunquam : se monstrat in ore
Majestas animi : taciturno pectore lætus
Ridet adhuc, Trojana suis cecidisse triumphans
Mœnia vasta dolis. Sed te, mœstissima mater
Hectoris, in muta cum stes spectanda figura,
Quis Superum docuit tantos emittere fletus?

οὐδέ σε χαλκὸς ἔπαυσεν διζῦος, οὐδέ σε τέχνη
ἀπνοῦς οἰκτείρασα δυσαλθέος ἔσχεθε λύσσης·

180 ἀλλ' ἐτι δακρυχέουσα παρίστασαι· ὧς δὲ δοκεῖω,
οὐκ εἶ δυσστήνου μόνον Ἔκτορος, οὐδὲ ταλαινῆς
Ἀνδρομάχης βαρὺ πένθος δδύρεαι, ἀλλὰ πεσοῦσιν
πατρίδα σὴν· φᾶρος γὰρ ἐπικριμεὲς ἀμφὶ προσώπων
185 πῆματα μὲν δείκνυσιν, ἀπαγγέλλουσι δὲ πέπλοι
πέθος ὑποδρύχιον κεχαλασμένοι ἄχρι πεδίων·
ἀλοι γὰρ πυμάτω δέδεσαι φρένα, καδὸδὲ παρειῆς
δάκρυα μὲν σταλαίεις, τὸ δὲ δάκρυον ἔσβεσε τέχνη,
ἀπλετον ἀγγέλλουσα δυσαλθέος αὐχμὸν ἀνίης.

Κασσάνδρην δ' ἐνόησα θεοπρόπον, ἀλλ' ἐνὶ σιγῇ
190 μεμορομένη γενετῆρα, σοφῆς ἀνεπίπλατο λύσσης,
οἶά τε θεοπίουσα πανύστατα πῆματα πάτρης.

Πύρρος δ' ἄλλος ἔην πολυπόρθιος· οὐκ ἐπὶ χαιτήης
ἰππόκομον τρυφάλειαν ἔχων, οὐκ ἔγγος ἐλίσσω,
ἀλλ' ἄρα γυμνὸς ἔλαμπε, καὶ ἄχρον ἔχεν ὑπήνην·
195 δεξιτερῆν δ' ἀνέτεινεν ἔην, ἐπιμάρτυρα νίκης,
λοῖζά Πολυξείην βαρυδάκρυον δμματι λεύσσω.

Ἐπεὶ, Πολυξείην δυσπάρθενε, τίς τοι ἀνάγκη
χαλκῶ ἐν ἀφθόγγῳ κεκρυμμένα δάκρυα λείθειν;
πῶς δὲ τῶ κρήδεμον ἐπειρούσασα προσώπων
200 ἴστασαι, αἰδομένη μὲν ἀλίγκιος, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
πένθος ἔχεις; μὴ δὴ σε τεὸν πολυλήθρον ὀλέσσαι
λήϊδα Πύρρος ἔχει Φθιώτιος; οὐδὲ σε μορφή
ρύσατο τοξεύσασα Νεοπτολέμοιο μενοινήν,
ἢ ποτε θηρεύσασα τειῷ γενετῆρα φονῆος
205 εἰς λίνον αὐτοκείμεστον ἀελπέος ἦγεν ὀλέθρου.

Ναὶ μὰ τὸν ἐν χαλκῷ νοερόν τύπον, εἴ νύ σε τοίην
ἔδρακε Πύρρος ἀναξ, τάχα κεν ζυνηὸνα λέκτρων
ἦγετο, πατρῶης προλιπῶν μνημητῖα μοίρης.
Ἥγασάμην δ' Αἴαντα, τὸν ὀβριμόθυμος Οἰλεύς

neque æs finivit lamenta tua, neque ars [hibuit;
non-spirans, commiserata, te ab ægre-sanabili furore co-
sed adhuc lacrimans adstas. Ut autem opinor,
nondum infelicis Hectoris fatum, nec miseræ
Andromachæ gravem luctum deploras, sed lapsam
patriam tuam: quippe velum vultui circumspiciens
damna quidem ostendit, sed nunciantia pepla
usque ad plantas demissa luctum in-profundo-animi:
dolor enim extremus animum tuum-vinxit, de genaque
lacrimas destillas, at lacrimam ars exstinxit,
immensum significans vix-ferendæ squalorem mœstitiæ.

CASSANDRAM quoque vidi vatem; sed, silentio
patrem objurgans, sapiente replebatur insania,
velut prædicens ultimas patriæ calamitates.

PYRRHUS alius erat urbium-vastator. Non habebat [brabat,
in capite crinibus-equis ornata galeam, nec hastam vi-
sed nudus splendebat, et sine-lanugine habuit superius-
dextram vero tetendit suam, testem victoriæ, [labrum;
oblique spectans oculo Polyxenam graviter-lacrimantem.

Dic, POLYXENA, infelix-uirgo, quænam tibi necessitas
in muto ære occultas lacrimas effundendi?
et cur velo tuam in faciem deducto
stas, pudenti quidem similis, in animo autem
luctum habes? an ne tua urbe perditâ,
prædam te habeat Pyrrhus Phthiotius? nec tamen forma te
servavit feriens Neoptolemi animum,
qua pridem captus genitor tui percussoris
in rete spontaneum insperati exitii agebatur.
Næ per sollertem in ære effigiem, si te talem
conspiceret rex Pyrrhus, cito lecti particeps
duceret, paterni fati memoria ommissa.

Suspexi etiam AJACEM, quem fortissimus Oileus

Finjtu nec in ære dolor tibi, muta nec artis
Effigies mæstos fecit cessare furores:
Stas miserum plorans heu nunc quôque. Non tibi luctus
Causa jacens Hector, tantoque orbata marito
Andromacha infelix, sed Achivis ignibus hausta
Patria. Quippe latens obducto tegmine vultus
Grande malum loquitur, tormenta que sæva sub alto
Corde pedes dejecta fluit quæ vestis ad imos.
Nil dolor hic, quo crescat, habet: cedit orbe genarum
Lacryma, sed docta subito sorbetur ab arte,
Et pateat quanto luctus gravis ardeat æstu.

XXXIII. De Cassandra.

Cassandram video vatem: tacet atque tacendo
Multa patrem culpât sapienti plena furore,
Quæ patriæ ventura super, præsga malorum.

XXXIV. De Pyrrho.

Ecce ferox Pyrrhus captis modo mœnibus, hastam
Non vibrat, aut pennis cristata casside fulget.

Armis corpus habet, malas lanugine nudas;
Attollensque (placet tantum victoria) dextram
Aspicit obliquo te, mœsta Polyxena, vultu.

XXXV. De Polyxena.

Quæ tandem te causa, Polyxena, cogit in ære
Sic positam lacrymis rorare latentibus ora?
Cur oblecta genas vis erubuisse videri?
Sed mæres magis, et condis sub corde dolorem,
Indignans si te patriæ tot causa malorum
Phthiam Pyrrhus agat: sed non crudelia quivit
Corda Neoptolemi dulcis tua forma domare,
Ipsius ut quondam, cui tu fis victima, patrem
Traxerat in minime speratæ retia mortis;
Juro sed hanc ipsam, quæ fulget in ære, figuram:
Si talis conspecta fores, te conjuge ducta
Pyrrhus Achilleæ monitus contemneret umbræ.

XXXVI. De Ajace Loero.

Juvis et Ajacem generosum visere, sevit

- 210 Λοκρίδος ἐσπέριμηνε· πελώριον ἔρκος ἀρούρης.
 Φαίνεται μὲν νεότητι κεκασμένους· οὐδὲ γὰρ ἦεν
 ἀνθεὶ λαγνήνεντι γενειάδος ἄκρα γαράζας·
 γυμνὸν δ' εἶγεν ἅπαν σιβαρὸν δέμας· ἠγορήε δὲ
 βεβριθῶς ἐλέλιξε μαγήμενος οἴστρον Ἴενοῦς.
- 215 Οἰνώνη δὲ γόλω φρένας ἔζειν, ἔζειν πικρῶ
 ζήλω θυμὸν ἔδουσα, Πάριν δ' ἐδόκευε λθοῦσα
 ὄμματι μακρομένω· χρυσίην δ' ἤγγειλεν ἀπειλήν,
 δεξιτερῇ βαρύποτον ἀναιουμένη παρακοίτην.
 Αἰδομένη μὲν εἴκειν ὁ βουκόλος, εἶχε δ' ὄπωπην
- 220 πλαζομένην ἐτέρωσε δυσίμερος· αἶδετο γάρ που
 Οἰνώνην βαρῦδακρον ἰδεῖν, Κεβρηΐδα νύμφην.
 Αὐκλέω δὲ Δάρης ἐζώνυτο χεῖρας ἱμάντι,
 πυγμαχίης κήρυκα φέρων χολόν· ἠγορήε δὲ
 ἔπνεε θερμὸν ἄγμα πολυστρέπτοις ὄπωπαις.
- 225 Ἐντελλος δὲ, Δάρητος ἐναντίον ὄμμα τιταίνων,
 γυσιότορος μύρμηκας ἐμαίνοτο χερσὶν ἐλίσσω·
 πυγμαχίης δ' ὤδινε φόνον διψώσαν ἀπειλήν.
 Ἦν δὲ παλαιμοσύνην δεδαπημένος ὄβριμος ἀνήρ·
 εἴ δὲ Φιλῶν ἦκουε πελώριος, εἶτε Φιλάμμων,
- 230 εἶτε Μιλῶν Σικελῆς ἔρυμα χθονός, ὄδεν Ἀπόλλων·
 οὐ γὰρ ἐγὼ δεδάηκα διακρίναί καὶ αἰεσι
 οὔνομα θαρσαλέου κλυτὸν ἀνέρος, ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 ἔπνεε ἠγορήε· λάσιος δὲ οἱ εἶλκετο πώγων,
 καὶ φόβον ἠκόντιζον ἀεθλητῆρα παρειαί,
- 235 καὶ κεφαλῆς ἐφρισσον ἐθειράδες· ἀμφὶ δὲ πυκνοῖς
 μῦθους μελέεσσιν ἀνοιδαίνοντο ταθέντες
 τρηγαλέοι, ὄδοι δὲ, συνισταμένω παλαμαίων,
 εὐρέες ἐσφηκῶντο βραχιόνες, ἤντε πέτραι,
 καὶ παχὺς ἀλκῆνεντι τένων ἐπανάστατο νότω,
- 240 ἀχένης εὐγνάμπτωιο περὶ πλατῶν αὐλῶν ἀνέρπων.
 Δέρχεο μοι Χαριδῆμον, δὲ Ἀτθίδος ἠγεμονεύων

seminavit, Locridis terræ ingens vallum.

Apparebat quidem juventute decorus : neque enim
 lanuginis flore summa menti signaverat ;
 nudumque habebat omne validum corpus ; sed virtute
 gravis volebat bellicosæ fur rem Bellonæ. [mascula

CENONE irâ æstuabat animo, æstuabat acerbâ
 zelotypiâ animum sumum comedens ; et furtim speculabatur
 oculo furenti ; clam autem nuntiabat minas, [Paridem
 dextra infortunatum recusans conjugem. [tem

Pudenti quidem similis fuit bubulcus (PARIS), visum au-
 vagantem alio direxit infelix-amator ; verebatur enim
 plorantem CENONEN aspirere, Cebrenidem nympham.

AT DARES sicco loro circumligabat-sibi manus,
 pugilatus præconem adducens iram, et roboris
 calentem halitum spirabat volubilissimis oculis.

ENTELLOS vero, adversum Dareti visum tendens, [sanctus,
 membra-forantes formicas (crastus) manibus versans in-
 et pugilatus movebat cædis sitientem minationem.

Erat et alius palæstræ doctus vir validus ;
 utrum autem PHILO audierit immanis, an PHILAMMON,
 an MILO Siculæ telluris munimentum, scit Apollo
 non enim ego didici dignoscere et canere
 nomen celebre audacis viri ; sed prorsus
 spirabat fortitudinem ; villosaque trahebatur ei barba,
 et terrorem certaminis jaculabantur genæ,
 capitisque horrebant crines ; et circum solida
 membra tensi surgebant musculi
 duri, duo autem, juncti in pugnum manibus,
 lati constringebantur lacerti exstantes velut petrae,
 et crassus robustum nervi tergum insistebat,
 cervicis flexibilis circa latam fistulam ascendens.

Specta mihi CHARIDEMON ; qui Atticæ dux,

Quem fortis, tutela Locræ telluris, Oileus :
 Integer, in primo vernabat flore juventæ,
 Vestitus tenera nondum lanugine malas.
 Arma procul ; sed sic etiam (fiducia tanta
 Corporis) ingenti bellum clamore vocabat.

XXXVII. De CEnone.

CEnones sub corde graves accenderat iras
 Spretus amor : furtim violenta furentibus eccæ
 Luminibus spectat Parin, et sine voce minatur,
 Rejeicit invidium manus indignata maritum.

XXXVIII. De Paride.

Ecce pudens alio divertit lumina pastor
 Captus amore novo ; nec sustinet ore tueri
 Oenonen madidam lachrymis Cebrenida nympham.

XXXIX. De Darete.

Cruda boum sumit duro migrantia plumbo
 Terga Dares, jactansque manus vim suscitât ira,
 Et calidum spirans huc lumina torquet et illuc.

XL. De Entello.

Impiger Entellus contra tenet ora Daretem,
 Exploratque furens immani pondere cæstus,
 Vulneribusque cupit pasci, cædemque minatur.

XLI. De luctatore incertum quo.

Ecce vir invictus duro certamine luctæ,
 Sive ille est valido Philo corpore, sive Philammon,
 Seu Siculæ telluris honos Milo, norit Apollo :
 Nam neque nosse mihi nomen, neque dicere promptum est,
 Eximii virtute viri : quicumque sed ille est,
 Ingens instar habet ; mento cadit hispida barba,
 Debellant terrore genæ ; stat vertice toto
 Horrens sylvâ comæ ; turgent ingentia vastis
 Membra toris, validosque artus exstantia tendunt
 Vincula : de geminis manibus funduntur in amplum
 Brachia, ceu scopuli pelago cæloque minantes,
 Robustosque humeros inter se tollit obesus
 Flexibilique locat colli se limite nervus.

XLII. De Charidemo.

Hic Charidemus hic est, dux missus ab Attidæ terra,

Κεκροπίδην στρατὸν εἶχεν ἔης πειθήμονα βουλῆς.

Ἦ κεν ἰδὼν ἀγάσαιο Μελάμποδα· μαντιπόλου μὲν
ἱερὸν εἶδος ἔφαινε, εἴκοι δὲ θέσπιδος ὄμαφῆς
25 σιγηλοῖς στομάτεσσι θεοπρόπον ἄσθμα τιταίνων.

Πάνθοος ἦν Τρώων βουλευφόρος, ἀλλ' ἔτι δεινὴν
οὐκ ἔμῃτιν ἔπαυσε κατ' Ἀργείων στρατιαίων.

Δημογέρων δὲ νόημα πολυπόλοκον εἶχε θυμοίτης
ἀμφαίης πελάγεσσιν ἐελέμενος· ἦ γὰρ εἴκοι
30 σκεπτομένῳ τινὰ μῆτιν ἔτι Τρώεσσιν ὑφαινεῖν.

Λάμπων δ' ἀγνουμένῳ ἐναλίγκιος ἦεν ἰδέσθαι·
οὐ γὰρ ἔτι φρεσὶν εἶχε κυλινδομένοιο κυδοιμοῦ
τειρομένοιο Τρώεσσι τεκεῖν παίηονα βουλῆν.

Εἰστήκει Κλυτίος μὲν ἀμήχανος· εἶπε δὲ δοῖας
35 γείρας ὑμωπλεκέας, κρυφίης κήρυκας ἀνίης.

Χαίρε φάος ῥήτηρς Ἴσοκράτες, ὅτι σὺ γαλκῶ
κόμον ἄγεις· δοκέεις γὰρ ἐπίφρονα μῆδεα φαίνειν,
εἰ καὶ ἀφωνήτω σε πόνῳ γαλκυσάτο τέγνη.

Ἔστενε δ' Ἀμφιάροος ἔχων πυριλαμπέα χαιτήν
40 στέμματα δαρναίῳ· κρυφίην δ' ἐλέλιεν ἀνίην,
θεσπίων, ὅτι πᾶσι βροκίτιος ἀνδράσι Θήβη
ἀνδράσιν Ἀργείοισιν ὑπότροπον ἤμαρ ὀλέσσει.

Ἄγλαος εἰστήκει χρησημηγόρος, ὅτι νῆα φασὶν
μαντιπόλου γενετήρα θεοφραδέος Πολυεῖδου·
45 εὐκετάῳ δὲ κόμας ἐστεμμένους ἔπαρε δάρνην.

Ἰδὼν ἀκερσεκόμην Ἐκατον θεὸν, εἶδον αἰοιδῆς
κοίρνον, ἀδμήτοισι κεκασμένον ἄνεσι χαιτήν·
εἶπε γὰρ ἀμφοτέροισι κόμας μεμερισμένον ὤμοιο
50 ῥοστρυχὸν αὐτοέλικτον· ἔλισσε δὲ μάντιν ὀπωπῆν,
ὅτι τε μαντοσύνη μεροπῆτα πῆματα λύων.

Cecropidarum exercitum obedientem habuit suis consiliis.

Sane, si videres, admirareris MELAMPUM. Prophetæ
sacram speciem monstrabat, et videbatur fatidicæ vocis
silenti ore divinum spiritum intendere.

PANTHOUS fuit Troium senator, sed nondum a formidandis
cessavit consiliis in Argivorum copias. [tabat

Populi-consiliator THYMOETES implicatum quiddam cogi-
silitii undis mersus : sane enim videbatur [textendam.
meditari etiamnum aliquam machinationem pro Trojanis

LAMPON autem similis visu erat lugenti :
non enim adhuc mente sua, volente tumultu-belli, potuit
afflictis Trojanis parere salubre consilium.

Adstitit CLYTIS perturbatus; habebat a tem ambas
manus junctas, occultæ præcones ægritudinis.

Salve, eloquentiæ lumen ISOCRATES, quod tu æri
decus affers : videris enim prudentia promere consilia,
etsi ars muto te labore proculdit.

Gemebat AMPHIARUS, continens rutilum capillitium
laurea corona; clam autem versabat mœrorem,
vaticinans Thebas bovis-augurio-structas omnibus
viris Argivis reditus diem perdituras esse.

AGLAUS adstiterat propheta, quem dicunt
divini genitorem vatis Polyidi;
foliosa autem capillos coronatus laurea nitebat. [cantus

Vidi comis-intonsum Hecatum deum (APOLLINEM), vidi
dominum, libero ornatum flore cæsariæ :
habuit enim amobus humeris divisos comæ
per-se-crispos cincinnos; spectabatque fatidico visu,
velut vaticinio mortalia damna solvens.

Agmina Cæropididum facili qui rexit habena.

XLIII. De Melampode.

Hunc quoque gaudebis spectare Melampoda; vatem
Casta notat facies : quin, quævis ore tacente,
Nuntia venturi depromere verba videtur.

XLIV. De Panthu.

Consilio Panthus Trojam sapiente juvabat;
Nunc quoque nescio quid contra meditatur Achivos.

XLV. De Thymate.

Vasra senatori versatur cura Thymoætæ;
Alta virum mersere silentia : texere credas
Illam aliquos et nunc Trojæ quis consulat actus.

XLVI. De Lampone.

Tristitiam Lampon vultu præferre videtur,
Quod Phrygiis tanto bellorum in turbine rebus
Consilio medicam non possit ferre salutem.

XLVII. De Clytio.

Consilii stat inopis Clytius, dextramque sinistræ
Conserit, ostendens quanto mœrore coquatur.

XLVIII. De Isocrate oratore.

Isocrates salve suadæ flos integer : æri
Tu decus es; præfersque animi modimina magna,
Quamlibet elingui damnatus ab arte labori.

XLIX. De Amphiarao.

Gestans laureaserta super caput Amphiarao
Triste gemit, tacitumque tenet sub corde dolorem,
Præscius a structa sonitu testudinis urbe
Omnibus Argivis redeundi jura negari.

L. De Aglae.

Aglaus hic adstat fatorum gnarus et ipse,
Quem celebrat vatis Polyidi fama parentem,
Quam bene frondenti redimitus tempora lauro.

LI. De Apolline.

Visus et arcitenens nobis intonsus Apollo,
Carminis arte potens : vernat coma floribus ex se
Progenitis; humeros namque ornat duplices cirro
Plexo sponte sua : fatorum conscia torquet
Lumina, tamquam hominum generi solatia portet.

Γυμνὸς δ' ὄβριμόθυμος ἔην Τελαμώνιος Αἴας,
μήπω πρῶτον ἴουλον ἔχων· ἐκέχαστο δὲ μορφῆς
ἀνθεσι πατρῶος· πλοκάμους δ' ἐσφίγγετο μίτρον·
οὐ γὰρ ἔην τρυφάλειαν ἔχων, οὐκ ἔγχος ἐλίσσων,
275 οὐ σάκος ἐπταβόειον ἐπωμαδὸν, ἀλλὰ τοκῆος
θαρσαλέην ἀνέφαινε ἀγνηορίην Τελαμῶνος.

Ἴστατο Σαρπηδῶν, Λυκίων πρόμος· ἠγορήη μὲν
φρικτὸς ἔην· ἀπαλοῖς δὲ νεοτρεφέεσιν ἰούλοις
οἴνοπος ἄκρα χάρασσε γενειάδος· ἀμφὶ δὲ χαιταῖς
280 εἶχε κόρυν· γυμνὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλ' ἐνὶ μορφῇ
σπέρμα Διὸς σήμαινε· ἀπ' ἀμφοτέρους γὰρ ὀπωπῆς
μαρμαρυγὴν ἀπέπεμπεν ἑλευθερίου γενετῆρος.

Καὶ τρίτος εὐχαιτῆς τριποδηλάτος ἦεν Ἀπόλλων,
καλὸς ἰδεῖν· πλόκαμος γὰρ ἔλιξ ἐπιδέδρομεν ὄμοις
285 ἀμφοτέροις· ἐρατὴ δὲ θεοῦ διεφαίνετο μορφή,
χαλκῷ κόσμον ἀγούσα· θεὸς δ' ἐτίθειεν ὀπωπῆν,
οἷά τε μαντιπολοῖσιν ἐπὶ τριπόδεσσι δοκεύων.

Καὶ τριτάτην θάμβησα πάλιν χρυσοῖν Ἀφροδίτην,
φάρει κόλπον ἔχουσαν ἐπίσχιον· ἀμφὶ δὲ μαζοῖς
290 κεστός ἔλιξ κεχάλαστο, χάρις δ' ἐνενήγγετο κεστόν.

Αἰχμητῆς δ' ἀνίουλος ἐλάμπετο οἷος Ἀχιλλεύς,
γυμνὸς ἐὼν σαγέων· ἐδόκευε μὲν ἔγχος ἐλίσσειν
δεξιτερῇ, σκαιῇ δὲ σάκος χαλκῆϊον ἀείρειν,
σχῆματι τεχνήεντι· μόθου δ' ἀπέπεμπεν ἀπειλήν
295 ὄρασεὶ τολμηθέντι τεθηγμένος· αἶ γὰρ ὀπωπῆν
γνήσιον ἦθος ἔφαινον ἀρήϊον Αἰακιδῶων.

Ἦν δὲ καὶ Ἑρμείας χρυσοβόρατις· ἰστάμενος δὲ
δεξιτερῇ πτερόεντος ἀνείρου δεσμὰ πεδύλου,
εἰς ὄδον αἶξαι λελιημένος· εἶχε γὰρ ἦδη
300 δεξιὸν ὀκλάζοντα θεὸν πόδα, τῷ ἐπὶ λαίην
χεῖρα ταθεὶς ἀπέπεμπεν ἐς αἰθέρα κύκλον ὀπωπῆς,
οἷά τε πατρὸς ἀνακτος ἐπιτροπῶντος ἀκούων.

LII. De Ajace Majore.

Fortibus est nudus membris Telamonius Ajax,
Nondum pube genas pictus; sed in ore paterna
Forma viget: cohibet formosos mitra capillos:
Non hastam tenet ille manu, non vertice conum,
Non humero septem taurorum terga; sed arma
Sunt genitor Telamon, animusque hoc semine dignus.

LIII. De Sarpedone.

Ductor adest Lycius Sarpedon, robore jam nunc
Terribilis, quamquam prima lanugine nigre
Velantur malæ: crinem premit ærea cassis,
Cætera nudus agit: vultu sub teste probatur
Certa Jovis soboles; geminis namque acre coruscat
Luminibus, patriique imitatur fulminis ignes.

LIV. De Apolline.

Tertius en etiam, gratissima forma videri,
Phœbus adest. Humeros tortus se cirrus in ambos
Dejecit: ambrosio vultus fulgescit honore
Æri grande decus. Sic torquet lumina, tamquam

Nudus fuit magnanimus AJAX Telamonius,
nondum prima lanugine, decorus formæ
floribus paternæ, crinibusque mitra vinctis;
neque enim galeam habebat, neque hastam vibrabat,
nec scutum septemplex-buhulum in humeris, sed parentis
audacem ostendebat fortitudinem Telamonis.

Stabat SARPEDON, Lyciorum princeps: virtute quidem
horrendus fuit; sed tenera recens-nutrita lanugine
summa vinicoloris barbæ signabat; circa comas autem
habebat cassidem, et nudus quidem erat corpore, sed formæ
Jovis semen monstrabat: quippe ex utroque lumine
radios emittebat nobilis genitoris.

Et tertius bene-comatus erat in-tripode-loquens APOLLON,
pulcher adspectu: crispi enim capilli circumfluebant hu-
utrumque; amabilisque apparebat dei figura, [merum
æri decus afferens; deusque tendebat visum,
velut vaticinis super tripodibus speculans.

Tertiam quoque rursus miratus sum auream VENEREM,
pectus veste obumbrantem; ac circum mamma
laxe-volutus-erat cestus, et gratia innatabat cesto.

Hastatus sine-lanugine splendebat dius ACUILLES,
nudus armis: speculabatur quidem gladium vibrare
dextra, sinistra vero scutum æneum erigere
schemate artificiali; pugnae autem minas edebat,
animo audaci stimulatus: oculi enim
genuinam indolem bellicosam ostendebant Æacidarum.

Fuit tibi etiam MERCURIUS aurea-virga; stans autem
dextrâ alati attrahebat sandalii vincula,
in viam evolare cupiens: jam enim
cicum pedem dextrum habebat inflexum, cui sinistram
manum intendens in ætherem erexit circulum visus,
velut patrem dominum jussa-dantem audiens.

Fata super tripodas reserans arcana sederet.

LV. De Venere.

Tertia se nobis etiam Venus aurea monstrat
Veste levi velata sinus; fluit ubera circum
Cestus, et in summo diffusa est gratia cesto.

LVI. De Achille.

Fulget flore genas nondum velatus Achilles,
Armis absque levis, sed dextra protinus hastam
Tollere conatur, clypeumque ex ære sinistra,
Artis ab imperio; bellumque immane minatur
Audaci fidens animo: spirantia Martem
Lumina demonstrant verum genus Æacidarum.

LVII. De Mercurio.

En tibi Mercurius, de fulvo virga metallo
Quem gestata decet, dextra talaria nectit
Intentus celerare viam: jam poplite dextro
Nititur incumbens, manus est protenta sinistra.
Ipse oculos tollit templa ad cælestia, tamquam
Auribus hausurus magni mandata parentia.

Καὶ νοερῆς ἀφθεγκτα Λατινίδος ὄργια Μούσης
 ἄζετο πακταίων Ἀπολλῆος, ὄντινα μύσθην
 25 Δύσωνι ἀββήτου σοφῆς ἐθρέψατο Σειρήν.
 Φοίβου δ' οὐρεσίφοιτος ὁμόγυιος ἴστατο κούρη
 Ἄρτεμις, ἀλλ' οὐ τὸσον ἐκθόλον, οὐδὲ φαρέτρην
 ἰδοῦσθαι ἀνέγρουσα κατωμαδόν· ἦν δ' ἐπὶ γούνων
 παρθένον λεγνοῦσθαι ἀναξυσοθεῖσα χιτῶνα,
 30 καὶ τριχὺς ἀκρήδεμον ἀνιεμένη πλόκον αὔραις.
 Ἐμφρονα χαλκὸν Ὀμηρος εἰδείκνυεν, οὔτε μενοινηῆς
 ἄμμορον, οὔτε νόου κεχρημένον, ἀλλ' ἄρα μούνης
 φωνῆς ἀμβροσίης, ἀνεφαίνε δὲ θυιάδα τέχνην.
 Ἡ καὶ χαλκὸν ἔχευσεν διηί θεὸς εἶδει μορφή·
 35 οὐ γὰρ ἐγὼ κατὰ θυμὸν ὀτομαι ὅτι μιν ἀνὴρ
 ἐργασκός χαλκευσε παρ' ἐσχαρῶνι θαλάσσω,
 ἀλλ' αὐτὴ πολύμητις ἀνέπλασε χερσὶν Ἀθήνη
 εἶδος ἐπισταμένη τόπερ ὤκειεν· ἐν γὰρ Ὀμήρῳ
 αὐτὴ ναυατάουσα σοφῆν ἐφθέγγετο μολπήν.
 20 Σύννομος Ἀπολλωνι πατήρ ἐμός, ἰσῆθεος φῶς
 ἴστατο θεῖος Ὀμηρος· ἔϊκτο μὲν ἀνδρὶ νοῆσαι
 γηραλέω· τὸ δὲ γῆρας ἔην γλυκύ· τοῦτο γὰρ αὐτῷ
 πλειοτέραν ἔσταζε χάριν· κεκράσατο δὲ κόσμῳ
 αἰδοῦν τε φίλῳ τε· σέβας δ' ἀπαλάμπετο μορφή·
 25 Ἀγχι μὲν κύπτοντι γέρον ἐπεσύρατο βότρυς
 χαίτης, εἰσοπίσω κεφορημένος, ἀμφὶ δ' ἀκουὰς
 πλαζόμενος κεχάλαστο· κάτω δ' εὐρύνοτο πύγων
 ἀμριταθεῖς, μαλακὸς δὲ καὶ εὐτροχος· οὐδὲ γὰρ ἦεν
 ὀξύτηης, ἀλλ' εὐρύς ἐπέπτατο, κάλλος ὑφαίνων
 30 στήθει γυμνωθέντι καὶ ἱμερόντι προσώπῳ.
 Γυμνὸν δ' εἶχε μέτωπον, ἐπ' ἀπλοκάμῳ δὲ μετώπῳ
 ἦστο σαοφροσύνη κουροτρόφος· ἀμφὶ δ' ἄρ' ὀφρῶς
 ἀμφοτέρως προβλήτας εἰσοκοπος ἐπλασε τέχνη,
 οὔτι μάτην· φαέων γὰρ ἐρημάδες ἦσαν ὀπωπαί.
 35 Ἄλλ' οὐκ ἦν ἄλασθ' ἐναλίγκιος ἀνδρὶ νοῆσαι·

Et sapientis muta Latinae Musae orgia
 venerabatur spectans APULEJUS, quem mystam
 ineffabilis sapientiae Ausonia educavit Siren.
 Phœbi cognata montivaga adstitit virgo
 DIANA, sed neque arcum longe-ferientem, nec pharetram
 recipiendis-sagittis habens in humero; verum ad genua
 adductam-habebat virginalem tunicam virgatam,
 criniumque textum sine-vitta permittebat auris.
 Intelligens ostendebat æs HOMERUS, neque cogitationis
 expers, nec mente privatum, sed sola
 voce humana, exhibuitque bacchicam (*poeticam*) artem.
 Sane etiam æs fudit deus perinde-ac finxit corporis formam:
 non enim ego opinor animo, virum eam
 operarium procudisse ad focum sedentem,
 sed ipsa prudens formavit manus Minerva
 scienter speciem, quam incolebat: nam in Homero
 ipsa inhabitans sapientem edebat cantum.
 Apollinis socius pater meus, vir diis-æqualis,
 astabat divinus Homerus. Similis quidem fuit viro
 senili; at senectus erat suavis: hæc enim in ipsum
 majorem effundebat gratiam, ornatum decore
 venerabili et grato, majestasque splendebat-ex forma.
 Cervici curvatæ innatabat vetus corymbus retrorsum
 capillitii rejectus erat et circum aures
 errans laxatus erat; inferius vero dilatabatur barba
 ambiens, verum mollis et rotunda: neque enim erat
 acuminata, sed lata extendebatur, venustatem texens
 pectori nudato et amabili faciei.
 Nudam habuit frontem, et in calva fronte [cilia
 sedebat temperantia juvenes-alens; circum autem super-
 ambo prominentia finxit ars perspicax,
 nec temere: nam cava-oculorum carebant luminibus.
 Attamen visu non erat similis viro cæco:

LVIII. De Apulejo Mago.

Ausoniae Musæ nulli vulganda profano
 Orgia conspexit sapiens Apulejus, alumnorum
 Imbat arcanis studiis quem Romula Siren.

LIX. De Diana.

Stat Phœbi germana, jugis assueta ferisque,
 Non arcum Diana gerens, non tela tenentem
 Ex humeris pharetram: genibus sed nititur alte
 Virgineam cingens, ambit quam fimbria, vestem,
 Datque rapi ventis nulla sub lege capillos.

LX. De Homero.

Es vita vegetum nobis ostendit Homerum:
 Non animus, non sensus abest, sed solius ille
 Vocis eget: mirum quo vis processerit artis.
 Quis deus hoc nobis dedit æs, et in ære figuram?
 Non etenim, si quid dignum est me iudice credi,

Hoc vir opus faciens aliquis desedit ad ignem
 Diva sed ipsa suis manibus Tritonia finxit
 Corporis insessi quondam non immemor: ipsa
 Quippe per os magni cantus edebat Homeri
 Consors, Phœbe, tibi. Sic quem vice patris adoro
 Mæonides stetit hic. Senium præferre videtur,
 Dulce sed hoc senium est, et ab illo ditior ori
 Gratia; conveniunt gravitas et amabile quiddam.
 Blanda verecundo majestas lucet in ore:
 Innat in curva canus cervicæ corymbus.
 Vertice descendens et circumfunditur aures.
 Mento barba cadens spatio dispescitur amplo,
 Mollibus illa pilis multoque volumine, nec se
 Cogit in angustum, sed late excurrit, et infra
 Et vestis simul est ea pectoris et decus oris.
 Nuda comis frons est: et adest sapientia fronti
 Unde sibi mores ducat puer: exstat utrimque
 Umbra supercilii: namque ars hoc provida vallum
 Addiderat, vacui suberant quia luminis orbes.
 Adspiciens cæcum non posses credere; tanta

ἔζετο γὰρ κενεοῖς χάρις ὄμμασιν· ὡς δὲ δοκεῖω,
 τέχνη τοῦτο τέλεσσαν, ὅπως πάνταςσι φανεῖη
 φέγγος ὑπὸ κραδίην σοφίης ἄσβεστον αἴριων.
 Δοιαὶ μὲν ποτὶ βραῖον ἔκοιλαίνοντο παρειαὶ,
 310 γήραι βικνήνεντι κατάσχετοι· ἀλλ' ἐνὶ κελίαις
 αὐτογενής, Χαρίτεσσι συνέστιος, ἔζανεν Αἰδώς·
 Πιερίκῃ δὲ μελίσα περὶ στόμα θεῖον ἀλάτο,
 κηρίον ὠδίνουσα μελισταγές. Ἀμφοτέρας δὲ
 χείρας ἐπ' ἀλλήλαισι τιθεὶς ἐπερείδετο ῥάβδῳ,
 345 οἶά περ ἐν ζωοῖσιν· ἔην δ' ἔκλινεν ἀκουήν
 δεξιτερήν, δόκεεν δὲ καὶ Ἀπόλλωνος ἀκούειν,
 ἧ καὶ Πιερίδων τινὸς ἐγγύθεν. Ἐν δ' ἄρα θυμῷ
 σκεπτομένῳ μὲν εἶκτο, νόος δέ οἱ ἔνθα καὶ ἔνθα
 εἰς ἀδύτων πεφόρητο πολυστρέπτοις μενοινῆς,
 350 Πιερίκῃς Σειρήνος ἀρήιον ἔργον ὑφαίνων.
 Καὶ Σύριος σελάγιζε σαοφροσύνη Φερεκύδης
 ἰστάμενος· σοφίης δὲ θεοῦδᾶ κέντρα νομαίων,
 οὐρανὸν ἰσχοπίαζε, μετάρσιον ὄμμα τιταίνων.
 Καὶ σοφὸς Ἡράκλειτος ἔην, θεοεικελὸς ἀνὴρ,
 365 ἔνθεον ἀρχαίης Ἐφέσου κλέος, ὃς ποτε μούνης
 ἀνδρομέης ἔκλαιεν ἀνάγκιδος ἔργα γενέθλης.
 Καὶ τύπος ἀδρός ἔλαμπεν ἀριστονόοιο Κρατίνου,
 ὃς ποτε δημοδόροισι πολιτισσοῦχοισιν Ἴωνων
 θυμοδακτεῖς ἰθώσεν ἀκοντιστήρας ἰάμβους,
 360 κῶμον ἀεξήσας, φιλοπαίγμονος ἔργον αἰοιδῆς.
 Εἰστήκει δὲ Μένανδρος, ὃς εὐπύργοισιν Ἀθηναίς
 δπλοτέρου κῶμοιο σελασφόρος ἐπρεπεν ἀστήρ·
 πολλὰν γὰρ ἔρωτας ἀνέπλασε παρθενικῶν,
 καὶ Χαρίτων θεράποντας ἐγένετο παιδας ἰάμβους,
 365 ἄρπαγας οἰστρογέντας ἀεδῶντοιο χορείης,
 μίξας σαμνὸν ἔρωτι μελίφρονος ἀνθος αἰοιδῆς.
 Ἀμφιτρώων δ' ἤστραπτεν, ἀπαιρογάμῳ τρίχα δάφνη
 στεψάμενος· πᾶσιν μὲν ἰσχοπος εἶδετο μάντις·

quippe vacuis insidebat gratia oculis; utque opinor,
 ars hoc ita perfecit, ut omnibus ille appareret
 lucem sub corde sapientiae inextinguibilem efferens.
 Duæ quidem genæ paululum cavabantur,
 senectute rugosa occupatæ; sed illis
 ingenitus, Gratiarum contubernalis, insidebat Pudor.
 Pieria autem apis circa os divinum errabat,
 quæ favum parit mellifluum. Ambabus vero
 manibus altera-alteri impositis innitebatur virgæ,
 velut inter viventes; auremque suam inclinabat
 dextram, ita ut videretur Apollinem audire,
 vel etiam Pieridum aliquam, ex propinquo. In animo autem
 meditantī similis fuit; et mens illi huc atque illuc
 ex adytis ferebatur agilis cogitationis,
 Pieriæ Sirenis martium opus texens.

Et Syrius temperantia splendebat PHERECYDES
 qui-adstat: nam sapientiæ divinos regens stimulos,
 cœlum observabat, sublimem oculum tendens.

Etiam sapiens ibi fuit HERACLITUS, vir divinus,
 inspiratum antiquæ Ephesi decus, qui pridem solus
 humani generis facta invalidi deplorabat.

Formaque delicata effulgebat probissimi CRATINI,
 qui aliquando populum-vorantibus Ionum ductoribus
 mordaces acuit, jaculis-similes, iambos,
 comœdiam augens, ludum-amantis opus poseos.

Et MENANDER ibi stetit, qui bene-turritis Athenis
 junioris comœdiæ fulgens excellebat astrum:
 multarum enim puellarum amores finxit,
 et Gratiarum ministros genuit iambos,
 raptore feruos virginittis indotatæ,
 venerabili flore dulcis cantûs amori admixto.

AMPHITRYO fulgurabat, innupta crinem laurea
 coronatus, omnino perspicaci similis vati,

Obscuris oculis admixta est gratia: felix
 Hoc vitium est, labesque oculorum profit arti,
 Ut magis ex imo veniens lux corde pateret.
 Nonnihil introrsum sese cavat utraque mala,
 Utraque sulcatur rugis: sed utrique venustus
 Est decor, in socia recipit qui sede pudorem.
 Errat apis circum divino vatis in ore,
 Pierios paritura favos. Manus altera palmam
 Alterius portat; baculus sustentat utramque,
 Viventi mos qualis erat: sed et arrigit auris
 Dextera se, Phœbum cupiens audire loquentem,
 Aut de Pierio Nympham grege: volvere secum
 Multa animo manifesta fides: namque edita cura
 Ex adyto mentis, nunc huc nunc vertitur illuc,
 Texat ut armisonæ Sirenis nobile carmen.

LXI. De Pherecyde.

Stat Syrius sancti Pherecydes moris in ore
 Signa ferens, pascitque animi sapientis acumen,
 Templeque sublimi spectat cœlestia vultu.

LXII. De Heraclito.

Par Superis animus magno fuit Heraclito,
 Unde Epheso clarum surgit decus; unus hic olim
 Humanos flevit tenera pietate labores.

LXIII. De Cratino, comœdiarum scriptore.

Ingenio pulchri pulchra est et forma Cratini,
 Qui male rem Cecropis populi tractantibus asper
 Torsit iambeo circumlita tela veneno,
 Et coluit solitas in scena ludere Musas.

LXIV. De Menandro, comœdiarum scriptore.

Hic Pandionis stat gentis fama Menander,
 Quo ceu lucifero nova se comœdia jactat.
 Ille puellarum varios effinxit amores,
 Et Venerum famulos ex se generavit iambos
 Ignea furtivæ rapientes gaudia noctis,
 Lusibus Idaliis recti præcepta maritans.

LXV. De Amphitryone.

Fulget et Amphitryon redimitus virgine lauru
 Casarium: poterat vates hac teste videri,

ἄλλ' οὐ μάντις ἔην· Ταφίης δ' ἐπὶ σήματι νίκης
370 στέμμα πολυστρέπτοις ἐπάρμενον εἶχεν ἐθείραις,
Ἄλκιμης μενέχαρμος ἀριστοκόου παρακοίτης.

Θουκυδίδης δ' ἐλέλιξεν ἐόν νόον· ἦν δὲ νοῆσαι
οἶα περ ἱστορίας δημηγόρον ἦθος ὑφαίνων·
δεξιτερὴν γὰρ ἀνέσχε μετάρσιον, ὡς πρὶν αἰδῶν
375 Σπάρτης πικρὸν Ἄρρη καὶ αὐτῶν Κεκροπιδῶν,
Ἑλλάδος ἀμητῆρα πολυθρέπτοιο τιθίνης.

Οὐδ' Ἄλικαρνησοῦ με παρέδραμε θέσις ἀηδῶν,
Ἡρόδοτος πολυτίδρις, δε ὠγγύλιον κλέα φωτῶν,
ἕσσα περ ἡπειρῶν δυὰς ἤγαγεν, ἕσσα περ αἰῶν
380 ἔδρακεν ἐρπύζων, ἐνάταις ἀνεθήκατο Μούσαις,
μῆλας εὐεπίησιν Ἰωνίδος ἄνεθα φωνῆς.

Θήβης δ' Ὀγγυγίης Ἐλικωνίος Ἰστατο κύκνος,
Πίνδαρος ἱμερόφρονος, δν ἀργυρότοζος Ἀπόλλιον
ἔτρεφε Βωωτοῖο παρὰ σκοπιτῆν Ἐλικωνίος,
385 καὶ μέλος ἀρμονίης ἐδιδάξατο· τικτομένου γὰρ
ἰζόμεναι λιγυροῖσιν ἐπὶ στομάτεσσι μελίσσαι
κτρὸν ἀνεπλάσσαντο, σοφῆς ἐπιμάρτυρα μολπῆς.

Ξεινοφῶν δ' ἤστραπτε, φεράσπιδος ἀστὸς Ἀθήνης,
390 δε πρὶν Ἀγαμενίδαο μένος Κύριοιο λιγαίνων,
εἶπετο φωνῆεντι Πλατωνίδος ἦθει Μούσης,
ἱστορίας φιλάεθλον ἀριστώδινος ὀπώρην
συγκράσας θαθάμιγξι φιλαγρύντοιο μελίσσας.

Ἰστατο δ' Ἄλκιμῶν κεκλημένος οὖνομα μάντις·
ἀλλ' οὐ μάντις ἔην ὁ βωόμενος, οὐδ' ἐπὶ γαίτης
395 δάφνης εἶχε κόρυμβον· ἐγὼ δ' Ἄλκιμῶν δοκεύω,
δε πρὶ ἐϋφθόγοιο λύρης ἠσκήσατο τέχην,
Δωρίων εὐκαλάδοισι μέλος χοροῶσιν ὑφαίνων.

Καὶ πρόμος εὐκαμάτων Πομπήτιος Αἰσονοῖων,
φαιδρὸν Ἰσαυροφῶνων κειμήλιον ἠνορέων,
400 σπειδομένης ὑπὸ ποσσὶν Ἰσαυρίδας εἶχε μαχαίρας,

sed non erat vates; verum in signum Taphiæ victoria
infulam aptam cincinnis crinium multis habebat,
Alcmenæ bellicosus heroes-enixæ maritus.

THUCYDIDES vibrabat mentem suam; cerni poterat
tanquam historiæ concionatoriam indolem fingens :
nam dextram extollebat sublimem, utpote olim canens
Spartæ amarum martem et ipsorum Cæcropidarum,
messorem Græciæ multorum-alumnorum nutricis.

Neque Halicarnassi me præterit divina luscina,
HERODOTUS doctissimus, qui veterum clara-facta virorum,
quæ duplex continens adduxit, quæ ævum
serpens aspexit, novem dedicavit Musis,
Ionicæ vocis flores sua suaveloquentia miscens.

Stabat et Ogygiarum Thebarum Heliconius cygnus,
PINDARUS dulcissima-voce, quem Apollo arcu-argenteo-
alebat ad speculam Bœotici Heliconis, [Insignis
et cantum modulatissimum docuit; nascentis enim
in labellis sonoris sedentes apes
favum fixerunt, testem docti cantus.

XENOPHON fulgebat, bellicosus civis Athenes,
qui primum Achæmenidæ Cyri fortitudinem cecinit,
deinde Platonicæ Musæ disertum ingenium sequebatur,
historiæ heroes-producentis bellicosam messem
miscens cum fulgoribus apes lucubrantis.

Stabat et ALCMÆON dictus nomine vates;
sed non erat vates famigeratus, neque in crine
lauri habebat coronam; verum ego Alcmanem suspicor,
qui olim vocalis lyrae exercuerat artem,
Doricum carmen texens chordis sonoris.

Tum et princeps bene-operantium Ausonum POMPEUS,
lætum Isauros-cædentium virtutum decus,
sub pedibus calcabat Isaurorum gladius,

Nec tamen est vates : Taphii sed signa triumphii
Flexilibus gestat Phœbeia sarta capillis
Inclytus Alcmenæ felicitis prole maritus.

LXVI. De Thucydide.

Thucydides animi torquet molimina, tamquam
Inserat historiæ sermonis verba diserti :
Dextram quippe manum sic tollere cernitur, ut cum
Spartæ Cæcropidis contraria scriberet arma,
Arma quibus juvenum detonsa est Græcia frugem.

LXVII. De Herodoto.

Non Halicarnassi bona laus mea nomina fugit
Herodotus, veterum prudens qui facta virorum,
Quos terræ genuere duæ, quos ordine longo
Secula viderunt, Musis ferti sacra novenis,
Ionio dulcem contextens flore loquelam.

LXVIII. De Pindaro.

Adstat et Ogygia Thebarum olor editus urbe,
Pindarus argutum cantans, quem nutriti ipse
Arcitenens inter colles Heliconis Apollo,

Concordesque modos docuit. Cum produit alvo
Matris, apes tenero pueri super ore sedentes
Mella laborarunt docti præsagia cantus.

LXIX. De Xenophonte.

Fulget et armigeris Xenophon prognatus Athenis,
Maxima Achæmenidæ qui Cyri facta celebraus
Æmula composuit facundo scripta Platoni,
Et gravis historiæ partu nascentia poma
Condivit liquidis ab Hymetti nectare guttis.

LXX. De Alcæone.

Fatidico stat et hic Alcæon nomine clarus;
At non fatidicus tamen est, nec laurea crinem
Serta premunt. Alcmana puto, qui pollice quondam
Mulcebat doctæque sono testudinis aures,
Doricaque argutis aptabat carmina nervis.

LXXI. De Pompejo.

Pompejum spectate duces, qui tela gubernans
Ausonidum, domitis peperit sibi nomen Isauris.
Hinc pede barbaricas calcat victore macheras.

σημαίνων ὅτι δοῦλον ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα Ταύρου
εἴρυσεν, ἀβρήκτω πεπεδημένον ἀμματα Νίκης.
Κεῖνος ἀνήρ, δε πᾶσιν ἐν φάος, δε βασιλῆος
ἡγαθέην ἐφύτευσεν Ἀνασταasio γενέθλην.

- 406 Τοῦτο δὲ πᾶσιν ἔδειξεν ἐμὸς σκηπτούχος ἀμύμων,
δηώσας σακέσσιν Ἰσαυρίδος ἔθνεα γαίης.
Ἴστατο δ' ἄλλος Ὀμηρος, δν οὐ πρόμον εὐεπιάων
θέσκαλον υἷα Μέλητος εὐβρέιοντος δῖω,
ἀλλ' δν Θρηϊκίησι παρ' ἧσσι γείνατο μήτηρ
410 Μοιρῶν κυδαλίμη Βυζαντίας, ἣν ἐτι παιδὴν
ἔτρεφον εὐεπίης ἡρωίδος ἰδμόνα Μοῦσαι·
κεῖνος γὰρ τραγικῆς πιτυτὴν ἡσκήσατο τέχνην,
κοσμήσας ἐπέεσσιν ἐν Βυζαντίδα πάτρην.
Καὶ φίλος Λύσονιοισι λιγύθροος ἔπρεπε κύκνος
415 πνεύων εὐεπίης Βεργίλλιος, δν ποτε Ῥώμης
Θυμβριάς ἄλλον Ὀμηρον ἀνέτρεφε πάτριος Ἠχώ.

Hic famulare jugum magnis cervicibus alti
Imposuit Tauri, legesque inscripsit heriles.
Hic quondam jubar orbis erat, de sanguine cujus
Fluxit Anastasii divinus principis ortus :
Rem dedit auctorem magna se gente creatum
Sceptriger, ipse etiam nam vim confregit Isauram.

LXXII. *De Homero.*

Alter Homerus adest, non, ut reor, ille Melete
Progenitus, cujusque bibunt de fonte poetæ,

significans, sub jugum servile se Tauri cervicem
traxisse, infragili catenatam vinculo Victoriæ.
Vir ille est, lumen tunc omnibus, qui regis
Anastasio nobile genus procreavit.
Hoc vero cunctis ostendit meus sceptruchus egregius,
[corum
clipeis gentes Isauricæ terræ populatus.

Adstitit etiam alius HOMERUS, quem non principem Epi-
divinum, Meletis bene-fluentis filium, puto,
sed quem Thraciis prope littoribus peperit mater
celebris Mæro Byzantina, quam adhuc infantem
educabant heroicæ sacundias peritam Musæ :
ille enim tragicæ poeseos ingeniosam artem exercuit,
carminibus ornans Byzantinam patriam suam.

Et Ausonidis gratus conspiciebatur clarisonus olor
eloquentiam spirans VIRGILIUS, quem olim Romæ
Tiberina alterum Homerum alebat Echo patria.

Sed quem Threici Myro prope littora ponti
Edidit in lucem Byzantia, quam modo natam
Heroes ipsæ numeros docuere Camenæ ;
Ille etenim cecinit sublimi digna cothurno,
Nobilitans tragicis patriam Byzantida Musis.

LXXIII. *De Virgilio.*

Auribus hic olor est cecinit qui dulce Latinis
Virgilius felix animi, quem, maxime Tibris,
Lingua tibi Romana novum produxit Homerum.

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT II.

Christodorus, Panisci filius, sub Anastasio imperatore viuit. Schol. ad v. 402 : ὁ θαυμαστός οὗτος Χριστόδωρος ἐπὶ Ἀναστασίου ἦν βασιλεὺς τοῦ διαδεξαμένου τὸν Ζήνωνα· et schol. ad VII, ep. 698. Oriundus erat ex urbe Copto. Quæ quum ad nomum Thebaicum pertineret, dictus est poeta Θηβαῖος Κοκκίτης. In lemmate cod. Planud. γυνάμειον τὸ ἐπικαλούμενον τὸ Ζευξίππου. « Quod plerumque *λοστρόν* audit. Quum memorasset τὸν Ζευξίππον Gregorius Naz. Orat. 25, p. 436, annotat Basilius scholiis ineditis hæc : ἡ τὸν ἐν ᾧ τοὺς ἴππους ζευγύουσι τόπον αἰνίττεται, ἔχον τὸ ἱπποδρόμιον, ἢ τὸ θρυλούμενον τοῦ Ζευξίππου *λοστρόν*, τὸ τῆς περιωνύμου Χαλκῆς ἐγγυτάτω, πάλαι μὲν καὶ μεγάροι καὶ κάλλει πολλῶν ὑπερφόρον, νῦν δὲ ὀνόματι μόνον γνωρίζομενον. Multis est de illo splendidissimo ædificio Ducang. CP. Chr. I, p. 88. » B. Zeuxippi a Severo conditi magnificentiâ laudat Cædrenus, anno quinto Justiniani, quo anno, seditione orta, igne consumptus est : τότε ἐνεπρήσθη τὸ λεγόμενον Ζευξίππου, ἐν ᾧ ποικίλη τις ἦν θεωρία καὶ λαμπρότης τεχνῶν, τῶν τε μαρμάρων καὶ λίθων καὶ ψηφιδῶν καὶ εἰκόνων διὰ χαλκοῦ πεποιημένων, τῶν ἀπ' αἰῶνος ἀνδρῶν ἔργα, μόνον τὸ μὴ παρεῖναι αὐταῖς ψυχᾶς τῶν εἰς οὓς ἐγένοντο. Deinde addit : στήλαι δὲ ἦσαν ἐκ χαλκοῦ πεποιημέναι τῶν σοφῶν ἀπάντων, τῶν ὑψηλῶν καὶ κορυφῶν καὶ ῥητόρων, καὶ σοοὶ ἐπ' ἀδρεῖα ἐγένοντο διαβόητοι. In carmine autem Christodori (Heynius inquit) non tantæ artis notationes deprehendas, quam potius versificatoris studium ornandi singula poetica licentiâ ; ordo narrandi nihil habet certæ rationis ; potest itaque videri adumbratus ex ipso statuatum ordine in Zeuxippo. *Jac.*

1—12. *Deiphobi* statua, in ipso introitu, ut videtur, Zeuxippi posita. Cod. in marg. : εἰς τὸ ἀγαλμα Δηϊφόβου. Tum : οὗτος δὲ Δηϊφόβος υἱὸς Πριάμου, ἀδελφὸς Ἐκτορος καὶ Ἀλεξάνδρου. — 1. « Βωμῆ dictum est pro βάσει. Hom. Od. 7, 100 : εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν Ἑρτασαν· schol., ἐπὶ βάσεων. — 4. Capta Troja, Deiphobi domum Ulysssem ac Menelaum summa vi oppugnasse Demodocus canit Odys. 8, 517. » B. — 5. Variavit homerium εὖ κατὰ κόσμον. — 6. Δόγμιος, ut Amycus ap. Theocr. 22, 120 : δόγμιος ἀπὸ προσβολῆς κινήσεως. Ex eodem poeta fortasse sequentia adumbrata. *Jac.* « Non recte Grotius : *dorsum citus erigit ardor*. Imo incurvatum dorsum quasi contrahebat, quod sæpius faciunt qui stant in procinctu, nec vel progrediens se origebat. » B. *Maniv* dictum ut *μανικῶς*. — 11 ἐλάσσειν Plan.

13-16. *Æschines*. Lemma : εἰς τὸ ἀγαλμα Αἰσχίνου τοῦ ῥήτορος. — 13 δ' ex Plan. sumptum, qui ἀνθα, ut Pal. cod., sed hic superscripto μ. « Ἄνθεμα cum Jacobsio (quem v. p. 24) pro ἀνθέμα habeo, ut ipsa Suada oratorem dedicaverit. Sic v. 316 dicit poeta non artificem, sed ipsam Minervam finxisse Homeri statuam. » B.

17-22. *Aristoteles*. Lemma : εἰς τὸ ἀγαλμα Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου. « Aristotelis statuæ descriptionem gallicæ vertit et illustravit Visconti Iconogr. gr. t. I, c. 4, p. 188. » B. — 21. Conf. Wernick. ad Triphiod. 667.

23-31. *Demosthenes*. Lemma : εἰς τὸ ἀγαλμα Δημοσθένους τοῦ μεγάλου ῥήτορος τοῦ Παιανιεύου. De metaphora vocis σάκκις vide citata a Boiss. ad Psellum p. 284. — 26. Bothius malebat δὴ ἐφαίνετο. — 28. Stephanus Byz. : Ἡμαθία, . . . ἢ νῦν Μακεδονία. — 29. Apud Homerum Menelaus ἱππορχοῦν ἀγόρευε.

32-35. *Euripides*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Εὐριπίδου τοῦ

τραγικοῦ. — 32. Δοκέω, v. Thesaur. — 34. Διανέμενος, quod solet dici διερχόμενος. « Respiciuntur casti Euripidis mores, quos in tragædiis suis adumbrans, scenam sanctimonix et pudicitix disciplinam reddidit. » *Jac.*

36, 37. *Palæphatus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Παλαίφωτου. « De Palæphato vate vide editionem Palæphati Fischerianam p. LVI, LXIII. Ceterum vix puto ignorabilem vatem fuisse ab aliquo sculptore statua ornatum. Christodorus vatis statuæ aut poetæ alicuius, lauro coronati et anonymi, Palæphati nomen conjectura vanissima dedit. » *Ἐπερε, conspicuus erat*, etiam v. 88, 121, 265, 362. » B. — 37 στεφόμενο; Plan.; στεφόμενος; apogr. Fabric. Bibl. t. I, p. 182.

38-40. *Hesiodus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Ἡσιόδου. Hesiodum sub Helicone agnos pascentem alloquuntur Musæ in Theog. 23. — 39 δ' ἐβιάζετο Plan. « et apogr. Par. Vide Wernick. ad Tryphlod. 448. Alia est ratio v. 122, ubi δ' ἐβιάζετο non mutandum. » B.

41-44. *Polyidus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Πολυεῖδου. « Vates Polyidus in fabulis celebratus, jam ap. Hom. Il. E, 148, ubi v. Heyn. et ad Apollodor. p. 544 seqq., Boeckh. ad Pind. Explic. p. 218. Conf. infra 264. » B. — 42 τινάζει Plan.; τινάζας Pal.

44-49. *Simonides*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Σιμωνίδου. — 46 οὐ χερσίν. « Digitis in lyram intentis fictus esse videtur, fere ut Amphion ap. Philostr. jun. Icon. X, p. 778 : ἡ ἑτέρα χεὶρ τένει τὸν νοῦν εἰς τὴν πικρίδα. » *Jac.* — 48 seq. ἀναΐδης; αὐδόμενος. . . ἀνίγχε Codex, ter lapsa librario ; postremum etiam Plan., a Brunckio correctum.

50, 51. *Anaximenes* physicus. Lemma : εἰς ἀγαλμα Ἀναξίμενου.

52-55. *Calchas*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Κάλχαντος; — 52 δ' ex Plan. Θεστ., Hom. Il. A, 69. — 54. « Οἰκτεῖρων, prævidens quippe simultatem regum et mala inde imminencia exercitui Græco. Christodorus ei silentii causæ, quam ex Iliade sumpsit A, 78-83, 109 seqq., gloriosior alteram addidit. » *Jac.*

56-60. *Pyrrhus* Achillis. Lemma : εἰς ἀγαλμα Πύρρου. Alia Pyrrhi statuæ describetur v. 192. — 58 τὰ μὴ οἶ Planud. (v. Jacobs. præf. I, p. XXVIII, n. 39) ; τὰ μιν οἶ Pal. et apogr. Par.

61-64. *Amymone*. Quattuor versus omisi in cod. Pal. — 64. Μελαγχαιῆν, qui Homero κωνοχαίτης, Neptunum.

65-68. *Neptunus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Ποσειδῶνος. — 67. Hyginus Poet. Astron. 17 : *Qui Neptuno simulacra faciunt, delphinum aut in manu aut sub pede ejus constituere videmus, quod Neptuno gratissimum esse arbitrantur*. « Hujusmodi imagines Neptuni indicat Welcker. ad Philostr. Imag. I, 8. » B.

69-71. *Sappho*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Σαπφούς; τῆς λυρικῆς. — 70 ὑφαίνει, 71 ἀνοφαιμένην Pal.

72-77. *Apotho*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου. Alias Apollinis statuæ duas describet infra 266, 283. — 75 δίνεα Pal. — 77 τηλεσκόπος vult Bothius.

78-81. *Venus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Ἀφροδίτης. Aliæ Veneris statuæ duæ describentur v. 99, 288. — 78 εἰλεθε. « Ab ære venustas videbatur destillare. — 80. Ἀνυξὲ μῆρῶν nove dictum de femoribus formoso tumore surgentibus et sese rotundantibus. » *Jac.*

82-85. *Alcibiades*, Clinix filius. Lemma : εἰς ἀγαλμα Ἀλ-

κιδιάζου τοῦ ἱερομένου Σωκράτους. — 84. Μύθων, eloquentiæ. — 85 ἐγείρων scribit Bothius.

86-91. *Chryses*. Lemma: εἰς ἀγαλμα Χρύσου τοῦ ἱερέως. Conf. initium Iliadis. — 88. « Patet ex hoc loco Christodorum in Homero non legisse στέμματ' ἔγων, pluralem (nam et ipse id poterat scribere), sed singularem στέμμα. Jam, non servato τε, verbum mutare oportuit. — 89. Hesiod. Op. 158: Ἄνδρῶν ἥρώων ἱερὸν θεῶν γένος. » B.

92-96. *Julius Cæsar*. Lemma: εἰς ἀγαλμα Ἰουλίου Καίσαρος. — 93. Βοεΐαις, scutis (victorum hostium), ut II. E, 452, al. — 94 ἀγείρων Pal., alterum Plan. Βλσ., v. II. A, 36. — 96 νίος; in marg. habet Pal.

97, 98. *Plato*. Lemma: εἰς ἀγαλμα τοῦ φιλοσόφου Πλάτωνος. — 97 εἰστέχει Jac., ut supra 72. Codex fere ἔστ.

99-101. *Venus*. Lemma: εἰς ἀγαλμα Ἀλῆς Ἀφροδίτης. Conf. 78, 288. — 101. « *Cestus* describi videtur similis loro, unde milites gladium suspensum gerunt. » Jac.

102-107. *Hermaphroditus*. Lemma: εἰς ἀγαλμα Ἑρμαφροδίτου. — 103 οὐδὲ nunc Jacobs. ex Pal.; vulgo οὐτε ex Plan. — 107 φαῖνον Plan.

108-110. *Erinna*. Lemma: εἰς ἀγαλμα Ἑρίνης (sic).

111-116. *Terpander*. Lemma: εἰς ἀγαλμα Τερπάνδρου. — 111 μὴ με λίπη; Pal., μήτε Plan. — 112. Conf. 123. — 113 κινουμένας Pal. — 115. « Terpandrum ad seditionem musices opo sedandam a Lacedæmoniis advocatum fuisse narrat Plutarch. Mor. p. 1146, B, et Diodorus in fragm. p. 639, 16 Wees. Conf. Perizon. ad Ælian. V. H. XII, 50. » Jac. — 116 Ἀμυκλιῶν Pal. Ex hoc loco Amyclæenses seditionem illam excitasse suspicabatur Jacobsius. Sed Boiss.: « In nomine Ἀμυκλιῶν nihil forsitan eruditius est quærendum, et potest de ipsis Lacedæmoniis intelligi. »

117-120. *Pericles*. Lemma: εἰς ἀγαλμα Περικλέους.

120-124. *Pythagoras*. Lemma: εἰς ἀγαλμα φιλοσόφου Πυθαγόρου. — 124. « Ἀχράντοιςιν ad mentis et corporis puritatem referendum videtur, quam Pythagoræ disciplina commendabat. » Jac. « Μένων» non nitide dictum est: oculis tantum ad metienda vasta cæli spatia utebatur. Fere malina μούνος. » B. Imo dicit, cælum solum et harmoniam mundi, nihil de terrenis et quotidie pereuntibus.

125-130. *Stesichorus*. Lemma: εἰς ἀγαλμα Στησιχόρου. — 126 σικελίη codd. « Corrige Σικελική, adjectivum enim necessario requiritur. » Hecker. Correxit etiam L. Dindorf. in Thea. — 128 μολόντος; Plan. Quare μολόντος, quod est in Pal., removimus, etsi seriores ea forma usi sunt.

131-135. *Democritus*. Lemma: εἰς ἀγαλμα Δημοκρίτου φιλοσόφου. — 133. « Ὅργια Μούσης ipsam philosophiæ studium esse videtur, nisi malis accipere de illis artibus quas veteres *musicas* appellare solebant; eas et calluisse et scriptis illustrasse Democritum constat. » Jac. Vide Mullach. Philosophorum fragm. I, p. 336 seqq. — 134 ἐγλαίαι Pal.

136-138. *Hercules*. Lemma: εἰς τὸ ἀγαλμα Ἡρακλέους. — 138 ἰθὺτίδος codd.

139-143. *Auge*, Telephi mater ex Hercule. Lemma: εἰς ἀγαλμα τῆς Αὐγῆς. — 140 ἐπιστεῖλαισα. « Hermannus corrigebat ὑπαστεῖλαισα, sed postea aliter sensit. (Conf. infra 183, φάρος; ἀπικραμέας.) Grotius: *Dejiciens humero vestem*. Mihi placet Schæferi versio, *componens vestem*. Scilicet, post vim quam passa est, vestem quæ fluxerat ab humeris componit, nondum reposito (apillorum vinculo. Brunckius scripsit οὐδ' ἀρ', citra necessitatem, ut opinor. Mirum videri potest quod Hercules nunc poma Hesperidum manu teneat. Sed forsitan poetæ falsa est interpretatio, et mulier, quam pro Auge habuit, una fuit Hesperidum. Vol non erant eidem basi impositæ statuæ Herculis et Auges, fuitque Auge tantum Herculi proxima. Sic 16, 40, ἀγγι, ἐγγύθι de vicinia tantum. » B. Ib. εἰσείρας; Pal. — 143 ἀπό δευράδος; malit Boiss.; ὑπό δευράδας; Plan.

143-147. *Aeneas*. Lemma: εἰς ἀγαλμα Αἰνείου. — 144 λάμπων Pal. — 146 σοφῆ αἰδώς, nimirum σύν σοσίᾳ αἰδώς vel αἰδώς; καὶ σοσίᾳ. Recte cepisse video Grotium. Male Both. σαφές.

148-154. *Creusa*. Lemma: εἰς ἀγαλμα Κρεούσης. — 149. « Omnino displicet αὐταῖς. An αὐτή? an πύαις, *siccis*? Sunt in descriptione similis habitus Hecubæ v. 183—7 quæ hæc conjecturam firmitur. » B. Perperam Both. αὐτῆς. — 150 ἀζελκ. Pal., uterque codex simpliciter σ. — 153. Τιβήτην, *pa'riam*, ut mox 158, 164, 376.

155-159. *Helenu*s. Lemma: εἰς ἀγαλμα Ἑλένου. « De Heleno vate quædam collegi ad Philostr. Her. p. 581, plura Schraderus Emend. p. XI, in quibus et quæ ad hanc Heleni in Græcos propensionem faciunt. — 155 πατρί δὲ νηλῆς; codices, in quo merito hæret Jacobsius, quom de Heleni cum Priamo simultate nemo tradiderit. Scripsi πατρίδι, Grotii secutus latina. » B. Ib. ἀνεπαύετο Plan. — 159 πῆματα Heckerus, coll. v. 191. Perperam edebatur σῆματα.

160-164. *Andromacha*. Lemma: εἰς ἀγαλμα Ἀνδρομάχης. Hom. II. Z, 395: Ἀνδρομάχῃ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος. — 162 κορυθαῖολος Pal.

165-167. *Menelaus*. Lemma: εἰς ἀγαλμα Μενελάου. — 166. « Lætatur, utrum de victis Trojanis ac recuperata Helena, an de victis procis et ducta pulchra virgine? Hæc potior videtur sententia, propter ἀμόρρον, quod Helen e, post Paridis et Delphobi amoris Menelao redditæ, vix convenire videtur. » B.

168-170. *Helena*. Lemma: εἰς ἀγαλμα Ἑλένης.

171-175. *Ulixes*. Lemma: εἰς ἀγαλμα Ὀδυσσεύς — 174 ἐγγέθηεν Pal.

175-188. *Hecuba*. Lemma: εἰς ἀγαλμα Ἑκάβης; τῆς γυναικὸς Ἡριάμου, μητρὸς δὲ Ἑκτορος. — 117. Κόσμη, statu vel habitu decoro; nisi usus est tanquam synonymo vocis ἀγάματι. — 179 δυσσαλγέος; Plan. « Forsan ἀπνοον. Major sic esset vis. » B. Ἀύστης de vehementissimo dolore, quo quæ abripiuntur, cum Bacchabus et Mænadibus comparantur, ut Andromache in II. X, 460. Jac. — 182 πεσοῦσα Pal.

189-191. *Cassandra*. Lemma: εἰς ἀγαλμα τῆς Κασάνδρας (sic etiam in versu). — 190. « Fato Trojano imperio instante, Priamus Cassandram, ut furibundam, in carcerem conjici jussit; v. Tetz. ad Lycoplir. 350. » Jac.

192-196. *Pyrrhus* Achillis. Lemma: εἰς ἀγαλμα ἑτέρου (melius ἑτερον) Πύρρου. Alia statua ejus descripta fuit v. 56. — 195. ἐὴν om. Pal. « Heynius censet Pyrrhum sublata manu non victoriam testari, sed Polyxenæ inferis destinatæ fatum denuntiare. » Jac. — 196 ὀμμασι Plan.

197-208. *Polyxena*. Lemma: εἰς τὸ ἀγαλμα Πολυξένης τῆς ἀδελφῆς Ἑκτορος. Et paulo inferius: ταύτης; ἡράσθη Ἀχιλλεύς; διὸ καὶ ἐπὶ τῷ τάφῳ αὐτοῦ ἐσπαράσασαν αὐτὴν Ἑλληνας ἐν τῷ ἀπόπλῳ. — 200. Interrogationis signum cum Grotio Boissonadius, non post ἔχεις, sed post ἀλίγκιος ponit, μὴ jungens cum πένης. — 202 ἔχοι Jacobs. et Boiss.; ἔχει codd.; ἔχη Bothius. — 204. Notum est Neoptolemum Polyxenam immolari jussisse in tunulo Achillis. « Cujus in Polyxenam amorem et inter sponsalia mortem narrat Philostr. Her. p. 738. » B. — 207 ἑυήσιον Pal.

209-214. *Ajax Oilei*. Lemma: εἰς ἀγαλμα τοῦ μικροῦ Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ. — 210 πελώριος; Plan. « Sed displicet ὀβριμόθυμος; Ὀυλέυ; πελώριος. Planudea lectio nata ex loco Homerii II. H, 211, quem imitatus est Christodorus: τοῖος ἀρ' Αἴας ὄρωτο πελώριος, ἔρκος; Ἀγχιῶν. At Homerus πελώριος de Ajace, Planudeus male de Oileo. — 212. Conf. 2, 9, et infra Plan. epigr. 344. » B. — 214. « Ἐλέλις, circumvolvebat, i. e. huc et illuc inferebat. » Both.

215-218 (quæ in Plan. leguntur post v. 221). *Cenone*. Lemma: εἰς ἀγαλμα τῆς Οἰνώνης γυναικὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ

Πάρης. — 216. Zelotypia in Helenam. Uterque codex ἔκλειε, quod correxit Heckerus; ἐπέλευσε post Huetium Brunckius. — 217 ἤγγελλον mavult Both. — 218. « Βαρύπορον. Hoc referendum ad ea tempora, quum Paris, morti proximus, CEnones auxilium frustra implorabat. » Jac.

219-221. *Paris*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Ἀλεξάνδρου. — 221. Cebrenis, fluvii Phrygii, filiam. *Cebrenida* etiam Ovid. Met. XI, 769.

222-227. *Dares et Entellus*, notissimi ex Virgilio *Æn*. V. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ πυγμαίου Δάρητος. Nimirum Palatini codicis librarius a versu 222 aberravit in versum 225 : Ἀυαλίη δὲ Δάρητος ἐναντίον, omissione mediis. — 222. Ἀυαλίη ἱμάντι, cæstus. — 223. « Κήρυκα, *punitum*, quo sensu ἄγγελον frequentius ponunt poetæ. Pindarus Nem. 8 init. : Ὀρα πότινα, κάρυ Ἀφροδίτας ἀμύροισι ἀφ' ἰστικῶν. (Conf. mox 255.) — 224. Compositio ἔπνευε ὀπωπέ; sæculum, quo Christodorus scripsit, vehementer redoleat. » Jac. — 226. Μύρμηκες Hesychio sunt, ἔξω τοῦ γῆρας, καὶ οἱ πνευτικοὶ ἱμάντες. Conf. Pollux III, 150. Boissonadani citat Burret. in *Mémoires de l'Acad. des inscr.* t. III, p. 266. — 227 φόνον διψώσαν Plan.; φόνον ἐψώσαν Plan. Hoc ediderat et tuebatur p. 29 Jacobsius, postea prætulit φόνον coll. Philippi epigr. in Plan. 137, v. 3.

228-240. *Vir pugil incertus*, cujus nomen basi statuæ insculptum distincte legi non poterat. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ ἀλλοῦ Φιλωνος, μᾶλλον δὲ Μιλωνος τοῦ Κροτωνιάτου. — 229. Philo, Coreyrensis pugil, a Simonide memoratur in Appendice epigr. 85; Philammon Atheniensis a Demosthene in Orat. de corona p. 331, et Themistio Or. 21, p. 249, ubi v. Harduin. p. 503. Milo notissimus. — 240. « Πασαί hic sunt ἀντὶ τοῦ ἀρθαίμοι, ut sæpe *genæ* pro oculis apud Latinos poetæ; conf. Serv. ad Virg. *Æn*. VI, 686. » B. — 236 μωῶνες Jac.; μωῶνες; codd. His versibus tribus imitatur Theocritum XXII, 43 seq. — 240 εὐγνώμπτου Plan., probante Wernick. ad Triphiod. 205; ἐργνάπτου Pal. « Ἀυλός de angusto tramite usurpatur. » Jac.

241, 242. *Charidemus*, orator et dux Atheniensium. Lemma : εἰς ἀγαλμα Χαριδήμου. — 242 ἔη; π. βουλῆς; codd.; καὶ π. βουλῆς; Wernick. ad Triph. p. 111.

243-245. *Melampus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ μάντεως Μελάμπεδος. — 245 τῖταιίν Plan.

246, 247. *Panthus Trojanus*. Hic et tres qui sequuntur δημιουργοῦντες in Iliade Γ, 146, 147. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ Πάνθου. — 247 μῆτιν vana harolatio Bothii.

248-250. *Thymætes*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ Θυμοῖτου. — 249. « Confusus sive compulsus in dubitatione, i. e. Nescius quid diceret. » H. *Steph.* in Thes. v. Εἰδω. Veteriora habet Grotius in latinis. — 250 ἐνὶ Τρώεσσι suspicatur Heynius, comparans Virg. *Æn*. II, 30, ubi Thymætes Trojanos, ut equum durateum intra urbem ducerent, primus hortatur.

251-253. *Lampo*. « In Iliade Λάμπος, sed Λάμπων idem vocatur ap. Apollodor. III, 12, 3. » Jac. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ Λάμπωνος.

254, 255. *Clytius*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ Κλυτίου. — 254 ἐστῆκε ἐὶς εἰσχε Pal.

256-258. *Isocrates*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ ῥήτορος Ἰσοκράτους. — 258. Ἀφρονήτω πόνω sonat laborem quo eloquentissimus vir fingeretur mutus.

259-262. *Amphiarus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ μάντεως Ἀμφιαράου. — 261 βούκτιτος Grævius, collato Nonno Dion. XV, 415. Nota fabula vel ex Ovidio *Metam.* III. Cod. Pal. βουκτιτος, Plan. λυκοκτιτος (quod reddit Grotius). — 262 ὑπέτρομον Pal. Alterum utrum ἀνδράσι haud dubie vocis alius locum obtinet.

263-265. *Aglaus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ μάντεως

Ἀγλάου. « Ἀγλαός; codd., sed Ἀγλαος scripai secundum regulam in nominibus propriis. Omnes tamen patrem Polyidii vatis *Cæreanum* appellare solent. Quare Christodorum epitheton per errorem pro nomine proprio habuisse suspicatur Heynius. » Jac. Codd. ἐστῆκε. — 264 μαντιπόλων Pal.

266-270. *Apollo*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος. — 267 ἀτμήτοις Plan., quod editur. « Ego prætulit Palatinam scripturam. Esse ἀνέσι non de floribus proprie dictis capiendum monstrat sequens conjunctio γάρ. Sunt mihi ἀνεσι ipsi comarum cincinini. Servato ἀτμήτοις, male post ἀπεροσκόμην ejusdem rei imago exhibetur. Intelligo ἀμῆτοις de capillis quos calamistra et pectines non domuerunt in cirros et helices, sed qui sunt natura, non arte, ornati. » B. Brunckius γαίτης. Boissonadiana in hoc caput reliqua intercidisse videntur. — 270 κλήματα Pal.

271-276. *Ajax Telamonius*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ μεγάλου Αἰαντος τοῦ Τελαμονιάδου τοῦ ἐκ Σαλαμῖνος. Falsum nomen aeri adscriptum fuisse suspicatur Heynius. — 273 δ' om. Pal.

277-282. *Sarpedon*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Σαρπηδόνο; τοῦ Λυκίου, ὃς ἦλθεν ἐν Τροίᾳ μετὰ Γλαυκίου. — 282 ἀνεπ. Plan.

283-287. *Apollo*. Lemma : εἰς ἀγαλμα ἐτέρου Ἀπόλλωνος.

288-290. *Venus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα ἐτέρας Ἀφροδίτης. — 290. « Ex hoc loco Heynius judicat diversum fuisse *cestum* a cingulo quo vestis circa latera constringebatur. » Jac.

291-296. *Achilles*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ Ἀχιλλέως. — 292 σακίων; codd.; σακίων (i. e. δπλων) restituit Boissonad. ad Theoph. Sim. p. 310. — 294 ἀνέπ. Plan. — 295 οὐ γὰρ Pal.

297-302. *Mercurius*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ. — 297 Ἑρμαίης; 302 ἐπιτροπέωντος; Plan.

303-305. *Apuleius*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ Ἀπολληίου. — 303 ἔργια Μούσης; conf. 133. Ἀφραγχα Brodeus ad magicam scientiam Apuleii referebat. — 304 Ἀπυλῆιος; Plan. — 305. *Siren* de Musa, ut infra 350.

306-310. *Diana*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος. — 308 ἰσοδόνον κατέχουσα Plan. — 309. « Ducta hæc ex Callimacho, Hymn. in Dian. 11 : ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα Ζών νυσοῖα λεγνῶτόν, ἴν' ἀργία θήρια καίνω » ubi v. Spanhem. Erat vestis virgata, virgulis aureis aut purpureis utrimque in veste adsutis aut intextis; v. Pollux. VII, 14. » Jac. — 310 ἀνειμεμένη πλοκάμου αὔρης; Pal.

311-350. *Homerus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Ὀμήρου. Cui infra additum : ἔκφρασι; τοῦ ἦθους; καὶ τοῦ σχήματος αὐτοῦ.

— 313. « Θυιά; τέχνη, facultas poetica; quia male sani poetæ. De Hesiodo v. 39, χαλκῶν ἐδιάζετο θυιάδῃ λύσση. » Jac. — 314 ἦι ἐὶ δμη (sic) Pal.; ὁμοῦ Plan. ineptissime; ὁμη ἢc est pro ὁμῶς, similiter vel perinde ac corporis Homeri formam effinxerat. — 318 τό τ' ἐφώκειν Plan. *Minnerva bene noverat formam viri, in quo ipsa habitabat*, Jac. Malim ἐπισταμένη jungere cum ἀνέπλασε, ut solet ἐπισταμένος. — 320 δ' ἐμός; Plan. Schol. : ἠράσθης, ὡ φίλος, τοῦ κάλλους καὶ τῶν λόγων Ὀμήρου, καὶ τοῦτον πατέρα σὸν ἐκάλεσας διὰ τὴν σὴν εὐμουσίαν, καὶ ναὶ μὰ τοῦ; λόγους, οὐ μακρὰν εἰ τῆς ἐκείνου ψυχῆς καὶ τῶν ἐκείνου χαρίτων. — 323 ἐσταξε; Plan. — 325 βότερος; v. 91. — 328 μαλακός τε καὶ εὐτρυχός Bothius, postremum male. — 332 κουργότροπος, nam pueri Homericorum carminum lectione instituebantur. — 334. Schol. : τυρίς; ἦν ὁ πλάσας αὐτόν, ἐπεὶ Ὀμηρος πολλῶν ἀνδρῶν ἔβλεπε κριττον. Sic Velleius I, 5 : *Homerum si quis cæcum genitum putat, omnibus sensibus orbis est*. — 336. Pro ἐνέζετο. — 339. In prosa πρὸς ὀλίγον. — 342 seq. « Cogitasse puto Chri-

stodorum de fabula quæ de Pindaro infante circumferebatur, et ab ipso refertur v. 387 seqq., apes in ejus ore mellificasse. » *Jac.* — 344. Schol. : ὦ; θαυμαστὸν τὸ τῆ; εἰκὼς σχῆμα. — 346. *Apollinem* versus dictantem.

351-353. *Pherecydes*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ φιλοσόφου Φερεκύδου. — 352. « Imago ducta videtur ab auriga vel agricola, stimulo jumenta regente, et dici : vir in philosophia regnans. Corlum spectat tanquam sedem sapientiæ. » *Jac.* Bothius adscriptit : « κέντρα, astronomorum apices. »

354-356. *Heraclitus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ φιλοσόφου Ἡρακλείτου. — 356 ἀνδρομένη; Pal.

357-360. *Cralimus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Κρατίνου τοῦ κωμικοῦ. — 358. Intelliguntur demagogi Atheniensium, qui origine sunt Ἴωνες.

361-366. *Menander*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Μεναῆδρου τοῦ κωμικοῦ. Codd. ἐστῆκει. — 365. Significat novæ comediæ argumentum prope solitum, vitiatas virgines. Haud insulsum epitheton, quum virginitas auferatur tam ἔδνωτή quam ἔδνωτος, ante nuptias sive post nuptias. — 366 μελίζρονι malebat Bothius.

367-371. *Amphitruo*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ Ἀμφιτρώωνος. — 367. Lauro (cujus epitheton ex nota fabula) coronati Yates. — 369. Nota ex Plauto illa victoria de Taphiis vel Telebois. — 370 πολυστέπτοισιν ἐφάρμ. Pal., ut modo 367 ἤσταπεν in eodem. — 371. Alcmenes nuptiæ pretium erant illius victoriæ.

372-376. *Thucydides*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ ἱστορικοῦ Θεουκιδέου. — 374 ἀνίσχη Bothius. Rhapsodi sublata manu recitabant.

377-381. *Herodotus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ ἱστορικοῦ Ἡροδότου. — 377 ἀσιδῶ; Plan. — 379 δοιά; Pal. A veteribus nonnullis totus orbis terrarum in duas partes sive continentes dividebatur. — 380 om. Pal.

382-387. *Pindarus*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ λυρικοῦ Πινδάρου.

388-392. *Xenophon*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ Ξενοφώντος. Pal. Ξενοφών. — 389 λιγαίνειν Pal. De Cyropædia potius quam de Anabasi accipiendum. — 392. « Φύλαγρονος μελισσα sapientiæ studium esse videtur. Philosophiæ igitur cum historia conjunctionem miratur in Xenophontis opere. » *Jac.*

393-397. *Alcman*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ λυρικοῦ Ἀλκμάνου. — 393 Ἀλκμάνων Plan. Alcmaeon, Amphiarai vatis filius, et ipse vates habebatur Thebis. — 394. οὐ ἐπὶ Pal.

398-406. *Pompeius*. Lemma : εἰς ἀγαλμα Πομπηίου, cui additum Καίσαρος, quod aut ex errore natum est, aut mutilum, si Anastasius imperator respicitur. « Poeta Pompeii Magni laudem cum laude Anastasii connectit. Fictus erat ille gladios pedibus calcans, quod de victoria de Isauris interpretatur noster, ut inde occasionem caperet laudandi Anastasii, qui de Isauria triumphaverat. Attingebat Isaurica regio Pamphyliam et Ciliciam, cujus provinciae partem Isauri, gens bello et latrociniiis dedita, invaserant. Jam quum Pompeius de piratis Cilicibus triumphaverit, idem a Christodoro victoriam de Isauris reportasse dicitur. A Pompeio autem descendisse Anastasium, commentum est sive poetæ sive aulicorum. Nam obscura erat hujus imperatoris origo, de qua v. Ducang. Fam. Byz. 85. » *Jac.* — 406 ἔθεα Pal.; ἤθεα conj. *Jac.*

407-413. *Homerus* Byzantius. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ ποιητοῦ Ὁμήρου. — 409 παρήγιος γαίν. Pal. — 410 Μυρῶ Plan.; καὶ ἀλιμῆ a pr. m. et ἐπὶ πεδὴν Pal. De hoc Homero vide *Fragmenta Tragicorum* ed. Didot. p. 149, Meinek. Com. II, p. 585 seq. Matris epigrammata quædam supersunt in Anthologia.

414-416. *Virgilius*. Lemma : εἰς ἀγαλμα τοῦ ποιητοῦ Βιργιλίου τοῦ γράφαντος τῆ τῶν Ῥωμαίων διαλέκτῳ τὴν καλουμένην Αἰνεῶδα ἐν ἔπεισι θαυμασίαις. — 415 Βεργ. Pal., Βεργ. Plan. — 416 θυβριά; Pal. Ὀμβριάς, Umbrica, Bothius, nescias quare.

CAPUT III.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΝ ΚΥΖΙΚΩ.

Ἐν τῷ Κυζίκῳ εἰς τὸν ναὸν Ἀπολλωνίδος, τῆς μητρὸς Ἀττάλου καὶ Εὐμένους, Ἐπιγράμματα, ἃ εἰς τὰ στυλοπινάκια ἐγγράπτο, περιέχοντα ἀναγλύφους ἱστορίας, ὡς ὑποτέτακται.

CYZICENA EPIGRAMMATA.

Cyzici in templo Apollonidis, matris Attali et Eumenis, epigrammata tabulis columnaribus inscripta, exhibentibus sculptas historias, ut infra ponitur.

1. Εἰς Διόνυσον, Σεμέλην τὴν μητέρα εἰς οὐρανὸν ἀνάγοντα, προηγουμένου Ἑρμοῦ, Σατύρων δὲ καὶ Σιληνῶν μετὰ λαμπάδων προκειμένων αὐτοῦς.

Τάνδε Διὸς δμαθεῖσαν ἐν ὠδίνεσσι κεραυνῷ,
καλλίκομον Κάδμου παῖδα καὶ Ἀρμονίης,
ματέρα θυρσοχαρῆς ἀνάγει γόνος ἐξ Ἀχέροντος,
τὰν ἄθεον Πενθεῦς ὕβριν ἀμειδόμενος.

2. Ὁ Βάκιον ἔχει Τήλεφον ἀνεγνωρισμένον τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ.

Τὸν βαθὺν Ἀρκαδίης προλιπὼν πάτον εἵνεκα ματρὸς
Αὐγῆς, τᾶσδ' ἐπέβην γὰς Τεϋθραντιάδος,
Τήλεφος, Ἡρακλέους φίλος γόνος αὐτὸς ὑπάρχων,
ὄφρα μιν ἀψ' ἀγάγω ἐς πέδον Ἀρκαδίης.

3. Ὁ Γ ἔχει τυφλοῦμενον Φοῖνικα ὑπὸ πατρὸς Ἀμύντορος,
καὶ κωλύουσαν Ἀλκιμέδην τὸν οἰκίον ἀνδρα.

Ἀλκιμέδη ζύνευον Ἀμύντορα παιδὸς ἐρύκει,
Φοῖνικος δ' ἐθέλει παῦσαι χόλον γενέτου,
ὅττι περ ἤχθετο πατρὶ σαόφρονος εἵνεκα μητρὸς,
παλλακίδος δούλης λέκτρα προσιεμένῳ·
κεῖνος δ' ἄλ' δολίοις ψιθουρίσμασιν ἤχθετο κούρω,
ἦγε δ' ἐς ὀφθαλμοὺς λαμπάδα παιδολέτιν.

4. Ὁ Δ ἔχει Πολυμήδην καὶ Κλυτίον τοὺς υἱοὺς Φινέως τοῦ
Φρυγῆος, οἵτινες τὴν Φρυγίαν γυναῖκα τοῦ πατρὸς ἐφόνευσαν,
ὅτι τῇ μητρὶ αὐτῶν Κλεοπάτρα αὐτὴν ἐπεισήγεν.

Μητρῶν Κλυτίος καὶ κλυτόνοος Πολυμήδης
κτείνουσι Φρυγίην, ματρὸς ὑπὲρ σφετέρης.
Κλεοπάτρῃ δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀγάλλεται, ἣ πρὶν ἐπεῖδεν
τὰν Φινέως γαμετὰν δαίμανην ὄσως.

1. In Bacchum, Semelen matrem in caelum ducentem, anteaambulone Mercurio, et Satyris Silenisque cum tædis prosequentibus eos.

Hanc in puerperii-doloribus domitam Jovis fulmine, pulcricomam Cadmi filiam et Harmoniæ, matrem thyrsogaudens proles reducit ex Acheronte, impiam Penthei contumeliam rependens.

2. Altera columna habet Telephum agnitum a matre sua.

Profundum Arcadiæ callem quum reliquissem ob matrem Augem, hanc sum ingressus terram Teuthrantidem, Telephus, Herculis proles cara ipse qui sim, illum ut retro abducam in campum Arcadiæ.

3. Tertia habet Phœnicem, dum excæcatur a patre Amyntore, quem retinet uxor Alcimedea.

Alcimedea conjugem Amyntorem a nato arcet, inque Phœnicem vult sedare iram genitoris, quippe infensus erat patri castæ causa matris, pellicis servæ cubile non-aspernato; ille vero dolosis surrurationibus fidens infensus erat juveni admovebatque oculis facem naticidam.

4. Quarta habet Polymedem et Clytium, filios Phineæ Thracis, qui Phrygiam uxorem patris interfecerunt, quod ipsorum matri Cleopatæ ille eam superinduxerat.

Novercam Clytius et inclytus-animi Polymedes interimunt Phrygiam, matris gratia ipsorum. Cleopatra autem super his lætatur, quæ ante videbat Phineæ nuptam interemptam pie.

5. Ὁ Ε ἔχει Κρεσφόντην ἀναιρούντα Πολυφόντην τοῦ πατρὸς τὸν φονέα· ἔστι δὲ καὶ Μερόπη βάρκρον κατέγουσα καὶ συν-εργούσα τῷ υἱῷ πρὸς τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἐκδημίαν.

Κρεσφόντου γενέτην πέφνης τὸ πάρος, Πολυφόντα,
κουριδίης ἀλόγου λέκτρα θέλων μίαναι·

ὀψὲ δέ σοι παῖς ἤκε φόνου γενέτη προσαιμύνων,
καὶ σε κατακταίνει ματρός ὑπὲρ Μερόπας.

Τούνεκα καὶ δόρυ πῆξε μεταφρένῃ, ἃ δ' ἐπαρήγει,
βριθὺ κατὰ κροτάφων βάρκρον ἐρείδομένα.

6. Ὁ Σ ἔχει Πυθῶνα ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος ἀναι-
ρούμενον, καθότι τὴν Ἀθῶν πορευομένην εἰς Δελφούς ἐπὶ
τὸ κατασχεῖν [τὸ] μαντεῖον ἐπιφανεῖς διεκώλυσεν.

Γηγενέα Πυθῶνα, μεμιγμένον ἐρπετοῦ ὄλκοις,
ἐκνεύει Λατῶν, πάγγυ μυσαστομένη·

σκυλαῖν γὰρ ἐθέλει πιτυτὰν θεόν· ἀλλὰ γε τῶζω

θῆρα καθαίμασσει Φοῖβος ἀπὸ σκοπιῆς
Δελφῶν, οὐ θήσει τρίπον ἔνθεον· ἐκ δ' ὄδῶν
πικρὸν ἀποπνεύσει βοῶζον ὀδυρόμενος.

7. Ὁ Ζ ἔχει, περὶ τὰ ἀρκῶα μέρη, Ἀμφίονος καὶ Ζήθου
ἱστορίαν· προσάπτοντες ταύρω τὴν Δίρκην, ὅτι τὴν μητέρα
αὐτῶν Ἀντιόπην, διὰ τὴν φθορὰν Λύκῳ ἀνδρὶ αὐτῆς ὑπὸ
Νυκτέως τοῦ πατρὸς αὐτῆς [προαδοθεῖσαν], ὄργῃ ζηλοτύπῳ
ἐνοχέεισιν, ἀμέτρως ἐτιμωρήσατο.

Ἀμφίον καὶ Ζῆθε, δύο σκυλακεύματα, Δίρκην

κτείνετε τάνδ' ὀλέτιν μητρός Ἀντιόπας,

δέσιμον ἦν πάρος εἶχε διὰ ζηλήμονα μῆνιν·

νῦν δ' ἰκέτις αὐτῆ λίσσειτ' ὀδυρόμενη.

Ἄγε καὶ ἐκ ταύροις καθάπτετε δίπλακα σειρήν,
θφρα δέμας σύρη τῆσδε κατὰ ζυλόχου.

8. Ἐν τῷ Η ἡ τοῦ Ὀδυσσεῦς νεκυομαντεία· καθίστηκε τὴν
ἰδίαν μητέρα Ἀντίκλειαν περὶ τῶν κατὰ τὸν οἶκον ἀνακρί-
νων.

Μᾶτερ Ὀδυσσεῆος πιτυτόφρονος Ἀντίκλεια,
ζῶσα μὲν εἰς Ἰθάκην οὐχ ὑπέδεξο παῖν·

ἀλλὰ σε νῦν Ἀχέρωντος ἐπὶ βῆγμῖσι γεγῶσαν
θαμβεῖ, ἀνὰ γλυκερὰν ματέρα δερκόμενος.

9. Ἐν τῷ Θ Πελίας καὶ Νηϊεύς ἐνελέξανται, οἱ Ποσειδῶ-
νος παῖδες, ἐκ δεσμῶν τὴν ἑαυτῶν μητέρα βύθιοι, ἦν
πρώην ὁ πατὴρ μὲν Σαλμωνεύς διὰ τὴν φθορὰν ἐξῆσεν· ἡ
δὲ μητρὶς αὐτῆς Σιδῆρῳ τὰς βασιάνους αὐτῆ ἐπέτεινεν.

Μητέρα τρηχέιοισιν ἐπὶ * σπειρήμα σιδήρῳ
Σαλμωνεὶ γενέτα τῷδ' ὑποτασσομένῳ·

οὐκέτι γὰρ δουλώσει ἐν ἔρκεσιν, ἐγγύθι λεύσσω
Νηλέα καὶ Πηλίαν τοῖσδε καθεζομένους.

10. Ἐν δὲ τῷ κατὰ δύσιν πλευρῷ ἔστιν ἐν ἀρχῇ τοῦ I πίνακος·
Εὔνοος γεγλυμμένος καὶ Θόας, οὗς ἐγέννησεν Ἴψιπύλῃ,
ἀναγνωρίζομενοι τῇ μητρὶ, καὶ τὴν χρυσὴν δεκνόντες ἀμπε-
λον, ὅπερ ἦν αὐτοῖς τοῦ γένους σύμβολον, καὶ βύθιοι αὐτῆν
τῆς διὰ τὸν Ἀρχεμόρου θάνατον παρ' Εὐρυδίκῃ τιμωρίας.

Φαῖνε, Θόαν, Βάκχοισι φυτὸν τὸδε· ματέρα γὰρ σου

5. Quinta habet Cresphontem, qui interficit Polyphontem,
patris occisorem; adest etiam Merope, scipionem tenens et
adjuvans filium in viri peremptione.

Cresphontis genitorem interfecisti prius, Polyphontes,
legitimæ sponsæ lectum volens temerare;
sed tandem tibi venit filius cæde genitorem ulciscens,
et te necat pro matre Merope.

Propterea et hastam infixit dorso; hæc vero fert-auxilium
gravem temporibus baculum impingens.

6. Sexta habet Pythonem ab Apolline et Diana occisam, pro-
pterea quod Latonam Delphos proficiscentem ad occupandum
oraculum, apparens impedivit.

Terrigenam Pythonem, mixtum serpentis spiris,
devitat Latona, prorsus abominata:

spoliarem enim volebat prudentem deam; verum arcu

feram cruentat Phœbus ex specula

Delphorum, ubi ponet tripodem divinum: at ille de dentibus
acerbum exspirabit sibilum gemens.

7. Septima habet circa septentrionales partes Amphionis et
Zethii historiam, qui tauro alligat Dircen, quia matrem ipso-
rum Antiopen, ob furtivum concubitum (cum Jore) Lyco
marito ejus (Dirces) a Nycteo patre ejus (Antiopæ) tradi-
tam, ira zelotypia possessa, inmodice puniverat.

Amplion et Zethe, duo juvenculi, Dircen

hanc occidite, perditricem matris Antiopæ,

quam prius in-vinculis habuit ob zelotypam iram;

nunc autem supplex ipsa precatur gemens.

Eia etiam ex tauro deligate duplicem funem,

quo illa trahatur hocce per fruticetum.

8. In octava inest Ulyssis necyomantia: adest matrem suam
Anticleam de rebus domesticis interrogans.

Mater Ulyssis intelligentis, Anticlea,

viva quidem in Ithacam non recepisti gnatum;

sed nunc te Acherontis in litoribus degentem

miratur, dulcem matrem revisens.

9. In nona Pelias et Neleus incisi sunt, Neptuni filii, matrem
ipsorum vinculis exsolventes, quam pridem pater Salmonæus
vinxerat propter furtivum concubitum, et noverca ejus Si-
dero etiam tormenta illi intendebat.

Matrem asperis in vinculis Sidero tenet

Salmonoë patri huic subditam (?)

Neque enim amplius servitic-addicet in vinculis, prope vi-
Neleum et Peliam hocce ipsum cohibituros. [dens

10. In occidentali latere est, initio decimæ tabulæ, Ennoos scul-
ptus et Thoas, quos peperit Hypsipyle; agnoscuntur a matre,
et ostendunt vitem auream, symbolum generis ipsorum,
illamque ab irrogata ob Arctemorum mortem pœna apud Eu-
rydicen vindicant.

Ostende, Thoas, hanc Bacchi plantam: quippe matrem tuam

βύση τοῦ θανάτου, οἰκέτιν Ἰψιπύλαν·
 ἃ τὸν ἀπ' Εὐρυδικᾶς ἔτλη χόλον, ἤμος δρούσας
 ὕδρος ὁ γὰρ γενέτας ὤλεσεν Ἀρχέμορον.
 Στείχε δὲ καὶ σὺ λιπὼν Ἀσωπίδος * νέαν κοῦραν,
 γειναμένην ἄζων Ἀήμονος ἐς ἡγαθέην.

11. Ἐν τῷ ΙΑ Πολυδέκτης ὁ Σερφίων βασιλεὺς ἀπολιθούμενος
 ὑπὸ Περσεὺς τῆς τῆς Γοργόνης κεφαλῆ, διὰ τὸν τῆς μητρὸς
 αὐτοῦ γάμον ἐκπέμφας τοῦτον ἐπὶ τὴν τῆς Γοργόνης κεφαλῆν,
 καὶ ὃν καθ' ἑτέρου θάνατον ἐπενόει γενέσθαι, τοῦτον αὐτὸς
 κατὰ τὴν πρόνοιαν τῆς Δίκης ἰδέσθαι.

Ἐτλησεν καὶ σὺ λέχη Δανάης, Πολυδέκτη, μαιάνειν,
 δυσρήμιος εὐναῖς τῷ Διὶ μεμψαμένης·
 ἀπὸ ὧν ὄμματ' ἔλυσεν τὰ Γοργόνης ἐνθάδε Περσεὺς,
 γυῖα λιθορρηγῆσας, ματρὶ χαριζόμενος.

12. Ἐν τῷ ΙΒ Ἰξίων Φόβουαντα καὶ Πολύμηλον ἀναίρων διὰ
 τὸν εἰς τὴν μητέρα τὴν ἰδίαν Μέγαρον γεγεννημένον φόνον·
 μηλοπότερον γὰρ αὐτῶν προελομένη γῆμαι, ἀνακατήσαντες
 ἐπὶ τούτῳ ἐφόρευσαν.

Φόρβαν καὶ Πολύμηλον ὄδ' Ἰξίων βάλε γαίη,
 ποινὰν τᾶς ἰδίας ματρὸς ἀμυνόμενος.

13. Ὁ δὲ ΙΓ Ἡρακλεῖα ἀγόντα τὴν μητέρα αὐτοῦ Ἀλκμήνην
 εἰς τὸ Ἥλυσσον πεδῖον, συνοικίζοντα αὐτὴν Ῥαδαμάνθουι,
 αἰτὸν δὲ εἰς θεοῦ· ὄθην ἐγκρινόμενον.

Ἀλκιδᾶς ὁ θρασὺς Ῥαδαμάνθουι μάτερα τάνδε,
 Ἀλκμήναν, δσιον πρὸς λέχος ἐξέδοτο.

14. Ἐν δὲ τῷ ΙΔ Τίτυος ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος το-
 ἐνομήσας, ἐπειδὴ τὴν μητέρα αὐτῶν Λητώ ἐτόλμησεν
 ὑβρίσαι.

Μάργε καὶ ἀφροσύνη μεμθυσμένη, τίποτε βιαίως
 εἰς εὐνάς ἐτέραπες τᾶς Διὸς εὐνέτιδος;
 ἔς σε δὲ αἵματι φύρσε κατάξια, θηρίαι δὲ βορβῶν
 καὶ πτανοῖς ἐπὶ γὰ εἶσσε νῦν ὀσίως.

15. Ἐν δὲ τῷ ΙΕ Βελλεροφόντης ὑπὸ τοῦ παιδὸς Γλαύκου σω-
 ζόμενος, ἤνικα κατενεχθεὶς ἀπὸ τοῦ Πηγάσου εἰς τὸ Ἀλφειὸν
 πεδῖον, ἐμελλεν ὑπὸ Μεγαπέθουος τοῦ Προΐτου φονεῦσθαι.

Ὅυκέτι Προΐτου παιδὸς φόνον ἔσχεθε Βελλεροφόντης,
 τοῦδ' * ἐκ τοῦ παιδὸς τειρομένου θάνατον.

Γλαύκου * κρανταγένοος Ἰοθάτου δ' ὑπαλύξαι,
 οὔτως γὰρ Μοιρῶν * ἐπέκλωσε λίνα.

Καὶ σὺ πατρός φόνον αὐτὸς ἀπῆλασας ἐγγύθεν ἔλθων,
 καὶ μύθων ἐσθλῶν μάρτυς ἐπεφράσασο.

16. Κατὰ δὲ τὰς θύρας τοῦ ναοῦ προσιόντων ἐστὶν Αἰόλος καὶ
 Βαιωτὸς, Ποσειδῶνος παῖδες, ζυόμενοι ἐκ δεσμῶν τὴν μη-
 τρὰ Μελανίπην τῶν περιτεθέντων αὐτῇ διὰ τὴν φθορὰν ὑπὸ
 τοῦ πατρὸς αὐτῆς.

Αἰὸλε καὶ Βοιωτὲ, σοφὸν φιλομήτορα μόχθον
 πρήξατε, μητέρ' ἐν βυόμενοι θανάτου·
 τούνεκα γὰρ καὶ [κάρτα] πεφῆντα ἀλχιμοὶ ἄνδρες,
 ὃς μὲν ἀπ' Αἰολίης, ὃς δ' ἀπὸ Βοιωτίης.

17. Ἐν δὲ τῷ ΙΖ Ἄναπις καὶ Ἀμφινόμος, οἱ ἐκτραγέντων τῶν

servabis a morte, famulam Hypsipylum,
 quæ Eurydices iram passa est, quum proruens
 hydrys terrigena perdidit Archemorum.
 Vade et tu, relinquens Asopidis, Eunoe, campum,
 matrem ducturus in Lemnum beatam.

11. In undecima Polydectes, Seriphiorum rex, Gorgonis capite
 in lapidem mutatus a Perseo, propter matris ejus (*Danaes*)
 connubium miserat eum ad afferendum Gorgonis caput;
 itaque, qua morte alterum afficere meditabatur, eam ipse
 Justitiæ providentia subit.

Ausus tu quoque es, Polydecta, lectum Danaes temerare
 ob probrosas nuptias Jovi conviciatus:
 quapropter hic oculos Gorgonis solvit (*relexit*) Perseus,
 membra in-silicem-convertens, matri gratificatus.

12. In duodecimo est Ixion Phorbantem et Polymelum interfici-
 ens ob occisam ab his matrem ipsius Megaram: irati enim
 propterea, quod neutri horum nubere voluit, eam interfecerunt.

Phorbantem et Polymelum hic Ixion afflixit solo,
 pœnas has in ultionem propriæ matris repossens.

13. Decima autem tertia *exhibet* Herculem qui matrem Alcmo-
 nam ad Elysium campum ducit, Rhadamantho eam nuptum
 collocans, et ipsum inter deos scilicet adoptatum.

Alcides audent Rhadamantho matrem hanc suam
 Alcmenam sanctum ad cubile tradidit.

14. In decima quarta Tityus Apollinis et Dianæ sagittis perit,
 quia matri eorum Latonæ vitium offerre ausus fuerat.

Vesane et dementia ebrie, quid violenter
 ad cubile accessisti Jovis conjugis?
 qui te sanguine tuo perfudit sane merito, et feris pabulum
 volatilibusque in terra nunc reliquit juste.

15. In decima quinta Bellerophon a filio Glaucō servatus, quum,
 dejectus a Pegaso in Aleium campum, in eo esset ut a Mega-
 penthe, Præti filio, occideretur.

Non amplius, Præti filii, cædem a se avertisset Bellero-
 hocce absque nato defendente *ipsum* a morte [phontes,
 Glaucō. Et Antææ dolum Iobataeque effugiet:
 sic enim Parcarum ipsi nevere fila.

Et tu a patre cædem solus repulisti propius accedens,
 et fabularum egregiarum testis *eas* in-mente-reposuisti.

16. Ad fores autem templi accedentibus spectantur Æolus et
 Bœotus, Neptuni filii, matrem Melanippen liberantes a vinculis,
 impositis ei a patre ob stuprum quod passa erat.

Æole et Bœote, scitum plenam-pietatis-in-matrem laborem
 perfecistis, matrem vestram liberantes a morte:
 propterea etiam valde strenui esse apparuistis viri,
 hic quidem ex Æolia, ille vero ex Bœotia.

17. In decima septima Anapis et Amphinomos, disruptis Sicilia

κατὰ Σικελίαν κρατήρων διὰ τοῦ πυρός οὐδὲν ἕτερον ἢ τοὺς
ἐαυτῶν γονεῖς βρατάσαντες ἔσωσαν.

Πυρὸς καὶ γαίης * * *

18. Ἐν δὲ τῷ ΙΗ Κλέοβις ἐστὶ καὶ Βίτων, οἱ τὴν ἐαυτῶν μητέρα
Κυδίππην ἱερωμένην ἐν Ἄργει Ἦρας, αὐτοὶ ὑποσχόντες
τοὺς αὐχένας τῷ ζυγῷ διὰ τὸ βραδύνει τὸ σκεῦος τῶν
βοῶν, ἱερουργῆσαι ἐποίησαν, καὶ ἤσθεισα, φασίν, ἐπὶ τούτῳ
ἐκείνη ἠύξατο τῇ θεῷ εἰ τι ἐστὶ κάλλιστον ἐν ἀνθρώποις,
τούτῳ τοῖς πασιὶν αὐτῆς ὑπαντῆσαι· καὶ τοῦτο αὐτῆς εὐξα-
μένης ἐκείνοι αὐτονοκτὶ θήσκειον.

Οὐ ψευδὴς δὲ μῦθος, ἀληθεῖη δὲ κέκασται,
Κυδίππης παίδων εὐσεβίης θ' ὀπίης.

Ἦδυχαρὴς γὰρ ἔην κόπος ἀνδράσι χ' ὄριος οὗτος,
μητρὸς ἐπ' εὐσεβίῃ κλεινὸν ἔθεντο πόνον.

Χαίροιτ' οὖν ἱεροῖσιν ἐπ' εὐσεβίῃ κλυτοὶ ἄνδρες,
καὶ τὸν ἀπ' αἰῶνων μῦθον ἔχοιτε μόνου.

19. Ἐν δὲ τῷ ΙΘ Ῥῆμος καὶ Ῥωμύλος ἐκ τῆς Ἀμολίου κο-
λάσεως βυόμενοι τὴν μητέρα Σερβιλίαν ὀνόματι· ταύτην
γὰρ ὁ Ἄρης φθείρας ἐξ αὐτῆς ἐγέννησεν, καὶ ἐκτεθέντας αὐ-
τοὺς λύκαινα ἐθρεψεν. Ἀνδρωθέντες οὖν τὴν μητέρα τῶν
δεσμῶν ἔλυσαν, Ῥώμην δὲ κτίσαντες Νομήτορι τὴν βασι-
λείαν ἀπεκατέστησαν.

Ἦνδ' ἐσὺ μὲν παίδων κρύφιον γόνον Ἄρει τίθεις,
Ῥῆμόν τε ξυνῶν καὶ Ῥωμύλον λεχέων,
θῆρ δὲ λύκαιν' ἀνδρῶσεν ὑπὸ σπήλυγγι τιθηνός,
οἳ σε δυσηκέστων ἤρπασαν ἐκ καμάτων.

crateribus, per flammās nihil aliud quam parentes suos aspor-
tantes servarunt.

Incendio * * *

18. In decima octava est Cleobis et Biton, qui matrem suam
Cydippen Junonis Argivæ sacerdotem, tardante apparata
bourn, quum sacrificare vellet, collis jugo suppositis ipsi eo
traxerunt : qua re gavisa illa, ut ajunt, a dea filiis precata
est id quod pulcherrimum sit in hominibus ; ad quas preces
matris illi eadem ipsa nocte moriuntur.

Non mendax ille mythus, sed veritate decorus,
de Cydippes filiis et sancta pietate :

Lætabilis enim viris et tempestiva fuit fatigatio ista,
matris ob pietatem gloriosum susceperere laborem.

Quare gaudete sacris ob pietatem celebres viri,
et perennis per sæcula sit fabula de vobis solis !

19. In decimo nono Romulus et Remus matrem, Serviliam no-
mine, Amulii punitione liberant, quippe hac corrupta illos
genuit Mars, et expositos lupa nutrit. Adolescentes igitur
facti matris vincula solverunt, Romaque condita, regnum
Numitori restituerunt.

Hanc tu quidem filiorum clandestinam sobolem Marti peris,
Remum communi et Romulum lecto,
feraque lupa nutrit in spelunca eos roboravit,
qui to ægre-medicabilibus eripuerunt ex laboribus.

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT III.

Clara fuit Apollonidis sive Apolloniadis, Attali regis Pergami uxor, et filiorum pietas, de qua sic narrat Polybius et Plutarchus. Prior Hist. XXIII, 18 (huc pertinentia excerptimus latine) : « Apollonias Cyzico oriunda erat mulier plurimas ob causas memoria et laude digna. Plebeia quum esset, tamen regina adscita est, idque fastigium usque ad exitum vitæ retinuit optimis artibus, modestia, morum gravitate quadam civili et probitate, in filios autem, quos peperit quattuor, incredibilem benevolentiam et amorem ad extremum usque spiritum conservavit, quamvis diuturno tempore marito superstes vixerit. Ceterum Attalus cum Eumene fratre, in illo adventu in urbem Cyzicum, obsequio atque honore matri (ut par erat) præstito, maximam laudem adeptus est. Matrem enim ambo mediam utraque manu deducentes, templa et cetera urbis loca cum comitatu regio perlustrarunt. Proinde omnes qui aderant, spectaculo vehementer delectati, adolescentes summopere laudabant, et Cleobidis ac Bitonis factum memoria repetentes, studia utrorumque inter se conferebant (conf. epigr. 18). » Plutarchus autem, in libello De fraterno amore (§ 5, p. 480, B) : « Apollonidem Cyzicenam, Eumenis regis matrem ac trium præterea filiorum, Attali, Philetæri et Athenæi, prædicasse subinde se beatam diisque egisse aiunt gratias, non propter divitias vel imperium, sed quod tres filios videret natu maximi esse satellites, eumque in medio ipsorum gladios hastasque gerentium absque metu versari. » Huic igitur filii templum struxerunt Cyzici et anaglyphis exornarunt, pietatis liberorum in parentes, imprimis matres, exempla e fabulis petita exhibentibus. Anaglypha columnis (στυλοῖς) inserta, unde στυλοπινάκια vocata, his versibus describuntur, quorum partem ferme dimidiam gallice vertit et eleganti commentario explicuit Chardonus de la Rochette, *Mélanges* vol. II, p. 272 seqq., post Jacobsium, qui primus ediderat a. 1797, in *Exercitationibus criticis*, vol. II. Nos ea tantum ponimus quæ necessaria sunt ad intelligenda epigrammata, de mythis autem si qua sunt reconditiora. Anonymi poetæ voluntatem et studium potius laudabis quam ingenium et facultatem. Multa in his peccavit librarius, sedulo tamen cavimus ne a poeta abstergeamus sæculi sui notas. — In marg. Cod. : ταῦτα ἐν Κυζίκῳ ἐν τῷ θαυμαζομένῳ ναφ̄ τῆς μητρὸς Ἀττάλου καὶ Εὐμηνούς (sic etiam in lemm.) τῶν Περγαμηνῶν. — His scriptis reperta est Boissonadii nota accuratior : « Scripsit Jacobsius Εὐμηνούς. Sed temerarium in talibus est accentum mutare a codice exhibitum. Corayus Plutarchum edens ejusdem nominis accentum retraxit, quod non probandum. — Est στυλοπινάκιον nomen obscurum. Vertit Viscontius ad *Inscr. Triop.* p. 122 : *epigrammi iscritti nelle cartelle delle colonne*. Fnerunt tabulæ lapideæ (vide lemma epigrammatis noni) ex ipso columnæ scapo exstantes et operæ anaglypho ornatae vel oneratae. Nam tales columnarum appendices puram artis severitatem violare videntur. De στυλοπινάκιο: dixit et Letronnius *Appendice à la lettre d'un antiquaire* p. 104. Sed potuerunt anaglypha Cyzicena etiam in columnarum stylobatis sculpta fuisse, quæ fuit opinio grammatici qui alterum lemma tertii et quarti epigrammatis scripsit. Cui anaglyphorum positioni et ipsi

conveniet nomen στυλοπινάκιον. In ipso anaglyphi spatio collocatas fuisse inscriptiones non est credendum, quum nec oratio felici et antiquæ ætati respondeat, et repugnet variis versuum numerus. In tali opere poeta ipse, non minus quam sculptor, legibus debuit symmetriæ parere et æquale in unoquoque anaglypho versibus spatium dare; nam inæqualitas oculos valde læsisset. Puto ærius fuisse composita hæc epigrammata, ac libello forsitan collecta quem æditus visitoribus divendebat. » Commodè animadvertit Heckerus, epigrammata Cyzicena videri in usum Constantini Cephæus descripta fuisse Cyzici ab illo Gregorio, quem commemorat scholiasta ad epigr. 334 capitis VII.

I. In lemm. σιλήνων Cod. — 2 παῖδα κάδμου καὶ ἀρμονῆς (sic) Cod., corr. Jac. — 4 Πενθεύς Chardonus, ionice contractum ex Πενθέος. Cod. πενθεύς. Intelligenda est contra nelia qua Pentheus affecerat Semelen, non Bacchum, qui apud Eurip. sic loquitur, v. 41 : δαί...

Σκέλης τε μητρὸς ἀπολογήσασθαι μ' ὕπερ φανέντα θνητοῖς δαίμων, ὃν τίκει Διί.

II. — 1. Βαθὺν πάτον, periphrastice de *vallibus*. — 2 τευθρ. Cod. Regio a Teuthrante regnata, Mysia. — 3 φίλιος Wakefieldus, frustra. Ita mox ζύνευον longo v, et alias διχρόνους; ob accentum productas habebis in hoc poeta. Neque tangenda dialectorum mira confusio. — 4 ἀνάγω ἐς πεδίον Cod., corr. Jac., improbans quod in tertia editione posuerat ἀνάγω.

III. Τυρλούμενον, scilicet καταφευσαμένης φθορὰν Φθίας, τῆς τοῦ πατρὸς παλλακίδος, ut loquitur Apollodorus III, 13. « In marg. Cod. : ὁ τρίτος πίναξ τοῦ τρίτου στυλοβάτου. Videntur itaque illa anaglypha columnnarum basibus, τοῖς στυλοβάτοις, inserta fuisse. » Jac. — 1. « Prima longa nominis ζύνευον, non raro exemplo. Monui ad Theocr. 28, 25 ed. sec. » B. — 2 Φοίνικος ἡδ' vel ὀδ' ἐθέλει Cod., corr. Chardonus. Frustra Bothius παῦσαι ἔριν. « Est παῦσαι trochæus, nec id raro malorum poetarum exemplo : v. infra ad XV, ep. 31 (et supra ad I, ep. 104). » Boiss. Est γόλος γενέτου, Phœnicis ira in patrem, ob injuriam Alcimedæ matri illatam. Videndus Hom. II. I, 448 seqq. (ubi v. 459 et illa, παῦσαι γόλον). » Jac. ad quæ Boissonadius : « Malui eam syntaxin ad genitivum Φοίνικος adhibere : *iram patris in Phœnicem*, atque sic olim fere sentiebat ipse Jacobs. Possit γενέτου jungi cum et sæpe inveniatur γενέτης ἀντὶ τοῦ υἱός (sicut infra, ep. 10, 4). Etenim nunc de sedanda Phœnicis ira non agebatur, sed de vi ab eo propulsanda. Cur iratus fuerit Phœnici Amyntor, declarat versus tertius : Phœnix videlicet matrem despectam fuisse ob servulam formosiorē non patienter ferebat, et male ferre narrabat, ut, ut fit, mixta cum veris commenta senem inflammaverant. » — 4. προιεμένα, ὁ παιδολετήν Cod., corr. Heynius. Heckerus præfert παιδολετήρ.

IV. In marg. ὁ τέταρτος πίναξ τοῦ αὐτοῦ στυλοβάτου.

« Id est τοῦ τετάρτου στυλοβάτου. Quod moneo ab Paulsenium, qui p. 6 de tertio stylobate intellexit putavitque in una columnæ basi fuisse plura anaglypha. » B. — 1. In κλυτόνος post Κλυτίας Chardonus recte vidit alliterationem; u productum ut in quadrisyllabo. — 2 πατρὸς Cod., lapsu. — 3 ἢ πρὶν « ineptum est, sed fortasse non depravatam, quamvis aut ἤπερ aut cum Chardonο ἤτις corrigi possit. » Jac. Voluisse videtur: antequam ipsa mali quid pateretur. Bothius conjiciebat ἢ, qua ratione, his allitis: « Utrumque libens adspexisse dicitur Cleopatra, simplex mulier, et novercam occisam et antea compressam a Phineo, sed sancte, id est legitime, uxorem, non pellicem. » — 4 γαμέταν Cod.

V. Ἐκδημίαν Chardonus exponit *mortem*, ut est apud Patres, sed in notis mss. addit: « Suspecta tamen mihi videtur lectio, pro qua quid reponendum sit non video. » Verum vidisse credo Boissonadium, qui ἐκδικίαν proposuit Anecd. II, p. 127, nunc addens: « Dindorfius in Thes. non offendisse videtur ad ἐκδημίαν, quod de *obitu* intelligit. Sed hic hujus nominis usus non est ferendus. Ac præterea est ἀνδρός de viro, de sponso capiendum, quod ad Polyphontem non apte pertineret. » — 1 Κρηφόστον Cod., in lemma κρησφόνην. — 2 « μιάνας audaci systole, in versus gratiam facta. » Jac. Ἄλόγου, Merope. — 3. « Est οἱ παῖς pro αὐτοῦ παῖς, syntaxi dativi valde usitata. In fine versus quamvis suspecto nihil moveam. » B. Recte Heckerus ὁψέ δέ σοι pro οἱ quod edebatur, finem versus ipse quoque tuitus.

VI. — 1 ἔρπετόν Cod. « Ad Zachariam Mityl. p. 368 proposui, nec pœnitet, ἔρπετοῦ. Pytho monstrum serpentis spiris mixtum erat, scilicet ex homine et serpente conflatum. Sic intellexit Heynius. Sed et aliter potest intelligi. » B. Græfius corrigebat Πυθῶν, ἀνεληγμένον ἔρπετόν ὀλοκός, αὐτὴ γηγενέων Πυθῶνα μεμιγμένον ἔρπετόν ὀλοκός, « cujus forma e serpentibus terræ filiorum mixta et composita. Serpentes enim gigantibus pedum erant loco. » Probabilissima Boissonadii correctio, censente etiam Jacobo. — 3 σκύλαν Cod., corr. Chardon. Jacobsius malit γὰρ πινυτὰν ἐθέλει θεόν (sic etiam Both.), et potest ab librario esse quod editur. Ibid. τόξω Jac.; τόξον Cod. Nisi præstabat λοξὸν θῆρα scripsisse cum Heckerο. Immemorable Boissonadii τόξον θ ῆ ρ ι καθαρίσσει. — 5 Δελφῶν, οὗ Jacobsius, sublata distinctione post σκοπιῆς, egregie, nisi insolita συνέταια distichorum dubitationi locum reliqueret. Cod. δελφῶν δ' οὐ. In fine versus Codex ἐκ δὲ δράκόντων, quas varie tentant critici. Jacobsius δ; δ' ἀρ' ὀδόντων, in notis mss. ἐκ δ' ὀδ' ὀδόντων, quod recepimus. « Respicitur ad τὸν ὀδοντισμὸν, de quo Pollux IV, 80 et 84, ubi de nomo Pythio: ἐν δὲ τῷ λαμβικῷ μάχεται (Apollo) ἔμπεριεῖλησε δὲ τὸ λαμβικὸν καὶ τὰ σαλπιστικὰ κρούματα καὶ τὸν ὀδοντισμὸν, ὡς τοῦ δράκοντος; ἐν τῷ τετοξέσθαι συμπίρνοτος τοῦς ὀδόντας. Conf. Clem. Alex. Cohort. p. 2, 8. » In quibus πικρὸν βοῖζον, « haud dubie intelligendum de stridore sagittarum quibus Pytho interfectus est (II. II, 361), » perperam accipi scribens Heckerus, hæc post θῆσαι: τρίποδα posita esse magis advertere debet. Ipse conjecit:

Δελφῶν δ' εὐθῆσαι τρίπον ἔθνηον · δε δ' ἀρ' ἀκόντων
πικρὸν ἀποπνεύσει βοῖζον ὀδουρῶμενος,

interpretans: Phœbus Delphicum tripodem oracula fundentem *bene regem*, ἀκόντων de sagittis intelligens, et ἀποπνεύσει, vertens *morietur*; quocum verbo nemo facile feret junctum ὀδουρῶμενος βοῖζον sagittarum.

VII. In lemma προσπτόνων corrigit Chard. Deinde Cod. διόρκην, apogr. Paris. διορκ τὴν μητ., vacuo spatio. Παραδοθείσαν addidit Heynius; ἐνοχέθεισα Jaco. Cod. ἐνοχέθεισα, quod servari poterat. « De Antiopes obscura historia vide quæ dedit Matthias ad cognominem Euripidis fabulam, Clavier ad Apollodor. t. II, p. 379. » B. — 1 σκυλεῖματα ξίρκης Cod.; prius corr. Jac., alterum Chard. Tymnes infra VII, 433: Ἔρρε κακὸν σκυλάκευμα, κακὰ μερί; Lacœnae matris verba ad filium. — 3 ἢ πάρος, 4 ἰκέτης Cod., corr. Jac. — 5. Ἄγε non infrequens erant quæ plurales; a productum ob accentum. Melius erat scripsisse Ἄλλ' ἄγετ' ἐκ, quod conjecit Jac. Codex καθάπτεται.

VIII. — 2 ὑπεδέξατο Cod., corr. Heynius. Apogr. Par. πτάιν. — 4 θαμβέτ, τὰν γλυκ. conj. Jac.; alia alii. « Tmesin esse puto verbi ἀναδεχομένως, nec tentandum locum. Vide not. in Anecd. meis IV, p. 400. » B. Sic et Bothius.

IX. In lemm. Σιδήρω Cod.; sine ἐνέτεινεν Heynius. « Doleo Mezeriacum, qui ad Ovidij Epistolas tom. II, p. 27, docte Sideronis et Salmonei filiorum res enarrans, lemma est usus, ipsum epigramma non attigisse. Sed satius habuit relinquere quod desperabat tractatum posse nitescere. » B. — 1, 2 sic Codex. « Obscurum distichon, in quo adjectivum τρηχεῖος offendit, alibi non obvium, et σκείρημα pro σιερῶ positum. Hæc tamē si sincera fuerint, sensum restitueris scribens:

Μητέρα τρηχεῖοισιν (τρηγαλοῖσιν) ἐπὶ σπειρήμασι Τυρῶ
Σαλμωνεῖ γενέτα τὰδ' ὑποτασσομένην.

Matrem Tyro duris in vinculis patri Salmoneo hæc adstanti subjectam (vides aut specta). Tunc distichon excidisse videtur. » Jac. Idem in notis mss.: « Epigrammatis ob distichon in medio omissum obscurissimi versus 1 sic possit corrigi:

Μητέρα τρηχεῖαι; συνέχαι; σιερῶσι Σιδηρῶ.

In sequentibus nomen Τυρῶ excidit. Conf. Welcker. De tragediis græcis I, p. 313. » Etiam Boiss. « unum saltem distichon periisse » judicat, item Heckerus. Græfius conjiciebat:

Μὴ τρέμει τρηχεῖσιν ἐπὶ σπειρήμασι Σιδηρῶς,
Σαλμωνεῖ γενέτη τὰδ' ὑποτασσομένη,

ut poeta Tyronem alloquatur. Et versu 3: Οὐ σ' ἔτι γὰρ δουλώσει (pater) etc., non statuens lacunam. Idem est autem σιδηρῶ quod Σιδηρῶ, nam ita vetusti codices, testante etiam Pseudo-herodiano (quem citat Hecker.) Bekk. Anecd. p. 1205: τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀντιγράφων ἐν ταῖς εἰς ω ληγούσαις εὐθείαις; εἶχον τὸ ἐ προσγεγραμμένον ὄλον ἢ Λητώ, ἢ Σαρκῶ. — 4 καθεζομένους Heckerus. Cod. καθεζομένους, « ineptissime, quasi sedentes in anaglypho Neleus et Pelias representati essent. »

X. In lemma Cod. σύμβουλον et αὐτὴν διὰ τῆς (sic) Ἀρχ. θάνατον τῆς παρ', corr. Jac. In marg. : ὅτι Εὐνώας καὶ Θόας ἀδελφοὶ ἐξ Ἰψικύλλης. Verum nomen esse Εὐνώας, monuit Welcker. De tragediis gr. II, p. 559, ubi confirmat hæc Jacobsii: « Quæ hic de aurea vite traduntur, apud alios, quod sciam, non obvia, ducta fortasse ex Euripidis Hypsipyle, in qua Bacchi quædam partes fuerunt. » Boissonadius hæc annotavit: « Lemmatis initium citavit Meziac. ad Ovid. Epist. t. II, p. 115, orthographiam tractans

nominis Eunoï. In Philostrati Her. p. 176 scripsi Εὐνω, debebam forsā Eύνω. Est Εὐνω; dictus scholiastæ Pindari Arg. Nem. Et pariter Eudocia Viol. p. 236 : ἐκ τῆς Ἰσπίλλης τῆς Ἀθηναίας Εὐνω; ἢ Εὐνω; sic Villosionus, sed codex recte habet Εὐνω; Forma Εὐνω; exstat in Etym. M. sub Εὐνω; Eunoï et Thoantis seriore ætate reperio nomina in familia Attica : narrat scilicet Plutarchus Thes. c. 26 habuisse Theseum in bello contra Amazonas socios τρεῖς νεανίσκους ἐξ Ἀθηῶν ἀδελφεὺς ἀλλήλων, Εὐνω; καὶ Θόωντα καὶ Σολῶντα. — Habuerunt ergo isti Iasonidæ insignem gentilitium vitem auream, ut Pelopidæ humerum eburneum, ut Sparti lanceam. Vulgatum παρ' Εὐρυδικῆς ἰ γενitivum muto παρ' Εὐρυδικῆς. » Eurydice, mater Archemori ex Lycurgo. — 2 ζῦση τὸν ἑατέρου Cod., corr. Jac. Qui et λέτιν proponit, quum οἰκέτι pro δοῦλη non dicitur absolute, in notis mss. Ἰψιπύλλαν οἰκέτιν. « Speciosius quam verius. Nam serva fuit Hypsipyle : παραθεῖσα δάτρευσ παρ' Ἀντιόργῳ (Eurydice conjugē), ait Apollodor. III, 6, 4. » B. — 3 ὀρούσα; Jacobsii conjectura, ΟΡΟΥCΑC pro ΑΦΟΥΘΑΡ, ἀρούθαρ Cod. « Quod varie tentatum fuit. Græsius ἀρ' εἶθαρ. Forsan ἐκ' εἶθαρ, junctæ præpositione cum adverbio, ut in κατανίτα, παρανίτα. Forsan ἀπ' οἴκων. procul a custodibus. Forsan Ὀφελίτην, quum bina sint pueri nomina Ὀφελίτης et Ἀρχέμορος, quorum hoc fuit proprie cognomen. » B. Ingeniose Heckerus ἦμος ὁ σύζαρ ὄρος. « Substantivum σύζαρ (inquit, υπερεγεγραμῶς ap. Lycophr. 793 et Sophronem, fere inservit diræ belluæ devotendæ. » Quæ correctio ceteris verisimilior. — 4 ὁ γαγινέτας Hecker. Conf. ad ep. 3, 2. — 5 ἀσώτιδος Cod. « Scribendum videtur : Ἀσωπίδος, Εὐνω, ἀρουραν, i. e. Argolidem. Post Thoantem enim, versu primo compellatum, etiam Eunoï mentio fieri debebat. » Jac. Idem in notis mss. Ἀσωπίδος, Εὐνω, κράναν. Græsius tentabat Ἀσωπίδος ἔβρανα κούρας, Heckerus ἔνδα, « recentiorum usu tritum de sedibus, aula, domo. Unam literam transponens νεαν, ENAN, habes ENAIA, ductus simillimos. » — 6 ἀξων Jacobsius; ξῶ Codex. Heckerus ἀξιν infinitivo, jungendo cum στείχε. Sequitur heinistichium homerium, II. Φ, 58.

XI. In marg. : περί Πολυδέκτου τοῦ Σερέων (sic et in lemm.) βασιλέως, ὃν ἀπέκτεινε Περσεύς. Res narrata ap. Apollodor. II, 4, 3. — 2. « Versus non nitidus. Conjunctio καὶ sententiam primi versus aperire videtur. Polydectes, qui ob probrosum Danaes amorem in Jovem convicia jecerat, ipse etiam Danaes amore flagravit. » B. Versu 2, pro μεψόμενος, præstat μεψυμένης corrigere cum Heckerō : « habuit Danae fluctibus marinis jactata quare de Jove quereretur. Nonnus Dion. VIII, 136 :

Οὐ Δανάη καίριαιε τὸ δεύτερον ὄτιος Ζεὺς,
ἀλλὰ σιτηροζόρονι μετὰ σφρηγίδα μελάθρου,
μεμρομένη χρυσεοισι γάμοις, νευτίλλετο νόμφη. »

Et non omnino necessarium videatur ab eodem propositum δυσφύμων; εὐνάς.

XII. In marg. : περί Φόρβαντος καὶ Πολυμήλου, οὓς ἀπέκτεινε Ἰγίω. In fine lemmatis Cod. ἐπὶ τούτου. Fabula ab alio nemine memorata et prorsus incognita. — 1 γαίη Cod., corr. Jac. « Φόρβαν forma alias inusitata poetæ recentioris. » Both. — 2 ἀμυρόμενος, supple αὐτῇ, ποιητῇ autem i. q. τιμωρία.

XIII. « Alcmenam post Amphitryonem Rhadamantho nupsisse narrat Apollodor. II, 4, eamque ad hoc a Mercurio in beatorem insulas esse delatam, ex Pherecyde tradit Antonin. Lib. c. 33. » Jac. — 2 λάχος apogr. Par.

XIV. In lemmate vitiose Cod. τοῦ; (pro Τιτύος, quod restituit Zoega), deinde τοξουομένου; et ἐτοίμησαν. Unde error in scholio marg. : περί τῶν υἱῶν Νισθη; οὗ; ἀπέκτειναν Ἀπόλλων. — 3. « O; Juppiter, liberos suos Tityo immitens. » Jac. Codex βορβάν, ob metrum. De qua scriptura hæc Boissonadius : « Dindorf. in Thes. s. Βορά cogitavit de transpositione, θησαι βοράν δέ, qua evitaretur insolita scriptura. Nec tamen correctionem necessariam putat. Ego ne duplicationem quidem velim fieri. Librarij sic sæpe metrum juvare monitis oculis voluerunt, scribentes ὄρα, παρὰ βρόον, pro ὄ βρα, παρὰ βρόον, ac similia, quæ representant editores recentiores neglexerunt merito. Quare hic quoque productionem literæ caninæ docto lectori relinquere. » Nec raro noster falsa analogia duciprehenditur, Attali temporibus multo inferior habendus.

XV. In marg. : περί Γλαύκου καὶ Βελλεροφόντου τῶν ἠρώων. « De Bellerophontis casu schol. Pind. Ol. XIII, 130 : λέγεται ὅτι ἀναπτῆναι βουληθείς τῷ Πηγάσῳ, κούρω; παρακινδυνεύσας, κατὰ βούλησιν τοῦ Διὸς οἰστροβέντης τοῦ Πηγάσου, ἐκπίπτει καὶ χωλοῦται καὶ πλανᾶται διὰ τὸ Ἀλγίην χωλό; Quod ductum ex Hom. II. Z, 200 seqq. Reliquam fabulam anaglyphi nemo veterum attigit. Megapenthem, Præti filium, memorat Apollodor. II, 2. Pausan. II, 16, nihil habet quod ad epigramma nostrum illustrandum faciat, cui historiæ ignoratio et librorum errores densissimas tenebras offuderunt. Conferendum Welcker. De tragœdiis græcis II, p. 796 seqq. » Jac. — 1 ουτέτι (sic) Cod. Jac. conj. Οὐ Πρώτου παιδὸς etc., vel Οὐκέτι Πρώτου παιῖδα φόνου σγέθε, vel Οὐκέτι, Πρώτου παῖ, φόνου ἔσχεθε, subaudito ἀν. Heckerus p. 236 ὁδ' ἔσχεθε, jungens θάνατον, ut alibi κότμον ἔχειν, Non est mortuus, interfectus a Megapenthe, reliqua quidem distichi parum excediens. — 2 Jac. conj. τοῦδ' ἐκτὸς παιδὸς τιμωμένον θάνατον Γλαύκου. « Bellerophontes Præti filium (Megapenthem) a cade ipsi inferenda non cohibuisset, absque suo filio Glauco fuisset, paternæ cædis (intentatæ) ultore. Vel θυομένου. » — 3. « Versus fortasse insanabilis. Suspiscabar : κῆρα κακῆν δ' οὐδ' Ἰοβάτας ὑπαλύξει. » Jac. Conf. Welck. p. 797. Heckerus tentat : κράντα (α κράντης, ræx) ἀγενοῦς Ἰοβάτου δ' ἐπάλυξεν, sc. θάνατον ex superioribus referendum : Et tamen nec ab imbelli rege Iobata sibi imminentem effugit. — 4 τῶδ' ἐπέκλ. Jacobs., in notis mss. οὐ ἐπέκλ. « Id epigramma insigniter corrumptum non potuit alicui corrigere criticorum virorum industria. Latina quæ apposui respondent conjecturis hisce meis et aliorum valde dubiis :

Οὐκέτι, Πρώτου παῖ, ζόνου ἔσχεθε Βελλεροφόντης,
τοῦδ' ἐκτὸς παιδὸς θυομένου θανατον
Γλαύκου· κ' Ἀντία; δόλον Ἰοβάτου θ' ὑπαλύξει
οὕτω γὰρ Μειρῶν οἱ ἐπεκλωσε λίνα.

Glauco Bellerophontis filius non est aliunde notus; nam Glauco homerium ejus erat nepos. Anteia, quam intrudo, Præti conjux, et socer Iobates Bellerophontem perdere voluerunt. Sed hariolationes istæ sunt levissimæ. Præterea id me moratur, nec parum, quod hæc tabula exemplum pietatis erga matrem non exhibeat. » B. — 5 ἀπῆ λουσα; Cod., corr. Jac. — 6 ἐπεγράσατο Cod., corr. Jac., probatus ab Heckerō et Welckerō p. 798, qui intelligit bona exempla pietatis filiorum in patres, ipsi narrata; « μάρτυς improprie de audiente. » Aliter Græsius cepit, qui ponit μάρτυν. Heckerus : « Quum Glauco, cæde a patre propulsa, Megapenthem non interfecerit, probabile est eum Bellerophontem et Præti filium ad concordiam reducere voluisse, idque revera ei cecississe. Ut corrigi posse videatur μύθων ἐσθλῶν κάριος ἐπεγράσατο, Vidisti quid efficere possent μῦθοι ἐσθλοί. » Denique Boissonadius :

« Si ἀπεφράστω integrum est, *testem* intelligo artificem qui egregiam et pulchram historiolam repræsentavit. Forsan ἀπεφράστω. »

XVI. — 1 μύθον Codex, corr. Jac., et tenebat Boissonadius. Sed Bothius μύθον servat, cum Chardono qui vertit, *vous avez fourni matière à un beau récit*. — 2 μητέρα λυόμενοι Cod., corr. Chard. — 3 κάρτα illato Bothius probabilissime explevit metrum. Τοῦνεκα καρτερόγευτε πρήνατε κἀλκιμοι conj. Jac., addens : « Sed lenius quid reperiri velim. » Heynius πρήνατον. — 4. « Poeta recentior ω in Βοιωτίῃ; pro ο μικρῶ habebat, ut ep. 19 in Ῥωμύλου. Vel, quod etiam pejus, pro postulato choriambō ponebat molossū, facta synizesi in τή; Recentiores nonnunquam in altero pentametri ordine spondeos substituunt dactylis. » B.

XVII. In marg. : περί Ἀνάπτως καὶ Ἀμφινόμου τῶν Σικελιωτῶν. De piis fratribus Catanensibus diserte narravit Pausanias X, 28, § 2, cum aliis multis, quos collegit Wernsdorf. ad Poet. lat. minor. tom. IV, vol. I, p. 371. « Nic. Heinsius ad Claudiani versus,

Cur non Amphinomo, cur non tibi, fortis Anapi,
Æternum Siculus templa dicavit honos?

lemmata hujus epigr. ex ipso codice protulit, quorum in fine : ζήτηι τὸ λείπον ἐπίγραμμα. Codex habere videtur λείπον sine acc., apogr. Par. λοιπόν, ut Chardon. p. 293 (?). Ac placet hoc, quum prima verba etsi corrupta supersint. Ex spatio relicto in apographo videtur duobus epigramma

constitisse distichis. » B. — 1 Πυρκαϊῆς conj. Jac.

XVIII. In lemmate medio Cod. φησίν. Paulo ante Jac. conjicit τὸ ζεύγος τῶν βοῶν. Et habet apogr. Par. σκεῦος; pro σκεῦος. — 2 εὐσεβίης θυσίην Codex, corr. Jac. — 3 ἡδὺ χάρις γ. Ἐην σκόπος ἀνδράσιν ὄριος; Codex, corr. Jac. « Gallice vertit Larcher. ad Herodot. I, 31, secutus textum Chardoni, qui bene scripsit v. 2 παιδῶν εὐσεβίης θυσίην, *pietas in sacrificium*. Idem v. 3 ἡδύχαρις... — 4. Μητρός ἐπ' εὐσεβίῃ Jacobsio significant *pietate erga matrem*, mihi *pietatis maternæ in deos asserendæ causa*. Matrem scilicet ad deæ templum vehentes ἱερούργησαι ἐποίησαν, fecerunt ut debito ac pio sacerdoti munere fungeretur. Modo εὐσεβίῃ ἐς θυσίην eorum memorabatur. » B. Ne hiet oratio, scribam μητρός δὲ εὐσεβίῃ. Jac. — 5. Χαίροι' εἰν ἐπίροισιν conj. Jac. « Si verba sana sunt, quod Jacobsius non putat, illis ut heroibus sacra fiebant. » B. — 6. « Perennem nec ullo tempore interitaram laudem. » Jac.

XIX. In lemmate Codex Σερβήλειαν. « Salsasius hoc lemma edidit Exercitt. Plin. p. 11, ut doceret Rheam Silviam ab aliis Serblliam sive Serviliam fuisse appellatam. Heynius tamen Σερβήλειαν vitiose scriptum suspicatur pro Σιλουταν vel Σιλβίαν. » Jac. In marg. : περί Ῥήμου (inter lin. Ῥέμου) καὶ Ῥωμύλου τῶν υἱῶν Σερβιλίας, οἵτινες πρῶτοι τὴν μεγάλην Ῥώμην ἔκτισαν. — 2 ξυνή καὶ Ῥωμύλλων Cod., corr. Jac. De Ῥωμ. correpto conf. ad ep. 16, 4. — 3 τιθῆνος; Cod. Suidas : Τιθηνός, κυρίως ἐπὶ γυναικὸς τῆς τιθηνοῦσης καὶ τραπεύσης.

ΤΑ ΠΡΟΟΙΜΙΑ
ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΑΝΘΟΛΟΓΙΩΝ.

PRÆFATIONES
DIVERSARUM ANTHOLOGIARUM.

1. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΣ.

Μούσα φίλα, τίني τάνδε φέρεις πάγκαρπον αοιδάν;
ἢ τίς ὁ καὶ τεύξας ὑμνοθέταν στέφανον;
Ἄνυσαι μὲν Μελέαγρος, ἀριζάλα δὲ Διοκλεῖ
μναμόσυνον ταύταν ἐξεπόνησε χάριν,
πολλὰ μὲν ἐμπλέξας Ἀνύτης κρίνα, πολλὰ δὲ Μοιροῦς
λείρια, καὶ Σαπφούς βαιὰ μὲν, ἀλλὰ βόδα·
νάρκισσόν τε τορῶν Μελανιππίδου ἔγκυον ὕμνων,
καὶ νέον οἰνάνθης κλῆμα Σιμωνίδεω·
σὺν δ' ἀναμιξέ πλέξας μυρόπνον εὐάνθεμον Ἴριν
Νοσσίδος, ἧς δέλτοις κηρὸν ἔτηξεν Ἔρωσ·
τῆ δ' ἅμα καὶ σάμψυχον ἀφ' ἠδυπνόιο Ῥιανοῦ,
καὶ γλυκὺν Ἡρίνης παρθενόχρωτα χρόκον,
Ἄλκαίου τε λάληθρον ἐν ὕμνοπολοις ὑάκινθον,
καὶ Σαμίου δάφνης κλῶνα μελαμπέταλον·
ἐν δὲ Λεωνίδεω θαλεροῦς κισσοῖο κορύμβους,
Μνασαλκοῦ τε κόμας ὀξυτόρου πίτυος·
πλατάνη τε πλατάνιστον ἀπέθρισε Παμφίλου οἰμης,
σύμπλεκτον καρύης ἔρνεσι Παγκράτεος,
Τυμνέω τ' εὐπέταλον λεύκη, γλοερόν τε σίσυμβρον
Νικίω, Εὐφήμου τ' ἀμμότροπον πάραλον·
ἐν δ' ἄρα Δαμάγητον, Ἴον μέλαν, ἠδύ τε μύρτον
Καλλιμάχου, στυφελῶ μεστὸν αἰε μέλιτος,
λυχνίδα τ' Εὐφορίωνος, ἰδ' ἐν Μούσαις κυκλάμινον,
ὃς Διὸς ἐκ κούρων ἔσχεν ἔπωνυμίην.
Τῆσι δ' ἅμ' Ἠγήσιππον ἐνέπλεξε, μαινάδα βότρυ,·
Πέρσου τ' εὐώδη σχοῖνον ἀμησάμενος,
σὺν δ' ἅμα καὶ γλυκὺ μῆλον ἀπ' ἀκρεμόνων Διοτίμου,
καὶ βροίτης ἀνθη πρῶτα Μενεκράτεος,
εμυρναίους τε κλάδους Νικαιαίτου, ἠδὲ Φαένου
τέρμινθον, βλωθρὴν τ' ἀρχάδα Σιμμίω·
ἐν δὲ καὶ ἐκ λειμῶνος ἀμωμητοῖο σελίνου
βαιὰ διακνήζων ἀνθεα Παρθενίδος,
λείψανά τ' εὐκαρπεῦντα μελιστάκτων ἀπὸ Μουσείων,
ξανθοῦς ἐκ καλάμης Βαχυλιδέω στάχυας·
ἐν δ' ἄρ' Ἀνακρείοντα, τὸ μὲν γλυκὺ κεῖνο μέλισμα,

ANTHOLOGIA. I.

I. MELEAGRI CORONA.

Musa cara, cui hoc fers lanci-saturæ-simile carmen?
vel quis poetarum etiam struxit coronam?
Absolvit quidem Meleager, et præstantissimo Diocli
memoriæ-causa hoc concinnavit munus,
multa innectens Anytes lilia, multaque Mæris
basilica, et Sapphus pauca quidem, sed rosas;
et narcissum Melanippidis, sonoris gravidum hymnis,
et novum vitis ramulum Simonidis;
simulque miscens et implicans odoratam pulchro-flore irin
Nossidis, cujus tabulis ceram liquans-induxit Amor;
comitemque ei et sampsuchum a dulce-spirante Rhiano,
et suavem Erines virginalem crocum,
Alcæique vocalem inter vates hyacinthum,
et Samii laurea ramulum nigro-folio;
in iisque Leonidas virides hederæ racemos,
et Mnasalæ comas acutæ pinus;
platanumque crispam (?) decerpit Pamphili carminis,
innexam nucis germinibus Pancratis, [symbrium
Tyminisque venustis-folii populum-albam, et virens si-
Nicie, et Euphemi in-arena-nutritum tithymalum;
et pariter in illis Damagetum, violam nigram, dulcemque
Callimachi, acerbi mellis semper plenam, [myrtum
et lychnidem Euphoriohis, et in Musis cyclaminum,
eum qui a Dioscuris nomen habuit.
Simulque cum illis Hegeisippum implicuit, ebriam uvam,
et Persæ suaveolentem juncum demessum,
conjuncto etiam dulci malo a ramis Diotimi,
et mali-punici flores primos Menecratis,
smyrnæaque germina (myrrham) Nicæneti, et Phaenni
terebinthum, et proceram pirum-silvestrem Simmiæ;
et inibi etiam ex præto haud-vituperando apii
paucos decerpens flores Parthenidis,
bonosque relictos fructus mellifluarum Musarum,
flavas e calamo spicas Bacchylidis;
et ibi simul Anacreontem, dulce quidem illud cantum,

49

4

νεκταρέους δ' ἐλέγους, ἄσπορον ἀνθέμιον·
 ἐν δὲ καὶ ἐκ φορβῆς σκολιότριχος ἄνθος ἀκάνθης
 Ἀρχιλόχου, μικρὰς στράγγας ἀπ' ὠκεανοῦ·
 τοῖς δ' ἄμ' Ἀλεξάνδροιο νέους ὀρηκας ἐλαίης,
 10 ἧδὲ Πολυκλείτου πορφυρέην κύανον.
 Ἐν δ' ἄρ' ἀμάρακον ἦκε, Πολύστρατον, ἄνθος αἰοιδῶν,
 φοίνισσάν τε νέην κύπρον ἀπ' Ἀντιπάτρου·
 καὶ μὴν καὶ Συρίαν σταχυότριχα θήκατο νάρδον,
 ἕμνοθέταν, Ἑρμοῦ δῶρον αἰδόμενον·
 15 ἐν δὲ Ποσειδίππτον τε καὶ Ἡδύλον, ἄγρι' ἀρούρης,
 Σικελίδεω τ' ἀνέμοις ἄνθεα φυόμενα.
 Ναὶ μὴν καὶ χρύσειον αἶε θείοιο Πλάτωνος
 κλώνια, τὸν ἐξ ἀρετῆς πάντοθι λαμπόμενον·
 ἄστρον τ' Ἰδριν Ἄρατον ἰμοῦ βάλειν, οὐρανομάκευς
 20 φοίνικας κείρας πρωτοτόνους ἑλικας,
 λωτόν τ' εὐχαιτήν Χαιρήμονος, ἐν φλογὶ μίξας
 Φαιδίμου, Ἀνταγόρου τ' εὐστροφον ὄμμα βόθς,
 τάν τε φιλάκρητον Θεοδορίδην νεοαλλῆ
 ἔρπυλλον, κυάμων τ' ἄνθεα Φανίειν,
 25 ἄλλων τ' ἔρνεα πολλὰ νεόγραφα· τοῖς δ' ἄμα Μοῦσης
 καὶ σφετέρης ἔτι που προΐμια λευκοῖα.
 Ἀλλὰ φίλοις μὲν ἐμοῖσι φέρω χάριν· ἔστι δὲ μύσταις
 κοινὸς ὁ τῶν Μουσέων ἡδυεπὴς στέφανος.

β'. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΣ.

Ἄνθεά σοι δρέψας Ἑλικώνια, καὶ κλυτοδένδρου
 Πιερίης κείρας πρωτοφύτους κάλυκας,
 καὶ σελίδος νεαρῆς θερίσας στάχυιν, ἀντανέπλεξα
 τοῖς Μελεαγρείοις ὡς ἱκελον στεφάνοις.
 5 Ἀλλὰ παλαιότερων εἰδὸς κλέος, ἐσθλὴ Κάμιλλε,
 γνῶθι καὶ ὀπλοτέρων τῆν ὀλιγοστιχίην.
 Ἀντιπάτρος πρόψει στεφάνω στάχυν· ὡς δὲ κόρυμβος
 Κριναγόρας· λάμψει δ' ὡς βότρυς Ἀντίφιλος,
 Τύλλιος ὡς μελιλωτόν, ἀμάρακον ὡς Φιλίδημος·
 10 μύρτα δ' ὁ Παρμενίων· ὡς ῥόδον Ἀντιφάνης·
 κισσὸς δ' Αὐτομέδων· Ζωνᾶς κρίνα· ὄρυς δὲ Βιάνωρ·
 Ἀντίγονος δ' ἐλάη, καὶ Διόδωρος ἴον·
 Ἐϋήνον δάφνην, συνεπιπλεκτοῦς δὲ περισσοῦς
 εἴκασον οἷς ἐθέλεις ἄνθεσιν ἀρτιφύτοις.

ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ ΑΣΙΑΝΟΥ ΜΥΡΙΝΑΙΟΥ

Συλλογὴ νέων ἐπιγραμμαμάτων ἐκτεθειῶσα ἐν
 Κωνσταντινίου πόλει πρὸς Θεόδωρον Δεκου-
 ρίωνα τὸν Κοσμᾶ· εἰρηται δὲ τὰ προΐμια
 μετὰ τὰς συνεχεῖς ἀκροάσεις τὰς κατ' ἐκεῖνο
 καιροῦ γενομένας.

Οἶμαι μὲν ὑμεῖς, ἄνδρες, ἐμπεπλησμένους
 ἐκ τῆς τοσαύτης τῶν λόγων πανδαισίας,
 ἔτι που τὰ σιτία προσκάρως ἐρυγγάνειν·
 καὶ δὴ κάθησθε τῇ τρυφῇ σεσαγμένοι·

verum et nectareos elegos, non-sativum anthemum;
 ibidemque ex pascuis curvis-crinibus cardui flores
 Archilochi, parvas guttas ab oceano;
 et cum iisdem Alexandri nova germina olivæ,
 et Polycleti purpuream cyanun.
 Immisit etiam amaracum, Polystratum, poetarum florem,
 et phœniceam novam cyprum ab Antipatro;
 et sane etiam Syriam posuit spicatis-crinibus nardum,
 poetam, Mercurii donum decantatum;
 et imposuit Posidippum atque Hedyllum, agrestia ruris,
 Sicelidæque ventis genitos flores (*anemonas*).
 Ac sane etiam semper aureum divini Platonis
 surculum, præstantia sua ubique splendentem;
 unaque astrorum gnarum Aratum indidit, in-cælum-eimi-
 palmæ demessis primis claviculis, [nensis
 lotumque bene-comatam Chæremonis, flammæ miscens
 Phædими, et Antagoræ volubilem bovis oculum,
 et merum-amans Theodoridis nove-virens
 serpyllum, et fabarum flores Phaniæ,
 aliorumque germina multa nuper picta, et his juncta musæ
 etiam nostræ præmatura quædam leucoia.
 Jam amicis meis gratum-donum affero : estque mystis
 communis hæc Musarum suaviloqua corona.

II. PHILIPPI CORONA.

Floribus tibi decerptis Heliconiis, et arboribus-clare
 Pieriæ tonsis primogenitis calicibus,
 foliisque novi demessa spica, contranexui
 Meleagricis hanc ut similem coronis;
 sed antiquiorum quum scias famam, præclare Camille,
 nosce et recentiorum poetarum parva-carnina.
 Antipater, ut arista, coronæ conveniet; ut ramus aut-
 Crinagoras; fulgebit ut uva Antiphilus;
 Tullius ut melilotum; ut amaracum Philodemus,
 et ut myrta Parmenio; ut rosa Antiphanes,
 hederaque Automedon; Zonas alba lilia, et quercus Bianor,
 tum Antigonus olea, et viola Diodorus;
 Evenum laureæ, et simul-innexos plurimos
 compara quibus vis floribus recens-ortis.

III. AGATHIÆ SCHOLASTICI ASIANI MYRINÆI

Sylloge novorum epigrammatum, exposita
 Constantinopoli ad Theodorum decu-
 rionem, Cosmæ filium. Dicta sunt autem
 proœmia post crebras recitationes circa
 id temporis habitas.

Puto quidem vos, viri, exsaturatos
 tantis sermonum epulis,
 adhuc forte cibos præ-satieta eructare;
 ac sane sedetis hell-atione inferciti

- 6 λόγων γὰρ ἡμῖν πολυτελῶν καὶ ποικίλων
πολλοὶ προθέντες παμμυγεῖς εὐωχίας,
περιφρονεῖν πείθουσι τῶν εἰσισμένων.
Τί δὲ νῦν ποιήσω; μὴ τὰ προὔξειργασμένα
οὕτως εἶσω συντετῆχθαι καίμενα;
- 11 ἢ καὶ προθῶμαι τῆς ἀγορᾶς ἐν τῷ μέσῳ,
παλιγκαπήλοις εὐτελῶς ἀπεμπολῶν;
Καὶ τίς μετασχεῖν τῶν ἐμῶν ἀνέξεται;
τίς δ' ἂν πρίαίτο τοὺς λόγους τριωδόλου,
εἰ μὴ φέροι πως ὧτα μὴ τετραμένα;
- 15 Ἄλλ' ἐστὶν ἐλπίς εὐμένους τῶν δρωμένους
ὑμᾶς μεταλαβεῖν, κοῦ καταβλακευμένους·
ἔθος γὰρ ὑμῖν τῇ προθυμίᾳ μόνῃ
τῇ τῶν καλούντων ἐμμετρεῖν τὰ σιτία.
Καὶ πρὸς γε τούτῳ δεῖπνον ἤρανισμένον
- 21 ἦκω προθήσων ἐκ νέων ἡδυσμάτων.
Ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἔνεστιν ἐξ ἐμοῦ μόνου
ὑμᾶς μεταλαβεῖν, ἄνδρες, ἀξίας τροφῆς,
πολλοὺς ἔπεισα συλλαβεῖν μοι τοῦ πόνου,
καὶ συγκαταβαλεῖν καὶ συνεσιπῆ πλέον.
- 25 Καὶ δὴ παρέσχον ἀφθόνως οἱ πλούσιοι
ἐξ ἂν τρυφῶσι· καὶ παραλαβῶν γνησίως
ἐν τοῖς ἐκείνων πέμμασι φρυάττομαι.
Τούτο δὲ τις αὐτῶν προσφόρος, δεικνὺς ἐμὲ,
ἴσως ἔρει πρὸς ἄλλον· « Ἀρτίως ἐμοῦ
- 31 « μάχαν μεμαχότος μουσικὴν τε καὶ νέαν,
« οὗτος παρέθηκεν τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαχέμενην. »
Ταῦτ' οὖν ἔρει τις, οὐδὲ τῶν σοφωτάτων,
τῶν ὀλοποιῶν, ὧν χάριν δοκῶ μόνος
εἶναι τσαούτης ἡγεμῶν πανδασιάς.
- 25 Θαρρῶν γὰρ αὐτοῖς λιτὸν οἰκοθεν μέρος
καυτὸς παρέμιξα, τοῦ δοκεῖν μὴ παντελῶς
ζένος τις εἶναι τῶν ὑπ' ἐμοῦ συνηγμένων.
Ἄλλ' ἐξ ἐκάστου σμικρὸν εἰσάγω μέρος,
ὅσον ἀπογεῦσαι· τῶν δὲ λοιπῶν εἰ θέλοι
- 41 τυχεῖν τις ἀπάντων καὶ μετασχεῖν εἰς κόρον,
ἴστω γε ταῦτα κατ' ἀγορὰν ζητήεα.
Κόσμον δὲ προσθεῖς τοῖς ἐμοῖς πονήμασι,
ἐκ τοῦ βασιλέως τοὺς προλόγους ποιήσομαι·
ἅπαντα γὰρ μοι δεξιῶς προθήσεται.
- 45 Καὶ μοι μεγίστων πραγμάτων ὑμνουμένων
εὐρεῖν γένοιτο καὶ λόγους ἐπηρμένους.

Μὴ τις ὑπαυθενίοιο λιπῶν ζωστῆρα λεπάδνου
βαρβάρους ἐς βασιλῆα βημάχον ὄμμα τανύσση·
μηδ' ἔτι Περσίς ἀναλκίς ἀναστείλασα καλύπτρην

60 ὄρθιον ἀθρήσειεν· ἐποκλάζουσα δὲ γαίη,
καὶ λόφον αὐχήμετα καταγνάμπτουσα τενόντων,
Αὔσονίους ἀκλήτος ὑποκλινόιτο ταλάντοις.
Ἑσπερὴν θεράπεινα, σὺ δ' ἐς κρηπίδα Γαδείρων,
καὶ παρὰ πορθμὸν Ἴθρα καὶ Ὠκεαντίδα Θούλην,

65 ἦπιον ἀμπευσίας, ἀμοιβαίων δὲ τυράννων
κράατα μετρήσασα τεῆ κρυφθέντα κονίη,
ἠραλάειαι παλάμησι φίλην ἀγκάζεο Ῥόμη·

sermonum enim nobis sumptuosorum ac variorum
multi qui apposuerunt omnigenas epulas,
ut-despiciamus persuadent solita.
Quid igitur nunc faciam? num ante parata
sic sinam consumi iacentia?
vel etiam proponam in medio foro,
propolis vili-pretio venundans?
Et quis venire-in-partem meorum sustinebit?
quis emet hos sermones triobolo,
nisi forte aures ferat non perforatas?
Sed spes est benevole vos qua-paravimus
accepturos esse, neque remisso-animo:
mos enim est vobis ex solo studio
vocantium metiri (astimare) cibos.
Ac praeterea collaticiam cenam
adsum appositurus ex novis condimentis.
Quippe quoniam non est ut ex me solo
vos participes fiatis, viri, dignè dapis,
multis persuasi ut socii-fierent mihi laboris,
et una-sumptus-erogarent et una-acciperent vos lauffus.
Et sane large praebuerunt divites
ex iis- quibus affluunt; et acceptis ingenue
in eorum placentis ferocio.
Hoc vero aliquis eorum apte, me monstrans,
forsitan dicet alteri: « Quum nuper ego
« mazam pinsuissem musicamque et novara,
« hic apposuit quam ego pinsueram. »
Haec igitur dicet aliquis, neque ex doctissimis,
obsonatorum, quorum gratia videor solus
esse tam-magni rex convivii.
Fidens enim illis tenuem domo portionem
etiam ipse admiscui, ne proors viderer
hospes quidam esse inter eos quos congregavi.
Ceterum ex unoquoque parvam appono partem,
quantum-satis ad gustandum; reliqua vero si velit
quis obtinere tota iisque frui ad satietatem,
scito, haec in foro esse quaerenda.
Cosmum (ornatum) vero addens meis lucubracionibus
ex Imperatore praeloquium faciam:
cuncta enim sic mihi dextre procedent.
Ac mihi, qui maxima facta canto,
reperire contingat etiam verba grandia.
Ne quis cervicalis lori cingulo relicto
barbarus in imperatorem violentum-armis oculos intendant,
neve amplius Persis invalida sursum-retrahens mitram
rectis-oculis eum intueatur, sed poplite procumbens humi
et cristam superbam inclinans-sub cervicem,
Ausoniis, nullo-vocante, submittat-se lancibus.
Hesperia famula, tu vero ad crepidinem Gadium,
et apud fretum Ibericum Oceanique Thulen,
leniter respices, et sese-excipientium tyrannorum
capita dimensa in tuo condita pulvere,
fidentibus palmis caram amplectere Romam!

νεκταρέους δ' ἑλέγους, ἄσπορον ἀνθέμιον·
 ἐν δὲ καὶ ἐκ φορβῆς σκολιότριχος ἄνθος ἀκάνθης
 Ἀρχιλόχου, μικρὰς στράγγας ἀπ' ὠκεανοῦ·
 τοῖς δ' ἅμ' Ἀλεξάνδροιο νέους θρηπκας ἐλαίης,
 10 ἧδὲ Πολυκλείτου πορφυρέην κυάνων.
 Ἐν δ' ἄρ' ἀμάρακον ἦκε, Πολύστρατον, ἄνθος αἰοιδῶν,
 φοινισσάν τε νέην κύπρον ἀπ' Ἀντιπάτρου·
 καὶ μὴν καὶ Συρίαν σταχυότριχα θήκατο νάρδον,
 ἕμνοθέταν, Ἑρμοῦ δῶρον αἰδόμενον·
 15 ἐν δὲ Ποσειδίππτον τε καὶ Ἡδύλον, ἄγρι' ἀρούρης,
 Σικελιδεῶ τ' ἀνέμοις ἄνθεα φυόμενα.
 Ναὶ μὴν καὶ χρύσειον αἰεθίοιο Πλάτωνος
 κλώνια, τὸν ἐξ ἀρετῆς πάντοθι λαμπόμενον·
 ἄστρον τ' ἴδριν Ἄρατον ὀμοῦ βάλεν, οὐρανομάκευς
 20 φοίνικος κείρας πρωτογόνους ἑλικας,
 λωτόν τ' εὐχαιτήν Χαιρήμονος, ἐν φλογὶ μίξας
 Φαιδίμου, Ἀνταγόρου τ' εὐστροπον ὄμμα βοῶς,
 τάν τε φιλάκρητον Θεοδωρίδω νεοθαλῆ
 ἔρπυλλον, κυάμων τ' ἄνθεα Φανίου,
 25 ἄλλων τ' ἔρνεα πολλὰ νεόγραφα· τοῖς δ' ἅμα Μούσης
 καὶ σφετέρης ἔτι που πρώϊμα λευκοῖα.
 Ἀλλὰ φίλοις μὲν ἐμοῖσι φέρω χάριν· ἔστι δὲ μύστις
 κοινὸς ὁ τῶν Μουσέων ἡδυεπὴς στέφανος.

β'. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΣ.

Ἄνθεά σοι δρέψας Ἑλικώνια, καὶ κλυτοδένδρου
 Πιερίης κείρας πρωτοφύτους κάλυκας,
 καὶ σελίδος νεαρῆς θερίσας στάχυν, ἀντανέπλεξα
 τοῖς Μελεαγρείοις ὡς ἔκλον στεφάνοις.
 5 Ἀλλὰ παλαιότερων εἰδὸς κλέος, ἐσθλὴ Κάμιλλε,
 γνῶθι καὶ ὀπλοτέρων τὴν ὀλιγοστιχίην.
 Ἀντίπατρος πρόφειε στεφάνω στάχυν· ὡς δὲ κόρυμβος
 Κριναγόρας· λάμψει δ' ὡς βότρυς Ἀντίφιλος,
 Ἰύλλιος ὡς μελιλωτόν, ἀμάρακον ὡς Φιλόδημος·
 10 μύρτα δ' ὁ Παρμενίων ὡς βόδον Ἀντιφάνης·
 κισσὸς δ' Αὐτομέδων· Ζωνᾶς κρίνα· δρυὶς δὲ Βιάνωρ·
 Ἀντίγονος δ' ἐλάη, καὶ Διόδωρος Ἴον·
 Ἐϋθηον δάφνη, συνεπιπλεκτοῦς δὲ περισσοῦς
 εἴκασον οἷς ἐθέλεις ἄνθεσιν ἀρτιφύτοις.

ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ ΑΣΙΑΝΟΥ
ΜΥΡΙΝΑΙΟΥ

Συλλογὴ νέων ἐπιγραμμαμάτων ἐκτεθεισά ἐν
 Κωνσταντινίου πόλει πρὸς Θεόδωρον Δεκου-
 ρίωνα τὸν Κοσμᾶ· εἴρηται δὲ τὰ προῖμα
 μετὰ τὰς συνεχεῖς ἀκροάσεις τὰς κατ' ἐκεῖνο
 καιροῦ γενομένας.

Οἶμαι μὲν ὑμεῖς, ἄνδρες, ἐμπελησμένους
 ἐκ τῆς τοσαύτης τῶν λόγων πανδαισίας,
 ἔτι που τὰ σιτία προσκάρως ἐρυγγάνειν·
 καὶ δὴ κάθησθε τῇ τρυφῇ σεσαγμένοι·

verum et nectareos elegos, non-sativum anthemum;
 ibidemque ex pascuis curvis-crinibus cardui flores
 Archilochi, parvas guttas ab oceano;
 et cum iisdem Alexandri nova germina olivæ,
 et Polycteti purpuream cyanum.
 Immisit etiam amaracum, Polystratum, poetarum florem,
 et phœniceam novam cyprum ab Antipatro;
 et sane etiam Syriam posuit spicatis-crinibus nardum,
 poetam, Mercurii donum decantatum;
 et imposuit Posidippum atque Hedyllum, agrestia ruris,
 Sicelidæque ventis genitos flores (*anemonas*).
 Ac sane etiam semper aureum divini Platonis
 surculum, præstantia sua ubique splendentem;
 unaque astrorum gnarum Aratum indidit, in-cælum-euni-
 palmæ demessis primis claviculis, [nensis
 lotumque bene-comatam Chæremonis, flammæ miscens
 Phædimi, et Antagoræ volubilem bovis oculum,
 et merum-amans Theodoridis nove-virens
 serpyllum, et fabarum flores Phaniæ,
 aliorumque germina multa nuper picta, et his juncta musæ
 etiam nostræ præmatura quædam leucoia.
 Jam amicis meis gratum-donum affero : estque mystis
 communis hæc Musarum suaviloqua corona.

II. PHILIPPI CORONA.

Floribus tibi decerptis Heliconiis, et arboribus-clare
 Pieriæ tonsis primogenitis calicibus,
 foliique novi demessa spica, contranexui
 Meleagricis hanc ut similem coronis;
 sed antiquiorum quum scias famam, præclare Camille,
 nosce et recentiorum poetarum parva-carmina.
 Antipater, ut arista, coronæ conveniet; ut ramus autem
 Crinagoras; fulgebit ut uva Antiphilus;
 Tullius ut melilotum; ut amaracum Philodemus,
 et ut myrta Parmenio; ut rosa Antiphanes,
 hederaque Automedon; Zonas alba lilia, et quercus Bianor,
 tum Antigonus olea, et viola Diodorus;
 Evenum laureæ, et simul-innexos plurimos
 compara quibus vis floribus recens-ortis.

III. AGATHIÆ SCHOLASTICI ASIANI
ΜΥΡΙΝΑΙ

Sylloge novorum epigrammatum, exposita
 Constantinopoli ad Theodorum decu-
 rionem, Cosmæ filium. Dicta sunt autem
 proœmia post crebras recitationes circa
 id temporis habitas.

Puto quidem vos, viri, exsaturatos
 tantis sermonum epulis,
 adhuc forte cibos præ-satieta eructare;
 ac sane sedetis hellatione inferciti

- 6 λόγων γὰρ ἡμῖν πολυτελῶν καὶ ποικίλων πολλοὶ προθέτες παμμυγεῖς εὐωχίας, περιφρονεῖν πείθουσι τῶν εἰθισμένων. Τί δὲ νῦν ποιήσω; μὴ τὰ προὔξειρασμένα οὕτως ἕασω συντετῆχθαι κείμενα;
- 10 ἢ καὶ προθῶμαι τῆς ἀγορᾶς ἐν τῷ μέσῳ, παλιγκαπήλοις εὐτελῶς ἀπειμολῶν; Καὶ τίς μετασχεῖν τῶν ἑμῶν ἀνέξεται; τίς δ' ἂν πρίατο τοὺς λόγους τριωβόλου, εἰ μὴ φέροι πως ὅσα μὴ τετρημένα;
- 15 Ἄλλ' ἔστιν ἐλπίς εὐμενῶς τῶν δρωμένων ὑμᾶς μεταλαβεῖν, κοῦ κατεβλακευμένως· ἔθος γὰρ ὑμῖν τῇ προθυμίᾳ μόνῃ τῇ τῶν καλούντων ἐμμετρεῖν τὰ σιτία. Καὶ πρὸς γε τούτῳ δέῖπνον ἠρανισμένον
- 20 ἤξω προθήσω ἐκ νέων ἡδυσμάτων. Ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἔνεστιν ἐξ ἑμοῦ μόνου ὑμᾶς μεταλαβεῖν, ἄνδρες, ἀξίας τροφῆς, πολλοὺς ἔπεισα συλλαθεῖν μοι τοῦ πόνου, καὶ συγκαταβαλεῖν καὶ συνεστιᾶν πλέον.
- 25 Καὶ δὴ παρέσχον ἀφθόνως οἱ πλούσιοι ἐξ ὧν τρυφῶσι· καὶ παραλαβῶν γησιῶς ἐν τοῖς ἐκείνων πέμμασι φρυάττομαι. Τοῦτο δὲ τίς αὐτῶν προσφόρος, δεικνὺς ἐμὲ, ἴσως ἔρει πρὸς ἄλλον· « Ἄρτιως ἑμοῦ
- 30 « μᾶζ' ἔχ' ἀν μεμαχότος μουσικῆν τε καὶ νέαν, « οὗτος παρέθηκεν τὴν ὑπ' ἑμοῦ μεμαχμένην. » Ταῦτ' οὖν ἔρει τίς, οὐδὲ τῶν σωφωτάτων, τῶν ὀψοποιῶν, ὧν χάριν δοκῶ μόνος εἶναι τσαύτης ἡγεμῶν πανδασίας.
- 35 Θαρβῶν γὰρ αὐτοῖς λιτὸν οἰκοθεν μέρος καὶ τὸς παρέμιξα, τοῦ δοκεῖν μὴ παντελῶς ξένος τις εἶναι τῶν ὑπ' ἑμοῦ συνηγμένων. Ἄλλ' ἐξ ἑκάστου σμικρὸν εἰσάγω μέρος, ὅσον ἀπογεῦσαι· τῶν δὲ λοιπῶν εἰ θέλοι
- 40 τυχεῖν τις ἀπάντων καὶ μετασχεῖν εἰς κόρον, ἴστω γε ταῦτα κατ' ἀγορὰν ζητητέα. Κόσμος δὲ προσθεῖς τοῖς ἑμοῖς πονήμασι, ἐκ τοῦ βασιλέως τοὺς προλόγους ποιήσομαι· ἅπαντα γὰρ μοι δεξιῶς προθήσεται.
- 45 Καὶ μοι μεγίστων πραγμάτων ὑμνουμένον εὔρειν γένοιτο καὶ λόγους ἐπηρμένους.

- Μὴ τις ὑπαυχενίσιο λιπὼν ζωστήρα λεπάδνου ἄρβυρον ἐς βασιλῆα βιημάχον ὄμμα ταυύση· μὴ ἔτι Περσίς ἀναλκίς ἀναστειλάσα καλύπτρην
- 46 ὄρθιον ἀθρήσειεν· ἐποκλάζουσα δὲ γαίη, καὶ λόφον αὐχλήντα καταγνάμπτουσα τενόντων, Ἀύσονίος ἀκλήτος ὑποκλινοῖτο τάλαντος. Ἐσπερήν τεράπεινα, σὺ δ' ἐς κρηπίδα Γαδείρων, καὶ παρὰ πορθμὸν Ἴθιρα καὶ Ὀκεανίτιδα Θούλην,
- 47 ἦκον ἀμπνεύσειας, ἀμοιβαῶν δὲ τυράννων κρᾶτα μετρήσασα τετὴ κρυφθέντα κόνη, ἠερσαλίαις παλάμησι φίλην ἀγκάξω Ῥώμην·

sermonum enim nobis sumptuosorum ac variorum multi qui apposuerunt omnigenas epulas, ut despiciamus persuadent solita. Quid igitur nunc faciam? num ante parata sic sinam consumi jacentia? vel etiam proponam in medio foro, propolis vili-pretio venundans? Et quis venire-in-partem meorum sustinebit? quis emet hos sermones triobolo, nisi forte aures ferat non perforatas? Sed spes est benevole vos quæ-paravimus accepturos esse, neque remisso-animo: mos enim est vobis ex solo studio vocantium metiri (xstimare) cibos. Ac præterea collaticiam cœnam adsum appositurus ex novis condimentis. Quippe quoniam non est ut ex me solo vos participes fiatis, viri, dignæ dapis, multis persuasi ut socii-fierent mihi laboris, et una-sumptus-erogarent et una-acciperent vos lautus. Et sane large præbuerunt divites ex iis- quibus affluunt; et acceptis ingenue in eorum placentis ferocio. Hoc vero aliquis eorum apte, me monstrans, forsitan dicet alteri: « Quum nuper ego « mazam pinsuissem musicamque et novara, « hic apposuit quam ego pinsueram. » Hæc igitur dicet aliquis, neque ex doctissimis, obsonatorum, quorum gratia videor solus esse tam-magni rex convivii. Fidens enim illis tenuem domo portionem etiam ipse admiscui, ne prorsus viderer hospes quidam esse inter eos quos congregavi. Ceterum ex unoquoque parvam appono partem, quantum-satis ad gustandum; reliqua vero si velit quis obtinere tota tisque frui ad satietatem, scito, hæc in foro esse quærenda. Cosmum (ornatum) vero addens meis lucubrationibus ex Imperatore præloquium faciam: cuncta enim sic mihi dextre procedent. Ac mihi, qui maxima facta canto, reperire contingat etiam verba grandia. Ne quis cervicalis lorî cingulo relicto barbarus in imperatorem violentum-armis oculos intendant, neve amplius Persis invalida sursum-retrahens mitram rectis-oculis eum intueatur, sed poplite procumbens humi et cristam superbam inclinans-sub cervicem, Ausoniis, nullo-vocante, submittat-se lancibus. Hesperia famula, tu vero ad crepidinem Gadium, et apud fretum Ibericum Oceanique Thulen, leniter respices, et sese-exsipientium tyrannorum capita dimensa in tuo condita pulvere; fidentibus palmis caram amplectere Romam!

Καυκασίῳ δὲ τένοντι καὶ ἐν ῥηγμῖνι Κυταίῃ,
 ὀππότῃ ταυρείοιο ποδὸς δουπήτορι γαλκῷ
 80 σκληρὰ σιδηρείης ἐλακίζετο νῦτα κονίης,
 σύννομον Ἄδρυάδεσσι ἀναπλέξασα χορείην
 Φασιὰς εἰλίσοιτο φίλῳ σκιρτήματι νύμφῃ,
 καὶ καμάτους μέλψει πολυσκῆπτρου βασιλῆος,
 μόχθον ἀποῤῥίψασα γιγαντείου τοκετοῖο.
 85 Μῆδὲ γὰρ αὐγῆσαιεν Ἴωλκίδος ἐμβολον Ἄργουῶς,
 ὅττι πόνους ἥρωος ἀγασσαμένη Παγασαίου
 οὐκέτι Κολχίς ἄρουρα, γονῆ πλησθαῖσα Γιγάντων,
 εὐπολέμοις σταχέουσι μαγῆσιμα βῶilon ἀνοίγει.
 Κεῖνα γὰρ ἦ μῦθος τις ἀνέπλεσεν, ἦ διὰ τέχνης
 70 οὐχ ὀσίης τετέλεστο, πόθων δτε λύσσαν εἰλούσα
 παρθενικῆ δολόεσσα μάγον κίνησεν ἀνέγκην·
 ἀλλὰ δολῶν ἔκτροσθε καὶ ὄρναιου κυκεῶνος
 Βάκτριος ἡμετέροισι Γίγας δούπησε βελέμοις.
 Οὐκέτι μοι γῶρός τις ἀνέμβατος, ἀλλ' ἐνὶ πάντω
 75 Ἰχρακίου κολποιο καὶ ἐς βυθὸν Αἰθιοπῆ
 Ἰταλικαῖς νήεσσι ἐρέσσεται ἡμερον ὕδαρ.
 Ἄλλ' ἴθι νῦν, ἀφύλακτος ἔλην ἤπειρον ὀδεύων,
 Αὐσονίε, σκίρτησον, ὀδοίπορε· Μασσαγέτην δὲ
 ἀμφιθέων ἀγκῶνα καὶ ἄξανα τέμπεα Σούσων,
 80 Ἰνδῶης ἐπιθήθι κατ' ὀργάδος, ἐν δὲ κελεύθοις
 εἶποτε διψήσεις, ἀρίεο δούλον Ὑδάσπην·
 ναὶ μὴν καὶ κυανῶπὸν ὑπὲρ δύσιν ἄτρομος ἔρπων
 κύρδιος Ἀλκείδαο μετέρχεο· θαρσαλέως δὲ
 ἔχων ἀμπαύσειας ἐπὶ ψαμάθοισιν Ἰδῆρων,
 85 ὀππότῃ, καλλιρέεθρον ὑπὲρ βαλβίδα θαλάσσης,
 δίλυκος ἡπείροιο συναντήσασα κεραῖη
 ἐλπιδας ἀνθρώποισι βατῆς εὐνησε πορείης.
 Ἐσχαιτὴν δὲ Αἰθυσσαν ἐπιστείβων Νασαμώνων
 ἔρχεο καὶ παρὰ Σύρτιν, ὅπῃ νοτίῃσι θυέλαιαι
 90 ἐς κλίσιν ἀντίπρωρον ἀνακλασθεῖσα Βορῆος,
 καὶ ψαφαρὴν ἀμπωτιν ὑπερ, ῥηγμῖνι ἀλίπλω
 ἀνδράσι δια θάλασσα πόρον χερσαῖον ἀνοίγει.
 Οὐδὲ γὰρ ὀνειγῆς σα δεδέξεται ἤμεα γαίης,
 ἀλλὰ σοφοῦ κτεάνοισιν ὀμλήσεις βασιλῆος,
 95 ἔνθα κεν ἀΐξεις, ἐπεὶ κυκλώσατο κόσμον
 κοιρανίῃ· Τανάϊς δὲ μάτην ἡπείρον ὀρίζων
 ἐς Σκυθίην πλάζοιτο καὶ ἐς Μαυώτιδα λίμνην.
 Τοῦνεκεν, ὀππότῃ πάντα φίλης τέπληθε γαλήνης,
 ὀππότῃ καὶ ξεῖνοιο καὶ ἔνδαπριοιο κυδοιμοῦ
 100 ἐλπίδες ἐθραύσθησαν ὑφ' ἡμετέρῳ βασιλῆϊ,
 δεῦρο, μάκαρ Θεόδωρε, σοφὸν στήσαντες ἀγκῶνα
 παίγνια κινήσωμεν ἀοιδόπολιο χορείης.
 Σοὶ γὰρ ἐγὼ τὸν ἄεθλον ἐμόχθον· εἰς σὲ δὲ μῦθος
 ἐργασίην ἤσκησα, μὴ δ' ἐπὶ σύζυγι βίβλω
 105 ἐμπορίην ἤθροισα πολυξένοιο μαλίσσης,
 καὶ τόσον ἐξ ἔλεγοιο πολυσπερές ἀνθος ἀγείρας,
 στέμμα σοι εὐμύθοιο καθήρμωσα Καλλιοπείης,
 ὡς φηγὸν Κρονίωνι καὶ ὀλακάδας Ἐννοσιγαίῳ,
 ὡς Ἀρεῖ ζωστήρα καὶ Ἀπόλλωνι φαρέτρην,
 110 ὡς χέλυν Ἐρμάωνι καὶ ἡμερίδας Διονύσω.
 Οἶδα γὰρ ὡς ἀλληκτον ἐμῆς ἰδρωῖτι μερίμνης

Caucasio autem in jugo et in littore Cytæo,
 ubi taurini pedis sonoro ære
 dura ferrei pulveris scindebantur terga,
 sociam-cum Hamadryadibus plectens choream
 Phasiaca se-torqueat amico tripudiorum nympha,
 et labores canat late-regnantis imperatoris,
 a rumnam asperrata gigantei partus.
 Neque enim jactaverit Iolciacæ rostrum Argos
 quod labores herois admirata Pagassæi
 non amplius Colchica terra, Gigantum semine repleta,
 bellicosis aristis pugnacem glebam aperit.
 Quippe illa aut mythus aliquis finxit, aut per artem
 non piam peracta sunt, quando cupidinum furore concepte
 virgo dolosa magicam movit necessitatem:
 at sine dolis et caliginosa potione
 Bactrius nostris gigas fragorem-edidit cadens telis.
 Non amplius mihi aliquis locus inaccessibilis, sed in mari
 Hyrcanii sinus et ad profundum Æthiopicum
 Italicis ratibus remigatur placidus fluctus.
 At age nunc, incustoditus totam continentem peragrans,
 Ausonie viator, exsulta; Massagetumque
 circumcursans anfractum, et inhospitas valles Susorum,
 Indicum scande in arvom; et in itineribus
 si quando sitias, hauri servum Hydaspem;
 næ etiam atrum super occasum intrepide gradiens
 columnas Alcides visita, audenterque
 vestigium sistas in arenis Iberorum,
 ubi, pulchrituens super limen maris,
 duplicis continentis occurrens cornu
 spem hominibus pervii consopivit itineris.
 Atque recessus Libycos calcans Nasamonum
 procede etiam ad Syrtin, ubi, australibus procellis
 in clima adversum refractos Boreas,
 et aridum æstuarium supra, in littore vadoso
 viris divinus Oceanus viam terrestrem aperit.
 Non enim peregrinæ te excipient domicilia terræ;
 ed sapientis in possessionibus versabere imperatoris,
 quocumque tu fereris, siquidem mundum cinxit
 imperio, Tanaisque frustra continentem Asiam limitans
 in Scythiam erraverit et in Mæotidem paludem.
 Quare, quum omnia caræ plena sint serenitatis,
 quum et externi et intestini tumultus
 spes fractæ sint sub nostro imperatore,
 age, beate Theodore, docto instituto certamine,
 lusus moveamus choræ poeticæ; [nunc
 tibi enim ego laborem exantlavi, et tibi mittendum sermo-
 opus elaboravi, inque uno ex-pluribus-compacto libro
 merces congregavi multas et peregrinæ apsis,
 tantoque ex elegis passim-disseminato flore collectæ
 coronam tibi doctiloquæ accommodavi Calliopes,
 ut fagum Saturnio, et naves-onerarias Concussori-terræ,
 ut Marti cingulum et Apollini pharetram,
 ut testudinem Mercurio et vitium-arbusta Baccho:
 quippe scio quod indesinens meæ sudori curæ

εὐχος ἐπιστάξειεν ἑπωνυμίη Θεοδώρου.

115 Πρῶτα δέ σοι λέξαιμι, παλαιγενέσσιν ἐρίζων,
δοσαπερ ἐγράψαντο νέης γενετῆρες ἀοιδῆς
ὡς πρότερος μακάρεσσιν ἀνεμένα· καὶ γὰρ ἔωκει
γράμματος ἀρχαίοιο σοφὸν μίμημα φυλάξαι.

120 Ἄλλὰ πάλιν μετ' ἐκείνα παλαιότερον εὐχος ἀγείρει
δοσαπερ ἢ γραφίδεσσι χαράξαμεν ἢ τινι χώρῳ,
εἴτε καὶ εὐκοίητον ἐπὶ βρέτας, εἴτε καὶ ἄλλης
125 τέχνης ἐργοπόνιοιο πολυσπερέσσιν ἀέθλοισι.

Καὶ τριτάτην βαλβίδα νεήνιδος ἔλλαχε βίβλου
δοσα θέμις, τύμβωσι τάπερ θεὸς ἐν μὲν ἀοιδῇ
ἐκπέλειν νεύσειεν, ἐν ἀτρακίῃ δὲ διώκοι.

130 Ὅσα δὲ καὶ βιάτιοιο πολυσπερέσσι κελεύθοις
γράψαμεν, ἀσταθῆος δὲ τύχης σφαλεροῖσι ταλάντοις,
δέρκεό μοι βίβλοιο παρὰ κρητῖδα τετάρτην.

135 Ναι τάχα καὶ πέμπτοιο χάρις θέλξειεν ἀέθλου,
ὀπόθι κεροτομέοντες ἐπισθόλον ἤχον ἀοιδῆς
γράψαμεν. Ἐκταῖον δὲ μέλος κλέπτουσα Κυθῆρη
140 εἰς ὄρους Ἠλέγιοιο παρατρέψειε πορείην
καὶ γλυκεροῦς ἐς ἔρωτας. Ἐν ἑβδομάτῃ δὲ μελίσση
εὐφροσύνας Βάκχοιο, φιλακρήτους τε χορείας,
καὶ μέθυ, καὶ κρητῆρα, καὶ δλθια δειπνα νοήσεις.

4. ΤΟΥ ΑΓΓΟΥ.

Στήλαι καὶ γραφίδες καὶ κύρβιες, εὐφροσύνης μὲν
αἴτια τοῖς ταῦτα κτησαμένοις μεγάλης,
ἀλλ' ἐς ἔσσην ζώουσι· τὰ γὰρ κενὰ κύδεα φωτῶν
ψυχῆς οἰχομένων οὐ μάλα συμφέρεται·
145 ἢ δ' ἀρετὴ σοφίης τε χάρις καὶ κείθε συνέρπει,
κάνθαδε μιμνάζει μνήστιν ἐφελκομένη.
Ὅπως οὔτε Πλάτων βρενθύεται οὔτ' [ἀρ'] Ὀμηρος
χρῶμασιν ἢ στήλαις, ἀλλὰ μόνῃ σοφίῃ.
150 Ὀλβιοὶ δὲ μνήμη πιτυτῶν ἐνὶ τεύχεσι βίβλων,
ἀλλ' οὐκ ἐς κενεὰς εἰκόνας ἐνδιάει.

decus instillavit præscriptum-nomen Theodori.

Primo autem tibi seligam, antiquos æmulatæ;
quæcumque scripserunt novæ patres cantilenæ
ut veteribus diis consecrata; siquidem decuit
litterarum antiquarum doctam imitationem servare.

Sed rursus post illa antiquius votum colligit, [quem,
quæcumque vel in picturas scripsimus, vel in locum ali-
sive in affabre-factam statuam, sive et alius
artis laboriosæ passim-sparsa opera.

Et tertios carceres novi sortita sunt libri
quanta fas fuit, sepulcris quæ deus in carmine
perficere annuerit et revera persequatur.

Quanta autem in vitæ multifariam-dispersas semitas
scripsimus, instabilisque fortunæ in lubricas lances,
specta mihi ad quartam libri crepidinæ.

Næ forte etiam quinti allicitæ te gratia laboris,
ubi conviciantes [robrosam vocem cantilenæ
scripsimus. Sextum tantum furtim-sibi-sumens Venus
ad amatoria-colloquia elegiæ declinet gressum
et dulces ad amores. In septima vero ape
gaudia Bacchi, merumque-amantes choreas,
et temetum, et cratera, et lauta convivia videbis.

4. EJUSDEM AGATHIÆ.

Columnæ, et picturæ, et inscriptæ-tabulæ, lætitiæ quidem
magnæ causa hæc nactis,
sed donec vivunt: vana enim decora hominum
animas defunctorum non sane comitantur:
sed virtus sapientiæque gratia et illuc una-vadit,
et hic quoque manet memoriam concilians.
Sic neque Plato superbit neque Homerus
coloribus aut columnis, sed solâ sapientiâ.
Beati quorum memoria sapientium in voluminibus libro-
sed non in vanis imaginibus habitat. [cum

1. Schol. : οὗτος ὁ Μελέαγρος Φοινῆς ἦν ἀπὸ Παλαιστίνης πόλεων. (Et paullo inferius : ὅτι ὁ Μελέαγρος Γεδάρητος ἦν, τὸ γένος Σύρος· ἐτελεύτησεν ἐν Κῷ τῇ νήσῳ.) Ἐποίησεν δὲ τὸν θαυμάσιον τούτον τὸν (sic apogr. Par. pro τῶν) τῶν ἐπιγραμματίων στέφανον· συνέταξεν δὲ αὐτὰ κατὰ στοιχεῖα· ἀλλὰ Κωνσταντῖνος ὁ ἐπονομαζόμενος Κεραλαῖς συνέχευεν αὐτὰ ἀπορίσας εἰς κεφαλαία διάφορα, ἧγον ἐρωτικά ἰδίως καὶ ἀναθηματικά καὶ ἐπιτύμβια καὶ ἐπιδεικτικά, ὡς νῦν ὑποτέτακται ἐν τῷ παρόντι πικτικῷ. — « Recensetur hoc carmine nomina poetarum, e quorum lusibus Meleager *Coronam*, id est syntagma suum concinnaverat, et quidem ita, ut singuli poetæ cum singulis floribus et arboribus comparentur : quo ducet ipse operis titulus. In nonnullis poeta similitudinem aliquam aucupatus est, nec in omnibus tamen nec ubique; ut qui has similitudines in singulis rimari et perscrutari velit, multa opera insumpta, vit tamen quidquam præter argutias prolaturus sit. » Jac. — 2 ὕμνοβωτῶν Reiskius, recte, puto, quanquam adjective capi potest, ut μουσόπολον στέφανον Meleager dixit XII, ep. 257, 6. Etiam Græsius ὕμνοβωτῶν, qui mutavit « doricas formas in prioribus carminis distichis obvias, quum in toto fere reliquo carmine Codex constanter ionicam dialectum exhibeat. » Adde ejusdem præstationem de quæstione ambigua et difficili, quæ in hac editione non potest tractari. — 3. « Διοκλεῖ μαμαῖόσνον, conf. XII, ep. 257, 5. » B. — 5 Μυρούς Brunck. — 7 τῶρων Reiskius; γῶρων Cod., quod Græsius tuetur. Bothius γῶρων Μελανιππίδου, ἐγκύου ὕμνον. Melanippides clarus dithyramborum poeta memoratur a Xenophonte Comment. I, 4, 3, et aliis. — 10 δέλτος Cod., corr. Reisk. — 11. « Σαμφύζου (ex floribus coronariis) nomen illustrat Reiskius ad Cerim. p. 239, et confert epigr. App. 120. » B. Τοῖς δ' ἄμα Heckerus, frustra. — 12. « Παρθενόχροια πρόκρον accipio de tepellis croci filis, ita tamen ut ad Erinnae virginitatem respiciatur. — 13. Hyacinthum λάληθρον, quippe literis αὐτῷ ἀν inscriptum, dixit præeunte Moscho II, 6 : νῦν, βᾶκινθε, λαλεῖ τὰ σά γράμματα. — 14. Σαμίτου, alibi Σάμου scripti, duo epigrammata supersunt in Anthologia Cephalæ. Δάφνης κλώνια μελαμπέταλον habet etiam Philippus IX, ep. 307, 2. — 16. Ὀξύτορος πίτυς vocatur ob formam arboris acuminatam. Hermannus de foliis acutis pinus intelligebat. — 17. Βλασιῶν de platanῷ *patulis ramis diffusa* accipio, quæ alibi dicitur ἀμφιλαφής. Eodem sensu Simnias dixit βλασιός Ἀγαρνίτης κισσός. » Jac. Sed recte observat Geelius, platanum non habere, sicut vitem et hederam, flexos ramos ac tortiles. Quare Heckerus p. 403, βλασιός...οῖνης, « platanum Pamphili demit viti ei incumbenti; » alibi (I, p. 86) βλασιῶν τε...οῖνης, « passive, ut platanus dicatur manibus (?) tortilibus vitis adstricta esse. » Cod. οῖνης. Græsius οἰμης, *carminis*, quod receperunt Both. et Boiss., qui addit : « Forsan etiam legi poterit φῶδης. » Reiskius ὕγροῖς, Jac. οὐλοῖς conjiciebant, cum sequenti ἔρπει struendum. — 18 Παγκρατέως; apogr. Par. — 19 γροερόν, 20 ἀμμοτρόζον Cod. — 21 sic Cod., ut v. 25 et alibi; sed malis Δαμαγήτου cum Reiskio. — 22. Στυρελὸν mel Callimachi dici putant ob iambos, choliambos et Ibidem; Reiskius referabat ad « copiam vocum rariorum et enunciationum obscurarum crebrasque allusiones ad ignotas vetustate fabulas, ob quæ dudum est quod Callimachus grammaticorum crux audit; » oblitū præcedentis ἡδῦ. Recte Heckerus (I,

p. 87) : « Sed ut myrtus arbor est Veneri sacra, ita verba stυρελὸν μελί unice ad amorem referri possunt. Epigrammata igitur Callimachi pro majore parte fuerunt amatorii argumenti. Amorem πικρὸν μελί dixit idem Meleager XII, ep. 82, 1, et γλυκερῆς ἀχθος δούνης ep. 99, 6. Et ipse deus ὁ γλυκύπικρος Ἔρωσ. » Marcellus Comes corrigebat ἡ κ ἐ τέ μύρτον, coll. v. 41 — 23 μουσῳσιον ἀμεινον Codex. Editur Μουσῳσιον ἀμεινον ex Græfii et Heynii correctione. « Corruptum hemistichium jam correxeram ad Zachar. Mityl. n. 163, p. 391, ibique meam scripturam, repudiata Heyniana, adstruxi. Post Heynium criticus Anglus in Diario classico tom. 33, p. 5, ἀμεινον iterum invenit; quo tamen consensu non dimoveor. » B. — 24. Periphrasis nominis *Dioscorides*. — 26 σχῖνον Reisk. Salmasius intelligit florem juncti odorati. — 28 ἀνθεα καὶ ῥοῖης corrigi Græf. — 29 μῦρθηναιός Cod., corr. Salmas. — 30 βλωθρῶν Heckerus (I, p. 88 seq.); βρωτῶν Cod., idemque σμῖεω. Σι μῖεω apogr. Par. — 31 σελίνου Heckerus, coll. Hom. Od. E, 72 : λεμῶνες μαλακοὶ ἰου ἡδὲ σελίνου. Cod. σέλινα. Idem sequenti versu ἐκκνίξας potius requiri observat. — 32. « *Parthenidis* memoria apud solum superest Martiale VII, 68 (69), ubi cum Sapphone componitur. » Jac. Sed ibi codd. plerique *Panthenis*, nunc *Pantænis* legitur. — 33 εὐχαρνεύοντα et μουσῳν Cod. — 36 νεκτάρειος δ' ἐλέγους G. Hermannus; νέκταρος, εἰς δ' ἐλέγους Codex. Et lyrica carmina et elegias Anacreontis se recepisse dicit. « Fabricius et Martinus Ἀνθεμίον habuerunt pro nomine poetæ; et sic censuit scholiastes infra appendendus. Aliter intelligunt, videlicet de flore, Jacobs., Græf., Huschk., qui etiam confert Agathia Proœm. v. 60 : καὶ τόσον ἐξ ἐλέγιο πολυσπερὲς ἀνθος ἀγείρας. Speciose quidem; eoque versu simul confirmatur conjectura editorum εὐσπορον pro scripto ἀσπορον. Ego puto de flore dici posse ἀσπορον pro nativo, non sato, non arte culto et educato. Quod epitheton apte convenit ἀνθεμῖο flori, siquidem *nigellam* esse putant, plantam elegantem, quæ sponte, nec expectata agricolæ manu, per segetes luxuriatur. » B. Ingeniose Heckerus εἰς δ' ἐλέγους ἀστέρους ἀνθέμιον, de flore, coll. Nicandro ap. Athen. XV, p. 684, C, sed εἰς ἐλέγους non explicans. — 37 ἐκ δὲ Cod. Ἀνθος ἀκάνθης, de carduo. Ante ἀνθος virgula distinguit Græsius : « placet præmitti illud, ἐκ φοβῆς; σκολιότρως, de herba *hirsuta*, quum mirum videri debeat herbam hispidam et hirsutam inter flores coronarios commemorari. Sumpsit de omni spinosa carminum Archilochi silva unum atque alterum, *exiguum pleno de mari aquæ*, ut dicit Ovid. » Sed hanc clausulam ad Bacchylidem, Anacreontem et Archilochum simul pertinere puto; quomodo Jacobsius quoque sensisse videtur. « magis ad genus quam ad numerum carminum selectorum a Meleagro respici » monens. — ἐκ φοβῆς si sanum est, capiendum ut supra ἐκ λεμῶνος v. 31. Brunckius scribebat ἐκ φοβερῆς... ἀκάνθης, ut est IX, ep. 185, de Archilocho φοβερῆς ἰδῶ ἐπεσοβλής. Probat Heckerus I, p. 89, quem video de versu 38 prorsus aliter sentire : « Ex λέιψανα v. 33 et versu 38 liquet jam Meleagri ætate numero paucissimas *inscripciones* ex permultis quas Bacchylides et Archilochus scripserunt, servatas fuisse. Dicit enim se ex spinosorum carminum Archilochi corpore selegisse flores inscriptionum, earum vero ingenti numero ab ipso poeta æqualibus scripturarum paucissimas

superstites invenisse. Inscriptiones autem partim ipse descripsit Meleager, partim ab amicis et familiaribus hospitiisque acceptas primus publici juris fecit. » — 39 τὸς δ' Ἰσχυρῶν, correxit Heckerus. — 40 ὄρθιας ἑλίας Cod. — 40. Schol. Παύλου. Poeta ignotus. Bothius κύζμων. — 41. « Amaracum inter herbas unguentarias præcipuum locum tenet. (Hic quoque malis Πολυστράτου.) » — 42. Antipater *Sidonius* significatur per φοίνισσαν κύπρον, quam Ascalone et Canobo provenire docet Dioscor. I, 124. — (43 ἐν μὲν καὶ Heckerus, sed præpositio subauditur ex v. 41.) — 44. *Hermodori* nomen significari acute respexit Martinus. Qui unde oriundus sit quum ignotus, nescitur quid tribuendum sit interpretationi Reiskii, qui Syria nardo poetæ patriam indicari censebat. Græfius ἰσχυρῶν, *agrestes campi flores* tribui, quod e bucolicorum numero fuerint, acute conjecit Reiskius, qui et Σικελίδω nomen de *Asclepiade* interpretatur, rectius quam Martinus de Theocrito. Qui Σικελίδω mentionem facit Idyll. VII, 40, ubi schol. Ἀσκληπιάδην φησὶ τὸν ἐπιγραμματογράφον, ὡς υἱὸν Σικελίδω. » *Jac.* Cod. ποσιδίππον (ut sæpissime) et φῦλλον. — 47 χρυσοῦν Cod. « Junge æi χρυσοῦν, ut flores dicantur αἰθαλεῖς, arbores αἰετύλλοι. (Quærendum scientibus harum rerum quæ planta subindicetur.) Respicitur autem eloquentiæ splendor, per omnia Platonis opera fusus. — 50. Πρωτογόνους ἑλικας intelligo leviora carmina. — 51. In φλογί, quod iridis genus est a flammeo colore dictum, poeta ad etymologiam nominis Φαιδίμου a verbo φαίνεσθαι respicere videtur. — 52. Ὄμμα βοός est flos vulgo βούθραλιος dictus, recentiorum βαλαμίνη. » *Jac.* — 53 τὰν (non τήν) τε ἐλάκρητον Cod., corr. Reiskius. Sic serpyllum dicitur ob usum in compositationibus. « Quum sit parum serpylli conveniens epitheton ἐλάκρητον, præferebat lectionem apographi Giessensis φιλακρήτον Suringar in Prolusione a 1811, p. 10 (et Bothius). Mihi aridæ audacia, nec illa nimia, quæ est in φιλακρήτον ad herbam ipsam translato. » *B. Græf.* νεοθηλῆ. — 54 ἔρπυλον κυανῶν Cod.; κυάμων Purgoldius, quod probant Græf., *Jac.*, Boiss., Heck., Both. Vulgo κυάμων. — 55. Ἄλλον τ'. « Igitur non omnium poetarum, quos in Coronam intexerat, nomina recensuit, sed antiquiorum modo. In νεώτερα immemor fuit allegoriæ, ut v. 35. » *Jac.* Recentēs et æquales poetas indicat. — 56. « Recte λευκία dixit πρόμα, quippe quæ inter eos flores referantur, qui primum ver annuntiant. Ea carmina innuere videtur, quæ adolescentēs vere ætatis cæcinerat. » *Græf.* — 57. « Frequentes artes eruditæ μυστήρια, ὄργια, quique in eas incumbunt, μύσται vocantur a sophistis præsertim et qui sophisticum dicendi genus sectantur. » *Jac.* — In paginis hujus margine scriptum scholium hic apponimus: οἱ τῶν ἐπιγραμμάτων ποιηταί, οὓς συνήεν Μελέαγρος ἐν τῷ παρ' αὐτοῦ πλακέντι Στεφάνω· Σιμωνίδης, Ῥιανός, Ἀλκαῖος, Λεωνίδης, Ἀνύτη, Μυρῶ, Σακφῶ, Μελέανπος, Νοσσίς, Ἥριοννα, Σαμμίας, Νυσίππῆς (sic apogr. Par.; in Cod. pro ξ est sigla numerali similis notæ 7), Πάμφιλος, Παγκράτης (apogr. Par. Παγκράτης), Τύμνης, Νικίας, Εὐφροσύνη, Δαμάργος, Καλλιμάχος, Εὐφορίων, Ἠγήσιππος, Περσεύς, Διότιμος, Μενεζαῖος, Νικαίνετος, Σαμμίας, Παρθένιος, Βακχυλίδης, Ἀνακρεων, Ἀθήμιος (v. ad v. 36), Ἀρχίλοχος, Παύλουκλειτος (Ar. Πάυλουκλειτος), Ἀντίπατρος, Ποσιδίππος, Ἡδύλλος, Σικελίδης, Πλάτων ὁ μέγας, Ἄρατος, Χαυρήμων, Φαίδιμος, Ἀνταγόρας, Θεοφύλακτος, Φανίας, καὶ αὐτὸς Μελέαγρος. Ἐγραψεν δὲ τὸν Στέφανον πρὸς Διοκλέα. — Ζῆτει τὴν πόλιν Μελέαγρου ἐν τῷ Στεφάνω (scilicet cap. VII, 417, 418, 419). Γαδαρηὸς ἦν, ὡς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν αὐτὸς ἑαυτοῦ (sic apogr.; in Cod. ut videtur, ἐαυτὸν) ἐμνημόνευσεν. Ἠκμασεν ἐπὶ Σελευκῶν τοῦ ἑσχάτου.

II. Scholium : ἔτερος Στέφανος Φιλίππου Θεσσαλονικίως, ὃν ἐποίησεν κατὰ μίμησιν Μελέαγρου· συνήεν δὲ καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῶν ἐμπερομένων ποιητῶν· ἐξ Ἀντιπάτρου, Κριναγόρου, Ἀντιφίλου, Τυλλίου, Φιλοσόφου, Παρμενίου, Ἀντιφάνου, Αὐτομέδωντος (sic), Ζωνᾶ, Βιάνουρος, Ἀντιγόνο, Διοδώρου, Εὐήνου, καὶ αὐτοῦ Φιλίππου. Ἐγραψεν δὲ οὗτος ὁ Φίλιππος τὸν στέφανον πρὸς τινὰ Κάμυλλον. — 1. Pieria κλυτοδένδρος, « nobilibus consita arboribus, quibus comparantur poetæ. » *Jac.* — 3 νεωξῆς Cod.; ἀντανέπιαξ apogr. Par. — 6. « Ὀλιγοστιχίη sive de brevioribus carminibus, qualia sunt epigrammata, sive de collectione non adeo ampla accipiendum. Post hunc versum in Cod. spatium relictum, et versui 7 adscriptum Ἄλλος, quasi novi esset carminis initium. » *Jac.* — 9 τυλλίας, 11 ζωνᾶς, 12 ἐλαίη Cod. Quod præcedit δ' fortasse abest ab apogr. Par.; Boissonadius delevit, hæc annotans : « Restitui scriptam lectionem. Productio syllabæ ος non debet esse offensionis. » — 13 sic egregie correxit Heckerus. Cod. εὐήνω (εὐκνώ apogr. Par., editur Ἐσφῆνω) δάφνη συνεπίλεξ· τοῦς δὲ π. « Sic Camillum patronum in societatem operæ vocaret Philippus, quod ineptum. »

III. Scholium : Ἀγαθίου Σχολαστικοῦ Ἀσιανοῦ Μυρινζίου οὐ στέφανος, ἀλλὰ συναγωγή νέων ἐπιγραμμάτων. (« Συναγωγή, sicuti στέφανος, figurate capiendum; respicitur ad collectionem symbolarum et apparatus convivii. Pollux III, 26 : Τὰ δὲ πράγματα... συλλογή, συναγωγή, ἔρανος, σύστασις. » *Huschkius.*) Ἠκμασεν δὲ οὗτος ὁ Ἀγαθίος ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου· ἔγραψε δὲ καὶ Ἱστορίαν καὶ τὰ ἐπονομαζόμενα Διατριβαί. Ἐγραψε δὲ ταῦτα τὰ ἐπιγράμματα πρὸς Θεόδωρον δεκουρλίωνα. Quibus adde hæc Suidæ : συνέταξε δὲ... καὶ Κύκλον τῶν νέων ἐπιγραμμάτων, ὃν αὐτὸς συνήεν ἐκ τῶν κατὰ καιρὸν ποιητῶν· et ipsius Agathii in proœmio Historiæ : ἔδοξε δὲ μοι πρότερον κάκεινο ἀξίειπρόν τι εἶναι καὶ οὐκ ἄχαρι, εἶγε τῶν ἐπιγραμμάτων τὰ ἀριγενῆ καὶ ἐνώτερα διαλαθάνοντα ἐπι καὶ γυδὴν οὕτωσι παρ' ἐνίοσι ὑποψιθυριζόμενα ἀγέγραμαι τε ὡς οἴον τε εἰς ταῦτό καὶ ἀναγράφαιμι ἕκαστα κόσμῳ ἀποκεκριμένα. « Per totum hoc proœmium Agathii allegoria utitur a Platone inde pervulgata λόγων ἔρανον et ἐστίασιν, cuius convivii singula ornamenta ab omnibus illo tempore florentibus poetis acceperat. » *Hecker.* — 3 ἐργακίειν Cod. — 8 τί δαί νῦν ποιήσωμεν; τὰ Cod.; δὲ Salmas; ποιήσω; μὴ Jacobsius; ποιήσω; μὴ Bothius recte. Ποιήσωμεν in vitis rhythmis tenens Boissonadius annotat : « Numerorum mutatio non habet quod offendere debeat. Exempla multa protuli ad Diogenis Epistolas in Notiti. Mss. t. 10, p. 266 et ad Eur. Or. 111. Adde Rufinum infra V, ep. 74; Paulum Sil. IX, ep. 764, 2; Agathiam ib. 766, 6. Ovidium Trist. II, 30 : nec me meruisse negabo; Non adeo nostro fugit ab ore pudor. » — 14 πῶς Cod., πῶς apogr. Par. « De aurium lobo perforato eruditior hoc loco fuit Huschkius (hæc tractans in Anthologia H. de Bosch. vol. V, p. XL seqq.). Nam de ipso auditu agit et de surdis, quibus in cavo aurium foramen nullum est, ideoque audiendi usu carent. » *B. Imitatur Aristophanem, Pac. 21. — 16. καὶ καταβλακασμένως; item ex Aristophane, Plut. 325. — 18. « Pro suspecto ἐμμετρεῖν, forsitan ἐμμετρέιν, quo ducit perpetua præpositionum illarum confusio. — 19. Forsan καὶ πρὸς γε τούτω. » *B.* Quod recepi pro τούτω. Illud vero si mutandum est, tu συμμετρεῖν potius scribe. — 31 ἐπ' ἐμοῦ apogr. Par. Hæc quoque ex Aristophane expressa, Eq. 55 seqq. — 32 ταῦτ' οὐκ Huschkius; ταυτι μὲν οὖν Codex; quo relicto Salmas. σοφῶν, Jacobsius τις, οἶδξ, τὸν σοφῶν, « non sine temeritate », iudice Boiss., et delevit ipse *Jac.* in nott. mss. Τα μὲν οὖν ἐπαί τις ὧδε (hæc, Byzantii) τὸν σοφωτάτων Hecker. — 38 εἰσάγω Heckerus; ἐξάγω Cod., ἐξερῶ Jacobs. et alii.*

47. In margine Cod. : τοῦ αὐτοῦ. Sunt turkida potius quam ἐπικρίματα. Ibi ἐπαυχεῖνιο Huschkius et Nargius, quo modo veteres sanius, et defendit Hecker. p. 19 seq. — 48 « βημάχον (pro βήμα.) scripsi, subindicante Dindorfio in Thes. — 49 μὴ δέ τι apogr. Par. Malim μὴ δέ τι. » B. — 50 ὀδύων (sic) Cod.; ὀδύριον apogr.; γαίη Cod. « Malim ὑποκλιζουσα. Paulus Sil. in Ephrasi 112 : δεξιτερὴν ὠκεῖον ὑποκλιζουσαν ἐγείρων. Conf. ib. 278. » Chardon. — 54 θαύλην Codex. — 55. « Ἀμοιβαίων, sibi succedentium. Intelligendi videntur successores Theodorici, cum quibus Justinianus per viginti fere annos bella gessit, quibusque devictis, Italia sub Romanorum imperatorum potestatem rediit. » Jac. Nescio an sint Totilas et Teias, qui uno eodemque anno 553 occubuerunt. Huschhk. — 56. « Μετρήσασα pro ἀριθμήσασα, ut ap. Theoc. XVI, 60. » Jac. At quum non sit facile metri aut numerare capita abscondita, κρυφθέντα, propono equidem ῥιφθέντα. Boiss. Agathias intellexit quos dejectos et neglectos sensim pulvis obruit. — 57. Πώμην novam, Constantinopolim. — 58 Κυαίη Salmasius et Viscontius pro νυκταίη. Est Κύαα, vel Κύαα potius, urbs Colchica, « Medearum patria, » inquit Steph. Byz., unde adj. Κυαίος et Κυαίτις. Noto usu praeposito alteri de duobus nominibus apposita, ad prius quoque refertur. — 59, 60. De Iasone tauris χαλκόποσιν arum arante, Apollon. Arg. III, 1331 seqq. — 61. « Jacobs. edidit Ἀδριαδέσσειν, intelligens, ut videtur, nymphas Hadriae, de quibus et Huschkius cogitat. Reliqui Codicis scripturam ἀδρυάδεσσειν, apogr. ἀδρυάδ, de nymphis Hamadryadibus. » B. Imo Viscontii est illud ita scribentis : « Phasida nympham ad choreas cum Hadria nymphis necedatas invitat, utpote quæ regiones ejusdem principis imperio subjectas incolant. Jam amplè de Colchis et Iasonis fabulis digressionis origo forte ad Justiniani de Alanis qui eum tractum tenebant, victoriam referenda; forte etiam poetam, ut hic paulo diutius immoraretur, alliciebat fabulæ Argonauticæ, quæ regiones hasce tot Græcis carminibus nobilitaverant. » Quibus addit Huschkius : « Digressio illa spectat ad bella in Lazica, regione Colchidis, gesta contra Persas; v. Procop. II, c. 10 et 15-29; Euagr. IV, 25, 26. » — 62 φασιάς et νόμην Cod. — 63. Justiniani. — 64. Γιγαντείου, de progenie draconis, quam γηγενέων ἀνδρῶν στάχυν appellat Apollon. I. c. 1339. Conf. mox 67 seq. — 65. Ἄργος; Cod., corr. Viscontius, proliantibus Huschki et Boiss. — 66. Pagasa, Magnesi e urbs, unde solvit Iason cum Argonautis. — 70 οὐχ οἷα τέχνη, magica ars. Deinde Cod. λῦσαν ἐλοῦσαν, corr. Jac. — 73. Βάκτριος γίγας vocantur Parthi. « Viscontius ἡμετέροισι, quod est in Cod., probabiliter mutavit in ὑμετέροισι. » B. Qui sequenti versu mavult Οὐκίτι σοι. — 80 κατοργάδος Cod., quod corr. Jacobs. in not. mss., cum Viscontio. Hom. II, Q, 81, Quintum VI, 50 confert Hecker. — 81 ὕαπιν Cod., corr. Viscontius. Boiss. comparat Claudian. Ruf. II, 243 : auriferum ventiam poturus Hydaspem. — 83. Columnas Herculis. Per abusum, nam κόρυβει; sunt columnæ quibus leges inscriptæ. — 86. Κεραίη, duplex promontorium, Europæ et Africæ. — 87. Βατής. Commode meminit Huschkius loci a Suida servati ex ignoto scriptore, v. Γάδερα : Μέριρ τούτων ἐλθὼν ὁ Ἡρακλῆς καὶ μὴ δυνάμενος διεῖδεν, στῆλας παρὰ τῶν ἐγγυρίων λαβῶν ἰδρύσατο, ἐπληρῶν δὲ αὐτῶν, ἀρι τῶν τῆδε βατήν εἶ. αὶ τὴν γῆν καὶ θάλασσαν. — 88. Conf. VII, ep. 626, 1. — 91. « Apogr. ὑπερρηγμῖν. Distinxi post ὑπέρ. Reverberabatur mare super arenam, quæ vel cum ἀμπώτι non profunda est et fere arida, ita ut litus vadusum et velut natans, ἀλίπλοον, possit sine navi esse iter viatoribus. De nomine ἀμπώτι; vide ad Anerd. mea t. 2, p. 428. » B. « Jacobs. vadusum vertens citat Hesychium : Ἀλίπλοα, ὑποθαύρα, οἱ; ἡ θάλασσα ἐπιπολάζει. Sed ei glossæ fidem detrahendam esse patet ex Hom. II, M, 26 : ἔραα καὶ θάσπον Ἀλίπλοα ταίερα θεῖη, i. e. mari innantia, ut dicitur

ἀλίπλοος de piscibus, navibus, nautis. Totum autem locum egregie illustrant versus Apollonii Rh. IV, 1232 seqq. Eadem Agathias quoque in hac Syrtios descriptione dicere debuit : « Tutus perages, o viator, recessus Libyæ et terram Syrti adjacentem, ubi mare repulsum ab australibus Boreæ procellis ad siccum refluxum, nautas cogit iter marinum relinquere et terra redire. » Hinc locum Agathias ita constituit :

καὶ παρὰ Σύρτιν, ὅπῃ νοτίῳσι θελλαις
ἐς κλίσιν ἀντίπρωρον ἀνακλασθεῖσα Βορῆος;
καὶ ψαπαρῆν ἀμπώτιν, ὑπὲρ ῥηγμῖνος ἀλίπλοισι
ἀνδράσι δια θαλάσσοα πόρον χερσαῶν ἀνοίγει,

i. e. θάλασσα ἀνακλασθεῖσα θελλαις Βορῆος ἐς κλίσιν ἀντίπρωρον καὶ ἀμπώτιν ψαπαρῆν. Sic περιπλασθεῖσα θάλασσα ide:n Agathias-X, ep. 14, 3. » Hecker. Quæ vera esse loci sententia et scriptura videtur. Nos cum nota Boissonadiana etiam latina ejus reliquimus. — 96 κοιρανῆ Cod., quod servat Boiss. Recte Huschkius ἡπειρον intelligit Asiam : « Inprimis Asia, qua late patet, Ἠπειρος dicitur Herodoto IV, 81, et aliis. Eximie Persis ita designatur apud oratores et Xenophontem, sicut Ἠπειρώται sunt gentes Asiaticæ regi Persarum obnoxia, monente ad Harpocratonem Valeio p. 87.... Plenius loquitur Dionysius Perieg. 14 :

Εὐρώπῃν δ' Ἀσίης Τάνας δια μέσσον (ἀλ μέσσοι) ὀρίζει
δὲ ῥά θ', ἐλισσόμενος γαίης δια Σαυροματάων,
συρταί ἐς Σκυθῆν τε καὶ ἐς Μαϊωτίδα λίμνην. »

— 99 ξένοιν Cod. — 104. Μιῆ σύζυγι, vult « uno volumine comprehensam. » — 105. « Μέλισσα πολύξενος, apes multæ et hospita; multi poetæ peregrini (?). Infra v. 131 μέλισσα sensu non facile obvio ponitur pro libro carminum. » B. — 106 τούτων, 107 καλλιοπίης, 111 ἄλκτων Cod. — 113. « Valde mihi placet lectio Vavassoris, Πρώτα δὲ συλλέξαμι. » B. — 115. « Ἠποτέροι; μακάρεσσι, Dis gentiliū. Antiquitatis reverentia se morem hunc servasse profitetur, a Christiano homine alienum scilicet. Intelligitur ex his et seqq. talem institutum fuisse ab Agathia novorum epigrammatum in septem libris descriptionem : primus completebatur carmina dedicatoria; secundus, regionum, statuarum, tabularum, aliorumque artis operum descriptiones; tertius, sepulcralia; quartus, carmina in varios vitæ humanæ casus; quintus, epigrammata satyrica; sextus, amatoria; septimus, ea quæ ad vitæ fructum et lætitiā exhortantur. » Jac. — 117 εὐχος ἀρήγει Codex et apogr., inter lin. γρ. ἀγείρει. « Εὐχος; videtur positum pro ἀνάθημα, de libro ἀναθεθέντι Θεοδώρῳ. V. Huschhk. Anal. crit. p. 133. Deinde fort. τὸ δεύτερον εὐχος ἀγείρει. » Jac. Ego velim scribi παλαιτέρα τε ὕχος (volumen) ἀγείρει. Boiss. Huschkius εὐχος ἐγείρει. « Nam veterum (inquit) laudis contentio non ἀγείρει ea quæ recentiores in eo genere scripserunt, sed ἐγείρει, excolat ea, in memoriam revocat, colligere jubet per æmulationem. » Heckerus ἀγείρει, coll. IX, ep. 461, 3 : ἡγορή ὑπέτερον εὐχος ἀέρω, ἐτ παλαιτέρων εὐχος; Nonn. Dion. XXVII, 340. — 118 χαραξαμένη τινὶ χώρῳ Cod., corr. Jacobs. Γραφίδεσσειν, in pictas tabulas, ut mox v. 120 ἀέθλοισι, 124 κελύθοις. « Ἄλλης τέχνης ἀέθλοι referri possunt ad gemmas sculptas. » Huschhk. — 122. « Distinxi, nescio an melius, Ὅσαα θήμις τῶμοισι (quæ jungebantur). » B. — 123. Hæret me fateor in hoc versu. Huschkius : « ... quæ quidem deus tum versibus perficere annuerit, tum revera sive accurate persequi; ut fere cepit Vavassor, legens διὼ κειν. Recte. Ceterum totam hanc epigrammatum in septem libros vel classes distributionem Agathias ita describit, ut in animo habuisse videtur

missum certaminis curulis; de quo vix dubitabit qui hos versus comparaverit cum Hom. II. Ψ, 257 seqq. Fingit enim auctor se cum antiquioribus epigrammatum scriptoribus et Anthologiarum conditoribus de principatu contendere et in eodem stadio decurrere. Hinc ἐρίζων 113, βαλεῖδων 121, κρηπίδα 126, quod de Circi *crepidine* sive *spina* vel *Euripo* dicitur; 127, πέμπτος ἀθλος, *quintus missus*. — 127 θέλει σ' conj. Jacobsius, valde probabiliter. — 128 « Suavius foret ἐπιστόλου ἤχοι ἀοιδῆς, et sic Agathiam scripsisse existimo. — 129, 130. Sensus: Venus, quæ sibi sextum librum vindicavit, elegiacos numeros ad amatorios sermones dulcesque convertat cupidines. Ἐλέγιοι πορείη, ut ἐπέων οἶμος et similia. » *Jac.* — 131. Vide ad v. 105.

IV.— « Immortalitatem, quam quis virtute et bonis libris edendis consequatur, omnibus status et imaginibus esse præferendam. — 1. Κύριες hoc loco sunt tabulæ publice propositæ cum titulis et honoribus inscriptis. — 4. De συμφέρεται vide Hermannum ad Soph. Phil. 1074. » *Jac.* — 5. Scholium in Codice: ὅτι μόνη ἀρετὴ καὶ σοφία ἐπακολουθεῖ (ἐπακολουθοῦσι ἀπογρ. Par.) τοῖς ἔγουσιν (ἐγομῆνοις Ap.) αὐτά; ἐντεῦθεν ἀποιχομένους (ἀπισχομένους Ap., voluit ἀπερχ.). Sensim κατῆ etiam pro ἐκείσε in usum venit, et vice versa ἰ; pro ἐν, quarum exempla memorat *Jac.* p. 49. — 6 μνήσται, 7 οὔτε δημρο; Cod. Hiatum sustulit *Jacobs.*; Brunck. οὔτε γ'. — 10. Ἐς, v. ad 5.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ
ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ.

1. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Νέοις ἀνάπτων καρδίας σοφὴν ζέειν,
ἀρχὴν Ἐρωτα τῶν λόγων ποιήσομαι·
πυρσὸν γὰρ οὗτος ἐξανάπτει τοῖς λόγοις.

2. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τὴν καταφλεξίπολιν Σθενελαΐδα, τὴν βαρύμισθον,
τὴν τοῖς βουλομένοις χρυσοῦ ἐρεττομένην,
γυμνὴν μοι διὰ νυκτὸς ὅλης παρέκλινεν ὄνειρος
ἄχρι φίλης ἡοῦς προΐκα χαριζομένην.
Οὐκέτι γουνάσομαι τὴν βάρβαρον, οὐδ' ἐπ' ἑμαυτῷ
κλαύσομαι, ὕπνον ἔχων κείνα χαριζόμενον.

3. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἵρθρος ἔβη, Χρύσιλλα, πάλαι δ' ἡῶς ἀλέκτωρ
κτριπσων φθονερὴν Ἡριγένειαν ἄγει.
Ἵρνίδων ἔβροις φθονερώτατος, ὅς με διώκεις
οἴκοθεν εἰς πολλοὺς ἡϊθέων ὄρους.
Γηράσκεις, Τιθωνέ· τί γὰρ σὴν εὐνέτιν Ἡῶ
οὕτως ὀρθριδίην ἤλασας ἐκ λεγέων;

4. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Τὸν σιγῶντα, Φιλαινί, συνίστορα τῶν ἀλαλήτων
λύχνον εἰλαιρῆς ἐκμεθύσασα δρόσου,
ἔστι· μαρτυρίην γὰρ Ἔρωσ μόνος οὐκ ἐφίλησεν
ἐμπνουν· καὶ πηκτὴν κλείς, Φιλαινί, θύρην.
Καὶ σὺ φίλει, Ξανθῷ, με· σὺ δ', ὧ φιλεράστρια κοίτη,
ἤδη τῆς Παφίης ἴσθι τὰ λειπόμενα.

HUGONIS GROTHII VERSIO.

2. INCERTI.

Urere quæ totas urbes Sthenelais amabat
Ingenti pretio sueta licere viris,
Hanc tota mihi nocte novum jubar usque dederunt
Somnia : nec merces ulla petita fuit.
Non ego crudeli supplex ero, non ego flebo,
Tam facilis veniat cum mihi leno soror.

3. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Lucescit, Chrysylla : suis jam cantibus ales

EPIGRAMMATA AMATORIA
DIVERSORUM POETARUM.

1. ANONYMI.

Juvenibus accendens corda docto fervore,
initium Amorem sermonum faciam :
ignes enim hic accendit sermonibus.

2. ANONYMI.

Cives-incendentem Sthenelaidem, grave-pretium-poscen-
quæ a volentibus pro-auro subigitur, [utem,
nudam mihi per noctem totam acclinavit somnium
usque ad caram auroram gratis præbentem.
Jam non procumbam-ad-genua barbaræ, nec me ipse
deflebo, somnum qui-habeam illa gratificantem.

3. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Diluculum venit, Chrysylla, dudumque matutinus galus
præconem-agens invidiosam Auroram ducit.
Avium tu invidiosissimus, pereas, qui me pellis
domo in multos juvenum sermones!
Senescis, Tithone : quid enim concubinam tuam Auroram
adeo matutinam pepulisti e cubili?

4. PHILODEMI.

Silentem, Philæni, consciam secretorum
lucernam oleario rore postquam-inebria veris,
exi : (testimonium enim solus Amor non amat
spirans ;) et tabulis-compactam claude, Philæni, Januam.
Atque tu osculare me, Xantho ! tu vero, o amantium
jam Paphiæ scias quæ sunt reliqua. [amans lectule,

Invidus Auroræ prævia signa dedit.
Ah pereas generis pennati pessime, qui me
Pellis, et ad juvenum cogis abire choros.
Fis Tithone senex : nam cur ita lutea conjunx
Matutina tuo pellitur e thalamo ?

4. PHILODEMI.

Actibus arcanis testem sine voce lucernam
Palladio nobis rore, Philæni, rigans,
Egreditor : vivens nam conscius omnis Amori
Est odio : atque ipsas claude, Philæni, fores.
Intactam quæso sine me, Philerastria. Quin tu
Fœdere de Paphio discis quod est reliquum.

5. ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Ἄργυρον νυχίων με συνίστορα πιστὸν ἐρώτων
οὐ πιστῆι λύχον Φλάκκος ἔδωκε Νάπη,
ἧς παρὰ νῦν λεγέεσσι μαραινόμεαι, * τῆς ἐπιόρκου
παντοπαθῆ κούρης αἴσγεια δερκόμενος.
Φλάκκε, σὲ δ' ἄγρυπνον χαλεπαὶ τείρουσι μέριμναί·
ἕμφω δ' ἀλλήλων ἀνόγη καϊόμεθα.

6. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἦμοσε Καλλίγνωτος Ἴωνιδι, μήποτε κείνης
ἔξειν μήτε φίλον κρέσσονα μήτε φίλην.
Ἦμοσεν· ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἐρωτι
ὄρκους μὴ δύνειν οὐατ' ἐς ἀθανάτων.
Νῦν δ' ὁ μὲν ἀρσενικῶ θέρεται πυρί· τῆς δὲ ταλαίνης
νύμφης, ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος οὐδ' ἀριθμός.

7. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Λύχνε, σὲ γὰρ παρεῖσα τρις ὤμοσεν Ἡράκλεια
ἤξειν, κοῦχ ἦκει· λύχνε, σὺ δ', εἰ θεὸς εἶ,
τὴν δολίην ἀπάμμον· ὅταν φίλον ἔνδον ἔχουσα
παίξῃ, ἀποσβεσθεὶς μηκέτι φῶς πάρεχε.

8. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Νὺξ ἱερὴ καὶ λύχνε, συνίστορας οὔτινας ἄλλους
ὄρκους, ἀλλ' ὕμεας, εἰλόμεθ' ἀμφοτέροι·
γῶ μὲν ἐμὲ στέρξειν, κείνον δ' ἐγὼ οὐ ποτε λείψειν
ὠμόσαμεν· κοινήν δ' εἴχετε μαρτυρίην.
Νῦν δ' ὁ μὲν ὄρκια φησὶν ἐν ὕδατι κείνα φέρεσθαι,
λύχνε, σὺ δ' ἐν κόλπαις αὐτὸν ὄρκος ἐτέρων.

9. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Ῥουφίνος τῆι μῆι γλυκερωτάτῃ Ἐλπίδι πολλὰ
χαίρειν, εἰ χαίρειν χωρὶς ἐμοῦ δύναται.
Οὐκέτι βαστάζω, μὰ τὰ σ' ὄμματα, τὴν φιλήρημον
καὶ τὴν μουνολεχῆ σείο διαζυγίην·

5. STATYLLII FLACCI.

Argenteum me, nocturnorum fidelem conscium amorum,
lychnuchum infideli Flaccus dedit Napæ,
cujus nunc apud lectum conficior-segritudine, perjura
puellæ omnifariam-libidinosa flagitia intuens.
Te autem, Flacce, insomnem duræ conterunt sollicitudines,
amboque alter-ab-altero procul urimur.

6. CALLIMACHI.

Juravit Callignotus Ionidi, nunquam se illâ
habiturum-esse amicum potiorum neque amicam.
Juravit; sed vere dicunt, amantium
juramenta non penetrare in aures immortalium.
Nunc ille quidem virili calefit igne; miseræ autem
nymphæ, ut Megarensium, « nec ratio nec numerus. »

7. ASCLEPIADÆ.

Lucerna, per te enim ter juravit præsens Heraclea
se venturam, neque venit. Tu vero, lucerna, si dea es,
dolosam ulciscere: quando amicam intus habens
ludit, tu extincta ne lucem præbe amplius!

8. MELEAGRI.

Nox sacra, et tu, lumen, conscios alios nullos
præter vos juramentis nostris sumpsimus ambo;
et ille quidem me amaturum, egoque illum nunquam reli-
juravimus, et commune habebatis testimonium. [cturam
Nunc vero ille jurajuranda ista dicit in aqua ferri,
lumen; tu autem in sinibus eum aliarum vides!

9. RUFINI.

Rufinus meæ dulcissimæ Elpidi multum
gaudere, si gaudere sine me potest.
Non fero diutius, per tuos oculos, solitudinis-amantem
et secubitas disjunctionem abs te;

6. CALLIMACHI.

Callignotus amans jurarat Ionidi: Non te
Carior ulla mihi, non puer ullus erit.
Jurarat: vere sed dicitur, id quod amanti
Juratum est, aures non penetrare Deum.
Jam puerum perit: at tamquam Megarensibus, illi
Heu miseræ, non est aut locus, aut pretium.

7. ASCLEPIADÆ.

Ter mihi te jurans mox Heraclea venire
Dixit: abest: at tu si qua, lucerna, dea es,
Sume doli pœnas; et cum colludet amico,
Tu face ut extincto lumine nil videat.

8. MELEAGRI.

Testibus est vobis, o nox sacra, tuque lucerna,
Jurando inter nos jure sacrata fides.
Ille mei fore semper amans, ego fallere numquam,
Polliciti (testes estis uterque) sumus.
Raptari sed aquis nunc fœdera dicit, et ipsum
In gremio alterius tute lucerna vides.

9. RUFINI.

Spes mea, Rufinus tibi vivere dulciter optat,
Vivere si sine me dulciter ipsa potes.
Juro tuos oculos, instar mihi numinis, ultra
Dissidium lecti non queo ferre tui.

• ἀλλ' αἰεὶ δακρύοισι πεφυρμένος ἢ ἴπι Κορησσὸν
ἐρχομαι ἢ μεγάλης νηὸν ἐς Ἀρτέμιδος.
Αὔριον ἀλλὰ πάτρη με δεδέξεται· ἐς δὲ σὸν ὄμμα
πτήσομαι, ἐβρώσθαι μυρία εὔ' ὑχόμενος.

10. ΑΛΚΑΙΟΥ.

Ἐγθαίρω τὸν Ἐρωτα· τί γὰρ βαρὺς οὐκ ἐπὶ θήρας
δρυνται, ἀλλ' ἐπ' ἐμὴν ἰοβολαῖ κραδίην;
Τί πλέον, εἰ θεὸς ἀνδρα καταφλέγει; ἢ τί τὸ σεμνὸν
δρώσας ἀπ' ἐμῆς ἄθλον ἔχει κεφαλῆς;

11. ΑΔΕΣΠΟΥ.

Εἰ τοὺς ἐν πελάγει σώσεις, Κύπρι, καμὲ τὸν ἐν γῆ
ναυαγὸν, φίλη, σώσον ἀπολλύμενον.

12. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Λουσάμενοι, Προδίχη, πυκασώμεθα, καὶ τὸν ἀκρατον
ἐλωμεν, κύλικας μεζσας αἰρόμενοι.
Βαίος δ' χαιρόντων ἐστὶν βίος· εἴτα τὰ λοιπὰ
γῆρας κωλύσει, καὶ τὸ τέλος θάνατος.

13. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἐξήκοντα τελεῖ Χαριτὸν λυκαθαντίδας ὥρας,
ἀλλ' ἐτι κυανέων σύρμα μένει πλοκάμων,
κῆν στέρνοις ἐτι καίνα τὰ λύγδινα κώνια μαστῶν
ἔστηκεν, μίτρης γυμνὰ περιδρομάδος,
καὶ χρὰς ἀβρυτίδωτος ἐτ' ἀμβροσίην, ἐτι πειθὸν
πῆσαν, ἐτι στάζει μυριάδας χαρίτων.
Ἄλλὰ πόθους ὀργώντας ὅσοι μὴ φεύγεται ἔρασταί,
δεῦρ' ἴτε, τῆς ἐτέων ληθόμενοι δεκάδος.

14. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Εὐρώπης τὸ φίλημα, καὶ ἦν ἄχρι χειλέος ἔλθη,

Semper eunt lacrymæ. Cupio perjurus haberi,
Cras nisi Dianæ limina sancta peto.
Patria me accipiet. Citus ad tua limina curram,
Et repetam centum vocibus illud ave.

10. ALCÆI.

Est odio mihi sævus Amor. Cur nulla ferarum
Corpora, sed telis cor petit usque meum?
Quid tam grande, virum si scit deus urere, vel quæ
Expectat nostro præmia de capite?

11. INCERTI.

Alma Venus, servas si quos mare jactat, amoris
Naufragus in terris quin tibi servor ego?

12. RUFINI.

Sumamus, Prodicæ (nam lavimus ambo), coronas

sed, lacrimis semper fedatus, vel ad Coressum
abeo, vel magnæ ad templum Dianæ.
Cras vero patria me recipiet, ad tuumque oculum
advolabo, millies valere te optans.

10. ALCÆI.

Odi Amorem : cur enim ille gravis non in feras
ingruit, sed meum sagittat cor?
Quid porro, si deus exurit virum? aut quod magnificentum
certaminis-præmium de meo capite devicto habet?

11. ANONYMI.

Si in mari navigantes servas, Cypri, me quoque in terra
naufragum, amica, serva pereuntem.

12. RUFINI.

Postquam-laverimus, Prodicæ, coronemur, et merum
ducamus, pocula capientes majora.
Brevis gaudentium est vita; dein cetera
senectus impedit, et tandem mors.

13. PHILODEMI.

Sexaginta exigit Charito annua tempora,
sed adhuc cyaneorum syrma manet crinium,
et in pectore adhuc illi candidi mammarum coni
stant, mitra nudi ambigente;
cutisque non rugosa adhuc ambrosiam, adhuc suadam
omnem, adhuc stillat gratiarum myriadas. [tores.
Agite-igitur, quotquot turgentia desideria non fugitis ama
huc ite, hujus annorum decadis oblit!

14. RUFINI.

Europæ osculum, et quum usque ad labium pervenit,

Plenaque ducamus grandia pocla meri.
Gaudia quæ patitur vita est brevis : inde senectus
Impedit, et finem mors inimica facit.

13. PHILODEMI.

Sex decies Charito jam jamque peregerat annos;
Et tenor est nigræ, qui fuit ante, comæ.
Stant etiam rectæ niveo sub pectore mammæ,
Cum strophium nullum, quo teneantur, habent.
Nec rugosa cutis : suadelaque durat et oris
Cinnama, et innumeris Gratia culta jocos.
Ite rudes, nullus quos ignis adusit, amantes,
Queis facile annorum non meminisse decem.

14. RUFINI.

Europes equidem sunt oscula dulcia, tantum

ἦδύ γε, κὰν ψαύσῃ μούνον ἄκρου στόματος·
φάσει δ' οὐκ ἄκροις τοῖς χεῖλεσιν, ἀλλ' ἐρίσασα
τὸ στόμα τὴν ψυχὴν ἐξ ὀνύχων ἀνάγει.

15. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ποῦ νῦν Πραξιτέλης; ποῦ δ' αἱ χέρες αἱ Πολυκλείτου,
αἱ ταῖς πρόσθε τέχνας πνεῦμα χαριζόμεναι;
τίς πλοκάμους Μελίτης εὐώδεις, ἢ πυρόεντα
ὄμματα καὶ δειρῆς φέγγος ἀποπλάσεται;
ποῦ πλάσται; ποῦ δ' εἰσὶ λιθοῦροι; ἔπραπε τοίῃ
μορφῇ νῆδον ἔχειν, ὡς μακάρων ζῳάφω.

16. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Μήνῃ χρυσόκερω, δέρκευ τάδε, καὶ περιλαμπεῖς
ἀστέρες, ὅς κολποῖς Ώκεανὸς δέχεται,
ὡς με μόνον προλιποῦσα μυρόπνοος ὄχρετ' Ἀρίστη
ἐκταίη δ' εὐρεῖν τὴν μάγον οὐ δύναμαι.
Ἄλλ' ἐμπης αὐτὴν ζητήσομεν· ἢ δ' ἐπιπέμψω
Κύπριδος ἔγνευτὰς ἀργυρούς σκύλακας.

17. ΓΑΙΤΟΥΑΙΚΟΥ.

Ἄγχιάλου βρηγμίτος ἐπίσκοπε, σοὶ τάδε πέμπω
ψαιστία καὶ λιτῆς δῶρα θυηπολῆς·
αὔριον Ἰονίου γὰρ ἐπὶ πλατὺ κῦμα περήσω,
σπεύδων ἡμετέρης κόλπῳ ἐς Εἰδοθέης·
οὐριος ἀλλ' ἐπιλαμψὼν ἐμῷ καὶ ἔρωτι καὶ ἰσῶϊ,
δεσπότι καὶ θαλάμων, Κύπρι, καὶ ἠτόνων.

18. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Μᾶλλον τῶν σοβαρῶν τὰς δουλίδας ἐκλεγόμεσθα,
οἱ μὴ τοῖς σπατάλοις κλέμμασι τερπόμενοι.
Ταῖς μὲν χρῶς ἀπόδωδε μύρου, σοβαρὸν τε φρύαγμα,
καὶ μετὰ κινδύνου * ἐσπομένη σύνδοσ·
ταῖς δὲ χάρις καὶ χρῶς ἴδιος, καὶ λέκτρον ἐτοῖμον,
δώροις ἐν σπατάλοις οὐκ * ἀλεγιζόμενον.
Μιμοῦμαι Πύρρῳ τὸν Ἀχιλλεύς, ὃς προέκρινεν
Ἑρμιόνης ἀλόχου τὴν λάτριν Ἀνδρομάχην.

19. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐκέτι παιδομανῆς ὡς πρὶν ποτε, νῦν δὲ καλοῦμαι

Summa licet tangat labra vel ora tibi :
At non sic tamen illa : sed os ita ductat, ut ipsam
Extrahat ex imis unguibus animam.

15. EJUSDEM.

Nunc ubi Praxiteles ille inclitus, et Polycleti
Viva potens olim ponere signa manus?
Nam quis odoratos Melites in imagine crines,
Ignitosque oculos, pulchraque colla dabit?
Marmoris artifices ceraeque ubi? debuit aris
Haec facies, superum ceu simulachra, coli.

dulce est, et quum tangit extremum modo os :
sed Europe non tangit extremis labiis, verum impresso
ore animam ex unguibus sursum-trahit.

15. EJUSDEM.

Ubi nunc Praxiteles? et ubi sunt Polycleti manus,
quæ antiquis operibus-artis spiritum largiuntur?
quis comas Melites suaveolentes, aut ardentia
lumina et colli splendorem effinget?
ubi fictores, et ubi sunt lapidibus? deicit talem
formam templum habere, ut immortalium imagineis.

16. MARCI ARGENTARII.

Luna cornibus-aureis, hæc vide, et vos, circum-lucentia
astra, quæ sinibus excipit Oceanus,
ut me solo relicto unguenta-spirans abiit Ariste;
sexto-jam-die invenire magam non possum.
Nilominus tamen quaeremus eam : profecto immittam
Cypridis vestigatores canes argenteos.

17. GÆTULICI.

Maritimi littoris inspectrix, Venus, tibi has mitto
placentulas et tenuis dona sacrificii :
cras enim Ionii maris vastos fluctus trajiciam
properans nostræ in sinum Idothææ.
Secunda vero affulge meo et amoris et malo,
domina et thalavorum, Cypri, et littorum!

18. RUFINI.

Potius quam superbas matronas eligimus servas, nos
qui luxuriosis furtis non delectamur.
Illis quidem cutis olet unguentum, arrogansque est ferocia
et cum periculo furtivus concubitus;
his vero est gratia, et propria cutis, et lectus paratus,
pretiosis donis non insanientium.
Imitor Pyrrhum Achilles filium, qui præferbat
Hermionæ uxori ancillam Andromachen.

19. EJUSDEM.

Non amplius puerorum-amator, ut olim, sed nunc vocor

16. MARCI ARGENTARII.

Luna vides et vos flammantia sidera cæli,
Oceanii refugo quos capit unda sinu :
En nectar redolens solum me linquit Ariste :
Improba sex totos non mihi visa dies.
Scrutari certum tamen est : mittemus in illam
Cypridos, argenti pondera cusa, canes.

19. RUFINI.

Autem quidem pueri, sed nunc mea cura puellæ;

θηλυμηνής, καὶ νῦν δίσκος ἐμοὶ κρόταλον·
ἀντί δέ μοι παιδῶν ἀδδολοῦ χροῦς ἤρесе γύψου
χρώματα, καὶ φύκους ἄνθος ἐπεισόδιον.
Βοσκήσει δελφίνας ὁ δανδροκόμησ Ἐρύμανθος,
καὶ παλιὸν πόντου κῦμα θαλάσ εὐλάφους.

20. ONESTOY.

Οὔτε με παρθενικῆς τέρπει γάμος, οὔτε γεραιῆς·
τὴν μὲν ἐποικτεῖρω, τὴν δὲ καταιδέομαι.
Ἐπὶ μῆτ' ὄμφαξ, μῆτ' ἀσταφίς· ἡ δὲ πέπειρος
ἐς Κύπριδος θαλάμουσ ὄρια καλλοσύνη.

21. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Οἶα ἔλεγον, Προδίκη, « γηράσκομεν » ; οὐ προφώνουν·
« ἤξουσιν ταχέως αἱ διαλυσίφιλοι » ;
Νῦν βυτίδες καὶ θριξὶ πολλῆ καὶ σῶμα βρακῶδες,
καὶ στόμα τὰς προτέρας οὐκέτ' ἔχον χάριτας.
Μὴ τις σοί, μετέωρε, προσέρχεται, ἡ κολακείων
λίσεται; ὡς δὲ τάφον νῦν σε παρερχόμεθα.

22. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σοί με λάτριον γλυκύδωρος Ἔρωσ παρέδωκε, Βοῶπι,
ταῦρον ὑποξεύξας εἰς πόδον αὐτόμολον,
αὐτοβλήῃ, πάνδουλον, ἐκούσιον, αὐτοκλέυστον,
αἰτήσοντα πικρὴν μῆποτ' ἔλευθερίην
ἔγρι, φιλῆ, κολιῆς καὶ γήραος ὄμμα βάλοι δὲ
μῆποτ' ἐφ' ἡμετέρας ἐλπείσ βασκανίη.

23. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Οὔτως ἰπνώσαισ, Κωνόπιον, ὡς ἐμὲ ποιεῖς
κοιμᾶσθαι ψυχροῖσ τοῖσδε παρὰ προθύροισ·
οὔτως ἰπνώσαισ, ἀδικωτάτῃ, ὡς τὸν ἔραστὴν
κοιμίζεις· Ἐλέου δ' οὐδ' ὄναρ ἦντίασα.
Γείτονεσ εἰκτεῖρουσι· σὺ δ' οὐδ' ὄναρ. Ἡ κολιῆ δὲ
αὐτίκ' ἀναμνήσει ταῦτά σε πάντα κόμη.

mulierum, et nunc discus mihi est crepitaculum;
ac pro puerorum non-dolosa cute mihi placuerunt gypsi
colores, et fuci flos, *formæ* interpolatio.
Pascet delphinos arborum-coma-decorus Erymanthus,
et canus ponti fluctus veloces cervos.

20. ONESTÆ.

Neque virginis me delectant nuptiæ, neque anuis :
illius me miseret, hanc revereor.
Sit neque præcox-uva, neque passa, sed matura
venustas Cypridos thalamis est tempestiva.

21. RUFINI.

Nonne dicebam, Prodice, « Senescimus? non prænun-
« Venient cito quæ amicos-disjungunt, *rugæ* »? [tiabam,
Nunc rugæ, et canus crinis, et lacerum corpus,
et os prioribus jam carens gratiis.
Num quis, superba, ad te venit, aut adulans
precatu? *Non*, sed velut sepulcrum, nunc te præsterimus.

22. EJUDEM.

Tibi me ministrum suavium-donator Amor tradidit, Boopi,
taurum subjugans in amore spontaneum,
voluntarium, penitus-servum, libentem, proprio-jussu,
nunquam posciturum acerbam libertatem,
amica, usque ad canitiem ac senectutem; oculum autem
conjiat in spes nostras invidia. [ne unquam

23. CALLIMACHI.

Ita tu dormias, Conopion, ut me facis
dormire ad frigida hæc vestibula;
ita dormias, injustissima, ut amatorem [expertus sum.
sopis : nam misericordiam ne in-somnio quidem a te
Vicini miserantur, tu vero ne in-somnio quidem. Sed cano
aliquando admonebit horum te omnium coma.

Discus erat cordi tunc mihi, nunc crotalum.
Pro tenera vacuaque doli cute, nunc mihi gypsus
Incipit atque emittum forma placere bonum.
Delphinus jam fronde virens Erymanthus habebit,
Et celeres cervos æquora cana ferent.

20. ONESTÆ.

Sit mihi juncta toro nec anus, nec cruda puella :
Hæc miseranda mihi est, illa verenda nimis.
Ad Venerem nec acerba facit, nec passula, sed que
Matura in medio tempore forma viget.

21. RUFINI.

Non momui, Prodice, te, nostra, Senescimus? et non
Dixi, Dissidii semina jam venient,
Rugæ cumque comis pannucea pectora canis,
Quique ægre fracto traditor ore sonus.

Nemo fores adit ecce tuas, neque supplicat ullus
Jam tibi : transimus te quasi busta viri.

22. EJUDEM.

Ampla oculis, tibi me famulum dedit ipse Cupido :
Transfuga qui fueram, sub juga missus eo.
Sponte mea servus tibi sum cupiensque volonsque :
Libertas valeat : non placet illa mihi.
Constitui tuus esse, tuus canescere : tantum,
Ne spes, oro, malus fascinet has oculus.

23. CALLIMACHI.

Sit talis somnus, Conopion, et tibi, qualem
Me super hoc gelidum limen habere facis.
Sic injusta cubes, ut me requiescere cogis.
Quippe nec umbra levis de pietate tibi est.
Vicinos miseret, sed te nihil. Advenit alba,
Que te horum immemorem non sinit esse, coma.

24. * ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ψυχὴ μοι προλέγει φεύγειν πόθον Ἑλιοδώρας,
δάκρυα καὶ ζήλους τοὺς πρὶν ἐπισταμένη.
Φησὶ μὲν· ἀλλὰ φυγεῖν οὐ μοι σθένος· ἡ γὰρ ἀναιδὴς
αὐτὴ καὶ προλέγει, καὶ προλέγουσα φιλεῖ.

25. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὅσάκι Κυδίλλης ὑποκόλπιος, εἶτε κατ' ἡμαρ,
εἶτ' ἀποτολήσας ἤλυθον ἐσπέριος,
οἶδ' ὅτι πᾶρ κρημνὸν τέμνω πόρον, οἶδ' ὅτι βίπτω
πάντα κύβον κεφαλῆς αἰὲν ὑπερθεὶν ἐμῆς.
Ἄλλὰ τί μοι πλέον ἐστὶ; τί γάρ; θρασὺς, ἡδ' ὅταν ἔλκη
πάντος Ἔρωσ, ἀρχὴν οὐδ' ὄναρ οἶδε φόβον.

26. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἶτε σε κυανέσιν ἀποστίβουσαν ἔθειραις,
εἶτε πάλιν ξανθαῖς εἶδον, ἀνασσα, κόμαις,
ἴση ἀπ' ἀμφοτέρων λάμπει χάρις. Ἡ βρά γε ταύταις
θριξὶ συνοικήσει καὶ πολῆσιν Ἔρωσ.

27. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Ποῦ σοι καίνα, Μελίσσα, τὰ χρύσεια καὶ περίοπτα
τῆς πολυθρυλήτου κάλλεα φαντασίης;
ποῦ δ' ὄφρυες, καὶ γαῦρα φρονήματα, καὶ μέγας αὐχὴν,
καὶ σοβαρῶν ταρσῶν χρυσοφόρος σπατάλη;
Νῦν πενιχρῆ ψαφάρη τε κόμη, παρὰ ποσσὶ * τραγεία,
ταῦτα τὰ τῶν σπαταλῶν τέρματα παλασκίδων.

28. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νῦν μοι «χαῖρε» λέγεις, ὅτε σου τὸ πρόσωπον ἀπῆλ-
καῖνο, τὸ τῆς λύγδου, βάσκανε, λειότερον [θεν
νῦν μοι προσπαίζεις, ὅτε τὰς τρίχας ἡφάνικας σου,
τὰς ἐπὶ τοῖς σοβαροῖς αὐχέσι πλαζομένας.

24. PHILODEMI.

Mens ab amore mihi caveam monet Heliodoræ,
Conscia quos æstus senserit et lacrymas.
Recta monet: sed nulla fuga est: namque absque pudore
Et monet et contra quam monet ipsa facit.

25. EJUSDEM.

Sum quoties ausus Cydilles, tempore lucis,
Tempore vel furvæ noctis, adire sinus;
In scopulos recta ferri scio, jactaque nostro
Quin sit non dubium est alea de capite.
Sed quid agam? fera res amor et simul undique cepit
Flare, nec in somnis novit habere metum.

26. INCERTI.

Sæpe mihi nigris visa es regina capillis,

24. PHILODEMI.

Anima mihi præcipit fugere amorem Heliodoræ,
lacrimarum ac studiorum memor priorum.
Dicit quidem; sed fugiendi non est mihi vis; quippe impu-
ipsa et præcipit hoc, et præcipiens amat. [dens

25. EJUSDEM.

Quoties Cydillæ sub-sinum, seu die,
sive audentior veni vespertinus,
novi me juxta præcipitium inire viam, novi me jacere
omnes talos de capite semper meo. [trahit
Sed quid me juvat? quid enim? audax Amor, et quando
quovis, priorsus ne in-somnio quidem novit metum.

26. ANONYMI.

Sive te cyaneis splendentem crinibus,
sive rursus flavis, domina, videbam comis,
par ab utrisque fulget gratia. Sane cum hisce
crinibus habitabit etiam canis Amor.

27. RUFINI.

Ubi sunt tibi, Melissa, istæ aureæ et valde-consp. cunæ
celebris speciei venustates?
et ubi supercilia, et fastosi spiritus, et elata cervix,
superborum pedum auratum-gestans luxuria?
Nunc pauperculæ est et sordida coma et ante pedes...
hic luxuriosarum finis concubinarum.

28. EJUSDEM.

Nunc mihi «Salve» dicis, quum tua facies abiit
illa, illa lygdo, o invidiose, lævior;
nunc mihi alludis, quum crines abstulisti tuos,
qui superbas cervices circumerrant.

Sæpe etiam flava conspicienda coma.
Dispare sub cultu par est tibi gratia: crines
Hos, ego, nec cauos, credo, relinquet Amor.

27. RUFINI.

Fortunæ radians ubi fulgor et inclita forma,
Fundorum pretiis culta, Melissa, tibi?
Cumque superciliis fastidia, rectaque cervix,
Et circum niveos aurea vincla pedes?
Pauper es et squallens subter, calvastra superque:
Iste sequi finis scorta superba solet.

28. EJUSDEM.

Invida, dicis ave mihi nunc, cum vultus abivit,
Marmore qui Pario purior ante fuit.
Arrides eadem mihi nunc, cum cernere non est
Amplius effusas per tua colla comas.

Μηκέτι μοι, μετέωρε, προσέρχαιο, μηδὲ συνάντα·
ἀντὶ ῥόδου γὰρ ἐγὼ τὴν βάτον οὐ δέχομαι.

29. ΚΙΛΑΑΚΤΟΡΟΣ.

Ἄδὲ τὸ βινεῖν ἐστὶ· τίς οὐ λέγει; ἀλλ' ἔταν αἰτῆ
γαλκὸν, πικρότερον γίνεται ἔλλαβερόν.

30. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Πάντα καλῶς, τό γε μὴν, χρυσῆν ἔτι τὴν Ἀφροδίτην,
ἔσομαι καὶ πάντων εἶπεν ὁ Μαιονίδαο.

Ἦν μὲν γὰρ τὸ χάραγμα φέρης, φίλος, οὔτε θυρωρὸς
ἐν ποσίν, οὔτε κύων ἐν προθύροις δέδεται·
ἦν δ' ἐτέρως ἔλθης, καὶ ὁ Κέρβερος. Ἄ πλεονέκται,
ὡ πλούτων, πενήνῃ δ' ὡς ἀδικεῖτε μόνον.

31. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χρῆσας ἦν γενεῇ καὶ χάλκεος ἀργυρῆ τε
πρόσθεν· παντοίῃ δ' ἡ Κυθήρεια τανῦν,
καὶ χρυσῶν τίει, καὶ χάλκεον ἀνδρ' ἐφίλησεν,
καὶ τοὺς ἀργυρέους οὐ ποτ' ἀποστρέφεται.
Νέστωρ ἢ Παφίη. Δοκέω δ' ἔτι καὶ Δανάη Ζεὺς
ὡ χρυσὸς, χρυσῶς δ' ἦλθε φέρων ἑκατόν.

32. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ποιεῖς πάντα, Μέλισσα, φιλανθέος ἔργα μελίσσης·
οἶδα καὶ ἐς κραδίην τοῦτο, γύναι, τίθειμαι.
Καὶ μέλι μὲν στάζεις ὑπὸ χειλέσιν ἡδὺ φιλεῖσα·
ἦν δ' αἰτῆς, κέντρῳ τύμμα φέρεις ἄδικον.

33. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Ἐς Δανάην ἔβρευσας, Ὀλύμπιε, χρυσὸς, ἔν' ἡ παῖς
ὡς δώρῳ κεισθῆ, μὴ τρέσῃ ὡς Κρονίδην.

34. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὁ Ζεὺς τὴν Δανάην χρυσοῦ, καγὼ δὲ σὲ χρυσοῦ·
πλείονα γὰρ δοῦναι τοῦ Διὸς οὐ δύναμαι.

35. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Πυγὰς αὐτὸς ἔκρινα τριῶν· εἴλοντο γὰρ αὐταί,

Stulta nec accedas, moneo, nec te obvia monstres :
Pro tenera spinam non ego sumo rosa.

30. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Omnia Mæonides cecinit bene : nil tamen umquam
Tam bene, quam quando est aurea dicta Venus.
Si tuleris nummos, nullus te janitor intus
Ire vetat, vincetus nec canis ante fores.
Si nihil, ipse fugat vos Cerberus. O periniosæ
ΑΥΤΗΟΛΟΓΙΑ. I.

Ne amplius, o celse, ad me accede, neu veni-obviam :
pro rosa enim ego rubum non accipio.

29. CILLACTORIS.

Suave est futuere; quis negat? sed quando poscit
æra, amarius fit helleboro.

30. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Cuncta pulchre, hoc vero, auream quod Venerem dixit,
eximie præ omnibus dixit Mæonides.

Quum enim signatum fers, es amicus, neque janitor
impedit, neque canis tibi in vestibulis alligatus est;
sin autem aliter venisti, ipse Cerberus tibi est. O avari,
non opes, sed pauperiem solum quanta afficitis-injuria!

31. EJUSDEM.

Aureum fuit genus et æneum argenteumque
antehac; omnigena vero est Cytherea nunc,
et aureum honorat et æneum virum osculatur,
et argenteos nunquam aversatur.
Nestor Paphia est. Puto autem, ad Danaen quoque Jovom
non aurum, sed aureos centum ferentem venisse.

32. MARCI ARGENTARI.

Facis omnia, Melissa, opera florum-amantis *melissæ*
scio, et in pectus, o mulier, hoc demitto : [(apis),
Et mel quidem stillas sub labiis suaviter osculans;
sed quando poscis, aculeo ictum infers iniquum.

33. PARMENIONIS.

In Danaen fluxisti aurum, Olympic, ut puella
velut dono moveatur, non tremat ut te Saturnium.

34. EJUSDEM.

Juppiter Danaen auro *habuit*, et ego quoque te auro :
plus enim dare quam Juppiter non possum.

35. RUFINI.

Pygas ipse judicavi trium : ceperant enim ipsæ *judicem*,

Divitiæ, facitis quot mala pauperibus!

33. PARMENIONIS.

Aureus in Danaen fluxti, ne territa tamquam
A Jove, sed tamquam munere flexa daret.

34. EJUSDEM.

Ut Danaen auro quæsit Juppiter, auro
Sic ego te. Possem qui dare plura Jove?

δείξασαι γυμνὴν ἀστεροπὴν μελέων.
 Καί β' ἢ μὲν τροχαλοῖς σφραγιζομένην γελασίνοις
 λευκῇ ἀπὸ γλουτῶν ἤνθειεν εὐαφίη·
 τῆς δὲ διαιρομένης φοινίσσεται γιονέη σὰρξ,
 πορφυρέοιο βόδου μάλλον ἐρυθρότερη·
 ἢ δὲ γαληνιώσα χαράσσειτο κύματι κωφῷ,
 αὐτομάτῃ τρυφερῷ χρωτὶ σαλευομένη.
 Εἰ ταύτας δ' κριτῆς ὁ θεῶν ἐθεήσατο πυγὰς,
 οὐκέτ' ἂν οὐδ' εἰσιδεῖν ἤθελε τὰς προτέρας.

36. TOY ΑΓΓΟΥ.

Ἦρισαν ἀλλήλαια Ῥοδόπη, Μελίτη, Ῥοδόκλαια,
 τῶν τρισσῶν τίς ἔχει κρείσσονα μηρίονη,
 καί με κριτὴν εἶλοντο· καὶ ὡς θεαὶ αἱ περίβλεπτοι
 ἔστησαν γυμναί, νέκταρι λειδόμεναι.
 Καὶ Ῥοδόπης μὲν ἔλαμπε μέσος μηρῶν πολύτιμος
 οἷα ῥοδὸν πολλῷ σχιζόμενος Ζεφύρω.....
 Τῆς δὲ Ῥοδοκλείης ἄλω ἴσος, ἕρμομέτωπος,
 οἷα καὶ ἐν νηῷ πρωτογλυφῆς ἕσανον.
 ἀλλὰ σαφῶς ἂ πέπονθε Πάρις διὰ τὴν κρίσιν εἰδῶς,
 τὰς τρεῖς ἀθανάτας εὐθὺ συνεστεράνουν.

37. TOY ΑΓΓΟΥ.

Μήτ' ἰσχνὴν λίην περιλάμβανε, μήτε παχεῖαν·
 τούτων δ' ἀμφοτέρων τὴν μέσότητα θέλε.
 Τῇ μὲν γὰρ λείπει σαρκῶν χύσις, ἢ δὲ περισσὴν
 κέκτηται· λείπον μὴ θέλε, μηδὲ πλεόν.

38. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Εὐμεγέθης πείθει με καλὴ γυνή, ἂν τε καὶ ἀκμῆς
 ἄπτη, ἂν τε καὶ ἤ, Σιμίλε, πρεσβυτέρη.
 Ἢ μὲν γὰρ με νέα περιλήφεται ἢν δὲ παλεύη
 γραῖά με καὶ ῥυση, Σιμίλε, λειγάζεται.

39. TOY ΑΓΓΟΥ.

Οὐκ ἀποθνήσκειν δεῖ με; τί μοι μέλει, ἦν τε ποδα-
 ἦν τε δρομαεὺς γεγωνῶς εἰς Ἄϊδην ὑπάγω; [γρὸς
 πολλοὶ γὰρ μ' ἀροῦσιν. Ἐὰ χωλὸν με γενέσθαι·
 τῶνδ' ἕνεκεν γὰρ ἴδ' ὡς οὐπὸτ' εἴω θιάσους.

35. RUFINI.

* * * * *
 Cui patuere deæ, clunes si cerneret istas,
 Numquam respiceret quas habuere deæ.

36. EJUSDEM.

Certabant Rhodope, Melite, Rhodoclea puellæ,
 Cui femoris pulchri gratia prima foret.
 Judice me steterunt spectandæ more dearum,

monstrantes nudum fulgorem membrorum.
 Et una quidem, rotundis signata gelasinis,
 candido natium florebat mollique-contactu;
 illius autem divaricatæ rubescebat nivea caro,
 purpurea rosa magis rubicundior;
 tertia tranquilla-in-superficie sulcabatur fluctuatione muta,
 sponte delicata cute palpans.
 Si hasce judex ille dearum spectavisset clunes,
 ne aspiceret quidem amplius vellet priores.

36. EJUSDEM.

Certarunt inter se Rhodope, Melite, Rhodoclea,
 quænam ex tribus habeat potioem lumbum;
 ac me judicem elegerant; et ut deæ illæ speciosæ,
 steterunt nudæ, nectare delibutæ. [spectabilis,
 Et Rhodopes quidem effulgebat medius inter-femora
 velut rosarium valido scissum zephyro.....
 Rhodocleæ autem vitro similis, uda-fronte,
 velut in templo recens-sculpta imago.
 At bene gnarus eorum quæ Paris perpressus-est ob judi-
 tres immortales illas ego statim simul-coronavi. [cium,

37. EJUSDEM.

Neque macilentam nimis amplectere, neque pinguem,
 illarum vero ambarum quod est-medium cupias.
 Illi enim deest carnis copia, hæc vero nimiam
 habet. Quod-deficit ne cupias, neu nimium.

38. NICARCHI.

Procera pellicit me formosa mulier, seu flore-ætatis
 gaudeat, seu sit etiam, Simule, senior.
 Juvenis enim me circumplectetur; si vero allicit
 anus me et rugosa, Simule, fellabit.

39. EJUSDEM.

Non est moriendum mihi? Quid ad me, sive podagricus
 sive cursor ad Inferos pergo?
 multi enim tum me tollent. Sine claudum me fieri:
 ob hoc quidem vide me minime jam renunciare thiasis.

Quodque illis deesset, nil nisi nectar erat.
 Arbitrium Paridis me terruit: hinc tribus illis
 Cælitibus per me cuique corona data est.

39. ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Quidquid agam, mors certa manet. Refertne podager,
 An cursor Ditis limina nigra petam?
 Multi me tollent. Fiam sine claudus: ob illud
 Ne dulces thiasos sit mihi deserere.

40. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῆς μητρὸς μὴ ἄκουε, Φιλουμένη· ἦν γὰρ ἀπέλω
καὶ ὅω ἄπαξ ἔξω τὸν πόδα τῆς πόλεως,
τῶν καταπαιζόντων μὴ σχῆς λόγον, ἀλλά γ' ἐκείνοις
ἐμπαίξασ', ἄρξαι πλείον ἐμοῦ τι ποιεῖν·
πάντα λίθον κίνει. Σαυτὴν τρέφε, καὶ γράφε πρὸς με
εἰς ποίην ἀκτὴν εὐφρόσυνον γέγονας.
Εὐτακτεῖν πειρῶ· τὸ δ' ἐνοίκιον, ἦν τι περισσὸν
γίνεται, καὶ ἐμοὶ φρόντισον ἱμάτιον.
Ἦν ἐν γαστρὶ λάβης, τέκε, ναὶ τέκε· μὴ θορυβηθῆς·
εὐρήσει πόθεν ἔστ', ἔλθων ἐς ἤλικίην.

41. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Τίς γυμνὴν οὕτω σε καὶ ἐξέβαλεν καὶ ἔδειρεν;
τίς ψυχὴν λιθίνην εἶχε, καὶ οὐκ ἔβλεπε;
Μοῦχον ἴσως ἤβρηκεν ἀκαίρως κείνος ἐσελθών.
Γινόμενον· πᾶσαι τοῦτο ποοῦσι, τέκνον.
Πλὴν ἀπὸ νῦν, ὅταν εἰς τις ἔσω, κείνος δ' ὅταν ἔξω,
τὸ πρόθυρον σφήνου, μὴ πάλι ταῦτό πάθης.

42. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μισῶ τὴν ἀφελῆ, μισῶ τὴν σώφρονα λίαν·
ἡ μὲν γὰρ βραδέως, ἡ δὲ θέλει ταχέως.

43. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐξβάλλει γυμνὴν τις, ἐπὶν εὖρη ποτὲ μοιχόν,
ὡς μὴ μοιχεύσας, ὡς ἀπὸ Πυθαγόρου;
Εἶτα, τέκνον, κλαιούσα κατατρήψεις τὸ πρόσωπον,
καὶ παραριγώσεις μαινομένου προθύρου;
ἐμαῖται, μὴ κλαίε, τέκνον· χερήσομεν ἄλλον,
τὸν μὴ καὶ τὸ βλέπειν εἰδότα καὶ τὸ δέρειν.

44. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λέμβιον, ἡ δ' ἑτέρα Κερκούριον, αἱ δὴ ἑταῖραι
αἰὲν ἐφομοῦσιν τῷ Σαμίων λιμένι.

40. EJUSDEM.

Matri ne auscultas, Philumena. Quando enim abiero,
et posuero semel pedem extra urbem,
irridentium ne habeas rationem, sed tu illis
illudens, incipe plus quam ego proficere :
omnem lapidem move. Nutri te, et scribe mihi,
in quam acta letitiis-plena adfuersis.
Modestiam-præferre tenta; sed mercedem-habitationis,
sit, et mihi prospice vestem. [si quid reliqui,
Si ventrem ferre-incipias, pare, pare inquam : ne sis anxia :
inveniet ille ex-quo sit, quum pervenerit-ad pubertatem.

41. RUFINI.

Quis ita nudam te ejecit ac verberavit?
quis animam lapideam habuit, nec videbat-oculis?
Mœchum fortasse reperit ille, intempestive ingressus :
Fit hoc; omnes-mulieres hoc faciunt, filia.
Verum ab hodierno-die, si quis intus est, et ille si foris,
vestibulo pessulum-injice, ne rursus idem patiaris.

42. EJUSDEM.

Odi facilem, odi castam nimis :
hæc enim tarde, illa autem vult cito.

43. EJUSDEM.

Ejecitne quisquam uxorem nudam, si quando mœchum
invenit, quasi nunquam mœchatus, quasi Pythago-
Tum tu, filia, plorans pessumdabis faciem, [reus?
et algebis-apud insani vestibula?
Absterge lacrimas, ne plora, filia; et inveniemus alium,
qui haud sciat et videre et mulcare.

44. EJUSDEM.

Lembion, atque altera Cercurion, duæ meretrices,
semper stationem-habent in Samiorum portu.

40. EJUSDEM.

* * * * *

Ut tu temet alas? nihil umquam parce movere,
Euphrosynum, et quo sis littore, scribe mihi.
Composite gere te : fac possit pensio solvi :
Tum si quid superest, et mihi tegmen eme.
Si carpias utero, segura fer et pare : ad annos
Venerit, unde loci venerit, inveniet.

41. RUFINI.

Ille quis est, nudam qui te expulit atque cecidit?
Qui facere hoc potuit, saxeus ille fuit.
An reperit veniens alieno tempore mœchum?

Humanum est, fieri denique, nata, solet.
Sed posthac intus quoties erit ille, vir extra,
Claude fores; rursus ne patiaris idem.

42. EJUSDEM.

Nec nimium simplex mihi sit, nec casta puella :
Hæc nimium tarde nam dat, et illa cito.

43. EJUSDEM.

Estne ob adulterium nudam qui eliminet, ipse,
Pythagorista velut, purus adulterii?
Tunc ideo plorans lacerabis, filia, vultum,
Frigoraque insani pro fore dura fores?

Ἄλλὰ, νέοι, πανδημί τὰ ληστρικά τῆς Ἀφροδίτης
φεύγετ' ὁ συμμίξας καὶ καταδὸς πίεται.

45. ΚΙΛΑΑΚΤΟΡΟΣ.

Παρθενικά κούρα τὰ ἄ κέρματα πλείονα ποιεῖ,
οὐκ ἀπὸ τῆς τέχνας, ἀλλ' ἀπὸ τῆς φύσιος.

46. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

α. Χαῖρε σύ. β. Καὶ σύ γε χαῖρε. α. Τί δεῖ σε καλεῖν;
[β. Σὲ δέ; α. Μὴ πο
τοῦτο * φιλόσπουδος. β. Μὴ γε σύ. α. Μὴ τιν' ἔχεις;
β. Ἄει τὸν φιλέοντα. α. Θέλεις ἅμα σήμερον ἡμῖν
δειπνεῖν; β. Εἰ σὺ θέλεις. α. Εὖγε πόσου παρέση;
β. Μηδὲν μοι προδίδου. α. Τοῦτο ξένον. β. Ἄλλ'
[δσον ἄν σοι
κοιμηθέντι δοκῆ, τοῦτο δός. α. Οὐκ ἀδικεῖς. [ῥῆεις;
Ποῦ γίνῃ; πέμψω. β. Καταμάνθανε. α. Πηνίκα δ'
β. Ἦν σὺ θέλεις ὄρην. α. Εὐδὺ θέλω. β. Πρόσαγε.

47. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Πολλάκις ἠρπασάμην σε λαδῶν ἐν νυκτὶ, Θάλεια,
πληρώσαι θαλερῆ θυμὸν ἐρωμανῆ;
νῦν δ' ὅτε [μοι] γυμνῆ γλυκεροῖς μελέεσαι πέπλησαι,
ἔκλυτος ὑπναλέω γυῖα κέμηκα κόπω.
Θυμὲ τάλαν, τί πέπονθας; ἀνέγρευ, μηδ' ἀπόκαμνε·
ζητήσεις ταύτην τὴν ὑπερευτυχίην.

48. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

*Ὄμματα μὲν χρύσεια, καὶ υαλόεσσα παρεῖθ',
καὶ στόμα πορφυρῆς τερπνότερον κάλυκος,
δειρῆ λυγδινῆ, καὶ στήθεα μαρμαίροντα,
καὶ πόδες ἀργυρῆς λευκότεροι Θέτιδος.
Εἰ δέ τι καὶ πλοκαμίσι διαστίλθουσιν ἄκανθαι,
τῆς λευκῆς καλάμης οὐδὲν ἐπιστρέφομαι.

49. ΓΑΛΛΟΥ.

*Ἡ τρισι λειτουργοῦσα πρὸς ἓν * τάχος ἀνδράσι Λύδη,
τῷ μὲν ὑπὲρ νηδῶν, τῷ δ' ὑπὸ, τῷ δ' ὀπιθεν,
εἰσδέχομαι φιλόπαῖδα, γυναικομανῆ, φιλυθριστήν.
Εἰ σπυδεῖς, ἔλθων σὺν δυοῖ, μὴ κατέχου.

50. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

*Καὶ πενίη καὶ ἔρωσ δύο μοι κακὰ· καὶ τὸ μὲν οἶσω

At vos, o juvenes, cunctim prædatorias-naves Veneris
fugite : qui accessit etiam mersus mare bibet.

45. CILLACTORIS.

Virgo puella suos nummulos multiplicat,
non ab arte, sed a natura.

46. PHILODEMI.

a. Salve tu. b. Et tu quidem salve. a. Quo oportet te
[vocare? b. Ac te? a. Nondum
hoc nimis propera. b. Ne tu certe. a. Nunquam habes?
b. Semper eum qui amet. a. Visne una hodie nobiscum
cœnare? b. Si tu vis. a. Euge! quanti aderis?
b. Nihil mihi in-antecessu-des. a. Hoc novum. b. Sed,
[quantum tibi
post-concubitum videbitur, hoc da. a. Non injuria es.
Ubi habitas? mittam. b. En! disce. a. Quando autem ve-
b. Qua tu vis hora. a. Statim volo. b. Præi. [nies?

47. RUFINI.

Sæpe votis-expetivi ut te amplexus per noctem, Thalia,
explerem animum florente amoris-insania :
nunc autem, quum nuda mihi dulcibus membris accubas,
solutus veteriosa languo lassitudine.
Miser anime, quid passus es? expergiscere, neu fatiscas :
quæres aliquando hanc supremam-felicitatem!

48. EJUSDEM.

Lumina sunt aurea, et vitrea gena,
et os purpurea delectabilius calyce (rosâ),
collum lygdineum, et pectus splendens,
et pedes argentea albiores Thetide.
Quodsi paullum inter-capillos tralucet dumî (cani),
albam stipulam minime curo.

49. GALLI.

Tribus inservens ad unum lectum (?) viris Lyde,
huic supra ventrem, illi subter, alii a postico, [rem.
« Admitto, inquit, pædiconem, mulierosum, irrumato-
Etiam si festinas, ingressus cum duobus, ne abatineas. »

50. ANONYMI.

Et paupertas et amor duo mihi mala; et alterum feram

Invenies alium (deterge et comprime fletus)
Qui nec te cædat, filia, nec videat.

48. RUFINI.

Aureus est oculis decor, et gena proxima vitro,

Et rubor est ori qui solet esse rosis.
Pectus habet radios, et vincit marmora cervix,
Sunt, Thetidos quales vix reor esse, pedes.
Quod si per medios fundit se spina capillos,
Hac ego nil alba terreor a stipula.

κούφας πῦρ δὲ φέρειν Κύπριδος οὐ δύναμαι.

51. ΔΑΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἡράσθην, ἐφίλων, ἔτυχον, κατέπραξ', ἀγαπῶμαι
τίς δέ, καὶ ἤς, καὶ πῶς, ἡ θεὸς οἶδε μόνη.

52. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Εἰς Ἀρσινόην ἑταίραν Σωσιπάτρου.

Ὅρκον κοινὸν Ἔρω· ἀνεθήκαμεν ὄρκος ὁ πιστὴν
Ἀρσινόης θέμενος Σωσιπάτρω φίλῃν.
Ἄλλ' ἢ μὲν ψευδὴς κενὰ δ' ὄρκια, τῷ δ' ἐφυλάχθη
ἡμερος ἢ δὲ θεῶν οὐ φανερὴ δύναμις.
Θρήνος, ὦ Ὑμέναιε, παρὰ κληῖσιν ἀκούσαι
Ἀρσινόης, παστῶ μεμφάμενος προδότῃ.

53. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡ πῦθνή μ' ἔτρωσεν Ἀριστονόη, φίλ' Ἄδωνι,
κοψαμένη τῇ σῇ στήθεα πὰρ καλύβη.
Εἰ δώσει ταύτην καὶ ἐμοὶ χάριν, ἦν ἀποπνεύσω,
μὴ πρόφασις, σύμπλουν σύμμε λαδὼν ἀπάγου.

54. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μήποτε γαστροβαρῆ * πρὸς σὸν λέγος ἀντιπρόσωπον
παιδογόνῳ κλίνης Κύπριδι τερπόμενος.
Μεσσοῖ γὰρ μέγα κύμα καὶ οὐκ ὀλίγος πόνος ἔσται,
τῆς μὲν ἔρεσσομένης, σοῦ δὲ σαλευομένου.
Ἄλλὰ πρὶν στρέψας ῥοδοειδέϊ τέρπεο πυγῇ,
τὴν ἄλοχον νομίσας ἀρεσνόπαιδα Κύπριν.

55. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δωρίδα τὴν ῥοδοπυγον ὑπὲρ λεγῶν διατείνας
ἔβησιν ἐν γλοαροῖς ἀθάνατος γέγονα.
Ἢ γὰρ ὑπερφύεσσι μέσον διαβάσά με ποσσίν,
ἦνυσεν ἀκλινέως τὸν Κύπριδος ὀδύχον,
ἄμμασι νοθρὰ βλέπουσα· τὰ δ' ἤτε πνεύματι φύλλα,
ἀμφισαλευομένης, ἔτρεμε πορφύρεα,
μέγρις ἀπεσπείσθη λευκὸν μένος ἀμφοτέροισιν,
καὶ Δωρίς καρέτοις ἐξεχύθη μέλεσι.

56. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐκμαίνει χεῖλιθ με ῥοδόχροα, ποικιλόμυθα,
ψυχστακῆ στόμακος νεκταρίου πρόθυρα,
καὶ γλῆναι λαοσίαισιν ὑπ' ὀφρύσιν ἀστράπτουσαι,
σπλάγγων ἡμετέρων δίκτυα καὶ παγίδες,

51. INCERTI.

Exarsi, petii, tenui, successit, amat me.
Quis, quæ, quomodo? scit dea sola Venus.

52. DIOSCORIDÆ.

Me furiant, animumque liquant arguta labella,

facile, sed Cypridis ignem ferre non possum.

51. ANONYMI.

Amavi, osculabar, consecutus sum, patravi, amor :
sed quænam, et cuius, et quomodo, dea scit sola.

52. DIOSCORIDIS.

In Arsinoen, Sosipatri amicam.

Juramentum commune Amori dedicavimus; juramentum
Arsinoes spondens Sosipatro amicitiam. [fidelem
At illa mendax, vanaque jurejuranda; sed ab hoc custo-
amor; deorum autem non conspicua potestas. 'ditus est
Gemitus, o Hymenæe, pro foribus audias
Arsinoes, thalamum incusans proditorem.]

53. EJUSDEM.

Suada me vulneravit Aristonoe, care Adoni,
plangens tuam pectora ad pergulam.
Si præstabit hanc etiam mihi gratiam, quum exspiravero,
haud mora, convectorem tecum me sumens abduc.

54. EJUSDEM.

Ne unquam utero-gravidam, accedens lectum, adversam
inclines liberdm-procreatrice venere te-oblactans :
in-medio enim ingens fluctuatio nec parvus labor erit,
remigante illa, teque jactato.
Sed antea conversæ roseis gaude natibus,
uxorem reputans masculam esse venerem.

55. EJUSDEM.

Doridem roseis-natibus super cubile ubi-distendi,
membris in virentibus immortalis sum-factus. [bus
Illa enim pulcherrimis medium varicitus inscendens pedi-
absolvit recta Veneris stadium,
oculis languidum tuens; hi autem, velut vento folia,
dum-crebra-subsilit, tremebant purpurei,
donec effusum est album robur ambobus,
et Doris solutis fusa-jacuit membris.]

56. EJUSDEM.

Insanire-faciunt labra me rosea, variorum-sermonum,
animam-resolventia oris nectarei vestibula,
et pupulæ crinitis sub superciliis fulgurantes,
viscerum nostrorum retia et laquei,

Oris nectarei limina picta rosis :

Quique superciliis rutili cobibentur ocelli,

Subdola visceribus retia tensa meis :

Lacteolæque pares tumidæ, res blanda, papillæ,

Major purpureis queis decor est foliis.

Sed quid nos canibus juvat ossa ostendere? quam nil

Celatum maneat, testis arundo Midæ.

καὶ μαζοὶ γλαρόντες, ἐύζυγες, ἡμερόντες,
εὐφυέες, πάσης τερπνότεροι κάλυκος.
Ἄλλὰ τί μὴνώ κυσὶν ὀστέα; μάρτυρές εἰσιν
τῆς ἀθυροστομίας οἱ Μίδεοι κάλαμοι.

57. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Τὴν πυρὶ * νηχομένην ψυχὴν ἂν πολλάκι καίης,
φεύζετ', Ἔρωσ· καυτὴ, σγέτιλι', ἔχει πτέρυγας.

58. ΑΡΧΙΟΥ.

Νήπι' Ἔρωσ, πορθεὶς μὲ τὸ κρήγυον· εἰς μὲ κένωσον
πᾶν σὺ βέλος, λοιπὴν μηκέτ' ἀφείς γλυφίδα,
ὡς ἂν μοῦνον ἔλοις ἰοῖς ἐμὰ, καὶ τινα χρῆζων
ἄλλον οἴστεῦσαι, μηκέτ' ἔχοις ἀκίδα.

59. ΤΟΥ ΑΓΓΟΥ.

Φεύγειν δαί τὸν Ἔρωτα; κενὸς πόνος· οὐ γὰρ ἀλύξιμ
πεζὸς ὑπὸ πτηνοῦ πικνὰ διωκόμενος.

60. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Παρθένος ἀργυρόπεζος ἐλοῦετο, χρύσεια μαζῶν
χρωτὶ γαλακτοπαγεῖ μῆλα διανομένη·
πυγαὶ δ' ἀλλήλαις περιηγέες εἰλίσσοντο,
ὑδατος ὑγροτέρῳ χρωτὶ σαλευόμεναι.
Τὸν δ' ὑπεροιδαίνοντα κατέσκεπε πεπταμένη χεὶρ
οὐχ ἔλον Εὐρώταν, ἀλλ' ἔσον θύδνατο.

61. ΤΟΥ ΑΓΓΟΥ.

Τῆ κυανοβλεφάρῳ παίζων κόνδακα Φιλίππη,
ἐξ αὐτῆς κραδίης ἡδὺ γελᾶν ἐπόου·
« Δώδεκά σοι βέβληκα, καὶ αὔριον ἄλλα βαλῶ σοι,
« ἢ πλέον, ἢ ἐ πάλιν δώδεκ' ἐπιστάμενος. »
Εἶτα κλεψουμένη * ἤλθεν· γελᾶσας δὲ πρὸς αὐτήν·
« Εἶθε σε καὶ νύκτωρ ἐργομένην ἐκάλου. »

62. ΤΟΥ ΑΓΓΟΥ.

Οὕτω σου τὸ καλὸν χρόνος ἐσβασεν, ἀλλ' ἔτι πολλὰ
λείψανα τῆς προτέρης σώζεται ἡλικίης,
καὶ γάρ τιτες μίμνουσιν ἀγήρασι, οὐδὲ τὸ κάλλος
τῶν ἰλαρῶν μῆλων ἢ ῥόδου ἐξέφυγεν.
Ἦ πάσσους κατέπλεξε τὸ πρὶν θεοσίκελον ἄνθος,
[ἤνικα πρωτοβόλων λάμπεν ἀπὸ βλεφάρων.]

63. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἀντιγόνη, Σικελὴ πάρος ἦσθά μοι· ὡς δ' ἐγενήθης
Ἀίτωλῃ, καγὼ Μῆδος ἰδοῦ γέγονα.

mammæque lactæ, bene-jugatæ, gratia-plenæ,
formosæ, omni suaviore floris calyce.
At cur indico canibus ossa? testes sunt
garrulitatis illi Midæ calami.

57. MELEAGRI.

Flammæ innatantem (?) animam si sæpius uras,
fugiet, Amor; et ipsa, miselle, habet alas.

58. ARCHIÆ.

Parvule Amor, vastas me ex vero : in me exhauri
omne tu telum, reliquam minime linquens sagittam,
ut solum conficias spiculis meme, et quendam cupiens
alium ferire, jam non habebas cuspidem.

59. EJUSDEM.

Fugere oportet Amorem? vanus labor : non enim effugiam
pedes alatum, usque persequentem.

60. RUFINI.

Virgo argenteis-pedibus lavabat, aurea mammarum
cute lacti-alligato-simili non a irrigans;
clunesque invicem rotundæ torquebantur,
undis undosiore cute agitatae.
Extuberantem vero obtegebat expansa manus
Eurotam, non totum, sed quantum poterat.

61. EJUSDEM.

Cum nigra-oculis ludens condacem Philippa,
ex ipso corde suaviter ridere eam feci :
« Duodecim tibi jactus-misi, et cras alios mittam tibi,
aut plus, aut rursus duodecim, peritus. »
Dein jussa venit; ridensque ego ad eam,
« Utinam te etiam noctu venientem invitassem! »

62. EJUSDEM.

Nondum tibi pulchritudinem tempus exstinxit, sed adhuc
reliquiæ prioris servantur ætatis; [multæ
et gratiæ manent non senescentes, neque venustas
e lætis mammis aut rosario evanuit.
Oh! quot-viros adussit pristinus ille divinus flos,
[quando prima-tela-jaculantibus fulgebat ex oculis!]

63. MARCI ARGENTARII.

Antigone, Sicula prius eras mihi; ut vero facta es
Ætola, et ego Medus en sum factus.

64. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Νίψε, χαλαζοβόλει, ποίει σκότος, αἶθε, κεραύνου,
πάντα τὰ πορφύροντ' ἐν χθονὶ σεῖς νέφη.
Ἦν γάρ με κτείνης, τότε παύσομαι· ἦν δέ μ' ἀφῆς ἕην,
καὶ διαθείς τούτων χείρονα, κωμάσομαι·
Ἰλαίε γάρ μ' ὁ κρατῶν καὶ σοῦ θεός, ὃ ποτε πεισθείς,
Ζεῦ, διὰ χαλκίων χρυσὸς ἔδους θαλάμων.

65. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Αἰετὸς ὁ Ζεὺς ἦλθεν ἐπ' ἀντίθεον Γανυμήδην,
κύκνος ἐπὶ ξανθὴν μητέρα τὴν Ἑλένης.
Οὕτως ἀμφοτέρ' ἐστὶν ἀσύγκριτα· τῶν δύο δ' αὐτῶν
ἄλλος ἄλλο δοκεῖ κρεῖσσον, ἐμοὶ τὰ δύο.

66. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Εὐκαίρως μονάσασαν ἰδὼν Προδίκην ἱκέτευον,
καὶ τῶν ἀμβροσίων ἀψάμενος γονάτων,
« Σῶσον, ἔφην, ἄνθρωπον ἀπολλύμενον παρὰ μικρὸν,
« καὶ φεῦγον ζωῆς πνεῦμα σύ μοι χάρισαι. »
Ταῦτα λέγοντος ἔκλαυσεν ἀποψήσασα δὲ δάκρυ,
ταῖς τρυφεραῖς ἡμᾶς χερσὶν ὑπεξέβαλεν.

67. ΚΑΠΙΤΩΝΟΣ.

Κάλλος ἄνευ χαρίτων τέρπει μόνον, οὐ κατέχει δὲ,
ὡς ἄτερ ἀγκίστρου νηχόμενον δέλεαρ.

68. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ, οἱ δὲ ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ ΤΟΥ ΠΟΝΤΙΚΟΥ.

Ἦ τὸ φιλεῖν περιγράφον, Ἔρωσ, δλον, ἢ τὸ φιλεῖσθαι
πρόσθεσ, ἔν' ἢ λύσης τὸν πόθον, ἢ κεράσης.

69. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Παλλὰς ἐσαθρήσασα καὶ Ἥρῃ χρυσοπέδιλος

64. ASCLEPIADE.

Fac tenebras, sævi nive, grandine, et igne corusca :
Cuncta super terras nubila nigra quate :
Desino si occidis : sin tractas me male vita
Sospite, pergo meæ visere limen heræ.
Nam trahit ille deus, quo tu cogente pluebas,
Juppiter, æratos aureus in thalamos.

65. INCERTI.

Juppiter ob Ledam sit olor; Ganymedis amore
Dum calet, ipse sui fulminis ales erat :
Hæc suprema putans duo gaudia. Sunt quibus illud
Plus cordi est, aliis istud; utrumque mihi.

66. RUFINI.

Cum Prodicen solam, nullo comitante, viderem,

64. ASCLEPIADIS.

Ninge, grandina, fac tenebras, fulgura,
obscurantia omnia terræ incute nubila.
Si enim me occidis, tunc desinam; sed si me sinis vivere,
in me consulens his etiam pejora, comissabor :
nam trahit me qui, tibi quoque imperat deus, cui olim obo-
Juppiter, in æneus aurum penetrasti thalamos! [diens,

65. ANONYMI.

Aquila Juppiter venit ad dium Ganymedem
cygnus ad flavam matrem Helenæ.
Sic utrumque non est discernibile : horum autem duorum
aliis aliud videtur præferendum, mihi ambo.

66. RUFINI.

Opportune solam videns Prodicen implorabam,
et ambrosia amplexus genua,
« Serva, » dixi, « hominem pæne perditum,
« et fugientem vitæ halitum tu mihi gratificare! »
Hæc me dicente ploravit; abstersa autem lacrima,
delicatis nos manibus leniter-ejecit.

67. CAPITONIS.

Venustus sine gratiis delectat tantummodo, sed non retinet,
ut sine hamo natans esca.

68. LUCILLII, aliis POLEMONIS PONTICI.

Vel amare dele, Cupido, totum, vel amari
adde, ut aut solvas desiderium, aut misceas.

69. RUFINI.

Pallas et Juno aureis-calceis conspectâ

Lapsus ad ipsius, supplice more, pedes,
Serva hominem, dixi, cui mors gravis imminet, et fac
Muneris hanc animam, quæ fugit, esse tui.
Flebat, ut audierat : sed flentia lumina siccas
Nos a se tenera reppulit illa manu.

67. CAPITONIS.

Forma sine illecebris placet, at nequit una tenere;
Æra nisi subsint, quid facit esca natans?

68. LUCILLII.

Aufer amare meum, vel amari junge, Cupido;
Ut fax vel vivat mixta vel intereat.

69. RUFINI.

Mæonida aspexit cum Pallas et aurea Juno,

Μαιονίδ', ἐκ κραδῆς ἴαχον ἀμφοτέραι·
 « Οὐκέτι γυμνούμεσθα· κρίσις μία ποιμένος ἀρκεῖ·
 « οὐ καλὸν ἤττασθαι δις περὶ καλλοσύνης. »

70. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κάλλος ἔχεις Κύπριδος, Πειθοῦς στόμα, σῶμα καὶ
 εἰαρινῶν Ὠρῶν, φθέγμα δὲ Καλλιόπης, [ἀκμὴν
 νοῦν καὶ σωφροσύνην Θέμιδος, καὶ χεῖρας Ἀθήνης·
 σὺν σοὶ δ' αἱ Χάριτες τέσσαρες εἰσι, φίλη.

71. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, εἰ δὲ ΠΑΛΛΑΔΑ ΑΛΕΞΑΝ-
ΔΡΕΩΣ.

Πρωτομάχου πατρός καὶ Νικομάχης γεγαμηκῶς
 θυγατέρα, Ζήνων, ἐνδον ἔχεις πόλεμον.
 Ζήτει Λυσίμαχον μοιχὸν φίλον, ὅς σ' ἐλεήσας
 ἐκ τῆς Πρωτομάχου λύσεται Ἀνδρομάχης.

72. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τοῦτο βίος, τοῦτ' αὐτό· τρυφή βίος. Ἐρῆστ' ἀνταί·
 ζωῆς ἀνθρώποις ὀλίγος χρόνος. Ἄρτι Λύαιος,
 ἄρτι χοροὶ, στέφανοί τε φιλανθείες, ἄρτι γυναῖκες·
 σήμερον ἐσθλά πάθω· τὸ γὰρ αὔριον οὐδενὶ δῆλον.

73. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Δαίμονες, οὐκ ἤδειν ὅτι λούεται ἡ Κυθήρεια,
 χερσὶ καταυγενίους λυσαμένη πλοκάμους.
 Ἰλήκοις, δέσποινα, καὶ ὁμμασιν ἡμετέροισι
 μήποτε μηνίσῃς, θεῖον ἰδοῦσι τύπον.
 Νῦν ἔγνω· Ῥοδόκλεια, καὶ οὐ Κύπρις. Εἶτα τὸ κάλλος
 τοῦτο πόθεν; σὺ, δοκῶ, τὴν θεὸν ἐκδέδυκας.

74. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πέμπω σοὶ, Ῥοδόκλεια, τόδε στέφος, ἀνθεσι κλαοῖς
 αὐτὸς ὑφ' ἡμετέραις πλεξάμενος παλάμαις.
 Ἔστι κρίνον, Ῥοδέη τε κάλυξ, νοτερή τ' ἀνεμώνη,
 καὶ νάρκισσος ὑγρὸς, καὶ κυαναναγὲς ἴον.
 Ταῦτα στεψαμένη, λήξον μέγλαυχος ἐοῦσα·
 ἀνθεὶς καὶ λήγεις καὶ σὺ καὶ ὁ στέφανος.

75. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γείτονα παρθένον εἶχον Ἀμυμώνην, Ἀφροδίτη,

Hos simul ex imo corde dedere sonos :
 Stabimus laud iterum nudæ : satis illud in Ida ;
 In formæ vinci lite bis est nimium.

70. EJUSDEM.

Os Suadæ, Veneris species tibi, corpus in Horis
 Quale viget vernis; vox tibi Calliopes :
 Sancta, Phile, Themidis mens, et manus ipsa Minervæ,

Mæonide, ex animo clamabant : [sufficit.
 « Haud nudabimur amplius : judicium pastoris unum
 non est pulchrum vinci bis certantes de pulchritudine. »

70. EJUSDEM.

Venustatem habes Cypridis, Suadæ os, corpus ac florem
 vernarum Horarum, vocem Calliopes,
 mentem et temperantiam Themidis, manusque Minervæ :
 tecum Gratias sunt quattuor, amica.

71. EJUSDEM, aliis PALLADÆ ALEXANDRINI.

Protomachi patris et Nicomachæ qui-duxisti
 filiam, Zeno, domi habes bellum.
 Quære Lysimachum mœchum amicum, qui, tui misertus,
 a Protomachi filia liberabit Andromacha.

72. EJUSDEM.

Hoc est vita, hoc ipsum; deliciæ vita. Facessite, curæ :
 vitæ hominibus breve tempus. Nunc Lyæus,
 nunc chori, coronæque florum-amicæ, nunc feminæ :
 hodie bonis fruar; crastina enim dies nemini nota.

73. RUFINI.

Dii, non noram lavare Cytheream,
 manibus per-colla-pendulos solventem cincinnos.
 Propitia sis, domina, et oculis nostris
 noli irasci, divinam qui-viderunt formam.
 Nunc intelligo : Rhodoclea est, et non Venus. Jam pulchri-
 illa unde? tu, reor, deam exspoliasti. [tudo

74. EJUSDEM.

Mitto tibi, Rhodoclea, hanc coronam, floribus pulchris
 quam ipse meis nexi manibus.
 Est liliū-album, roseaque calyx, et humida anemone,
 et narcissus udus, et cyanea viola.
 His-te coronans desine superbire :
 flores et deflorescis et tu et corona.

75. EJUSDEM.

Vicinam habebam virginem Amymonen, o Venus,

Teque sibi quartam Gratia terna vocat.

74. RUFINI.

Floribus e pulchris mitto tibi, pulchra, coronam,
 Composui manibus quam, Rhodoclea, meis.
 Est narcissus ibi, rosa nec minus : est anemone,
 Albaque cæruleis lilia cum violis.
 His redimita caput noli, precor, esse superba :
 Sic es ut hoc certum : floret et inde perit.

ἡ μου τὴν ψυχὴν ἐφλεγεν οὐκ ἄλιγον.
 Αὕτη μοι προσέπαιξε, καί, εἴ ποτε καιρὸς, ἐτολμων
 ῥυθρία. Τί πλέον; τὸν πόνον ἡσθάνετο·
 ἤνυσα πολλὰ καμῶν. Παραχῆκοα νῦν ὅτι τίχται·
 ὥστε τί ποιῶμεν; φεύγομεν ἢ μένομεν;

76. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αὕτη πρόσθεν ἔην ἐρατόχρως, εἰαρόμασθος,
 εὐσφυρος, εὐμήκτις, εὐσφρυς, εὐπλόκαμος·
 ἠλλάχθη δὲ γρόνια καὶ γήραι καὶ πολιαῖσι,
 καὶ νῦν τῶν προτέρων οὐδ' ὄναρ οὐδὲν ἔχει,
 ἀλλοτριὰς δὲ τρίχας, καὶ ῥυσώδες τὸ πρόσωπον,
 οἶον γηράσας οὐδὲ πύθηςκος ἔχει.

77. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ τοῖην χάριν εἶχε γυνὴ μετὰ Κύπριδος εὐνήν,
 οὐκ ἂν τοι κόρον ἔσχεν ἀνὴρ ἀλόγοισιν ὄμιλῶν.
 Πᾶσαι γὰρ μετὰ Κύπριν ἀτερπέες εἰσι γυναῖκες.

78. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Τὴν ψυχὴν, Ἀγάθωνα φιλῶν, ἐπὶ χειλέσιν ἔσχον·
 ἦλθε γὰρ ἡ τλήμων ὡς διαβητομένη.

79. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῷ μῆλω βάλλω σε· σὺ δ' εἰ μὲν ἐκοῦσα φιλεῖς με,
 δεξιμένη, τῆς σῆς παρθενίης μετὰδος·
 εἰ δ' ἄρ' ὅ μὴ γίγνοιτο νοεῖς, τοῦτ' αὐτὸ λαβοῦσα
 σέψαι τὴν ὥρην ὡς ὀλιγοχρόνιος.

80. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μῆλον ἐγὼ· βάλλει με φιλῶν σέ τις. Ἄλλ' ἐπίνευσον,
 Ξανθίππη· καὶ γὰρ σὺ μαρινόμεθα.

quæ meam animam inflammabat non leviter. [bam :
 Hæc mihi alludebat, et, si quando tempus-tulit, aude-
 rubescebat. Quid multa? laborem sentiebat;
 perferi multum conmissus. Subaudivi nunc eam parere.
 Jam quid agimus? fugimus an manemus?

76. EJUDEM.

Hæc pridem erat amabilis-corpore, vernis-papillis,
 pulchris-pedibus, procera, pulchris-supercilliis et comis;
 mutata vero est tempore et senecta et canis,
 atque nunc priorum nihil, ne somnio quidem, habet,
 sed alienos crines, et rugosam faciem,
 qualem ne simius quidem senex habet.

77. EJUDEM.

Si talem gratiam haberet femina post concubitum,
 non sane satietate caperetur vir cum mulieribus consues-
 Omnes enim post venerem injucundæ sunt feminae. [cens.

78. PLATONIS.

Animam meam, Agathonem osculans, in labris habui :
 venit enim audax ut transitura in illum.

79. EJUDEM.

Malò te peto : tu vero si sponte amas me,
 eo accepto, tuæ me virginitatis participem-facito.
 Si vero id quod ne fiat! cogitas, hoc eodem sumpto
 reputa, pulchritudo quam sit brevis-temporis.

80. EJUDEM.

Malum ego sum; conjicit me aliquis te amans. Agg., annue,
 Xanthippe : et ego et tu marcescimus.

75. EJUDEM.

Contiguas ædes habuit Venus altera nobis :
 Per quam non leviter mens furcata mea est.
 Illusit mihi blanda : foret cum sola, rogavi :
 Erubuit; verum tacta ab amore fuit.
 Sero tamen feci. Gravidæ nunc audio partus
 Imminet : heu fugiam rectius, an maneam?

76. EJUDEM.

Hæc cute pulchra prius, surisque supercilliisque,
 Louga satis, vernans ubera, flava comam :
 Tempore mutata est a canescentibus anuis,
 Umbraque de specie nulla priore manet.
 Fæta coma est illi, facies disperdita rugis,
 Qualem vix habeat simia, cum vetula est.

78. PLATONIS.

Sensi animam in labris, Agathoni suavia dum do :
 Nam transire volens veuerat huc misera.

79. EJUDEM.

En malo peto te. Tu si me diligis, istud
 Accipe, daque tuæ virginitatis opes.
 Si tibi, quod nolim, mens altera, sic quoque sume,
 Quamque parum duret forma, vel inde vide.

80. EJUDEM.

Malum ego : rivalis me dejicit; annue tandem;
 Xanthippe, tibi flos quippe mihique perit.

81. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

Ἡ τὰ ρόδα, ροδόεσσαν ἔχεις χάριν· ἀλλὰ τί πωλεῖς;
σαυτήν, ἢ τὰ ρόδα; ἢ συναμφοτέρα;

82. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἦ σοβαρῆ βαλάνισσα, τί δὴ ποτέ μ' ἐκπυρα λούεις;
πρὶν μ' ἀποδύσασθαι, τοῦ πυρὸς αἰσθάνομαι.

83. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἶθ' ἄνεμος γενόμεν, σὺ δὲ [δὴ] στείχουσα παρ' ἀγὰς
στῆθεα γυμνώσαις, καὶ με πνέοντα λάβοις.

84. ΑΛΛΟ.

Εἶθε ρόδον γενόμεν ὑποπόρφυρον, ὄφρα με χερσὶν
ἀρσαμένη χάριση στήθεσι χιονόεις.

85. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Φαίδη παρθενίης· καὶ τί πλέον; οὐ γὰρ ἐς Ἄδην
ἐλθοῦσ' εὐρήσεις τὸν φιλέοντα, κόρη.
Ἐν ζωῷσι τὰ τερπνὰ τὰ Κύπριδος· ἐν δ' Ἀχέροντι
ὀστέα καὶ σποδιῆ, παρθένε, κεισόμεθα.

86. ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΥ.

Ἰλαθί μοι, φίλε Φοῖβε· σὺ γὰρ θεὰ τόξα τιταίων
ἐβλήθης ὑπ' Ἐρωτος ὑπ' ὠκυπόροισιν ὀιστοῖς.

87. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Ἄρνεῖται τὸν ἔρωτα Μελισσίας, ἀλλὰ τὸ σῶμα
κέκραγ' ὡς βελών δεξάμενον φαρέτρην,
καὶ βάσις ἀστατεύουσα, καὶ ἀστατος ἀσθματος ὄρμη,
καὶ κοίλαι βλεφάρων ἰοτυπέις βάσεις.
Ἄλλὰ, Πόθοι, πρὸς μητρὸς εὐστεφάνου Κυθερείης,
φλέξετε τὴν ἀπιθῆ, μέχρις ἔρει « Φλέγομαι ».

81. DIONYSII SOPHISTÆ.

Ista rosas clamans, rosea est tibi gratia : sed dic
Vendere visne rosas? tene? an utrumque simul?

82. INCERTI.

Tam calidum cur. me lavis, o quæ balnea curas?
Sto nondum positus vestibus, ignis adest.

83. 84. INCERTI.

O utinam ventus sim, tu frigus amicum,
Ut sitiens nudo pectore me capias.
O utinam vernans rosa sim, digitisque tenellis
Prensa micem niveis dulce sub uberibus.
O ego liliolum si sim, satierque cupito

81. DIONYSII SOPHISTÆ.

Tu quæ rosas teneas, roseam habes gratiam : sed quid
tene-ipsam, an rosas? an utraque? [vendis?

82. ANONYMI.

O ardens balneatrix, quid tandem me lavas calidâ?
veste nondum exuta ego sentio ignem.

83. ANONYMI.

Utinam ventus fierem, tu vero obambulans ad litus
pectora nudares, et me spirantem reciperes!

84. ALIUD.

Utinam rosa fierem subpurpurea, ut me manibus
decerptam donares papillis niveis!

85. ASCLEPIADÆ.

Parcis virginitati : et quid juvat? non enim, Orcum
ingressa, reperies amantem, o puella.
Apud vivos sunt gaudia Veneris; in Acheronte autem
ossa et cinis, o virgo, jacebimus.

86. CLAUDIANI

Propitius mihi sis, care Phœbe : tu enim veloces arcus
sautatus es ab Amore celeribus sagittis. [tendens

87. RUFINI.

Inficitur amorem Melissias; sed corpus
clamat se telorum accepisse pharetram;
et gressus vacillans, et inconstans halitus;
et cavi velut sagittis-icti oculorum fundi.
At, Amores, precor per matrem pulchra-corona Cy-
urite inobedientem, donec dicat « Urur ». [theream,

Corpore, gestatum candidiore manu.

85. ASCLEPIADÆ.

Esse intacta cupis : qua spe? Moriere, nec ullus
Tunc tibi de populo Ditis amator erit.
Dulce Venus, sed enim vivis : Acheronte sub imo
Ossa erimus tantum, virgo, levisque cinis.

87. RUFINI.

Inficitur amare Melissias : arguit ipsam
Corpus, habens plena vulnera de pharetra.
Hoc gradus inconstans, hoc clamat anhelitus oris,
Et defossa cavis lumina sub ciliis.
Vos duram, per vos Veneris rogo numen Amores,
Urite adhuc, donec perditâ dicat, Amo.

88. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ δυσὶν οὐκ ἴσχυσας ἴσθην φλόγα, πυρφόρε, καῦσαι,
τὴν ἐνὶ καιομένην ἢ σβέσον ἢ μεταθήες.

89. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἔρωσ, εἴ τις καλὸν εἶδος ἔχουσιν
βούλετ' ἔχειν, φρονίμοις ὄμμασι πειθόμενος·
ἀλλ' ὅστις κακόμορφον ἰδὼν, πεφορημένος ἰσὶς
στέργει, μαινομένης ἐκ φρονὸς αἰθόμενος.
Οὗτος ἔρωσ, πῦρ τοῦτο· τὰ γὰρ καλὰ πάντας ὁμοίως
τέρπει τοὺς κρίνειν εἶδος ἐπισταμένους.

90. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Πέμπω σοι μύρον ἤδδ', μύρω τὸ μύρον θεραπεύων,
ὡς Βρομῖω σπένδων νᾶμα τὸ τοῦ Βρομῖου.

91. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Πέμπω σοὶ μύρον ἤδδ', μύρω παρέχων χάριν, οὐ σοί·
αὐτὴ γὰρ μυρίσαι καὶ τὸ μύρον δύνασαι.

92. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Υψοῦται Ῥοδόπη τῷ κάλλει· κῆν ποτε «χαῖρε»
εἶπω, ταῖς σοβαραῖς ὀρθύσιν ἠσπάσατο.
Ἦν ποτε καὶ στεφάνους προθύρων ὑπερ' ἐκκρεμάσσωμαι,
ὄργισθεῖσα παταῖ τοῖς σοβαροῖς ἔγχεσιν.
Ἦ ρυτίδες, καὶ γῆρας ἀνηλεές, ἔλθετε θάσσω,
σπεύσατε· κᾶν ὑμεῖς πείσατε τὴν Ῥοδόπην.

93. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦπλισμαι πρὸς Ἐρωτα περὶ στέρνοισι λογισμὸν,
οὐδέ με νικήσει, μῶνος ἔων πρὸς ἕνα·
θνατὸς δ' ἀθανάτω συστήσομαι· ἦν δὲ βοηθὸν
Βάκχον ἔχη, τί μόνος πρὸς οὐ' ἐγὼ δύναμαι;

88. EJUSDEM.

Si duo corda nequis incendere, flammifer, ignem
Aufer, vel transfer quem miser unus habet.

89. MARCI ARGENTARIJ.

Non amor est, oculis si quis sapientibus usus,
Corpore quam pulchro cernit, habere velit :
Sed turpem si quis videat, visamque cupiscat,
Pectora de tali plena furoris habens ;
Hic amor, hæc flamma est : nam, si qua est pulchra puella,
Cunctis judicium queis valet, illa placet.

90. INCERTI.

Quæ mihi es unguentum, te unguento muneror isto :
Sic aliquis Bromio pocula dat Bromii.

91. Aliud.

Quod tibi suavis odor datur, hoc præstat odor,

88. EJUSDEM.

Si duobus non valuisti parem flammam, tædifer Amor,
uni incensam aut exstingue aut transfer. [incendere,

89. MARCI ARGENTARIJ.

Non est hic amor, si quis venusta forma præditam
vult habere, prudentibus oculis obsecutus ;
sed ille amat qui deformem ubi-viderit, incitatus sagittis
diliget, insano animo flagrans.
Hic amor est, hic ignis : pulchra enim pariter omnes
delectant qui judicare speciem sciunt.

90. ANONYMI.

Mitto tibi unguentum suave, unguento unguentum mi
sicut Bromio libans liquorem Bromii. [nistrans,

91. ANONYMI.

Mitto tibi unguentum suave, unguento afferens gratiam,
ipsa enim ungere vel unguentum potes. [non tibi :

92. RUFINI.

Superbit Rhodope venustate sua, et si quando « Salve »
dico, fastosis superciliis salutare-solet.
Si quando etiam coronas super vestibula suspendo,
irata calcet eas fastosis plantis.
O rugæ, et senectus immisericors, venite oculos,
properate : vos saltem flectetis Rhodopen.

93. FJUSDEM.

Succinctus-sum circa pectus ratione contra Amorem,
neque me vincet, unus stans contra unum ;
at mortalis immortalis pugnabo ; sed si adjutorem
Bacchum habet, quid unus adversus duos ego valeo ?

Non tibi ; plus de te sumet odoris odor.

92. RUFINI.

Dat facies animos Rhodopæ : si forte salutem,
Torva superciliis vix mihi reddit ave.
Ipsius exornem sertis si limina, flores
Calcet inhumano protinus ista pede.
Triste veni senium, rugæque accurrite : vobis
Aut nulli Rhodopen flectere posse datum.

93. EJUSDEM.

Arma in corde meo rectæ rationis, Amori
Objiciens uni par satis unus ero.
Mortalis certabo deo : sed si comes illi
Bacchus erit, contra quis ferat arma duos ?

94. ΤΟΥ ΑΙΓΤΟΥ.

Ὅμματ' ἔχεις Ἥρης, Μελίτη, τὰς χεῖρας Ἀθήνης,
 τοὺς μαζοὺς Παφίης, τὰ σφυρὰ τῆς Θέτιδος.
 Εὐδαίμων δ' βλέπων σε· τρισόλβιος ὅστις ἀκούει·
 ἡμίθεος δ' ὁ φίλων· ἀθάνατος δ' ὁ γαμῶν.

95. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τέσσαρες αἱ Χάριτες, Παφίαι δύο, καὶ δέκα Μοῦσαι·
 Δερκυλὶς ἐν πάσαις Μοῦσα, Χάρις, Παφίη.

96. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἴζὸν ἔχεις τὸ φίλημα, τὰ δ' ὄμματα, Τιμαρίον, πῦρ·
 ἦν εἰδίης, καίεις· ἦν δὲ θίγγης, δέδεκας.

97. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Εἰ μὲν ἐπ' ἀμφοτέροισιν, Ἔρωσ, ἴσα τόξα τιτάνεις,
 εἴ θεός· εἰ δὲ βέπεις πρὸς μέρος, οὐ θεός εἶ.

98. ΑΔΗΑΟΝ, οἱ δὲ ΑΡΧΙΟΥ.

Ὅπλιζεν, Κύπρι, τόξα, καὶ εἰς σκοπὸν ἥσυγος ἐλθέ
 ἄλλον· ἐγὼ γὰρ ἔχω τραύματος οὐδὲ τόπον.

99. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἦθελον, ὦ κιθαρωδὲ, παραστάς, ὡς κιθαρίζεις,
 τὴν ὑπάτην κρούσαι, τὴν τε μέσην χαλάσαι.

100. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰ μοι τις μέμφοιτο, δαεὶς ὅτι λάτριν Ἔρωτος
 φοιτῶ, θηρευτὴν ὀμμασιν ἰζὸν ἔχων,
 εἰδείη καὶ Ζῆνα, καὶ Αἶδα, τὸν τε θαλάσσης
 σκηπτῦχον, μαλερῶν δούλον ἰόντα πάθων.
 Εἰ δὲ θεοὶ τοιοῖδε, θεοῖς δ' ἐνέπουσιν ἔπασθαι
 ἀνθρώπους, τί θεῶν ἔργα μαθὼν ἀδικῶ;

EJUSDEM.

Oculos habes Junonis, Melite, manus Minervæ,
 mammas Paphiæ, pedes Thetidis.
 Felix qui te aspicit; ter-beatus qui audit;
 semideus qui osculatur; immortalis qui ducit uxorem.

95. ANONYMI.

Quattuor sunt Gratiae, Veneres duæ, et decem Musæ :
 Dercylis in his omnibus, Musa, Gratia, Venus.

96. MELEAGRI.

Viscum habes basium, oculosque, Timarion, ignem :
 si aspicias, uris; si vero tangis, alligasti.

97. RUFINI.

Si tu in ambos quidem, Amor, pares sagittas tendis,
 es deus; sin autem vergis in partem, non es deus.

98. INCERTI; aliis ARCHIÆ.

Sume, Venus, arcum, et in scopum tranquilla tende
 alium : ego enim ne locum quidem habeo vulneri.

99. INCERTI.

Vellem, o citharæde, adstans, tu ut citharizas,
 summam (chordam) pulsare, mediam vero laxare.

100. INCERTI.

Si quis me reprehendat, guarus quod minister Amoris
 ambulo, venaticum viscum oculis gereus,
 sciat etiam Jovem, et Plutonem, et maris
 regem, violentorum servum esse cupidinum.
 Quodsi dei sunt tales, deosque jubentur sequi
 homines, quid pecco quum dii quæ-faciunt didici?

94. RUFINI.

Lumina Junonis tibi sunt, Venerisque papillæ,
 Pes Thetidis, Melite, Palladiæque manus.
 Felicem aspectus tuus, affatusque beatum,
 Semideum faciunt oscula, noxque deum.

95. INCERTI.

Bina Venus, Musæque decem, bis Gratia bina :
 Dercylis est etenim Gratia, Musa, Venus.

97. RUFINI.

Si jactu duo corda pari petis, es deus : hac si

Vergunt tela, deus jam mihi non es Amor.

98. ARCHIÆ.

Tende arcum, Cytherea; feri quodcumque minaris :
 Non habet in nobis jam nova plaga locum.

100. INCERTI.

Si mihi quis vertat vitio, quod servus amoris
 Erro, tenax oculis quod mihi viscus inest,
 Ætherium, Stygiumque Jovem, Dominumque profundi
 Noverit Idalio colla dedisse jugo.
 Si talis gens est nobis imitanda Deorum,
 Quæ, si discipulus Dis ego, culpa mea est?

101. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

α. Χαίρε κόρη. β. Καὶ δὲ σύ. α. Τίς ἡ προϊοῦσα; β. Τί
[πρὸς σέ;
α. Οὐκ ἀλόγως ζητῶ. β. Δεσπότης ἡμετέρη. [ρῆσις τι;
α. Ἐλπίζειν ἔστι; β. Ζητεῖς δὲ τί; α. Νύκτα. β. Φέ-
α. Χρυσίον. β. Εὐθύμει. α. Καὶ τόσον. β. Οὐ δύνασαι.

102. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Τὴν ἰσχνὴν Διοκλειαν, ἀσαρκότερην Ἀφροδίτην,
ὄψαι, ἀλλὰ καλοῖς ἤθεσι τερπομένην.
Οὐ πολὺ μοι τὸ μεταξὺ γενήσεται· ἀλλ' ἐπὶ λεπτὰ
στίρνα κερσῶν, ψυχῆς κείσομαι ἐγγυτάτω.

103. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Μέχρι τίνος, Προδίκη, παρακλαύσομαι; ἄχρι τίνος σε
γυναύσομαι, στερεῆ, μηδὲν ἀκούσιμος;
Ἦδη καὶ λευκαὶ σοὶ ἐπισκιρτωσῶν ἔθειραι,
καὶ τάχα μοι δώσεις ὡς Ἐκάβη Πριάμῳ.

104. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Αἶρε τὰ δίκτυα ταῦτα, κακόσχολε, μηδ' ἐπιτηδῆς
ἰσχίον ἐρχομένη σύστρεφε, Λυσιδίχη.
Οὐ σε περισφίγγει λεπτὸς στολιδύμασι πέπλος,
πάντα δὲ σου βλέπεται γυμνά, καὶ οὐ βλέπεται.
Εἰ τότε σοὶ χαρίεν καταφαίνεται, αὐτὸς ὁμοίως
ὄρθον ἔχων βύσσῳ τοῦτο περισκεπάσω.

105. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄλλος ὁ Μηνοφίλας λέγεται παρὰ μαχλάσι κόσμος,
ἄλλος, ἐπεὶ πάσης γεύεται ἀκρασίης.
Ἄλλ' ἴτε Χαλδαῖοι κείνης πέλας· ἦ γὰρ ὁ ταύτης
ὠρανὸς ἐντὸς ἔχει καὶ κύνα καὶ διδύμους.

106. ΔΙΟΤΙΜΟΥ ΜΙΑΗΣΙΟΥ.

Γραῖα, φίλη θρέπτειρα, τί μου προσόντος ὕλακτεῖς,

101. ANONYMI.

a. Salve puella. b. Et tu sane. a. Quenam hæc prodit? b.
[Quid ad te?
a. Non temere quæro. b. Domina nostra.
a. Estne sperare? b. Quid quæris? a. Noctem. b. Fers quid?
a. Aurum. b. Bono es animo. a. Tantum. b. Non potes.

102. MARCI ARGENTARII.

Gracilem Diocleam, admodum-macram Venerem,
videbis, sed pulchra animi-indole gaudentem.
Non multum mihi intervallum erit; sed tenui
pectori incidens, pulchræ animæ proximus cubabo.

103. RUFINI.

Quousque, Prodice, siebo-prope te? quousque tua
ad-genua-procumbam, dura, non exauditus?
Jam et cani tibi insiliunt crines,
et mox mihi dabis ut Hecuba Priamo.

104. MARCI ARGENTARII.

Tolle retia ista, male-cessans, nec de-industria
coxam, quum-veneris, contorque, Lysidice.
Non te circumcingit tenue velamine-suo peplum;
cunctaque tua cernuntur nuda, ac non cernuntur.
Si id tibi lepidum videtur, ipse pariter
hoc erectum habens bysso circumvelabo.

105. EJUSDEM.

Alius Menophilæ hic apud scorta dicitur mundus,
alius, quippe illa omnem degustat impudicitiam.
At vos, Chaldæi, ad hancce accedite: sane enim hujus
cælum intus habet et canem et geminos.

106. DIOTIMI MILESII.

Anus, cara nutrix, quid me accedente latras,

101. INCERTI.

Vive puella. Et tu. Quenam venit illa? Quid ad te?
Non tamen hoc frustra scitor. Hera illa mea est. [rum.
Spesæ aliqua est? Quid vis? Noctem volo. Quid geris? Au-
sume animum: tantum num dabis? Hoc nimium est.

102. MARGI ARGENTARII.

Est gracilis Dioclea, Venus sine carne sed omni,
At certe gaudet moribus illa bonis.
In pectus tenue, ut me sit nihil inter et illam,
Incumbens, anima sic propiore fruatur.

103. RUFINI.

Quo vis usque fleam, Prodice, genubusque residens

Fundam, quas surda rejicis aure preces?
Jam circumsiliunt albi tua tempora crines:
Sic Hecuba ut Priamo, jam mihi, credo, dabis

105. MARCI ARGENTARII.

Alter Menophiles est mundus, cum subat: alter
Cum fruitur plenis pasta libidinibus.
Chaldæi prope tunc accedite: quippe supernis
Partibus illa canem tunc habet et geminos.

106. DIOTIMI MILESII.

Quid m.e. cara, tuis terres latratibus, altrix?

καὶ χαλεπὰς βάλλεις δις τόσον εἰς ὀδύνας;
 Παρθενικὴν γὰρ ἄγεις περικαλλέα, τῆς ἐπιδαίνων
 ἔχουσι τὴν ἰδικὴν οἶμον ἰδ' ὡς φέρομαι,
 εἶδος ἐσχυγάζων μῶνον γλυκύ. Τίς φθόνος ὄσσων,
 δύσμορε; καὶ μορφὰς ἀθανάτων βλέπομεν.

107. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

« Γινώσκω, χάριεσσα, φιλεῖν πάντων τὸν φιλέοντα,
 « καὶ πάλι γινώσκω τὸν με δακόντα δακεῖν »
 « μὴ λύπει με λίην στέργοντά σε, μηδ' ἐρεθίζειν
 « τὰς βαρυοργήτους σοι θέλε Πιερίδας. »
 Τοῦτ' ἐβόων αἰεὶ καὶ προύλεγον· ἄλλ' ἴσα πόντων
 Ἰονίῳ μύθων ἔκλυες ἡμετέρων.
 Τοιγὰρ νῦν σὺ μὲν ὦδε μέγα κλαίουσα βαῦζοις·
 ἡμεῖς δ' ἐν κόλποις ἤμεθα Ναϊάδος.

108. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Δειλαίη, τί σε πρῶτον ἔπος, τί δὲ δεύτατον εἶπω;
 Δειλαίη! τοῦτ' ἐν παντὶ κακῶ ἔτυμον.
 Οἴχεαι, ὦ χάριεσσα γύναι, καὶ ἐς εἶδος ὠρην
 τάχα καὶ εἰς ψυχῆς ἦθος ἐνεγκαμένη.
 Πρῶτῃ σοὶ ὄνομα ἔσκεν ἐτήτυμον· ἦν γὰρ ἅπαντα
 δεύτερ' ἀμιμήτων τῶν ἐπὶ σοὶ χαρίτων.

109. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Δραχμῆς Εὐρώπην τὴν Ἀτθίδα, μήτε φοβηθεὶς
 μηδένα, μήτ' ἄλλως ἀντιλέγουσαν, ἔχε,
 καὶ στρωμνὴν παρέχουσαν ἀμεμφέα, χυπότῃ χειμῶν,
 ἀνθρακίας. Ἦ βα μάτην, Ζεῦ φίλε, βοῦς ἐγένου.

110. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἔγχει Λυσιδικῆς κυάθους δέκα, τῆς δὲ ποθεινῆς
 Εὐφράντης ἓνα μοι, λάτρι, δίδου κύαθον.
 Φήσεις Λυσιδικὴν με φιλεῖν πλέον. Οὐ μὰ τὸν ἠδὺν
 Βάκχον, ὃν ἐν ταύτῃ λαβροποτῷ κύλικι·
 ἀλλὰ μοι Εὐφράντη μίαν πρὸς δέκα· καὶ γὰρ ἀπείρους
 ἀστέρων ἐν μῆνι φέγγος ὑπερτίθεται.

Tormentum duplicas cur, anus, oro, mihi?
 Pulchra tibi virgo comes est: vestigia sector
 Illius; an populi non licet ire via?
 Quæ tandem invidia est, me dulci lumina forma
 Fascere? spectamus sic quoque sæpe deas.

107. PHILODEMI.

Bella, meus mos est, et amorem reddere amanti,
 Et qui me lædat, lædere dente truci.
 Cum te fidus amem, nec me contemne, nec in te
 Pieridas, namque est his gravis ira, voca.
 Hæc tibi clamabam toties; sed inania. Nam te

et in dolores me conjicis duplo graviore?
 Virginem enim ducis pulcherrimam, cujus insistent
 vestigiis vide quomodo propria ferar via, [oculis,
 faciem tantummodo adspiciens dulcem. Quid invides
 misera? etiam immortalium formas spectamus.

107. PHILODEMI.

« Novi, suavifemina, prorsus amare eum qui me amat,
 et rursus novi eum qui me mordet mordere:
 ne afflige me qui nimis diligo te, nolique irritare
 in te graviter-irascentes Pieridas. »
 Hæc clamabam semper et prædicebam; sed sicut mare
 Ionium, sic sermones audiebas nostros.
 Proinde nunc tu quidem sic graviter lamentans latres;
 nos vero in sinu sedemus Naiadis.

108. CRINAGORÆ.

Misera, quo te primo nomine, quo ultimo alloquar?
 Misera! hoc in omni malo verum.
 Obiisti, o grata-mulier, et in vultus pulchritudine
 summum-fastigium et in animæ moribus nacta.
 Prote (Prima) tibi nomen erat verum: erant enim cuncta
 secunda inimitabilibus tuis gratiis.

109. ANTIPATRI.

Drachma Europen Atticam, nec metuens
 quemquam, nec alias renuentem, habe, [fuerit,
 ac cubile præbentem non-spernendum, et quando hiems
 prunas. Næ frustra, Juppiter care, bos factus es.

110. MARCI ARGENTARIJ.

Infunde mihi Lysidices decem cyathos, sed desiderabilis
 Euphrantes unum mihi, famule, da cyathum.
 Dices me Lysidicen magis amare. Non sane, per dulcem
 Bacchum, quem in hac cupide-poto calice;
 sed mihi Euphrante una valet decem: etenim innumera
 astra unum lunæ lumen superat.

Non erat Ionii surdior unda maris.
 Ergo tu merito nunc ploras et gemis: at me
 Pulcher habet teneræ Naidos ecce sinus.

110. MARCI ARGENTARIJ.

Lysidices infunde decem, sed amabilis unum
 Euphrantes cyathum da mihi, fide puer.
 Lysidicen plus, inquit, amas. Non est ita: sic me,
 Cujus larga bibo pocula, Bacchus amet.
 Euphrante valet una decem. Sic ætheris ignes
 Innumeros uno sidere Luna premit.

111. ANTIΦΙΛΙΟΥ.

Εἶπον ἐγὼ καὶ πρόσθεν, δε' ἦν ἐτι φίλτρα Τερεινῆς
νήπια, « Συμφλέξει πάντας ἀεζομένη. »
Οἱ δ' ἐγὼ δὼν τὸν μάντιν. Ἴδ', ὁ χρόνος δὲ ποτ' ἐφώνου,
οὗτος ἐγὼ δὲ παλαι τραύματος ἡσθανόμην.
Καὶ τί πάθω; λεύσσειν μὲν, δλαι φλόγες ἦν δ' ἀπονεύσω,
φροντίδες ἦν δ' αἰτ' ὤ, « παρθένος. » Οἰγόμεθα.

112. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἡράσθην τίς δ' οὐχί; κεχώμακα · τίς δ' ἀμύητος
κώμων; ἀλλ' ἐμάντην ἐκ τίνος; οὐχί θεοῦ;
Ἐρρίψθω · κολιτὴ γὰρ ἐπαίγεται ἀντὶ μελαίνης
θριξ ἤδη, συνετῆς ἄγγελος ἡλικίης.
Καὶ παίζειν δετε καιρὸς, ἐπαίξασμεν ἡνίκα καὶ νῦν
οἰκίτι, λωϊτέρης φροντίδος ἀψόμεθα.

113. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἡράσθης πλουτῶν, Σωσίκρατες · ἀλλὰ πένης ὦν
οὐκέτ' ἐρᾶς · λιμὸς φάρμακον οἶον ἔχει.
Ἡ δὲ πάρος σε καλεῖσθα μύρον καὶ τερπνὸν Ἄδωνιν
Μηνοφιλα, νῦν σου τοῦνομα πυθνάναται,
« Τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις; » Ἡ μῶλις ἔγνωσ
τοῦτ' ἔπος, ὡς οὐδεὶς οὐδὲν ἔχοντι φίλος.

114. ΜΑΙΚΙΟΥ.

Ἡ γυλεπὴ κατὰ πάντα Φιλίστιον, ἡ τὸν ἐραστὴν
μυδέποτε ἄργυρίου χωρὶς ἀνασχομένη,
φαίνεται ἀνεκτοτέρη νῦν ἢ πάρος. Οὐ μέγα θαῦμα
φαίνεσθ' ἡλλάχθαι τὴν φύσιν οὐ δοκέω.
Καὶ γὰρ πρῆυτέρη τότε γίνεται ἀσπίς ἀναιδῆς;
δακνεί δ' οὐκ ἄλλως ἢ θανατηφορίτην.

115. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἡράσθην Δημοῦς Παφίης γένος · οὐ μέγα θαῦμα ·

I I I. ANTIPIHLI.

Cum vidi illecebras in adhuc infante Terena,
Dixi, Mox omnes uret adulta viros.
Tunc ego ridebar vates : nunc illa sed adsunt
Tempora. Præsensi vulnus id ante diu.
Quid faciam ? si adsum, fax est merta ; si procul absum,
Cura. Peto ? virgo est. Undique sic pereō.

I I 2. PHILODEMI.

Ami. Nam quis non ? Inii convivia. Quis non ?
Causa furoris erat quæ mihi ? nonne deus ?
Hæc valeant posthæc : jubet hoc sapientior ætas,
Quam coma pro nigra cana venire monet.
Lusimus, hoc ætas donec tulit : hæc quia non fert,
Vertimur ad studii jam melioris opus.

I I 3. MARCI ARGENTARII.

Dives amavisti, desisti pauper amare,

111. ANTIPHILI.

Dixi ego jam pridem, quando lenocinia Terinæ adhuc
infantia : « Uret hæc omnes adulta. » [erant
Atque illi ridebant vatem. Ecce tempus, quod olim effabar,
adest : ego vero dudum sentiebam vulnus.
Et quid agam ? ad aspiciendum, merus est ignis ; si alio-
curæ ; si precor, « Virgo est. » Perimus. [converterat,

112. PHILODEMI.

Amavi ; quis non ? Comissatus sum ; quis non-initiatus
comissationum ? At insanivi. Per quem ? nonne deum ?
Facessat ! canus enim ingruit pro nigro
jam crinis, prudentis nuntius ætatis.
Et ludere ubi tempus fuit, lusimus ; et nunc ubi
non est amplius, meliorem curam amplectemur.

113. MARCI ARGENTARII.

Amavisti, dum-dives-eras, Sosicrates ; sed pauper factus
non-amplius amas : fames medicinam quantum continet !
Quæ vero te antea vocabat unguentum et dulcem Adonin,
Menophila, nunc nomen tuum quod sit sciscitatur :
« Quis unde es gentium ? ubi civitas tibi ? » Sane vix di-
hoc verbum : Nemo nihil habenti amicus. [dicisti

114. MÆCII.

Illa dura in omnibus Philistion, illa quæ amatorem
sine argento nunquam patiebatur,
videtur tolerabilior nunc quam olim. Non est valde mirum
eam videri : naturam esse-mutatam non puto.
Etenim quando mitior fit aspis impudens ?
atqui mordet non aliter ac letali-morsu.

115. PHILODEMI.

Amavi Demo Paphiam genere ; non valde mirum :

Sosicrates. Quanta est proh medicina fames !
Quæ prius unguentum, quæ te vocitabat Adonia.
Menophile, nomen jam rogat illa tuum :
Ecquis es, unde domo ? quæ patria ? Jam, puto, verum
Esse vides, Inopi nullus amicus erit.

I I 4. MÆCII.

Aspera tractari prius illa Philistion, illa,
Carus amans pretio cui sine nullus erat,
Visa fuit nobis aliquid mitescere. Visam
Non nego : mutatum non reor ingenium.
Sic, quamvis placidis spectetur moribus aspis,
Letiferum in morsu tunc quoque virus habet.

I I 5. PHILODEMI.

Civis amata Paphi Demo mihi : non ita mirum ;

καὶ Σαμίης Δημοῦς δεύτερον οὐχὶ μέγα·
καὶ πάλιν Ὑσσιακῆς Δημοῦς τρίτον οὐκέτι ταῦτα
παίγνια· καὶ Δημοῦς τέτρατον Ἀργολίδος.
Αὐταὶ που Μοῖραί με κατωνόμασαν Φιλόδημον,
ὡς αἰεὶ Δημοῦς θερμὸς ἔχει με πόθος.

116. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Θῆλος ἔρωσ κάλλιστος ἐνὶ θνητοῖσι τέτυκται,
δασοῖς ἐς φιλήν σιμὸς ἔνεστι νόος.
Εἰ δὲ καὶ ἀρσενικὸν στέργεις πόθον, οἶδα διδάξαι
φάρμακον, ᾧ παύσεις τὴν δυσέρωτα νόσον.
Στρέψας Μηνοφίλαν εὐτίσιον, ἐν φρεσὶν ἔλπου
αὐτὸν ἔχειν κόλποις ἀρσενα Μηνοφίλον.

117. ΜΑΙΚΙΟΥ.

Θερμαίνει μ' ὁ καλὸς Κορνήλιος· ἀλλὰ φοβοῦμαι
τοῦτο τὸ φῶς, ἤδη πῦρ μέγα γιγνόμενον.

118. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἴσιὰς ἠδύπνευστε, καὶ εἰ δεκάκις μύρον ὄσδεῖς,
ἔγρεο καὶ δέξαι χερσὶ φίλαις στέφανον,
δν νῦν μὲν θάλλοντα, μαραίνόμενον δὲ πρὸς ἡῶ
ᾄψαι, ὑμετέρης σύμβολον ἑλικίης.

119. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Κῆν ῥίψης ἐπὶ λαῖα, καὶ ἦν ἐπὶ δεξιὰ ῥίψης,
Κριναγόρη, κενεὸν σαυτὸν ὑπερθε λέγους,
εἰ μὴ σοι χαρίεσσα παρακλινόιτο Γέμελλα,
γνώση κοιμηθεὶς οὐχ ὕπνον, ἀλλὰ κόπον.

120. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Καὶ νυκτὸς μεσάτης τὸν ἐμὸν κλέψασα σύνευον
ἦλθον, καὶ πυκινῇ τεγγομένη ψακάδι.
Τοῦνεκ' ἐν ἀπρήκτοιςι καθήμεθα, κοῦχι * λαλεῦντες
εἴδομεν, ὡς εἶδεν τοῖς φίλοισι θέμις;

121. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μικρὴ καὶ μελανεῦσα Φιλαίνιον, ἀλλὰ σελίνων
οὐλοτέρη, καὶ μονῦ χρωῶτα τρεινοτέρη,

Altera nata Samo deinde secunda : nec hoc ;
Ex Asia Demo mox tertia : seria narro ;
Argolis hanc Demo quarta secuta fuit.
Ipsa mihi nomen Philodemi fata dederunt ;
Inde puto est, Demo cur ego semper amem.

117. MÆCII.

Me tenet os pulcher Cornelius : hoc ego lumen
Sed metuo : facta est maxima flamma brevi.

118. MARCI ARGENTARII.

Quamquam Arabum messes somnus tuus, Isias, halat,
Sis vigil, et capias hæc, rogo, sarta manu.

et Samiam Demo secundo-loco : nec hoc valde mirum ;
et rursus Hyssiacam Demo, tertio-loco ; minime hæc
joca sunt ; et Argolidem Demo quarto-loco.
Ipsæ, puto, Parcæ me nominarunt Philodemum,
quia semper Demus *alicujus* fervens me tenet amor.

116. MARCI ARGENTARII.

Femineus amor pulcherrimus inter mortales existit
quibuscumque ad amandum honesta inest mens.
Si vero et masculum diligit desiderium, scio docere
remedium quo sedabis impotentis-amoris morbum.
Invertens Menophilam pulchriclunem, mente puta
ipsum tenere in-sinu marem Menophilum.

117. MÆCII.

Incendit me pulcher Cornelius ; sed timeo
hoc lumen, jam in ignem magnum evadens.

118. MARCI ARGENTARII.

Isias suave-spirans, etiamsi decies unguentum oles,
expergiscere et accipe manibus amicis coronam,
quam nunc quidem florentem, sed sub auroram marces-
conspicies, tuæ symbolum ætatis. [centem

119. CRINAGORÆ.

Sive conjeceris sinistrorsum, sive dextrorsum conjece-
is te, Crinagora, vacuo super lecto,
nisi tibi amabilis accumbat Gemella,
nosces te dormire non somnum, sed lassitudinem.

120. PHILODEMI.

Et nocte media meo furtim-relicto conjuge
veni, et densa madefacta imbre.
Idcircone otiosi sedemus, nec lassī
dormimus, ut dormire amantes fas est

121. EJUSDEM.

Parva et nigricans Philænion, sed selinis
crispior, et cutem prima-lanugine tenerior,

Si sapias, hæc nostræ tibi sunt ætatis imago :
Sic hodie florent, cras sine honore jacent.

119. CRINAGORÆ.

Seu latus in dextrum versabere, parte sinistra
Seu tua, Crinagore, membra cubile premant,
Ni jaceat tecum forma præstante Gemella,
Sic dormire dolor, non tibi somnus erit.

121. PHILODEMI.

Parva quidem est et fusca Philinnion : attamen ognâ
Mollior, et viridi crispior est apio.

καὶ κροτοῦ φωνεῦσα μαγώτερα, καὶ παρέχουσα
πάντα, καὶ αἰτῆσαι πολλὰκι φειδομένη.
Τοιαύτην στέργοιμι Φιλαιόνιον, ἀχρὶς ἂν εὐρω
ἄλλην, ὃ χρυσή Κύπρι, τελειοτέρην.

122. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Μὴ σύ γε, μηδ' εἴ τοι πολὺ φέρτερος εἶδεται * ὅσων
ἀμφοτέρων, κλεινοῦ κοῦρε Μεγιστοκλέους,
κὴν στίλβη Χαρίτεσαι λελουμένος, ἀμφιδονοίης
τὸν καλόν· οὐ γὰρ ὁ παῖς ἤψω· οὐδ' ἄκακος,
ἀλλὰ μέλων πολλοῖσι, καὶ οὐκ ἀδίδακτος ἐρώτων.
Τὴν φλόγα ῥιπίζειν δεῖδιθι, δαιμόνιε.

123. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Νυκτερινὴ, δίκερος, φιλοπάννουγε, φαῖνε, Σελήνη,
φαῖνε, δι' εὐτρήτων βαλλομένη θυρίδων·
αὐγάζε χρυσήν Καλλίστιον· ἐς τὰ φιλεύντων
ἔργα κατοπτεύειν οὐ φθόνος ἀθανάτη.
Ὀλβίζεις καὶ τήνδε καὶ ἡμέας, οἶδα, Σελήνη·
καὶ γὰρ σὴν ψυχὴν ἐφλεγεν Ἐνδυμίων.

124. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐπω σοι καλύκων γυμνὸν θέρος, οὐδὲ μελαίνει
βότρως ὁ κερθενίους πρωτοβολῶν χάριτας·
ἀλλ' ἤδη θοὰ τόξα νέοι θήγουσι· Ἐρωτες,
Λυσιδίκη, καὶ πῦρ τύφεται ἐγκρύφιον.
Φειγώμεν, δυσέρωτες, ἕως βέλος οὐκ ἐπὶ νευρῇ·
μάντις ἐγὼ μεγάλης αὐτίκα πυρκαϊῆς.

125. ΒΑΣΣΟΥ.

Οὐ μέλλω ρεῦσειν χρυσός ποτε· βοῦς δὲ γένοιτο
ἄλλος, χῶ μελίθρους κύκνος ἐπήνοιος.
Ζητὴ φυλασσέσθω τάδε παιγνία· τῇ δὲ Κορίνῃ
τοὺς ὀβολοὺς δώσω τοὺς δύο, κοῦ πέτομαι.

126. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Πέντε δίδωσιν ἐνὸς τῇ δαίνα ὁ δαίνα τάλαντα,
καὶ βινεῖ φρίσσων, καὶ μὰ τὸν οὐδὲ καλὴν·
πέντε δ' ἐγὼ δραχμάς τῶν δωδέκα Λυσιανάσση,
καὶ βινῶ πρὸς τῷ κρείσσονα καὶ φανερωῶς.
Πάντως ἤτοι ἐγὼ φρένας οὐκ ἔχω, ἢ τό γε λοιπὸν
τοὺς κείνου πελέκει δεῖ διδύμους ἀφελεῖν.

Illex vox illi cesto magis; amplius addam :
Cam sit promta nihil non dare, pauca petit.
Sit mihi talis amica Philinnion, aurea Cypri ;
Succurrat potior donec amica mihi.

124. PHILODEMI.

Nuda tua est foliis nondum rosa : cœrula nondum
Dulce tibi Veneris parturit uva merum.
Cote tamen jam tela parat grex parvus Amorum,

ANTHOLOGIA. I.

et loquens quæ illiciant majore vi quam cestas Veneris, et
omnia, et poscere sæpe parcens. [parbens
Talem diligam Philanion, donec invenero
aliam, o Venus anrea, perfectiorem.

122. DIODORI.

Ne tute, ne si quidem tibi multo præstantior videtur oculis
ambobus (?), illustris filii Megistoclis,
nec si niteat a Gratiis lavatus, circumvolites
formosum illum : non est enim puer mitis nec innocens
sed multorum cura, et minime rudis amorum.
Flammam ventilare metuas, o bone.

123. PHILODEMI.

Nocturna, bicornis, amans-pervigilii, fulge, Luna,
fulge, per bene-foratas radians fenestras ;
illumina auream Callistium. In amantium
furta inspicere non est invidia immortalis.
Felicis-prædicas et hanc et me, novi, Luna ;
nam et tuum animum ussit Endymion.

124. EJUDEM.

Nondum tibi est callicibus nuda æstas, neque nigrescit
uva virginales primum-pullulans gratias :
verum jam celeres sagittas novi acunt Amores,
o Lysidice, et ignis gliscit occultus. [nervo :
Fugiamus, infortunati-amatores, dum telum non est in
vates ego magni mox eventuri incendii.

125. BASSI.

Non ego unquam fluam aurum, et bos fiat
alius qui vult et mellita-voce cygnus in-littore.
Jovi servantor hæc ludicra : ego autem Corinnæ
obolos dabo duos, et-non volito.

126. PHILODEMI.

Quinque dat pro uno concubitu cuidam feminae quidam
et futuit tremens, et hercle ne formosam quidem : [talenta,
quinque autem ego drachmas pro duodecim Lysianassæ,
et futuo insuper formosiorum et palam.
Omnino aut mentem ego non habeo, aut deinceps
illius securi oportet testes auferre.

Lysidica, et clauso fumus ab igne venit.
Heus fugite heus miseri, dum nondum spicula nervo
Sunt data : vaticinor : maxima flamma prope est.

125. BASSI.

Non ego hos fiam, non aurea gutta : sit alter
Qui volet in ripæ gramine dulcis olor.
Juppiter hos habeat lusus : ego vero Corinnæ
Non plus quam tresses do duo, nec volito.

127. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Παρθένον Ἀλκίππην ἐφίλου μίγα, καὶ ποτε πείσας
αὐτὴν λαθριδίως εἶχον ἐπὶ κλισίῃ.
Ἄμφοτέρων δὲ στέρνον ἐπάλλετο, μή τις ἐπέλθῃ,
μή τις ἴδῃ τὰ πόθων κρυπτὰ περισσώτερων.
Μητέρα δ' οὐκ ἔλαθεν * κείνης λάλον· ἀλλ' ἐσιδούσα
ἐξαπίνης, « Ἐρμῆς κοινός », ἔφη, « θύγατερ ».

128. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Στέρνα περὶ στέροισι, μαστῶ δ' ἐπὶ μαστὸν ἐρείσας,
χειλεῖά τε γλυκεροῖς χεῖλεσι συμπίσας
Ἀντιγόνης, καὶ χρωῖτα λαβῶν πρὸς χρωῖτα, τὰ λοιπὰ
σιγῶ, μάρτυς ἐφ' ὅς λύχνος ἐπεγράφετο.

129. ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ.

Τὴν ἀπὸ τῆς Ἀσίας ὄρχηστρίδα, τὴν κακοτέχνου
σχήμασιν ἐξ ἀπαλῶν κινυμένην ὀνύχων,
αἰνῶ, οὐχ ὅτι πάντα παθαίνεται, οὐδ' ὅτι βάλλει
τὰς ἀπαλὰς ἀπαλῶς ὧδε καὶ ὧδε ἕρας·
ἀλλ' ὅτι καὶ τρίβακον περὶ πάσσαλον ὀρχήσασθαι
οἶδε, καὶ οὐ φεύγει γηραλέας ρυτίδας.
Γλωττίζει, κνίζει, περιλαμβάνει· ἦν δ' ἐπιρίψη
τὸ σκέλος, ἐξ ἕδου τὴν κορούνην ἀνάγει.

130. ΜΑΙΚΙΟΥ.

Τί στυγνή; τί δὲ ταῦτα κόμης εἰκαῖα, Φιλαινί,
σκύλατα, καὶ νοτερῶν σύγχυσις ὀμματίων;
μὴ τὸν ἔραστον εἶδες ἔχον' ὑποκόλπιον ἄλλην;
εἰπὸν ἐμοί· λύπης φάρμακ' ἐπιστάμεθα.
Δακρυεῖς, οὐ φῆς δέ· μάτῃν ἀρνεῖσθ' ἐπιβάλλῃ·
ὀφθαλμοὶ γλώσσης ἀξιοπιστότεροι.

131. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ψαλμὸς, καὶ λαλιή, καὶ κοιτίλον ὄμμα, καὶ ὦδῃ
Ἐανθίππης, καὶ πῦρ ἄρτι καταρχόμενον,
ὦ ψυχῇ, φλέξει σε· τὸ δ' ἐκ τίνος, ἢ πότε, καὶ πῶς,
οὐκ οἶδα· γνώση, δύσμορε, τυφομένη.

132. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὡ ποδός, ὦ κνήμης, ὦ τῶν ἀπολωλα δικαίως

127. MARCI ARGENTARII.

Virginem Alcippen amabam valde; et aliquando quum
clanculum eam habui in lecto. [persuasisset,
Amborum autem pectus palpitabat, ne quis accederet,
ne quis videret desideriorum secreta maximorum.
Matrem tamen non latebat lecti sonus; sed ubi-vidit,
statim: « Communis Mercurius », inquit, « o filia. »

128. EJUSDEM.

Pectus ad pectus, mammamque ad mammam applicans
labiaque dulcibus labiis apprimens
Antigonæ, et corpus contingens corpore: cetera
taceo, testis ad quæ lucerna inscribatur.

129. AUTOMEDONTIS.

Asiaticam saltatricem, nefarie-artificiosam
figuris ex teneris moventem-se unguiculis,
laudo, non quod omnes affectus exprimat, nec quod jactet
molles molliter huc et illuc manus;
sed quod et pannosum circa clavula saltare
novit, et non fugit seniles rugas.
Lingua-nectit-basia, vellicat, amplectitur; si vero apprimat
femur, ex orco clavam reducit.

130. MÆCII.

Quid afflicta es quid sibi volunt comæ hæc inutiles, Phi-
lacerationes, et odorum turbatio ocellorum? [læni,
An amatorem vidisti habentem in-sinu aliam?
dic mihi: doloris remedia scimus.
Lacrimas, nec dicis: frustra negare conaris:
oculi linguâ sunt fide-digniores.

131. PHILODEMI.

Cithara et sermo et argutus oculus et cantus
Xanthippes et ignis modo incipiens,
o anima, uret te: sed ex quo, aut quando, et quomodo,
ignoro: scibus, infelix, dum-ureris.

132. EJUSDEM.

O pedem, o femur, o quibus merito peri

127. MARCI ARGENTARII.

Virginis Alcippes insanus amore, precatus
Multa, tori furtim parte receptus eram.
Nostra dum trepido saliebant pectora motu,
Arcanus ne quo teste pateret amor.
Garrula mater adest, interpehansque jacentes
Communis, dixit, filia, Mercurius.

130. MÆCII.

Quid mæres? tua cur lacrymis confusa, Philæni,
Lumina? cur laceras has ego cerno comas?
Dic, gremione fovens aliam tibi visus amator

Est tuus? in nobis est medicina mali.
Fles dicisque nihil: frustra cupis ipsa negare:
Quam linguæ est oculis major habenda fides.

131. PHILODEMI.

Ars fidium, cantus, et vox, oculique loquaces
Xanthippes, et quæ jam nova flamma subit,
O anime, incendunt hæc te. Quo, quomodo, quando
Nescio, tu vero tactus ab igne scies.

132. EJUSDEM.

O crura, atque pedes, et quo, sed jure, peribam,

μηρῶν, ὠ γλουτῶν, ὠ κτενός, ὠ λαγόνων,
 ὠ ὤμων, ὠ μαστῶν, ὠ τοῦ βραδινοῦ τραχήλου,
 ὠ χειρῶν, ὠ τῶν μαίνομαι ὀμματίων,
 ὠ κατατεχνωτάτου κινήματος, ὠ περιάλλων
 γλωττισμῶν, ὠ τῶν * θύομαι φωναρῶν!
 Εἰ δ' ὀπικῆ παῖς Φλώρα καὶ οὐκ ἄδουσα τὰ Σαπφουῆς,
 καὶ Περσεύς Ἰνδῆς ἠράσατ' Ἀνδρομέδης.

133. ΜΑΙΚΙΟΥ.

Ἦμος' ἐγὼ, δύο νύκτας ἀφ' Ἡδύλου, Κυθήρεια,
 σὺν κράτος, ἤσυχάσειν· ὡς δοκέω δ', ἐγέλας,
 τοῦμὸν ἐπισταμένη τάλανος κακόν· οὐ γὰρ ὑπόισω
 τὴν ἑτέραν, ἔρκους δ' εἰς ἀνέμους τίθειαι.
 Αἰρούμαι δ' ἀσεβῆιν κείνης χάριν, ἥ τὰ σά τρηῶν
 ὄρμι' ἀποθνήσκειν, πόντι' ὑπ' εὐσεβίης.

134. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Κεχροπὶ βραῖνε λάγυνε πολυδύροσον ἰκμάδα Βάχου,
 βραῖνε· δροσιζέσθω συμβολικῆ πρόποσις.
 Σιγάσθω Ζήνων ὁ σοφὸς κύκνος, ἃ τε Κλεάνθους
 μούσα· μέλοι δ' ἡμῖν ὁ γλυκύπικρος ἔρκος.

135. ΑΔΗΑΘΝ.

Στρογγύλη, εὐτόρνευτε, μονούατε, μακροτράχηλε,
 ὑψαύξη, στεινῶ φθεγγομένη στόματι,
 Βάχου καὶ Μουσέων ἰλαρῆ λάτρι καὶ Κυθερείης,
 ἠδύγελως, τερπνῆ συμβολικῶν ταμίη,
 τίψ' ὀπόταν νήφω, μεθύεις σύ μοι, ἦν δὲ μεθυσθῶ,
 ἐκνήφεις; ἀδικεῖς συμποτικὴν φίλην.

136. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἐγχει, καὶ πάλιν εἰπέ, πάλιν, πάλιν « Ἡλιοδώρας »
 εἰπέ, σὺ δ' ἀκρήτω τὸ γλυκὺ μίσιγ' ὄνομα·
 καὶ μοι τὸν βρεχθέντα μύροις καὶ χθιζὸν ἐόντα,
 μναμόσυνον κείνας, ἀμφιτίθει στέφανον.
 Δακρύει φιλέραστον ἰδοῦ βόδον, οὐνεκα κείναν
 ἄλλοθι, κοῦ κόλπους ἀμετέροις ἐσορᾷ.

137. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐγχει τᾶς Πειθοῦς καὶ Κύπριδος Ἡλιοδώρας,
 καὶ πάλι τᾶς αὐτᾶς ἀδουλῶν Χάριτος.
 Αὐτὰ γὰρ μί' ἐμοὶ γράφεται θεός, ἃς τὸ ποθεῖνδόν
 ὄνομα' ἐν ἀκρήτω συγχεράσας πίομαι.

138. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Ἴππον Ἀθήνιον ἦσεν ἐμοὶ κακόν· ἐν πυρὶ πᾶσα

O femur, o pubes, o natis, o latera;
 O humeri, collum tenerum, nivaeque papillae,
 O digiti, o noster, lumina bina, furor;
 Et vos nequitiae motus, consertaque linguis
 Basia, voxque o me quae facis exanimem!
 Quod si opica et flava est, nec novit carmina Sapphus,
 Andromeden Perseus arsit, et Inda fuit.

lumbos, o nates, o pectinem, o ilia,
 o humeros, o mammas, o gracile illud collum,
 manus, o quibus insanio ocellis,
 o artificiosissimum motum, o eximias
 exosculationes, o quibus commoveor brevia-verba!
 Si es Opica puella Flora neque canens Sapphus carmina,
 etiam Perseus Indam amavit Andromeden.

133. ΜΕΚΙΙ.

Juravi ego per tuam potentiam, Cytherea, duas noctes
 me ab Hedylio secubiturum: sed, ut existimo, ridebas,
 sciens meum miserum malum; non tolerabo enim
 alteram noctem, et jurajuranda do in ventos. [ta tibi
 Malo autem impius-in-te-esse illius gratia, quam praesti-
 servans jurajuranda mori, domina, per pietatem.

134. POSIDIPPI.

Cecropia, sparge, lagena, rorulentum liquorem Bacchi,
 sparge: roretur collatitia propinatio.
 Taceatur Zeno, sapiens cynus, ac Cleanthis
 Musa; curae autem sit nobis dulcamarus amor.

135. INCERTI.

Rotunda, bene-tornata, uniauris, longicollis,
 alticervix, angusto garriens ore,
 Bacchi ac Musarum hilaris famula et Cythereae,
 dulce-ridens, grata collatitarum-compotationum proma,
 cur tandem, quando sobrius-sum, ebria-es tu mihi; sin
 sis-sobria? laedis compotatoriam amicitiam. [sum-ebrius,

136. ΜΕΛΕΑΓΡΙ.

Infunde, et iterum dic, iterum, iterum « Heliodorae »
 dic, et mero tu dulce misce nomen;
 et mihi madentem unguentis, et hesternae quae-est,
 memorem illius, impone coronam.
 Plorat amica-amantium en rosa, quod illam
 alibi et non in gremio nostro videat.

137. ΕΥΣΕΜΕ.

Infunde cyathum Suadae et Veneris Heliodorae,
 et rursus ejusdem dulciliquae Gratiae.
 Ipsa enim una mihi scribitur (est) dea, cujus cupitum
 nomen in mero miscens bibam.

138. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΙΣ.

Equum cecinit Athenion mihi malum: in igni tota

133. ΜΕΚΙΙ.

Hedylio geminas jurantem me abfore noctes
 Per te, risisti, sic puto, magna Venus.
 Nam scis quo tener morbo, dea: crux mihi nox sit
 Altera: do rapidis verba ferenda notis.
 Impius ob dominam fieri magis eligo, servans
 Quam tibi, diva, fidem, praepietate mori.

Ἴλιος ἦν, ἀγῶν κείνη ἄμ' ἐφλεγόμεν,
οὐ δεισας Δαναῶν δευέτη πόνον· ἐν δ' ἐνὶ φέγγει
τῷ τότε καὶ Τρῶες ἀγῶν ἀπωλόμεθα.

139. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἄδῃ μέλος, ναὶ Πᾶνα τὸν Ἀρκάδα, πηκτιδί μελπει·,
Ζηνοφιλα, ναὶ Πᾶν, ἄδῃ κρέμεις τι μέλος.
Ποῖ σε φύγω; πάντη με περιστείγουσιν Ἐρωτες,
οὐδ' ὅσον ἀμπνεῦσαι βαιὸν ἕωσι χρόνον.
Ἥ γὰρ μοι μορφή βάλλει πόθον, ἢ πάλι μούσα,
ἢ χάρις, ἢ... τί λέγω; πάντα· πυρὶ φλέγομαι.

140. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡδουμειτὲς Μούσαι σὺν πηκτιδί, καὶ λόγος ἔμψρων
σὺν Πειθοῖ, καὶ Ἔρωσ κελὸς ἐφ' ἠνιόχῳ,
Ζηνοφιλα, σοὶ σκῆπτρα Πόθων ἀπένευμαν, ἐπαί σοι
αἱ τρισαὶ Χάριτες τρεῖς ἔδωσαν χάριτας.

141. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ναὶ τὸν Ἔρωτα, θέλω τὸ παρ' οὐασιν Ἡλιοδώρας
φθέγμα κλύειν ἢ τᾶς Λατοίδαω κιθάρας.

142. ΑΔΗΛΟΝ.

Τίς, ῥόδον ὁ στεφάνος Διονυσίου, ἢ ῥόδον αὐτὸς
τοῦ στεφάνου; δοκέω, λείπεται ὁ στέφανος.

143. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ὁ στέφανος περὶ κρατὶ μαραινεται Ἡλιοδώρας·
αὐτῇ δ' ἐκλάμπει τοῦ στεφάνου στέφανος.

144. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦδη λευκοῖον θάλλει, θάλλει δὲ φιλομβρος
νάρκισσος, θάλλει δ' οὐρεσίφοιτα κρίνα·
ἤδη δ' ἢ φιλέραστος, ἐν ἀνθεσιν ὄριμον ἄνθος,
Ζηνοφιλα Πειθοῦς ἤδῃ τέθλη ῥόδον.
Λευκῶνες, τί μάταια κόμαις ἐπι φαίδρᾳ γελᾶτε;
ἀ γὰρ παῖς κρέσσων ἄδουπνῶν στεφάνων.

Troja erat, et ego cum illa flagrabam,
non cum-metu-perpessus Danaorum decennem laborem,
illa et Troes et ego perimus. [sed in una luce

139. MELEAGRI.

Dulce carmen, per Pana Arcadem, pectide canis,
Zenophila, per Panem, dulce pulsas carmen,
Quo te fugiam? ubique me cingunt Amores,
nec vel tantillum ut-respirem me sinunt tempus.
Vel enim mihi forma injicit cupidinem, vel rursum musa,
vel gratia, vel... quid dicam? cuncta! igni uror.

140. EJUSDEM.

Dulce-canentes Musæ cum pectide, et sermo prudens
cum Suada, et Amor pulcher in-potestate aurigæ,
Zeno, hila, tibi scepra Cupidinum tribuerunt, quod tibi
triplices Gratia tres dedere gratias.

141. MELEAGRI.

Per Amorem, mavolo ad aures dictam ab-Heliadora
vocem audire quam Latonæ-filii citharæ

142. INCERTI.

Quid, utrum corona Dionysii est rosa, an ipse est rosa
unde-corona-nexa? autumo, vincitur corona.

143. MELEAGRI.

Corona circa caput Heliodoræ marcescit,
ipsa vero effulget coronæ corona.

144. EJUSDEM.

Jam leucoium floret, floretque pluviae-amans
narcissus, et florent monticola lilia:
jam etiam amantibus-cara, inter flores flos maturus,
jam Zenophila floret, Suadæ dulcis rosa.
Prata, quid temere de comis vestris lætum ridetis?
quippe puella hæc potior odoratis coronis.

139. MELEAGRI.

Dulce canis, mea Zenophile, testudine mota,
Sic Arcas faveat Pan mihi, dulce canis.
Ah quo te fugiam? circum metantur Amores,
Nec requies puncto temporis ulla datur.
Hinc decor, hinc cantus tuus, hinc me gratia torquet;
Omnia quid verbis persequar? Ignis ego.

140. EJUSDEM.

Dulces cum cithara Musæ, sapientia dicta,
Sed lepida, et doctus frena, Cupido, pati,
Zenophile, regnum tibi dant in amoribus, ipsa
Cui tribuit donum Gratia terna triplex.

141. EJUSDEM.

Me male perdat Amor, ni cantus Heliodoræ
Plus amo, quam citharæ carmen, Apollo, tuæ.

142. INCERTI.

Suntne corona rosæ Dionysio, an ipse coronæ
Est rosa? sic credo: victa corona jacet.

143. MELEAGRI.

Serta quidem marcent circa caput Heliodoræ,
Sed sertis sertum verius ipsa viget.

144. EJUSDEM.

Jam pluvias narcissus amans, jam lactea florent
Montibus in summis lilia, jam violæ:
Flos etiam florum maturis vernat in annis
Zenophile, dulci plena tepore rosa.
Prata quid o vano ridetis honore comarum?
Zenophile par est nulla corona meæ.

145. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Αὐτοῦ μοι στέφανοι παρὰ δικλαίσι ταῖσδε κρεμαστοὶ
 μίμνετε, μὴ προπετῶς φύλλα τινασσόμενοι,
 οὐς θαυροῦς κατέβρεξα· κάτωθερα γὰρ ὀμματ' ἐρών-
 ἄλλ', ὅταν οἰγομένης αὐτὸν ἴδῃτε θύρης, [των
 σταθ' ὑπὲρ κεφαλῆς ἐμὸν ὑέτον, ὡς ἂν ἀμεινον
 ἢ ξανθὴ γε κόμη τὰμὰ πῆν δάκρυα.

146. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Τέσσαρες αἱ Χάριτες· ποτὶ γὰρ μία ταῖς τρισὶ κείναις
 ἄρτι ποτεπλάσθη, κῆτι μύροισι νοταῖ
 εὐαίων ἐν πᾶσιν ἀρίσταλος Βερενίκα,
 ἧς ἄτερ οὐδ' αὐταὶ ται Χάριτες Χάριτες.

147. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Πλέξω λευκοῖον, πλέξω δ' ἀπαλὴν ἄμα μύρτοις
 νάρκισσον, πλέξω καὶ τὰ γελώντα κρίνα,
 πλέξω καὶ κρόκον ἠδὺν· ἐπιπλέξω δ' ὑάκινθον
 πορφυρέην, πλέξω καὶ φιλέραστα ῥόδα,
 ὡς ἂν ἐπὶ κροτάφοις μυροβοστρύχου Ἡλιοδώρας
 εὐπλόκαμον χαίτην ἀνοδολῇ στέφανος.

148. ΤΟΥ ΑἴΤΟΥ.

Φαμί ποτ' ἐν μύθοις τὰν εὐλαον Ἡλιοδώραν
 νικάσιν αὐτὰς τὰς Χάριτας χάριτιν.

149. ΤΟΥ ΑἴΤΟΥ.

Τίς μοι Ζηνοφίλαν λαλιὰν παρέδειξεν ἐταίρων;
 τίς μίαν ἐκ τρισῶν ἤγαγέ μοι Χάριτα;
 Ἢ β' ἐτύμως ἀνὴρ κεχαρισμένον ἄνυσεν ἔργον,
 ὦρα διδοῦς, καὐτὰν τὰν Χάριν ἐν χάριτι.

150. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ἐμολόγησ' ἤξειν εἰς νύκτα μοι ἡ πιδόητος
 Νικό, καὶ σεμνὴν ὤμοσε Θεσμοφόρον·
 κόλψ' ἔχει, φυλακὴ δὲ παροίχεται. Ἄρ' ἐπιορκεῖν
 ἔθελε; τὸν λύχνον, παῖδες, ἀποσβέσατε.

151. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ὁζυβοὶ κώνωπες, ἀναιδέες, αἵματος ἀνδρῶν

145. ASCLEPIADÆ.

Hic mihi, coronæ, apud has valvas suspensæ
 manete, haud temere folia-vestra concutientes,
 quas lacrimis rigavi; pluviosa enim amantium lumina:
 verum quando apertâ illum videritis janua,
 stillate in caput ejus meam pluviam, ut melius
 flava coma meas bibat lacrimas.

146. CALLIMACHI.

Quattuor sunt Gratia: nam una tribus illis
 modo adjuncta est, et adhuc unguentis madet
 felix, inter omnes invidenda Berenica,
 sine qua ne ipsæ quidem Gratia sunt Gratia.

147. MELEAGRI.

Nectam leucoion, nectamque tenerum cum myrtis
 narcissum, nectam et ridentia lilia,
 nectam et crocum suavem; tum innectam hyacinthum
 purpureum, nectam et caras-amantibus rosas,
 ut in temporibus unctæ-cinnos Heliodoræ
 pulchre-comatam cesariem floribus-conspergat corona.

148. EJUSDEM.

Affirmo aliquando in sermonibus disertam Heliodoram
 victuram ipsas Gratias gratiis suis.

149. EJUSDEM.

Quis mihi Zenophilam argutam monstravit amicorum?
 quis unam ex tribus adduxit mihi Gratiam?
 Næ vere ille vir læstabile fecit opus,
 dona dans et ipsam Gratiam adeo gratiis.

150. ASCLEPIADÆ.

Consensit adfuturam-esse in noctem mihi famosa
 Nico, et venerabilem adjuravit Legiferam (Cererem);
 neque adest, et custodia præterit. An pejerare
 volebat? Lucernam, pueri, exstinguite!

151. MELEAGRI.

Clamosi culices, impudentes, sanguinis hominum

145. ASCLEPIADÆ.

His mihi suspensæ foribus remanete coronæ,
 Nec folia in terram tam cito decutite,
 Tincta meis lacrymis (namque humida semper amantium
 Lumina): sed veniet cum meus ille foras,
 Tunc stillate meum supra caput illius imbrem,
 Ipsa meos fletus ut coma flava bibat.

147. MELEAGRI.

Plectam ego narcissum, plectam Cythereia myrta,
 Albaque formosis lilia cum violis;
 Cumque croci foliis hyacinthum suave rubentem:
 Adnectam teneræ suavia texta rosæ:

Lætius unguento spirantis ut Heliodoræ
 Aspergat pulchras flore corona comas.

148. EJUSDEM.

Heliodora, tuis tam blanda est gratia verbis
 Ipsa sit ut præ te Gratia grata parum.

149. EJUSDEM.

Zenophile facunda mihi, proh Juppiter! a quo
 Venit, ut Idaliis de tribus una soror?
 Quicumque ille fuit scivit dare munera grata,
 Ipsa per hunc gratis Gratia quippe data est.

151. EJUSDEM.

Clamosi culices, humano sanguine pasti,

σιφῶνες, νυκτὸς κνώδαλα διπτέρυγα,
βαῖον Ζηνοφίλαν, λίτομαι, πάρεθ' ἤσυχον ὕπνον
εὔδειν, τὰ μὰ δ' ἰδοῦ σαρκοφαγεῖτε μέλη.

- Καίτοι πρὸς τί μάτην αὐδῶ; καὶ θῆρες ἀτεγκτοὶ
τέρπονται τρυφερῷ χρωτὶ χλιαρινόμενοι.
Ἄλλ' ἔτι νῦν προλέγω, κακὰ θρέμματα, λήγεται τόλμησ,
ἢ γνῶσεσθε χερῶν ζηλοτύπων δύναμιν.

152. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πταίης μοι, κώνωψ, ταχύς ἄγγελος, οὔσαι δ' ἄκροι
Ζηνοφίλας ψάσας προσψιθύριζε τάδε·

« Ἄγρυπνος μίμνει σε· σὺ δ' ὦ λήθαργε φιλοῦντων,
• εὔδεις ». Εἶλα, πέτευ· ναί, φιλόμουσε, πέτευ·
ἤσυχά δὲ φθέγγει, μὴ καὶ σύγκοιτον ἐγγείρας
κινήσῃς ἐπ' ἐμοὶ ζηλοτύπους δδύνας.

Ἦν δ' ἀγάγῃς τὴν παῖδα, δορᾶ στέψω σε λέοντος,
κώνωψ, καὶ δώσω χειρὶ φέρειν βόταλον.

153. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Νικαρέτης τὸ Πόθοις μεμελημένον ἤδῃ πρόσωπον,
πυκνὰ δι' ὑψοράφων φαινόμενον θυρίδων,
αἰ χαροπαὶ Κλεοφῶντος ἐπὶ προθύροις ἐμάραναν,
Κύπρι φίλη, γλυκεροῦ βλέμματος ἀστεροπαί.

154. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ναὶ τὰν νηξαμένην χαροποῖς ἐνὶ κύμασι Κύπριν,
ἔστι καὶ ἐκ μορφᾶς ἅ Τρυφερά τρυφερά.

155. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐντὸς ἑμῆς κραδίης τὴν εὐλαον Ἥλιοδώραν
ψυχῇν τῆς ψυχῆς αὐτὸς ἐπλάσσειν Ἔρωσ.

156. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄ φίλερωσ χαροποῖς Ἀσκληπιάς οἶα Γαλήνης
ζυμμασι συμπεῖθει πάντας ἐρωτοπλοεῖν.

157. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τρηχὺς ὄνυξ ὑπ' Ἐρωτος ἀνέτραφες Ἥλιοδώρας·

Nocturnæ volucres, absque pudore feræ,
Zenophilæ placidum modico date tempore somnum,
Id precor; en membris vos satiate meis.
Sed quid ego hæc frustra queror? et crudelia monstra
Lætantur tenera luxuriosa cute.
Turpe pecus, rursus moneo, desistite: vel jam
In vos zelotypa sæviet ira manu.

152. EJUSDEM.

Parve culex, pro me celer, i, rogo, nuntius, atque hæc
Zenophilæ pulchræ perfer ad auriculam:
« Te vigil ille manet: tu nunc in amore veteranus
Dormis. » Quæso vola, quæso canore vola.
Sed placide dic hæc, ne vir simul excitus in me
Zelotypæ moveat virus amaritum.

siphones, noctis feræ binis-alis,
paulum, precor, Zenophilam sinite tranquillum somnum
dormire, mea vero en membra vorate-carnivori!
Quanquam quid frustra vociferor? etiam bellus duræ
gaudent delicata cute pefferi.
Verum nunc etiam prædico, malæ bestia, desistite audaciâ,
aut cognoscetis manuum zelotyparum vim.

152. EJUSDEM.

Vola mihi, culex, celer nuntius, et auribus primoribus
Zenophilæ, tangens eas, insurra hæc: [amantium
« Insomnis manet te; tu autem, o sicut-veterno-oblita
dormis. » Eja, vola! næ, Musæ-amice, vola,
ac placide fare, ne etiam conjuge excitato
moveas in me zelotypos dolores.
Si autem adduxeris puellam, pelle cingara te leonis,
o culex, et dabo manu ferre clavam.

153. ASCLEPIADÆ.

Nicaretæ a Cupidinibus dilectam faciem dulcem,
sæpe per altas apparentem fenestras,
cæsia Cleophontis in vestibulis tabefecerunt,
o Venus amica, fulgura ex-suavissimo oculo.

154. MELEAGRI.

Per eam quæ natavit glaucis in undis Cyprin,
est etiam formâ Tryphera τρυφερά (luxurians).

155. EJUSDEM.

In meo corde argutam Heliodoram
animæ animam ipse finxit Amor.

156. EJUSDEM.

Amorem-colens Asclepias cæsiis velut Galenes *Nereidos*
oculis persuadet omnibus amoris-mare-navigare.

157. EJUSDEM.

Durus unguis ab Amore eductus es Heliodoræ:

Si dominam adducas, corium tibi grande leonis,
Et manibus dabitur clava gerenda, culex.

154. EJUSDEM.

Sic mihi sit facilis sævo dans æquore Cypris:
Vim Formosa sui nominis ore probat.

155. EJUSDEM.

Dulce loquens, quam pinxit Amor sub pectore nostro,
Nunc acrima ipsa animæ est Heliodora meæ.

156. EJUSDEM.

Ista procellosis oculis Asclepias, ac si
Suda foret, cunctos in mare amoris agit.

ταύτης γὰρ δύνει κνίσμα καὶ ἐς καρδίην.

158. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ἐρμιόνη πιθανῆ ποτ' ἐγὼ συνέπαιζον, ἐχούση
ζωνίον ἐξ ἀνθέων ποικίλον, ὃ Πάφῃ,
χρῶσα γραμμάτ' ἔχον· « Διόλου δ', ἐγγράπτο, φίλει με·
« καὶ μὴ λυπηθῆς, ἦν τις ἔχη μ' ἔταρος ».

159. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Βοίδιον ἠβλητρὶς καὶ Πυθιάς, αἶ ποτ' ἔρασταί,
σοί, Κύπρι, τὰς ζώνας τὰς τε γραφὰς ἔθεσαν.
Ἔμπορε καὶ φορτηγῆ, τὸ σὺν βαλλάντιον οἶδες
καὶ πόθεν αἶ ζῶναι καὶ πόθεν οἶ πίνακας.

160. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Δημῶ λευκοπάρει, σὲ μὲν τις ἔχων ὑπὸ * χρῶτα
τέρπεται· ἃ δ' ἐν ἐμοὶ νῦν στενάχει καρδίᾳ.
Εἰ δέ σε σαββατικῶς κατέχει πόθος, οὐ μέγα θαῦμα·
ἔστι καὶ ἐν ψυχροῖς σάββασι θερμὸς Ἔρωσ.

161. ΗΓΥΛΟΥ, οἱ δὲ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Εὐφρὸν καὶ Θαίς καὶ Βοίδιον, αἶ Διομήδους
γραΐαι, ναυκλήρων ὀλκάδας εἰκόσοροι,
Ἄγιν καὶ Κλεοφῶντα καὶ Ἀνταγόρην, ἐν' ἐκάστη,
γυμνοὺς, ναυηγῶν ἥσσονας, ἐξέβαλον.
Ἄλλὰ σὺν αὐταῖς νηυσὶ τὰ ληστρικά τῆς Ἀφροδίτης
φεύγετε· Σειρήνων αἶδε γὰρ ἐχθρότεροι.

162. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ἡ λαμυρὴ μ' ἔρωσε Φιλαίνιον· εἰ δὲ τὸ τραῦμα
μὴ σαφές, ἀλλ' ὁ πόνος δύεται εἰς ὄνυχα.
Οἴχομαι, Ἔρωτες, ὄλωλα, διοίχομαι· εἰς γὰρ ἑταίραν
νυστάζων ἐπέβην, ἠδ' ἔθιγον τὰτάδα.

163. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἀνοδοῖαίτε μέλισσα, τί μοι χροδὸς Ἡλιοδώρας
ψαύεις, ἐκπρολιποῦσ' εἰαρινὰς κάλυκας;
Ἡ σύ γε μὴνύεις ὅτι καὶ γλυκὺ καὶ δυσόπιστον,
πικρὸν αἶε καρδίᾳ, κέντρον Ἔρωτος ἔχει;
Ναὶ δοκέω, τοῦτ' εἶπας· Ἰὼ, φιλέραστε, παλίμπους
στεῖχε· κάλαι τὴν σὴν οἶδαμεν ἀγγελίην.

159. SIMONIDÆ.

Corpora amata diu tibicina Pythias atque
Bucula dant tabulas cingulaque ista, Venus.
Unde sed hæ tabulæ sint istaque cingula vestra,
Institor et nautæ scire erumena potest.

161. HEDYLI.

Tres Diomedis anus sunt Bucula, Thais, et Euphro :
Naves quas agitant corpora quinque quater.
Tres sunt naufragio nudati tristius omni

hujus enim penetrat vellicatio usque in cor.

158. ASCLEPIADÆ.

Cum Hermioné facile-persuadente aliquando ego ludebam,
zonulam ex floribus variam, o Paphia, [habente
aureas literas habentem; scriptum erat : « Perpetuo ama
neu affligaris si quis habeat me alius. » [me,

159. (SIMONIDIS.)

Bœdion tibicina et Pythias, olim illæ amatæ,
tibi, Venus, has zonas et has tabulas dedicarunt.
Mercator et hajule, tuum marsupium novit,
et unde hæ zonæ, et unde hæ picturæ.

160. MELEAGRI.

Demo caudidis-genis, te quidem aliquis sub corpore ha
delectatur; meum vero intus cor nunc suspirat. [bens
Sin te sabbaticum tenet desiderium, non valde mirum :
inest etiam frigidis sabbatis calidus Amor.

161. HEDYLI, aliis ASCLEPIADÆ.

Euphro et Thais et Bœdion, Diomedis
vetulæ, nauclerorum corbitæ vigintiremes,
Agin et Cleophontem et Antagoran, unum quæque,
nudos, naufragis miseriores, ejecerunt.
Vos vero cum ipsis navibus prædatorias-scapas Veneris
fugite : Sirenibus enim hæc hostiliores.

162. ASCLEPIADÆ.

Lepida me vulneravit Philænon; quodsi vulnus
non est manifestum, at dolor penetrat ad unguem.
Perii, Amores, interii, nullus-sum : etenim in meretricem
dormit ns incidi, et tetigi Orcum.

163. MELEAGRI.

E-floribus-vivens apis, quid mihi corpus Heliodoræ
tangis, relictis vernis calicibus?
An tu indicas eam et dulcem et ægre-tolerabilem,
amarum semper cordi meo, stimulum Amoris habere?
Næ, existimo, hoc enunciasti. Io, amantium-amica, pede-
abi : dudum tuum noveramus nuntium. [converso

A tribus his Cleophon, Apis et Antagoras;
Abreptæque rates. Minus a Sirene periculum :
Fæc vites Veneris nauta latrocinium.

163. MELEAGRI.

Flores nata sequi, quid corpus ad Heliodoræ
Nunc apis oblitis floribus advolitas?
Hoc an significas, pariter quod corde sub illo
Dulcia, quæque ferat nullus, amara latent?
Hoc erat, ut credo : satis est, nec abire vetaris :
Jamdudum venit nuntius iste mihi.

164. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Νύξ· σὲ γὰρ οὐκ ἀλαθὴν μαρτύρομαι, οἷά μ' ὕβριζει
Πυθιάς ἢ Νικοῦς, οὔσα φιλεξαπάτης·
κλήθεις, οὐκ ἀκλήτος, ἐλήλυθα. Ταῦτά παθοῦσα
κοὶ μέμψαιτ' ἔτ' ἐμοῖς στᾶσα παρὰ προθύροις.

165. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

*Ἐν τῷδε, παμμήτειρα θεῶν, λίτομαί σε, φίλη Νύξ,
ναὶ λίτομαι, κώμων σύμπλανε, πότνια Νύξ,
εἰ τις ἐπὶ χλαΐνῃ βεβλημένος Ἡλιοδώρας
θάλπεται, ὑπναπάτη χρωτὶ χλαινούμενος,
κοιμάσθω μὲν λύχνος· ὁ δ' ἐν κόλποισιν ἐκαίνης
βριπτασθεὶς κείσθω δεύτερος Ἐνδυμίων.

166. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦ νύξ, ὃ φιλάγρυπνος ἐμοὶ πόθος Ἡλιοδώρας,
καὶ σχολίων ὄρθρων κνίσματα δακρυχαρῆ,
ἄρα μένει στοργῆς ἐμὰ λειψάνα, καὶ τὸ φίλημα
μνημόσунον ψυχρᾶ θάλπει' ἐν εἰκασίᾳ;
ἄρα γ' ἔχει σύγκοιτα τὰ δάκρυα, κἀμὸν θνείρον
ψυχαπάτην στέρνοις ἀμφιβαλοῦσα φιλεῖ;
ἢ νέος ἄλλος ἔρωσ, νέα παίγνια; Μήποτε, λύχνη,
ταῦτ' εἰσίδης, εἴης δ' ἤς παρέδωκα φύλαξ.

167. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ἦτέος ἦν καὶ νύξ, καὶ [τὸ] τρίτον ἄλγος ἔρωτι,
οἶνος· καὶ βορέης ψυχρός, ἐγὼ δὲ μόνος.
Ἄλλ' ὁ καλὸς Μόσχος πλέον ἴσχυεν. « Ἄχρη τίνος, Ζεῦ,
Ζεῦ φίλε; σιγήσω· καὶ αὐτὸς ἔρᾳν ἐμαχθεῖς. »
Ἦν δὲ τσαῦτ' ἐβόησα βεβρεγμένος· « Αἰ σὺ γὰρ οὕτως
ἤλυες, οὐδὲ θύρῃν πρὸς μίαν ἡσυχάσας. »

168. ΑΛΗΘΑΝ.

Καὶ πυρὶ καὶ νιφετῷ με καὶ, εἰ βούλοιο, κεραυνῶ
βάλλε, καὶ εἰς κρημνοὺς ἔλκε καὶ εἰς πελάγη·
τὸν γὰρ ἀπαυδήσαντα πόνοις καὶ Ἐρωτι δαμέντα
οὐδὲ Διὸς τρύχει πῦρ ἐπιβαλλόμενον.

169. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ἦν δὲ θέρους δεψῶντι χιῶν ποτόν· ἡδὺ δὲ ναύταις
ἐκ χειμῶνος ἰδεῖν εἰς τρινὸν ζέφυρον·
ἤδιον δ' ὀπότεν κρύψη μία τοὺς φιλέοντας
χλαῖνα, καὶ αἰνῆται κύπρις ὑπ' ἀμφοτέρων.

170. ΝΟΨΣΙΔΟΣ.

* Ἦδιον οὐδὲν ἔρωτος, ἢ δ' ὄλβια, δεύτερα πάντα

164. ASCLEPIADÆ.

Nox, te enim haud illunem testor, qualibus me afficit-in-
Pythias Nicōs filia, fraudis illa amans : [Juris
vocatus, non invocatus, veni. Similia experta, [bulum.
de-te-utinam queratur aliquando meum stans ad vesti-

165. MELEAGRI.

Unum hoc, mater-cunctorum deorum, rogo te, amica Nox,
næ rogo, commissionum errabundarum-socia, vene-
si quis sub læna recubans Heliodoræ [randa Nox :
fovetur, qua-somnus-fallitur cute tepesfactus,
obdormiscat lucerna; ille autem in gremio ejus
fusus jaceat alter Endymion.

166. EJUSDEM.

O nox, o pervigil mihi desiderium Heliodoræ,
et perfidi diluculi cruciatus lacrimis-gaudentes,
manentne amoris mea vestigia, ac basium
memor frigida fovetur in imagine?
habetne socias-lecti lacrimas illas, et meum insomnium
animum-fallens pectore amplexata osculatur?
an novus amor alius, novi lusus? Ne unquam, lucerna,
hæc aspicias, sisque ejus-quam tradidi tibi custos.

167. ASCLEPIADÆ.

Pluvia erat et nox, et tertium malum amori,
vinum; atque Boreas frigidus, ego vero solus. [Juppiter,
Sed pulcher Moschus plus valuit. « Usquequo, aiebam,
Juppiter care? tacebo cetera; etiam ipse amare didicisti. »
Illi vero hæc-modo inclamavi madidus : « Utinam tu ita
oberrares, ne ad unam quidem januam quiescens. »

168. INCERTI.

Et igne et nivibus me, et, si vis, fulmine
feri, et in præcipitia trahe et in maria :
nam defessum laboribus et ab-Amore domitum
ne Jovis quidem atterit ignis injectus.

169. ASCLEPIADÆ.

Dulcis æstate sitiēti nix est potio, et dulce nautis
post hiemem videre vernalis Zephyrus :
dulcius vero, quando una oculis amatantes
læna, et probatur venus ab ambobus.

170. NOSSIDIS.

* Dulcius nihil amore, et quæ beata habentur, secunda

168. INCERTI.

Me nive, me flammis pete, quin et fulmine, si vis,
Perque maris fluctus, per scopulosque trahe :
Quippe fatigatum victumque Cupidinis armis
Nil Jovis irati lædere tela queunt.

169. ASCLEPIADÆ.

Dulce nivem bibere est calido sub sidere : nautis
Post hyemem vernas dulce videre rosas.
Sed nil dulcius est, quam cum duo vestis amantes,
Laudantes pariter te, Venus, una tegit.

ἰστίν· ἀπὸ στόματος δ' ἔπιψα καὶ τὸ μέλι. »
Τοῦτο λέγει Νοσσίς· τίνα δ' ἂ Κύπρις οὐκ ἐφίλασεν,
οὐκ οἶδεν κήνας τάνθεα ποῖα βόα.

171. MELEAGROI.

Τὸ σκύφος ἀδὺ γέγηθε, λέγει δ' ὅτι τὰς φιλέρωτος
Ζηνοφίλας ψαύει τοῦ λαλιῦ στόματος.
Ὅλιον ἢ εἶθ' ὑπ' ἐμοῖς νῦν χεῖλασι χεῖλα θεῖσα
ἀπνευστί ψυχὰν τὰν ἐν ἐμοὶ προπίοι.

172. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὅρθρε, τί μοι, δυσέραστε, ταχὺς περὶ κοῖτον ἐπέστης
ἄρτι φιλίας Δημοῦς χωρὶ χλεινομένῃ;
Εἶθε καλὴν στρέψας ταχύνον δρόμον Ἔσπερος εἴης,
ὦ γλυκὺ φῶς βάλλων εἰς ἐμὲ πικρότατον.
Ἦδη γὰρ καὶ πρόσθεν ἐπ' Ἀλκμήνῃ Διὸς ἦλθες
ἀντίος· οὐκ ἀδαῆς ἐσσί παλινδρομήτης.

173. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὅρθρε, τί νῦν, δυσέραστε, βραδὺς περὶ κόσμον ἐλίσση,
ἄλλος ἐπεὶ Δημοῦς θάλπειθ' ὑπὸ χλανίδι;
ἄλλ' ὅτε τὰν βραδινὰν κόλποις ἔχον, ὠκύς ἐπέστης,
ὡς βάλλων ἐπ' ἐμοὶ φῶς ἐπιχειρέακον.

174. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἴδεις, Ζηνοφίλα, τρυφερόν θάλας. Εἶθ' ἐπὶ σοὶ νῦν
ἄπτερος εἰσθῆεν Ἵπνος ἐπὶ βλεφάροις,
ὡς ἐπὶ σοὶ μηδ' οὔτος, ὁ καὶ Διὸς ὄμματα θέλων,
φοιτήσαι, κάτεχον δ' αὐτὸς ἐγὼ σε μόνος.

175. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἶδ' ὅτι μοι κενὸς ὄρκος, ἐπεὶ σέ γε τὴν φιλάστων
μηνύει μυρόπικρος ἀρτιθρεχῆς πλόκαμος,
μηνύει δ' ἄγρυπνον ἰδοῦ βεβαρημένον ὄμμα,
καὶ σφιγκτὸς στεράνων ἀμφὶ κόμαισι μίτος·
ἔσκυλται δ' ἀκόλαστα πεφυρμένος ἀρτι κίκιννος,
πάντα δ' ὑπ' ἀκρήτου γυῖα σαλευτὰ φορεῖς.
Ἐρῆε, γύναι πάγκοινε· καλεῖ σε γὰρ ἡ φιλόκωμος
πηκτικὴ καὶ κροτάλων χειροτυπῆς πάταγος.

176. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δεινὸς Ἔρωσ, δεινός. Ἴτί δὲ τὸ πλέον, ἦν πάλιν εἶπω,
καὶ πάλιν, οἰμώζων πολλάκι, « δεινὸς Ἔρωσ; »
Ἦ γὰρ ὁ παῖς τούτοις γελᾷ, καὶ πυκνὰ κακισθεὶς
ῥέεται· ἦν δ' εἶπω λοιδόρα, καὶ τρέφεται.

omnia sunt; ex ore etiam mel *quandoque* expui. »
Hoc dicit Nossis. Quem autem Cypris haud est osculata,
is nescit illius flores quales *sint* rosæ.

171. MELEAGRI.

Poculum dulce lætatur et ait se amore-gaudentis
Zenophilæ tangere garrulum os.
Beatum *poculum!* utinam meis nunc labris labra suppo-
uno-spiritu animam meam propinet! [nens

172. EJUSDEM.

Lucifer, quid mihi, amantibus-infeste, citus circa lectum
modo caræ Demus cute qui-fovebar? [adstitisti,
Utinam invertens rapidum cursorem Vesper fias,
o dulce lumen mittens in me amarissimum!
Jam enim et quondam in Alcmena Jovi te-obtulist
obvius: non ignarus es retroacti-cursus.

173. EJUSDEM.

Lucifer, quid nunc, amantibus-infeste, lentus circa mun-
alius quando Demus fovetur sub læna? [dum volveris,
at quando gracilem illam sinu tenebam, citus adstitisti,
tanquam mittens in me lumen malis-lætum.

174. EJUSDEM.

Dormis, Zenophila, delicatum germen. Utinam in te nunc
non-alatus descenderem Somnus in palpebras,
ut super te ne ille quidem, qui etiam Jovis oculos mulcet,
veniret, sed ipse ego habere te solus.

175. EJUSDEM.

Scio mihi vanum esse jusjurandum *tuum*, nam tuam ne-
prodit unguento-fragens modo-rigata coma, [quitiā
prodit insomnis en gravatusque oculus,
et vinctum coronarum circa capillos licium;
scissusque fuit lascive fœdatus modo cincinnus;
cunctaque a meraco membra jactata geris.
Abi, mulier promiscua: vocat te enim amica-comissationum
lyra et crotalorum manu-pulsatorum strepitus.

176. EJUSDEM.

Nequam Cupido, nequam! Quid autem juvat, si iterum
et iterum, sæpe lamentans, « Nequam Cupido »? [dicam,
Sane enim pu: r hæc ridet, et frequenter increpatus
gaudet, quumque ei maledico, etiam nutritur.

171. MELEAGRI.

Dulcia Zenophiles quoniam modo contigit ora,
Gaudet et hoc sese jactat honore calix:
Laudo: sed o utinam labris sua labra maritans
Illa meis totam combibat hanc animam.

176. EJUSDEM.

Sævus Amor, sævus: sed quid tamen utile, si sic
Sæpius et plorans dixero, sævus Amor?
Ridet enim, dicique sibi male gaudet, et ipsi
(Quis putet?) opprobriis pascitur ille puer.

- 5 Θαῦμα δέ μοι, πῶς ἄρα διὰ γλαυκοῖο φανεῖσα
κυματος, ἐξ ὑγροῦ, Κύπρι, σὺ πῦρ τέτοκας.

177. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κηρύσσω τὸν Ἐρωτα, τὸν ἄγριον· ἄρτι γὰρ ἄρτι
ὄρθρινός ἐκ κοίτας ὄχετ' ἀποπτάμενος.
Ἔστι δ' ὁ παῖς γλυκύδακρυς, ἀειδαλος, ὠκὺς, ἀταρβής,
σιμὰ γελῶν, πτεροεὶς νῶτα, φαρετροφόρος.

- 5 Πατὴρ δ' οὐκέτ' ἔχω φράζειν τίνας οὔτε γὰρ Αἰθήρ,
οὐ Χθὼν φησὶ τεκνείν τὸν θρασύν, οὐ Πέλαγος·
πάντῃ γὰρ καὶ πᾶσιν ἀπέχθεται. Ἄλλ' ἑσορᾷτε
μὴ που νῦν ψυχαῖς ἄλλα τίθησι λίνα.
Καίτοι κείνος, ἰδοῦ, περὶ φωλεόν. Οὐ με λήθησας,
10 τοξότα, Ζηνοφίλας δμῆσαις κρυπτόμενος.

178. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πωλείσθω, καὶ ματρός ἐτ' ἐν κόλποισι καθεύδων,
πωλείσθω. Τί δέ μοι τὸ θρασὺ τοῦτο τρέφειν;
καὶ γὰρ σιμὸν ἔφω καὶ ὑπόπτερον, ἄκρα δ' ὄνου
κνίξει, καὶ κλαίον πολλά μεταξὺ γελᾷ·
5 πρὸς δ' ἔτι λοιπὸν ἄτρεπτον, ἀειδαλον, ὄξυ δεδορκός,
ἄγριον, οὐδ' αὐτῇ μητρὶ φίλην τίθασόν·
πάντα τέρας. Τοιγὰρ πεπράσεται. Εἴ τις ἀπόπλους
ἔμπορος ὤνεισθαι παιδα θέλει, προσίτω.
Καίτοι λίσσετ', ἰδοῦ, δεδακρυμένους. Οὐ σ' ἔτι πωλῶ·
10 θάρσει· Ζηνοφιλα σύντροφος ὦδε μένε.

179. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ναὶ τὰν Κύπριν, Ἐρωσ, φλέξω τὰ σὰ πάντα πυρώσας,
τόξας τε καὶ Σκυθικὴν ἰοδόκον φαρέτρην·
φλέξω, ναί. Τί μάταια γελᾷς, καὶ σιμὰ σεθηρῶς
μυθίζεις; τάχα που σαρδάνιον γελάσεις.
5 Ἦ γὰρ σευ τὰ ποδηγὰ Πόθων ὠκύτερα κόψας,
χαλκόμετον σφίγξω σοῖς περὶ ποσσὶ πέδην.
Καίτοι Καδμείον κράτος οἴσομεν, εἴ σε πάροικον

Hoc potius miror, pelagi Venus orta profundo
Ex ipsis ignem qui generavit aquis.

177. EJUDEM.

Se subduxit Amor prima modo luce cubili
Advolitans : index illius, eja, quis est?
Sina puer ridet, celer, intrepidusque, loquaxque :
Dulce flet et pennis inclitus et pharetra.
Non dicam quo patre satus : genuisse ferocem
Et Polus, et Tellus, et Maris unda negant.
Omnibus omnino gravis est : attendite, ne qua
Incautis animis nunc quoque fila paret.
En latebras ! an me sperabas fallere, nequam,
Spicula Zenophiles qui jacies ex oculis ?

178. EJUDEM.

Veneat, in matris quantumvis dormiat ulnis :

Mirum vero est mihi, quomodo tandem tu quæ in cœrulo
fluctu, ex humore, Venus, ignem pepereris. [apparuisi

177. EJUDEM.

Præconor Amorem, ferum illum : modo enim, modo
prima-luce ex cubili avolavit. [dus ;
Est autem puer dulce-lacrimans, garrulus, celer, impavi-
aduncis-naribus-ridens, alatus terga, pharetram-gestans.
Patris vero non habeo dicere cuius sit : nec enim Æther,
non Tellus ait se peperisse audacem, non Pelagus
ubique enim et omnibus invisus est. At speculamini
ne forte nunc animis alia tendat retia.
Atqui eocum illum ! circa cubile. Non latuisti me
sagittarie, Zenophilæ in oculis te-occultans.

178. EJUDEM.

Vendatur, quamvis matris adhuc in sinu dormiens,
vendatur ! Quid me juvat ut hoc audax nutriam ?
namque simum natum-est et alatum, et acerrime unguibus
vellicat, et sæpe dum-plorat interim ridet ;
præterea etiam pertinax est, garrulum, acerbè spectans,
ferum, neque ipsi etiam matri suæ cicurum :
omnino monstrum. Itaque vendetur. Si quis avecturus
mercator emere puerum vult, accedito. [vendo :
Quamquam precatur, ecce, lacrimabundus. Non jam te
habe-bonum-animum : Zenophilæ conviva hinc mane.

179. EJUDEM.

Næ per Cyprin, Amor, comburam igne tua omnia,
sagittas, et Scythicam quæ-tela-continet pharetram :
comburam, næ ! Quid inaniter rides et aduncis-naribus
muttis ? mox, puto Sardonium ridebis. [ringens
Sane enim tibi, quæ Cupidines ducunt, alis desectis
æneam stringam tuos circa pedes compedem. [mesticium
Quamquam Cadmeam victoriam reportabimus, si te do

Væneat : hunc sævum cur ego semper alam ?

Simus enim pennisque celer, summisque timendus
Unguibus est, mediis ridet et in lacrymis.

Garrulus est, audax, et vibrans lumina, mater
Ipsa potest ejus de feritate queri.

Prodigium totus : jam væneat : huc ades, eja,
Mercator puerum si quis habere cupis.

En rogat et lacrimat : parcam te vendere, gaude,
Sed cum Zenophile vive manequè mea.

179. EJUDEM.

Per Venerem flammis uram crepitantibus arcus,
Et pharetram, quæ fert tela, Cupido, tuam.

Cur etenim simum torquens, puer improbe, nasum
Rides ? Sardonicus jam tibi risus erit.

Quid, tibi si pennas reseceam, quibus aera sulcas,
Et dura religem compede crura tibi ?

Sed Cadmea foret victoria ; si mihi tecum

ψυχῆ συζεύζω, λύγκα παρ' αἰπολίοις.
Ἄλλ' ἴθι, δυσνίκητε, λαβῶν δ' ἐπι κοῦφα πέδιλα
ἐκπέτασον ταχινὰς εἰς ἑτέρους πτέρυγας.

180. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τί ξένον, εἰ βροτολογὸς Ἔρωσ τὰ πυρίπνοα τοῖα
βάλλει, καὶ λαμυροῖς ὄμμασι πικρὰ γελᾷ;
Οὐ μήτηρ στέργει μὲν Ἄρη, γαμέτις δὲ τέτυκται
Ἄφραιτου, κοινὰ καὶ πυρὶ καὶ ξίφεσιν;
μᾶτρὸς δ' οὐ μᾶτηρ ἀνέμων μᾶστιξι Θάλασσα
τραγὺ βοᾷ; γανέτας δ' οὔτε τίς οὔτε τίνος.
Τούνεκεν Ἄφραιτου μὲν ἔχει φλόγα, κύμασι δ' ὄργαν
στέργεν ἴσαν, Ἄρσεω δ' αἰματοῦρτα βέλη.

181. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Τῶν * καρίων ἡμῖν λάβε * κώλακας (ἀλλὰ πόθ' * ἤξει;),
καὶ πέντε στεφάνους τῶν ῥοδίνων * τε τόπαξ.
Οὐ φησ κέρματ' ἔχειν; διολώλαμεν. Οὐ τροχίει τις
τὸν Ασπίθην; ληστήν, οὐ θεράποντ' ἔχομεν.
Οὐκ ἐδικαίεις; οὐδέν; Φέρε τὸν λόγον· ἐλθέ λαβοῦσα,
Φρύνη, τὰς ψήφους. Ὡ μεγάλου κινάδου.
Πέντ' οἶνος δραχμῶν· ἀλλὰς δύο . . .
* ὅτα λέγεις· σκόμβροις θέσμυκες χάδονας *.
Αὔριον αὐτὰ καλῶς λογιούμεθα· νῦν δὲ πρὸς Αἴσχραν
τὴν μυρόπωλιν ἴων, πέντε λάβ' ἀργυρέας.
Εἰπέ δὲ σημεῖον, Βάχχων' ὅτι πέντ' ἐφίλησεν
εἴης, ὧν κλίνη μάρτυς ἐπεγράφετο.

182. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

[Εἰπέ Λυκαίνιδι, Δορκάς· « Ἴδ' ὡς ἐπίτηκτα φιλοῦσα
ἦλας· οὐ κρύπτει πλαστὸν ἔρωτα χρόνος. »]
Ἄγγελον τάδε, Δορκάς· ἰδοὺ πάλι δεύτερον αὐτῆ
καὶ τρίτον ἄγγελον, Δορκάς, ἅπαντα. Τρέχε· [σχες.
μηκέτι μέλλε, πέτου — βραχὺ μοι, βραχὺ, Δορκάς, ἐπί-
Δορκάς, ποὶ σπεύδεις, πρὶν σε τὰ πάντα μαθεῖν;
πρόσθε δ' οἷς εἶρηκα πάλαι — μάλλον δέ (τί ληρῶ);
μηδὲν δλωσ εἴπηρ — ἀλλ' ὅτι — Πάντα λέγε·
μη φείδου τὰ ἅπαντα λέγειν. Καίτοι τί σε, Δορκάς,
ἐκπέμπω, σὺν σοὶ καυτὸς, ἰδοὺ, προάγων;

183. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Τέσσαρες αἱ πίνοντες· ἐρωμένη ἔρχεθ' ἐκάστῳ·
ὅπως γινόμενοις ἐν Χίον οὐχ ἱκανόν.
Παυδάριον, βαδίσας πρὸς Ἀρίστιον, εἰπέ τὸ πρῶτον
ἡμῖδες κέμψαι· χοῦς γὰρ ἄπεισι δύο

animæ conjugabo, lyncem gregi-caprino.
At age, difficillime-ad-vincendum, assumptis etiam levibus
extende celeres in alios pennas. [talaribus

180. EJUDEM.

Quid mirum si mortalium-perditor Amor ignem-aspirantes
jacet, et impudentibus oculis acerbum ridet? [sagitta
Nonne mater ejus amat Martem, uxorque est
Vulcani, communis et igni et ensibus? [flagellis
et matris mater, Thalassa (Mare), nonne sub ventorum
raucum clamat? genitor vero nec quis nec cujus scitur.
Quare Vulcani quidem habet flammam, fluctibus autem
fovet similem, et Martis sanguine-foeda tela. [iram

181. ASCLEPIADÆ.

Caricarum nobis sume pernas (sed quando veniet?)
ac quinque coronas, ex rosaceis omnino.
Non habere te dicis æra? Perimus. Non rota-torquebit
Lapitham? prædonem, non famulum habemus. [aliquis
Non contra-jus-agis? in-nulla-re? Fer computum: veni
Phryne, calculis. Eh egregium nebulonem! [sumtis
Quinque vinum drachmis: farcimina duo...
ova, lepores, scombros, sesama, favos.
Cras hoc recte supputabimus: nunc vero ad Æschram
unguentariam vadens, quinque sume argenteas.
Dicque signum, Bacchonem quod quinques amplexa-sit
ex-ordine, cujus rei lectulus testis citabatur.

182. MELEAGRI.

[Dic Lycænidî, Dorcas: « Ecce ut simulate amans
deprehensa-es: non occultat fictum amorem tempus. »]
Nuncia hæc, Dorcas. En rursus iterum ipsi
et tertium nuncia, Dorcas, omnia. Curre; [subsistas.
ne amplius cesses; vola—paulum mihi, paulum, Dorcas,
Dorcas, quo festinas, priusquam tu cuncta sciveris?
Adde autem iis quæ dixi-prius—potius vero (quid nugor?)
nil omnino dicas—sed quod—Cuncta dicito;
ne parcas universa dicere. Quamquam quid te, Dorcas,
mitto, tecum et ipse en procedens?

183. POSIDIPPI.

Quattuor sunt potiores: amica venit unicuique:
octo quum-fiant, unum Chium ceramium non sufficit.
Servule, accedens ad Aristium, dic eum primum
semiplenum misisse: congiî enim absunt duo

Sit domus, hoc sit ovem consociare lupo.
Jam restator abi: pedibus talaria nocte,
Inque alios alas plaudere discas tuas.

180. EJUDEM.

Quid mirum, si nil miserans jacet ignea tela

Argutoque loquens lumine ridet Amor?
Nonne parens pueri cum Martis amica sit, uxor
Mulciberi, flammam temperat et gladios?
Quæ genuit matrem, non a truce concita vento
Unda fremit? taceo de patre; nemo patet.
Mulciberi flammam ideo puer, æquoris iras,
Tincta cruore virum spicula Martis habet.

ἄσφαλῆως· οἶμαι δ' ὅτι καὶ πλέον. Ἄλλὰ τρόχαζε·
ῥάρας γὰρ πέμπτης πάντες ἀθροίζομεθα.

184. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἔγνων, οὐ μ' ἔλαθες· τί θεούς; οὐ γὰρ με λελήθας·
ἔγνων· μηκέτι νῦν ὄμνυε· πάντ' ἔμαθον.
Ταῦτ' ἦν, ταῦτ' ἐπίορχε; μόνη σὺ πάλιν, μόνη ὑπνοίς;
ὦ τόλμης! καὶ νῦν, νῦν ἔτι φησὶ, μόνη.
Οὐχ ὁ περίβλεπτός σε Κλέων; καὶν μὴ... τί δ' ἀπειλῶ;
ἔβρε, κακὸν κοίτης θηρίον, ἔβρε τάχος.
Καίτοι σοι δώσω τερπνὴν χάριν· οἶδ' ὅτι βούλει
καίνοι δρῶν· αὐτοῦ δέσμιος ᾧδε μένε.

185. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Εἰς ἀγορὰν βαδίσας, Δημήτριε, τρεῖς παρ' Ἀμύντου
γλαυκίσκουσ αἶτει, καὶ δέκα φυκίδια·
καὶ κυφὰς καρῖδας (ἀριθμήσει δέ σοι αὐτός)
εἰκοσι καὶ τέτορας δεῦρο λαθῶν ἄπιθι.
Καὶ παρὰ Θαυβορίου ῥοδίνου· ἐξ πρόσλαζε ....
καὶ Τρυφέραν ταχέως ἐν παρόδῳ κάλεσον.

186. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Μὴ με δόκει πιθάνοις ἀπατᾶν δάκρυσαι, Φιλαινί.
Οἶδα· φιλεῖς γὰρ ὄλωσ οὐδένα μείζον ἐμοῦ,
τοῦτον ὅσον παρ' ἐμοὶ κέκλισαι χρόνον· εἰ δ' ἕτερός σε
εἶχε, φιλεῖν ἂν ἔφης μείζον ἐκείνου ἐμοῦ.

187. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Εἰπέ Λυκαινίδι, Δορκάς· « Ἴδ' ὡς ἐπίτηκτα φιλοῦσα
« ἤλωσ· οὐ κρύπτει πλαστὸν ἔρωτα χρόνος. »

188. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Οὐκ ἀδικέω τὸν Ἔρωτα. Γλυκύς· μαρτύρομαι αὐτῆν
Κύπριν· βέβλημαι δ' ἐκ δολίου κέρασ,
καὶ πᾶς τερροῦμαι θερμὸν δ' ἐπὶ θερμῷ ἰάλλει
ἀτρακτον, λωπῆ δ' οὐδ' ὅσον ἰσοβολῶν.
Χῶ θνητὸς τὸν ἀλιτρὸν — ἔοικεν θνητὸς ὁ δαίμων·
τίσσομαι· ἐγκλήμων δ' ἔσσομ' ἀλεξόμενος;

189. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Νύξ μακρὴ καὶ χεῖμα, μέσον δ' ἐπὶ Πλειάδα δύνει·
κάγῳ πᾶρ προθύροις νίσσομαι ὑόμενος,

certissime, credoque etiam amplius. Sed curre :
hora enim quinta omnes congregamur.

184. MELEAGRI.

Novi; non me latuisti. Quid deos testaris? non enim me
novi. Ne amplius nunc jura : omnia novi. [latuisti :
Hæc erant igitur, hæc, perjura? sola tu rursus, sola dormis?
O audaciam! et nunc, nunc adhuc ait, « sola. »
Non spectabilis te Cleon...? ac si non... sed quid minor?
abi, mala lecti bestia, abi ocyus.
Atqui tibi largiar jucundam gratiam : scio te velle
illum videre : hic vincta sic mane.

185. ASCLEPIADÆ.

In forum progressus, Demetri, tres ab Amynta
glauciscos pete et decem phycidia ;
ac gibbosas squillas (numerabit autem eas tibi ipse)
viginti et quattuor ubi-sumpseris huc redi.
Et a Thauborio rosaceas sex insuper-sume coronas ;
[propera] et Trypheram ocyus in transitu voca.

186. POSIDIPPI.

Ne me puta persuadentibus fallere lacrimis, Philæni.
Novi : amas enim omnino neminem magis quam-me ,
hoc omni quo apud me cubas tempore ; si vero alius te
haberet , amare diceres illum magis quam-me.

187. MELEAGRI.

Dic Lycænidî, Dorcas : « Ecce ut simulate amans
« deprehensa-es ; non occultat fictum amorem tempus. »

188. LEONIDÆ.

Non offero-injuriam Amori. Dulcis est ; testor ipsam
Venerem ; sed percussus sum ex doloso arcu, [jæcit
et totus in-cinerem-redactus ; calidam autem super calidam
sagittam, nec vel tantillum cessat jaculans. [deus.
Ac mortalis peccatorem invenit : mortalis apparuit ille
Ulciscar : reusne ero si-me-defendam?

189. ASCLEPIADÆ.

Nox longa et hiems est, quæ media Pleiadem occidere-
et ego ad vestibula obambulo pluvia-madens, [facit ;

187. MELEAGRI.

Quam bene Dorcas ait, Dum fingis amare, Lycæni,
Deprensa es ; non fert tempora falsus amor.

188. LEONIDÆ.

Per Venerem, res dulcis Amor, quem lædere nolim,
Sed qui me ferit perfidus arcus erat.

Sum cinis en totus. Tamen ecce sagitta sagittam
Subsequitur, pharetræ nec datur ulla quies,
Mortales domuere ferum : mortalis et ipse est.
Experiar : vim vi pellere jura sinunt.

189. ASCLEPIADÆ.

Nox longa est et hiems : mediam mare Pleiada condit,
Cum miser infidæ compluor ante fores.

τρῶβεις τῆς δολίης κείνης πόθῳ· οὐ γὰρ ἔρωτα
Κύπρις, ἀνηρὸν δ' ἐκ πυρός ἦκε βέλους.

190. MELEAGROI.

Κῦμα τὸ πικρὸν Ἔρωτος, ἀκοίμητοί τε πνέοντες
Ζῆλοι, καὶ κόμων χειμέριον πέλαγος,
καὶ φέρομαι; πάντη δὲ φρενῶν οἰακας ἀφείνται.
Ἦ πάλι τὴν τρυφερὴν Σκύλλαν ἐποψόμεθα;

191. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄστρα, καὶ ἡ φιλέρωσι καλὸν φαίνουσα Σελήνη,
καὶ Νύξ, καὶ κόμων σύμπλανον ὀργάνιον,
ἔρα γε τὴν φιλάσσωτον ἔτ' ἐν κοίταισιν ἀθρήσω
ἄγρυπνον, λύγῳ πῶλλ' ἀποκλαομένην;
Ἦ τιν' ἔχει σύγκοιτον, ἐπὶ προθύροισι δὲ βάνας
δάκρυσιν ἐκδήσω τοὺς ἰκέτας στεφάνους,
ἐν τῷδ' ἐπιγράψας· « Κύπρι, σοὶ Μελέαγρος, ὁ μύστης
« σῶν κόμων, στοργῆς σκύλα τὰδ' ἐκρέμασεν ».

192. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γυμνὴν ἦν εἰδὼς Καλλίστιον, ὃ ξένη, φήσεις·
« ἤλλακται διπλοῦν γράμμα Συρακοσίων ».

193. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Ἦ τρυφερὴ μ' ἤγευσε Κλειὸ τὰ γαλάκτιν', Ἄδωνι,
τῇ σῇ κοιφαιμένη στήθεα παννυχίδι.
Εἰ δώσει κέμοι ταύτην χάριν, ἦν ἀποπνεύσω,
μὴ πρόφασις, σύμπλον σὺν με λαβῶν ἀγέτω.

194. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ ἢ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Αὐτοὶ τὴν ἀπαλὴν Εἰρήνιον εἶδον Ἔρωτες,
Κύπριδος ἐκ χρυσαίων ἐρχόμενοι θαλάμων,
ἐκ τριχὸς ἄχρι ποδῶν ἱερὸν θάλας, οἶά τε λύγδου
γλυπτῆν, παρθενίων βριθομένην χαρίτων·
καὶ πολλοὺς τότε χερσὶν ἐπ' ἠϊθέοισιν οἰστοῦς
τόξου πορφυρέης ἦκαν ἀπ' ἀρπεδόνης.

195. MELEAGROI.

Αἱ τρισαὶ Χάριτες τρισὸν στεφάνωμα * σύννευαι
* Ζηνοφιλαν, τρισσᾶς σύμβολα καλλοσύνας·
ἃ μὲν ἐπὶ χρωτὸς θεμένα πόθον, ἃ δ' ἐπὶ μορφᾶς
ἕμερον, ἃ δὲ λόγοις τὸ γλυκύμυθον ἔπος.

saucius dolosæ illius desiderio : non enim amorem
Cypris, sed doloris-plenum ex igne misit telum.

190. MELEAGRI.

Fluctus acerbis Amoris, et irrequiete spirantes
Zelotypiæ, et commissationum hiemale pelagus,
quo feror? ubique enim mentis gubernacula dimissa sunt.
Num rursus luxuriosam Scyllam conspiciemus?

191. EJUSDEM.

Astra, et amantibus pulchre fulgens Luna, [mentum,
et Nox, et commissationum errabundarum-socium instru-
num illam amicam-nequitia: adhuc in lecto vido
vigilem, ad-lucernam multa gementem? [rigans
Profecto aliquem habet concubitorem; ego ad vestibulum,
eas lacrimis, religabo supplices coronas,
hoc unum ubi-inscripsero : « Cypri, tibi Meleager, mystes
« tuorum sacrorum, amoris exuvias hasce suspendit. »

192. EJUSDEM.

Nudam quando aspexeris Callistion, o hospes, dices :
« Immutata est duplex litera Syracusiorum. »

193. DIOSCORIDIS.

Delicata me venata est Clio, lactea, Adoni,
tuo plangens pectora in pervigilio.
Si dabit etiam mihi hanc gratiam, quum exspiravero,
nulla cunctatio, convectorem me assumptum abducat.

194. POSIDIPPI vel ASCLEPIADÆ

Ipsi teneram Irenion viderunt Amores,
Veneris ex aureis prodeuntes thalamis,
a crine usque ad pedes sacrum florem, velut e lygdo
sculptam, virginalibus abundantem gratis :
ac multas tum manibus in juvenes sagittas
arcus a purpureo miserunt nervo.

195. MELEAGRI.

Triplices Gratia: triplicem coronam ** dederunt
Zenophilæ, triplicis symbola pulchritudinis :
hæc in cute ponens desiderium; illa in forma
cupidinem; tertia in sermonibus dulciloqua verba.

Nam cæux illa mea est : non in me misit amoris
Tela, sed ignito tincta dolore Venus.

190. MELEAGRI.

Quos dat Amor fluctus et flans furor æmule sævum
Semper, et hybèrni vis maris in cyathis,
Quo ferimur? nam clavus abest a mente revulsus.
An iterum est tenera Scylla videnda mihi?

191. MELEAGRI.

Nudam si videas Callistion, hospes, In illam

Litera, clamabis, versa Syracosia est.

194. POSIDIPPI vel ASCLEPIADÆ.

Ireni tenerum viderunt corpus Amores,
Egressi nitido Cypridos e thalamo.
A capite ad calcem tamquam de marmore Lygdi
Facta, puellaris plena decoris erat.
Tunc de purpureo corda in juvenilia nervo
Jecerunt manibus spicula multa suis.

Τριστάκις εὐδαίμων, ἅς καὶ Κύπρις ὄπλισεν εὐνάν,
καὶ Πειθῶ μύθους, καὶ γλυκὺ κάλλος Ἔρωσ.

196. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ζηνοφίλα κάλλος μὲν Ἔρωσ, σύγκοιτα δὲ φίλτρα
Κύπρις ἔδωκεν ἔχειν, αἱ Χάρτιες δὲ χάριν.

197. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ναὶ μὰ τὸν εὐπλόκαμον Τιμοῦς φιλέρωτα κίκιννον,
ναὶ μυρόπνου Δημοῦς χρῶτα τὸν ὑπναπάτην,
ναὶ πάλιν Ἰλιάδος φίλα παίγνια, ναὶ φιλάγρυπνον
λύκνον, ἐμῶν κώμων πολλὰ πίνοντα μέλη,
βαῖον ἔχω τό γε λειφθὲν, Ἔρωσ, ἐπὶ χεῖλεσι πνεῦμα·
εἰ δ' ἐθέλεις καὶ τοῦτ', εἶπε, καὶ ἐκπτύσομαι.

198. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ πλόκαμον Τιμοῦς, οὐ σάνδαλον Ἡλιοδώρως,
οὐ τὸ μυρόβραντον Δημαρίου πρόθυρον,
οὐ τρυφερὸν μείδημα βοῦπίδος Ἀντικλείας,
οὐ τοὺς ἀρτιθαλεῖς Δωροθέας στεφάνους·
οὐκέτι σοὶ φαρέτρη .... περὸντας δίστους
κρύπτει, Ἔρωσ· ἐν ἐμοὶ πάντα γάρ ἐστι βέλη.

199. ΗΓΑΛΟΥ.

Οἶνος καὶ προπόσεις κατεκοίμισαν Ἀγλαονίχην
αἱ δόλιαι, καὶ ἔρωσ ἡδὺς ὁ Νικαγόρως,
ἧς πάρα Κύπριδι ταῦτα μύροις ἐτι πάντα μυδῶντα
κεῖνται, παρθενίων ὑγρὰ λάφυρα πάθων,
σάνδαλα, καὶ μαλακαὶ, μαστῶν ἐνδύματα, μίτραι,
ὑπνου καὶ σκυλῶν τῶν τότε μαρτύρια.

200. ΑΔΗΑΟΝ.

Ὁ κρόκος, οἷ τε * μύροισιν ἐτι πνεῖοντες Ἀλεξοῦς
σὺν μίτραϊς κισσοῦ κυάνεοι στέφανοι
τῷ γλυκερῷ καὶ θῆλυ κατιλλώπτοντι Πριήπῳ
κεῖνται, τῆς ἱερῆς ζείνια παννυχίδος.

201. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἡγρύπησε Λεοντίς ἕως πρὸς καλὸν ἐφῶν
ἀστέρα, τῷ χρυσεῷ τερπομένη Σθενίῳ·
ἧς πάρα Κύπριδι τοῦτο τὸ σὺν Μούσαισι μελισθὲν
βάρβιτον ἐκ κείνης κεῖτ' ἐτι παννυχίδος.

202. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ἢ ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Πορφυρέην μάλιστα, καὶ ἡνία σιγαλόεντα
Πλαγγῶν εὐίππων θῆκεν ἐπὶ προθύρων,

Tripliciter felix, cujus et Cypris instruxit lectum,
et Suada sermones, et dulcem venustatem Amor.

196. EJUSDEM.

Zenophilæ venustatem quidem Amor, concumbendi autem
Cypris dedit habere, Gratia vero gratiam. [dulcedines

197. EJUSDEM.

Næ per bene-comatum Timus cinnamum amabilem, [rem
næ per unguenta-spirans Demus corpus somni-decepto-
næ rursus per Iliadis gratos lusus, næ per libenter-insomnem
lucernam, quæ meorum festorum multa bibit cantica,
parvum habeo quod quidem relictum est, Amor, in labris
sed si hunc quoque vis, loquere, et exspuam. [halitum ;

198. EJUSDEM.

Non per cinnamum Timus, non per sandalium Heliodoræ,
non per unguentis-stillans Demarii vestibulum,
non per tenerum risum magnæ-oculos Anticleæ,
non per recens-florentes Dorotheæ coronas,
non amplius tibi phætra [aurea] alatas sagittas
condit, Amor : in me enim *βρα* cuncta sunt tela.

199. HEDYLI.

Vinum et propinationes consopivere Aglaonicen
dolosæ, et amor dulcis Nicagoræ :
ab qua Cypridi ista unguentis adhuc cuncta madentia
appendent, virginearum uvida spolia cupidinum,
sandalia, et molles, mammarum tegumenta, zonæ,
somni et lacerationum tunc factarum testes.

200. INCERTI.

Crocus, et unguenta adhuc spirantes Alexus
cum ricis hederæ nigrantes coronæ
dulci et muliebriter-pathiceque-adnictanti Priapo
appendent, sacri xenia pervigilii.

201. INCERTI.

Vigilavit Leontis usque ad pulchrum matutinum
sidus, aureo delectata Sthenio :
ab qua Cypridi hocce cum Musis modulatum
barbiton ex illo pendet adhuc pervigilio.

202. ASCLEPIADÆ vel POSIDIPPI.

Purpureum flagellum et habenas eximit-operis
Plangon equestribus posuit in vestibulis,

196. MELÆAGRI.

Zenophilæ formam dat Amor, Venus aurea lecti
Illecebras, dotes Gratia terna suas.

197. EJUSDEM.

Per Timus teneros animorum vincla capillos,

Per Demus somnos fallere corpus amans,
Isiadosque mæx lusus, vigilemque lucernam,
Quæ mea post vinum carmina sæpe bibit,
Restat, Amor, modicum labiis mihi vulnus in ipsis.
Hoc quoque, dic verbum, nil moror exspuere.

νικήσασα κέλιτη Φιλαινίδα τὴν πολύχαρμον,
 ἑσπερινῶν πῶλων ἄρτι φρουρασομένων.
 5 Κύπρι φίλη, σὺ δὲ τῆδε πόροις νημερτέα νίκης
 δόξαν, ἀείμνηστον τῆνδε τιθεῖσα χάριν.

203. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Λυσιδίχη σοι, Κύπρι, τὸν ἵππαστῆρα μύωπα,
 χρύσειον εὐκνήμου κέντρον ἔθηκε ποδός,
 5 καλὸν ἔπιον ἵππον ἐγύμνασεν· οὐ δὲ πατ' αὐτῆς
 μηρὸς ἐφουίνχθη κοῦφα τινασσομένης·
 ἦν γὰρ ἀκέντητος τελεοδρόμος· οὐνεκεν ὄπλον
 σοι κατὰ μεσοπόλῃς χρύσειον ἐκρέμασεν.

204. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Οὐαίτι Τιμάριον, τὸ πρὶν γλαφυροῖο κέλιτος
 πῆγμα, φέρει πλωτὸν Κύπριδος εἰρεσίην·
 ἀλλ' ἐπὶ μὲν νώτοισι μετάφρηνον, ὡς κέρασ' ἰσθῶ,
 κυρτοῦται, πολὺς δ' ἐκκλῆνται πρότονος·
 5 ἰστία δ' αἰωρητὰ χαλᾶ σπαδονίμακα μαστῶν·
 ἐκ δὲ σάλου στραπτὰς γαστρὸς ἔχει βυτίδας·
 νέρθε δὲ πάνθ' ὑπέραντλα νεώς, κοίλῃ δὲ θάλασσα
 πλημμύρει, γόνασιν δ' ἔντρομός ἐστι σάλος.
 Δύστανός τοι ζωὸς ἐστ' ὧν Ἀχερουσίδα λίμνην
 10 πλεύσεται· ἀνωθ' ἐπιθάς γράδος ἐπ' εἰκοσῶρυ.

205. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἴγυξ ἡ Νικοῦς, ἡ καὶ διαπόντιον ἔλακει
 ἄνδρα καὶ ἐκ θαλάμων παῖδας ἐπισταμένη,
 χρυσῶν ποικίλλουσα, διαυγέος ἐξ ἀμεθύστου
 γλυπτῆ, σοι κείται, Κύπρι, φίλον κτέανον,
 πορφυρέας ἀμνοῦ μαλακῆ τριχὶ μέσσα δεθεῖσα,
 τῆς Λαρισσαίης ξείνια φαρμακίδος.

206. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Μηλὸ καὶ Σατύρη τανυθήλικες, Ἀντιγενειδέω
 παῖδες, ταὶ Μουσῶν εὐκολοὶ ἐργάτιδες·
 Μηλὸ μὲν Μούσαις Πιμπλησίσι τοδὸς ταχυχειλεῖς
 αὐλοῦς καὶ ταύτην πύξινον αὐλοδόκη·
 ἡ φίλερως Σατύρη δὲ τὸν ἑσπερον οἰνοποτήρων
 σύγκωμον, κηρῶ ζευξαμένη, δόνακα,
 ἡδὸν συριστῆρα, σὺν ᾧ πανεπόρφυ' ἐς ἧθ'
 ἠΰλασεν αὐλείοις· οὐ κοτέουσα θύραις.

207. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Αἱ Σάμιαι Βιττῶ καὶ Νάννιον εἰς Ἀφροδίτης
 φοιτῆν τοῖς αὐτῆς οὐκ ἐθέλουσι νόμοις,
 εἰς δ' ἔτερ' αὐτομολοῦσιν, ἃ μὴ καλά. Δεσπότης Κύπρι,
 μίσει τὰς κοίτης τῆς παρὰ σοὶ φυγάδας.

quum-vicisset equo-desultorio Philænida pugnacissimam
 vespertinis equis adhuc freudentibus.

Cypri cara, tu vero huic tribuas sincera n victoriae
 gloriam, immortale hoc reddens decus.

203. ASCLEPIADÆ.

Lysidice tibi, Cypri, equestre calcar,
 aureum scitæ-tibiæ-hærentis stimulum posuit pedis;
 quo sæpe supinum equum exercebat; nec unquam ejus
 femur cruentatum est agiliter motæ.

Erat enim quæ sine-stimulo cursum-absolveret. Idcirco
 tibi in media-janua aureum suspendit. instrumentum

204. MELEAGRI.

Non amplius Timarion, quondam elegantis celocis
 compages, sustinet in-navigando Cypridis remigationem,
 sed in dorso spina, ut antenna malo,
 incurvatur, canusque volitat rudens (capillus);
 et ut vela pensilia laxat eunuchi-scroto-similes mammas;
 et ex quassatione tortas ventris habet rugas. [pelagus
 Inferius autem cuncta sunt submersa naviculæ, inque cavo
 exundat, genibusque tremula inest succussio.
 Infelix profecto qui vivus adhuc Acherusiam paludem
 navigabit desuper inscendens vetulæ in vigintiremem.

205. INCERTI.

Iynx Nicus, etiam transmarinum trahere
 virum et ex thalamis pueros docta,
 auro variegata, pellucidâ ex amethysto
 cælata, tibi appendet, Cypri, cara supellex,
 purpureæ agnæ molli lana per-medium revincta,
 Larissææ xenia veneficæ.

206. LEONIDÆ.

Melo et Satyra procerae corpore, Antigenidæ
 filia, illæ Musarum faciles artifices:
 Melo quidem *dedicat* Musis Pimpleisi citis-labiis-inflandas
 tibias et hanc buxeam tibiæ-capsam;
 amoris-amica Satyra autem vespertinum vini-potorum
 in-comissando-socium, cera quem junxit, calamum,
 suavem sibilatorem, quicum per-totam-noctem ad aurorum
 cecinit *juvenibus* primas oppugnantibus fores.

207. ASCLEPIADÆ.

Samia Bitto et Nannion Veneris templum
 adire ipsius legibus nolunt,
 sed in diversa transfugiunt, quæ non bella. Domina Cypri
 aversare istas quæ cubile tuum fugiunt.

207. ASCLEPIADÆ.

Nannion et Bitto Samiæ celebrare recusant

Legibus his Venerem, quas Venus ipsa dedit,
 Et cupiunt quæ fas nec dicere. Tu fugitivas
 Detestare tui fruderis alma Venus.

208. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Οὐ μοι παιδομανῆς κραδία· τί δὲ τερπνόν, Ἔρωτες,
ἀνδροβατεῖν; ἢ μὴ δούς τι λαθεῖν ἐθέλει;
ἔ χειρ γὰρ τὰν χειρα. Καλὰ με μένει παράκοιτις·
ἔρβροι πᾶς ἄρσην ἄρσενικαῖς λαβίσιν.

209. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ ἢ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Σῆ, Παφίη Κυθήρεια, παρ' ἡδὸν εἶδε Κλέανδρος
Νικοῦν ἐν χαροποιῖς κύμασι νηχομένην·
καϊόμενος δ' ὑπ' Ἔρωτος ἐνὶ φρεσὶν ἀνθρακας ὠνήρ
ξηροῦς ἐκ νοτερῆς παιδὸς ἐπεσπάσατο.
Χῶ μὲν ἐναυάγει γαίης ἐπι· τὴν δὲ, θαλάσσης
ψαύουσαν, πρηεῖς εἴχουσαν αἰγιαλοῖ.
Νῦν δ' ἴσος ἀμφοτέροις φιλήης πόθος· οὐκ ἀτελεῖς γὰρ
εὐχαι, τὰς κείνης εὐχαι· ἐπ' ἡϊόνοσ.

210. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Γῶ θαλερῶ Διδύμη με συνήρπασαν· ὦ μοι! ἐγὼ δὲ
τῆχομαι, ὡς κηρὸς παρ πυρὶ, κάλλος ὄρων.
Εἰ δὲ μέλαινα, τί τοῦτο; καὶ ἀνθρακας· ἀλλ' ὅτ' ἐκείνουσ
θάλλψωμεν, λάμπουσ· ὡς ῥόδευαι κάλυκας.

211. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

* Δάκρυα καὶ κῶμοι, τί μ' ἐγείρετε, πρὶν πόδας ἄρα
ἐκ πυρός, εἰς ἐτέρην Κύπριδος ἀνθρακίην;
Λήγω δ' οὐποτ' ἔρωτος· αἰεὶ δὲ μοι ἐξ Ἀφροδίτης
ἄλγος ὃ μὴ κρινῶν καινὸν ἀγει· τι πόθος.

212. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Αἰεὶ μοι δινεῖ μὲν ἐν οὐασιν ἦχος Ἔρωτος,
ἄμμα δὲ σῖγα Πόθοις τὸ γλυκὺ δάκρυ φέρει·
οὐδ' ἡ νύξ, οὐ φέγγος ἐκοίμισεν, ἀλλ' ὑπὸ φίλτρων
ἦδη που κραδίᾳ γνωστὸς ἐνεστι τύπος.
Ἦ πτανοὶ, μὴ καὶ ποτ' ἐπίπτασθαι μὲν, Ἔρωτες,
οἶδατ', ἀποπτῆναι δ' οὐδ' ἴσον ἰσχύετε;

213. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Πυθιάσ, εἰ μὲν ἔχει τιν', ἀπέρχομαι· εἰ δὲ καθεύδει

209. POSIDIPPI vel ASCLEPIADÆ.

Niclus forte genas nuper, Cytherea, Cleander
Viderat : in Paphiis illa natabat aquis :
Et subito siccas sensit sub pectore prunas,
Virgine de madida quas jaciebat Amor.
Naufragus in terra fuit hic, cum sic mare virgo
Tangeret, ut pariter littore tuta foret.
Nunc illos communis amor ligat : irrita quippe
Non fuerant illo vota sacrata loco.

210. ASCLEPIADÆ.

Flore suo Didyme me surpuit : inde ego totus
Liquor, ut accensis addita cera focis.
Nigra sed est. Quid tum ? carbo quoque. Si tamen igne

208. MELEAGRI.

[Amores,

Non mihi in-pueros-furiosa mens est. Quid jucundum,
virum-inscendere? an non dans aliquid sumere vult?
Manus enim manum lavat. Pulchra me manet uxor :
abeat-in-malam-rem omnis mas cum masculis forcipibus.

209. POSIDIPPI vel ASCLEPIADÆ.

Tuum, Paphia Cytherea, prope litus Cleander vidit
Niconem puellam in cæruleis fluctibus natantem ;
incensus autem ab Amore in animo carbones vir
siccos ex humida puella in-se-traxit. [mare
Et ille quidem naufragium-faciebat in terra ; illam vero,
tangentem, molles habebant oræ.
Nunc par ambobus amicitiae optatum : quippe non irritæ
preces, quas illo precatat' erat in litore.

210. ASCLEPIADÆ.

Flore suo Didyme me rapuit : væ mihi ! egoque
liquor, ut cera ad ignem, venustate visâ. [quando eos
Si vero nigra est, quid hoc? etiam carbones sunt ; sed
calefacimus, splendent ut rosæ calyces.

211. POSIDIPPI.

Lacrimæ et comissiones, quid me excitatis, priusquam
ex igne, in alium Cypridos foculum? [pedes sustulerim
Cessabo nunquam ab-amore; sed semper mihi ex Venera
dolorem non discernens amor novum adducit aliquem.

212. MELEAGRI.

Semper mihi versatur in auribus sonus Amoris,
oculus autem tacite Desideriis dulcem lacrimam fert ;
neque nox, non lux sopit, sed philtris
jam fere cordi nota inest imago.
O alati Cupidines, an forte advolare quidem
scitis, avolare vero ne tantulum quidem valetis?

213. POSIDIPPI.

Pythias, si quidem habet aliquem, abeo; si vero dormit

Hunc foveas, roseis concolor est foliis.

211. POSIDIPPI.

O jocus, o fletus, mihi cur, cum pes sit in igne
Noster adhuc, flammâs additis ambo novas?
Me Venus exercet semper : succedit amori
Illicet ex causa qualibet ortus amor.

212. MELEAGRI.

Semper in aure mihi sonus obversatur amoris :
Clamque illi lacrymas lumina nostra serunt.
Non tenebris, non luce quies venit : ardeo tantum
Picta sit ut dominiæ corde figura meo.
Pennati pueri mihi dicite Cypridis, ad nos
Ire licet vobis, non et abire licet?

ὄδε μόνη, μικρὸν, πρὸς Διὸς, ἰσκαλέσαις.
 Ἐπὶ δὲ σημείον, μεθύων ἔτι καὶ διὰ κλωπῶν
 ἦλον, Ἐρωτι θρασεὶ χρώμενος ἡγεμόνι.

214. MELEAGROI.

Σπαιριστὰν τὸν Ἐρωτα τρέφω σοὶ δ', Ἡλιοδώρα,
 βάλλει τὰν ἐν ἐμοὶ παλλομένην κραδίαν.
 Ἄλλ' ἄγε συμπαίκτην δέξαι Πόθον· εἰ δ' ἀπὸ σεῦ με
 βίψαις, σὸκ ἴσω τὰν ἀπάλαιστον ἕβριν.

215. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λίσσομ', Ἐρωτος, τὸν ἀγρυπνον ἐμοὶ πόθον Ἡλιοδώρας
 κοίμισσον, αἰδεσθεὶς Μῦσαν ἐμὴν ἰκέτιν.
 Νεὶ γὰρ δὴ τὰ σὰ τόξα, τὰ μὴ δεδιδραγμένα βάλλειν
 ἄλλον, αἰεὶ δ' ἐπ' ἐμοὶ πτηνὰ χέοντα βέλη,
 εἰ καὶ με κτείναις, λείψω φωνὴν προΐοντα
 γράμματ'· « Ἐρωτος ἕρα, ζεῖνε, μαιφονήην ».

216. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰ φιλέεις, μὴ πάμπαν ὑποκλασθέντα χαλάσσης
 θυμὸν δλισθηρῆς ἔμπλεον ἰκεσίης·
 ἀλλὰ τι καὶ φρονέεις στεγανώτερον, ὅσσον ἐρύσσαι
 ἕρπυας, ὅσσον ἰδεῖν βλέμματι φειδομένω.
 Ἔργον γὰρ τι γυναιξὶν ὑπερφαύλου ἀθερίζειν
 καὶ κατακαγγάζειν τῶν ἀγὰν οἰκτροτάτων.
 Κεῖνος δ' ἔστιν ἄριστος ἐρωτικὸς, ὃς τὰδε μίξει
 ὄϊκτον ἔχων ὀλίγη ξυνὸν ἀγνωρίη.

217. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Χρύσεος ἀψάστωιο διέτμαγεν ἄμια κορείας
 Ζεὺς, διαδύς Δανάας χαλκελάτους θαλάμους.
 Φαμί λέγειν τὸν μῦθον ἐγὼ τὰδε· « χάλκεα νικᾷ
 τεῖχηα καὶ δεσμοὺς χρυσοῦς ὁ πανδαμάτωρ. »
 Χρυσοῦς θλου βυτῆρας, θλας κληῖδας ἐλέγγει,
 χρυσοῦς ἐπιγνάπτει τὰς σοβαροβλεφάρους·
 καὶ Δανάας ἐλύγωσεν ὄδε φρένα. Μὴ τις ἐραστάς
 λισσίσθω Πάφίαν, ἀργύριον παρέχων.

215. MELEAGRI.

Fac curam, qua me coquit Heliodora, Cupido,
 Dormiat : hoc supplex te mea Musa rogat.
 Juro tuos arcus, alios qui lædere nullos
 Cum soleant, in me spicula semper habent :
 Si per te moriar, scripta hæc ego verba relinquam :
 Hospes, Amor quam sit trux homicida, vides.

216. AGATHI ORATORIS.

Quisquis amas, nimium demittere supplice ritu
 Tenet, et ad servas parce venire preces :
 Sed tollens animos oculis parentibus ipsam
 Aspice et intrepidum tolle supercilium.

ANTHOLOGIA. I.

sic sola, paululum, per Jovem, me intro-voces.
 Ac dicito hoc signum : quod ebrius et per fures insi-
 veni, Amore audaci usus duce. [diantes]

214. MELEAGRI.

Pila-ludere-peritum Amorem alo : tibi vero, Heliodora,
 jacit quod in me palpitat cor. [te me]
 Sed age collusorem sume Cupidinem. Si autem procul-abs-
 jacias, non feram palæstræ-contrariam-legibus injuriam.

215. EJUSDEM.

Præcor, Cupido, insomne mihi desiderium Heliodoræ
 sopi, reveritus Musam meam supplicem.
 Sane enim per illas tuas sagittas, quæ non didicere ferire
 alium, sed semper in me funduntur alata tela,
 si me etiam occidas, relinquam vocem edentes
 literas : « Amoris vide, hospes, homicidium. »

216. AGATHI SCHOLASTICI.

Si amas, ne prorsus inclinatum laxes
 animum se-submittentis plenum supplicationis :
 sed etiam firmiter quiddam cogita, tantum ut-erigas
 supercilia, quantum est spectare oculo parcenti. [temnere]
 Opus enim est mulieribus fere conveniens, superbos con-
 et deridere nimis miserabiles. [scabit,
 Is autem est optime ad-amorem-comparatus, qui hæc mi-
 flebile-quid habens cum tenui junctum superbia.

217. PAULI SILENTIARI.

Aureus intactæ rupit vinculum virginitalis
 Juppiter, penetrans in Danaeas abeneos thalamos.
 Ajo ego eum iaythum hæc dicere : « æneus vincit
 muros et vincula aurum quod omnia-domat. »
 Aurum omnes habenas, omnes claves reddit-irritas,
 aurum flectit feminas fastosis-supercilliis ;
 etiam Danaeas flexit hic animum. Ne quis amator
 exoret Paphiam, qui argentum præbet

Feminei generis mos est odisse superbos,
 Et ludum fracti cordis habere viros.
 Qui sublime aliquid simul et miserabile præfert,
 Inter amatores is mihi primus erit.

217. PAULI SILENTIARI.

Ingressus Danaeas ærata cœcilia, clausæ
 Juppiter effregit vincla pudicitie.
 Fabula non dubium est sibi quid velit : ærea tecta
 Omnipotens aurum vinclaque cuncta domat.
 Auro claustra patent, aurum frena abnuit : auro
 Flectitur et prisci si qua supercilliis est.
 Vicerat hoc Dauæen. Auri cui copia dandi est,
 Nil opus est Paphie supplicet ille dææ.

218. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Τὸν σοβαρὸν Πολέμωνα, τὸν ἐν θυμῷ Μενάνδρου
 κείραντα γλυκεροῦς τῆς ἀλόχου πλοκάμους,
 δπλότερος Πολέμων μιμήσατο, καὶ τὰ Ῥοδάνθης
 βόστρυχα παντόλμοις χερσὶν ἐληήσατο,
 5 καὶ τραγικοῖς ἀχέεσσι τὸ κομικὸν ἔργον ἀμείψας,
 μάστιξεν ῥαδινῆς δίψα θηλυτέρης.
 Ζηλομανὲς τὸ κολασμα· τί γὰρ τόσον ἤλιτε κούρη,
 εἴ με κατοικτεῖρην ἤθελε τειρόμενον;
 Σχέλιος! ἀμφοτέροισι δὲ διέτμαγε, μέχρι καὶ αὐτοῦ·
 10 βλέμματος ἐνστήσας αἴθοπα βασκανίην.
 Ἄλλ' ἐμπρὸς τελέθει Μισοῦμενος· αὐτὰρ ἔγωγε
 Δύσκολος, οὐχ ὁρώων τὴν Περιχειρομένην.

219. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Κλέψωμεν, Ῥοδόπη, τὰ φιλήματα, τὴν τ' ἐρατεινὴν
 καὶ περιδῆριτον Κύπριδος ἐργασίην.
 Ἡδὺ λαθεῖν, φυλάκων τε παναγρέα κανθὸν ἀλύξαι·
 φώρια δ' ἀμφιδίων λέκτρα μελιχρότερα.

220. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰ καὶ νῦν πολὴ σε κατεύνασε, καὶ τὸ θαυκρὸν
 κείνο κατημβλύνθη κέντρον ἐρωμανίης,
 ὦφελος, ὦ Κλεόβουλε, πόθους νεότητος ἐπιγνοῦς,
 νῦν καὶ ἐποικτεῖρην δπλοτέρων ὀδύνας,
 μηδ' ἐπὶ τοῖς ξυνοῖς κοτέειν μέγα, μηδὲ κρυάων
 τὴν ῥαδινὴν κούρην πάμπαν ἀπαγλαῖσαι.
 Ἄντι πατρὸς τῇ παιδί πάρος μεμῆλθο ταλαίην,
 καὶ νῦν ἐξαπίνης ἀντίπαλος γέγονας.

221. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Μέχρι τίνος φλογόεσσαν ὑποκλέπτοντες ὀπωπὴν
 φώριον ἀλλήλων βλέμμα τιτυσκομένα;
 λεκτίον ἀμφιδίην μελεδήματα· κῆν τις ἐρύξῃ
 μαλθακὰ λυσιπνοῦ πλέγματα συζυγίης,
 φάρμακον ἀμφοτέροις ἕξφοσ ἔσσειται· ἥδιον ἤμιν
 ξυὸν αἰεὶ μεθέπειν ἢ βίον ἢ θάνατον.

218. AGATHIÆ ORATORIS.

Antiquo Polemoni, facit quem scena Menandri
 Uxor teneras dissecuisse comas,
 Alter idem fecit Polemon, pulchræque Rhodanthes
 Abripuit crines vertice sæva manus.
 Comica res fuerat : tragicos superaddidit ausus,
 Feminæam flagris nam scidit ille eutem.
 Trux facinus : quid enim tantum peccaverat illa
 Ærumnas fuerat si miserata meas?
 Nos quoque divisit ferus ille, nec ora tueri
 Mutua fert : tantus pectora livor habet.
 Verum est ille tamen Misumenos : ast ego certe
 Dyscolos, heu segrex a Pericromene.

220. EJSDEM.

Quamquam longa dies te jam sedavit, et ille

218. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Superbum Polemonem, qui in scena Menandri
 tondet suaves conjugis suæ crines,
 junior Polemon imitatus est, et Rhodanthes
 cincinnum audacissimis manibus factavit,
 et cum tragicis doloribus comicum vacuum permutans,
 flagellavit gracilis membra mulieris.
 Insanæ-Zelotypiæ hæc verbera : quid enim tantum pecca-
 si commiserari me voluit afflictum? [vit virgo.
 Miser! et ambos sejunxit, usque ad ipsum
 visum interposita ardenti invidia.
 Nihil tamen effecit nisi quod jam est Odiosus, at ego
 Tristis, non videns Circumtonsam.

219. PAULI SILENTIARII.

Furemur, Rhodope, oscula et amabile,
 de-quo etiam pugnandum-est, Cypridis opus. [vitare;
 Suave latere et custodum cuncta-deprehendentem oculum
 furtiva autem apertis connubia sunt mellita-magis.

220. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Etsi nunc canities te sopivit, et fervidus
 ille hebetatus-est stimulus amatorii-furoris,
 debebas, o Cleobule, amorum juventutis recordatus,
 nunc etiam commiserari natu-minorum dolores,
 nec de communibus irasci vehementer, nec cymarum
 decore gracilem puellam penitus privare.
 Ἄντι πατρὸς (ut pater) huic puellæ antea curæ-eras miseræ,
 et nunc subito ἀντίπαλος (adversarius) factus es.

221. PAULI SILENTIARII.

Quousque, ardentem occultantes obtutum,
 furtivum in-nos-mutuo oculum jacimus?
 aperte dicendæ-sunt curæ; et si quis impediât
 teneros doloribus-exsolventis amplexus connubii,
 remedium ambobus erit ensis : suavius nobis
 consortem perpetuo sequi vel vitam vel mortem.

Fervidus ex omni pectore cessit amor,
 Debueras, Cleobule, tuæ memor esse juventæ,
 Atque sætas, placide ferre, quod illa jubet,
 Non indignari, si quid fit tale, puellam
 Continuo raptis nec spoliare comis.
 Quæ modo te patrem velut observaverat, illi
 Hostis tam subito quæ, precor, esse potes?

221. PAULI SILENTIARII.

Ecquis, in alterius flammantes alter ocellos
 Quod furtim jacimus lumina, finis erit?
 Cura fatenda palam est : et nobis dulcia si quis
 Vincla soporiferi fœderis impediât,
 Ambobus feret ensis opem : nam suavius illud,
 Participes vitæ vel necis esse duos.

222. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Eis Ἀριάδην κιθαρίστριδα.

Εἴ ποτε μὲν κιθάρας ἐπαρτήσατο πλήκτρον ἑλοῦσα
κούρη, Ἐρψιχόρης ἀντεμέλιζε μίτους·
εἴ ποτε δὲ τραγικῶ ῥοιζήματι ῥήζατο φωνήν,
αὐτῆς Μελπομένης βόμβον ἀπεπλάσατο·
εἴ δὲ καὶ ἀγλαῆς κρίσις ἴστατο, μᾶλλον ἂν αὐτῇ
Κύπρις ἐνικήθη, κἀνεδίκαζε Πάρις.
Σιγῇ ἐπ' ἡμεῖων, ἵνα μὴ Διόνυσος ἀκούσας
τῶν Ἀριάδνειων ζῆλον ἔχοι λεγῶν.

223. ΜΑΚΗΑΝΙΟΥ.

Φωσφόρε, μὴ τὸν Ἔρωτα βιάζεο, μὴδὲ διδάσκου,
Ἄρει γειτονέων, νηλεὲς ἦτορ ἔχειν·
ὡς δὲ πάρος, Κλυμένης δρόμον Φαεθόντα μελᾶθρῳ,
οὐ δρόμον ὠκυπόδῳ ἐίργε ἐπ' ἀντολίης,
οὕτω μοι περὶ νύκτα, μόγις ποθέοντι φανεῖσαν,
ἔργε δηθύωνων, ὡς παρὰ Κιμμερίους.

224. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λήξον Ἔρωκς κραδίης τε καὶ ἥπατος· εἴ δ' ἐπιθυμεῖς
βάλλειν, ἄλλο τί μου τῶν μελέων μετάβα.

225. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἔλκος ἔχω τὸν Ἔρωτα· βέει δὲ μοι ἔλκος ἰχθῶρ,
δάκρυον, ὠτειλῆς οὐποτε τεροσμένης.
Εἴμ' ἄρ' ἐκ κακότητος ἀμήχανος, οὐδὲ Μάχαον
ἦπιά μοι πάσσει φάρμακα δευομένῳ.
Τηλεφός εἰμι, κόρη, σὺ δὲ γίνεο πιστὸς Ἀχιλλεύς·
κάλλει σὺ παῦσον τὸν πόθον, ὡς ἔβαλες.

226. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ὁφθαλμοί, τέο μέχρ' ἀρύσσετε νέκταρ Ἐρώτων,
κάλλος ἀκρήτου ζωροπόται θρασεές;

222. AGATHIÆ.

In Ariadnen citharistriam.

Si quando citharæ plectrum sumptum tetigit
puella, Terpsichores cantu-respondebat chordis
si quando autem tragico strepitu rupit vocem,
ipsius Melpomenes bombum expressit; [ipsa etiam
et si etiam de venustate iudicium constitueretur, potius
Cypris vinceretur et Paris reformaret-judicium-suum.
Tacite inter nos hæc dicamus, quo ne Bacchus audiens
Ariadneî hujus zelotypiam concipiat lecti.

223. MACEDONII.

Lucifer, ne Amori vim-asser, neu disce,
Marti vicinus, immisericors habere cor,
sed sicut pridem, Clymenes in domo videns Phaethontem,
cursum non habebas celeripedem versus ortum,
sic mihi circa noctem, quæ cupienti vix apparuit,
veni cum-longa-mora, sicut apud Cimmericos.

224. EJUSDEM.

Cessa, Amor, a corde et jecore feriendo; sin cupis
ferire, in aliud meorum membrorum transi.

225. EJUSDEM.

Ulcus habeo amorem; sicutque mihi ulceris serum,
lacrima, vulnere non-unquam siccato.
Sum enim ex eo malo ægerrimus, nec Machaon
lenia mihi inspergit medicamenta indigenti tuis.
Telephus sum, virgo, tu autem fias fidus Achilles:
venustate tua seda desiderium, ut injecisti

226. PAULI SILENTIARII.

Oculi, quosque hauritis nectar Amorum,
meræ pulchritudinis potatores audaces?

222. AGATHIÆ ORATORIS,

de Ariadne fidicina.

Virgo fidem quoties plectro percussit eburno,
Terpsichoræ filis æmula fila movet.
In tragicos eadem vocem si solvat hiatus,
Non it Melpomenæ major ab ore sonus.
Quod si de forma fuerint certamina, vincet
Et Venerem, iudex sit licet ipse Paris.
Sed tacuisse mihi melius, ne, si audiat Evan,
Rursum Ariadneos appetat ipse toros.

223. MACEDONII CONSULTI.

Ne de vicino tibi sit truculentia Marte,
Phosphore, nec turba dulcis amoris opus:
Sed velut Eoum venisti tardus ad axem
In Clymenes thalamo Sole trahente moras,

Sic mihi vix tandem sperata nocte potito.
Serus, Cimmerico qualis in orbe, veni.

224. EJUSDEM.

Dum jecur intactum mihi corque Cupido relinquis,
De membris aliis elige quod ferias.

225. EJUSDEM.

Est mihi vulnus amor: sanies de vulnere manat
Lacryma: siccari plaga profunda negat.
Nec revalescendi spes est super: ipse Machaon
Nil, virus tantum quo medicetur, habet.
Telephus en tibi sum: mea tu, mihi te fac Achillem;
Et flammam seda, quam tua forma facit.

226. PAULI SILENTIARII.

Quis modus aut finis, bibitis quod nectar amorum
Ebria de formæ lumina flore mero?

Τῆλε διαθρέζοιμεν ὄπι, σθένος· ἐν δὲ γαλήνῃ

νηφάλια σπείσω Κύπριδι Μειλιχίῃ.

6 Εἰ δ' ἄρα που καὶ κείθι κατάσχετος ἕσσομαι οἴστρω,
γίνεσθε κρυεροῖς δάκρυσι μυδαλοῖσι,
ἐνδοικόν ὀτλήσοντες αἰεὶ πόνον· ἐξ ὑμῶν γάρ,
φεῦ, πυρὸς ἐς τόσσην ἤλοομεν ἐργασίην.

227. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Ἡμερίδας τρυγῶσιν ἐτήσιον, οὐδέ τις αὐτῶν
τοὺς ἔλικας, κόπτων βότρυν, ἀποστρέφεται.
Ἄλλὰ σε τὴν ῥοδόπηχυν, ἐμῆς ἀνάθημα μερίμνης,
ὑγρὸν ἐνιπλέξας ἀμματι δεσμὸν ἔχω,
καὶ τρυγῶν τὸν ἔρωτα· καὶ οὐ θέρος, οὐκ ἔαρ ἄλλο
οἶδα μένειν, ὅτι μοι πᾶσα γέμεις χαρίτων.
Ἄνδε καὶ ἡθροῖαις ἔδλον χρόνον· εἰ δέ τις ἔλθῃ
λοζὸς ἐλιξ ῥυτίδων, τλήσομαι ὡς φιλέων.

228. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Εἰπέ τίνι πλέξεις ἔτι βόστρυχον, ἢ τίνι χεῖρας
φαιδρυνεῖς, δνύχων ἀμφιτεμῶν ἀκίδα;
ἐς τί δὲ κοσμήσεις ἀλιανθεί φάρεα κόχλω,
μηκέτι τῆς καλῆς ἐγγύς ἰὼν Ῥοδόπης;
Ὅμμασιν οἷς Ῥοδόπην οὐ δέρομαι, οὐδὲ φαινεῖς
φέγγος ἰδεῖν ἐθέλω χρύσειον Ἡριπόλης.

229. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Τὴν Νιόβην κλαίουσαν ἰδὼν ποτε βουκόλος ἀνὴρ
θάμβειεν, εἰ λείβειν δάκρυον οἶδε λίθος·
αὐτὰρ ἐμὲ στενάχοντα τόσση κατὰ νυκτὸς ὀμίχλην
ἐμπνοῦς Εὐίππης οὐκ ἐλέαιρε λίθος.
Αἴτιος ἀμφοτέροισιν ἔρωις, ὀγετηγὸς ἀνίης
τῇ Νιόβῃ τεκέων, αὐτὰρ ἐμοὶ παθέων.

230. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Χρυσῆς εἰρύσσασα μίαν τρίχα Δωρὶς ἐθεύρης,
οἷα δορικτήτους δῆσεν ἐμεῦ παλάμας·
αὐτὰρ ἐγὼ τὸ πρὶν μὲν ἐκάγχασα, δεσμὰ τινάζαι
Δωρίδος ἱμερτῆς εὐμαρὲς οἴομενος·

Longinqua cursu-petamus quanta vis nobis est; in quiete
sobria-sacra libabo Cypridi Placidæ. [autem

Quodsi etiam illic, nescio qua, tenebor æstro.
vos flatibus frigidis lacrimis humidi,
meritum semper perlaturo laborem: per vos enim,
heu! in tantam ignis incidimus officinam.

227. MACEDONII CONSULIS

Vites vindemiant quotannis, neque quisquam eorum
capreolos, uvam secans, dedignatur.
Sed ego te roseam-ulas, meo decus curæ,
lentum intexens nodo vinculum, teneo,
ac vindemio amorem; ac non æstatem, non vēr aliud
novi exspectare, quod tu mihi tota plena-es gratiarum.
Sic etiam juventa-floreas per omne tempus! si vero quis
crispus capreolus rugarum, feram ut qui-amem. [venerit

228. PAULI SILENTIARII.

Dic cui plectes adhuc cincinnum, aut cui manus
mundabis, unguium resectis acuminibus?
et cur ornabis purpurea vestem concha,
quum non-amplius ad pulchram accedas Rhodopen?
Quibus oculis Rhodopen haud cōspicio, his ne splendide
lucem videre volo auream Auroræ. [quidem

229. MACEDONII CONSULIS.

Nioben flentem forte videns vir bubulcus
valde-mirabatur si stillare lacrimam sciret lapis:
at me, gementem tam-longæ noctis per tenebras,
spirans Euhippes non miserabatur saxum.
Causa utrisque amor, sollicitudinis adductor
Niobæ ob-liberos, at mihi ob-affectum.

230. PAULI SILENTIARII.

Auræ evulso uno crine Doris cæsarie
velut bello-captas ligavit palmas ixeas;
at ego primum quidem cachiinnavi, vincula excutere
Doridos amabilis facile existimans;

Quin potius longe, quantum via ducit, eamus,
Tutus ubi Veneri sobria sacra feram.

Si tamen hoc æstrum, vadam quocumque, sequetur,
Vos semper madidos fletibus esse volo:

Hæc, oculi, vos poena manet justissima, per quos
Nos tam difficili vexat ab igne labor.

228. PAULI SILENTIARII.

Cui jam dispositos certo regis orbe capillos?
Absecto nitidas cui facis ungue manus?

Cui jam Sidonio curas prætexere vestem
Murice, formosa tam procul a Rhodope?

Quando oculis pulchram Rhodopen mihi cernere non est,
Jam nec ego Auroræ cernere curo jubar.

229. MACEDONII CONSULIS.

Ad Nioben pastor plorantem substitit olim,
Miratus posset si lacrymare lapis.

At nihil Evippe tota me nocte gemente
Flectitur, Evippe quid nisi viva silex?

Causa amor est utrique: fluunt hoc fonte dolores,
Quos Niobæ proles fecit, amica mihi.

230. PAULI SILENTIARII.

Traxerat aureolum Doris de fronte capillum;
Hoc mihi captivam strinxit utramque manum.

Principio risi, nodos divellere pulchræ
Doridos in facili dum reor esse mihi:

ὡς δὲ διαρρήξει σθένος οὐκ ἔγον, ἔστενον ἤδη,
 οἷά τε χαλκείῃ σφιγκτός ἀλυκτοπέδη.
 Καὶ νῦν ὁ τρισάποτμος ἀπὸ τριχῶς ἡέρτημαι,
 δεσπότις ἐνὸ' ἐρύση, πυκνὰ μεθελκόμενος.

231. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Τοσόματαῖς Χαρίτεσσι, προσώπατα δ' ἄνθεσι θάλλει,
 ὄμματα τῇ Παφίῃ, τῶν χερεί τῇ κιθάρῃ.
 Συλεύεις βλεφάρων φάος ὀμμασιν, οὔσας αἰοιδῇ·
 πάντοθεν ἀγρεύεις τλήμονας ἡϊθέους.

232. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ἰππομένην φιλέουσα, νόον προσέρισα Λεάνδρω·
 ἐν δὲ Λεανδρείοις χεῖλεσι πηγνυμένη,
 εἰκόνα τὴν Ξάνθοιο φέρω φρεσὶ· πλεξιαμένη δὲ
 Ξάνθον, ἐς Ἰππομένην νόστιμον ἦτορ ἄγω.
 Πάντα τὸν ἐν παλάμῃσιν ἀναίνομαι· ἄλλοτε δ' ἄλλον
 αἶεν ἀμοιβαίως πῆγῃσι δεχθυμένη,
 ἀρνεῖην Κυθέρειαν ὑπέρχομαι. Εἰ δέ τις ἡμῖν
 μέμφεται, ἐν πενίῃ μιμητέω οἰογάμω.

233. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

• Αὐριον ἀβρήσω σε. » Τὸ δ' οὐ ποτε γίνεται ἡμῖν,
 ἡθάδος ἀμβολίης αἶεν ἀεζομένης.
 Ταῦτά μοι ἡμίροντι χαρίζεται· ἄλλα δ' ἐς ἄλλους
 δῶρα φέρεις, ἐμέθεν πίστιν ἀπειπαμένη.
 • Ὀψομαι ἔσπερήν σε. » Τί δ' ἔσπερός ἐστι γυναικῶν;
 γῆρας ἀμετρήτω πλῆθόμενον βυτίδι.

234. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ὅ πρην ἀμαλθάκτοισιν ὑπὸ φρεσὶν ἡδὺν ἐν ἡβῃ
 οἰστροφόρου Παφίης θεσμὸν ἀπειπάμενος,
 γυμνάριος βελέεσσιν ἀνέμβατος ὁ πρὶν Ἐρώτων,
 αἰγένα σοὶ κλίνω, Κύπρι, μεσαιπόλιος.
 Λέξο με καγγαλόωσα, σοφὴν ὅτι Παλλάδα νικᾷς
 νῦν πλέον ἢ τὸ πάρος μῆλω ἐρ' Ἐσπεριδίων.

235. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Ἦλθες ἐμοὶ ποθέοντι παρ' ἐλπίδα· τὴν δ' ἐνὶ θυμῷ

At gemui, postquam sensi non solvere posse,
 Ceu premeret palmas dura catena meas.
 Nunc miser ex uno suspensus crine superbæ
 Ad nutum dominæ, quo cupit illa, trahor.

231. MACEDONII CONSULIS.

Ὅσα lepor, frontem florum tibi circulus ὀρνᾷ,
 Ipsa oculos Cypri diva, manumque chelys.
 Sic oculos oculis prædaris, cantibus aures :
 Et captat juvenes portio queæque tui.

232. PAULI SILENTIARII.

Osculor Hippomenem, mens est obversa Leandro :
 Leandro quoties oscula blanda fero,

ut vero discindere non valebam, jam suspirabam,
 velut æneo adstrictus vinculo-insolubili.
 Ac nunc ego ter-infelix e crine suspensus-sum,
 domina quocumque duxerit, eo statim pertractus.

231. MACEDONII CONSULIS.

Tuum os Gratiis, vultus floribus nitet,
 oculi Venere, manus cithara.
 Prædam-facis palpebrarum lucem oculis, auditu in cantu :
 ab-omni-parte venaris miseris juvenes.

232. PAULI SILENTIARII.

Hippomenem osculans animum applicui Leandro,
 et Leandri labris affixa
 Xanthi imaginem in mente fero; complexa autem
 Xanthum, ad Hippomenem animum reducem appello.
 Unumquemque qui in manibus est repudio, et alias alium
 semper variantibus ulnis recipiens
 opulentam venerem subeo. Si quis hoc nobis
 exprobrat, in paupertate maneto monogama.

233. MACEDONII CONSULIS.

« Cras te videbo. » Hoc autem nunquam evenit nobis,
 consueta procastinatione semper crescente.
 Hæc mihi cupienti gratificaris; alia vero in alios
 dona confers, neam fidem repudians.
 « Videbo vespertina te. » Quid vero vesper est mulierum?
 senectus infinitis repleta rugis

234. PAULI SILENTIARII.

Qui pridem inflexibili mente suavem in juvena
 stimulantis Paphiæ legem excusserim, [cessus,
 membra-consumentibus telis Amorum ego pridem inac-
 cervicem tibi submitto, Cypri, semicanus.
 Recipe me cachinnans, sapientem quod Minervam vincis
 nunc magis quam olim in pomo Hesperidum.

235. MACEDONII CONSULIS.

Venisti mihi cupienti præter spem, et in mente

Effugiem Xanthi gero pectore : basia sumit
 Xanthus, ad absentem mens redit Hippomenem.
 Quisquis adest, sordet : sed ad hunc et rursus ad illum
 Dum feror, amplexus me variare juvat,
 Nummatamque sequi Venerem. Cui displicet istud,
 Semper amans uni serviat illa viro.

234. EJUSDEM.

Ille ego qui quondam, dum ver mihi floruit ævi,
 In Paphiæ leges corde rebellis eram ;
 Ille ego qui vixi telis intactus Amoris,
 Submitto senior jam tibi colla, Venus.
 Suscipe me rideque : magis jam Pallada vincis,
 Quam cum de malo lis fuit Hesperidum.

ἔξεσάλαξας ὄλην θάμβει φαντασίην,
καὶ τρωέω, κραδίη τε βυθῷ πελεμίζεται ὀστρω,
ψυχῆς πιγιομένης κύματι κυπριδίω.
5 Ἄλλ' ἐμὲ τὸν ναυηγὸν ἐπ' ἠπείροιο φανέντα
οἶε, τῶν λιμένων ἔνδοθι δεξαμένη.

236. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ναὶ τάχα Τανταλέης Ἀχερόντια πῆματα ποιῆς
ἡμετέρων ἀχέων ἐστὶν ἐλαφρότερα.
Οὐ γὰρ ἰδὼν σέο κάλλος, ἀπέργετο γέιλα μίξαι
χειλεῖ σῶ, ῥοδέων ἀδωρότερον καλύκων,
Τάνταλος ἀκριτόδακρυς, ὑπερέλλοντα δὲ πέτρον
δεΐδιεν· ἀλλὰ θανεῖν δεύτερον οὐ δύναται.
Αὐτὰρ ἐγὼ ζωὸς μὲν ἔων κατατῆρομαι ὀστρω,
ἐκ δ' ὀλιγοδρανίης καὶ μόρον ἐγγύς ἔχω.

237. ΑΓΑΘΙΟΥ ΜΥΡΙΝΑΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Πᾶσαν ἐγὼ τὴν νύκτα κινύρομαι· εὔτε δ' ἐπέλθῃ
δύστρος ἐλινύσαι μικρὰ χαριζόμενος,
ἀμφιπεριτρίζουσι χελιδόνες, ἐς δέ με δάκρυ
βάλλουσιν, γλυκερὸν κῶμα παρωσάμεναι.
5 Ὅματα δ' οὐ λῶντα φυλάσσειται· ἡ δὲ Ῥοδάνθης
αὐθις ἐμοῖς στέρνει φροντίς ἀναστρέφεται.
Ἦ φθονεραὶ παύσασθε λαλητρίδες· οὐ γὰρ ἐγὼ γε
τὴν Φιλομηλείην γλώσσαν ἀπεθρῖσάμην·
ἀλλ' Ἴτυλον κλαίοιτε κατ' οὔρεα, καὶ γοάοιτε
10 εἰς ἔποπος κραναήν αὐλιν ἐφεζόμεναι,
βριῶν ἵνα κνώσσοιμεν· ἴσως δέ τις ἤξει ὄνειρος,
ὃς με Ῥοδανθείους πῆχεσιν ἀμφιβάλοι.

238. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Τὸ ξίφος ἐκ κολεοῦ τί σύρεται; οὐ μὰ σέ, κόρη,
οὐχ ἵνα τι πρήξω Κύπριδος ἀλλότριον,
ἀλλ' ἵνα σοὶ τὸν Ἄρηα, καὶ ἀζαλέον περ ἔοντα,
δαΐξω τῇ μαλακῇ Κύπριδι πειθόμενον.
Οὔτος ἐμοὶ ποθέοντι συνέμπορος, οὐδὲ κατόπτρου
δεύομαι, ἐν δ' αὐτῷ δέρκομαι ἀδῶν ἐγὼ·
καὶ καλὸς ὡς ἐν ἔρωτι. Σὺ δ' ἦν ἀπ' ἐμεῖο λάθῃαι,

exagitavisti omnem miratione cogitationem,
ac tremo, corque funditus æstuat œstro,
animâ suffocatâ fluctu venereo.
Sed me naufragum in terra visum
serva, tuos intra portus recipiens.

236. PAULI SILENTIARII

Næ fortasse Tantalî Acherontia tormenta poenæ
nostris cruciatibus sunt leviora.
Non enim, visa tua venustate, prohibebatur a labris mi-
cum tuo labro, roseis calycibus formosiore, scendis
Tantalus perpetuo-lacrimans, sed impendens saxum
timebat; atqui iterum mori non potest.
Verum ego vivus dum-sum consumor œstro,
et ex infirmitate etiam fatum vicinum habeo.

237. AGATHIÆ MYRINÆI SCHOLASTICI.

Totam ego per noctem ejulo; quando autem advenit
diluculum, paulum requiescere concedens,
circum-fritinniant hirundines, et me in lacrimas
conjiunt, dulcem soporem excutientes.
Atque oculi non clausi (?) manent, Rhodanthes autem
rursus meo pectori cogitatio obversatur.
O invidiosæ, garrulæ-aves, desinite; neque enim ego
Philomelæ linguam exsecui;
sed Itylum defleatis in montibus, ac lamentemini
upuræ petroso cubilli insidentes,
ut paulum obdormiamus! fortasse aliquid veniet somnium,
quod me Rhodanthes brachiis amplectatur.

238. MACEDONII CONSULIS.

Ensis e vagina cur educitur? non, per te, virgo,
non, ut agam aliquid a Cypride alienum,
sed ut tibi Martem (ferrum), quamvis sit rigidus,
ostendam molli Cypridi obtemperantem.
Hic mihi amanti est socius-itineris; nec speculo
indigeo, sed in eo me ipsum ego conspicio,
et formosus est ut in amore. Tu vero si mei obliviscaris,

236. EUSDEM.

Sic reor, ad Stygias quæ fert mala Tantalus undas,
Omnia sunt nostris inferiora malis.
Nam si te vileat, labris tua, credo, sinatur
Tangere labra, quibus cedat et ipsa rosa,
Tantalus infelix. Sed ab impendente pavescit
Rupe: quid hoc? iterum nam nequit ille mori.
Ast ego perpetuo vivus depascor ab igne,
Et mors attritis viribus ipsa prope est.

237. AGATHIÆ ORATORIS.

Nocte queror tota: simul ac caput extulit Fos,
Et refici modico membra sopore dedit,
Undique hirundinibus properis circumsonor: illæ
Ad lacrymas somno me fugiente vocant.

Garrula parce loqui, parce invida: non Philomelæ
Est quondam manibus lingua resecta meis.
Ite, per umbrosos Itylum plorate recessus,
Per quæ vasta ferus culmina servat epops,
Ut paullum dormire sinar: mihi forte Rhodanthes
Amplexus somni mollis imago dabit.

238. MACEDONII CONSULIS.

Vagina gladius cur exit? te tibi juro,
Non ego ut indignum Cypride quid faciam.
Sed tibi sic Martem, quamvis trux ille ferusque est,
Ostendo Veneris mollia jussa pati.
Hic comes, hic usum speculi mihi præbet amanti
Ensis: in hoc videor pulcher et ipse mihi,
Quantum sivit Amor. Sed, si me deseris, ibit

τὸ ξίφος ἡμετέραν δύσεται ἐς λαγόνα.

239. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ἐσδέσθη φλογεροῖο πυρὸς μένος· οὐκέτι κάμνω,
ἀλλὰ καταθνήσκω ψυγόμενος, Παφίη·
ἤδη γὰρ μετὰ σάρκα δι' ὀστέα καὶ φρένας ἔρπει
παμφάγον ἀσθμαίνων οὄτος ὁ πικρὸς Ἔρως.
Καὶ φλόξ ἐν τελεταῖς ὅτε θύματα πάντα λαφύζει,
φορβῆς ἡπανίη ψύχεται αὐτομάτως.

240. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Τῷ χρυσῷ τὸν ἔρωτα μετέρχομαι· οὐ γὰρ ἀρότρω
ἔργα μελισσῶν γίνεται ἢ σκαπάνη,
ἀλλ' ἔαρὶ ὄροσερῶ· μελιτώς γε μὲν Ἄφρογενείης
ὁ χρυσὸς τελέθει ποικίλος ἐργατήνης.

241. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΝΤΙΑΡΙΟΥ.

« Σώξέ » σοι μέλλων ἐνέπειν, παλίνορσον ἰῶν
ἂψ ἀνασειράζω, καὶ πάλιν ἀγχι μένω·
σὴν γὰρ ἐγὼ δασπλήτῃ διαστάσιν οἶά τε πικρὴν
νύκτα καταπτήσω τὴν Ἀχεροντιάδα·
ἤματι γὰρ σέο φέγγος ἰμοῖον· ἀλλὰ τὸ μὲν που
ἄφθογγον· σὺ δέ μοι καὶ τὸ λάλημα φέρεις,
κεῖνο τὸ Σειρήνων γλυκερώτερον, ὃ ἐπι πᾶσαι
εἰσὶν ἐμῆς ψυχῆς ἐλπίδες ἐκκρεμέες.

242. ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ὡς εἶδον Μελίτην, ὠχρὸς μ' ἔλε· καὶ γὰρ ἀκοίτης
κεῖνη ἐφωμάρτει· τοῖα δ' ἔλεξα τρέμων·
« Τοῦ σοῦ ἀνακρούσαι δύναμαι πυλεῖνος ὀχῆας,
« δικλίδος ὑμετέρης τὴν βάλανον χαλάσας,
« καὶ δισσῶν προθύρων πλαδαρὴν κρηπίδα περῆσαι,
« ἄκρον ἐπιβλήτος μεσσόθι πηξάμενος; »
Ἥ δὲ λέγει γελάσασα, καὶ ἀνέρχ' ἰδοῦσα·
« Τῶν προθύρων ἀπέχου, μή σε κύων ὀλέσῃ. »

In nostrum macro protinus iste latus.

239. PAULI SILENTIARIII.

Deseruit jam me mea flamma, nec uror, ut aule,
Tabe sed a Veneris frigidus intereo.
Carnibus absumptis per cor mihi serpit et ossa
Exitiumque imis partibus afflat amor.
Sic ubi perfectis cinefacta est victima sacris,
Sponte, simul caruit fomite, flamma radit.

240. MACEDONII CONSULIS.

En auro captatur Amor mihi : non dare novit
Incurvus vomer, non ligo mellis opus,
Sed ver rore madens. Variis sic artibus aurum
Unum est quod Veneris dulcia mella colat.

241. PAULI SILENTIARIII.

Jam tibi, vits, vale cupiebam dicere : victus

ensis hic nostra in illa penetrabit.

239. PAULI SILENTIARIII.

Extincta est ignis flammæ vis : non-amplius laboro,
sed enior frigore, Paphia : [serpit
jam enim post carnem *consumptam* per ossa et animum
voracitatem anhelans hic acerbus Amor.
Etiam in sacrificiis flamma quando hostias omnes devoravit,
nutrimenti inopiâ frigescit (*extinguitur*) sponte.

240. MACEDONII CONSULIS.

Auro amorem persequor : neque enim aratro
apium opera fiunt, aut pala,
sed vere roscido; ac mellis quidem Spumâ-natæ
aurum est multiplex operator.

241. PAULI SILENTIARIII.

« Vale » tibi dicturus, retroactam exclamationem
rursus refreno, ac denuo prope te maneo :
tuam enim ego terribilem disjunctionem velut amaram
noctem exhorresco Acherontiam.
Dici enim tuum lumen simile est; at illius lumen fere
mutum est, tu vero mihi etiam sermonem affers,
illum sermonem Sirenibus suaviorem, ex quo omnes
animæ meæ sunt spes suspensæ.

242. ERATOSTHENIS SCHOLASTICI.

Ut vidi Meliten, pallor me cepit : etenim maritus
illi comes-erat; talia vero dixi tremens :
« Tuene retrudere possum portæ obices,
valvæ tuæ pessulum laxans,
et duplicum vestibulorum udam crepidinem penetrare,
summum pessuli in medio figens? »
Illa autem ait ridens, et virum oblique intuens :
« Vestibulis abstine, ne te canis perdat. »

Sed revoco vocem sustineoque gradum.

Non adeo nigri nox formidatur Averni,
Quam mihi dissidium res metuenda tuum est.
Clara, dies veluti, lux est tua : sed caret omni
Voce dies; a te blanda loquela venit,
Cui neque Sirenum valeant contendere cantus,
Unde est spes animæ pendula tota meæ.

242. ERATOSTHENIS SCHOLASTICI.

Pallidus aspexi Meliten, comes illa marito
Namque erat; et trepidus talia verba dedi :
Possum aperire seram, per quam tua janua clausa est,
Est mihi qui peragat pessulum istud opus,
Vestibulique fores possum transireudentes,
In medias summus si mihi vectis eat.
Reddidit illa mihi, spectans obliqua maritum :
Ne caput amittas, tangere parce fores.

243. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Τὴν φιλοπουλυγέλωτα κόρην ἐπὶ νυκτὸς ὄνειρου
 εἶχον, ἐπισφίγξας πῆχσιν ἡμετέροις.
 Πειθετό μοι ζύμπαντα, καὶ οὐκ ἀλέγιζεν, ἐμεῖο
 κύπριδι παντοίῃ σώματος ἀποτομένου·
 ἀλλὰ βαρύζηλος τις Ἔρωσ καὶ νύκτα λοχῆσας
 ἐξέχεεν φιλήν, ὕπνον ἀποσκαδέασα.
 Ὡδέ μοι οὐδ' αὐτοῖσιν ἐν ὑπναλείοισιν ὄνειροις
 ἀφρονός ἐστιν Ἔρωσ κέρδεος ἡδυγάμου.

244. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Μακρὰ φιλεῖ Γαλάτεια καὶ ἔμφορα, μαλθακὰ Δημῶ,
 Δωρίς ὀδακτάζει. Τίς πλέον ἐξερέθει;
 Οὐατα μὴ κρῖνωσι φιλήματα· γυσοάμενοι δὲ
 τρηχάλειων στομάτων, ψῆφον ἐποισόμεθα.
 Ἐπλάγχθης, κραδίη· τὰ φιλήματα μαλθακὰ Δημοῦς
 ἔγνωσ καὶ δροσερῶν ἡδῶ μέλι στομάτων·
 μίμν' ἐπὶ τοῖς ἀδέκαστον ἔχει στέφος. Εἰ δὲ τις ἄλλη
 τέρπεται, ἐκ Δημοῦς ἡμεῖας οὐκ ἐρύσει.

245. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Κιγλίξεις, χρεμέτισμα γάμου προκέλευθον ἴσισα·
 ἥσυχά μοι νεύεις· πάντα μάτην ἐράθεις.
 Ὡμοσα τὴν δυσέρωτα κόρην, τρισὶν ὤμοσα πέτραις,
 μήποτε μειλχιόις ὄμμασιν εἰσιδέειν.
 Παιξε μόνη τὸ φιλήμα· μάτην πόπτυζε σεαυτῇ
 χεῖλεσι γυμνοτάτοις, οὐ τι μισγομένοις.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐτέρην ὁδὸν ἐρχομαι· εἰσὶ γὰρ ἄλλαι
 κρέσσονες εὐλέκτρον Κύπριδος ἐργατίδες.

246. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Μαλθακὰ μὲν Σαπρωῦς τὰ φιλήματα, μαλθακὰ γυῖων
 πλέγματα γιονέων, μαλθακὰ πάντα μέλη·
 ψυχὴ δ' ἔξ ἀδάμαντος ἀπειθέος· ἄχρι γὰρ οἶων
 ἐστιν ἔρωσ στομάτων, τᾶλλα δὲ παρθενίης.
 Καὶ τίς ὑποταλή; τάχα τις τάχα τοῦτο ταλάσσης
 δίψαν Τανταλέην τλήσεται εὐμαρέως.

247. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Παρμενίς οὐκ ἔργω· τὸ μὲν οὖνομα καλὸν ἀκούσας
 οἰσάμην· σὺ δὲ μοι πικροτέρη θανάτου·
 καὶ φεύγεις φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκεις,
 ὄφρα πάλιν κείνον καὶ φιλέοντα φύγῃς.

243. MACEDONII CONSULIS.

Amicam-multi-risus puellam in insomnio noctis
 habebam, comprimens ulnis nostris.
 Parebat mihi in-omnibus, ac non curabat, me
 venere omnimoda corpus tangente : [diatus
 sed gravi-zelotypia-percitus aliquis Amor etiam nocte insi-
 conturbavit amorem, somnum dissipans.
 Sic mihi ne ipsis quidem in somniculosis visis
 non-invidet Amor lucrum dulcis-concubitus.

244. PAULI SILENTIARI.

Longa dat-oscula Galatea et sonora, mollia Demo;
 Doris pressat-dentibus. Quænam plus stimulat?
 Aures ne judicent oscula : gustatis autem
 asperis labiis, calculum feremus.
 Erravisti, cor : basia mollia Demos
 novisti et roscidi suave mel oris; [Si vero aliquis aliâ
 subsiste in illis : non emptam-muneribus habet coronam.
 delectatur, a Demo nos non avellet.

245. MACEDONII CONSULIS.

Furtim-cachinnas, hinnitum nuptiarum prævium edeus;
 placide mihi nutas : omni-modo stimulus incassum.
 Juravi me puellam misere-amantem, cum-tribus juravi
 nunquam blandis oculis adspecturum. [saxis,
 Lude sola basium; incassum tibi ipsa poppysmum-edede
 labiis nudissimis, nemini junctis.
 At ego aliam viam eo : sunt enim aliæ
 præstantiores bene-concumbentis Veneris operatrices.

246. PAULI SILENTIARI.

Mollia quidem Sapphonis basia, molles artuum
 plexus niveorum, mollia cuncta membra :
 anima vero ex adamante duro facta : usque enim ad sola
 est amor labra, cetera vero sunt virginitalis.
 Ac quis hæc ferat? fortasse aliquis, fortasse, hoc qui-
 sitim Tantealem sustinebit facile. [sustinuerit

247. MACEDONII CONSULIS.

Parmenis (*manens-apud-me*) non es revera : nomine pul-
 existimavi; sed tu mihi es amarior morte; [chro audito
 et fugis amantem, et non amantem persequeris,
 ut rursus illum etiam amantem fugias.

245. MACEDONII CONSULIS.

Lascivum ridens Veneri proludis, adhiinnis :
 Annuis, annictas : omnia vana moves.
 Juravi manibus capiens tria saxa, procacem
 Luminibus placidis nec semel adspicere.
 Lude tibi, teque ipsa tuo poppysmate lactâ,
 Nemo tegat labris dum tua labra suis.
 Altera nunc ineunda mihi via : te meliores

Sunt aliæ, facilis Cypridis artifices.

247. EUSDEN.

Parmenis es non re. Verum te nomen habere
 Credideram : sed tu plus nece dura mihi.
 Si quis amat, fugis hunc, et amas qui te fugit, ut si
 Hic te rursus amet, rursus et hunc fugias.
 Hamus, sed furians, os est tibi : morsus ab illo
 Attamen a labris pendeo purpureis.

5 Κεντρομανίς δ' ἄγκιστρον ἔφω στόμα, καί με δακόντα
εὐθὺς ἔχει ροδέου χεῖλος ἐκκρεμεία.

248. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ἦ παλάμη πάντολμε, σὺ τὸν παγγύρυσσον ἔτλης
ἀπριζ δραξαμένη βόστρυγον αὐερούσαι·
ἔτλης! οὐκ ἐμάλαξε τὸν θράσος αἴλινος αὐδῆ,
σὺλμα κόμης, αὐχὴν μαλθακὰ κεκλιμένος.
Νῦν θημινοῖς πατάγοις μάτην τὸ μέτωπον ἀράσσεις·
οὐκέτι γὰρ μαζοῖς σὸν θάναρ ἐμπελάσει.
Μὴ, λίτομαι, δέσποινα, τόσην μὴ λάμβανε ποινήν·
μᾶλλον ἐγὼ τλαίην φάσγανον ἀσπασίως.

249. ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ ΡΕΦΕΡΕΝΔΑΡΙΟΥ.

Ἦ σοβαρῆ Ῥοδόπη, Παφίης εἴσαα βελέμνοις
καὶ τὸν ὑπερφίλλον κόμπον ἀπωσαμένη,
ἀγκῆς ἐλοῦσά μ' ἔχεις παρὰ σὸν λέχος· ἐν δ' ἄρα δεσμοῖς
κείμεαι, ἔλευθερίης οὐκ ἐπιδουόμενος.
Οὕτω γὰρ ψυχὴ τε καὶ ἔκχυτα σώματα φωτῶν
συμφέρεται, φιλίης βρέμματα μιγνύμενα.

250. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ἦδὺ, φίλοι, μείδημα τὸ Λαίδος· ἡδὺ κατ' αὖ τῶν
ἡπιοδινήτων δάκρυ χεῖε βλεφάρων.
Χθιζά μοι ἀπροφάσιστον ἐπέστενεν, ἐγκλιδὸν ὤμων
ἡμετέρω κεφαλῇν δηρὸν ἐρεισαμένη·
μυρομένην δ' ἐφίλησα· τὰ δ' ὡς δροσερῆς ἀπὸ πηγῆς
δάκρυα μιγνυμένων πῖπτε κατὰ στομάτων.
Εἶπε δ' ἀνετρομένω, « Τίνος εἵνεκα δάκρυα λείβεις; »
« Δεΐδια μὴ με λίπης· ἐστὲ γὰρ ὄρκαπάται. »

251. ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ ΡΕΦΕΡΕΝΔΑΡΙΟΥ.

Ἦματα δινεύεις κρυφίωιν ἰνδάμματα πυροῶν,
χεῖλα δ' ἀκροβαρῆ λοῖζα παρεκτανύεις,
καὶ πολὺ κιγλιζούσα σοδεῖς εὐδόστρυγον αἰγλήν,
ἐκχυμένας δ' ὀρώω τὰς σοβαρὰς παλάμας.
Ἄλλ' οὐ σῆς κραδίης ὑψάχρονος ὠκλασεν ὄγκος·
ὠπω ἐθηλύνθης, οὐδὲ μαραινομένη.

252. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ῥίψωμεν, χαρίεσσα, τὰ φάρεα· γυμνά δὲ γυμοῖς
ἐμπελάσει γυίοις γυῖα περιπλοκάδην·
μῆδὲν εἶο τὸ μεταξὺ· Σεμιράμιδος γὰρ ἐκείνο
τειγος ἐμοὶ δοκεῖ λεπτὸν ἕρασμα σέθεν·
στίθια δ' εἰζεύθω, τὰ [τε] χεῖλα· τάλλα δὲ σιγῇ
κρυπτέον· ἐγχαίρω τὴν ἀθυροστομίην.

253. ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ ΡΕΦΕΡΕΝΔΑΡΙΟΥ.

Τίπτε πέδον, Χρυσίλλα, κάτω νεούσῃ δοκεύεις,

Stimulo-pungens hamus est os tuum, et me mordentem
statim habet ex roseo labro suspensum.

248. PAULI SILENTIARII.

O manus quæ-omnia-audeat, tu totum-aureum sustinuisti
tenaciter corripens cinnnum retrahere;
sustinuisti! non mollivit tuam audaciam flebilis vox,
laceratio comæ, cervix molliter inclinata.
Nunc spissis ictuum-plausibus frustra frontem feris:
non amplius enim mammis tua vola appropinquet.
Ne, precor, domina, tantam ne sumas prænam:
potius ego sustineam gladium lubenter.

249. IRENÆI REFERENDARII.

O superba Rhodope, Paphiæ cedens sagittis
et arrogantem fastum amolita,
ulnis complexa me tenes in tuo lecto: ego igitur in vinculis
jaceo, libertatis non egens.
Sic enim animaue et effusa corpora hominum
concurrunt, amoris fluctibus commixta.

250. PAULI SILENTIARII.

Suavis, amici, risus Laidos; suavem etiam de
leniter-motis lacrimam fundit palpebris.
Hæri mihi sine-cause ingemiscebat, incline humero
nostro caput dlu fulciens:
plorantem vero osculatus-sum; et velut roscido de fonte
lacrimæ commixta cadebant per ora.
Dixit vero sciscitanti, « Cujus causa lacrimas fundis? »
« Metuo ne me deseras: estis enim perjuri. »

251. IRENÆI REFERENDARII.

Lumina circumagis, cœcultorum simulacra ignium,
labraque in-summo-tincta valgiter obtorques,
et multum cachinnans quatis pulchrorum cinnorum
effusasque video magnificas p almas. [splendorem],
Sed minime tui animi superbi fastus consedit;
nondum mollis-facta-es, ne deflorescens quidem.

252. PAULI SILENTIARII.

Abjiciamus, formosa, vestes; nuda vero nudis
admovebuntur membris membra circumplevium:
nihil sit medium. Semiramidis enim ille
murus mihi videtur tenuè linteolum tuum.
Pectora autem jungantur labiaque. Cetera vero silentio
celare-oportet: odi incontinentiam-oris.

253. IRENÆI REFERENDARII.

Cur terram, Chrysilla, deorsum nutans despectas,

251. IRENÆI REFERENDARII.

Lumina bina rotas flammæ simulachra latentis:
Labra sed obliquum quæ trahis arte rubent.

Rides cirrigeros quatiens lasciva capillos:
Sed fluit in laxa pelle superba manus.
Dura manes, animoque tumor discedere non vult:
Marcida es, et nondum cor muliebri geris.

καὶ ζώνην παλάμαις ὄα περ ἀκρολυτεῖς;
Αἰδῶς νόσφι πέλει τῆς Κύπριδος· εἰ δ' ἄρα σιγᾶς,
νεύματι τὴν Παφίην δεῖξον ὑπερχομένη.

254. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ἦμῶσα μιμνᾶζειν σέο τηλόθεν, ἀργεῖτι κούρη,
ἄχρι δωδεκάτης, ὦ πόποι, ἠριπόλλης·
οὐ δ' ἔτλην ὁ τάλας· τὸ γὰρ αὐριον ἄμμι φράνθη
τηλοτέρω μήνης, ναὶ μὰ σέ, δωδεκάτης.
Ἄλλὰ θεοὺς ἰκέτευε, φίλη, μὴ ταῦτα χαράξαι
ἄρκια ποιναίης νῶτον ὑπερ σελίδος·
Θέλεγε δὲ σαῖς χαρίτεσσιν ἐμὴν φρένα· μὴ δέ με μᾶστιξ,
πότνα, κατασμούξῃ καὶ σέο καὶ μακάρων.

255. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἶδον ἐγὼ ποθέοντας· ὑπ' ἀτλήτοιο δὲ λύσσης
θηρὸν ἐν ἀλλήλοισι χειλεα πιηζάμενοι,
οὐ κόρον εἶχον ἔρωτος ἀπειδέος· ἴεμενοι δὲ,
εἰ θέμις, ἀλλήλων δύμεναι ἐς κραδίην,
ἀμφρασίης ὅσον ὅσον ὑπεπρήνουν ἀνάγκην,
ἀλλήλων μαλακοῖς φάρεσιν ἐσάμενοι.
Καὶ β' ὁ μὲν ἦν Ἀχιλλῆϊ πανεῖκελος, ὅσος ἐκεῖνος
τῶν Λυκομηδείων ἔνδον ἔην θαλάμων·
κούρη δ' ἀργυφῆς ἐπιγουνίδος ἄχρι χιτῶνα
ζωσαμένη, Φοίβης εἶδος ἀπεπλάσατο.
Καὶ πάλιν ἠρήρειστο τὰ χεῖλεα· γυιοδόρον γὰρ
εἶχον ἀλωφῆτου λιμὸν ἐρωμανίης.
Ῥεῖά τις ἡμερίδος στελέγῃ δύο σύμπλοκα λύσει,
στρεπτὰ, πολυχρονίῳ πλέγματι συμφύεα,
ἢ κείνους φιλέοντας, ὑπ' ἀντιπόροισι τ' ἀγοσταῖς
ὕγρα περιπλέγδην ἄψευα δεησαμένους.
Τρεῖς μάκαρ, δε τοίοισι, φίλη, δεσμοῖσιν ἐλίγθη,
τρεῖς μάκαρ! ἀλλ' ἡμεῖς ἀνδιχα καιόμεθα.

256. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δικλίδας ἀμφετίναξεν ἐμοῖς Γαλάτεια προσώποις
ἔσπερος, ὑβριστὴν μῦθον ἐπειζαμένη.
« Ὑβρις ἔρωτας ἔλυσε. » Μάτην ὄδε μῦθος ἀλάται·
ὑβρις ἐμὴν ἐρέθει μᾶλλον ἐρωμανίην.
Ἦμῶσα γὰρ λυκάδαντα μένειν ἀπάνευθεν ἐκείνης·
ὦ πόποι! ἀλλ' ἰκέτης πρώτος εὐθὺς ἔβην.

257. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Νῦν καταγιγνώσκω καὶ τοῦ Διὸς ὡς ἀνεράστου,

ac zonam manibus tanquam solutura-extremis-tangis?
Pudor procul est a Cypride. Jam vero si taces,
nutu certe Paphiam monstra te colere.

254. PAULI SILENTIARII.

Juravi procul a-te manere, candida puella,
usque ad duodecimam, o dii! lucem.
Non sustinui ego miser : crastinum enim nobis apparuit
longinquius luna, nāe te attestor, duodecima.
At tu deos precare, amica, ne hæc inscribant
jurajuranda codicis pœnalis in tergo; [luna
sed et demulce tuis gratias meam mentem; neu me flagel-
alms, perurat simul et tuum et immortalium.

255. EJUSDEM.

Vidi ego amantes : ex intolerabili autem furore,
diu altero-in-os-alterius labia figente,
non satietatem capiebant amoris immodici; cupientesque
si liceret, alter-in-alterius penetrare cor,
impossibilitatis aliquantulum sublenbant tormentum,
altero-alterius molles vestes induente.
Et hic quidem erat Achilli omnino-similis, qualis ille
Lycomedens intra fuit thalamos;
virgo autem argenteum usque ad genu tunica
succincta, Phœbes speciem referebat.
Ac rursus inhæserant labia-labiis; nam membra-depascent-
habebant indesinentis famem et-furiosi-amcris. [ten
Facile-magis aliquis vitis stipites duos complicitis solvet
contortos, diuturno flexu coalitos,
quam illos osculantes, in oppositisque brachii
lenta circumplexu membra vincientes.
Ter beatus qui talibus, amica, vinculis est involutus,
ter beatus! at nos seorsum urimur.

256. EJUSDEM.

Valvas circumquassavit Galatea meo vultui
vespertina, superbas voces imprecata.
« Superbia solvit amores. » Frustra hoc verbum vagatur :
superbia meum irritat magis furorem-amatorium.
Juravi enim me annum mansurum procul-ab illa ;
o dii! at supplex mane ivi actutum.

257. PALLADÆ.

Nunc agnosco etiam Jovem ut ab-amore-alienum,

254. PAULI SILENTIARII.

Juratus fueram bissex (proh numina) luces
Candida conspectu virgo carere tuo.
Non potui : bissex mihi mensibus altera visa est,
Juro tuos oculos, longior ire dies.
Sed jurata mihi ne chartæ vindicis albo
Inscribant, pro me tu venerare Deos.
Deinde tuo pectus mulce mihi, pulchra, lepore,
Ne tibi supplicium cœlitibusque luam.

256. EJUSDEM.

Sub noctem Galatea fores mihi clausit amanti,
Insuper et quædam non bona dicta dedit.
Especto ut dicas, Injuria solvit amorem;
Erras : quin stimulos subjicit illa mihi.
Abfore juravi totum temerarius annum :
Proh superi! primo mane precatore co.

257. PALLADÆ.

Damno Jovem : malus est judex in amoribus : aut cur

μη μεταβαλλομένου τῆς σοβαρῆς ἔνεκα·
 οὔτε γὰρ Εὐρώπης, οὐ τῆς Δανίης περὶ κάλλος,
 οὐδ' ἀπαλῆς Αἰθῆς ἐστ' ἀπολειπομένη·
 εἰ μὴ τὰς πόρνas παραπέμπεται· οἶδα γὰρ αὐτὸν
 τῶν βασιλευουσῶν παρβενικῶν φθορῆα.

258. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Πρόκριτός ἐστι, Φιλίinna, τετὴ ρυτίς ἢ ὑπὸς ἤβης
 πάσης· ἱμεῖrow δ' ἀμφὶς ἔχειν παλάμαις
 μᾶλλον ἐγὼ σέο μῆλα καρθηβαρόντα κορύμβοις,
 ἢ μαζῶν νεαρῆς ὄρθιον ἡλικίης.
 Σὺν γὰρ ἔτι φθινόπωρον ὑπέρτερον εἶπρος ἄλλης,
 χεῖμα σὸν ἄλλοτρίου θερμότερον θέρους.

259. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἵμματά σευ βαρῦθουσι, πόνθου πνεῖοντα, Χαρικλῶ,
 οἷπερ ἐκ λέκτρων ἄρτι διεγρουμένης·
 ἔσкулται δὲ κόμη, ῥοδέας δ' ἀμάρυγμα παρειῆς
 ὄχρος ἔχει λευκός, καὶ δέμας ἐκλελυταί.
 Καὶ μὲν παννυχίῃσιν ἠμιλήσασα παλαιστραῖς
 ταῦτα φέρεις, ὄλθου παντός ὑπερπέτεται
 ὡς σὲ περιπλέγδην ἔχε πύγῃσιν· εἰ δὲ σε τῆχει
 θερμὸς ἔρωσι, εἴης εἰς ἡμὲ τῆχομένη.

260. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κεκρύφαλοι σφίγγουσι τετὴν τρίχα; τῆχομαι οἶστρω
 ῥεῖται; πυργοφόρου δαίκελον εἰσορόον.
 Ἰσκειέτις ἐστὶ κάρηνον; ἐγὼ ζανθίσμασι χαιτίης
 ἔκρυτον ἐκ στέρνων ἐξεσώθησα νόον.
 Ἀργεναῖς ὀθόνῃσι κατήρα βόστρυγα κεύθει;·
 οὐδὲν ἐλαφροτέρη φλόξ κατέχει κραδίη.
 Μορφήν τριχθαδίην Χαρίτων τριάς ἀμφιπολεύει·
 πᾶσα δὲ μοι μορφή πῦρ ἴδιον προχέει.

261. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰμὶ μὲν οὐ φιλόνοσι· ὅταν δ' ἐθέλῃς με μεθύσαι,
 πρῶτα σὺ γευομένη πρόσφερε, καὶ δέχομαι.
 Εἰ γὰρ ἐπιψαύσεις τοῖς χεῖλεσιν, οὐκέτι νῆφειν
 ἠμάρῃς, οὐδὲ φυγεῖν τὸν γλυκὺν οἶνορόον·

quum non transfigeret-se hujus superbæ causa ·
 neque enim Europæ, non Danaæ, circa venustatem,
 nec teneræ Ledæ illa cedit :
 nisi forte meretrices spernit : nam novi eum
 regiarum virginum corruptorem.

258. PAULI SILENTIARII.

Præstabilior est, Philinna, tua ruga quam succus juventæ
 omnis, cupioque circum tenere manibus
 ego magis tua poma nutantia capitulis,
 quam mammam juvenilis stantem ætatulæ.
 Tuus enim adhuc autumnus potior est vere alius;
 hiems tua aliena calidior æstate.

259. EJUSDEM.

Oculi tui gravantur, cupidinem spirantes, Chariclo,
 quasi e lecto modo exsuscitatæ ;
 lacerataque est coma, roseæque lumen genæ
 pallor habet albidus, et corpus plane-dissolutum est.
 Jam si pervigiliis usa palæstris
 hæc refers, felicitatem omnem supervolat
 qui te circumplexu tenebat ulnis ; si vero tabefacit te
 calidus amor, sis in me tabefacta.

260. EJUSDEM.

Reticula vinciunt tuum crinem ? pereò ancre,
 Rheæ turrigeræ imaginem dum-aspicio.
 Inopertum est caput ? ego flavo-colore cæsariæ
 effusam ex pectore excussi mentem.
 Albis linteis dependentes crines abscondis ?
 nihilo levior flamma cor occupat.
 Triplicem formam Gratiarum trias circumdat ;
 omnis autem mihi forma ignem proprium profundit.

261. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Non sum quidem amans-vini ; si autem me vis inebriare,
 primum tu gustans porrige, et accipio.
 Si tu enim attigēs labris, non jam manere-sobrium
 est facile, neque fugere suavem pocillatorum :

Egregiam non se mutat ob hanc faciem ?
 Quæ teneram timeat nihil in certamine Ledæ,
 Nec minor Europa, nec minor est Danaæ.
 Scorta nisi spernit : nam, si bene novimus illum,
 In regum natas illius hincit amor.

258. PAULI SILENTIARII.

Quod ver est aliis, tuus est autumnus, et ipsa
 Æstate alterius plus tua torret hyems.

260. EJUSDEM.

Reticulo substricta coma en tibi ! torqueor igne :

Turrigeram talem suspicor esse deam.
 Intectum caput est ? effusa ex pectore toto
 Mens abit : usque adeo me coma flava capit.
 Candida suspensos retinent velamiua cirros ?
 Non minor in nostro pectore flamma calet.
 Quippe triplex triplicem comitatur Gratia formam,
 Nullaque non in me plus satis ignis habet ?

261. AGATHIÆ ORATORIS.

Non sum vinosus : si vis tamen ebrius ut sim,
 Da mihi, sed labris pocula tacta tuis.
 Hoc tu si facias, non possum sobrius esse,
 Nec fugere est adeo dulce ministerium.

6 πορθμεύει γὰρ ἔμοιγε κύλιξ παρὰ σοῦ τὸ φίλημα,
καί μοι ἀπαγγέλλει τὴν χάριν ἣν ἔλαβεν.

262. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Φεῦ φεῦ, καὶ τὸ λάλημα τὸ μελιχον δ' φθόνος εἴργει,
βλέμμα τε λαθριδίως φεγγομένον βλεφάρων·
ἰσταμένης δ' ἄγχιστα τεθίπαμεν ὄμμα γεραϊῆς,
ὅσα πολύγληνον βουκόλον Ἴναχίης.
Ἰστασο, καὶ σκοπίαζε, μάτην δὲ σὸν ἦτορ ἀμύσσου·
οὐ γὰρ ἐπὶ ψυχῆς ὄμμα τεδὸν τανύσεις.

263. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Μήποτε, λύχνη, μύκητα φέροις, μηδ' ὄμβρον ἐγείροις,
μὴ τὸν ἐμὸν παύσης νυμφίον ἐρχόμενον.
Αἰεὶ σὺ φθονεῖς τῇ Κύπριδι, καὶ γὰρ δὴ Ἡρώ
ἤρμος Λειάνδρω... θυμὲ, τὸ λοιπὸν ἔα.
Ἡφαίστου τελέθεις· καὶ πειθομαι, ὅτι χαλέπτων
Κύπριδα, θωπεύεις δεσποτικῆν ὀδύνην.

264. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Βόστρυχον ὠμογέροντα τί μέμφεαι, ὄμματά θ' ὕγρα
δάκρυσιν; ὑμετέρων παίγνια ταῦτα πόθων·
φροντίδες ἀπρήκτοιο πόθου τάδε, ταῦτα βελέμων
σύμβολα, καὶ δολιχῆς ἔργα νυχεγρεσίης.
6 Καὶ γὰρ που λαγόνεσι ῥυτίς παναώριος ἦδη,
καὶ λαγαρὸν δειρῆ δέρμα περικρέμαται.
Ὅππόσον ἠβάσκει φλογὸς ἄνθεα, τόσσον ἐμεῖο
ἄψα γηράσκει φροντίδι γυιοδῶρω.
Ἄλλὰ κατοικτεῖρασα δίδου χάριν· αὐτίκα γὰρ μοι
10 χρώς ἀναθλήσει κρατὶ μελαινομένῳ.

265. ΚΟΜΗΤΑ ΧΑΡΤΟΥΛΑΡΙΟΥ.

Ὅμματα Φυλλίς ἐπεμπε κατὰ πλόον· ὄρκος ἀλήτης
πλάζετο, Δημοφῶν δ' ἦεν ἄπιστος ἀνήρ.
Nūn δὲ, φίλη, πιστὸς μὲν ἐγὼ παρὰ θίνα θαλάσσης
Δημοφῶν· σὺ δὲ πῶς, Φυλλίς, ἄπιστος ἔφυς;

266. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ἄνερα λυσητῆρι κυνὸς βεβολημένον ἰῶ

transvehit enim mihi calix abs te basium,
ac mihi nunciat gratiam quam accepit.

262. PAULI SILENTIARII.

Hen, heu, etiam loquelam dulcem arcet invidia,
et obtutum clam loquentium palpebrarum;
stantis autem proxime adstupuimus vetulæ oculum,
ceu luminibus-scatement Inachia (Iūs) bubulcum.
Sta, et speculari, incassum vero cor tuum pungis:
non enim ad animam usque oculo tuo penetrabis.

263. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Ne unquam, lucerna, feras fungum, neu imbrem excites,
ne meum impediās sponsum quominus-veniat.
Semper tu invides Cypriæ: quippe etiam quum Hero
se-junxit Leandro..... anime, cetera omittit.
Vulcani es; atque credo, quod, dum-lædis
Cypriam, adularis herili dolori.

264. PAULI SILENTIARII.

Cinninum mature-canum quid exprobras, oculisque
lacrimis? vestrorum ista lusus amorum; [madidos
sollicitudines successu-carentis desiderii ista; ista sagit-
signa et diuturni opus pervigilii. [tarum
Etenim jam fere lateribus ruga prorsus-præmatura,
et laxa collo cutis circumpendit.
Quantum juvenescunt flammæ flores, tantum mea
membra senescunt cura edaci.
Sed miserata da gratiam; statim enim mihi
cutis refflorescet, capite nigrescente.

265. COMETÆ CHARTULARII.

Oculos Phyllis misit navigatum; jusjurandum vagum
errabat, Demophonque erat infidus vir.
Nunc vero, amica, fidus ego ad litus maris sum
Demophon; tu vero quomodo, Phyllis, infida facta es?

266. PAULI SILENTIARII.

Virum canis furioso veneno (rabidi morsu) ictum

Namque accepta mihi de te fert basia, quæque
Gaudia decerpit, nuntiat iste calix.

262. PAULI SILENTIARII.

Impedit heu livor dulcis commercia linguae,
Mutæque furtivi verba supercilii.
Nos taciti stantes vultum miramur anilem,
Tam vigil Inachidos vix, puto, pastor erat.
Sta, speculari, tuum tibi cor ede: nam tua certe
In nostros animos lumina non penetrant.

263. AGATHIÆ ORATORIS.

Ne tibi concrecant pluviæ præsagia fungi,
It meus huc: noli ferre, lucerna, moram.
Lædere amas Venerem: nam cum condixerat Hero
Leandro — sed cor cætera parce loqui.
Mucibero servis: dominique ita credo dolori
In Paphiam studium gratificare tuum.

266. PAULI SILENTIARII.

Qui rabido, fert fama, canis sunt dente petiti,

ἴδασι θηρείην εἰκόνα φασι βλέπειν.
 Λυσσῶν τάχα πικρὸν Ἔρωσ ἐνέπηξεν ὀδόντα
 εἰς ἐμέ, καὶ μανίαις θυμὸν ἐλήισατο·
 σὴν γὰρ ἔμοι καὶ πόντος ἐπήρατον εἰκόνα φαίνει,
 καὶ ποταμῶν δῖναι, καὶ δέπας οἴνοχρόν.

267. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

α. Τί στενάχεις; β. Φιλέω. α. Τίνα; β. Παρθένον.
 [α. Ἡ βρά γε καλήν;
 β. Καλὴν ἡμετέροις ὄμμασι φαινομένην.
 α. Πῶ δέ μιν εἰσενόησας; β. Ἐκεῖ ποτὶ δεῖπνον ἐπελ-
 ξυῆ κελκιμένην ἔδρακον ἐν στιβάδι. [θῶν
 α. Ἐλπίζεις δὲ τυχεῖν; β. Ναί, ναί, φίλος· ἀμφοδῆν δὲ
 οὐ ζητῶ φιλήν, ἀλλ' ὑποκλεπτομένην. [ἔγνω,
 α. Τὸν νόμιμον μᾶλλον φεύγεις γάμον. β. Ἀτρεκέ-
 στυ γε τῶν κτεάνων πουλὶ τὸ λειπόμενον.
 α. Ἐργως; οὐ φιλέεις, ἐψεύσαο· πῶς δύναται γὰρ
 ψυχὴ ἔρωμανέειν ὀρθὰ λογιζομένη;

268. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Μηκέτι τις πτήξειε πόθου βέλος· ἰοδόκην γὰρ
 εἰς ἐμέ λάβρος Ἔρωσ ἐξεκένωσεν διην.
 Μὴ περὺγῶν τρομέοι τις ἐπήλυτιν· ἐξότε γὰρ μοι
 λάξ ἐπιβάς στέροισι πικρὸν ἔπηξε πόδα,
 ἄστεμῆς, ἀδόνητος ἐνέζεται, οὐδὲ μετέστη,
 εἰς ἐμέ συζυγίην χειράμμενος πτερύγων.

269. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Δισσῶν θηλυτέρων μῶνός ποτε μέσσοσ ἐκέλιμν,
 τῆς μὲν ἐπιμείρων, τῆ δὲ χαριζόμενος·
 εἶλαε δὲ μ' ἡ φιλέουσα· πάλιν δ' ἐγὼ, οἷά τε τις φῶρ,
 χεῖλει φειδομένην τὴν ἑτέραν ἐπίλου,
 ἄλλον ὑποκλέπτων τῆς γείτονος, ἧς τὸν ἐλεγχον
 καὶ τὰς λυσιπόθους ἔτρεμον ἀγγελίας.
 Ὀχθήσας δ' ἄρ' εἶπον· « Ἐμοὶ τάχα καὶ τὸ φιλεῖσθαι
 « ὡς τὸ φιλεῖν χαλεπὸν, δισσὰ κολαζομένην. »

His in aquis sese monstrat imago canis.
 Credo, furens in me crudeli dente venenum
 Exspuit, atque animo me spoliavit Amor.
 Quippe tuos vultus referunt mihi pontus et amnes,
 Et quæ vite sato pocula rore madent.

267. AGATHIÆ ORATORIS.

Quid gemitus ita ducis? amo. Quæ causa? puella.
 Pulchrane? certe oculis pulchra ea visa meis.
 Dic ubi novisti? genialis tempore cæne,
 Communes premeret cum mihi juncta toros.
 Spesne frui? spes est: sed ne bone fallere, cordi
 Est mihi furtivus non manifestus amor.
 Legitimasne fugis tædas? bona scilicet ejus
 Scivi divitiis esse minora meis.
 Scisti? non es amans; mendax deprendere: nam non
 Ille amor est, uti qui ratione potest.

in-undis ferinam imaginem aiunt videre.
 Furens fortasse Amor acerbum infixit dentem
 mihi, et insaniis animum meum prædam-egit:
 tuam enim et pontus jucundam imaginem ostendit,
 et fluminum vortices, et poculum pocillatorum.

267. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

α. Quid gemis? β. Amo. α. Quem? β. Virginem. α. Anne
 [pulchræ?
 β. Pulchræ nostris oculis visam.
 α. Ubi vero eam animadvertisti? β. Illic, ad cœnam in-
 communi reclinatam vidi in strato-junco. [gressus,
 α. Sperasne successum? β. Næ, Næ, amice: manifestum
 haud quæro amorem, sed furtivum. [tamen
 α. Legitimum potius fugis matrimonium. β. Plane novi,
 quoniam possessionibus ejus multum deest.
 α. Noveras hoc? ε, non amas, mentitus es: quomodo
 anima recte ratiocinans amore-insanire? [enim potest

268. PAULI SILENTIARII.

Ne quis amplius metuat desiderii telum: quippe phare-
 in me impetuosus Amor exinanivit totam. [tram
 Ne alarum tremat aliquis adventum: nam ex quo mihi
 calcibus impositis pectori durum infixit pedem,
 immotus, inquassatus insidet, neque discessit;
 in me enim-detondit-sibi par alarum.

269. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Duarum mulierum unus aliquando in medio decumbebam,
 alterius quidem cupidus, alteri autem gratificans:
 atque attraxit me altera, osculans; contraque ego, ceu sur-
 labio parcente alteram osculabar, [aliquis,
 zelotypiam fallens vicinæ, cujus objurgationem
 et amorem-dissolventes nuncios tremebam.
 Suspirans igitur dixi: « Mihi forte et amari,
 sicut amare, grave est, qui dupliciter puniar. »

268. PAULI SILENTIARII.

Flammea ne quisquam timeat jam tela: pharetram
 In mea nam vacuum vulnera fecit Amor.
 Nec penna metuat de præpete: nam ferus ex quo
 Imposito pressit pectora nostra pede,
 Insidet immotus: quin, ne discedere posset,
 En etiam pennas abscondit ipse sibi.

269. AGATHIÆ ORATORIS.

Binarum medius nuper cum forte jacerem,
 Nempe favens votis illius, hanc et amans:
 Illa procax dum me sua ductat ad oscula, furtim
 Alterius labris oscula parca dabam,
 Zelotypas fugiens vicinæ virginis iras,
 Indicio ne nos proderet illa suo.
 Ingenui, dixique, Duplex mihi pœna parata est,
 Et quod amo, pariter sum miser, et quod amor.

270. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ούτε ῥόδον στεφάνων ἐπιδύεται, οὔτε σὺ πέπλων,
οὔτε λιθοβλήτων, πότνια, κεκυρφάλων.

Μάργαρα σῆς χροίης ἀπολείπεται, οὐδὲ κομίζει
χρυσὸς ἀπεκτῆτου σῆς τριχῶς ἀγλαίην·

5 Ἰνδῶν δ' ὑάκινθος ἔχει χάριν αἰθωπος αἴγλης,
ἀλλὰ τῶν λογάδων πολλὸν ἀφραυροτέρην·
χείλαια δὲ δροσέντα, καὶ ἡ μελίφυρτος ἐκείνη
στήθεος ἀρμονίη, κεστὸς ἔφυ Παφίης.

10 Τούτοις πᾶσιν ἐγὼ καταδάμαμαι· ὄμμασι μούνοισι
θέλγομαι, οἷς ἐλπὶς μειλίχως ἐνδίαει.

271. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΨΑΤΙΚΟΥ.

Τὴν ποτε βακχεύουσαν ἐν εἰδῆι θελυτεράων,
τὴν χρυσεοκροτάλῳ σειομένην σπατάλη,
γῆρας ἔχει καὶ νοῦσος ἀμείλιχος· οἱ δὲ φιλεῖται,
οἱ ποτε τριλλίστως ἀντίον ἐρχόμενοι,
νῦν μέγα πεφρίκασιν· τὸ δ' αὐξοσέληνον ἐκείνο
ἐξέλιπεν, συνόδου μηκέτι γινομένης.

272. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Μαζοὺς χερσὶν ἔχω, στόματι στόμα, καὶ περὶ δειρῆν
ἀσχετα λυσσῶων βόσκομαι ἀργυρέην,
οὔτω δ' Ἀφρογένειαν ἔλην ἔλον· ἀλλ' ἔτι κάμνω,
παρθένον ἀμφιπέπων λέκτρον ἀνανομένην.
Ἥμισυ γὰρ Παφίη, τὸ δ' ἄρ' ἤμισυ δῶκεν Ἀθήνη·
αὐτὰρ ἐγὼ μέσσοις τήκομαι ἀμφοτέρων.

273. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἡ πάρος ἀγλαίησι μετάρσιος, ἡ πλοκαμῖδας
σειομένη πλεκτάς, καὶ σοδαρευομένη,
ἡ μεγαλαυχήσασα καθ' ἡμετέρης μελεδώντης,
* χεῖρας ἐρικνώθη, τὴν πρὶν ἀφῆκε χάριν.
Μαζὸς ὑπεκλίνθη, πέσον ὄφρυες, ὄμμα τέττηται,
χείλαια βαμβαίνει φθέγματι γηραλέω.
Τὴν πολιτὴν καλέω Νέμισιν Πόθου, ὅτι δικάζει
ἔνομα, ταῖς σοβαραῖς θάσσον ἐπερχομένη.

270. PAULI SILENTIARII.

Nec rosa coronis indiget, neque tu peplis,
neque gemmatis, alma, reticulis;
margaritæ tuo colori cedunt, neque fert
aurum impexi tui crinis splendorem;
Indicaque hyacinthus gratiam quidem habet flamme.
sed tuis oculis longe inferiorem; [fulgoris.]
labiaque rosida, et mellea ista
pectoris harmonia, cestus est Veneris.
Hisce omnibus ego subigor : oculis solis
mulceor, quos spes mellea incolit.

271. MACEDONII CONSULARIS.

Illam bacchantem aliquando specie mulierum,
illam luxurie ut-aureo-crotalo se-jactantem,
senectus tenet et morbus implacabilis; amatores autem,
qui olim triplici-prece in conspectum-ejus veniebant,
nunc eam vehementer abhorrent : luna vero illa crescens
defecit, dum congressio non-amplius fit.

272. PAULI SILENTIARII.

Mammæ manibus premo, ore os; ac collum
immodice furens circum depascor argenteum;
nondum vero venerem totam cepi, sed adhuc laboro
virginem circum-occupatus lectum detrectantem.
Dimidiam enim partem Paphiæ, dimidiam vero dedit Mi-
ast ego medius tabefio inter-utramque. [nervæ;]

273. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Illæ prius venustatibus superba, illa comas
jactans plexas et altos-spiritus-gerens,
illa gloriata de nostra sollicitudine,
nunc senectute rugosa priorem perdidit gratiam.
Mamma inclinata-est, ceciderunt supercilia, oculus inta-
labra habuitant loquela senili. [luit,
Canitiem invoco, Nemesin Amoris, quia judicat
legitime, superbas citius invadens.

270. PAULI SILENTIARII.

Nec sertis rosa dulcis eget : nec veste decora,
Gemmiferis opus est nec tibi reticulis.
Candidior Rubri bacca tu littoris : aurum
Provocat impexæ gratia flava comæ.
Ardentes spargit radios hyacinthus, ab Indis
Qui venit : est oculis sed minor ille tuis.
Corporis ætheriam compagne et rosida labra,
Hæc Veneris cestum, si voco, jure voco.
Omnibus his pereor. Sed enim solantur ocelli,
Constituit sedem spes ubi blanda suam

271. MACEDONII.

Egregias inter facie bacchata puellas,

Quæ circum aureolis se tulit in crotalis,
Morbis et senio tristi consumitur : at que
Obvia se quondam turba ferebat amans,
Ut videt, horrescit, congressus desiit : inde
Illa habet, unde queat crescere luna nihil.

273. AGATHIÆ ORATORIS.

Illæ placens immanè sibi, formæque superba
Laudibus et plexis luxuriata comis :
Illa ferox nostras curas illudere, florem
Perdidit, et rugis pallet arata manus.
Frontis honor cecidit, subsidunt ubera, marcent
Lumina, dant tremulos arida labra sonos.
Canities vindex est numen amoribus : æquum
Judicat, et tumidis ocior illa venit,

274. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Τὴν πρὶν ἐνεσφρήγισσεν Ἔρωσ [θρασύς] εἰκόνα μορφῆς
 ἡμετέρης θερμῷ βέθει σῆς κραδίης,
 φεῦ φεῦ, νῦν ἀδόκητος ἀπέπτυσας· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 γραπτὸν ἔχω ψυχῇ σῆς τύπον ἀγλαίης.
 Τοῦτον καὶ Φαιθοντι καὶ Ἄιδι, βάρβαρε, δεῖξω,
 Κρήσσαν ἐπισπέρχων εἰς σέ δικασπολίην.

275. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δειλινοῖ χαρίεσσα Μενεκρατίς ἐκχυτος ὑπνω
 καίτο περὶ χροτάφους πῆχυν ἐλιξαμένη·
 τοιμήσας δ' ἐπέβην λεγέων ὑπερ. Ὡς δὲ κελεύθου
 ἤμισυ κυπριδίης ἤνυον ἀσπασίως,
 ἢ παῖς ἐξ ὑπνοιο διέγρετο, χεραὶ δὲ λευκαῖς
 κράτος ἡμετέρου πᾶσαν ἔτιλλε κόμην·
 μαρναμένης δὲ τὸ λοιπὸν ἀνύσσαμεν ἔργον ἔρωτος.
 Ἡ δ' ὑποπιμπλαμένη δάκρυσιν εἶπε τάδε·
 « Σχέτιε, νῦν μὲν ἔρεξας σ' τοι φίλον, ᾧ ἔπι πουλὺν
 « πολλὰκι σῆς παλάμης χρυσὸν ἀπωμοσάμην·
 « οἰχόμενος δ' ἄλλην ὑποκόλπιον εὐθύς ἐλίξεις·
 « ἔστέ γὰρ ἀπλήστου κύπριδος ἐργατίαι ».

276. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Σοὶ τὸδε τὸ κρήδεμον, ἐμῇ μνήστειρα, κομίζω,
 χρυσοπηγήτω λαμπόμενον γραφίδι·
 βάλλε δὲ σοῖς πλοκάμοισιν· ἐρεσσαμένη δ' ὑπὲρ ὤμων
 στήθει παλευκῶς τήνδε ὁδὸς ἀμπεχόνην·
 ναὶ ναὶ στήθει μᾶλλον, ὅπως ἐπιμάζιον εἶη
 ἀμφιπερικλέγδην εἰς σέ κεδαννύμενον.
 Καὶ τὸδε μὲν φορέεις ἄτε παρθένος· ἀλλὰ καὶ εὐνήν
 λεύσσοις καὶ τεκείων εὐσταχυν ἀνθοσύνην,
 ἔφρα σοὶ ἐκταλέσαιμι καὶ ἀργυρέην ἀναδέσμην
 καὶ λιθοκολλήτων πλέγματα κεκρυφάλων.

277. ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἄρσενας ἄλλος ἔχει· φιλέειν δ' ἐγὼ οἶδα γυναίκας,
 ἐς χρόνιην φιλίην οἶα φυλασσομένας.
 Οὐ καλὸν ἡβητῆρες· ἀπεχθαίρω γὰρ ἐκείνην
 τὴν τρίχα, τὴν φθονερὴν, τὴν ταχὺ φουομένην.

278. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Αὐτῇ μοι Κυθήρεια καὶ ἡμερόντες Ἔρωτες
 τῆξουσιν κενετὴν ἔχθομένῃ κραδίην,

274. PAULI SILENTIARII.

Quam formam pridem tua sub præcordia nostram
 Sculptorum princeps efugiarat Amor,
 Exspois heu subito : contra mihi corde profundo
 Hæret adhuc vultus pulchra figura tui.
 Hanc ego nunc Soli, posthac dabo cernere Diti,
 Rex ferat ut de te Gnossius arbitrium.

277. ERATOSTHENIS SCHOLASTICI.

Sint aliis sua flamma mares : mihi femina cordi est ;

274. PAULI SILENTIARII.

Quam prius insculpsit Amor [audax] imaginem formæ
 nostræ in calido fundo tui cordis, [ego
 eam, heu, heu, nunc præter-expectationem aversaris ; at
 inscriptum habeo in mente mea tuæ typum venustatis.
 Hunc et Phaethonti (Soli) et Plutoni, o barbare, ostendam,
 Creticam improperans tibi justitiam.

275. EJUSDEM.

Vespertino grata Menecratis fusa somno
 jacebat, circa tempora brachium torquens :
 audens ego accessi super lectum ; quumque spatii
 dimidium venerei decurrerem lubenter,
 puella e somno evigilavit, manibusque candidis
 capitis nostri totam lacerabat comam ;
 sed ipsa-dimicante reliquum confecimus opus amoris.
 Oppleta autem lacrimis dixit talia : [quod multum
 « Scelestè, nunc quidem fecisti quod tibi gratum, propter
 « sæpe e-tua manu aurum juravi-me-non-accepturam ;
 « discedens autem aliam in-sinu ocyus volutabis :
 « estis enim insatiabilis veneris opifices. »

276. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Tibi hancce ricam, mea sponsa, fero
 auro-intexta fulgentem pictura ;
 injiceque tuis capillis. Induens autem super humeros,
 pectori candidissimo hancce des fasciam :
 ut pro pectorali sit
 circumcirca-flexu in te fusa.
 Et hanc quidem gestes ut virgo ; attamen etiam torum
 spectes et liberorum in-pulchra-segete florem,
 ut tibi conficiam et argenteum redimiculum
 et gemmatorum plexus reticulorum.

277. ERATOSTHENIS SCHOLASTICI.

Masculos alius habeat ; ego mulieres amare scio,
 in longam amicitiam velut seryatas.
 Turpe pubescentes ; odi enim istam
 comam, invidam illam, illam cito crescentem.

278. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Ipsa mihi Cytherea et dulces Amores
 liquefacient vacuum cor in viso,

Durat et ætatem fert bene talis amor.
 Tetrica res puber factus puer : invida flori
 Labitur, et celeres fert brevis hora pilos.

278. AGATHIÆ ORATORIS.

Ipsa Venus Veneremque chorus comitatus Amorum
 Irati perdant cor mihi tabe mala,
 Si meus in pueros it amor : nec profuar umquam.
 Nec mihi sim tanti conscius ipse mali.

ἀρσενας εἰ σπεύσω φιλέειν ποτέ· μήτε τυχήσω,
μήτ' ἐπολισηθήσω μείζοσιν ἀμπλακίαις.
6 Ἄρκια θηλυτέρων ἀλιτήματα· κείνα κομίσσω,
καλλεῖψω δὲ νέους ἄφρονι Πιτταλάκῳ.

279. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Δηθύνει Κλεόφαντις· ὁ δὲ τρίτος ἄρχεται ἦδη
λύχνος ὑποκλάζειν ἦκα μαραινόμενος.
Αἴθε δὲ καὶ κραδῆς πυρὸς συναπέσβετο λύχνῳ,
μηδέ μ' ἐπ' ἀγρύπνοις δηρὸν ἔκαιε πόθοις.
Ἄ πόσα τὴν Κυθέρειαν ἐπιώμοσεν ἔσπερος ἤξειν!
ἀλλ' οὐτ' ἀνθρώπων φέιδεται, οὔτε θεῶν.

280. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἦ ῥά γε καὶ σὺ, Φιλίνα, φέρεις πόνον; ἦ ῥα καὶ αὐτὴ
κάμνεις, αὐαλέοις ὄμμασι τηχομένη;
ἦ σὺ μὲν ὕπνον ἔχεις γλυκερώτατον, ἡμέτερης δὲ
φροντίδος οὔτε λόγος γίνεται οὔτ' ἀριθμός;
Ἐυρήσεις τὰ ὅμοια, τὴν δ' ἀμέγαρτε, παρεῖλη
ἀθρήσω θαιμνοῖς δάκρυσι τεγγομένην.
Κύπρις γὰρ τὰ μὲν ἄλλα παλίγκοτος· ἐν δέ τι καλὸν
ἔλλαχεν, ἐχθαίρειν τὰς σοβαρευομένας.

281. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Χθιζά μοι Ἐρμώνασσα φιλακρήτους μετὰ κώμους
στέμμασιν αὐλείας ἀμφιπέλοντι θύρας
ἐκ κυλικῶν ἐπέγευεν ὕδωρ· ἀμάθουε δὲ χαίτην,
ἦν μόλις ἐς τριστὴν πλέξαμεν ἀμφιλύκην.
Ἐφλέχθη ὁ ἔτι μᾶλλον ὑφ' ὕδατος· ἐκ γὰρ ἐκαίνης
λάβριον εἶχε κύλιξ πῦρ γλυκερῶν στομάτων.

282. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἦ ῥαδινὴ Μελίτη ταναοῦ ἐπὶ γήραος οὐδῶ
τὴν ἀπὸ τῆς ἥβης οὐκ ἀπέθηκε χάριν,

masculos si amare studebo unquam : neu attingam,
neve incidam peccatis majoribus.
Sufficiunt peccata cum-mulieribus : illa feram,
juvenes autem relinquam stolido Pittalaco.

279. PAULI SILENTIARII.

Cunctatur Cleopantis, ac tertium jam cepit
inclinari lumen, sensim consumptum.
Utinam vero et cordis flamma cum lumine exstingueretur,
neque me insomnibus diu ureret desideris.
Ab, quoties Cytheream adjuravit se vespere venturam-esse!
sed neque hominibus illa parcit, neque diis.

280. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

An tu quoque, Philinna, sustines laborem? an etiam ipsa
laboras, siccis oculis tabescens?
aut tu quidem somnum habes dulcissimum, nostram autem
sollicitudinis neque ratio est neque numerus?
Invenies aliquando eadem, tuamque, misera, genam
conspiciam frequentibus tinctam lacrimis :
Cypris enim in ceteris quidem infesta est, sed hoc bonum
sortita-est, ut odio-habeat superbas.

281. PAULI SILENTIARII.

Hæc in-me Hermonassa, post merum-amantes comissa-
coronis redimentem aulæ fores, [tiones
e calicibus fundebat aquam, et perdebat cæsariem
quam ægre in tertiam nexueramus vesperam. [lius
Incensus vero sum etiam magis ab illâ aquâ : nam ex il-
dulci ore occultum calix habebat ignem.

282. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Gracilis Melite longæ senectutis in limine
ex juvenata natam non deposuit gratiam,

Culpa sit in teneris mea peccavisse puellis :
Pittalæus pueros stultus habeto sibi.

279. PAULI SILENTIARII.

Cunctatur Cleopantis. At hæc mihi tertia jam nunc
Deficit emoriens igne lucerna suo.
Deficiatque utinam mea fax, deferit ut illa,
Fax vigili torret quæ mihi corda face.
Vespere per Venerem toties jurata venire,
Non homines flocci, non facit illa deos.

280. AGATHIÆ ORATORIS.

Tene etiam jam cepit amor, sævique dolori
Sedit edax oculis flamma, Philinna, tuis?
An potius dormis jam suavius, et tibi curæ
Nulla est in toto pectore cura meæ?

[Illud idem invenies. Te namque, superba, videbo
perpetuo lacrymis commaculare genas.
Seva quidem Venus est; pulchrum tamen hoc habet
odit tollentes alta supercilia.] unum :

281. PAULI SILENTIARII.

Hermonassa, mero titubans, dum limina servo
Ipsius, et vinctis floribus orno fores;
Me cyatho perfudit aquæ : turbata repente,
Vixque sibi trina reddita luce coma est :
Plus ab aquis calui, quis crederet? intus habebat
Vim flammæ dominæ tactus ab ore calix.

282. AGATHIÆ ORATORIS.

Mollis inquit Melite senii jam limina; primæ
Nec tamen ætatis perdidit illa decus.

ἀλλ' ἔτι μαρμαίρουσι παρητίδες, ὄμμα δὲ θέλγειν
οὐ λάθε· τῶν δ' ἐτέον ἢ δεκάς οὐκ ὀλίγη·
5 μίμνει καὶ τὸ φρύσιγμα τὸ παιδικόν. Ἐνθάδε δ' ἔγνω
ἔστι φύσιν νικᾶν ὃ χρόνος οὐ δύναται.

283. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Δάκρυά μοι σπένδουσιν ἐπήρατον οἰκτρά Θεανὸν
εἶχον ὑπὲρ λέκτρων πάννουχον ἡμετέρων·
εἴσοτε γὰρ πρὸς Ὀλυμπον ἀνέδραμεν ἔσπερος ἀστῆρ,
μέμπετο μελλούσης ἀγγελον ἠριπολῆς.
Οὐδὲν ἐφημερίως καταθύμιον· εἰ τις Ἐρώτων
λάτρως, νύκτας ἔχειν ὕφαλε Κιμμερίων.

284. ΡΟΥΦΙΝΟΥ ΔΟΜΕΣΤΙΚΟΥ.

Πάντα σέθεν φιλέω· μόνον δὲ σὸν ἀκριτον ὄμμα
ἐχθαίρω, στυγεροῖς ἀνδράσι τερπόμενον.

285. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἰρηγομένη φιλέειν με κατὰ στόμα διὰ Ῥοδάνθη
ζώνην παρθενικὴν ἐξετάουσα μέσην,
καὶ κείνην φιλέεσκον· ἐγὼ δὲ τις ὡς ὀγετηγὸς
ἀρχὴν εἰς ἐτέραν εἶλον ἐρωτος ὕδωρ,
αὐερίων τὸ φιλημα· περὶ ζωστήρα δὲ κούρης
μάστακι ποππύζων, τηλόθεν ἀντεπίλου.
Ἦν δὲ πόνου καὶ τοῦτο παραφασίς· ἡ γλυκερὴ γὰρ
ζώνη, πορθμὸς ἔην χειλέος ἀμφοτέρου.

286. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Φράζεό μοι, Κλεόφαντις, ὅση χάρις, ὅπποτε δοιοῦς
λάβρον ἐπαγγίλων ἴσος ἔρωσ κλονέει.
Ποῖος ἀρης, ἢ τάρβος ἀπειρίτων, ἢ τίς αἰδὸς
τούσδε διακρίνει, πλέγματα βαλλομένους;
6 Εἴη μοι μελέεσι τὰ Λήμνιος ἤρμοσαν ἀκμων
ἄεσμα, καὶ Ἡφαίστου πᾶσα δολορραφίη·
μῶνον ἐγὼ, χαρίεσσα, τεὸν δέμας ἀγκὰς ἐλίξας
θελομένην ἐπὶ σοῖς ἄψοι βουλομένης.
11 Δὴ τότε καὶ ζεινός με καὶ ἐνδάπιος καὶ ὀδίτης,
πάντα, καὶ ἀρητήρ, γῆ παρακοίτις ἴδοι.

287. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Σκευθῶν εἰ φιλέει με μαθεῖν εὐώπις Ἐρευθῶ,

Quamquam etenim multos digitis jam computat annos,
Illaecbra est oculis salva nitorque genus.
Ipsa puellaris manet illa ferocia. Tempus
Vincete naturam non quit, ut hic video.

284. RUFINI DOMESTICI.

Cuncta tui peramo : solus corruptus ocellus
Displicet, infames cui placere viri.

286. PAULI SILENTIARIII.

Quæ . Cleophanti, vide binis sit gratia, nexos
ANTHOLOGIA I.

sed adhuc splendent genæ, oculusque mulcere
non est-oblitus : annorum tamen decas non parva ;
manet etiam fremitus ille juvenilis. Hic autem intellexi
quod naturam vincere tempus non potest.

283. PAULI SILENTIARIII.

Lacrimas mihi fundentem amabilem miserabiles Theano
habebam super lecto meo per-totam-noctem :
ex-quo enim ad Olympum ascenderat hesperum sidus,
objurgabat futuræ nuncium auroraë.
Nil mortalibus ex-animi-sententia evenit. Si quis Amorura
famulus, noctes habere debuit Cimmeriorum.

284. RUFINI DOMESTICI.

Omnia tua diligo; solum vero non-discernentem oculum
odi, qui invisus viris delectatur. [tuum

285. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Non-permissa osculari me ore suo divina Rhodanthe
zonam virginalem extendit utriusque mediam,
et eam osculabatur. Ego vero, aliquis ceu aquilex,
fontem ad allum raptabam amoris aquulam,
retrorsum-trahens id basium; circaque zonam puellæ
labellis edito-poppysmo, eminus invicem-oscularbar.
Erat autem morbi et hoc solamen : dulcis enim
zona trajectus erat labii utriusque.

286. PAULI SILENTIARIII.

Reputa mihi, Cleophantis, quanta sit gratia, quum duos
vehementer irruens par amor volutat!
Quale bellum, aut terriculum ingens, aut quis pudor
hosce separat, complexus ineuntes?
O si essent meis membris quæ Lemnia composuit incus
vincula et Vulcani omnis dolositas!
solum ego, jucunda, tuum corpus brachiis amplexus
demulcear in tuis membris volentis.
Tunc sane et hospes me et indigena et viator,
alma, et sacerdos, et conjux ipsa videat.

287. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Studens an me amet discere formosa Ereutho,

Quos simul insano turbine versat amor :
Qui metus, aut belli rabies, aut cura pudoris
Divellat nodis talibus implicitos?
Vincula me stringant quæ Lemnia protulit incus,
Aut aliud si quid Mulciber artis habet :
Dum mihi sit pulchris decerpere gaudia membris,
Fundereque amplexus in tua colla meos.
Incola tunc, hospes, civis, rigidusque sacerdos
Ut me conspiciant, uxor et ipsa, velim.

287. AGATHIÆ ORATORIS.

Esset amansæ mei formæ præstantis Ereutho,

πείραζον κραδίην πλάσματι κερδαλέω·
 « Βήσομαι ἐς ξείνην τιὰ που χθόνα· μίμνα δὲ, κούρη,
 « ἀρτίπος, ἡμετέρου μνήστιν ἔχουσα πόθου. »
 5 Ἡ δὲ μέγα στονάχησε καὶ ἤλατο, καὶ τὸ πρόσωπον
 πλῆξε, καὶ εὐπλέκτου βότρυν ἔρριξε κόμης,
 καὶ με μένειν ἰκέτευεν· ἐγὼ δὲ τις ὡς βραδυπειθῆς
 ὄμματι θρυπτομένῳ συγκατένευσα μόνον.
 Ὁλβιος ἐς πόθον εἰμί· τὸ γὰρ μενείναιον ἀνύσσαι
 10 πάντως, εἰς μεγάλην τοῦτο δέδωκα χάριν.

288. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ἐξότῃ μοι πίνοντι συνεψίαουσα Χαρικλῶ
 λάβρη τοὺς ἰδίους ἀμφέβαλε στεφάνους,
 πῦρ ὀλοὸν δάπτει με· τὸ γὰρ στέφος, ὡς δοκίω, τι
 εἶχεν, ὃ καὶ Γλαύκην φλέξε Κρεοντιάδα.

289. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἡ γραῦς ἢ τριχόρωνος, ἢ ἡμετέρους διὰ μέγθους
 μοίρης ἀμβολίην πολλὰκι δεξαμένη,
 ἄγριον ἦτορ ἔχει, καὶ θέλγεται οὐτ' ἐπὶ χρυσῶ,
 οὔτε ζωροτέρῳ μείζονι κισσισβίῳ·
 5 τὴν κούρην δ' αἰεὶ περιδέρκεται· εἰ δέ ποτ' αὐτὴν
 ἀθρήσει κρυφίως ὄμμασι βεβρομένην,
 ᾧ μέγα τολμήεσσα! βραπίσμασιν ἀμφὶ πρόσωπα
 πλῆσσει τὴν ἀπαλὴν οἰκτρὰ κινυρομένην.
 Εἰ δ' ἐτέον τὸν Ἄδωνιν ἐφίλοα, Περσεφόνηα,
 10 οἰκταίρον ξυνῆς ἀλγεα τηκεδόνος.
 Ἔστω δ' ἀμφοτέροισι χάρις μία· τῆς δὲ γεραιῆς
 ῥέου τὴν κούρην, πρὶν τι κακὸν παθέειν.

290. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ὅμμα πολυπτοίητον ὑποκλέπτουσα τεκούσης,
 συζυγίην μήλων δῶκεν ἐμοὶ βοδείῳ
 θηλυτέρῃ χαρίεσσα. Μάγον τάχα πυρσὸν ἐρώτων
 λαθριδίως μήλοισι μίξεν ἐρευδομένοις·
 εἰμί γὰρ ὃ τλήμωνι φλογὶ σύμπλοκος· ἀντί δὲ μαζῶν,
 ὧ πόποι, ἀπρόχτοις μῆλα φέρω παλάμαις.

291. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ ποτ' ἐμοί, χαρίεσσα, τεῶν τάδε σύμβολα μαζῶν
 ὤπασας, ὀλίβω τὴν χάριν ὡς μεγάλην·
 εἰ δ' ἐπὶ τοῖς μίμναις, ἀδικεῖς, ὅτι λάβρον ἀνῆψας
 πυρσὸν, ἀποσθέσαι τοῦτον ἀναινομένην.
 Τήλεφον ὃ τρώσας καὶ ἀκέσαστο· μὴ σύγε, κούρη,
 εἰς ἐμὲ δυσμενέων γίνεο πικροτέρη.

Hunc reperi, possem certus ut esse, dolum.
 Externas abeo, dixi, longinquas ad oras;
 Tu lamen o nostri vive puella memor.
 Subsiliens gemitum dedit et sibi conscidit ora,
 Et cirrum rapuit de rutilante coma:
 Et rogat ut maneam: passus me multa rogari
 Vix oculis solis signa cupita dedi.
 Fortunatus amans ego sum: pro munere magno

tentabam cor ejus callido commento: [virgo,
 « Ibo in peregrinam aliquam terram; tu autem mane,
 integra, nostri memoriam servans amoris. »
 Illa autem vehementer ingemuit, et exsiluit, et vultum
 ferit, et beneplexi capilli uvam laceravit,
 et me ut-manerem obsecrabat: ego vero, ut ægre persuasus
 oculo fastidioso annui solum. [aliquis,
 Beatus sum amore: quod enim sane cupiebam facere
 omnino, velut magnam hoc concessi gratiam.

288. PAULI SILENTIARII.

Ex-quo mihi bibenti colludens Chariclo
 clam proprias circumjecit coronas, [quidam
 ignis perniciosus me devorat: nam illa corona, ut arbitror,
 habuit quod etiam Glaucen Creontis-filiam deflagravit.

289. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Anus, quæ trium-vixit-cornicum-sæcla, quæ nostras pro-
 fati procrastinationem sæpe obtinuit, [pter molestias
 sævum cor habet, et emollitur neque auro,
 neque meraciore majoreque poculo
 sed puellam semper circumspectat. Si vero forte eam
 videbit furtivis oculis evagantem,
 ah valde audacem! colaphis in facie
 ferit tenellam miserabiliter gementem.
 Si autem vere Adonin amavisti, Persephone,
 miserere communis sollicitudines ægritudinis.
 Esto ambobus beneficium unum, ab anu autem
 libera puellam antequam malum aliquod passa-fuerit.

290. PAULI SILENTIARII.

Oculum valde-sollicitum clam-fallens matris
 par malorum dedit mihi roseorum
 femina amabilis. Magicam forsam facem amorum
 furtim mális miscuit rubentibus.
 Sum enim miser flammæ complicitus; et pro mammis,
 o dii, otiosis mála fero manibus.

291. EJUSDEM.

Si mihi, grata puella, tuarum hæcæ symbola mamma-
 dedisti, prædico beneficium hoc ut magnum. [rum
 Si vero in eis subsistis, inique-facis, quod violentam ac-
 facem, extinguere eam recusans. [cendisti
 Telephum qui vulneravit etiam sanavit: ne tu, puella,
 erga me hostibus fias crudelior.

Expensum, volui sponte quod ipse, tuli.

288. PAULI SILENTIARII.

Ex quo (nam meminì) consors viniq̄ue jocique
 Imposuit Chariclo clam sua sarta mihi,
 Igne cremor totus: serts ni fallor in illis,
 Illud quo perivit Glauca Creontis, erat.

292. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ,

πέραν τῆς πόλεως διάγοντος διὰ τὰ λύσιμα τῶν νόμων
ὑπομηστικὸν πεμφθὲν πρὸς Παῦλον Σιλεντιάριον.

Ἐνώαδε μὲν χλοάουσα τετηλότι βῦλος δράμην
φυλλάδος εὐκάρπου πῆσαν ἔδειξε γάρην·
ἐνθάδε δὲ κλάζουσιν ὑπὸ σκιεραῖς κυπαρίσσις
ὄρνιθες δροσερῶν μητέρες ὄρταλιῶν·
5 καὶ λιγυρὸν βομβεῦσιν ἀκανθίδες· ἡ δ' ὀλολυγὼν
τρύζει, τρηχάλεις ἐνδιόουσα βῆτοις.
Ἄλλὰ τί μοι τῶν ἤδος, ἐπεὶ σέο μῦθον ἀκούειν
ἤβελον ἢ κιθάρας κρούσματα Δηλιάδος;
Καί μοι δισσὸς ἔρωις περικίδνεται· εἰσοράν γὰρ
10 καὶ σέ, μάκαρ, ποθέω, καὶ γλυκερὴν δάμαλιν,
ἧς με περισμύγουσι μεληδόνας· ἀλλὰ με θεσμοὶ
εἴργουσιν βραδίνῃς τηλότι δορκαλίδος.

293. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ

ἀπέγραψεν ἐπὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει πρὸς τὸν φίλον Ἀγαθίαν.

Θεσμὸν ἔρωις οὐκ οἶδε βιημάχος, οὐδέ τις ἄλλη
ἀνέρα νοσφίζει πρῆξις ἔρωιμανίης.
Εἰ δέ σε θεσμοπόλοι μεληδόνας ἔργον ἐρύκει,
οὐκ ἄρα σοῖς στέροισι λάβρος ἔνεστιν ἔρωις.
5 Πῶς ἔρωις, ὅτε βαιὸς ἀλὸς πόρος οἶδε μερίζειν
σὺν γρῶα παρθενικῆς τηλόθεν ὑμετέρης;
Νηχόμενος Λεῖανδρος ὅσον κράτος ἔστιν ἐρώτων
δείκνυεν, ἐννυχίου κύματος οὐκ ἀλέγων·
σοὶ δὲ, φίλος, παρέασι καὶ δολκάδες· ἀλλὰ θαμίζεις
10 μᾶλλον Ἀθηναίη, Κύπριν ἀπωσάμενος.
Θεσμοὺς Παλλὰς ἔχει, Παφίη πῶθον. Εἰπέ· τίς ἀνήρ
εἶν ἐνὶ θητεύσει Παλλάδι καὶ Παφίῃ;

294. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛ.

Ἡ γραῦς ἢ φθονερῇ παρεκέκλιτο γείτοني κούρη
δόχημιον ἐν λέκτρῳ νῦτον ἐρεισαμένη,
προβλής ὡς τις ἐπαλξίς ἀνέμβυτος· οἶα δὲ πύργος
ἔσκεπε τὴν κούρην ἀπλοῖς ἐκταδίῃ·

292. AGATHÆ ORATORIS,

*cum e regione urbis ageret, ut de jure responderet, ad
PAULUM SILENTIARIUM carmen, quo sui memoriam ei
resuscitat.*

Hic patulos fundens viridi de cespite ramos,
Frondebibus innumeris luxuriatur humus :
Inter et aerias claudit sublime cupressis
Observans pullos candida mater avis.
Hic matutinis acredula vocibus instat ;
Quodque rubis tenerum stridat, acanthis habet.
Sed quid in his mihi dulce, tuas audire loquelas
Qui curiam, præ quam pulsat Apollo chelyn ?
Nunc desiderii duplex mihi causa, videre,
Optime, dum flagro te, Damalimque meam,
Quæ mihi cor urit : sed legum nunc labor arceat

292. AGATHÆ SCHOLASTICI,

in oppositis urbi partibus habitantis propter leges enoian-
das libellus missus Paulo Silentiariorum.

Hic quidem virens florente ramo gleba
frondium fertillium omnem ostendit gratiam ;
hic etiam clangunt sub umbrosis cupressis
aves, roscidorum matres pullorum ;
et clare fritinniunt cardueles ; turtur autem
gemit, asperis insidens rubis.
Sed quæ mihi ex-his delectatio, quando tuum sermonem
mallen quam citharæ sonos Deliæ? [audire
Atque duplex amor me circumvagatur : adspicere enim
et te, beate, cupio, et dulcem juvencam,
cujus sollicitudines me consumunt ; verum leges me
procul arcent a gracili dorcade.

293. PAULI SILENTIARII

Responsum de eodem argumento ad amicum Agathiam.

Legem haud novit Amor violentus, neque alia ulla
actio virum sejungit a-furore-amatorio.
Si vero te ad-leges-spectantis curæ opus impedit,
non inest proinde tuo pectori impetuosus amor.
Qualis quæso amor, quando brevis trajectus maris valet
tuam personam a virgine procul tua? [dividere
Natans Leander, quanta sit potentia amorum,
monstravit, nocturnum fluctum haud curans ;
tibi vero, amice, adsunt etiam naves vectoriæ ; sed fre-
magis Minervam, Venere rejecta. [quantas
Leges Pallas habet, amorem Venus. Dic : quis vir
simul serviet Palladi et Veneri ?

294. AGATHÆ SCHOLASTICI.

Anus invida accubuerat vicinæ puellæ,
curvum in lecto dorsum suffulciens,
projectum ut aliquod munimentum inaccessum ; et sicut
tegebat puellam simplex-vestis ampla. [turris

Me procul a tenero corpore Dorcalidis.

293. PAULI SILENTIARII

Responsum.

Jus nescit violentus amor : divellere ab illo
Officii ratio non valet ulla virum.
At te si possunt retinere negotia legum,
Jam tua vix modicus pectora tentat amor.
Ecquis namque amor est, si te prohibere puellæ
Sufficit aspectu tam brevis unda freti ?
Monstrat Abydenus, quæ vis in amore, natator,
Quem nocturna nihil terruit ira maris.
At tibi sunt naves etiam. Sed in arte Minervæ
Totus es : hæc Veneri non sinit esse locum.
Cum Venus affectus habeat, Tritonia leges,
Quis, precor, huic pariter serviat et Veneri ?

6 καὶ σοβαρῆ θεραπείαινα πύλας σφίγγασα μελάθρου
 κεῖτο χαλικρήτω νόματι βριθομένη.
 Ἐμπης οὐ μ' ἐφόβησαν· ἐπεὶ στρεπτήρα θυρέτρου
 χερσὶν ἀδουπήτοις βαιὸν ἀειράμενος,
 10 φρυκτοὺς αἰθαλοέντας ἐμῆς ῥίπισμασι λώπτῃς
 ἔσθεσα· καὶ διαδὺς λέγχιος ἐν θαλάμῳ
 τὴν φύλακα κνώσσοσαν ὑπέκρυγον· ἦκα δὲ λέκτρον
 νέρθεν ὑπὸ σχοίνοις γαστέρι συρόμενος,
 ὠρθοῦμην κατὰ βαιὸν, ὅπη βατὸν ἐπλετο τεῖχος·
 ἀγχι δὲ τῆς κούρης στέρονον ἐρυσάμενος,
 15 μαζοῦς μὲν κρατέεσκον· ὑπεθρύφθη δὲ προσώπῳ,
 μαστάκα παιῶνων χεῖλος εὐσάφη.
 Ἦν δ' ἄρα μοι τὰ λάφυρα καλὸν στόμα, καὶ τὸ φίλημα
 σύμβολον ἐννουχίης εἶχον ἀεθλοσύνης.
 Οὐπω δ' ἐξαλάπαξα φίλης πύργωμα κορείης,
 20 ἀλλ' ἔτ' ἀδηρίτω σφίγγεται ἀμβολίη.
 Ἐμπης ἦν ἑτέρωιο μόθου στήσωμεν ἀγῶνα,
 ναὶ τάχα πορθήσω τείχεα παρθενίης,
 οὐ δ' ἔτι με σχήσουσιν ἐπάλξιες. Ἦν δὲ τυχήσω,
 στέμματα σοὶ πλέξω, Κύπρι τροπαιοφόρε.

295. ΛΕΟΝΤΙΟΥ.

Ψαῦε μελισταγέων στομάτων, δέπας· εὖρες, ἀμελεγε·
 οὐ φθονέω, τὴν σὴν δ' ἤθελον αἶσαν ἔχειν.

296. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛ.

Ἐξότε τηλεφίλου πλαταγήματος ἡγέτα βόμβος
 γαστέρα μαντήφου μάξατο κισσουβίου,
 ἔγνων ὡς φιλέεις με· τὸ δ' ἀτρεικὲς αὐτίκα πείσεις
 εὐνῆς ἡμετέρης πάννουχος ἀπτομένη.
 Τοῦτο σε γὰρ δείξει παναληθία· τοὺς δὲ μεθυστάς
 καλλεΐψω λατάγων παίγμασι τροπομένους.

297. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦθέοις οὐκ ἔστι τόσος πόνος, ὅπποσος ἡμῖν
 ταῖς ἀταλαφύχοις ἔχραε θηλυτέραις.
 Τοῖς μὲν γὰρ παρέασιν ὀμηλικαί, ὅς τὰ μερίμνη
 ἄλγεα μυθεῦνται φθέγματι θαρσαλέῳ,
 παίγνιά τ' ἀμφιέπουσι παρήγορα, καὶ κατ' ἀγυῖάς
 * πλάζονται γραφίδων χρώμασι ῥεμβόμενοι·
 ἡμῖν δ' οὐδὲ φάος λούσαιεν θέμις, ἀλλὰ μελάθροις
 χρυπτόμεθα, ζοφεραῖς φροντίσι τηχόμενα.

295. LEONTII.

Tange calix os dulce favo magis : en tibi, sugē :
 Non equidem invideo, sed, quod es, esse velim

297. AGATHIÆ ORATORIS.

Non tanti juvenum divexant corda labores

Ac ferox famula, foribus constrictis cubiculi,
 jacebat meraco liquore gravata.
 Attamen non me terruere : nam cardine januæ
 manibus strepitum-vitantibus paululum sublevato,
 ignes ardentē (lucernam) mei ventilatione pallii
 exstinxit ; et penetrans obliquus in cubiculum
 custodem dormientem effugi, clamque lecti
 inferius sub institis ventre repens,
 erigebam-me paulatim qua pervius erat murus ;
 et propior puellæ ad-pectus emittens,
 mammas prehendemam, et luxuriabam in ore,
 labium-virile pascens labii mollitudine.

Erat utique mihi spoliū pulchrum os, et basium
 pignus nocturni habebam certaminis.
 Nondum autem diripui caræ propugnaculum virginitatis,
 sed adhuc prælium-repudiante clauditur dilatione.
 Attamen si alius pugnæ inibimus certamen,
 næ cito vastabo muros virginitatis, [cutus ero,
 neque me amplius arcebit munimenta. Si autem asse-
 coronas tibi plectam, Cypri tropæa-portans.

295. LEONTII.

Tange melliflua ora, poculum ! reperisti, sugē :
 non invideo ; sed ipse tuam vellem sortem habere.

296. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Ex quo vini sicut-telephili crepitantis stridulus strepitus
 ventrem fatidici tetigit poculi, [suadebis,
 novi te esse-amicam mihi. Quod verum sit statim per-
 cubilis nostri integram-per-noctem particeps.
 Id te enim monstrabit omnino-veracem. Illos autem po-
 mittam laticum-cadentium lusu oblectantes-se. [tatores

297. EJUSDEM.

Juvenibus non est tantus animi labor, quantus nobis,
 delicatis mulieribus, incidit.
 Illis enim adsunt æquales, quibus curæ
 dolores narrant fidente oratione,
 et ludicra tractant solantia, et per vias
 delectantur picturarum coloribus vagantes :
 nobis vero ne lucem quidem videre fas est, sed in-ædibus
 occultamur, obscuris sollicitudinibus nos-consumentes.

Heu quanti miseras nos muliebre genus.
 Sunt illis æquæva cohors, quorum audet in aures
 Libera vox curas exonerare suas;
 Sunt varii lusus : et nunc per compita cursant,
 Nunc animos ad se picta tabella vocat.
 Nobis nec lucem fas cernere : condimur intra
 Claustra domus, tabes nos ubi cæca vorat.

298. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΡΧΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Ἰμερτὴ Μαρτὴ μεγαλίζεται· ἀλλὰ μετέλθοις
 κείνης, πότνα Δίκη, κόμην ἀγνηροῆς·
 μὴ θανάτῳ, βασίλει· τὸ δ' ἔμπαλιν, ἐς τρίχας ἤξοι
 γήραος, ἐς βυτίδας σκληρὸν ἴκοιτο βέθος·
 τίσιαν πολλαὶ τάδε δάκρυα· κάλλος ὑπόσχει
 ψυχῆς ἀμπλακίην, αἴτιον ἀμπλακίης.

299. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

• Μῆδ' ἐν ἄγαν, » σοφὸς εἶπεν· ἐγὼ δέ τίς ὡς ἐπέραστος,
 ὡς κάλλος, ἤερθην ταῖς μεγαλοφροσύναις,
 καὶ ψυχὴν δοκέεσκον ὀλην ἐπὶ χερσίν ἐμείο
 κεῖσθαι τῆς κούρης, τῆς τάχα κερδαλέης·
 5 ἢ δ' ὑπερῆρθη, σοδαρήν δ' ὑπέρεσ' ἔθεν ὄφρυν,
 ὥσπερ τοῖς προτέροις ἤθεσι μεμφομένη.
 Καὶ νῦν ὁ βλοσυρωπὸς, ὁ γάλκκος, ὁ βραδυπειθής,
 ὁ πρὶν ἀερσιπότης, ἤριπον ἐξαιπίνης·
 πάντα δ' ἐναλλα γέροντο· πεσὼν δ' ἐπὶ γούνασι κούρη
 10 ἴαχον· « ἰλήκοις, ἤλιτεν ἡ νεότης. »

300. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ἄθρασὺς ὑψαύγην τε, καὶ ὄφρυσ εἰς ἐν ἀγείρων
 κείται παρθενικῆς παλγίνον ἀδρανέος·
 ὁ πρὶν ὑπερβασίη δοκέων τὴν παῖδα γαλέπτειν,
 αὐτὸς ὑποδυθεὶς ἑλιπίδος ἐκτὸς ἔβη.
 Καὶ β' ὁ μὲν ἱκεσίσοι πεσὼν θηλύνετα οἴκοις·
 ἢ δὲ κατ' ὄρθαλμῶν ἄρσενα μῆνιν ἔρει.
 Παρθένε θυμολέαινα, καὶ εἰ γόλον ἐνδίκον αἴθεις,
 σβέσσον ἀγνηροῆν, ἐγγὺς ἴδ' ἐς Νέμεσιν.

301. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ καὶ τηλοτέρω Μερῶς τεὸν ἔχνος ἐρείσεις,

298. JULIANI EX PRAEFECTIS AEGYPTII.

Desiderabilis Maria superbit; sed tu punias
 illius, o alma Justitia, fastum insolentiae,
 non morte, o regina: sed contra, ad crines deveniat
 senectutis, in rugas dura abeat gena:
 vindicent cani has lacrimas; pulchritudo luat
 animae crimen, ipsa causa criminis.

299. AGATHIÆ SCHOL.

« Ne quid nimis, » sapiens dixit, et ego, ut aliquis ama-
 ut venustus, efferebar superbiis, [bilis,
 animamque existimabam totam in manibus meis
 positam-esse virginis, forsitan callide-simulatae;
 illa vero nimium-efferebatur et fastosum extollebat superci-
 quasi pristinis moribus (facillati) succensens. [lium,
 Et nunc ego ille ferox-adspectu, æneus, ægre-persuasus,
 ille prius alte-volans, corruī subito;
 atque omnia immutata sunt; cadensque in genua, puellæ
 clamabam: « Propitia sis! erravit juventa. »

300. PAULI SILENTIARIJ.

Ille audax, et alta-cervice, et superciliis in unum contrac-
 nunc jacet, virginis ludus infirmæ; [tis,
 ille qui antea putabat-se superbia puellam pungere,
 ipse subactus, spe excidit.
 Atque hic quidem prostratus supplicibus effeminatur la-
 illa autem in oculis virilem iram gerit. [montis;
 Virgo leonis-animo; etiam si justa ira flagraret,
 restingue superbiam, prope specta Nemesin.

301. EJUSDEM.

Etiam si ultra Meroen tuum vestigium figes,

298. JULIANI AEGYPTII

ex genere praefectorum Augustalium.

Pulchra quidem Maria est, sed juncta superbia formæ:
 Tu fastum juris Diva retunde potens.
 Non tu morte tamen: quin canos vivat in annos,
 Et cutis in rugas ducta loquatur anum.
 Vindicet has lacrymas senium grave: crimina mentis
 Non, nisi quæ sevit crimina, forma luat.

299. AGATHIÆ ORATORIS.

Est dictum sapiens, Ne quid nimis: ast ego tamquam
 Digna puellarum cura, superbus eram;
 Inque meis animum manibus me rebar habere
 Virginis. Ah quanto vafrior illa fuit!
 Cæpit enim vitæ mores mutare prioris,
 Elatoque ferox ire supercilio.
 Et nunc ille ego trux, ille æreus, ille domari

Nescius, ille tumens grande, repente cado.
 Mutavere vices: genubusque allapsus amicæ,
 Parce, precor, dixi, stulta juventa fuit.

300. PAULI SILENTIARIJ.

Ille superciliis trucibus, cervice superba,
 Ludibrium teneræ virginis ecce jacet.
 Ille diu visus præ se sprevisse puellam,
 Jam domitus, nec spem, qua foveatur, habet.
 Ille ciet supplex muliebres ore querelas;
 Illa oculis animos monstrat et ore mares.
 Parce ferox, licet ira tibi sit justa, virago,
 Parce: manent duræ facta superba vices.

301. EJUSDEM,

cum puellæ piscem mitteret.

Tu licet ulterius Meroen vestigia ponas,

πηγὸς Ἐρῶς πτηνὸν κείσέ μ' οἷός τε φέρειν.
 Εἰ καὶ ἐς ἀντολίην πρὸς ὁμόχρουν ἴξαι Ἥω,
 πεδὸς ἀμετρῆτος ἐψομαι ἐν σταδίοις.
 5 Εἰ δὲ τι σοὶ στέλλω βύθιον γέρας, Πλαθί, κούρη,
 εἰς δὲ θαλασσαίῃ τοῦτο φέροι Παφίη,
 κάλλει νικηθεῖσα τεοῦ χροῶς ἡμερόντεος,
 τὸ πρὶν ἐπ' ἀγλαίῃ θάρσος ἀπωσαμένη.

302. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ποίην τις πρὸς ἔρωτας τοὶ τρίβον; ἐν μὲν ἀγυαῖς
 μαγάλδος οἰμῶεις χρυσομανεῖ στατάλη·
 εἰ δ' ἐπὶ παρθενικῆς πελάσει λέγος, ἐς γάμον ἤξει
 ἔννομον, ἢ ποινὰς τὰς περὶ τῶν φθορέων.
 5 Κουριδαίς δὲ γυναιξὶν ἀτερεῖα κύπριν ἐγείρειν
 τίς κεν ὑποτλαίη, πρὸς χρέος ἐλκόμενος;
 Μοίχια λέκτρα κάκιστα, καὶ ἔκτοθεν εἰσὶν ἔρωτων,
 ὧν μετὰ παιδομανῆς κείσθω ἀλιτροσύνη.
 Χήρη δ', ἢ μὲν ἀκοσμος ἔχει πάνδημον ἔραστῆν,
 10 καὶ πάντα φρονεῖ δῆνα μαχλοσύνης·
 ἢ δὲ σαοφρονέουσα μόλις φιλότῃ μιγεῖσα
 δέχνυται ἀστόργου κέντρα παλιμβολίης,
 καὶ στυγείη τὸ τελεσθέν· ἔχουσα δὲ λειψῶνον αἰδοῦς,
 ἄψ ἐπὶ λυσιγάμους χάζεται ἀγγελίας.
 15 Ἦν δὲ μιγῆς ἰδίῃ θεραπκινίδι, τλήθῃ καὶ αὐτὸς
 δοῦλος ἐναλλάγῳ δμωίδι γινόμενος·
 εἰ δὲ καὶ θυνείη, τότε σοὶ νόμος αἰσχος ἀνάψει,
 ὕβριν ἀνιχνεύουσ ἀώματος ἀλλοτρίου.
 Πάντ' ἄρα Διογένης ἔφυγεν τάδε, τὸν δ' Ὑμέναιον
 20 ἤειδεν παλάμη, Λαῖδος οὐ χαιτέων.

303. ΑΔΗΑΟΝ.

Κλαγγῆς πέμπεται ἤχος ἐς οὐατα, καὶ θόρυβος δὲ
 ἄσπετος ἐν τριόδοις, οὐδ' ἀλέγεις, Παφίη;
 ἐνθάδε γὰρ σέο κούρον ὀδοιπορέοντα κατέσχον
 ὄσσοι ἐνὶ κραδίῃ πυρσὸν ἔχουσι πόθου.

304. ΑΔΗΑΟΝ.

*Ομραξ οὐκ ἐπένευσας· δε' ἤς σταφυλῇ, παρεπέμψω.

Illuc ales Amor me feret, ales Amor.
 Seu loca visis, ubi surgit tibi concolor Eos;
 Immensis spatiis vel pedes ipse sequar.
 Jam cape, sed facilis, mitto quod ab æquore munus,
 Ipsa tibi donat quod Venus orta mari:
 Qua, superata tui divino corporis astro,
 Non ultra faciem jactat, ut ante, suam.

302. AGATHLÆ ORATORIS.

Quod quis amoris iter capiat? Per compita magnum
 Fiet onus meretrix luxuriosa tibi.
 Quod si concubitus inecas cum virgine, justus
 Jam torus, aut stupri pœna parata tibi.
 Quis tolerare potest noctes quas exigit uxor?
 Res pertriosa est debita jure venus.
 Turpis adulterii torus est, et amoribus expers:

alatus Amor alatum me factum illuc ferre valet.
 Etiam si versus orientem ad similem-colore Auroram per-
 pedes te sequar innumeris stadiis. [venies,
 Si vero aliquid tibi mitto ex-profundo donum, fave,
 ad te marina hoc fert Paphia, [puella!
 pulchritudine victa corporis tui amabilis,
 pristina confidentia venustatis suæ-rejecta.

302. AGATHLÆ SCHOLASTICI.

Qualem aliquis ad amores ingrediatur callem? in plateis
 meretricis gemas auro-insanientem luxuriam;
 si autem ad virginis accedes lectum, in nuptias venies
 legitimas, aut ad penas corruptoribus constitutas.
 Uxoribus autem legitimis insuavem veuerem excitare
 quis ferat, ad debitum tractus?
 Mocharum concubitus pessimi, suntque extra amores
 quibuscum pæderastici-furoris ponatur fœditas. [positi;
 Vidua autem, hæc quidem indecore quemvis-ex-populo
 et omnes callet dolos meretricii; [amatorem habet,
 illa vero, quæ pudica est-et vix amore miscetur,
 recipit stimulos aversæ-ab-amore pœnitentiæ,
 et odit patratum; reliquias autem habens pudoris,
 retrocedit ad nuncios nuptias-dissolventes [divortii].
 Quodsi rem-habes cum ancilla propria, patere ipse quoque
 vicissim servus fieri famulæ;
 sin vero cum extranea, tunc infamiam tibi lex infliget,
 viin-illatam alieno corpori investigans.
 Omnia igitur hæc effugit Diogenes, et hymenæum
 cantabat palma, Laide non egens.

303. INCERTI.

Soni sonitus accidit ad aures, et turba
 immensa in trivis: et tu non curas, Paphia?
 htc enim filium tuum viam-facientem corripuerunt
 omnes-qui in corde facem habent desiderii.

304. INCERTI.

[sisti me.
 Immatura non annuisti; quando eras uva-matura, transmi-

In pueros sceleris non sine labe furor.
 Si vidua est petulans, vulgo sibi querit amantes;
 Urticamque lupæ, nec minus artis habet:
 Si proba, vix primis Cythereæ eognita furtis
 Absilit, et retro fert fugitiva pedem:
 Quique animo superest factum damnante pudore,
 Spargit dissidii semina prima moras.
 Ancillariolus si sis, quaque ureris, illa
 Est tua; dic, servæ quid nisi servus eris?
 Sin aliena, probro te lex hoc nomine signat,
 Et dicit, Juris non erat illa tui.
 Fugit Diogenes hæc omnia, pellice læva,
 Qui sibi sat felix, Laide non eguit.

304. INCERTI.

Abnueras mihi cruda, sed et maturior uva,

Μὴ φθονέσῃς δοῦναι κἄν βραχὺ τῆς σταφίδος.

305. ΑΛΗΛΟΝ.

Κούρη τίς μ' ἐφίλησεν ὑφέσπερα χεῖλαισιν ὑγροῖς.
Nectar ἔην τὸ φίλημα· τὸ γὰρ στόμα νέκταρος ἔπει·
καὶ μεθύω τὸ φίλημα, πολλὸν τὸν ἔρωτα πεπωκώς.

306. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Δακρυίς, ἔλεινά λαλεῖς, περίεργα θεωρεῖς,
ζηλοτυπεῖς, ἄπτη πολλάκι, πυκνὰ φιλεῖς.
Ταῦτα μὲν ἔστιν ἔρωτος· ὅταν δ' εἴπω « παρὰκειμαι »,
κἄν σὺ μανῆς, ἀπλῶς οὐδὲν ἔρωτος ἔχεις.

307. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Χεῖμα μὲν Εὐρώταο Λακωνικόν· ἃ δ' ἀκάλυτος,
Λῆδα· χὼ κύκνω κρυπτόμενος, Κρονίδας.
Ὅς δέ με τὸν δυσέρωτα καταίθετε, καὶ τί γένωμαι;
ὄρεον· εἰ γὰρ Ζεὺς κύκνος, ἐγὼ κόρυδος.

308. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, ἢ μᾶλλον ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἢ κομψή, μεῖνόν με. Τί σοι καλὸν οὐνομα; ποῦ σε
ἔστιν ἰδεῖν; ὃ θέλεις δώσωμεν. Οὐδὲ λαλεῖς.
Ποῦ γίνῃ; πέμψω μετὰ σοῦ τινά. Μή τις ἔχει σε;
ὦ σοβαρῆ, ὑγίαιν'. Οὐδ' ὑγίαινε λέγεις;
καὶ πάλι καὶ πάλι σοὶ προσελεύσομαι· οἶδα μαλάσσειν
καὶ σοῦ σκληροτέρας. Νῦν δ' ὑγίαινε, γύναι.

309. ΔΙΟΦΑΝΟΥΣ ΜΥΡΙΝΑΙΟΥ.

Τρίς ληστῆς ὁ Ἔρωσ καλοῖτ' ἂν ὄντως·
ἀγρυπνεῖ, θρασύς ἔστιν, ἐκδιδύσκει.

Ne invidias nunc dare paulum saltem de passa.

305. INCERTI.

Puella quaedam me basiavit sub vesperam humidis labris.
Nectar erat basium : nam os spirabat nectar ;
et ebrius sum basio, multum amorem qui-biberim.

306. PHILODEMI.

Fles, miserabilia faris, curiose inquiris,
zelotypus-es, tangis saepe, frequenter ocularis. [*tibi*],
Hæc quidem sunt amantis; quum autem dico : « Accumbe
etiamsi insanias, prorsus nihil amantis habes.

307. ANTIPHILI.

Flumen quidem est Eurotæ Laconicum; et quæ veste-
Leda; et qui in cycno occultatur, Saturnius. [non-velata,
Vos autem qui me infeliciter-amantem uritis, quid ego fiam?
avis : si enim Juppiter cycnus, ego ero alauda.

308. EJUSDEM, sive potius PHILODEMI.

O tu festiva, mane me. Quod tibi est pulchrum nomen?
licet videre? quod vis dabimus. Ac non loqueris! [*tibi te*
Ubi habitas? mittam tecum aliquem. Num aliquis te habet?
O superba, vale. Ne « vale » quidem dicis?
Et rursus et rursus te aggrediar : novi mitigare
etiam duriores quam-tu es; nunc vero vale, mulier.

309. DIOPHANIS MYRINÆI.

Trifur juste appelletur Amor :
insomnis-est, audax est, exuit.

De passa saltem nunc celo, quæso, parum.

305. *Aliud.*

Ula mihi labiis dedit oscula vespere virgo.
Oscula nectar erant, spirabant nectare labra
Ebrius hinc ego sum, multo perfusus amore.

306. PHILODEMI.

Fles miseranda loquens, introspicis, ureris igne
Zelotypo, palpas, conseris ora mihi.
Hætenus est ut amans credere : sed ut, Cubo, dixi
Cunctarisque, nihil prorsus amantis habes.

307. ANTIPHILI.

Amnis hic est Eurota Laconicus : hæc sine veste
Leda, sub hoc cycno Juppiter ipse latet.
Uritis heu miserum : fieri quin ales et ipse.
Non olor, ut superum rex, sed alauda velim.

308. EJUSDEM, sive potius PHILODEMI.

Bella, mane. Quod nomen habes? ubi quæso licebit
Visere te? quantum vis dabo. Nec loqueris?
Degis ubi? num mittam aliquem? num propria cuiquam es?
Dura vale. Reddis nec mihi voce vale?
Sæpius accedam : didici magis aspera corda
Flectere; sed mihi nunc est satis ut valeas.

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT V.

« Præcedunt in Cod. verba nescio cuius hominis : Φεύγετε, νέοι, παῖδα Κυθήρης τοξοβόλον Ἐρωτα· quæ Reiskius Misc. Lips. nov. t. IX, p. 100, ita vertit : *Fugite, o juvenes, filium Veneris sagittarium Cupidinem*, Agathiae tribuens, cuius non queunt esse. Tribuenda potius sunt librario semidocto, qui forsitan meminerat legisse initium epigrammatis, nunc Append. 379 :

Φεύγετε τοξοφόρον τοῦτον τὸν Ἐρωτα· τιτρώσκει.

« Tres qui sequuntur senarii, n. I, ejusdem Agathiae nomine ediderunt Reisk. ib. p. 101 et Steinbel. in Symb. Liber. Brem. t. I, p. 29, hic ex codice Offenbachii. Sunt subobscuri. — 1. Potest καρδία; esse genitivus et accusativus, qui casus præstare videtur. » Boiss. Compiler, Constantinus fortasse Cephalas, collectionem suam ab ἐρωτικαῖς carminibus auspicabatur, quo juvenes ad reliqua quoque legenda alliceret. Hoc discendi et legendi studium σοφὴν γῆσιν appellat, quam se Amoris ope incensurum esse pollicetur. *Jac.* — 3. « Hic latet difficultas. Amor accendit tædam ex sermonibus, ex literis, ex versibus : quæ sententia primum obvia vix loco ipsi conveniet. Nam qui vult juvenum mentes sapiente vel docto calore fervere, num ipsius versus apponet legendos quibus amoris accenduntur incendia? Sed quum Amor calorem queat et ignem et ardorem inspirare sermonibus, literis, versibus, collector, qui cupit docto fervore juvenes implere, ab amatoris versibus syllogen inchoat. » B.

II. Lemma : εἰς Σθενελαῖδα τὴν ἑταίραν. In Planudea *Meleagro* tribuitur. — 1. « Meretricem omnem civitatem amore sui incendente facete appellat καταλεξιπολιῶν, fortasse ex simili cognomine quod Lamiae, Demetrii Poliorcetae amicae, tribuebatur, ἐπέπολις. » *Jac.* Plan. πολύμοσθον. — 2 χρυσῶν ἑρπετομένην restitui; conf. infra ep. 54, 4, et alia in Thes. Codex et Plan. χρυσὸν ἐρυγομένην, quod Meinek. Del. p. 187 intelligebat de Sthenelaide « iis qui ejus consuetudinem appetent divitias suas ex corporis quaestu collectas jactante, quo majus amatoribus concubitus pretium extorqueret. » Contra quem recte disputat Hecker. I, p. 111 seqq., ipse ponens elliptice dictum τὴν τοῖς βουλομένοις χρυσὸν ἐρυγα νέμεν, « meretricem relinquendam illis qui aurum evomere, i. e. magna mercede noctem redimere volunt. » Conf. eundem in Comment. p. 27 seq. Boiss. : « Βούλεισθαι, θέλειν explicui ad Philostr. Epist. p. 171, ad Aristænet. p. 303, ubi et χρυσὸν ἐρυγομένην verti *assidue et pulide nummos usque loquentem*, et illustravi exemplis. » Jacobs. conjecerat ἀμεγερμένην, quod probabat Kerschly. — 4 χαρίζομαι Plan. Justo morosior Heckerus p. 71 φῖλης « plane ineptum » vocat et καλῆς conjicit. Quot locos mutabit qui hoc epitheton apud poetas ubique velit urgere! — 5 ἐπ' ἑμαυτῶ non videtur esse sincerum; ἐν ἑμαυτῶ malit Heck. — 6 ἔχω κείνο Plan.

III. Lemma : εἰς Χρυσέλλαν τὴν ἑταίραν. — 3 φθορῶ· ταιε Plan. — 4. « Hæc vix aliter possunt accipi quam de puerorum cœtu, qui poetæ, grammatici videlicet aut rhe-

toris, scholas frequentabant. Ovidius Amor. I, el. 13, 17, ad Auroram :

Tu pueros somno fraudas tradisque magistra.

Ubi et hæc occurrunt cum proximis comparanda :

Quum refugis (Tithonum), longo quia grandior ævo
Surge ad invisas a senè mane rotas
Cur tibi plector auans, si vir tibi marcet ab annis?

Ab Antipatro tamen Tithonus conjugem primo mane e lecto conjugali exturbare fingitur. » *Jac.* — 5. « Nicetas Eugen. VI, 620, hæc imitatus sic scribatur :

Τὴν ὠνὲν, γηρᾶ; (cod. γῆρας)· τὴν σὴν Ἠῶ, τὴν φῖλην
σὴν εὐνέτιν, ἡλασας ἐκ τοῦ σοῦ λέγου; » B.

IV. Lemma : εἰς Φιλαινίδα τὴν νεωτέραν. « Puto Philonidem esse Xanthus ancillam, quæ dominam ad poetæ domum sit comitata, illique vestes deponenti præsto fuerit. Cujus peracto ministerio, testem jam importunam foras abire poeta jubet. — 2. De verbo μύθειν sensu impleudi v. ad Simoc. p. 218; infra ep. 135. » B. — 4 πικτήν Brunckius; πικτήν Cod.; πικτήν Plan. « et Wernick. ad Tryphiod. p. 139. An πικτή θύρα est pro πικτή, *janua valvata?* » *Jac.* — 5 φῖλη (superposito εἰ) ἔανθῶ με Cod., postrema vox ab alia m. Huschkius p. 152 tenet καὶ συ φῖλην ἔανθῶ με..., cum aposiopesi; posterius p. 247 correctorem Codicis non improbus. Deinde Codex (deest hoc distichon in Plan.) φιλέρστρι' ἄκοιτις, quod emendarunt Guil. Schneider. et Lennep. Alia legit Grotius. — 6. « Notum Ovidii illud Am. I, 5 : *Cetera quis nescit?* Similia contuli ad Aristæni. I, 16, p. 466. Colardæus post Popium : *Couvre-moi de baisers; je réverai le reste.* Conf. et ep. 252. » B.

V. Lemma : εἰς ἑταίραν τινά. Lucerna loquitur. — 2 ἔδωκεν ἀπὸν Cod., corr. Salmas. Nomen Νάπη est apud Longum. — 3 πάρα Cod., in quo hæc postrema disticha duo bis scripta, a diversis manibus. Holstenius in margine apographi sui : « In Msto habetur lacuna trium versuum, quam aliquis recentior quatuor versibus subsequentibus iterum adscriptis ineptissime replevit. » Scitum est μαραινόμεναι, Mærore conficior, quum et proprie dicatur de lucerna, quando oleum deficit. Sed miramur in Stallylio Flacco correptum ai. Nihil ejusmodi in ceteris quæ exstant hujus poetæ; debile autem videtur quod Bothius conjecit εἰς ἐπίοραυ.

VI. Lemma : εἰς Ἰωνίδα ἑταίραν Καλλιγνώτου (sic). « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Theor. p. 409. » B. — 1 καλλιγνώτος Cod., « quæ insolens in his compositis forma est : conf. Ἀρίγνωτος, Πολύγνωτος, alia. » *Meinck.*, qui μήποτε κείνης. Edebatat μήποτε' ἐκείνης. — 2 κρείσσονα Meinek. tacite. — 4 βρῖνειν Plan., sed βρῖνειν etiam ap. Stob. Flor. XXVIII, 3. « De perjuriis amantium in multis multa protuli ad Aristænet. II, 20, p. 729, ad Gnoimicos p. 287. Gregorius Naz. Epist. 150 : οἱ δεινοὶ τὰ ἐρωτικά παρ' Ἑλλήσιν οὐ θέουσι μόνον ὡς θεῶ τῶ πάθει, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὄρκιοις συγγνώμην νέμουσι τοῖ; δ' ἔρωτα. » B.

— 6. Vide Theocriti notum locum XIV, 48 seq., ejusque interpretes. « Conf. ep. 280, 4; XIV, 73, et mea ad Theocr. l. c. » B. Scribendum erat cum Brunck. et Meinek. *ούτ' άρ.*

VII. Lemma : εις *εταίραν* *Ηράκλειαν*. — 2. « Lucernis numen quoddam tribuebat et omnia inde petebat veterum superstitione. Comicus anonymus ap. Plutarch. Mor. p. 513, F :

Βακχίς θεόν σ' ενόμισεν, εύδαίμον λύγνε
καί των θεών μέγιστος, ει ταύτη δοκείς.

— 3 *επίμνησιν* Plan. — 4. Conf. ep. 165, 5. Sic enim *in cæco venus corruptipitur molu*, ut est ap. Propertium II, el. 12, 9. » Jac.

VIII. Lemma : εις *εταίραν* *τινά*. « Manifesto falsum lemma. Aut puella de amante perjura conqueritur, aut ad pueriles amores referendum epigramma. » Jac. In *Planudea Philodemo* tribuitur. — 5. « Proverbium est. Sophocles : *Όρκους δ' έγώ γυναικός εις ύδωρ γράζω*. Scriptor quidam in meis Anecd. I, p. 96 : *χρητήν μὲν εχθραν εις ύδωρ γράφειν, ίνα ταχέως αφανίζηται : την δὲ φίλαν εις χαλκόν, ίνα δια παντός μένη*. Conf. *ibid.* p. 5, 11. » B.

IX. Lemma : εις *επιδα*, ειτε *εταίραν* *τινά*, ειτε την ούτω κληυμένην *ερωτικόν*. Est epistola Epheso scripta ab Rufino, « qui Elpidis amicæ desiderium non ferens in patriam redire statuit, ut puellæ adspectu iterum fruatur, et iterum iterumque ei valedicat. » Jac. — 1. « *Επιδα* scribendum putat Jac., quum sit nomen proprium. Sed nihil mutandum videtur potius; v. supra ad Christodor. v. 263. Vix notandum Grotium alio loco in versione pro *optat* maluisse *opto*. — 2 *δύσασα* Plan. De lusu circa verbum *χαίρειν* in salutationibus ego pluribus ad Aristænet. I, 22, p. 526, ad Aristoph. Ach. 839. Plautus Merc. II, 4, 28 : *Bene vale. — Non edepol possum priusquam tu ad me redieris*. Conf. Eurip. Ion. 519, 520; Philemon *Ανακάλυπτον* p. 108 ed. Didot. » B. — 5 η *πικροσσοῦν* egregie restituit Heckerus. Est pars Ephesi urbis in monte sita; vide Schneider. ad Xenoph. H. Gr. I, 2, 7, Siebelis. ad Pausan. V, 24, p. 274. Cod. et Plan. η *επιροσσοῦν*. H. Stephanus η *πιροκῶ*, quod sequitur Grotius.

X. Lemma : εις *Ερωτα*. Jac. comparat hæc Tibulli I, 6, 3 :

Quid tibi sæve puer, mecum est? an gloria magna
Invidias homini composuisset deum?

XI. — 1. De Venere in mari opitulante conf. epigr. 17. — 2 *φιλίης* Plan. « *Τὸν ἐν γᾶ ναυαγόν*, conf. ep. 209, 5; 235, 5. » B.

XII. Lemma : εις *Προδίκην* *εταίραν*. — 1 *προδίκη* Cod., sed inter lin. correctus, et Suid. v. *Πυκκαζειν*. « De hoc verbo conf. Strato XI, ep. 19, 3, et de *ελκιν* in bibendi sensu vide not. ad Nicet. Eugen. p. 236. Conf. XI, ep. 28, 3. » B. — 2 *ἀρήμενος* Plan. — 3, 4. Comparandum Tibull. I, el. 1, 69 seqq.

XIII. Lemma : εις *εταίραν* *τινά* *Χαριτώ* (sic, etiam v. 1 a sec. m., et *χρωῶ*; v. 5) *θυμύσιον*. — 1 *λουκίθαντος* εἰς *ωρας* Plan. — 3 *κιν* Cod., corr. Brunck. « *Αλύδινα*, conf. ep. 28, 48, 194. » B. — 4. Lucillius a *Toupio* comparatus :

Hic corpus solidum invenies, hic stare papillas
Pectore marmoreo.

« De papillis stantibus vide not. ad Nicet. Eugen. p. 150. Conf. ep. 258. » B. — 6 *πάσαν* Cod., *πάσαν* apogr. Par.; *πάσα*; Plan. Margo Cod. : *γρ. ἀπό σταζει*. Plan. *ἐπιστάζει*. Passovius : *ἐτι παρθῶ πάσαν ἀποστάζει*, *μυρ.* — 7 *φεύγει* Salmasius; *φλέγει* Cod. « *Πόδοι ὀργῶντες sunt prurientes velut cupiditates*, quas pœta inter reliquas ejus illecebras amantibus pollicetur. » Jac. — 8. *Τῆς δεκάδος*, ejus in qua versatur, sextæ. Frustra Bothius *τῆσδ.* Conf. ep. 282, 4 : *τῶν δ' ἐτέων ἡ δεκάς οὐκ οἶγτρ.*

XIV. Lemma : εις *Ευρώπην* *την* *εταίραν*. — 1 *φιλιμα* Plan.; *φίλαμα* Cod. — 2 *ῥηει* *κᾶν* *ψαύη* Plan. Deinde receptus Jacobssii emendationem, *ἀπροῦ στόματος*. Libri *ἀχει* *στ.* — 3 *ἐρείσασα*, al. *ἐρείσασα* Plan. Vide Thes. v. *Ἐρείδω* p. 1993. Boiss. apponit Aristæni. I, 16 : *ἐκβακχουθεῖσα τῷ ἔρωτι, ἀνέκλασε τε πρὸς ἐαυτὴν τὸν ἀγένηα καὶ πεφύληκεν οὕτω προσφύσα μανικῶς, ὥστε μόλις ἀποσπᾶσαι τὰ χεῖλη, καὶ κατατέριπέ μού τὸ στόμα.*

XV. Lemma : εις *Μελίτην* *εταίραν*. — 2 *αἱ* *ταῖς*; *reduxi* ex Plan.; *αὐταῖς* Cod. — 5. *Πλάσται*. « *Intelligi videntur χαλλοκλάσται*, *aris fundendi artifices*, qui et *χαλλοουργοί*. » Jac. — 6 *ἔσῶν* Salmas.; *ἔσῶν* Cod.; *ἔσαν* Plan. « *Similiter juvenis de puella amata ap. Plaut. Pœnul. V, 4, 101 : O Apella, o Zeuxis pictor, cur numero estis mortui? hinc exemplum ut pingeretis.* » Jac.

XVI. Lemma : εις *Ἀρίστην* *την* *εταίραν*. — 1 *δέρκευ* Heckerus p. 55; *δέκευ* Cod.; *δέρκη* Plan. Qui *περιλαμπεῖς*, ut editur. Sed Cod. *περιλάμπει*, « quod, nimirum *περιλαμπεῖς*, rectius hic poni videtur, *astra quæ circum lunam fulgent.* » Heck. — 2 *ἀστέραις*, 3 *ὡς* *γε* Cod.; sed recte *ὡς* *με* Plan., qui *μυρίσσοις*. — 4. « Non difficile quidem intellectu est nomen *μάγος*; de meretrice, quæ amatorem lenociniis miris tenet irretitum, ut maga. Postest etiam conferri vernaculum vocabulum *sorcière*, quod sermo familiaris pro mala femina cum odio et contemptu usurpat. Puto tamen scripsisse poetam *την μάγλον*. » B. — 5 η *β'* Jacobsius; η *γ'* Cod. et Plan. — 6 *κάλυκας* Cod., lapsu librarii; illud Plan. Glossa codicis ap. Aldum : *ἀργύριον, δῶρα.*

XVII. Lemma : εις *εταίραν* *τινά* *ερωτικόν*. « Nonnulla huc facientia vide in Larcheri Diss. de Venere p. 119. » B. Cnidiorum Venereem *εὐπλαον* memorat Pausan. I, 1, et templum ejus in Piræo. — 2. *Ψαίστια* Suid. *ε* *ἀλφίτα* *ὕπο* *μυλης* *κατεψημένης*, et *ἀλφίτα* *ελαίω* *καὶ* *οἴνω* *δεδευμένα*, *ἀπερ* *ἐπεθευμένων* *τοῖς* *θεοῖς*; *ἡ* *πίμμα*, *ἡ* *εἶδος*; *πλακοῦντος*. « *Pauperiorum hæc munera fuisse docent interpretes ad Aristoph. Plut. 138 et 660.* » Jac. — 3. *Ἰονίου*, sc. *Ἰαρίης*, ut Virgilius : *Insula Ionio in magno*. — 4 *ἡμετέρης*; Heinsius; *ἡμετέρης*; (*-ροις* a pr. m.) Cod. Nam *Idothea* est amicæ *Gætulicæ* nomen. Hinc haud dubie Suidas : *Εἰδοθεῖα* *ὄνομα* *κύριον*.

XVIII. Lemma : *Ρουζίνου* *ερωτικόν* *προκείμενον* *τὰς* *δούλας* *τῶν* *ἐλευθέρων*. *ἔστι* *δὲ* *ἡ* *ταῦ* *γράμματος* *ἐννοία* *ὡς* *ἀρίστα* *ἔχουσα*. In eodem argumento versatur bona pars satiræ secundæ Horatii, 37 seqq. — 1. « *Regnardus Aleatore : Moi, j'aime à pourchasser des beautis mitoyennes.* » B. — 2 *σπατάλων* Plan. Cod. Barberin., nisi erratum a Chardone est et ad v. 6 referendum. *Σπατάλα* *κλίμματα* dicuntur *furta* *Veneris* quæ in matronis superbis, *ταῖς* *σοβαραῖς*, magno sumptu, in ancillis minimo constant. — 3 *χρῶς* Cod., atque ita scripius. — 4 *μετὰ* *Heckerus* recte pro *μέγρι* *κινδύνου*, quod eadebat apto sensu nullo. *Mire* Bothius : « *Uxores usque ad periculum comitari dicit*

viros, tunc autem deserere. » Deinde ἐσπομένη Cod., corr. Brunnck.; ἐσσομένη cod. Flor. Planudæ, quod « fere malit » Boiss., vertens : « et usque ad periculum progressa conversatio. » Piccolos ἐσσομένη. Ob hiatum Reiskius κινδύνων. Ego καὶ μετὰ κινδύνου κλεπτομένη σύνοδος a poeta scriptum fuisse credo. — 6 ἐσπατάλοις Boissonadius ad Nicetam p. 61; ἐξ σπατάλοις Cod.; ἐξ σπατάλης cod. Flor. et Salmasius. In fine Jacobsius conj. ἀγλαϊζόμενον, vel μεγαλιζόμενον, vel ἀγοραζόμενον. Heckerus οὐκ ἀλογιζόμεναις, « ancillulis quæ luxuriosis donis non corrumpuntur et superbæ in amatores fiunt. Vide de hoc verbo Lobeck. ad Phryn. p. 569. » Poterat, ni fallor, οὐκ ἀλογιζόμενον. Piccolos magno conatu λέκτρον ἱστοῖμον Χλωροῖς ἐν πετάλοις, οὐ μαλακιζόμενον. — 7, 8. « Idem argumentum prioribus exemplis ex antiquitate de heroum in ancillas amoribus allatis exornavit Horatius Carmine IV libri II, ex græco haud dubie poeta. » Jac.

XIX. Lemma : ἐρωτικὸν ἀλόκοτον. — 2. Ex Suidæ glossa Κρόταλος turbata non efficitur lectum a quoquam fuisse δίσκος...κρόταλος. « Discus puerorum exercitium, κρόταλον mulierum παιζιά. Notæ mulieres *crotalistræ* et κρόταλα semivirorum Gallorum. » Jac. — 4 χροίσματα Plan. — 5, 6. Nota sunt de re prorsus inasperata et incredibili Horatianum

Delphinum silvis appingit, fluctibus aprum;

et Virgilio :

Ante leves ergo pascentur in æquore cervi.

XX. Lemma : ἐρωτικὴ παραίνεσις. — 1 γρηαιῆς Cod., illud Plan. — 3. « Sic, *Tolle cupidinem immittis uox*, de puella nondum matura agens Horatius Carm. II, od. 5, 3. Conf. ep. 304. Contra Lucilius ap. Nonium evsuccos et macilentos senes *præses* vocavit. Est versus proverbialis : Ἄνδρὸς γέροντος ἀσταρῆς τὸ κρανίον (Zenob. I, 96). » Jac. — 4. « Scribendum ὦρα, quum brevis sit ultima. Non displicet, quam et ipse feceram, Passovii conjectura : ὦρια ἐς Κύπριδος; καλλοσύνη θαλάσσης. » B. Jacobsius : « Fortasse sine transpositione : ὦρια ἀποσύνη. »

XXI. Lemma : εἰς Προδόκην ἑταίραν. — 1 προδόκη Cod., ut in ep. 12; alterum Plan. — 5 κολακεύων Plan.; κολακεύτων Ccd. Conf. ep. 28, 5. — 6. « Sic Timon de assentatoribus suis : ὡσπερ τινὰ στήλην παλαιὰ γεραυὸ ὑπτίαν ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀντετραμμένην παρέρχονται, Lucian. Tim. 5. » Jac.

XXII. Lemma : εἰς Βοώπιον τὴν ἑταίραν. — 2 ταῦρον Brunckius; γαῦρον Cod. et Plan. « Nata allegoria ex nomine Βοώπις, quod pro appellativo habebat Grotius, qui αὐτόμοιον *transfugam* vertit (cum ταῦμος jungens). At h. l. eum significat qui sponte jugum subiit. Melius autem et allegoriæ aptius πόνον legeris pro πόνον, præsertim quum illud quoque de amoris cruciatibus usurpari solet. » Jac. Conf. var. in ep. 168, 3. — 5. « Jungit πόλιάν καὶ γῆρας. Sic ep. 76, 3. Codex uterque ζήλης. Sed scripsi cum Jacobsio ἀγρι, ζήλη, πόλις, favente Peerlkampio (Novæ Bibl. crit. IV, p. 51). Conf. ep. 70, 4; 254, 5; 255, 17; 265, 3. » B. Hic quoque ἀγρι ζήλης πόλις tuar equidem; amat senectutem ad quam in longo et perpetuo amore Boopidis sit pervertutus. Quod sentit exprimit, neque quaerit acumen, de quo Jacobs. in Delectu p. 154 : « Si sic accipias, ut poeta dicat se puellæ canis non solum ab ejs amore non abstractum iri, sed hinc canos etiam amaturum esse, acumen habiturus sis nive frigidius. » — 5, 6. Suidas v. Ησαμίδης; hæc citat, ὄμμα βάλλοι (unus cod.

βάλλοι) ἔε etc., cum alius poetæ hemistichio, εἴη μοι βίος οὐκ ἀνεπαρκής, contaminata; ubi Bentleius ὄμμα ἔε βάλλοι. Notissima superstitio veterum de fascino oculorum.

XXIII. Lemma : εἰ; Κωνώπιον τὴν ἑταίραν. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Mosch. p. 419=137. » B. Propertius a Jac. comparatus I, 3, 39 :

O utinam tales quales, improbe, noctes,
Me miseram quæque semper habere jubes.

— 4 ὄναρ (sic et seq. v.) ἠντίασα; Cod. « Conjeci, nec male, puto, ad Herodian. Epim. p. 235, ἠντίασα. Significat enim ἠντίασα Conopium non obtinuisse misericordiam. » B. Sic etiam Bothius correxit. Ob membrorum parilitatem Heckerus mavult ἀντίασις, quod non omnino necessarium. De dictionis caractere legas Meinekium ad Callim. p. 255. — 8. Pergit Boiss. : « Formulam οὐδ' ὄναρ tractavi ad Simoc. p. 270. Conf. ep. 25, 76; XI, ep. 361, 5. » — 6 αὔτις Heckerus; Cod. αὐτίς, « quod ineptissimum, quasi statim Conopium vetula fieret. » Propertius III, el. 23, 33 :

Vellere tum cupies albos a stirpe capillos...
Exclusa inque vicem fastus patiere superbos,
Et quæ fecisti, facta quereris anus.

XXIV. Lemma : εἰ; Ἡλιοδόραν τὴν ἑταίραν. « Quamvis etiam in Plan. hoc carmen Philodemo tribuatur, Heliodoræ tamen amicæ nomen et totus scribendi character efficit ut illud *Meleagri* esse suspicer. » Jac. — 4 αὔτη Plan.

XXV. Lemma : εἰ; Κυδύλλην τὴν ἑταίραν. Sed ob periculum capitis, quod ad eam iturus incurrere se Philodemus ait, Jacobsius Cydüllam suspicatur fuisse matronam. Quod non statim credam : nam potuit meretricula in divitis amatoris, militis forsân, domo habitare, ad quam accedere non erat tutum. » B. — 3 sic Plan.; παρακρημὸν Cod. « Proverbii speciem habet de iis qui caput magnis periculis objiciunt. *Non ego per præceps et acuta cacumina vadam*, Ovidius Art. am. I, 381. » Jac. — 5 πλεον ἔστι γὰρ ὄρ. Cod.; ἔστι γὰρ οὖν ὄρ. Plan., corr. Jacobs. — 6 sic Plan.; πάντοτ' et φόβου Cod., « quod videtur hominis ἀρχῆν substantive accipientis. » Jac. « Velim legi ὄξα. Sententia tunc hæcce fuerit : Audax, vel quum me quovis trahet Amor, ne in insomniis quidem novi metum. » B. Rem eodem redire apparet et altero modo exponi elegantius. Sed præcedentia, θρασὺς, ἢ ὅτ' ἔλαχ, sana esse mihi non persuadeo. Fortasse : θρασὺς, ἢ ποτ' ἂν ἔλαχ, πάντοτ' ἔρω.

XXVI. Lemma : εἰς κόρην εὐμορφον. — 1, 2. « Ad matronam Romanam videtur scriptum, quæ capillos modo flavos gestabat, modo nigricantes, aut galericis diversi coloris usa, quod verisimillimum, aut coloribus crines infuscans. Utrumque morem Bertigerus illustravit *Sabina* p. 121 seqq. Epigramma *Rufinæ* esse putaverim. » Jac. — 3 sic Plan.; ἐπαμφοτέρων Codex.

XXVII. Lemma : εἰς Μελισσαν τὴν ἑταίραν. — 2 πόλυ-ὄρωλ. Cod. « Φαντασία de specie adscita accipiendum, quæ novis præsertim et elegantibus vestium formis conciliatur. » Jac. — 3. « Μέγας αὐχὴν, signum arrogantiae ac fiducia, ut alibi ὑψηλὸς αὐχὴν vel τραχηλός. Philo De merc. n. eretr. § 2 : προσέρχεται...τὸν αὐχένα ἐπαίρουσα, πλέθον τῆς φύσεως ἐαυτὴν ἐπορθιάουσα. Conf. Barth. ad Claudianum Ruf. I, 52 : *Concordia, Virtus, Cumque Fide*

Pietas alta cervicæ vagantur. Vide et quæ collegi alia ad Philostr. Epist. 68, p. 177. Adde ep. 300. » *B.* — 4. « Ταρωὶν de pedibus accipio cum Grotio. Pedes autem et crura aureis armillis et catellis ornasse mulieres notum. » *Jac.* — 5 πενυχρῆ Heckerus; πενυχρῆ legebatur. Deinde Plan. κόμη τ' ἐπὶ πᾶσι βραχεῖα, Brunckius ἐπὶ ποσὶ βραχεῖα, Jacobsius περὶ ποσὶ τε τρύχη, « *pedes pannis involuti*, qui opponuntur τῇ χρυσοῦ ἄσπαταιῇ σοφρῶν τερσῶν. » Idem postea περὶ ποσὶ παχεῖα, conferens Archilochi versum ap. schol. Aristoph. Av. 1619 : περὶ σφυρὸν παχεῖα μιστη γυνή, Suidæ glossam, Μυσάχην πορὴ καὶ παχεῖα, et παχύκνημος; Aristot. h. Plut. 560, παχυσελῆς; Plut. Mor. p. 1101, F, ad convicium formæ dicta. Probat Meinek. ad Cratini fr. inc. 78, p. 203, sed περὶ πόδι; requiri observat Hecker. Qui recte vidit παρὰ ποσὶ, ante pedes (esse), imminere, instare, aptum esse sequenti versui; corrigebat autem νὺν πενυχρῆ ψαφρῆ τε κόμη, παρὰ ποσὶ τ', ἀγρία (o stulta), deinde prætulit νὺν πενυχρῆ ψαφρῆ τε κόμη παρὰ ποσὶν, ἀγρία, etc. Mihi librarius in alium versum aberravisse videtur et excidisse distichon; nam quæ versu 5 memorantur brevia nimis et tenuia esse apparet, si clausulam, ταῦτα τὰ τέματα compares cum distichorum quæ præcedunt ubertate. Boissonadius hæc scripserat : « Vaticana scriptura variis fuit modis tentata, sed nihil inventum quod sit valde probabile. Neque sensu omnino caret : coma squallida et aspera circa pedes pendet, quæ olim mollis, lævis, unguentis delibuta et elegantibus cærcita vittis, humeris et dorso pendula involtabat; nunc pedes ipsos inleganter tangit; ita ut capillorum longitudo, quæ fuit prius ornamento, jam sit dedecori et fœditatem augeat. »

XV VIII. Lemma duplex : εἰς μισράκιον. Et : εἰς πόρνην γράσαναν καὶ τοῖς ἐρασταῖς ὑποκταθαίνουσαν. Exoleto melius convenire quam meretrici judicat Brunck. In Plan. e; igramma est ἀδέσποτον. — 2. « Λειότερον. De puero agi, ex hoc præsertim vocabulo, et ex iis quæ mox de coma abrasa dicentur, probabile fit. Nam λειός de pueris proprium, quorum genas nondum barba umbrat. — 3. Ephebi comas, quas pueri nutriverant, tondere solebant. » *Jac.* Qui præter alia optime cum his comparat illa Theocriti, Idyll. V, 90 :

κίμῃ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖτος ὑπαντῶν
ἐμπαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείει' ἔθαιρα.

— 5. Μετέωρε, conf. ep. 21, 5. — 6. « Eadem ῥόδου καὶ βῆσσιν oppositio habetur XI, ep. 53. » *B.*

XXIX. Sine nomine poetæ ap. Suidam v. Βινεῖν, τὸ συνουσιάζειν. « Ad αἰτῆν forsan subaudiendum pronomen, non illepidè; et sine lacuna : Quando *ille* vel *illa* poscit æra. Et sumi potest etiam ab αἰτέομαι : Quando flagitas æra. Callictor meretriculam alloquitur. Sic ἦν δ' αἰτῆς mox ep. 32. » *B.* — 2. Catullus XCIX, 13 : *Suaviotolum tristis Iulius helleboro.*

XXX. Lemma : ὅτι πόρνην τὸν χρυσὸν μᾶλλον ἢ τοὺς ἐραστὰς ἀπάζονται. « Gallicis versibus reddidit Longopetrus ad Theocr. p. 445. Sunt quæ faciunt ad epigrammatis sententiam in Duportii Gnomologia p. 274. » *B.* — 2 μαιωνίδας Cod. — 3 sic Plan.; ἐρεῖς Cod. Χάραγμα, i. e. τὸ κεχαρμένον, monetam, numos. Conferenda cum his Tibulliana II, el. 4, 29 seqq., quæ *Jac.* citat. — 5 ὁ Κέρβερος, repete ἐν προηγουμέναις δέξεται. — 6 οἱ πλούτου Plan.; οἱ πλούτου, hac terminatione a correctore in ον vel ου mutata, Codex. Hinc Heckerus οἱ πλούτου, quod pro οἱ πλουτοῦντες, οἱ πλούτου dici persuasit sibi exemplis minime similibus

p. 32 seq. Meinehii p. 208 ἀπλοῦτον πενήνην (quocum O. Schneiderus comparat ἀκτῆμιον πενήνη Theocr. XVI, 33). Piccolos τῶ πλούτῳ. Mehlhornius ad Anacr. p. 176 ὁ πλούτου. His omnibus probabilior Jacobsiana emendatio : οὐ πλούτον, πενήνην δ' (hoc de suo addit) ὡς ἀδικεῖτε, « *quanta injuria afficitis non tam divitias* (dum divites pecunia emungitis) *quam paupertatem*, quam ab aditu prohibetis. » Quibus addit Boiss. : « Non poterat omnino μόνου (sic Cod. et edd.) servari, quum πλουνέται sint πόρνη. Hoc dicit : O avaræ et cupidæ feminæ, non divitias, paupertatem tantum quanta afficitis injuria! Bis intelligendum ἀδικεῖτε : οὐ πλούτον ἀδικεῖτε ὡς πενήνην ἀδικεῖτε μόνου. » Nimirum δ' haud admittebat, quo ægre careas in Jacobsii scriptura. Schneiderus quoque μόνου desiderabat. Denique Ungerus *Beitræge* p. 36 : οἱ πλούτῳ πενήνην ὡς ἀδικεῖτε μόνου. Quibus explicationis aliquid adjectum velles ab optimo viro. An intelligendum : divitiis ad sublevandam paupertatem aliorum natis, quantum vos soli abutimini ad decipiendam!

XXXI. Lemma : ὅτι πῖσσα τὰς ὕλας ἢ ἡρόνη ἀσπάζεται καὶ χωρὶς χρυσοῦ ἔταιρα οὐχ ἀλίσκεται. « Epigrammatis ἰδέα nata videtur ex epitheto homericæ Veneris, χρυσῆ, quod diverso, quam a poeta fuit positum, sensu acceptum effecit ut etiam de ἀργυρέα et χαλκεία Venere cogitaretur. — 3. Χρυσῶν ἄνδρα de bene nummato accipe, quum alibi sint bene morati, quales fuerunt sæculi auri homines. — 5. Sensus : Nestori similis hodierna Venus, quæ tres ætates et ipsa, auream, ferream argentæamque, simul conjungitur. — 6. Danaæ fabulam in eundem modum interpretantur Horatius Carm. III, od. 16, et Ovidius Amor. III, el. 8, 30. » *Jac.* Conf. ep. 33, 34; XII, 219. *B.*

XXXII. Lemma : εἰς Μῆισσαν τὴν ἔταιραν. Ludit in nomine amicæ. — 4. Vide ep. 29.

XXXIII. Παρμενίου Cod. — 1 Eic Plan. — 2 : « Μὴ τρέσθ. Ap. Lucian. D. deor. 2 conqueritur Jupiter quod mulieres mortales, quas amat, τὸν μὲν ταῦρον ἢ κύκνον φιλοῦσιν, ἐμὲ δὲ ἦν ἰδῶσι, τεθνῶσιν ὑπὸ τοῦ δέου. » *Jac.*

XXXIV. Lemma : τοῦ αὐτοῦ ὁμοιον. — 1. Χρυσῶ, scilicet εἰς.

XXXV. Lemma : εἰς πόρνας, ἀναίσχυντον καὶ σαπρὸν καὶ ὄλον γέμον ἀναίδειαν. « Recentiorum est illa syntaxis verbi γέμειν. Georgides initio Gnomologia a me editi : γῶσιν γέμειν. Conf. lemma 116, 255. » *B.* Similis de pygarum præstantia certaminis mentionem fecerunt Athenæus XII, p. 554, C, et Alciphron I, ep. 39. *Jac.* Ad Choricium p. 44 hæc narrat Boissonadius : « Hoc epigramma Gallico sermone conversum fuit a Larchero ad Charitonem p. 153; cujus petulantia quum serius optimum virum pœniteret, noluit notam paulo protreviorem in altera editione repeti, quæ lucem vidit anno 1797, et scripsit misitque commentationis aliquid novæ. Sed qui illum curabat Chardo Rochettius, homo librorum cum omni obscenitate expurgatorum osor, pudorem senecionis risit meticulousioris, et posteriorem notæ recensior. em, quam dixit ad eo delatam serius, appendici inseruit; qua quidem appendice exemplaria carent plurima. » — 1 αὐταῖ Brunckius; αὐτα Cod. — 3. « Hinc Suidas : Γελασίνοις, γραμμῆς τῆς ἐκ τοῦ γελᾶν γινόμεναις. Erant illæ fossulæ, non in genis, sed in natibus. » *B.* Conf. Pseudo-Lucian. Amor. c. 14. — 4 sic Salmasius; λευκῆ et εὐσφην Cod. et Suidas. — 5. « Rosarum cum nive conjunctio passim occurrit in floridi celeris descriptione. Sic Musæi v. 58 : ἀπρα δὲ χιόεων

φοινίσσεται κύκλα παρειῶν, ὡς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχροον, ubi v. Heinrich. p. 63. » *Jac.* — 6. « Μᾶλλον ἐρυθροτέρη, pleonasmō adverbii, de quo v. ad Simoc. p. 277, ad Æneam p. 176. » *B.* — 7. Γαληνίσσα, ap. Alciph. I. c. ὑπομειδίσσα. Tertix puellæ pyga similis tranquillo mari, quod lenibus ventis crispatur. — 9 θρεάστω *Plan.*, ubi hoc solum distichon.

XXXVI. Lemma : ὁμοιον, ἀναίσχυντον καὶ σαρκώτατον. — 2 ἔχει κάλλος ἀριότερον *Plan.* « Ludit in nomine herois Homericæ Μηριόνης dicti, vocabulum obscæne detorquens ad μῆρους et interfeminiū. Conf. Antipatrum XII, ep. 97. » *B.* — 4 μόνω vel, ut in cod. Barber., οἶω (pro γυναι) *Plan.*, qui omisit quattuor sequentes versus. « *Jacobsius* conjecit λειθόμεναι. Codicis scriptura λειπόμεναι sensum fundit exiliorem: ut *dæx essent, tantum nectar deerat.* Sic Aristænetus I, ep. 2: μόνω γε τῷ ἀσιθῶν λειπόμεναι τῶν Χαρίτων, quanquam hac explicatione admissa articulum additum velis. Sed illi emendationi imprimis favet Nossis VI, ep. 275. » *Heck.* — 6 ῥόδων ποιλῶ *Codex.* « *Jacobsius* olim οἶα ῥόδων λείω, quod postea repudiavit, quia de una rosa, non de rosario huc agatur, et ῥόδων κόλπο; proposuit. In rosario singulæ rosæ afflatu Zephyri huc illuc vergunt; quæ comparatio huc aptissima, et scribendum ῥόδων πολλῶ. Pro λείω j̄restabat ἀπαλῶ [quod *Jac.* proposuit in notis mss.]. Poeta autem nostro loco μῆρον cum rosario comparans, paululum a priori sententia deflectens, in voce ῥόδων sine dubio respexit ad nequiores significationem, de qua *Hesych.*: ῥόδων, Μιτωληναῖοι τὸ τῆς γυναικός. Sic et ῥοθωνιά, *schl.* *Theocr.* XI, 10. » *Hecker.* Eadem sententia *Boissonadii*, qui *Heckeri* librum non viderat. Addit notulæ: « Sic *Molierii* *Jordanus*: *Madame, je vous souhaite toute l'année votre rosier fleuri.* » Post hunc versum excidisse distichon de Helice dudum observavit *Jacobsius*. — 7. « Vitri similitudo ad lævitatem referenda est (conf. ep. 48, 1), quo pertinet etiam comparatio cum recente simulacro. » *Jac.* — 8. Post hunc versum legitur distichon extremum epigrammatis 60, nescias quomodo huc delatum. — 10 sic *Plan.*; εὐθύ; *Cod.*, etiam *Barberius* *Plan.*

XXXVII. Lemma : τοῦ αὐτοῦ, ὁμοίως.

XXXVIII. Lemma : ὅτι τὰς εὐμεγέθει; μᾶλλον δεῖ φιλεῖν. — 3 ἦν (sic) μὲν *Cod.*, in marg. γρ. η (sic) μὲν. Deinde ἦ δὲ καὶ. *Brunck.* — 4 λευγίσσεται *Toupius*, a λευγίζω, *fello.* Sic enim, non λευκίσσεται, *Jacobsius* refert in nott. mss. et *Chardo.* Quod haud dubie verum. *Codex* δικάσεται. *Brunckius* λιχυμίσσεται. *Abreschius* et *Heckerus* συκίσσεται, allata gl: *Hesychii*: Συκάζειν, τὸ κνίζειν ἐν ἐρωτικαῖς ὁμιλίαι; Sed παλαιῇ quoque, utpote nimium et per se et post πρῆσβυτιῆν, merito offendit *O. Schneiderus*, qui ingeniose conjecit ἦν δὲ παλεύη Γριά μὲ, coll. *Lycophr.* 405. Quod verum est. Sero cognitum stereotypicis formis inferendum curavi.

XXXIX. Lemma : πρὸς ἔρωτα καὶ τοὺς θιάσους. — 3 μ' ἀρῶσιν *Meinek.* p. 179, « quod prima producta dici adhuc nonnisi Atticorum poetarum exemplis constabat. » *Jacobs.* in nott. mss.: « lege μ' ἀναρῶσιν. » *Cod.* ἀρῶσιν. *Plan.* ἔρωσιν. « Efferent ad sepulturam. Vide *Jacobs.* *Lectt.* *Stob.* p. 13. » *B.* Sententia causalis priore loco orationis enunciata; qua de re vide *Matth. Gramm.* p. 906. *Both.* — 4 γὰρ ἴτω; *Cod.* et *Plan.*; χαρτῶς; vel γ' ἑτάρων conj. *Jacobs.* « Potuisset fortasse lenius Χαρίτων, nisi id pro persona dicentis paulo verecundius esset. Itaque vide an ita scribendum sit: τῶνδ' ἔνεκεν γὰρ ἰδ' ὦ; οὐποτ' ἔω θιάσους; quo modo *Diotimus* locutus est ep. 106: τῆν ἰδικῆν

οἶμον ἰδ' ὦ; φέρομαι, et alii ap. *Jac.* ad *Plan.* 182. » *Meinek.* Quod recepi. *Boissonadius* tentabat « ἴσους; epitheto sumpto ex formula homerica θαῖτό; ἔστι; » *Bothius* vidit sententiam haud ferre pluralem, et τοῦδ' ἔνεκεν esse scribendum. Graviora movit *Ungerus Stud.* VII, alterum distichion observans non satis aptum esse priori, et talia potius expectari: « Nonne aliquando ad inferos devenire oportet, sive podagricus sim sive cursor? Voluptatibus ergo fruar vitæ, etiamsi me claudum sint reddituræ. »

Π ὦλοι γὰρ μ' ἀίρουσιν: ἔα χαλόν με γενέσθαι τῶνδ' ἔνεκεν, Χ ἄρι, σοὺς οὐποτ' ἔω θιάσους;

scribit, πῶλους intelligens ἑταίρας, coll. *Hesych.* v. Πῶλος, et θιάσους Χάρτες; ut Ἐρωτος, de ἀπρόσιτῳ χάριτι; fortasse respexisse poetam etiam ad *claudi* Vulcani uxorem *Gratiam.* Neque hæc sine offensione esse satis apparet, et fatendum est ignorari hodie ipsam rem quæ salem olium, ut probabile est, adsperebat huic epigrammati.

XL. Lemma : πρὸς ἑταίρων Φιλομένην παραίνεσι; Immo uxorem viri nequam, qui loquitur. Quattuor priores versus omisit *Plan.* — 2 ἀπαξ *Cod.* — 3 ἀλλὰ γ' ἔκεινοι; *Reiskius*, probante *Boiss.*; idem etiam ἀλλ' ἔ; ἔκεινους, probante *Bothio.* *Cod.* ἀλλεκέινους (sic). *Jacobs.* ἀλλὰ σὺ κείνοι; « *Oi καταπαίζοντες* videntur esse cognati et vicini, qui mæcham, viri absentia fruentem, diceris incessant. » *Jac.* — 4. « Tenui *Codicis* ποῖν. Hic scribendi modus ex *Aristophane* notus in tali epistolo placebat. Conf. ep. 41, 4; 61, 2; XI, ep. 160, 4. *Hleiton* ποῖν; illustretur ex epigr. 45. Conf. *Græv.* *Lectt.* *Hexiod.* c. 15, ad v. 602. » *B.* Sensus: incipe plura lucrari, quam equidem poteram. *Jac.* — 5. « De proverbio πάντα λίθον κινεῖν vide ad *Anerd.* mea IV, p. 232. Adde *Plin.* *Epist.* I, 20, § 15. — 6. Præpositio εἰ; cum verbo quiescendi γέγονας; exemplis firmatur similibus, ac notione ipsa motus quo utendum fuit ὥστε γέγονεναι ἐν ἀκτῆ;. » *B.* Dicuntur ἄκται, in quibus luxuriosi homines convivari solebant, de locis luxuriæ et voluptati destinatis. *Jac.* *Brunckius* posuit εἰ; ῥόσνος, quod minus aptum. *Grotius* pro nomine proprio cepit. — 7. « Maritus, uxoris leno, monet ut honestam modestamque speciem præ se ferat, quæ ad inflammandos adulteros non minimum confert. » *Jac.* Qui literam ε' addidit. *Supple* ἐρόντισον. *Codex* τὸ ἐνοῖσιν ἂν τι. — 9 τέχε καὶ τέχε *Cod.*, corr. *Salmasius.* « Conf. not. ad *Nicet.* *Eug.* p. 361. » *B.* Edebatur ex *Pieroni* conj. τέχε καὶ τρέφε. In *Plan.* λάβε καὶ τέχε. — 10. Verum patrem aliquando inveniet.

XLI. Lemma : πρὸς τινὰ πόρνην, χλευαστικόν. « Mulierem formosam, quam maritus nudam et male mulcatam ejecerat, consolatur, salubri consilio addito. Hoc quæque carmen, ut haud pauca istorum poetarum, et sophistarum epistolæ plurimæ, ex comædiæ quadam scena ductum videtur. » *Jac.* — 2. *Tibullus* I, el. 10, 59 :

Ah, lapis est ferrumque suam quicumque puellam Verberat.

« Καὶ οὐκ ἔδλεπεν; et oculis caruit? et cæcus fuit? Conf. ep. 43, 6. Alia promam ad XII, ep. 189. » *B.* — 4. Γίνωμε ον (ἔστί), fieri hoc solet; at *Boiss.*: « Ita scilicet evenit; ita esse factum concedo. » De qua dicendi formula dubitantes *Jacobsius* μοιχόν... κρηπτόμενν, latere volentem; *Heckerus* κληνόμενον, coll. ep. 54, 2. « Τέκνον, ut vernacula dicimus men enfant, ma fille. Conf. ep. 43, bis. Ac sic Latini. *Apuleius* *Met.* IX, p. 196: *Nihil triste de me tibi, fili, metuas.* » *B.* — 5 εἰ; τι; *Heckerus*; ἔ τι; *Jacobsius.* *Codex* solæce ὅταν ἰστί

XLII. Lemma : εἰς κόρνας (κόρναν Cod.). — 1. « Τὴν ἀφελῆ Suidas interpretatur τὴν ἀπόνηρον καὶ δωσίπυγον. Conf. ad XII, ep. 200. » B. Ausonius epigr. 39 :

Hanc volo quæ non volt; illam quæ volt ego nolo.

XLIII. Lemma : τοῦ αὐτοῦ ὁμοίως (ut ep. 41). — 1 ἐπὶ Plan.; ἐπ' ἄν Cod. — 2. « Quasi germanus Pythagoræ discipulus. Pythagoras enim οὐδεπώποτε ἐγνώσθη οὔτε διαγωγῶν, οὔτε ἀρροδισιάζων, οὔτε μεθυσθεῖς, ut Suidas ex Diog. L. VIII, 19. Præsertim autem Rufini ætate ii qui se Pythagoræ successores et discipulos existimari volebant, commercium cum mulieribus turpe putabant. V. Porphyr. De abstin. IV, 20. » Jac. — 3 κατατρίψεις Cod., quod nunc præsert Jac. in nott. mss., itemque Bothius. Edebatur ex Plan. κατατρίψεις. — 6 τον μὴ κέτι βλ. Cod.; μράει τον τὸ βλ. Plan., corr. Jacobs., qui annotat : « Indulgentem illi optat maritum et ad uxoris flagitia conniventem, qualem Juvenalis descripsit Sat. I, 56. »

XLIV. Lemma : εἰς τὰς ἑταίρας (Cod. τὴν ἑταίραν) Λέμβιον καὶ Κερκυρίων· εἰσι δὲ ταῦτα τὰ ὀνόματα μικρῶν καραβίων, πῶν παρ' ἡμῖν σανδαλίων. Navicularum species. « In codice Philaræ bis scribitur hoc epigramma, et primum Nicarcho tribuitur, deinde vero Rufino. » Chardon. — 3. Imitatur pseudo-Simonidem infra ep. 161, 5.

XLV. — 1 τὰ δ κέρμ. Brunckius; τὰ κέρμ. Cod. — 2. « Lusus est in nomine φύσιος, quæ intelligi potest natura arti opposita, intelligi nunc debet natura seu loca naturalia. De quo sensu H. Stephanus De latin. falso susp. p. 21, Elmenhorst. in Indice Apuleii. » B.

XLVI. Lemma : πρὸς ἑταίραν κατὰ πῦσιν καὶ ἀπόκρισιν. « In hoc epigramma commentatus sum ad Nicet. Eug. p. 158. Conf. ep. 101. » B. — 1, 2. Reiskii, Brunckii, Jacobsii explicationes aut conjecturas minime esse probabiles recte observat Heckerus, ipse hæc tentans : β. σὲ εἰ; α. μὴ πω τοῦτο; φίλος που δός. β. μήτε (sic Cod.) σύ. « Quum rogasset Philodemus mulierem, quo nomine appellanda esset, hæc non respondet, sed vicissim poetæ nomen scire cupit, ad quæ ille : « Ne me nomine meo appelles, amici nomen des », cui μήτε sibi optime convenit. Quum καλεῖν sit ὄνομα δίδοναι, omnino recte τοῦτο simpliciter verbo δός; adjicitur, substantivo ἐκαλεῖν repetito. » Rectissime ἠγῶτο τοῦτο dat poetæ; reliqua non nauci. Boiss. : « Olim φιλόσπουδος mihi significare videbatur, Impatiens sum moræ; scilicet volebam scribere φιλόσπουδος, vocabulum valde suspectum. Quod deinde μὴ γε σύ, pro μήτε συ. Aptius μὴδὲ σύ præcedentibus μὴ πω τοῦτο (ἐρωτήσης) φιλόσπουδος, quæ Chardo quoque poetæ tribuit, vertens : « Nondum de hac re (scil. de nomine meo) sollicita sis. Gallice : ne vas pas si vile en besogne sur cet article. » — 4 εἶτα πῶσον π. Valckenar. Diatr. Eur. p. 296. — 7. Καταμάνθων Reiskius ita accipit quasi puella amanti domicilium suum digito indicet. Si res Londini Parisiisve ageretur, metreticulam viro tabellam porrigere dixeris, in qua et nomen et mansio perscripta esset. » Jac. — 8. « Velim βέλγας vel θέλους. » B.

XLVII. Lemma : εἰς Θάλειαν τὴν ἐκτουτὴ ἑταίραν. — 2. « Scripto θαλερῆ poeta ludere voluit in nomen Θαλείας. — 3 μοι addidit Reiskius. Πέπλησαι ἀπελάω, πελάζω. Participium ejus perfecti exstat in Od. 12, 108 : Σκύλλης σκεπέφ πεπλημένως. » B. — 5 τάλας superscripto v Cod.

XLVIII. Lemma : εἰς κόρην ἑπαινος τοῦ κάλλους αὐτῆς. — 3. Αυγδινῆ, conf. ad ep. 13, 3. Varro ap. Jac. : *Collum procerum, fletum laxi marmoris*. — 4. « Primum hujus brevitatis exemplum fuerit ap. Hom. Od. B, 121 : τῶν οὔτις ὁμοῖα νοήματα Πηνελόπειῃ ἦδη. » Jac., plura addens p. 66. Boiss. citat VII, ep. 407, 9; IX, ep. 190, 3; Psellum Opusc. p. 51 : τὸν ἄδρα τοῖς Ἀυσιακοῖς καὶ Θεοκυδιεῖσι συγγράμμασι παραβάλλοντες, et multa alia, etiam latina Ovidii Trist. V, el. 5, 43; Martial. XII, 44; Orosium III, 18 : *sua opera patri præponentem*. — 5 πλοκάμισι Plan.; ἀκανθας (sic) Cod. « Notanda metaphora de canis. Est enim vocis ἀκάνθης; usus in omnibus rebus, quæ, ut minus gratæ, animum pungunt et sollicitant. » Jac. — 6 οὐδὲ Cod. a pr. m.

XLIX. Lemma : τοῦ δικαίου Γάλλου ἐπίγραμμα ἀδικώτατον. « Nomen fuit forsitan poetæ Αἰλίου vel Δαδίου Γάλλου [Reiskii ea conjectura], quod male scriptum male legit δικαίου glossator et addito articulo lusit opponens τοῦ δικαίου et ἀδικώτατον. Sic lusit in lemmate epigrammatis 55. Plurima similia collecta vide in mea nota ad Psellianum Μάκωντος τοῦ μανέντος p. 194. — 1. Chardo Rochett. qui hoc epigramma tractat Miscell. t. II, p. 328-331, habet τάχος pro τάμιστα (conf. ep. 184, 6) : ἡ τάχος τρισὶ λειτουργοῦσα πρὸς ἐν. Quod vix placet; nam quis illa legens non jungat statim adjectivo ἐν nomen τάχος? Jacobsii conjectura τέλος; est probabilis; probabilis et Toupii legentis λίχος, probabilior forsitan mea, scilicet νάχος. Est νάχος, δέρμα, σισύρα, pellis, loddix. » B. Ἡ δὲσι λ. Reiskius et Brunck. « Sed tres sunt : primus φιλοβροστίς (irrigator), qui partes superiores, τὰ ὑπὲρ τὴν νηδὺν, petit; alter legitima veneri licti ὑπὸ τῆς νηδύος; tertius denique τὰ ὀπίθεν sibi vindicat. » Jac. — 2 τῶι ὀπίθεν Cod., corr. Tyrwhittus, et ante eum Salmasius, unde legitur etiam in Philaræ codice. — 4. « Obscurum est μὴ κατέγω. Si festinas et, cum duobus veniens, metuis ne nimium circa vos tres morer, noli metuere; ne abstineas. Nam tribus non longiore tempore quam uni gratificari queo. Sunt verba Apuleii huc conferenda, Met. IX, p. 196 : *ut sine ulla controversia vel dissensione tribus nobis in uno conveniat lectulo*. » B. Est idem quod μὴ κάτεγε αὐταῶν : minime opus, etiamsi veneris tuis.

L. Tribuitur Rufino in adjectis Planudæ codici Barberino. — 1 μοι in Codice recentiore m. supra versum. — Bis hoc epigramma vertit Claudianus, ep. 89 :

Paupertas inæ sæva domat, dirusque Cupido :
Sed toleranda fames, non tolerandus amor.

Et ep. 90 :

Esuriens pauper telis incendor Amoris.
Inter utrumque malum diligo pauperiem.

LI. — « In nuptias clandestinas cum puella ipsi amanti ignota. Argumentum in dictionis gratiam fictum, qualia multa apud grammaticos. Quæsitivus auctor elegantiam in eo, quod primum versum ex singulis verbis, iisque trisyllabis præter ultimum, composuit; alterum autem hemistichium ex monosyllabis. » Jac. — 2. Ἡ θεός; Venus.

LII. Ex lemmate, εἰς Ἀρσινόην ἑταίραν Σωσιπάτρου, male intellecto *Sosipater* inter epigrammatographos re-latus erat, de qua re narrat Chardo Roch. Miscell. I, p. 114-116. — 1. De jurejurando loquitur ut de donario, nove, si sana est scriptura. Heckerus ὄρκον κοινὸν Ἐρωτὸς ἐθέλαμεν, collato θεῶν v. 4. Dativus Ἐρωτὸς non addubitatatus a Meinekio p. 78. Hermannus ad Orph. p. 767

"Ορχα κρινόν ἔρωσ' ἀνεθήκαμεν. Nominativus qui sequitur vim habet et affectum majorem quam qui esset in appositione ὄρχον. — 3 κενά θ' Bothius. — 4. « Οὐ φανερό, quandoquidem nulla *juris præsertim pama* Arsinoe nupuit, ut Horatius loquitur in simili re Carin. II, 8. Conf. Ovid. Amor. III, 3. — 5. Inauspicatas Arsinoe nuptias precatur, in quibus non carmina et voces bene auspicatæ, sed lamentationes audiantur, futura novis maritis mala præsa-gientes. » Jac. Κληῖδες, fores, auctoritatem aliam habere non videtur præter Hesychii glossam : ἐνίστα δὲ κληῖδες; αὐ θύραι παρὰ τὸ ἐπικλείεσθαι. Heckerus (post Jacobsium in Add. t. XII, p. 448 extrema) παρὰ φλησιν, qui θεῖον Sospatri intelligere videtur ad postes Arsinoe excubantibus, sicuti Boissonadius, qui sequenti versu μεψαμένον scripsit, de Sospatro. Edebatur μεψαμένον; e Reiskii conj., sed attissimum μεψάμενος; Codicis.

LIII. Lemma : εἰς Ἀριστονόην. Conf. ep. 193. « De puella in festo Adonidis inter plangentes eum mulieres visa. Jacobat enim Adonidis simulacrum ἐν καλύβῃ, pergula in thalami speciem exornata, mulieribus circa plantatum edentibus, κοπομέναις, quod proprium in hac re verbum. Aristoph. Lys. 395 : ἡ γυνὴ κόπτει θ' Ἀδωνίην φησιν. » Jac. — 1. Πιθάνῃ, conf. ep. 158, 1. Aspirate εἰλ' Ἀδωνίην Meinekius, quem v. p. 160, ut Codex alibi. — 4. Σύνπτου in Charonis cymba. Deinde « σύν metri causa divulgum a λαβῶν pronomini adhæsit, more satis antiquo, de quo Dorvill. ad Charit. I, 4, p. 228 Lys. » Chardo. Bothius σοί με, « ob tautologiam, » inquit. Codex ἀπαγον, quod correxit Jac. Adde quæ dicentur in epigrammate 193, iisdem fere verbis concepto.

LIV. Lemma : φιλάρια πρὸς ὁμοίους αὐτοῦ, πῶς δεῖ μετὰ γυναικί: ἐγκύμιονος συγκαθεύειν. « Ὁμοίους αὐτῷ ἀγορῆ. Paris., quod habet etiam Chardo, quem vide Miscell. I, p. 115. » B. — 1. Versus depravatus. Jacobsius γαστροβαρεῖ; προσοδῶν λέχος, « quod vereor ut sufficiat. » Meinek. Heckerus versus 2 κινῆθῃς, omnes λέχος de conjugate accipientes, quod in tali loco durissimum non aptis exemplis defensum ivit Heck. p. 40. Lenissime corrigi poterat πρὸς σὸν hoc modo : πρὸς σὸν λέχος, quod est homericum λέχρασε κίων. His scriptis repperi in schedis Jacobsii : « Fort. Μῆποτε γαστροβαρεῖ προσῶν, λέχος ἀκτιπρ. », ita quidem distincta. — 3. Rectissime Boissonadius : « Non puto κύμα esse pro κύμα, ob metaphoram sequentem, ἐρεσσομένης, σαλειομένου. Conf. epigr. sequentis versum 6. » Codex ὀλίγος (sic), et vocem μέγα inter lin. — 5. Nescias quare πρὶν (etiam Meinekius probatum) offenderit plures, qui Salmasianum πάλιν, vel Toupii περιστρέψα; revocant. Etiam Boiss. : « Πάλιν, proscripto πρὶν, est optima emendatio. »

LV. Lemma : εἰς Δωριδα τὴν πόρνην, πορνικώτατον. — 2 ἀφῆσιν optime Heckerus, et recipere non dubitavi ob simillima illa Ὀαριστύος Theocriteæ, 65 :

Ἦος οἱ μὲν γλοεροῖσιν λαϊόμενοι μελέεσσι
ἀλλήλοισι ψιδύριζον· ἀνίστατο φῶρος; εὐνή.

Codex ἄνεσιν, « quod non proprio sensu accipiendum; in toro enim res agitur; sed referendum ad ῥοδόπυγον : in ipsis, puta, Doridis artubus, floribus comparandis. » Jac. Ἀθίνιατος, conf. ep. 94. — 3. Διαβῆσα, ut eques. Describitur schema quod κίλπη appellatur, « et turpis Apuleius (Metam. II, p. 32) dixit *pendulum venerem*. Cui quum contraria sit in primo versu facta descriptio : ὑπὲρ λέγειν διατείνας, tenendum est primum distichum circa præ-ludia quædam ac velitationem amatorum versari. » B.

— 4 ἦνυσεν Codex; edebatur ἦνυσεν. « Δόλιον, stadium. Ruhnkenius (qui totum carmen illustravit Epist. crit. I, p. 71) comparat Lucret. IV, 1196 : *communia quærens Gaudia sollicitat spatium decurrere amoris*. Ap. Machonem Athen. XIII, p. 381, E, meretrix κέλητος; schemate usa καθιπάσειν dicitur. Ἀκλινέως, Hesychio interprete ἀρρεπῶς; in neutram partem inclinata, quippe firmiter equo inhærens. » Jac. Boiss. verit recta. — 5. « Jungo εὐλλα πορφόρεα, ut Reiskius et olim Jacobs., non ὀμυατ. Sunt εὐλλα πορφόρεα, rosæ folia. Conf. ep. 36, 6. » B. Nimirum in Palatina Jac. : « Ὀμματα πορφόρεα, nigri ocelli. Φύλλα, flores; v. Theocr. XI, 26. » Hermannus tentabat γύα pro φύλλα. — 6 ἀμφι σαλ. Cod. — 7. Tertullianus De anima c. 27 : *In illo ipso ultimo voluptatis æstu, quo genitalia virus expellitur, nonne aliquid de anima quoque sentimus exire, atque adeo marcescimus atque devigescimus, cum lucis detrimento*. Boiss. laudat Tafel. Dilucid. Pindar. p. 663.

LVI. Lemma : ποίφ κάλλει θηρεύεται, και τίσιν ἀλίσταται ἀνὴρ ὑπὸ τῶν γυναικῶν. — 3 λαοῖσιν Plan. Sed in *hirsutis* superciliis puellæ fere omnes offenderunt. Jacobsius conj. γαλαραστίν, « serenitas. Etym. M. : Γαλαρόν, ἰλαρόν, ἡδύ, πρῶον. τάσσεται δὲ ἐπὶ βλεμμάτων· και γαλαρωπό; ὁ γαλαρόν και ἐπιτερπὲς βλέπον. Serenitas autem præcipue circa supercilia sedet. Pindar. Pyth. 9, 65 : ἀγανῆ γλαρόν γελαῖας ὄρρη. » Heckerus λαραστίν, Geelius ῥαδινάισι. Piccolos ἰπαρασίσι vel ἰαμυρασίσι. Denique hæc Boissonadius : « Mirum encomium in puella λάσαι ὄρρη. Sed non audio glossatorem, qui de feminis in genere agi putat; puto equidem peculiarem ac sibi amicam poetam laudare puellam, quæ spissa habebat supercilia. » Etiam Piccolos defendit : « On peut supposer que, dans la pensée de l'auteur, ce mot avait un sens adouci, peut-être même *louangeur, tel, par ex., de celui de riche, bien nourri. On sait, du reste, qu'aujourd'hui même les sourcils épais sont regardés dans le Levant comme une beauté; aussi les femmes qui les ont trop fins tachent-elles d'y suppléer par la peinture.* » — 5. Ἐόυγες, quæ Plauto sororiantes. — 7 ὠστία Cod. Proverbialis locutio, e Platonis, ut videtur, ducta epigrammate VII, 100, 3. Junium Adag. IX, 33, citat Boiss. — 8. Μίθειοι, ion. et æd. pro Μιδεῖοι, de qua re Jac. p. 66, Meinek. Del. p. 165 seq.

LVII. Lemma : πρὸς τὸν Ἐρωτα. « Hoc distichon fragmentum esse majoris carminis non dubito. » Hecker. — 1 τρεχομένην Salmasius; Jacobsius χιραμένην, in notis mss. γ' ἰδομένην, ut παραύστη; χαιρεί τῇ λαμπηδόνι τοῦ πυρό; και προσπέτεται τοῖς λόγους (Ælian. XII, 8), unde μωρό; πυρῶστων μώρος apud Æschylum. Marcellus Comes τὴν πυρὶ τυρομένην. Heckerus τὴν περιηγομένην, quod velim explicasset. Si sanum est *νηχομένην*, hærebis in πολλάκι, pro quo *magis etiam; vehementius usque* postulat sententia. De re multis disputat Græfius p. 91 seqq., unde hæc habet : « Notum est animam sub for. a papilionis representatam in artis operibus frequentari. Talem igitur ψυχήν, veluti vivam animæ simulacrum, cogita ab Amore subjecta face torreri, et totam in igne natate : quæ imago non raro in antiquis monumentis occurrit. Ita illud *φρέεται* bene convenit. Nescio an huc pertineat signum pueri alati, abjectis arcu et phætra, et demissa face, sub cuius igne papilio prorepi, apud Sponium Miscell. p. 7, fig. 9. In eo signo evenit illud quod apud Meleagram ψυχή minatur. Deus ita eam flammis petiit, ut jam aufugerit : id est, qui eo sepulcro contigitur, infelici amore consumptus perit. Ceterum ut in

nostro epigrammate Amor papilionem, quæ anima est, igne torret, ita alibi per lusum torquet. » — 2 ἔχει Cod., corr. Reisk.

LVIII. Lemma : εἰς Ἔρωτα. — 1 τὸ κρύνον Cod., corr. Reisk. Superscriptum vocabulo γρ. τὸ κήρινον, emendandi conatu infelici, qualibus abundat Planudea. Est pro κρηγίως, i. e. ἀλγθώς. « Πορθεῖν de personis illustrat Lobeck. ad Sophoclea Aj. 1187 : κείνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπου. Euripides Peliasin fr. 5 : φίλους τε πορθεῖν. Pindar. Nem. IV, 42 et Dissen. Explic. ad Nem. III, 37. — Εἰς μὲν κένωσον, conf. ep. 158, 7 ; 268, 2, et quæ attuli similia ad Nicet. Eugen. p. 101. Lebrun, III, od. 24 : *O Venus, puis-je aimer sans cesse? Dois-je seul de ton flûs épuiser le carquois?* Waller : *Here Love takes stand, and, while she charms the ear, Empties his quiver on the listening deer.* In sanctiore argumento Joannes Chrys. t. I, p. 10 Matth. : *μυρία βελη δεχόμενος (Jobus), οὐκ ἐνεῖζου, ἀλλ' ἐκένωσε μὲν τοῦ διαβόλου τὴν βελοθήκην.* » B. — 4 ἔχει Cod., corr. Jac.

LIX. Lemma : ὁμοίως. Incerti est in Plan. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Bion. p. 87=396 ; illustravit Menag. ad Tassum p. 262. » B. — 1 ὄει Codex, et sic Meinek., recte verba distinguens p. 201. Vulgo ex Plan. : Φεύγειν δὴ τὸν Ἔρωτα κενὸς πόνος. Δὴ tenere malit Piccolos p. 3.

LX. Lemma : εἰς παρθένον λουομένην. — 1. « Χρῶσα, *pulchra*, ut in χρυσῆ Ἀφροδίτῃ, quocum arcte jungendum χρῶσι γαλακτοκαγεί, tenello ut *massa lactis modo alligati*, Martial. VIII, 64. » Jac. Aristænetus II, 7 : τοῦ στήνους τὰ μῆλα. Conf. ep. 62, 4. Boiss. — 3 εἰλ. Cod. Fateor me hæverere in ἀλλήλαις. — 4. « Conf. ep. 35, 8. Hæ imagines nihil habent venusti. Fuit virginis illius corpus obesa pinguitie completum, ferensque ad turpitudinem. — 5. Apuleius Metam. II, p. 32 : *paulisper etiam glabellum feminal rosea palmula potius obumbrans de industria quam tegens verecundia.* » B. — 6. Conf. ad epigr. 36, 8. « Falso Suidas : *περὶ αἰδοίου ἀνδρὸς ὁ λόγος.* In nomine Εὐρώτας respicitur ad originem vocis, repetendæ ab εὐρύς. Adduntur hæc a poeta in vituperium puellæ, ceterum formosæ, sed a nimio veneris usu εὐρωτώσης. De Ulyse similiter, sed in laudem, ut de viro, in Lusib. priap. LXX, 17 :

Hujus et Alcinoi mixta est filia membrum
Pronidenti ramo vis potuisse tegi. » Jac.

LXI. Lemma : εἰς Φιλίππην τὴν ἑταίραν. — 1 κόνδακα Cod. « In lusu κόνδαξ sive κόνταξ dicto palus ita jaciebatur, ut summo capite in terra humectata et emollita figeretur, idemque sic depectus alio deinde palo dejiciendus erat. Vincebat, ut par est, is qui palum et rectius defixerat et defixum citius everterat. Sic certe Pollux IX, 120, describit τὸν κωνδαλισμόν, quem a κόνδακι nihil discrepasse verisimile est. Κόνδαλοι enim paxilli sunt, sicut κόντα. In ea voce nequiores ludunt, ut in πάσσαλος Aristoph. Eccl. 1012, Eq. 374 seqq. » Jac. De ipso ludo poterit consuli Adryus Dict. ludorum in v. *Contomobole*. Boiss. Παίζων dictum videtur pro συμπαίζων, cujus usus exemplum aliud non habeo ; durissimum certe est in his mente supplere λέγων. — 2 ἐπόου, ut ποεῖν ep. 40, 4. Apographa quædam ἐδόκου, quod posuit Both. — 4 ἐπισταμένως præferam cum Heckerio. Sequens distichon quum a tribus viris sagacibus consensu judicaretur alienum ab hoc carmine, idem Heckerus ejusque ignarus Boissonadius sententiam explicantes recte defenderunt.

Hic : « Gloriat se, quum jam duodecies cum Philippa Veneri operatus esset, rursus postero die eundem numerum expleturum ; sed quum hæc postero die venisset, se vel eadem nocte illud facere potuisse dixit. » Boiss. : « Quandoquidem condacis ictus lusura et visura venis, utinam te ad alios alius conti ictus noctu feriendus invitavissem. » Vides ubi dissentiant duumviri optimi ; nequior Rufinus Heckeri. — 5 κελουμένη γ' in apogr. Guyeti. Vix ferendus hiatus. « Conf. Horat. Sat. I, 2, 121 : *neque cunctetur, quum est jussa, venire.* Dura initio verbi ἔλεγον omissio hic iterum occurrit, haud dubie ab ipso profecta Rufino. » Hech.

LXII. Lemma : εἰς ἀνώνομόν τινα γυναῖκα. — 1 τὸ κλόν ὁ χρόνος ; Cod., corr. Salmas. — 2 σώζεται Cod., ut antiqui et probi fere omnes. — 3 τὸ κάλλος ; Jacobsius ; τὸ κάλλον Codex, qui versu 5 κάλλος ; præbet ubi metrum obstat, ut ex hoc versu videri possit irrepississe. Quare recipere non dubitavi. — 4 ἡ ῥόδου Heckerus p. 35 ; vide ad ep. 36, 6. Codex ἡ ῥόδον, « quod omnino non scripsit Rufinus. Melius est οὐ ῥόδον : an verum, dubitari potest. — 5 ὦ scripsi ; ὦ Codex ; apographa quod editur ἄ. In fine Cod. κάλλος ; quod cum Brunnico mutavi in ἄθος. — 6 lacuna in Codice, addito ζε (ζήτει). Ad marginem recentiore manu ponuntur versus duo : primum,

ὅποτε πρωτόπλουν ἔτρεχε; ἤλικήν,

deinde, cum ἄλλως, ille quem recepi. Vix videtur esse Rufini, sed nolui lectorem lacuna remorari propterantem. » B. Versu 3-4 Bothius hariolabatur τὸ κοίλον τῶν ἰδανῶν μῆλων, in quibus non inficetum ἰδανῶν, i. e. εὐεῖδων, Callimachea vox.

LXIII. — 2. « Αἰτωλὴ quasi αἰτώσα, et Μῆδος quasi μηδός. Conf. XII, ep. 174, 3. Id manifestum est, et fere facetum ; sed esse etiam in Σικελῇ lusum, quasi σιός ἱκέλη, σικέλη, i. e. θεεταίλος, id mihi non persuasit vir doctus (Bothius ap. Jac. p. XXXIII) : nam lusum longius quaesitus est difficilior, et quem nemo fere intelligat, de quo saltem nemo fere possit cogitare. » B.

LXIV. Lemma : πρὸς τὸν Δία περὶ τοῦ Ἔρωτος. « Poeta amans, ut alter Prometheus, se Jovis arma contemnere ait præ Amoris potentia. » Jac. — 1 νεῖρας Cod., etiam alibi, et edidit Meinek. — 2. « Pro ἔσσειε χθονί. Πορφυρόντα, *atras nubes*. Cogitandum de Jove νεφεληγερέτῃ. » Jac. — 3, 4 μ' ἀρείης καὶ διαθῆς Plan. ; ἀφῆς ζῆν καὶ διαθῆς Suidas. « Si sanum est διαθείς, locus ejusmodi exemplis tutandus qualia attuli Comic. Græc. vol. IV, præf. p. 10. Nescio tamen an præstet κἄν διαθῆς. » Meinek. p. 106 — 5, 6. « Gallicis versibus hæc reddidit Longopetræus ad Theocr. p. 299. » B.

LXV. — 2 τῆς Ἐλένης Plan. Margo Pal. τὴν λίβ' (i. e. Λήδην). « Nunc *flava* dicitur, sed *Leda fuit nigra conspicienda coma*, si fides Ovidio Am. II, 4, 42. » B. — 3. Αὐτῶν pro τούτων.

LXVI. Lemma : εἰς Προδίκην ἐρωμένην. « Poeta quum puellam supplice prece ad lacrimas concitasset, et se jam voti damnatum iri existimaret, a lacrimante domo ejectus est. » Jac. Idem alibi observaverat in τῷ παραδόξῳ inesse acumen hujus poematii. Aliter sentiebat Heckerus, cujus en ipsa verba : « Ultimum vocabulum sine dubio corruptum ; nam quum sensus requirat significationem *amplectendi*, illo contrarium plane dicitur. Fortasse ὑπεξέλαβον sufficit, ex confusione frequentissima verbis

mutatis, sed lubentius reponerem ἡμᾶς χειρὶ περίε ἑλ-
βεν. »

LXVII. Lemma : εἰς κάλλος. In Plan. *Nicarcho* tri-
buitur.

LXVIII. Lemma in codice Parisino ap. Chardon. : εἰς
Ἔρωτα. Plan. *Lucillio* soli inscribit. — 1. « Περὶ γράφων.
Schol. Wech. ἐξάλειφον. Καὶ περιγράψαι, ἀποκτείναι· ἐπει
οὐ ἀποθανόντες περιγράφονται ἢ ἐξαίρουνται τῶν ἀρχαίων.
Conf. Ruhnk. ad Tim. p. 82, hoc ipsum epigramma tra-
ctans. » B. Simile Ausonii epigr. LXXIX :

Hoc quod amare vocant, misce aut dissolve, Cupido :
Aut neutrum flammis ure, vel ure duos.

LXIX. Lemma : εἰς Μαιονίδα κόρη. — 2 Μαιονίν Plan.
— 3 γυμνομένη Pal. — 4. « In verbis οὐ κάλλος ἐπὶ καλ-
λοσύνης; acumen a poeta quaesitum. » Jac.

LXX. Lemma : εἰς ἑταίραν εὐμορφον. — 2 εἰσαριανῶν, 4
φύλαι Codex, utrumque recte in Plan. « Rhianus fr. 1, 14
dixit εὐπικρον Ἀθήνην. Callimachus Lav. Pall. 5 : Οὐ ποτ'
Ἀθανασία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις. Ibi Spanh., coll. Eue-
lio Synt. de Minerva p. 124, et epigr. 94. In fine scripsi
φύλη, non, ut Grotius et alii, Φύλη. Et glossatoris mihi
favet lemma. Conf. ep. 21. » B.

LXXI. Lemma : σκωπτικὸν εἰς γυναῖκα Ζήνωνος. « Ru-
fino tribuit Brunnicius; mihi magis Palladæ ingenium spi-
rare videtur. » Jac. Et Boiss. : « Cum iis facio qui epi-
gramma Palladæ potius tribuunt; nam sic circa nomina
ludere amabat. » — 3. Ἀνσιμάχον, qui huic domestico
bello finem faciat. — 4. « Nomina propria nunc sunt pro
epithetis sumenda, uxoris quæ pugnam inchoat et viro
decertat, quæ est πρώτη ἐν μάχῃ, καὶ ἀνδρὶ μάχεται. » B.

LXXII. Lemma : τοῦ αὐτοῦ ἑπινοῦντος τὸν ἦρόν καὶ ἀνε-
τον βίον. « Hoc certe Palladæ est. » Jac. — 1 τρυφή βίος
Salmasius; Codex τρυφή βίος, quod revocabat Boiss., et
Chardonem quoque tenuisse video. — 3. Bothius distin-
guit ἄρτι χοροὶ στέφανοί τε, φιλαγθεῖς ἄρτι γυναῖκες. — 4.
Ἰάθω esse ut in φέρ' ἴδω, semet cohortantis, recte observat
Jac. « Ἰάθω pro futuro, quo sensu sæpissime id tempus
adhibent recentiores. Vid. not. ad Aristæm. I, 2, p. 258 ;
Has. ad Lyd. p. 316. » B.

LXXIII. Lemma : εἰς Ῥοδόκλειαν τινὰ ἑταίραν ὠραίαν.
καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐπιγράμμα 'Ρουφίνου. « Puellam lavantem
conspicatus, pro Venere eam habens, iram deæ deprecatur.
» Jac. — 1 ἡ omissum in Cod. — 4 μνήσῃ; et ἰδοῦσα
Cod., utrumque corr. Salmas. « Tiresiam, adspecta Mi-
nerva quæ lavabat, oculis fuisse orbatum narrat Calli-
machus Hymno in lavacra Palladis. Servius ad Virg. Ecl.
VIII, 102 : nolunt se videri numina nisi ex nimia
necessitate. In Euripidis Ione, adveniente Minerva, Φεύ-
γωμεν, ὦ τιχοῦσα, Ion ait, μὴ τὰ θαυμάσιον Ὀρώμεν, εἰ μὴ
καιρός; ἐσθ' ἡμᾶς ὄρα. Ibi Barnes., Musgrav. et Jodrell.
Adde Burger. in Epist. ad Galatas p. 222. Conf. IX, ep.
606, 625. » B. — 6 ἐνδύδουκα; in quibusdam apographis.

LXXIV. Lemma : τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτὴν Ῥοδόκλειαν.
« Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Theocr.
p. 132. » B. — 1 ἀνθεσι πλέζας, 2 δρεψάμενος; Plan.; αὐτὸς
Pal. « Abundat præpositio ante dativum ablativi vim
habentem. » Jac. — 3. « Illos flores in descriptionibus
jungere amabant. Libanius t. IV, p. 203 : ῥόδων ὀλίγων

καὶ ἰων καὶ κρίνων. Hom. Hymn. Cer. 6. Adde mea ad
Anecd. t. IV, p. 451. » B.

LXXV. Lemma : τοῦ αὐτοῦ Ῥουφίνου εἰς τινὰ παρθένον
φθαρείσαν ὑπ' αὐτοῦ. — 1 Ἀφροδίτῃ Scaliger et Huëtius ;
Ἀμμωνίην Ἀφροδίτην Codex et Plan., quod vertit Grotius,
et tenebat Chardo Roch., collato epigr. 102. — 2 Ἐφρέξεν
Cod. — 3 προσέπειται ἐπὶ ἐτόλμων Plan., male. Initio Bothius
αὐτῇ, quod fortasse verum. Εἰ ποτε καιρός, scil. ἦν. Mi-
reris Chardonem, palatinae lectionis ubique tenacissimum,
hic annotare : « Reposui εἰ ποτε καιρὸν ἐτόλμων. Soph.
Aj. 32 : καιρὸν ἐπέχεις. Eur. Hel. 487 : καιρὸν γὰρ οὐδὲν
(sic) ἤλθε. Pindar. Pyth. I, 57 : καιρὸν εἰ φθέγγειο. » Infra
ep. 112, 5 : καὶ καίξεν ὅτε καιρός, sc. ἦν. — 4. τὸν πόρον
Grotius et Jacobsius de amore accipiunt quem puella
sentiebat. Legens equidem intelligebam quod statim sequi-
tur, πολλὰ καμών. — 6. De indicativis vide Jacobs.
p. 69. Non eadem latini sermonis velocitas.

LXXVI. Lemma : εἰς πόρνην γράσασσαν, σκωπτικόν. —
1. Bothius conj. Αὐγῆ. — 3 πόλῃσι Plan., omittens ulti-
mum distichon. — 5 ῥυτῶδες; Cod. et τὸ inter lin.; corr.
Jacobs.

LXXVII. Lemma : εἰς τὰς τῶν γυναικῶν ὁμιλίαν. — 2
κόρον ἔσχεν Jacobsius ante Meinekium p. 223; χρονέσκειν
Cod. Perperam Salmas. φρονέσκειν.

LXXVIII. Lemma : εἰς Ἀγάθωνα τὸν μαθητὴν αὐτοῦ. Ha-
bet etiam Diog. L. III, 32, et Gellius N. A. XIX, 11.
« Gallice vertit Chardo Roch. Miscell. I, p. 209. » B. Bo-
thius : « Cave ob Agathonis mentionem hæc profecta
putes a Platone Socratico, quo sunt indigna. » De hac
quæstione vide Bergk. Lyric. p. 489 seq. et quos citat.
— 1 εἶχον Diog. — 2 ἦλθε γὰρ ἡλὺς ἔρω; (ἢ δυσέρως; Bergk.)
ὡς διαθεσομέναν (-ντ) cod. Gram. Anecd. Par. IV, p. 384.
« Multa sunt huc facientia in notis ad Aristæm. II, 19,
p. 720. Adde Barth. ad Claudian. p. 790; Gronov. Ob-
serv. III, 21; Medenb. Amœn. p. 4, et quem de ea re nou
putes consulendum, Sched. De diis Germ. p. 319. Conf.
ep. 255, 4. » B.

LXXIX. Lemma : εἰς ἑταίραν τινὰ δυσπιθῆ (δυσπειθῆ).
Item ap. Diog. L. III, 32. « Gallicis versibus reddidit
Longopetræus ad Theocr. p. 204. — 1. Malorum jactus in
amoris significationem vel e Virgilio notissimus. Notavi
multa ad Aristæm. I, 25, p. 563 et ad Philostr. Epist. 66,
p. 171. Conf. ep. 80, 96; IX, 606; Plan. 144. » B. Non
inmemor quod ad eund. Philostratum scripserat p. 105 :
« Vix placet ἐκούσα. Forsan ἔχουσα, noto idiotismo, ληρεῖς
ἔχων, φιλεῖς ἔχων, » ut postea rejecisse videatur. Bene
factum. Alleverat Piccolos : « Nil mutandum. Babrius :
ἦ; τίς οὐγ' ἐκὼν ἦρα; » — 3. Pro εἰ δὲ μισεῖς με, attico eu-
phemismo dixit εἰ δὲ νοεῖς ὃ μὴ γίνονται, at si sentis id
quod deus a me avertat (odium tuum). Ita Cod. a pr.
m. et Diog.; recens corrector Codici intulit μισεῖς, quod
fervide amplexus est Chardo, « νοεῖς insulsum atque in-
ficetum » esse pronuncians. Sed Heckerus quoque non
esse sana locum existimat, quo jure ab ipso percipere :
« Verbo μισεῖς reclamat metrum. Sed νοεῖς, quod Menag-
io corruptum visum est, æque minus aptum est; nam
ὃ μὴ γίνονται, ὃ μὴ τύχει, sunt avertendi formulæ, quibus
semper (!) ipsius infortunii, quod deprecatur aliquis, ad-
jicitur mentio. (Sequentur exempla.) Ab eo igitur, qui
Codicis lectionem adulteravit, non tam νοεῖς quam aliud
quoddam verbum, cujus μισεῖς est interpretamentum,
est obliteratum, fortasse ἔχθεις : εἰ δ' ἀρ', ὃ μὴ γίνονται',
ἔχθεις. Geelius, cui hoc longius a νοεῖς recedere vide-

batur, coniecit *δουσαι*, sed requiritur *odii* significatio amoris opposita, non *reprehendendi*, nec *vituperandi*. »

LXXX. Apud Diog. L. ibidem. In Plan. *Philodemo* tribuitur. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Theoc. p. 204. » B. Malum loquitur ab amante in Xanthippam missum. — 2. Clemens Alex. ap. Jac. : ἀμψω γὰρ μαραινέσθον καὶ τὸ ἄνθος καὶ τὸ κάλλος.

LXXXI. — 1. Ἡ τὰ ῥόδα, supplent *πωλοῦσα*, rectius fortasse *ἐχουσα*, *φέρουσα*, eleganti usu accusativi græci. — 2 ἢ τὰ ῥόδ', ἢ *σαυτήν* Hermannus, probante Jac. « Punctum posui post τὰ ῥόδα, ut fiat legitis mora. Verba ἢ *σαυτέρη* pronunciat emptor non continuo, sed relicto pauillo intervallo. Sic brevitatis syllabæ ultimæ, et hiatus, quod vitium gravius est, habebunt excusationem. » B.

LXXXII. Lemma : ἀδέσποτον εἰς βαλάνισσαν. Hoc epigramma cum sequentibus duobus in Plan. *Dionysio Sophistæ* tribuuntur. — 1 δῆποτε om. Cod. Bothius *ἐμπυρα*. — 2 πρὶν δ' ἔπ. Plan.

LXXXIII. Lemma : ἀδέσποτον εἰς ἐρωμένην. — 1 δῆ ad didit Jac.; σὺ δέ γε Plan.; καὶ σὺ στ. schol. Dionis Chrys. II, p. 556 Reisk. Deinde omnes *παρ' αὐγὰς*, quod correxerunt Schneidewinus et Ungerus; vide Thea. I, p. 289—90. *Ἰρραίερα* Meinekius p. 229, *παρ' ἀκτὰς* scribens, « in littore maris obambulans et frigoris caplandi gratia sinum auræ recipiendæ denudans. » Hermannus coniecit *παρὸς αὐγὰς*, coll. *παρὸς φῶς* Irs *Æsch.* Eum. 991. — 2 πνεύοντα Cod., alterum Plan.

LXXXIV. Lemma : ἀδέσποτον ὁμοίως. — 2 ἀραμένη Plan. et schol. Dionysii l. c. — In Grotianis adjunctum epigramma 35 capitis XV.

LXXXV. Lemma : εἰς τινὰ παρθένον μὴ πειθομένην. *Ade-spoton* ap. Planud. — 4 ὁστέα Cod.

LXXXVI. — 2. Ferendam puto repetitionem præpositionis, ab ipso forsitan poeta quaesitam. Boiss. : « Cui non displicebit repetita præpositio? Fortasse ἀπ' Ἐρωτος, quod propositi ad Psellum. Heinsius (vel Allatius) ἐπ' Ἐρ., *pejus*. » Brunckius ἐν ὠκυκτ.

LXXXVII. Lemma : εἰς Μελισσίδα (sic) τὴν ἑταίραν. In puellam flammam pectore conceptas male celantem. — 1 Μελισσίδα; Plan.; *μελισσίδας* Cod. — 2 *κέραρ'* Blomfield in Gloss. ad *Æsch.* Prom. 768, et alii; *κέραρην* libri. — 3. « Displicuit Brunckio *ἀστατος* post verbum *ἀστατέδουσα*. Miror tacuisse de nomine repetito *βάσις*, *βασίς*. » B. Bothius ponebat *ἀκρατέδουσα*. « Sensui aptissimum *ἀστατος*. Ducta imago a ventis *ἀστατοις*; quæ ad dubium animi statum significandum adhibetur ap. Philonem p. 54, A : *σπύριων καὶ κλονούμενος ἀεὶ καὶ πνεύματος τρόπον ἀστάτου ἀαρηρῶμενος*. » Jac. — 4. « Ἰοτυκίης vere dictum : cutis enim palpebræ inferioris, præsertim circa canthum, sulco nigricante et violaceo deprimitur. Metaphora nominis *τυκίης*: utimur qui dicimus *des yeux ballus*. » B. In latinis habes H. Stephani interpretationem.

LXXXVIII. — 2. ἡ σάου ἢ μ. Plan. Imitatur Ausonius Epigr. 80 :

Aut restringe ignem quo torreo, alme Dione,
Aut transire iube : vel face utramque parem.
ASTROLOGIA. I.

LXXXIX. Lemma : ἐρωτομανές. In Plan. *Ruflino* inscriptum. « Verum amorem in deformium puellarum desiderio cerni facete docet. — 3 *οίστρων* Plan., quod verbo *πεπορημένος* melius convenit. » Jac.

XC. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus et illustravit ad Bion. p. 365=30. » B. — 1. « Lusus hic inde pendet, quod vocabulum *μύρον* inter blanditias amantium est. Vide infra ep. 113, 3. Bion. I, 78 : *διλύσθω μύρα πάντα τὸ σον μύρον ὀλετ' Ἄδωνος*. » Jac.

XCI. « Similiter ineptit Philostratus Epist. 30 : *πέπομασά σοι στέφανον ῥόδων*, οὐ δὲ τιμῶν, καὶ τοῦτο μὲν γὰρ, ἀλλ' αὐτοῖς τι χαρίζομενος τοῖς ῥόδοις. » Jac.

XCII. Lemma : εἰς Ῥοδόπην τὴν ἑταίραν. « Gallice vertit Longopetræus ad Theoc. p. 117. » B. — 2. « Salutem reddit, non verbis, sed superciliis altius et cum fastu erectis. Est enim in voce ὄρρες superbiæ significatio. — 3 *προθυρῶν ὑπερεκκρ.* Cod.; *πρὸ θυρῶν ὑπερεκκρ.* Plan. Scripsi *ὑπερ*, propter rhythmum bucolicum. » Jac. — 6. « *Κἄν ὑμεῖς*, *et vos sallem*. Quo sensu *σærpius κἄν* apud recentiores præsertim. Conf. ep. 304. In Solonis fragm. 1 *κἄν* sic positum vindicat Hermann. ad Viger. p. 924: abunde illustrat Meinek. ad Menandrea p. 121 : *Ἐισέλθε κἄν νῦν*. » Boiss., ipse nubem exemplorum colligens ad Philostr. Epist. p. 97. Bothius *πέισετέ*, de quo etiam Jacobs. cogitaverat.

XCIII. Lemma : πρὸς Ἐρωτα. — 1. « Ὡπιδισμαὶ λογισμὸν, ratione tanquam scuto, ἔπλασ, me tueor. — 2. Pro vulgari *μόνος πρὸς μόνον*, vel *εἰς πρὸς ἕνα*. — 3 *συντελεύσεται* Plan., ex conjectura procul dubio, quod *συντίστασθαι* vulgo *opitulandi* sensu accipitur. Hoc loco autem *πugnandi* et *adversandi* significationem habet, ut *γνώμαι συνστενηκῆσαι*, *sententiæ contrariæ*, ap. Herodot. VII, 142. — 4. *Μόνος πρὸς δύο* proverbiale est. Liban. vol. I, p. 28, 10 : *δοῦν γὰρ ἕνα οὐκ εἶναι κρατεῖν οὐδὲ τὸν Ἡρακλῆα, τὴν παροιμίαν λέγειν*. » Jac.

XCIV. Lemma : εἰς Μελίτην ὥραιαν. (Sic Boiss. In Cod. ὥραι, quod alii perperam legebant ὥραϊον, *pulchrum* epigramma.) — 1. « *Χεῖρας*. Si aliunde constaret, Minervæ manus pro eximie pulchris fuisse habitas, hoc certe loco de pulchritudine accipere malis quam de dexteritate et peritia *Ἐργάνης*. » Jac. « Ego *χεῖρας* verterim fere *brachia* potius quam *manus*. Nam fuit Minerva *εὐπηνος*. Vide ep. 70 et notam. — 2. *Συρὰ Θέτιδος*, conf. ep. 48, 4. — 4 (ἡίδεος Cod., sed recte Plan.) *Ἀθάνατος*, conf. ep. 55, 2. Qui est in epigrammate Rufini voluptatis climax, illustratur collato Classico Valpyi Diario tom. XV, p. 214. » Boiss.

XCv. In marg. Cod. ω, i. e. ὥραϊον. In Planud. *Ruflino* tribuitur.

XCVI. — 2 ἦν γε Cod., corr. Huschk. et Græf., et *ἔ* jam est in supplemento codicis Barberini. Probabiliter Jacobsius cum hoc disticho conjungendum esse suspicatur quod inepte legitur ejusdem Meleagri in *μούση παιδικῆ*, XII, 113, ut hujusmodi poemation exeat :

Ἴδὼν ἔχεις τὸ φίλημα, τὰ δ' ὀμματα, Τιμάριον, πῦρ
ἦν ἐπίδης, καί τις ἦν δὲ θίγγης, δέδεκας·
καὶ τὸς Ἐρωτος πᾶνθ' ἐν αἰθέρι δέσμιος ἦλω,
ἀγρευθεὶς τοῖς σοῖς ὀμμασι, Τιμάριον.

XCVII. Comparat Jac. Theophyl. Simoc. Epist. 45 : οὐκ ἰσορροπον ἔχουσιν οἱ Ἴρωτες τὴν πλάστιγγα... εἰ μὲν οὖν ἔδεικνυσιν, θεοὶ μὴ κεκλήσθωσαν· εἰ δὲ τὴν προσηγορίαν οὐ φεῦδονται, καὶ τὰς ἀληθῆδονα· ἴμοι κατὰ δίκαιον μεριζήσωσαν.

XCVIII. In Plan. hoc distichon perperam subjicitur disticho Capitonis (ep. 67) et utrumque *Nicarcho* tribuitur. — 1. An ἔλας? — 2 ὧδε τόπον male Plan. Jac. confert Propertium II, el. 9, 18 : *Si pudor est, alio trajice tela tua.*

XCI. Lemma : εἰς γυναικᾶ ὀργηστρίδα (Cod. op) ἀδελον. « Suspiciantur viri docti scriptum esse in virum. Sed tum τὸν ὑπατον et τὸν μέσον scribi oportuit, et sic periiisset jocus, qui circa τὴν ὑπάτην chordam et τὴν μέσον versatur. Si factum in feminam, uterque epithetorum sensus reperitur. » B. Chardo in schedis hæc adscriptis : « Anonymus poeta Gallus :

Je voudrais bien, belle brunette,
voyant votre sein rondelet,
jouer dessus de l'épINETTE,
et au-dessous du flageolet. »

Addit idem in epistola quam Millerus mecum communicavit : « *Ce vieux poète a imité, sans le savoir, un distique de Méléagre. L'ὕπατη n'est autre que le sein qu'il faut simplement croquer, pulsare, jouer dessus de l'épINETTE, tandis qu'il cherche à délendre, χαλασαί, la corde du milieu, rigidam tentigine vulvam.* »

C Lemma : πρὸς τὸν μεμφομένον ὅτι ἐρῷ. — 1 μεμφοίτο Bothius; μίμφοίτο edd. — 2. « Oculos quasi visco unctos habens, et ipsos pulchris omnibus inhaerentes, et pulchra aucupantes. » Jac. — 3. « Aeneas Sylvius, Euryalo p. 665, in parili argumentatione nominibus novis utitur : *Scis quia nec sanctissimum David, nec sapientissimum Salomonem, nec Sampsonem fortissimum ista passio dimisit immunem.* » B. — 4 μαλακῶν scribit Bothius. « Ἀσίδον. Pluralis expectabatur : sequitur numerus attractionis quam vocant leges. » Jac. — 5 τοιοῦδε Cod.

CI. Lemma : ἀδέσποτον, κατὰ πῦσιν καὶ ἀπόκρισιν. « Philodemi esse carmen Schneiderus recte suspicatus est propter ep. 46 ; add. simile ejusdem ep. 308. Est colloquium Philodemi et ancillæ quæ meretricem aliquam comitatur. » Hecker. « Tractavit et vertit gallice Chardo Miscell. I, p. 255. Vide et mea ad Nicet. Eugen. p. 160, n. 1. — 1. Est κόρη dictum ad ancillam meretricis. De ancillarum ministerio in negotiis id genus legi possunt quæ notavi ad Aristen. p. 304 et 718. » B. Codex προσιοῦσα, correxit Jacobs. : *quæ* (in publicum) *prodit*, probante Hecker. — 3. « Codex ἐπιπέζειν ἔστι ζητεῖν. Recepti Jacobsii conjecturam. Conjecerat Dousa, idque Chardonii placuit : ἐπιπέζειν ἔστι; αἰτεῖ; δὲ τί; sed cur amator substitit in vocabulo imperfecta? an divinavit ancillam esse responsum inchoaturam per vocalem, ut prudens sic elisione vitaret hiatum? Novi esse poetarum locos qui mihi possent objici : novi quoque non danda esse e conjectura poetis menda. » B. In fine Cod. φέρει; τί, ut non raro librarij ubi τ: suum locum habet. Propertius : *Muneris equid habes?* — 4. Audita voce χρωσίον, statim amatorem sperare jubet ancilla. Jam ille monstrat quantum ferat, καὶ τόσον dicens; conspecto pretio prorsus contemnendo ancilla breviter : Οὐ δύνασαι, et abit. Aprica hæc, nec referam quæ commenti sunt Jac. p. 73 et Hecker. p. 46. Ille in notis mss. : « Fort. β. φέ-

ραι; τι χρωσίον; α. εὐρήματα· μὴ τόσον. β. οὐ δύναται » Plan. οὐ δύναμαι, quod reddit Grotius.

CII. Lemma : εἰς Διοκλίαν τὴν λογιώτατην. « Galliciis versibus reddidit Longopetræus ad Theocr. p. 327. — 1. Videbis, Marce, videbis alteram illam Venerem, paullo quidem graciliorem. Non displicet Huetii sententia dialogum esse statuentis. Etenim ὄψεαι, quod ipsum ad Marcum sese alloquentem apte refertur, ob mutationem orationis quæ est in pronominem μοι et verbo κείσομαι, jam fit durius. Si dialogus instituetur, persona erit respondentis ponenda ad verba ἀλλὰ καλοῖς ἦθσαι τερπομένην, calidius interrupto alterius sermone qui Diocleam carpebat. » B. Jacobs. malebat ὄλομαι, et ipsum ab Huetio propositum; in notis mss. autem hæc posuit : « Fort. distinguendum : Ἄφροδίτην ὄψεαι; εἰσωμ ἴδης? Tum sibi ipse respondet. » Male Plan. Ἄφροδίτης, et versu 3 γενήσεται : εἰ δὲ καθεὶνά. — 4 ψυχῆι; et ἐγγυτάται Cod. Glossator Wech. : ὡς ἐμποδῶν οὐσῆ; τῆ; παχύτης τοῦ τῆ ψυχῆ πλησιάζειν.

CIII. Lemma : εἰς Προδίκην. — 1. προδόκη Cod., ut ep. 12; in Plan. Προδίκη. Bothius : « Scribendum Ἄχρη τίνος, quum sequatur ἄχρη τίνος, repetitione emphatica. de qua Elmsleius ad Medeam 1240. » — 4. « Sensus est quem explicat Lucian. Merc. cond. § 7 : εἰ' ἔλαθον ἄμφω γηράσαντες, ἔξωροι γέννημοι, καὶ οὗτος τοῦ ἐρᾶν, κάκεινος τοῦ μεταδίδουσι. » Jac.

CIV. Lemma : εἰς Λυσιδίην. — 1. « Τὰ δίκτυα, vestera tenuissimum, quæ quum corpus male tegat, desiderium ipsa nuditate vehementius inflammat. Κακόσχολε, male me morans. Sic ap. Æsch. Agam. 193, πνοαὶ κακόσχοι. Nisi potius ludificationis ex petulantia notio inest, ut in κακοσχολεύεται » Jac. — 3. λεπτοστολιώμασι Cod., corr. Jacobs. cum Piersono, ferri tamen illud posse annotans ipse et Chardo. — 5. Χαρίεν. Jac. bene comparat Catullianum : *Hoc salsum esse putas?* — 6. « Τοῦτο dicebat protervus homo cum gestu. Sic vernacule pronome *σα* in lusibus id genus sunt qui abutuntur. » B.

CV. Lemma : εἰς Μινωρίαν (sic). In Plan. est ἀδέσποτον. — 1 edebatur Ἄλλος ὁ Μηνοφίλα λέγεται παρὰ μαχλάδι κόσμο;. « Revocavi Codicis [et Plan.] scripturam, quam critici mutaverunt. Erat ὁ Μηνοφίλα; κόσμο; inter faceta impuram mulierum dicta. » B. — 3 ἄλλ' ὅτι Plan. — 4. « Idem lusus circa nomen οὐρανός, *caelum* ac *palatum*, infra VI, ep. 17, 4. Hesychie οὐρανὸν καὶ τὸ ἀνδραῖον μορίον καὶ τὸ ἄστρον. Sunt δίδυμοι, Gemini celestes et testes. Conf. infra ep. 126, 6. » B. Jam a voce κόσμο;, versu 1, incipit lusus.

CVI. Lemma : εἰς παρθένον ὄραϊν. — 1. Alloquitur vultum, puellæ quam poeta deperit comitem. « Expressit homericum φίλη τροφός. Accedit quod μαῖα, τροφός, τιτύρῃ et similia in blanditiis habenda sunt, quibus utebantur etiam ii qui illarum alumni non essent. Quare in θρέπτεισα sine genitivo nihil offensionis. » Meinek. p. 140. — 2. δὴ τόσον conj. Meinek; ὀσμυρον vel δόσποτρον Jacobs. Editum optime tuetur Ungerus *Beitrage* p. 32. — 4. ἰδίην Cod., corr. Jac. Brunckius et Both. ἰδίην. « Sic vernacule diceret similis nugator : *vois comme je suis mon chemin.* De ἐπιβιβίωνων ἴχνεσι vide ad XII, ep. 84. — 6. Proverbium est gallicum : *un chien regarue bien un évêque.* » B.

CVII. Lemma : εἰς ἐταῖραν ὑπερήφανον. In Plan. est ἀδελον. — 1. Γινώσκω Cod. — 3. ἐρέβιζε Plan. — 5, 6. « Sic

Horatius : *Scopulis surdior Icarī voces audit*, Od. III, 7. Conf. Eurip. Med. 28. — 7. βαύζει; Plan. Ὦδε βαύζεις, gravis dictum : *jam tu, quod facis, plora solitudinem tuam.* Jac. — 8. ἡμεραι (superposita nota depravationis) .ιαδος; Cod.; ἡμεθα νηϊαδος Plan. *Naias*, nomen alius mulierculæ.

CVIII. Lemma : εἰς κόρην καλουμένην Πρώτην. — 1 δὲ vel δὲ σ' ὕστατον apographa quædam per interpolationem. — 3. γύναϊ in margine Cod. repetitum. — 4. ἀκρα Cod.; corr. Jacobs. in Delectu p. 147. — 5. σοί γ' ὄνομ' Hermannus et Jac. « Nihil mutandum videbatur, præsertim in hac versus sede. » B. Et conf. v. 2. — 6. Ἀπαντα δευτέρω, conf. ep. 170, 1. Τὼν ἐπὶ σοί, i. q. τῶν αὐθ.

CIX. Lemma : εἰς κόρην τινὰ καλουμένην Εὐρώπην. — 1. φεδηθῆς Cod., corr. Valckenarius. — 4. « Repete παρεούσαν. Ego Europam minoris habeo quam tu, Jupiter. » B.

CX. Lemma : εἰς δύο πόρνας, τὴν μὲν Λυσιδίκτην, τὴν δὲ Εἰςφάντην καλουμένην.

CXI. Lemma : εἰς κόρην τινὰ Τερεϊνὴν ὀνομαζομένην, κάλλος ἀμύχανον ἔχουσαν. — 3. « Τὸν μάκτιν. Conf. ep. 124, 6. Propertius II, el. 13, 59 : *Horum ego sum vales.* » B. — 4. καύματος; malit Jac.

CXII. Lemma : ὅτι ἐν νεότητι ἐρωτόληπτος; ὃν ἐν τῷ γίγξ μολίς ἐσωζήρησαι. — 3. « Ἐρρίφθω, scilicet ταῦτα παντα. — 4. Conf. XI, ep. 46, 4. » B. — 5. « Καὶ νῦν referendum ad præcedens alii. Tum junge : καὶ νῦν ἦνίκα ὀσιετὶ καιρός. » Jac. — 6. λοιπότερης Plan.

CXIII. Lemma : εἰς Σωικράτην πλούσιον ὄντα καὶ διὰ τὸ ἀκατάσχετον τῶν ἐρώτων πένθητα γεγόμενον. In Plan. *Philodemo* inscribitur, falso. — 2. « Ex Cratetis præcepto, fr. 1 : ἐρωτα παύει λιμός. » Jac. Conf. IX, ep. 197. Sequens distichon gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Bion. p. 31 = 366. » B. — 3. καλοῦσα Plan. Vide ad epigr. 90. — 4. νῦν τοι Plan.; seu Brunck. — 5. ἦς (pro εἰς) et ἦ (pro ἤ) Cod. Notus versus Homeri. — 6. « In hanc rem videsis quæ notavi ad Choricæ fragm. p. 294. » B.

CXIV. Lemma : εἰς κόρην βεβρύμισθον ἐν τῇ νεότητι, γράσασαν δὲ πῶσιν ὑποκύπτουσαν. In Plan. *Philodemo* tribuitur. — 1 φιλοσιτόνη τὸν Cod.; φιλήσιον ἢ Plan.; corr. Brunck. — 4. ἡλλάχθα; Plan.; ἤλακτα Cod., in quo post ζῶσιν distinctum. — 5. ποτε Heckerus, et est interr. gandi signum in Codice post ἀναιδῆς. Edebatur ποτὲ γίνεται ἄσις ἀναιδῆς, quod nunc præfero et malim fuisse relictum. Etiam alibi, ut ep. 130, 5, etc. perperam in Codice notatur interrogatio. Alian. N. A. I, 54 : ἀσιπιδος; ἀκούω μόνον ὄχημα ἀνατον εἶναι καὶ ἐπικουρίας κρείττον. « Putat Lacæpæus *aspidem* veterum speciem esse viperæ, viperam Ægyptiacam. Alii aliter. » B. — 6. οὐκ ἄλλως Plan.; σὶ καλῶς Cod., et in marg. glossa : ὅτι τὸ τῶν γυναικῶν ἰκλῶν; κἂν μικρόν ἤ, ἰσὸν ἐστὶν ἀσιπιδος; δῆγματι. « Exornavit poeta vulgarem locutionem : δῆγμα ἀσιπιδος; θανατηφόρον ἔστι. » Jac. Qui de sententia comparat locum simillimum Dionis Chrysost. Or. LXXIV, p. 397, 15.

CXV. Lemma : Φιλοδήμου γραμματικοῦ κολλὰς Δημοῦς ἐκίστητος, διὰ τοῦτο (cod. του) καὶ φιλοδήμου. « Philodemus nominis sui causam reddidit, quod sibi quasi fateat esset puellas Demodis nomine appellatas amare. » Jac. — 3. edebatur ὕτακῆς, de quo Paulsen. : « Litera τ in Codice

ita est incerta, ut τ an σ an π an ς sit, discernere nequeas. » Ὑσσιακῆς Boissonnadii, annotans : « De lectione Ὑσσιακῆς pro Ἀσσιακῆς, quod est in Plan. et vertit Grotius, monui ad Nicetam p. 53. Jacobsius edendum suavitè πάλιν αὐτ' ἱακῆς. » Chardo in Codice legēbat Ὑπιακῆς; et adscribit : « *Hyria* urbs fuit sub Heraclea Pontica, ut monet Steph. Byz. » — 6. ἔχει Plan.; ἔχοι Cod. « Ibidem significavi placere mihi quidem magis ἔχει (quam ἔχοι). Et ἔχει est in Tauchnitziana, forsàn casu, sed bono. » B.

CXVI. Lemma : ἐρωτικόν, ὅτι ὁ θῆλυς ἐρώς εὐάρμοστον, ὃ δ' ἀρῆν ἀνάρμοστον καὶ ἀπεθῆς. Ad ejusdem epigrammatis ultimum distichon pertinet quod sequenti epigrammati adscriptum in codice : ἐρωτομανῆς καὶ γέμον ἐσθῆδων (v. ad lemma ep. 35). — 5. « Idem remedium ab uxore sibi monstratum tanquam futile traduxit Martialis XI, 44. » Jac.

CXVII. — 1. « Poeta, ni fallor, respexit nomen pueri Κορηλίου, quod ab ἥλιος derivat, ut Meleager ludit in nomine Φανίου amasii, XII, ep. 87. » Jac. — 2 γιν. Cod., alterum Plan. « Pariter opponit πῦρ καὶ φῶς; Aristænetus I, 7 : τὸ τῶν ἀστῶν πῦρ μᾶλλον ἐστὶν ἢ φῶς. Conf. Philostr. Epist. 59, ubi citavi Mascaroneum : *Pour faire que ce qui est lumière dans l'esprit devienne feu dans la volonté!* Scriptor quidam : *Si les partis jettent feu l'un contre l'autre, ils jettent en même temps flamme et lumière pour le public.* Quod quidem est ineleganter et solece scriptum. » B.

CXVIII. Lemma : πρὸς τινὰ ἰρωμένην, ἔτινι καὶ ἀτέφανον ἐκ βόδων ἀπέστεινεν. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Theocr. p. 132. — 1. Proposui, post Huschkium, μύρον ὄσδε; ad Æneam Gaz. p. 207, citra necessitatem. » Boiss. « Si doricum ὄσδε; genuinum est, scribendum etiam ἀδῶπνευστε, ἀῶ, etc. Quanto jam lenior Planudis lectio εὐδῆς; quod et elegans est et sensum habet optimum. Suavia omnia et jucunda μύρον appellat veteres; ut μύρον εὐδῆν de suavissimo somno dicatur. » Jac. Quod recte, opinor, repudiabat Chardo. Expressit Grotius, ut pleraque planudea, quamquam aliquot locis habebat varietatem palatinam. — 4. ἡμέτερος; Plan.

CXIX. Lemma : εἰς τὴν αὐτοῦ ἰρωμένην Γέμειλλαν. — 3. Γέμειλλα Plan. — 4. Accusativi cum κοιμηθεῖς; jungendi.

CXX. Lemma : εἰς τὴν ἐαυτοῦ μοιχαλίδεα (sic) νυκτὸς; πρὸς αὐτὸν ἐιδούσαν. Quæ loquitur. — 2. « Ψακάδ; conf. VII, ep. 193, 8. In oraculo ap. Phlegontem c. 2, p. 142, pro vulgato ψεκάδες; φονικαὶ recipienda codicis lectio ψακάδες; φόνικα. — 4. Quum εὐδῶμεν et εὐδῆν videatur contrarium sententiæ, mutare fuerat animus in ἐρδῶμεν et ἐρδῆν. » B. Ἐν ἀπρήκτοις dictum pro ἀπρηκτοῖς, ut Phryne a philosopho ἀπρηκτος; ἀνίστη, narrante Diogene ap. Jacobs., qui recte desiderat ἀρα post τοῦνεκα, sed τοῖς; στυγέουσι conjicit improbabiliter. Vitium est in λαεύντες; pro quo requiritur lassī, velut καμώντες. Ovidius in notissima elegia : *lassi requievimus ambo.* Ac delenda videntur interrogationis nota; cum amara ironia mulier diei : *c'est pour cela que...* Heckerus casce λαεύντες; εὐδῶμεν, melius ἐπ' ἀπρήκτοις; ut Theocr. I, 51. Idem aliter cepit sententiam carminis : « Venerat illa clam viro nocte in tempesta per medias pluvias, *adeo ut tota madida et fessa Veneris gaudiis frui non potuerit.* »

CXXI. Lemma : εἰς Φιλένιον (sic) ἑταίρον ἑπίπαιος; θαυμάσιος. — 1. Φυαίτιον Plan.; φιλένιον Cod., sed recte 9.

versu 5. Φύλλον Brunck. cum Grotio. « Cantic. Cant. I, 5 : μελαίνᾳ εἶμι ἐγὼ καὶ καλῆ. Conf. ep. 210, 3. — 2 καὶ μνοῦ Codex. (Pollux X, 38 : εἰποις δ' ἂν οἶμαι καὶ γνοῦν καὶ μνοῦν ἐπὶ τῶν μαλακῶν.) Et sic Suidas in Μνοῦς ἢ ἄπαλῃ θρεῖ. Sed habet idem κἀμνοῦ (Plan. καὶ ἀμνοῦ) in Μαγώ- τερα, θελκτικώτερα. Hoc vertit Grotius, ac vehementer probabat Ruhnkenius; nam memorata, in Epist. ad Valcken. p. 51, lectione altera Suidæ καὶ μνοῦ, exclamat : « Incredibile hominis stuporem ! » Et vernacule sic loquimur. Scurrilis Scarro de comædo Rancuna : *il estoit doux comme un agneau*. Dalainval Schola Plebeiorum : *je veux l'amadouer, le rendre traitable, doux comme un mouton*. Sed quum in epigrammate non animus Philæni, sed corpus describitur, præferendum καὶ μνοῦ. » B. — 4. « Hoc dicit : pecuniam minime poscens, gratis sæpissime copiam corporis sui faciens. » Brunck. — 5. « Oportativus στέργομαι pro futuro, quod sæpius observavi in Simocattæ opusculis. » B. Quo nihil opus.

CXXII. Lemma : ἐπ' ἔρωτι παραινέσις. « Male olim id epigramma tributum fuit *Heliodoro*; de quo errore vide Chardonem Roch. Miscell. t. II, p. 19. » B. — 1, 2. Nondum sanatum est hoc distichon. Brunckius ex Salmasii vel Guyeti conj. εἶδαι ὅσα ἀμφοτέρω. Jacobsius εἶδ' ἀπ' ὄσων ἀμφοτέρων, *si tibi ab oculis etiam Megistocle videtur melior*. Nam distinguunt φέρτερος... κλεινοῦ, κούρε, Μεγιστοκλέους. In quibus Meinekio (p. 189) « permirum videtur nec nomen amati pueri a poeta esse appositum, et eum qui insidiatur illi, ipsi quoque appellari κούρον. Quo accedit quod ἀμφοτέρων nullam plane hoc loco vim habet et plane iners oculorum epitheton est. » Scribit :

Μὴ σὺ γέ μῃδ' εἶ τοὶ πολὺ φέρτερος εἶδ' ἀπ' ὄσων
Ἀμφοτέρως κλεινοῦ, Κῦρε, Μεγιστοκλέους.

Κῦρε etiam Chardonii placuisse video. Verum Heckerus jungit κλεινοῦ κούρε Μεγιστοκλέους, « qua paraphrasi enunciavit poeta filii nomen Μεγακλείδης. » Deinde defendit ἀμφοτέρων exemplo ὄραν ἀμφοτέροις aliisque haud aptioribus, sed subjungens conjecturam : πολὺ φίλερος ὄσων ἀμφοτέρων, collato Catullo CIII, 2 :

male dicere vitæ,
Ambobus mihi quæ carior est oculis.

*Pergit : « Sed ita εἶδεται parum aptum est, pro quo malim ἔδεται, hoc sensu : etiamsi tibi poetarum more ambobus oculis carior esse a te ipso dicatur pulcher ille juvenis. » Hæc memoravi ut in loco vehementer laborante. — 3. « Quæ venustate et pulchritudine conspiciuntur, ea Gratiarum manibus tractata dicuntur. Rhianus infra XII, ep. 38 : Ὁραὶ σοὶ Χαρίτιές τε κατὰ γλυκὺν γεῦσαν ἔλαιον. Theocritus I, 150 : Ὁρᾶν πεπλῦσθαι νιν ἐπὶ κρᾶναισι δοκησεῖς. » Jac. Deinde Codex ἀμφιδοναίης, « pro quo ἀμφιδονοίης proposueram ad Theoph. Simoc. Epist. 82, p. 321. » Boiss. Idemque Heckerus, « verbum aptissimum, sive imaginem desumptam putes ab apibus quæ circum flores vagantur, sive a culicibus aliisque ejus generis bestiis quæ flammam lucernæ circumvolitant. » Brunckius ἀμφιδουαίης, quod probant Meinek. et Both. — 5. « Conf. Anacreontis fr. 93 : ὤρᾳνε δὴ λίγη, πολλοῖσι γὰρ μέλει. » Heck.

CXXIII. Lemma : εἰς Καλλίστιον τὴν ἑταίρην. — 2. Boiss. comparat Propert. I, el. 30, 31 :

Donec diversas percurrens luna fenestras,
Luna moraturis sedula laminibus.

— 4. φθόμος (sic) ἀθανάτη Cod. Unde Jac. ἀθανάτη. Boiss. : « Malui vocativum scribere. » Reduxi ἀθανάτη inter duos vocativos Σελήνη. — 5. Ἡμέας pro ἐμῆ. Jac. comparat Ovid. Heroid. XVIII, 61 sqq.

CXXIV. Lemma : εἰς Λυσιδίχην παρθέον. — 1, 2. « De puella primum loquitur ut de rosæ flore, qui nondum totus e calyculo erupit, nondum decerpendus; unde ἕρος; deinde eandem comparat cum uva nondum matura nec nigricante. Puellares autem hæc veneres nunc primum efflorescere dicuntur, unde πρωτοβολῶν. Infra VIII, ep. 217 : ἤδη ἄσθος πρωτοβόλου. » Jac. — 3. « Τόξα θήγουσι, nam sunt sæpe poetis τόξα pro sagittis. Eurip. Ion. 524 : εἶσω τόξα πνευμένων λαθεῖν. » B., alia multa addens de re nota. Horatius Carm. II, od. 8, 14 : *Cupidio Semper ardentis acuens sagittas Cole cruenta*. — 4. « Τυρεσθαι de clandestinis ignibus, etiam amoris, ut XI, ep. 41; XII, ep. 63. » Jac. — 6 ἐγὼ πολλῆς Jac. « De μάντις conf. ad epigr. 111. Πυρκαϊῆς, conf. VII, ep. 217, 4. » B.

CXXV. Lemma : εἰς Κορίναν (sic) ἑταίραν. — 2 μελό- θεους Cod.; alterum Plan., qui deinde ἐπ' ἤθους, ut ipse Pal. a pr. m., nam « i post v est nigriori pigmento, diverso ductu. » Pauls. Χὼ μελ., *et notus ille ... De qua vi articuli v. Heindorf. ad Plat. Charmid. p. 62. Jac.* — 4. « Scortis vulgaribus duo oboli vel tres dabantur; etiam unus. Libani declamans meretrix quæ valedixerat vitæ liberiori : οὐκέτι δύο καὶ τριῶν ὄβολων τῷ προσόντι πιπράσκομαι. Philemon Adelpis : ἔχεις Ἐστυκώτας πω; ἢ οὐρα ἴσ' ἀνεφωγμένη. Εἰς ὄβολός. Diogenes Cynicus ap. Laert. VI, 4, quum cernebat mæchum fugientem, « Ὁ δούτο- χῆς, v. εἶπε, « πηλίκον κίνδυνον ὀδοῦ διαφυγεῖν ἰδύνασο; » Antipater fuit paulo liberalior, qui supra ep. 109 narravit Europam drachma esse venalem. Melius etiam se gessisse videtur Philodemus, qui, scripto epigr. 126, ultimam posteritatem docere voluit se quinque drachmas Lysianassæ dedisse, et qua conditione. Qui matronarum cupitor erat, carius peccabat. Noverat Philodemus iste, homo nequam, mæchum quendam qui periculosum et unum honestioris femine amplexum quinque talentis emebat. » B.

CXXVI. Lemma : τωθαστικὸν ἐπὶ τινι ἔρωντι σαπρῷ καὶ πολλὰ παρεχομένῳ ταῖς ἑταίραις. « Falso glossator primum distichon de meretricum sectatore interpretatus est. De mæcho agitur, qui in matronas insanit. Conf. Horat. Sat. I, 2, v. 38 seqq. » Jac. — 1 τῆ δεινα Cod. « Quod non potui servare. Scripsi ex usu τῆ δεινα. Fit quidem hiatus. Proposuit Jacobs. bene τῆ δεινα. [Quod in nott. mss. rejicere videretur.] — 2. Ellipticam formulam μὰ τὸν, scilicet θεόν, illustravi ad Theoph. Simoc. p. 178. Vid. Schæfer. Ellipsis in θεός, qui, hoc ipso Philodemum exemplo usus, ad hiatum τῆ δεινα ὁ δεινα non videtur offendisse. » B. — 3. δραγμαῖς ἐτὶ ἄυσ. Codex, corr. Brunck. — 4 πρὸς τῷ Cod., superposita nota depravationis. Jac. recte explicat *praterca*, ut πρὸς τούτοις.

CXXVII. Lemma : ἐπὶ παρθένῳ ἄλκιπῃ. — 3 στέρον Cod. — 4 περισσότερον Cod., corr. Meinek. Jacobsius conjecerat *περισσότερος, curiosior*. — 5 ἔλαθον Plan. « Si λάθον sit epitheton matris, fere ineptum est. Fere intelligam κείνης λάθον, ejus voces, ejusque in amplexu ganinitus, aptaque verba joco. » B. Mihi valde placet Jacobsii κλίνης ἀάλος, « illa *tremuli lecti agitatio et ambulatio*, ut loquitur Catullus VI, 9. » Husckkii in *Analectis litt.* p. 44 κλίνη λάλος. Utrum præferam incertus editam sc: i-

[Iuram reliqui — 6. Marg. Cod. : κοινὸς Ἑρμῆς παροιμία. » Apud Erasmus II, 1, 85, *Communis Mercurius.* » B.

CXXVIII. Lemma : εἰς ἑταίραν Ἀντιγόνην. — 1 Pro ἐπιμαίεας. Boiss. scribit μαστῶ δ' ἐπι. — 2. « Aristænetus I, 16 : περιλάτρην οὕτω προσφύσα μανικῶς, ὥστε μάλις ἀποσπᾶσα τὰ χεῖρα καὶ κατέρριπτον τὸ στόμα. » B. — 3 πρόσφρατα Heckerus ad epigr. 160, 1. — 4. « Τὰ λοιπὰ σιγῶ, vide ad epigr. 4, 6. Ruhnkenius Epist. ad Valck. p. 37 se nullo pacto concoquere posse ait istud ἐπιγράφετο. Sed conf. ep. 181, 12. » B. Et Pierson. ad Mœrin p. 442.

CXXIX. Lemma : εἰς πόρνην ὀρχηστρίδα. — 1 κατετέχοντος Bothius, ut ep. 132, 5, ubi v. Boiss. Quod fortasse recipiendum erat. — 2. « Plutarchus De educ. : τὸ δὴ λεγόμενον, εἰς ὀνύχων ἀπαλῶν ἀγαπᾶσαι τὰ τέχνα, ubi multa interpretes. » B. — 3. « Laudatur pantomima, quod omnes affectus artis ope præclare exprimat et imitetur. Ἐθαδίνεσθαι proprie dicuntur oratores affectu concitati. » Jac. — 5. « Copiose explicat hunc versum Salmas. ad Achill. Tat. p. 732=684 ed. Boden. » Schneid. — 6. « Laudatur quod nec senes respuat, in his quoque libidinis scintillas excitans. » Jac., qui bene comparat Martialis epigramma VI, 71 : *Edere lascivus etc.* — 7. Ἦρωτικῆς de impudicis oculis. « Κνίξει, conf. XI, ep. 73, 7. Ἦν ἐπιρρίψῃ τὸ σκελὸς conferam cum Tibullianis : *Puella nec jocosa te levi manus Fovebit, adprime tunc lucidum femur.* » B. Brunckius ἐπιρρίψῃ. « Est ῥίπτειν τὸ σκελὸς, metaphora ab arte saltatoria sumpta, nihil aliud quam Aristophaneum illud, Lys. 229 : πρὸς τὸν ὄρορον ἀνατείλει τὰ περισκά, vel ἁροσανίσθαι. » Chardo. — 8. Κορὴν de αἰδοῖα etiam Alexander Alex. 408. Jac. Vix monendum respici ad Herculeum.

CXXX. Lemma : Μακίου (sic a pr. m.; a correctore Μακίου) εἰς τὴν ἑταίραν Φιλαινίδα. — 1 ἡκαῖα Cod. a pr. m. — 4 εἰκόν Cod.; εἰπὸν Plan. — 5 Ζακρύεις; οὐ φῆς δέ; ita distinctum in Cod. — 6. In proverbium ferme abierunt Herodotea, ὧτα τυγχάνει ἀνθρώποισι ἰόντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν, I, 8.

CXXXI. Lemma : εἰς Ξανθίππην ὁμοίως. — 1 λαλιῆς et καπύου Cod., recte Plan. — 3, 4. « Plane huc facit Proterius II, el. 1, 75 :

... nec causam, nec apertos cernimus ictus,
Unde tamen veniant tot mala, cæca via est.

Τυρομένη, conf. ad ep. 124, 4. » Jac.

CXXXII. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν Ξανθίππην, μανίας μεσὴν καὶ θαυμαστικόν. Fallitur de Xanthippa, ut per se patet et ex v. 7. — 1 ὦ Cr dex per totum epigramma; ὦ recte Plan. — 2. « Κτενός. Psellus Opusculis p. 40 : ὁ γυναικίος κτεῖς οὕτω γὰρ ὀνομάζουσι τὴν αἰδῶ πεισχυόμενοι. Ibi not. » B. — 3 ὦμοιν Cod. sine ὦ. Synzesis statuenda videtur; aut cum Bothio delendum ὦ ante μαστῶν. — 5 καποχυσάου Plan. « Quod ferme prætulit Jac. [et Hecker.] : ego non item. Nam est in καχότεχνο; vituperium; et omnia laudat Philodemus, omnia admiratur. Adjectiva ex nomine et præpositione κατὰ composita abundantiam rei significant; vide Walck. Parerg. p. 52; Reisk. ad Constant. Porphyr. p. 527. Barkerus in Epist. crit. aliquot id genus vocabula tractavit. Est igitur καττεχνοτάτου *artificiosissimi*. — 6. Codex τῶν θυέμε. Quod varie fuit tentatum. Mihi corruptum verbum lectionem θυόμεναι, ex observatione facillimarum permutationum, facillime obtulit : *O ros quibus rapior, quibus quasi amens effero!* Sed

esse metricum vitium fateor, excusandum tamen exemplis non paucis similis in dipt. thong finali ante consonantem brevitas. Vide ad XV, ep. 31. » B. Sic μαραινόμεναι τῆς notavimus in Statyllo Flacco supra ep. 5, 3. Jacobsius τῶν θυμέμεθα, *quibus uror et ardeo*; constat autem terminationem θz fere superposito θ indicari in codd., ut una modo litera sit mutata. Heckerus, τῶν θυψ' ἢ ἐμ' ἐ φωναιῶν, « suada loquela qua me totum ussit. Hesych. : ἠύψαι, τυφῶσαι, et ἠύψατα ἠύψαι Etym. M. p. 458, 43. Clem. Alex. Str. V, 8, 49 : ἠύψαι τε τὸ κερυνῶ φέξει. » Hoc ceteris probabilius. — 7 ὀπιχί (cum nota depravationis) καὶ φλωρα Cod.; ὀπιχί καὶ φλωρὰ Plan. Recepti correctionem Heckeri, καὶ in κατῆ vertentis : « Et quænam intelligenda *Flora* monstravit Seidlerus ex Plutarcho, hetæra nempe Pomj eī ætate Romæ nobilissima, » et cetera, quæ disputat similiter Boissonadio, qui hæc : « In nomine φλωρα corrigendo critici sudant. Sustuli καὶ et nomen latinum *Flora* amicæ dedi Philodemi. In quo mihi verum vidisse videor, ob id etiam quod scortulum dicitur ὀπιχί. Fuit enim *opicus* appellatio qua Græci in Romanos recipere ridiculi causa utebantur. *Flora* igitur, ut Romana, erat Opica, nec Sapphus odaria cantillare bona erat; sed eam amabat Philodemus. Quidni? amavit Perseus homo Græcus barbaram mulierem ac plus quam barbaram, Andromedam Indam. Sed vocula καὶ mox producta nonnihil habet offensionis. » Grotius φλωρα vertit *flava*, quocum Jacobs. in nott. mss. confert « *flora lanugo*, id est flava, apud Pacuvium. » Bothius φλαύρα, referens ad ἄδουσα. — 8. Confer Ovidium Heroid. XV, 35, et Art. am. II, 643.

CXXXIII. Lemma : εἰς Ἡδύλλιον (sic) ἑταίραν. — 1 Jungo ὧμοσα σὸν γράτος. — 2 δὲ γελᾷ; Plan. — 3 πάντως κακό; Plan. non male, sed rectissime idem v. 4 ἐτέρην, ubi Pal. ἐτέρην, et versu 6 ὄρι', ubi Pal. ὄργι'.

CXXXIV. Lemma : Ποσιδίππου (sic solet Cod.) εἰς λάγυρον οἰνηράν. « Omissis rigidæ sapientiæ præceptis, goeta Baccho et Amori indulgere statuit. » Jac. — 1 Κέκροσι Cod., corr. Brunck. « Vasa et terra Attica (præsertim ex argilla Coliadis) ficta in laudatissimis olim fuerunt. Vide Dissen. Explic. ad Pind. Nem. X, 35. Conf. VII, ep. 455, 3. » B. — 2 βαίνα Cod., corr. Reiskius. « Συμβολικῆ de compositione quæ fiebat collatis symbolis. Terentius Andr. I, 1, 61 : *symbolam dedit*. Ibi Westerh. Conf. ep. 135, 4. — 3. Dicit videtur Zeno cygnus, non ob canitiam [quæ erat Reiskii sententia], sed ob eloquentiam. Et habuit Musam sibi faventem Cleanthes, cuius supersunt Hymnus et tetrastichum aureum : Ἄγου δὲ μ', ὦ Ζεῦ... » B. Erat Cleanthes *Zenonis auditor, quasi majorum gentium Stoicus*, ut loquitur Cic. Acad. IV, 126. — 4. « De amore γλυκοπικρῶ v. not. ad Aristæon. p. 659; intt. ad Musæi 166 : γλυκοπικρῶν ἐδέξατο κέντρον Ἑρώτων. Conf. et XII, ep. 109, 154. » B.

CXXXV. Lemma : εἰς λάγυρον ὁμοίως; οἰνηράν. Conferendum epigr. Marci Argentarii IX, 229. — 3 μουσῶν Cod. — 4. « Συμβολ., v. ad ep. præced., 2. — 5. Μεθύσεις, vino plena es; qui autem vino plenus, est ebrius. Lusus, alias frigidissimus, est in tali argumento ferendus, etiam fere bonus. — 6. Hunc usum verbi ἀξικεῖν illustravi ad Zachar. n. 42. » B.

CXXXVI. Lemma : εἰς κόρην Ἡλοδοῦραν, ἐρωτικόν. « Prima verba vertit et illustravit Longopetræus ad Theoc. p. 401. » B. Confer Callimachum XII, ep. 51. — 2 σὺ δ' ἄαρ. Heckerus; σὺν ἄαρ. Codex. Jac. conjecerat καὶ ἄαρ. « Quam sententiæ hient, propositi ad Simoc.

p. 307 : σὺν ἀρχῆτῳ τῆ γλ. Sed il est fere durius, etiam pro Meleagro, qui non ubique lævissimus est. » B. — 3. « Hinc apparet non tam infrequens fuisse quod tanquam exemplum rusticæ et ineptæ magnificentiæ commemorat Plutarchus Mor. p. 713, E : ἡ τοῦ μεγάλου βασιλέως μεγαλοφροσύνη πρὸς Ἀνταχίδαν τὸν Λάκωνα δεινῶς ἀπερόκαλος ἔβαν, καὶ ἀγροτικός, ὀπτηνικά ῥόδων καὶ κρόκου μεμιγμένων στέφανον εἰς μύρον βάψας ἐπεμψεν αὐτῷ, τὸ σύμφυτον καὶ ἴδιον καὶδὸν ἀποσῦσας καὶ καθυδρίσας τοῖς ἀνθρώποις. » Jac. Ad quæ recte Græfius p. 121 : « Idem comparat ep. 200 : οἱ μύρῳσιον ἔτι πνεύοντες; ἄλεξουσ; ... στέφανοι. At ἔτι satis ibi ostendit hæc sarta propterea tantum unguentum redoluisse, quia Alexo ea in capite unguentis madido gestaverat. Eadem ratio in Meleagri carmine obtinet. » — 5. « Monui ibidem pro vulgato κείνων legendum esse κείνη. Habet oculos rosa, si quidem plorat; sed non tam cernit acutum ut Heliodoram videat in aliena domo ludentem : amica abest, nec eam in sinu videt domini. Hiatūs nimius metus et verbum ἰσορᾶ in causa fuerunt cur κείνων corrigeretur. Ad ἰσορᾶ subaudio αὐτήν. » B. Servavi κείνων.

CXXXVII. Lemma : εἰς τὴν κῆρην, ὁμοίως. — 1, 2. « Heliodora triplex dea, quum et Veneris sit instar, et Gratia, et Suada, quæ ipsa est una Gratiarum. » Jac. — 2 ἀδὺ λόγου γαρῖτες; Cod., corr. Bentleius.

CXXXVIII. Lemma : εἰς Ἀθήνησιν κόρησιν, τραγῳδῶν. Athenium incendium Trojæ canens poetæ animus amore incenderat. — 1. Ἐμοὶ κακόν, non Trojanis. — 2 κείνη Cod. — 3. Οὐ δέισα; utcumque explicui in latinis. Aliter Piccolus : « Par les mots οὐ δέισα; Δαναῶν πόνον le poëte veut donner à entendre ὅτι δέκα ἐπιπέσει et compare sa bravoure à celle des héros grecs. » Aliter etiam Heckerus : « Simul cum Troja incendio absumptus sum, licet non per decem annos Græcorum expugnationem timuissem, i. e. licet Trojanus non essem. » Conjecturam οὐδένισα; quæ edebatur, Jacobsius delevit. Meineke p. 161 dubitater οὐδέ ἴσας, « ignarus decennis oppugnationis, quippe uno die expugnatus »; in quo Δαναῶν plane superfluum esse observat Heck.

CXXXIX. Lemma : εἰς Ζηνοσίλων τὴν κίθαροφόν. — 2 Ζηνοσίλων λίγαν ἀδὺ Cod; ζ. λίγει' ἀδὺ Plan.; λιγὺ κρέκεις Suidas in Κρέκειν, κυρίως τὸ τὴν κίθαρον κρούειν. « Recepi Græfii conjecturam ΝΑΙ ΠΑΝ pro ΑΙΓΙΑΝ. » Boiss. Jacobsius cum Schneidero λίαν ἀδὺ. Piccolus Ζηνοσίλων σειρήν, « cui glossator fortasse aliquis adscripserit ὡ λίγεια σειρήν. » Marcellus Comes λίγδην ἀδὺ, κρέκεις τε μ. — 4 κοῦδ' ὅσον Jacobsius valde probabiliter. — 5 ἡ γάρ Cod., corr. Wyttenb.; ἡ γάρ μιν μορᾶ βάλλει' πόθεν; Plan. Schol. in marg. Cod. : ὅτι ἡ μορᾶ βάλλει τὸν ποθὸν ἀφθαλμῶ διακόνῳ χρωμένη. — 6 πάντα πρὸς φ. Chardo; sed ceteri consensu Reiskium sequuntur post πάντα distinguentem. Grotius τί λέγω πάντα; quod probabat Boiss.

CXL. Lemma : εἰς κόρησιν Ζηνοσίλων. — 1 μούσαι Cod., sed puncto superposito alteri σ ut delendo. — 2 Καλὸς ἐρ' ἡνιόχῳ (sic Cod. et Plan. consensu) explicat Lennepius p. 249 : pulcher quando est in potestate aurigæ. Cui assentitur Jacobs. in nott. mss. Bothius ὕρ' ἡνιόχῳ, quod erat in Tourpii apographo. Boiss. et alii probant emendationem Græfii (quam apud Charдонem quoque video) κάλλος ὑπηνιόχῳ. « Quod ita vi diversa dictum ab ea de qua dixerunt Lehrs. Aristarch. p. 115 et Lobeck. ad Soph. Aj. 1105. Significat enim habens regens. » Hecker. I. p. 218. — 3. « Quinam ἀπένειμν? Id quæritur, et alii

aliud respondent. Puto esse sententiam : Μούσαι, Παιῶν, Ἔρωσ ἀπένειμάν σοι σκηπτρὰς Ἠλόων. Et cur? quia tres Gratiæ in te una tres adunarunt gratias; scilicet Μούσων cum lyra, Suadæ cum oratione prudenti, Amoris cum pulchritudine. » B. Similiter Jacobs. p. 81. Græfius p. 113 cum Hermanno supplebat εἰσι in primo disticho, et Χάριτες; subjectum dedit verbo ἀπένειμν, addens : « Ordo verborum paulo exquisitor obscuravit epigramma sic vere elegans. » Denique Heckerus l. c. hæc disticha epigrammati 195 præponenda putavit, ubi v. not.

CXLI. Lemma : εἰς Ἠλιοδώρην, ὁμοίως. « Nomen auctoris non adscriptum; sed recte Meleagro tribui in Plan., Heliodoræ nomen dubitare non patitur. — 1 νῆ τὸν Plan.; οὔσαι Cod. Imitatur Agathias ep. 292, 7, 8. » Jac. Quæ imitatio ostendit versu 2 intelligendum esse ἡ τὸ τῆ; κίθαρος φθίγγα. Lobeck. ad Aj. p. 332. — 2 λατρίῳ Cod., sed recte Plan.

CXLII. Lemma : εἰς στέφανον ῥόδων Διονυσίου. — 2. « Λίπεται, vincitur. Vide ad Ecphras. Eugen. p. 348. Sic ἀπολείπεσθαι ep. 257, 270. » Boiss. Qui ad Niceph. Chumnum p. 348 : « Sic instituenda syntaxis sententiæ non nitidissimæ : τίς λείπεται; ἡ ῥόδον, ὁ στέφανος, λείπεται Διονυσίου; ἡ Διονύσιος; αὐτός; ῥόδον δὲν, λείπεται στέφανου; ὁ στέφανος λείπεται. »

CXLIII. Lemma : εἰς ἕτερον στέφανον ῥόδων Ἠλιοδώρας. Meleagri nomen iterum suppeditavit Plan. — 2. « Τοῦ στέφανου στέφανος. Simili acuminie Philostratus a Jac. collatus, Epist. 29 extrema : περιθήσῃ δὲ οὐ σὺ τὰ ῥόδα, ἀλλ' αὐτὰ σὲ. » B.

CXLIV. Lemma : τοῦ αὐτοῦ εἰς κόρησιν Ζηνοσίλων ἔπαινος ἀπὸ τῶν ἀνθίων ἡ σύγκρισσις. « Verno tempore hoc epigr. concinnatum finge. » Jac. — 1 λευκὸν ἴον Plan. — 2. « Οὐρεσίφοιτα, quod ἐν οὐρεσιν οἰκοῦντα dicit Philostr. Imag. I, 9. Simili audacia IX, ep. 27, 24 : ποιῆν γιῶφ εὐαλοῖ γιῶφά θύουσαν, herbam per pratum virentem et illud implemtem. » Jac., quem vide p. 82. — 3. « Ἡ φίλεραστος Ζηνοσίλων non est pro vocativo, quod excidit viro d., sed nominativus unde τῆσθι pendet. » B. — 5 ἐπι Plan.; ἐπι Cod. « Φαιδῶρὰ γελᾶτε, de jucundo prati adspectu florumque splendore. » Jac.

CXLV. Lemma : εἰς στέφανον ἐκ ῥόδων πλακίνα ἐνεκεν κόρης τινός. « Vel loquitur puella, vel carmen hoc ad musam Stratonis relegandum. » Chardo. Hoc verum. Loquitur amator corollas, lacrimis suis irrigatas, ad pueri januam appendens. Jac. — 3 ἐρώτω (sic) Cod., alterum a correctore et in Plan. — 4 ἔταν οἶγ. Jacobs.; ὅτ' ἀνοίγομένη; Cod.; ὅτ' ἀνοίγ. Plan., ut edebatur. Vide in Cod. recentior in. ἡ ποίησι supra ultimam syll. deinceps αὐτόν. — 5. « Ἐμὸν ὑπέρον. Scriptor celeberrimus, de lacryma : orages du cœur, est-ce une goutte de votre pluie? » B. — 6 ἄκρυα πῆγ Plan., unde Dorvill. et Brunck. ἄκρυα τὰμὰ πῆγ. Locum simillimum Xenoph. Ephesii I, 9, comparavit Jac.

CXLVI. Lemma : εἰς τὴν γυναῖκα Πτολεμαίου Βερενίκην. — 2 κούραι in Cod. cum nota corruptelæ. « Si de viva Berenice hæc intelligitur, non perspicitur quomodo probabilis verborum interpretatio institui possit. Obscure et contorte Jac. Berenicen, ut adderetur Gratiis, formatam esse dicit deorum manibus, ideoque adhuc unguentis madere; deorum enim omnia esse fragrantia. His ambagibus non opus est, si de statua Berenices agi ponimus, quæ

revers ex officina sculptoris exierat. Unguentis statusas delibutas esse non ex hoc tantum loco discitur; conf. Anthe IX, ep. 144, de Veneris statua in littore maris posita: λιπαρὸν διαρκόμενον ἔστανον. » *Meinek.* Diatrib. in Callim. p. 290. — 3. ἀέζυγος; Cod., corr. Brunck. — 4. ἀπειρ and τ' αἰ Cod. Conf. IX, ep. 515.

CLVII. Lemma : εἰς στήρνον ἐκ βόδων δοθέντα Ἥλιο-
δώρα. — 1 ἀπαλοῖς Plan. — 6 ἀνθεβολῆ superposito εἰ
Cod. « In ἀνθεβολῆ cogitandum de honore φυλλοβολίας,
quem non homines solum, sed natura ipsa sponte sua
diis hominibusque colendis præstabat. De Fauno Horatius
Carm. III, od. 18, 14 : *spargit agrestes tibi silva frondes;*
ubi v. Mitscherl. » *Jac.* Et Boiss. ad Pachymer. p. 248.

CLVIII. Lemma : εἰς Ἥλιοδώραν.

CLIX. Lemma : εἰς Ζηνοφίαν. « In pictam Zenophilæ
imaginem scriptum videtur. » *Jac.* — 1 λαλίαν scribendum
erat; v. Thes.; λαλίαν Cod., λαλίην Plan., ἐταίρην uterque.
« Editi ἐταίραν. Revocavi ἐταίρην, et sic puto scripsisse
poetam, ne ter repetitus sonus an aures læderet. » *B.*
Scripsi ἐταίρων, quod Græfius suavit : « nam quæri pos-
test an hi poetæ puellam, quam a se adamantem carmine
celebrant, ἐταίραν vocare soliti sint. » — 3 ἄρ' (ἀν
apographum Barberinum) ἐτόιμος; ἀνὴρ Cod.; ἡ δ' ἐτόμος;
ἀνὴρ Plan. « Scripsi ἀνὴρ. [Item Bothius.] Intelligendum
de picture qui Zenophilæ a se pictam imaginem poetæ
dederat. » *B.* — 4 καυτήν τὴν Plan.

CL. Lemma : εἰς Νικῶν. — 3. « Φυλακῆ, monente Reiskio,
est prima vigilia, quæ ad mediam fere noctem
extendebatur. Ad id tempus mendacem puellam exspectans
somno denique aufertur (Horat. Sat. I, 5) : quare
lucernam, Veneris ministram, existitui iubet. » *Jac.*

CLI. Lemma : εἰς Ζηνοφίαν τὴν αὐτοῦ ἐρωμένην. —
2. « Κνώδαλα vocavit Nicander Ther. 759 tenues muscas.
Vide Cler. ad Axioch. p. 86, et Fischer. in Indice; item
notam ad VI, ep. 101. » *B.* — 3 sic Plan.; παρὰ δ' ἡσυχον
ἔστανον Cod., in quo ἔστανον aptis exemplis tuetur
Hecker. — 4 σαχροπρογάταια Cod. — 5. Paulasen. : « ante
versum 5 corruptionis nota, cum sigla in margine » quæ
ἔστι ostendere videtur. Codex καίτοι προσηκῆ (sic) τὴν
Plan. καὶ τί προσηκῆταιν. Ex quibus verum eruit Scalliger;
v. *Jac.* p. 83. In fine versus ἀτεγχοῖς Plan., ἀτεκνοῖ
Cod. — 6. Conf. ep. 165, 4.

CLII. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν, προαγωγῶν σταλέντος κώ-
ματος. « Ut in hoc poematio culex, sic apis amoris ministra
inter nympham et Rhæcum, ap. schol. Apoll. Rh. II,
477. » *Jac.* — 1 πταιῖς; Plan.; in Cod. cernitur πται σ,
« cum rasuræ vestigiis; » etiam in marg., ut videtur, γρ-
πταισ. — 4 εἰς πέτευ Plan.; ἰξ (sed prior litera ductu valde
simili compendio et) πετεύ Cod. — 6 κινῆσαι; Cod. —
7 ὀρῶ Piersson, Brunck. et alii; ὀραῖ; uterque codex,
quorum in talibus, ὀραῖ στέψω, nulla auctoritas. « Her-
culis ornamenta promittit culici, bellicosæ et gloriæ ap-
petenti bestię, qualem describit Æsop. Fab. 149 et
Achilles Tat. II, 22. » *Jac.*

CLIII. Lemma : εἰς Νικαρέτην. — 1 πόθοισι βεβλημένον
Cod. « Præ quo non dubitavi recipere, quam jam receperat
Brunckius [et Meinekus p. 18], Salmasii conjecturam
πόθοι; μεβλημένον. In codicibus sæpe sunt simillimæ li-
teræ β et μ, adeo ut possint confundi. Nihil est notius,
participij μεβλημένο; exempla vide VII, ep. 199; VIII,

ep. 148; IX, ep. 103, 531; et quæ innumera collegit Tafel.
Diluc. Pindar. p. 55. » *B.* Sed minime spernendum esse
πόθοισι βεβλημένον recte observat Heckerus, conferens
« ποθόβλητον πρόσωπον sæpe lectum ap. Nonnum, qui ab
antiquire poeta sumpsisse videatur. » Conf. Comm.
I, p. 230. Adeoque vox πικνά et distichon alterum faciunt
ut mihi quoque præstare videatur Codicis scriptura, im-
merito mutata. — 2 ὑφολόρων Cod., superscripto γρ. ὑψη-
λῶν. Correxerit Reiskius. « Quæ ex altis ædium fenestris
prospicatur Nicarete non erat, quod de ea dictum est,
meretrix, sed virgo seu mulier honestior. Apud Nicetam
Eugen. II, 69, Calligone virgo cum parentibus severis
habitans ἐκ θυρίδων se amatori videndam exhibet. » *B.* —
3. « Ἐμάρων. Dicere videtur, jam pueri illius desiderio
puellam pallescere et consumi. » *Jac.*

CLIV. Lusus in nomine *Tryphera*. — 1 νῆ τὴν νηξαμένην
Plan. — 2 μορφαῖ Cod. superposito η. *Tryphera* *Jac.* « No-
mini *Tryphera* relinquo Codicis accentum, ut ep. 185, 6.
Non omnia nomina propria retrahunt accentum. Vide ad
Christodor. 263. Lusus etiam est vividior scripto *Tryphera*
tryphera. » *B.*

CLV. Lemma : εἰς Ἥλιοδώραν. — 2 ἐπλασεν Cod., corr.
Salm.; ἐπίασεν αὐτὸς Ἐρωσ Plan., quod scripsisse Melea-
grum, potius quam illud, nemini non erit probabile.
« Sic plane Plutarch. Mor. p. 759, C : Κάτων ἔλεγε τὴν
ψυχὴν τοῦ ἐρώτος ἐνδοιατῆσθαι τῆ τοῦ ἐρωμένου. » *Jac.*

CLVI. Lemma : εἰς Ἀσκληπιάδα. — 1 & Cod. superposito
η, deinde χαλεποῖς, Plan. χαρικοῖς, « quod sæpenumero
usurpatur de mari et fluctibus, » *Jac.*, quem vide p. 85.
In fine Plan. male γαλήνοις. « Junge ὄμμασι χαρικοῖς, οἷα
Γαλήνης. Asclepias oculis cæreulis, quales Galene habet,
placido mari simillimis, omnes ad Amoris navigationem
pellicit. Notum est has mulierculas cum navigiis compa-
rari (ut supra ep. 44), quo totum carminis acumen nititur.
Helenæ φρόνημα νηέμου Γαίανας laudat Æschylus Agam.
735. » *Græf.* Tyrwhittus malebat οἷα Γαλήνην.

CLVII. Lemma : εἰς Ἥλιοδώραν. « Inter amantium ne-
quitias est *νίσια*, cujus vim, ad intimas usque medullas
pertendentem, poeta expertus, Heliodorus unguibus hanc
potentiam a Cupidine tributam fingit. » *Jac.* — 1 ἀνατραφεῖς
Cod., corr. Brunck. : *crevisi*, ut Callim. H. in Jov. 55.
— 2 ταύτας Cod., corr. Brunck.; deinde ἐς Cod., non εἰς.

CLVIII. Lemma : εἰς Ἐρμιόνην ἐταίραν. « Gallice red-
didit Larcher. Diss. de Venere p. 44. — 1. Πιθανῆ, conf.
ep. 53. » *B.* Ap. Brunckium Ἐρμιόνην ποτ' ἐγὼ πιθανῆ. —
2 ὡς Παιήνη malebat Passov. — 3 χρώσια Cod., sed ε inter
lin. Deinde δι' ὄλου ediderunt Reisk. et Ruhnken. Distin-
ctionem editorum διόλου δ' ἐγέγραπτο φιλει emendavit
Heckerus. Poemation sic imitatur Ausonius ep. 94 :

Punica turgentes redimibat zona papillas
Hermiones; zonæ textum elegion erat :
Qui legis hunc titulum, Paphie tibi mandat, ames me,
Exemploque meo neminem amare vetes.

CLIX. Lemma : εἰς Βοίδιον τὴν αὐλητρίδα. « Simonidis
esse dubito. Conf. ad ep. 161. Agitur de donariis, quæ
meretriculæ, mercatoribus et nautis probe emunctis,
nescio ubi dedicaverant. Hinc suspiceris *Hedyli* epigramma
esse, quem donaria quæ in Arsinoes templo sua ætate
visebantur, descripsisse constat. » *Jac.* *Asclepiadæ* tri-
buendum putat Bergk. Lyric. p. 924. « Auctorem Pseu-

dosimonidem vocat L. Dindorf. in Thes. v. Βαλάντιον. » B. Quos contra Hecker. I, p. 104, « vere Simonideum » iudicat. — 1 αὐλήρις Plan., sine art. « Γρο ἔρασται, i. e. ἐράσται, ἑπέραστοι, Brunckius haud aptissime correxit αὐ πόβ' ἑταίραι. Puellam meritoriam ἔραστὴν καὶ πρόχειρον γυναικα appellat Lucianus Philops. § 15. » Lobeck. Aj. p. 274, alia addens Paralip. I, p. 272. — 3 βαλάντιον Plan.

CLX. Lemma : εἰς Δημῶ τὴν ἑταίραν. — 1. « Pro ὑπὸ χρωτῶτα Græfius conjecit ὑπὸ χλαίνα, Jacobsius ὑπὸ λώπα, quod Hesych. explicat ἱμάτιον, περιδέρμα. Sed fortasse scribendum ὑπὸ γρωτῶτα, ut σύγγρωτα, et ep. 128, 3, χρωτῶτα λωπῶν ὑπὸ γρωτῶτα, pro edito πρὸς χρωτῶτα. » Hecker. « Τίς fatis fuit Judæus, cui frigida sabbata cordi, verbis Rutillii Itin. I, 389, ubi v. interrpr. Sed quod addit Rutillius, sed cor frigidius religione sua est, jam in sabbatarium illum non cadit. » Boiss. Ita Jacobsius quoque accepit, et Bothius, recte, ut nobis videtur. Aliter Græfius p. 110 : « Verum quum sic carmen non bene coeat, videndum ne alia interpretatio verior sit. Quid? si Demo Judæa fuisset, quæ sabbati religionem prætexens, ut Isidis sacra Romanæ mulieres, in alius viri complexu properabat. Jam πόθος σαδδατικὸς: satis iepide diceretur de desiderio sabbati sacra celebrandi, quum poeta simul ad amorem Demōis alluderet. Meleagrum Syrum amasse puellam legi Mosaicæ deditam, nihil certe absurdum habet. » — 4. Ψυχοῖς; ob jejuniū quod die sabbati agitur.

CLXI. Lemma : εἰ; Εὐρῶ καὶ Θαλά καὶ Βοϊτίον. Iterum scribitur in Codice cap. XI, post epigr. 9, ubi Simonidi tribuitur. Jacobs. : « Ejusdem est qui scripsit epigramma 159, » ubi vide. — 1. « Αἱ Διομήδους γραφαί. Allusione ad mythicas illas Diomedis equas. Schol. Aristoph. Eccl. 1029 : Διομήδεια : ὅτι Διομήδης ὁ Θρᾷξ, πόρνος : ἔχων θυγατέρας, τοὺς περιόντας ἔξενος ἐδίχατο αὐτάς συνεῖναι, ἕως οὗ πόρον σγῶσι καὶ ἀναλωθῶσιν οἱ ἄνδρες : ἃ; καὶ ὁ μῦθος ἱπποῦς ἀνθρωποπάγους εἶπεν. Adde Arsen. Viol. p. 181, v. Διομήδεις; ἀναγκη. » B. — 2 ὀλακῶδες Cod., v. ad I, ep. 92, 1. « Εἰκόσοφοι, nam communia illa navigia a multis subagitantur remigibus. Conf. ep. 204, 10. Grotii versionem vix intelligo. » B. Lepida sane appellatio meretricum in emporio negotiantium, ναυκλήρων ὀλακῶδες, ut poetæ mentem pervertere videatur Heckerus I, p. 105, qui scribit ναυκλήρου ὀλακῶδες εἰκοσάρου, ἄγιν... γυμνῶς ἐξέβαλον. — 3 ἄγιν Cod. hic, sed cap. XI, ἄγιν. Plan. ἄγιν. « Ἄγιν est in Hedyli epigrammate XI, 123. » Jac. Cod. hic ἐκαστη; sed recte altero loco. — 5. Eadem fere Nicærechus ep. 44, 3. « Sensus : omnis navigatio periculosa est : sed in ipsa quoque terra facies naufragium, nisi meretrices, Veneris piratas, vitaveris. » Jac. — 6 sic Cod. altero loco et Plan.; hic ἐχθρόταται, litera ρ erasa.

CLXII. Lemma : εἰς Φιλαινίον — 1. « Εἰς ὄνυχα. Vernacula formula non eleganti : jusqu'au bout des ongles. — 4. In meretricem aliud agens ac fere dormitans incidi, ut qui incautus latentem in herba serpentem calcas, et ipsum tetigisse Orcum mihi visus sum. » Boiss., scribens ἦδ' (Codex ἦ δ') ἔθιγόν τ' Ἄϊδα, ut olim Jacobsius, qui addebat : « τὴ post ἦδ' positum intendit, et etiam » Brunckius τὰϊδα. Bothius ἦδ' ἔθιγόν γ' Ἄϊδα. In Palatina Jacobsius proponit ἦ δ' ἔθιγ' εἰς αἰδα vel αἰδα, « ἔθιγε pro ἔδαξε. De meretrice poeta loquitur ut de aside, quæ imprudenter calcantem mortali vulnere læserit. » Meinek. p. 104, ἐπέδον τῆδ' ἔθιγόν τ' Ἄϊδα. Multo elegantius Piccolos, ἐπέδον, οἰδα θινῶν τ' Ἄϊδα. Per errorem Hecker. ἦ δ' ἔθιγ' ἄν τ' Ἄϊδα, « illa me Plutonis instar tetigit mortique tradidit. »

CLXIII. Lemma : εἰς Ἥλιοδώραν. — 3 ἦ Passovius; ἦ codd. In fine δυσόπιστον Brunckius; δὺσπιστον Cod.; δὺσπιστον Plan. « Tenendum est apes exempli loco haberi, quo probetur dulcissima quæque nonnihil amitudinis habere. Petronius p. 409 Burm. : Apes ideo pungunt, quia ubicumque dulces est, ibi et acidum invenies. Hinc Meleager φανταζέται apis similitudinem cum Heliodora sua. » Græfius. — 5. εἰπας ὦ Cod., correxit Græf.; τοῦτ' ἦν, τοῦτ' ὦ φ. Plan. In margine Cod. : μέλισσα ὑποσῆγος. Conf. ep. 152. — 6 σταίχε Cod. cum nota depravationis, et alia manu in στίγς mutatum.

CLXIV. — 1 οὐκ ἄλλον Cod. Meinek. p. 104, οὐκ ἄλλον, « languidius. Conjicio οὐκ ἄλα ἦν, ut non unam Noctem, sed Lunam quoque clare in caelo fulgentem obstetetur poeta. Confer incerti poetæ verba ap. Charis. IV, p. 254, coll. Næk. Opusc. I, p. 351 :

Luna, deſin quæ ſola vides perjuria vulgi,
Sed Cretea magis ſeu tu Dictynna vocaris,
Huc deſcende.

Et ἄλα ἦν emendavit, nisi memoria fallor, ante me Ungerus. » Hecker. Qui non hoc, sed σὲ γὰρ εὐκάλῃν sive εὐκλήν μαρτ. conjecerat Stud. VIII, coll. Theocr. II, 166 : ἀστέρας εὐκάλου κατ' ἀντογα νυκτός ὁπαδός, addens : « Lucrum ferminum εὐκλήν, non agnitus Arcadio p. 55, 13, sed e cod. redditum Apollonio Rh. II, 395 : εὐκλήνῃν ἐνευθίδων περὺρροσιν, et probatum Bultmanno Lexil. I, p. 143. » In fine versus οἴα μ' ὑβρίζει Salmasius; οἴαν (sic) ὑβρίζει Cod. — 2 φιλεξπάτης; Meinek. : « Ac ne φιλεξπάτης; requiras, vide Lobeck. Paralip. p. 269, cuius exemplis adde Meleagrum XII, ep. 81 : ψυχαπάτης... φλόγα. » Idem Lobeckius Rhematico p. 171, not., conjecit φιλορακαπατης. Codex οὐσαριλ' (sic) ἐξάπατης. Elebatur οὐσα φιλ' ἐξάπατης. Sed donec melius probetur ille, de quo Lobeck., « irrationalis » usus, cum Ungerō tenui φιλεξπάτης. — 3 ταῦτα Codd., corr. Brunck. — 4 σοὶ μεμψετ' ἐπ' ἐμοῖς Cod. Recepti emendationem Jacobsii in notis mss. prolatam; de ἐπ. posthac, aliquando, etiam Bothius cogitaverat. Idem sensisse Ungerum et exemplis probare nunc video. Brunckius σοὶ μεμψαίτ' ἐπ' ἐμοῖς; σῆσά τ' ποτ' ἐκ προθύροις; « et Buher. apographo, in quo tamen an ποτ' invenerit ambigo. » Chard. Meinek. μεμψαίτ' ἐμοῖς; σῆσά παρὰ πρ. « De optativo μεμψαίτα in singulari numero v. ad Euphorion. fr. 161. Usitatus quidem ἐπὶ θύραις; σῆσθαι, sed nec παρὰ θύραις; contra usum; v. Callimach. Ep. 73, 2, Paulum Silent. VI, ep. 71, 5, et ipsum Asclepiadem infra 189, 2. » Heckerus « unice verum » putat σοὶ μεμψαίτ' ἐπ' ἐμοῖς; σ. π. πρ., sed ἐμοῖς; eripi poetæ nemo non ferat inique.

CLXV. Lemma : εἰς Ἥλιοδώραν τὴν ἑταίραν. « Optat ut puellæ suæ, alium amplexu foventi, lucerna extincta et amante alio sopore oppresso, fructus amoris pereat. » Jac. — 1 λίσσεται Cod., sed recte v. 2. « Nox dicitur deorum mater respectu ad Hesiodi Theog. 107. — 3. Ἵπὸ χλαίνας, conf. 169, 3, not. ad Niret. Eugen. p. 120, Blomf. Gloss. ad Agam. 1077. » B. Hoc rusticantubernium facere dicit Petron. c. 11. Jac. Codex βεδιχόμενον, superposito σ. — 4. « Conf. ep. 197, 2; 151, 6; 172, 2; XII, ep. 63, 4; 536, 2. » B. Marcellus Comes ὀρακαπάτης requirebat. — 5 μὲν ὁ λόγος Brunck., frustra. Conf. ep. 7. — 6 Eudymion ὁ τὸν ἀτροπον ὑπὸν ἱπῶν Theocritō III, 49, ubi v. schol., et schol. Apoll. Rh. IV, 57. « Arsenius p. 233 : Ἐνδυμίωνος ὑπὸν καθύδατος ἐπὶ τῶν δ' ἔρωτα ὑπνιγῶν ἐπιπέθ' ὁ Ἵπνος; ἔρασθεῖς μετράκιου Ἐνδυμίωνος ἔτι καὶ νῦν κατέγειν αὐτῶν λέγεται κοιμώμενον. » B.

CLXVI. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν, θαυμασίον, ἐρωτός ἐμπίπτον. — 2 ὄρθων Cod., superposito ρ. In fine idem δακρυχαρῆ. « Recepta est conjectura [Salmasii vel Guyeti] δακρυχαρῆ, cui et favere videatur editores Thesauri. [Vide Græfium p. 122 seq.] Cogitavi de δακνοχαρῆ. δακνοχερῆ. » B. Brunckius δηζχαρῆ. « Conf. Kusterum ad Hesych. v. Δίκε, p. 878. » Chard. Græfius : « Ὀρθῶς σχολιοῦς Reiskius explicat *tortuosas, longas, tardas*. Videtur eo perspexisse, quod σχολίων, i. e. quidquid a recta via deflectit, longius est; ὄρθως igitur quum tardius appropinquat, quasi per ambages prodire videatur. Nimis arguta interpretatio. Σκολίων est etiam *pravum, subdolum, perfidum*, ut σχολιοφρων, σχολιὴ βουλή, etc. Quoniam autem qui per insomnem noctem curis agitantur (v. Theocr. XXI, 22 seqq.) se male haberi et velut illudi putant a tarda luce, recte ὄρθως dicit σχολιοῦς; illique κνίσματα δακρυχαρῆ tribuit. Vexat eum lux veluti iniqua et lacrimis ejus lætatur. Vide ep. 173, 1. » Heckerus conj. σοτιών, vertens « *clandestinorum*. » — 3 ἐμαῖ an ἐμαῖ in Codice sit obscurum. Deinde κοττι (cum nota depravationis) φίλημα, corr. Jacobs. Græfius κατὶ φ. — 4 ἐν εἰκασίᾳ Purgoldus Observ. crit. p. 289. Receperunt Græf. et Jac. Wyttenb. : εἰκασία· ὁμοίτης, Sic ep. 212, 4, τυπος. Codex ἐν οἰκασίᾳ. Heckerus ἐνοικεσία, « ut μετοικεσίῃ Leonidæ VII, ep. 73 1, 4, πανοικεσία, » etc. Ἐποικεσία margo apogr. Guyeti. Schneiderus ἐν κλασίᾳ, ἱερχάντε Wyttenb. — 5. « Dicit τὰ δάκρυα, definite, de lacrimis quas ipse discedens profudit : hæc sunt σύγκοιτα, *omnē ea cubantia*, quum aut vigilanti aut somnianti observantur. Deinde Wyttenb. voluit κάμ' ἀν ἐνετρον vel κάμ' γ' ὄνειρφ, quasi non idem insit vulgatis elegantius. Ὀνειτρον imaginem dicit in somniis representatam. Conf. XII, ep. 125. » Græf. Minus impeditum est et sanius sonat quod Heckerus scribit,

κάμ' ἐν ὄνειρφ

ψυγαπάτη στένοις ἀμπεθαλοῦσα φιλεῖ,

et debet fortasse recipi.

CLXVII. Lemma : καὶ αὐτὸ ἐρωτικόν. Poeta media nocte, imbre et ventis sævientibus, ferme ebrius ad anasii domum comissatur. — 1 τὸ addidit Brunckius. « Sed inauditum est τὸ τρίτον, quarto accedente. De qua re admonuit Geelius in Bibl. crit. nova III, p. 95, οἶνος corruptum esse statuens, ut in verbis οἶνος καὶ lateat epitheton ad ὄγος referendum, fortasse αἰνότατον : frigus autem infestissimum voluptati; at vinum, quod poetæ semper amori jungant, grave amori esse non posse. Verum intelligit τὴν μέθην, leniori vocabulo utens. » Hecker. Recte omnia; sed quum in ipsa verba vix cadat corruptelæ suspitio, distinxī post οἶνος. Nimirum quæ sequuntur, ventus boreas et platearum solitudo, quodammodo insunt memoratis ὕστατ' et νυκτὶ, quæ tum solito fuisse graviora et plus terroris habuisse his additis demonstratur. His scriptis Ott. Schneiderum video ut τὸ τρίτον ἄγος ἐρῶντι (sic emendat probabiliter) jungere οἶνον καὶ βορρην, « in tus ardorem ex vino, extra frigus boreæ, aqua vi utrumque compellens in amicæ amplexus. » Quod præferendum distinctioni a me positæ. Piccolos καὶ δὴ τρίτον. — 3 Μόσχος scribo cum Meinekio et Boissonadio, qui illius librum non viderat. Potest dici puella κελὸς μόσχος, sed hic lector quomodo scrire poterat puellam esse intelligendam? Ceterum duo disticha, 3-6, præclare sanavit Piccolus (1853) transpositione et optima conjectura; ante Piccolon meræ in his erant tenebræ. Codex et edd. :

ἄλλ' ὁ κελὸς μόσχος πλέον ἰσχυεν (sic) καὶ σὺ γὰρ οὕτως
ἤλυθες, οὐδὲ θύρην πρὸς μίαν ἡσυγάσας (sic).

Τῇ δὲ τοσαυτ' ἐβόησα βεβρεγμένο; ἄχρι τίνος, Ζεῦ,
Ζεῦ φίλε, σίγησον' καυτός ἐξ ἂν ἱμαθεῖς.

Voculis τῇ δὲ signum corruptelæ appositum in Codice. Transpositionem eandem ignotus Piccolus proposuerat Geistius, Annal. antiq. stud. 1844, m. Aug. p. 717, sed emendationem non perfecerat. — 4 σιγήσω Hermannus et Heckerus, qui sic disputat : « Scilicet amasius plura dicturus erat de vi amoris in homines insigni, per quam pericula nihil morantur, sed Jovem allocutus melius hæc taceri reputat, dicta quippe ad deum unum omnium hujus rei gnarum amorisque vim expertum. Emendationem plane firmat simillimum epigramma Callimachi XII, ep. 230. Futuro σιγήσω utuntur Archias IX, ep. 27, 4, Nonnus Dion. V, 497. » Miror σιγήσον tacito tenuisse Piccolon. Jacobsius vertit : *quiescas denique*, ut de pluvio Jove. — 5 τῷ δὲ scribendum erat, τῷ Μόσχω, ob v. 3. Sensisse videtur corrector Codicis. Jacobs. τῆδε, *ibi, tum*. Βεβρεγμένος de pluvia simul et vino intelligendum videri annotat Heck. Deinde αἱ Piccolos pro καὶ et sequenti versu ἤλυες pro ἤλυδες, egregie utrumque. Verum non « clausas fores offensidisse poetam » statuo, sed temulentum errare et nandum attigisse fores pueri. — 6 ἡσύχασας Brunck. et alii, qui puellam dici putant v. 3. Restat ut O. Schneideri interpretationem afferam epigrammatis quale legitur in Codice et edd., Annal. antiq. stud. 1843, m. Sept. p. 820 : « Mihi quidem in his nihil offensionis est præter ἐβόησα. Quod si mutes in ἐγὼ ὄησα et verbis καὶ σὺ γὰρ οὕτως; ἤλυδες; poetam parenthetice alloqui statuas τὸν καὶ ὄν μόσχον, hic erit ordo sententiarum : *Plus valuit apud puellam pulcher ille puer (nam is quoque eodem consilio huc venit), nec sensi totum me hic (τῆδε), dum eadem semper portæ astarem, madefactum esse : (hic quidem poeta videtur domum voluisse redire, sed impedit ardens amor; restans, sperans usque :) Quousque tandem, Jupiter, plues? siste pluviam, nam et ipse amoris vim expertus es. »*

CLXVIII. Lemma : ἐπ' ἐρωτὶ μαινομένη. — 3 πόνοις Cod., superposito ὅ ead. m., ut esset πόβοις. « Ἀπαυδῆσαι πόνοις dicuntur qui laboribus obruti spei renunciant. » Jac.

CLXIX. In Planud. ἀδέσποτον. « Gallicis versibus reddidit Longopetrus ad Theocr. p. 300. » B. — 2. Ελαρινὸν στέφανον Cod. et Plan. Jac. intelligit prata floribus picta. Quod non probabile. Verum tigitisse videtur Heckerus, qui citat Paucratem Athen. XV, p. 677, E, Oppian. Hal. III, 244, etc., ubi idem epitheton Zephyri, et Meleagræum IX, ep. 363, 10. — 3 ἡλεῖον (ἡλεσον?) Cod., in marg. ἡλυστον, quod edebatur. Plan. ἡδὲ δὲ καὶ ὀπόταν. — 4 recte Plan; αἰνεῖται Cod., cujus in margine positum ζῆται, ut corrector hoc epigramma non habuisse pro integro videatur. Nisi pertinet ζῆται ad vocem γλαῖνα (conf. ad ep. 165, 3), cui nota corruptelæ apposita.

CLXX. Lemma : εἰς ἐρωτά. — 1 τὰ δ' Codex, corr. Bentleius. — 3 τίνε δ' Cod., non τινὰ δ'. « Bentleius τὰν δ' ἄ, inmemor Callimachi Epigr. 20, 2 : οὐδὲ κελεύθω γαίρω τίς παλλοῦς ὡδὲ καὶ ὡδὲ φέρει. Mirus sane hic usus pronominis τίς pro ὅστις, sed Alexandrinis poetis tanto minus eripiendus, quum etiam Attici non prorsus quidem eodem, sed simili tamen modo pronomine illo usi esse reperiantur. » Meinek., quem v. pag. 94 seq. Sed in Callimacho, qui nunc ipsum mihi affertur, re denuo examinata p. 281 seq., vir eximius p. 309 Bentleium vere emendasse τὰν δ' ἄ judicat. In fine Cod. ἐ: ὡλησιν. — 4 κήνας τὰθεα Mei-

nek.; κήρατ' (cum nota corruptelæ) ἀνθεα Cod. Jam Reiskius κήρατ. « Pro muneribus Veneris rosam posuit, præstantissimum florem, Veneri sacrum. » Jac.

CLXXI. Lemma : εἰς Ζηνοφίλων. — 2 λιλίου codd. — 3 ἐμοῖς; γέιλαισι Plan., sine νῦν. Junge ὑποθέσις. — 4. « Osculanti- bus enim anima in labiis sedet; quod *animam labris deponere* dicit Propert. I, el. 13, 17. Conf. ep. 78. » Jac.

CLXXII. Lemma : εἰς Δρῶν τὴν αὐτοῦ ἐρωμίνην. — 2. Conf. Boiss. ad ep. 165, 4. — 3. Utinam cursu celeriter inverso ex Lucifero Hesperus fias! — 4 ὦ; γλ. Cod., correctum in apographis. — 5 ἐπ' Ἀλκμήτην Cod., corr. Reiskius. « Jovi via conversa te obtulisti tum, quum ille in Alcmenæ amplexibus tres noctes junxit. » Jac.

CLXXIII. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν Δημῶ. — 4 ἐπὶ χειρ- κακόν Cod., corr. Brunck. Jac. confert Ovidianum :

Noxque fuit præceps et cæptis invidi nostris.

CLXXIV. Lemma : εἰς Ζηνοφίλων. « Poeta videns dormientem Zenophilam optat ut loco Somni pulchros puellæ ocellis sibi licuisset intrare, deo hanc possessionem in- videns. Locus, juvenili venustate deus, unam e Gratis ceperat; unde profecto timendum erat, ne hujus quoque Gratia venustis oculis nimis se insinuaret. » Graf. p. 114. — 1. Θάλος, conf. ep. 194, 3. — 2 εὐπτερο; Salmas., male; v. Graf. Jacobs. citat Wernick. ad Triphiod. p. 131. « Etsi caream aliis. » Boiss. — 4. Pro κατέχων.

CLXXV. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν Ζηνοφίλων. « Puellam convivio et comissione noctem cum alio transegisse, quamvis negantem, certis signis arguit. » Jac. — 3 μνήμει δ' ἄγρυπνον ἰδοῦ scripsi audacter; μνήμει ἄγρυπνον μὲν ἰδοῦ Codex, in quibus plurima tentantur critici, nihil satis probabiliter. Δ exciderit ante ΑΠΡ. et μὲν huc aberraverit ad prius μνήμει suppleendum et aliquo modo suppletum. — 5 ἔσκαλται, conf. ep. 259, et Tibull. I, el. 10, 53. Ἀκόλαστα, n. anibus ἀκόλαστοις. — 8. Conf. Virgilio Copam inuit.

CLXXVI. Lemma : εἰς Ἔρωτα. — 1. Τὶ τὸ πλεόν; conf. ep. 83, 1. — 4. « Etiam nutritur, h. e. augetur. » Both. — 5 γλυκύτης Cod., sed recte in Plan. Boissonadius scribebat ἄρα, ann tans : « Non est necesse ut ἄρα, quum prima longam habet, circumflexe efferatur. »

CLXXVII. Lemma : εἰς Ἔρωτα, πῶτα τὰ ἰδιώματα τούτου. « Talis est proclamatio ap. Moschum Id. I, Ἔρω; δραπέτης; (infra IX, 440), et in Luciani *Fugliviis* § 27. » Jac. Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Mosch. p. 116=411; illustravit Menagius ad Tassum p. 114. Non fictum programma de servo fugitivo edidit e papyro Ægyptiaca et docte explicavit Letronius in Appendice Aristophanis Didactiani p. 14 seqq. B. — 2 ὄρθιος Græfius et vir d. in Museo Cantabr. vol. II, p. 315. — 3. Noli cum Heckerio scribere γλυκύπικρος. Melius idem in fine versus ἀταθής; posuit. Edebatur ἀπαμής; quod nunc vellem reliquisse; nam com:modam explicationem admittit. — 4. Conf. ep. 179, 3, et Boiss. ad ep. 178, 3. — 5. Plato Conviv. p. 178, B : γονεῖς Ἔρωτος οὐτ' εἰσὶν οὐτε λέγονται ὑπ' οὐδενός; οὐτε ἰδιώτου οὐτε ποιητοῦ. « Vid. ep. 180, 6; Antagoras ap. Diog. L. IV, 26, cum nota Jacobsii Anal. t. VII, p. 184; Barker. in Class. Diar. t. XIII, p. 172. » B. — 7 ἐσδράτε Cod. Bothius mavult ἐπιδράτε. — 9. « Περὶ πωλεόν, ut fera aliqua in lustris prætereuntibus insidias faciens. » B.

CLXXVIII. Lemma : ὁμοίω; ἐπε:γαστικόν; εἰς Ἐρωτα θαυμαστόν. « An ἐπιγαστικόν? Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Mosch. p. 116=413. » B. — 2 sic Ccd.; edebatur τὶ δ' ἐμοῖ. Conf. XII, ep. 68. — 3 θυεῖ Plan. « Nasum *simum* iudicium esse aiunt physiognomici libidinis et adulterii, ut est ab Aristotele, Adamantio, Melampode traditum; et importuna curiositas, versutiæ ac malitiæ, docente Joanne Mauropo inter meas ad Marimum notas p. 131 : ῥί; σιμὴ τὸν περίεργον καὶ ποικίλον καὶ πονηρὸν δηλοῖ. Sed in pueris, ut est Amor, nihil indicationi id genus poeta tribuisset, si Aristotells meminisset, qui Problem. XXXIV, 10, τὰ παιδία πάντα σιμὰ esse ait. Sed est σιμὸν nunc idem ac σιμὰ γελῶν, σιμὰ σεστ- ρῶ; epp. 177, 179, qui ridens naso suspendit adunco quos lesit. » B. — 5. « Πρὸς δ' ἐπὶ λοιπὸν ἀτρέπτον. Προ λοιπὸν, quod mirifice languet, succurrit significantius ληρὸν sive λήρον, id est ἀναίδει. Vide Apollon. Lex. t. II, p. 522. » Lobeck. ad Ajac. p. 159 ed. sec. Jacobs. : « In verbis πρὸς; δ' ἐπὶ λοιπὸν est abundantia quædam, familiaris sermonis negligentia tribuenda, qualia sunt μετὰ ταῦτα ὑστερον, ὡς ἀληθῶ; τῶ ὄντι, etc. » Deinde Codex ἀτρέπτον, Plan. ed. pr. ἀτρέπτον, « *pertinacem*, qui flecti nescit; multo rectius quam ἀτρέπτον (quod H. Steph. et Brunck. ediderunt), *imperterritum*. Nam illud apertius in reprehensione dicitur; hoc etiam ad laudem trahi potest. » Graf. p. 121. — 6. « Adeo est farum matri morigerus, ut ipsam sagittis ausus sit ferire. Vide not. ad Aristot. I, 8, p. 346. » B. — 7 τοι γὰρ πεπράσασται Ccd.; recte Plan. — 8 θέλω Plan. — 9 οὔτι σε πωλῶ Plan.

CLXXIX. Lemma : εἰς Ἔρωτα, περίεργον, ὠραῖον. — 2. « Theocritus XIII, 56 : μαιωτιστὶ εὐκαμπέα τόξα. Ibi de arcu Scythico mcnuī. » B. — 3. « Fortasse scribendum ελεῖω, ναί —, ut pœta, videns Amorem ridere, ab- rumpat orationem, additurus ναί τὴν Κύπριν, ut initio. » Graf. p. 85. Deinde Codex γελῶ; sed Plan. recte. « In sequentibus expressisse videtur Theocritum, XX, 13 : γέιλαι μνηθίζοισα... καὶ τὶ σεσαρὸ; καὶ σεβαρὸν μ' ἐγέλα- ξεν. » Jac. — 4. Σαρδόνιον, ut Hom. Od. Y, 302. Plan. σαρδόνιον. « De risu Sardonio v. ad Zachar. n. 397. Conf. Plan. ep. 86, 6. » B. Meleager γελῶ; potius scripsit. — 5 ἦ γὰρ Cod.; εἰ γὰρ Plan., corr. Scaliger. « Epitheto a deo ad alas translato, τὰ ὠκυπετα vocantur ποδηγὰ Πόθων, quia Amor, Cupidinum dux, ποδηγός; agnens præcedit. » Jac. — 7 παρ' οἴκων uterque cod., corr. Scaliger. De victoria *Cadmea*, id est ipsis victoribus pernicio- sa, multa paræmiographi. « Dixi ad Zachar. n. 44. » B. — 8 λύγχα (quod in codd. fere λύγχα scribitur) Ja- cobsius; λυγρὰ in utroque codice, sine sensu. Brunckius ἔρη; Boissonadius : « Qui vertit *orem consociare lupo*, Grotius videtur de eadem correctione cogitasse quam, ejus versionem ignorans, proposui et firmavi ad Zachar. p. 337 : ὡ; λύκον αἰπ-λίσις. Possit et scribi αἰπολίσις λύ- κων. » — 9. « Ἐπιλάθων, præter alas etiam *lataria* sun- et Mercurius, quo celerius aufugas. » Jac.

CLXXX. Lemma : εἰς τὸν Ἔρωτα, ὅτι μητέρα μὲν ἔχει τὴν Ἀφροδίτην, πατέρα δὲ οὐδ' ἓνα, πάντων δὲ γεμεῖ τῶν κκαῶν. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Theocr. p. 130. » B. Morum et ingenii Amoris causas; explicantur. Jac. — 1. Βροστοιγός; Martis epitheton ho- mericum. « Τόξ; vide ad ep. 124, 3. — 2. Αζμυρόν Sui- das veritit εὐαλον, εὐράπελον, καταπληκτικόν, τερπνόν, et hunc locum allegat. » B. Plan. πυκνὰ γελῶ;. — 4 ἤφαι- στου κοινή, 5 μηρὸ;...μήτηρ Plan. — 6 γενέτη; uterque Cod., sed in Pal. α superscriptum; deinde οὔτε τι; οὔτε τινός; quod corr. Jac. — 7 Ἠφ., 8 Ἄρεος Plan. « Βεῖη; repete ἔχει, licet aliud verbum sit interpositum. » Jac.

CLXXXI. Lemma : τούτο οὐκ ἐρωτικόν, ἀλλὰ καπηλικόν κτ: κωμου μεστόν « Elegans carmen et fere mimicum, sed valde corruptum. Pœta in convivii apparatu occupatus extenditur, quum servo nonnulla mandat, rationem eamtorum ab eo postulat, cum eo rixatur, etc. Jac. » — 1. Servum alloquitur. In nomine Καρίων, cujus prima producit, « media syllaba immutescit », quod verbo indicatum a Jacobso non. XII, p. 423, multis exemplis docet Heckerus p. 59 seq., sed cetera ejus in hunc versus immemorabilia. Κωλακας: quid sint, ignoratur. Salmas. : « Κωλάδας hic seu κωλακας, utrumque enim scribitur, intestinorum quid esse videtur et τῶ γολάδας: cognatum. » Boissonadius : « Verti quod habet apogr. Lips. ταςίων κωλάδας. Ruhnkenius, qui protulit id eigramma Epist. ad Valcken. p. 52, reperit τῶν καρῶν κωλάδας. Et Jacobsius conjecit facile καρῶν. Sed nemo dixit quid sint καρῶν κωλάδας; vel κωλακας. Adjectivum καρῶν videtur firmari ex paritate sequentis membri, κωλάδας τῶν καρῶν, στεφανῶν τῶν βοδίνων » Meinekius p. 106 : « Jacobsius tentat τῶν καρῶν ἤμιν λάβε σώρακον ἀλλ' ἐπὶ ἔξωθεν [in nott. mss. ἀλλ' ἄγε, ὀρέξω]. Sed nuce hic minus apte commemoratur. Non potest dubitari quum in verbis τῶν καρῶν servi nomen lateat. Possis Ζώπυρ' ἰών ἤμιν λάβε, vel Ζωπυρίων. Sed verum videtur Ζωαρίων, formatum ut Πουμαρίων, Τιμαρίων et alia id genus plura. In κωλακας autem non edulii nomen latere videtur, sed alius rei ad convivii luxuriam necessariae. Ad cœnam quæ requirebantur, ea jam erisse servum ex sequentibus intelligitur. Verba ἀλλὰ πόν' ἤξει nescio an scribenda sint ἀλλ' ἀποδείξει; vel ἀποδείξει. Quibus monet dominus servum ut delectos et eximios κωλακας afferat. » — 2. « Monuit glossator Codicis τῶνας esse ἀντι τὸ (sic) ἀπαξ. Ruhnkenio videbatur esse silentii nota. Equidem habui pro τὸ πᾶν vel τῶπιν. » B. Brunckius δ' ἀπόπαξ, Jac. in nott. mss. et Bothius τ' ἀπόπαξξ. Hesychio ἀπόπαξ est σύμπαν. « Scribendum potius τῶν βοδίνων δὲ τί πάξ; vel τῶν βοδίνων τὸ πάξ; Fingit poeta servum domini mandata deprecari et ut finem jussis faciat eum monere. Id qui facerent, uti poterant interjectione παξ, i. e. *ohe jam satis* est. Conf. Diphilum ap. Athen. II, p. 67, D. » Meinek. Reiskius conjecerat πέντε στεφανῶν, τῶν βοδίνων τίτορας; ut ep. 185, 4 seq. — 4. De Λαπίθης; convicio vide Thea. in Λαπίθης; et Δαπιστής, p. 112. — 5. Οὐδὲν servo dat Meinek., sed recte observare videtur Jacobs., neminem præter herum loqui. « Possis etiam οὐκ ἀδικαίεσ οὐδὲν; » Mein. Qui cum seqq. confert Alevidis fragmentum ap. Athen. III, p. 117, E. — 7 ἄλλος ὄνο Cod., quod optime correxit Meinek.: ὄνον Reisk. Propter lacunam margini Codicis ζήτει arripitum. — « Versum 8 intactum reliqui. In fine σχαδόνες haud dubium. [« Quod fuit in apographo Ruhnkenii. » B.] Favos autem cum ovis et placentis jungebat veteres in mensis secundis : hinc conjeci :

ὦτ', ἰάγως, σκόμβροι, σησμηίδες, σχαδόνες;

vel propius a ductibus σίσμαα καὶ σχαδόνες. » Jac. In notis mss. tentat initio νόγαλα (coll. Antiphane Athen. III, p. 47, D), κταις, σχ. Heckerus σθεσμοκας vertit in σταίς, μωρά καὶ σχ. « Sed ὦτα fortasse servari potest, si in fine superioris versus scriptum fuisse ponas πέντε θ' ὦτα, vel simile quid. Aures suillas in deliciis fuisse quum aliunde constat tum ex Alexide ap. Athen. III, p. 107, B. Reliqua recte emendavit Jac. » Meinek. — 9 ἀισχρόν (non αἰσχρόν) Cod. Αἰσχράν Brunck. « Αἰσχράν nomen est proprium unguentariæ, vel ejus cognomen quæ erat vultu deformi. Hinc malo Αἰσχράν scribere. Est Αἰσχρή nomen nutritricis infra VII, ep. 458. » B. — 10 μωρόποιον Cod. Ἀργυρεας, subaudi ληκύθου. — 11. « Εἰπέ δὲ σημεῖον, ut in

epigr. 213, 3 : *Dic quo signo quis te miserit agnoscat.* » B. Edehatur Βαχῶν, sed Codex βᾶχων, « quod certissimum est esse nomen proprium ejus qui loquitur. Dic, inquit, me illum esse Bacchonem qui nuper quinques illam deosculatus est. Ad πέντε confer Philodemum XI, ep. 30. » Meinek. Addit Heckerus : « Sed hæreo in ἐζήλησεν nude positio; corrigo Βαχῶν' ὅτι πέντε ἐζήλησεν, scil. Ἔσχρα. » Quod recepinus. — 12 κλίνη Piersonus aut Heringa; καινή Cod. De ceteris confer epigr. 128, 4; 5, 4.

CLXXXII. Lemma : ἐρωτικόν καὶ μανίας μεστόν. Auctore Wyttenbachio Bibl. crit. I, 2, p. 29, præfiximus huic epigrammati distichon quod legitur n. 187, idem commendantibus Mansone, Beckio, Græfio, Heckero. — 1 εἶπε Cod. et Plau., idemque ἐπίκτητα. Correxit Brunckius : « ἐπίκτητα φιλέιν, non amare ex animo, simulatum amorem præ se ferre. Cicero Ad Atticum VII, 1, § 5 : *Omnia illa prima, quæ etiam tuis literis in cælium ferebas, ἐπίκτητα fuerunt. Quam non est facilis virtus! quam vero difficilis ejus diuturna simulatio!* » Lobeckius Pathol. proleg. p. 519 præstare putabat « ἐπίκτητα, hoc est fugitiva, defunctoria et non ex animo oblata. » Dorcas, servæ nomen. — 3 ἰσοῦ πάλιν Cod., corr. Brunck. — 5 μὴ κέτι μέλειτε τοῦ Codex, corr. Salmasius. « Ut Dorcada mittit et revocat poeta, sic Voltarii Orosmanum suum Corasminum :

Cours chez elle à l'instant; va, vole, Corasmin.
Montre-lui cet écrit... ah! cher ami, demeure,
Demeure; il n'est pas temps.

— 7. Editur ex Codice μάλλον δ' ἐτι ληρῶ. Malui quod habet apographum Reiskianum μάλλον δὲ, τί ληρῶ; Jungo μάλλον δὲ μὴδὲν εἴπης. Formulam μάλλον δὲ tractavi ad Aristæm. I, 21, p. 523. Vide et Krabing. ad Synes. Ægypt. p. 216; Palair. Observv. p. 432. Tertullianus Apolog. c. 49 : *illi honorandi; nos irridendi, immo eo amplius et puniendi.* » B. — 9 τὰ ἀπαντα λέγειν Heckerus, ut τὰ ἀ κέρματα ep. 41, 1, et alia quæ citat. Codex μὴ εἰδέου τὰ πάντα λέγει. Reiskius (quem tacito sequitur Brunck.) μὴ εἰδέου σὺ τὰ π. λέγειν, Jacobs. τὰς (Both. τὰ γε) πάντα λέγειν, alii rursus aliter plura mutantæ. Ibid. Cod. τίς pro τί σε. — 10 σύν om. Codex, inter lineas suppletum.

CLXXXIII. Lemma : καὶ αὐτὸ κώμου καὶ καπηλίας (sic) μεστόν. « Convivium instruens poeta puerum mittit, qui majorem vini copiam potaturis apportet. » Jac. — 2 ερχον Cod. sine accentu et cum nota corruptelæ. Brunckius Χίον ἐν, quod adjectivum a Χίος; derivatum producit; sed v. Thea. v. Χίος, p. 1507, C, D. — 3. « Βαδίσα; vide ep. 185. Sed in τὸ πρῶτον subhæreo. Nam quid deinde dicit servulus, aut quid postea mittet ἀνοπολα Aristius? — 4 ἡμιδαξ Cod.; sed Suidas : ἡμιδαξ; πῖθος, ὁ τοῦ ἡμίσεως αὐτοῦ ἔνδειαν ἔχων, nostrum versus subjiciens. Jubetur Aristius semiplenum mittere ceramium; quod ceramium semiplenum continet congios duo et fere amplius, sitque id satis octo convivis. Vel corrupta verba sunt vel mutila. » B. Sed verba illa Suidæ absunt ab optimis quibusque codicibus, et delevit Gaisfordus. Versus ibi citatur sub ἡμιδαξ; ἡμίχαστος, cum ἡμίχαι, et ἐνεῖσι, prorsus ut est in Codice. Ex iis quæ disputavit Boissonadius, plane apparet recipiendum fuisse Salmasii emendationem ἀπεισι. Præterea intelligo : εἰπέ τῷ Ἀριστίῳ, τὸ πρῶτον (κεράμιον) πέμψαι αὐτὸν ἡμιδαξ.

CLXXXIV. Lemma : εἰς ἐπίσκοπον ἐταίρον. — 1 θεοῦδ'

(sic) Cod. Affectus plena aposiopesis. *Quid deos testes invocas?* — 2. « Conf. XII, ep. 237, 3. » B. — 3 πάλι Cod., v superposito. — 4 ὦ Cod., corr. Boiss. — 5 ὁ περιβλεπτός ἐκλειον Codex. « Recepti Bothii conjecturam; se Κλέων. » B. In eandem inciderat Charo Roch., cujus hanc reperio notam: « Acutissime viderunt Salmas. et Brunck. mœcho tribuendum esse τὸ περιβλεπτός: alias frigidum et putidum est. Mœchi autem nomen sub voce ἐκλειον mihi latere videtur, sic levissima mutatione restituendum: »

οὐχ ὁ περιβλεπτός σε Κλέων...κάν μή τι γ' ἀπειδω;

Nonne sane famosus ille Cleon te...etiāmsi ne tantillum quidem oculos a foribus tuis avertam, i. e. semper intentos habeam ad tuas fores, ne quis irrepat. » Jacobsius in notis mss.: « Fcrt. οὐχ ὁ περιβλεπτός σ'; ἐκλειον. *Nonne pulchellus ille...? audiōi enim.* » Minus probabilia Græsius p. 97. Pergit Boiss.: « Ad κάν μή potest subaudiri λείπας; αὐτόν, vel λήγης; αὐτόν δεχομένη, vel aliud quid. » In fine Codex τὸ (sic) ἀπειδω, correctum a viro docto anonymo a. 1812. — 8. Conf. ep. 178 extr.

CLXXXV. Lemma: ἐπὶ πόρῃν, ὀφώνιον. Reiskius corrigebat ἐπὶ παρασκευῇ ὀφώνιον. — 2. « De glaucisco, pisce incerto, vide Arterdium; Jacobs. ad Ælian. N. A. I, 16. De phyco, Jacobs. ibid. XII, 29. — 3 κύρα; καρίδα; Cod., corr. Jac. Si sit καρίς piscis crustaceus, vernacule dictus *salicoque* et *crevette*, epitheton κυρῆ aptissimum illius gibbositati esse videtur. De illo pisce vide ad Anecd. mea III, p. 441. » B. — 5 Θεουθόριον Reisk. « Neque δαιμόνους: αὐτὸν Toupio, neque πλόγμου; cum Reiskio addi potest: neutrum enim de corollis dici usitatum est. Neque omnino opus est ad βροίνους addi substantivum; oniffittur στεφανούς. Versus ita potius explendus videtur: ὁ βροίνους ἔξ πρόσλαδ' ἐπέϊγυο καὶ Τρωφ. » Meinek. p. 108. Cod. πρὸς λαβῆ. — 6 τρυπεράν Cod., quod servat Boiss.; conf. ad ep. 154, 2.

CLXXXVI. Lemma: εἰς Φιλαινίδα πόρῃν. — 1 πιθαῶς...δακρυοί Cod., corr. Reiskius; δακρυοίσι: Bothius, qui recte post Φιλαινί distinxit.

CLXXXVII. Vide ad ep. 182.

CLXXXVIII. Lemma: εἰς Ἐρωτα τοξότην. Sententia epigrammatis esse videtur: Nihil pecco in Amorem, dulcem deum; attamen amore prope pereō. Unde hoc? — en depreliendi noxiū: deus quem justum putabam, apparuit mortalī inīustus. Ulciscar; quis me accusabit? — 1 ἀδικῶ Plan. Γλυκύς, videlicet ἐστὶν ὁ Ἐρως. Recte Jac.: « Dulcis deus, » et matrem ipsam testatur, non sine ironia, tela ejus non semel expertam. Male Heckerus ad Leonidam refert: « ego, qui semper mitissima sum indole, cujus ipsam Venerem testem invoco, erga Amorem non sum inīustus. » — 3 ἡεμῶ δ' ἐπὶ θερμόν Plan. — 4. Ἀτρακτοῦ Suidas explicat βέλος; hoc loco usus. Commode Jac. meminit Thucydidi IV, 40. — 5. Huic versui lucem attulit Piccolos, primus tot interpretum memor proverbii εὔρε θεός τὸν ἀλιτρών, de quo schol. Theocr. X, 17: παρομοίαι εἰσὶ τὸ εὔρε θεός τὸν ἀλιτρών, καὶ τὸ εὔρε θεός τὸν αἵτιον.... τὸ δὲ εὔρε θεός τὸν ἀλιτρών λέγεται ἐπὶ τῶν ἐκδόντων δίκην τῆς ἀμαρτίας. Quod ingeniose invertit Leonidas: γῶ θνητὸς τὸν ἀλιτρών —, et subaudiendum relinquitur εὔρε, ut sit in proverbii, ἡ χάραξ τὴν ἀμπελον, ἡ χειρὶ τῶν χεῖρα (ep. 208), et aliis plurimis. Non debebat vir elegantissimus addere ἔγω. (Nunc demum video etiam

Ungerum *Beitr.* p. 31 meminisse proverbii illius, sed jungere γῶ θνητὸς τὸν ἀλιτρών τίσομαι.) Codex et Plan.: γῶ θνητὸς τὸν ἀλιτρών ἐσ ὡ κει: θνητὸς ὁ δαίμων. Improbabilia tentant Brunck., Lennep., alii. Heckerus: ἔφακε, vel, monente Ottone Schneidero, rectius εἰκεν θνητὸς ὁ δαίμων, pro θνητὸς ὄν, loco dativi, non raro usu. Quod probabilius visum iis quæ proposuerunt Meinekus p. 122: γῶ θνητὸς τὸν ἀλιτρών ἐ γῶ, κει θνητὸς (?) ὁ δαίμων τίσομαι. O. Schneiderus: κοῦ θνητὸς τὸν ἀλιτρών ἐσῶκε — ἀδμητος ὁ δαίμων — τίσοσθ', hac sententia: *Non poteram ego, mortalis homo, punire deum invictum*, de se loquens persona tertia, quam item cum prima jungunt Hom. II. E., 878, Aristoph. Lys. 42 seq., Thuc. I, 128. Denique Ungerus, comparans Platonica (Ἐρως) τύραννος ἔνδον ἐντικῶν Rep. IX, p. 573, D, et similia, sic scribit

γῶ θνητὸς τὸν ἀλιτρών — ἐσ ὡ κει θνητῶ ὁ δαίμων — τίσομαι: ἐγκλεισμῶ δ' ἐσσομ' ἀλεξόμενος.

— 6. Versum a multis tentatum distinctione sanavit Meinek., plaudenter Heckerus et Piccolo. Dudum annotaverat Boiss.: « Interrogationem feci sensu bono: *Ulciscar: reusne fuero, me si defendam?* » Lennepius conjecerat τίσομ' ἀνέγκλητος δ' ἐσσομ' ἀλεξόμενος.

CLXXXIX. In Plan. *Meleagro* inscribitur. — 1 μέσον δ' Heckerus, scil. χεῖμα: *media hiems condit Pleiadem*, cujus occasus mense decembris: ἐπιδύνη active, neutraliter aoristus ap. Hom. II. B, 413. Codex et Plan. μέσην δ', quod explicari non potest. Boissonadius: « Νῦε μικρῆ. Horatius Od. I, 25, 7: *Me tuo longam pereunte noctem*, ubi v. Bentl. et conf. Ovid. Am. I, el. 2, 3. Ad δύνη Jac. subaudit vῆξ. Subaudiri malim nomen ἥλιος: *medias inter Pleiadas occidit sol.* Hiems significatur. Hyginus Astron. II, 21: *In Pleiadum signo occidente sole hiems ostenditur.* Δύνη sic absolute positum exstare quidem non memini; sed est ἥλιος inter nomina quæ sæpe patiuntur ellipsin. — 2 νεῖσομαι Cod.; νεῖσσομαι Plan. — 3 καίνης Cod.; Ἐλένης Plan., ex manifesta interpolatione. Κλεινοῦ; Meinek. p. 105: « Simili errore Κλινῆ in libris Athenæi X, p. 425, E, quæ alio loco ab ipso Ath. vocatur Κλεινώ. » Heckerus Κλεινῆς, coll. varietate in Anytes epigrammate VII, 486, 1. « Scripsi Κύννης. Meretrix quædam nomine Κύννα memoratur in Vespis 1027. Vide Valcken. in Adoniaz. p. 361. Et id forte voluit Jacobsius, qui Κίννης proposuit. » B. In Palatinæ exemplo nobiscum communicato Jacobsius et asteriscum sustulit et conjecturas in margine positas. Bothius quoque: « Dele (inquit) asteriscum, quum nihil desit aut labore. » — 4. « Κύπρις arcu et sagittis armata ap. Theocr. XI, 15: ἔχων ὑποκάριον ἔλκος Κύπρις ἐκ μεγάλας, ἃ οἱ ἤπατι πᾶξε βέλεμον. Arcte jungenda ἀντηρὸν ἐκ πυρός, i. e. πυρίφλεκτον et ἀντηρὸν. » Jac.

CXC. Lemma: εἰς Ἐρωτα δριμύτατον. — 1 ἀκοίμητον τε Græsius, probabiliter, quamquam πολὺς πνέων conferri potest. — 2 ζῆλοι Plan.; ζήλιον Cod. « Κώμων πέλαος. Hæc ex antiquiore poeta petita esse colligere licet ex Cicerone de metaphoris agente in libro De oratore III, 41: *Nolo esse aut majus quam res postulet*, tempestas commissionatis; *aut minus*, commissatio tempestatis. » Jac. — 4. ἀποφόμεθα Cod. et Plan., sed in illo ἐ inter versus positum. « Scriptum est carmen in Trypheram, de qua supra questus est ep. 154. Hic *Scyllam* vocat, sive propter pericula in quæ in ejus consuetudine incurrebat, sive etiam propter rapacitatem. Præclare huc facit *Anaxilla* comici fragm. Neottida; v. 15:

Ἥ δὲ Νάνιον τί νυνί ἐπαφέρειν Σκύλλης δοκεῖ;
οὐ δὲ ἄποπνίξασ' ἑταίρους τὸν τρίτον θηρεύεται;
εἰ τι λαθεῖν; » *Jac.*

CXCI. Lemma : εἰς ἐταίρων ἄστων, ζηλότυπον καὶ μα-
νίος μεστόν. Poeta ad amicam comissatur, incertus num
puellam expectantem et vigilantem sit inventurus, an
cum alio cubantem. Postremo hoc cognito, coronam la-
rimis suis madefactam ad postes figit. Jacobs. citat
Clearchum ap. Athen. XV, p. 670, D : στεφανοῦσι τὰς
τῶν ἐρωμένων θύρας, ἧτοι τιμῆς χάριν, καθάπερ τινας
θεοὺ τὰ πρόθυρα ἢ οὐ τοῖς ἐρωμένοις, ἀλλὰ τῷ Ἐρωτὶ ποιού-
μενοι τὴν τῶν στεφάνων ἀνάθεσιν. — 1 φανοῦσα Cod.
— 2 Tibiam potius quam faciem esse intelligendam obser-
vat Jacobs. — 4. ἀπὸ δαομένην Cod.; ἀποκλαομένην Husch-
kius, quod receperunt Græfius et Boiss.; ἀποδουρομένην
Jacobsius; ἐπαραιομένην Salmas. et Brunck. — 5. In his
nullum esse nexum cum sequentibus recte observavit Græ-
fius p. 98, qui scripsit ἐπὶ προθύροις δὲ μαράνας..., signo
interrogandi in fine epigrammatis posito. Legebatur ἦ τιν'
ἔχει συγκοίτην; De quibus Boissonadius ita disserit ad
Georg. Pachym. Declam. p. 195 : « Interrogatio male vide-
tur sequentibus convenire. Fortasse, ἦ τιν' ἔχει συγκοίτην,
Profecto habet... Putandus est poeta per rimas januæ
alioue modo vidisse amatorem rivalem intus ab amica ad-
missum. Reliqua dicit respondens. Januæ sæpius male
clausæ meretricibus nocuerunt. Sic supra epigr. 41 Ru-
finus scripsit ad mulierculam incautiorem. Possit etiam
legi : εἰ τιν' ἔχει συγκοίτην, ἐπὶ προθύρῳ. [Hoc Chardonem
enajecisse video in schedis.] Sed id minus bene; nam ita
si esset in Codice, proponerem ἦ τιν'. » Emendationem
perferit Heckerus μαράνας; etiam per se non satis aptum,
mutans in δὲ βόνας. — 6 ἐκλόσσω Salmas. et Reisk.; ἐκλόσας
Cod. — 8 στοργά; (inter lin. στοργῆς) σκύλα τὰ δ' ἐπέρμασε
Cod. Boiss. στοργά; « Ἐὼν κώμων dictum sine pecu-
liari respectu ad comissionem. Κώμος; hoc loco *sacra*
Veneris significat; quæ dea quum, ut alia numina, my-
steria sua habeat, μύστις κώμων Veneris is est, qui his
mysteriis initiatus deam cultu et honore prosequitur. »
Jac.

CXCII. Lemma : Μελέαγρον εἰς Καλλιπτόν. — 2. « Duplex
litera Syracusanorum est X, quam invenit Epichar-
mus, quum olim scriberetur KH. Jam quæ nominanda
fuerat Καλλίσχυον, ob pulchra femora, ἰσχία, ea vocata
fuit Καλλιπτόν. Ergo mutatum fuit X, duplex litera, in
simplicem T. Sic recte Græfius p. 99 non valde obscurum
distichon est interpretatus. » *B.*

CXCIII. Lemma : εἰς Κλειώ κόρην ἐρωμένην. Simillimum
epigrammati 53. ubi v. annot. Recte Heckerus I, p. 221 :
« In his quæ diversa leguntur, tantum correctorum præ-
iostera cura temere interpolata sunt, quum pristina spes-
cies non diversa fuerit. » — 1 τὰ γαλάκτιν' Reiskius; ἀγα-
λακτιν' Cod., idemque ἀλωσι hoc loco, non ἀδ. — 4 προβά-
σαι; Cod. Brunck. ἄπαγε, sed alterum, *me secum abducat*
Adonis), *Jac.* tuetur exemplis ejusmodi transitus a prima
secundave persona ad tertiam.

CXCIV. Lemma : εἰς κόρην Εἰρήνην παρθένον. — 1. « Ven-
ustorum deorum adspectus iis, quibus favent, ven-
ustatam conciliat. Sic IX, ep. 64. » *Jac.* Qui sequenti
versu ἐρωμένην conjiciebat, virginem prodeuntem ex
thalamo Veneris, ubi ornata et donata esse fingatur. —
3. « Ἔλιος, conf. ep. 174, 1. De ἐκ τριχῶς ἀγρὶ ποδῶν conf.
Abresch. ad Aristæm. I, 12, p. 399. Plautus Epid. V, sc.
1, 17 : *Usque ab unguiculo ad capillum summum est*

festivissima. Αὐγῶν, conf. epigr. 13. Et γλυπτὴν addit ob
frequentem pulchrorum corporum cum status comparationem,
quam monstravi ad Eunap. p. 380. » *B.* — 5, 6.
« Junge ἐπὶ cum ἦσαν : ἐφῆκαν ἤϊθέως πολλοὺς δίστους γε-
σίν. Bene hic habere ἡερσίν, licet sequatur ἀπὸ τούτου ἀρ-
πεδόνης, docent exempla ab Huschkiio exproptata ad Ti-
bull. I, el. 3, 4, p. 74 seq. Πορφυρέης, pulchræ et splen-
didæ, ut Amoris. » *Jac.*

CXCV. Lemma : εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἐρωμένην Ζηνοφίαν. —
1, 2 sic Codex. Toupius Ζηνοφίαν, ut desit verbum; pro-
posuerunt Jacobs. ἀπέπειμαν vel ἐπέπεισαν, Lobeckius συνή-
νον, vir doctus anonymus συνεῖραν (quod consensu reci-
piebant Boiss. et Both.). Addit Boiss. : « Cogitaveram de
legendo σύνενοι Ζηνοφίαν, *quæ cum Zenophila in eodem
lecto recubant*, subauditio verbo dandi, offerendi. In se-
quente epigr. sunt Zenophilæ σύγκοιτα φίλτρα [diverso
quidem hæc sensu]. » Heckerus probabiliter sane σύν-
ευνε Ζηνοφίαν, verbum petens primum quidem ex epigr.
140, deinde ex sequenti 196, huic epigrammati præpositis,
hunc in modum :

Ζηνοφίλα, κάλλος μὲν Ἔρωσ, σύγκοιτα δὲ φίλτρα
Κύπρις ἔβωκέ α' ἔχειν, αὐ Χάριτες δὲ χάριν
αὐ τρισσαὶ Χάριτες τρισσὸν....

Paulo melius nostrum epigramma subjungi videatur huic
versui epigrammatis 140 :

αὐ τρισσαὶ Χάριτες τρεῖς ἔδοσαν χάριτας,

sed neutrum epigramma, qualia ex binis composuit Heckerus,
ita scriptum fuisse a Meleagro legenti cuique statim patebit.
— 2 Ζηνοφίαν τρισσὰς Cod. — 3 ἀ μὲν superposito ἦ
et μορφῆς superposito ἀ Cod. — 4 ἕμερον δὲ Cod. omisso
ἀ. « Ter repetitum vocabulum ejusdem significationis,
λόγος, μῦθος, ἔπος, non ferendum; quamobrem conjeci :

ἕμερον, ἀ δ' ἄρα οἱς τὸ γλυκὺ ὕθυμον ἔπος.

Animadvertite etiam, si epigramma per se integrum habeatur,
dativum λόγος sive ἔπος; non habere quo referatur,
quum præcedat θεμένα ἐπὶ μορῶς. In conjunctis redibis
ad ἔδοσαν. » Hecker. — 5 τρισσαίιν σεῦ δὲ μόνως καὶ κύ-
πριδος ὠπλ. Cod., ingeniose et feliciter correxit Jacobs.,
probante Wyttenbachio, Heckero, aliis, dubitante Græfio
p. 117, qui inter alia : « Contortum est, quod, quum ante
Gratiarum donum diceretur γλυκύμυθον ἔπος, nunc Πειθῶ
μῦθους instruxisse perhibetur. [A nonnullis vero illa, ut
Hermesianacte, inter Gratias referabatur.] Fortasse omnes
conjecturæ vanæ sunt in epigrammate lacero aut male
consarcinato. » — 6 μυθῶς; (sic) Cod.

CXCVII. Lemma : εἰς Ζηνοφίαν. — 1 Ζηνοφίαν Cod.
Conf. ad epigr. præcedens.

CXCVII. Lemma : εἰς Τιμῶ καὶ Δημῶ τὰς ἑταίρας. —
2 vni Schæfer. et Græf.; καὶ libri. Ἰπν., conf. ep. 165, 4. —
3. « Glossator in margine Cod. : ἐγὼ νομίζω ὅτι καὶ τὸ Ἰλιά-
δος ὄνομα ἑταίρας ἐστίν. Et recte νομίζει. » *B.* Brunchius
Ἰσιάδος. Quod est ap. Grotium. En Marcelli Comitis lu-
sum : « *Je lis pâli γλιῆδος, qu'explique parfaitement
la suite de l'épigramme. C'est le pendant d'Anacréon et
ses deux mille amours de l'île de Rhodes : 'Pôdon τε δια-
χίλιος ἔρωτας.* » — 5 πεῦμα Meineccius (non Meinek.);
τραῦμα Cod. et Plan., quod reddidit Grotius. — 6 εἰ γ'
ἔθ. Plan.

CXCVIII. Lemma : εἰς Ἡλιοδώραν, Τιμάριον, Ἀντίκλειαν, Δαυροδίαν. — 1 οὐ πλόκ. Cod., superposito μά, quod intelligitur. — 2 τιμαρίον Cod. « Scripsi cum Græfio Δημαρίον. Fuit quidem Τιμάριον Meleagri amica; v. ep. 204. Sed Τιμάριον forma diminutiva tantum differt a præcedente Τιμοῦ. Posset et scribi [cum Brunckio] Δημοῦ; pro Τιμοῦ, servato Τιμαρίον. Sed ep. 197, 1, capilli laudantur Τιμοῦ. Fuit autem Δημῶ vel Δημάριον Meleagri, nota nobis ex ep. 172, 173, 197. Philodemus, qui et Δημῶ amabat, eam vocat in eodem epigrammate Δημῶ et Δημάριον, XII, ep. 173. Infra VI, ep. 61, lemma Παμφίλην vocat quæ in ipso contextu Παμφίλιον vocatur; et VII, ep. 298, Λυκαίαν mulierem quæ in epigrammate dicta est Λυκαίον. Et ibid. ep. 487 parie exemplum Φιλαινίδος et Φιλαινίδου. Sic Aristæneto II, 14, eadem muliercula Μέλιττα vocatur ac Μελισσάριον, ubi v. not. p. 697. Adde Allat. ad Method. p. 387; Murator. Anecd. p. 64 et 127. » B. Miratur Marcellus Comes « πρόθυρον *clé parmi les attraits personnels des adorées : comment ce vestibule de Dime serait-il une flèche de l'amour?* » Recte miratur, sed correctionem tacere præstat. Intelligo πρόθυρον in quo prostabat Demo (v. ep. 173), salse memoratum a Meleagro. — 5 post φαρέτη in Codice vox erasa; cernuntur literæ πρ. ω. sv. « Librarius videlicet bis scripserat πτερόεντας. Excidit vocabulum. » Jac. Brunckius supplet χρυσίη, Græfius πρῶ; ἕνα, Bothius πρῶην, de quo invento Boissonadius ad Choricum p. 343 : « Nuperrime vir doctus, adunatis literis istis, scripsit πρῶην, malo, ni fallor, successu; nam sagittæ debent esse nunc, ut antea, volucres. Propono λίαν πτερόεντας, *sagittas veloces nimium, quas nec compescere valuit pharetra operculum.* Multa possunt alia tentari : φαρέτην, (βλέψαν) πτερ., vel duplici epitheto, quod frequens est : πυρινούς πτερ., μικρού; πτερ. » Et πρόσθεν πτερόεντας Marcellus Comes. — 6 κρύπτεις Cod., corr. Brunck.

CXCIX. Lemma : εἰς Ἀγλαονίκην ἑταίραν. « Aglaonice puella, cui, si recte video, post epulas a Nicagora quodam flos virginittatis ereptus fuerat, Veneri quædam donaria ponit. » Jac. Conf. Hecker. I, p. 105. — 3 ol; male Suidas in Μυδῶνας, quod exponit βρεχόντες, ὑγγραμμένοι, σακέντες. — 4 κείται Suid., sed meliores codd. κείνται, ut Pal. — 5 ἐνδύματα Heckerus; edebatur ἐκδύματα.

CC. Lemma : εἰς κόρην τινά Ἀλεξῶ. Hoc et sequens epigramma ejusdem *Hedyli* esse putat Hecker. I. c. — 1 κνειον τες (sic) Cod. Vitiosus μόροις datus, pro quo μόροιο Heckerus, hiatus defendere studens p. 69. Præterea « κρόκο; ipsumne crocum, an unguentum crocinum? Neutrum satis commode. An pro κροκατός, lutei coloris indumento, dictum? » Jac. — 3 ὄθλιν adverbialiter capiendum. Salmasius græce adscripsit : μαλακῶς καθορῶντι καὶ στραβίζοντι ἐπὶ τῷ τὰς γυναῖκας καὶ τοὺς παῖδας ἀπατῆν. — 4 κείται Cod., corr. Reisk.

CCI. Lemma : εἰς ἑταίραν τινά Λεοντίδα. — 3 μελισθὲν Heckerus; μεληθὲν Cod.; σύν Νούσσαι; μελητηθὲν Salmas. Conf. Theocr. VII, 12.

CCII. Lemma : εἰς Πλαγγῶ ἑταίραν. « Gallice vertit Larcher. not. ad Charit. t. II, p. 193. » B. De Πλαγγῶν meretrice famosa Athenæus XIII, p. 594, B. « Hæc donaria dedicata esse in templo Veneris Arsinoes Equestris statuo, quod aperte firmat versus 2, εὐπίπων ἐπὶ προθύρων, ubi de Neptuno cogitari posse putabat Jacobusius. » Hecker. — 2 πλαγγῶν, non πλαγγῶ, Cod. — 3, 4. « In certamine equestri, sed metaphorico duarum scelestissimarum tribadam victrix fuerat Plango meretrice, pudentisque

tulerat coxæ præmia. Putat Tafel. Diluc. Plnd. p. 19 v. r. ram in arte equitandi fuisse duarum muliercularum contestationem; cui non assentior. Πῶλοι in metaphora illa continuata sunt Plango ipsa et Philenis, adhuc a luctu frementes. Dicuntur ἑσπερινοί, quod vespertinum sunt certamen. Notum est sic usurpari temporis epitheta pro adverbis et *rem temporis ad personam transferrī*, ut Servius ait ad Virgilio *Aeneas se malutinus agebat*, VIII, 465. Aristoph. Lys. 283 : τοῖ; μὴ παροῦσιν ὄρθριω;. Est ὄρθριος; optime in cod. 2712. Nihil hic viderat Larcher. [Sequitur exemplorum ingens nubes ex Anthologia et criticorum scriptis.] Si veri sunt πῶλοι, si verum certamen, epitheton ἑσπερινοί, cuius sensus non erit alius, erit alienum. Nam non credo equestrem ludum vespertini fuisse peractum. » B. Mire Heckerus jungit hos genitivos cum Κύπρι φιλῆ, *Venus amica equorum Zephyri late (?) hinnientium*, cogitans de Veneris Arsinoes sacello in Zephyrio promontorio, de quo agit p. 72-75. — 6 τήνδε τῆθεσσα Schneidewinus; τήνδ' ἐπιθεσσα Cod. et edd.

CCIII. Lemma ; εἰς Αυσιδίην. « Qui latinam Reiskii versionem repetivit Larcher. Diss. de Venere p. 285, gallice vertit not. ad Charit. t. II, p. 193. — 1. Et in hoc epigrammate de venere pendula agi non dubit. Audiendi exoletos ac fœde probrosos viros qui, ut suscitarent nestoreorum nervorum debilitas, flagris essent lacerandi et aculeis pungendi. De venereo flagrorum usu libellum scripsit latinum Meibomius, quem latine ac gallice edidit ante hos XL annos Mercierus Compendianus, cui ob morum atque libellorum spurcitiem Pediculus cognomen fuit inditum. Μύωψ λέγεται Suidæ, qui hoc epigramma allegat, ἡ μᾶστιξ τοῦ ἱππου, τὸ σιδήριον δ' ἐπὶ τοῦ ποδῶ; φορῶσι κεντῶντες τοὺς ἱππους. Sed videtur proprie sumendum adjectivum, et μύωψ instrumentum fuisse quo tardiores motus in hoc ludo viri supini vel femineæ excitabantur. » B. Quibus addo hæc ex schedis Chardonis : « Brunckius epigramma nostrum de tribade intelligendum existimabat, postea vero in notis ad Lysistratam p. 47 sententiam in e-liorem amplexus videtur : hic agi nempe de venere pendula; quod unice verum. Vid. Ruhkenius ad Rutil. Ruf. p. 260. » — 3 οὐδέπο (sic) ταύτης Cod., corr. Salmas. Initio versus a Larcher. pro ὧν vult δ;, quod et voluerat Reiskius. Sed nihil mutandum. Sensus sequentium : Et quando ipsa supina equi vice fungebatur, sedente femina, nunquam ipsi fuit admotus calcar, ut femur cruore tingeretur. — 5. Tafel. I. cit. ad Pindarica Ol. I, 32, δ;μα; ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων, hunc versum apposuit et interpretatus est aliter, non recte, si quid video. » B.

CCIV. Lemma : εἰς Τιμάριον ἑταίραν, τωθαστικόν. « Jam vetulam factam cum navigio fluctibus et ventis quassato comparat. » Jac. — 1. « Etymol. M. : κέλης... εἶδος; πλοίου ληστροικῶ. Et Suidas huc respiciens, εἶδος; πλοιαρίου μικροῦ. Aptā metaphora meretrici. Notum Iulii Augusti filii dictum : *nunquam nisi navi plena lollo vectorem.* — 2. Εἰρεσίην. Continuat metaphorā. Sic εἰρεσομένη in re venerea epigr. 53, 4. » B. Meinekius p. 171 : « πλωτόν ἴτα intelligendum ac si dixisset poeta Τιμάριον οὐκέτι πλωτόν ἐστιν οὐδὲ φέρεi Κύπριδ; εἰρεσίην. Verborum tamen collocatio huic interpretationi parum favet; itaque nescio an πλωτῶν poeta scripserit, a recto casu πλώτης. Sic Meleager τὸν νάστην XII, ep. 167, et τοὺς πλωτήρας Aristoph. Eccl. 1086. » — 3 νότοισι Meinekius; legebatur νότοιο. — 4. Πρότονος; intelligendum de capillis. — 5, 6. « Distichon sic construe : χαλᾷ δὲ (active, scil. Τιμάριον) σπαδονίσματ; μαστῶν, ἰστίχ; αἰωρητᾷ (non secus ac vela pendēntia), ἔχει δὲ (eodem) στραπτᾷ ῥυτίδας γαστρός; ἐκ σάλου. » Græf. p. 103. Ad σάλου Boiss. : « Eodem tropo

αυθενόμενος; ep. 54. » — 7 κοίτη Cod., corr. Græsius. — 8 ἐντροπος conj. Heckerus, quod nemo probabit; nec opus mutatione, quum ἐστὶ dicitur ut ἐνιστι. — 9 δυστανός; τζωός; ἐν ὧν δ' ἀχ. Codex; δυστανός τοι ζ. Salmasius et Graf.; δυστανός γ' ὅς ζ. Brunckius, et alii aliter relativum inferentes, « quod in tali verborum junctura (inquit Meinek.) non esse necessarium docet Homerus : δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόσωιν. » Nostro tamen loco ambiguitatem habet δυστήνος, ac si de uno quopiam diceretur. — 10. Ἄνωθ' ἐπιθάς, pleonasmus poeticus, quod exemplis docet Græf. p. 104. « Εἰκοσόρω, conf. ep. 161, 2. Et inest respectus ad nomen σορός, i. e. ὁ ταρός, interprete Moschopulo Π. σχεδ. p. 53. » B. Atque ipsi vetuli vetulæve σοροὶ dicebantur.

CCV. Lemma : εἰς Νικῶν ἔστι δι' ἀναθηματικόν. Puella Thessala Veneri rhombum magicum dedicat. — 1 ἠύξην κούρα (sic) Cod.; ἰύξῃ ἡ νικῶν Suidas. In fine versus Cod. ἠσασκεν, cum signo corruptelæ et in marg. ζῆται. « Recte Bisetus et Salmas. ἔκειν, CAKEIN—ΕΑΚΕΙΝ, intercalarem versus Pharmaceutriæ Theocritæ memorantes; H autem adhæsit ex præcedente N. Ἰύγγα illustrat Vossius ad Virgillii Ecl. VIII, 68. » Jac. Boiss. citat « notas ad Marinum p. 122 seq., Creuzer Comment. Herod. t. I, p. 260, S. Sacyum ad San crucii Mystera t. I, p. 193. » — 3. Ποικίλλουσα sine exemplo, non sine analogia neutraliter accepisse videtur Boiss., qui annotavit : « Lectio conjecturalis ποικιλοῖσα a Bruncchio recepta mihi erit pro glossemate genuinæ ποικίλλουσα. » Ingeniose Jacobsius χρυσωπός στιδουσα. In notis mss. idem : « Fort. ποικιλῆ ὄσασ. Conf. IX, ep. 332, 2. » Quod posuit etiam Heckerus, ex ποικίλα ὄσα ortum putans ποικίλλ. — 4. γλυπτή σοι Cod. — 5 κλακί Cod. « Πορφυρέης. Is color magnam vim habere existimabatur in re magica. Theocr. II, 2 : φοινικῆς σιός ἄωτω (ubi vide Boiss. in ed. sec.). Ad veneficum prohibendum στέμμα ἐρίου λευκοῦ ἢ φοινικῆς commendatur in Geopon. XV, 8. » Jac. — 8. « Thessalæ mulieres ob incantationum peritiam famosæ. Vide Grang. ad Prudentii verba Contra Symm. I, 89 : Nec non Thessalicæ doctissimæ ille magiæ. Conf. XI, ep. 259, 2; XIV, ep. 140, 2. » B.

CCVI. Lemma : εἰς Μηλῶν καὶ Σατύρην τὰς αὐλητρίδας. — 1. « De Antigenida musico v. Burretium in *Mém. de l'Acad.* vol. XIX, p. 470 seqq., ubi tamen diversæ ætatis Antigenidæ non distinguuntur. » Jac. — 2 παῖδες θ' αἱ μουσῶν Cod., corr. Reiskius; καὶ Brunck. « Εὐκόλοι, simplices et minime malæ Musarum artifices. Intelliguntur πηληγίδες pecunia parables. » Heck. I, p. 107. — 3 πημῆσαι Cod. « Ταχυχειλαίς; intelligo οὐς ἀκώλυτα διατρέχουσι τὰ χεῖλη, ut Longus ait II, 35. Reiskius παχυχειλαίς, non improbane Schneidero. » Jac. Osannus ταυχυχειλαίς, « quod præferam Reiskiano. Utrique tamen præstare patem ταχύχειρας αὐλοῦς. Pollux IV, 72 : ἀπόδειται καὶ τὴν αὐλοῦ ταυχυχειρίαν καὶ εὐγέρεται. Ita Telestes Athenæi XIV, p. 617, B, tibiaram laudat πνεῦμα ἀγλαῶν σὺν ἀκούται χερῶν. » Heck. — 6. Ζευξαμένη Meinek. p. 111; «gebatur τευξαμένη, « sed tibiæ ex cera non conficiuntur, sed cera junguntur. Conf. IX, ep. 823, ζευκτῶν δονάκων. » Ungerus *Beiträge* p. 21 malebat τηξαμένη. — 7 πανεπόρην' ἐς ἧν egregie restituit Heckerus; παν ἐπόρην' ἧν Codex. — 8 sic Codex, depravate. Quomodo ἧως luceat πανεπόρηνος; « Si sana est edita lectio, verbis οὐ κενόουσα facilitatem et patientiam exprimi dixeris, qua tibicina totam per noctem usque ad solis ortum comissantibus aderat, foribus quæ oppugnabantur non irata. Multo tamen aptius in contrariam partem diceretur Satiara comissantibus juvenibus ita favisse, ut ipsa etiam

foribus quæ effringendæ essent irasceret. Nimirum θυροκοπικὸν μέλος canebat, quod αὐλήσεως; genus memorat Trypho ap. Athen. XIV, p. 618, C. Hoc si teneas, leni manu refingas αὐλεῖος συγκροτούσα θύρας. » Meinek. His usus Heckerus versus ita scripsit probabiliori sententia.

σὺν ᾧ πανεπόρην' ἐς ἧν
ἠύλησ' αὐλεῖος ἐγκροτέουσι θύρας,

per totam noctem ad auroram cecini juvenibus qui fores insullabant effracturi. Aliter Dorvill. et Brunck. ἐγκροτέουσα scripserant; Boissonadius συγκροτέουσα. Ne quid omitam, Jacobs. in nott. mss. : « Fort. ἠύγασ', ἐν αὐλεῖος εἰς κροτέουσα θύραις; » O. Schneiderus πανεπόρηνος ἡ χ' ὠ ἠύγασεν, quod non est stili hujus. Charde comparat Theocr. XVIII, 7.

CCVII. Lemma : εἰς Βιττώ καὶ Νάνιον. « In tribadas Veneris iram provocat. » Jac. — 1 καὶ ἄνιον Plan. — 2 αὐτῆ; Plan.; αὐτοῖς Cod. male. — 3 ἄ ex Plan. supplementum. « Εἰς ἔτερα. Unde Lucillius *cinædum* vocat ἑτεροζήλον. » Jac. — 4 τὰς κοίτας; τὰς π. Plan.

CCVIII. Lemma : ἀποτρεπτικὸν παιδοφορίας. — 1. Conf. ep. 19. — 2 ἡ μή... ἐθέλει; Boissonadius ad Nicetam p. 79, probante Jacobsio; ἡ μή... ἐθέλοι Cod.; εἰ μή Brunck. — 3. Dictum est Epicharmi :

Ἄ δὲ χεῖρ τὰν χεῖρα νίξει· δός τι καὶ λάβε τι.

« Memorat Nicephorus Gregoras in *Anecd. meis* III, p. 198, ubi v. notam. Ferme intellige nexum hujus sententiæ cum præcedente; sed tacere placet. » Boiss. Qui sequentia ita constituit probabiliter delectu in Græfi conjecturis facto. Codex κατὰ μένειν παρὰ κοίταις (inter lin. κοίταις) εἰν πᾶς, cum hac nota in margine : ζῆται τὴν ἔνωταιν. Pro μένειν Jac. tentabat μὲν εἶσι, Heckerus μὲν ἔαν, Græsius δ' εἰ μοι. Debilius videtur quod conjecit Heckerus, μείων πᾶς ἄρσην. « Ἀρσενικαὶ λωβίδες quid sit, illustratur Stratonis carmine XII, 7. » Graf.

CCIX. Lemma : εἰς Νικῶν τινα κόρην. *Posidippo* soli tribuitur in Plan. Νικῶν amicam Asclepiades memorat supra ep. 150. « Quod debile est argumentum quo epigramma ei adscribitur. Non unius fuit metricis id nomen, nec unius viri Nico meretriv. Dabiturne etiam Asclepiadæ epigramma 205? » B. — Cleander Nicis in mari natantis amore captus, votis ad Venerem factis assecutus est ut ea potiretur. — 1 Ἐν παφῆν (Plan. παζῆν) καθ. παρ' ἠϊόνι δὲ (Plan. παρήσιον εἶδε) κλέανδρος Cod., quod egregie emendavit Jacobsius; nimirum EN et CH in vetustis codd. simillima. — 2 νικουῖς uterque codex, sed in fine νηγομένην Pal., νηγομένης Plan., corr. Jac. — 3 κχιομένους uterque cod., corr. Schneiderus et Brunck. In fine ἀνήρ Plan., pro ἀνήρ. — 4 ὑπεσπάσατο mavult Bothius, et versus 6 φάσσασαν. — 7. Ἄτελες, conf. Soph. Phil. 780.

CCX. Lemma : εἰς Διδύμην. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Theocr. p. 327. » B. — 1 τῷ θαλλῷ Cod. et Plan., ille cum nota in margine : ζῆται τὴν ἔνωταιν. « Conjeci et scripsi τῷ θαλερῷ. » Boiss. Sic Grotius : *Flore suo*. Ungerus quoque, *Stud.* IX, τῷ θαλερῷ Δ. με συνήπασεν ὦ μω, conferens τῷ θαλερῷ μισῶν Martis II, O, 113, sed non favent quæ sequuntur. Alii aliter : Meinek. p. 106 τῷ κελῷ, sive potius τῷ κάλλει, « quod alter versus fere flagitat »; τῷ ψαλμῷ Geelius; τῷ

φθαμῶ Jacobsius coll. Propertiano, *Cynthia prima suis miserum me cepit ocellis*; τῶφθαμῶ Διδύμης με συνήσασαν Ruhnkenius; ἡ Θαλλῶ Διδύμης Jos. Scaliger, ut Didyme sit mater puella. Heckeri p. 85 conatum tacere præstat. Piccolos τῶ θαλλῶ tuetur comparatione locutionis Platonice θαλλὸν προσείπει τινί. — 2. « Κηρὸς πᾶρ πυρί, conf. XII, ep. 72, 4; Plan. ep. 80, 6. Calimachus Cer. 92. — 3. Μέλαινα, conf. ad ep. 121, 1. » B. Conferri potest etiam Theocr. X, 26 seqq. In fine versus Cod. ἀλλά τὸ (superposito α) κείνου (superposito ης). Plan. ἀλλ' ἂν ἐκείνου. Jacobsius δτε, cujus compendium in codd. facillime legitur to.

CCXI. Lemma : ἐπὶ τὸ ἐρωτικῶς διακείσθαι. — 1 δάκρυα μὲν καὶ Cod., sed Plan. sine μὲν. « Corruptum est δάκρυα, quum lacrimæ hominem in amorem perducere nequeant. Desidero ad sententiam vocabulum quale est καρδία, sed hoc metro aptari nequit. » Hecker. Imo epitheton potius vocis κῶμοι, fortasse ab ἀκρο- incipiens, hic quaerendum esse indicat scriptura Codicis. Qui in fine versus αἰρη, superscripto γρ. ἀραι. Plan. ἄρω. — 2 « Ἀνθρακίην, conf. XII, ep. 17, 2, ac modo ep. 209, 3. — 4 ἔλγος ὁ μὴ (hoc Cod. inter lin.) κρίων κοινὸν ἄγοντι πόθος Cod. et Plan. Scripsi κοινὸν ἄγει τι πόθος, hoc ordine : ἀεὶ δὲ πόθος ἐξ Ἀφροδίτης, πόθος ὁ μὴ κρίων, ἄγει μοι τι κοινὸν ἄλγος. Est ὁ μὴ κρίων amor qui non discernit inter ea quæ sunt amanda aut non, cui omnia promiscue placent. Scholiasta Wech. legebat ἄγει, cujus hæc sunt verba : ἀεὶ μοι λύπη προσεῖνέ ὁ ἐξ Ἀφροδίτης πόθος, ἦτοι ἔρωσ ὁ μὴ κρίων τὸ κοινὸν κτλ. » B. Eandem conjecturam protulerant Boschius in literis ad Jacobium (vol. XII, p. 463) et Meinekius p. 195. Heckerus tentabat ὁ μ' ἐκρίων, ut Alciphro dixit III, 67, πρὶν ἡ ἐκρινθῆναι τοῖς πόθοις, secundum emendationem certam Boissonadii ad Philostr. Epist. p. 80. O. Schneiderus ἄγοντι leniter mutabat in ἀλόντι, sed contorta sententia : Πόθος ὁ μὴ κρίων κοινὸν ἀλόντι μοὶ ἐστιν ἄλγος.

CCXII. Lemma : καὶ τοῦτο διὰ τὸ περιπαθῶς ἔχειν πρὸς ἔρωτα. — 1. « Pro δύνει recepi Hermannianam emendationem δυνεῖ. [Item Jacobs. in nott. mss.] Puto Grotium observatur voluisse scribere, non observatur. » B. Haud dubie scripsit. De sententia Græfius p. 86 : « Cunctis sensibus totoque animo amorum suorum vivam imaginem contineri. Quidquid amantes audiunt, id ad suos quisque amores referunt; atque sic in omnibus inest ἦχος Ἐρωτος. Desiderio amorum suorum acti dilectam ubique imaginem oculis natanatibus quaerunt; ita ὄμμα Πόθοις δάκρυ φέρει. Eademque imago, bene cognita, animo impressa est. Sic intellige γνωστός τύπος. » — 3 ἐκοίμωσεν Plan.; ἐκοίμωσεν Cod. — 5 ἐρήπασθαι Cod.

CCXIII. Lemma : εἰς Πυθιάδα. — 1 ἔχεις et καθυδεῖς Cod. « Videtur puero quem ad Pythiadem mittit, ipsa verba dictare quæ quasi heri loquentis immutata referat. Sed id brevis est, et, ni mutilum sit epigramma, malim quod Jacobsius proposuit ἔχει, καθυδεῖ. » B. Quæ item receperunt Meinekius p. 196 et Bothius. Ancillæ nomen est Pythias, ut in Eunuchis Terentii. — 2 ἐσκαλέσαις Meinek.; ἐσκάλεσον Brunnk.; ἐσκάλεσαι Cod., aperto vitio. — 3. Conf. ep. 181, 11. Codex διακλωπῶν, correxit Reiskius. « Tibullum confer I, eleg. 2, 23 seqq., ubi hæc attulit Heynius. » Chardo. — 4 ἦλθεν Brunnk.; ἦλθεν Cod.

CCXIV. Lemma : εἰς Ἡλιοδώραν. « Mutuum sibi a puella amorem exoptans, Amorem suum cum pilæ lusus comparat, pro pila corde utente. — 2 τὰν...παλωμέ-

νην κραδίην Codex, superpositis α. Commodè delectum verbum πάλω, quod et de pila et de corde subsultante usurpat. » Jac. — 3. « Est Πόθος; idem nunc atque Ἐρωσ; jam nominatus. » B. — 4 ἀπάλαιστον Reiskius; ἀπαλαιότεραν Cod. « Secundum palæstræ leges is ad quem mittebatur pila, eam debebat remittere; projiciens eam lusumque recusans, alterius contemptum significabat. Talem ἔδριν, a palæstræ usu abhorrentem, poeta deprecatur. » Jac.

CCXV. Lemma : Μελεάγρου εἰς Ἡλιοδώραν, διὰ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα; καθηκίον. Posidippo tribuitur in Plan. Bis scribitur in Palatina sub *Meleagri* nomine, hic et XII, 19*, nonnullis mutatis. « In puerum a poeta videtur esse compositum; tum nomine paululum immutato puellæ accommodatum est. » Jac. Sed recte Græfius observat *Heliodori* pueri nusquam mentionem fieri in Meleagreis. — 2 ἔμω Cod., superposito ἡ : ἐμὴν Plan. — 3 βαλλῆν (sine acc.) Cod., superposito εἰ. — 4 πτανά Cod. — 5 vocis προίοντα in Cod. superscriptum : γρ. ἴσιαν (sic). Plan. κτεινῆς. Apte comparat Jac. Theocritum XXIII, 47 et Tibullum III, el. 2, 29.

CCXVI. Lemma : παραινενικὸν πῶς δεῖ (cod. δὴ) ἐρᾶν. — 1 sic Plan.; χαλάσας Cod. — 2. « Ἐμπλεος; mihi placeat magis, commate post θυμὸνposito. — 3. Jacobsius στεγανώτερον intelligit de animo firmiore, bene munito, undique tuto. Grotii conversio, *tollens animos*, est liberior, ut poetæ. Exprimere videtur στεγανώτερον taciturnitatem et compositi vultus tristitiam quandam, qua motus mentis velantur et στέγονται. Hesychius : στεγανώτερον : σιωπηλότερον. Idem : στεγανόν : δυνάμενον στέγειν τοὺς λόγους, πυκνὸν, σφιγκτόν. Suidas, ipsum respiciens hunc locum : στεγανώτερον : πεπυκνωμένον, συνεξέστερον. Ac vernacule dicimus *un homme serré* de eo qui raro et perpaucal loquitur, cui rarus sermo est et magna tacendi lubido. Apte Salmasius ad Solinum c. 32 : *Comicus : Plerus rimarum sum, hac atque illac perfluo*, adscripsit : οὐ στεγνός εἰμι. — 4. De superba arduorum superciliorum elatione plurima congressi ad Nicetam pag. 124, 190; ad Aristænetum p. 172; ad Herodianum p. 104. Petronius c. 91 : *supercilium altius sustulit*, ubi interpretes, et Burmann. ad Anthol. Lat. V, 1 : *Conveniens Latio pone supercilium*. Conf. ep. 91, 4, et Pauli Silentiarii sequens epigramma. Prævit Strato XII, ep. 21 : τὰ λαθραῖα Νεύσομεν ἀλλήλοισι δμμασι φειδομένοις. Conf. ep. 269, 4. » B. — 5. Ἐργον τι γυναιξί, suum fere putant esse, solent. — 6. « Qui conjiciebat οἰκτρολόγων, statim ipse vidit Jacobsius ἄγαν cum superlativo jungi aptissime et apposuit exempla p. 102. Sic scholiastes Platonis p. 36 Ruhnk. : καὶ τυφλῶ δῆλον· ἐπὶ τῶν ἄγαν σαφειστάτων. Memini Joannis Chrys. dicentis alicubi οἱ ἄγαν πολεμιώτατοι. Et alia adverbialia pariter augendo superlativo inserunt. Polyænus I, 13 : θεραπεῖν τῇ μάστιγι καλλίστη, ubi non debebat offendere Corayus. Atque ita Homerus olim de Thersite :

Ἐχθιστος δ' Ἀγλιῆι μάλιστα ἦν ἦδ' Ὀδυσῆι,

quod ut improprie dictum notabat H. Stephanus, notandus ipse. Notandi ob eandem severitatem Herodianus et Thomas Magister. Ad Theocritum VII, 100 : Ἄριστος, ἐσθλὸς ἀνὴρ, μέγ' ἄριστος, scholiastes : ἀντι τοῦ κατὰ πολλὸν ἀριστος· ποιητῶν δὲ καὶ αὐτὴ ἐστὶν ἐξουσία, τὸ υπερθετικοῖς χρῆσθαι μετὰ ἐπιτάσεως. Addendum καὶ τῶν λογογράφων ταύτην εἶναι ἐξουσίαν. Olim ad Eunapium verba εἰς ὑπερβολὴν superlativo jungi posse vix credebam. Nunc exercitatio

lego ap. Damascium Vita Isidori p. 1044 Gregorium quemdam fuisse δέυτατον εις ὑπερβολήν, nec hæreo. Non aliter Latinorum optimi Cicero, Livius, qui dixerunt, ille Verr. II, 66, *maxime remotissimi*; hic XLI, 23, *maxime gravissimam*; vide ibi interpretes. » B. — 7 ἔστιν Cod. — 8. Οἶκτον Jac. recte interpretatur τὸ εις οἶκτον ἔγον.

CCXVII. Lemma : ἔτι χρυσῶ ἠττώονται γυναῖκες. « Summam in amore vim esse pecuniæ. Putes Paulum, qui Latinos poetas cognitos habuisse videtur, Horatium respexisse, Carm. III, od. 16. » Jac. — 1 sic Plan.; ἄμμα κορεία; Cod., superposito η. « Conf. VI, ep. 164, 4; 182, 2. Suidas, Pauli versiculum allegans, ἄμματα, δεσμά. » B. Suidæ cod. Leid. ἀβραῦστοιο, in v. Κάσιον. — 4 δάκρυα καὶ Plan. — 6 ἐπιγράφεται Plan. — 7. Ἐλύγως Suidas exponit ἔκαρψεν, hoc versu usus. — 8 παρῖην Plan.; παρῖαν Cod. superposito η.

CCXVIII. Lemma : ἐπὶ Πολέμωνι κείραντι τὴν γαμητὴν μαχείας ἔνεκα. « Imo in virum qui puellam, ob poetæ amorem verberibus exceptam, crinibus spoliavit, similis Polemoni in Menandri Περιχειρομένη. » Jac. Vide fragmenta Menandri p. 40 ed. Didot., et Meinek. Reliq. p. 136 seqq. — 2 γλυκερός Plan.; γλυκεράς Cod., unde Scaliger Γλυκεράς, quo nomine fuisse τὴν περιχειρομένην minime est probabile. « Scribunt Γλυκεράς viri docti, ut in nomine proprio. Sed hæc de accentu retrahendo regula non ubique valet. In illo ipso nomine diserte Arcadius : τὸ δὲ γλυκερὰ δέχεται, εἴτε κύριον εἴτε ἐπιθετικὸν εἶη. Vide not. ad Christodor. 263. » B. — 3. Dictu vix opus est hinc glossastorem nomen hominis collegisse suo plane periculo. Conf. ad ep. 220 initio. — 5. « Comica sæpe appellantur ea quæ in comœdiis fiunt. Sic aurum comicum pro fabis; senex comicus, qualis in comœdiis exhibetur. Hoc loco clandestinus mulieris amor videtur significari, quo amoris genere nihil in comœdiis frequentius. Nisi forte malis accipere de abscissis capillis. » Jac. Quod verum. — 9. « Interpuncti ita ut σχετίλιος cum indignatione pronunciandum esse monerem. — 10. Suidas : αἰθοκα, ἀντὶ τοῦ διαπυρον, φλεγμαίνουσαν, versumque recitat. » B. — 11. Margo Codicis : θαυμαστή ἡ τοῦ ἐπιγράμματος ἔννοια ἐκ τῶν δραμάτων Μενάνδρου. « Sensus : Nihil inde lucratus est, nisi quod ipse odiosus sit factus, dum ego tristis sum de puella turpiter tonsa. Hanc sententiam satis facete per tres fabularum Menandrearum titulos extulit. In Μισομένῳ enim primæ partes erant militis, qui portentosa jactantia puellæ, quam deperibat, odium in se concitavit; in Δυσκόλῳ autem hominis alicujus morosi et fastidiosi, δυσκόλου καὶ δυστρόπου, cui Smicrines nomen. Ipsum lusum præverat Fronto XII, epigr. 233. » Jac.

CCXIX. Lemma : εις Ῥοδόπην. — 2 περιδέρητην (sic) Cod., superposito τον. « Dicit *difficilem* et custodibus circumseptam. *Incitat* enim *custodia*, inquit Ovidius Art. am. III, 601, et

Quæ venit ex tuto minus est accepta voluptas. »

Jac. — 4. Φώρα Suidas hinc petitum exponit λαθραία, κλοπιμαία. Conf. ep. 221.

CCXX. Lemma : ἐπὶ τινι Κλοβοῦλῳ τὴν παλλάκην ἀποκείραντι. Non præstiterim equidem confidera hæc Jacobii : « Ad eundem qui puellæ, de qua in ep. 218 agitur, capillos absciderat. Senem illum fuisse hinc intelligitur, Cleobulum nomine, et puellam Rhodanthem. » Eadem sententia Boissonadii. — 1 voci θαλυκρόν in Cod. superpositum γρ. μελγρόν. Suidas exponit διαπυρον, hoc

versu usus. — 5. Ξυνά, quæ omnibus sunt communia hominibus, humana peccata. — 7 ἀντίπατρος Cod. « Revocavi veterum editionum scripturam pro recepta nunc Ἀντίπατρος. Lusus est perspicuus in oppositione vocabulorum ἀντίπαλος; et ἀντὶ πατρός, qui lusus diducit modeste lectoris labia, idque satis est. Scriptio Ἀντίπατρος, quasi esset nomen proprium, fit ænigma obscurius et fere sensu carens. » B.

CCXXI. Lemma : ἐρωτομανείς. « Furtivi amoris impatientis poeta palam, licet cum vitæ periculo, amare statuit. » Jac. — 4 λησιπῶνος Cod., superposito υ. Huic versui Plan. substituit suum talem :

δράσας ἢ λίξας ἐχθρὸς ἔρωτος ἀνήρ.

CCXXII. Lemma : εις Ἀρεάδην (sic) τραγῳδῶν καὶ κίβαριστρίδα. — 1 ἔχουσα Plan. — 3. « Ροίζημα, gravis tragœdiæ spiritus et sonus. Etiam in oratione ροίζος καὶ πνεύμα laudatur. » Jac. — 6 κἀνείκαζε Erfurdtius, quod probaverunt Hermannus, Reisig, Jac, et Boiss.; edebatur κἀν εἰκάζε, quod tenent Schæfer. ad Aristoph. Plut. p. XXXVIII et Peerkamp. Nov. Bibl. crit. IV, p. 50, vertitque Grotius. — 7 σιγῆ Plan. et Cod. a pr. m., σιγῆ a sec. « Σιγῆ ἐπ' ὑμῶν, formula ex Homero petita, Il. H, 195. Silentio, ait, premanus vocem admirantis animi, ne auditâ Bacchus Ariadnæ hujus amplexum appetat. » Jac. — 8 ἔχῃ Brunck.

CCXXIII. Diu exoptatam noctem nactus tandem poeta Luciferum rogat ut morari valde eamque extendere velit. — 2. « In cœlo Luciferi aut Veneris stella stellæ Martis vicina est. » B. — 3. Margo Codicis : ζῆται τὴν ἱστορίην περὶ τῆς Κλυμένης. « Nota fabula de Solis et Clymenes amoribus; sed quinam noctem tum a Sole protractam esse finxerint, id quod ex hoc loco apparet, ignoro. Nonnus XXXVIII, 131 seqq., ubi Clymenes cum Sole nuptias describit, Luciferum carmen nuptiale cecinisse, Lunam face præluxisse narrat. » Jac. — 4 « Scripsi ἐπ' ἀνιολίη; pro vulgato ἀν'. Lucifer, noctu contemplatus Solem cum Clymene recubantem, non ad orientem properaverat, sed περὶ νύκτα εἰήθουν. » B. — 6. Conf. ep. 283, 6.

CCXXIV. — 1. Ad λῆζον Jac. ex sequenti versu supplet βάλλων, homericæ structura, ὄστειτσον Μενελάου, etc. Cui haud consulto satis refragari videtur Boiss. : « Imo structura est per se bona et integra. Sic [?] supra ep. 211 : λήγω δ' οὐποτ' ἔρωτος. De jecore sede amoris multa dedi in Nicetam p. 162. »

CCXXV. Lemma : εις ἔρωτα, διὰ τὸ πολλὰ πάσχειν ἔνεκα τῆς ἐρωμένης. — 1. Conf. Hom. II, E, 339. — 3 εἰμη, superposito ι, Cod. — 4. Respicitur ad Hom. II, Δ, 218. Δευομένῳ, scil. αὐτῶν. — 5. « De Telepho vide ep. 291, 5; not. ad Nicet. Eugen. p. 166; Behot. Apophor. I, c. 2. » B.

CCXXVI. Lemma : ἐπὶ ὑποδέσει ἐρωτικῆ. — 2. Sic Plautus Trucul. I, sc. 1, 22 :

Si semel amoris poculum accepit mere,
Eaque intra pectus se penetravit polio.

— 3 ὅπη; Cod.; ὅποι Plan. — 4. « Hinc catalogum Venerum augere poterat Larcherus. Veneris *Placidæ* (ἀν Μαλιχίας?) templum memoratur a Gyllo De Bosphoro II, c. 6, ex Dionysii Byzantii Anaplo. » B. — 5. « Κετῆ

referendum ad τῆλε, v. 3, in remotioribus terris. » Jac. — 7. Hinc Suidas : Ὀτλήσονται; ὑπομενοῦντες, κακοπαθίσονται.

CCXXVII. Lemma : ἐπὶ γυναικὶ ἐρωμένη. « Comparat auctor puellam, quam deperit, cum vite, se ipsum cum vindemiatore. » Jac. — 2. « Ἐλικε; non sunt sarmata, sed cirri uvarum. » B. — 3. Ἀνάθημα μερίμνης, i. q. ἀγάλμα vel κόσμημα ἐρωτος : v. Jac. p. 104. Brunck. ex Salmasii conj. ἀπάθημα. — 4 ἐνὶ πλέξαι, Cod., ut sæpe. Chardo autem ἐνὶ πλέξαι ἄμματι, cum hac nota : « ἐν ἄμματι intelligitur de vinculo illo quod innectit amans dum corpus amicæ amplectitur, ita ut, junctis manibus, ex lacertis unum efficiatur vinculum. » Brunck. ἐπιπλέξαι. Jac. : « ὕγρον δεσμὸν, molle vinculum brachiorum. » Conferendum Paulus Sil. infra ep. 255, 15 seqq. — 5. « Τρυγῶν. Vocabulum vindemiatoribus proprium sic transiit Aristænetus II, ep. 1 : οὐ δαὶ τηρεῖν ὀπωρῶν δίδου τοῖς σοῖς ὀπωρῶνας; τὴν ὄραν τρυγῶν. In sequentibus hoc dicit : nulla puella est neque vernantibus annis, neque paulo provecior ætate, quam habere malim. » Jac. — 6. « Οὐκ οἶδα μένειν. Hic est οἶδα fere pro βούλομαι, δύναμαι. Gallice : je ne saurais, id est je ne puis. » B. Deinde ἔτι μοι Codd., corr. Salmas. — 7 ἔθιοι Brunck. et Chardo, sed nihil mutandum.

CCXXVIII. Lemma : ἐπὶ γυναικὶ Ῥοδόπη. « A puella exclusus omnibus munditiis renuntiat. Se ipsum alloquitur. » Jac. — 2 φαῖδρυνεῖς (sic) Cod., corr. Brunck. Quamquam Jac. et Boiss. tenent φαῖδρυνεῖς. Ille annotat : « Dixeris Nostrum ante oculos habuisse Tibulli locum, I, el. 8, 9 :

Quid tibi nunc molles prodest coluisse capillos,
Sæpeque mutatas disposuisse comas?
Quid fucō splendente genas onerasse? quid unguis
Artificis docta subsecuisse manu? »

— 6. Suidas : Ἡριπόλη; ἡ ἡμέρα, hoc versu allato. Conf. ep. 254, 2.

CCXXIX. Lemma : ἐπὶ γυναικὶ Εὐτόπη. — 5. « Sustuli distinctionem post ἀνίης, ne constructione jungatur ἐρω; ἀνίης. Nunc est rectius δεγτηγός ἀνίης ἔνεκα τεκνίων, ἔνεκα παίδων. » B.

CCXXX. Lemma : εἰς Δαριῶνα τὴν ἑταίραν. Jac. : « Natum carmen ex proverbiali locutione ἐκ τριχῶς κρέματα, » de qua ad v. 7. — 1 sic Plan.; εἰρῶσασα Cod. « Suidas : Ἐθεραῖ; αἱ ἐξ ἰθου; ἐπιμελούμεναι τριχάς. Et exempla afferit hunc versum et VI, ep. 279, 1. » B. — 2 δορικτ. Cod., non δορικτ. Plan. ἐμάς καλ. Wakefield. δορικτῆτος. — 3. « Τινάξει; Suidas hinc exponit διαβήξει, κόψαι. — 7. Alludit ad proverbium ἐκ τριχῶς κρέματα, dictum ἐπὶ τῶν σπόδρα κινδυνεύοντων, de quo v. inf. ad Aristæm. II, 1, p. 613. Josephus Iscan. V, 5 : *Eheu, quam tenui nitant mortalia filo!* Jam Ennius p. 54 :

Hac noctu filo pendeat Etruria tota;

ubi Columna. Adde Meurs. Spicil. ad Theocr. Id. 14; Zorn. De fabula Parcarum § 2; Lindenbrog. ad Ammian. Marc. XIV, 5, p. 16. » B.

CCXXXI. Lemma : Max. ὑπατικοῦ ἐπὶ γυναικὶ κισσοφόω. — 1 sic Plan.; πρόσωπα τὰδ' Cod. Deinde idem βάλλει, Plan. male βάλλει; Jacobsius in notis mss. βάλλει, probabilius quam quæ ab aliis tentata sunt. Græcius προσώπατα δ' ἀνέσω Καλλιί, « sed significatione longe diversa

ἀνατίθεσθαι ad ultima verba τῆ κισσοφόω erit repetendum. Pro hoc conjicio : τὴν χεῖρα Τερψιχόρη. Gratiis os, Pulchritudine frons, Venere oculi, Terpsichore manus digna esse dicitur. » Hecker. Piccolos πρόσωπα παρ' ἀνθεσι βάλλει, « ἤγουν, τὸ μὲν στόμα παραβάλλει ταῖς Χάρισι, τὰ δὲ πρόσωπα τοῖς ἀνθεσι, τὰ δ' ὄμματα τῇ Χαρίτι, τὴν δὲ χεῖρα τῇ κισσοφόω. » O. Schneiderus, qui similem sententiam requirit, τὴν χεῖρα τῇ Κυβέρη, pro Κυβερεῖα (Meinek. Anal. Alex. p. 46), de duabus statutis vel imaginibus Veneris cogitans. — 2 τὴν χεῖρα Jacobsius; legebatur τὴν χεῖρα. — 3 σκυλεύεις Plan.

CCXXXII. Lemma : εἰς τινὰ γυναικῶν πολλοῦς ἐραστῶν; ἔχουσαν : Ἰππομένην, Λεάνδρον, Ξάνθον. « Epigramma perelegans ex antiquioris poetæ fontibus derivatum esse nullus equidem dubito. » Jac. — 4 dubium hoc an Ἰππομένη sit in Codice. — 5 ἐπαλιθῆν Cod., superposito αμ. — 8. « Intelligit Grotius ἀπειθῆν de divite et nummata, quod potest defendi; jam πνίη ei non capiendum fuit de paucitate amatorum, sed de paupertate meretricis univiræ, et scribendum *semper egens*. » B.

CCXXXIII. Lemma : Max. ὑπατικοῦ (sic compendio) ἐπὶ γυναικὶ παλιμβούλω. « Antiquiorem poetam expressisse Macedonium satis verisimile est. » Jac. — 2. Hinc Suidas. ἀμβολία, ἡ ὑπέρθει; — 3. Ταῦτα, vana hæc promissa. — 5 ἐσπερὶν Toupius; ἐσπερὶν Cod. « Sic Thetis ἡερίη ἀνέθη μέγαν οὐρανόν, II, A, 497; add. Od. I, 51, Apoll. Rh. III, 915. Euphorion (?) ap. Plutarch. Mor. p. 557, D : ἵσται σαίρισκον Ἀθηναίης περὶ βωμόν. » Chardo. Amans autem ἐσπερὶν accipit figurate. De qua re Jac. apte comparat Aristot. Poet. c. 21 : ὁμοίως; ἔχει ἐσπεράν πρὸς ἡμέραν καὶ γῆρας πρὸς βίον. Ἐρεῖ τοῖνον τὴν ἐσπεράν γῆρας ἡμέρας, καὶ τὸ γῆρας; ἐσπεράν. — 6 ἀμετρίτων... ἔντιδων Reiskius et Toup. Sed πλήθω cum utroque casu struitur.

CCXXXIV. Lemma : ἐπὶ τῷ (τὸ Cod.) ὀφὲ αὐτὸν ἤτηθέντα ὑπ' ἐρωτος ἀρξασθαι ἐρᾶν. Conf. Meleagri epigr. XII, 23. — 1 ἐνὶ φρεσὶ Plan. — 2. Ἀνέματος hic Suidas exponit δυσχερῶς; δεχόμενος. — 6. De iudicio Paridis. Edebat τὸ ἐρᾶν.

CCXXXV. Lemma : Max. ὑπατ. (sic; vult ὑπατικοῦ) ἐπὶ τινὶ κόρη παρὰ κλησῆς. — 2. « Ἐσσελάξει; id est μετεκλήσας, interprete Suida. » B. Ad syllabam σα huius verbi interpolatio notatur in Codice. Chardo. — 3 κραδίται δὲ θυθῶ; πελ. οἰστρου Cod., corr. Jac., θυθῶ exponens ἐν θυθῶ. Brunck. cum Salmasio κραδίη; δὲ θυθῶς πελ. οἰστρω. — 4 πνηγομένης Cod. — 5. Conf. ep. 209, 5. — 6. Λιμένων ambigue dici intelligitur. « Allegoriæ auctor fuisse videtur Empedocles, de quo schol. Eurip. Phæn. 18 : Ἐμπεδοκλῆς ὁ φυσικὸς ἀλληγορῶν φησὶ σχῆστος; λιμένας Ἀφροδίτης, ἐν οἷς ἡ τῶν παιδῶν γενεαὶς ἐστὶ. » Jac.

CCXXXVI. Lemma : ἐπὶ κόρη ἀπειθεῖ. — 1. « Πῆμα τίθιμι aliud est quam πάθημα, a prothetho πάω, quod assumpto theta (πάθω) duplici ratione ad usum accommodari poterat, vel productione vocalis πῆθω vel interpositione consonæ πένθω. » Lobeck. Rhemat. p. 70. — 2 ἐστιν Cod. — 5. Ἰπερτέλλοντα, v. Porson. ad Eur. Or. 6.

CCXXXVII. Lemma : Ἀγαθίου... σχετιάζοντος ἐπὶ τῷ Ῥοδόνης ἐρωτικῆ ταῖς χελιδόνων. « Epigramma hoc ex oda-rio Anacreontico XII tractatum videtur. » Jac. — 2 ἐπιπύσαι Cod.; ἐπιπύσαι Plan.; recte libri Suidæ v. Ἐλινύσαι.

π.: « Qui inter nonnulla exempla nostrum locum afferens, exponit διατρίβειν, ἐγγρονηεῖν, χρονηεῖν. » B. — 5 sic Codex; in fine ροδάνθη, adjecto σ a recentiore manu. Edidit Jacobsius e conjectura ὄμματα δὲ σταλάοντα, « quod sine substantivo adjecto recte dici posse equidem non credo; quare conjicio ὄμματα δ' οὐ μύοντα, coll. Nonno Dion. XXVI, 132. » Hecker. — 7. « Οὐ γὰρ...Supple cogitando : non est cur mihi infestus sitis; non enim sum Tereus. Anacreon I. c. : τὴν γλώσσαν, ὡς ὁ Τηρέος Ἐκεῖνος, ἐκίτρισε. » Jac. — 9. « Ἴτυλος idem est ac Ἴτυς. Vide not. ad Nicet. Eugen. p. 343. » B. — 10 εἰς αἶπος; Plan. « Mutatus est Tereus in upuram, quæ avis nidum ponit ἐν ταῖς ἐρήμοις καὶ τοῖς πάγοις τοῖς ὕψηλοις, » Elian. N. A. III, 26. » Jac. — 11 κνώσοιμεν Cod. « In Grotianis erat dormire sinas. Correxī mendum calami vel typorum. » B.

CCXXXVIII. Lemma : Max. ὑπα (compendio ambiguo) καὶ αὐτὸ ἔρωτικόν· ὅτι καὶ εἶρος ἐπερέτετο, ἐν ᾧ τὴν μορφήν ἐπισκοπεῖ, ἅμα δὲ καὶ ἀσφαλεία; ἐνεκα. « Quare nudum ensem gerat, poeta docet hoc epigrammate, quod omnibus Macedonii carminibus facile præterlerim. » Jac. — 1 κούρη Plan.; κούρα Cod. — 3. « Ἄρης de ferro explicandam, ut dicitur VII, ep. 531, 2; IX, ep. 431, et 311, 7. » Meinek. p. 178, et Heck. — 5 κατόπτρον Plan.; κάτοπτρον Cod. — 6 δέγκωμ' ἑμαυτὸν manvult Hermannus, sequentia καὶ καλὸς ὦν non ad Macedonium, sed ad Ἄρης [cum Ὀρσορο] referens : « Gladius, quem formæ et venustatis gratia gesto, pulcher est. » — 7 ἀπ' ἐμοῦ λαθῆναι Cod.; λυθείης male Plan. « Melius mihi correxisse visus sum scripto λιασθῆς. » B. Idem Jacobsius in notis mss. multo ante annum 1842 ad me missis, et Meinekii. Verum vidit Otto Schneiderus scribens ἀπ' ἐμοῦ λάθηται, i. e. ἀκολούθηται.

CCXXXIX. « Se Amoris flamma tantum non consumptum esse queritur. » Jac. — 2 καταθνήσκω Cod.; καταθνήσκω Plan.; uterque Παφίη. — 3. « Μετὰ σάρκα, carne consueta. » Jac. Qui ad versum 4 in notis mss. : « Fort. ἀσθμα νέμων. » — 5 λαυέει Plan. et Suid. — 6 φορθῆς (cum nota corruptelæ in Cod.) ἢ μανίη Cod., Plan. et Suid. Correxī Toupius; ἠκάντια Heaychius interpretatur ἀκορία. Suidas : Ψύχεται ἀντὶ τοῦ ψυχραίνεται, μαρμαίνεται. In fine versus αὐτόματος; Plan.

CCXL. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Theocr. p. 445. » B. — 2 σκαπάνη Plan.; σκαπάνη Cod.

CCXLI. In Plan. *Agathia* inscribitur. — 1. Prolepsin in παλινοροσον ostendit Lobeck ad Soph. Ajax. p. 278. — 2. « Ἀνασειράζω bis explicat Suidas, ἀνθελκω, ἀνατρέπω, alibi ἀναχαλινῶ, ἀνακόπτω. — 3. Δασπλήτα, Suidas τὴν ἐπί καιῶ προσπειλάουσιν. — 7. De illa Sirenium comparatione plurima dedi ad Zachar. n. 86. » B.

CCXLII. *Agathia* tribuitur apud Plan. « Cui fraudi fuerit *Scholastici* titulus, huic Eratostheni cum *Agathia* communis. Ceterum non exstat in edit. Flor. neque in codice Barberino : ut non ab ipso Planude, sed ex collateralis, qualia multi codices et veteres editiones multas præbent, in Welchianam p. 605 fluxisse videatur, a Planudæ collectione alienum. » Chardo, alia hujus rei exempla afferens. « Tecte mæchus mulieri, coram marito, impudici amoris vota significat. » Jac. — 1, 2 ἐκείτης κείνη Brunckius, nunc probante Jacobsio; ἀκούτη κείνη Cod. In appendice codicis Barber. ἀκούτης, non ἀκούτης. Ὀγρο:, conf. ep. 259, 4. — 3 seqq. Verbo indi-

casae sufficiat ambiguitatem vocabulorum, quæ ad rem obscenam detorquenda sunt. — 4. « Δικλίδος, vide ad epigr. 256. Parui Reiskio ὑμετέρη; legenti pro ἡμετέρη;. Pronomen ὑμέτερος pro σός et similia tractavi ad Theoph. Simoc. p. 264. Est βλάνας pro μόχλο:, et proprium in hac re verbum γαλιῶν. Aristophanes Lys. 310 : τοὺς μόχλους γαλιῶσιν αἰ γυναικες. » B. — 5 περάσαι; append. codicis Barber. — 6. « Interrogationis notam addidi. Vicinos fuisse puto poetam et Meliten. » Jac. — 8 μὴ σκευὴν ὀλέσθι; Codex; ὀλέσθι Barber.; μὴ κεφαλήν ὀλέσθι; Plan., ex interpolatione. Σκευὴν dici « partem qua viri sumus » notum est; conf. Plan. ep. 243, 4. « Brunckius edidit μὴ σκευὴν ὀλέσθι, diaeresi inaudita. Malui relinquere σκευὴν, donec melior codex reperiri. Et nihil forsitan quaerendum. Recentiores illi poetæ nonnunquam ultimos pentametri pedes contra artem mutaverunt. » B. In Ad-dendis Jacobsius : « Utraque lectione, σκευὴν et κεφαλήν, inter se comparata facile adducar ut poetam σκυτάλην scripsisse existimem. Ambiguis significationis vocabulum, quod quam apte ad partem obscenam transferatur, per se patet; magis etiam patebit comparantibus Aristoph. Lys. 991 seq. » Scitissimum vero quod postea conjecit vir eximius, in notis mss. relatum : μὴ σε κύων ὀλέσθι, ambigue de marito. Hoc omnibus præstat, et recepi. Nihil enim in præcedentibus quod σκευὴν quandam ferentem poetam ostendat.

CCXLIII. « Quinque priores versus habet appendix Barberina, inscripto *Eratosthenis* nomine. » Chardo. Gallice vertit Larcher. ad Charit. t. II, p. 236. B. — 3. Οὐκ ἀλέγειν, non curabat, facile patiebatur. — 5. « Νύκτα λογήσας forte dictum ut νύκτα φυλάξας ap. Eurip. Or. 57; aut νύκτα est pro noctu. » Jac. Prius præstare videtur; alterum vertit Bois. Brunckius cum Reiskio κατὰ νύκτα.

CCXLIV. « Duo priora disticha, tanquam integrum epigramma, bis leguntur in appendice Barberina, utroque loco velut Eratosthenis. » Chardo. De trium puellarum oculis judicat. — 2 δακτάζει Cod., corr. Heinsius et alii. — 4. « Mutatum est nomen τρηγαλέων in τριχθαδίων [quod edebatur]. Omnino male. De Galatæe basis sonoris ait poeta, non debere aurium de basis esse judicium; et sic excluditur Galatæa. De duris Doridis labiis quæ mordent judicabit, quum ea fuerit expertus. Sed se a tali consilio revocat, et mollibus, roscidis, melleis quæ novit Demus basis contentus, in eis acquiescit. » B. Barber. bis τρηγαλέων. — 5 ἐπλάχθη Cod. — 7 τῶσδ' Brunck., frustra; vide ep. 191, 3; VI, ep. 27, 5, et al.

CCXLV. « Ad puellam frustra ipsam tentantem illecebris. » Jac. — 1 ἰέσσα Cod. Γάμου de concubitu. « Hinc Suidas κηλίγειν, τὸ γελῶν ἀτάκτως. — 3. Τρισιν ὤμωσα πέτραι;. Schol. Wech. : ὡς ἔθους ἔντο; τὸ παλαιὸν τὸν ἐπομνύνα τρισὶ λίθοις τὸν ὄρκον πιστοῦσθαι. Τὸ δὲ τοιοῦτον ἔθος ἐπεκράτησε καὶ μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων· εἰ γὰρ τις τῶν πολιτευομένων ψήσιμα τι τοῖς πολῖται; εἰσενεγκὼν δύσνοισιν κησεται παρ' αὐτοῦ [leg. παρὰ τοῦ] δήμου, ὡ; μὴ δοῖεν αὐτῷ εὐ ἔχειν μηδὲ συμπερίειν τῇ πόλει τὸ κυρθεῖν, τὸ πλῆθος ὡ; ἐναγῆ τὸν τοιοῦτον ἀνακαλοῦντες, λίθων σωρούς κατὰ τριόδους συνάγουσιν, ᾧ ὃ τῶν παριόντων ἑκαστος τρεῖ; λίθους προστίθῃσι καταρώμενος τῷ ἀνδρὶ, ὡ; τοῦ ἰεῖου μᾶλλον ἢ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος στοχαζομένων. Quæ nescio unde sumpta leviter correxī; sed nihil ad rem faciunt, neque multa alia a doctis viris prolata, nisi forsitan locus Plutarchi Sull. c. 10. » B. Jacobsius : « De hoc ritu aliunde non satis constat. Arabum jurjurandum per septem saxa san-

guine uncta describit Herodotus III, 8. Plutarchus, Sull. c. 10, de Ciuna narrat: ἔχων ἐν τῇ χειρὶ λίθον ὤμνουν, εἶτα ἐπαρσαμένοιο; ἐαυτῷ μὴ φυλάττοντι τὴν πρὸς ἐκεῖνον (Syllam) εὐνοίαν, ἐπέσειν τῆς πόλεως, ὥσπερ λίθος διὰ τῆς χειρὸς, κατέβαλε χαμάζε τὸν λίθον. In qua re similitudo quædam cum eo ritu, quem a facialibus observatum commemorat Livius I, 24. Τρεῖς πέτρας fortasse dicit per hyperbolem: non uno, quod vulgo fieri solebat, sed, si quis voluerit, vel tribus saxis manu captis. » De tribus diis et victimis in jurandi ritu aliqua affert Hecker. p. 88 seq., quæ huc non pertinent. Lennepius Ποινὰς coniecit, refutatus a Passovio Scriptt. misc. p. 219. Struendum ὡμοσα μὴ εἰδῆν τὴν δ. κόρη. — 5. « Labiis cum sono compressis osculum puella, virum ut alliceret, imitabatur. » Jac. Hinc Suidas πόπυζε· κολάεμε, κῆλει. — 6. « Γυμνοτάτους mutari vult Astius in σεμνοτάτους, pudicissimis, castissimis; sed quum is sensus a persona talis feminæ valde sit alienus, voluit sane cum acri ironia epithetum efferi. » B. — 8. Conf. ep. 275, 12; IX, ep. 26, 4.

CCXLVI. « In appendice codicis Barber. hoc quoque epigramma *Eratostheni* diserte tribuitur. » Chardo. Scriptum in puellam tenerimi corporis, sed animæ duræ et castissimi moris. Jac. — 3. « Ad enamante metallo vide ad *Æneam* Gaz. n. 422. » B. — 4. « Speciose Cornelius de Pauw παρθενίη. Sed nihil mutandum: in reliquo toto corpore dominatur ἡ παρθενίη. Sequens distichon suspectum habebat Salmasius, cum epigrammate 50 jungebat Schneiderus. Optime sane nostrum terminaretur in versu 4; sed Paulus, ut plurimi istius ætatis versificatores, modum tenere et abundantiam vitare vix novērāt. — 5. De optativo sine ἄν vide Hermann. ad Vig. p. 729, Opusc. IV, p. 365. Τοῦτο, abstinentiam a vero et solido voluptatis fructu. » Jac. — 6 τὰν ταλέτην Cod. « De siti Tantalea vide ad Nicet. Eugen. p. 336. » B.

CCXLVII. — 1. Παρμενίς, lusus in nomine puellæ ex etymo, quasi παραμένουσα. — 3. « Versus ductus ex Theocrito VI, 17, ad quem hoc distichon gallicis versibus reddidit Longopetræus p. 223. » B. — 5 κεντροπαγῆς Brunck. et Both. « In compositione — μανῆς rem valde intendit. Est igitur *vehementer aculeatum, longe acutissimum*. Omissum hoc distichon in Planud. dubitare possis an ad nostrum carmen pertineat. Nexus certe tenuissimus; nisi forte hæc fuit auctoris sententia: Levissima quidem es et me inconstantia tua excrucias; nec tamen me ex laqueis, quibus me irretitum tenes, expedire possum. » Jac. — 6 χεῖλους ἐκκρέμεθα Cod., quæ correxit Brunckius. Conf. ep. 241, 8.

CCXLVIII. « Puellæ, quam ira accensus male acceperat verberibus, simulatam deprecatur. Conf. ep. 218 et 220. » Jac. — 2 « Hinc Suidas ἀν ἐρύσαι, εἰς τοῦπίσω ἐλύσαι. (In Cod. αὐερ. ita ut dubium sit de circumflexo, hic et ep. 285, 5.) — 3. Hinc idem: αἰλινοῦ ὀδύρ. κῆ, θρηνητικῆ. Conf. VI, ep. 348. — 5 θαμνοῖ Cod., sed recte Suid. — 7. Hinc idem: ποιηὶ δίκη μεταποιῖος. » B. Qui τοίην, non τῶσην.

CCXLIX. « Ad puellam quæ, pristina superbia deposita, poetam amplexibus tenebat. » Jac. — 5 ἐκλυτα Reiskius, quod corporibus magis conveniat quam ἐκχυτα.

CCL. — 1 ἦδὺ φιλοματῷ superposito μειδῆ Cod., corr. Jac.; ἦδὺ εἰλιγῆ μειδῆμα Brunck. — 2. « Vulgo δακρυγέει. Malui dividere ut est in apographo Par. [et Heinsii]. » B.

— 3 ἐγκλινοδωμοῖ (sine acc.) Cod., corr. Jacobs. Post hunc versum in Cod. legitur versus tertius epigrammatis sequentis, errore librarii. Ap. Chardonem Holstenius in margine apographi testabatur « versum expunctum postea fuisse. » — 5 δὲ φίλ. Cod. — 7 οὐνεκα Brunck.

CCLI. — 2. « *Ἀκροβαθῆ*. Labia fucata intelligo. Adumbrata hæc videntur ex Theocriti Id. XX, 12 seqq. — 3. Κιχλίειν dicitur de meretricio risu. — 4. Manus *effusas*, ἐκκεχυμένας, accipio de brachiorum jactatione, qua vidiiores mulieres utuntur. Longe aliter summus Grotius, qui omnino in horum versuum interpretatione a veritate aberrasse videtur. » Jac. — 5. « Ὑψαύγενοῦ, vide not. ad ep. 27, 3. » B. In margine Codicis: γρ. ὀγκάζ. Quod non facile dixeris quid sibi velit. « Sententiarum nexus hic est: Quamvis micantibus oculis, ore, risu, brachiorum motu animam amore inflammatum prodere videris, fallentur tamen qui te faciliorem fore existimabant: nondum fracta est animi tui superbia, neque, marcescens licet, emollita es. » Jac. — 6 οὔπο Cod.

CCLII. Marci Argentarii epigramma, supra 128, comparat Ruhnkensius Ep. crit. I, p. 75, et meliora quæque inde a Paulo sublecta demonstrat. — 2 ἐμπελάσαι Ruhnkens., postea cum Reiskio ἐμπελάσει. « Sed lectio Codicis ἐμπελάσει potest refinari, quod et Jacobsius sensit p. 111. — 3. Σεμράμιδος τείχος. Vide not. ad Nicet. Eugen. p. 336. Manasses Chron. p. 114, 7:

Ἄλλ' ὅτε πᾶνθ' ὁ Ῥωμανὸς ἐφθῆ κατοχυρώσας
καὶ τείχος Σεμράμιδος ἀντικρυς κρηπιδώσας.

Sunt viri docti in culpanda illa Pauli hyperbole valde severi. Fateor, ut sunt varia de rebus istis iudicia, mihi non inficatum videri nec epilepidam in re tenui verborum illam exaggerationem. — 5 (te inseruit Salmasius vel Guyetus.) Τέλλα δὲ σιγῆ, conf. not. ad ep. 128, 3. » B. — 6 κρηπτιῶ Cod., corr. Jacobs.; κρηπτιῶ Brunck. ex marg. Guyeti. Sed Boissonadium sua manu reduxisse video Codicis scripturam κρηπτιῶ et in latinis posuisse *celo*, ductus fortasse analogia eorum quæ tetigit Lobeck. Rhematico p. 147; aliquid hic annotationis relictum: a viro optimo fuisse velis.

CCLIII. Ad puellam pudore impeditam quominus ad amantis preces respondeat. — 1 Χρυσίλλα hic quoque Cod., non Χρυσίλλα, quod editur. « Est Χρυσίλλα epigr. 3, quæ accentus sedes præstare videtur. Vide not. ad Nicet. Eugen. p. 61; de κῆτω νεύειν not. ad XI, ep. 329. » B. Male Bothius πέδω. — 2. « *Ἀκρολυτεῖν* est nodum zonæ ita vexare, ut nihil proficiatur in solvendo, neque appareat, solvere velis necne. » Reisk. « Hinc Nicetas III, 166:

Ζώνην δὲ τὴν σὴν ἀκρολυτεῖς ἀθ; δόν,

ubi vide not. Aristænetus I, 15: τῆς ἀμπέγῳνης ἀκροῖ; δακτύλοισι ἐραπτομένη τῶν χρυσῶν. quod fere simile est. Furetierius de homine pudico ac valde timido: *il estoit mesme si honteux qu'en parlant à l'un il regardoit l'autre; il tournoit ses glans ou ses boutons*. — 3. Codicis scripturam πέλαε firmat imitator Nicetas III, 170: Οὐκ οἶδεν αἰδῶ Κύπρις... » B. Reiskius malebat πέλοισι.

CCLIV. « Quum citius quam juraverat ad puellam redisset, perjurii pœnas deprecatur. » Jac. — 1 ἀργέτι Plan.; ἀργέτη κόρη Codex, et α superpositum ultimo η. — 2 ἡσιπῳδῆ Cod. a pr. m., sed γς correctura manu item antiqua. In marg. glossa hæc: τῆς ἡμέρας τῆς περὶ τὸν ὄρθρον.

κολούσης. Conf. ep. 228, 6. — 4 τριλότραι Cod. — 5, 6. « Hominum peccata ἐν Διὸς δέλτων πτυχαῖς notari dixit Euripides in Menalippæ fragm. 3, et ap. Callimachum H. in Cer. 57 Nemesias impius hominum voces γράψασθαι dicitur. Alia Valckenar. Diatribe p. 184 seq. et ad Herodot. V, p. 400. — 8 σίο Plan.; σείο Cod. Κατασμήξ, *urat*, proprie de igne intestino. » Jac. Sed pro κατασμήξ positum esse statuit Lobeck. Rhemat. p. 69.

CCLV. Lemma : ἀρηγηματικόν : πᾶσαν γέμον ἔρωτος; ἀσομίην. Conf. Boiss. ad lemma ep. 35. « Sejunctus a puella quam deperibat, arctos amantium amplexus, quales ipse cupit, vividis coloribus describit. » Jac. — 1 ἐπλήσσω malit Jacobsius, simillima comparans p. 111; sed sequitur οὐ κόρον εἶχον. — 2. Conf. ep. 232, 2. — 3 ἀπ' ἰλέος Cod., corr. Salmas. — 4. Inter ea quæ Jac. larga manu hic præbet, confer imprimis Lucretium IV, 1106 seqq. — 5. « Est ἀμπαρσίη i. q. ἀμχανία, et ἀμπαρσίης ἀντικη, ἢ τοῦ ἀμχανίου ἔρωτος; βία. (Append. Barber. ἀρσίν;) Ὅσον ὅσον, *aliquantillum*, explicat Hermann. ad Vig. p. 726 extr. — 6. Ἀλλήλων, quippe mutatis invicem vestibus. » Jac. — 9. Conf. Apoll. Rh. III, 874. — 11 γυοδθρον Cod. In margine glossator : τοιαῦτα τὰ τῆς ἔρωτικῆς καλαιστρας μηχανουργήματα. — 15 ἀντιπόροισιν ἀγ. Brunck. post Heinsium.

CCLVI. « Contumeliose a puella tractatus, contumelias intellexit amoris flammam non restinguere, sed excitare. » Jac. — 1 γαλατία Cod., superposito ε. — 2 Ἐσπερος pro ἑσπερία, ut infra ep. 279, 5 : ἐκώμοσεν ἑσπερος; ἤθειν. « Schol. Wech. : ἢ ἑσπεράς. Vide not. ad ep. 202, 4. » B. — 3. Non sunt Galatæe verba. Ipse meminit proverbialis locutionis, quam suo exemplo non esse veram didicit. Plan. ὄξε, Cod. ὁ δέ μ. — 4. Catullus LXXII, 7 :

amantem injuria tallis

Cogit amare magis, sed bene velle minus.

CCLVII. — 1. Bene vertisse Opsopœum et Grotium probat imitatio Nicetæ Eugen. VI, 589 :

Και τοῦ Διὸς δὲ νῦν κατήγορος μένω
ὡς ἀντρέστω. » B.

Nihilominus vera habenda est Jacobsii interpretatio in latinis expressa. — 2 ἐνεκεν Plan. — 3. « Vetus editio οὐτε Διότης. Quod placet fere, adeo displicet articulus τῆς. Metro nec timendum erit. » B. Imo valde timendum. Jac. conjiciebat οὐ τοῦ Δ., Hermannus οὐτ' οὖν, sed nihil mutandum.

CCLVIII. « In mulierem annis jam paulo provectionem, sed junioribus præferendam. » Jac. — 1. « Lectionem ὀπίς, quam habet etiam Suidas et interpretatur τὸ τῶν ἐνδρόων δάκρυον και τὸ ἀποσταλαγμα τοῦ γάλακτος, firmat etiam imitatio Nicetæ Eugen. VI, 593 :

Ὡς και ῥυτίς μολοῦσα τῷ χρόνῳ μόλις
ῥῆθς ὀπού πρόκρυτος. »

Boiss. Heckerus, qui sanum non putaret ἢ post πρόκρυτος, tentabat ἦνοπος; ῥῆθς. — 2 ἡμείρων Cod. Alterum habet appendix Barber. — 3. « Hinc Suidas : κόρυμβοι κλώνες ἢ ἄρα. Forsan ἄρα. — 4. De mammis *stantibus* vide supra ad ep. 13. » B. — 5. Hec distichon Plan. habet solum, initio mutatum : Ἥ ὄντι. Meminerat Paulus Archelai verborum de Euripide Agathonem ἦδη γενειῶντα osculante : Μῆ θαυμάσιτε : τῶν γὰρ καλῶν και τὸ μετόπωρον κῶν ἔστι (Plut. Apophth. p. 177, A).

CCLIX. « Puellam poeta describit sive nocturnis orgiis, sive amoris et cupiditatis flamma marcescentem. Expressum ex Meleagri epigrammate supra 175, quod vide. » Jac. — 1 σεῦ Cod. — 3 ἀμαρτύματ Cod., etiam append. Barber. « Sic *Albus ora pallor inficit*, Horat. Epod. VII, 15. Hæmerica verba II. Γ. 35 : ὤχρος; δέ μιν εἶλε παρειάς; hic a Paulo exornata habemus. » Charido. — 4 ὑπερπέταται Cod., cum α inter lin. Quare edebatur ὑπερπέταται. Ὅλοο; Suidas hinc citatum exponit εὐδαιμονία, Ammonius p. 73, τελεία εὐδαιμονία. Brunckius ἄλω πάντας ὑπ., ex Salmasii conj. inutili.

CCLX. His similia in Latinis poetis comparat Jac., Ovid. Art. am. II, 295 seqq., Tibull. IV, el. 2, 9 seqq., Propert. II, el. 1, 5 seqq. — 1. « Κεκρύφαλοι, v. schol. ad ep. 270, 2. Conf. VI, ep. 206. — 2. Hinc Suidas : δείκλον ἄγαμα, ἢ ὁμῖωμα. — 4. Hinc idem : ἐξεσθήσας, ἐξεδίωξας. De hoc verbo Ilgen. Opusc. t. I, p. 151. » B. — 5 κατήρα Cod., non κατῆ. Crines *defuentes*, non comptos intelligit. — 7. Conf. Meleagrum supra ep. 140, 4. — 8. Ἡῦρ ἰδίων. Conf. Wernick. ad Tryphiodor. 140, p. 165. » Jac.

CCLXI. « Puellam rogat ut, si ipsum vino bene proclutulum videre velit, oscula ipsi per poculum mittat. Frequens hic amantium lusus, cujus plurima sunt apud Milesiarum fabularum scriptores exempla. Unum sufficit Aristæneti, ex antiquioribus, ut omnia apud hunc scriptorem, fontibus derivatum, I, 25 : τούτων δὴ τὸν τρόπον ὡσπερ ἐκ στομάτων ὑπερρίλων ἀλλήλους, καταπίνοντες τὰ φιλήματα, και τὸν οἶνον τοῖς χεῖλαι κεκραμένον και μέχρι και αὐτῆς τῆς καρδίας παρέμπεπον. » Jac. — 1 ἔβαλα μεθύσαι Cod., et inter lineas et in margine suppleto με. Brunck. μεθύσαι ex duobus Regiis Planudæ. Bothius scribit οὐτι φίλινος. — 2. Γευομένη, scil. τοῦ οἴνου ἀπὸ τῆς κύλικος. — 4. Οἶνονχόν de poculo intelligendum. Male vertitur *pocillatricem*. — 5 ἔμοι γε Cod. — 6. Ἀπαγγέλει, conf. ep. 171, 1.

CCLXII. « In vetulam invehitur, quæ puellæ aspectum ei invadebat. Conf. Diotimi epigramma supra 106. » Jac. — 3. Ante hunc versum in Codice scriptus erat tertius sequentis epigrammatis : αἰεὶ σὺ..., deinde inducta linea delictus et noster tertius subjectus, cum nota σς, quam Paulsa. explicat σςευκτέος, et parva cum lacuna, cui vetus manus inscripsit : οὐδὲν λείπει πλην διτὸ γράψων ἦν ἀνόητος. Cod. et Plan. ἰσάμενος. « Prætulit variantem [ex marg. ed. Wech.] ἰσάμενης, duce Brunckio; quum mox ἴσασσο ad anum illum dicatur. — 4. Hinc Suidas : πολύγληνον, πολυμάματον. Constantinus Manasses fragm. II, 84 : ὄμμα δὲ Δίχης,

ὁ πάντοθεν ἐρέπεται τὸν δυσσεβῆ δῶνον,

ὡς Ἄργος ὁ πολύγληνος τὴν Ἰναχίαν κόρην. »

Boiss. — 6 ψυχῆ Plan.

CCLXIII. — 1 ἐγείρους Plan. et Cod., hic cum η inter lin. « Verba sunt puellæ procum expectantis ad lucernam. Hinc Suidas μύκητα και μύκητες, ἀναστήματά τινα σπογοῖδη περί τὴν θρυαλίδα. Ad nostrum locum eruditam apposuit notam Brodæus p. 600; vid. et Forster. ad Arat 244. Hodie adhuc ineptiores mulierculæ e fungis qui circa ellychnium concrescunt pluviam augurantur, ut Agathia puella, vel hospitis adventum, alia. » B. — 3 δτ' ἦρώ Cod., al. ἦρώ, recte ed. princeps Flor. — 4 ἐα Cod. Reliqua effari non audet, ne malum omen faciat. — 5. « Scilicet δούλο; τελθείς. Euripides Ione 324 : Λοεῖον κεκλήμεθ. Dixerat modo Ion : τοῦ θεοῦ καλοῦμαι δούλος. »

Boiss. — 6 κύριδι Plan. Ὀδύνην, de zelotypia Vulcani.

CCLXIV. « Quum impotentis amoris vehementia et flammis ante tempus sensuisset, sperat fore ut, votis apud puellam potitus, denuo revirescat. — 1. Ὀμογέρων, *senex ante tempus* [ut recentes quidam explicabant; vide Thes.], de re dictum, ut χαλκός, γέρων VI, ep. 52; σάκος γέρων Hom. Od. X, 184, etc.; vide Boisson. ad Nicet. Eug. p. 382. (Brunckius cum Salmas. ἡμυγέρωντα.) — 2. Παιγνια cum sarcasmo in sæviam puellam, amantis cruciatus pro lusu habentem; fere ut homines dicuntur τύχη; εἶναι παίγνια. — 3. Φροντίδες, res pro effectu: nam curis ob vanum suum et irritum amorem poeta canos debebat. » *Jac.* Qui, post πόθων, hic πόνου legi malebat. — 5. Hinc Suidas: πανώριος, πρὸ τῆς ὥρας. Vox homerica, II. Ω, 540. — 6. Λαγαρόν, Suidæ hinc ὑπόκενον. — 10 μαλινομένον Cod., corr. Salmas. « Aut σύν supplendum, aut jungendum cum μοι. Tum malis κρᾶτα. Aut sunt dativi absoluti, de quibus Wesseling. ad Diodor. XVII, 36, p. 187. » *Jac.* Hoc recte, nec abest vis dativi.

CCLXV. Lemma: εἰς ἑαυτὸν ἐκδεχόμενον κόρην. « Puto quam exspectabat puellam Phyllidem vocatam fuisse. Hinc antiquæ illius heroinæ historiam ipsi accommodat. » *B. Conf.* Ovidii Heroid. II. — 1. Ὀρχος ἀλήτης. Ovidius v. 25:

Demophon ventis et verba et vela dedisti:
Vela queror reditu, verba carere lide.

CCLXVI. — 2. « Sic hydrophobiam eorum qui rabie canina laborant, explicabant nonnulli veterum. Theophrastus Nonnus c. 271: τὸ ὕδωρ φεύγονται ὀρώντες; τα και προσφερόμενοι, ὡς οἰεσθαι τὸν δακόντα κύνα ἐν τοῖς ὕδασι εἰκοιζέσθαι ubi v. Bernard. p. 324. » *Jac.* — 3 πικρός superposito v Cod.; πικρόν Plan. — 6 οἰνογόον Plan., quod nunc præfert *Jac.* cum Brunckio; οἰνογῶον Cod.; οἰνογούου Both.

CCLXVII. — 1 ultimæ voci in Cod. superscriptum: γρ. καλῆ, male. — 7. « Bene Grotius verba ἀτρεκέως... λευκόμενον alteri personæ tribuit. [Item Heckerus et Bothius.] Brunckius, Jacobsius quoque septimum versum priori dant personæ, male, ni fallor; nec recte ἔγνω; alteri, οὐ φιλέεις priori. » *B.* — 9 ἔγνω Cod.; ἔγνω Plan. Prius defendit Hecker. ut epanalepsin, cuius hic non est locus. Optime Bothius ἔγνω; priori ut Boiss. dans personæ, interrogative effert. Quod apud Grotium quoque video.

CCLXVIII. « Amorem, in suo unius pectore quippe hærentem totum, nemini jam timendum esse docet. » *Jac.* — 2. « *Conf.* not. ad ep. 58. » *B.* — 4. « Δᾶξ ἐπιβάς, victoris more pedem victo imponentis. *Conf.* XII, ep. 48. » *Jac.* — 5 ἐνέξεται Plan., male. — 6. Εἰς ἐμέ intelligendum ut ἐν ἐμοί vel ἐπ' ἐμοί.

CCLXIX. — 1 μέσσω καθήμην Plan. Hoc ipsum sibi volebat ἐκείμην, in cæna accumbens, sed prave accepisse videtur Planudes. « Μέσσω cum genitivo illustrat Bastius Epist. crit. p. 134. Monui etiam ad Tzetzæ Allegorias p. 337. Psellus Opusc. p. 107, de Areopago: μέσσω δὲ μύθου και ἀληθείας ἐστὶ τὸ θνομεν. *Conf.* ep. 172, 4. — 2. Malim in versione Grotii *hanc cupiens* [pro his: *hanc et amans*], quod proprius græco verbo ἐφιμέρω, ac nunc proprium magis. De χαρίζεσθαι vide quæ scripsi ad Philostr. Epist. p. 61. » *B.* — 3 εὐχέ με δ' ἢ Wernickius ad Triphiod. p. 166. Cod. φῶρ. Bothius οὐα γέ τις. — 4. *Conf.* ep. 216,

4. — 7 ὠγήθησα; Cod. « Ducta hæc videntur ex Anacreonticis, od. 46:

Καλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
χαλεπὸν δὲ και φιλῆσαι. » *Jac.*

CCLXX. In marg. Cod.: ὠραῖον. Illecebras amicæ celebrat. — 2. Ad κεκρυφάλων in Cod. scholium recentiori m. adscriptum: ὁ λεγόμενος κεκρυφάλος; νῦν καλεῖται θετόν. *Conf.* ep. 260, 1. — 4 super ἀπεκτίτου in Cod.: γρ. εὐτίκτου. « Num corrector εὐπέκτου voluit? Alterum Suidas exponit ἀκτενίστου. » *Jac.* — 5. In nova pagina Codicis iterum adscriptum: ὠραῖον, et: θαυμαστὸν και πλῆρε; χάριτος τὸ ἐπίγραμμα. — 6. Λογᾶδες hinc allatum Suidas explicat οἱ ὀφθαλμοί. *Conf.* Thes. p. 345, D. Ap. Suid. πολὺ γ' ἀραρ. — 8 στήθεος Heckerus, qui de corporis pulchritudine sola agi in toto epigrammate recte observat; ἤθεος Cod., ἐνθεος Plan. — 10. Hinc Suidas: ἐνδίαει: ἐνεσσι, ἐνδιατρίβει.

CCLXXI. — 1 ἐν εἰδει Cod., quod apographa nonnulla verterunt in ἐν εἰδεισι. « Nicetas Eug. III, 15:

Τὴν πολλὰ βακχεύουσαν ἐν κάλλει πάλα.

Respexit Macedonium, et vides quomodo intellexerit ἐν εἰδει. Et nomen θηλυτέρων callide neglexit, quod jam non erit valde nitidum. Ad Nicetam dixi (p. 147) mihi videri ἐν εἰδει θηλυτέρων dictum pro ἐν γυναικῶν γένει, ἐν γυναικῶν φύλῳ. Grotii latina non probro. » *B.* Jacobsius coniecerat ἐν εἰδει θηλ., coll. ep. 258, 4, et aliis locis; Heckerus ἐν ἰδει, Callimacheum vocabulum, quod grammatici exponunt: ἴδος τὸ θέρος ἢ τὸ θερινὸν κατάστημα. Sed idem vir doctissimus postea scripsit: « Sæpius ἐν εἰδει dictum invenias hoc sensu: *in speciem, ad imaginem,* » et sequentem versum ita correxit: θηλυτέρων

τῶν χρυσεοκροτάλῳ σευομένων σπατάλη,

probabiliter sane, quamquam repetitum τὴν... suam vim habet et ægre desideratur. Nec αἰσίομαι potest offendere in Macedonio. — 2 χρυσεοκροτάλῳ (sic) et σπατάλην Cod. Illud cum Jacobsio figurate dictum puto, de inani strepitu se in auro jactantis, non de saltante cum crotalis. — 3. Nōσος corruptum esse censet Heck. Mihi και videbatur epexegeticum esse et respici ad notum illud, apud Sophoclem et alios, *senectutem ipsam esse morbum*. Ex hoc versu φιληταί Suidæ οἱ φιλοῦντες. — 4 τριλίσιως Cod.: τριλλίστω γ' Bothius. — 5. « Λυξοελληνον, facies illa pinguis et plenæ illæ genæ ut luna plena. Gallice quoque vultum ex genarum pinguitie rotundum plenæ lunæ comparamus. — 6. Est in σύνοδος, ambiguitas, quum significet lunæ ac solis congressus, et redditus, pecuniam, πρόσοδον. Possit et facile obscærior τῆ; συνόδου sensus inveniri. » *B.*

CCLXXII. De puella omnia præter concubitum concedente. — 1, 2. « Jungam περιδόσσομαι, etsi eadem sine compositione in loco simili Achillis Tat. II, 37: τοῖ; δόσοσι συμβάλλεται και περί τὸ τοῦ φιλοῦντος στόμα βόσκειται. » *B.* Et in latinis expressit. — 3 κίμων, 4 ἀμρίεπον Cod., corr. Reiskius. — 6 ἀμφοτέρων Cod.

CCLXXIII. — 2 παικτὰ; codd. aliqui Planudæ. — 4 χεῖρας ἐριννώθη Cod. et Plan., « quod non esse tentandum monui ad Nicetam Eugen. p. 149. » *B.* Difficile negare assensum Jacobsio scribenti: « Et asydeton ferri non potest, nec rugæ in manibus tantum commemoratæ placent. Et hoc quidem sustulit Piersonus γήφ corrigens; alterum

nos γράει β: πνώ δης scribentes. Conf. Christodor. Ecphr. 340. » Nec quicquam de *manuum* rugis ap. Nicetam, qui totum epigramma παραγράφει III, 176 seqq. Hæc quoque Boissonadius: « Offendunt viri docti ad χεῖρας ἰβήκωνδη, et Jac. edidit γράει βικνώδης, audacter nimium. Sed χεῖρας poeta dicit non rugosas tantum, quod viri critici opinabantur, at deformes et turpiter distortas; nam hæc est verbi vis. » — 5 μαζῶ; Cod. a pr. m., οὐς correxit recentior m. — 7. « Philostratus Epist. 19 juvenem pulchrum et ferociorem increpans: Ταχέως σε θεασάμενη γενειώντα... καὶ Ἔρωσ καὶ Νέμεσις ὄξει; θεοὶ καὶ στρεφόμενοι, celeres dii qui circumveunt quærentes quem castigent. Automedon XI, ep. 356, Connicho cuidam: καὶ πῶλλοι; εἰσὶ τινε; Νεμίσι; ». » B.

CCLXXIV. « Inconstantiam puellæ exprobrat eique pœnas apud Inferos minatur. » Jac. — 1 θρασύ; accessit ex Plan.; aptius vocabulum excidisse patet. — 5 καὶ αἰδοῖ Cod., corr. Scaliger; καὶ αἰδοῖ Plan. — 6. Κρήσσαν, Minoium iudicium.

CCLXXV. Ex Latinis profecisse Paulum non temere existimant Ruhnk. et Huschkius, velut Propert. I, el. 3, Ovid. Her. V, 140 seqq. — 3 κλέυθον Cod., corr. Salmas. — 7 ἀνάσσειν Cod., corr. Ruhnk. — 10. « Ἀπομόσασθαι hic est repudiare jurejurando addito. Conf. Dion. Chrys. Or. VII, p. 243, 34. » Jac. — 12. Conf. ep. 245, 8.

CCLXXVI. « Mulieri quam deperit comæ reticulum et pallam donat, alia in nuptias promittens. » Jac. — 5. « Verba obscura sunt, quod usus proprius talium vestimentorum nunc ignoratur. Hanc esse sententiam opinor: quum posset ἀμπύχονη ab humeris in pectus descendere, vult pectus potius illa circumcingi. Nec in sequentibus multum video. » B. — 8. Conf. VII, ep. 589. — 9, 10. « Ἀναδίσση et κεκρύφαλον junguntur etiam Hom. II, X, 469. Agathia tempore ex his apparet hunc nuptiarum fuisse ornatum. » Jac.

CCLXXVII. — 2. « Metaphora a fructibus ducta, quorum alii cito marcescunt, alii in futurum usum reponuntur. » Jac. — 4. De invidiis pilis non raro μουσα παιδική, ut XII, ep. 27, 3, etc.

CCLXXVIII. — 1 αὔτη Cod. — 2 ἐχθόμενῳ scripsi; ἐχθόμενοι Cod.; edebatur ἀχθόμενοι ex Plan. — 3. « Μῆτε τυχίσσω. Ne compos sium voti, opto, si puerum petivero. » Jac. — 4. « Hinc fortasse Suidas: ἀμπλακίαι; ἀμαρτίαι;. — 5. Idem Suidas: ἀλίτημα ἀμαρτίμα. Id nomen placuit Agathia;. » B. — 6. In marg. Cod.: τὶ σημαίνει πιτταλάκι;: Erat homo impurus memoratus ab Æschine in Or. contra Timarchum p. 8=79, § 54 seqq.: ἐστὶ τις Πιττάλακος, ἄνθρωπος δημόσιος, οἰκέτης τῆ; πόλεω; οὗτος εὐπορῶν ἀργυρίου καὶ ἰδῶν τοῦτον ἐν τῇ διατριβῇ, ἀντέλαβεν αὐτὸν καὶ εἶπε παρ' ἐαυτῶ. « Et ibi plura de Pittalaco Æschines, hæc etiam fortasse, quæ velut Æschinea recitat Demosthenes De falsa legatione § 245, nunc non reperienda in Timarchea: τὸν εἰς τοὺς ὄρνεις εἰσὶόντα καὶ μετὰ Πιτταλάκου περιόντα, ἀγνοεῖτε ποιὸν τινα ἡγεῖσθαι δεῖ. Vide Ruhnk. Epist. ad Wyttenb. p. 73. » B.

CCLXXIX. — 1 κλεοφάντι; Cod. recte; vulgo Κλεοφάντι; ex Plan. — 2. « Ἰποκλέζειν dicitur lucerna cujus ellychnium deficit. Hesybius in Ὀκλασαν, hoc verbum usurpari dicit ἐπὶ τῶν ἀπειρηκῶτων ἐν παντὶ πράγματι καὶ μάλιστα ἀνερχότων. » Jac. — 5 ἕξιν Cod., corr. Brunck.;

ἐλθεῖν Plan. Ἔσπερος, vide ad ep. 256, 2. — 6. Φεῖζεται, ut alibi κίχεται, de qua re videndus Jac. p. 116.

CCLXXX. « De hoc epigr. vide Chardon. Roch. Misc. t. I, p. 382. Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Theocr. p. 408. » B. — 1 πόνον Codex; edebatur πόθον ex Plan. — 2. « Ἀδαλοῖ; siccis, ob noctes insomnes, aut etiam ob flammam quibus intus torretur. Sic ἑρπὶ κόρραι ap. Eur. Or. 389, etc. » Jac. Æschylus Theb. 693: φίλον γὰρ ἐχθρά μοι πατρός; τελεῖ ἀπὰ ἑρπὶ; ἀκλαύτοι; θυμῶσιν προστάνει; ibi Blomf., collata Matthia; nota ad Orestem 379. B. — 4. Conf. ad ep. 6, 6. — 5 τὰ ὁμοια heterque codex, quod servat Boiss. et exemplis tuetur Heckerus p. 63. Ob hiatus Jacobsius τάχ' ὁμοια, « quod in combinationibus satis frequens. Conf. Wernick. ad Tryphiod. p. 262. Ἀμέγαρτε, ἰ. q. εὐστρη, ut apud Homerum proci appellant Eumæum, ἀμέγαρτε σὺδῶτα. » — 5 seqq. « Duo postrema disticha Grotius non convertit. Supplementum Boschianum mutuatus sum; poteram uti versibus Florentis Christiani, qui inter epigrammata Anthologia; a se latine versa et hoc Agathia; epigramma recepit. — 7. Suidas cum respectu ad hunc locum: καλίχκοτος ὄργυλος, στυγρός, φοβερός, ἐναντίας. » B. — 8 ἐχθαίρειν Cod. a pr. m., bene; ἐχθίρειν a correctore, ut Plan. « Aristænetus II, 1, p. 130: οἶσθα δὲ ὅσον Ἔρω; ἀντιστρατεύειν τοῖ; ὑπερηφανοῦσι φιλεῖ. Ibi Ahrsch. Aristænetæ inopportune contulit Alberti cum verbis Jacobi Epist. IV, 6: ὁ θεὸ; ὑπερηράνοι; ἀντιτάσσεται. » B.

CCLXXXI. — 1. Χθιζὰ « pro πρόην esse positum, fere ut in formula χθὲ; καὶ πρόην » putabat Jac. ob versum 4, quem postea ipse expedit p. 117, eodem modo quo Boiss. — 4 ἐστρησὴν Cod., superposito altero σ. « Capillos quos operose torseram ac crispaveram, ut ad tres dies compositi durarent. Hæc esse videtur sententia. » B. — 6. Comparatur in Philostratus Epist. 23: εἰ δὲ καὶ ἀποκίος ποτὲ, πᾶν τὸ καταλειπόμενον γίνεται θερμότερον τῷ ἄσθματι.

CCLXXXII. — 1. « Suidas, hunc locum allegans: βαδινὴ ἄσθενή;, λεπτή. Est ἐπὶ γήρας οὐδῶ hemistichium homericum vel a prosæ scriptoribus usurpatum; vide ad Æneam Gaz. p. 237, ad Choricium p. 48. » B. Homeri verbum alii de initio, quasi introitu, senectutis accipiunt, alii de ἐξὸδῳ καὶ τέρματι. Agathiam hoc alterum probasse apparet ex epitheto ταννοῦ. Jac. — 3 θέλον Plan. præter edit. princ. — 4. « Prævit, momente Gaisfordio ad Hephæstionem c. 15, 8, p. 92, poeta anonymus, cujus hunc allegat versum elegiacum scriptor Enchiridii:

Πάισατε τῶν δ' ἐτέων ἡ δεκά; οὐκ ὀλίγη.

Supra ep. 13, 8, Philodemus: τῆ; ἐτέων ληθόμενοι δεκάδο;. Videtur animadvertendum, δεκάδα esse numerum annorum ad digitos computatorum, atque οὐκ ὀλίγη septimam fortasse, aut octavam. » B. Confer Grotium v. 3. — 6 δτι Cod., corr. Plan.

CCLXXXIII. — 4. Conf. ep. 254, 2. — 6. Κιμμερίων, conf. ep. 123, 6.

CCLXXXIV. In Plan. Ρούφου δομestικου.

CCLXXXV. — 1 με inter lin. Cod. — 4. « Εἰς ἐτέρην ἀρχὴν, in alium fontem, id est in aliud os, in os meum, attrahebam, labiis eum sugendo, amoris rorem. Est ἔρωτος ὕδωρ salivæ nonnihil, humidulum quid Rhodanthēs

labellis zonæ impressum. De sensu metaphora ὀγετηγού dubitare non sinit. B. — 5 ἀερώων Cod., ut videtur; v. ad ep. 248, 2.

CCLXXXVI. — 1 κλεφάντις Codex, altero accentu eraso. « Recentiores nonnunquam male confuderunt φράζω et φράζομαι, quorum illud est dico, hoc observo, considero. Theocritus VI, 13 :

Φράζω μὴ τὰς παιδὸς ἐπὶ κνάμασιν ὄρουσθ.

Ibi scholiastes unus, σκόπει, bene; alter male, φώνησον τὴν κνῆα. Vide Stanl. ad Æsch. Eum. 130; Didot. ad Theocr. II, 69. Non minimus est error hominis cuiusdam, qui verba oraculi,

Φράζω τὸν πάντων ὑπατον θεὸν ἔμμεν Ἰζώ,

vertit ita ut φράζω in activum φραζέω tacite mutet, quasi aequè dixerit Græci φραζέω et φράζω. Saltem Opsoporus hic et in Oraculorum syntagmate p. 91, vulgariori modo peccaverat, latinum dic græco φράζει opponens. » B. Jac. vertit : *audi, perpende*. — 2 λαύρον Plan. — 4 διακρίνει Brunck.; διακρίνει Bothius. Cod. βῆλλονομοις, Plan. quod editur. — 5 εἴ μοι μελ. recte tuetur Heckerus. Græfius ἐμοῖ; μελ. Respicit ad Mercurii verba, de irretitis a Vulcano Venere et Marte, Odys. Θ, 339 seqq. — 8 βουλόμενος Heckerus; βουλόμενος Cod. et Plan. Edebatur βοσκόμενος de conjectura Jacobsii, coll. ep. 272, 2 et Achillis Tatii loco ibi allato (ubi v. Jac. p. 602 seq.), probantibus Boiss. et Peerkampio in Bibl. Crit. Nova t. IV, p. 51. — 9 δὴ Cod. a pr. m., δει a correctore. Hæc quoque secundum homericam, l. c. 341 seq.

CCLXXXVII. — 2 σπύραζον Cod. a pr. m., εἰ a sec.; quod ex ἐπείραζον ortum. — 3. Supple εἶπον, quod præcedentia quodammodo indicant. Uterque cod. τίνα πον, Pal. κόουρα. — 4 ἀρτίος om. Plan., in nonnullis edd. λέξω, marg. Wech. λέξας. Ἀρτίος; Agathias infra IX, ep. 644, 5, de sano et valente corpore dixit, hic accipiunt *integra et incorrupta*, ut ἀρτίος; quidni firma, non labens, Gallis *sans faux pas?* « Suidas : *μνήστι;* μνήμη. Atque citat Sophoclem Aj. 515 : Ἄλλ' ἴσχε κάμου μνήστιν ubi glossat. r quem vidi : *φροντίζω, μνήμη*. — 5. Suidas, huc forte respiciens : ἕλατο ἐπὶ ἡδύνην. » B. — 6. « Βότρων κόρη;», circinnos artificiosos compositos et esse quodammodo speciem referentes; conf. Christod. Ecphr. 91. » Jac. Legitur ibi in descriptione statuæ Chrysis sacerdotis : *ταναῖ; ἀπλεκτο; ἐσώμετο βότρως ἐθείρη;.* Ex nostro loco propono *εὐπλεκτο;.* B. — 7 *ἰκέτευσεν* Brunck., sine ulla necessitate. Τις ὠ; ut ep. 285, 3. — 8 *μόνον* Cod. (qui συνκατ. a pr. m.); *μένειν* Plan., quod præferbat Peerkamp. Nova Bibl. crit. IV, p. 52. « Jacobsius jungendum esse monet *μόνον* cum *θρυπτομέω*, *quasi invitus cedere*. Equidem *μόνον* jungo omnino cum *κατένευσα*, *annuitantum*, nil amplius, non verbum addens et oculis vix consentientibus, ac fastidiosi quid significantibus. Herodianus Epim. p. 61 : *θρύπτομαι τὸ ἀκκίζομαι;* ibi plurima apposui. Leo Diaconus Hist. II, 6 : *γύναιον ἐταρικόν, ἀκκίζόμενον τε καὶ θρυπτόμενον.* Glossæ Medicæ ap. Pricæum in Epist. Pauli ad Tim. I, c. 5, 11, verbum *καταστρηγιάσσει* reddunt synonymis *καταθλακυσθῶσι*, *καταθρυθῶσι*, non *καταθρυθῶσι* quod habet Albertius Gloss. p. 217. — 9 *ἀνύσσαι* Cod. Schcl. Wech. : *ὅπερ ἐγὼ ἐπόθουν ἀνύσαι,* ἤθουν τὸ μένειν καὶ ἀντερᾶσθαι, τούτου τῆ; κόρη; παρακλιούσης ἐπέτυγον. » B. — 10 πάντων Cod., superposito σ, ut *σσεῖ πάντων;* quod Jac. in notis mas. et Boiss. unice probant; πάντων Plan. Posterius tamen hæc scribebat Boiss.

« Pro πάντων est varietas πάντως. Servandum πάντων, quod non habuerim pro πάντων μάλλον, sed pro ἀντι πάντων. »

CCLXXXVIII. — 1 *συνεστίαουσα* Plan. « Hinc Suidas : *συνεστίαουσα* συμπαίζουσα. Est ἀψία, ἡ δὴ λόγων παιδιὰ, ἐκ τοῦ ἔπω ἔψω, ὃ ὄηλοι τὸ λέγω, tradente Lexico περὶ πνευμ. p. 220. » B. — 3 τί Plan. Scilicet τι τοιοῦτον, οἶον... — 4. Jac. comparat Phiostrati Ep. 38 : τί δὲ τὴν κεφαλὴν στεφανοῖς πυρί; ἐμοὶ γὰρ δοκεῖν τῆ; Κολυχίδος ὁ ὄρωμος, ὃν τῆ Πλαυκῆ ἐπέμψε, ῥόδα ἣν περασμαγμένα, καὶ διὰ τοῦτο ἐκασύθη λαβούσα.

CCLXXXIX. « De vetula conqueritur, puellæ quam deperibat nimis diligenti observatrice. » Jac. — 1. « Τριχώρωτος, conf. XI, ep. 67, 69, 361, 388. Fundus proverbialis locutionis est Hesiodus fragm. 50 :

Ἐνεία τοὶ ζώει γενεάς λακέρυζα κορώνη
ἀνδρῶν ἠβώτων Ἐλαρος δὲ τε τερπχόρωνος.

Babrius Fab. 46, de cervo vetulo : *μῆπω κορώνη δευτέρην ἀναπλήσας;* ubi mea notula. Joannes Chrys. Eclog. p. 429 : *κορώνη...* πλείονα χρόνον ἀπολαύει τῆ; παρουσίας ζωῆ; ubi v. Matthæi. Nicetas Chon. præf. p. 2, C : οἱ πολυεταῖ; τῶν ἀνθρώπων καὶ Τίθωνοῦ παλαιότεροι καὶ τριχόρωνοι ubi Hieron. Wolfius : *Notum est quod Virgilius ex Hesiodi autoritate de cornicis æro fabuletur his versibus :*

Ter binos deciesque novem super exit in annos,
Justa senescentium quos implet vita virorum;
Hos novies superat vivendo garrula cornix.

Legere quis credat concinnam tersamque Virgilii latinitatem? Bouus Wolfius aliud agebat, et nuperus Nicetæ editor, homo primarius, sed commentatorum paullo fastidiosior, talia curare non solet. Versus sunt Ausonii Idyllion decimo. Lucretius V, 1083 : *cornicum seclæ vetusta.* Constant. Manasses de Michaele Stratiotico 6333 : *ὃς κατὰ μὲν τὸν χρόνον*

ἀμετροβίοι; ἤριζε κορώνι; μακρογῆρω;.

Malim *μακρογῆρω;.* Etenim displicet duplex epithetum cornicibus datum, præsertim quum posterius sit inutile prorsus et priore quoque debilius. Michael fuit *μακρογῆρω;.* teste Cedreno Hist. p. 792, qui cum fuisse dicit eo tempore quo imperator est declaratus, *παρηθηκῶ; καὶ τῆ; πρεσβυτικῆ; ἀψάμενος ἠλικία;.* ἥτις τι συμπεριετὴν ἀπραγμασύνην Ἀρχιλόγος ὁ ποιητῆ; ἀπερῆνε. Qui locus Archilochi effugisse videtur Liebelii diligentiam, in prima saltem qua ulor editione. » B. Neque memorat Bergkii. — 6 *ἀήρησε* cum superscripto τ; Codex. « *Ῥεμβόμενην*, circumvagantem, circumspicientem. Plutarch. Mor. p. 521, C : *δεῖ δὲ μὴ καθίπεο θεράπειαν ἀνάγωγον ἐξω ῥέμβεσθαι τὴν αἰσθησι;.* Et *Ῥεμβώδες* ὁμω; idem p. 45, D. » Jac. — 8 *πλήσει* Cod. a pr. m. — 9 *ἄδωνιν* Cod., conf. ep. 53, 1. « Proserpinam amore incensam Adonidem Veneri eripuisse plures tradiderunt; v. schol. Theocr. XV, 86; Clem. Alex. Cohort. p. 29. » Jac. Ἐπίλαο. « Eadem quantitate Callimachus Pall. 58 : *κοιού τι καὶ πέρι δὴ φίλατο τῶν ἔτα; ἄν.* Conf. m. tulam ad Babrii Fab. CVII, 10. » B. Qui versu 11 ponebat τῆ; γε γερατῆ;.

CCXC. — 2. Poma amoris symbolum putabantur; v. ep. 79, 80, al. — 4 *ἐρευθόμε;ης* Cod. a pr. m.

CCXCI. Lemma : τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό. — 1 εἶπον ἐμοὶ Cod., superposito μὲν syllabæ πον, ut esset εἰ μὲν ἐμοὶ,

quod edidit Jacobsius; in notis mss. vero corrigit εἰ ποῦ', verissime; quo in εἶπον corrupto, ex tertio versu, εἰ δ', antiquus corrector medicinam petebat. Sunt versa. — 3. « Ἐπὶ τοῖς, conf. ep. 244, 7; et τῶν pro τούτων ep. 292, 7. » B. Bothius volebat ἐπὶ σοῖς, « tuis conditionibus, repulsa. » Codex φήσεται, corr. Brunck. — 5. De Telepho conf. ad ep. 225, 5.

CCXCII. Lemma in ipsa versuum serie positum in Codice. Ibi πέραν τῆς πόλεως; intelligitur Asiae pars Constantinopoli opposita; λύσιμα autem Niebubrius recte ad λύσις; retulit, de quibus v. Turnebo H. Steph. Thes. voce Προλύτης. — 1 ὁράμενοι Cod.; ὄρ. Suidas. Expressit Agathias in tota hac descriptione Theocritum VII, 138 seqq., qui conferendus est. — 5 ὀλοῦργων Cod. — 8 κρούματα Plan. Conf. Meleagrum supra ep. 141, 2, quem imitatur.

CCXCIII. — 4 σοὶ στήρνοι; Plan., ut est ep. 286, 5. — 6. Nota ὑμετέρη; pro σῆς, praecedente licet σόν. — 9 θαμίξαι; Cod. a correctore inter lineas posito v. (θαμίξαιν). — 12. « Εἰν ἐν, id est ὀμοῦ. Sic etiam VI, ep. 65, 9; Plan. ep. 370, 2. » Jac.

CCXCIV. Lemma : ἀρηγματικόν. — 3. Anum in anteriore lecti parte cubuisse puta. « Hunc locum allegans Suidas : ἐπάλλει; προμαχέωνες; οἱ τῶν ταγέων καὶ τῶν κίρτων. Vide not. ad Nicet. Eugen. p. 22; Leon. ad Jo. Chrysost. De sacerdot. p. 19; Lindenbr. ad Ammian. Marc. p. 11. » B. In fine οἱ δὲ πύρι; Codex et Suidas v. Ἄπλοδα;. Salmasius κύργος, quod unice verum esse copiose demonstravit Jacobsius. Similis hyperbole ep. 252, 3, ubi vide Boiss. Brunckius ex Toupii conjectura ediderat οἱ δ' ἐπ' ἴρα, quod in hoc loco vim nullam habet. — 6. Χαλικρήτω Suidas hinc exponit μὴ κεκραμένω. — 7 ἐπὶ Cod. a pr. m. — 8 ἀλουπέτους; Cod. — 9. « Lucernam facete appellat φρυκτοῖς, ut persistat in metaphora a bellis et urbium expugnacionibus ducta. — 12. Σγολίνο; Petronio c. 97 institit, quibus sponda culcilam ferebat. » Jac. — 13 ὀπη; Cod. « Loquitur non inficete de lecto, ut de arce expugnanda. » B. — 15, 16. « Sensus : in ore puellae *lacuriabam*, oscula ei infligens. Quae oscula tanquam cibum aliquem delicatum representat : hinc μάστακα πιάμων, *oblectans*. — 19 χορή; Cod. a pr. m. — 20. Ἀδρήτω, ut in iudiciis belli. Σφίγγεται autem imagini convenire non videtur. Expectabas φράγνεται vel tale quid. » Jac. — 21 μέθου; Cod. a pr. m. « Μέθου ἀγώνω. Sic Eurip. Heracl. 798 : μέγχι; ἀγώνω. Quod et dixit Sophocles Trach. 20, ubi v. Aritz. Adde Schaeff. et Lobeck. ad Ajac. 1152. — 24 στήματα; σοὶ Cod. Venerem τροπαιοζόρον qui ex hoc loco memorat Larcherus Diss. de Venere p. 214, satis inepte ἀεταλοῦσσι. » B.

CCXCV. Lemma : ἐπὶ ποτηρίῳ προσφερομένη; κόρη. Alloquitur poculum. — 1. « Ἄμελγ, scil. τὸ μέλι τοῦ στόματος. Vide VI, ep. 239, 3. » Jac. — 2 τυχεῖν a pr. m., ἔχεν ex correctione Codex; ἔχεν; etiam Suidas v. Λίσσα, ἡ μοῖρα.

CCXCVI. — 1. Cottabi augurio utitur sicuti τηλεφίλου ille comastes Theocriti III, 50 :

ἔγνω; πρὶν, ὅτε μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις; με,
οὐδ' ἐὼ τηλεφίλου ποτιμαζόμενον πλατάγησεν.

Unde ductum esse totum colorem poematii, vidit Jacobsius. Vini in poculum cadentis clarum crepitum, qui amantibus pro bono augurio erat, poeta appellat ἡλέτην βόμβον τηλεφίλου πλαταγήματος, adjective dicto τηλεφίλου, verbo etiam, μέζατο, ex Theocrito assumpto. — 6 παῖγμα;.

Jacobsius egregie, nam poeta plus quaerit quam παῖγμα;. Codex πλέγμασι, Suidas etiam libri meliores in Δάταξ, ortum ex peccato antiqui librarii qui vel πέγμασι vel ΠΑΙΓΜ. exaraverat. In Codice superscriptum : γρ. πνεύμασι, conjectura absurda. Vulgo legebatur ap. Suidam πλέγμασι, qua auctoritate moti Jacobs in notis mss. et Boiss. παῖγμασι; deserebant, πλέγμασι; ponentes. Omnibus numeris praestat prior sententia Jacobsii, qui comparat Callimachi fragm. 102 :

Πολλοὶ καὶ φιλόντες Ἄκόντιον ἦσαν ἔραζε
οἰονόται; Σικελιά; ἐκ κυλικῶν λάτταγας.

CCXCVII. « Puella de misera mulierum conditione conqueritur, virorum sortem longe praefendam esse iudicans. » Jac. — 1. « Hinc Suidas ἤθεο; [temere] exponit ἀθαρτο; πρὸς γυναῖκας. » B. — 2. « Ἐχραε, id est ἐπίσκηψε, μετὰ βλάβη; ἐπῆλθεν, interprete schol. Hom. Od. E, 396. » Jac. — 4. « Ex narratione quippe malorum oritur consolatio. Vide ad Nicet. Eugen. p. 137; ad Aristen. I, 16, p. 459. Notavi et ad Choricium p. 73. » B. De amantium curis loquitur poeta. — 6. « Per pictas imagines vagantur iisque oculos pascunt. Ne haec nimis jejune interposita videantur, cogita de tabulis pictis amatorum aliquod argumentum representantibus. Vide in primis Burmann. ad Propert. II, 5, p. 251. » Jac. Qui supplendum putat ἐν, ἐν γρασίαιν. Sed πλάζονται; ego depravatam puto et alius verbi locum occupare, indicantis fere quod in latinis posui. Jungendum κατ' ἀγυῖας; ῥαμβομενοί.

CCXCVIII. Imprecatio in puellam superbam. — 3 ἤξει; etiam Plan. « Tueter Schaefer. ad Theoc. p. 220, contra Brunckium, qui ἔδοθι. At duplex verbum ἤξει; et ἔκοιτο; vehementer friget. Suspicabar : ἐ; τρίγας, ὦ Ζεῦ, γήραος... ἔκοιτο. Ὡ Ζεῦ ἔσταντι; est de futura quam sperat ultione. » Jac. Nisi quidem, quum vis aliqua insit in *perveniendi* notione, ipse eam poeta repeti voluit.

CCXCIX. « Pro continuatione habendum rei in epigr. 287 narratae. Superbiae quam ob felicem doli successum sumpserat, quam grave; puellae poenas dederit narrat. » Jac. — 1. « Ἡ δ' εὐλάβεια; καὶ τὸ μὴδὲν ἄγαν ἀριστον, Plutarchus ait Vita Camilli c. 6. Conf. VII, ep. 683; IX, ep. 110; Append. ep. 206, Anecdota mea I, p. 138 et 144 cum notis; Wyt. ad Plut. De ei p. 275; Lozinski; ad Herm. p. 67. » B. Cum sequentibus Jac. comparat simili ironia dicta haec Ciceronis : *Prætor interea, ne pulchrum se et beatum putaret...*, ei quoque carmen compositum est, Pro Murena c. 12. — 6. « Schol. Wech. : παρὰ τὸ

Ἐμπαλιν αἰδομένη, σφετέρους δ' ἐπεμύμετο; μύθοι;.

Qui versus est Musei 195. » B. — 7 ὁ βραδυ; Plan.; ἡ βρ. Cod. — 8. Eustathius ap. Jac. : ἀερισθαί; ἐστι τὸ εἰ; ἀέρα; κουρίζεσθαι; ἀπ' οὐ καὶ ἀερισπότητος; ἀράχνης; παρὰ Ἡσιόδο;. — 9 ἀνάλλα; male corrector Codicis. « Sunt Theocriti I, 134 : πάντα δ' ἐνάλλα; γένοιντο. Ex imitatione Agathias non sequitur habuisse eum in Theocriti suo codice γένοιντο. Non poterat non scribere γένοιντο. » B. In fine κόρη; Cod.; κόρης; Plan. Dedi κόρη; correctionem Heckeri : nam « πίπτει; ἐπὶ γόνασι; τινος; significat *super alicujus genua considerare*, quod hic aptum non est. »

CCC. Recte lemma : εἰ; τὸ αὐτό. — 1. « Ἰψαόχην, vide ad epigr. 27. Ἀγείρειν; ὀρρῶ; de superbia illustravi ad Nicet. Eug. p. 124. Conf. not. ad Aristen. p. 472. Formula εἰ; ἐν non rara est. Diogenes L. VIII, 10 : κατετίθεντο; τὰς;

οὐσία; εἰ; ἐν ποιούμενοι. Longus II, 5 : ἤνικα ἀν αὐτοῦ; εἰς ἐν συναγάγω. Nilus Narrat. p. 48 : συνάγει πάντας; ἡμᾶς εἰ; ἐν ἐστία καὶ τράπεζα. Dositheus § 15 : τὴν εὐκταίαν εἰς ἐν θρησκευοῦσαι. Adde Pl an. ep. 45; Rhœr. Fer. Dav. p. 111; mea ad Æsch. Choeph. 293. — 2. De adjectivo ἀδρανῆς vide not. ad Simoc. p. 279. » B. — 3. καὶ ἄρα λέπτυν Cod.; a correctore superscriptum λέπτειν. — 6. ἔχει Plan. et corrector Codicis, qui ἔχει a pr. m. — 7. ἐνδίκον ἔχεις Plan. — 8. ἴδε; Codex, quod tuetur Wernick. ad Triphiod. p. 268. « Verbi σθένειν eadem metaphora VI, ep. 343, 3; IX, ep. 375, 6. » B.

CCCI. Lemma : τοῦ αὐτοῦ πέψαντος; ἔχθρὸν κόρη. Vide ad versum 4. — 1. τηλοτέρου Cod. « Ἴγνος ἐρείσει; conf. XII, ep. 84, 2. » B. — 2. καίσε με ὥστε φέρειν Cod., corr. Hermannus. Plan. sic interposuit : πηνῶ καίσε τάχει με φέρει. — 3. Et Amor et Aurora ῥοδόχροοι. — 4. « Hæc cum præcedentibus non nitide coherant. Videtur poeta amicam in longinuiorem regionem profectam secutus esse et assecutus; et in adventus signum ipsi piscem misisse. » B. — 6. Venus *marina* etiam ap. Horat. Carm. III, od. 26, 5.

CCCII. « Ad imitationem Posidippi, IX, ep. 359, incommoda exponit, in quæ incurere debet qui mulieribus animum adjicit. » Jac. — 2. χρυσομανῆ σπατάλην Plan. — 3. πελάσις Plan., quod cum Brunckio tenet Boiss.; πελάσιος Cod. — 4. « De insuauitate uxorii lecti conf. XI, ep. 7. » B. — 7. μοιγία Cod. « Ἐκτοθεν ἐρώτων, aliena ab amoribus; non amoribus annumeranda, sed delictis. » Jac. — 8. μετὰ π. Cod. — 11. μόγις Cod., superposito λ; Plan. μόλις. — 12. Παλιμβολίης; penitentia. Quod præter expectationem dici videtur, quum alia κέντρα eam sentire putes. — 14. ἀγγελία; Cod.; in margine : γρ. ἀμβολία; quod habet Plan. Recte Jac. : « Illud tuetur Agathias supra ep. 269, 6 : καὶ τὰς λυσιπόθους ἔτρεμον ἀγγελία; ». — 15. ἦν δὲ Plan.; εἰ δὲ Cod., « errore initio versuum creberrimo. — 17. ὀνεινή η ὀνεινήν sit in Cod. obscurum, qui omittit νόμος; recentiori m. inter lineas positum. — 18. σώματος Plan.; δώματος; Cod.; « quod verum putarem si de virgine ingenua ageretur, qua vitata dedecus in totam domum redundat. » Jac. — 20. ἦρειδεν Bothius, qui non vidisset locum Galeni jam a Brodæo allatum : Διογένης ὁ κυνικός ἐτάριζα ποτὲ συνθέμενος, ὡς φασιν, ὅπως; πρὸς αὐτὸν ἀφίκεται, βραδυνούσης; αὐτῆς, ἀπετρίψατο τὸ σπέρμα προσαπτόμενος τῆ χειρὶ τὸ αἰδοῖον; καὶ μετὰ ταῦτα παραγενομένη ἀπέπεμψεν, εἰπὼν τὴν χεῖρα φθάσαι τὸν ὑμέναιον ἄσαι. « Videas de illa Diogenis fuditate Notitt. manuscr. tom. X, part. 2, p. 213. » B.

CCCIII. « Ad Venerem, ut Amori ab amantibus ira in eum accensis deprehensio opem ferat. Ejusmodi argumentum tractatum ab Ausonio in *Amore cruci affixo*. » Jac. Non integrum esse videtur epigramma. — 2. οὐκ ἀλέγει; Reiskius; οὐδ' ἀλέγει; Heckerus, quod concitatus est et accedit ad ductus Codicis : οὐ λαλέει.

CCCIV. — 1. Ὀμαξῆ, conf. ep. 20, 1. *Immītis uva* ap. Horat. Carm. II, od. 5, 3. Male et vet. edd. παραπέμψω et Bothius παρέπεμψα.

CCCV. — 1. ὄφ' ἔσπερα Cod. — 2. Conf. Horat. Carm.

I, od. 13, 15. — 3. « Hunc versum tentavi satis temere ad Simoc. p. 218. » B.

CCCVI. Puella loquitur amanti. — 4. καὶ σὺ μένει; ἀπλῶς; Codex. Chardo : « Ἀπλῶς μένειν, ἀπλῶς; ἔχειν est se *tenere* coi, *reser* comane un *benel*, vel, ut Itali loquuntur, *starsi colle mani alla cintola*. » Sed recte Jacobs. jungit ἀπλῶς οὐδέν. Meinekius p. 184 confidenter proposuit « *παράκειμαι, καὶ σὺ μ' ἔχεις* » (ut puellæ verba), cuius conjecturæ incommoda explicatur Heckerus et Piccolos. Quorum prior *leva*, alter dextera manu vulnus tetigit. Recepimus Piccolou emendationem : « *Ainsi le poète suppose que les transports de l'amoureux vont jusqu'au délire, afin de rendre plus piquant le contraste de l'exaltation sentimentale avec l'impuissance physique*. » Boissonadius hæc apposuit ex Schol. Wech. : ὅταν δὲ σοι κατανεύσω, οὐδὲν ἐρώτω; ἔχει; τουτέστιν, οὐ τοῦ πεθουμένου θέλει; καρποῦσθαι. Εἰσὶ γὰρ οἱ, ἀπροσδοκῆτως; καταπεισθεῖσις τῆ; ἐρωμῆν; ὑπὸ τὴ; τοῦ μιγῆναι ὀρμῆ; καὶ τοῦ τρόμου τοῦ περὶ τὰ μέλη κεχυμένου, ἀπρακτοὶ μένουσι.

CCCVII. « In tabulam pictam, quæ Ledam cum cyncno exhibebat. » B. — 1. κρονίδη; Cod., inter lin. κρονίδας; ut Plan. — 3. κατέσθετε Cod., vitiose. Amores compellat. — 4. « Dictum ex oppositione frequente κύκνου καὶ κορυδου. Conf. IX, ep. 380; XI, ep. 195, 6. » B. Qui tacite distinctionem correxit. Legebatur καὶ τί γένωμα; ὄρεον; Heckerus sine interrogatione : καὶ τι γένωμα; ὄρεον, hoc sensu : *Vos me uritis; age et ego avis fiam*.

CCCVIII. « Puellam obviam sibi factam poeta verbis pellicit, nihil tamen ab ea responsi ferens. » Jac. — 1. τί τοι Plan. — 2. λαλεῖς; Plan., interrogative. — 3. « Conf. ep. 46, 7. Forsan μετὰ σέ. Numeri paulum laborabunt. » B. Imo dicit : mittam tecum qui domum tuam tacentis exploret. Jac. — 4. « Conf. XII, ep. 186, 2. » B. — 5. πρὸς ἐλούσομαι Cod., sic, nisi typographi est peccatum. — 6. « Νῦν δ' ὕγιαίνε, ambigue fortasse dictum, ut in notissima historia de Menecrate medico ap. Plutarch. Mor. p. 123, A. » Jac.

CCCIX. In Codice versus 1 ab antiqua manu scriptus, quæ in margine posuit λέπει, alter versus ab alia m. additus. Chardo Roch. huic epigrammati adscriptis : « An sub Cupidinis velitaribus armis instructi imagine sculpti erant hi hendecasyllabi? — 1. Codex ψιλληστή; ὁ ἔρω; et in marg. : ζητεῖ ψιλληστή;. « Vocem ληστή; latere, nullus dubito; sed quid priori syllaba faciendum, obscurum est. Amorem in omnibus latrone referre, Diophanes affirmat. » Jac. Brunckius φιλητής. « Quod Jac. in Palatina recipere non debet. Apogr. Lipsiense ap. Reisk. Misc. Lips. nov. t. IX, p. 697, ψιλλιστής. Vertit Reiskius *latro spoliator*. Quum sit certo certius in sine voc. latere ληστή;, scripsi τρι; ληστή;, fortasse debebam τριληστή; (τριλληστή;), ut τριδουλο;, τριγέρων, alia. *Non fur, sed trifur*, Plautus ait Aulularia, græce vertendum οὐ ληστή;, ἀλλὰ τριληστή;. » B. Hiatum sublaturus Jac. : « Fort. ὁ γ' ἔρω;. » — 2. Ἐκδιδύσκει, quod vulgo dicitur λωποδύτει. Boisson. ad Choricium p. 338 : « Salmasius pessime coniebat ἐκδιδράσκει. Non valde timendus erit fur audaci mente, ut videtur, sed pedibus fugacibus, timendus qui est audaci manu obviosque spoliat. »

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΑ.

1*.

Εἷς λίθος ἀστράπτει τελετην πολύμορφον Ἰάχχου
καὶ πτηνῶν τρυγῶντα χορὸν καθύπερθεν Ἑρώτων.

1. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἥ ποτ' ἐραστῶν
ἔσμων ἐπὶ προθύροις Λαΐς ἔχουσα νέων,
τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον ἐπὶ τοίῃ μὲν δρᾶσθαι
οὐκ ἐθέλω, οἷη δ' ἦν πάρος οὐ δύναμαι.

2. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Τόξα τάδε πτολίμοιο πεπαυμένα δακρυόεντος
νηῶ Ἀθηναίης κεῖται ὑπὸ βρόφιαι,
πολλάκι δὲ στονόεντα κατὰ κλόνον ἐν δαί φωτῶν
Περσῶν ἵππομάχων αἵματι λουσάμενα.

3. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ.

Ἡράκλεες, Τρηχίνα πολύλιθον δε τε καὶ Οἶτην
καὶ βαθὺν εὐδένδρου πρῶνα πατεῖς Φολόης,
τούτῳ σοι ἀγροτέρης Διονύσιος αὐτὸς ἐλαίης
χλωρὸν ἀπὸ δρεπάνῳ θῆκε ταμῶν βόκαλον.

4. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἐύκαμπές ἀγκιστρον, καὶ δούρατα δουλιχόεντα,
χωρμητὴν, καὶ τὰς ἰχθυόδους σφυρίδας,
καὶ τοῦτον νηκτοῖσιν ἐπ' ἰχθύσι τεχνασθέντα
κῦρτον, ἀλιπλάγκτων εὐρεμα δικτυόλων,
τρῆχύν τε τριόδοντα, Ποσειδαῶνιον ἔγχος,
καὶ τοὺς ἐξ ἀκάτων διχθαδίους ἐρέτας,
ὁ γριπεὺς Διόφρανος ἀνάκτορι θήκατο τέγνας,
ὡς θέμις, ἀρχαίας λείψανα τεχνοσύνας.

HUGONIS GROTHII VERSIO.

1. PLATONIS, *Laidis nomine.*

Ante fores habui quæ grande examen amantum
Cum mihi magnificæ Græcia ludus erat,
Hoc tibi mitto, Venus, speculum. Me cernere nolo,
Sum qualis, quando non queo, qualis eram.

2. SIMONIDÆ.

Hæc postquam sævum requierunt spicula Martem
Pulcher Palladia servat in æde tholus,

EPIGRAMMATA
DEDICATORIA.

1*.

Unus lapis radiat sacrum multiforme Iacchi
et alatorum vindemiantem chorum supra Amorum.

1. PLATONIS.

Quæ superbùm irrisit Græciam, quæ olim amatorum
examen juvenum in vestibulis habebam, Lais,
Paphiæ hoc speculum *dedico*: quia talis *ut sum* me-spectare
nolo; qualis autem eram ante, non possum.

2. SIMONIDIS.

Tela hæc a-bello dimissa lacrimoso
in-æde Minervæ suspensa-sunt sub-tecto,
sæpe, gementem per tumultum in pugna virorum,
Persarum equestrium sanguine lota.

3. DIONYSII.

Hercules, Trachinem lapidosam qui et Cætam
et densum silvossæ promontorium calcas Pholoes,
hanc tibi ex agresti Dionysius ipse olea
viridem falce demetens posuit clavam.

4. LEONIDÆ.

Hamos bene-curvatos, et contos longos,
et lineam, et piscibus-recipiendis sportas,
et hanc natantes ad pisces *capiendis* excogitatam
nassam, mare-pervagantium inventum retiariorum,
durumque tridentem, Neptunium telum,
et hos e celocibus binos remiges (*remos*),
piscator Diophantus domino posuit artis,
ut par *erat*, veteris reliquias artificii.

Quæ prius, adversæ cum certavere phalanges,
Sæpe suo tinxit sanguine Medus eques.

4. LEONIDÆ.

Has setas, hæc curva simul cum corribus æra,
Hoc ferrum de quo vulnera piscis habet;
Et genus æquoreum claudentem vimine nassam,
Errantis pelago nobile gentis opus;
Præterea validum, Neptuni sceptræ, tridentem,
Et remos cymbam qui rapuere duos:
Hæc piscatorum domino Diophantus, ut est fas,
Dedicat, hæc artis signa prioris erunt.

5. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Δούνακας ἀροδέτους, καὶ τὴν ἀλινηχεῖα κώπην,
 γυρῶν τ' ἀγκίστρων λαίμοδακτεῖς ἀκίδας,
 καὶ λίνον ἀκρομολιθίδον, ἀπαγγελτῆρά τε κύρτου
 φελλόν, καὶ δισσὰς σχοινοπλεκεῖς σπυρίδας,
 καὶ τὸν ἐγερσιφαῖ πυρὸς ἔγκυσον ἔμφλογα πέτρον,
 ἀγκυράν τε, νεῶν πλαζομένων παγίδα,
 Πείσων ὁ γριπεύς Ἑρμῆϊ πόρεν, ἔντρομος ἦδη
 δεξιτερῆν, πολλοῖς βριθόμενος καμάτοισι.

6. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀμφιτρώων μ' ἀνέθηκεν ἔλδον ἀπὸ Τηλεβοῶων.

7. ΑΔΑΟ.

Σκαῖος πυγμαχέων με ἐκηδόλω Ἀπόλλωνι
 νικήσας ἀνέθηκε τὴν περικαλλῆς ἀγαλμα.

8. ΑΔΑΟ.

Λαοδάμας τρίποδ' αὐτὸς εὐσκόπων Ἀπόλλωνι
 μοναρχέων ἀνέθηκε τὴν περικαλλῆς ἀγαλμα.

9. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Σοὶ μὲν καμπύλα τόξα, καὶ ἰσχύαιρα φαρέτρη,
 δῶρα παρὰ Προμάχου, Φοῖβε· τάδε κρέματα·
 ἰοῦς δὲ πτιρόντας ἀνὰ κλόνον ἀνδρες ἔχουσιν
 ἐν καρδίαις, ὀλοὰ ζεῖνία δυσμενέων.

10. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Τριτογενῆς, Σώτειρα, Διὸς φυγοδέμνι κούρα,
 Πάλλας, ἀπειροτόκου δεσπότη παρθενίης,
 βωμόν τοι κεραοῦχον εἰδέματο τόδε Σέλευκος,
 Φοιδεῖαν ἰαχὰν φθειρομένου στόματος.

11. ΣΑΤΥΡΙΟΥ.

Θηρευτῆς δολιχὸν τόδε δίκτυον ἀνθετο Δἄμις·
 Πίγρης δ' ὄρνιθων λεπτόμιτον νεφέλην,

5. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Arundines superne-ligatas, et in-mari-natantem remum,
 curvorumque hamorum gulam-mordentes cuspides,
 et rete superne-plumbatum, et nuncium nasse
 corticem, duasque e-junco-plexas sportas,
 et qui-lucem-suscitat lapidem igne et flamma gravidum,
 et ancoram, navium vagantium pedicam,
 Piso piscator Mercurio dedit, jam tremens
 dextrâ, multis gravatus laboribus.

6. ANONYMI.

Amphitruo me dedicavit postquam-cepit a Telebois.

7. ALIUD.

Scæus me longe-jaculanti Apollini in-pugilatu
 victor dedicavit, tibi perpulcrum decus.

8. ALIUD.

Laodamas tripodem ipse bene-collineanti Apollini
 monarchus dedicavit, tibi perpulcrum decus.

9. MNASALCÆ.

Tibi quidem curvi arcus, et sagittis-gaudens pharetra,
 dona a Promacho, Phœbe, hæc suspensa-sunt;
 sagittas autem alatas in pugna viri acceperunt
 in cordibus, exitiosa xenia hostium.

10. ANTIPATRI.

Tritogenia, Sospitatrix, Jovis filia lecti-genialis-inimica,
 Pallas, puerperii-expertis domina virginitatis,
 aram tibi cornibus-instructam posuit hanc Seleucus,
 Phœbeam vocem edente ore.

11. SATYRII.

Venator longum hoc rete dedicavit Damis,
 Pigres vero avium subtiliter-textam nebulam (rete),

5. PHILIPPI.

Ad caput annexos calamos remosque natantes
 Æquore, et insidias æra recurva gulæ;
 Linaque cum plumbo, fragmentaque, nuntia nassæ,
 Suberis, et sportas juncea texta duas;
 Et silice inclusum sponsoem luminis ignem,
 Quæque vagas retinent ferrea vincla rates;
 Mercurio Piso dedit hæc monumenta, labore
 Piscandi fessus membra, tremante manu.

Inscriptiones Tripodum trium, qui Thebis sunt in æde
 Apollinis.

6. Ismenii, in primo tripode.

Telebois satus Amphitryo me rite dicavit.

7. In secundo.

Ad sua cum Scæus remeavit limina, victor

Cæstibus, arcitenens dedit hoc tibi munus Apollo.

8. In tertio.

Laodamas regni solium qui possidet, isto,
 Phœbe sagittipotens, pulchro te munere donat.

9. MNASALCÆ.

Hanc pharetram tensoque minacia cornua nervo
 Suspenderit Promachus miles, Apollo, tibi.
 Aligeras retinet bellatrix turba sagittas
 Corde suo, quod fas munus ab hoste dari.

11. SATYRII,

de tribus fratribus.

Hæc protensa dicat venator retia Damis;
 At Pigres nebulam qua capiuntur aves;

τριγλοφόρους δὲ χιτῶνας ὁ νυκτερέτης θέτο Κλείτωρ
τῷ Πανί, τρισσῶν ἐργατίνῃ καμάτων.
Ἔλαος εὐσεβέσσιν ἀδελφεοῖς ἐπένευσον
πηγὰ, καὶ ἀγροτέρων κέρδεα καὶ νεπόδων.

12. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ ΑΠΟ
ΥΠΑΡΧΩΝ.

Γνωτῶν τρισσατίων ἐκ τρισσατίης λίνα θήρης
δέγνυσο, Πάν· Πίγρης σοὶ γὰρ ἀπὸ πετρύγων
ταῦτα φέρει, θηρῶν Δάμις, Κλείτωρ δὲ θαλάσσης.
Καὶ σφι δὸς εὐαγεῖν ἥρα, γαῖαν, ὕδωρ.

13. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Οἱ τρισσοὶ τοὶ ταῦτα τὰ δίκτυα θῆκαν δμαίμοι,
ἀγρότα Πάν, ἄλλης ἄλλος ἀπ' ἀγρεσίης·
ὧν ἀπὸ μὲν πτηνῶν Πίγρης τάδε, ταῦτα δὲ Δάμις
τετραπόδων, Κλείτωρ δ' ὁ τρίτος εἰναλίων.
Ἄνδ' ὧν τῷ μὲν πέμπε δι' ἡέρος εὐστοχον ἄγρην,
τῷ δὲ διὰ δρυμῶν, τῷ δὲ δι' ἡτόνων.

14. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Πανὶ τάδ' αὐθαίμοι τρισσοὶ θέσαν ἄρμυνα τέχνας·
Δάμις μὲν θηρῶν ἄρχυν ὀρειονόμων,
Κλείτωρ δὲ πλωτῶν τάδε δίκτυα, τὰν δὲ πετηνῶν
ἄρρηκτον Πίγρης τάνδε δεραιοπέδαν·
τὸν μὲν γὰρ ξυλόχων, τὸν δ' ἡέρος, θν δ' ἀπὸ λίμνας
οὐ ποτε σὺν κενεοῖς οἶκος ἔδεικτο λίνοις.

15. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, οἱ δὲ ΖΩΣΙΜΟΥ.

Εἰναλίων Κλείτωρ τάδε δίκτυα, τετραπόδων δὲ
Δάμις, καὶ Πίγρης θῆκεν ἀπ' ἡερίων
Πανί, κασιγνήτων ἱερῇ τριάς· ἀλλὰ σὺ θήρην
ἡέρι κῆν πόντω κῆν χθονὶ τοῖσδε νέμα.

mullorum autem tunicas (retia) nocturnus-remex posuit
Pani, trium horum operatori laborum. [Clitor
Propitius piis fratribus annue
volatilia, et ex-feris lucra et ex-piscibus!

12. JULIANI ÆGYPTII EX PRÆFECTIS

Fratrum trium ex triplici venatione retia,
Pan, accipe : Pigres enim tibi ex volucribus
hæc fert, ex-feris Damis, et Clitor ex-mari.
Atque da iis ut-bene-venentur aerem, terram, aquam.

13. LEONIDÆ.

Tres tibi hæc retia dedicarunt consanguinei,
o agrestis Pan, alius ab alia venatione :
quorum a volatilibus quidem Pigres hæc, hæc autem Damis
a-quadrupedibus, et Clitor tertius a-marinis.
Pro quibus alii quidem per aerem mitte prædam dextre-
alii per silvas, alii denique per littora. [ferienti,

14. ANTIPATRI SIDONII.

Pani hæc consanguinei tres posuerunt instrumenta artis :
Damis quidem ferarum rete monticularum,
Clitor autem natantium hæc lina, volucrum vero
infractum Pigres hunc laqueum-collarem; [mari,
quippe hunc a-densis-silvis, illum ab-aere, tertiumque a-
nunquam cum vacuis domus recepit plagis.

15. EJUSDEM, aliis ZOSIMI.

Ex-marinis Clitor hæc retia, ex-quadrupedibus autem
Damis, et Pigres dedicavit ex aeris
Pani, fratrum sacra trias : at tu prædam
in aere, et in ponto, et in tellure hisce præbe

Noctivagus Clitor mullos retinentia fila,
Pan, tibi dat : triplicis dona laboris habe.
Redde suæ pretium pietatis fratribus, et da
Pisces, da volucres, fallere daque feras.

12. JULIANI ÆGYPTII,

ex genere præfectorum Augustalium,
de eodem.

Fratrum lima trium ternis venatibus apta
Accipe, Pan : Pigres hoc dat ab alitibus ;
A silvis aliud dat Damis ; ab æquore Clitor :
Fac prædam his aer, terra fretumque ferant.

13. LEONIDÆ,

de eodem.

Hæc tibi tres pariter fratres, Pan præses agrorum,
De triplici præda retia terna ferunt ;
A voluceri Pigres quæ rettulit agmine, Damis
A grege quadrupedi, Clitor ab æquoreo.

Tu fac ut ille gravem deportet ab aere prædam,
Hunc saltus, illum littora curva beent.

14. ANTIPATRI SIDONII,

de eodem.

Fratribus a ternis artis sua quæque supellex
Pani datur : Damis retia tensa feris ;
Clitor squammigeri generis fert vincula, Pigres
Alitibus solitos stringere colla dolos.
Quorum hic a silvis, hic ab aere, tertius undis
Lina sine eventu nulla tulere domum.

15. ZOSIMI,

de eodem.

Retia squammigeri Clitor gregis ista, ferarum
Hæc Damis, Pigres tertia, quæ volucrum,
Pan, fratrum tibi triga dicat : tu plurima fratres
Fac capiant terris, aereque et pelago.

16. APXIOY.

Σοὶ τὰδε, Πάν σκοπιῆτα, παναίολα δῶρα σύναίμοι
 τρίζυγες ἐκ τρισσῆς θέντο λινστασίης·
 δίχτυα μὲν Δᾶμις θηρῶν, Πίγρης δὲ πετρῶν
 λαιμοπέδας, Κλειτώρ δ' εἰναλίφοιτα λίνα·
 ὧν τὸν μὲν καὶ ἑσαῦθις ἐν ἡέρι, τὸν δ' ἔτι θείης
 εὐστοχὸν ἐν πόντῳ, τὸν δὲ κατὰ δρυόχους.

17. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Αἱ τρισαί τοι ταῦτα τὰ παίγνια ἤθικαν ἑταῖραι,
 Κύπρι μάκαιρ', ἄλλης ἄλλη ἀπ' ἐργασίης·
 ὧν ἀπὸ μὲν πυγῆς Εὐφρώ τὰδε, ταῦτα δὲ Κλειῶ
 ὡς θέμις, ἢ τριτάτῃ δ' Ἀθθίς ἀπ' οὐρανίων.
 Ἄνθ' ὧν τῇ μὲν πέμπε τὰ παιδικὰ, δεσπότι, κέρδη,
 τῇ δὲ τὰ θηλείης, τῇ δὲ τὰ μηδετέρης.

18. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΡΧΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Λαῖς ἀμαλδυνθεῖσα χρόνῳ περικαλλία μορφῆν,
 γηραλέων στυγεί μαρτυρίην ρυτίδων·
 ἔνθεν πικρὸν ἔλεγχον ἀπεχθήρασα κατόπτρου,
 ἄνθετο δεσποίνῃ τῆς πάρος ἀγλαίης.
 « Ἄλλὰ σύ μοι, Κυθήρεια, δέχου νεότητος ἑταῖρον
 « δίσκον, ἐπαὶ μορφῇ σὴ χρόνον οὐ τρομέει. »

19. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κάλλος μὲν, Κυθήρεια, χαρίζαι· ἀλλὰ μαραίνει
 ὁ χρόνος ἐρπύλων σὴν, βασιλεία, χάριν.
 Δώρου δ' ἑματέριο παραπταμένου με, Κυθήρη,
 δέχουσο καὶ δώρου, πότνια, μαρτυρίην.

20. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἑλλάδα νικήσασαν ὑπέρβιον ἀσπίδα Μήδων
 Λαῖς ἤθικεν ἱπὸ κάλλει ληϊδῆν·
 μούνην ἐνικήθη δ' ὑπὸ γήραϊ, καὶ τὸν ἔλεγχον
 ἄνθετο σοὶ, Παφίη, τὸν νεότητι φίλον·

16. ARCHIE.

Tibi hæc, Pan speculator, omnigena dona consanguines
 tres-juncti ex triplici posuerunt venatione :
 Damis quidem, retia ferarum; Pigres autem, volucrum
 laqueos-collares; et Clitor, mare-permeantia lina :
 quorum hunc etiam posthac in aere, illum autem fac
 feliciter-tendentem in mari, tertium vero in quercetis.

17. LUCIANI.

Tres tibi hæc ludicra posuerunt meretrices,
 Cypri beata, alio alia ab officio :
 quarum a clunibus Euphro hæcce, ista vero Clio
 qua fas-est, tertia autem Aththis a palato.
 Pro quibus illi mitte puerilia, domina, lucra, [neutrius.
 hulec vero quæ sunt femineæ-voluptatis, tertiæ quæ sunt

18. JULIANI EX PRÆFECTIS ÆGYPTII

Lais, tempore extincta maxima-formæ venustate,
 senilium odit testimonium rugarum :
 quamobrem acerbe convincens aversata speculum
 dedicavit dominæ prioris pulchritudinis.
 « At tu mihi, Cytherea, accipe juventutis socium
 discum, siquidem tua forma tempus non tremit. »

19. EJUSDEM.

Pulchritudinem quidem, Cytherea, gratificaris; sed exstint
 tempus serpens tuæ, regina, gratiæ-munus. [guit
 Donum vero tuum quum me prætervolaverit, Cythere,
 accipe doni, domina, etiam testimonium.

20. EJUSDEM.

Græciam, quæ-viderat superbum scutum Medorum,
 Lais suæ pulchritudinis fecit prædam,
 solâque victa est a senectute, et documentum
 dedicavit tibi, Paphia, juventuti suæ amicum;

16. ARCHIE,

de eodem.

Pan scopulos servans, tres hæc tria munera fratres
 Ad variam prædam facta tulere tibi :
 Damis nempe feris, scindentibus aera Pigres,
 Equoreo Clitor retia tensa gregi.
 Tu fac ut hic felix cælo sit, in æquoris ille
 Fluctibus, umbroso tertius in nemore.

18. JULIANI ÆGYPTII,

ex genere præfectorum Augustalium,
 de Laide.

Lais ut amisit decerptam tempore formam,
 Rugarum indicium triste videre timet.
 Censuram speculi, qua sæpe superbiit, odit :
 Sume, ait, hoc pulchræ tu Dea culta mihi.

Te decet hic orbis socius, Cytherea, juventæ :
 Quippe potest ætas nulla nocere tibi.

19. EJUSDEM,

de eadem.

Das formam formosa Venus : sed serior ætas
 Illud perpetuum non sinit esse bonum.
 Cum tua defugiant me munera, quo mihi testis
 Muneris? hunc etiam tu tibi, Diva, cape.

20. [LUCIANI,]

de eadem.

Quæ fera scutiferi devicerat agmina Medi,
 Laidi formosæ Græcia præda fuit.
 Hanc quoque devicit senium; nunc dat tibi, Cypri,
 Indicium hoc facies quod juvenilis amat.

ἤ γὰρ ἰδεῖν στυγείη πολιτῆς παναληθέα μορφήν,
τῆσδε συνεχθαίρει καὶ σκιάοντα τύπον.

21. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Σκάπτειραν κήποιο φιλυδρήλοιο δίκελλαν,
καὶ δρεπάνην καυλῶν ἄσχυλον ἐκτομίδα,
τὴν τ' ἐπινωτίδιον βροχετῶν ῥακόεσσαν ἀρωγόν,
καὶ τὰς ἀβρήκτους ἐμβάδας ὠμοβοεῖς,
τόν τε δι' εὐτρήτοιο πέδου δύνοντα κατ' ἰθὺ
ἀρτιφυοῦς κράμβης πᾶσαλον ἐμβολέα,
καὶ σκάφος ἐξ ὀχετῶν πρασίην διψέεινον ἐγείρειν
αὐχμηροῖο θέρεος οὐ ποτε παυσάμενον,
σοὶ τῶ κηπουρῶ Ποτάμων ἀνέθηκε, Πρίηπε,
κτησάμενος ταύτης ἄλβον ἀπ' ἐργασίης.

22. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἄρτιξανῆ βοιάν τε, καὶ ἀρτίχουν τοδε μῆλον,
καὶ ῥυτιδόφλοισον σῦκον ἐπομφάλιον,
πορφυρέον τε βότρου μεθυπίδακα, πυκνορῥᾶγα,
καὶ κάρυον χλωρῆς ἀρτίδορον λεπιδος,
ἀγροιώτη τῶδε μονοστόρθυγι Πρίηπῳ
ἤθηκεν ὁ καρποφύλαξ, δενδριακὴν θυσίην.

23. ΑΔΑΟ.

Ἐρμεῖα, σήραγγος ἀλίτυπον δε τόδε ναίεις
εὐστιδὲς αἰθυαῖς ἰχθυόλοισι λέπας,
ὄξο σαγναῖοιο λίου τετριμένον ἀλμη
λείψανον, αὐχμηρῶν ξανθὸν ἐπ' ἠϊόνων,
γριπούς τε, πλωτῶν τε πάγην, περιδινέα κύρτον,
καὶ φελλὸν κρυφίων σῆμα λαχόντα βόλων,
καὶ βαθὺν ἱππεῖης πεπεδῶμενον ἄμματι χαίτης,
οὐκ ἄτερ ἀγκίστρων, λιμνοφυῆ δόνακα.

* * * * *

24. ΑΔΑΟ.

Δαίμονι τῆ Συρίῃ τὸ μάτην τριβὴν Ἑλλιάωρος

nam cujus videre odit canæ verissimam formam,
ejus simul-abominatur etiam umbram imaginis.

21. ANONYMI.

Fodientem horti aquam-amantis bidentem,
et falcem curvam(?) quæ caules excindit,
et quæ-tergo-imposita pluvias arcet, pannosam,
et infractos soccos ex-rudibus-boum-pellibus,
et, quæ bene-foratum per humum recta subit,
modo-genitæ brassicæ taleam injectricem,
et scapha ex canalibus porrum sitiens suscitare
in sicca æstate nunquam cessans,
tibi hortorum-custodi Potamon dedicavit, Priape,
acquisitis hac ex opera divitiis.

22. INCERTI.

Recens-ruptum malum-granatum, et lanugine-recens-te-
et rugoso-cortice ficum umbilicatum, [ctum hoc malum
purpureamque uvam vino-turgentem, multis-baccis,
et nucem viridi modo-ablato cortice,
agresti huic ex-stipite-uno-facto Priapeo
posuit fructuum-custos, arboreum sacrificium.

23. ALIUD.

Mercuri, speluncæ qui hanc mari-pulsam habitas
petram, frequentatam mergis pisces-captantibus,
accipe everriculi lintei tritas salsugine
reliquias, in sordidis tractam littoribus,
et retia, et natantium laqueum, rotundam nassam,
et suberem, qui occultorum (depressorum) signa acce-
et altum equini ligatum vinculo crinis, [pit retium,
non sine hamis, palustrem calamum.

* * * * *

24. ALIUD.

Dæe Syriæ frustra tritum Heliodorus

Quippe suos adeo formidat visere canos,
Ipsa facit, vitro quæ datur umbra, metum.

21. INCERTI.

Frondeferam solitum terram versare ligonem,
Et virides falcem scindere cauliculos;
Et fidam tergo pluvias arcere lacernam,
Et pedibus tegmen tergora cruda boum;
Et recta per humi tractucta viscera palum,
Possit ut impingi brassica nata recens;
Æstibus et rapidis lymphas qui spargit aqualem,
Lætior edomita surgit ut herba siti:
Ista, Priape, tibi multo jam trita labore
Fert Potamo, cultus cui dedit hortus opes.

22. ΖΟΝΑ.

Mala modo enatæ lanuginis, et nova poma
Punica, et hæc rugis ficus arata suis;

Densaque purpureis manat quæ roribus uva,
Nuxque interpositæ pelle putamen habens:
Hæc sunt dona suis sata quæ fert villicus hortis,
Simplice de ligno structe Priape, tibi.

23. INCERTI.

Qui colis hoc ictum, Cyllenie, fluctibus antrum,
Multus ubi pisces fallere mergus amat;
Accipe cæruleo detritam rore sagenam,
Quæ tibi de sicco littore flava venit;
Retiaque et pisces claudentem carcere nassam,
Et suber jaculi signa latentis habens;
Et quæ longa satis setam sustentat equinam
Insidiatricem canna, palustre genus.

24. INCERTI.

Diva Syra, hoc frustra quod triverat Heliodorus

δίκτηον ἐν νηοῦ τοῦδ' ἔθετο προπόλοισ·
ἀγνὸν ἀπ' ἰχθυόλου θήρας τόδε· πολλὰ δ' ἐν αὐτῷ
φυκί' ἀπ' εὐόρων εἰλυσευ αἰγιαλῶν.

25. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΡΧ. ΑΙΓ.

Κεκμηῶς χρονίη πεπονηχότα δίκτηα θήρη
ἔθετο ταῖς Νύμφαις ταῦτα γέρων Κινύρης·
οὐ γὰρ ἐτι τρομερῆ παλάμη περιηγά κόλπον
εἶγεν ἀκοντίζειν οἰγομένοιο λίνου.
Εἰ δ' ἄλγου δῶρου τελεθεὶ δόσις, οὐ τόδε, Νύμφαι,
μέμφεις, ἐπαὶ Κινύρου ταῦθ' ὄλος ἔσκα βίος.

26. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ταῖς Νύμφαις Κινύρης τόδε δίκτηον· οὐ γὰρ ἀεῖρει
γῆρας ἀκοντιστήν μόχθον ἐκρηβολίης.
Ἴχθυές ἀλλὰ νέμοισθε γεγηθότες, ὅτι θαλάσση
δαίκεν ἔχειν Κινύρου γῆρας ἔλευθερίην.

27. ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἴχθυόλου πολυωπὲς ἀπ' εὐθήρου λίνου ἄγρης,
τῶν τ' ἀγκιστροδέτων συζυγίην δονάκων,
καὶ πιστὸν βοθίων παγίδων σημάντορα φελλῶν,
καὶ λίθον ἀντιτύπω κρούσματι πυρσοτόκον,
ἄγκυράν τ' ἐπὶ τοῖς ἔχενηδα, δεσμὸν ἀέλλης,
στρεπτῶν τ' ἀγκίστρων ἰχθυπαγῆ στόματα,
δαίμοσιν ἀγροδότῃσι θαλασσοπόροις Βαίτων,
γῆραὶ νοσοφόρῃ βριθομένῃσι παλάμησ.

28. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΡΧΩΝ ΑΙΓΥ-
ΠΤΙΟΥ.

Καμποτομένους δόνακας, κώπην θ' ἄμα, νηὸς ἱμάσθλην,
γυρῶν τ' ἀγκίστρων καμυπόλεσσαν ἴτυν,
εὐκόλπου τε λίνου περιπέλα κύκλα μολίδῳ,
καὶ φελλοῦς κύρτων μάρτυρας εἰναλίων,
ζεῦγός τ' εὐπλεκέων σπιρίδων, καὶ μητέρα πυρσῶν
τήνδε λίθον, νηῶν θ' ἔδρανον ἀσταθέων
ἄγκυραν, γριπεύς, Ἐριοῦνι, σοὶ τάδε Βαίτων
δῶρα φέρει, τρομεροῦ γῆρας ἀντίστας.

Dedicat in templi limine rete tibi,
Piscibus innocuum : solum quod cepit in illo
Multa procellisoni littoris alga fuit.

25. JULIANI ÆGYPTII,

ex genere præfectorum Augustalium.

Lina maris longo jam delassata labore
Hæc Cinyres Nymphis attulit, ipse senex,
Cum jam non ultra dextra trepidante valeret
Mittere diffuso retia pansa sinu.
Sit leve quantumvis donum, ne spernite Nymphæ;
Hic Cinyræ census totaque vita fuit.

26. EJUSDEM,

de eodem.

Hæc Nymphis Chyres suspendit fila : senectus

rete in templi hujus posuit vestibulis :
purum a piscium venatione hoc est ; sed multum in illo
fucum ab excensionis-aptis traxit littoribus.

25. JULIANI EX PRÆFECTIS ÆGYPTII.

Fessus longa venatione defatigata retia
hæc dedicavit Nymphis senex Cinyras :
neque enim amplius tremula manu circumactilem sinum
valebat jaculari aperti lini.

Si vero parvi muneris est donum, hoc, Nymphæ, non est
reprehendum, quoniam Cinyræ hæc tota res erat.

26. EJUSDEM.

Nymphis Cinyras hoc rete *dedicat* : neque enim suscipit
senectus jaculandæ laborem jaculationis-longæ.

Pisces, vos vero jam pascite læti, quoniam mari
dedit habere Cinyræ senectus libertatem.

27. THEÆTETI SCHOLASTICI.

Pisces-jaculans linum multis-foraminibus a fausta vena-
et hamatarum par arundinum, [tione,
fidumque profundarum tendicularum indicem suberem,
et silicem qui collidenti ictu ignem-gignit, [pestatis,
et ancoram præter hæc naves-tenentem, vinculum tem-
curvorumque hamorum ora pisces-figentia,
diis prædam-dantibus mare-navigans præbuit Bæton,
palma ejus onere morbosæ senectutis gravata.

28. JULIANI EX PRÆFECTIS ÆGYPTII.

Incurvatos calamos, remumque simul, navis flagellum,
aduncorumque hamorum reflexam extremitatem,
vastique retis circum-refertas oras plumbo,
et suberes nassarum testes marinarum,
parque fabre-textarum fissellarum, et matrem tædarum
hanc silicem, naviumque fundamen instabilium
ancoram, piscator, boni-parens-deus (*Mercuri*), tibi hæc
dona fert, tremulam senectutem assecutus. [Bæton

Eminus effusum mittere rete vetat.
Gaudete o pisces, et pascite; namque per annos
Imbelles Cinyræ libera sunt maria.

27. THEÆTETI ORATORIS.

Multifora in pisces semper felicia lina,
Binaque de calamis æra ligata suis,
Pollicitumque plagas suber monstrare latentes,
Et silicem ferro quæ parit icta facem,
Vinculaque ventorum, navis retinacula dentem,
Et quæ perniciem piscibus æra ferunt,
Bæto maris cursor dis, quorum in numine præda est,
Jam senio dextram debilitante, dedit

29. ΤΟΥ ΑΓΓΟΥ.

Ἐρμείη Βαίτων ἄλινηχός ὄργανα τέγνης
ἀνάστο, δειμαίνων γήραος ἀδρανίην·
ἄγκυραν, γυρόν τε λίθον, σπυρίδας θ' ἄμα φελλῶ,
ἄγκιστρον, κώπην, καὶ λίνα καὶ δόνακας.

30. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Δίκτυον ἀχρομυλίδων Ἀμύντιχος ἀμφὶ τριαίνῃ
ᾗσιν γέρων, ἄλιων παυσάμενος καμάτων,
εἰ δὲ Ποσειδάωνα καὶ ἄλμυρόν οἶδμα θαλάσσης
εἶπεν, ἀποσπένδων δάκρυον ἐκ βλεφάρων·
• Οἴσθα, μάκαρ· κέκμηκα· κακοῦ δ' ἐπὶ γήραος ἤμιτ'
• ἄλλυτος ἡβάσκει γυιοταχῆς πενίη.
• Θρέψον ἔτι σπαιρον τὸ γερόντιον, ἀλλ' ἀπὸ γαίης,
• ὡς ἰθὺλει, μεδέειν κἄν χθονὶ κἄν πελάγει. »

31. ΑΔΗΛΟΝ, ΟΙ ΔΕ ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Αἰγιάτη τόδε Πανὶ, καὶ εὐκάρπῳ Διονύσῳ,
καὶ Διοῦ Χθονίῃ ξυνὸν εἴθηκα γέρας.
Αἰτίομαι δ' αὐτοῦς καλὰ πώεα καὶ καλὸν οἶνον,
καὶ καλὸν ἀμῆσαι καρπὸν ἀπ' ἀσταχῶων.

32. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛ.

Δικραῖον διέρωτα, δασυκνάμῳ δασυχαίταν,
ἔξλων εὐσκάρθμῳ, λόγμιον ὑλοβάτα,
Πανὶ φιλοσκοπέλω λάσιον παρὰ πρῶνα Χαρικλῆς
κνακὸν ὑψηλῆτα τόνδ' ἀνέθηκε τράγον.

33. ΜΑΙΚΙΟΥ.

Αἰγίλιτα Πρίηπε, σαγηνευτήρες εἴθηκας
ᾧρα παρ' ἀκταίης σοὶ τὰδ' ἐπωφελίης,
θύνων ἐκλώστοιο λίνου βυσσώμασι βρόμβον
πράξαντες γλαυκαῖς ἐν παρόδοις πελάγευς,
φηγίνεον κρητῆρα, καὶ αὐτούργητον ἐρείχης
βῆθρον, ἰδ' ὑαλέην οἰνοδόκον κύλικα,

29. JULIANI.

Mercurio metuens imbellem Beto senectam
Hæc bona fallendis piscibus arma dicat.

30. MACEDONII CONSULIS.

Plumbifera ad trifidam religavit Amyntichus hastam
Retia, defunctus sæva pericla maris,
Aspiciensque truces violenti gurgitis undas
Fudit ad æquoreum talia verba deum :
Malta laboravi, scis hoc pater : ipse senex sum :
Paupertas eadem est, et juvenile viret.
De senè quod restat misero tu pascè : sed oro,
Ex terra, terræ quippe herus atque maris.

31. NICARCHI.

Frugiproma Ceres, capripes Pan, vitifer Evan,
Hoc ego vos uno munere macto meo.

ANTHOLOGIA. I.

29. EJUDEM.

Mercurio Bæton marinæ instrumenta artis
dedicavit, metuens senectutis ignaviam :
ancoram, rotundumque silicem, et sportas una-cum su-
hamum, remum, et lina et arundines. [bere,

30. MACEDONII CONSULIS.

Rete in-extremo-plumbatum Amyntichus tridenti circum-
ligavit senex, a-marinis desistens laboribus ;
et ad Neptunum salsumque fluctum maris *conversus*
dixit, destillans lacrimam ex palpebris :
« Scis, beate, laboravi ; et in mala senectute nobis
« juvenescit inseparabilis, membra-conficiens paupertas.
« Nutri adhuc palpitantem seniculum, sed ex terra,
« ut cupit, tu qui-regnas et in tellure et in pelago. »

31. INCERTI, ALIIS NICARCHI.

Capras-ineunti Pani hoc et fertili Baccho
et Cereri telluris-deæ commune posui donum ;
rogoque eos bonos greges, et bonum vinum,
et bonum fructum metendum ab aristis.

32. AGATHIÆ SCHOL.

[præditum,
Bicorni bicornem, hirta-femora-habenti hirta-cæsarie-
celerem bene-salienti, silvicolæ fruticeta-quærentem,
Pani scopulorum-amico frondosam apud collem Charicles
fulvum hunc barbatum dedicavit hircum.

33. MÆCII.

Littoralis Priape, piscatores posuerunt
dona tibi hæc a reditu ex-ora-maritima, [missu
thynnorum celerem-motum bene-nexi lini profundo-de-
cohibentes glaucis in angustiis pelagi,
fagineum craterem, et ex-erica non-arte-factum
scabellum, et vitream recipiendo-vino calicem,

Et precor egregios detis mihi messis æcervos !
Egregias pecudes, egregiumque merum !

32. AGATHIÆ ORATORIS.

Umbrivagum umbrivago dat, cornigerumque bicorni,
Qui salit hirtipedem, qui salit hirtipedi,
Monticolæ Fauno frondoso in monte Charicles,
Barbato, cui sunt vellera flava, caprum.

33. MÆCII.

Littora qui servas, piscatrix turba, Priape,
Hæc tibi de quæstu dona dedere maris ;
Agmina thynnorum postquam clausere profundis
Retibus, æquoræ qua sinuantur aquæ,
Et scamnum quod erica dedit. crateraque fago
Excisum, et vini pocula facta vitro :

ὡς ἂν ὑπ' ὀρχησµῶν λελυγισµένον ἔγκοπον ἔγχος
· ἀµπαύσης, ζήρην δΐψαν ἐλαυνόμενος.

34. PIANOY.

Τὸ βόπαλον τῷ Πανί καὶ ἰσθόλον Πολύαινος
τόξον καὶ κάπρου τούσδε καθᾶψε πόδας,
καὶ ταύταν γωρυτὸν, ἐπαυχένιόν τε κυνάγχαν
· θῆκεν ὀρειάρχα δῶρα συναγρεσίης.
Ἄλλ', ὦ Πᾶν σκοπιῆτα, καὶ εἰσοπίσω Πολύαινον
εὐαγρον πέµποις, υἷεα Σιµύλευ.

35. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Τούτο χιμαιροβάτα Τελέσων αἰγώνυχι Πανί
τὸ σκύλος ἀγρείας τεῖνε κατὰ πλατάνου,
καὶ τὰν βραιδοκράνον εὐστόρθωγχα κορύναν,
· ἃ πάρος αἰµωποῦς ἐστυφέλιξε λύκους,
γαυλοῦς τε γλαγοπῆγας, ἀγωγαῖόν τε κυνάγχαν,
καὶ τὰν εὐρίνων λαίμοπεδᾶν σκυλάκιων.

36. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Δράγµατά σοι χώρου µικραύλακος, ὦ φιλόπυρε
Δηοῖ, Σωσικλῆης θῆκεν ἀρουροπόνος,
εὐσταχυν ἀµήσας τὸν νῦν σπόρον· ἀλλὰ καὶ αὐτίς
ἐκ καλαμητοµίης ἀµβλύ φέροι δρέπανον.

37. ΑΔΗΛΟΝ.

Γήραϊ δὴ καὶ τόνδε κεκυφῶτα φήγινον ὄζον
οὔρεσιν ἀγρώται βουκόλοι ἐξέταμον·
Πανί δέ µιν ἔσσαντες ὀδῶ ἐπι καλὸν ἄθυρµα
κάτθεσαν, ὠραίων βύτορι βουκολίων.

38. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Δίχτυά σοι µολίβῳ στεφανούµενα, δυσισθάλασσα,
καὶ κώπην, ἄλµης τὴν µεθύουσαν ἔτι,
κητοφόνον τε τρίαίαν, ἐν ὕδασι καρτερόν ἔγχος,
καὶ τὸν αἰεὶ φελλοῖς κύρτον ἐλεγχόμενον,
ἀγκυράν τε, νεὼν στιβαρὴν χέρα, καὶ φιλοναύτην
σπέρµα πυρὸς σώζειν πέτρον ἐπιστάµενον,
ἀρχισθάλασσα Πόσειδον, Ἀµύντιχος ὕστατα δῶρα
θήκατ', ἐπεὶ µογερῆς παύσαθ' ἄλιπλανίης.

Ut tibi cum fuerint vestigia lassa choreis,
Hæc tibi sit requies et medicina sili.

35. LEONIDÆ.

Capripedi Fauno Teleson has donat agresti
Extendit platano qua super exuvias,
Et capite incurvo valido de robore clavam,
Qua toties sævos percudit ipse lupos,
Sinum lactis ad hæc et quæ venatica collo
Vincula, quæque trahunt fortia lora canes.

36. PHILIPPI.

Hunc tibi, parva soli genuit quem gleba, manipulum
Sosiclees ruris dat sator, alma Ceres,

ut a saltibus varie-inflexum vestigium fessum
sistas et aridam sitim pellas.

34. RHIANI.

Clavam Panti et sagittas-mittentem Polyænis
arcum et apri hosce nodo-suspendit pedes;
et hanc pharetram, collareque quod-canes-angit,
posuit montium-regnatori dona ex-aprorum-venatu.
Sed, o Pan specularum-incola, etiam deinceps Polyænum
capturæ-felicem remittas, filium Simylæ.

35. LEONIDÆ.

Hasce capras-scendenti Teleson Pani caprinis-unguibus
exuvias silvestri tetendit in platano,
et inflexo-capite clavam ex-bono-stipite,
quæ pridem sanguinarios ferit lupos,
et situlas lacti-coagulando, et ducendis canibus-collare,
et sagacium gulæ-vinculum catellorum.

36. PHILIPPI THESSAL.

Manipulos tibi agri exigui, o quæ-triticum-amas
Ceres, Sosicles posuit agricola,
fertili nunc aristarum segete demessa; verum et porro
ex calamorum-desectione hebetem referat falcem.

37. INCERTI.

Senecta profecto etiam huncce curvatum fagineum ramum
in-montibus agrestes bubulci exciderunt,
Panique illum rasum via super bellum ludicrum
posuerunt, nitidorum defensori armentorum.

38. PHILIPPI.

Retia tibi plumbo coronata, mare-subeuntia,
et remum, aqua-marina ebrium adhuc,
et cete-necantem tridentem, in aquis validum telum,
et subere semper proditam nassam,
ancoramque, navium firmam manum, et caram-nautis
petram quæ semen ignis servare scit,
o maris-rex Neptune, Amyntichus ultima dona [mari.
tibi dedicavit, quia a-laboriosa cessavit vagatione-in-

Messe recens facta; sed tu, Dea, sæpius illi
Fac hebetet falcem spicea secta seges.

38. PHILIPPI.

Retia quæ plumbo subeunt demersa profundum,
Et remum, madidum nunc quoque rore sali,
Lethalemque feris, sævi maris arma, tridentem,
Et quæ detegitur subere nassa suo,
Quæque manum ratibus facit anchora, quique recondit
Flammarum nautis semina grata silex:
Hæc, pelagi bone rector, Amyntichus ultima dona
Dat tibi, jam cessans æquoris ire vias.

39. APXIOY.

Αἱ τρισαῖ, Σατύρη τε, καὶ Ἡράκλεια, καὶ Εὐφρῶ,
 θυγατέρες Ξούθου καὶ Μελίτης, Σάμιαι·
 ἃ μὲν, ἀρχαῖοιο μίτου πολυδίνα λάτρην,
 ἀτρακτον, δολιχῆς οὐκ ἄτερ ἀλακάτας·
 ἃ δὲ πολυσπαθέων μελεδήμονα κερκίδα πέπλων
 εὐθροον· ἃ τρίτάτα δ' εἰροχαρῆ τάλαρον·
 αἷς ἔσχον χερνήτα βίον δηναίων, Ἄθῆνα
 πότινα, ταῦθ' αἱ σαὶ σοὶ θέσαν ἐργατίδες.

40. MAKHAONIOY.

Τῷ βόε μοι· σῖτον δὲ τετεύχασον· Ἰλαθί, Διοῖ,
 ἔγνησο δ' ἐκ μάχης, οὐκ ἀπὸ βουκολίων·
 οἷς δὲ βόε ζῶειν ἐτύμω, καὶ πλῆσον ἀρούρας
 ὀργάματος, ὀλβίστην ἀντιδιδοῦσα χάριν.
 Σὺ γὰρ ἀρουροπόνω φιλαλήθει τέτρατος ἦδη
 ὀκτάδος ἑνδεκάτης ἔστι φίλος λυκάθας,
 οὐδέποτε ἀμῆσαντι Κορινθίων, οὐ ποτε πικρῆς
 τῆς ἀφιλοσταγίου γευσάμενῃ πενήτη.

41. AGATHIOY SCHOLASTIKOY.

Χαλὸν ἀροτριήτην, κλασιθῶλακα, νειοτομῆα,
 καὶ τὴν ταυροδέτιν βύρσαν ὑπαυχενίην,
 καὶ βουπληκτρὸν ἀκαιναν, ἐγετλήεντα τε γόμφον
 Διοῖ Καλλιμένης ἄνθετο γαιοπόνος,
 τιμῆς εὐαρότου βράχιν ὀργάδος· εἰ δ' ἐπινεύσεις
 τὸν στάχυν ἀμῆσαι, καὶ δρεπάνην κομίσω.

42. AΔEΣΠOΤOY.

Ἀλιμένης δὲ πενιχρὸς ἐπὶ σμικρῷ τινὶ κήπῳ
 τοῦ φιλοκαρποφόρου γευσάμενος θέρος,
 ἔειπε· « Σὺ μοι βιότου τῶν ἀγαθῶν ταμίας·
 ὦν τὰ μὲν ἐκ κήπιοι, τὰ δ' ὑμετέρης ἀπὸ πέτρης

39. ARCHIE.

Trinæ, Satyra, et Heraclea, et Euphro,
 filiæ Xuthi et Melites, Samiæ,
 prima quidem araneosi fili crebro-conversam famulam,
 fusum, non sine longa colo;
 altera autem dense-textos peplos curantem radium,
 bene-sonantem; tertia vero lana-gaudentem quasillum:
 quibus egenam vitam sustinebant diu, Minerva
 domina, hæc tuæ tibi posuerunt operatrices.

40. MACEDONII.

Hi duo-boves mei; frumentum autem paraverunt. Fave,
 et sume eos ex massa, non a boum-gregibus; [Ceres,
 daque boves veros vivere, atque imple agros
 manipulis, beatissimam retribuens gratiam:
 tuo enim aratori veraci quartus jam
 undecimæ octadis adhæret annus,
 qui nunquam measuit Corinthium solum, nunquam acer-
 aristas-non-amantem, gustavit pauperiem. [bam,

41. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Æs arans, glebifragum, vervactum-secans,
 et, quo taurus-ligatur, lorum sub-cervice,
 et boves-ferientem stimulum, et stivæ cuneum
 Cereri Callimenes dedicavit agricola,
 scisso arabilis dorso arvi: quodsi annues mibi
 aristam metere, etiam falcem afferam.

42. ANONYMI.

Alcimenes pauper, in parvo quodam horto
 fructus-libenter-ferentem gustare-solitus æstatem,
 caricam et malum et aquam munera Pani afferens,
 dixit: « Tu mihi vitæ bonorum arbiter;
 quorum alia ex horto, et alia de tua petra

39. ARCHIE.

Fuædie, Satyre, atque Euphro, tria corpora, mater
 Quæis Melite, genitor Xuthus, origo Samos.
 Prima dedit fusum, qualem versabat Arachne,
 Et devolventem mollia pensa colum;
 Altera velocem radium percurrere telas;
 In calatho, quem dat tertia, lana fuit.
 Hæc, sibi quæis victum pepererunt tempore longo,
 Dant tibi nunc famulæ, casta Minerva, tuæ.

40. MACEDONII CONSULIS,

ab agricola donarium Cereri.

Ecce boves factos de frugibus: accipe quos non
 Dat stabulum, sed dat nostra polenta, Ceres.
 Da veros superesse boves: da turgida rura
 Messibus, optati quæ mihi summa boni.
 Hæc post undecies septem (nil mentior) annos
 Estas agricolæ quarta futura tuo,

Ex quo nulla mihi messis de pulvere, nulla
 Pauperiem dommo fecit iniqua seges.

41. AGATHIÆ ORATORIS.

Arvi secare solens et glebas frangere ferrum,
 Burimque, et stimulum, quem metuere boves;
 Quæque viri tergo sederunt tergora tauri,
 Callimenes Cereri dona dat agricola,
 Vomere tellurem postquam scidit: addere falcem
 Promittit, dederis si Dea messe frui.

42. INCERTI.

Alcimenes parvis regnat qui pauper in hortis,
 Nactus ut æstatis tempora læta fuit:
 Aridulam ficum, malum quod fragrat, aquamque
 Do tibi, Pan, nostris auctor habende bonis.
 Ex hortis nempe illa, tua de rupe sed istam

« δέξο, καὶ ἀντιδοῦς δὸς πλέον ὢν ἑλαβες. »

43. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Τὸν Νυμφῶν θεράποντα, φιλόμβριον, ὑγρὸν αἰοδὸν,
τὸν λιβάσιν κούφαις τερπόμενον βάτραχον
χαλκῶ * μορφώσας τις ὀδοιπόρος εὐχὸς ἔθηκε,
καύματος ἐγθροτάτην δίψαν ἀκεσσάμενος.
Πλαζομένῳ γὰρ ἔδειξεν ὕδωρ, εὐκαιρον αἰεῖσας
κοιλᾶδος ἐκ δροσερῆς ἀμφιβίῳ στόματι·
[φωνὴν δ' ἡγήτειραν ὀδοιπόρος οὐκ ἀπολείπων
εὔρε πόσιν γλυκερῶν ὢν ἐπόθη ναμάτων].

44. ΑΔΗΛΟΝ, οἱ δὲ ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡ.

Γλευκοπόταις Σατύροισι καὶ ἀμπελοφύτορι Βάκχῳ
Ἡρώναξ πρώτης δράγματα φυταλιῆς,
τρισεῶν οἰνοπέδων τρισσοῦς ἱερώσατο τούσδε,
ἐμπλήσας οἴνου πρωτοχύτοιο, κάδους·
ὢν ἡμεῖς σπείσαντες, ὄσον θέμις, οἴνοπι Βάκχῳ
καὶ Σατύροισι, Σατύρων πλείονα πιόμεθα.

45. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἵξέσι λαχνηντα δέμας κέντροισιν ἐχῖνον
βαγολόγον, γλυκερῶν σίντορα θελιοπέδων,
σφαιρηδὸν σταφυλῆσιν ἐπιτροχάοντα δοκεύσας,
Κώμαυλος Βρομίῳ ζῶν ἀνεκρέμασεν.

46. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Τὰν πρὶν Ἐνυαλίῳ καὶ Εἰράνας ὑποᾶτιν,
μέλπουσαν κλαγγὰν βάρβαρον ἐκ στομάτων,
χαλκοπαγῆ σάλπιγγα, γέρας Φερένικος Ἀθάνα,
λήξας καὶ πολέμου καὶ θυμέλας, ἔθετο.

47. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κεραίδα τὴν φιλαοιδὸν Ἀθηναίῃ θέτο Βιττώ
ἄνθεμα, λιμηρῆς ἄρμενον ἐργασίης,

Accipe, et acceptis da, rogo, plura mihi.

43. PLATONIS.

Nympharum famulam, mediis quæ cantat in undis,
Et gaudet pluvia rana madere levi,
Hic ex ære dicat, gaudens populisse, viator,
Illius auxilio, sole calente, sitim.
Nam fesso monstravit opem de valle madenti,
Gutture dum strepitum seminatante canit;
Clamoremq; ducem feliciter ille secutus
Invenit dulces, quas cupiebat, aquas.

44. LEONIDÆ TARENTINI.

Mustibibis Satyris et Baccho vitisatori
Culturæ partem primitiasque suæ
Consecrat Herouax, vino bene plena recenti
Hæc de vineis pocula terna tribus.
Quæ nos cornigero libantes rite Lyæo

en accipe, et reddens data da plus quam accepisti! »

43. PLATONIS.

Nympharum ministrum, imbrum-amantem, in-humi-lis
laticibus levibus gaudentem ranam [cantorem,
ære formatam viator quidam votum posuit,
in-calore invisissimam sitim ubi-sanaverat.
Circumerranti enim rana monstravit aquam, opportune
ore amphibio ex roscido cavo : [canens
[vocemque ductricem viator non relinquens
reperit potum dulcium quæ optavit fluentorum].

44. INCERTI, allis LEONIDÆ TARENT.

Musti-potoribus Satyris et vitium-satori Baccho
Herouax primitias plantati-agri,
ex tribus vineis tres sacravit hosce,
impletos vino primum-fuso, cados :
a- quibus nos ubi-libaverimus quantum fas est vinicolori
et Satyris, plus quam-Satyri bibemus. [Baccho

45. INCERTI.

Acutis hirsutum corpore stimulis echinum
baccas-colligentem, dulcium populatorem vinearum,
globose uvis incurstantem insidiatus,
Comaulus Bromio vivum suspendit.

46. ANTIPATRI SIDONII.

Pridem Mavortis et Pacis interpretem,
canentem ex ore sonum barbarum,
ex-ære-junctam tubam, donum Pherenicus Minervæ
posuit, desinens et a bello et a scena.

47. EJUSDEM.

Radium canorum Minervæ dedicavit Bitto
donum, famelicæ instrumentum operæ,

Et Satyris bibimus, plus quoque quam Satyri.

45. INCERTI.

Insidiatorem Bacchææ vallis echinum,
In cute tela sua qui vice crinis habet,
Agmine contortum Comaulus cepit in uvis
Et fecit vivus pendente ut Bromio.

46. ANTIPATRI SIDONII.

Quæ bona tam bello fuerat quam pacis ad artes,
Exiit e cujus barbarus ore sonus,
Tibia sacratur, Pherenico dante, Minervæ,
Postquam ille et Martem desit et thymelen.

47. EJUSDEM.

Hunc radium, solata fuit quem carmine Bitto,
Sancta Minerva, tibi dat famis arma suæ,

ἔπε δέ· « Χαῖρε, θεά, καὶ τήνδ' ἔξε· χήρη ἐγὼ γάρ
 « τέσσαρας εἰς ἐτέων ἐρχομένη δεκάδας,
 « ἀρνεῦμαι τὰ σὰ δῶρα· τὰ δ' ἔμπαλι Κύπριδος ἔργων
 « ἄπομαι· ὧρε γὰρ κρεῖσσον ὄρω τὸ θέλειν. »

48. ΑΔΗΑΟΝ.

Κερκίδα τὴν φιλοεργὸν Ἀθηναίη θέτο Βιττώ
 ἄνθεμα, λιμηρῆς ἄρμενον ἐργασίης,
 πάντας ἀποστυζάσα γυνή τότε τοὺς ἐν ἐρίβοις
 μόχθους καὶ στυγεράς φροντίδας ἰστοπόνων·
 ἔπε δ' Ἀθηναίη· « Τῶν Κύπριδος ἄφομαι ἔργων,
 « τὴν Πάριδος κατὰ σοῦ ψῆφον ἐνεγκαμένη. »

49. ΑΛΛΑΟ.

Ἀνάθημα Διομήδους.

Χάλκεός εἰμι τρίπους· Πυθοὶ δ' ἀνάκειμαι ἄγαλμα,
 καὶ μ' ἐπὶ Πατρόκλῳ θῆκεν πόδας ὤκλις Ἀχιλλεύς·
 Τυδείδης δ' ἀνέθηκες βοήν ἀγαθὸς Διομήδης,
 νικήσας Ἴπποισιν ἐπὶ πλατῶν Ἑλλήσποντον.

50. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Τόνδε ποθ' Ἑλληνες βρώμη χειρὸς, ἔργῳ Ἄρης,
 αὐτόλωψ ψυχῆς λήματι πειθόμενοι,
 Πέρσας ἐξελάσαντες, ἐλεύθερον Ἑλλάδι κόσμον
 ἰδρύσαντο Διὸς βωμῶν Ἐλευθερίου.

51. ΑΔΗΑΟΝ.

Μῆτερ ἐμὴ Γαίη, Φρυγίων θρέπτειρα λεόντων,
 Δίνδυμον ἧς μύσταις οὐκ ἀπάτητον ὄρος,
 σοὶ τάδε θῆλυς Ἄλεξις ἐῆς οἰστρούματα λύσεως
 ἄνθετο, χαλκοτύπου παυσάμενος μανίης,
 κύμβαλά τ' ὀξύφθογγα, βαρυφθόγγων τ' ἀλαλητῶν
 αὐλῶν, ὅς μόνου λοξὸν ἔκαμψε κέρασ,
 τυμπανὰ τ' ἠγγέοντα, καὶ αἵματι φοινιχθέντα
 φάσγανα, καὶ ξανθὰς, τὰς πρὶν ἔσειε, κόμας.

Resque tuas tibi dicit habere : viduata cubili
 Bina quater vitæ computo lustra meæ.
 Dona tua abjicio, Venerisque revertor ad actus :
 Plus annis in me namque Cupido valet.

48. [INCERTI.]

ejusdem argumenti.

Hunc radium, tennes solitum percurrere telas,
 Palladi nunc Bitto dedicat, arma famis,
 Artifices lanæ mulier pertasa labores,
 Et percurrentes stamina lassa manus,
 Da veniam, dixit, Tritonia : Cypridos actus
 Præfero ; judicium est hoc mihi, quod Paridi.

49. DONARIUM APOLLINI,

ab Achille.

Ere tripus solido Pythus penetralibus adsto,
 Februa quem faciens Patroclio sacravit Achilles.

et dixit : « Salve, dea, atque hunc habe : vidua enim ego,
 quattuor ingressa annorum decadas,
 repudio tua dona, et in-contrarium, Veneris opera
 aggredior : quippe ætate potentius esse video velle. »

48. INCERTI.

Radium laboriosum Minervæ dedicavit Bitto
 donum, famelicæ instrumentum operæ,
 omnes exosa tunc mulier mercenarius
 labores et iuvivas curas tectorum ;
 atque dixit Minervæ : « Cypridis aggrediar opera,
 quum Paridis de te sententiam et-ipsa-tulerim. »

49. ALIUD.

Munus Diomedis.

Æneus sum tripus, et Delphis dedicatus-sum ornamentum,
 posuitque me in Patrocli-memoriam pedibus velox Achilles ;
 Tydei autem filius me dedicavit bello bonus Diomedes,
 equis victor apud latam Hellespontum.

50. SIMONIDIS.

Hanc olim Græci vi manuum, opere Martis,
 audaci animi impetui obtemperantes,
 Persas quum-expulissent, libertatis ornatum Græciæ
 statuerunt aram Jovis Liberatoris.

51. INCERTI.

O mater mea Tellus, Phrygiorum nutrix leonum,
 cujus mystis Dindymus mons non incalcatu,
 tibi hos semivir Alexis sui insanis-instrumenta furoris
 dedicavit, ære-pulso-excitata cessans a-rabie,
 cymbala acuti-soni, gravisque-vocis jubulum
 tibiarum, quas vituli obliquum flexit cornu,
 et tympana sonora, et sanguine rubro-infectos
 gladios, et flavas, quas pridem jactavit, comas.

DONARIUM DIOMEDIS.

Tyrides dedit hoc Diomedes voce tremendus,
 Cum vicisset equis Phryxei ad littora ponti.

50. SIMONIDÆ.

Grajugenæ cordis generosi jussa secuti,
 Intrepida Persas cum pepulere manu,
 Assertæ patriæ decus en altare datori
 Hoc Libertatis constituere Jovi.

51. INCERTI.

Nostra parens Phrygios nutris quæ Terra leones,
 Cujus sunt semper Dindyma plena choris,
 Semivir ista sui dicat arma furoris Alexis,
 Ut quater insana desiit arma manu :
 Argutos strepitus edentia cymbala ; quæque
 Grande sonant flatu cornua curva bovis ;
 Tympanaque et multo maculatum sanguine ferrum,
 Et flavas, solitus quas agitare, comas.

10 Ἴλαος, ὃ δέσποινα, τὸν ἐν νεότητι μανέντα,
γυραλέον προτέρης παῦσον ἀγριοσύνης.

52. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Οὕτω τοι, μέλιτα ταναὰ, ποτὶ κίονα μακρὸν
ἦσο, Πανομφαίῳ Ζηνὶ μένουσ' ἱερά·
ἤδη γὰρ χαλκός τε γέρων, αὐτὰ τε τέτρυσαι
πυκνὰ κραδαινομένα δαίῳ ἐν πολέμῳ.

53. ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ.

Εὐδήμος τὸν νηὸν ἐπ' ἀγροῦ τόνδ' ἀνέθηκεν
τῶ πάντων ἀνέμων πιστοτάτῳ Ζεφύρῳ·
εὐξαμένη γὰρ οἱ ἦλθε βοαθός, ὄφρα τάχιστα
λικμήσῃ πεπόνων καρπὸν ἀπ' ἀσταγύων.

54. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Τὸν χαλκοῦν τέττιγα Λυκωρεῖ Λοκρὸς ἀνάπτει
Εὐνόμος, ἀθλοσύνας μνάμα φιλοστεφάνου.
Ἦν γὰρ ἀγὼν φόρμιγγος· δ' δ' ἀντίος ἴστατο Πάρθις·
ἀλλ' ὄκα δὴ πλάκτρῳ Λοκρὸς ἔκρεξε χέλυς,
β βραγχὸν τετριγυῖα λύρας ἀπκόμεπασε χορδά·
πρὶν δὲ μέλος σκαίζειν εὐποδος ἀρμονίας,
ἀθρόν ἐπιτρούζων κιθάρας ὑπερ ἕξετο τέττιξ,
καὶ τὸν ἀποιχομένου φθόγγον ὑπῆλθε μίτου,
τὰν δὲ πάρος λαλαγεῦσαν ἐν αἰσεσιν ἀγρότιν ἀγῶ
10 πρὸς νόμον ἀμετέρας τρέψε λυροκτυπίας.
Τῷ σε, μάκαρ Λητῶε, τῷ τέττιγι γεραίρει,
χάλκειον ἰδρύσας ὦδον ὑπὲρ κιθάρας.

55. ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΒΑΡΒΟΚΑΛΛΟΥ.

Πειθοὶ καὶ Παφίᾳ πακτὰν καὶ κηρία σίμβλων
τῆς καλυκοστεφάνου νυμφίος Εὐρυνόμας
Ἑρμοφίλας ἀνέθηκεν δ βωκόλος· ἀλλὰ δέχεσθε
ἀντ' αὐτῆς πακτὰν, ἀντ' ἐμέθεν τὸ μέλι.

Tu, Dea, tu clemens hunc, cui lymphata juventa est,
Liber ab hac facias sit feritate senex.

52. SIMONIDÆ.

Nixa super celsam sic sta gravis hasta columnam,
Clara gubernanti sidera sacra Jovi.
Et ferrum vetus est et trita laboribus ipsa,
Belligera toties quippe vibrata manu.

53. BACCHYLIDIS.

Ventorum Zephyrus pinguisissimus hoc sibi fanum
Eudemi dono possidet agricolæ.
Namque is dum fruges Cerealis ventilat arvi,
Illius egregiam flamine sensit ope.

54. PAULI SILENTIARII.

Dedicat hanc Phœbo Locrus Eunomus ære cicadam,

Propitia, o domina, hunc qui in juventute insanivit,
senem a priore libera feritate.

52. SIMONIDIS.

Sic igitur, fraxine procera, ad columnam longam
inclinata-sis, Panomphæo Jovi manens sacra :
jam enim et æs vetus, ipsaque contrita-es
sæpe quassata in hostili bello.

53. BACCHYLIDIS.

Eudemus hanc ædiculam in agro statuit
omnium ventorum fidissimo Zephyro :
precato enim ei venit auxiliator, ut quam-citissime
fructum ventilando-separaret maturis ab aristis.

54. PAULI SILENTIARII.

Æneam cicadam Lycorensi Apollini Locrus dicat
Eunomus, certaminis coronam-amantis monumentum.
Erat enim commissio citharæ, et adversarius stabat Parthis:
sed quando plectro Locra insonuit testudo,
raucum stridens crepuit-fissa lyræ chorda; [harmonia·,
priusquam vero claudicaret carmen pedibus-modulata:
tenerum accineus super cithara sedebat cicada,
et in perditum sonum successit ipsa filii (chordæ),
atque prius strepentem in lucis agrestem echo (voce)·
ad modum nostræ-lyram-pulsandi-artis convertit.
Quamobrem te, beate fili-Latonæ, tua cicada honorat Eu-
æneam statuens cantricem super cithara. [nomus,

55. JOANNIS BARBUCALLÆ.

Suadæ et Paphiæ caseum-mollem et favos alveorum
rosis-coronatæ sponsus Eurynomæ
Hermophilus dedicavit bubulcus : accipite igitur
pro illa caseum, pro me autem mel.

Non sine divina qui fide vicit ope.
Cum commissus ei fuit in certamine Parthis,
Nam Locra vix sonuit pectine tacta chelys,
Absiluit rauco ruptus modulamine nervus :
Sed ne parte sui clauda Camena foret,
Insedit citharæ tenera cum voce cicada,
Proque dedit chorda deficiente sonum ;
Quæque prius nemorum cantare solebat in umbris,
Cœpit cum lyricis sædus inire modis.
Propterea tibi, Phœbe, datur tua parva volucris
Ærea, quæ citharam stat bene facta super.

55. JOHANNIS POETÆ BARBUCALLÆ.

Suadelæ Venerique favos cum lacte coacto
Suave coronatæ vir dedit Eurynomes,
Hermophiles pastor : vos Divæ roscida mella
Pro me, pro domina lac capitate mea.

56. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΙΚΟΥ.

Κισσοκόμαν Βρομίω Σάτυρον σεσαλαγμένον οἴνω
 ἀμπελοεργὸς ἀνήρ ἄνθετο Ληναγόρας·
 τῇ δὲ καρθηβαρέοντι δορῆν, τρίχα, κισσὸν, ὀπώρην,
 πάντα λέγοις μεθύειν, πάντα συνεκλέλυται·
 καὶ φύσιν ἀφθόγγουσι τύποις μιμήσατο τέχνη,
 ὕλην ἀντιλέγειν μηδὲν ἀνασχομένης.

57. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Σοὶ τὸδε πενταίχμοισι ποδῶν ὀπλισμένον ἀκμαῖς,
 ἀκροχανές, φοινῶν κρατὶ συνεξερούσας,
 ἄνετο δέρμα λέοντος ὑπὲρ πίτυν, αἰγιόδοι Πάν,
 Τεῦκος Ἄραψ, καὺτάν ἀγρότιν αἰγανέαν.
 Ἄχμῃ δ' ἡμιβρωῖτι τύποι μίμνουσιν ὀδόντων,
 ἃ ἐπι βρυχητῶν θῆρ ἐκένωσε χόλον.
 Ὑδριάδες Νύμφαι δὲ σὺν ὕλονόμοισι χοραίαν
 σῆσαν, ἐπεὶ καὺτὰς πολλαῖς ἐξεφόθει.

58. ΙΣΙΔΩΡΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ ΒΟΛΒΥ-
ΘΙΩΤΟΥ.

Λέκτρα μάτῃν μίμνοντα καὶ ἀπρήκτου σκέπας εὐνῆς
 ἄνετο σοὶ, Μήνη, σὸς φίλος Ἐνδυμίον,
 αἰδόμενος· πολὴ γὰρ ὄλου κρατέουσα καρήνου
 οὐ σώζει προτέρης ἔχθιον ἀγλαίτης.

59. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Τῇ Παφίῃ στεφάνους, τῇ Παλλάδι τὴν πλοκαμίδα,
 Ἄρτεμιδι ζώνην ἄνετο Καλλιρῶη·
 εὔρετο γὰρ μνηστῆρα τὸν ἤθελε, καὶ λάχεν ἤβην
 σῶφρονα, καὶ τεκέων ἄρσεν ἔτιχτε γένος.

60. ΠΑΛΛΑΔΕ.

Ἄντι βόος χρυσεύου τ' ἀναθήματος Ἴσιδι τούσδε
 θύκτο τούς λιπαρούς Παμφίλιον πλοκάμους·
 ἴ δὲ θεὸς τούτοις γάνυται πλέον, ἤπερ Ἄπολλον

56. MACEDONII CONSULARIS.

Hedera-redimitum Satyrum, commotum vino, Baccho
 vir vinitor dedicavit Lenagoras : [fruges,
 illi autem ebrietate-nutanti pellem, crinem, hederam,
 omnia dicas ebria-esse : omnia simul-soluta-sunt ;
 atque naturam mutis signis imitata-est ars,
 materia obloqui minime audente.

57. PAULI SILENTIARII.

Tibi hanc quinque-cuspidum aciebus pedum armatam,
 in-summo-hiantem, una-cum rufo capite detractam
 pellem leonis dedicavit in-summa pinu, capripes Pan,
 Teucer Arabs, atque ipsum agreste venabulum.
 In lancea autem semicomese vestigia manent dentium,
 in quam freudentem fera effudit iram.
 Fluviatiles vero Nymphæ cum silvicolis choream
 instituerunt, quoniam et ipsas sæpe exterrebat.

58. ISIDORI SCHOLASTICI BOLBY-
THIOTÆ.

Lectum frustra manentem et infecti stragulum concubitus
 dedicavit tibi, Luna, tuus amicus Endymion,
 cum-pudore : nam canities totum occupans caput
 non servat pristinae vestigium pulchritudinis.

59. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Paphiæ deæ coronas, Palladi comarum-plexum,
 Dianæ zonam dedicavit Callirhoe .
 reperit enim procum quem volebat, et nacta-est juventam
 temperantem, et liberorum masculam pariebat sobolem.

60. PALLADÆ.

Pro bove et aureo donario Isidi hosce
 dedicavit Pamphillion unctos cincinnos ;
 dea vero his gaudet magis quam Apollo

56. MACEDONII CONSULIS.

Menam rore tuo Satyrum, redimite corymbis
 Evie, vitis amans dat tibi Lenagoras.
 Aspicias ut marcent hederæ, cutis, uva, capilli.
 En ut cuncta notas ebrietatis habent.
 Naturam mutis ars est imitata figuris :
 Materia est digitis ausa negare nihil.

57. PAULI SILENTIARII.

Has tibi, quas quino munitas ungue leoni
 Abstulit exuvias sanguineumque caput,
 Hæc, Pan semicapæ, pinus sub fronde reponens,
 Addit agreste simul missile Teucer Arabs.
 Nuoc quoque signa manent semesa in cuspidè dentis,
 Quam tulit in partem se trucis ira feræ.
 Iunc cum silvicolis Nymphæ saltatis aquarum,
 Noua semel illius territa turba minis.

58. ISIDORI ORATORIS.

Hos sine amore toros, et inertis strata cubilis,
 Luna, tibi Endymion dedicat ille tuus :
 Quam pudet, albentes quod per caput omne capilli
 De veteri forma nil superesse sinunt !

59. AGATHIÆ ORATORIS.

Serta dat hæc Veneri, desectos Palladi crines,
 Callirhoe zonam, Delia diva, tibi :
 Quod vir ei, qualem voluit ; transacta pudice
 Ætas, et geniti pignora cara mares.

60. PALLADÆ.

Isidi Pamphilium pro magni ponderis auro,
 Pro bove florentes dat speciosa comas.
 Has uluris Dea magna facit, quam fecit Apollo

χρυσῶ, δὲ ἐκ Λυδῶν Κροῖσος ἔπειψε θεῶ.

61. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦ ξυρὸν οὐράνιον, ξυρὸν ὀλβιον, ᾧ πλοκαμίδας
χειραμένη πλεκτὰς ἀνθετο Παμφίλιον,
οὐ σέ τις ἀνθρώπων χαλκεύσατο· πὰρ δὲ καμίνῳ
Ἠφαίστου, χρυσέην σφῦραν ἀειραμένη
ἢ λιπαροκρῆδεμος, ἴν' εἶπαμεν καθ' Ὀμηρον,
χεροῖ σε ταῖς ἰδίαις ἐξεπόνθησε Χάρις.

62. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Κυκλοτερῆ μόλιβον, σελίδων σημάνταρα πλευρῆς,
καὶ σμίλαν, δονάκων ἀκροβελῶν γλυφίδα,
καὶ κανονίδ' ὑπάτην, καὶ τὴν παρὰ θίνα κίστηριν,
αὐχμηρὸν πόντου τρηματούεντα λίθον,
Καλλιμένης Μούσαις, ἀποπαυσάμενος καμάτω,
θῆκεν, ἐπεὶ γήρα καθὸς ἐπεσκέπετο.

63. ΔΑΜΟΧΑΡΙΔΟΣ.

Γραμμοτόκῳ πλήθοντα μελάσματι κυκλομολίβδον
καὶ κανόνα γραφίδων ἰθυτάτων φύλακα,
καὶ γραφικοῖο δοχεῖα κελαינוτάτοιο βρέθρου,
ἄκρα τε μεσσοτόμους εὐγλυφίας καλάμου,
5 τρηχάλειν τε λίθον, δονάκων εὐθηγέα κοσμον,
ἐνθα περιτριβέων ὀξὺ χάραγμα πέλει,
καὶ γλύφανον καλάμου, πλατέος γλωγίνα σιδήρου,
δπλα σοὶ ἐμπορίας ἀνθετο τῆς ἰδίας
κεχυτῶς Μενέδημος ὑπ' ἀγλῶς ὄμμα παλαῖον,
10 Ἐρμεία· σὺ δ' αἶε φέρβει σὸν ἐργατήην.

64. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ἰσὺρὸν κυανέης μόλιβον σημάντορα γραμμῆς,
καὶ σκληρῶν ἀκόνην τρηχάλειν καλάμων,
καὶ πλατὺν ὀξυντήρα μεσοσχιδέων δονακῶν,

auro illo quod a Lydis Cræsus misit deo.

61. EJUDEM.

O novacula cælestis, novacula beata, qua detonsos
capillos plexos dicavit Pamphilion,
non te aliquis mortalium procutit, sed apud focum
Vulcani, aureum malleum tollens,
splendenti-infula-ornata, ut secundum Homerum loquamur,
propriis te manibus elaboravit Gratia.

62. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Plumbum rotundum, quod foliorum signat latus,
et cultellum qui calamorum acutam-cuspidem fingit.
et regulam summam, et illum ad litora pumicem,
aridum ponti multicaevum lapidem,
Callimenes Musis, desinens a-labore,
posuit, quia senectute oculus obvelabatur.

63. DAMOCHARIDIS.

Literas-parientis nigroris plenum plumbum-rotundum,
et regulam, stilorum ut-sint-rectissimi custodem,
et scriptori receptacula nigerrimi fluenti,
et in-summo medios-fissos, affabre-sectos calamos,
et asperum lapidem, arundinum bene-acuens ornamentum,
ubi obtusarum acris affrixu-acuminatio fit,
et scalprum calami, lati aciem ferri,
hæc instrumenta tibi commercii sui dedicavit
Menedemus, fesso sub nebula oculo vetulo,
Mercuri: tu autem semper pasce tuum operarium.

64. PAULI SILENTIARII.

Rotundum cyanæ plumbum indicem linæ,
et durorum cotem asperam calamorum (pumicem),
et latum instrumentum-acuens fissas-in-medio arundines,

Quas dives Cræsi regia misit opes.

61. EJUDEM,

de re eadem.

O cælo delapsa novacula, qua sibi dempsit
Pamphilium pulchras hic positura comas,
Mortalis te nemo faber, sed finxit ab auro
Malleus ad flammam antraque Mulciberi,
Quem redimita comas, qualem descripsit Homerus,
Sustulit ipsa sua Gratia pulchra manu.

62. PHILIPPI.

Particulam plumbi teretem, qua charta notatur,
Cultellumque, aciem qui dat arundinibus,
Regula queis se dat comitem cum pumice lævi,
Multiforem sævi quem maris acta dedit,
Callimenes Musis sacrat hæc, ut desit artem

Fessa tenebrosus lumina præ senio.

63. DAMOCHARIDIS.

Fœta figurarum quod pingit sæpia plumbum,
Cui monstrat certam regula juncta viam,
Et nigrum capiunt quæ dolia parva liquorem,
Et calamos bifidi qui decus oris habent,
Et duram silicem calamis quæ donat acumen,
Cum male detrita litera parte fluit,
Et latum calamos aptat quod cuspidem ferrum:
Hæc operis longi dedicat arma tibi,
Lumina jam tectus Menedemus nocte senili:
Artificem, Maja tu sate, pasce tuum.

64. PAULI SILENTIARII.

Cæruleas plumbum solitum signare figuras,
Et silicem calamus quem vice colis habet,

καὶ κανόνα γραμμῆς ἰθυπόρου ταμίην,
 5 καὶ χρόνιον γλυπτοῖσι μέλαν περιλαγμένον ἄντροις,
 καὶ γλυφίδας καλάμων ἄκρα μελανομένον,
 Ἐρμείη Φιλόδημος, ἔπει χρόνῳ ἔκχερμις ἦδη
 ἦλθε κατ' ὀφθαλμῶν ῥυσὸν ἐπισκύνιον.

65. ΤΟΥ ΑΓΓΟΥ.

Τὸν τροχόντα μολιβδῶν, δὲ ἀτραπὸν οἶδε χαράσσειν
 ὀρθὰ παραζύων ἰθυτενῆ κανόνα,
 καὶ γάλυβα σκληρὸν καλαμηφάγον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν
 ἡγεμόνα γραμμῆς ἀπλανέος κανόνα,
 5 καὶ λίθον ὀκρίοντα, δόναξ ὄθι δισσὸν ὀδόντα
 θήγεται ἀμβλυθεὶς ἐκ δολιχογραφίης,
 καὶ βυθίην Τρίτωνος ἀλιπλάγκτοιο χαμείντην,
 σπόγγον, ἀκεστορίην πλαζομένης γραφίδος,
 καὶ κίστην πολύωπα μελανδόκον, εἰν ἐνὶ πάντα
 10 εὐγραφέος τέχνης ὄργανα ῥυομένην,
 Ἐρμῆ Κаллиμένης, τρομερὴν ὑπὸ γήραος ὄκνω
 χεῖρα καθαροῦ ἐκ δολιχῶν καμάτων.

66. ΤΟΥ ΑΓΓΟΥ.

Ἄβρογον ἀπλανέος μολιβθὸν γραπτῆρα κελεύθου,
 ἧς ἐπι ριζοῦται γράμματος ἁρμονίη,
 καὶ κανόνα τροχαλοῖο κυβερνητῆρα μολιβδου,
 καὶ λίθακα τρητὴν σπόγγῳ εἰδομένην,
 5 καὶ μέλανος σταθεροῖο δογγίον, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν
 εὐγραφέων καλάμων ἀροθαφεὶς ἀκίδας,
 σπόγγον, ἀλὸς βλάστημα, χυτῆς λειμῶνα θαλάσσης,
 καὶ γαλκὸν δονάκων τέκτονα λεπταλέων,
 ἐνθάδε Κаллиμένης φιλομειδέσιν ἄνθετο Μούσαις,
 10 γήραι κεκμηῶς ὄμματα καὶ παλάμην.

67. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΡΧΩΝ ΑΙΓΥ-
ΠΤΙΟΥ.

Ἀκλίνας γραφίδεσσιν ἀπιθύνοντα πορείας

*Et latum chalybem qui donat acumine cannam,
 Et quæ lineolas regula justa regit,
 Et veterem nigrum laticem quem sculpia caverna
 Occulit, et calami quem bibit asper apex,
 Mercurio donat Philodemus, cui gravis ætas
 Rugosa texit lumina pellicula.*

65. EJUSDEM.

*Orbiculum plumbi qui radere novit amussim,
 Et rectam cœpit quam semel ire viam,
 Et durum chalybem quo canna voratur, amussi
 Cum duce, quam gaudet litera ducta sequi,
 Et sævum lapidem, geminos apicatur arundo
 Quo dentes, hebuilt si qua notando diu,
 Quæque cubile fuit Tritonis spongia somno,
 Non bene scripta sua qui medicatur ope,
 Multiforemque arcam quæ cum loligine totum,
 Quo pulchrum scribens indiget, intus habet,*

*et regulam lineæ rectæ curatricem,
 et diu servatum in excavatis atramentum antris,
 et crenas calamorum in-summo nigratorum,
 Mercurio Philodemus dedicavit, quoniam tempore jam
 in oculos descendit rugosum supercillum. [pendens*

65. EJUSDEM.

*Rotundum plumbum, quod viam scit incidere
 rectâ radens directam regulam,
 et chalybem durum calamos-rodentem, sed et ipsam
 duccem lineæ non-aberrantis regulam,
 et lapidem asperum, arundo ubi duplicem dentem
 suum-acuit hebetata ex longa-scriptura,
 et profundum Tritonis mare-pervagantis cubile,
 spongiam, remedium errore-labentis stilli,
 et cistam multiforam atramento-recipienti, in uno omnia
 bene-scribentis artis instrumenta servantem,
 Mercurio Callimenes dedicavit, tremulam a senectate otio
 manum reponens post longos labores.*

66. EJUSDEM.

*Non-rigatum haud-aberrantis plumbum delineatorem viæ,
 in qua ut-radice-fundatur scripturæ æquabilitas,
 et regulam rotundi gubernatricem plumbi,
 et lapidem perforatum spongiæ similem,
 et nigredinis permanentis receptaculum, imo et ipsorum
 bene-scribentium calamorum acies superne-tinctas,
 spongiam, maris progeniem, liquidi ponti pratium,
 et æs, arundinum artificem tenuium,
 hic Callimenes libenter-subridentibus dedicavit Musis,
 senectute fessus oculis et palma.*

67. JULIANI EX PRÆFECTIS ÆGY-
PTII.

Non-declinantes stilis dirigenz vias

*Dat tibi Callimenes, Majæ puer, otia postquam
 Accepit senio jam tremebunda manus.*

66. EJUSDEM.

*Siccum, errore vagans quo figitur orbita, plumbum,
 Unde capit certos litera picta modos,
 Quæque regit plumbi moderatrix regula cursum,
 Multiforisque velut spongia scabra silex,
 Urceolusque atra loligine plenus, et illa
 Quæ leviter summa cuspidè canna madet,
 Spongiaque ipsa maris diffusum gurgite pratium,
 Et faber argutis culter arundinibus;
 Omnia Callimenes data sunt pietate Camenis,
 Jam senio fracti lumina, jamque manus.*

67. JULIANI ÆGYPTII,

ex genere præfectorum Augustalium.

Hoc plumbum, quod scripta vetat deflectere justo

τόνδε μολιβδον ἄγων, καὶ μολίβου κανόνα
 σύνδρομον ἠνιογῆα, πολυτρήτου τ' ἀπὸ πέτρης
 λῆαν, θεὸς ἀμβλειαν θῆγε γένυν καλάμου,
 εὖ σὺν δ' αὐτοῖς καλάμοισι μέλαν, μυστήρια φωνῆς
 ἀνδρομέης, σμίλης τ' ὀξυτόμον κοπίδα,
 Ἐρμεῖ Φιλοδήμος, ἔπει χρόνος δυματος αὐγῆν
 ἀμβλύνας παλάμη δῶκεν ἑλευθερίην.

68. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀβλακας ἰθυπόρων γραφίδων κύκλοισι χαράσσω
 ἄνθεμά σοι τροχόεις οὗτος ἐμὸς μολιβός,
 καὶ μολίβω χρωστήρι κανὼν τύπον δρθὸν ὀπάζων,
 καὶ λίθος εὐσχιδέων θηγαλέη καλάμων,
 εὖ σὺν καλάμοις ἄγγος τε μελανδόκον, οἷσι φυλάσσει
 αἰὼν ἔσσομένοισι γῆρην ἀποικομένων·
 δέχυσσο καὶ γλυπτῆρα σιδήρεον, ᾧ θρασὺς Ἄρης
 σὺν Μούσαις ἰδίην δῶκε διακτορίην,
 Ἐρμεῖ· σὰ γὰρ ἔπλα· σὺ δ' ἀδρανέος Φιλοδήμου
 10 ἴθυνε ζῶην, λειπομένοιο βίου.

69. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Νῆα Ποσειδάωνι πολύπλανος ἄνθετο Κράντας,
 ἔμπεδον ἐς νηοῦ πέζαν ἐρείσάμενος,
 αὐρῆς οὐκ ἀλέγουσαν ἐπὶ χθονός· ἥς ἐπὶ Κράντας
 εὐρύς ἀνακλινθεὶς ἄτρομον ἕπνον ἔχει.

70. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νῆά σοι, ᾧ πόντου βασιλεῦ καὶ κοίρανε γαίης,
 ἀντίθεμαι Κράντας, μηκέτι τεγγομένην,
 νῆα, πολυπλανέων ἀνέμων πεπερόν, ἥς ἐπὶ δεξιὸς
 πολλαχίς ὠϊσάμην εἰσελάειν Ἄϊδῃ·
 πάντα δ' ἀπειπάμενος, φόβον, ἐλπίδα, πόντον, ἀέλλα,
 πιστὸν ὑπὲρ γαίης ἰχνιον ἠδρασαμένην.

71. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Σοὶ τὰ λιποστεφάνων διακίματα μυρία φύλλων,

Limite, cui consors semper amussis adest,
 Dux eademque viæ, lapidemque e rupe forata,
 Qui calami obtusas non sinit esse genas,
 Et calamos potumque nigrum, mysteria vocis
 Humanæ, et chalybem scindere non hebeteni,
 Mercurio Philodemus, habet quia tempore longo
 Offusos oculos, et vacat inde manus.

68. EJUSDEM.

Quæ solet in charta directos ducere sulcos,
 Hæc semesa tibi plumbea gleba datur;
 Quæque coloranti plumbo dat regula formam,
 Quique acuit calami rostra retusa lapis;
 Cum calamis potusque simul niger: his dare tempus
 Venturis ævi dicta prioris amat;
 Arcipe et hoc scalprum, cui Mars ferus Aonidumque
 Turba mñisterium quisque dedere suum.
 Nam tua sunt arma hæc, Cyllenie. Tu Philodemi
 Jam vitam quæstu deficiente rege.

hoc plumbum ferens, et regulam plumbi
 comitem aurigam, et a multifora petra
 lapidem, qui hebetem acuebat genam calami,
 cumque ipsis calamis nigredinem, mysteria vocis
 humanæ, et scalpri acuens cultrum. [lucem
 Mercurio Philodemus *dedicavit*, quoniam tempus, oculi
 hebetans, palmæ dedit libertatem.

68. EJUSDEM.

Sulcos recta-gradientum stilorum circulis suis incidens
 rotundum hoc meum plumbum, tibi manus,
 et plumbo tingenti tyrum justum dans regula,
 et lapis bene-fissos acuens calamos, [servat
 unaque-cum calamis et vas nigredini-recipientæ, quibus
 longum-ævum posteris vocem defunctorum, *accipe*;
 accipe etiam scaltorem ferreum, cui audax Mars
 cum Musis proprium dedit munus,
 Mercuri: tua sunt enim arma; tu vero debilis Philodemi
 rege vitam, deficiente victu.

69. MACEDONII CONSULIS.

Navem Neptuno vagus dedicavit Crantas,
 firmam in templi crepidine statuens,
 quæ jam auram non curat in terra; in qua terra Crantes
 latus decumbens intrepidum somnum habet.

70. EJUSDEM.

Navem tibi, o ponti rex et dominator terræ,
 dedico Crantas, non-amplius tinctam,
 navem, multum-vagantium ventorum alam, in qua miser
 sæpe præsgiebam me ingressurum Orcum:
 sed cunctis renunciâns, metui, spei, ponto, procellis,
 fidum super terra vestigium stabilivi.

71. PAULI SILENTIARIU

Tibi hæc ex-coronis folia mille discerpta,

69. MACEDONII CONSULIS.

Nauta ratim Crantes Neptuno rite sacravit,
 Immotamque pia fixit in æde solo,
 Spernentem ventos Crantes porrectus in ipsa
 Quantus erat somno nil metuente jacet.

70. EJUSDEM,

de eodem.

Terrarum domitor, regnator magne profundi,
 Hæc datur a Crante jam tibi sicca ratis,
 Ventorum levis ala prius, qua sæpe timebam
 Ditis ad horrendi pallida regna vehi.
 At nunc firma super terras vestigia figo:
 Tempestas, pelagus, spesque, metusque, vale.

71. PAULI SILENTIARIU.

Has tibi discerptas in partes mille coronas

σοὶ τὰ νόσπλήκτου κλαστὰ κύπελλα μέθης,
 βόστρυγα σοὶ τὰ μύροισι δεδευμένα, τῆδε κοινή
 σκύλα ποθοβλήτου καίται Ἀναξαγόρα,
 σοὶ τὰδε, Λαίς, ἅπαντα· παρὰ προθύροις γὰρ ὁ δειλὸς
 ταῖσδε σὺν ἀκρήθαις πολλάκι παννυχίσας,
 οὐκ ἔπος, οὐ χάριεσσαν ὑπόσχουσι, οὐδὲ μελιχρῆς
 ἐλπίδος ὑβριστὴν μῦθον ἐπεσπάσατο·
 φεῦ φεῦ, γυιστακῆς δὲ λιπῶν τὰδε σύμβολα κίωμων,
 μέμφεται ἀστρέπτου κάλλει θηλυτέρης.

72. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εἶδον ἐγὼ τὸν πτώκα καθήμενον ἐγγὺς ὀπώρας
 βακχιάδος, πουλὺν βότρυον ἀμπεργόμενον·
 ἄγονόμην δ' ἀγρόρευσα, καὶ ἔδρακεν· ἀπροϊόης δὲ
 ἐγκέφαλον πλήξας ἐξεκύλισε λίθω.
 Εἶπε δὲ καὶ χαιρών ὁ γεωπόνος· « ἄ τάχα Βάκχωι
 ἠλοῖθῃς καὶ θεῶν μικτὸν ἔδωκα γέρας. »

73. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Δάφνης ὁ συρικτὰς τρομερῶ περὶ γήραι κάμωνν,
 χερὸς ἀεργηθῆς τάνδε βαρυνομένους
 Πανὶ φιλαγραύλω νομίαν ἀνέθηκε κορύναν,
 γήραι ποιμενίων παυσάμενος καμάτων.
 Εἰσέτι γὰρ σύριγγι μελίσδομαι, εἰσέτι φωνὰ
 ἄτρομος ἐν τρομερῶ σώματι καιεταίει.
 Ἄλλὰ λύκοις σίντησιν ἀν' οὐρα μὴ τις ἐμείο
 αἰπόλος ἀγγεῖλη γήραος ἀδρανίην.

74. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Βασσαρίς Εὐρυνόμη σκοπελοδρόμος, ἥ ποτε ταύρων
 πολλὰ ταυκαράϊρων στέρνα χαραξαμένη,
 ἢ μέγα καρχάρουσα λεοντοφόνος ἐπὶ νίκαις,
 παίγιον ἀτλήτου θηρὸς ἔχουσα κάρη,
 ἰλήκοις, Διόνυσε, τεῆς ἀμέλησα χορείης,
 Κύπριδι βακχεύειν μᾶλλον ἐπειγομένη.

tibi hæc insanæ contracta pocula ebrietatis,
 capilli tibi hi unguentis delibuti, hoc in-pulvere
 spolia amore-tacti jacent Anaxagoræ,
 tibi hæc, Lais, omnia. Ad vestibula enim miser
 hæc cum adolescentulis sæpe pernocians,
 non verbum, non gratam promissionem, nec melleæ
 spei sermonem superbum abstulit-sibi:
 heu, heu! sed enervatus, relictis his signis commissationum,
 maledicit inflexibilis pulchritudini feminæ.

72. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Vidi ego leporem sedentem prope fruges
 bacchicas, multam uvam decerpentem;
 agri-cultori autem indicavi, et vidit: improvisus vero
 cerebrum ei jaculatus excussit lapide.
 Dixitque inde gaudens agricola: « Ah! forte Baccho
 libationis et sacrificii mixtum dedi munus. »

73. MACEDONII CONSULIS.

Daphnis tibicen, tremula senectute laborans,
 manu molesto-otio gravata, hanc
 Pani agros-amanti rusticam dedicavit clavam,
 per-senectutem a-pastoralibus desistens laboribus.
 Adhuc enim tibia modulor, adhuc vox
 sine-tremore in tremulo corpore habitat.
 Verum lupis raptoribus per montes ne quis mea
 caprarius nunciet senectutis infirmitatem.

74. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Baccha Eurynome scopulos-percurrens, quæ olim tauro-
 longis-cornibus multa pectora laceravi, [rum
 ego illa alte cachinnans leones-occidentibus in victoriis,
 lusum habens non-sustinendæ feræ capita,
 (propitius-sis, Bacche!) tuam saltationem neglexi,
 Veneri potius bacchari festinans.

Turbantisque animum pocula fracta meri,
 Hos madidos nardo, nunc fædos pulvere, crines
 Eger amore tuo jecit Anaxagoras.
 Cuncta tibi, tibi Lai: tuo nam limine sæpè
 Cum juvenum cætu pervigil ille miser,
 Non placidum salve, non pollicitantia dicta,
 Non quæ spem possint ludere, verba tulit:
 Fessus at ista sui monumenta reliquit amoris
 Multa querens æxus dulcis amaritiam.

72. AGATHIÆ ORATORIS.

U'ifera leporem vidi sub fronde sedentem
 Calcantemque suo Bacchica dona pede:
 Quem simul aspexit me significante colonus
 Effregit saxo nil miserante caput.
 Addidit exsultans: En ut libamine mixto
 A me cæsa tibi victima, Bacche, datur.

73. MACEDONII CONSULIS.

Daphnis arundinibus tritis, et corpore trito,
 Hanc, quam vix retinet dextera, pondus iners,
 Agricolæ Fauno clavam sacro fessus agrestem,
 Pascere quem pecudes curva senecta vetat.
 Nunc quoque canto tamen, calamisque immurmuro, nam
 In quamvis trepido corpore firma manet. [vox
 Sed sævis in monte lupis ne dicite, quæso,
 Pastores, senio quam mihi membra labent.

74. AGATHIÆ ORATORIS.

Bassaris Eurynome, solis dum montibus errat
 Pectora magnorum docta ferire boum,
 Ob domitos immane solens ridere leones,
 Et sectum manibus ludificare caput,
 Da veniam, Lenæe, tuas oblita choreas
 Ad Veneris lusus jam nova Mænas eo.

Θῆκα δὲ σοὶ τάδε βόπτρα· παραβρίψασα δὲ κισσόν,
χειρα περισφίγξω χρυσοδέτῳ σπατάλῃ.

75. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ἄνδροκλος, ὦ πολλων, τόδε σοὶ κέρας, ᾧ ἐπι πουλὺν
θῆρα βαλὼν, ἀγρας εὐσκοπον εἶχε τύγην.
Οὔποτε γὰρ πλαγκτὸς γυρᾶς ἐξῆλτο κεραίας
ἶος ἐπ' ἡλεμάτῳ χειρὸς ἐκθολία·
δοσάκι γὰρ τόξοιο παναγρέτις ἴαχε νευρά,
τοσσάκις ἦν ἀγρεὺς ἡέρος ἢ ζυλόγου.
Ἄνθ' ὧν σοὶ τόδε, Φοῖβε, τὸ Λύκτιον δπλον ἀγινεῖ,
χρυσείαις πλέξας μέλιον ἀμφιδείαις.

76. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Σὸς πόσις Ἀγχίσης, τοῦ εἵνεκα πολλάκι, Κύπρι,
τὸ πρὶν ἐς Ἰδαίην ἔτρεχες ἡϊόνα,
νῦν μολίς εὔρε μέλαιναν ἀπὸ κροτάφων τρίχα κόψαι,
θῆκε δὲ σοὶ προτέρης λείψανον ἡλικίης.
Ἄλλὰ, θεά, δύνασαι γάρ, ἢ ζῆθητῆρά με τεῦζον,
ἢ καὶ τὴν πολιὴν ὡς νεότητα δέχου.

77. ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Οἰνοπότας Ξενοφῶν κενὸν πίθον ἀνθετο, Βάκχε·
δέγνυσο δ' εὐμενέως· ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχει.

78. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὼς τρητὸς δόνακας, τὸ νάκος τόδε, τάν τε κορύναν
ἀνθεσο Πανὶ φίλω, Δάφνι γυναικοφίλα.
ὦ Πάν, δέγνυσο δῶρα τὰ Δάφνιδος· ἴσα γὰρ αὐτῷ
καὶ μολπὰν φιλέεις καὶ δύσερος τελέθεις.

79. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἄσπορα, Πάν λοφιῆτα, τάδε Στρατόνικος ἀροτρύς
ἀντ' εὐεργεσίης ἀνθετό σοι τεμνῆν. [χώρην
« Βόσκει δ' » ἔφη, « χείρων τὰ σὰ ποίμνια, καὶ σέο
« δέρκεο τὴν χαλκῶ μηκέτι τεμνομένην.
« Αἴσιον εὐρήσεις τὸ ἐπαύλιον· ἐνθάδε γάρ σοι

Hos tibi do baculos; hederis per compita jactis,
Ambibunt nostras aurea vincla manus.

75. PAULI SILENTIARII,

donarium Apollini ab Androclo.

Androclus hoc cornu tibi dat, jaculator Apollo,
Cujus ope innumeras percussit ille feras.
Nam nunquam curvo celer exsultavit ab arcu
Falleret ut cupidam missa sagitta manum :
Sed quoties sonitum nervus dedit, illic ille
Aut cælo prædam detulit aut nemore.
Propterea geminis innectens aurea vincla
Finibus, arma dicat Lyctia, Phæbe, tibi.

76. AGATHIÆ ORATORIS.

Vir tuus Anchises, olim quem propter ad ldes

Posui autem tibi hæc tympana, hederaque abjecta
manum cingam auro-vincta luxuria (*aureis armillis*).

75. PAULI SILENTIARII.

Androclus, o Apollo, hunc tibi arcum *dedicat*, quo multas
feras jaculatus, venationis faustam habuit fortunam.
Quippe nunquam aberrans curvo exsiluit cornu
sagitta, telo de-manu incassum misso-longinque :
quoties enim arcus omnia-capiens insonuit nervus,
toties erat venator aeris aut silvæ.
Pro quibus hoc tibi, Phæbe, Lyctium telum affert,
aureis cinctum munus annellis.

76. AGATHIÆ SCHOL.

Tuus conjux Anchises, cujus causa sæpe, Cypri,
olim in Idæum currebas litus,
nunc ægre invenit nigrum quem a temporibus desecaret
posuitque tibi prioris reliquias ætatis. [capillum,
Age igitur, dea, (potes enim,) vel puberem me facito,
vel etiam canitiem ut juventutem accipe.

77. ERATOSTHENIS SCHOLASTICI.

Vini-potor Xenophon vacuum dolium dedicavit *tibi*,
accipe benigne; aliud enim nihil habet. [Bacche :

78. EJUSDEM.

Foratas arundines, pellem hanc atque clavam
dedica Pani caro, Daphni mulierum-amator.
O Pan, accipe dona Daphnidis; æque enim ac ille
et cantum amas et infausto-amore flagras.

79. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Non-consitas, o Pan qui-colles-frequentas, Stratonicus
pro beneficio consecravit tibi partes-agri. [arator has
« Pasce, dixit, lætus tuos greges, et tuam terram
« contemplare, ære *aratri* non-jam-amplius scissam.
« Faustum invenies stabulum : ibi enim tibi

Sæpe cucurristi littora, pulchra Venus;
Has tibi reliquias juveniles dedicat, ægre
Nigrum quem reperit per caput omne pilum.
Aut juvenem me redde precor, Dea, nam potes : aut tu
Canitiem, sicut ver prius illud, ama.

77. ERATOSTHENIS ORATORIS.

Dolia quæ Xenophon tibi, Liber, inania donat,
Sume favens : aliud uil, tibi quod det, habet.

79. AGATHIÆ ORATORIS.

Hæc inculta tibi Stratonico jugera dante,
Pan, bene pro meritis, collis amator, habe.
Pasce tuas hinc, inquit, oves : hæc libera tellus,
Nulla timens ferri vulnera, tota tua est.
Hic pecori longe gratissima terra, nec Echo

• Ἦγὼ τερπομένη καὶ γάμον ἐκτελέσει ».

80. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δαφνιακῶν βίβλων Ἀγαθία ἢ ἐννεάς εἰμι·
ἀλλὰ μ' ὁ τεκτῆνας ἀνθετο σοι, Παφία·
οὐ γὰρ Πιερίδεςσι τόσον μέλω, ὅσον Ἐρωτι,
ὄργια τοσσατίων ἀμφιέπουσα πόθων.
Αἰτεῖ δ' ἀντὶ πόνων, ἵνα οἱ διὰ σεῖο παρεῖν
ἢ τινα μὴ φιλέειν, ἢ ταχὺ πειθομένην.

81. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ἄσπιδα ταυρεῖην, ἔρυμα χρῶδες, ἀντιβίων τε
παλλάκις ἐγγεῖην γευσαμένην χολάδων,
καὶ τὸν ἀλεξιθέλεμον ἀπὸ στέρνοιο χιτῶνα,
καὶ κόρυν ἱππεύειαι θριζὶ δασυνομένην
ἀνθετο Λυσίμαχος γέρας Ἀραῖ, γηραλέον νῦν
ἀντὶ κανοπλῆις βάκτρον ἀμειψάμενος.

82. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἰλῶς Πανὶ Μελίσκος· ὁ δ' ἔγνωσε μὴ γέρας αἶρειν
τούτοις· « Ἐκ καλάμων ὀστρον ἐπεσπασάμην. »

83. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Τὴν κιθάρην Εὐμόλπος ἐπὶ τριπόδων ποτὶ Φοῖβῳ
ἀνθετο, γηραλέην χεῖρ' ἐπιμεμφόμενος,
εἶπε δέ· « Μὴ ψαύσαιμι λύρης ἔτι, μηδ' ἐθελήσω
« τῆς πάρος ἁρμονίης ἐμμελέτημα φέρειν.
• Ἠθέοις μελέτω κιθάρης μίτος· ἀντὶ δὲ πλήκτρον
« σκηπανίῳ τρομερᾶς χεῖρας ἐρεισάμεθα ».

84. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ζηὶ τὸδ' ἠμαρᾶλιον σάκεος τρύφος, ᾧ ἐπι λαιᾶν
ἔσγεν ἀριστευῶν, ἀνθετο Νικαγόρας·
πᾶν δὲ τὸ λοιπὸν ἄκοντες, ἰσθρίθιμός τε χαλάζι,
χερμάς καὶ ξιφῶν ἐξεκόλαψε γένους.

« Echo gaudens etiam nuptias perliciet. »

80. EJUSDEM.

Daphniacorum librorum Agathiae sum enneas :
sed qui me condidit, consecravit tibi, Paphia :
non enim Musis tantum curæ-sum, quantum Amori,
orgia tot amorum complectens.
Precatur autem pro curis, ut per te contingat ipsi
aut non amare aliquam, aut cito morigeram.

81. PAULI SILENTIARII.

Scutum taurinum, corporis tutelam, et quæ hostium
sæpe gustavit viscera, hastam
et tela-prohibentem a pectore thoracem,
galeamque equinis crinibus densam
dedicavit Lysimachus donarium Marti, senili nunc
baculo cum gravi-armatura commutato.

82. EJUSDEM.

Tibias Pani Meliscus *dedicat*; at ille dixit se non tollere
his *verbis* : « E fistulis furorem imbibi. » [munus

83. MACEDONII CONSULIS.

Citharam Eumolpus Phæbo in tripodibus olim
dedicavit, senilem manum despiciens,
et dixit : « Ne tetigerim porro lyram, neu velim
« prioris harmoniæ exercendæ-instrumentum ferre.
« Juvenibus curæ-esto citharæ chorda : nos pro plectro
« scipione tremulas manus fulcire-incepimus.

84. PAULI SILENT.

Jovi hoc frustum scuti cum-umbilico, cui sinistra
innitebatur fortiter-pugnans, dedicavit Nicagoras ;
omne vero reliquum jacula, grandinique par-numero
silex et gladiatorum gena excidit.

Connubium fugiet garrula Nympha tuum.

80. EJUSDEM.

Daphniacum sumus hic ter terna volumina, scriptor
Dedicat Agathias quæ, Cytherea, tibi.
Nam non Aonidas quantum curamus amores,
Scilicet arcanis plena Cupidineis.
Præmia pro tanto non invidiosa labore
Pocit; amet nullam da, Dea, vel facilem.

81. PAULI SILENTIARII.

Tutelam domini taurinum tergus, et ense,
Viscera qui toties pastus ab hoste fuit,
Pectoreque arcentem celeres thoraca sagittas,
Et galeam setis quæ decoratur equi,
Lysimachus Marti dicat hæc : pro fortibus armis
Scipio grandævo jam satis unus erit.

82. EJUSDEM.

Pani Melissus avet calamos dare, sed negat ille
Sumere; namque œstrum ne trahat inde, timet.

83. MACEDONII CONSULIS.

Eumolpus digitos accusans multa seniles
Ad tripodas citharam fixit Apollineos;
Ne mihi moliri posthac sit amabile carmen,
Ne mihi sit, dicens, tangere fila lyræ.
Vos juvenes pulsate chelyn : pro pectine nobis
Sit baculus trepidæ firma columna manus.

84. PAULI SILENTIARII.

Umbonem clypei, quem læva interrita gessit,
Nicagoras sacrum jam jubet esse Jovi.
Cætera saxorum grando, volucresque sagittæ,
Et gladii malis abripiere suis :

- 6 Ἄλλα καὶ ἀμφίδροπτον ἐὼν τόδε χειρὶ μεναίχμα
 σώζετο Νικαγόρα, σώζε δὲ Νικαγόραν.
 Θεσμὸν τὸν Σπάρτας μενευόλπιν ἀμφὶ βοεΐα
 τῆδὲ τις ἀθρήσει πάντα φιλασσόμενον.

85. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἀνάθημα πεπαιγμένον.

Ἴὸν θῶ, καὶ τὰς κνή, τὰν τ' ἀσπίδα, καὶ δόρυ, καὶ κρᾶ,
 Γορδιοπριλᾶριος ἄνθετο Τιμοθέω.

86. ΕΥΤΟΛΜΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ ΙΛΛΟΥ-
ΣΤΡΙΟΥ,

εἰς τὸ παιχθὲν ὑπὸ Παλλαδᾶ.

Κνημίδας, θῶρηκα, σάκος, κόρυν, ἔγχος Ἀθήνη
 Ῥούφος Μειμιάδης Γέλλιος ἐκρέμασεν.

87. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἄνθετο σοὶ κορύνην καὶ νεβρίδας ἡμέτερος Πάν,
 Εὔτε, καλλείψας σὸν χορὸν ἐκ Παφίης.
 Ἦχὼ γὰρ φιλεῖ, καὶ πλάζεται· ἀλλὰ σὺ, Βάκχε,
 ἴλαθι τῷ ξυνην ἀμφίπονοι τύχην.

88. ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

Αὐτῇ σοὶ Κυθήρεια τὸν ἡμερόεντ' ἀπὸ μαστῶν,
 Ἴνώ, λυσαμένη κεστὸν ἔδωκεν ἔχειν,
 ὡς ἂν θελξινόοισιν αἰεὶ φίλτροισι δαμάζῃς
 ἀνέρας· ἐχρήσω δ' εἰς ἐμὲ πᾶσι μόνον.

89. ΜΑΙΚΙΟΥ ΚΟΙΝΤΟΥ.

Ἀκταίης νησίδος ἀλιζάντοισι, Πρίηπε,
 χοιράσι καὶ τρηχεὶ τερπόμενε σκοπέλω,
 σοὶ Πάρις δστρακόδερμον ὑπ' εὐθήροισι δαμέντα
 ὁ γριπεὺς καλάμοις κάραθον ἐκρέμασεν·
 σάρκα μὲν ἔμπυρον αὐτὸς ὑπ' ἡμίβρωτον δδόντα
 θελὲ μάκαρ, αὐτὸ δὲ σοὶ τοῦτο πόρε σκύβαλον.

Sic tamen ambesus domini virtute manebat,
 Et domino semper causa salutis erat.
 Quotquot militiæ Sparte dedit horrida leges,
 Servatas omnes cernis in hoc clypeo.

85. PALLADÆ.

Tib et tho clypeumque simul cum casside cum gal
 Gordioprilarius consecro Timotheo.

86. EUTOLMII ORATORIS, viri illustris,
de simili.

Ensem, ocreas, clypeum, galeam, thoraca Minervæ
 Rufus Memmiades Gellius hic posuit.

87. INCERTI.

Nebridus et clavam tibi Pan dicat, Evie, quipoe

Verum etiam circum-laceratum hoc manu bellicosa
 servabatur a-Nicagora, et servabat Nicagorum.
 Legem Spartæ de resistendo-in-acie in scuto
 hoc aliquis videbit totam observatam.

85. PALLADÆ.

Dedicatio ludicra.

Τὸν θῶ (loricam) et τὰς κνή (ocrealia) et scutum et hastam
 Gordioprilarius dedicavit Timotheo. [et κρᾶ (galeam)]

86. EUTOLMII SCHOLASTICI ILLU-
STRIS,

in illum lusum Palladæ.

Κνημίδας, θῶρηκα, scutum, galeam, hastam Minervæ
 Rufus Gellius, Memmiæ-filius, suspendit

87. INCERTI.

Dedicavit tibi clavam et hinnuleorum-pelles tuas Pan,
 Evie, relicto choro tuo per Paphiam:
 Echo enim amat, et vagatur; at tu, Bacche,
 propitius-sis communi sorte utenti!

88. ANTIPHANIS MACEDONIS.

Ipsa tibi Cytherea deliciosum a mammis,
 Ino, solum cestum dedit habere,
 ut animum-delinientibus semper philtris domes
 viros; usa vero es omnibus in me solum.

89. MÆCII QUINTI.

Litoralis insulæ mari-tritis, Priape,
 cautibus et aspero gaudens scopulo,
 tibi Paris carabum lapidea-pelle sub felicibus
 calamis domatum piscator suspendit.
 Carnem quidem ex-igne sub semicorrosam dentem
 posuit beatus, solum autem tibi hoc præbuit putamen.

Deserit ille tuos captus amore choros.
 Echo per nemorum querit vagus avia, Bacche,
 Ars illi est eadem quæ tibi, da veniam.

88. ANTIPHANIS.

Ino, se propriis quem solverat ipsa papillis.
 Hunc, Cytherea, tibi ceston habere dedit,
 Multa virum posses flammare, ut pectora: solus
 Sed tibi sum tanta fraude petitus ego.

89. MÆCII.

O cui sint cordi scopulorum saxa, Priape,
 Et brevia insanis quæ mare radit aquis,
 Tegmine cum duro pendet tibi carabus iste,
 Quem Paris insidiis cepit arundineis.
 Ipse quidem carnem semeso dente voravit,
 Felix: exuvias sat putat esse tibi.

Τῷ σὺ εἶδου μὴ πολλὰ, δι' εὐάγρου δὲ λίνιοι,
δαίμον, ὑλακτούσης νηδύος ἔσυζιτην.

90. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἄγκυραν ἐμβρούοικον, ἐρυσινηίδα,
κώπης τε δισσάς τὰς ἀπωσικυμάτους,
καὶ δικτύους μόλιθδον ἠψιδωμένον,
κύρτους τε φελλοῖς τοὺς ἐπεσφραγισμένους,
καὶ πῖλον ἀμφίερηνον ὑδασιστεγῆ,
λίθον τε ναύταις ἐσπέρης πυρσιτόκον,
ἄλος τύραννε, σοὶ, Πόσειδον, Ἀρχικλῆς
ἔθηκε, λήξας τῆς ἐπ' ἠόνων ἄλης.

91. ΘΑΛΛΟΥ ΜΙΑΗΣΙΟΥ.

Ἄσπιδα μὲν Πρόμαχος, τὰ δὲ δούρατα θῆκεν Ἄκοντεύς,
τὸ ξίφος Εὐμήδης, τόξα δὲ ταῦτα Κύδων,
Ἴππομέδον τὰ χαλινὰ, κόρυν δ' ἀνέθηκε Μελάντας,
κημιδας Νίκων, κοντόν Ἀριστόμαχος,
τὸν θῶρηκα Φιλίνος· αἰεὶ δ' Ἄρες βροτολογίῃ,
σῦλα φέρειν δόξης πᾶσιν ἀπ' ἀντιπάλων.

92. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Αἶλλον χαμινευτῆρα τὸν φιλήνεμον,
ρίνην τε κησίχρυσον ὀξυδέκτηρα,
καὶ τὸν δίγῃλον καρκίνον πυραργέτην,
πιωκὸς πόδας τε τούσδε λειψανηλόγους,
ὁ χρυσοπέκτων Δημοφῶν Κυλληνίῳ
ἔθηκε, γῆρα κανθὸν ἔζοφωμένος.

93. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ἄρκαλιὸν ὁ πρέσβυς, ὁ πᾶς βυτίς, οὐπιλινευτής,
τόνδε παρ' Ἡρακλεῖ θῆκέ με τὸν σιδώνην,
ἐκ πολλοῦ κλειῶνος ἐπεὶ * βάρος οὐκέτι χεῖρες
ἔσθενον, εἰς κεφαλήν δ' ἤλυθε λευκοτέρην.

94. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝ.

Ἀρξόχειρα ταῦτά σοι τὰ τύμπανα,
καὶ κύμβαλ' ὀξύδουπα κοιλοχειλεα,
διδύμους τε λωτοὺς κεροβόας, ἐφ' οἷς ποτὲ
ἐπιλολυξεν αὐγένα στροβιλίσας,
λυσίφλεβῆ τε σάγαριν ἀμφιθηγέα,
λεοντόδιφρε, σοὶ, Ῥέη, Κλυτοσθένης
ἔθηκε, λυσασητῆρα γηράσας πόδα.

95. ΑΝΤΙΦΙΛΙΟΥ.

Βουστρόφρον, ἀκροσίδαρον, ἀπειλητῆρα μύωπα,

Redde vicem, Deus, et capiant, da, retia tantum,
Unde viri stomachus desinat esse latrans.

92. PHILIPPI.

Hanc in camino flabra amantem tibiam,

Cui tu da non multa quidem, sed per faustum rete,
o dæmon, latrantis stomachi requiem!

90. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Ancoram muscorum-incolam, retiaculum-navis,
remosque duos quibus-unda-repellitur,
ac retibus plumbum in-circuitu-appensum,
nassasque suberibus supersignatas,
et pileum caput-ambientem, imbres-arcentem,
silicemque nautis vespere ignes-parientem,
maris regnator, tibi, Neptune, Archicles
posuit, desinens a vagatione ad littora.

91. THALLI MILESII.

Clypeum Promachus, jacula autem posuit Aconteus,
ensem Eumedes, arcus vero hosce Cydon,
Hippomedon fræna, galeamque appendit Melantas,
ocreas Nico, contum Aristomachus,
loricam Philinus. Semper autem, Mars hominum-pernicies,
spolia reportare dones cunctos de hostibus.

92. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Tubum caminum-excitantem, ventum-amantem,
et limam aurum-radentem, celeriter-mordentem,
et bifurcum cancrum, forcipem,
leporisque pedes hos reliquiis-colligendis
aurifex Demophon Cylleenio (*Mercuria*)
posuit, senecta oculum obscuratus.

93. ANTIPATRI SIDONII.

Harpalio senex, totus ruga, observator-linorum,
hocce apud Herculem posuit me jaculum,
ex longo ævo quoniam ad-pondus non-jam manus
valebant, inque caput ipse transit canius.

94. PHILIPPI THESSAL.

Manibus-pulsanda hæc tibi tympana,
et cymbala acuti-soni, concavis-labris,
geminasque tibias cornu-reboantes, ad quæ quondam
ululavit cervicem contorquens,
et venas-rumpentem securiculam utrimque-acutam,
leonibus-insidenti tibi, Rhea, Clytosthenes
dedicavit, furibundum qui-consenuit pedem.

95. ANTIPHILI.

[lum

Boves-qui-convertit, in-summo-ferreum, minacem stimu-

Aurique edacem morsibus limam suis,
Ignisque rapidas ungulas cancri duas,
Pedesque leporis colligendas ad scobes,
Hæc fisor auri Demophon Cylleenio
Oculos senecta jam tenebrescens dicat.

καὶ πῆραν μέτρον σιτοδόκον σπορίμου,
γαμφόν τε δρέπανον σταχυητόμον, ἔπλον ἀρούρης,
καὶ * παλιουρόφορον, ζεῖρα θέρευς, τρίνακα,
καὶ τρητοῦς ποδεῶνας ὁ γατόμος ἀνθετο Διοῖ
Πάρμις, ἀνιτηρῶν παυσάμενος καματίων.

96. ERYCII.

Γλαύκων καὶ Κορύδων, οἱ ἐν οὔρει βουκαλέοντες,
Ἄρκαδες ἀμφοτέροι, τὸν κρατὸν δαμάλην
Πανὶ φιλωρεῖτα Κυλληνίῳ αὐερούσαντες
ἔβρεξαν, καὶ οἱ δωδεκάδωρα κέρα
ἄλλω μακροτένοντι ποτὶ πλατάνιστον ἔπαξαν
εὐρείαν, νομίῳ καλὸν ἄγαλμα θεῶ.

97. ANTIPHILII BYZANTII.

Δούρας Ἀλεξάνδροιο· λέγει δὲ σε γράμματι· ἐκείνον
ἐκ πολέμου θέσθαι σύμβολον Ἀρτέμιδι
ἔπλον ἀνικητοῦ βραχίονος. Ἄ καλὸν ἔγχος,
ῶ πόντος καὶ χθὼν εἶκε κραδαιομένη.
Ἰλαθι, δούρας ἀταρβές· αἰεὶ δὲ σε πᾶς τις ἀθρήσας
ταρβήσει, μεγάλης μνησάμενος παλάμης.

98. ZONÆ.

Διοῖ λιγμαίη καὶ ἐναυλακοφοῖτισιν Ὀραϊκ
Ἡρώναξ πενιχρῆς ἐξ ὀλιγηροσίης
μοῖραν ἄλωϊτα στάχυος, πάνσπερμά τε ταῦτα
ἔσπρι· ἐπὶ πλακίνου τοῦδ' ἔθετο τρίποδος,
ἐκ μικρῶν ὀλίγιστα· πέπατο γὰρ οὐ μέγα τοῦτο
κληρίον ἐν λυπρῇ τῆδε γεωλοφίη.

99. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Κόψας ἐκ φηγοῦ σε τὸν αὐτόφλοιο ἐθηκεν
Ἥβαν Φιλοξενίδης, ὁ κλυτὸς αἰγιλάτης,
θύσας αἰγιδάτην πολλὸν τράγον, ἐν τε γάλακτι
πρωτοτόνῳ βωμοῦς τοῦς ἱεροῦς μεθύσας.
Ἄνθ' ὧν ἐν σηκοῖς διδυμητόκοι αἴγες ἔσονται
γαστέρα, φεύγουσαι τρηχὺν δόδοντα λύκου.

100. CRINAGORÆ.

Λαμπάδα, τὴν κούροις ἱερὴν ἔριν, ὠκύς ἐνέγκας,
οἷα Προμηθεΐης μνήμα πυροκλοπίης,
νίκης κλεινὸν ἀέθλον, ἔτ' ἐκ χειρὸς ἔμπυρον Ἑρμῆ
θῆκεν· ὁμωνυμίη παῖς πατρός Ἀντιφάνης.

101. PHILIPPI.

Ξίφη τὰ πολλῶν κνωδάλων λαιμητόμα

97. ANTIPHILI.

Hasta es Alexandri : te litera monstrat ab ipso
Palladi post belli prospera multa q̄statam.
Fraxinus o felix validis vibrata lacertis,
Utraque cui tellus cessit et unda maris.

et peram mensuræ frumenti serendi capacem, [cum
aduncamque falcem spicis-secandis, instrumentum rusti-
et paliuriferum (?), manum æstatis (messis), tridentem,
et pertusos perones agricola dedicavit Cereri
Parmis, tristibus quiescens a laboribus.

96. ERYCII.

Glaucon et Corydon, in montibus bubulcitanes,
Arcades ambo, cornutum juvencum
Pani montium-amanti Cyllenio cervice-retracta
immolaverunt, et ejus duodecim-palmarum cornua
clavo trabali ad platanum affixerunt
patulam, pastoralis pulchrum oblectamentum deo.

97. ANTIPHILI BYZANTII.

Hasta Alexandri; dicitque te inscriptio illum
post bellum possidisse Dianæ symbolum
invicti brachii hæc arma. Ah, pulchra lancea,
cui pontus et terra cedebat vibratæ!
Salve, hasta intrepida! ac semper quisquis te conspicatus
contremiscet, magnæ memor palmæ.

98. ZONÆ.

Cereri vanni-præsidi et sulcorum-visitatricibus Horis
Heronax paupere ex agelli-aratione
portionem ex-area aristarum, et omnigena hæc
legumina super marmoreo hocce posuit tripode,
ex parvis paucissima : possederat enim non magnum hoc
patrimonium in sterili hocce colliculo.

99. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Sectum ex fago te non-dempto-cortice posuit
Panem Philoxenides, celebris caprarius, [exque lacte
postquam-immolaverat caprarum-maritum canum hircum,
primiparæ-matris altaria sacra inebriaverat.
Pro quibus in stabulis gemelliparæ capellæ erunt
uterum, devitantes durum dentem lupi.

100. CRINAGORÆ.

Lampadem, juvenibus sacrum certamen, celer qui-tulerat,
quasi Promethæi monumentum in-igne-rapiendo-furti,
victoriæ insigne præmium, adhuc de manu ardentem Mer-
posuit cognominis filius patri Antiphanes. [curio

101. PHILIPPI.

Enses qui multarum bestiarum gulas-perfoderunt,

O invicta fave, quam nemo nunc quoque cernit,
Intrepidæ dextræ quin memor ipse tremat.

101. PHILIPPI THESSAL.

Cultros madentes a ferarum cædibus

πυριτρόφους τε ριπίδας πορηνέμους,
 ἤθμον τε πουλύτρητον, ἤδὲ τετράπουν,
 πυρὸς γέφυραν, ἐσχάρην κρηθδόκον,
 ζωμῆρυσίν τε τὴν λίπους ἀφρηλόγον,
 ὁμοῦ κρεάγρη τῇ σιδηροδακτύλῳ,
 βραδυσκελὴς Ἥφαιστε, σοὶ Τιμασίω
 ἔθηκεν, ἀκμῆς γυῖον ὠφρανωμένος.

102. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ῥοῖην ξανθοχίτωνα, γεραίοφλοιά τε σῦκα,
 καὶ ροδέας σταφυλῆς ὠμόν ἀποσπάδιον,
 μῆλόν θ' ἠδύπουν λεπτῇ πεποκωμένον ἄχνη,
 καὶ κάρυον χλωρῶν ἔκφανές ἐκ λεπιδίων,
 καὶ σίκυον χροάοντα, τὸν ἐν φύλλοις πεδοκοίτην,
 καὶ πέρυκην ἤδη χρυσοχίτων' ἐλάων,
 σοὶ, * φιλοδίτα Πρίηπε, φυτοσκάφος ἄνθετο Λάμων,
 δένδρεσι καὶ γυίοις εὐξάμενος θαλέθειν.

103. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Στάμην ἰθυτενῇ μολιθαγθῆα, δουριτυπῆ τε
 σφῦραν, καὶ γυράς ἀμφιδέτους ἀρίδας,
 καὶ σιθαρὸν πέλεκυν στελεχητόμον, ἰθύδρομόν τε
 πρίονα, μιλιεὶν στάγματι πειθόμενον,
 τρίπανά θ' ἑλκεσίχηρα, τέρετρά τε, μιλοχαρῆ τε
 σχοῖνον, ὑπ' ἀκρονύχῳ ψαλλομένην κανόνι,
 σοὶ, κόρη γλαυκῶπι, Λεόντιχος ὠπασε δῶρον,
 ἄνθος ἐπεὶ γυῖον πᾶν ἀπέδυσε χρόνος.

104. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σπερμοφόρον πῆρην ὠμαχθῆα, κῶλεσίβωλον
 σφῦραν, καὶ γαμφᾶς πυρολόγους δρεπάνας,
 καὶ τριβόλους ὀξεῖς ἀχυρότριδας, ἰστοβόην τε
 σὺν γυροῖς ἀρότροις, καὶ φιλόγαιον ὕνιν,
 κέντρα τ' ὀπισθογυγῆ, καὶ βουστρόφα δεσμὰ τευόντων,
 καὶ τρίνακας ξυλίνας, χειρας ἀρουροπόνων,
 γυῖ ἄτε πηρωθεὶς Λυσίξενος αὐλακι πολλῇ

et ignem-alentes folles ventum-ministrantes,
 columque multiformum, et quadripedem,
 ignis pontem, focolum carnibus-recipiendis,
 et cochlear adipi despumando,
 una-cum harpagone ferreis-digitis,
 tardipes o Vulcane, tibi Timasio
 posuit robore in-membris orbatus.

102. EJUSDEM.

Malum-punicum fulva-veste, et senili-corti e ficus,
 et roseæ vitis crudum surculum-abscisum, [lore,
 malumque dulce-spirans, tenui lanugine tectum-ut-vel-
 et nucem e viridibus elucentem corticibus,
 et cucumerem virentem, qui humi-jacet in foliis,
 et maturescentem, jam aurea-veste, oleam,
 tibi, amice-hortorum Priape, plantarum-fossor dicavit
 arboribus et membris precatous florem. [Lamon,

103. EJUSDEM.

Amussim rectam, plumbo-gravatam, lignumque-ferientem
 malleum, et curvas utrimque-vinctas arides,
 et fortem asciam, quæ-truncos-secat, et recta-currentem
 serram, rubricæ stillis obedientem,
 terehrasque manu-tractas, aliasque, et rubrica-gauden-
 restim, summo-ungue-tacta vibrantem regula, [tem
 tibi, virgo cæsiis-oculis, Leontichus præbuit donum,
 quia florem membrorum omnem ei exiit tempus.

104. EJUSDEM.

Semina-ferentem peram, humero-onus, et glebas-solventem
 malleum, et curvas triticum-colligentes falces,
 et tribula acuta, quæ-folliculos-fricant, et temonem
 cum curvis aratris, et terræ-amicum vomerem,
 stimulosque a-tergo-pungentes, et boves-flectentia vincula
 et tridentes ligneos, manus aratorum, [crurum,
 utpote membra truncatus Lysixenus aratione multa

Follesque flammæ ventilantes spiritum,
 Columque multis pervium meatibus,
 Ignisque pontem quadrupedem craticulam,
 Et auferentem carnibus spumas truam,
 Digtos habente ferreos cum fuscina,
 Vulcane claude, dat tibi Timasio,
 Jam membra et ipse destitutus robore.

102. PHILIPPI.

Grandævas ficus et punica cortice flava,
 Et cum palmitibus quæ venit uva suis,
 Et gratum quod olet tenera lanugine malum,
 Quasque aperit leviter bina carina nuces,
 Et viridem multa cucumim sub fronde jacentem,
 Quæque auro prope jam concolor est olea:
 Ista, Priape, tibi dans Lamon dona colonus
 Florere et membris optat et arboribus.

ANTHOLOGIA. I.

103. EJUSDEM.

Malleus hic lignum feriens, perpendiculumque
 Plumbisequum et fines vincta scobina duos,
 Roboraque incussu discindere nata securis,
 Et minio factis æmula serra notis;
 Et ferrum quod ligna forat, terebræque, rubensque
 Restis ab extrema tactus amusse latus:
 Hæc tibi sunt, Pallas, quæ dona Leontichus offert,
 Deseruit quoniam tempore membra vigor.

104. EJUSDEM.

Pendere ex humeris solitam cum semine peram,
 Malleolumque, et quæ falce resecta Ceres,
 Et paleis fruges purgantia tribula, cumque
 Vomere temonem scindere nata solum,
 Et stimulos colloque boves versantia lora,
 Et furcam vestras, rustica turba, manus:
 Corpore et ipse ferens sulcos Lysistratus omni,

ἐκρέμασεν Διοί τῆ σταχυοστεφάνῳ.

105. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Τρίγλαν ἀπ' ἀνθρακιῆς καὶ φυκίδα σοί, λιμενίτι
Ἄρτεμι, δωρεῦμαι Μῆνις ὁ δικτυόβλος,
καὶ ζωρὸν, κεράσας ἰσοχειλέα, καὶ τρύφος ἄρτου,
αὖτον ἐπιθραύσας, τὴν πενιχρὴν θυσίην·
ἀνθ' ἧς μοι πλησθέντα δίδου θηράμασιν αἰὲν
δίκτυα· σοὶ δέδοται πάντα, μάκαιρα, λίνα.

106. ΖΩΝΑ.

Τούτο σοί, ὕληκοῖτα, κατ' ἀγριάδος πλατάνοιο
δέρμα λυκοβραίστης ἐκρέμασεν Τελέσων,
καὶ τὰν ἐκ κοτίνιο καλαύροπα, τὰν ποκα τῆνος
πολλάκι βομβητὰν ἐκ χειρὸς ἡκροβόλει.
Ἄλλὰ τὺ, Πάν βουνίτα, τὰ μὴ πολυόλβια τε δέξαι
δῶρα, καὶ εὐαγρεῖ τῶδε πέτασον ὄρος.

107. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἐλθὼν με Πανὶ θηρευτῆς Γέλων
ἔθηκε λόγχην, ἧς ἀπέθρισε χρόνος
ἀκμὴν ἐν ἔργῳ, καὶ λίνων πολυστροφίων
γεραῖα τρύχη, καὶ πάγας δεραγγέας,
νευροπλεκεῖς τε κνωδάλων ἐπισφύρους
ὠκεῖς ποδίστρας, καὶ τραχηλοεσπότηας
κλοιοῦς κυνούχους· γυῖα γὰρ δαμειεὶ χρόνῳ
ἀπείπεν ἦδη τὴν δρεινόμενον πλάνην.

108. ΜΥΡΙΝΟΥ.

Ἐψηλῶν ὀρέων ἔφοροι, κεραοὶ χοροπαίχται,
Πᾶνες, βουχίλου κράντορες Ἀρκαδίης,
εὐκρνον θεῖητε καὶ εὐχίμαρον Διότιμον,
δεξάμενοι λαμπρῆς δῶρα θηηπολίης.

109. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Γηραλέον νεφέλας τρύχος τόδε, καὶ τριέλιχτον
ἰχνοπέδαν, καὶ τὰς νευροτενεῖς παγίδας,
κλωβούς τ' ἀμφίρρωγας, ἀνασπαστοῦς τε δεράγγας,
καὶ πυρὶ θηγαλέους δξυπαγεῖς στάλικας,
καὶ τὰν εὐκόλλον δρυὸς ἰκμάδα, τὸν τε πετηνῶν
ἀγρευτὰν ἱξῶ μυδαλέον δόνακα,

Hæc tibi suspendit munera, magna Ceres.

105. APOLLONIDÆ.

De portu fucam, mullumque prope ignibus ustam
Piscator Theris dono, Diana, tibi;
Poculaque ad labrum spumantia, frustaque panis
Arida, de vita pauperiore sacra.
Pro quibus æquoreis tu da mihi ditia prædis
Retia, linorum nam genus omne tuum est.

106. ZONÆ.

Hanc tibi sub platano Teleson suspendit agresti
Detractam pellem de moriente lupo,

suspendit Cereri aristis-coronatr.

105. APOLLONIDÆ.

Mullum a carbonibus et phycidem tibi, portuum-præses
Diana, dono Menis qui-retia-jacio,
et merum, temperatum usque ad-labra poculi, et fru-
siccum intritum, pauperis sacrificium : [stum panis,
pro quo mihi plena da venatibus semper
retia : tibi, beata, data-sunt omnia lina.

106. ZONÆ.

Hoc tibi, silvicola Pan, de rustica platano
vellus suspendit luporum-occisor Teleso,
et ex oleastro factum pedum, quod olim ille
sæpe turbinis-in-modum e manu jaculabatur.
At tu, Pan colles-habitans, et hæc minime magnifica acripes
dona, et fausto-eventu-venanti huic aperi montem.

107. PHILIPPI.

Nemorum-inspector me Pani venator Gelc
posuit hastam, cujus decussit tempus
cuspidem inter opus, ac linorum versatilium
vetusta fragmenta, et laqueos qui-collum-angunt,
nervis-que-textas ferarum malleolis-aptandas
celerem pedicas, et cervicibus-imperantia
collaria quæ-canem-continent. Membra enim domitus ævo
valedixit jam montivagis erroribus.

108. MYRINI.

Excelsorum montium inspectores, cornuti chorearum-lu-
Panem, pascuosæ domini Arcadiæ, [sors.
agnorum-divitem facite et divitem-capellarum Diotimum,
accipientes splendidi dona sacrificii.

109. ANTIPATRI.

Vetulum hunc avium-retis pannum, et trinis-licis-flexam
pedicam, et nervis-junctos laqueos,
caveasque circum-laceratas, et sursum-trahenda colli-vin-
et igne acutas, acriter-pungentes palos, [cula.
et bene-glutinantem quercus humorem [discum], et vo-
venaticam, visco madentem, arundinem, [latilium

Apposuitque simul sub fronde virentis olivæ
Hoc, sua quod solita est dextra rotare, pedum.
Tu juga, Faune, tenens, contentus paupere dono,
Fac sit in hoc illi prospera præda jugo.

109. ANTIPATRI.

Hos veteres nebulae pannos, frangique negantem
Ex nervis laqueum, vinclaque tergemina,
Et ruptas caveas et subsultantia fila,
Et quæ de flamma venit acuta sudes,
Quodque fluit lentum de robore, quæque volucres
Captat, et ex visco semper arundo madet,

καὶ κρυφίου τρίκλιστον ἐπισπαστήρα βόλοιο,
 ἔρκεν τε κλαγεῖων λαιμοπέδαν γράνων,
 σοί, Πάν ὦ σκοπιῆτα, γέρας θέτο παῖς Νεολαΐδα
 10 Κραῦγῆς ὁ θηρευτᾶς, Ἄρκας ἀπ' Ὀρχομενοῦ.

110. ΛΕΩΝΙΔΑ, οἱ δὲ ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Τὴν ἔλαφον Κλεόλαος ὑπὸ κναμοῖσι λοχῆσας,
 ἔκτανε Μαιάνδρου πᾶρ τριελικτον ὕδωρ,
 ἠκτῶ σαυρωτῆρι· τὰ δ' ὀκτάρριζα μετώπων
 φράγμαθ' ὑπὲρ ταναάν ἄλος ἔπαξε πίτυν.

111. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Τὴν ἔλαφον, Λαδῶνα καὶ ἀμφ' Ἐρυμάνθιον ὕδωρ
 νῶτά τε θηρονόμου φερβομένεαν Φολοῶς,
 παῖς ὁ Θεαρίδω Λασιονίος εἶλε Λυκορμας
 κλήξας ῥομβωτῶν δούρατος οὐρίαχῳ·
 ἔεργα δὲ καὶ δικέραιον ἀπὸ στόρθυγα μετώπων
 σπασσάμενος, κούρα θῆκε παρ' ἀργότιδι.

112. ΠΕΡΣΟΥ.

Τρεῖς ἄφατοι κεράεσσιν ὑπ' αἰθούσαις τοι, Ἄπολλον,
 ἄρκεινται κεφαλαὶ Μαιναλίων ἐλάφῳν,
 ἃς ἔλον ἐξ ἵππων Γύγεω χεῖρε Δαίλοχος τε
 καὶ Προμένης, ἀγαθοὺ τέκνα Λεοντιάδου.

113. ΣΙΜΜΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Πρόσθε μὲν ἀργαύλοιο δασύτριχος ἰζάλου αἰγὸς
 δοῖόν ἔπλον χλωροῖς ἔστεφόμαν πετάλοισ·
 νῦν δέ με Νικομάχῳ κεραοξόος ἤρμους τέκτων,
 ἐνανύσας ἑλικος καρτερὰ νεῦρα βόος.

114. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Δέσμα καὶ ὀργυιαία κέρα βόος ἐκ βασιλῆος
 Ἀμφιτρωνιάδα κείμεθ' ἀνά πρόπυλον,
 τεσσαρακαδεκάδωρα, τὸν αὐχέντα Φιλίππῳ
 ἀντόμενον κατὰ γᾶς ἤλασε δεινὸς ἄκων,

et occulti jactus trilix attractorium,
 et cassidem qua-gula-angitur clare-crepantium gruum,
 tibi, o Pan speculator, donum posuit filius Neolaidæ,
 Craugis venator, Arcas ex Orchomeno.

110. LEONIDÆ, aliis MNASALCÆ

Cervam Cleolau in saltibus insidiatus
 peremit, Mæandri prope ter-conversam aquam,
 acuta hasta; atque octo-radicibus-instructa frontis
 muni.centa in procerâ clavus fixit pinu.

111. ANTIPATRI.

Hanc cervam, circa Ladonem et Erymanthiam aquam
 et dorsa feras-alentis Pholoes pascentem,
 filius Thearidæ Lasionius occidit Lycormas,
 feriens rhombiformi hastæ extremitate;
 pellem autem et bicornem cuspidem a-fronte
 abscissam posuit apud virginem venatricem.

112. PERSÆ.

Tria immania cornibus sub porticibus tibi, Apollo,
 appendent capita Mænaliorum cervorum,
 quos cepere ab equis Gygis manus, Dailochusque
 et Promenes, boni progenies Leontiadæ.

113. SIMMILÆ GRAMMATICI.

Antea quidem agrestis, pilosi, salientis capræ
 duplex cornu viridibus coronabar foliis:
 nunc autem me Nicomacho cornua-poliens artifex aptavit
 intensis camuri bovis fortibus nervis.

114. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Pellis ac ternorum-cubitorum cornua bovis feri ab rege
 Amphitryoniadæ posita-sumus in vestibulo,
 quatuordecim-palmas-longa: quem gloriantem, Philippo
 dum-obviam-it, sub terram egit hujus terribile jaculum,

Quique plagas nodi triplices strinxere latentes,
 Quæque in clamoros noxa parata grues,
 Venator Crambis Neoladæ filius ista
 Pan tibi sacro, senex Arcas ab Orchomeno.

110. LEONIDÆ aut MNASALCÆ.

Insidiis cervam cinxit Cleolau, et hasta
 Perculit, in saltu dum latet illa suo,
 Ad vada Mæandri; sub pinu collocat alter
 Quæ ramos octo frægmina frontis habent.

111. ANTIPATRI.

Cervam quæ Pholoes dorso Ladonaque circum,
 Atque Erymantheas propter agebat aquas,
 Patre Thearide Lasionius ille Lycormas

Cepit, ab hastili cum foret icta suo.
 At pellem celsæque simul duo cornua frontis
 Silvarum dominæ donat habere dææ.

113. SIMMILÆ.

Quæ capitis montes ramorum pressimus umbra,
 Pascua tondentis, cornua bina, capræ,
 Jam nos Nicomacho faber efformavit in arcum
 Subtensus valido de bove nervus adest.

114. [SAMII.]

Hæc bovis Herculeo suspendit cornua posti
 Bissenis palmis ardua et exuvias:
 Quem cum se rueret contra rex ipse Philippus
 Cuspidis invictæ vulnere fudit humi,

5 βούβοτον Ὀρβηλοῖο παρὰ σφυρόν. Ἄ πολυόλθος
Ἡμαθίς, ἃ τοῖω κραινεται ἀγαμίονι.

115. ANTIPATPOY.

Τὸν πάρος Ὀρβηλοῖο μεμυκότα δειράσι ταῦρον,
τὸν πρὶν ἐρημωτῶν θῆρα Μακεδονίας,
Δαρδανέων ὀλετήρ, δ κεραύνιος εἶλε Φίλιππος,
πλήξας αἰγανέα βρόγμα κυναγέτιδι·
καὶ τάδε σοὶ βριαρᾶς, Ἡράκλεες, οὐ δίχα βύρσας
θῆκεν, ἀμαιμακέτου κρατὸς ἔρεισμα, κέρα.
Σᾶς τοι δδ' ἐκ ρίζας ἀναδέδρομεν· οὐ οἱ ἀεικὲς
πατρώου ζαλοῦν ἔργα βοοκτασίας.

116. ΣΑΜΟΥ.

Σοὶ γέρας, Ἀλκείδα Μινυαμάχῃ, τοῦτο Φίλιππος
δέρμα ταναϊμύκου λευρὸν ἔθηκε βοδὸς
αὐτοῖς σὺν κεράεσσι, τὸν ὕβρει κυδιήωντα
ἔσβεσεν Ὀρβηλοῦ τρηχὺν ὑπὸ πρόποδα.
Ὁ Φθόνος αὐαίνωιτο· τὸν δ' ἔτι κῦδος ἀέζει
ρίζα Βεροιαίου κράντορος Ἡμαθίας.

117. ΠΑΓΚΡΑΤΟΥΣ.

Ἐκ πυρὸς δ βραίστηρ, καὶ δ καρκίνος, ἥ τε πυράγρη
ἄγκειθ' Ἡφαίστω, δῶρα Πολυκράτεος,
ᾧ πυκνὸν κροτέων ὑπὲρ ἀκμονος εὔρετο πασιῖν
ἄλθον, οἴζυρην ὡσάμενος πενήην.

118. ANTIPATPOY.

Ἄ φόρμιγξ, τά τε τόξα, καὶ ἀγκύλα δίχτυα Φοίβῳ
Σώσιδος, ἐκ τε Φίλας, ἐκ τε Πολυκράτεος.
Χῶ μὲν διστευτήρ κεραὸν βίον, ἃ δὲ λυρωδὸς
τὰν χέλυον, ὠγρευτῆς ὥπασα πλεχτά λίνα·
ἀλλ' ὁ μὲν ὠκυβόλων ἰῶν κράτος, ἃ δὲ φέροιο
ἄκρα λύρας, ὁ δ' ἔχει πρῶτα κυναγείας.

boves-pascentem circa pedem Orbeli. Ah beatissima
Emathia, quæ tali gubernatur regi!

115. ANTIPATRI.

In Orbeli olim qui mugit jugis, taurum,
feram antea vastatricem Macedoniæ,
Dardanorum perdomitor, fulmineus cepit Philippus,
qui ferit jaculo sinciput venatorio;
atque hæc tibi, Hercules, valida non sine pella
posuit, ingentis capitis firmamen, cornua
Tua sane ex radice hic emicuit: haud illi indecens
paterni imitari facta bovicidii.

116. SAMI.

Tibi donum, Alcide Minyarum-impugnator, hanc Philippus
pellem lævem longe-mugientis posuit bovis
ipsis cum cornibus, quem insolenter gloriantem
extinxit Orbeli sub asperum propedem.
Invidia tabescat! sed tuam gloriam adhuc auget
quod es origo Bercæi regis Emathis.

117. PANCRATIS.

Ex igne malleus, et carcinus, et forceps,
dedicata sunt Vulcano, munera Polycratis,
quo malleo frequenter pulsans super incudem liberis in-
opes, lamentabilem repellens pauperiem. [venit

118. ANTIPATRI.

Cithara, et arcus, et flexuosa retia hæc Phoëbo
dedicata sunt a Soside, et Phila, et Polycrate;
et sagittarius quidem corneum arcum, lyraque-canens-fe-
testudinem, venator præbuit plexa lina: [mina
atque hic quidem velocium telorum victoriam, illaque au-
summa lyræ, tertius habet prima venationis. [ferat

Qua pedis Orbeli sunt pascua. Terra beata
Emathia est, tali quæ duce freta viget.

115. ANTIPATRI,

de eodem.

Qui prius Orbeli taurus mugivit in agris,
Pinguia depopulans arva Macedoniæ,
Dardaneum domitrix caput illi immane Philippi
Martia fulminea perculit hasta manu;
Cornuaque excelsæ decus et munimina frontis
Consecrat, Alcide, non sine pelle tibi.
Quippe tua de stirpe genus deduxit, et ipsum
De bove confecto laus proavita decet.

116. SAMI,

de eodem.

Hæc dedit indomiti tauri tibi terga Philippus,
Alcide Minvis cognite clade sua,

Cornuaque ipsa simul, quem sævum ac triste frementem
Obvius Orbeli sub pede fudit humi.
Tabente invidia crescat tua gloria, sanguis
Clare Bercæi principis Emathis.

117. PANCRATIS.

Malleus hic, cancer forcepsque, Polycrate dante,
Ignipotens, tibi sunt ecce dicata, pater.
Illo sæpe super feriens incude fugavit
Pauperiem, et natis arte paravit opes.

118. ANTIPATRI.

Natus matre Phila, genitore Polycrate Sosis
Arcum, Phœbe, tibi, rete, fidemque dicat.
Venator dat rete, pater jaculator at arcum,
Mater at ipsius ludere docta fidem.
Hic alios vincat venatibus, ille sagittis,
Et cithara cunctis doctius illa canat.

119. ΜΟΙΡΟΥΣ ΒΥΖΑΝΤΙΑΣ.

Κεῖσαι δὴ χρυσεάν ὑπὸ πασάδα τὰν Ἄφροδίτας,
βότρυ, Διωνύσου πληθόμενος σταγόν·
οὐδ' ἔτι τοι μάτηρ ἔρατὸν περὶ κλήμα βλοῦσα
φύσει ὑπὲρ κρατὸς νεκτάρων πέταλον.

120. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Οὐ μόνον ἐψηλοῖς ἐπὶ δένδρεσιν οἶδα καθίζων
αἰδεῖν, ζαθερεῖ καύματι θαλπόμενος,
προίκιος ἀνθρώποισι κελευθήτησιν αἰδοῦς,
θηλείης ἔρατος ἱκμάδα γευόμενος·
ἀλλὰ καὶ εὐψηληκος Ἀθηναίης ἐπὶ δουρὶ
τὸν τέττιγ' ἄφει μ', ὤνερ, ἐφεζόμενον.
Ὅσον γὰρ Μούσαις ἐστέρμηλα, τόσον Ἀθήνη
εἰς ἡμέων· ἡ γὰρ παρθένος ἀθλοθετεῖ.

121. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Κυνθιάδες, θαρσεῖτε· τὰ γὰρ τοῦ Κρητὸς Ἐχέμμα
κεῖται ἐν Ὀρτυγίῃ τόξα παρ' Ἀρτέμιδι,
οἷς ἡμέων ἐκένωσαν ὄρος μέγα. Νῦν δὲ πέπαυται,
αἴγες, ἐπεὶ σπονδὰς ἡ θεὸς εἰργάσατο.

122. ΝΙΚΙΟΥ.

Μαινὰς Ἐνυαλίου, πολεμαδόκε, θοῦρι κράνεα,
τίς νύ σε θῆκε θεῆ δῶρον ἐγερσιμάχα;
• Μήνιας· ἡ γὰρ τοῦ παλάμας ἀπο βίμφα θοροῦσα
ἐν προμάχοις Ὀδρύσας δῆϊον ἀμπεδίον. »

123. ΑΝΥΤΗΣ.

Ἔσταθι τεῖθε, κράνεα βροτοκτόνε, μηδ' ἔτι λυγρὸν
γαλκσον ἀμφ' ὄνυχα στάζε φόνον δαίτων·
ἀλλ' ἀνὴ μαρμαρέου δόμον ἡμένα αἰπὺν Ἀθάνας,
ἄγγελ' ἀνορέαν Κρητὸς Ἐχεκρατίδα.

124. ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Ἄσπις ἀπὸ * βροτέων ὤμων Τιμάνορος ἄμμαϊ
ναῖ ἠκορρόφια Παλλάδος ἀλκιμάχας,
πολλὰ σιδαρείου κεκονιμένα ἐκ πολέμοιο,
τόν με φέροντ' αἰεὶ βυομένα θανάτου.

119. MÆRUS BYZANTIE.

Jaces nunc aureo sub thalamo Veneris,
uva, Bacchi plena liquore;
nec tibi amplius mater amabilem circumdans palmitem-
gignet super caput nectareum folium.

120. LEONIDÆ.

Non modo excelsis in arboribus sedens scio
canere, fervido ardore solis calefacta,
gratuito homines viatores cantu-demulcens,
fœcundi roris liquorem gustans;
sed etiam bene-galeatæ Minervæ in hastæ
me cicadam spectabis, o vir, insidentem.
Quantum enim nos a Musis diligimur, tantum Minerva
a nobis: quippe virgo musica-certamina-institut.

121. CALLIMACHI.

Cynthiae capræ, confidete: nam Cretensis Echeminæ
arcus jacet in Ortygia apud Dianam, [quiescit,
quo vestri vacuum-reddit montem magnam. Sed nunc
o capræ, quando inducias ipsa dea fecit.

122. NICIÆ.

Baccha Martis, bella-excipiens, impetuosa corne (hastæ),
quisnam te posuit deæ donum pugnas-concitantis?
• Menius. Utique enim ejus de manu celeriter exsilens
in prima-acie Odrysas cecidi per planitiem. »

123. ANYTES.

Sta hic, corne (hastæ) homicida, neque amplius tristem,
æream circa aciem, stilla cruorem hostium;
sed in marmorea æde collocata sublimique Minervæ,
nuntia fortitudinem Cretis Echeeratidæ.

124. HEGESIPPI.

Clypeus a fortibus humeris Timanoris affixus-sum
sub-tecto in æde Palladis bellicosæ,
multum ex ferreo bello conspersus-pulvere,
me ferentem semper eripiens morti.

120. LEONIDÆ.

Non modo frondosa cantare sub arbore novi,
Dum calida æstivo me fovet aura die,
Musa viatores mea dum delectat inemta,
et teneri pascor nectare roris ego.
Sed super invictam torvæ quoque Pallados hastam
Hic tibi conspicio parva cicada sedens.
Diligimur quantum Musis, et Palladi: postquam
Nos audivit, ei tibia displicuit.

121. CALLIMACHI.

Vivite Cynthiaides, siquidem jam Cretis Echeminæ

Dianæ sacer est arcus in Ortygia,
Quo juga vastavit. Posthac requiescite, capræ,
Nam dea nunc vobis otia certa dedit.

124. HEGESIPPI.

Qui modo mortales texti Timanoris artus,
In templo clypeum me sibi Pallas habet.
Sordidus ex multo violenti turbine belli,
Servator domini semper ab hoste fui

125. ΜΝΑΣΑΚΟΥ.

Ἦδη τῆδε μένω πολέμου δίχα, καλὸν ἀνακτος
 στέρνον ἐμῷ νώτῳ πολλαίκι βυσαμένα.
 Καίπερ τηλεβόλους ἰοὺς καὶ χερμάδι' αἰνὰ
 μυρία καὶ δολιχὰς δεξαμένα κάμακας,
 οὐδέποτε Κλείτοιο λιπεῖν περιμάκεια πᾶχυν
 φαμί κατὰ βλοσυρὸν φλοῖσθον Ἐνυαλίου.

126. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Σᾶμα τόδ' οὐχὶ μάταιον ἐπ' ἀσπίδι παῖς ὁ Πολύττου
 ἄλλος ἀπὸ Κρήτας θυῦρος ἀνὴρ ἔθετο,
 Γοργόνα τὰν λιθοεργὸν ἁμοῦ καὶ τριπλόα γούνα
 γραψάμενος· δῆσις τοῦτο δ' εἶσικε λέγειν·
 « Ἀσπίδος ὦ κατ' ἐμᾶς πάλλων δόρυ, μὴ κατίδης με,
 « καὶ φεύγε τρισσοῖς τὸν ταχὺν ἀνδρα ποσίν. »

127. ΝΙΚΙΟΥ.

Μέλλον ἄρα στυγεράν κήγῳ ποτε δῆριν Ἄρης
 ἐκπρολιπούσα χορῶν παρθένιων αἰτεῖν
 Ἀρτεμίδος περὶ ναόν, Ἐπιξένος ἐνθα μ' ἔθηκεν,
 λευκὸν ἐπεὶ κείνου γῆρας ἔτειρε μέλη.

128. ΜΝΑΣΑΚΟΥ.

Ἦσο κατ' ἠγάθειον τόδ' ἀνάκτορον, ἀσπί φαιενά,
 ἀνθεμα Λατώα δῆιον Ἀρτεμίδι.
 Πολλάκι γὰρ κατὰ δῆριν Ἀλεξάνδρου μετὰ χερσίν
 μαρναμένα χρυσεῖαν εὖ κεκόνισαι ἴτυν.

129. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ὅκτώ τοι θυρεοὺς, ὀκτὼ κράνη, ὀκτὼ ὑφαντοὺς
 θώρηκας, τόσσας θ' αἰμαλέας κοπίδας,
 ταῦτ' ἀπὸ Λευκανῶν Κορυφασίᾳ ἔντε' Ἀθάνᾳ
 Ἄγων Εὐάνθευς θῆξ' ὁ βιαιομάχας.

130. ΑΛΛΟ.

Τούς θυρεοὺς ὁ Μολοσσὸς Ἴτωνίδι δῶρον Ἀθάνᾳ
 Πύρρος ἀπὸ θρασέων ἐκρέμασεν Γαλατᾶν,
 πάντα τὸν Ἀντιγόνου καθελὼν στρατόν· οὐ μέγα θαῦμα·
 αἰχμηταὶ καὶ νῦν καὶ πάρος Αἰακίδαί.

131. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Λῖδ' ἀπὸ Λευκανῶν θυρεάσπιδες, οἱ δὲ χαλιννοὶ

125. MNASALCÆ.

Hic maneo nunc Marte procul, qui regis honestum
 Defendi pectus tergore sæpe meo.
 In me peniigeræ quamquam cecidere sagittæ,
 Hastæque ingentes, innumerisque lapis ;
 Intrepidus umquam Cliti liquisse lacertos
 Adversas acies Marte movente nego.

126. DIOSCORIDÆ.

Octo truces gladios, totidem de vertice comos,
 Loricas numeri comparis et clypeos,

125. MNASALCÆ.

Jam hic maneo sine bello clypeus, qui pulchrum regis
 pectus meo tergo sæpe defendi :
 quamvis eminus-missas sagittas, et lapides diros
 innumeros, longaque excipiens jacula,
 nego me unquam Cliti deseruisse prælongum
 cubitum in horrido strepitu Enyalii.

126. DIOSCORIDIS.

Signum hoc minime vanum in scuto filii Polytti
 Laus ex Creta bellicosus vir sibi-posuit,
 Gorgonem saxificam simul ac tria genera
 pingi-curans. Hostibus autem hoc videbatur dicere .
 « Clypeum o in meum vibrans jaculum, ne aspicias me ;
 et fuge tribus celerem hunc virum pedibus. »

127. NICIÆ.

Debui igitur invisam et ego aliquando pugnam Martis
 derelinquens choros virginales audire
 Dianæ circum ædem, Epixenus ubi me posuit,
 cana postquam senectus ejus gravavit membra.

128. MNASALCÆ.

Reside in divina hac æde, clypee splendide,
 donarium Latoniæ bellicum Dianæ.
 Sæpe enim in prælio Alexandri inter manus
 dimicans aureum multo pulvere-oppletus-es umbonem.

129. LEONIDÆ.

Octo sane scuta, octo galcas, octo textos
 thoraces, totidemque cruentas securas,
 hæc a Lucanis arma Coryphasæ Minervæ
 Hagnon Euanthis filius dicavit, validus-pugnator.

130. ALIUD.

Scutâ Molossus Itoniæ donum Minervæ
 Pyrrhus ablata audacibus suspendit Galatis,
 omni deleto Antigoni exercitu : non valde mirum :
 pugnatores et nunc et pridem Æacidæ.

131. LEONIDÆ.

Hæc a Lucanis scuta-magna, et hæc frena

125. MNASALCÆ.

Hic maneo nunc Marte procul, qui regis honestum
 Defendi pectus tergore sæpe meo.
 In me peniigeræ quamquam cecidere sagittæ,
 Hastæque ingentes, innumerisque lapis ;
 Intrepidus umquam Cliti liquisse lacertos
 Adversas acies Marte movente nego.

126. DIOSCORIDÆ.

Octo truces gladios, totidem de vertice comos,
 Loricas numeri comparis et clypeos,

130. EJUSDEM.

Scuta Molossorum princeps, Dea præses Itoni
 Pyrrhus ab edomitis hæc tibi fert Galatis,
 Antigoni postquam scidit agmina. Nec nova res est,
 Pugnaces et nunc et prius Æacidæ.

131. LEONIDÆ TARENTINI.

Sunt a Lucanis hæc binæ cuspidis hastæ,

στοιχῶδ' ἔσταί τ' ἀμφίβολοι κάμακες
δέμνῃται, ποθέουσαι δμῶς ἵππους τε καὶ ἄνδρας,
Παλλάδι· τοὺς δ' ὁ μέλας ἀμφέχεναν θάνατος.

132. ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Ἐντεα Βρέττιοι ἄνδρες ἀπ' αἰνομόρων βάλον ὤμων,
θεινόμενοι Λοκρῶν χερσὶν ὑπ' ὀκυμάχων,
ὣν ἀρετὰν ὑμνεῦντα θεῶν ὑπ' ἀνάκτορα κείνται,
οὐδὲ ποθεῦντι κακῶν πάχειας, οὐς ἔλιπτον.

133. ΑΡΧΙΑΧΟΥ.

Ἀλκιβίη πλοκάμων ἱερὴν ἀνέθηκε καλύπτρην
Ἡρῇ, κουριδίων εὖτ' ἐκύρησε γάμων.

134. ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Ἢ τὸν θύρπον ἔγους' Ἐλικωνιάς, ἥ τε παρ' αὐτὴν
Ξανθίπη, Γλαύκη τ', εἰς χορὸν ἐρχόμεναι,
εἰ ὄρεας χωρεῦσαι, Διονύσῳ δὲ φέρουσι
κισσὸν καὶ σταφυλὴν, πίνονα καὶ χίμαραν.

135. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὗτος Φειδολὰ ἵππος ἀπ' εὐρυχορίου Κορίνθου
ἀγκείται Κρονίδα, μνᾶμα ποδῶν ἀρετᾶς.

136. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πραξιδικὴ μὲν ἔρεξεν, ἐβούλευσεν δὲ Δύσηρις
εἶμα τόδε· ξυνηὶ δ' ἀμφοτέρων σοφίη.

137. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρόφρων, Ἀργυρόταζε, δίδου χάριν Αἰσχύλου υἱῷ
Ναυκράτει, εὐχολὰς τάσδ' ὑποδεξάμενος.

138. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρὶν μὲν Καλλιτέλης μ' ἰδρύσατο· τόνδε δ' ἐκείνου
ἐχγονοὶ ἐστάσανθ', οἷς χάριν ἀντιδίδου.

139. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πραξαγόρας τάδε δῶρα θεοῖς ἀνέθηκε, Λυκαίου
υἱός· ἐποίησεν δ' ἔργον Ἀναξαγόρας.

140. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Παῖδι φιλοστεφάνῳ Σεμέλας [μ'] ἀνέθηκε Μέλανθος
μνᾶμα χοροῦ νίκας, υἱὸς Ἀρηιφίλου.

141. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ῥυσαμένα Πύθωνα δυσαχέας ἐκ πολέμοιο,

ex-ordine, politæque hastæ quæ-utrimque-jaciuntur,
inhiantes equis simul et viris, exstructæ-sunt
Palladi; ipsos autem viros atra voravit mors.

132. NOSSIDIS.

Scuta Brutii viri a fœde-cæsis abjecerunt humeris,
contusi Locrorum sub manibus in-pugnando-celerium;
quorum virtutem celebrantia deorum sub penetralibus ja-
nec desiderant ignavorum brachia quæ deseruere. [cont,

133. ARCHILOCHI.

Alcibie capillorum sacrum appendit velum
Junoni, legitimas quando sortita est nuptias.

134. ANACREONTIS.

Quæ thyrsum habet, Heliconias, et quæ prope ipsam,
Xanthippe, Glaucæque, ad chorum venientes,
e monte procedunt, et Baccho ferunt
hederam et uvam, pinguem et caprum.

135. EJUSDEM.

Hic Phidolæ equus ab vasta Corintho
dedicatus-est Saturnio, monumentum pedum virtutis.

136. EJUSDEM.

Praxidice quidem fecit, meditata autem fuerat Dyseris
vestem hanc : conjuncta vero utriusque ars.

137. EJUSDEM.

Propitius, argenteum-qui-tenes-arcum, da gratiam Æschyli
Naucrati, vota hæc accipiens. [filio

138. EJUSDEM.

Quondam Calliteles me posuit; hunc vero ejus
posterii statuerunt, quibus gratiam vicissim-tribuas.

139. EJUSDEM.

Praxagoras hæc dona deis dedicavit, Lycæi
filius; fecit autem opus Anaxagoras.

140. EJUSDEM.

Filio coronarum-amanti Semeles me dedicavit Melanthus
monumentum choricæ victoriæ, filius Areiphili.

141. EJUSDEM.

Qui servavit Pythonem horrisono ex bello,

Frenaque et aggeribus structa lupata suis,
Sæta tibi Pallas : sed equosque virosque requirunt,
Quos nunc absorptos mortis hiatus habet.

134. ANACREONTIS.

Thyrsitenens hæc est Heliconias : ad latus illi

Xanthippa et Glaucæ concelebrare choros.
Ut veniunt de monte, caprum tibi, Liber, opimum,
Uvas atque hederam, munera grata, ferunt.

ἄσπις Ἀθηναίης ἐν τεμένει κρέματαί.

142. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σάν τε γάριν, Διόνυσε, καὶ ἀγλαὸν ἄστει κόσμον
Θεσσαλίας μ' ἀνέθηκ' ἀρχὸς Ἐχεκρατίδας.

143. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὐχεο Τιμώναχτι θεῶν κήρυκα γενέσθαι
ἦπιον, θε μ' ἐρατοῖς ἀγλαίην προθύροις
Ἑρμῆ τε κρείοντι καθέσαστο· τὸν δ' ἐθέλοντα
ἀστῶν καὶ ξείνων γυμνασίῳ δέχομαι.

144. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Στροίβου παῖ, τόδ' ἀγαλμα, Λεώκρατες, εὖτ' ἀνέθηκας
Ἑρμῆ, καλλικόμους οὐκ ἔλαθες Χάριτας,
οὐδ' Ἀκαδημίαν πολυγαθέα, τῆς ἐν ἀγοστῶ
σὴν εὐεργεσίην τῷ προσιόντι λέγω.

145. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βωμοὺς τούσδε θεοῖς Σοφοκλῆς ἰδρύσατο πρῶτος,
ὃς πλεῖστον Μούσης εἶλε κλέος τραγικῆς.

146. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Καὶ πάλιν, Εἰλειθια, Λυκαινίδος ἐλθὲ καλεύσης,
εὐλοχος, ὠδίνων ὕδα σὺν εὐκολίῃ·
ἧς τόδε νῦν μὲν, ἄνασσα, κόρης ὑπερ' ἀντί δὲ παιδὸς
ὑστερον εὐώδης ἄλλο τι νηὸς ἔχοι.

147. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸ χρέος ὡς ἀπέγεις, Ἄσκληπιε, τὸ πρὸ γυναικὸς
Δημοδίκης Ἀκείων ὠφελεν εὐξάμενος,
γιγνώσκεις· ἦν δ' ἄρα λάθη καὶ τίμων ἀπαιτῆς,
φῆσι παρεῖσθαι μαρτυρίην ὁ πῖναξ.

148. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῶ με Κανωπίτα Καλλίστιον εἰκοσι μύζαις
πλούσιον, ἃ Κριτίου, λύχρον ἔθηκε θεῶ,
εὐξάμενα περὶ παιδὸς Ἀπελλίδος· ἐς δ' ἐμὰ φέγγη
ἀθρήσας φῆσεις· « Ἔσπερε, πῶς ἔπεσες! »

149. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φησὶν δ με στήσας Εὐαίνετος (οὐ γὰρ ἔγωγε
γιγνώσκω) νίκης ἀντί με τῆς ἰδίης
ἀγκείσθαι χάλκειον ἀλέκτορα Τυνδαρίδῃσι·
πιστεύω Φαιδρου παιδὶ Φιλοξενίδει.

150. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἰναχίης ἔστηκεν ἐν Ἰσίδος ἡ Θάλαω παῖς
Ἀίσχυλις, Εἰρήνης μητρὸς ὑποσχέσι·

151. ΤΥΜΝΕΩ.

Μίκκος δ Πελλαναῖος Ἐνυαλίου βαρὺν αὐλὸν
τόνδ' ἐς Ἀθηναίας ἐπέμασ' Ἰλιάδος,

clypeus Minervæ in templo suspensus-est.

142. EJUSDEM.

Tuumque honorem, Bacche, et splendidum urbi decus
Thessaliæ me dedicavit princeps Echekratidas.

143. EJUSDEM.

Precare Timonacti deorum præconem fieri
propitium, qui me amabili decus vestibulo
Mercurioque potenti posuit. Qui autem voluerit
civium et hospitem, eum in gymnasium admitto.

144. EJUSDEM.

Stroebi fili, hanc statuam, Leocrates, quando posuisti
Mercurio, pulchricomas non latuisti Gratias,
neque Academiam lætitia-plenam, cujus in sinu
tuum beneficentiam accedenti cuique dico.

145. EJUSDEM.

Altaria hæc diis Sophocles struxit primus,
qui plurimam Musæ adeptus-est laudem tragicæ.

146. CALLIMACHI.

Et rursus, Iiithya, Lycævide veni vocante
lenis-obstetrix, partuum huc cum facilitate;
cujus hocce nunc habe, regina, natæ causa; pro filio au-
postea odorata aliud quid ædes habeat. [tem

147. EJUSDEM.

Debitum te accepisse, Æsculapi, quod pro uxore
Demodice Aceson debuit ex-voto-concepto,
scis: si vero oblitus-fueris ac pretium repetas,
ait se præbituram testimonium tabula.

148. EJUSDEM.

Me Canopitæ Callistium viginti ellychniis
divitem, Critiæ filia, lucernam posuit deo,
votum-faciens pro filia Apellide. In mea autem lumina
intuens dices: « Hespere, quam cecidisti! »

149. EJUSDEM.

Dicit qui me statuit Euænetus (non enim ego
scio) victoria me pro sua
dedicatum esse æneum gallum Tyndaridis.
Fidem-habeo Phædri filio filii-Philoxeni.

150. EJUSDEM.

Inachiæ stat in Isidis xde Thaletis filia
Æschylis, Irenes matris ex-promisso.

151. TYMNIS.

Miccus Pellanaeus Martis gravem tibiam
hanc in Minervæ xde suspendit Iliacæ,

Τυρσηνὸν μελέδασμα, δι' οὗ ποκα πόλλ' ἐβόασεν
ὠνὴρ εἰρήνας σύμβολα καὶ πολέμου.

152. ΑΓΙΔΟΣ.

Καὶ σταλικας καὶ πτηνά λαγωβόλα σοὶ τάδε Μείδων,
Φοῖβε, σὺν ἱξευταῖς ἐκρέμασεν καλάμοις,
ἔργων ἐξ ὀλίγων ὀλίγην δόσιν· ἦν δέ τι μείζον
ῶρησιν, τίσει τῶνδε πολυπλάσια.

153. ΑΝΥΤΗΣ.

Βουγανδῆς δ' ἄλβης· ὁ δὲ θεὸς Ἐριασπίδα υἱὸς
Κλεύβοτος· ἂ πάτρα δ' εὐρύχορος Τεγέα·
τάβαν δὲ τὸ δῶρον Ἀριστοτέλης δ' ἐπόησεν
Κλειτόριος, γενέτα ταῦτ' ὀλίγων ὄνομα.

154. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ, οἱ δὲ ΓΑΙΤΟΥ-
ΑΙΚΟΥ.

Ἄγρονόμω τάδε Πανὶ καὶ εὐαστῆρι Λυαίῳ
πρέσβυς καὶ Νύμφαις Ἄρκας ἔθηκε Βίτων·
Πανὶ μὲν ἀρτίτοκον χίμαρον συμπαίστορα ματρὸς,
κισσοῦ δὲ Βρομίου κλῶνα πολυπλανέος·
Νύμφαις δὲ σκιερῆς εὐποικίλον ἄνθος ὀπώρης,
ρύλλα τε πεπταμένον αἱματόνευτα ῥόδων.
Ἄνδ' ὦν εὐῦδρον, Νύμφαι, τόδε δῶμα γέροντος
αὔξετε, Πᾶν γλαγερὸν, Βάκχε πολυστάφυλον.

155. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Ἄλικες αἶ τε κόμαι καὶ ὁ Κρωβύλος, ἄς ἀπὸ Φοίβῳ
πέχτο μολπαστᾶ κῶρος ὁ τετραετής·
αἰμητᾶν δ' ἐπέθευσεν ἀλέκτορα, καὶ πλακόνενα
παῖς Ἥγησιδίου πτόνα τυροφόρον.
Ἄπολλον, θεῖος τὸν Κρωβύλον εἰς τέλος ἄνδρα,
οἴκου καὶ κτεάνων χεῖρας ὑπερθεὶν ἔχων.

156. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καλῶ σὺν τέττιγι Χαρίζεινος τρίχα τήνδε
κουρόσσον κούραις θῆκ' Ἄμκρυνηθιάσι
σὺν βοῇ χερνιφθέντ'· παῖς δ' ἴσον ἀστέρη λάμπει,
πῶλικὸν ὡς ἴππος χροῦν ἀποσεισάμενος.

Tyrrenum studium, per quam quondam multa iussuit
ille vir pacis signa atque belli.

152. AGIDIS.

Et palos et volucra peda tibi hæc Midon,
Phœbe, cum aucupatoriis suspendit calamis :
ex opere tenui tenue donum ; si vero majus quiddam
donabis, pendet his multoties-plura.

153. ANYTES.

Bovis-capax lebes ; qui vero posuit est Eriaspidae filius
Cleobotus ; patria autem ejus vasta Tegea.
Minervæ datum donum ; Aristoteles vero fecit
Clitorius, patri idem sortitus nomen.

154. LEONIDÆ TARENTINI, aliis GÆTU-
LICI.

Agresti hæc Pani et bacchanti Lyæo
et Nymphis senex Arcas posuit Biton :
Pani quidem recens-editum caprum, matris collusorem,
hederæque Bromio surculum late-diffusæ ; [tis
Nymphis autem umbrosæ pervarium florem autumnita-
et folia apertarum sanguinolenta rosarum.
Pro quibus bene-rigatam, Nymphæ, hanc domum senis
auge, Pan lactis, Bacche vitis-plenam.

155. THEODORIDÆ.

Æquales et hæc comæ et Crobylus, quas Phæbo
detondit cantori puer quadrimus ;
et pugnatores præterea-immolavit gallum, et placentam
pinguem caseo-conspersam, filius Hegesidici.
O Apollo, facias Crobylum in perfectum virum evadere,
domum ejus et bona manibus tuis protegens.

156. EJUSDEM.

Pulchra cum cicada Charixenus crinem hunc
detonsum puellis posuit Amarynthiadibus,
cum bove sacro-fonte-conspersa : puer velut sidus spen-
lanuginem excussit qui juvenilem ut pullus. [det,

152. AGIDIS.

Hos tibi suspendit varos, baculumque volucrem
Cum calamo Medon aucupe, Phœbe potens.
Nempe ex arte levi levia hæc fert munera : si quid
Majus ei dederis, tu quoque plura feres.

154. LEONIDÆ TARENTINI.

Nymphis et Bromio, sectantique avia Fauno
Dona senex Arcas dedicat ista Biton :
Hædum matris adhuc qui ludit ad ubera Faunus,
Errantes hederas Bacchus habeto sibi ;
Nymphæ multiplici decerpitos arbore flores,
Et folia ex pulchris quæ cecidere rosis.
Vos senis ergo domum, Nymphæ, manantibus undis,

Et tu lacte hea Faune, Lyæe mero.

155. THEODORIDÆ.

Sunt ætate pares crines et Crobylus, illos
Ille tibi sacrat, Phœbe, quadrimus adhuc,
Patre Hegesidico : simul et de corte maritus
Additur, et presso lacte placenta tibi.
Da, Deus, ut plenos attingat Crobylus annos,
Et res a proavis ipse domumque regat.

156. EJUSDEM.

Aureola hæc cum crine Charisthenis ecce cicada
Sacra deæ vobis sunt Amarynthiades,
Cum bove mactato. Puer ipse, ut stella, relucet :
Sic tener, excussa est cui juba, ludit equus.

157. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄρτεμις, ἡ Γόργιο φύλαξ κτεάνων τε καὶ ἀγροῦ,
τόσῳ μὲν κλωπας βάλλε, σάου δὲ φίλους·
καὶ σοὶ ἐπιβρέξει Γόργος χιμάριο νομαίης
αἵμα καὶ ὠραίους ἄρνας ἐπὶ προθύροις.

158. ΣΑΒΙΝΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Πανὶ Βίτων χιμαρον, Νύμφαις ῥόδα, θύρσα Λυαίω,
τρισσὸν ὑπ' εὐπετάλοις δῶρον ἔθηκε φόβαις.
Δαίμονες ἀλλὰ δέχρισθε χειραμένοι, αὐτετε δ' αἰεὶ
Πάν ἀγέλην, Νύμφαι πίδακα, Βάκχε γάνος.

159. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ἄ πάρος αἰματοῦν πολέμου μέλος ἐν δατ' σάλπιγγι
καὶ γλυκὺν εἰρήνας ἐκπροχέουσα νόμον,
ἄγκειται, Φερένικε, τὸν Τριτωνίδι κούρα
δῶρον, ἐριβρύχων παυσαιμένα κελάδων.

160. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κερκίδα τὰν ὀρθρινά, χελιδονίδων ἄμα φωνῆ,
μελοπομένην, ἱστῶν Παλλάδος ἄλκυόνα,
τόν τε καρθαρέοντα πολυῤῥοίβδητον ἄρακτον,
κλωστῆρα στρεπτάς εὐδρομον ἀρπεδόνας,
καὶ πῆνας, καὶ τόνδε φιληλάκατον καλαθίσκον,
στάμονος ἀσκητοῦ καὶ τολύπας φύλακα,
παῖς ἀγαθοῦ Τελέσιλλα Διοκλέος ἀ φιλοεργῶς
εἰροκόμων Κούρα θήκατο δεσπότιδι.

161. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἑσπερίου Μάρκελλος ἀνερχόμενος πολέμοιο
σκυλοφόρος κραναῆς τέσσα πάρ' Ἰταλῆς,
ξανθήν πρῶτον ἔκειρα γενεάδα· βούλετο πατρὶς
οὕτως, καὶ πέμψαι παῖδα καὶ ἄνδρα λαβεῖν.

162. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἄνθεμά σοι Μελέαγρος ἐὼν συμπαίστορα λύχρον,
Κύπρι φίλη, μύστην σῶν θέτο παννυχίδων.

157. EJUSDEM.

O Diana, Gorgi custos et bonorum et agri,
arcu quidem fures feri, sed amicos serva
et immolabit tibi Gorgus capræ pabulantis
sanguinem et justa-ætate agnos in vestibulis.

158. SABINI GRAMMATICI.

Pani Biton caprum, Nymphis rosas, thyrsuum Lyæo,
triplex donum sub pulchris-foliorum comis posuit.
Ac vos, dii, accipiatis læti, et augete usque
Pan gregem, Nymphæ fontem, Bacche delicias.

159. ANTIPATRI SIDONII.

Quæ quondam sanguineam belli cantilenam in prælio tibi
et suavem pacis effundebam modum,
appendeo, Pherenice, tuum Tritoniæ virgini
donum, grandisonorum desinens clangorum.

160. EJUSDEM.

Pectinem mane, simul-cum hirundinum voce,
canentem, jugorum Palladis halcyonem,
et capite-gravatum, strepitosum fusum,
textorem celerem torti funis,
et fila, et, qui-fusum-amat, hunc calathiscum.
fili bene-fabricati et glomeris custodem,
filia boni Dioclis Telesilla, laboris-amans,
lanariorum dominæ Virgini dedicavit.

161. CRINAGORÆ.

Ab-occidentali Marcellus rediens bello
cum-præda ad petrosæ fines Italiæ,
primo flavum totondit mentum: sic patria
voluit, et mittere puerum, et virum recipere.

162. MELEAGRI.

Donum tibi Meleager suum collusorem lychnum,
Cypri amica, mystam tuorum posuit pervigiliorum.

157. EJUSDEM.

Arcitenens Gorgi custos Dea rebus et agro,
Mitte tua in fures tela, tuere bonos.
Ad tua formosos sic limina perferet agnos
Gorgus, et accedet victima justa caper.

158. SABINI.

Hædum Pani, rosas Nymphis, thyrsosque Lyæo,
Sub viridi ponit munera fronde Biton.
Accipite hæc Divi faciles, dominumque beate
Semper aquis Nymphæ, Pan grege, Bacche mero.

159. ANTIPATRI SIDONII.

Hunc radium simul atque auditur hirundo, canentem

Mane novo, doctæ Palladis halcyonem;
Stridentemque gravis capitis vertigine fusum,
Mollia qui secum currere fila docet,
Et villos calathumque, colus quem semper amavit,
Stamina servantem lanitiique globos,
Nata boni Dioclis Telesilla, haud parca laborum,
Hæc dat lanificæ munera grata Dere.

161. CRINAGORÆ.

Advenit Hesperio victor Marcellus ab orbe,
Itala quo tellus limite clausa jacet,
Prima genis cecidit cui purpura Patria, gaude:
Misisti puerum; vir redit ecce tibi.

163. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Τίς τάδε μοι θηητὰ περὶ θοιγχοῖσιν ἀνήψε
σκῦλα, παναισχίστην τέρψιν Ἐνυαλίου;
οὔτε γὰρ αἰγανέαι περιάγες, οὔτε τι πῆληξ
ἄλλοφος, οὔτε φόνω γρανθὲν ἄρρηε σάκος·
ἀλλ' αὐτως γανώοντα καὶ ἀστυφέλικτα σιδάρωι,
οἷά περ οὐκ ἐνοπᾶς, ἀλλὰ χορῶν ἔναρα·
οἷς θάλαμον κοσμεῖτε γαμήλιον· ἑπλα δὲ λύθρω
λειδόμενα βροτέωι σπῆκος Ἄρηος ἔχει.

164. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Γλαύκω καὶ Νηρηΐ καὶ Ἰνώω Μελικέρτῃ,
καὶ θυθῆρ Κρονίδῃ, καὶ Σαμόθραξι θεοῖς,
σωθεῖς ἐκ πελάγους Λουκίλλιος ὧδε κέκαρμαι
τὰς τρίγας ἐκ κεραλῆς· ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

165. ΦΑΛΛΙΚΟΥ.

Στερετὸν Βασσαρικῷ ῥόμβον θιάσιοι μύωπα,
καὶ σκύλος ἀμφιδόρου στικτὸν ἀχαιίνεωι,
καὶ κορυβαντεῖων λαχρήματα χάλκεα ῥόπτρων,
καὶ θύρσου γλοερὸν κωνοφόρου κάμακα,
καὶ κούφοιο βερὺν τυπάνου βρόμον, ἡδὲ φορηθὲν
πολλάκι μιτροδέτου λίκνον ὑπερθε κόμης,
Εὐάνθῃ Βάκχῳ, τὴν ἐντρομον ἀνίκα θύρσοις
ἄτρομον εἰς προπόσεις χεῖρα μετημφίασεν.

166. ΛΟΥΚΙΑΛΙΟΥ.

Εἰκόνα τῆς κήλης Διονύσιος ὧδ' ἀνέθηκεν,
σωθεῖς ἐκ ναυτῶν τεσσαράκοντα μόνος·
τοῖς μηροῖς αὐτῆν γὰρ ὑπερδῆσας ἐκολύμβησα.
* Ἔστω καὶ κήλης ἐν τισιν εὐτυχία.

167. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Σοὶ, μάκαρ αἰγίκναμε, παράκτιον ἐς περιωπῶν
τὸν πρᾶγον, ὧ δισσᾶς ἀγέτα θηροσύνας —
οἷ γὰρ καστορίδων ὑλακὰ καὶ τρίστομος αἰγμῆ
εὐαδε, καὶ ταχινῆς ἔργα λαγωσπαγίτης,
δίκτυα τ' ἐν ῥοθίοις ἀπλούμενα, καὶ καλαμευτὰς

163. MELIAGRI.

Quis spolia apposuit nostris laquearibus ista,
Qualia Gradivo dona placere nefas?
Non ingens datur hasta mihi nec saucia cassis,
Nec quae de multo sanguine scuta madent;
Sed nitida atque ipso nimium ridentia ferro:
Bellorum non sunt ista, sed arma chori.
Haec date nuptarum thalamis: manantia tabo
Tela virum templum Martis habere decet.

164. LUCIANI.

Glauce tibi et Nereu, Matutaeque et Melicertae
Saturnoque Sami Threiciaeque Deis,
Suspes ab insano Lucillius æquore crines

163. EJUSDEM.

Quis hæc mihi speciosa circum septa templi suspendit
arma, turpissimum oblectamentum Enyalii?
neque enim jacula hinc-illinc-fracta, neque galea
sine-crista, nec cæde fœdum scutum afflixum-est,
sed sic splendentia et inconcussa ferro,
qualia non pugnae sunt, sed chororum instrumenta:
quibus thalamum decorate nuptialem; sed arma cruore
humano stillantia fanum Mavortis habeat.

164. LUCIANI.

Glauco, et Nerei, et Inonis-filio Melicertæ,
et maritimo Jovi (Neptuno), et Samothracum diis,
servatus ex mari Lucillius, sic mihi-totondi
crines de capite: aliud enim nihil habeo.

165. PHALÆCI.

Tortum rhombum Bassarici thiasi stimulum,
et pellem qua-totus-contectus-fuit maculosam cervi,
et corybantiorum sonitus æneos crotalorum,
et thyrsi viridem coniferi stipitem,
et levis gravem tympani fremitum, ac gestatam
sæpe mitra-vinctos vannum super capillos,
Evanthe Baccho dicat, tremulam quando thyrsis gerendis
non-tremulam ad computationes ranarum traduxit.

166. LUCILLII.

Imaginem herniæ Dionysius huc dedicavit,
ex nautis quadraginta servatus solus:
lunibus enim eâ superligatâ natabat.
Est igitur etiam herniæ in quibusdam bona-fortuna.

167. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Tibi, beate Capripes, ad speculam in-littore-positam
hunc caprum, o duplicis moderator venationis —
nam tibi castoridum latratus et tricuspis hasta
placet, et celeris opera leporum-cædis,
et retia in undis expansa, et hamator

Tondeor hic, aliud quippe ego nil habeo.

166. LUCILLII.

Hernia picta patet: sacrat hanc Dionysius, unus
De nautis decies quattuor incolumis.
Quippe ligans ipsam supra femora ambo natavit.
Est quando ruptum (quis putet?) esse juvat.

167. AGATHIÆ ORATORIS.

Littoris ad scopulum venatu duplici lætus
Hirsutum, capripes, fert tibi, Faune, caprum.
Namque tibi latrans canis et venabula terniã
Cuspide sunt cordi, prædaque parva lepus,
Retiaque in fluctus immersa et sedulus auceps,

κάμωνν, καὶ μογερῶν πῆσμα σαγηνόβλων —
ἀνθετο δὲ Κλεόνικος, ἐπεὶ καὶ πόντιον ἄγρην
ἄνωε, καὶ πτώκας-πολλάκις ἐξῆσόβει.

168. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Βοτρωῖων ἀκάμαντα φυτῶν λωβήτορα κάπρον,
τὸν θρασὺν ὑψικόμων ἐνναέταν δονάκων,
πολλάκις ἐξέρυσαντα θοῶν ἀμαίσιιν ὀδόντων
δένδρεα, καὶ νομίους τρεψάμενον σκύλακας,
ἀντήσας ποταμοῦ πέλας, πεφρικότα χαιτάς,
ἄρτι καὶ ἐξ ὕλας πάγχυ λιπόντα βάθος,
χαλκῶ Ξεινόφιλος κατενήρατο, καὶ παρὰ φηγῶ
θηρὸς ἀθωπέτου Πανὶ καθήψε δέρας.

169. ΑΔΗΛΟΝ.

Κώμαυλος τὸν ἐχίνον ἰδὼν ἐπὶ νῶτα φέροντα
ῤῥάγας, ἀπέκτεινεν τῷδ' ἐπὶ θελοπέδῳ·
αὐτήνας δ' ἀνέθηκε φιλακρήτῳ Διονύσῳ
τὸν τὰ Διονύσου εἴωρα λειζόμενον.

170. ΘΥΙΛΛΟΥ.

Αἰ πτελέαι τῷ Πανί, καὶ αἰ ταυνομήκεες αὔται
ἰτέαι, ἥ θ' ἱερὰ κάμφιλαφῆς πλατάνος,
καὶ λιβάδες, καὶ ταῦτα βοτηρικὰ Πανὶ κύπελλα
ἄγκυται, δίψης φάρμακ' ἀλεξιχάκα.

171. ΑΔΗΛΟΝ.

Αὐτῷ σοὶ πρὸς Ὀλυμπον ἐμακύναντο κολοσσὸν
τόνδε Ῥόδου ναέται Δωρίδος, Ἄελιε,
χάλκειον ἀνίκα κῦμα κατευνασάντας Ἐνυσοῦς
ἔσπεψαν πάτραν δυσμενέων ἐνάροις.
Οὐ γὰρ ὑπὲρ πλάγους μόνον* ἀνθεσαν, ἀλλὰ καὶ ἐν γῆ,
ἄβρὸν ἀδουλώτου φέγγος ἐλευθερίας·
τοῖς γὰρ ἀφ' Ἡρακλήος ἀεζηθεῖσι γενέθλας
πάτριος ἐν πόντῳ κῆν χθονὶ κοιρανία.

172. [ΑΓΑΘΙΟΥ.]

Πορφυρίς ἡ Κνιδίη τὰ στέμματα, καὶ τὸ δίθυρσον
τοῦτο τὸ λογγωτὸν, καὶ τὸ περισφύριον,
οἷς ἀνέδην βάκχευεν, ὅτ' ἐς Διόνυσον ἐφοῖτα
κισσωτῆν στέρνοις νεβρίδ' ἀναπτομένη,

Et toto pisces amue sagenam trahens.
His te muneribus merito Cleonicus honorat,
Felix in lepores, nec minus ille mari.

169. INCERTI.

Uvas ferre videns tergo Comaulus echinum
Intulit erranti plana per ista necem :
Et tibi siccatum merito, Lenæe, sacravit,
Quippe tuas fuerat qui populatus opes.

171. INCERTI,

de imagine Soli sacrata a Rhodiis.

Eductum cælo, Sol, admovere Colossum

laborans, et funis sagenam operose jacentium —
dedicavit Cleonicus, quandoquidem et maritimam prædantem
agebat, et lepores sæpe agitabat.

168. PAULI SILENTIARIU.

Racemosarum plantarum indefessum vastatorem apruio,
audacem alticomarum incolam arundinum,
sæpe qui-evulsit rapidorum mucronibus dentium
arbores, et pastorios fugavit canes,
obviam-factus fluvium propter, horrentem setis,
modo et silvæ ex profundo egressum recessu,
sære Xenophilus interfecit, et ad fagum
belluæ immitis Pani religavit pellem.

169. INCERTI.

Comaulus quum erinaceum vidisset in tergo ferentem
acinos-uvæ, interemit hac in vinea ;
et siccatum dedicavit merum-amanti Baccho
Bacchi dona prædantem.

170. THYILLI.

Ulmi Pani, et proceræ hæ
salices, ac sacra late-luxurians platanus,
et fontes, et hæc pastoritia pocula Pani
sacra-sunt, sitis remedia malæ-depulsoria.

171. INCERTI.

Ipsi tibi usque-ad Olympum eduxerunt colossum
hunc Rhodi habitatores Doricæ, Sol,
æneum quando fluctum consopiverant Bellonæ et
coronaverunt patriam spoliis hostium. [terra,
Non enim super pelago solum accenderunt, sed etiam in
pulchrum non-subjugatæ lumen libertatis :
quippe illis, qui ex Herculis creverunt sobole,
paterna est in ponto et in terra dominatio.

172. AGATHIÆ.

Porphyris Cnidia coronas et duplicem-thyrsum
hunc hastilia-referentem, et tibiale, [bat
quibus effrenate bacchabatur, quando ad Bacchum vade-
hedera-ornatam pectori pellem-capræe afflixam-habens,

Hunc tibi gens habitans Doridos urbe Rhodi,
Ere probò, sævo reduces cum Martis ab æstu
Suspendere suis hostica signa tholis.
Quippe redonarunt pariter terræque marique
Libera nullius subdita jura jugo.
Herculeo siquidem patrium est de semine natis
Imperium terris, imperiumque mari.

172. AGATHIÆ.

Porphyris orta Cnido, gemina cum cuspidè thyrsum,
Sertaque, et hæc circum vincula ducta pedes ;
Læta quibus Bromii sese jactabat ad aras,
Partim hedera, partim nebride cincta latus ;

αὐτῷ σοὶ, Διόνυσε, πρὸ πασταδὸς ἡώρησε
ταῦτα τὰ [καὶ] κάλλεος κόσμια καὶ μανίης.

173. ΠΙΑΝΟΥ.

Ἀχρυλὶς ἢ Φρυγίη θαλαμηπόλος, ἢ περὶ πεύκας
πολλάκι τὰς ἱεράς χεουαμένη πλοκάμους,
γαλλίῳ Κυβέλης δολούγματι πολλάκι δοῦσα
τὸν βαρὺν εἰς ἀκοὰς ἤχον ἀπὸ στομάτων,
τάσδε θεῆ χαίτας περὶ δικλίδι θῆκεν ὀρείῳ,
θερμὸν ἐπεὶ λύσεως ὄδ' ἀνέπαυσε πόδα.

174. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Παλλάδι ται τρισσαὶ θέσαν ἔλικες, ἴσον ἀράχνα
τεύξαι λεπταλέον στάμον' ἐπιστάμεναι,
Δημῶ μὲν ταλαρίσκον ἔυπλοκον, Ἀρσινόα δὲ
ἐργάτιν εὐκλώστου νήματος ἡλακάταν
κερκίδα δ' εὐποίητον, ἀηδόνα τὰν ἐν ἐρίθοις,
Βακχυλὶς, εὐκρέτους ἔ διεκρινε μίτους·
ζῶειν γὰρ δίγα παντὸς ὄνειδος ἤθελ' ἐκάστα,
ξέινε, τὸν ἐκ χειρῶν ἀρνημένα βίστον.

175. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Τὸν κύνα, τὸν πάσης κρατερῆς ἐπιτίμονα θήρης,
ἔξεσε μὲν Λεύκων, ἀνθετο δ' Ἀλκιμένης.
Ἀλκιμένης δ' οὐχ εὔρε τί μέμψεται ὡς δ' ἴδ' ὁμοίην
εἰκόνα παντοίῳ σχήματι φαινομένην,
κλιῶν ἔχων πέλας ἤλθε, λέγων Λεύκωνι κελεύειν
τῷ κυνὶ καὶ βαίνειν· πείθε γὰρ ὡς ὑλάων.

176. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Τὸν κύνα, τὰν πῆραν τε καὶ ἀγυλοδόνα σίγυρον,
Πανὶ τε καὶ Νύμφαις ἀντίθεμαι Δρυάσιν
τὸν κύνα δὲ ζῶοντα πάλιν ποτὶ ταῦλιον ἄζω,
ζηρὰς εἰς ἀκόλους ζυνὸν ἔχειν ἔταρον.

177. [ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.]

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλῆ σύριγγι μελίσδων

ipsi tibi, Bacche, ante thalamum erexit
hæc et venustatis suæ ornamenta et insanis.

173. RHIANI.

Achrylis, Phrygia neocora, quæ circum tædas
sacras sæpe effudit capillos,
Gallos-decente Cybeles ululatu sæpe mittens
gravem ad aures sonum ex ore,
hosce deæ capillos montanæ circa fores posuit,
fervidum postquam a-furore hic cohibuit pedem.

174. ANTIPATRI.

Palladi dedicaverunt trinæ æquales, simile aranæ
texere filum tenue scientes,
Demo quidem quasillum bene-textum, Arsinoæ autem
laboriosam bene-plexi fili colum;
radium vero bene-fabricatum, lusciniæ inter texentes,
Bacchylis, quo probe-pulsata fila distinguebat:
vivere enim sine omni opprobrio volebat quæque,
hospes, victum ex manibus sibi-parans.

175. MACEDONII CONS.

Canem hunc, omnis validæ venationis peritum,
Leucon formavit, dedicavit autem Alcimenes.
Et Alcimenes non invenit quod reprehenderet; sed ut vi-
omnimoda specie apparentem imaginem, [dit similem
collare habens accessit, Leuconi dicens, Imperet
cani ut etiam eat. Hoc enim persuasit illi, quasi latrans.

176. EJUSDEM.

Canem, peramque et adunco-dente venabulum
Panique et Nymphis dedico Dryadibus;
canem tamen vivum retro ad stabulum ducam,
siccas ad offas communem ut-habeam socium.

177. THEOCRITI.

Daphnis alba cute, qui pulchra syringe modulatur

Ista suæ formæ simul et monumenta furoris,
Bacche, tibi thalami dedicat ante fores.

173. RHIANI,

de Baccha quadam.

* * * * *

Implevit quæ sæpe feris ululatus aures,
Dum Cybeles toto pectore numen habet,
Dedicat hos dominæ montano in limine crines:
Nam pedibus desit hic vetus ille furor.

174. ANTIPATRI.

Tres ætate pares, tenuatum ducere doctæ
Stamen, Arachneum quod superaret opus,
Dat calathum Demo lento de vimine; donat

Arsinoe solitum pensa tenere colum;
Bacchylis argutum radium dat, aedona lanæ,
Digerit in partes qui nova fila suas.
Elegere etenim vitam quæ labe vacaret,
Victum qui satis est sufficiente manu.

175. MACEDONII CONSULIS.

Indagare canem solitum genus omne ferarum
Effinxit Leucon, dedicat Alcimenes.
Vidit ut Alcimenes, vitio culpaque carentem
Effigiem cunctas corpore ferre notas;
Vincla tenens queis colla liget: Jam dic age Leucon
Currat, ait: latrans nam tua jussa manet.

177. THEOCRITI.

Candidus hæc Daphnis Fauno dat munera, Daphnis

βουκολικούς ὕμνους, ἀνθετο Πανὶ τὰδε·
 τοὺς τρητοὺς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὄξυν ἄκοντα,
 νεβρίδα, τὰν πῆραν, ἧ ποτ' ἐμαλοφῶρει.

178. ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Δέξι μ', Ἡράκλει, Ἀρχεστράτου ἱερὸν δῖπλον,
 ὄφρα, ποτὶ ξεστὰν παστὰδα κεκλιμένα,
 γηραλέα τελέθοιμι, χορῶν αἴουσα καὶ ὕμων·
 ἀρκείτω στυγερά δῆρις Ἐνυαλίου.

179. ΑΡΧΙΟΥ.

Ἄγραύλω τὰδε Πανὶ βιαρκέος ἄλλος ἀπ' ἄλλης
 αὔθαιμοι τρισσοὶ δῶρα λινοσατασίης,
 Πίγρης μὲν δειραχθῆς ἐβροχον ἄμμα πετανῶν,
 Δάμις δ' ἕλονόμων δίκτυα τετραπόδων,
 ἄρκυν δ' εἰναλίων Κλείτωρ πόρεν· οἷς σὺ δι' αἴθρας
 καὶ πελάγευς καὶ γᾶς εὐστοχα πέμπε λῖνα.

180. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ταῦτά σοι ἐκ τ' ὀρέων, ἐκ τ' αἰθέρος, ἐκ τε θαλάσσης
 τρεῖς γνωτοὶ τέχνης σύμβολα, Πάν, ἔθεσαν·
 ταῦτα μὲν εἰναλίων Κλείτωρ λῖνα, κείνα δὲ Πίγρης
 οἰωνῶν, Δάμις τὰ τρίτα τετραπόδων·
 οἷς ἄμμα χερσαίαισιν, ἄμ' ἠερίαισιν ἐν ἀγραις,
 Ἄγρεῦ, ἄμ' ἐν πλωταῖς, ὡς πρὶν, ἀρωγὸς ἴθι.

181. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τρίζυγες, οὐρεσίοικε, κασίγηστοι τὰδε τέχνας
 ἄλλος ἀπ' ἄλλοίας σοὶ * τὰδε, Πάν, ἔθεσαν,
 καὶ τὰ μὲν ὀρνίθων Πίγρης, τὰ δὲ δίκτυα θηρῶν
 Δάμις, ὁ δὲ Κλείτωρ εἰναλίων ἔπορεν·
 τῶν δὲ μὲν ἐν ξυλόχοισιν, ὁ δ' ἠερίησιν ἐν ἀγραις
 αἰὲν, ὁ δ' ἐν πελάγει εὐστοχον ἄρκυν ἔχοι.

182. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΑΓΝΗΤΟΣ.

Πίγρης ὀρνίθων ἀπο δίκτυα, Δάμις ὀρέων,

Dulce canens tritis carmen arundinibus :
 Nebrida cum ternis calamis, jaculumque, pedumque,
 Et peram, quondam qua sua poma tulit.

179. ARCHIÆ.

Agricolæ Fauno tres præda vivere sueti
 Fratres, quisque operis dona tulere sui :
 Pigres alitibus nodant quæ vincula fauces,
 Damis silvicolis lina timenda feris,
 Quæ pisces capiunt Clitor. Tu dexter adesto,
 Ut pelago, terris, aere rem faciant.

180. EJUDEM,

de eodem.

Hæc tibi tres fratres de montibus, aere, ponto
 Instrumenta operis, Pan, posuere sui.
 Retia fluctivagi Clitor gregis, altera Pigres

bucolicos hymnos, Pani dedicavit hæc :
 perfratas arundines, pedum, acutum jaculum,
 capræ-pellem, peram qua olim mala-feribat.

178. HEGESIPPI.

Accipe me, Hercules, Archestrati sacrum clypeum,
 ut, politum ad vestibulum reclinatus,
 senescam; chorus audiens et hymnos :
 satis-sit exosa contentio Martis.

179. ARCHIÆ.

Agresti hæc Pani alius ab alia victum-ministrante
 venatione-retiaria germani tres dona, [lum avium.
 Pigres quidem cervicem-premens bene-laqueatum vincu-
 Damis autem silvestrium retia quadrupedum,
 cassidem vero marinorum Clitor dedit : quibus tu in æ-
 et pelago et terra felicia mitte lina. [there

180. EJUDEM.

Hæc tibi et ex montibus, et ex æthere, et ex mari
 tres fratres, artis symbola, o Pan, posuerunt :
 hæc quidem marinorum lina Clitor, illa autem Pigres
 avium, Damis tertia quadrupedum.
 Quibus cum in terrestribus, tum in aeriis venationibus,
 deus Venator, et in natantibus, ut prius, adiutor veni!

181. EJUDEM.

Terni fratres, o monticola deus, hæc arte
 alius ab alia tibi, Pan, dona posuerunt :
 et avium quidem Pigres, ferarum autem retia
 Damis, Clitor denique marinorum præbuit.
 Quorum hic quidem in lustris, ille autem in aeriis venati-
 semper, tertiusque in pelago, felix rete habeat. [nibus

182. ALEXANDRI MAGNESII.

Pigres ab avibus retia, Damis a montanis,

Alituum, Damis tertia quadrupedum.
 Tu bonus ut semper facilis fac præda sit illis,
 Quæ volat, et quæ se fert pede, quæque natat.

181. EJUDEM,

de eodem.

Hæc tibi tres fratres studio diversa professi,
 Pan, habitas montis qui juga, dona ferunt :
 Alituum Pigres, Damis dat fila ferarum,
 Clitor quæ fatum piscibus esse solent.
 Ille fac e silvis deportet, ab aere prædam
 Alter, ab insanis tertius æquoribus.

182. ALEXANDRI MAGNETIS,

de eodem.

Fila Pigres avium, Clitor vada salsa natantum,

Κλείτωρ δ' ἐκ βυθίων, σοὶ τάδε, Πάν, ἔθεσαν,
 ξυὸν ἀδελφείοι θήρης γέρας, ἄλλος ἀπ' ἄλλης,
 ἴδρι τὰ καὶ γαίης, ἴδρι τὰ καὶ πελάγευς.
 Ἄνθ' ὧν τῷ μὲν ἄλος, τῷ δ' ἤερος, ᾧ δ' ἀπὸ δρυμῶν
 πέμπε κράτος ταύτη, δαίμον, ἐπ' εὐσεβίη.

183. ΖΩΣΙΜΟΥ ΘΑΣΙΟΥ.

Σοὶ τάδε, Πάν, θηρευταὶ ἀνηρτήσαντο σύναμι
 δίκτυα, τριχθαδῆς δῶρα κυναγεσίης·
 Πίγρης μὲν πτανῶν, Κλείτωρ ἄλος, ἧς δ' ἀπὸ χέρσου,
 Δᾶμις, τετραπόδων ἀγκυλος ἰγνελάτης.
 Ἀλλὰ σὺ κῆν δρυμοῖσι, καὶ εἰν ἄλλι, καὶ διὰ μέσσης
 ἤερος εὐαχρον τοῖσδε οἴδου κάματον.

184. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τρία τὰδε τρισσοὶ θηραγρέται, ἄλλος ἀπ' ἄλλης
 τέγνης, πρὸς νηῶ Πανὸς ἔθεντο λῖνα·
 Πίγρης μὲν πτανοῖσιν ἐφέις βόλον, ἐν δ' ἄλίοισιν
 Κλείτωρ, ἐν θηρσὶν Δᾶμις ἐρημονόμοις.
 Τούνεκα, Πάν, τὸν μὲν γε δὲ αἰθέρος, ὃν δ' ἀπὸ λόχμης,
 τὸν δὲ δὲ αἰγαλῶν θῆς πολυαγρότερον.

185. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βριθὺ μὲν ἀγραύλων τόδε δίκτυον ἄνθετο θηρῶν
 Δᾶμις, καὶ Πίγρης πτηνοῖσιν ἐφέλην,
 ἀπλότατον δ' ἄλλι τοῦτο μιτορράφης ἀμπίβληστρον
 Κλείτωρ, εὐθήρη Πανὶ προσευξάμενοι.
 Τούνεκα, Πάν, κρατερῶ πόρε Δάμιδι λήϊδα θηρῶν,
 Πίγρη δ' οἰωνῶν, Κλείτορι δ' εἰναλίων.

186. ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΙΟΚΛΕΟΥΣ.

Δίκτυα σοὶ τάδε, Πάν, ἀνεθήκαμεν * οἶκος ἀδελφῶν
 οἱ τρεῖς, ἐξ ὀρέων, ἤερος, ἐκ πελάγευς.
 * Δικτυβόλει τούτῳ δὲ παρ' ἡϊόνων κροκάλαισιν·
 * θηροβόλει τούτῳ δ' ἄγχεσι θηροτόκοις·

Clitor ex degentibus-in-profund., hæc tibi, Pan, posu-
 commune fratres venationis præmium, alius ab alia, [ere,
 perite eorum quæ sunt terræ, perite et quæ pelagi.
 Pro quibus tu huic ex mari, illi ex aere, tertio ex nemo-
 mitte victoriam, o dæmon, hanc ob pietatem. [ribus

183. ZOSIMI THASII.

Tibi hæc, Pan, venatores suspenderunt consanguinei
 retia, triplicis dona venationis : [a continente,
 Pigres quidem volatilium, Clitor autem a mari, tertius
 Damis, quadrupedum astutus investigator.
 At tu et in nemoribus, et in mari, et in medio
 aere prædæ divitem hisce præbe laborem.

184. EJUSDEM.

Tria hæc tres venatores, alius ab alia
 arte, ad fanum Panis posuere lina :
 Pigres avibus immittens rete, piscibus
 Clitor, feris Damis solivagis.
 Propterea, Pan, illum per ætherem, hunc vero a saltibus,
 tertium per litora facito venationis-feliciorem.

185. EJUSDEM.

Grave quidem hoc silvestrium rete dedicavit ferarum
 Damis, et Pigres aves-perdentem nubem,
 simplicissimum (?) autem mari hoc ex-filis-consutum rete
 Clitor, bene-venantem Pana venerantes.
 Quapropter, Pan, forti Damidi para prædam ferarum,
 Pigræque avium, et Clitori marinorum.

186. JULII DIOCLIS.

Retia tibi hæc, Pan, dedicavimus votum fratrum,
 qui sumus tres, ex montibus, aere, pelago.
 Et reti-piscari huic dona ad littorum lapillos,
 illique feras-ferire in vallibus ubi-feræ-gignuntur

Damis quadrupedum quæ juga celsa tenent ;
 Tres tibi, Pan, fratres donant, sua quisque periti,
 Hic nubes, hic aquas, hic spoliare solum.
 Pro pietate vicem tu fratribus, optime Divum,
 Per saltus, per aquas, et per inane refer.

183. ZOSIMI THASII,

de eodem.

suspendere tibi tres, Pan venaticæ, fratres,
 Quæ de venatu triplice dona ferunt ;
 Impe Pigres avium, sed Clitor ab æquore, Damis
 A terris, sollers exagitare feras.
 Tu fac ut huic aer, fac ut isti saltus, et illi
 Plus solito prædæ littora curva ferant.

185. EJUSDEM,

de eodem.

Retæ quod implicuit cervorum corpora Damis,
 Alitibus nebulam vincula certa Pigres ;
 Verriculum pelagi de textu simplice Clitor,
 Juncta piis precibus munera Panj ferunt.
 Tu, Pan, redde vicem : multos fac Clitora pisces,
 Fac Pigræ volucres, Damin habere feras.

186. JULII DIOCLIS,

de eodem.

Hæc fraterna domus tibi, Pan Tegeæ, sacramus
 Retia de cælo, montibus, atque mari.
 Tu fac piscator felix sit in æquoris undis,
 Ille leves capiat per juga vasta feras :

βουκολικούς ὕμνους, ἄνητο Πανὶ τὰδε
τοὺς τρητοὺς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὄξυν ἄκοντα,
νεβρίδα, τὰν πῆραν, ἃ ποτ' ἐμαλοφόρει.

178. ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Δέξαι μ', Ἡράκλεις, Ἀρχεστράτου ἱερὸν κλυόν,
ὄφρα, ποτὶ ξεστὰν παστὰδα κεκλιμένα,
γηραλέα τελέθειμι, χορῶν αἴουσα καὶ ὕμνων
ἀρκεῖτω στυγερὰ δῆρις Ἐνυαλίου.

179. ΑΡΧΙΟΥ.

Ἄγραυλῷ τὰδε Πανὶ βιαρκέος ἄλλος ἀπ' ἄλλης
αὔθαιμοι τρισσοὶ δῶρα λινουτασίης,
Πίγρης μὲν δετραχθὲς εὐθεροχον ἄμμα πετανῶν,
Δᾶμις δ' ὑλονόμων δίκτυα τετραπόδων,
ἄρκυν δ' εἰναλίων Κλείτωρ πόρεν· οἷς σὺ δι' αἴθρας
καὶ πελάγευς καὶ γᾶς εὐστοχα πέμπε λίνα.

180. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐαυτὰ σοὶ ἐκ τ' ὄρεων, ἐκ τ' αἰθέρος, ἐκ τε θαλάσσης
τρεις γνωτοὶ τέχνης σύμβολα, Πάν, ἔθεσαν·
ταῦτα μὲν εἰναλίων Κλείτωρ λίνα, κείνα δὲ Πίγρης
οἰωνῶν, Δᾶμις τὰ τρίτα τετραπόδων·
οἷς ἄμα χερσαίαισιν, ἄμ' ἠερίαισιν ἐν ἄγραις,
Ἄγρευ, ἄμ' ἐν πλωταῖς, ὡς πρὶν, ἀρωγὸς ἴθι.

181. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τρίζυγες, οὐρεσίοικε, κασιγήνητοι τὰδε τέχνας
ἄλλος ἀπ' ἄλλοίας σοὶ τὰδε, Πάν, ἔθεσαν,
καὶ τὰ μὲν ὀρνίθων Πίγρης, τὰ δὲ δίκτυα θηρῶν
Δᾶμις, ὃ δὲ Κλείτωρ εἰναλίων ἔπορεν·
τῶν δὲ μὲν ἐν ξυλόχοισιν, ὃ δ' ἠερίησιν ἐν ἄγραις
αἰὲν, ὃ δ' ἐν πελάγει εὐστοχον ἄρκυν ἔχοι.

182. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΑΓΝΗΤΟΣ.

Πίγρης ὀρνίθων ἀπο δίκτυα, Δᾶμις ὄρειων,

Dulce canens tritis carmen arundinibus :
Nebriada cum ternis calamis, jaculumque, pedumque,
Et peram, quondam qua sua poma tulit.

179. ARCHIÆ.

Agricolæ Fauno tres præda vivere sueti
Fratres, quisque operis dona tulere sui :
Pigres alitibus nodant quæ vincula fauces,
Damis silvicolis lina timenda feris,
Quæ pisces capiunt Clitor. Tu dexter adesto,
Ut pelago, terris, aere rem faciant.

180. EJUSDEM,

de eodem.

Hæc tibi tres fratres de montibus, aere, ponto
Instrumenta operis, Pan, posuere sui.
Retia fluctivagi Clitor gregis, altera Pigres

bucolicos hymnos, Pani dedicavit hæc :
perforatas arundines, pedum, acutum jaculum,
capræ-pellem, peram qua olim mâla-fererat.

178. HEGESIPPI.

Accipe me, Hercules, Arcestrati sacrum clypeum,
ut, politum ad vestibulum reclinatus,
senescam; choros audiens et hymnos :
satis-sit exosa contentio Martis.

179. ARCHIÆ.

Agresti hæc Pani alius ab alia victum-ministrante
venatione-retiaria germani tres dona, [lum avium,
Pigres quidem cervicem-premens bene-laqueatum vincu-
Damis autem silvestrium retia quadrupedum,
cassidem vero marinorum Clitor dedit : quibus tu in æ-
et pelago et terra felicia mitte lina. [there

180. EJUSDEM.

Hæc tibi et ex montibus, et ex æthere, et ex mari
tres fratres, artis symbola, o Pan, posuerunt :
hæc quidem marinorum lina Clitor, illa autem Pigres
avium, Damis tertia quadrupedum.
Quibus cum in terrestribus, tum in aeriis venationibus,
deus Venator, et in natantibus, ut prius, adjutor veni!

181. EJUSDEM.

Terni fratres, o monticola deus, hæc arte
alius ab alia tibi, Pan, dona posuerunt :
et avium quidem Pigres, ferarum autem retia
Damis, Clitor denique marinorum præbuit.
Quorum hic quidem in lustris, ille autem in aeriis venatio-
semper, tertiusque in pelago, felix rete habeat. [nibus

182. ALEXANDRI MAGNESII.

Pigres ab avibus retia, Damis a montanis,

Alituum, Damis tertia quadrupedum.
Tu bonus ut semper facilis fac præda sit illis,
Quæ volat, et quæ se fert pede, quæque natat.

181. EJUSDEM,

de eodem.

Hæc tibi tres fratres studio diversa professi,
Pan, habitas montis qui juga, dona ferunt :
Alituum Pigres, Damis dat fila ferarum,
Clitor quæ fatum piscibus esse solent.
Ille fac e silvis deportet, ab aere prædam
Alter, ab insanis tertius æquoribus.

182. ALEXANDRI MAGNETIS,

de eodem.

Fila Pigres avium, Clitor vada salsa natantum,

Κλείτωρ δ' ἐκ βυθίων, σοὶ τάδε, Πάν, ἔθεσαν,
 ζυῶν ἀδείφριοι θήρης γέρας, ἄλλος ἀπ' ἄλλης,
 ἴδρι τὰ καὶ γαίης, ἴδρι τὰ καὶ πελάγευς.
 Ἄνθ' ὧν τῶ μὲν ἄλλος, τῶ δ' ἥερος, ὃ δ' ἀπὸ δρυμῶν
 πέμπε κράτος ταύτη, δαίμων, ἐπ' εὐσεβίῃ.

183. ΖΩΣΙΜΟΥ ΘΑΣΙΟΥ.

Σοὶ τάδε, Πάν, θηρευταὶ ἀνηρτήσαντο σύνκιμοι
 δίκτυα, τριγυθότης δῶρα κυναγεσίης·
 Πίγρης μὲν πανωῶν, Κλείτωρ ἄλλος, ὅς δ' ἀπὸ χέρσου,
 Δάμις, τετραπόδων ἀγκύλος ἰγνελάτης.
 Ἄλλὰ σὺ κῆν δρυμοῖσι, καὶ εἰν ἄλλι, καὶ διὰ μέσσης
 γέρας εὐαγρον τοῖσδε δίδου κάματον.

184. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τριστὰ τάδε τρισσοὶ θηραγρέται, ἄλλος ἀπ' ἄλλης
 τέχνης, πρὸς νηῶ Πανὸς ἔθεντο λίναν·
 Πίγρης μὲν παανοῖσιν ἐφεῖς βόλον, ἐν δ' ἄλοισιν
 Κλείτωρ, ἐν θηρσὶν Δάμις ἐρημονόμοις.
 Τούνεκα, Πάν, τὸν μὲν γὰρ δι' αἰθέρος, ὃν δ' ἀπὸ λόχμησ,
 τὸν δὲ δι' αἰγιαλῶν θῆς πολυαγρότερον.

185. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Βριθὺ μὲν ἀγραύλων τόδε δίκτυον ἀνθετο θηρῶν
 Δάμις, καὶ Πίγρης πτηνολέτιν νεφέλην,
 ἀπλότατον δ' ἄλλι τοῦτο μιτοβράφης ἀμπίθλιτρον
 Κλείτωρ, εὐθήρῳ Πανὶ προσευζάμενοι.
 Τούνεκα, Πάν, κρατερῶ πόρε Δάμιδι ληΐδα θηρῶν,
 Πίγρη δ' οἰωνῶν, Κλείτορι δ' εἰναλίων.

186. ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΙΟΚΛΕΟΥΣ.

Δίκτυα σοὶ τάδε, Πάν, ἀνεθήχαμεν * οἶκος ἀδελφῶν
 οἱ τρεῖς, ἐξ ὀρέων, ἥερος, ἐκ πελάγευς.
 * Δικτυβόλει τούτῳ δὲ παρ' ἡζόνων κροκαλαίσιν·
 * θηροβόλει τούτῳ δ' ἄγκεισι θηροτόκοις·

Clitor ex degentibus-in-profundo, hæc tibi, Pan, posu-
 commune fratres venationis præmium, alius ab alia, [ere,
 perite eorum quæ sunt terræ, perite et quæ pelagi.
 Pro quibus tu huic ex mari, illi ex aere, tertio ex nemo-
 mitte victoriam, o dæmon, hanc ob pietatem. [ribus

183. ZOSIMI THASII.

Tibi hæc, Pan, venatores suspenderunt consanguinei
 retia, triplicis dona venationis : [a continente,
 Pigres quidem volatilium, Clitor autem a mari, tertius
 Damis, quadrupedum astutus investigator.
 At tu et in nemoribus, et in mari, et in medio
 aere prædæ divitem hisce præbe laborem.

184. EJUSDEM.

Tria hæc tres venatores, alius ab alia
 arte, ad fanum Panis posuere lina :
 Pigres avibus immittens rete, piscibus
 Clitor, feris Damis solivagus.
 Propterea, Pan, illum per ætherem, hunc vero a saltibus,
 tertium per litora facito venationis-feliciorem.

185. EJUSDEM.

Grave quidem hoc silvestrium rete dedicavit ferarum
 Damis, et Pigres aves-perdentem nubem,
 simplicissimum (?) autem mari hoc ex-filis-consutum rete
 Clitor, bene-venantem Pana venerantes.
 Quapropter, Pan, forti Damidi para prædam ferarum,
 Pigræque avium, et Clitori marinorum.

186. JULII DIOCLIS.

Retia tibi hæc, Pan, dedicavimus votum fratrum,
 qui sumus tres, ex montibus, aere, pelago.
 Et reti-piscari huic dona ad littorum lapillos,
 illique feras-ferire in vallibus ubi-feræ-gignuntur

Damis quadrupedum quas juga celsa tenent;
 Tres tibi, Pan, fratres donant, sua quisque periti,
 Hic nubes, hic aquas, hic spoliare solum.
 Pro pietate vicem tu fratribus, optime Divum,
 Per saltus, per aquas, et per inane refer.

183. ZOSIMI THASII,

de eodem.

Suspendere tibi tres, Pan venatice, fratres,
 Quæ de venatu triplice dona ferunt;
 Nempe Pigres avium, sed Clitor ab æquore, Damis
 A terris, sollers exagitare feras.
 Tu fac ut huic aer, fac ut isti saltus, et illi
 Plus solito prædæ littora curva ferant.

185. EJUSDEM,

de eodem.

Retæ quod implicuit cervorum corpora Damis,
 Alitibus nebulam vincula certa Pigres;
 Verriculum pelagi de textu simplice Clitor,
 Juncta piis precibus munera Panj ferunt.
 Tu, Pan, redde vicem : multos fac Clitora pisces,
 Fac Pigren volucres, Damin habere feras.

186. JULII DIOCLIS,

de eodem.

Hæc fraterna domus tibi, Pan Tegææ, sacranus
 Retia de cælo, montibus, atque mari.
 Tu fac piscator felix sit in æquoris undis,
 Ille leves capiat per juga vasta feras :

τὸν τρίτον ἐν πετηνοῖσιν ἐπίβλεπε· τῆς γὰρ ἀπάντων,
δαίμον, ἔχεις ἡμέων δῶρα λιυστασίας.

187. ΑΑΚΑΙΟΥ (ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ).

Πανὶ κασιγνήτων ἱερῇ τριάς, ἄλλος ἀπ' ἄλλης,
ἀνθετ' ἀπ' οἰκαίης σύμβολον ἐργασίης,
Πίγρης ὀρνίθων, ἄλλων ἀπομοῖρια Κλείτωρ,
ἔμπαλιν ἰθυτόνων Δᾶμις ἀπὸ σταλίκων.
Ἄνθ' ὧν εὐαγρίην τῷ μὲν χθονός, ᾧ δὲ διδοίης
ἐξ ἄλλος, ᾧ δὲ νέμοις ἡέρος ὠφελίην.

188. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ὁ Κρής Θηριμάχος τὰ λαγωῖδολα Πανὶ Λυκαίῳ
ταῦτα πρὸς Ἀρκαδικοῖς ἐκρέμασε σκοπέλοις.
Ἄλλὰ σὺ Θηριμάχῳ δῶρων χάριν, ἀγρότα δαίμον,
χεῖρα κατιθόνοισ τοξότιν ἐν πολέμῳ,
ἐν τε συναγκείαισι παρίστασο δεξιτερῇ οἱ,
πρῶτα διδοῦς ἄγρης, πρῶτα καὶ ἀντιπάλων.

189. ΜΟΙΡΟΥΣ ΒΥΖΑΝΤΙΑΣ.

Νύμφαι Ἄνιγριάδες, ποταμοῦ κόραι, αἱ τὰδε βένηθ
ἀμβρόσιαι ῥοδέοις στείβετε ποσσὶν αἶε,
χαίρετε καὶ σώζοιτε Κλεώνυμον, ὃς τὰδε καλὰ
εἶσαθ' ὑπαὶ πιτύων ὕμμι, θεαί, ἕσθ' ἀνα.

190. ΓΑΙΤΟΥΑΙΚΟΥ.

Λάξιο, τιμήσσεα Κυθηριάς, ὕμνοπολοιο
λιτὰ τὰδ' ἐκ λιτοῦ δῶρα Λεωνίδεω·
πεντάδα τὴν σταφυλῆς εὐρώγεα, καὶ μελιηδές
πρῶτον εὐφύλλων σῦκον ἀπ' ἀκρεμόνων,
καὶ ταύτην ἀπέτληλον ἄλινῆκτειραν ἐλαίην,
καὶ ψαιστῶν ὀλίγον δράγμα πενιχραλέων,
καὶ σταγόνα σπονδῆτιν, αἶε θυέεσσιν ὀπηδόν,
τὴν κύλικος βαυῶ πυθμένι κευθομένην.
Εἰ δ', ὥς εὐ βαρύγυιον ἀπώσωα νοῦσον, ἐλάσσεις

Tertius alitibus redeat gravis, o pater : omni
Nam de venatu nos tibi dona damus.

187. ALPHAI MITYLENÆI,
de eodem.

Faune, favens prædis fraternæ munere trigæ,
Quæ tibi quisque suæ dona dat artis, habe :
Quæ retulit Clitor de fluctibus, alite Pigres
A grege, varorum Damis ab insidiis.
Tu facito felix captura sit aeris isti,
Ille, dato, terras, hic populetur aquas.

188. LEONIDÆ TARENTINI.

Rupibus Arcadicis suspendit Pani Lycæo
Therimachus lepores docta ferire peda.
At tu Therimacho Deus hoc pro munere dona
In bello certa mittere tela manu,
Auxiliumque illi dextris convallibus adsta

tertium adspice inter volatilia : omnium enim
nostrum, o dæmon, habes tensionis-linorum dona.

187. ALCÆI (MITYLENÆI).

Pani fratrum sacra trias, alius ab alia,
dedicavit symbola ab opera consueta :
Pigres avium, marinorum particulas Clitor,
rursus Damis a palis recta-serie-positis. [illi des
Pro quibus faustam-venationem huic quidem ex tellure,
ex mari; et tertio tribuas ex-aere fructum.

188. LEONIDÆ TARENTINI.

Cretensis Therimachus peda Pani Lycæo
hæc in Arcadicis suspendit scopulis.
At tu, agrestis dæmon, Therimacho donorum causa
manum dirigas arcitenentem in bello,
et in saltibus assiste ei dextera tua,
prima dans ex-venatione, prima et ex-inimicis.

189. MÆRUS BYZANTIE.

Nymphæ Anigiades, fluvii Anigri puellæ, quæ hæc pro-
immortales roseis calcate pedibus semper, [funda
salvete et servate Cleonymum, qui has pulchras
statuit sub pinis vobis, deæ, imagines.

190. GÆTULICI.

Accipe, veneranda Cytherias, hymnorum-poetæ
tenuia hæc a tenui dona Leonidæ :
quinque uvas bonis-acinis, et mellea-dulcedine
ficum maturam a foliosis ramis ;
atque hanc quæ-sine-foliis in-marina-aqua-natabat oleam,
et placentarum exiguum manipulum paupercularum,
et guttara libationis, semper sacrificiis comitem,
calicis in parvo fundo occultatam. [abiges
Quodai, ut illi membra-gravantem expulisti morbum,

Ut spoliū victo primus ab hoste ferat.

189. MYRUS BYZANTINÆ.

Formosæ Dryades natæ de flumine, cujus
Atteritis ripas luxuriante pede,
Incolumem præstate Cleonymon, optima vobis
Pinetum supra qui simulacra dedit.

190. GÆTULICI.

Accipe quæ mittit tibi dona Leonida vates,
Diva, Cytheriacis suspicienda jugis :
Cærulea in quinis tibi ponitur uva racemis,
Præcoquaque umbrosis ficus ab arboribus,
Jamque immersa sali sine tegmine frondis oliva,
Libaque non ditis victima parva manus :
Guttaque libatrix comes indivulsa sacrorum :
In calicis fundo perbrevis illa latet.
Si mihi quæ morbum potuisti pellere, pellas

10 και πένην, δώσω πιαλέον χίμαρον.

191. ΚΟΡΝΗΑΙΟΥ ΛΟΓΓΟΥ.

Ἐκ πένης, ὡς οἶθ', ἀραιφνός, ἀλλὰ δικαίης,
Κύπρις, ταῦτα δέγχευ δώρα Λεωνίδεω·
πορφυρεὴν ταύτην ἐπιρρυλλίδα, τήν θ' ἀλίπαστον
* δρύπεπα, καὶ ψαιστῶν τήν νομίμην θυσίην,
σπονδὴν θ', ἣν ἀσάλευτον ἀρύλισα, καὶ τὰ μελιχρὰ
σῦκα. Σὺ δ', ὡς νοῦσου, ῥύεο καὶ πένης·
καὶ τότε βουθυτέοντά μ' ἐσώψαι. Ἄλλὰ σὺ, δαίμον,
σπεύδοις ἀντιλαβεῖν τήν ἀπ' ἐμεῦ χάριτα.

192. ΑΡΧΙΟΥ.

Ταῦτα σαγηνάιοιο λίνου δηναῖα Πρίηπῳ
λείψανα καὶ κύρτους Φιντύλος ἐκρέμασεν,
καὶ γαμψὸν χαίτησιν ἐφ' ἰππέησι πεδηθὲν
ἄγχιστρον, κρυφίην εἰναλίοισι πάγην,
καὶ δόνακα τριτάνυστον, ἀβάπτιστόν τε καθ' ὕδωρ
φελλόν, ἀεὶ κρυφίων σήμα λαχόντα βόλων·
ὡ γὰρ ἔτι σταίβει ποσι γοιράδας, οὐδ' ἐπιαύει
ἡτόσι, μογερῶ γήραϊ τεϊρούμενος.

193. ΦΛΑΚΚΟΥ.

Πρίηπ' αἰγιαλίτα, φυκογύσιτον,
Δαμοίτας ἀλιεύς, ὁ βυσσομέτρης,
τὸ πέτρης ἀλιπλήγος ἐκμαγειόν,
ἡ βδέλλα σπιλάδων, ὁ ποντοθήρης,
σοὶ τὰ δίκτυα τὰμφίβληστρα ταῦτα,
δαίμον, εἴσατο, τοῖς ἔθαλπε γήρας.

194. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Σῶζε, θεὰ Τριτοῖ, τὰ θεθέντα [τε] τόν τ' ἀναθέντα.

195. ΑΡΧΙΟΥ.

Τρωάδι Παλλαναῖος ἀνηέρτησεν Ἀθάνῃ
αἰλὸν ἐριθρεμέταν Μίκκος Ἐνυαλίου,
ὃς ποτε καὶ θυμέλησι καὶ ἐν πολέμοισιν ἐμελεψεν
πρόσθε, τὸ μὲν στοναχῆς σήμα, τὸ δ' εὐνομίας.

196. ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Ῥαιβοσκελεῆ, δίγαλον, * ἀμμοδουτάν,
ὀπισθοδάμον, ἀτράχληλον, ὀκτάπουν,
νήκταν, τερεμνόνωτον, ὀστρακόχρα,

etiam pauperiem, dabo tibi pinguem caprum.

191. CORNELII LONGI.

Ex paupertate, ut scis, vera, sed justa,
Cypria, hæc accipe dona Leonidæ :
purpureum hunc racemum-ex-reliquis, et sale-conspersam
druppam, et placentarum legitimum sacrificium,
et libamen, quod quietum de-fæce-defudi, et melleas
ficos. Tu vero, ut morbo, eripe me etiam paupertati ;
et tunc boves-immolantem me conspicias. At tu, dea,
festines accipere gratum, ut a me, donum.

192. ARCHLÆ.

Has sagenarum filii vetustas Priapo
reliquias et nassas Pbinstylus suspendit,
et uncum crinibus in-equinis ligatum
hamum, occultam marinis-piscibus pedicam,
et arundinem longissimam, nec mergendum in unda
suberem, semper sortitum abditorum indicium retium :
non enim jam calcat pedibus scopulos, nec indormit
littoribus, ærumnosa senectute attritus.

193. FLACCI.

Priape littoralis, algarum-vicine,
Damocetas piscator, profundimensor,
rupis mari-pulsatæ tersorium,
hirudo scopulorum, marinus-venator,
tibi retia prædæ-circumplectendæ-apta hæcce,
numen, posuit, quibus fovebat senectam.

194. ANONYMI.

Serva, dea Tritonia, quæque sunt posita quique posuit.

195. ARCHLÆ.

Troadi Pallanæus suspendit Minervæ
tibiham gravisonam Martis Miccus,
qua aliquando et in-theatris et in bellis cecinit [nis.
olim, gemitus nunc signum, nunc bene-constituti-ordi-

196. STATYLLII FLACCI.

Varum, duobus brachiis, arenas-subentem,
retrogradum, sine-collo, octipedem,
natastorem, firmo-dorso, testaceo-corpore,

Pauperiem, dabitur pinguis ad ista caper.

191. CORNELII LONGINI.

Some Venus, quæ vera quidem, sed conscia recti,
Dat tibi paupertas dona Leonidæe :
Uviseras frondes, et quam sal condit olivam,
Libaque majorum religione data,
Et ficus teneras et vinum fæce solutum :

ΑΝΤΙΒΟΛΟΓΙΑ. I.

Sed Dea tu, cujus morbus abivit ope,
Fac mihi paupertas abeat quoque : bos tibi fiet
Victima, tu propera munus habere meum.

196. STATILII FLACCI.

Arenimergum, flexicirurem, forcipem,
Collo carentem, pedibus octo, retrogradum,
Fluctivaga tectum terga, testicorporem,

τῷ Πανί τὸν πάγουρον δρυιτβόλος,
5 ἄγρας ἀπαρχάν, ἀντίθησι Κώπασος.

197. ΣΙΜΟΝΙΔΟΥ.

Ἑλλάνων ἀρχαγὸς ἐπεὶ στρατὸν ὤλεσα Μήδων
Παυσανίας Φοίβῳ μῆμα' ἀνέθηκα τόδε.

198. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ῥιον ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
χειράμενος, γενύων ἄρσενας ἀγλαίας,
Φοίβῳ θῆκε Λύκων, πρῶτον γέρας· εὖξάτο δ' οὕτως
καὶ πολίην λευκῶν χειραὶ ἀπὸ κροτάφων.
Τοίην ἀλλ' ἐπίνευε, τίθει δέ μιν, ὡς πρό γε τοῖον,
ὡς αὖτις πολὺ γήραι νιφόμενον.

199. ΑΝΤΙΦΙΛΙΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Εἰδοδίη, σοὶ τόνδε φίλης ἀνεθήκατο κόρησ
πίλον, δδοιπαρῆς σύμβολον, Ἀντιφίλος·
ἦσθα γὰρ εὐχολῆσι κατήκοος, ἦσθα κελεύθους
Ἰλαος· οὐ πολλή δ' ἡ χάρις, ἀλλ' ὅστι.
Μὴ δέ τις ἡμετέρου μάρψῃ χειρὶ μάργος ὀδίτης
ἀνθέματος· συλῆν ἀσφαλές οὐδ' ὀλίγα.

200. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἐκ τόκου, Εἰλείθια, πικρὰν ὠδίνα φυγοῦσα,
Ἄμβροσίη κλεινῶν θήκατό σοι πρὸ ποδῶν
δέσμα κόμας καὶ πέπλον, ἐφ' ᾧ δεκάτῳ ἐνὶ μηνί
δισσὸν ἀπὸ ζώνης κύμ' ἐλόχευσε τέκνων.

201. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Σάνδαλα καὶ μίτρην περικαλλέα, τόν τε μυρόπνου
βόστρυχον ὠραίων οἶλον ἀπὸ πλοκάμων,
καὶ ζώνην, καὶ λεπτὸν ὑπένδυμα τοῦτο χιτῶνος,
καὶ τὰ περι στέρνοισι ἀγλαὰ μαστόδετα,
ἐμβρυον εὐώδινος ἐπεὶ φύγε νηδύος ὄγκον,
Εὐφράντη νηῷ θῆκεν ὑπ' Ἀρτέμιδος.

202. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Εὐθύσανον ζώνην τοι ἑμοῦ καὶ τόνδε κύπασσιν
Ἄθις παρθενίων θῆκεν ὑπερθε θυρῶν,
ἐκ τόκου, ᾧ Λητωῖ, βαρυνομένης ὅτι νηδὺν
ζῶν ὑπ' ὠδίνων λύσασσ' ἑπὶ βρέφος.

203. ΛΑΚΩΝΟΣ, οἱ δὲ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛ.

Ἡ γρῆς ἢ χερνήτις, ἡ γυιὴ πόδας,

Istum pagurum Pani de præda sua
Partem dat hamo Copasus captum suo.

198. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Hunc modo detonsum subter sua tempora florem,
Quo nosci sexus teste virilis amat,
Primum, Phæbe, Lycon munus tibi sacrat; et optat

pagurum Pani piscator-hamarius,
venationis primitias, dedicat Copasus.

197. SIMONIDIS.

Græcorum dux, postquam exercitum delevi Medorum,
Pausanias Phæbo monumentum dicavi hocce

198. ANTIPATRI THESSALONIC.

Rite florentem sub temporibus lanuginem
tonsam, genarum masculum decus,
Phæbo posuit Lycon, primum donum; optavitque ut sic
etiam canos ab albis tonderet temporibus.
Itaque tales canos annue, et fac eum, ut ante talem,
sic rursus talem, quando cana senectute nivescet.

199. ANTIPHILI BYZANTII.

Vialis-dea, tibi hunc de-suo dedicavit capite demptum
pileum, itineris symbolum, Antiphilus:
eras enim votis ejus favens, eras in viis
propitia. Non magnum autem donum, sed pium.
Ne vero aliquis nostrum attrahat manu avidus viator
donarium: rapere tutum est ne tenuia quidem.

200. LEONIDÆ.

Ex partu, Ilithyia, acerbum laborem effugiens
Ambrosia præclaros posuit tibi ante pedes
vincula comæ et peplum, eo-quod decimo in mense
duplicem de zona sætum enixa-est liberorum.

201. MARCI ARGENTARII.

Sandala et mitram perpulchram odoratumque
cinnamon pulchris crispulum ab cirris,
et zonam, et tenuem subuculam hanc tunicae,
et circum pectus splendida mammarum ligamina,
sæcundum facili-partu postquam effugit uteri pondus,
Euphrante fano posuit in Dianæ.

202. LEONIDÆ TARENTINI.

Bene-simbriatam zonam tibi simul et hunc cypassim
Athis virginales (Dianæ) posuit super fores, [uterum
post puerperium, o Latonia, ferente-gravem quoniam ipsa
tu vivam sub partus doloribus exsolvisisti prolem.

203. LACONIS, aliis PHILIPPI THESSALON.

Anus mercenaria, invalida pedes,

Sic etiam canos ponere posse suos.
Tu melius tales da tunc quoque consecret: et nunc
Da sapiat, quantum cana solent capita.

203. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Nendi labore loripes vivens anus

πίστιν κατ' ἐσθλήν ὕδατος παιωνίου
 ἤλθεν ποθερπύζουσα σὺν δρυὸς ἔξω,
 τό μιν διεσκήριπτε τὴν τετριωμένην·
 5 οἴκτος δὲ Νύμφας εἶλεν, αἷτ' ἐριθρόμου
 Αἰτνης παρωρεῖησι Συμαίου πατρὸς
 ἔχουσι διηέντος ὕγρον οἰκίον.
 Καὶ τῆς μὲν ἀμφίχλων ἀρτεμῆς σκέλος
 θερμῇ διεσθήριξεν Αἰτναίῃ λιθάς·
 10 Νύμφαις δ' ἔλειπε βάκτρον, αἷτ' ἐπήνεσαν
 πέμπειν μιν ἀσθήρικτον, ἡσθέσαις δόσει.

204. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Θῆρις ὁ δαιδαλόχειρ τῆ Παλλάδι πῆχυν ἀκαμπῆ,
 καὶ τετανὸν νώτω καμπτόμενον πρόνα,
 καὶ πέλεκυν βρυκάναν τ' εὐαυγέα, καὶ περιαιγὲς
 τρύπανον, ἐκ τέχνας ἀνθετο παυσάμενος.

205. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τέκτονος ἄρμενα ταῦτα Λεοντίχου, αἷ τε χαρακται
 ῥίνοι, καὶ κάλων οἱ ταχινοὶ βορέες,
 σταθμαὶ καὶ μιλιταῖα, καὶ αἱ σχεδὸν ἀμφιπλήγεις
 σφῦραι, καὶ μίλιτω φυρόμενοι κανόνες,
 5 αἷ τ' ἀρίδες, ξυστήρ τε, καὶ ἐστελεωμένος οὗτος
 ἐμβριθῆς, τέχνας δὲ πρύτανις, πέλεκυς,
 τρύπανά τ' εὐδίνητα, καὶ ὀκνήτα τέρετρα,
 καὶ γόμφων οὗτοι τοὶ πίσυρες τορέες,
 ἀμφίζου τε σκέπαρνον ἃ δὴ χαριερῶν Ἀθάνα
 10 ὤνηρ ἐκ τέχνας θήκατο καυόμενος.

206. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Σάνδαλα μὲν τὰ ποδῶν θαλπτήρια ταῦτα Βίτιννα,
 εὐτέγων ἐρατὸν σκυτοτόμων κάματον·
 τὸν δὲ φιλοπλάγκτοιο κόμας σφιγκτήρα Φιλαινίς,
 βαπτὸν ἄλως πολιτῆς ἀνθεσι κεκρύφαλον·
 5 ῥιπίδω δ' Ἀντίκλεια· καλύπτειραν δὲ προσώπου,
 ἔργον ἀραχναίοις νήμασιν ἰσόμορον,
 ἃ καλὰ Ἡράκλεια· τὸν εὐσπειρῆ δὲ δράκοντα,
 χρύσειον ραδιῶν κόσμον ἐπισφυρίων,
 πατρὸς Ἀριστοτέλους συνομώνυμος· αἷ συνομήθει
 10 ἄλικας Οὐρανῆ δῶρα Κυθηριάδι.

207. ΑΡΧΙΟΥ.

Σάνδαλα ταῦτα Βίτιννα· πολυπλάγκτου δὲ Φιλαινίς
 πορφύρεον γαίτας βύτορα κεκρύφαλον·
 ῥιπίδω δ' Ἀντίκλεια νόθον κεύθουσαν ἄγμα

Famam liquoris audiens Pæonii,
 Cum scipione quæreo carpsit viam,
 Qui sustinebat pravitatem corporis :
 Nymphas misertum est ejus, infernis locis
 Quæ montis Ætnæ verticosas incolunt
 Domos, fluenta rapida Symæthi patris.
 Sic læsa crura sanitati pristinae
 Reddit benignus laticis Ætnæ calor.

famam ob bonam aquæ salutaris
 venit adreptans cum querno baculo,
 qui ipsam suffulciebat debilitatam.
 Miseratio autem Nymphas cepit, quæ late-frenentis
 Ætnæ montis-in-lateribus Symæthi patris
 tenent vorticosi humidam domum.
 Et illius quidem utrimque-claudum femur incolume
 fervidus sustinebat Ætnæus liquor.
 Nymphis autem reliquit baculum, quæ promiserant
 dimissuras eam non-fultam. gavisis dono.

204. LEONIDÆ TARENTINI.

Theris artificiosa-manu Palladi ulnam non-flexam,
 et longam, tergo curvatam serram,
 et asciam runcinamque splendentes, et circumactam
 terebram, dicavit artem suam desinens.

205. EJUSDEM.

Fabri instrumenta nœcæ sunt Leontichi : et sulcata
 limæ, et lignorum celeres voratrices (runcinæ),
 amusses, et capæ-rubricæ, et prope utrimque-ferientes
 mallei, et rubrica inquinatæ regulæ,
 et arides, scalptrumque, et manubrio-instructa-suo hæc
 ponderosa, artis præses, securis,
 terebræque facile-rotatiles, et celeria terebra,
 et clavorum hi quatuor torni, [Minervæ
 et utrimque-radens ascia : quæ igitur pulchra-facienti
 ille vir posuit, artem-que desineret.

206. ANTIPATRI SIDONII.

Sandala quidem pedum fomenta hæcæ Bitinna,
 artis-peritorum amabile sutorum opus ;
 at evagari-amantis comæ constrictorem Philænis,
 tinctum maris cani coloribus-vividis reticulum ;
 flabellum vero Anticlea ; velamenque vultus,
 opus araneosis telis par,
 pulchra Heraclæa, et bene-tortilem serpentem,
 aureum teretum ornatum malleorum,
 patris Aristotelis cognominis-mulier : concordēs-sociis
 æquales-ævi Cœlesti dona ferunt Cytheriadi.

207. ARCHIÆ.

Sandala hæc Bitinna ; lateque-vagantis Philænis
 purpureum comæ custodem reticulum ;
 flava vero Anticlea nothum celans ventum

At illa baculum dedicat ; Nymphis placet
 Munus remissæ gressibus propriis domum.

204. LEONIDÆ TARENTINI.

Theris in arte bonus constantem Palladi normam
 Cum serra, dorso quæ secat acta trabes,
 Cumque secure simul terebraque rotante dolabram,
 Dedicat, ut longæ desiit artis opus.

ῥιπίδα, τὰν μαλερὸν θάλλος ἀμυνομένην·
 5 λεπτόν δ' Ἡράκλεια τόδε προκάλυμμα προσώπου,
 τευχθὲν ἀραχναίης εἰκλον ἀρπεδοσίην·
 ἃ δὲ καλὸν σπεῖραμα περισφουρίο δράκοντος
 οὐνομ' Ἀριστοτέλεω πατρὸς ἐνεργαμένα·
 10 ἄλικες ἀγλαὰ δῶρα, γαμοστόλε, σοὶ τάδε, Κύπρι,
 ὠπασαν, αἱ γυάλων Ναυκρατίδος ναίεται.

208. ANTIΠΑΤΡΟΥ.

Ἡ τὰ πέδιλα φέρουσα, Μενεκράτις· ἡ δὲ τὸ φᾶρος,
 Φημονόη· Πρηξὼ δ', ἡ τὸ κύπελλον ἔχει.
 Τῆς Παφίης δ' ὁ νεὸς καὶ τὸ βρέτας· ἀνθεμα δ' αὐτῶν
 ξυγόν· Στρυμονίου δ' ἔργον Ἀριστομάχου.
 Πᾶσαι δ' ἄσται ἔσαν καὶ ἑταιρίδες· ἀλλὰ τυχοῦσαι
 κύπριδος εὐκρήτου, νῦν ἑνὸς εἰσι μία.

209. ΤΟΥ ΑἴΤΟΥ.

Βιθύνις Κυθήρη με τεῆς ἀνεθήκατο, Κύπρι,
 μορφῆς εἰδῶλον λύγδιον, εὐξαμένην.
 Ἄλλὰ σὺ τῇ μικρῇ μεγάλῃ χάριν ἀντιμερίζου,
 ὡς ἔθος· ἀρκεῖται δ' ἀνδρὸς ὁμοφροσύνη.

210. ΦΙΛΗΤΑ ΣΑΜΙΟΥ.

Πεντηκονταετής καὶ ἐπὶ πλέον ἡ φιλέραστος
 Νικίας εἰς νηὸν Κύπριδος ἐκρέμασεν
 σάνδαλα καὶ χαίτης ἀνελέγματα, τὸν δὲ διαυγῆ
 χαλκόν, ἀκριθείης οὐκ ἀπολειπόμενον,
 καὶ ζώνην πολύτιμον, ἃ τ' οὐ φωνητὰ πρὸς ἀνδρός·
 ἀλλ' ἔσορῆς πάσης Κύπριδος ὄπτασίην.

211. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Τὸν ἀργυροῦν Ἔρωτα, καὶ περίσφυρον
 πέζαν, τὸ πορφυρεῦν τε Λεσβίδος κόμης
 ἔλιγμα, καὶ μηλοῦχον διάλοχρα,
 τὸ χάλκεόν τ' ἔσοπτρον, ἧδὲ τὸν πλατύν
 τριχῶν σαγηνευτήρα, πύξινον κτένα,
 ὧν ἤθελεν τυχοῦσα, Κρησία Κύπρι,
 ἐν σαῖς τίθησι Καλλιχλεία παστάειν.

212. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Εὐχεο τοῖς δώροισι, Κύτων, θεὸν ἴδε χαρῆναι
 Λητοῖδην ἀγορῆς καλλιχόρου πρύτανιν,
 ὥσπερ ὑπὸ ξείνων τε, καὶ οἱ ναίουσι Κόρινθον,
 αἶνον ἔχεις χαρίτων μεστοτάτοις στεφάνοις.

213. ΤΟΥ ΑἴΤΟΥ.

Ἐξ ἐπὶ πεντήκοντα, Σιμωνίδη, ἦραο ταύρους
 καὶ τρίποδας, πρὶν τόνδ' ἀνθέμεναι πίνακα·

flabellum, vehementem æstum depulsans ;
 tenue autem Heraclea hocce velamen vultus,
 factum araneosis simile laqueis ;
 pulchrum vero volumen talos-cingentis serpentis
 nomen Aristotelis patris quæ-tulit :
 æquales splendida dona, pronuba, tibi hæc, Cypri,
 dederunt, vallium Naucratis incolæ.

208. ANTI-PATRI THESSALONICENSIS.

Quæ sandalia fert, est Menecratis ; quæ vestem,
 Phe-monoe, et Prexo, quæ poculum habet.
 Paphiæ hoc templum et statua, donum autem illarum
 commune ; Strymonii vero opus Aristomachi.
 Omnes autem erant cives et meretrices ; verum nactæ
 venerem bene-mixtam, nunc sunt unius una earum.

209. EJUSDEM.

Bithynis mulier Cythere me tuæ dedicavit, Cypri,
 formæ imaginem Pario-de-marmore, ex voto.
 At tu parvæ gratiæ magnam gratiam vicissim repende,
 ut solitum : contenta est concordia-cum viro.

210. PHILETÆ SAMII.

Quinquaginta-nata-annos et amplius amoris-amans
 Nicias in fano Cypridis suspendit
 sandala et comæ cirros, et pellucidum
 æs, exacta-repercussione non destitutum, [viro :
 ac zonam pretiosissimam, quæque non sunt dicenda a
 sed oculis-vides omnigenæ Veneris spectaculum.

211. LEONIDÆ TARENTINI.

Argenteum Amorem et circumtalarem
 fasciam, purpureumque Lesbicæ comæ (galeri)
 cirrum, et mammarum-zonam vitri-colore,
 æneumque speculum, ac latum
 capillorum sagenatorem, buxum pectinem,
 quæ cupiebat sortita, o Cretica Cypri,
 in tuis ponit Calliclea ædibus.

212. SIMONIDIS.

Precare his donis, Cyton, deum ita gaudere
 Latonium, fori pulchris-apti-choreis præsidem,
 ut ab hospitibusque et iis-qui habitant Corinthum
 laudem obtines gratiarum plenissimis coronis.

213. EJUSDEM.

Sex super quinquaginta, Simonides, tulisti tauros
 et tripodas antequam hanc appenderes tabulam :

208. [PHILODEMI, ut aliis placet, ARGENTARIJ.]

Hæc est Phe-monoe, quæ vela, Menecratis est, quæ
 Vincla pedum, Prexo, quæ cava pocla tenet.

Hæc Veneri templum simul effigiemque dederunt,
 Strymonii quod opus cernis Aristomachi.

Hæc cives fuerant, sed publica corpora : Cypri
 Rem dedit, atque uni nubere quamque viro.

τοσάκι δ' ἡμερόεντα διδασκόμενος χορὸν ἀνδρῶν,
εὐδοξοῦ Νίκας ἀγλαὸν ἄρμ' ἐπέβης.

214. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φημί Γέλων', Ἰέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύβουλον,
παῖδας Δεινομένους, τὸν τρίποδ' ἀνόμεναι,
ἕξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων
Δαμαρετίου χρυσοῦ, τᾶς δεκάτας δεκάταν,
[βάρβαρα νικῆσαντας ἔθνη· πολλὴν δὲ παρασχέιν
σύμμαχον Ἑλλησιν χεῖρ' ἐς ἐλευθερίην].

215. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ταῦτ' ἀπὸ δυσμενέων Μήδων ναῦται Διοδώρου
ἔκλ' ἀνέθεν Λατοῖ μνάματα ναυμαχίας.

216. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σῶσος καὶ Σωσῶ σωτήρια τόνδ' ἀνέθηκαν·
Σῶσος μὲν σωθεὶς, Σωσῶ δ' ὅτι Σῶσος ἐσώθη.

217. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χειμερὴν νιφετοῖο κατήλυσιν ἠνία' ἀλύξας
Γάλλος ἐρημαίην ἤλυθ' ὑπὸ σπιλάδα,
ἰετὸν ἄρι κόμης ἀπομόρξατο τοῦ δὲ κατ' ἴχνος
βουφάγος εἰς κοιλίην ἀτραπὸν ἵκτο λέων.
5 Αὐτὰρ ὁ πεπταμένη μέγα τύμπανον ὁ σέθεε χεῖρι
ἤραξεν, καναχῇ δ' ἴαχεν ἀντρον ἅπαν.
Οὐδ' ἔτλη Κυβέλης ἱερὸν βρόμον ὀλονόμος θῆρ
μειναι, ἀν' ὤληεν δ' ὠκυς ἔθυεν ὄρος,
ἀείσας ἡμιγύναικα θεῆς λάτρην, ὅς τάδε Ῥεῖα
10 ἐνδοτὰ καὶ ξανθοὺς ἐκρέμασε πλοκάμους.

218. ΑΑΚΑΙΟΥ.

Κεράμενος γονίμην τις ἀπο φλίβα Μητρὸς ἀγύρτης
Ἴδης εὐδένδρου πρῶνας ἐβουνοδάσει
τῷ δὲ λέων ἤνησε πελώριος, ὡς ἐπὶ θοίνην
χάσμα φέρων χαλεπὸν πειναλέου φάρυγος.
6 Δείσας δ' ὠμηστέω θηρὸς μόρον ὡς αὐγάε,·
τύμπανον ἕξ ἱερᾶς ἐπλατάγησεν ἀλης.
Χῶ μὲν ἐνέκλεισεν φονίαν γένυν, ἐκ δὲ τενόντων
ἐνόους βρομβητὴν ἐστροφάλιξε φόβην·
καίτοις δ' ἐκπροφυγῶν ὀλοὸν μόρον, εἴσατο Ῥεῖη
10 ἦρα, τὸν ὄρησιμῶν αὐτομαθῇ Κυβέλης.

219. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἐκ ποτὲ τις φρικτοῖο θεᾶς σεσοδημένος οἴστρω

totiesque amabilem quum-docuisses chorum virorum,
gloriosæ Victoriæ splendidum currum inscendisti.

214. EJUSDEM.

Aio Gelonem, Hieronem, Polyzelum, Thrasybulum,
filios Dinomenis, tripodem consecraste,
sex centum libris et quinquaginta talentis
Damaretei auri, decimas deciman,
barbaras quum-vicissent gentes; plurimamque præbuisse
sociam Græcis manum ad libertatem.

215. EJUSDEM.

Hæc ex hostibus Medis nautæ Diodori
arma dicarunt Latonæ monumenta navalis-pugnæ.

216. EJUSDEM.

Sosus et Soso salutis ergo huncce (*tripodem*) dedicarunt,
Sosus servatus, Soso vero quod Sosus est servatus.

217. EJUSDEM.

Hiemalem nivis lapsum quando vitans
Gallus desertam venit sub speluncam, [secutus
imbrem modo a-crinibus absterserat; atque ejus vestigia
taurivorus in cavam semitam ingressus-est leo.
Verum ille passâ magnum tympanum, quod tenebat, manu
percussit, et murmure ingemuit antrum totum.
Neque valuit Cybeles sacrum strepitum silvicola bellua
sustinere, per nemorosum vero citus ruebat montem,
metuens semimulierem deæ famulum, qui hæcco Rheæ
vestimenta et flavos suspendit crines.

218. ALCÆI.

Desecta genitali vena quidam Matris (*Cybeles*) circulator
Idæ arboribus-abundantis colles calcabat;
atque huic leo occurrit immanis ut ad cœnam *faciendam*
hiatum ferens gravem famelicæ gulæ. [tem vidit,
Metuens autem ille a-crudeli fera mortem ut *imminen-*
tympanum ex sacra pulsavit amantia.
Et leo clausit quidem sanguinariam maxillam, sed ex collo
ut-deo-plenus in-gyrum rotavit jubam;
ille vero pernicioso fato elapsus Rheæ dedicavit
belluam, saltationes Cybelæ quæ-per-se-didicerat.

219. ANTIPATRI.

Quidam aliquando a terribili deæ excitatus cœstro,

218. ALCÆI.

Semivir Idææ matris de gente sacerdos
Ibat oberranti per juga curva pede;
Cum subito vastos fulvus leo pandit hiatus,
Rugit rabidam testificantem famem.
Vidit ut exitium Gallus prope, tympana quassat:
Incepit raucis pulsibus omne nemus.

Terribilem rictum clausit fera, plenaque cepit
Numine velantem colla rotare jubam.
Ille reus voti fictam sacrat, absque magistro
Quæ didicit Cybeles orgia sacra, feram.

219. ANTIPATRI.

Turrigeræ quidam Dominiæ correptus ab cœstro

ῥομβητοῦς δονέων λυσομανεῖς πλοκάμους,
 θηλυγίτων, ἀσκητῶς εὐσπεῖροιαι κορούμοις,
 ἄβρωῶ τε στρεπτῶν ἄμματι κεκρυφάλων,
 5 ἴθρις ἀνήρ, κοιλῶπιν ὄρειάδα δύσατο πέτραν,
 Ζηνὸς ἔλαστρησθεῖς γυιοπαγεῖ νιφάδι.
 Τὸν δὲ μέτ' ἀβρίγητος ἐπίεσθορε ταυροφόνος θήρ,
 εἰς τὸν ἐὸν προμολῶν φωλεὸν ἐσπέριος·
 ἀθρήσας δ' εἰς φῶτα, καὶ εὐτήρτοισιν αὐτμὰν
 10 μυκτῆρσιν βροτέας σαρκὸς ἐρυσσάμενος,
 ἔστα μὲν βριαροῖσιν ἐπ' ἔχνεσιν· ὄμμα δ' ἔλιξας
 βρυγᾶτο σφεδανῶν ὄβριμον ἐκ γενύων.
 Ἄμφι δὲ οἱ σμαράγει μὲν ἐναυλιστήριον ἀντρον,
 ἄχει δ' ὑλάει ἀγχινηφῆς σκόπελος.
 15 Αὐτὰρ δὲ θαμῆσας φθόγγον βαρύν, ἐκ μὲν ἅπαντα
 ἐν στέβνοις ἐάγη θυμὸν ὀνιόμενον·
 ἀλλ' ἐμπας ἐρίμυκον ἀπὸ στομάτων ὀλολυγὰν
 ἤκεν, ἐδίνθησεν δ' εὐστροφάλιγγα κόμαν·
 χεῖρι δ' ἀνασχόμενος μέγα τύμπανον, ἐπλατάγησεν,
 20 δεινωτὸν Ῥεῖας ὄπλον Ὀλυμπιάδος
 τὸ ζωᾶς ἐπαρωγόν· ἀθήεα γὰρ τότε βύρσης
 ταυρείου κενεὸν δοῦπον ἔδεισε λέων,
 ἐκ δὲ φυγῶν ὤρυσεν. Ἴδ' ὡς εἰδίδασεν ἀνάγκη
 πάνσσορος ἔξευρεῖν ἐκλυσιν Ἀΐδεω.

220. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Σάρδις Πεσσινόεντος ἀπὸ Φρυγῆς ἦθει' ἰκέσθαι
 ἔκφρων, μαινομένην δοῦς ἀνέμοισι τρίγᾳ,
 ἄγνος Ἄτυς, Κυβέλης θαλαμηπόλος· ἄγρια δ' αὐτοῦ
 ἐψύχθη χαλεπῆς πνεύματα θευφορίης,
 5 ἐσπέριον στείχοντος ἀνὰ κνέφας· εἰς δὲ κάταντες
 ἀντρον ἔδω, νεύσας βαιὸν ἄπωθεν ὁδοῦ.
 Τοῦ δὲ λέων ὤρυσσε κατὰ στίβον, ἀνδράσι δαῖμα
 θαρσαλέοις, Γάλλω δ' οὐδ' ὀνομαστὸν ἄχος,
 ὅς τὸτ' ἀνυδοῦς ἔμεινε δέους ὕπο, καὶ τινοσ ἀῦρη
 10 δαίμονος ἐς τὸ ἐὸν τύμπανον ἤχε γέρας·
 οὔ βαρὺ μυχῆσαντος, ὃ θαρσαλεώτερος ἄλλων
 τετραπόδων, ἐλάφων ἔδραμεν ὀζύτερον,
 τὸν βαρὺν αὐ μείνας ἀκοῆς ψόφον· ἐκ δὲ βόησεν·
 « Μῆτερ, Σαγγαρίου χεῖλεσι πὰρ ποταμοῦ
 15 « ἴρην σοὶ θαλάμην, ζωάγρια, καὶ λαλάγημα
 « τοῦτο, τὸ θηρὶ φυγῆς αἴτιον, ἀντίθεμα. »

Colla rotans fusas per furiata comas,
 Femineo cultu, cujus velamina circum
 Serpentes hederæ, vittaque mollis erat.
 Forte cavo duri montis successerat antro,
 Infestum niveo dum fugit imbre Jovem.
 Protinus assultat, notas fera sæva latebras
 A multa repetens vespere cæde boum.
 Vidit ut illa viri vultum, naresque patentes
 Humanæ cæpit tangere carnis odor;
 Firma solo figens vestigia, lumina torsit,
 Horribilemque dedit fauce tremente sonum.
 Ipsa simul vastum spelunca remugit, et ipse

circumactos quatiens furore-vesano capillos,
 muliebri-vestitu, exornatus bene-plexis cincinnis,
 teneroque tortilium vinculo reticulorum,
 eunuchus vir, cavam subiit petram montanam,
 Jovis compulsus membra-stringente nive.
 Post hunc intrepida eodem insiluit tauros-perimens fera.
 ad suum profectus cubile leo vespertinus,
 viroque adspecto, et bene-perforatis naribus
 odore humanæ carnis hausto,
 stabat quidem validis in vestigiis, sed oculum volvens
 rugebat vehementer horribilibus ex maxillis.
 Ac circa eum resonabat antrum ejus-cubile,
 strepebatque silvester nubibus-vicinus scopulus.
 Itaque vir, attonitus gravi sono, omnem quidem
 in pectore fractus-demisit animum commotum;
 sed tamen-valde-mugientem ab ore ejulatum
 misit, et jactabat multum-rotatam comam;
 manu autem attollens magnum tympanum, strepuit,
 rotunda Rheæ arma Olympiadis
 vitam illa servantia : insolentem enim tunc cori
 taurini inanem strepitum extimuit leo,
 et profugus absiluit. Ecce quomodo docuerit necessitas
 omnium-gnara invenire liberationem ab Orco.

220. DIOSCORIDIS.

Sardes Pessinunte ex Phrygia volebat ire
 animi-egens, furibundum tradens ventis crinem,
 castus Atys, Cybeles famulus. Feræ vero ejus
 refrixerunt sævi auræ divinique-afflaminis,
 vespertinam incedentis per caliginem; et in devexum
 antrum subiit, deflectens paulum ab via.
 Ejus vero leo irruiet per tramitem, viris terror
 audacibus, Gallo sed ineffabile malum; [flatu]
 qui tunc mutus mansit præ metu, et alicujus aura (af-
 numinis in suum tympanum misit manus;
 quo graviter mugiente, ille animosior aliis
 quadrupedibus, cervis cucurrit ocyus,
 gravem non ferens aurium sonorem. Exclamavitque Atys
 « Mater, Sangarii labra prope fluvii
 « sacram tibi ædem, servat vitæ-præmium, et sonorum
 « hoc, leoni fugæ causam, dedico. »

Arboribus tangens nubila montis apex.
 Ille, simul tantus sonuit fragor, horruit omni
 Corpore, vix ullus corpore sensus erat.
 Attamen ipse etiam duris ululatus auras
 Concutit, et crinis torta flagella movet :
 Et rapiens subito grave tympanon, arma Cybelles,
 Vi potuit quanta, pulsat utraque manu;
 Auxilium vitæ : nam rauco concita pulsu
 Extimuit tauri tergora tensa leo,
 Corripuitque fugam. Sic ille a morte redemptus :
 Tantum est extremis casibus ingenium.

221. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Χειμερίην διὰ νύκτα, χαλαζήεντά τε συρμὸν
καὶ νιφετὸν φεύγων καὶ κρυόντα πάγον,
μουνολέων, καὶ δὴ κεκακωμένους ἄθροα γυῖα,
ἦλθε φιλοκρήμων αὐλὴν ἐς αἰγινόμων.

5 Οἱ δ' οὐκ ἄμφ' αἰγῶν μεμελημένοι, ἀλλὰ περὶ σφένων,
εἶατο σωτήρα Ζῆν' ἐπιτεκλόμενοι.

Χεῖμα δὲ θῆρ μείνας, θῆρ νύκτιος, οὔτε τιν' ἀνδρῶν
οὔτε βοτῶν βλάβας, φῆγετ' ἀπαυλόσυνος.

Οἱ δὲ πάθης ἔργον τόδ' εὐγραφῆς ἀκρολοφίτα

10 Πανὶ καρ' εὐπρέμην τῆδ' ἀνέθεντο δρυτ'.

222. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Μυριάπουν σκολόπενδραν ὑπ' Ὀρίωνι κυκηθεὶς
πόντος Ἰαπύγων ἔβρασ' ἐπὶ σκοπέλους·
καὶ τόδ' ἀπὸ βλοσυροῦ σελάχευς μέγα πλευρὸν ἀνῆψαν
δαίμοσι βουφόρων κοίρανοι εἰκοσόρων.

223. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Λεῖψαν ἀμφίπλαστον δλιπλανέος σκολοπένδρης
τοῦτο κατ' εὐψαμάθου κείμενον ἡτόνος,
δισσάκι τετρούργιον, ἅπαν περορουγμένον ἀφρῶ,
πολλὰ θαλασσασιγῆ ξανθὸν ὑπὸ σπιλάδι,
Ἐρωῶναξ ἐκίχανεν, ὅτε γριπητὶ δὲ τέγγη
εἶλε τὸν ἐκ παλάγους ἰχθυόντα βόλον·
εὐρὸν δ' ἠέρτησε Παλαίμονι παιδὶ καὶ Ἴνοϊ,
δαίμοσιν εἰναλλοῖς δοῦς τέρας εἰνάλιον.

224. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Εἰνάλιε λαβύρινθε, τί μοι λέγε τίς σ' ἀνέθηκεν
ἀγρέμιον πολιᾶς ἐξ ἄλλος εὐρόμενος; —
Παίγνιον ἀντριάσιον Διονύσιος ἀνθετο Νύμφαις
(δοῦρον δ' ἐξ ἱερᾶς εἰμὶ Πελωριάδος,)
υἱὸς Πρωτάργου· σκολοῖς δ' ἐξέπτυσσε πορθμῶς,
ὄφρ' εἶην λιπαρῶν παίγνιον Ἀντριάδων.

225. ΝΙΚΑΙΝΕΤΟΥ.

Ἠρῶσσαι Λιβύων, ὄρος * ἀκρίτων αἵτε νέμεσθε,
αἰγίδι καὶ στρεπτοῖς ζωσάμενοι θυσάνοις,
τέκνα θεῶν, δέξασθε Φιλήτιδος ἱερὰ ταῦτα
δράγματα καὶ χλωρούς ἐκ καλάμης στεφάνους,
ἄσπ' ἀπὸ λικμητοῦ δεκατεύεται· ἀλλὰ καὶ οὕτως
ἡρῶσσαι Λιβύων χαίρετε δεσπότιδες.

226. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ταῦτ' [ὀλίγον] Κλαίτωνος ἐπαύλιον, ἥ τ' ὀλιγῶλαξ

221. LEONIDÆ.

Hibernam per noctem, grandineumque tractum
et nives fugiens striamque glaciale,
leo-solitarium, jam jam afflicto validis membris,
intravit alta-cacumina-amantium stabula caprariorum.
Illi autem, non circa capras solliciti, sed de se-ipsis,
sedebant servatorem Jovem invocantes.

At fera, tempestatem dum abeat expectans, fera nocturna,
nec pecorum ullo læso, abiit a stabulo. [nec virorum

illi ejus-quod-passi-sunt picturam hanc bonam cacumina-
Pani apud validam hanc quercum dedicarunt. [tenenti

222. THEODORIDÆ.

Millipedam scolopendram sub Orione conturbatus
pontus Iapygum ejecit in scopulos;
et hoc de terribili bellua magnum latus affixerunt
diis onerariarum domini vigintiremum.

223. ANTIPATRI.

Reliquias circumlacers marivagæ scolopendræ
hasce in arenoso jacentes littore,
bis quatuor-orgyiarum, totas fœdatas spuma,
plurimum marino discerptas sub scopulo,
Hermonax invenit, quum piscatoria arte
traheret ex pelago piscosum rete;
ac repertas suspendit Palæmoni puero et Inoni,
diis marinis dans monstrum marinum.

224. THEODORIDÆ.

Marine labyrinthe, tu mihi dicito quis te dedicavit,
capturam cano ex mari postquam-reperit? —
Ludicrum Antriadibus Dionysius Delicavit Nymphis
(donum autem de sacra sum Peloride,)
filius Protarchi : curvum vero me exspuit fretum,
ut forem nitentium ludicrum Antriadum.

225. NIKÆNETI.

Heroinæ Libyum, montem immensum (?) quæ incolitis,
ægide ac tortis incinctæ villis,
natæ deis, accipite Philetidis sacros hosce
manipulos et virides ex calamo corollas,
quæ de vannatione sua-decimat. Sed vel sic
Heroinæ Libyum valetè dominæ.

226. LEONIDÆ.

Hæc est parva Clitonis villula, et angusti-sulci

221. LEONIDÆ.

Dum fugit hiberna fœdam leo grandine noctem,
Et nivium villos et glaciale gelu,
Et male tractatis latebras a frigore quærit
Artubus, ad pendens rupe caprile venit.

Pastores pro se, non pro grege, sæva limentes
Exitia implorant supplice voce Jovem.
At fera mox cælum cum desæviret, abivit,
Non hominum cuiquam noxia, non pecori :
Hinc montana cohors isto sub culmine quercus
Effigiem memores hanc statuere Jovi.

σπείρεσθαι, λιτός θ' ὁ σχεδὸν ἀμπελεῶν,
τοῦτό τε βρωπεύειν ὀλιγόφυλον· ἀλλ' ἐπὶ τούτοις
Κλείτων ὀγδώκοντ' ἐξεπέρησ' ἔτεα.

227. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ ΜΥΤΙΑΗΝΑΙΟΥ.

Ἄργυρέον σοι τόνδε, γενέθλιον ἐς τεὸν ἤμαρ,
Πρόκλε, νεόσμηκτον * δουρατίνην κάλαμον,
εὔ μὲν εὐσχίστοισι διάγλυπτον κεράεσσιν,
εὐ δὲ ταχυνομένην εὐροον εἰς σελίδα,
πέμπει Κριναγόρης, ὀλίγην δόσιν, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
πλείονος, ἀρτιδαεὶ σύμπνοον εὐμαθίη.

228. ΑΔΔΑΙΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

Αὔλακι καὶ γήρα τετραμμένον ἐργατίνην βοῦν
Ἄλκων οὐ φονίην ἤγαγε πρὸς κοπίδα,
αἰδεσθεὶς ἔργων· ὁ δὲ πού βαθέη ἐνὶ ποίῃ
μυκηθμοῖς ἀρότρου τέρπετ' ἐλευθερίη.

229. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Αἰστοῦ ἀγκυλοχειλοῦ ἀκρόπτερον ὀζῦ σιδήρω
γλυφθὲν, καὶ βαπτῆ πορφύρεον κυάνω,
ἦν τι λάθῃ μίμονα μεταδόρπιον ἐντὸς δδόντων,
κινήσαι πρηεὶ κέντρῳ ἐπιστάμενον,
βζιὸν ἀπ' οὐκ ὀλίγης πέμπει φρενὸς οἶα * δεδαπὸς
δῶρον * ὀπάσα' ἐπὶ σοι, Λεύκιε, Κριναγόρης.

230. ΚΟΙΝΤΟΥ.

Ἄκραίτα Φοίδω, Βιθυνίδος δὲ τόδε χώρας
κράσπεδον αἰγιαλοῖς γειτονέον συνέχεις,
Δᾶμι δὲ κυρτευτῆς, ψάμμω κέρας αἰὲν ἐρείδων,
φρουρητὸν κήρυκ' αὐτοφυεῖ σκόλοπι
Θῆκα γέρας, λιτὸν μὲν, ἐπ' εὐσεβίῃ δ', ὁ γεραῖός,
εὐχόμενος νοῦσων ἐκτὸς ἰδεῖν Ἄϊδην.

231. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Αἰγύπτου μεδέουσα μελαμβώλου, λινόπεπλε
δαῖμον, ἐπ' εὐτέρους βῆθι θυηπολίας.
Σοὶ γὰρ ὑπὲρ σχιδάκων λαγαρὸν ποπάνευμα πρόκειται,
καὶ πολὶν χηνῶν ζευγὸς ἐνυδροβίων,
καὶ νάρδος ψαφαρῆ κεγχρίτισιν ἰσχάσιν ἀμφί,
καὶ σταφυλῆ γραίη, γῶ μελίπνουσ λίθανος.
Εἰ δ' ὡς ἐκ πελάγους ἐβρύσασο Δᾶμιν, ἄνασσα,
κῆκ πενήσι, θύσει χρυσόκερων κεμάδα.

232. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Βότρυες οἰνοπέπαντοι, εὐσχίστοιό τε βροίης
θρύμματα, καὶ ξανθοὶ μυελοὶ ἐκ στροβίλων,
καὶ δειλαὶ δάκνεσθαι ἀμυγδάλαι, ἧ τε μελισσῶν
ἀμβροσίη, πυκναὶ τ' ἱτρινεαὶ ποπάδες,

228. ADDÆI MACEDONIS.

Defessum senio longisque laboribus arvi

ad-serendum, exiguaque prope vinea,
hocque virgultis-cædendis parvum-nemus : tamen in his
Clito octoginta absolvit annos.

227. CRINAGORÆ MITYLENÆI.

Argenteum tibi huncce, natalem in tuum diem,
Procle, recens-politum ..... calamum,
bene ex-arte-fissis dissectum cornibus,
beneque properatam currentem in paginam,
mittit Crinagoras, exiguum munus, sed ab affectu [studio.
majore, recens-comparatæ conspirantem-cum doctrinæ.

228. ADDÆI MACEDONIS.

Sulco et senectute attritum operarium bovem
Alcon non duxit ad cruentam securim,
reveritus labores ejus : sed ille alicubi alto in gramine
mugitibus libertate ab-aratro gaudet.

229. CRINAGORÆ.

Aquilæ adunco-rostro extremam-pennam in-acumen ferro
sculptam, et tinctorio nigricantem cyano,
si quid latuerit manens post epulas in dentibus
emovere miti cuspidē doctam,
exiguam ex non exiguo mittit affectu, ut in-tenui-re,
donum totus deditus tibi, Lucie, Crinagoras.

230. QUINTI MÆCII.

Acritæ Phæbo, Bithynidis qui hancce regionis
extremitatem littoribus vicinam contines,
Damis piscator, in arena cornu semper infulciens,
defensum muricem nativis aculeis
posuit donum, exiguum quidem, sed cum pietate, senex,
precatus-ut sine morbis videat Orcum.

231. PHILIPPI.

Ægypti regnatrix nigræ-glebas, linigera
Dea, ad rite-pia veni sacrificia.
Tibi enim super assulis tenue popanum prostat,
et canum anserum par undicularum,
et nardus arida mliares caricas circa,
et uva anus, et suave-redolens thus.
Si vero ut ex mari servasti Damin, domina, [hinnuleum.
et ex paupertate servabis, mactabit cornibus-auratis

232. CRINAGORÆ.

Uvæ vino-macuro-plenæ, et multifidi mali-punici
frusta, et flavæ medullæ de strobilis,
et metuentes morderi amygdalæ, atque apum
ambrosia, plurimæque sesaminæ placentæ,

Ad cultrum dominus non vocat Alco bovem :
Tanta viro est operum reverentia. Mugit in herba
Ille, nec in collo liber aratra timet.

· καὶ πότιμοι γέλιγίθες, ἰδ' ὑλοκκικιάδες ὄχχναί,
 ὀπιλλῆ οἰνοπόταις γαστροδὸς ἐπεισόδια·
 Πανὶ φίλοσκήπῳ καὶ εὐστορόθυγγι Πριήπῳ
 ἀντίθεται λιτὴν δαῖτα Φιλοξενίδης.

233. ΜΑΙΚΙΟΥ.

Γουριόδουπα χαλινὰ, καὶ ἀμπίρτητον ὑπειρκτᾶν
 κημόν, καὶ γενύων σφίγκτορ' εὐβράφεια,
 τίνε τ' ἐπιπλήκτειραν ἀπὸ βυτοῖο διωγμοῦ
 μᾶστιγα, σκαίου δῆγμά τ' ἐπιφελίου,
 κέντρα τ' ἐναμψθέντα διωξίττοιμο μύωπος,
 καὶ πριστόν ψήκτρας κηῖσμα σιδηρόδετον,
 ἀπλοῖς αἰώνων ὠρύμμασιν, Ἴσθμιαε, τερφθεῖς,
 ὦρα, Πόσειδον, ἔχεις ταῦτα παρὰ Στρατίου.

234. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Γάλλος δ' γαιτάει, δ' νεήτομος, ὠπὸ Τυμώλου
 Λύδιος ὄρηστὰς μάκρ' ὀλολυζόμενος,
 τῆ παρὰ Σαγγαρίῳ τὰδε Μαρτίρι τύμπαν' ἀγαυᾷ
 θήκετο, καὶ μᾶστιν τὰν πολυαστράγαλον,
 ταῦτά τ' ὄρενχάλκου λάλα κύμβαλα, καὶ μυρόεντα
 βόστρυχον, ἐκ λύσσης ἄρτια παυσάμενος.

235. ΘΑΛΛΟΥ.

Ἐσπερίος μέγα χάριμα καὶ ἡρώεις περάτεσσι,
 Καίσαρ, ἀνικάτων ἔκγονε Ῥωμυλιδῶν,
 αἰθερίην γενέσιν σέο μέλοπμεν, ἀμφὶ δὲ βωμοῖς
 γηθοσύνοος λοιθάς σπένδομεν ἀθανάτοις.
 Ἄλλὰ σὺ παππῶοις ἐπὶ βήμασιν ἔχνος ἐρεῖδων,
 εὐχομένους ἡμῖν ποῦλὸν μένοισ ἐπ' ἔτος.

236. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἐμβόλα χαλκογένεια, φιλόπλοια τεύχεα νηῶν,
 Ἀκτιακοῦ πολέμου κείμενα μαρτύρια·
 ἦνδε σιμβλευεὶ κηρότροφα δῶρα μελισσῶν,
 ἐμῶ βομβητῆ κυκλόσε βριθόμενα.
 Καίσαρος εὐνομίης χρηστῆ χάρις· ὅπλα γὰρ ἐχθρῶν
 κερπὸς εἰρήνης ἀντεδίδαξε τρέφειν.

237. ΑΝΤΙΣΤΙΟΥ.

Ἐνδὸτὰ καὶ πλοκάμους τούτους θέτο Γάλλος ὄρειη
 Μητρί θεῶν, τοίης εἴνεκα συντυχίης.
 Μοῦνο οἱ στείχοντι λέων ἄντασε καθ' ὕλαν
 ἀργαλέος, ζωᾶς δ' ἄθλος ἐπεκρέματο.
 Ἄλλὰ θεῆ Γάλλῳ μὲν ἐπὶ φρένας ἔκειν ἀράζαι
 τύμπανον ὠμηστᾶν δ' ἔτραπε φυζαλέον,
 φθόγγον ὑποδδείσαντα πελώριον· εἴνεκα τοῦδε
 πλοχμοὶ συρικτᾶν κείνται ἀπ' ἀκρεμόνων.

et potando-idonea alia, et vitreis-ciccis pira,
 lauta vini-potoribus ventris episodica,
 Pani amico-scipionis et pulchris-cornibus Priapo
 apponit exiguas epulas Philoxenides

233. MÆCII.

[torem

Sub-dentibus-sonantia fræna, et utrimque-foratum cohibi-
 camum, et malarum constrictorem fabre-consutum,
 hancque excitatricem incitatoris cursus
 scuticam, lævi morsumque capistri,
 aculeosque cruentatos impellentis-equos carcaris,
 et serratitem strigilis scalprum ferro-vinctum,
 duplicibus littorum rugitibus, Isthmiace, gaudenz
 Neptune, habes dona hæc a Stratio.

234. ERYCII.

Gallus capillatus, in-juventute-exsectus, de Tmolio
 Lydius saltator longum ululans,
 accolenti Sangarium hæc Marti tympana venerandæ
 posuit, et flagellum multijugis-talis-tessellatum,
 et hæc ex-orichalco garrula cymbala, et fragrantem
 cinnamum, furore recens deposito.

235. THALLI.

Hesperis magnum gaudium et Eois finibus,
 Cæsar, invictorum progenies Romulidarum,
 ætheream nativitatem tuam canimus, circaque altaria
 læta libamina fundimus immortalibus.
 At tu avitis in vestigiis gressum figens
 precantibus nobis plurimos permanes in annos.

236. PHILIPPI.

Rostra ænea, navigationis-amantia instrumenta ratium,
 Actiaci belli posita sunt testimonia:
 ecce, colligunt in-cera-nutrita dona apium,
 examine bombante undique onusta. [tium
 Cæsar's legibus-optimis sit bona gratia! arma enim hos-
 fructus pacis ipse-docuit alere.

237. ANTISTII.

Vestes et cinnos hosce-dicavit Gallus montanæ
 Matri deum, talem propter eventum.
 Soli ipsi incedenti leo occurrit per silvam
 sævus, de-vitaque certamen instabat.
 At dea Gallo in mentem indidit ut-feriret
 tympanum: crudivoram autem feram convertit in-fugam
 strepitum metuentem immanem. Propter hoc
 cincinnati sibilantibus pendent ab ramis.

236. PHILIPPI.

Rostra serata citis decus et tutela carinis
 Actiaci Martis nos monumenta sumus.

Ecce suum circum fundunt examina murnur,
 Omnibus et ponunt cerea castra locis.
 Gratia Justitiæ sit Cæsar's! Hostica, quippe,
 Pacis ut exsulent fructibus arma, facit.

238. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Εὐφρων οὐ πέδιου πολυαύλακος εἴμ' ὁ γεραῖος
οὐδὲ πολυγλεύκου γειομόρος βότρυς·
ἀλλ' ἀρότρῳ βραχύβωλον ἐπικινίζοντι χαράσσω
χέρσον, καὶ βαιοῦ πίδακα βαγὸς ἔχω.
Εἴη δ' ἐξ ὀλίγων ὀλίγη χάρις· εἰ δὲ διδοίης
πλείονα, καὶ πολλῶν, δαΐμον, ἀπαρξόμεθα.

239. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Σμήνεος ἔκ με ταμῶν γλυκερὸν θέρος ἀντὶ νομαίων
γηραῖος Κλείτων σπέϊσε μελισσοπόνος,
ἀμβροσίῳν ἕαρος κηρῶν μέλι πολλὸν ἀμέλξας,
δῶρον ἀποιμάντου τηλεπέτους ἀγέλης.
Θείης δ' ἔσμοτόκον χορὸν ἀπλετον, εὖ δὲ μελιχροῦ
νέκταρος ἐμπλήσαις κηροπαγεῖς θαλάμας.

240. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ζηνὸς καὶ Λητοῦς θηροσόπε τοξότι κούρη,
Ἄρτεμις, ἢ θαλάμους τοὺς ὀρέων ἔλαχες,
νοῦσον τὴν συγερεὴν αὐθημερὸν ἐκ βασιλῆος
ἔσθλοτάτου πέμψαις ἄχρις Ὑπερβορέων·
σοὶ γὰρ ὑπὲρ βωμῶν ἀτμῶν λιβάνοιο Φιλίππος
βέξει, καλλιθυτῶν κάπρον ὀρειονόμον.

241. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἡ κόρυς ἀμφοτέρῃν ἔλαχον γάρην· εἴμι δ' ὀρᾶσθαι
καὶ τερπνὴν φιλοῖς, καὶ φόβος ἀντιπάλοις.
Ἐκ δὲ Πυλαιμένεος Πείσων μ' ἔχει· ἔπρεπεν ἄλλαις
οὔτε κόρυς χαίταις, οὔτε κόμη κόρυθι.

242. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἡοὶ ἐπ' εὐκαταῖη τάδε βέζομεν ἱρὰ τελείῳ
Ζηνὶ καὶ ὠδίνων μελίχρῳ Ἄρτεμιδι.
Τοῖσι γὰρ οὐμὸς θμαιοῖς ἐπ' ἄχρους εὐξάτο θήσειν
τὸ πρῶτον γενύων ἠϊθέοισιν ἕαρ.
Δαίμονες ἀλλὰ δέχοισθε καὶ αὐτίκα τῶνδ' ἀπ' ἰούλων
Εὐκλείδην πολιῆς ἄχρις ἄγοιτε τριχός.

243. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Ἢ τε Σάμου μεδέουσα καὶ ἡ λάγες Ἰμβρασον Ἥρη,
δίξο γενεθλιδίου, πότνα, θυηπολίας,
μύσχων ἱερὰ ταῦτα, τὰ σοὶ πολλὴ φίλτατα πάντων,

240. PHILIPPI.

Arctienens virgo, cui sola cubilia montes,
Latonæ ex utero progenerata Jovi,
Fac quam mox abeat miti de Principe sævus
Longius extremis morbus Hyperboreis.
Multa tuis aris adolebit tura Philippus,
Si ferus hic taurus victima cæsa litat.

241. ANTIPATRI,

de galea.

Præstat utrumque simul galea hæc : delectat amicos,

238. APOLLONIDÆ.

Euphron non agri multsulci sum senex ego
neque inultimustæ cultor uvæ;
sed aratro parvigliebam stringenti sulco
tellurem, et exigui laticem racemi possideo.
Sit autem hoc ex tenuibus tenue donum; si vero dederis
ampliora, et amplorum, o Ceres, primitias-feremus.

239. EJUSDEM.

Examiniis me exsectam dulcem messem, loco pecuinarum-
senex Clito libavit apiarius, [victinarum,
ambrosiarum veris cerarum mel multum mulgens,
donum sine-pastore longe-evolantis gregis.
Facito autem examina-gignentem chorum innumerum
nectare imple cera-compactas cellulas. [beneque mellito,

240. PHILIPPI.

Jovis et Latonæ feras-observans virgo arctienens,
Diana, quæ montium thalamos sortita-es
morbum invisum hac-ipsa-die a rege
optimo mitte usque-ad Hyperboreos :
tibi enim tum super aris fumum thuris Philippus
sacrificabit . litans caprum montibus-impascentem .

241. ANTIPATRI.

Cassis utramque nacta sum gratiam : sum enim aspectu
et jucunda amicis, et terror hostibus.
A Pylæmene autem Piso me habet : non decebat alios
neque cassis capillos neque comæ aliæ cassidem.

242. CRINAGORÆ.

Luce in optata hæc facimus sacra Perfecto
Jovi et puerperii-dolores mitiganti Dianæ.
Illis enim meus frater adhuc lanugine-inter-tus novit-se po-
primum malarum adolescentibus ver. [siturum
Numina, sed accipitote, et in-posterum ab hac menti-lanu-
Euclidem ad canas usque ducitote crines. [gine

243. DIODORI.

Quæ et Samo prospicis, et Imbrasum sortita es, Juno,
accipe natalicia, domina, sacrificia,
vitulorum hæc sacra, quæ tibi longe carissima omnium,

Atque hostes eadem visa pavore ferit.

Piso Pylæmeniam galeam fert : dignior illa
Nulla coma cassis, casside nulla coma.

243. DIODORI

Maximi votum Junoni.

Cui regnum Samos est atque Imbrasos, accipe Juno
Natali ferimus quæ tibi dona die,
Præpingues vitulos, tibi quæ gratissima scimus .

εἰ θεοὶ μακάρων θεσμὸν ἐπιστάμεθα »
 Εὔξει' ἐπισπένδων τάδε Μάξιμος· ἢ δ' ἐπένευσεν
 ἔμπεδα· Μοιράων δ' οὐκ ἐμέγγρε λίνα.

244. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἦρη, Ἐλειθυῶν μήτηρ, Ἦρη τε τελείη,
 καὶ Ζεῦ, γινομένοις ξυγῆς ἅπασι πατὴρ,
 εὐδίας νεύσαιτ' Ἀντωνίη Γλαοὶ ἔλθειν
 πρησίας, μαλακαῖς χερσὶ σὺν Ἠπιόντης,
 ἔρρα κε γηθήσειε πόσις, μήτηρ θ', ἔκυρά τε.
 Ἡ νηδὺς οἴκων αἶμα φέρει μεγάλων.

245. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Καρπαθίην δε νυκτὸς θλα στρέψαντος ἀήτου
 λαίλαπι Βορβραῖη κλασθῆν ἐσπῖδε κέρασ,
 εὔστα κῆρα φυγῶν, « Βοιωτία, σοὶ με, Κάβειρα
 δέσποτα, χειμερῆς ἀνεμα ναυτιλῆς,
 ἀρτήσιν ἄγιος τόδε λάπιον ἐν προφυλαίοις »
 Διογένης· ἀλέκοις δ' ἀνέρι καὶ πενήτην.

246. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ, οἱ δὲ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Κέντρα διαξικέλευθα, φιλοβρῶθωνά τε κημὸν,
 τὸν τε περὶ στέρνους κόσμον ὕδοντοφόρον,
 κοῦσινην [ἔτι] βράβδον ἐπὶ προθύροισι, Πόσειδον,
 ἀνετο σοὶ νίκης Χάρμος ἀπ' Ἰσθμιάδος,
 καὶ ψήγερην Ἰππων ἐρυσίτριχα, τήν τ' ἐπὶ νώτων
 μάλιστα, ροῖζου μητέρα θαρσαλήν.
 Ἄλλὰ σὺ, Κυανογαῖτα, δέχου τάδε, τὸν δὲ Λυκίνου
 ἴα καὶ εἰς μεγάλην στέψον Ὀλυμπιάδα.

247. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Κερκίδας ὀρθρολάοισι χελιδόσιν εἰκελοφώνους,
 Παλλάδος ἱστοπόνου λειομίτους κάμακας,
 καὶ κτένα κοσμοκόμην, καὶ δακτυλότριπτον ἄτρακτον
 σφουδολοδινήτω νήματι νηχόμενον,
 καὶ τάλαιρον σχοίνοισι ὑφασμένον, ἐν ποτ' ὀδόντι
 ἐπλήρου τολύπη πᾶσα καθαιρομένη,
 σοὶ, φιλέριθε κόρη Παλλαντίας, ἢ βαθυγῆρωσ
 Αἰσῶνη, πενήτης δῶρον, ἀνεκρέμασεν.

si pii beatorum *deorum* legem cognovimus. »
 Has preces fundebat libans simul Maximus; illaque annuit
 plane, et Parcarum non inviderunt fila.

244. CRINAGORE.

Juno, Ilithyiarum mater, Junoque Perfecta,
 et Juppiter, nascentibus communis omnibus pater,
 puerperium annuite Antonia propitii venire
 mite, mollibus cum manibus Epiones,
 ut gaudeat vir, materque socrusque.
 Hic uterus domuum sanguinem fert magnarum.

245. DIODORI.

Carpathium quando noctu mare vertente vento
 procella boreali fractam vidit antennam,
 vovit, fatum si-effugeret, « Bœotie, tibi me, Cabire
 domine, tempestuosæ monumentum navigationis,
 suspensurum sacris hoc vestimentum in vestibulis, »
 Diogenes : avertas autem a-viro etiam paupertatem.

246. PHILODEMI, *vel* ARGENTARII.

Stimulus cursum-incidentes, et libenter-naso-incumben-
 et circum pectora ornamen dentiferum, [tem fiscellam,
 et saligneam virgam in vestibulis, Neptune,
 posuit tibi Charmus Isthmiaca a victoria,
 et strigilem æquorum crines-trahentem, et super tergis
 scuticam, strepitus matrem audacem.
 Tu vero, cæruleo-crine *deus*, accipe hæc; Lycini autem
 filium etiam in magnam corona Olympiadem.

247. PHILIPPI.

Radios mane-garrulis hirundinibus voce-similes,
 Palladis textricis ligna filis-lævigandis, [sum,
 et pectinem comas-lanæ-ordinantem, et digitis-tritum fu-
 in-texto quod-verticillo-circumagitur natantem,
 et quasillum juncis contextum, quem aliquando dente *pe-*
 purgatum implebat glomus totum, [clinis
 tibi, nere-amans virgo Pallantias, decrepita-ætate
 Æsione, paupertatis donum, suspendit.

Dona, quibus fas est jura tenere deum.

Maximus hæc libans ut dixerat, annuit ubi
 Magna Jovis; Parcæ posse negare negant.

246. PHILODEMI.

Calcar iter properare jubens, et grata lupata
 Naribus, et quod equi pectora cinxit ebur,
 Charmus ob Isthmiacam tibi dat, Neptune, coronam;
 Addita vestibulis Cretica virga tuis,
 Et strigil errantes facili discernere crines,
 Et scutica in tergo gignere nata sonos.
 Hæc cape dona, maris rector, natoque Lycini

Munus et in magna confer Olympiade.

247. PHILIPPI.

Cantantes radios, cum mane auditur hirundo,
 Spicula quæ Pallas tempore pacis amas,
 Pectine cum tenui tritoque a pollice fuso,
 Qui filo semet devolvente natat,
 Et textum junco calathum, quem lana replevit
 Dentis ab impressu libera sorde sua,
 Æsione grandæva tibi, Tritonia virgo,
 Dat paupertatis munus habere suæ.

248. ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Κύπριδι κεῖσο, λάγυνη μεθυσφαλές, αὐτίκα δῶρον
 κεῖσο, κασιγνήτη νεκταρέης κύλικος,
 βακχιάς, υγρόφθογγε, συνέστιε δαιτὸς εἴσης,
 στευναύχην, ψήφου συμβολικῆς θυγάτηρ,
 θνητοῖς αὐτοδίδακτε διήκονε, μύστι φιλοῦντων
 ἡδίστη, δείπνων ἅπλον ἐτοιμότητων·
 εἶς ἐκ Μάρκου γέρας ἀγαθὸν, θεὸς σέ, φίλοιε,
 ἦναισεν, ἀρχαίην σύμπλανον ἀνθέμενος.

249. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Λαμπάδα κηροχίτωνα, Κρόνου τυφῆρα λύχον,
 σχοίνῳ καὶ λεπτῇ σφιγγομένην παπύρῳ,
 Ἀντίπατρος Πείσωι φέρει γέρας· ἦν δέ μ' ἀνάψας
 εὔζηται, λάμψω φέγγος ἀκουσθεῖον.

250. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Λιτὸς ἐγὼ τὰ τύχης, ὦ δεσπότη· φημι δὲ πολλῶν
 ἄλβον ὑπερκύπτειν τὸν σὸν ἀπὸ κραδῆς.
 Ἄλλα δέχου μνιαροῖο * βαθυβράνιοιο τάπητος
 ἐνδυτὸν εὐανθεῖ πορφύρῃ εἰδόμενον,
 εἰριά τε ροδόεντα, καὶ ἐξ κυανότριχα χαίτην
 νάρδον, ὑπὸ γλαυκῆς κλειομένην ὑάλου,
 ὄρα χιτῶν μὲν χρωτὰ περισκέπη, ἔργα δ' ἐλέγχῃ
 χείρας, ὃ δ' εὐώδης ἀτμός ἐχῇ πλοκάμους.

251. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Λευκάδος αἰπὺν ἔχων ναύταις τηλέσκοπον ὄχθον,
 Φοῖβε, τὸν Ἴονίῳ λουόμενον πελάγει,
 δέξαι πλωτῆρων μάξης χειριφύρα δαῖτα,
 καὶ σπονδὴν ὀλίγη κίρναμένην κύλικι,
 καὶ βραχυπεγγίτου λύχου σέλας ἐκ βιοφειδοῦς
 ὄλπης ἡμιμεθεῖ πινόμενον στόματι·
 ἀνθ' ὧν ἰλήχοις, ἐπὶ δ' ἰστία πέμψον ἀήτην
 οὐρίον Ἀκτιακοῦς σύνδρομον εἰς λιμένας.

252. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ.

Μήλον ἐγὼ στρουθεῖον ἀπὸ προτέρης ἐτι ποίης
 ὄριον ἐν μνιαρῷ χρωτὶ φυλασσόμενον,
 ἄσπιλον, ἀβρυτίδωτον, ισόχρουν ἀρτιγόνοισιν,
 ἀκμῆν εὐπετάλοις συμφυῆς ἀκρεμόσιν,
 ὄρης χειμερῆς σπάνιον γέρας· εἰς σέ δ', ἄνασσα,
 τοίην γὰρ νιφθεῖς κρυμὸς ὀπωροφορεῖ.

249. ANTIPATRI.

Cereus hic vinctus junco tenuique papyro
 Advenit Antipatri munere, Piso, tibi.
 Saturni sunt ecce dies : me teste precari
 Si libet, acceptum dis ego lumen ero.

248. ARGENTARII.

Cypridi pendeas, lagena vino-pedes-lapsare faciens, con-
 pendeas, soror nectarei calicis, [tinto donum
 Bacchica, humidum-sonans, socia convivii commodi,
 angusticolla, calculi in-symbolis filia, [amantium
 mortalibus sine-magistro-docta ministra, initiata-mysteriis
 suavissima, cœnarum instrumentum paratissimum,
 sis ab Marco munus speciosum, qui te, vini-amica,
 laude-affecit, veterem erranti-sociam dedicans.

249. ANTIPATRI.

Lampadem cera-vestitam, Saturni ex-typha lumen,
 junco et levi vinctam papyro,
 Antipater Pisoni fert donum-honorarium ; si me accensâ
 precabitur, flammabo lumen audire-deum-indicans.

250. ANTIPHILI.

Tenuis ego quod-ad fortunas, o domina ; aio vero pluri-
 divitias supereminere me tuum ab animo. [morum
 At accipe mollicelli denseque-villosi tapetis
 floridâ purpurâ simile indumentum,
 lanasque roseas, et in nigram cæsariem
 nardum, glauco inclusam vitro, [dant
 ut tunica quidem corpus circumteget, opera vero osten-
 manus quid valeant, et odor vapor teneat cincinnos.

251. PHILIPPI.

Leucadis altum tenens nautis longe-conspicuum montem,
 Phœbe, Ionio qui-tingeris pelago,
 accipe remigum panis manu-pinsitum epulum
 et libamen parvo mixtum in-calice,
 et tenuiter-lucentis lychni lumen ex parca-suorum
 ampulla semiebrio ebibitum ore.
 Pro quibus sis-propitius, inque vela mittas ventum
 secundum, Actiacos nobiscum-currentem in portus.

252. ANTIPHILI.

Malum ego struthium ex priore adhuc herba (anno)
 tempestivum in molli corpore servatum,
 sine-macula, non-rugosum, lanuginosum-pariter-ac recens-
 adhuc cum-bene-foliatis concretum ramis, [orta,
 hibernâ horâ munus rarum ; sed tibi, domina,
 tali etiam nivolum frigus fert-poma.

252. ANTIPHILI.

Servor ego in foliis struthea ex arbore malum,
 Et mea jam tanto tempore forma manet.
 Non macule, non ruga mihi : lanugine velor,
 Ut quæ maternus pondera ramus habet.
 Rarus honor brumæ : tibi sed regina placere
 Dum sudet, autumnum frigida reddit hyems.

253. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Σπηλυγγές Νυμφῶν εὐπίδακες, αἱ τόσον ἕδωρ
εἶδουσαι σκολιοῦ τοῦδε κατὰ πρέονος,
Πανός τ' ἠχέσσα πιτυστέπτοιο καλιή,
τὴν ὑπὸ Βασσαίης ποσσὶ λείλογχε πέτρης,
ἰερά τ' ἀγρευταῖσι γερανδρούου ἀρκεύθιοιο
πρέμνα, λιθηλογέες θ' Ἑρμῆω ἰδρύσιες,
αὐταὶ θ' ἰλήκοιτε, καὶ εὐθήροιο δέχεσθε
Σωσάνδρου ταχινήσ σαῦλ' ἐλαφοσοίτης.

254. ΜΥΡΙΝΟΥ.

Τὴν μαλακὴν Παφίης, Στατύλλιον ἀνδρόγυνον, δρῶν
ἔκειν εἰς Ἀίδην ἠνίκ' ἐμελλε χρόνος,
τὰς κόκκου βαφθέντα καὶ ἑσγίνοιο θέριστρα,
καὶ τοὺς ναρδολιπεῖς ἀλλοτρίους πλοκάμους,
φακάδα τ' εὐτάρσοισιν ἐπ' ἀστραγάλοισι γελῶσαν,
καὶ τὴν γρυτοδόκην κοιτίδα παμβακίδων,
αὐλοῦς θ' ἠδὺ πνεόντας ἑταιρῆσις ἐνὶ κόμῳ,
δῶρα Πριηπειῶν θῆκεν ἐπὶ προθύρων.

255. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Τοῦτο Σάων τὸ δίπαχυν κόνιν κέρας ὠμβρακιώτας
βουβυλῆος ταύρου κλάσεν ἀτιμαγέλου,
ἐκπότε μιν κνημούς τε κατὰ λαοίους τε χαράδρας
ἐξέρων ποταμοῦ φράσσαιτ' ἐπ' αἰόνι
ψυχόμενον χηλάς τε καὶ ἰξῦας· αὐτὰρ θ βούτεω
ἀντίος ἐκ πλαγίων ἰεθ'· ὁ δὲ βοπάλιον
γυρὸν ἀπεκράνιζε βοῦς κέρας, ἐκ δέ μιν αὐτὰς
ἀγράδος εὐμύκω πῆξε παρὰ κλισίᾳ.

256. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ταύρου βαθὺν τένοντα, καὶ σιδαρέους
Ἄτλαντος ὠμους, καὶ κόμην Ἡρακλείους
σεμνάν θ' ὑπήναν, καὶ λείοντος ὄμματα
Μιλησίου γίγαντος οὐδ' Ὀλύμπιος
Ζεὺς ἀτρόμητος εἶδεν, ἀνδρας ἠνίκα
πυγμῶν ἐνίκα Νικοφῶν Ὀλύμπια.

257. ΑΝΤΙΦΙΑΟΥ.

Τίς με, Διωνύσω πεπλασμένον ἀμφιφορῆα,
τίς με, τὸν Ἀδριακοῦ νέκταρος οἰνοδόκον,
Δηῶς ἐπλήρωσε; τίς ὁ φθόνος εἰς ἐμὲ Βάκχου,
ἢ σπάνιος οἰκείου τεύχεος ἀσταχῶων;
ἀμροτέρους ἤσχυνε· σεσύληται μὲν ὁ Βάκχος,
Δημήτηρ δὲ Μέθην σύντροφον οὐ δέχεται.

258. ΑΔΔΑΙΟΥ.

Τὴν οἶνον, ὦ Δάματερ ἐπόγμει, τάν τ' ἀκέρωτον

256. ANTIPATRI.

Tauri ferocis colla, ferratos simul
Humeros Atlantis, Herculis torvi comam

253. CRINAGORÆ.

Speluncæ Nympharum multum-irriguæ, quæ tantam
stillatis flexuoso hocce de scopulo, [aquam
Panisque resonans pinu-coronati tugurium,
quod sub Bassææ radicibus sortitus-est petræ,
sacrique venatoribus vetustæ juniperi [cturæ,
stipites, lapidibusque-congestis Mercurii factæ-stru-
ipsæque vos propitiâmini, et venando-felicis accipite
Sosandri spolia celeris cervorum-indaginis.

254. MYRINI.

Mollem Paphiæ quercum, Statyllum virum-femnam,
trahere in Orcum quando parabat ætas,
cocco tincta et hyagino æstiva-vestimenta,
et nardo-pingues alienos cincinnos,
phæcasiumque concinnis in malleolis ridens,
et capsulam repositorium bombycinarum-vestium,
tibusque suave spirantes meretricis in comessationibus,
dona Priapeis posuit in vestibulis.

255. ERYCII.

Hoc Saon bicubitale mutilum cornu Ambraciotes
bubulcus fregit desertoris,
quando eum per confragosaque-locâ frondosasque vora-
exquirens fluvii animadvertit in ripa [gines
refrigerantem unguulasque et latera. Verum ille bubulco
adversus ex transverso ferebatur; hic autem clava
curvum demessit bovis cornu, deque illud hocce
piro mugitibus-resonans fixit ad stabulum.

ANTIPATRI.

Tauri crassam cervicem, et ferreos
Atlantis humeros, et comam Herculis
reverendamque barbam et oculos leonis
Milesii gigantis ne Olympius quidem
Juppiter impavidus vidit, quum viro
pugilatu vincebat Nicophon in-Olympiis.

257. ANTIPHILI.

Quis me, Baccho fictam amphoram,
quis me, Adriaci nectaris receptaculum,
Cerere (*frumento*) replevit? quæ invidia in me Bacchi,
vel penuria proprii vasis spicarum?
Ambos dedecore-affecit: spoliatus-est Bacchus,
Ceres vero Ebrietatem contubernaalem non admittit.

258. ADDÆI.

Ovem, o Ceres sulcorum-præses, ac sine-cornibus

Barbæque pondus, et leonis lumina
Milesii gigantis Eleus Deum
Rex ipse cernens horruit, cum tot viros
Pugnis domaret Nicophon Olympiis.

μόσχον, καὶ τροχίαν ἐν κανέω φθοῖδα,
σοὶ ταύτας ἐφ' ἄλως, ἐφ' ἃ πολὺν ἔβρασαν ἄντλον
Κρήθων καὶ λιπαρὰν εἶδα γεωμοριαν,
ἱρεῖι, πολύσωρε· σὺ δὲ Κρήθωνος ἀρουραν
πᾶν ἔτος εὐχρίθον καὶ πολύπυρον ἀγοῖς.

259. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Τίς τὸν ἄγρουν Ἐρμῆν σε παρ' ὑσπλήγασσιν ἔθηκεν; —
Ἐρμογένης. — Τίνος ὦν; — Δαϊμένεος — Πο-
[δαπός; —
Ἄντιοχεύς. — Τιμῶν σε χάριν τίνος; — Ὡς συναρωγὸν
ἐν σταδίοις. — Ποίοις; — Ἴσθμοθι κῆν Νεμέα. —
Ἐτρεχε γάρ; — Καὶ πρῶτος. — Ἐλὼν τίνας; — Ἐννέα
[παίδα; —
ἔπη δ' ὡς ἂν ἔχων τοὺς πόδας ἡμετέρους.

260. ΓΕΜΙΝΟΥ.

Φρύνη τὸν περρόντα, τὸν αὐτέχνητον Ἐρωτα,
μισθὸν ὑπὲρ λέκτρων, ἀνητο Θεσπείσιν.
Κύπριδος ἡ τέχνη ζηλούμενον, οὐκ ἐπιμεμφές
δῶρον· ἐς ἀμφοτέρους δ' ἔπραπε μισθὸς Ἐρωσ.
Δοῖτ' ἐκ τέχνης αἰνεῖ βροτῶν, ὅς γε καὶ ἄλλοις
δοὺς θεὸν ἐν σπλάγγυσι εἶχε τελειότερον.

261. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Χάλκεον ἀργυρέω με πανέικελον, Ἰνδικὸν ἔργον,
ἄλπην, ἡδίστου ξείνιον εἰς ἐτάρου,
ἦμαρ ἐπεὶ τὸδε σεῖο γενέθλιον, υἱὲ Σίμωνος,
πέμπει γηθομένη σὺν φρενὶ Κριναγόρης.

262. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Τὸν ποίμνην καὶ ἔπαυλα βοῶν καὶ βίωτορας ἄνδρας
σινόμενον, κλαγγάν τ' οὐχὶ τρέσαντα κυνῶν,
Εὐάλκης ὁ Κρής ἐπινύκτια μῆλα νομεύων
πέφνε, καὶ ἐκ ταύτης ἐκρέμασεν πίτυος.

263. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πυρσῶ τοῦτο λέοντος ἀπ' ὧν φλοῖσαστο δέρμα
Σῶσος, ὁ βρουπάμων, δουρὶ φονευσάμενος,
ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον,
οὐδ' ἔκετ' ἐκ μάνδρας αὐθις ἐπὶ ξύλχον·
μοσχέϊω δ' ἀπέτισεν ὁ θῆρ ἀνθ' αἵματος αἶμα,
βληθείς· ἀχθαινὰν δ' εἶδε βοοκτασίαν.

259. PHILIPPI.

Carceribus, Tegeæ, locat quis te sine barba?
Hermogenes. Patre quo? Daimone. Patria?
Mœnibus Antiochi. Cur? Quod certamina vicit
Me duce. Quæ narras? Isthmia cum Nemeis.
Currens? Ante alios. Divesne et prole? Novena.
Nostros esse putes (sic volat ille) pedes.

260. TULLII GEMINI.

Phryne pennigerum mirandæ opus artis Amorem
Thespiasin pretium dedicat ipsa sui.

vitulam, et rotundam in canistro placentam,
tibi hac super area, super qua magnam ventilavit struem
Cretho et pinguem vidit agri-messem, [agrum
consecrat, dea magnis-insidens-acervis: tuque Crethonis
quotannis feracem-hordei et multi-tritici præstes.

259. PHILIPPI.

a. Quis te, sine-lanugine Mercurium, apud repagula-car-
[cerum posuit? [tria?
b. Hermogenes. a. Cujus filius? b. Daimenis. a. Qua-pa-
b. Antiochensis. a. Quare te honoras? b. Ut adjutore[m]
in stadiis. a. Quibus? b. In Isthmo et Nemeæ.
a. Cucurrit igitur? b. Et primus. a. Et quosnam supera-
[vit? b. Novem oueros:
volabat autem ac si haberet pedes meos.

260. GEMINI.

Phryne alatum, artificiose-fictum Cupidinem,
pretium lecti, dedicavit Thespiensibus.
Cypridis est hoc artis opus mirandum nec reprehenden-
munus; et ambos decens-est pretium Amor. [dum
Ob duplicem artem prædicat Phryne mortalem, qui aliis
dans deum in visceribus habebat perfectiorem. [quoque

261. CRINAGORÆ.

Æneam argentæe me rorsus similem, Indicum opus,
ampullam, suavissimi xenium in amici domum
dies quoniam hic est tibi natalis, fili Simonis,
mittit læta cum mente Crinagoras.

262. LEONIDÆ.

Greges-ovium et stabula boum et pastores viros
lædentem, clamoremque non metuentem canum,
Eualces Cretensis, noctu oves quum-pasceret,
occidit, et ex hac suspendit pinu.

263. EJUSDEM.

Fulvi hanc leonis detraxit pellem
Sosis dives-bubus, hasta postquam-interemerat,
modo mandentem lacte-bene-nutritum vitulum;
neque rediit ille ex stabulo rursus in dumetum:
vitulino autem reddidit bellua pro sanguine suum sangui-
percutsa, et luctuosam vidit boum-cædem. [nem,

Ars ipsi Venus est: culpa caret undique donum:
Nil melius poterant hæc dare, et hæc capere.
Laudo bis artificem, qui, quem donavit habendum,
In venis habuit verius ipse deum.

263. LEONIDÆ.

Nobilis ob luctas Sosis gravis hasta leonem
Percutit, atque istas abstulit exuvias;
Sævus lactentem cum manderet ore juvenum:
Non ille ex stabulis ad sua lustra redit.
Pensatus bovis est illius sanguine sanguis.
Quam nunc armentum non tetigisse velit!

264. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἄσπις Ἀλεξάνδρου τοῦ Φυλλέος ἱερὸν ἔδωκε
 ἔωρον Ἀπόλλωνι χρυσοκόμῳ δέδομαι,
 γηραλέα μὲν ἴτυν πολέμων ἕπο, γηραλέα δὲ
 ἄμφαλον· ἀλλ' ἀρετᾶ λάμπομαι, ἂν ἔκλιχον
 ἀνδρὶ κορυσσαμένα σὺν ἀριστεί, δὲ μ' ἀνέθηκε.
 Ἐμὲ δ' ἀήσαστος πάμπαν ἀφ' οὗ γεγόμαν.

265. ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Ἦρα τιμήσσα, Λακίνιον ἂ τὸ θυῶδες
 πολλαῖς οὐρανόθεν νεισομένα καθορῆς,
 ἔξῃ βύσσινον εἶμα, τό τοι μετὰ παιδὸς ἀγαυᾶς
 Νοσσιδὸς ὕφανεν Θεοφιλις ἂ Κλεόγας.

266. ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Τῶνε παρὰ τριόδοις τὰν Ἄρτεμιν Ἀγελόχεια,
 ἐτ' ἐν πατρὸς μένουσα παρθένος δόμοις,
 εἶπατο, Δαμαρέτου θυγάτηρ· ἐφάνη γάρ οἱ αὐτὰ
 ἴστω παρὰ κρόκαισιν ὡς αὐγὰ πυρός.

267. ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Φωσφόρος ὦ σώτειρ', ἐπὶ Πόλλιδος ἔσταθι κλήρων,
 Ἄρτεμι, καὶ χαριεν φῶς ἐνδ' ἀνδρὶ διδου,
 αὐτῷ καὶ γενεῇ· τόπερ εὐμαρές· οὐ γὰρ ἀπαυρῶς
 ἐκ Διὸς ἰθείης οἶδε τάλαντα δίκης.
 Ἄσος δ', Ἄρτεμι, τοῦτο—καὶ ἂν Χαρίτσει θελούσαις
 εἴη ἐπ' ἀνθειδίων σάμβαλα κούφα βαλεῖν.

268. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Τούτῳ σοι, Ἄρτεμι δία, Κλεώνυμος εἶσατ' ἀγαλμα,
 τούτο· σὺ δ' εὐθήρου τοῦδ' ὑπέρισχε βίου,
 εἴπα κατ' εἰνοσίφυλλον ὄρος ποσὶ, πτόνια, βαίνεις,
 θεῖον μαιμώσαις ἐγκονέουσα κυσίν.

269. ΩΣ ΣΑΠΦΟΥΣ.

Ἦτις περ ἄφρονος εἴοσα τόδ' ἐννέπω, αἶ τις ἔρηται
 κωνῶν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν·
 « Αἰθιοπία με κόρη Λατοῦς ἀνέθηκεν Ἀρίστα
 « ἂ Ἐρμοκλείδα τῷ Σαῦναϊάδα,
 « τὰ πρόπολος, δέσποινα γυναικῶν· ἧ σὺ χαρεῖται
 « πρόφρων ἀμετέραν εὐκλείδων γενεάν. »

270. ΝΙΚΙΟΥ.

Ἀμαρτέας κρήδεμνα καὶ ὕδατόεσσα καλύπτρα,
 Ἐλειθία, τεῖξ κείται ὑπὲρ κεφαλᾶς,
 ἔτι σε μετ' εὐγυλᾶς ἐκαλέσσατο, λευγαλέας οἱ
 κῆρας ἀπ' ὠδίνων τῆλε βαλεῖν λοχίων.

271. ΦΑΙΔΙΜΟΥ.

Ἄρτεμι, σοὶ τὰ πέδιλα Κιχησίου εἶσατο υἱός,
 καὶ πέπλων ὀλίγον πτύγμα Θεμιστοδίκη,

264. MNASALCÆ.

Clypeus Alexandri Phyllei sacrum hicce
 donum Apollini auricomō donatus fui;
 senescens quidem ambitum a bellis, senescensque
 umbonem; sed virtutis-laude splendesco, quara obtinui
 viro furens cum fortissimo, qui me dicavit.
 Sum autem invicta prorsus ex quo exstiti.

265. NOSSIDIS.

Juno veneranda, Lacinium quæ thure-frangans
 sæpe cœlitus deveniens aspicias,
 accipe byssinam vestem, quam tibi cum filia præclara
 Nosside texuit Theophilis, gnata Cleochæ.

266. HEGESIPPI.

Hanc apud triviam Dianam Hagelochia,
 adhuc in patris virgo habitans œdibus,
 posuit, Demareti filia. Apparuit enim illi ipse
 telæ ad tramam velut lumen ignis.

267. DIOTIMI.

Lucifera o servatrix, in Pollidis sta prædiis,
 Diana, et suavem lucem tuam viro da,
 ipsi ac soboli: quod tibi facile. Non enim hebeti-aciæ
 Jovis ope rectas vidit lancem justitiæ.
 Lucum vero, Diana, hunc—*fac ut in eo etiam Gratiis*
sit in floribus sandala levia ponere. [volentibus]

268. MNASALCÆ.

Hanc tibi, Diana divina, Cleonymus posuit statum, *Lucas,*
 tu autem feris-abundantem super hunc scopulum emi-
 quamdiu per densum-foliis-motantibus montem pedibus
 horrendum ruentibus properans cum-canibus. [*vadas,*

269. UT SAPPHONIS.

Puella muta etsi-sum, hoc loquor, si quis interroget,
 vocem indefessam depositam-habens ante pedes:
 « Æthopiæ me virgini Latonæ dedicavit Arista,
 « filia Hermoclidæ Saunei-filii,
 « tua famula, o domina mulierum: qua tu gavisa
 « benigna nostrum illustra genus. »

270. NICIÆ.

Ampharetæ vittæ ac thalassina vela,
 Ilithia, tuo posita-sunt super capite,
 quibus te cum votis invocaverat, funesta ipsi
 fata a laboribus procul ut-arceres puerperii.

271. PHÆDIMI.

Diana, tibi sandalia Cichesiæ posuit filius,
 et peplorum modicos sinus Themistodice,

οὐνεκά οἱ πρηγία λεχοῖ δισησὰς ὑπερέσχες
χείρας, ἄτερ τόξου, πότνια, νισσομένη.

* Ἄρτεμι, νηπίαχον δὲ καὶ εἰσέτι παῖδα Λέοντι
νεύσον ἰδεῖν κοῦρον γυῖ' ἐπαεζόμενον.

272. ΠΕΡΣΟΥ.

Ζῶμά τοι, ὦ Λατωῖ, καὶ ἄνθεμόεντα κύπασσιν,
καὶ μίτραν μαστοῖς σφιγκτὰ περιπλομένην,
θήκατο Τιμάεσσα, δυσωιδίνοιο γενέθλας
ἀργαλέον δεκάτῳ μηνὶ φυγοῦσα βάρους.

273. ΩΣ ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

* Ἄρτεμι, Δἄλλον ἔχουσα καὶ Ὀρτυγίαν ἐρόεσσαν,
τόξα μὲν εἰς κόλπους ἄγν' ἀπόθου Χαρίτων,
λοῦσαι δ' Ἰνωπῶ καθαρὸν χροῖα, βᾶθι δὲ Λοκροῦς
λύσουσ' ὠδίνων Ἀλκείτιν ἐκ χαλεπῶν.

274. ΠΕΡΣΟΥ.

Πόντια κουροσόος, ταύταν ἐπιπορπίδα νυμφᾶν,
καὶ στεφάναν λιπαρῶν ἐκ κεφαλᾶς πλοκάμων,
ὄλθια Εἰλείθια, πολυμνάστοιο φύλασσε
Ἰσιδος ὠδίνων ῥύσια δεξαμένα.

275. ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Χίρσισάν τοι ἔοικε κομᾶν ἀπο τὰν Ἄφροδίταν
ἄνθεμα κεκρύφαλον τόνδε λαβεῖν Σαμύθας·
δαϊδαλέος τε γὰρ ἐστί, καὶ ἀδύ τι νέκταρος ὄσσει,
τοῦ τῶ καὶ τήνα καλὸν Ἄδωνα * χρίει.

276. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

* Ἡ πολύθριξ οὐλας ἀνδρήσατο παρθένος Ἰππη
γαίτας, εὐώδη σηχομένη κρόταφον·
ἕδη γὰρ οἱ ἐπῆλθε γάμου τέλος· αἱ δ' ἐπὶ κορυφῇ
μίτραι παρθενίας αἰνέομεν χάριτας.
* Ἄρτεμι, σῆ δ' ἴσθητι γάμος θ' ἅμα καὶ γένος εἴη
τῆ Λυκομηδείδου παιδί λιπαστραγάλη.

277. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

* Ἄρτεμι, τόξα λαχοῦσα καὶ ἀλκηνετας ὀιστοῦς,
σοὶ πλόκον οἰκείας τόνδε λέλοιπε κόμης
Ἀρσινόη θυόεν παρ' ἀνάκτορον, ἡ Πτολεμαίου
παρθένος, ἡμερτοῦ χειραμένη πλοκάμου.

278. ΡΙΑΝΟΥ.

Παῖς Ἀσκληπιάδωε καλῶ καλὸν εἶσατο Φοῖβω
Γόργος ἀπ' ἡμερτᾶς τοῦτο γέρας κεφαλᾶς.
Φοῖβε, σὺ δ' Ἰλαος, Δελφίνιε, κοῦρον ἀέζοις
εὐμοῖρον λευκὴν ἄχρῖς ἐφ' ἤλικίην.

279. ΕΥΦΟΡΙΩΝΟΣ.

Πρώτας ὀππότ' ἐπεξε καλὰς Εὐδόξος ἑθείρας,

quod ipsi lenis laboranti-utero ambas obtendisti
manus, absque arcu, veneranda dea, accedens.
Diana, infantem vero et adhuc puerulum-filium Leoni
annuas videre juvenem membris crescentem.

272. PERSÆ.

Zonam tibi, o Latonia, ac floridum cypassin
et mitram mammis arcte circumvolutam,
posuit Timæssa, periculosi puerperii
ærumnosum decimo mense quæ-fugit onus.

273. UT NOSSIDIS.

Diana, Delum tenens et Ortygiam amabilem,
arcus castos in sinu depono Gratiarum,
lava autem Inopo puram cutem, ac veni Locros
liberatura puerperio Alcetin ex difficili.

274. PERSÆ.

Veneranda dea, infantum servatrix, hanc vestem-fibula-
et velum pinguibus ex capitis crinibus, [tam puellarum
beata Iliithia, multum-memoris serva
Tisidis pro-puerperio felice-mercedem acceptam.

275. NOSSIDIS.

Gaudentem profecto decet de crinibus Venerem
donum redimiculum hocce capere Samythæ:
fabrefactumque enim est, et suave quid nectaris olet
illius, quo et ipsa pulchrum Adonin unxit.

276. ANTIPATRI.

Bene-comata crispis nodo-suspendit virgo Hippe
crines, odorata smegmate-fricans tempora:
jam enim illi advenit nuptiarum terminus: at nos in-
sectivæ virginittatis prædicamus gratiam. [crinibus(?)
Diana, tua autem ex-voluntate connubiumque simul et
Lycomedidæ filiæ quæ-talos-deseruit. [soboles sit

277. DAMAGETÆ.

Diana, arcus quæ-sortita-es et validas sagittas,
tibi annulum de propria huncce reliquit coma
Arsinoe odoratum prope sacrarium, Ptolemæi
filia-virgo, ab-amabili illum sibi-detondens cincinn.

278. RHIANI.

Filius Asclepiadis pulchro pulchrum posnit Phæbo
Gorgus ab amabili hoc munus capite.
Phæbe, tu autem propitius, Delphinie, puerum foveas
fati-felicem canam usque ad ætatem.

279. EUPHORIONIS.

Primas quando resecurit pulchras Eudoxus comas,

Φοῖβω παιδείην ὥπασεν ἀγλαίην.
Ἄντι δὲ οἱ πλοκαμίδος, Ἐκηβόλε, καλὸς ἐπέη
ὠχαρῆθεν αἰεὶ κισσοῦ ἀεζομένω.

280. ΑΔΗΛΟΝ.

Τιμαρέτα πρὸ γάμοιο τὰ τύμπανα, τήν τ' ἐρατεινὴν
σφαίραν, τὸν τε κόμας ῥύτορα κεκρύφαλον,
τάς τε κόρας, Λιμνάτι, κόρα κόρα, ὡς ἐπεικίξ,
ἀνθετο, καὶ τὰ κορῶν ἐνδύματα, Ἄρτεμιδι.
Λατώα, τὸ δὲ παιδὸς ὑπὲρ χεῖρα Τιμαρτείας
θηγαμένα, σώζοις τὰν δσίαν δσίως.

281. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Δίνδυμα καὶ Φρυγίης πυρικαῆος ἀμφιπολεῦσα
πρῶνας, τὴν μικρὴν, μήτηρ, Ἀριστοδίκην,
κόρην Σειλήνης, παμπότνια, κείς θυμέναιον
κείς γάμον ἀδρύναις, πεύρατα κούροσύνας·
ἐνὸ ὦν σοὶ κατὰ πολλὰ προνήτεια καὶ παρὰ βωμῶν
παρθενικὴν ἐτίναξ' ἔνθα καὶ ἔνθα κόμην.

282. ΘΕΟΔΩΡΟΥ.

Σοὶ τὸν πιληθέντα δι' εὐζάντου τριχὸς ἀμνοῦ,
Ἐρμῆ, Καλλιτέλης ἐκρέμασεν πέτασον,
καὶ αἰθόλον περόναν, καὶ σπλεγγίδα, κάποτανουσθὲν
τόσον, καὶ τριβάκην γλοιοσκότιν γλαμίδα,
καὶ σγίζας, καὶ σφαίραν αἰθόλον· ἀλλὰ σὺ δέξαι,
κυροφίλ', εὐτάκτου ὄωρον ἐρηθσοσύνας.

283. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἢ τὸ πρὶν αὐχίσασα πολυχρύσοις ἐπ' ἐρασταῖς,
ἢ Νέμεσιν δεινὴν οὐχὶ κύσασα θένον,
μίσθια νῦν σπαθίοις πενιχροῖς πηνίσματα κρούει.
Ὅλέ γ' Ἀθηναίη Κύπριν ἐληθίσαστο.

284. ΑΔΗΛΟΝ.

Λάβρη κοιμηθεῖσα Φιλαινίον εἰς Ἀγαμέδου
κόλπους τὴν φαίην εἰργάσατο γλανίδα.
Αὐτὴ Κύπρις ἔριθος· εὐκλωστον δὲ γυναικῶν
νήμα καὶ ἡλακάτην ἀργὸς ἔχοι τάλαρος.

285. ΝΙΚΑΡΧΟΥ δοκαῖ.

Ἢ πρὶν Ἀθηναίης ὑπὸ κερκίσι καὶ τὰ καθ' ἰστών
νήματα Νικαρέτη πολλὰ μιτωσαμένη,
Κύπριδι τὸν κάλαθον τὰ τε πηνία καὶ τὰ σὺν αὐτοῖς
ἄρμεν' ἐπὶ προδόμου πάντα πυρῆς ἔθετο,
« Ἐβῆτε », φωνήσασα, « κακῶν λιμηρὰ γυναικῶν

Phœbo puerile obtulit decus;
proque his ipsi cincinnis, o Longe-feriens, pulchra accedat
Acharnensis semper hedera adolescenti.

280. INCERTI.

Timarete ante nuptias tympana amabilemque
pilam, comæque cohibitorum reticulum,
pupasque, o Limnati, virgini virgo, ut fas est,
dicavit et puparum vestes, Dianæ.
Latonia, tu autem, super filia Timaretæ manum
ponens, serva piam pie.

281. LEONIDÆ.

Dindyma et Phrygiæ ambustæ circumiens
promontoria, parvam, mater, Aristodicen,
filiam Silenes, o summe-veneranda, et ad hymenæum
et ad nuptias maturam-facias, terminos virginitatis.
Pro qua-re tibi in multis templorum-vestibulis et ad altare
virginæam concussit huc et illuc comam.

282. THEODORI.

Tibi densatum de bene-carminata lana agni,
Mêrcuri, Calliteles suspendit petasum,
et duplici-acie fibulam, ac strigilem, ac relaxatum [dom,
arcum, et tritam glutinosas-quæ-sordes-ebibit chlamy-
et sagittas (?), et pilam indiesinenter-jactam. At tu cape,
puerorum-amice, modestæ donum adolescentiæ.

283. INCERTI.

Pridem gloriata illa auri-opulenti amatoribus,
Nemesin formidabilem minime adorans deam,
mercede nunc spatulis pauperculus texta pulsat.
Sero quidem Minerva Cypridem spoliavit.

284. INCERTI.

Clam recubans Philænium in Agamedis
sinu, gilvam confecit tunicam.
Ipsa Venus lanifex! bene-deductum vero mulierum
filum et colum otiosus teneat quasillus.

285. NICARCHI videtur.

Quæ pridem Minervæ occupata radiis et in jugis-textoriis
fila multo-tempore intendit, Nicarete
Veneri calathum et texta et convenientia his
instrumenta omnia vestibuli rogo imposuit,
« Abite » exclamans, « miserarum famelica mulierum

283. INCERTI.

Quæ prius auratos jactare solebat amantes,
Spernerique exosam facta superba Deam;
Paupere venales jam densat pectine telas.
De Paphia spoliolum sero Minerva tulit.

ANTHOLOGIA. I.

285. NICARCHI.

Nicareta assidua quæ sedulitate laborans
Palladio multum pectine fecit opus,
Licia cum calatho lanæque paratibus apta
Cætera suspendit Cypridos ante fores,
Ite procul muliebris, ait, mala tædia gentis,

14

« ἔργα, νέον τήκειν ἄνθος ἐπιστάμενα ».

Ἐΐλετο δὲ στεφάνους καὶ πηκτίδα καὶ μετὰ κώμων
ἢ παῖς τερπνὸν ἔχειν ἐν θαλίαις βίτον·

εἶπε δέ· « Παντὸς σοὶ δεκάτην ἀπὸ λήμματος ὄσω,
10 « Κύπρι· σὺ δ' ἔργασίην καὶ λάβε καὶ μετὰδος ».

286. ΛΕΩΝΙΑΟΥ.

Τῆς πέζης τὰ μὲν ἄκρα τὰ δεξιὰ μέχρι παλαιστῆς
καὶ σπιθαμῆς οὐλλης Βίτιον εἰργάσατο·
θάτερα δ' Ἀντιάνειρα προσήρμωσε· τὸν δὲ μεταξὺ
μαίανδρον καὶ τὰς παρθενικὰς Βιτίη.

Κουρᾶν καλλίστη Διὸς, Ἄρτεμι, τοῦτο τὸ νῆμα
πρὸς ψυχῆς θεῆς, τὴν τριπλόνητον ἔριν.

287. ΑΝΤΙΠΑΤΡΙΟΥ.

Ἄρτεμι, σοὶ ταύταν, εὐπάρθενε, πότνα γυναικῶν,
τὰν μίαν αἱ τρισαὶ πέζαν ὑψηνάμεθα.

Καὶ Βιτίη μὲν τάσδε χοροθαλάσας κάμε κούρας,
λοζά τε Μαιάνδρου βεῖθρα παλιμπλανέος·

Ξανθὰ δ' Ἀντιάνειρα τὸν ἀγγόθι μήσατο κόσμον,
πρὸς λαίᾳ ποταμοῦ κεκλιμένον λαγόνι·

τὸν δὲ νυ δεξιτερῶν νασμῶν πέλας ἰσοπαλαιστον
τοῦτον ἐπὶ σπιθαμῇ Βίτιον ἠνύσατο.

288. ΛΕΩΝΙΑΟΥ.

Αἱ Λυκομήδους παῖδες, Ἀθηνῶν καὶ Μελίτεια
καὶ Φιντῶ Γληνίς θ', αἱ φιλοεργόταται,

* ἔργων ἐκ δεκάτας ποτιθύμια, τὸν τε πρόσεργον
ἄτρακτον, καὶ τὰν ἄτρια κριναμένην

5 κερκίδα, τὰν ἰστῶν μολπάτιδα, καὶ τὰ τρογαῖα
πανία, * κερταστὰς τοῦσδε ποτιβρογέας,

καὶ * σπάθιας εὐθριθείς πολυάργυρα· τοὺς δὲ πενιχραὶ
ἐξ ὀλίγων ὀλίγην μοῖραν ἀπαργόμεθα,

10 νῶν χέρας αἰσι', Ἀθάνια, ἐπιπλήσαιο μὲν ἴσως,
θεῖης δ' εὐσιπύους ἐξ ὀλιγησιπύων.

289. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αὐτόνομα, Μελίτεια, Βοίσκιον, αἱ Φιλολάδω
καὶ Νικοῦς Κρήσσαι τρεῖς, ξένη, θυγατέρες,

ἃ μὲν τὸν μιτόεργον αἰδίνητον ἄτρακτον,
ἃ δὲ τὸν ὄρνυταν εἰροκόμον τάλαρον,

Atteritis totum quæ juvenile decus.

Serta capit, citharamque sibi, mavultque puella
Inter amatorum vivere læta dapes.

De nostris decimam voveo tibi quæstibus, inquit :
Æqua peto, lucrum tu cape daque Venus.

286. LEONIDÆ.

Dexterior palmo qua se tenus instita tollit,
Bittion hoc vario flamine fecit opus.

Addidit oppositum latus Antianira : puellæ
Et vaga Mæandri flumina, sunt Bitiæ.

« opera ; quæ recentem tabefacere florem scitis. »

Sumpsit autem puella coronas et citharam et cum comis-
jucundam habere in festivitatis vitam ; [sationibus
et dixit : « Omni ab accepto decimam tibi feram,

« Cypri ; tu autem lucrum-ex-opere et accipe et imperti. »

286. LEONIDÆ.

Limbi summa dextra usque ad palmam
et dodrantem integrum Bittion confecit ;
altera autem Antianira adjunxit ; in medio vero
mæandrum et virgines Bitia fecit.

Jovis filiarum pulcherrima, Diana, hoc netum-opus
cordi habeas, trini-laboris certamen.

287. ANTIPATRI.

Diana, tibi hunc, præclara-virgo, domina mulierum,
unum tres limbum teximus ;

ac Bitie quidem has chorum-saltantes elaboravit puellas,
et obliqua Mæandri flumina resluentis ;

flava autem Antianira vicinum excogitavit ornamentum,
ad sinistrum fluvii acclinatum latus ;

illud jam prope dextra fluente, latitudine-palmo-æquale
super dodrantem, hoc Bittion absolvit.

288. LEONIDÆ.

Lycomedis filia, Atheno et Melitea

et Phinto Glenisque, laboris-amantissimæ,

operum ex decima caram-animo-partem, ac labori-aptura
fusum, et stamina discernentem

radium, jugorum cantatricem, et rotundos

glomeres, et quasilla hæc quondam lana-gaudentia,

et spatias graves multum-operosas hasce, pauperes

ex exiguis exiguam portionem tibi dedicamus :

quarum manus semper, Minerva, impleas in-posterum,
faciasque penu-divites ex penu-indigia.

289. EJUSDEM.

Autonoma, Melitea, Boiscium, Philolaidæ

et Nicus, Cressæ tres, o hospes, filia,

hæc fila-efficientem semper-volubilem fusum ;

illa nocturnum lanarium quæsilium ;

Sit cordi tibi, nata Jovis, Diana, rogamus,
Hic triplici certans sedulitate labor.

287. ANTIPATRI.

Hæc Diana tuam subeat quæ simbria vestem,
Tergemino manu texta labore datur.

Quippe opus est Bities saltantis rite pellæ,
Mæanderque fluens obvius ipse sibi.

Proximus accedit flavæ labor Antianiræ,

Amnis ubi curvi ripa sinistra viret.

Bittion ad spatium fecit surgentia palmi,

Omnia quæ fluvius dexteriora videt.

ἄ ὄμμα τὰν πέπλων εὐάτριον ἐργάτιν, ἱστῶν
κερκίδα, τὰν λεχέων Πανελόπας φύλακα,
δῶρον Ἀθαναίᾳ Παντίδι τῷδ' ἐνὶ κατῷ
ἦσαν, Ἀθαναίας παυσάμεναι καμμάτων.

290. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Ῥπίδα τὴν μαλακοῖσιν ἀεὶ πρῆσιαν ἀήταις
Παρμενίς ἡδίστη θῆκε παρ' Οὐρανίῃ,
ἔξ εὐνῆς δεκάτευμα· τὸ δ' ἡελίου βαρὺ θάλπος
ἡ δαίμων μαλακοῖς ἐκτρέπεται Ζεφύροις.

291. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Βακχυλὶς ἢ Βάκχου κυλικῶν σποδὸς, ἐν ποτε νούσῳ
κεκλιμένα, Διοῖ τοῖον ἔλεξε λόγον·
« Ἦν ὄλοῦ διὰ κῶμα φύγω πυρὸς, εἰς ἑκατόν σοι
« ἡλείους ὄροσερᾶν πίσιμα ἐκ λιθάδων,
« ἀβρόμιος καὶ αἰνός. » Ἐπει δ' ὑπάλυζεν ἀνίτην,
αὐτῆμαρ τοῖον μῆχος ἐπεφράσατο·
τρῆτην γὰρ θεμένα χερὶ κόσκινον, εὖ διὰ πυκνῶν
σχοιῶν ἡελίους πλείονας πύγασατο.

292. ΗΔΥΛΟΥ.

Αἱ μίτριαι, τό θ' ἀλουργές ὑπένδυμα, τοί τε Λάκωνες
πέπλοι, καὶ ληρῶν οἱ χρύσοι κάλαμοι,
κίνο' ἅμα Νικονόη * συνεπέκπειν· ἦν γὰρ Ἐρώτων
καὶ Χαρίτων ἡ παῖς ἀμβρόσιόν τι θάλαος.
Τοιγὰρ τῶν κρέναντι τὰ καλλιστεία Πριήπτω
νεβρίδα καὶ χρυσέην τήνδ' ἔθετο προχόσῃν.

293. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ὁ σάπων καὶ ταῦτα τὰ βλαύτια, πότνια Κύπρι,
ἀρκεῖται κυνικοῦ σκῦλ' ἀπὸ Σωχάρεος,
ἔπει τε ῥυπόεσσα, πολυτρήτοῖο τε πήρας
λείψανον, ἀρχαίης πληθόμενον σοφίης·
οὐ δὲ Ῥόδων ὁ καλὸς, τὸν πάνσοφον ἦνίκα πρίσθων
ἤγγραυσεν, στεπτοῖς θήκατ' ἐπὶ προθύροις.

294. ΦΑΝΙΟΥ.

Σκήπτωνα προποδαγὸν, ἱμάντα τε, καὶ παρακοίταν
νάρθηκα, κρατάφων πλάκτορα νηπιάχων,
κίρκον τ' * εὐόλπαν φιλοκαμπέα, καὶ μονόπελμον
συγγίδα, καὶ στεγάναν κρατὸς ἐρημοκόμου,
Κάλλων Ἐρμεῖα θέτ' ἀνάκτορι, σύμβολ' ἀγωγῆς
παιδείου, πολὺν γυῖα δεθεῖς καμμάτων.

291. ANTIPATRI.

Pestis anus calicum cum morbo forte cubaret,
Tales ore preces concipit ante Jovem :
Si superare mihi datur hæc incendia, centum
Pura mihi soles, pura bibetur aqua.
Longe Liber erit. Sed ubi discrimen abivit,
Invenit quali falleret arte deum.
Mille nam cribri per mille foramina soles

tertia simul peplorum apte-stamina-tractantem opera-
radium, lecti Penelopes custodem : [rium, jugorum
donum Minervæ Lanificæ hocce in fano
posuerunt, Minervæ desinentes labores.

290. DIOSCORIDIS.

Flabellum lenibus semper mite ventis
Parmenis dulcissimam posuit apud Uraniam,
ex lectulo decimam; solis autem gravem ardorem
dea ipsa lenibus arcet Zephyris.

291. ANTIPATRI.

Bacchylis, quæ Bacchi calices evacuat, aliquando in
cubans, Cereri talia dixit verba : [morbo
« Si perniciosi ignis fluctum effugero, ad centum tibi
« soles roscidis nimam ex fluentis,
« sine-Bromio ac vino. » At ubi emerit e-calamitate,
eodem-die hanc machinam excogitavit :
perforato in manum sumpto cribro bene per densos (multos)
juncos soles etiam plures adspectavit.

292. HEDYLI.

Mitræ, et purpurea subtunica, et Laconica
pepla, et leriorum aurei calami,
omnia simul Niconos * adjudicata sunt, quippe erat Amo-
et Gratiarum puella divinus quidam flos. [rum
Quapropter ei qui-judicavit de pretio-venustatis, Priapo
hinnulei-pellem et aureum hunc posuit aqualem.

293. LEONIDÆ.

Scipio et hæcce sandalia, veneranda Cypri,
appendent cynici spolia de Sochare,
guttusque sordidus, multumque-rimosæ peræ
reliquiæ, veteris plenæ sapientiæ.
Tibi autem Rhodo pulcher, sapientissimum ubi senem
venatus fuit, hæc corollis-ornato posuit in vestibulo.

294. PHANIE.

[accubantem
Scipionem pedum-progredientium-ducem, lorumque et
ferulam, temporum percussorem puerilium,
annulumque bene-tornatum curvæ-amantem-lineæ, et
soccum, ac tegmen capitis depilis, [unius-soles
Callo Mercurio posuit domino, symbola institutionis
puerilis, senili membra vincit laboro.

Mille videns, voti se negat esse ream.

292. HEDYLI.

Purpureum velum, mitramque habitusque Lacænæ,
Quique hos ex auro factus acanthus obit,
Omnia Niconoe simul epotavit : amorum
Namque illa et Venerum nobile germen erat.
Insuper egregio formas spectare Priapo
Nebriada, et ex auro sacrat aqualiculum.

295. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σμίλαν Ἀσκώνδας δονακογλύφον, δν τ' ἐπὶ μισθῶ
σπύγγον ἔχεν καλάμων ψάστορα τῶν Κνιδίων,
καὶ σελίδων κανόνισμα φιλόρθιον, ἔργμα τε λείας
σαμοθέτω, καὶ τὰν εὐμέλανον βροχίδα,
κάρκινά τε σπειροῦχα, λεάντειράν τε κίστηριν,
καὶ τὰν ἀδουαφῆ πλινθίδα καλλαίταν,
μάζας ἀνίκ' ἔκυρσε τελωνιάδος φιλολίχου,
Πιερσίην πενίας ἄρμεν' ἀνεκρέμασεν.

296. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἄστεμφῆ ποδάγρην, καὶ δούνακας ἀδικτήρας,
καὶ λίνα, καὶ γυρὸν τοῦτο λαγωοβόλον,
ιοδόκην, καὶ τοῦτον ἐπ' ὄρτυγι τετραπλήντα
αὐλόν, καὶ πλωτῶν εὐπλεκές ἀμφιβόλον,
Ἐρμείη Σώσιππος, ἐπεὶ παρενήξατο τὸ πλεῦν
ἦβης, ἐκ γήρωε δ' ἀδρανῆ δέδεται.

297. ΦΑΝΙΟΥ.

Ἄλιμος ἀγρίφην κενδοτονίδα, καὶ φιλοδοῦπου
φάρσος ἄμας, στελεοῦ γῆρον ἐλαϊεύου,
ἀρθροπέδαν * στεϊμόν τε, καὶ ὠλεσιθῶλον ἀρούρης
σφύραν, καὶ δαπέδων μουνορούχαν ὄρυγα,
καὶ κτένας ἔλκητῆρας, ἀνὰ προπύλαιον Ἀθάνας
θῆκατο, καὶ βαπτὰς γειοφόρους σκαφίδας,
θησαυρῶν δτ' ἔκυρσεν, ἐπεὶ τάχ' ἂν ἅ πολυκαμπῆς
ἰζὺς κείε Ἀΐδαν ὄχητο κυφαλάε.

298. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Πήρην, καδέφητον ἀπεσκληρυμμένον αἰγὸς
στέφανος, καὶ βάκτρον τοῦτό γ' ὀδοπορικόν,
κῶλπαν ἀστλέγγιστον, ἀχάλκωτόν τε κυνοῦχον,
καὶ πῖλον κεφαλαῖς οὐχ ὀσίας σκέπανον·
ταῦτα καταφθιμένοιο μυρικίνεον περὶ θάμνον
σῶλ' ἀπὸ Σωχάρεος Λιμὸς ἀνεκρέμασεν.

299. ΦΑΝΙΟΥ.

Φάρσος σοι γεραροῦ τόδε βότρυος, εἰνὸδι' Ἐρμᾶ,
καὶ τρύφος ἱπνεύτα πιαλέου φθόιος
πάρκειται, σῦκόν τε μελαντραγές, ἃ τε φιλουλῆς
δρύππα, καὶ τυρῶν δρύψια κυκλιαδῶν,
ἀκτά τε Κρηταίς, ἐυτριβέος * τε ῥέιπα
θωμὸς, καὶ Βάχχου πῶμ' ἐπιδορπίδιον·
τοῖσιν ἄδοι καὶ Κύπρις, ἐμὰ θεός· ὕμμι δὲ ῥέξειν
φημί παρὰ κροκάλαις ἀργιπόδαν χίμαρον.

300. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

* Λαθρή, ἐκ πλανίου ταύτην χάριν ἐκ τε πενέστεω
κίξ' ὀλιγησιπίου δέξο Λεωνίδεω,
φαιστά τε πιήεντα καὶ εὐθῆσαυρον ἐλαίην,
καὶ τοῦτο χλωρὸν σῦκον ἀποκράδιον,
κεοῖνου σταχυλῆς ἔχ' ἀποσπάα πεντάρραγον,

295. EJUSDEM.

[mercede

Cultellum Ascondas arundinis-sculptorem, quamque pacta
spongiam habuit calamorum abstersorem Cnidiorum,
ac marginum regulam rectæ-amantem-lineæ, et sepem
signatorii, et bene-nigrum atramentarium, [ponderis
circinosque spiris-tornandis, lævigatoremque pumicem,
et suavi-nitidum-colore laterculum cæruleum,
panem quando obtinuit telonarium lurconibus-carum,
Pieridibus paupertatis instrumenta suspendit.

296. LEONIDÆ.

Solidam pedicam et arundines tendicularum,
et lina, et curvum hoc leporibus-feriundis-baculum,
pharetram, et hanc in coturnicem perforatam
tibiam, et natatiliū-avium bene plexum rete,
Mercurio Sosippus, quoniam enavigavit majorem partem
juventutis, et ob senectutem imbecillitate vincetus-est.

297. PHANIÆ.

Alcimus furcillam dentibus-carentem, et resonantis
fragmentum ligonis, manubrio viduum oleaginoo,
membra-vincientem (?). . . . ., et frangentem-glebas agri
malleum, et arva fodientem-unidentem marram,
ac pectines tractores, in vestibulo Minervæ
posuit, et contextas terræ-gerendas corbes,
in-thesauros quum incidit, quandoquidem brevi multum-
spina vel in Orcum ivisset prona. [curvata

298. LEONIDÆ.

Peram, nec subactum induratum capellæ
corium, et baculum hunc itineri-aptum,
et lagenam-scorTEAM non-defricatam, et sine-ære marsu-
et pileum capitis non pii tegmen : [pium,
hæc defuncti myriceum circa dumum
exuvias a Sochare Fames suspendit.

299. PHANIÆ.

Frustum tibi generosæ hoc uvæ, vialis Mercuri
et fragmentum furnacæ pinguis placentæ
apposita-sunt, ficusque nigra-edulis, et amicæ-gingivarum
drupæ, et caseorum ramenta rotundorum,
farinaque Cretica, beneque fracti erebinthi (?)
acervus, et Bacchi poculum post-cibos-gratum :
quibus gaudeat et Cyprius, mea dea. Vobis autem marta-
me aio in litore-calculoso album-pedes capellum. [turum

300. LEONIDÆ.

Furtiva-dea, ex vago hoc donum exque pauperæ
et ex penum-inope cape Leonida,
libaque pingua et bene-asservatam olivam,
et hanc viridem ficum a-ramo-decerptam; [rum,
et vinolentæ uvæ habe abreptam-partem quinque-acino-

πότνια, καὶ σπονδὴν τήνδ' ὑποκυμβίδιον.
Ἦν δέ με γ', ὡς ἐκ νούσου ἀνειρούσω, ὦδε καὶ ἐχθρῆς
ἐκ πενήσι ῥύση, δέξο χυμαιοθύτην.

301. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Τὴν ἀλίην Εὐδήμος, ἐφ' ἧς ἔλα λιτὸν ἐπέσθων
χειμῶνας μεγάλους ἐξέφυγεν δανέων,
ὅτῃε θεοῖς Σαμόθραξι, λέγων ὅτι τήνδε, κατ' εὐχὴν,
ὦ λαοί, σωθεῖς ἐξ ἄλλος, ὧδ' ἔθετο.

302. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Φεύγεθ' ὑπὲρ καλύθης, σκότιοι μῦες· οὔτι πενιχρῆ
μῦς σιπή βόσκειν οἶδε Λεωνίδειω.
Αὐτάρκης ὁ πρέσβυς ἔχων ἄλα καὶ δύο κρίμνα·
ἐκ πατέρων ταύτην ἠνέσαμεν βιοτήν.
Τῷ τί μεταλλεύεις τοῦτον μυχόν, ὦ φιλολιχνε,
οὐδ' ἀποδειπνίδιου γευόμενος σκυβάλου;
σπεύδων εἰς ἄλλους οἴκους ἴθι (τάμ' ἀδ' ἐλίτ'),
ὧν ἄπο πλειοτέρην οἴσεται ἀρμαλίην.

303. ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ.

Ἦ μῦες, εἰ μὲν ἐπ' ἄρτον ἐληλύθατ', ἐς μυχόν ἄλλον
στείγετ' (ἐπεὶ λιτὴν οἰκέομεν καλύθην),
οἷ καὶ πίονα τυρὸν ἀποδρέψεσθε καὶ αἶψην
ἰσθάδα, καὶ δεῖπνον συγνὸν ἀπὸ σκυβάλων.
Εἰ δ' ἐν ἐμαῖς βίβλοισι πάλιν καταθῆζετ' ὀδόντα,
κλαύσεσθ', οὐκ ἀγαθὸν κῶμον ἐπερχόμενοι.

304. ΦΑΝΙΟΥ.

Ἄκτιτ' ὦ καλαμευτὰ, ποτὶ ξερὸν ἔλθ' ἀπὸ πέτρας,
καὶ με λάβ' εὐάραχν πρῶτον ἐμπολέα.
Αἶτε σύ γ' ἐν κύρτω μελανουρίδας, αἶτε τιν' ἀγρεῖς
μορμύρον, ἢ κίχλην, ἢ σπάρων, ἢ σμαρίδα,
αἰτόθεν αὐδάσεις με τὸν οὐ κρέας, ἀλλὰ θάλασσαν
τιμῶντα, ψαφαροῦ κλάσματος εἰς ἀπάταν.
Χαλκίδας ἦν δὲ φέρης φιλακανθίδας, ἢ τινα θρίσσαν,
εὐάγρει· λιθίαν οὐ γὰρ ἔγω φάργα.

veneranda, et libationem hanc de-fundo-gutturum.
Si vero me quidem, ut e morbo retraxisti, sic et inimica
ex paupertate liberaris, exspecta capellam-mactaturum.

301. CALLIMACHI.

Salinum Eudemus, in quo sal tenue comedens
procellas magnas evitavit aeris-alieni,
posuit diis Samothracibus, dicens: Hancce de voto,
o populi, servatus ex sale hic posuit.

302. LEONIDÆ.

Suffugite ex casa, tenebricosi mures: miserum minime
novit mures pascere panarium Leonidæ.
Contentus-est senex quando-habet salem et duos panes-
a patribus hanc probavimus vitam. [hordeaceos:
Cur igitur fodiens-pervestigas tale cavum, o liguritor,
actæ-cœnæ ne purgamenta quidem gustaturus?
Festinus ad alias vade domos (mea enim sunt tenuia),
ex quibus abundantioreni auferes victum.

303. ARISTONIS.

O mures, si panis petendi-cause venistis, ad cava alia
vadite (quippe tenuem habitamus casam),
ubi et pinguem caseum abrodetis et siccam
ficum, et cœnam largam capietis ex purgamentis.
Si vero in meis libris iterum acuētis dentem,
plorabitis, malam comissionem obeuntes.

304. PHANIE.

O littoralis piscator, in siccum veni a petra,
et me accipe bene-incipientem matutinum emptorem.
Sive tu in massa melanuros, sive capis aliquem
mormyrum, vel turdum, vel sparum, vel smaridem,
statim appellabis me, qui non carnem, sed mare
honorem, sicci frusti tædium-ut fallam.
At chalcidas si fers spinosas, vel aliquam clupeam,
fauste-piscans-vale: lapideam enim non habeo gulam.

302. LEONIDÆ.

Hac absiste casa: nam parva Leonidis est res,
Nec bona pascendis muribus arcta penus.
Quippe seni satis est puls, panis, et æquoreum sal;
Hæc ab avis illi vita relicta placet:
Parve liguritor, cur hæc penetrabilia lustras,
In quibus ex cœna mica nec ulla cadit?
Nostra vides quæ sint: aliena in limina migra,
Sunt ubi quæ possint te satiare dapes.

303. ARISTONIS.

Si petitis victum mures absistite parcc
Limine: sunt quæ vos aurea tecta vocent,
Ficus ubi vobis et copia multa coacti

Lactis, et e cœnis altera cœna datur.
At nostras iterum petitis si dente papyros,
Flebitis; expletos mœsta chorea manet.

304. PHANIE.

In terram de rupe veni piscator, et a me
Incipe capturam vendere mane novo,
Seu tua fert fiscella bonam melanurida, sive
Mormoron, aut turdos, aut sparum, aut smarida.
Nam mare, non carnes cordi mihi: piscis amore
Me spectas alios in mare ferre cibos.
At si fers clupeam, vel quas mare gignit ericas,
Perge valeque: gula est non lapidosa mihi.

305. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Λαβροσύνα τάδε δῶρα φιλευχόμεν τε Λαφυγμῶ
 θήκατο * δεισέου Δωριέος κεφαλά·
 τὼς Λαρισσαίως βουγάστορας ἐψητήρας,
 καὶ χύτρως, καὶ τὰν εὐρυχαδῆ κύλικα,
 καὶ τὰν εὐχάλικτων ἐγναμπτόν τε κρεάγραν,
 καὶ κνήστιν, καὶ τὰν ἐτνοδόον τορύναν.
 Λαβροσύνα, σὺ δὲ ταῦτα κακοῦ κακὰ διορητῆρος
 δεξαμένα, νεύσαις μὴ ποκα σωφροσύναν.

306. ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ.

Χύτρον τοι, ταύτην τε κρεαγρίδα, καὶ βαθυκαμπῆ
 κλειδα συῶν, καὶ τὰν ἐτνοδόον τορύναν,
 καὶ πτερίναν βιπίδα, ταναίγαλιόν τε λέβητα,
 σὺν πελέκει, καὶ τὰν λαιμοτόμον σφαγίδα,
 ζωμοῦ τ' ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἀρυστρίδα, τὸν τε μαγῆα
 σπόγγον ὑπὸ στιβαρᾷ κεκλιμένον κοπίδι,
 καὶ τοῦτον δικάρανον ἀλοτρίθα, σὺν δὲ βυσίαν
 εὐπετρον, καὶ τὰν κρειοδόκον σκαφίδα,
 οὐψοπόνος Σπίνθηρ Ἐρμῆ τάδε σύμβολα τέχνας
 θήκατο, δουλοσύνας ἄχθος ἀπωσάμενος.

307. ΦΑΝΙΟΥ.

Εὐγάθης Λαπιθανὸς ἐσοπτρίδα, καὶ φιλέθειρον
 σινδόνα, καὶ πετάσου φάρσος ὑποξύριον,
 καὶ ψήκτραν ἄνακτιν ἀπέπτυσε, καὶ λιθοκόπους
 φασιγνίδας, καὶ τοὺς σιλόνοχας στόνοχας·
 ἔπτυσε δὲ ψαλίδας, ξυρὰ καὶ θρόνον, εἰς δ' Ἐπικούρου,
 κουρείων προλιπῶν, ἄλατο κηπολόγους,
 ἔνθα λύρας ἤκουεν ὄπως ὄνος· ὤλετο δ' ἂν που
 λιμώσσων, εἰ μὴ στέρξε παλιδρομίαν.

308. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Νικήσας τοὺς παῖδας, ἐπεὶ καλὰ γράμματ' ἔγραψεν,
 Κόνναρος ὀγδώκοντ' ἀστραγάλους ἔλαβεν,
 καί με, χάριν Μούσαις, τὸν κωμικὸν ὦδε Χάρητα
 πρεσβύτην θορύβῳ θήκατο παιδαρίων.

309. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Εὐφρημόν τοι σφαῖραν, εὐκρόταλόν τε Φιλοκλῆς
 Ἐρμείῃ ταύτην πυζινῆν πλατάγην,

305. LEONIDÆ.

Intemperantiæ hæcce dona et amanti-succulentorum-cibo-
 posuit execrandum (?) Dorie caput : [rum Voracitati
 Larissæ: s immani-ventre cacabos,
 et ollas, et valde-capacem calicem,
 et ære-solido apte-curvatam creagram,
 et radulam, et pultem-quæ-versat tudiculam.
 Intemperantia, tu autem hæc mali mala donatoris
 accipiens, ne des ei unquam temperantiam.

306. ARISTONIS.

Ollam, et hanc creagram, et valde-curvatam
 clavem (?) suum, et quæ-pulsem-versat tudiculam,
 et flabellum ex-pennis, et ex-ære-malleo-ducto lebetem,
 cum securi, et quæ-gulam-secat secespitam,
 jurisque trullam cum verubus, et ad-abstergendum
 spongiam sub valido positam coqui-cultro,
 et hoc biceps pistillum, simulque mortarium
 ex-hono-lapide, et recipiendæ-carni alveum,
 coquus Spinther Mercurio hæc symbola artis
 dedicavit, servitii onere excusso.

307. PHANIÆ.

Eugathes Lapithanus speculum et capillorum-amans
 linteum et petasi frustum novaculis-supponendum,
 et strigilem arundinaceam respuit, et lapideo-manubrio
 cultellos, et unguibus-bona-secandis scalpella;
 respuit et forcices, novaculas et sellam, et ad Epicuri,
 tonstrina relicta, saltum-fecit hortiloquos,
 ubi lyram audiebat tanquam asinus. Perisset autem prope
 esuriens, nisi usus-esset cursu-retro-verso.

308. ASCLEPIADIS.

Victor puerorum, quia venustus literas scripsit,
 Connarus octoginta accepit talos,
 et me, gratiam Musis, comicum huc Charetem
 senem cum plausu dedicavit puerulorum.

309. LEONIDÆ.

Honestam sane pilam Philocles et bene-sonans
 Mercurio hoc buxeum crepitaculum,

306. ARISTONIS.

Hanc ollam creagramque cava cum clave suilis,
 Et cochlear saturum pulte quod esse solet;
 Quæque ferunt ventum plumas et ab ære lebetem
 Cum truce vi cultri cumque securicula,
 Et quæ de verubus deducunt hausta liquorem,
 Quæque jacet duro spongia sub gladio;
 Pistillumque biceps et tusum marmor ab illo,
 Portandisque bonum carnibus alveolum;
 Mercurio Spinther, condire obsonia doctus,

Hæc sacrat exuti signa ministerii.

308. ASCLEPIADÆ.

Accepit talos decies sibi Codalus octo,
 Scribendo pueros cum puer anteiit.
 Munus ob id Musis, pueris plaudentibus, ecce
 Illo dante senex comicus adsto Chares.

309. LEONIDÆ.

Hæc cava de fragili sacrat crepitacula buxæ
 Mercurio Philocles, æriamque pilam,

ἄστραγάλας θ' αἷ πολλ' ἐπεμήνατο, καὶ τὸν ἐλικτὸν
 ῥόμβον, κουροσύνης παίγνι', ἀνεκρέμασεν.

310. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εὐμαθὴν ἤτειτο διδοῦς ἐμὲ Σίμος ὁ Μίκκου
 τῆς Μούσαις· αἱ δὲ, Γλαῦκος ὅκως, ἔδωσαν
 ἀν' ὀλίγου μέγα δῶρον· ἐγὼ δ' ἀνά τήνδε κεχρηῶς
 κείμαι τοῦ Σαμίου διπλόον, ὁ τραγικὸς
 παιδαρίων Διόνυσος ἐπήκοος· οἱ δὲ λέγουσιν,
 « ἱερὸς ὁ πλόκαμος », τοῦμὸν * ὄνειρα ἐμοί.

311. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῆς Ἀγοράνακτος με λέγε, ξένη, κομικὸν ὄντως
 ἀγχεῖσθαι νίκης μάρτυρα τοῦ Ῥοδίου
 Πάμφιλον, οὐ κέν' ἔρωτι δεδαγμένον, ἤμισυ δ' ὀπτῆ
 ἰσχάδι καὶ λύχνος Ἴσιδος εἰδόμενον.

312. ΑΝΥΤΗΣ.

Ἦνία δὴ τοι παῖδες ἐνὶ, τράγε, φοινικόνετα
 θέντες καὶ λασίῳ φιμά περὶ στόματι,
 ἴππια παιδεύουσι θεοῦ περὶ ναὸν ἄεθλα,
 ὄρρ' αὐτοὺς ἐφορῆ νήπια τερπομένους.

313. ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ.

Κοῖρα Πάλλαντος πολυούνομε, πότνια Νίκα,
 πρόφρων Κραναιδῶν ἡμερόνετα χορὸν
 αἰὲν ἐποπτεύοις, πολέας δ' ἐν ἀθύρμασι Μουσᾶν
 Κτήρ' ἀμριτίθει Βακχυλίδη στεφάνους.

314. ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΗΡΑΚΛΕΩΤΟΥ ΑΝΑΣΤΡΕ-
ΦΟΝΤΑ.

Ἠγελόπη, τόδε σοὶ φᾶρος καὶ χλαῖναν Ὀδυσσεὺς
 ἤνεγκεν, δολιχὴν ἐξανύσας ἀτραπὸν.

315. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, φίλον Βρομίου καὶ υἱὸν
 Ἀραάδος, ἀντ' ἀλαῆς ἔγραφεν Ὀφελίων.

316. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀερόπης δάκρυον διερῆς, καὶ λείψανα δειπνῶν
 ὄνομα, καὶ ποιήν ἔγραφεν Ὀφελίων.

et talos, quibus multum insanivit, et tortum hunc
 turbinem, pueritiæ lusus, suspendit.

310. CALLIMACHI.

Discendi-facilitatem poscebat donans me Simus filius Micci
 Musis : illæ autem, Glaucus ceu, dederunt
 pro parvo magnum donum. Ego vero per hanc hians
 pendeo Samii bicornem *lileram*, tragicus
 Bacchus puerorum auditor. Illi autem dicunt,
 « sacer cincinnus », meum somnium mihi *narrantes*.

311. EJUSDEM.

Agoranactis me dicitō, hospes, comicum revera
 pendere victoriæ testem Rhodii [tostō
 Pamphilum, non vane amore morsum, at dimidia-partē
 carici et lychnis Isidis similem.

312. ANYTES.

Frena sane pueri tibi, o caper, purpurea
 indiderunt et hirsutum circa os capistra,
 ita equestria exercent dei circa templum certamina,
 ut ipsos inspicias pueriliter sese-obluctantes.

313. BACCHYLIDIS.

Pallantis filia multinominis, veneranda Victoria,
 benigna Cranaidarum amabilem chorum
 semper inspicias, multasque in ludis Musarum
 Ceo circumda Bacchylidi coronas.

314. RECIPROCI VERSUS NICODEMI HERA-
CLEOTÆ.

Penelope, hoc tibi velum atque amiculum Ulysses
 attulit, longam emensus viam.

5. EJUSDEM.

Capripedem me Panem, amicum Bromii, et filium
 Arcadis, pro auxilio-lato pinxit Ophelion.

316. EJUSDEM.

Aeropes lacrimam humidæ, et reliquias cœnæ
 impiæ, et ultionem pinxit Ophelion.

Et jactu varios rapido cum turbine talos,
 Delicias ætas quas juvenilis amat.

312. ANYTES.

Ea pueri, barbate caper, tibi torva lupatis
 Ora præmunt, collum stringit habena rubens.
 Sic ad templa Deum festos imitantur honores
 Et parvi parvo dulce vehuntur equo.

RECIPROCA.

314. NICODEMI HERACLEOTÆ
OMNIA.

Penelope tibi dat vestem, dat tegmen Ulysses,

Serus qui sese vir tibi restituit.

315. *Aliud.*

Ophelion dedit hunc nobis Evanis amicum,
 Pleiade prognato de patre capripedem.

316. *Aliud.*

Aerope lacrymat propter quæ, fercula cœnæ
 Impiæ, depingens hic dedit Ophelion.

317. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πραξιτέλης ἔπλασε Δαναὴν καὶ φάρεα Νυμφῶν
λύγδινα, καὶ πέτρας Πᾶν' ἐμὲ Πεντελικῆς.

318. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κύπριδι κουροτρόφῳ δάμαλιν βέζαντες ἔφηβοι .
χαίροντες νύμφας ἐκ θαλάμων ἄγομεν.

319. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἰθομέναις ὑπὸ δασιῶν ἐν εὐρυχόρῳ πατὴρ οἴκῳ
παρθένον ἐκ χειρῶν ἡγαγόμεν Κύπριδος.

320. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀσκανίη μέγα χαιρε καλῆ, καὶ χρύσεια Βάκχου
δῶρια, καὶ μύσται πρόκριτοι Εὐίεω.

321. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ ΙΣΟΨΗΦΑ.

Θύει σοι τόδε γράμμα γενεθλιακάισιν ἐν ὥραις,
Καίσαρ, Νειλαίη Μοῦσα Λεωνίδεω.
Καλλιόπης γὰρ ἀκαπνον αἶε θύος. Εἰς δὲ νέωτα,
ἣν ἐθέλῃς, θύσαι τοῦδε περισσότερα.

322. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τήνδε Λεωνίδεω θαλερὴν πάλι δέρκεο Μοῦσαν,
διστιχον εὐθίχτου παίγνιον εὐεπίης.
Ἔσται δ' ἐν Κρονίοις Μάρκῳ περικαλλῆς ἄθυρμα
τοῦτο, καὶ ἐν δαίμοις, καὶ παρὰ μουσοπόλοις.

323. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀναστρέφον ἢ Ἀνακυκλικόν.

Οἰδιπόδης κάσις ἦν τακέων, καὶ μητέρι πόσις
γίγνετο, καὶ παλάμης ἦν τυφλὸς ἐκ σφετέρης.

324. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πέμματα τίς λιπόωντα, τίς Ἄρει τῷ πτολιπόρῳ

317. *Aliud.*

Praxiteles tibi dat Danaen, tum tegmina Nymphis
Lygdina, tum Panem qui Petra Pentelice.

318. *Aliud.*

Cypridi proliferæ vaccam sacramus ephēbi.
Deducet thalamo quis rogo Naiadas?

319. *Aliud.*

Præmicuit mihi fax consensu patris, amicam
Nactus sum pulchræ Cypridis auspiciis.

320. *Aliud.*

Ascanium genus o valeas, vos orgia Bacchi
Mystica, vos veneror, gens sacra Nyctilei.

Exemplum, quomodo hæc recurrant.

Nyctilei sacra gens, veneror vos, mystica Bacchi
Orgia vos, valeas o genus Ascanium.

ISOPSEPHA.

321. LEONIDÆ ALEXANDRINI
omnia.

Natali tibi sacra tuo facit, optime Cæsar,

317. EJUSDEM.

Praxiteles finxit Danaen et vela Nympharum
lygdina, et ex-petra me Panem Pentelica.

318. EJUSDEM.

Cypridi puerorum nutrice-immolata vitula, nos adoles-
læti nymphas ex thalamis educimus. [centes

319. EJUSDEM.

Facibus sub accensis in spatiosa patris domo
virginem e manibus adduxi Cypridis.

320. EJUSDEM.

Ascania pulchra, multum salve, et aurea Bacchi
orgia, et mystæ electi Evii-dei!

321. LEONIDÆ ALEXANDRINI ISOPSEPHA.

Pro-sacrificio-offert tibi hoc scriptum nataliciis in horis,
Cæsar, Nilotica musa Leonidæ:
Calliopes enim-sine fumo est semper sacrificium. Sed anno
si vis, largiora quam hoc sacrificabit. [proximo

322. EJUSDEM.

Hanc Leonidæ alacrem denuo adspice Musam,
binorum-versuum lusum concinnæ eloquentiæ.
Erit autem Saturnalibus Marco venustissimum oblectamen
hoc, et in cænis, et inter amatores-Musarum.

323. EJUSDEM.

Reciprocum.

Oedipus frater fuit parentum, et matri conjux
fiebat, et ex manu erat cæcus propria.

324. EJUSDEM.

Placentas quis pingues, quis Marti urbium-vastatori

Progenies Nili Musa Leonidea.

Nam sunt Calliopes fumo sine sacra; sed anno,
Plura tibi si vis, adveniente dabis.

322. *Aliud.*

Sume Leonidæ rursum tibi munera Musæ
Distichon, a facili quod venit ingenio.
Suavis erit Marco per Saturnalia risus,
Sive apud est vates, sive apud ille dapes.

(Reciprocum.)

323. *Aliud.*

OEdipodes, patet ut natis jam frater, amator
Matris, privavit se cito luminibus.

324. *Aliud.*

Quis mihi sanguineo bellaria pingua Marti,

βότρυς, τίς δὲ ῥόδων θῆκεν ἐμοὶ κάλυκας;
 Νύμφαις ταῦτα φέροι τίς· ἀναιμάκτους δὲ θυλάδας
 οὐδέχομαι βωμοῖς ἢ θρασύμητις Ἄρης.

325. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄλλος ἀπὸ σταλίων, ὃ δ' ἀπ' ἠέρος, ὃς δ' ἀπὸ πόντου,
 Εὐπολί, σοὶ πέμπει δῶρα γενεθλίδια·
 ἀλλ' ἐμένει δέξαι Μουσῶν στίχον, ὅστις ἐς αἰεὶ
 μένει, καὶ φιλήεις σῆμα καὶ εὐμαθίης.

326. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λύκειαν ἰοδόκην καὶ καμπύλον, Ἄρτεμι, τόξον
 Νίκης ὃ Λυσιμάχου παῖς ἀνέθηκε Λίβυς.
 Ἴσους γὰρ πλήθοντας αἰεὶ λαγόνεσσι φαρέτρης
 δορκαῖσι καὶ βαλαῖαις ἐξεκένωσ' ἐλάφοις.

327. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἷς πρὸς ἓνα ψήφοισιν ἰσάζεται, οὐ δύο δοιοῖς·
 ὣ γὰρ εἶτι στέργω τὴν δολιχογραφίην.

328. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὴν τρίτην χαρίτων ἀπ' ἐμεῦ πάλι λάμβανε βύβλον,
 Καῖσαρ, ἰσηριθμοῦ σύμβολον εὐεπίης,
 Νεῖλος ὅπως καὶ τήνδε δι' Ἑλλάδος ἰθύνουσαν
 τῆ γθονί σῆ πέμψει δῶρον αἰδοτάτον.

329. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄλλος μὲν κρύσταλλον, ὃ δ' ἄργυρον, οἱ δὲ τοπάζους
 πέμψουσιν, πλοῦτου δῶρα γενεθλίδια·
 ἀλλ' ἴδ' Ἄγρειππίνην δύο διστίχα μόνον ἰσώσας,
 ἀρκούμαι δῶροις, ἃ φθόνος οὐ δαμάσει.

330. ΑἸΣΧΙΝΟΥ ΠΗΤΟΠΟΣ.

Θνητῶν μὲν τέχνηαις ἀπορούμενος, εἰς δὲ τὸ θεῖον
 ἐπίδα πᾶσαν ἔχων, προλιπὼν εὐπαιδὰς Ἀθήνας,
 ἰάθην Ἐθῶν, Ἄσκληπιέ, πρὸς τὸ σὸν ἄλσος,
 ἔλκος ἔχων κεφαλῆς ἐνιαύσιον, ἐν τρισὶ μῆσιν.

331. ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Παῖδα πατὴρ Ἄλκων ὀλοῦ σφιγγθέντα δράκοντι

uvas, quis rosarum posuit mihi calyces?
 Nymphis hæc ferat aliquis : incruenta autem sacrificia
 non accipio aris, ego audax Mars.

325. EJUDEM.

Alius a palis, alius ab aere, alius a ponto,
 Eupolis, tibi mittit dona natalicia :
 sed a-me accipe Musarum versum, qui perpetuo
 manet, et amicitia signum et doctrinae.

326. EJUDEM.

Lycetiam pharetram et curvum, Diana, arcum.
 Nicias, Lysimachi filius, dedicavit Libys :
 sagittas enim semper abundantes in-costis pharetram
 in-damas et maculosas exhaustit cervos.

327. EJUDEM.

Unus versus ad unum calculis æquatur, non duo ad-binos :
 non enim amplius amo longa-scripta.

328. EJUDEM.

Tertiam hanc gratiarum a me sume rursus librum,
 Cæsar, paris-numero symbolum eloquentiæ,
 Nilus ut etiam hanc, Græciam pervadentem,
 terræ tuæ mittat donum celebratissimum.

329. EJUDEM.

Alius quidem crystallum, alius argentum, alii topazia
 mittent, magnarum-opum dona natalicia :
 sed ecce ego Agrippinæ, duobus distichis modo æquatis,
 sufficio donis, quæ invidia non deprimet.

330. ÆSCHINIS ORATORIS.

Mortalium artibus diffidens, in numine autem [Athenis,
 spem omnem habens, relictis pulcrorum-liberorum-: atre
 curatus-sum accedens, Æsculapi, ad tuum lucum,
 ulcus habens in-capite annum, tribus mensibus.

331. GÆTULICI.

Puerum pater Alcon quum noxio implexum draconi

327. *Aliud.*

Non geminus geminis, sed se unus comparat uni
 Versus, si numeres : non ego longa probro.

328. *Aliud.*

Tertia de nobis venit hæc tibi Gratia, Cæsar,
 Apportans numero carmina facta pari.
 Nilus enim medias per Græci nominis oras
 Hæc audet Cereri mittere dona tuæ.

329. *Aliud.*

Argentum hic, alius crystallum, topazion alter,
 Natali mittent splendida dona tuo,
 Agrippina, sed hæc ego carmina quattuor æquans
 Dono tibi vacuum munus ab invidia.

331. *GÆTULICI.*

Alco pater puerum strictum cum vidit ab angue,

Quis dedit has uvas, quis dedit, oro, rosas?

Adferat hæc Nymphis aliquis. Sine sanguine quæ sunt
 Dona, ferox animi Mars ego non capio.

325. *Aliud.*

De varis alii, deque aere, deque profundo,
 Natali portant, Eupoli, dona tuo.
 At nos parva damus tibi carmina, pignora fida
 Doctrinæ semper, semper amicitia.

326. *Aliud.*

De Lycto pharetram Diana et flexile cornu
 Nicias Lysimachi dat tibi dona Libys.
 Nam multas, pharetram quæ complevere, sagittas
 In celeres cervas perdidit et capreas.

ἀθρήσας, δειλῆ τῶσιν ἔκαμψε χερὶ·
 ὀηρὸς δ' οὐκ ἀφάρμαρτε· διὰ στόματος γὰρ διστὸς
 ἤϊξεν, τυτθοῦ βαιὸν ὑπερθε βρέφους.

5 Πausάμενος δὲ φόνιοι, παρὰ δρυὶ τῆδε φαρέτρην
 σῆμα καὶ εὐτυχίης θῆκε καὶ εὐστοχίης.

332. ADRIANOY.

Ζηγὶ τὸδ' Αἰνεάδης Κασίῳ Τραϊανὸς ἄγαλμα,
 κοίρανος ἀνθρώπων κοίρανος ἀθανάτων,
 ἀνθετο, δοῖα δέπα πολυδαίδαλα, καὶ βοὸς οὔρου
 ἀσκητὸν χρυσῶν παμφανόωντι κέρας,

5 ἔξαιτα προτέρης ἀπὸ λήϊδος, ἦμος ἀτειρῆς
 πέρσεν ὑπερθύμους ᾧ ὑπὸ δουρὶ Γέτας.

Ἄλλα σύ οἱ καὶ τήνδε, Κελαινεφές, ἐγγυάλισον
 κρῆναι εὐκλειῶς δῆριν Ἀχαιμενίην,
 ὄφρα τοι εἰσορόωντι διάνδιχα θυμὸν ἰαίνῃ

10 δοῖα, τὰ μὲν Γετίων σκύλα, τὰ δ' Ἀρσακιδέων.

333. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἦδη, φιλιτατε λύχνε, τρίς ἐπταρες· ἦ τάχα τερπνὴν
 εἰς θαλάμους ἤξειν Ἀντιγόνην προλέγεις;
 εἰ γὰρ, ἀναξ, εἴη τόδ' ἐτήτυμον, οἷος Ἀπόλλων
 θνητοῖς μάντις ἔσῃ καὶ σύ παρὰ τρίποδι.

334. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Αὔλα καὶ Νυμφέων ἱερός πάγος, αἶ θ' ὑπὸ πέτρῃ
 πίδακες, ἥ θ' ὕδασιν γειτονέουσα πίτις,
 καὶ σὺ τετράγλωχιν, μηλοσσοῦ, Μαιιάδος Ἐρμῆ,
 δς τε τὸν αἰγιόβτην, Πᾶν, κατέχεις σκόπελον,
 Ὡλοι τὰ ψαιστά τό τε σκύφος ἔμπλεον οἴνης
 δέξασθ', Αἰακίδεω δῶρα Νεοπτολέμου.

335. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Καυσίη, ἡ τὸ πάροιθε Μακηδόσιν εὐκόλον ὄπλον,
 καὶ σκέπας ἐν νιφετῷ, καὶ κόρυς ἐν πολέμῳ,
 ἰδρῶ διψήσασα πιεῖν τεόν, ἄλκιμα Πείσων,
 Ἡμαθίς Αὐσονίου ἦλθον ἐπὶ κροτάφους.
 Ἄλλὰ φίλος δέξαι με· τάχα κρόκες, αἶ ποτε Πέρσας
 τρεψάμεναι, καὶ σοὶ Θρηκας ὑπαζόμεθα.

Lentavit trepida cornua tensa manu.

Nec manus erravit, serpentis in ore sagitta
 Constitit, ah pueri quam prope missa caput.
 Victor ovans quercu pharetram suspendit ab ista,
 Fortuna dubium clarus an arte magis.

332. ADRIANI IMPERATORIS.

Æneades Casio Trajanus dona Tonanti,
 Rex hominum regi dedicat ista deum,
 Uri grande bovis cornu, quod bractea levit
 Aurea, præterea stragula picta duo,
 De præda donata sibi, quo tempore victrix
 Ipsius indomitos percultit hasta Getas.
 At tu, summe pater, da nunc nova rursus, ut illi
 Gloria Mavortis surgat Achæmenii:
 Ut coram positis spoliis lætere duobus,

vidisset, timida arcum curvavit manu;
 a-fera autem non aberravit: nam per os sagitta
 penetravit paulum supra puerulum.
 Atque peracta cæde ad hanc quercum pharetram
 apposuit, signum et faustæ-fortunæ et sollertiæ.

332. ADRIANI.

Jovi Æneades Casio hoc Trajanus ornamentum,
 dominator hominum dominatori immortalium,
 dedicavit, bina pocula artificiosa, et bovis uri
 decoratum auro fulgente cornu,
 electa priore ex præda, quum indefatigabilis
 perdidit superbos sua sub hasta Getas.
 At tu ei etiam hanc, Obscure-nubilans, tribue
 ut absolvat gloriose pugnam Achæmeniam,
 quo tibi adspicienti bifariam gaudeat animus
 de-duobus, et Getarum spoliis et Arsacidarum.

333. MARCI ARGENTARII.

Jam, amicissima lucerna, ter sternutasti: an forte jucundam
 in thalamos venturam-esse Antigenonem prædicis?
 si enim hoc ita est, domina, qualis Apollo,
 mortalibus tu quoque vates eris apud tripodem.

334. LEONIDÆ.

Antra et Nympharum mons sacer, et sub rupe
 fontes, et aquis vicina pinus,
 et tu quadrangulari-forma, ovium-tutor, Maja: fili Mercuri,
 et qui capras-pascentem tenes scopulum, Fan,
 benigni hæc liba et poculum plenum vini
 accipite, Æacidæ dona Neoptolemi.

335. ANTIPATRI.

Causia, illa quondam Macedonibus commoda arma,
 et tegmen in nive, et galea in bello,
 sudorem sitiens bibere tuum, fortis Piso,
 Emathia veni in Ausonia tempora.
 At benignus cape me: Fortasse stamina, quæ olim Persas
 fugavimus, etiam tibi Thracas subjiciemus.

Et Geticæ gentis, gentis et Arsaciæ.

333. MARCI ARGENTARII.

Jam sternutasti ter, fida lucerna: veniue
 Antigona ad nostrum te mihi vate torum?
 Si signum res ipsa probat, ceu magnus Apollo
 Tu quoque fatidicos stabis apud tripodas.

334. LEONIDÆ TARENTINI.

Diis agrestibus.

O stabula, o rupes Nymphis sacra, tuque sub illa
 Fons et fontanæ proxima pinus aquæ,
 Tuque ovium custos, Maja sate, imagine quadra
 Et qui cum capreis hæc juga, Faune, tenes,
 Hos vini latices, hæc mellea liba volentes
 Sumite ab Æacida dona Neoptolemo.

336. ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Γὰ ῥόδα τὰ δροσόνετα, καὶ ἃ κατατύκνος ἐκείνα
 ἔρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσιν
 τὰ δὲ μελάμφυλλοι δάφνην τὴν, Πύθιε Παιάν,
 Δελφίς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλαίσεν.
 Βοιμὸν δ' αἰμάζει κεραδὸς τράγος οὗτος ὁ μῆλος,
 τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρεμόνα.

337. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλετον ὁ τῷ Παιήσος υἱός,
 ἠγῆτρι νόσων ἀνδρὶ συνοισόμενος,
 Νικία, ὅς μιν ἐπ' ἄμαρ αἰεὶ θυέεσσιν ἰκεῖται,
 καὶ τὸδ' ἀπ' εὐώδους γλύφατ' ἀγαλμα κέδρου,
 Ἦτιῶνι χάριν γλαφυρῆς χειρὸς ἄκρον ὑποστάς
 μισθὸν ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

338. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦμιν τοῦτο, Θεᾶ, κεχαρισμένος ἀνθετο πάσις
 τῷγαλμα Ξενοκλῆς τοῦτο τὸ μαρμαρίνον,
 μουσικός· οὐχ ἑτέρως τις ἐρεῖ· σοφία δ' ἐπὶ τῆδε
 αἶνον ἔχων, Μουσέων οὐκ ἐπιλανθάνεται.

339. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Δαμομένης ὁ χορηγός, ὁ τὸν τρίποδ', ὃ Διόνυσε,
 καὶ σὲ τὸν ἄριστον θεῶν μακάρων ἀναθεῖς,
 μέτριος ἦν ἐν πᾶσι, χορῶν δ' ἐκτίσαστο νίκην
 ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσήκων ὄρων.

340. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄ Κύπρις οὐ πάνδαμος· ἰλάσκειο τὴν θεὸν, εἰπὼν
 Οὐρανίαν, ἀγνᾶς ἀνθεμα Χρυσογόνας
 οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ὃ καὶ τέκνα καὶ βίον ἔσχε
 ζυγόν, αἰεὶ δὲ σπιν λῳίον εἰς ἔτος ἦν
 ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὃ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
 ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

336. THEOCRITI SYRACUSANI.

Serpyllam densis foliis insigne, rosæque
 Korantes, Musis sunt dicata novem.
 Alticomam laurum, celebrat quam Delphica rupes,
 Accipe sacratam, Pythie Phæbe, tibi.
 At caper hic, qui nunc terebinthi brachia mordet
 Ultima, mox aras imbuet ille tuas.

337. EJUSDEM

aliud, in statuam Æsculapii.

Venit Pæonides etiam Mileton, ut esset
 Cum medico, cujus Nicia nomen erat.
 Ille deum sanctis veneratus odoribus, istam
 Addidit, ex cedro quæ nitet, effigiem;
 Pollicitus pretium quod summum erat Eetioni,
 Cujus in hoc ars se tota profudit opus.

338. EJUSDEM

aliud, in simulacrum Musarum.

Hanc vobis Xenocles statuam de marmore puro

336. THEOCRITI.

Rosæ illæ roscidæ et densum illud
 serpyllum dedicata sunt Heliconiadicibus (Musis),
 sed folio-nigro lauri tibi, o Pythie Pæan,
 Delphica quoniam rupes tibi hunc nitorem-præbuit.
 Aram autem sanguine-imbuet cornutus hircus iste albus,
 terebinthi rodens extremum ramum.

337. EJUSDEM.

Venit etiam Miletem Pæanis filius (Æsculapius)
 cum-medico morborum viro conversaturus,
 Nicia, qui eum in diem semper sacrificiis adit,
 et hoc ex odora sculpi-curavit simulacrum cedro,
 Eetioni scitæ manus gratia summum pollicitus
 præmium; is autem ad opus omnem contulit artem

338. EJUSDEM.

Vobis hoc, Deæ, gratus posuit omnibus
 simulacrum Xenocles hoc marmoreum, [ritiam
 musicus; non aliter quisquam dicit: ac propter hanc pe-
 laudem habens, Musarum non obliviscitur.

339. EJUSDEM.

Damomenes choragus, qui tripodem, o Bacche,
 et te, suavissimum deorum immortalium, posuit, [riam
 modestus erat inter omnes, sed in choro virorum victo-
 nactus-est, simul et pulchrum et decorum spectans.

340. EJUSDEM.

Hæc Venus non est vulgivaga: placam deam, vocans
 Cœlestem, castæ donarium Chrysgonæ
 in domo Amphiclis, quocum et liberos et vitam habuit
 communem; semper autem iis melius in annum erat
 abs te auspicantibus, o veneranda: nam qui-curant
 superos, ipsi quoque plus habent mortales.

Dedicat, Aonides, turba novena, Dææ,
 Musicus: haud quisquam negat hoc. Cui parta canendo
 Fama, Camœnarum par meminisse fuit.

339. EJUSDEM

aliud.

Præbuit iste choros tripodemque ex ære sacravit
 Damoteles, dulcem teque, Lyæe, deum,
 Comis homo pueris; gnarus spectare decora
 Et speciosa, chori vicit honore viros.

340. EJUSDEM

in simulacrum Veneris Cœlestis.

Non hæc vulgivaga est: Cœlestem dicere fas est
 Hanc Venerem, posuit quam bona Chrysgone
 Amphiclis in laribus, communia pignora, queiscum
 Est vita in melius tempore progrediens,
 Dum tibi primitias dant rerum, Diva, suarum:
 Plus etenim, superos qui venerantur, habent.

341. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Βόσπορον ἰχθυόεντα γεφυρώσας ἀνέθηκε
Μανδροκλέης Ἥρη, μνημόσυνον σχεδίας,
τῷ μὲν δὴ στέφανον περιθείς, Σαμίοισι δὲ κύδος,
[Δαρείου βασιλείως ἐκτέλεσας κατὰ νοῦν].

342. ΑΛΛΟ.

Ἄθρησον Χαρίτων ὑπὸ πασταδί τᾶδε τριήρους
στυλῖδα· τᾶς πρώτας τοῦθ' ὑπόδειγμα τέχνας·
ταύταν γὰρ πρώταν ποτ' ἐμήσατο Παλλὰς Ἀθάνα,
τάνδε πόλει καλὰν ἀντιτιδοῦσα χάριν,
οὔνεκεν ὑψίστα Τριτωνίδι νηὸν ἔτευξεν
Κύζικος ἄδ', ἱρᾶ πρώτων ἐν Ἀσιάδι·
δεῖγμ' ἄ καὶ πλίνθων χρυσήλατον ἤγαγεν ἄχθος
Δελφίδα γὰν, Φοίβω τάνδε νέμουσα χάριν.

343. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἔθνεα Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδέων δαμάσαντες
παῖδες Ἀθηναίων ἐργασίην ἐν πολέμου,
δεσμῶν ἐν ἀχνυόνετι σιδηρῶ ἔσθεσαν ὕβριν·
τῶν ἵππους, δεκάτην Παλλάδι, τάσδ' ἔθεσαν.

344. ΑΛΛΟ.

Θεσπιαὶ εὐρύχοροι πέμψαν ποτὲ τούσδε σὺν ὄπλοις
τιμωροῦς προγόνων βάρβαρον εἰς Ἀσίην,
οἱ μετ' Ἀλεξάνδρου Περσῶν ἄστη καθελόντες
στῆσαν Ἐριδριμέτη δαιδάλεον τρίποδα.

345. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Εἶαρος ἦνθαι μὲν τὸ πρὶν βόδα, νῦν δ' ἐνὶ μέσσω
χείματι πορφυρέας ἐσχάσαμεν κάλυκας,
σῆ ἐπιμειδήσαντα γενεθλίῃ ἄσμενα τῆδε
ἡοῖ, νυμφιδίων ἀσσοτάτη λεγέων.
Καλλίστης ὀφθῆναι ἐπὶ κροτάφοισι γυναικὸς
λώϊον ἢ μίμνειν ἡρινὸν ἥελιον.

346. ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Τέλλιδι ἱμερόεντα βίον πόρε, Μαιάδος υἱέ,
ἀντ' ἐρατῶν δώρων τῶνδε χάριν θέμενος·
δοῦς δέ μιν εὐθυδικῶν Εὐωνυμέων ἐνὶ δήμῳ
ναίειν, αἰῶνος μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθῆν.

347. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἄρτεμι, τὴν τούδ' ἄγαλμα Φιληρατὶς εἶσατο τῆδε·
ἀλλὰ σὺ μὲν δέξαι, πότνια, τὴν δὲ σά».·

341. ANONYMI.

Bosporo piscoso pontem-impositum dedicavit
Mandrocles Junoni, monumentum ratium-junctarum,
illum quidem coronā ornans, Samios autem gloriā,
Darii regis ad mentem re-perfecta.

342. ALIUD.

Contemplator Gratiarum in aede hac triremis
columellam : primi illud specimen operis-ejus-artis :
hanc enim primam olim invenit Pallas Minerva,
hanc urbi decoram reddens gratiam,
eo quod summæ Tritoniæ aedem struxit
Cyzicus hæc, sacra primam in Asia ;
eadem specimen ejus laterumque aureum duxit pondus
Delphicam tellurem, Phæbo hanc tribuens gratiam.

343. INCERTI.

Gentes Bœotorum et Chalcidensium postquam-domuerunt
filii Atheniensium operibus belli,
in luctuoso vinculo ferreo earum exstinxere superbiam :
quorum equas hasce decimam Palladi posuerunt.

344. ALIUD.

Thespiarum magna-civitas misit quondam hosce in armis
uitores majorum barbaram in Asiam ;
qui cum Alexandro Persarum urbes solo-æquantes
erexerunt Altisono Jovi affabre-factum tripodem

345. CRINAGORE.

Vere florebant olim rosæ ; nunc vero in media
hieme purpureos reclusimus calyces,
tuo ardentibus natali lætæ huic
diei, qui nuptiali vicinissimus thoro.
Pulcherrimæ conspici in temporibus feminæ
melius quam manere vernum solem.

346. ANACREONTIS.

Tellidi jucundam vitam præbe, Maiæ fili,
pro suavibus donis his id beneficium tribuens.
Daque eum recti-tenacium Euonymensium in demo
habitare, ævi sortem habentem bonam.

347. CALLIMACHI.

Diana, tibi hocce signum Phileratis posuit hic ;
at tu id quidem accipe, veneranda, illamque serva.

341. INCERTI.

*Sub pictura, in qua Bosphorus ponte stratus, dedicata in
Junonis aede.*

Mandroclee, Juno, dicat has tibi pisce feraces
Bosphoricas missas sub juga pontis aquas :
Darii regis posuit manus emula mentem :
Unde decus Samiis, parta corona viro.

343. INCERTI.

*In ærea quadriga, quam Athenienses Minervæ consecra-
runt.*

Bœotis bello domitis et Chalcide victa
Gens Cecropis, referens læta tropæa domum,
Captivumque premens ferrata nocte Furorem,
Istos de decima Palladi sacrat equos.

348. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Αἴλινον ὠκυμόρω με λεχωῖδι τοῦτο κεκόφθαι
τῆς Διοδωρείου γράμμα λέγει σοφίης,
κῶρον ἐπεί τίκτουςα κατέφθιτο· πᾶϊδα δὲ Μήλας
δεξάμενος θαλερὴν κλαίω Ἀθρηναίδα,
Λεσβιάδεσσιν ἄχος καὶ Ἰήσони πατρὶ λιπούσαν.
Ἄρτεμι, σοὶ δὲ κυνῶν θηροφόνων ἔμελεν.

349. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἴνοῦς ὦ Μελικέρτα, σὺ τέ γλαυκὴ μεδέουσα
Λευκοθέη πόντου, δαῖμον ἀλεξίκακε,
Νηρηῶν τε χοροὶ, καὶ κύματα, καὶ σὺ, Πόσειδον,
καὶ Θρήξ, ἀνέμων κρητύτατε, Ζέφυρε,
Ὡκοί με φέροιτε, διὰ πλατὺ κύμα φυγόντα,
σῶν ἐπὶ γλυκερὰν θῆνα Πειραεῶς.

350. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Τυρσηνῆς κελάδημα διαπύσιον ἀλπυγος,
πολλάκι Πισαίων στρηγὲς ὑπὲρ πεδίων
φθειζαμένης, ὃ πρὶν μὲν ἔχει χρόνος ἐν δυσὶ νίκαις·
εἰ δὲ σὺ καὶ τρισσοῦς * ἤγαγες εἰς στεφάνους,
ἀστὸς Μιλήτου Δημόσθενης, οὐ ποτε κώδων
χάλκεος ἤχησεν πλειοτέρῳ στόματι.

351. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

α. Τίν με, λεοντάγγ' ὄνα συοκτόνε, φήγινον ὄζον [μ.π.
β. Θῆκε τίς; α. Ἀρχίνος. β. Ποῖος; α. Ὁ Κρής, β. Δέχο-

352. ΗΡΙΝΝΗΣ.

Ἐξ ἀπαλῶν χειρῶν τάδε γράμματα· λῶστε Προμαθεῦ,
ἐντι καὶ ἀνθρώποι τιν ἑμαλοὶ σοφίαν.
Ταῦταν γοῦν ἐτύμως τὰν παρθένον ὅστις ἔγραψεν,
αἰ καυδὴν ποτέθηκ', ἦς κ' Ἀγαθαρχίς δλα.

353. ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Αὐτομειλίνα τέτυκται ἰδ' ὡς ἀγανὸν τὸ πρόσωπον
ἀμὲ ποτοπτάζειν μελιχίως δοκεῖ·
ὡς ἐτύμως θυγάτηρ τῆς μητέρι πάντα ποτώκει.
Ἦ καλὸν δίκκα πέλη τέκνα γονεῦσιν ἴσα.

354. ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ.

Γνωτὰ καὶ τηνώθε Σαβαθίδος εἶδεται ἔμμεν
ἄδ' εἰκὼν μορφῆ καὶ μεγαλειοσύνα.
Θάεο τὰν πινυτάν· τὸ δὲ μελίχον αὐτόθι τήνας
Ἐπομ' ὄρην· χαίροις πολλὰ, μάκαιρα γύναι.

355. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἄ μάτηρ ζῶον τὸν Μίκυθον, οἷα πενιχρὰ

348. DIODORI.

Luctuosa præmature-mortuæ puerperæ me sculptum-
Diodoræ inscriptio dicit doctrinæ, [esse hæc
puerum postquam pariens periit; filiam autem Melæ,
quam recepi, florentem lugeo Athenaidem,
Lesbiadibus mærorem et Iasoni patri quæ-reliquit. [erant.
Diana, tibi vero tum canes ferarum-interfectores curæ-

349. PHILODEMI.

Inone-nate o Melicerta, tuque glauca regnatrix
Leucothea maris, dea averruncatrix-malorum,
Nereidumque chori, et fluctus, et tu, Neptune,
et Thrax, ventorum lenissime, Zephyre,
propitii me ferte, per vastam undam fugientem,
salvum in dulce litus Piræei.

350. CRINAGORÆ.

Tyrrenæ sonitum late-penetrabilem tubæ
sæpe Pisæis rauce super campis
boantis superior quidem habet ætas in duabus victoriis:
si vero tu et tres pervenisti ad coronas,
civis Mileti Demosthenes, nunquam tuba
ænea sonuit pleniore ore.

351. CALLIMACHI.

[neam clavam...]
a. Tibi me, leonum-constrictor rex, suum-interemptor, agi-
b. Posuit quis? a. Archinus. b. Cujas? a. Cretensis.
[b. Accipio.

352. ERINNÆ.

A mollibus sane manibus profecta hæc pictura: optime
sunt etiam homines tibi similes sapientia. [Prometheu,
Hanc certe virginem ad-verum quisquis pinxit,
si vocem quoque addidisset, esses Agatharchis tota.

353. NOSSIDIS.

Ipsissima-Melinna efficta-fuit. En ut mansueta facies
me aspicere suaviter videtur!
quam vere filia matri-in-omnibus similis-est!
Sane pulchrum quando sunt liberi parentibus pares.

354. EJUSDEM.

Noscibilis vel hinc Sabæthidis videtur esse
hæc imago tam formâ quam gravitate.
Inspice prudentem feminam; sed mansuetudinem illius hinc
opinor me visuram. Vale multum, beata mulier.

355. LEONIDÆ.

Mater pictum Micythum, utpote pauper,

352. ERINNÆ.

Mollibus hæc manibus tabula est formata; Prometheu,

Ingenio similis vir fuit ille tibi.
Si donare etiam potuisset voce puellam
Tam bene qui pinxit, tota Agatharchis eras.

Βάκχῳ δωρεῖται, βρωπικὰ γραφάμενα.
Βάκχε, σὺ δ' ὑψώης τὸν Μίκυθον· εἰ δὲ τὸ δῶρον
βρωπικὸν, ἅ λιτὰ ταῦτα φέροι πενία.

356. ΠΑΓΚΡΑΤΟΥΣ.

Κλειοῦς αἱ δύο παῖδες Ἀριστοδίχη καὶ Ἀμεινὼ
Κρηῆσαι, πότνια, σῆς, Ἄρτεμι, νειοκόρου
τετραετείς ἀπὸ μητρός. Ἰδοίς, ὠνάσσα, τὰ τῆσδε
εὐτεκνα, κἀντὶ μιῆς θῆς δύο νειοκόρους,

357. ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ.

α. Ὀλβια τέκνα γένοισθε! τίνος γένος ἐστέ; τί δ' ὑμῖν
ᾧδε καλοῖς χαρίεν κείμενόν ἐστ' ὄνομα;
β. Νικάνωρ ἐγὼ εἰμι, πατὴρ δέ μοι Αἰπιόρητος,
μήτηρ δ' Ἥγησῶ, καί μιν γένος Μακεδῶν.
γ. Καὶ μὲν ἐγὼ Φίλα εἰμὶ, καὶ ἐστὶ μοι οὗτος ἀδελφός·
ἐκ δ' εὐχῆς τοκέων ἕσταμας ἀμφοτέροι.

358. ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Χαῖρέ μοι, ἀβρὲ κύπασσι, τὸν Ὀμφάλη ἢ ποτε Λυδῆ
λυσαιμένη φιλότῃτ' ἤλθεν ἐς Ἡρακλέους.
Ὀλβιος ἦσθα, κύπασσι, καλῶς τότε καὶ πάλιν, ὥς νῦν
χρῦσον Ἀρτέμιδος τοῦτ' ἐπέβης μέλαθρον.

Faccho donat, rudi-penicillo pingendum-curans.
Bacche, tu vero grandescere-fac Micythum. Si autem do-
vile, tenuis hæc tibi fert paupertas. [nunc]

356. PANCRATIS.

Clionis duæ filiæ, Aristodice et Amino,
Cretenses, veneranda, tuæ, Diana, ædituæ
quadrimsæ a matre dicantur. Aspice, o domina, ejus
felicitem-in-liberis, et pro una fac-esse duas ædituas.

357. THEÆTETI.

a. Felices, pueri, sitis! Cujus progenies estis? quod vero
ita pulchris gratum positum est nomen? [vobis]
b. Nicanor ego sum; pater vero mihi Æpioretus,
mater autem Hegeso, et sum genere Macedo.
c. Et ego Phila sum, et est mihi hicce frater.
Ex voto autem parentum stamus ambo.

358. DIOTIMI.

Salve mihi, delicate cyrassi, quem Omphale illa olim Lyda
quum-solvisset, amplexus venit in Herculis.
Felix fuisti, cyrassi, pulchre tunc, atque rursus, quia
auream Dianæ hanc intravisti ædem. [nunc]

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT VI.

Codex : ἀρχὴ τῶν ἀναθεματικῶν (sic) ἐπιγραμμάτων. — Post hæc aliquot verba ita tenuia ac detrita ut dignosci nequeant. » *Paulss.* In summa pagina leguntur duo versus cum lemmate : εἰς τελετὴν Διονύσου. « Quos non visum est Jacobæio in ordinem ceterorum debere recipi, et in commentarium rejecti; immerito, opinor; et epigramma illud in sedem debitam restitui. » *Boiss.*

I. « Scriptum in gemmam, in qua pompa mystarum lacchi representata erat, Amoribus supra volantibus. A varietate figurarum, quam illa exhibebat, πολύμορφος. Amores autem illi vindemiam exercebant; hinc χορὸς τραγῶν. Plures ex antiquitate supersunt gemmæ huic disticho accommodatæ, ut nobilissima gemma *Michaelis Angeli* appellata, in qua bini Amores uvas de vitibus decerpunt, alter etiam in pateram sublatam mustum exprimit. Est ea revera πολύμορφος, quum ibi viri mulieresque, cum Satyris, pueris et animantibus mixti, potantes, sacrificantes, vindemiantes, ludentes conspiciantur. » *Jac.* Codex εἰς λίθος; corr. *Jac.*

Sequitur lemma novi capitis : ἀρχὴ μὲν ἡμῖν, ὡς φησὶν ἡ τῶν ἑρασιῶν ἐπιγραμμάτων ἔκθεσις; γεγένηται σκοπὸν ἔχουσα τὴν σὴν ἐξάψαι διανοίαν. Et τοῖνυν γεγένηται τὸ προεβῆν, ἐπὶ τὴν τῶν ἀναθεματικῶν ἀνάγκωσιν μεταδῶντι· εἰη δὲ καὶ ἐπ' αὐτῆς ἡμῖν ἀνυποθήνατι τὸ σπουδαζόμενον.

I. Lemma : ἐπὶ κατόπτρῳ ἀνατιθέντι παρὰ Λαίδος. « Gallicis versibus redditum a Longopetræo ad Theocr. p. 64; a Voltairio Dict. philos. in *Épigramme*. Conf. Chardon. Roch. Misc. t. I, p. 286; Sallengr. Memor. Litter. t. I, p. 182, qui alias versiones apposuit. Ausonianam imitationem imitatus est gallicis etiam versibus Guys. Itin. t. I, p. 60. Conf. et epigr. 18, 19, 20. » *B.* — 1. ἡ τῶν ἑρασιῶν. Cod. et RS. (Regius n. 2720, argumenti miscelli, a Schneidewino excerptus : *Progymnasmata in Anthol. Græcam*, Gotting. 1855); ἡ τῶν ἐρωτῶν, al. τῶν ἐσώτων Plan. Edebatur ἡ τῶν ἑρασιῶν. « Sed ita Lais diceret se adhuc diligere anum; quum hoc significat, olim amatores sua puellæ formosæ vestibula frequentasse, senescentis autem deseruisse. » *Bohtius.* Sensit etiam Heckerus, cujus emendationem ἡ ποτ' ἑρασιῶν (coll. IX, ep. 103, 3) recepit. « Tametsi (Schneidewini verba sunt) quæri potest annon præstet corrigere ἡ πρὶν ἑρασιῶν, ut IX, ep. 260, 1 : ἢ τὸ πάλαι Λαίδος πάντων βέλους οὐκείη Λαίδ. » — 2. ἐπὶ Bergkii et Schneidewini. coll. IX, ep. 621, 5. Legebatur ἐν πρ. — 3. Supple ἀνέθηκα, quod semel dictum esto. — Sic imitatus est Ausonius, LV :

Lais anus Veneri speculum dico : dignum habeat se
Eterna æternum forma ministerium.
At mihi nullus in hoc usus, quia cernere talem
Qualis sum, nolo; qualis eram, nequeo.

II. Lemma : ἐπὶ τόξῳ ἀνατεθεῖσιν ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ναφ. — 2 νῶς ἀθηναίων Cod. et RS., sed in illo ης superscriptum; νῶς δὲ Ἀθηνᾶς Plan., cujus ed. pr. κεῖνται. Deinde ἐπιφύρα Plan.; Codex et RS. ὑποβόρια, quod defendit Schneidewinus auctoritate Hesychii et altero exemplo infra ep. 124, 2, redivit *Jac.* — 4. « Λουσαμένα, quæ imbibebant sanguinem. Activo in eadem re VII, ep. 443, et Tryphiodor. 19: *Lavit ater sanguis corpora*, Virgi-

lius. » *Jac.* Videtur esse λουσαμένα sensu passivo capendum. Conf. not. ad IX, ep. 247. Nisi vis major sit in sensu medio. *Boiss.*

III. Lemma : ἐπὶ βοκάλῳ ἀνατεθέντι Ἑρακλεῖ. — 1. Trachinem, Thessaliæ urbem, a saxosa regionis natura nomen traxisse auctor est Stephanus Byz. « Seneca Troad. 818 : *lapidosa Trachin.* Idem Herc. Cæt. 135 : *ad Trachina vocor, saxa rigentia.* » *Both.* — 2. « Suidas : πρῶντες ὄρων ἐξοχαί, βουνοί. Et hunc locum promitt. » *B.* Pholoe, mons Arcadiæ. — 3. Quæ ἀργιέλιος ap. Theocr. VII, 18; XXV, 207.

IV. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ποσειδῶνι παρὰ Ἀλιέων. In RS. Λεωνίδου ἀναθεματικός Ἀλιέως. — 1 sic Cod., RS. et Plan., « nullis numeris, quidquid argutantur. » *Both.* *Boiss.* cum Salmasio εὐκαπές. « Tentaverunt varia : olim Hermannus γαμφόν vel γαμπτόν τ' ἀγκ., Meinekius (p. 117) καμπύλον vel στρεπτόν τ', coll. ep. 27, 6, (Geistius εὐπαγές vel εὐπαγές, coll. VII, ep. 295, 1,) alia Heckerus, qui Comm. I, p. 144 rectissime rediit ad Blomfieldii emendationem Ἀγκιστρ' εὐκαμπῆ, in qua etiam Hermannus postremo acquiescebat. » *Schneidewin.* Item Bothius. — 2 χρωμίην Plan., RS.; γ' ὤρμιην Cod. — 3 τεχνηθέντα RS., usitatius in ea significatione. — 4 κύρτων Cod., o superposito. Deinde ἀρμενα Dorvillius, qui in codice Mediceo ἀρμεν invenerat; receperunt Brunckius et Meinek. « Vereur ut vel sic ipsam teneamus poetæ manum. » *Hecker.* — 5. « De Ποσειδωνίῳ ἔχει vide Bœttiger. in *Amalthea* tom. II, p. 302 seqq. — 6. Ἐρέτας pro ἐρετύς, *remiges* pro *remis*, ut ep. 211, 5, πλατὺν τριγῶν σαγηνεύηρα pro σαγήνην. » *Jac.*, ex Latinis similia afferens p. 124. Hecker. conj. τὰς ... διγθαδίας ἐλάτας. — 7. « Ἀνάκτορα τέχνης, Mercurio, ni fallor. In iis quidem carminibus, quæ ex nostro expressa sunt, piscatores instrumenta sua Mercurio dedicant. Conf. Oppian. Hal. III, 13 seqq., 26 seq. » *Jac.* — 8 τέχνης; ... ἀρχαίης ... τεχνισύνης Plan. Ἀρχαίης, quam diu exercuit.

V. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. Et in nova pagina : εἰς Πίσωνα (sic) γριπέα. RS. : ἀναθεματικός. — 1 Δάνακας RS., dorica specie. « Arundines in summa parte ligatas, fortasse ad hamum aptandum. Theætetus infra ep. 27, 2 : ἀγκιστροδέτων συζυγίην δονάκων. » *Jac.* Deinde RS. ὠληχέα. — 2. « Hinc Suidas : γυρῶν περιφερῶν, κεκαμμένων. — 3. Ἀκρομυλιέδον, conf. ep. 30. » *B.* — 4. σχοινοπέκεις; RS. Edebatur σχοινοπέκεις, « quod Jacobsius et Dindorfius in Theoc. explicant a *fune juncea suspensas*, Schneider. Lex. et Schæfer. ad Greg. Cor. p. 509, *junctis plexas*. In quo jure suo hærebat Heckerus; et correxit σχοινοδέτους. Verum dedit noster codex, ut ep. 28, 5, εὐπλακεῖς; στυριδὲς vocantur. » *Schneidewin.* — 5 ἔγγυον Plan. — 7. πίσων Cod., RS.; alterum Plan. — 8 πολλοῖς αἰθόμενος; codd. omnes; ἀχόμενος; Jacobs. cum Scaligero; βροθόμενος Reiskius, quod probant Brunck et Hecker., coll. Theæteti epigr. 27, 8 : γῆραι νουσατόρφ βροθομένη; καλῆμη.

VI. Lemma : εἰς τὸν ἐν Πυθοῖ λίεθρα, ἐκ τοῦ Ἡροδότου. Est cum duobus sequentibus ap. Herodotum V, 59, 60, 61, qui legendus. — Codex ἰών. *Jac.* cum Reizio et Wolfio ἰών, « ab antiquo verbo ἰω, eo. » Ap. Herodot. ἰών.

« Larcherus ad Herodotum memorat correctionem ἀνέθηκε νέων, quam ait sibi tribuisse Villoisonum Anecd. t. I, p. 129, quæ fuisse ab Anglo docto proposita, virum optimum plagii insimulans ipse plagiarium insignis. Sed tanta fuit viri nonnunquam in coævus iniquioris levitas, ut ne integrum quidem Villoisoni notam legerit; disertissimis enim verbis Villoisonus lectionem νέων Th. Perellio acceptam refert; in hoc tantum reprehendendus quod Angli critici meminerat. Sed nec Villoisonus ipse legerat omnia, et quis omnium meminit? Conf. Bibl. Gr. t. I, p. 200, 6. » B. Accurate de hac controversia egit Ungerus, qui legendus *Stud.* XI, in Diurn. Litt. ant. 1844, in Mart., n. 30. Ibi quod scripserat Meinek. p. 234 ἑλῶν, duobus grammaticorum locis confirmat, schol. ad Dionys. Thr. p. 784, 29, et gramm. Cram. Anecd. Ox. t. IV, p. 320, 5, qui in lebetre lectum fuisse referunt ἀνέθηκε λ α δ ῶ ν ἀπὸ T. Valde errat Grotius.

VII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ. — 1 σκαῖός Cod.

VIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ. — 1 αὐτός posui ex Herodoto, qui usus pronomini frequens in hoc genere epigrammatum; αὐτὸν Cod. et edd. De Leodamante vide Pausan. IX, 5, § 7.

IX. Lemma : ἐπὶ τόφῳ καὶ φαρῆρῳ ἀνατεθεῖσι. RS. : Μνασάλκου εἰς Ἀπόλλωνα. Chardo annotat in Planudeis Μνησάρκου ferri, non Μνασάλκου. — 1 φαρῆρῳ RS. et corrector Codicis, qui φαρῆρα a pr. m., ut Plan. et Suidas v. Ἰσχαίρα, ἢ τοῖς ἰοῖς χαίρουσα. — 2 τὰδ ἑκκρέματα RS. — 4. « Heckerus perperam iungebat ἄνδρες δυσμενέων, ut dicitur ἄνδρες Αἰγυπτίων pro Αἰγύπτου. Recte animadvertit O. Schneiderus, ἄνδρες esse i. q. πολέμιοι [sive potius ἄνδρες; intelliguntur hostes, quippe Promachi sagittis icti], ξείνια δυσμενέων autem per oxymoron dictum esse, quod non debere deleri. » Schneiderus. Brunckius quoque δυσμενέες ediderat. Aperte comparatur Archilochus ap. schol. Soph. El. 96 : ξείνια δυσμενέσιν λυγρὰ χαρίζομενος. Eiusdemmodi ξεινήιον Ulyssi promittebat Cyclops, Odys. I, 370.

X. Lemma : εἰς βωμὸν ἀνατεθέντα τῇ Ἀθηνᾷ παρὰ Σελεύκου. — 1. « Hinc Suidas : φυγοδέμιος· παρβένος. » B. — 2. Conf. I, ep. 55, 2. — 4. « Sensus non est perspicuus. An oraculi jussu aram hanc exstruxerat Seleucus? Sic Φοιβεῖου, quod reponerat Salmas., et φθεγγαμένου poscercetur. An Seleucus ipse, Apollinis antistes, oraculorum ὑποφῆτης erat? Tum legendum erat φθεγγόμενος. » Brunck. Quod verum esse censet Heckerus, conferens epigr. in Corp. Inscr. p. 1212, 4 : θεσπεσίου φθεγγόμενος στόματος, et Append. ep. 209, 4 : γλυκεροῦ στόματος ὅπα ... ἰεῖσα. In Chardonianis schedis de versu 3 hæc scripta : « De voce κερασοῦχος multa disputat Reiskius, quæ tamen non sunt unius assis. De ara enim ex cornibus composita hic non agitur, sed de ara sive quadrata sive cornibus adumbrata, quales circumferebantur olim, quæ Jovi Ammonio dicatæ fuerant, cornibus frequentes, ut ait Martialis Spect. 1, 7. »

XI. Lemma : Σαυρίου (sic) ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ τριῶν ἀδελφῶν θηρευτῶν. Plan. Σαυρίου. — 2 πύργι; Codex, eadem manu in πύργῳ; mutatum, tam hic quam in sequentibus epigr. « Νεφέλη est rete quoddam. Conf. ad ep. 109, et adde Aristoph. Av. 194 cum schol. et Bergl. » B. — 3 δεχὶ τῶνας Cod. Χιτῶν de retibus dici exemplis docuit Toupius, ut Achilles Tatii : ὀλίγος δὲ μ' ἤθρευσεν ἀράγνη; χιτῶν. — 4 ἐργατὴν Codex, unde Plan. fecit ἐργαστὴν, quod de instrumento laboris non dicitur; recte Heckerus

ἐργατὴν. « Pani, qui tres venationis partes simul exercet, et totius artis auspex est. Similiter ἐργατὴν V, ep. 275, 12; ἐργάτις V, ep. 206, 2; IX, ep. 26, 8. » — 5 ἀδελφοῖ; Cod.; ἀδελφείοῖς Plan. « Sed videndum an non vocola quædam exciderit, qua sententiæ iungebantur, quæ mihi nunc aliquantum hiare videntur. Fortasse ἀδελφοῖ; Πανί, ἐπίνευσον. » Hecker. — 6. « Hinc Suidas : νέποδες, οἱ λχδύες. » Boiss.

XII. Lemma alterum : εἰς τὸν αὐτὸν ἀντίζεις; (de quo v. ingeniosam conjecturam L. Dindorfii in Thes. v. Ἀντίζεις, quod ex apogr. Gothano edebatur) Ἰουλιανῶ ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίου. — 1. « Hinc Suidas : γνωστός· ἀδελφός. » B.

XIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν. Et in nova pagina : τῷ Πανὶ παρὰ τριῶν ἀλιέων ἀδελφῶν. — 1 τὰ inter lin. habet Cod. « Hinc Suidas : δμαίμο; ἀδελφός. — 2. Hinc rursus : ἀγρεσία, ἢ ἄγρα. » B. — 3 πετανῶν Cod., alterum Plan. Δάμυ; Cod., correctore a constanter in ᾧ mutante.

XIV. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. — 1. « Hinc Suidas : αὐθαίμοι, οἱ ἀδελφοί. Et ἄρμενα· ἀρμόδια, ἐπιτήδεια. — 2. Hinc idem : ὀρειονόμων· τῶν ἐν ὄρει διαιωμένων. » B. — 3 τῶν (teste Pauls., non τῶν) δὲ πετηνῶν Cod., aposito super η. Plan. τῶν δὲ πετεινῶν. Etiam Suidæ libri optimi πάνδε πετηνῶν, in Δεραιοπέδῳ, τὸ ζευκτικὸν λίνον. Quare recepi quod Jacobsius suasit in Addendis p. XXXVIII et solum habet auctoritatem. — 4 τῶν δὲ δεραιοπέδῳ Cod.; τήνδε δεραιοπέδῳ Plan. — 5 λίμνης Cod. et Plan., sed ille superposito α.

XV. Lemma : εἰς τὸ αὐτό τοῦ αὐτοῦ, οἱ δὲ Ζωσίμβυ. « Plan. Zosimo soli tribuit. Cujus esse verisimile videbitur Zosimi epigrammata comparantibus, inter quæ tres sunt in eodem argumento lusus. » Jac. — 2 ὕπ' ἡερῶν Cod.; ὕπ' ἡερ. Plan. præter ed. Steph. Jacobsius : « Rectius fortasse ἀπ' ἡερῶν, ut ep. 12, 13 et 17. » Quod bene Boiss. recepit.

XVI. Lemma : εἰς τὸ αὐτό Ἀρχίου· τῷ Πανὶ παρὰ τριῶν ἀδελφῶν ἀλιέων. Additur : ζητεῖ τὰ ὅμοια τούτων εἰς τὸ ρ' ψηφίον (ψηφίον) ὅτι ἐκεί (sequitur sigla similis literæ z gothicæ; Boiss. ἐκεῖθι. Apogr. Par. ἐκεῖνα) ἐγράφῃ (vel ἐγράφῃσαν)· εἰσὶν δὲ τὸν ἀριθμὸν θ' ἀρχὴ ἐξ οὗτως·

Ἄγραυλῳ τὰδε Πανὶ βιαρκίος; ἄλλος ἀπ' ἄλλης.

Remittitur lector ad epigrammata 179 et seqq. — 1. « Hinc Suidas : σκοπιήτης; κατάσκοπος. » B. — 2 τρισσᾶς Cod., sed λινουστασίης. — 3 πετεινῶν Plan.

XVII. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀφροδίτῃ παρὰ τριῶν γυναικῶν πορνῶν. « Salse mihi perstringere voluisse videtur Lucianus tot poetarum lusus in tres fratres, qui continua serie, si quis eos in Planudea legere aggrediretur, nauseam facile movent. » Brunck. — 2 ἄλλ' ἢ ἄλλη Cod. — 3 εὐπρῶ Cod. — 4. « Οὐρανίων, ab οὐρανός, palatum. Vide ad V, ep. 105. » B.

XVIII. Lemma : ἐπὶ κατόπτρῳ Λαίδος ἀνατεθέντι τῇ Ἀφροδίτῃ. Et iterum : Λαί; ἀναθεῖσα τὸ κατόπτρον τῇ Ἀφροδίτῃ. (Vide ad ep. seq.) Hoc et duo sequentia epigrammata expressa ex Platonicis supra 1. — 2 γυραλέην Plan. — 3 ἀπ' ἐχθείασα Cod., alterum Plan. — 6. « Δίσκο; speculum, a forma rotunda. Venus ipsa speculo uti putabatur. Primus, ut videtur, Sophocles ἐν Κρησὶ τῷ δράματι [imo Κρίσει, dramate satyrico], τὴν Ἀφροδίτην... μύρω

ἔπιστομένη παράγει καὶ κατοπτρίζομένην, ap. Athen. XV, p. 687, D; quem secutus est Callimachus Lav. Palladis 21. » Jac.

XIX. Lemma : τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό. « Huc refero lemma alterum superiori epigrammati appositum. Lais loquitur. » B.

XX. Lemma : τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό. Plan. Luciano tribuit. — 2 Δαίς ἔθηκεν malebat Jacobs., numeris minus bonis. — 3 sic Jacobs. Codex μούνη δ' ἐνικ. Plan. δ' omittit.

XI. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανί (imo τῷ Πριάπῳ) παρὰ κηπουροῦ. « Ejusdem Juliani Aegyptii esse suspicatur Salmasius. Leonidæ Tarentini esse dixeris; saltem ex antiquo poeta expressum. » Jac. — 2 ἄγκυλον Brodæus, Scaliger et Brunckius; cujus feminini exemplum exstare non videtur. Heckerus p. 109 haud feliciter tentat ἀσκαλον coll. schol. Theocr. X, 14, « qua, usu detrita, hortulanus σκάλειν desit. » Bothius conjecit εὐκολον, « levem », quomam conferre possis εὐκολον ἔπλον ep. 335, 1. — 3 τὴν τ' Plan; τὸν τ' Cod. De lacerna. — 5. Εὐτρήτου per prolepsin dictum, ut Horatianum imbres nubibus hispidos manant in agris. — 6 γρ. ἀρτιφανοῦ corrector in Codice, et sic Plan. Boiss. : « Πάσσαλον ἐμβολία, vernacule plantatio. » — 7 γρ. διψῶσαν corrector in Codice, et sic Plan. Verissime Jacobsius : « Doricam formam recepi, quia in talibus seriores poetæ varietatis quandam jucunditatem sertati esse videntur, hujus generis formas non tam certæ cujusdam dialecti, quam poetici sermonis in universum esse existimantes. » — 9 σοὶ τῷ κηπουρῷ; Cod.; σοὶ τοι κηπουρῷ; Plan. Ita Brunck. et Boiss., « quod friget. Scripsi σοὶ τῷ κηπουρῷ. Priapo, horti custodi, ut Catull. XIX, 17; XX, 4. » Jac. Quod verum.

XXII. Lemma : ἀνάθημα ἑτέρου κηπουροῦ τῷ Πειρήφῳ. Ζοῦα inscribit Planudes; « cujus ingenium refert. — 1. Ἀρτιγανή, paulo ante ruptum, quod est maturitatis signum. Sic Crinagoras εὐχισιστον βοτήν. » Jac. Ἀρτιγανὸν μῆλον illustrat Ursinus ad Virgilianum cana mala, Ecl. II, 51. B. — 2. Ἐπομῶσαι; Brunckius explicat ex schol. Nicandri Alex. 348 : τὰ οὐκα κάτω ὁπὰς ἔχουσι οἰκην ὁμρολοῦ, ἔ· οὐκερ ὁ ὁπὸς αὐτῶν βεῖ. Sed ficum cum pediculo lectam interpretatur Schneider. ad Nic. p. 188. — 3 sic Plan; κορφυρίαν (ut Suid. v. Πιδακίον) τε β. μεμπηῖα Cod. Deinde πυκνοβόβα Suidas; πυκνοβόβα Cod.; πυκνοβόβων Plan. — 4 ἀντιδoron Cod. et Suidas, exponeus τὸ τοῦ δέρματος δέρμα. « Jacobsius conjecit αὐτόδoron, cum ipso cortice. Probabilius est hortulanum decorticatam nucem Priapo dedicasse. Conf. Philippus infra ep. 102 : καὶ κάρον γλωρῶν ἐφανὲς ἐκ λεπίδων. Itaque nescio an ἀπιδoron scribendum sit, quo adjectivo usus est Phalæcus infra ep. 165 : σκύλος ἀπιδoron στικτὸν ἀγαίνω. » Meinek. p. 230. Probat Heckerus. Bothius conjecit ἀρτιδoron, quod recipiendum putavi. « Num, καὶ κάρον ἐκ γλωρῆ; ἀντιδoron λεπίδος, et nuce viridi nudatas involucro quod ipsis est pro pelle? » B. Plan. λεπίτῃ; pro γλωρῆ; — 5 ἀγρωῖα Cod.; ἀγρωῖα Suidas. Vocī μονοστόρυγγι in Codice superscriptum μονόποδι. Schol. in marg. : ἐπὶ ἐπὶ ποδὶ ἰσταμένος (ἰσταμένη Pauls.). στόρυγγι δὲ λέγεται πᾶν τὸ εἰς δέξυ καταλήγον (— λάγον Cod.), καὶ ὁ τῆς σὺδος οἴξυ (lapsu librarii pro ὀδοῦς, quod est in apogr. Par.). Λυκάρων (492).

Στόρυγγι δεδομῶς τὸν κτανόντ' ἡμύνατο.

In infima autem pagina : Στόρυγγι σημαίνει πᾶν τὸ εἰς δέξυ

καταλήγον· σημαίνει δὲ καὶ ἀκρετῆριον (sic), καὶ τὸν ὀδόντα, καὶ τὸν ποδα, ὡς ἐνταῦθα μονοστόρυγγα τὸν μονόποτον· οὕτως γὰρ κατεσκευάζον τὸν Πειρήπον. Brunckius explicat μονόφυλος, ex uno stipite dolatus : « Quis Horatii Priapum ignorat e ficulo trunco factum? » Heckerus malit τανυστόρυγγι, « quod de altis (? Priapi cornibus intelligendum : ita ep. 232, 7, εὐστόρυγγι Πειρήπῳ. » Idem τῆδε pro τῆδε, quod sanissimum.

XXIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἐρμῇ παρὰ ἀλιέως. Conf. Archiæ epigramma infra 192. — 2 αἰθρία; Cod. a pr. m. « Hinc Suidas εὐστιθής, ὁ καλὴν βίαιον ἔχων » et λέπας· τουτέστιν ἀκρωτῆριον, hoc etiam in marg. Cod. » B. Hæc utius malebat ἰχθυόροισι ex Leonidæ epigrammate VII, 652, 5. Sed bene mergi dicuntur ἰχθυόδοι (quod etiam Suidas tætur), pisces captantes, piscatores. Jac. — 3 λίον codd., corr. Brodæus et Salmas. — 4 αὐχμηρὸν ἐκνῶν ἐπ' Cod.; αὐχμηρῶν ἐκνῶν ὑπ' Plan. Toupius ἐκνῶν coll. ep. 223, 4. Αὐχμηρῶν recte præferunt Jacobs. et L. Dindorf. in Thes. v. Ξαίω. — 5 περιθνενα Cod. — 6 φελλῶν κρ. σ. λαχόντα βόλον Cod.; φελλῶν κρ. σ. λαδόντα βόλων Plan. Λαχόντα etiam Suidas. Vera scriptura patet ex Archiæ ep. citato, 192, 6. « Hinc Suidas : βόλος; τὸ βαλλόμενον εἰς ἄγρην ἰχθύων, videlicet δίκτυον. » B. Nimirum aut rete aut nassa in aqua n depressa. — 8 sic Plan; λιμοροσῆ Cod. « Comparatio cum similibus epigrammatis docet nostrum in fine mutilum esse. Deest dedicantis nomen una cum dedicationis causis. » Jac.

XXIV. Lemma : ἀνάθημα ἀλιέως ἑτέρου, τωθαστικῶ. Nam deæ Syriæ pisces erant sacri, quos tangere Syri nefas habebant; vide Lucian. c. 14 et 45. — 2 προθύροι; Plan. — 4. « Hinc Suidas : λῆγεται δὲ καὶ φυκία τὰ βρύα. » B.

XXV. Lemma : ἀνάθημα ἑτέρου ἀλιέως. — 1 κεμηκῶς Plan. et apogr. Par.; χρονίη;...θήρη; Cod. et Plan; correxit Brunckius. Impedita illa servabat Boiss. — 6. Conf. Theocr. XXI, 14.

XXVI. Lemma : τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό. — 1 Κινύρης Plan; κινύρας Pal., superposito η. — 2. Conf. secundum distichon præcedentis epigr.

XXVII. Lemma : ἀνάθημα Βαίτωνος ἀλιέως ταῖς Νύμφαις. — 1 πολυπόπῳ Plan. — 2. Conf. ad ep. 5, 1. — 3 πιστῶν Cod. — 4 κροῦματι Plan. et Suid. v. Ἀντιουπήσαι. — 5 δεσμῶν Cod. « Ἐγενή; Suidæ hinc citanti ἡ κρατούσα τὴν ναῦν. — 8. Hinc Suidas : βριθωμένη· βαρνομένη διὰ πύθης ὧν ἔφερεν. » B.

XXVIII. Lemma : ἀνάθημα τοῦ αὐτοῦ ἀλιέως. « Vide Chardon. Roch. Misc. t. I, p. 108. — 1. Hinc Suidas : ἱμάσθη· μᾶστιγα. — 2. Hinc idem : ἴνυς· ἔστι δὲ κα. παντὸς τοῦ περιφεροῦς τὸ τελευταῖον μέρος. — 3. Codices περίπλεα, cum varietate, quæ recepta fuerat, περίπλοα. Illud mihi melius esse videbatur. » B. Ac nulla est illa varietas, quum quod superpositum esse ferebatur o syl-labæ πλεα, non apparere in Codice testetur Paulsen. Cod. μολιβῶν, superposito υ. — 5 εὐπλοκείον Cod. « Μητέρα πυρσῶν, vide Chardon. Misc. t. I, p. 400. — 6. Hinc Suidas : ἔδρανον, ἀντὶ τοῦ ἔδρασμα. — 7. Hinc rursus : γρι-πέυς· ἰχθύων θρηυτῆς. — 8. Hinc idem : ἀνιέσας; μετα-σχῶν. » B.

XXIX. Lemma : τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό. « Gallice vertit Chardon. Misc. t. I, p. 107, quem conf. et p. 400. — 1 Hinc Suidas : ἀλινηγῶς· ἐν θαλάσῃ νηγομένης. — 2. Hinc idem : ἀβρανία· ἀβραναία, ἀσθένεια. » B.

XXX. Lemma : ἀνάθημα Ἀμυντίου ἀλιέως τῷ Ποσειδῶνι. Conf. ep. 38. — 1 ἀκρομόλυδον Cod., ut solet. — 2 inter lin. Cod. : γρ. ὅγκε. « Dubitari potest utrum circa ipsius tridentem (nam piscatores quoque τριαινὴ utebantur), an Neptuni. Hoc potius existimasse videtur glossator Codicis. — 3. De εἶπεν ἴς... vide Husch. Analect. crit. p. 59 seq. » Jac. — 4 φλεπάρων Cod. — 6. « Hinc Suidas : ἄλλυτος ἔσυχερῶς λύόμενος. Idem sine exemplo : ἡβάζκει ἀμμάζει. Quod refert editor doct. ad Eurip. Alc. 1091. Poterat Suidas Macedonii respicere epigramma, quo etiam utitur in Σπάρται. — 8 ὡς ἐθέλει Cod., Plan., Suid. Ad Zachariam p. 408 proposui ὡς ἐθέλοις, *utinam velis!* Sed nihil tentandum videtur. » B. Recepti emendationem Heckeri, similia in precibus conferentis, ut Herodot. VII, 47 : ὄψις μὲν ἢ ἐπιτρανεῖσα τοῦ ὄναιρου ὡς βουλόμεθα ἀμφοτέρω τεινότησει. Jacobs. conjiciebat ὡς γέμεις, postea ὡς ὄβ' ἀλός, i. e. ὡς ὅτε ἀπ' ἀλός ἔτρεψέ με. Deinde edebatur μεδέων καὶ χθονὶ καὶ πελ., quod idem correxit Heckerus.

XXXI. Lemma : ἀνάθημα τῷ Διονύσῳ καὶ Πανὶ καὶ Δημήτρει παρὰ γεωργοῦ. « Gallice vertit Larcher. ad Charit. t. II, p. 215. — 1. Male reddidit epithetum Panis Grotius vertendum *caprarum marito*. Conf. ep. 35, 1, ibique not. Erravit etiam v. 2 circa epithetum Cereris, quæ vel latine dicenda fuit Chthonia » B. Cod. Διονύσω. — 2. De Chthonia Cerere v. Pausan. II, 35, et intt.

XXXII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Χαρικλέους. Hircum Pani in multis simili deo dicat. — 1 ἔκκερρω Cod., sed recte Plan. et Suid. — 2 ὀλοβάτα Cod. et libri Suidæ. « Qui hinc : ἱελάος ἡγηθητικός. Hesychio ὀλέω; ἀλλόμενος. Item Suid. : ὀλμιον, ἀντι τοῦ εἰσόν. » B. Imo λόμιος hoc loco est *fruticela amans*, recte observante Bothio. Sic luscinia μούσα λομναία ap. Aristoph. AV. 736. — 3. « Hinc Suidas : πῶνες ὄρων ἔξογαί, βουνοί. — 8. Pro vulgato ὑπνήτησαν recepti fere certissimum Wakefieldii emendationem. Sic unicuique epitheto alterum erit oppositum. Inde et in Grotianis *barbato* dedi pro *barbatum*. » B. Idem sentiebat Bothius.

XXXIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ ἀλιέων. Μακρίου, ut Plan., Codex a pr. m., in μακρίου mutatum a correctore. — 2. « Hinc Suidas : ἀκατή, ἡ παραθαλασσία. » B. Παρὰ dictum ut alibi solet ἀπό, et intelligitur fructus vel redditus ex piscatu thynnorum, quibus ex litore insidiantur. — 3. « Jungendum est θύνων βόμβον. Ex hoc loco Suidas : βόμβον κίνησιν ἢ κύνιδρον. Prius nomen alteri præstat. » B. Βύσσωμα de reti in profundum demisso. De captura thynnorum Jac. inter alia citat « Philostr. Imag. I, 13, p. 784 : οἱ δὲ (piscatores), ἀπεράξαντες αὐτοὺς βαθεῖ καὶ κλειστάς δίκτυς, δέχονται λαμπρὰν ἄγρην. — 4. Ἐν παρόδῳ. Nam ex fretorum angustiis prodeuntes plerumque captantur thynni. » — 5 ἐρίκης Cod. « Hinc Suidas : φήγιος ὄρυϊος. Conf. ep. 37, 1. Hinc idem : αὐτοῦργγητον αὐτοφυές. » B. Est scabellum ex erica, rudi arte dolatum, ut βάρρον ἀσκέπαρον ap. Soph. Œd. C. 101, et αὐτόβυλον ἐκπωμα Philoct. 35. Jac. — 7 ὀρχισμῶν Cod.; ὀρχηθμῶν Plan., corr. Jac. Deinde Bothius mavult λαλυγισμῶν, perperam. — 8 ἀμπίσση Cod.

XXXIV. Lemma : ἀνάθημα Παλαιῶν κρηνοῦ τῷ Πανὶ. — 3. τε κρηνακτῶν Codex, corr. Albertius ad Hesyh. v. Ἐπισφύρια. — 4 ὀρειάρα Cod., nec raro in talibus. — 6 σημύλο Cod., corr. Salmaa. V. Thes. vv. Σιμύλας et Σιμύλας.

XXXV. Lemma : ἀνάθημα Τελείωνος (Cod. τελίωνος) τῷ Πανὶ. Conf. ep. 106. — 1. « Rubnkenius Epist. ad Valck. p. 30 malit χμαυροβότα. Vulgatum tuetur Valckenarius ibidem et confert ποιέσιν αἰγοβάται; Meleagri XII, ep. 41. Tuetur id etiam Græfius ad Meleagr. p. 72. Conf. et ep. 31. Pro Grotiano epitheto *capripedi* sensus postulat *caprarum viro*. Nam petulantissimus deaster etiam in capras furebat. — 2. Bentleyus Epist. ad Kuster. in Museo Cantabrig. t. II, p. 418, 432 [sive p. 19 ed. Friedemanni], qui primum de reponendo ἀερίης cogitaverat pro Planudea lectione ἀγρίης, dein ἀγρίης admisit auctoritate Suidæ, qui explicat ἡ ἀγροικιή. » B. Codex ἀγρίης, corr. Meineke. p. 32. Male ap. Suidam τὸ σκύτος. — 4 αἰμῶπους et λύκο; superposito u Col'lex. Initio ἤ edidit. aliquot Plan.; sic Brunckius, et ipse fortasse poeta scripsit. — 5. « Hinc Suidas : γαυλό; ὀξύτωνος; τὸ ποιμενικόν ἀγγεῖον, ὃ δίδεται τὸ γάλα. In versione Grotii editum erat *signum lactis*, quod mutavi in *mulctrum l.* [Imo *sinum* scripserat Grotius.] Deinde Cod. et Suidas habent ἀγῶσων. Qui barbarismus natus mihi esse videtur ex valde debili literæ gamma ante vocales pronuntiatione. » B. Jacobs. citat Porson. Advers. p. 306. — 6 καὶ τῶν Cod. et Plan.; τῶν Suid. in Δαιμοσιδῆ; δι' ἧς δεσμεῖται ὁ κύων. Εὐρίων; conf. Soph. Aj. 8. Codex a pr. m. λαιμοσιδῶν, a correctore av. « Ex comparatione epigrammatis Diodori Zonæ infra 106, quod ex nostro expressum videtur, recte suspicatus est Schneiderus, in nostro deesse distichon quod præces continuerit. » Jac.

XXXVI. Lemma : ἀνάθημα Σωσικλέους γεωργοῦ τῷ Δημήτρει. — 1. Contrarium ep. 238 : πεδίου πολυαύλακος. — 3 αὐτί; Cod. — 4 φέρει Cod. male; alterum Plan. et Suid.

XXXVII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ ποιμένων. « Optimæ notæ epigramma, quod ab antiquo poeta profectum puto. » Jac. — 1. Καὶ τόνδε, *etiam hunc ramum*, præter alia Pani oblata. Sed Boiss. : « Valde displicet καί. Puto bene emendasse Reiskium legentem κτά. » Ut esset *κατακεχυρότα*. « Pastores sagi ramum rustica manu edolaverant, sive ut Pana quodammodo referret, sive, quod verisimilius, ut clavæ usum præstaret deo. Hinc ἀθύρα vocabatur v. 3 illud munus, Suida explicante per ἀγάλα, quod et ipsum ambiguum. » Jac. In Cod. ἐργονόλεγι videtur. — 3. Ἄθυρα, « conf. VII, ep. 154, 1. » B. — 4. Ὀραῖον, « scilicet Panis cura nitentium et florentium. Sic Theodoridas ὄραίου; ἄρνα; dixit infra ep. 157, 4. » Jac.

XXXVIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ποσειδῶνι παρὰ Ἀμυντίου ἀλιέως. Conf. ep. 30. — 1 μολίβῳ Plan.; μολύβῳ Cod. « Hinc Suidas : θυσθαλάσσα, τὰ εἰς τὴν θάλασσαν ἐμβελλόμενα. — 2. Μεθύουσαν, vide ad IX, ep. 277. » B. — 5 φίλοναυτιν, 6 σπέρματα πυρός; σῶζεν Cod.

XXXIX. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἀθηνᾷ παρὰ τριῶν ἀδελφῶν γυναικῶν. — 1 καὶ εὐκλειζ Cod., superscripto : γρ. ἡράκλεια, et sic Plan., non in omnibus tamen exemplaribus; nam Grotius habet *Euclie*. — 2 ζούθου Cod. et Plan., sed in illo superscriptum ἔάνθου. — 3. « Hinc Suidas : ἀραγχαῖος μίτος, ὁ λεπτότατος. Et versus sequenti : ἀτρακτος καὶ τὸ γυναικίον ἐργαλεῖον. Et v. 5 : πολυσαπθῆς, ὁ κλειστάκις ὑπὸ σπάθης ἐνεργηθεῖς. » B. — 4 ἀλκακῆς Cod. superposito α. — 5 pro πέπλων cod. Leid. Suidæ mire πέδων. — 6 ἀ τριτάτη Cod. — 8 αὶ σαὶ θέσαν superposito σοὶ Codex; αὶ σαὶ σοὶ θ. Plan. « Auribus hæc parum jucunda, sed, ut mihi quidem videtur, sincera. » Jac. Forsan legendum, αὶ σαὶ τοὶ θ. Boiss.

XL. Lemma : ἀνάθημα γεωργού τῆ Δημητρί. « Agricola Cereri binos boves ex farina dedicat. Quod pauperiores nonnunquam fecisse constat. Herodot. II, 47 : οἱ πένητες αἰσῶν (Ægyptiorum) ὑπ' ἀσθενείης βίου στατιναί· πλάσαντες ὅς καὶ ὀκτῆσαντες, ταύτας θύουσι· ubi v. Wesseling. p. 127. Suidas in Βοῦς ἑβδόμος : οἱ γὰρ πένητες, ἐμψυχον μὴ ἔχοντες θύσαι, ἔπλαττον ἐξ ἀλεύρου. — 1. Frequens usus voculæ & in enuntiationibus parentheticis. Causam reddit, cur boves ad Cereris aram afferat, non tamen veros, sed fictos : nam qui agrum coluissent boves immolare nefas putabatur. » Jac. « Primum distichon gallice vertit Chardo Roch. Misc. t. I, p. 400. Vulgo : τὰ βόε μοι, σίτων ἐξ τετεύχτων. Παθι Δ. Distinxi, ut videtur, nitidius : *Hi duo boves mei sunt : frumentum autem fecerunt. Propitia sis, Ceres, et accipe eos de polenta factos, non de stabulo. Stant boves ad aram; sed eorum farinae tantum imago offertur.* » B. — 6. Octoginta quattuor annos natus est. — 7. Τὸ Κορινθικόν. « Εὐρρορὸς γὰρ αὕτη ἡ χώρα, scholiastes ait Avium 969. Grotius male vertit. Nec valde divitem, nec sterilem nimis terram coluerat ille homo » B. Vide quæ Leutsch. et Schneidew. collegerunt p. 70, n. 57, ad oraculi versum qui in proverbium abiit :

Εἶη μοι τὰ μεταξὺ Κορινθίου καὶ Σικυῶνος,

quippe « εὐφορώτατα χωρία. » In fine versus μικρᾶς cod. Leid. Suidæ.

XLI. Lemma : ἀνάθημα Καλλιμένου τῆ Διοσί. — 2 ἐκφυχέν Plan. Erravit Grotius. — 5 εὐαρότρον Cod. et Plan., corr. Dorvill. — 6 στάγγον κομισαί Plan.; metri vitium corrigi Lennepius posito ἔσχομισαί. Sed conf. ep. 31, 4.

XLII. Lemma : ἀνάθημα Ἀλκιμένου κηπουροῦ. — 1 πενητῶς Cod. — 2. « Est in verbo γεῖσθαι exiguus copiosus notio. — 3, 4 κομίζω, Ὅστιν σὺ μοι Plan. — 5. Ὑμετέρης κείρης, tua ex rupe, ubi nimirum Panis simulacrum erat positum. Ibi ex fonte scaturiente aquam hauserat, de qua versa 3. In Grotiana versione pessumdatam distinctionem correxi. » Jac.

XLIII. Lemma : εἰς βάτραχον χαλκοῦν ἀνατεθέντα ταῖς Νύμφαις παρὰ ὀδοκόρου. In Planudea ἀδίσποτον. — 2 λιθάσι onnissum in Plan., cuius ed. Ascens. supplet σταγόσιν, Janus Lascaris ψεκᾶσιν. Ter repetita notio aquæ, valde conveniens argumento epigrammatis, offendere non debebat Jacobo, qui coniecit ἄμμοισι τὸν κοῦφοις. Neque urgendum κοῦφοις in τελμάτων ἰνοῖσιν (Babrius CXX, 1) cum Heckerio, qui haud sane feliciter corrigebat κωσῆς, oblitus viatorem bibisse gratissimas illas undas. — 3 χαλκῶ τυκώσας τις, Cod., quibus corrector superripuit : γρ. μορφώσας τις, quod posuit Jac., tenuitque Bergius, quamquam vere Heckerus observavit, verbi μορφώω exempla omnia debere recentioribus et Christianis scriptoribus, ut Platonī non possit obtrudi. Coniecit χαλκοτυκῶσάμενος, qui *are faciendam curavit*. Geelius χαλκῶ τυκώσας. Plan. posuerat σπηλώσας. — 4 ἔπιστάμενον Plan. — 6. Ἀμφιβίῳ στόματι, quippe αὐτὸς ὠ· ἀμφίβιος. Hic optime finiri epigramma sensit Bergius, qui distichon sequens totum esse interpolatoris iudicat, vere, ut putamus. — 7 ἡγάρεται a pr. m. et ἀπὸ λοιπῶν Cod., — 8 pentameter omissus in Plan., a correctore margini adscriptus in Cod., medio superposita var. : γρ. γλυκερῆν. Corruptum ναμάτων Byzantium versificatorem prodit. Brunck. ὦν ἐπόδει λιθάδων, Heckerus ὦν ἐπόδει· ἡμαρῶν, abusus γραμμάτι similitudine.

XLIV. Lemma : ἀνάθημα Ἡρώνακτος γεωργοῦ· ἀδελφον τίνος· οἱ δὲ Α. T. Plan. *Leontidæ* tribuit. — 1. « Editum fuerat in Grotii versione *multibibis*, quod habui pro mendo vel typorum vel calami, ac mutavi in *mustibibis*. — 2 ἠρώναξ codd. Hinc Suidas : δράγματα· ἀπαρχαί. Debuit Suidas scribere δράγματα πρώτα. Nam sine illo epitheto nomen δράγματα idem non valeret ἀπαρχαίς. [Suidas in versu πρώτα, quod probabat Brunck.; sed πρώτης, ut Cod. et Plan., in voce Κάδος.] — 4. Hinc idem : κάδος· μέτρον οἰνῆρον. — 5. Hinc sursus : οἶνοπι· μέλανι. » B.

XLV. Lemma : ἀνάθημα Διονύσου παρὰ Κωμοῦλου γεωργοῦ. « Conf. ep. 169, et Jacobs. ad Ælian. An. III, 10. » B. Cui similiter Plinius VIII, 56 : *Præparant hiemi et erinacei cibos, et volutati super jacentia roma affixa spinis, unum amplius tenentes ore, portant in cavas arbores.* — 2 θηλοπέδων Cod. et Plan., sed θελοπ. ap. Suidam, qui : θελοπέδος, ὁ τόπος ἐν ᾧ αἱ σταφύλιαι ἐξηραίνοντο.

XLVI. Lemma : ἀνάθημα τῆ Ἀθηνᾶ παρὰ Φερεινικοῦ στρατιώτου. — 1 τὸν Cod. a pr. m., τὰν corrector. — 2 Βάρβαρον, quippe Tyrhenorum barbarorum inventum. — 4. « Hinc Suidas : θυμέλη, ὁ βωμός, ἀπὸ τοῦ θύειν. Ad sententiam confer epigr. 151, 159, et præsertim 196. » B.

XLVII. Lemma : ἀνάθημα τῆ Ἀθηνᾶ παρὰ Βιτιοῦς. « Mulier fere quadragenaria ex textricis Minervæ castris ad Venerem transitura. — 6. Significat cupiditatem plus valere quam ætatem, jam ad senium declinantem. Θάλειν autem proprium verbum in re venerea. » Jac.

XLVIII. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸ. E superiore epigrammate expressum. — 3 τοὺς ἐνερίθους Cod. a pr. m., alterum a correctore. De re comparabat Valckenarius Horatiana, Od. III, 12 :

Tibi qualum Cythereæ puer ales, tibi telas
Operosæque Minervæ studium aufert, Neobule,
Liparæi nitor Hebrī.

XLIX. « Lemma prioris distichi : ἀνάθημα τῆ Πυθοῖ παρὰ Ἀχιλλέως· posterioris : ἀνάθημα Διομήδους. Hoc tantum bonum est. Athenæus VI, 21, p. 232, D : Φανίας... ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ τυρῶνων... ἐπιγεγραῖφθαι φησὶν... ἐπὶ τρίποδος, ὅς ἦν εἰς τῶν ἐπὶ Πατρόκλη τειθέντων· Χάλεος... » B. Conf. Heckerum I, p. 33 seq. — 3 δ' om. Cod. — 4 κηστῶς Cod. (ut Athen.), non νικάσας quod editur. Brunck. ἔπκοισι παρὰ πλ. ex Athenæo, recte.

L. Lemma : εἰς ναὸν (vult βωμὸν) ἀνατεθέντα τῷ Διὶ. « Legitur etiam ap. Plutarchum Aristide c. 19, et De malignitate Herodoti p. 873, B [utrobique omissio in libris versu 2]. Inscripti versus post victoriam de Persis ad Plateas relata a Jovia Ἐλευθερίων, prope sepulcrum eorum, qui in prælio ceciderant, posita. Vide Pausan. IX, c. 2, § 5. Ad hanc aram quinto quoque anno *Eleutheria* celebrabantur ludi, sciris factis pro servata Græcorum libertate; v. Plut. loco priore. » Jac. De Jove Eleutherio Plato initio Eryxiis, ubi v. scholiast., et Fischer. in Indice Æschineo. B. — 1 Ἕλληνας Cod. Ἕλληνας νίκης (in nonnullis νίκας) κρᾶται Plut. utrobique. Schneidewinus νίκης κρᾶται (a κρᾶτις) ἔργῳ Ἄρης, quem v. Sim. p. 188. — 2 λάματι Codex; sed idem ψυχῆς, ut Plan. — 3 sic Cod. et Plan.; ἔλευθερᾶ Ἐλλάδι κοινὸν Plutarchus, quod haud dubie genuinum; vitiose ἔλευθερον in Aristide. Conf. Schneidew. p. 189.

LI. Lemma : ἀνάθημα Ἀλέξιδος. Et in pagina versa

ubi leguntur tria postrema disticha : εἰς τοὺς ὀργιάζοντας τῆ Δινδουμένη ἤτοι (sic) Ἐκάτη ἢ μάλλον τῆ Πία τῆ μητρὶ τῶν Θεῶν. Per errorem in Plan. *Alexidi* poetæ tribuitur, « et ita citat Porson. Adv. p. 306. Alexis Cybeles sacerdos, annis gravis, instrumenta furoris orgiastici dedicat decu. » Jac. — 1. Hermannus ad Orph. p. 766, μητερ ἐμῆ Πείη, quod certissimum iudicabat Meinek. p. 230. Sed Γαῖα, quæ est legitima forma, hic quoque locum habet, ob sequens Φρυγ., versus ictu principe adjunctum. Passovius Misc. p. 199 : « Indicium hoc senioris ætatis, cui debeatur hoc epigramma, eo minus delendum, quod γαίη forma extra dubium ponitur duabus inscriptionibus in Append. Pal. 153, 2; 172, 3. Adeoque in Hesiodo cum Μαῖα simul legitur Μαίη, Theog. 938. » Heckerus malit μητερ ἐμῆ μεγαλή, martim cum Jacobsio, mutatione minima, si me post μη excidisse statuas. De re videndus Lucret. V, 599 seqq. — 2 Δινδουμον ἤ Salmas. et Meinek.; ἀνδουμον; (i superposito literæ α) μύσταις Cod., et in marg. : γρ. δινδουμίνης. Plan. cum lacuna : ...μόνη; μύσταις. « Confer Claudianum Rapt. Prop. II, 269 seqq. — 3. Θῆλυς, *eviratus*, ut *Alyis notha mulier* ap. Catull. LXIII, 27. — 4. Galli cymbala ænea pulsabant cum tympano, quorum sono animus graviter commovebatur, ἐτύπτετο καὶ ἐκινεῖτο. Magis hoc poeticum quam si γαλκοτύπου; deducas ab activo γαλκοτύπος. Sic H. T, 25, γαλκοτύποι ὠτειλαί, Eustath. al ἀπὸ τύψεως γαλκῶν. » Jac. — 5 ἀλαγητῶν Plan.; ἀλαγητῶν Cod.; ἀλαγητῶν Brunck. — 6. Ἐκομψέ i. q. ἐποίησε χαμπύλον. *Tibicen ubi canit Phryx curvo grave calamo*, Catullus in carmine cit. 22. — 10 ἀραιοσύνη; Cod. et pars Planudeorum, quod tuetur Heckerus, « secunda syllaba, ut in longiore vocabulo, ob metrum producta. » Edebatur post Brunckium ex duobus codd. Planudeis ἀραιοσύνης, quod « de vagis per saltus cursibus, ceterisque sacri illius furoris motibus » intelligebat Jac. de vitæ genere rusticano Passovius. Schneiderus ἀγερροσύνης, quod de bacchantium cætu dixerat Oppian. Hal. IV, 251. Meinekiius ejusque ignarus Bothius ἀραιοσύνης; sed *stultitiæ* hic non esse locum jam Heckerus animadvertit.

LII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Διὶ παρὰ στρατιώτου. — 1 μέλη ταναή Plan. « Hinc Suidas : ταναή· μακρά. [Ubi ἀνάκιον, Leid. ἀντικίονα.] — 2. Hinc idem : ἦσο· κείσο. Conf. ep. 124, 1; 128, 1. — 3. De nomine γέρων vide ad Christodor. Ephr. 135. Hinc Suidas : τέτρυνα· καταπεπόνησαι. » B. Cod. et Plan. αὐτῆ τε, quod correxit Schneidewin. — 4 δηῶ Cod., α inter versus positio; κραδαινομένη δηῶ Plan.

LIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ζεφύρῳ ἀνέμῳ παρὰ Εὐδήμου γεωργῶ. — 2 πιστάτω Cod. et Plan. « Hinc Suidas : πιστάτος· ὀρεπτικός, αἰζητικός. Malim legi πιστοτάτω. » B. In hoc idem inciditur consensus Bothius (« *fides*. Zephyri significatur disticho sequenti »), Ungerus et Schneidewinus. Aptissimam vocem recepi. Meinekiius p. 188 : « Vehementer falluntur qui πιστάτω cum Suida interpretantur ὀρεπτικῶ, αἰζητικῶ, quam vim inesse illi adjectivo nec docuit quisquam, nec si inesset huic loco apta esset. Eudemus enim Zephyro gratias agit, non quod ejus fecunditatem expertus erat, sed quod paleas a frumento secernenti *leniter* afflaverat, quam vim Favonii prædicat Columella R. R. II, 20, ubi Schneiderus p. 123 in nostro epigrammate tentat προῦτάτω [plaudente Heckerus, qui confert ep. 349, 4; XII, ep. 171, 2]. Mibi λειοτάτω scrib. videtur; v. Lobeck. ad Soph. Aj. 674. » — 4 εὐκαμένῳ ὅ εἰ ἤλθε corrigi Hermannus; γὰρ ἐπῆλθε malit Meinek.; βοητός; Plan.

LIV. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι παρ' Εὐνόμου κιθαριστοῦ. « In simulacrum Apollini dicatum cicadæ, quæ in musico citharædorum certamine, chorda forte rupta, hujus defectum cantu suo supplevit. Narratur historia a Strabone VI, p. 260, Antigono Caryst. c. 1, Clemente Alex. in Protrept. p. 2, et aliis. » Jac. De Eunomo Loero vide IX, ep. 584 et quæ monui p. 168 ad Theoph. Simocattæ verba : ὁ παρὰ τῷ Λοκρῶ τῷ Εὐνόμῳ τῆς μελωδίας τέτιξ συνέριθος. Asclepius qui fertur Ad Annonem p. 98 : λέγεται μὲν οἷ τινα κιθαρωδὸν, τὸν τῆς μουσουργίας ἐξορον θεὸν ἔχοντα εὐμενῆ, ἐπειδὴ ἐναγώνιον τὴν κιθαρωδίαν ποιουμένην ἡ νευρά βραγεία πρὸς ἐμπόδιον τῆς ἀβλήσεως αὐτῶ γεγένηται, τὸ παρὰ τοῦ κριττονο; εὐμενῆ; τὴν νευρὰν ἀνὲ πλήρωσεν αὐτῶ καὶ τῆς εὐδοκίμησης; παρέσχε τὴν γάρην ἄρτι μὲν γὰρ τῆς νευρά; αὐτῶ τέττιγα κατὰ πρόνοιαν τοῦ κριττονο; ἐπιζάνοντα ἀναπληροῦν τὸ μέλος καὶ τῆς νευρά; ἐνὶ ἄττειν τὴν γῶραν.... Locus male habitus a librario. Pro ἄρτι μὲν γὰρ reperi varietatem ἐπὶ γὰρ recipiendam. Verba ἄρτι μὲν γὰρ suum proprium locum paucio infra tenent. Boiss. — 1 λυκωρεῖ Plan.; λυκωρεῖ Cod. « Apud Apollon. Rh. IV, 1490, Φοῖβοιο Λυκωρείοιο schol. exponit Δελφικῶ οἱ γὰρ Δελφοὶ τὸ πρῶτον Λυκωρεῖς ἐκαλοῦντο. Certe in Parnasso sita fuit urbs Lycæa. Vide O. Müllerii Dorienses t. I, p. 212. » Jac. Ἀνάπτει; jam vidimus pro usitato ἀνατίθεται. — 3 Πάρθης; Brunckius et Jac. in Delectu; Πάρθης; Cod., superscripto : γρ. σπάρτας, pro Σπάρτης, ut videtur, quo nomine est adversarius Eunomi IX, ep. 584, 2. Plan. Πάρθης; Videndus G. Dindorf. in Thes. v. Πάρθης; « Suidas sub nominativo Πάρθης hunc verum excitat. An ipsi fuit haec loci sententia? ὁ δὲ Εὐνόμος ἴσταιτο ἀντί; τῆ; Πάρθης;. Varietas Palatina Σπάρτας potest et esse genitivus. — 4. Hinc Suidas : κρέω, τὸ ἡῶ. » B. Codex a pr. m. ἔκραξε, a correctore e. — 5 in τετραγυῖα « γ a correctore ex alia aliqua litera effectum. » Pauls.; τετραγυ. etiam Plan.; τετραγυῖα Suid. « Ἀπεκόμπαση, chorda cum rauco sono, βραγχῶν, dissiluit. Qua signif. hoc verbum alibi reperiri non videtur. — 6 ἄρμονίης; Plan. Μέλος εὐδοξο; ἄρμονίας, circumscriptio musicæ modum et mensuram legitimam implentis. Respondent sibi σκάζειν et εὐποδο;. » Jac. — 7 ὑπερέστο Plan. — 9. « Hinc Suidas : λαλαγεῖσαν. ἐμμελῶς φωνοῦσαν. » B. — 10 νόμον Codex, deleto *priore* accentu. — 12 ὑπερ Cod. « Conspiciebatur apud Loerenses statua Eunomi cum cicada citharæ insidente, teste Timæo apud Strabon. I. c. » Jac. Unde ingeniose ficta historiola.

LV. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀφροδίτῃ παρὰ Ἐρμούσιο βουκόλου. — 1 παρὰ Plan. et Cod. a pr. m., ηἰ corrector. « Hinc Suidas : σίμβλοι· θῆκαι τῶν μελισσῶν. » B. — 2 τα; (sic)...εὐρυνόμας Cod.; τῆς...Εὐρυνόμης Plan. — 3 βοῦκόλος Plan. — 4. « Auctorem de similitudine quadam horum munerum cum iis, quorum nomine offeruntur, cogitasse vir dubito. In πακτῶ respicitur candidus puellæ color, ut ap. Theoc. XI, 20 : λευκότερα πακτῶ; κραιτέριον. In μέλιτι aut ad cantus suavitatem, aut ad colorem μελγῶνον, qui in juvenibus præcipue laudatur, respici videtur. » Jac.

LVI. Lemma : ἀνάθημα τῷ Διονύσῳ παρὰ Λιναγόρου (sic) γεωργῶ. — 1 κισσοκόμα Plan., quod reddid Grotius. — 2 ληγαγ. Plan., λιναγ. Codex vitiose. — 3 τῶδε Cod. Bothius perperam ὀπωπῆν. — 4 λέγοις primum legi videtur in Askaniensi ed. Plan.; λέγει; codd. Schol. Wech. : φαίης; ἰσκαῖ εἰποις. — 5 τέχνη Cod.

LVII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανί παρὰ Τεύρου Ἰαράδος. — 2 φονίη Plan.; φονίω Brunck. Hesychius : Φονίῳ κρατὶ τυρῆν. « Est ἀπροχανές δέρμα pellis extrema sui parte

liis, ea parte scilicet qua rectus oris ductor patet. — 4. Hinc Suidas : αἰγανέα· ἀκόντιον ὀλοσίδηρον. » *B.* — 5 ἄμβρωτι in *Cod.* cum nota depravationis aut varietatis indice. — 6 ὦ *Cod.*; ἦ *Plan.*; ἄ *Brunck.* — 7. Ἰλιονόμεσι, scil. Νύμφαις, vulgo Dryadibus atque Oreadibus. — 8 στήσαν *Plan.*

LXVIII. Lemma : ἀνάθημα τῆ Μίνης παρὰ Ἐνδομίωνος. Gentile Salmasius ad Βολκτικὴν Ἐgypti urbem refert, nisi legendum sit Βολκαίουτου, a Βόλβαις, Cariae urbe. — 2 σοὶ φίλος; *Plan.* — 4 σῶζει *Codex*, ut alii antiqui.

LIX. Lemma : ἀνάθημα τῆ Ἄφροδίτῃ καὶ τῆ Ἀρτέμιδι παρὰ Καλιρότης (sic). — 2. Dianæ, propter openam quam in puerperio ipsi tulerat.

LX. Lemma : ἀνάθημα τῆ Ἴσιδι. « Pamphilium puella Isidi comam dedicat, ut vulgo Dianæ fiebat. » *Jac.* — 3 τῶς *Cod.* habet inter lin. — 3 γάνυται *Cod.*, correctum in Ascensiana. — 4 χρυσῶ τὸν Ἀνδρός *Plan.*; ἔπειτα *Codex*. Quod servari poterat, quia non semel auri donaria Cræsus miserat Apollini.

LXI. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸ ἀνάθημα Παμφίλης τῆ Ἴσιδι. « Poterat lemmatis auctor Παμφίλην vocare feminam quam poeta vocavit Παμφίλιον. Vide ad V, ep. 198. » *B.* Novaculam, quam formosa mulier post comam detonsam Isidi, ut videtur, dedicaverat, poeta felicem predicat, eamque non mortuam, sed ipsius Gratias manibus, Vulcani conjugis, factam esse ait. *Jac.* — 4 σφύραν *Cod.* — 5. « Hinc Suidas : λιπαροκρήδεμος, ἡ πολύτιμον κρήδεμον ἔχουσα. Καθ' Ὀμηρον, cui scilicet II. Σ, 382, Χάρις, υἱὸς Vulcani, dicta est λιπαροκρήδεμος. » *B.*

LXII. Lemma : ἀνάθημα ταῖς Μούσαις παρὰ Καλλιμένους καλλιγράφου. « Hoc carmen tractavit Martorellius De theca calamaria p. 209, qui probabiliter suspicatur distichon unum perisse. » *Jac.* — 1 γραμμῆς corrigit Martorell., ex ej. gr. 64, 1. Jacobsius πλευρῆς accipit de superficie chartæ. Intelligenda potius quæ in codicibus vel antiquissimis et papyris cernitur in latere paginæ verticalis (quam dicunt) linea, columnas regens et in scholia margini appingenda spatium servans. — 2 σμίλην *Plan.* — 3. « Hinc Suidas : κανόνις· ἐργαλεῖον καλλιγραφικόν. » *B.* Quod alibi κανὼν, *regula.* An ὑπάτην, quod non interpretantur, de *longitudine* regulæ accipiendum, qua eninet supra cetera simul a Callimene dedicata? « Τῶν παρὰ θύρα κίστην. Sane pumices aquæ innatant et a fluctibus ad littus appellantur, ubi colliguntur. Sed aliud quid scriptum fuisse reor, scil. παραθήσα, ut εὐθιγῆς in epigr. sequenti v. 5. Nam epitheton requiri videtur, quod pumicis usum declarat, et quum sequatur πόντου λίθον, quid necesse erat παρὰ θύρα addere? » *Brunck.* A Schneidero in Lexicon receptum παραθήξ̄ delevit G. Dindorfius. — 4 τριματ. *Cod.* a pr. m. — 5 ἀποκαυσόμενος apogr. Paris.

LXIII. Lemma : ἀνάθημα Μενεδήμου τῷ Ἐρμῷ. — 1 γραμμῶσφ Lobeckius ad Phrynich. p. 660; γραμματόκον *Cod.*, superscripto ωι; γραμματόκω *Plan.* et edd. In fine versus *Codex* κύκλα μόλιθον. « Forsan κύκλα μόλιθον. *Conf.* ep. 28, 3. » *B.* — 2. « Significantius malim epitheton, velut ἰθυσατῶν. Sic ep. 64, 4; 68, 1, ἰθυπόρων. » *Jac.* Bothius ἰθύτατον. — 3 βέβηρα *Codex*; alterum *Plan.* et *Suid.* — 5 κόρμου *Plan.* — 7 γλυφανοῦ *Cod.* et *Plan.*, corr. *Brunckius.* In fine *Cod.* σιδάρον. — 9 κεκμηκῶς; *Plan.* — 10 ἐρμείας *Cod.*

LXIV. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἐρμῷ παρὰ Φιλῶδημου καλι-

γράφου. — 1. « Hinc Suidas : γυρόν· κυρτόν, στρωγγύλον. » *B.* — 2 σκληρὰ a pr. m. *Cod.* — 3 μεσοσχιθ. *Cod.* — 4 ταμίης *Cod.*, alterum *Plan.* — 8 θυσόν *Plan.* « Grotius vertens : cui gravis ætas Rugosa texit lumina pellicula, de cataracta, ut videtur, cogitabat. Huic interpretationi favent epigrammata quæ in eodem argumento versantur. Ex ipsis tamen poetæ verbis hic sensus emergit : palpebram, ut in senibus fieri solet, descendentem oculos tantum non texitæ et obumbrasse. » *Jac.*

LXV. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἐρμῷ παρὰ Καλλιμένους καλλιγράφου. In *Plan.* est ἀδηλον. — 1. μόλυβδον *Cod.* — 3. « Hinc Suidas : γάλυψ, ὁ σιδῆρος. — 5. Hinc idem : ὀκρίοεις, ὁ τραχύς· τὴν κίστην λέγων. — 7. Hinc rursus : Τρίτωνος· Ποσειδῶνος, θαλάσσης. » *B.* Spongia scribæ utebantur ad delenda quæ perperam scripta essent. Hinc *spongiam deletilem* vocat Varro, et Augustus Ajacem suam in *spongiam incubuisse* facete dicebat. Utebantur ad hanc rem spongiis marinis, quas Tritonem sibi substernere ait poeta noster. *Jac.* — 8 ἀκαστορῆς *Cod.*, v superposito a correctore. — 11. Struendum : χεῖρα, ὑπὸ γήραος; τρομερὴν, καθαροῦζων ὄκωφ, οἴο.

LXVI. Lemma : ἀνάθημα ταῖς Μούσαις παρὰ τοῦ αὐτοῦ Καλλιμένους. In *Plan.* est ἀδηλον. — 1 ἀπλανέως, 2 ἀρμονίη, 3 μόλυβδου *Cod.* — 4. « Hinc Suidas : τρητή· τετραμήνη, ὅπας ἔχουσα· τὴν κίστην λέγει. » *B.* — 7. « Mire spongia, quæ in fundo maris quasi prata efficit, ipsa vocatur λειμών. » *Jac.* Qui in Add. θημίονα conjicit. — 10 κεκμηκῶς; *Plan.* Boiss. : « Suidas ex hoc loco : κεκμηκῶς, κάμων' καὶ χωρὶς τοῦ κ. »

LXVII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἐρμῷ παρὰ Φιλῶδημου καλλιγράφου. — 2 μόλυβδον *Cod.* fere constanter. Ἄγων, Philodemus, v. 7. — 5. « Μυστήρια φωνῆς vocatur aīrumentum, quo vox humana arcanis quibusdam notis significatur et a vulgi cognitione quasi secernitur. » *Jac.* — 6 ὄζυτομον *Cod.*, alterum *Plan.*

LXVIII. Lemma : τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ. — 1. Κύκλαισι si sanum, intelligendum videtur *rotundā suā figurā*, quippe rotundum est plumbum, κυκλοτῆρες, τροχόν, κυκλομόλιθον supra. — 2 τροχέεις *Codex*, posito o super γ. Quem τροχέεις velle vidit Jacobsius : « *Plan.* et *Brunck.* τροχέεις. Sed in nullo horum epigrammatum instrumenta usu aut tempore attrita et exesa, τροχόντα, commemorantur. » — 4 θηγαλέος; *Plan.* — 6. « Hinc Suidas : γήρην· φωνῆν. » *B.* — 7, 8. Mars, quia ferreum; Musæ, quia scriptorium. Aliter Bothius : « γλυπτῆρι enim et arma fabricant, et lapides inscribunt, quod est Musarum opus. » — 10. *Jac.* comparat Agathiam I, ep. 35, 6 : ἀλλὰ φανεῖς Ἐλπιδας ἰθύων ἴσομένου βιότου. « Possit Jungi ζωὴν λειπομένου βιότου, *vitam dierum qui ipsi relicti sunt a natura.* Vel distinguendum ut feci, eo sensu : *facullatibus jam deficientibus.* Hocque modo jam video Grotium intellexisse. » *B.* Similiter Jaccbsius ad *Analecta*, sed mihi quidem probatur prius.

LXIX. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ποσειδῶνι παρὰ Κράντου ναύτου. — 1 Κράντος; *Plan.* — 2 ἐς κείνου πέζαν (τράπεζαν *Leid.*) *Suid.* Oram sive crepidinem templi ipsius dicere videtur; Toupius cogitabat de radicibus montis in quo Neptuni templum positum fuerit. — 4. Εὐρύς, non ut in nave angusta.

LXX. Lemma : τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ. — 2 Κράντος; *Plan.* — 3. « Navem appellat ἀνέμων πτερόν, *ventorum alam*, sive potius *arem* et *volucrem* ventis impulsam. Πτερά

propter celeritatem, ut est ap. Homerum : τῶν νέε; ὠκείαι, ὥσει πτερόν, ἢ νόημα, de Phæacibus, Od. H, 36. » Jac. Recte Grolius *alam*, et hoc volebat poeta. — 4 Ἄδην Plan. De dativo vide Jac. p. 138 seq. — 5 πόnton Plan.; πόρον et ἄλλη; superposito α, Codex. — 6 ἰδρασ. Cod.

LXXI. Lemma : ἀνάθημα Λαίδος. « Imo Λαίδη. Schol. Wech. : Ἀνακαγόρας Λαίδος ἐρασθεὶς καὶ τυχεῖν τοῦ πόθου μὴ δυνήθει; ἀνέθηκεν αὐτῇ καὶ τοὺς στεφάνους καὶ τοὺς πλοκάμους, κατηγορῶν ἀστοργίας τῶν γυναικῶν (imo τῆ; γυναικός;), ὅτι πολλὰ δεηθέντος καταπερρόνηκεν αὐτοῦ ἡ Λαίδη. » B. — 2 πλακτὰ Cod., quibus corrector superscripsit : γρ. πλαστὰ. Ultraque lectione mixta πλαστὰ Plan. Noopλάγκτου probabilitate corrigi Heckerus. — 6 ἀκρηθαί; Cod., hoc accentu. — 7. Jac. apte comparat Theocr. XXIII, 6 seqq. — 10 ἀστρέπτου Cod., superposito ω a correctore; ἀστρέπτου κ. θηλυτερῶν Plan. Lais intelligitur.

LXXII. Lemma : ἀνά ἀγαθίου σχολ. ἐπὶ λαγοῦ. Sic. « Puto esse delendum ἀνά. Qui toties ante præcedentia epigrammata scripserat ἀνάθημα, librarius et nunc solitum vocabulum imprudens inchoaverat. In apogr. Par. est integrum ἀνάθημα, implete n.ale librario mutilum nomen. — 1. Hinc Suidas : πτώξ· λαγώς. — 3. Hinc idem : ἀπροϊδής, ὁ ἀπρόσπτος. » B. Versu 2 Suidas ἀμελγόμενον, male. — 4 ἐξεκύλισσε Cod. et Plan., sed recte duo codd. Suidæ. — 6. Λοιθῆ; καὶ θυέων. Schol. Wech. : ἡ διὰ τὸ τοῦ λαγωῦ αἷμα, ἡ διὰ τὴν σταφυλὴν· ἐν αὐτῷ γὰρ τῷ τρώγειν αὐτὴν τὴν σταφυλὴν ἐρθεσεν αὐτὸν ὁ γεωργός· ὁ κχι κρείττον ἴσως· θυέων δέ, διὰ τὸν φόνον τοῦ ζώου. « Nimirum lepus necatus profudit uvarum quas comederat liquorem, tamquam λοιθῆν. Ineptum acumen; sed vix alia interpretatio locum invenerit. » Jac.

LXXIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Δάφνιδος ποιμένος. In nomine poetæ compendium esse potest ὑπατικοῦ. « Celeberrimum inter Siculos pastores nomen eligens Macedonius vix tamen illum Daphnidem intelligi voluit, quem Theocritus celebrat. Ille enim in flore ætatis perit. » Jac. — 1 τρομερῶν περ ed. H. Steph. — 2 βαρνομένον Plan., et aliquot ejus edd. τᾶσδε. Hinc Suidas : ἀεργηλῆ· ἀργῆ, ἀπρακτος. — 3 ἀνέθηκα Brunckius, ob μελίσδομα v. 5. Frustra, ut docent exempla ab Jacobsio allata p. 139. Nimirum usitate formulæ dedicationis suum quandam sermonem subjicit dedicans. — 5 μελίσδετα Plan. — 7. « Hinc Suidas : σίντης· βλαπτικός. » B.

LXXIV. Lemma : ἀνάθημα τῷ Διονύσῳ. — 1 ταῦρος Cod., superposito ων; ταῦρων Plan. et Suid. v. Βασσαρίς, quod male explicat ἐταίρα, πόρνη. — 2 ταυνηρῶν cod. Leid. Suidæ. — 4. « Suidas : ἀπλήτῳ· ἀνυπομονήτῳ. Et pro exemplo lunc versum apponit. » B. Bothius scribit ἀπλήτου. — 5 ἰλικος; διονύσσε Cod. « Hinc Suidas : ἰλῆκος; Πιεως καὶ εὐμενῆ; γενεῦ. — 7. Hinc idem : ῥόπτρον· ῥόπαλον. » B. Sed hoc loco *lympanum* dicitur. Codex δέ σοι, Suidæ cod. Leid. δέοι et ἀνασείψ.

LXXV. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι παρ' Ἀνδρόκλου. « Ἀνδρόκλος, illustre nomen (conditoris Ephesi), qualia Paulus epigrammatis suis intexere solet. — 1. Κέρα; arcum dicit. — 2. Proprie ipse venator εὐσκοπος. Ad arcum simile epitheton transtulit Æschylus Choeph. 688, τόξοις εὐστόγοι; ων; et Eurip. Hel. 75, εὐστόχον πέτρον. » Jac. — 3 γυνά; ἐξάλτο Cod., in quo ἡλεμάτω v. 4 dubii sive corruptelæ signo notatum. — 5 παναγρέτι; Jacobsius; πανάγρετος Codex; παναγρέτος Brunckius. — 7. Λύκτιον, Creticum. — 8 ἀμφὶ δέαι; Codex, cum nota dubitationis.

LXXVI. Lemma : ἀνάθημα παρ' Ἀγχιῶου. — 1 ἔτου εἶνεα conj. Jacobs., ob hiatus in thesi. — 2 ἔτρεγεν Cod., superposito α. — 3 κόφαι Plan.; κόφας Cod., superposito αι. — 5. « Formulam δύνασαι γάρ, et latinam *namque potes*, illustravi ad Aristæon. I, 16, p. 463, ad Eurip. Or. 670. Adde Peerlkamp. ad Anacr. XXVIII, 20, p. 174; Burmann. ad Lotich. t I, p. 142. Carmen Samaritanum in Notitt. mss. t. XII, p. 29 : *condona per tuam misericordiam; tu enim potes*. » B.

LXXVII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Βάκχῳ παρὰ Ξινοφώντος. — 1 Βάκχῃ Plan., quod fort. verum.

LXXVIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Δάφνιδος. — 1 τόδε superscriptum in Cod. Neque habebat Suidas, qui v. Ἀκοστήσας hæc recitat : καὶ ἀκοστῶν αἰὶο κορύαν. — 2 ἀνθετο Cod., corr. Hemasterhus; ἀνθεο Reiskius. Deinde Cod. δαφνιγυναϊκοφ., superposito σ syllabæ ιγ. Conf. Theocr. VIII, 60. — 4. « Respectu ad hæc Theocriti I, 82, 85 : Δάφνι τάλαν...

...δύσερός τις ἄγαν καὶ ἀμύχανος ἑσσί. »

B. Et Pan δύσερος in Syringe et aliis Nymphis. Conf. ep. 82, et not. ad ep. 87, 4.

LXXIX. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Στρατονίκου γεωπόνου. — 1. Δοριήτης, qui summa montium cacumina habitat. — 5 τὸ ἐπαύλ. Cod. et Plan., cujus hiatus exempla alia habes ap. Jac. p. 140; τὸδ' ἐπ. Brunck. — 6. « De amore Panis in Echum vide infra ad Plan. ep. 154. » B.

LXXX. Lemma : ἀνάθημα Ἀγαθίου τῷ Ἀφροδίτῃ τοῦ αἰτοῦ (hoc ordine) εἰς τὰ ποιήματα αὐτοῦ τὰ Δαφνιῶνα. Conf. schol. ad IV, ep. 3, 1. — 1 Ἀγαθία ἔνν. Heckerus, genitivo (Ἀγαθίον Plan., sine ἡ), producto ἰ, ut in alio ejusdem poetæ epigrammate IX, 662, 5, Ἀγαθίας finem hexametri facit. Codex ἀγαθίας (syllabæ θι superposito η a correctore) ἐνν. Salmas. ἀγαθίας, Jacobs. ἀγαθία, quem sequebatur Boiss. — 2 ἀλλ' ὁ με τεκτ. Wernick ad Triphiod. p. 268. — 3 τόσσον Cod. — 4 πόθῳ Suidæ libri, sed τοσατίων. — 6 ἡ τινὰ Cod.

LXXXI. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἀρεὶ παρὰ Λυσιμάχου στρατιώτου. — 2. « Hinc Suidas : χολάδες, τὰ ἔντερα. — 3. Hinc idem : ἀλειψέλεμον, τὸν τὰ βέλη ἐρύκοιτα. — 6. Hinc rursus : βάκτρον· βάδος. » B.

LXXXII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανὶ παρὰ Μείσιου. In Plan. ἀδίσποτον. — 1 ὁ δ' Plan.; 58' Cod. Heckerus : « Distichon hoc tanquam sanissimum omnes transeunt interpretes, sed quid significare possint verba γέρας αἰρεῖν τούτοι; exputare non possum. Scribendum γέρας. *Tibianum Moliscus Pani hanc dedicavit, dixitque periculosum esse cum ea manum conserere, quippe quæ sibi amoris altuliret oisτρον*. » Quis, quæso, manus conserat cum tibia? Rectissime Jacobsius : « Pan se negat munus accepturum esse, quod arundines (Syrinx) ipsuum amoris flamma incenderint. Pristini amoris memoriam deus refugit. » Fortasse aliquid latet in τούτοι; cetera sana.

LXXXIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι παρὰ Εὐμόλου. « Fortasse Macedonius intelligi voluit Eumolpum illum, Musæi filium, quem Ηυθιονίκην in musico certamine antiquitas tradidit. Vide Suid. s. v. » Jac. — 2 γηρῶλε; χεῖρεσι μεμρ. Wernick. ad Triphiod. p. 266. — 4 εἰτεν Plan.; φέρον Cod., superposito ενν. — 6 ἐπεισόμεθα

Plan. Alterum etiam Suidas v. Βάκτρον, ... λέγεται καὶ σκη-
πάνον.

LXXXIV. Lemma: ἀνάθημα τῷ Διὶ παρὰ Νικαγόρου στρα-
τώτου. — 1. « Suidas: ὑμῶν ἄσπίδος, τὸ μειζιτάτον
αὐτῆς. Ipsi scilicet ὑμῶν erat pro nomine diminutivum,
quum revera sit adjectivum nominis τρύπος. » B. — 3 ἰσά-
μμος Cod., alterum Plan. « Confer Agathiam Hist. III,
p. 97: εἶκασεν ἄν τι; τὸ χῆρμα (pugnæ conflictum) νιετῶ
μεγάλο ἢ χαλάζῃ πολλῇ ξὺν βίαιῳ πνεύματι καταβράσεισθαι
et Ennii versum :

Undique conveniunt, veint imber, tela tribuno.

— 5. De μεναιίμῃ feminino vide Lobeck. Paralip. p. 464. »
Jac. — 6 σώϊζετο νικαγόρα Cod.; Νικαγόρα (genit.) Plan.
Concinnior videtur dativus. — 7. « Respectu ad nobile
dictum matrum Lacænarum: ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τὰς. Plurima
apposui ad Aristæten. II, 17, p. 707. Vide et Caryophyll. De
cyp. p. 73; Column. ad Ennium p. 242. Joannes Chrys.
Eclog. p. 230: αἱ δὲ Λακωνικαὶ γυναῖκες καὶ παρανοῦσαι
τοῖς παισὶν ἢ τὴν ἄσπίδα διασώσασαι ἐκ τοῦ πολέμου, ἢ ἐπ'
αὐτῆ; ἐνεχθῆναι νεκρῶν. Seneca Suss. 2, p. 641: *Referam
præcepta matrum?* AUT IN HIS AUT CUM HIS. » B.

LXXXV. « Ridetur barbara græcorum vocabulorum
pronuntiatio, qua magnos interdum centuriones in impe-
ratorum Constantinopolitanorum legionibus usos esse cre-
dere licet. — 1. καὶ κρᾶ Cod. — 2. Γορδ. Cod. cum nota
corruptelæ aut dubiæ scripturæ. Γορδοπριλιάριος; Plan.,
quod pro nomine proprio habebat Brodæus. Aut nomen
est a Pallada ridicule fictum, aut militis officium ab ipso
barbare desiguratum. Cogitabam de Γοργοπριλιάριος, quod
et κρμικιλάριος contractum, et adjecta voce γοργῶς auctum
esset, ad jactantium hominis notandam. Τιμοθέω Cod.,
Planudæ edd. Τιμοθέο vel Τιμοθέου, ut sit pater illius:
quod probabile [etiam Boissonadio visum], sed in re ob-
scura nihil mutavi. » Jac. Adde sequens epigr.

LXXXVI. Codex in margine: εἰς τὸ παιχθὲν ὑπὸ Παλλαδά,
« τὸν θεὸ καὶ τὰς κνῆ », εἶπουν (ἦσαν Cod.) ὄρωρα καὶ
κνημῖα, ἄσπίδα, δόρυ καὶ κρᾶνος. In codice Medic. ap.
Bandin. I, p. 103 auctoris nomen in Εὐνομίῳ depravatum.
— 1 κῆρυς; et ἀθήνη Cod. — 2. μεμβιάδη; Plan.; μεμβιάδη;
ed. princ.

LXXXVII. Lemma: ἀνάθημα τῷ Διονύσῳ παρὰ τοῦ Πα-
νός. In Planud. Agathix inscribitur. — 1 ἡμέτερος ede-
batur ex Plan.; ὑμέτερος Codicis (et Suidæ) reducerunt
Jac. notf. mss., et Hecker., hic addens: « Hoc adjectivum
satis certum est indicium ætatis, quo epigramma con-
scriptum est. » Suidas hinc: νεβρίς· ἐλάου δέρμα. —
4 ἐγγὺν Plan., male. Apud Nonnum a Jac. citatum XLII,
190 seqq. Pan., auditis Bacchi amoribus, ὀλίγην παρατρασιν
εἶπεν ἐρωτων, et dixit :

Ἐνὰ καθὼν, φίλε Βάκχε, τὰς ὀκτετρα μερίμνας.
Καὶ σὲ πόθεν νίκησεν Ἔρωσ θρασύς; εἰ θέμις εἰπεῖν,
εἰς ἐμὲ καὶ Διονύσον Ἔρωσ ἐκένωσ φαρῆτην.

LXXXVIII. Lemma: ἀνάθημα τῇ Ἀφροδίτῃ παρὰ ἡνούς
(ἡνός). Epigramma non est ἀναθηματικόν, sed ἐρωτικόν.
In contrariam partem sæpius esse peccatum a Cephalâ
multis et perspicue ostendit Heckerus in Comment. I. —
1. « Hinc Suidas: ἡμιρόντα· ἐράσμιον, λάμποντα. Et e-
versu 3 idem: θελήνοισι, τοῖς τὸν νοῦν ἐξαπατώσιν. » B.
— 2 ἡνός Cod., corr. Salmas. Aliud agens corrector Co-
dicis: γρ. ἰουσαμένη.

LXXXIX. Lemma: ἀνάθημα τῷ Πιρήῳ παρὰ Πάριδος
ἄλιως. — 1 νησίδος Cod. a pr. m., ἴα corr. « Ἀκταῖη νη-
σις, *insula hæud procul a littore posita*. At vide an non
Nesis significetur insula prope Campaniam (hodie *Nisita*),
memorata Statio Silv. III, 1, 150; II, 2, 78, Ciceroni ad Att.
XVI, 1, » Jac. Quod probò; forsân scribendum Νήσιδος.
Suidas: Νήσις, Νήσιδος, ὄνομα πόλεως. Boiss. — 2 τερ-
πόμεναι Cod., corr. Brunck; τερπόμυνο; Plan. — 5. Ἠμί-
δρωτων. « Senem tibi finge piscatorem, dentibus senio
corruptis et male affectis. Ὀδόντας μέλανα καὶ ἑσθιομένους
dicit Theophrastus Char. XIX. » Jac. — 6 αὐτὸς δὲ Cod.
— 7. Margo Codicis: τὸ δίδου ἀπὸ κοινοῦ. — 8. « Hinc Sui-
das: ὤλακτοῦσης· μαργώσης. » B.

XC. Lemma: ἀνάθημα τῷ Ποσειδῶνι παρὰ Χαρικλεῶν;
(sic pro Ἀρχικλεῶν). In marg.: ταῦτα λαμβικά Φιλίππου
Θεσσαλονικεῶς. — 1. « Hinc Suidas: ἐμβύδοικοι, ἢ ἄγκυρα
ἢ τὸν βυθὸν οἰκοῦσα. Non corrigendus, quum τὰ βρύα in
τῷ βυθῷ habitent. » B. — 3 μόλυβδον ἤψηδ. Codex, corr.
Brunck. « Agitur de plumbo retis ἀψίδι appenso. Sunt au-
tem ἀψίδες proprie τὰ κύκλα τῶν τροχῶν, αἱ περιφέρονται,
Hesych. Confer supra ep. 28, 3. » Jac. — 5 ὑδασι τεγῆ
sine acc. et juncta τῷ ὑπὲν signo Codex, corr. Salmas. —
6 πυρροτόκον Heckerus, quem vide p. 105; πυρρητόκον
Cod. Jacobs. conjiciebat πυρροτόκον vel πυρρίπνον. —
8 ἐπ' Τουπίου; legebatur ἀπ', etiam ap. Suid. v. Ἄλη, ἢ
πλάνη.

XCI. Lemma: ἀνάθημα τῷ Ἄρει παρὰ τινῶν. Θαλοῦ (sic)
Μιλ. — 5 ἄρες Cod., corr. Jac. « Hinc Suidas: βροτολογίας,
ὁ ὀλέθριος, ὁ τοῦς βροτοῦ; ὀλοθρεύων. » B.

XCII. Lemma: καὶ ταῦτα λαμβικά (ut ep. 90) ἀνάθημα
τῷ Ἐρμῇ παρὰ Δημοφῶντος χρυσοῦ. In marg. siglæ
ὠραῖον, et χρῆσιμον. — 1. « Hinc Suidas: αὐλός, ὁ ἐπι-
μήκης φυστήρ. — 2. Hinc idem: ῥίγη, τὸ χρυσοχοϊκόν
ἐργαλεῖον. » B. Qui ῥίγην τεχνισίχρυσον. Plan. τὸ τεσίχρυ-
σον, unus κρησίχρυσον. Deinde Bothius et Heckerus I,
p. 165, ὀξυθήκτορα. Legebatur ὠκυθήκτορα. — 3 δίχηνον,
4 λειφανολόγους; Codex; recte Plan. utrobique.

XCIII. Lemma: ἀνάθημα τῷ Ἡρακλεῖ παρὰ Ἀρπαλίωτος.
— 1 ὁ πάς (cum notâ dubii) ἄντισσουλινευτής Codex, su-
perposito quattuor postremis syllabis πλινευτής. Correxit
Jacobsius. Ἐπιδινευτής, qui retia observat. — 2 σιγῆν
Suidas. Scholium in marg. Cod.: σιθῆνη, ὄπλον παρὰ Μα-
κεδόσιν ὀδρατι παραπλήσιον. — 3. Hinc Suidas: πλειών,
πλειώνος, ὁ ἐνιαυτός ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ πληροῦσθαι τοὺς και-
ρούς. « ἐκ πολλοῦ πλειώνος » ἦγουν ἐκ πολλοῦ χρόνου. Re-
ctius ἐκ πολλῶν ἐνιαυτῶν. — 4 ἔστεγον Salmas. et Brunck.,
probante Mehlhorn. Anthol. Lyr. p. 88. Sine exemplo est
locutio σθένειν βάρος, *oneri ferendo parem esse*. Quare
Jacobs. conjecit δτ' εἰς (pro ἐπεὶ) βάρος, probabilius
Heckerus I, p. 146, ἐπεὶ βαρὺς οὐκ εἰς χεῖρας ἐσθεναεν.
Quod sanum præstat locum et commode poterat recipi.

XCIV. Lemma: ἀνάθημα τῇ Ῥέῃ παρὰ Κλυτοσθένους. Et
in marg.: ὅρα οὐ καὶ ταῦτα ἐκ τῶν λαμβικῶν. — 1 ἀρξί-
χερα Cod. et Suidas, correctum in edit. Suidæ. Rectius
videtur ἀρξίχειρα, quod Reiskius et Bothius posuerunt.
« Hinc Suidas: τύμπανον ἐκ δερμάτων ἐστὶ γινόμενον καὶ
κρούον, ὃ κατεῖχον αἱ Βάκχαι. Ex versu 2 idem: κύμβαλα·
θυμεικὰ παίγνια. Attigit hunc locum Ellys. Comm. de
cymbalis c. 22, p. 333. » B. — 3. Ad λωτοῦς; in Cod.
glossa: αὐλοῦς. Adjectivum indicat e cornu factas. —
4. στροβήλῃσας; Cod. — 5. Ad σάγαριν glossa: πτελευν. In
λυσιστεβή intelligitur γονίμη φέψ, *genitalia*.

XCV. Lemma : ἀνάθημα τῆ Διοῦ παρὰ Πάρμιδος γεωπό-
νου. — 2 μέτρον Cod. et Suid., corr. Salmas. « Σιτοδόκον
μέτρον σκοριμίου ductum ut ep. 257, ἀμφιφορῆα νέκταρος
οινοδόκον, et multa ap. poetas tragicos. » Jac. — 4 πα-
λιουρόρορον Cod. et Suidas quidam, alii — ρορόρον, Lei-
densis παλιουρόρορον, « quod conjecerat Toupius. Idem
valet παλινορο; et παλινοροσ; sed παλινοροφόρος derivan-
dum videtur a παλιν et οὐρος, quod, qui frumentum ven-
tilant, id adversus ventum jactant. [Ante explicaverat : *qui
huc et illuc, rursum prorsum, jactatur.*] Θρίναξ Suidæ
est τὸ πτύον, ὄργανον γεωργικὸν ὀδοιτικόν. Disertius schol.
Hom. II. N. 588 : τινές τὰ μὲν σιδηρὰ, πτύα, τὰ δὲ ξυλίνα
καὶ τρίπον χειρὸς ἔχοντα, οἷς καὶ τὰς στάχυας ἀναρ-
βίπτουσι, θρίνακας καλοῦσι. » Jac. Boissonadius hoc modo
annotavit : « Cogitavi de herba paliuro. Virgilius : *car-
diuus et spinis surgit paliurus acutis.* » Denique Hec-
kerus : « Πάλιουρόρορον Passov. explicat *ligneum, ex ligno
παλιούρου confectum.* C. n. f. ep. 246, 2. Prima in θρίναξ
quom constanti veterum usu producatur, verba transpo-
nenda esse θρίνακα, χείρα θέρεος, statuit Spitzner. Prosod.
p. 88; sed rectius restitues τρίνακα, collato Philippo ep.
104, 6 :

καὶ τρίνακας ξυλίνας, χείρας ἀρουροπόνων. »

Hoc posui. Cod. et Suidas θέρεος (ous superposuit corre-
ctor Cod.) θρίνακα. De adjectivo autem nihil dum probabile
allatum. — 5. « Hinc Suidas : ποδεώνες· εἶδος γεωργικόν. An
ἔσθ;? » B. Sc' oliastes Aristoph. Vesp. 670, ποδεῶνας,
inquit, καλοῦσι τοὺς τῆς μηλωτῆς πόδας. Sunt igitur extre-
mitates pellis ovinae, qua pastores amiciebantur, et qui-
dem proprie pedes, quibus pellem sibi sub collo alligabant,
ut Amycus leonis exuvias ap. Theocr. XXII, 51 :

Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιου καὶ αὐχένος ἤωρεῖτο
ἀκρων δέρμα λέοντος ἀρημιμένον ἐκ ποδεῶνων.

Hanc igitur amictus partem, sive totam μηλωτῆν, Parmis
Cereri dicasse videtur. Pellibus autem humeros amicire
agricolam jubet Hesiodus Op. 543 seqq. Jac. In latinis
reliqui expositionem H. Stephani *perones*, cui aptum est
adjectivum τρητούς.

ACVI. Lemma : ἀνάθημα τῶ Πανὶ παρὰ Γλαύκωνος καὶ
Κορύδωνος ποιμένων. — 2 τὴν κερατὴν Jacobs. in nott. mss.,
qui ante ediderat τὰν κερατὰν ὁ. Codex τὸν κερατὸν, bis su-
perposito ἠ. Sed nihil erat mutandum; v. Thes. v. Δαμάλην.
Notum Virgilii *Arcades ambo*, Ecl. VII, 7. — 3 αὐ ἔρως.
Cod., « sed alterum in apogr. Par. Conf. V, ep. 248. —
4. Suidas, hoc loco usus : ὄρων, ἢ παλαιστή. Conf. ep.
114, 3. » B. Homerus II. Δ, 109 : *κέρα ἐκ κερατῆς ἐκκαί-
δεκάδωρα.* — 5 ἄλλω (sic) Cod., cum nota dubitationis, et
in marg. ζῆται. Suidas ἄλλω, corr. Salmas. Tum ποτὶ inter
lineas suppletum. De re Jac. inter alia citat Longum II,
c. 31, de capro Pani immolato : τὸ δέρμα κέρασιν αὐτοῖς
ἐνέπη;αν τῆ πίτυϊ πρός τῶ ἀγάλματι, ποιμενικὸν ἀνάθημα
ποιμενικῶ θεῶ.

XCVII. Lemma : ἀνάθημα τῆ Ἀρτέμιδι παρὰ Ἀλεξάνδρου
βασίλειου. Et in marg. : χρυστόν. « Editum fuit et in Cata-
logo Bibl. Taurin. t. I, p. 304. » B. Alexandri Macedonis
hastam, in templo Dianæ dedicatam, veneratur poeta.
Jac. — 1 δούρατ' et ἐκείνου Cod.; vera ap. Plan. —
2. Jungenda esse σύμβολον ἀνίκητου βραχίονος; monuit Hec-
kerus. Quem posterius I, p. 215 offendit vox ὄπλον in-
terposita; ni fallor, immerito. — 4. ἤκε Cod.; alterum Plan.
— 6 θρημβή;ει corrigit Heckerus : « Alexandri enim has-
tam metuerunt æquales, posterii vero mirati sunt. » At

alia suos quemque sensus docet hujusmodi monumenta
visentium.

XCVIII. Lemma : ἀνάθημα τῆ Διοῦ παρὰ Ἡρώνακτος. —
1 ἐναλλαχοζοῖτισιν conjecit ut videtur Salmas., hoc scho-
lium ponens : Ὅραὶ αἱ τὸν σῖτον καὶ τοὺς καρπούς πεπαίνου-
σαι ἐν τοῖς σύλλαις κοιταζόμεναι. — 2 ἔρωνας Cod. — 3 ἄλωε;τα,
arear'i, ab ἄλωε;της, vir d. in marg. apogr. Buleriani ap.
Brunckium, probatus ab editoribus Thes. I, p. 1608, D, et
Jacobsio in nott. mss.; eadem nunc est correctio Meinekii
p. 223, quem illa latuerant; ἄλωε;ται Codex et Suidas. Reiskius
ἄλωε;της est Suidæ glossa : ἄλωε;ται, οἱ τὰς ἄλω;ς
φυλάσσο;τες. Jacobs. conjiciebat ἄλωε;της, « ab ἄλωε;ς; deri-
vatum ut κηπευτῆς; a κηπεύς; ». Boissonadius : « Pro cor-
rupto ἄλωε;ται mihi placuit Toupiana lectio ἄωρε;ται, quam
et ipse conjeceram; adeo facilis et obvia. Sic ἄωρε;ται ep.
355, ἄωρε;ται ep. 105, 2. Latet tamen fortasse reconditum
vocabulary. — 4 ὄσπρι; Reiskius; ὄ; πρίν Codex. — 5 πέ-
πατο Cod., posito ὑ super α; et in marg. : γρ. πέπαστο γάρ.
Sed recte πέπατο etiam Suidas. — 6. « Hinc Suidas : *λυ-
πρῆ; πενιχρά.* Et eundem versum apponens : γεῶλο;ρον,
ὄρεινόν ὄρος, ὄψωμα γῆς. » B.

XCIX. Lemma : ἀνάθημα τῶ Πανὶ Φιλοξενίδου ποιμένου.
« Eleganti cum carne caprarius Pani, quem ipse rudi
manu edolaverat, sacra facere fingitur. — 4 διδυμητόκο;
Cod., non διδυμακ., quod edebatur. Vide Nækium in Mu-
seo Rhen. tom. V, 1, p. 22. Vocem ἔσσονται in Codice
corrector addidit. Correctio Brunckii ἔσσονται minime ne-
cessaria. » Jac. — 6 γαστέρι Bothius.

C. Lemma : ἀνάθημα τῶ Ἐρμῆ παρὰ Ἀντιφάνους. —
1 ἐναγκά; Cod., corr. Reiskius. Ἐνεγκῶν malit Hecker. I,
p. 139, ubi alias inscriptiones victorum in his ludis colle-
git. « De curso juvenum τὸν λαμπαθηρόρον conf. infra
Append. 230; Larcher. ad Herodot. VI, 105, p. 177; Cy-
ræy ad Theophr. Char. 27, p. 317; Barthel. *Anach.* c. 74,
t. II, p. 493; Stanl. ad Æsch. Ag. 290, etc. » B. — 2 πυ-
ρρολοπῆ; Cod., οἰ inter lin. posito. — 3 ἔτ' om. Codex,
additum in marg. apographi quo Reiskius usus est. — 4 sic
Codex; ὀμωνύμιο; conj. Jacobsius; ὀμωνυμίου Heckerus.
Boissonadius autem annotabat : « Vulgo ἔθκεν ὀμωνυμῆ;,
quod versus valde scabrum facit. Scripsi ἔθκεν ἐν ὀμωνυ-
μῆ; : scilicet ἔθκεν Ἀντιφάνης παῖς ὄν ἐν ὀμωνυμῆ; πατρὸς. »
Quod recipiendum non putavi. Eodem substantivo utitur
Criuagoras VII, ep. 628, 2.

CI. Lemma : ἱαμβικά. ἀνάθημα τῶ Ἡραίστῳ παρὰ Τιμωσιώ-
νος μαγείρου. Subjicitur : καὶ τοῦτο πά;τως τῶν ἱαμβικῶν τυγ-
χάνει. (Haud dubie scribendum τῶν ἱαμβων. Est enim versus
politicus, ut infra in lemm. ep. 107. Glossator autem alibi
quoque ἱαμβος; posuit pro ἱαμβικόν, ut VII, ep. 98, 4.) In
margine : ὄρσιον. — 1. Hinc Suidas : κνώδαλον ζῶον μικρόν
et alia plura non rectius dicta. De omni animalium genere
apud poetas usurpari hanc vocem constat. — 2 πυρηνέμο;ς;
Codex. « Correxeram τρηπνέμο;ς;, collato ep. 207, 3 : νεθον
κεύσο;σαν ἄμμα Ῥιπίδω. Nunc præfero leniorem emenda-
tionem Boissonadii ad Theophyl. Simoc. p. 236, πορηνέ-
μο;ς;. » Jac. Præplacet Heckeri emendatio φουρηνέμο;ς;. —
3 ἰσθμόν Plan. præter ed. princ. — 4. Hinc Suidas : *ἐσχάρα;*
μυγε;ρικόν ἐργαλεῖον. « Glossator Aristoph. Ach. 887 ἐχ;ιο-
nit ἀρουλα;, quæ sic describitur in glossa biblica ap.
Hemst. ad Polluc. X, 101 : « *Arula*, vas æneum et qua-
dratum, quatuor pedes habens, in quo carbones posue-
runt, et super ipsum erat craticula, et sic assabant car-
nes. » Jac. — 5 ζωμπρόσιν Cod. Deinde κρέους; pro λίπους;
per errorem librarius Leid. Suidæ. — 7 σοῖ Plan.; σοῦ Cod.

Bothius distinxit post βραδυσκελής, sed in exitu simillimo ejusdem Philippi epigrammatum 90 et 94 dei epitheton huic ipsum locum occupat, non dedicantis. — 8 ὄφρα-νομίαι: Plan.

CII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πριήπῳ παρὰ Λάμωνος κηπου-
ρός. — 1. « Malum punicum *flavo tegmine*, ξανθογίτων,
quum ab eo colore, quem vulgo habet, abhorreat, Schnei-
derus ad Nicandri Alexiph. p. 339 duihatat an a vulgari
diversum significare voluerit poeta. Γεραιόφλοια, rugosa
ficus, βυτιόφλοιοι σῦκον Diodoro Zonæ ep. 22, 2, unde
nostrum epigramma expressum. (Hinc Suidas : γεσαός...
ὁ ῥπίδιον ἀνάπλευς. B.) — 2. 'Ροδέας : nam roseus color est
racemorum, dum maturescere incipiunt. — 3. Usitatum
in hac re est *λάχνη*. Virgilius :

ipse ego cana legam tenera lanugine mala.

Versus 4 in contextu omissus, in margine Codicis supple-
tus. Quanto elegantior hoc Planudeo :

καὶ κάρυα χλωρῶν ἐκράνε' ἐκ λειπίδων. »

Jac. — 5 sic Suidas v. Σίκυον, ἀπὸ σίκυος. Cod. γνοάωντα,
Plan. γλοάωντα, et πεδοκοίτην. — 6 ἑλάτη Cod., i addito a
correctore, et in marg. ζήτει. Alterum recte Plan., sed
perperam περκην vel περκνήν. — 7 φιλοδίτα Plan.; φιλοδῆτα
Codex. Ad quæ recte Hecker. I, p. 164 : « Miror Pria-
pam villicorum deum et rubrum hortorum custodem dici
viatorum deum tutelarem, quum dei munus sit fures
viatores hortis arcere. Lectionem Codicis emendandam
puto φιλόκητε, quod est legitimum Priapi epitheton. »

CIII. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀθηνᾷ παρὰ Λεοντίου τέκτο-
νος. Conf. ep. 205. — 1 *μολυδὴ* Cod., alterum Plan. —
2 *σφύραν* Plan. « Hinc Suidas σφύρα, et ἡ εὐθεία ἀρίς, τεκτο-
νικὰ ἐργαλεία. Conf. Anecd. mea t. III, p. 441. In editione
Grotii erat *scobimque*, quod mutavi in *scobina*. Sed sic
sunt typi correctores, non ipsa versio. Significari videntur
dolabellæ duæ vel plures funiculari vel paleis circum-
vinctæ. » B. Brunckio ἀρίς esse videbatur « instrumentum
quod fabri nostri *la plane* appellant, duobus instructum
manubriis, ideo Philippo ἀρπίδετον dictum. » Hi omnes
bariolantur; quid res sit docet Schneiderus in Lexico et
Thes. v. Ἀρίς, ubi v. Est *arcuatam instrumentum
mirabile quo terebra, τρύπανον, circumagitur et regi-
tur, ab utraque parte vincunt et terebræ astrictum.* —
4 *μύτιον* Cod. a pr. m., et a correct.; βάμματι Suidas v.
Πρίων. — 5 *τέλετρα* Cod., cum ρ et τε (τέτετρά τε) inter
lines. Deinde *μιλτοφυρή* idem, *μιλτοφυή* Suid., *μιλτοθυρή*
Plan. *Μιλτοφυρή*, correptio quod in *ζύρω* producitur (conf.
ep. 205, 4), defendebat Meinek. p. 220, contra quem
disputat Heckerus p. 104 et I, p. 165, conjiciens *μιλτο-
φρή* τε, « collato Hesychio : *ἰσρόχρης, καθαρός, θύσιμος, et
Elym. M. p. 265, 48, ἀχρής* σιον, Ἀχρή; δ' ἀνέπαλτο·
ἔστιν ἄχρως, et Lobeck. Paralip. I, p. 256 seq. » Vel ob
spondeum prætulit *μιλτοφρηή*, quod Jacobsius egregie
conjecit in not. mss.; olim *μιλτοφρηή* proposuerat. —
6 « Hinc Suidas : *κυρίω; ἐστὶ ψάλλιν τὸ τῷ ἀκρῶ τῶν δακτύ-
λων τῶν χορῶν ἀπτεσθαι.* » B. — 8 ἀπέλυσε Brunck., frustra.

CIV. Lemma : ἀνάθημα τῇ Δημοῖ παρὰ Λυσιθέου γεω-
πόου. — 2 *σφύραν* Plan. Βωλοκόπον σφύραν appellat Pol-
lux X, 129. Deinde *πυριλόγος* Cod., alterum Plan. et
Suidas. — 4 *ὄνην* Cod. — 5 *βουστρέφω* Guil. Dindorfius
pro *βούστροφα* quod edebatur. — 6 Conf. ad ep. 95, 4.
In Addendis Jac. malebat *τρίνακας, ἑυλίνας χεῖρας* ἀρ. —

7 *γυῖα πεπηρωθεῖς* Cod. et Plan. Boissonadius et Bothius
repperunt *γυῖ' ἀτα* emendationem Jacobsii, qui in notis
mss. : « *πεπηρ. varie sed frustra hactenus tentatum.* »
Scaliger *γυῖ' ἐπιπηρωθεῖς*, Brunck. *ἀναπηρωθεῖς*. « *Αὐλαί
πολλῆ, multum arando, assidue arandi labore.* Minus recto
Grotius. » Jac.

CV. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀρτέμιδι παρὰ Μηνηδῶς (sic)
ὠλείας. — 1 *τρίγλαν* Cod. et Plan. Idem et Suidas *λιμενή-
τιν*, Toupius *λιμενίτιν*, quod editur. Sed recepinus Jacobi-
sii emendationem, citantis *λιμενοσκόπον* Dianam in Calli-
machi hymno 259, coll. 39, 183. — 2 *Μῆνις* etiam codd.
Plan., cujus edd. Θῆρι; item tribus locis edd. Suidæ,
cujus codd. optimi quinque ignorant hoc hemistichium.
— 3 *ζωρὸν*, non *ζωρότερον*, codd. Suidæ. — 4. « Hinc Sui-
das : *αὐν' ἑτρὸν.* » B. — 6 *καμμάκαιρα* Cod. a pr. m., πάν; α
μάκ. corrector. « Sensus : tibi omnia retium, i. e. vena-
tionis, genera tributa sunt. Ac Dianæ piscatus non mi-
nus quam venationis primitiæ offerebantur; v. Span-
hem. ad Callim. H. in Dian. 39, p. 197. » Jac.

CVI. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανί παρὰ Τελείωνος κυ-
νηγοῦ. Iterum legitur in Codice infra post ep. 255. Conf.
ep. 35. — 1 *τοι* pro *σοι* Cod. altero loco. Utrobique cum
Plan. *ὠλειώτα*. « Hinc Suidas : *ὠλειώτης, ὁ ἐν ὠλῇ διατρέ-
ων.* Ex v. 2 idem : *λυκοφράστης, ὁ τοῦ; λύκου; ἐιαφεί-
ρων.* Et ex v. 3 : *κότινος; ἀργελαός.* » B. De primo voca-
bulo Heckerus : « *Velim scire qua lege formatum sit
ὠλειώτης, quod ap. Suid. ex hoc uno loco ductum com-
paretur. Emendandum puto ὠληωρέ, ut Leonidas IX, ep.
337, 3.* » Optime Schneidewinius ὠληωρέτα, qui con-
ferendus ad IX, ep. 824, 2. — 3 *τὰν ποκα* Boiss. ex Plan.
et apogr. Paris. : « *Palatinus, Brunck. et Jac. τὰν ποκα.*
Et sic scribi jubet regula Gregorii Cor. De dial. Dor. § 5.
Infra ep. 151, 3, est *ποκα* pro *ποτέ* sine varietate. Conf.
et ep. 305, 8. Sic edidi *ποκα* pro *ποτέ* in repetito Theo-
crito. — 4 *χεῖρῶ;* Cod., sed recte altero loco. — 5 *βου-
νεῖτα* Cod. utroque loco. — 6 *εὐαγρεῖ* Cod. loco priore,
εὐαγρη; altero; *εὐαγρεῖν* Plan., qui sequentia sic interpo-
lavit : *τῶδ' ἐπίνευσον ὄρει.* Unde infinitivus quoque, quem
Jac. in nott. mss. et Bothius probabant, de simili origine
suspectus. Recte igitur Boiss. et Heckerus prætulērunt
εὐαγρεῖ, ab adj. *εὐαγρής*, quod Jac. in Addendis Pal.
proposuerat.

CVII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανί παρὰ Γέλωνος κυνηγοῦ.
Φιλίππου

λαμβέκον καὶ τοῦτο, καὶ σκόπει φίλος.

— 1 ὠλισκόφω Codex, corr. Salmas. Illud tenebat Boiss. —
3 *λίνας πολυστρέφω* Codex, corr. Albertus et Reisk. —
4. « Suidas haud dubie ex hoc loco : *δεραρχέας πάγα; τὰς
τῆν δέρην ἀγχοῦσα;.* » Brunck. — 6 *τραχηλοδιαμότα;* Co-
dex, corr. Meinekius p. 220, « *id est τραχηλοῦ κρατούτα;*
minime ineptum *κνοιῶν κυνώων* epitheton. » Probat
Heckerus p. 104 et I, 164; mihi non omne dubium exe-
mptum.

CVIII. Lemma : ἀνάθημα τοῖ; Πασί παρὰ Διοτίμου. « Pro
Μυρίων est Μαρῖων in apogr. Paris. — 1. Hinc Suidas :
βουγίλου, τουτέστιν εὐτόρου. Et *κράντορες; ἡγεμόνες.*
Conf. ep. 116, 6. » B. Codex *κεραῖ;* 2 πάνες βουχίλου.
Recte utrumque Suidas. Propertius :

Capripedes calamo Panes hiante canent

CIX. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανί παρὰ Κρασύδου. —
1 *ρῦρος;* Cod. — 2. « *Ἰχνοπέδη* esse videtur quam vulgo

ποδάγρην vocant. Τριελικτον explicatur his Pollucis V, 27 : ὅτι δὲ τὰς ἄρκους εἶναι... ἐνεαλίνας, ἐκ τριῶν τόνων συμπλεκόμενα... πλέκεται δὲ ὁ τόνος ἐκ λίγων τριῶν. » Jac. — 3 κλιφούς αὐτ κλοιούς; Jacobsius, de quorum usu in feris capiendis nihil usquam annotatum vidi; nam de canibus nemo hic cogitabit, qui recte memorantur in ep. 107, 7. Quæritur an vox recens κλωδός; revera habet auctoritatem Babrii, CXIV, 3 Lachm. « De nomine κλωδός; monui ad Herodian. Epim. p. 72, ad Andreopuli Syntipam p. 180. » B. Plan. δὲ τε βάγγας. — 4. Σταλίκες, pali quibus retia sustententur. — 5 τῶν τε πετινῶν Cod., η superposito; τὸν τε πετινῶν Plan. — 7 καὶ τρυφίου (sic) Cod. « Ἐπισπαστήρ, Schneidero interprete, est funis quo orbis lignei semicirculares adducuntur, ut præda intra illos includatur. » Jac. — 8 ἄρκων Suidas et haud dubie Codex; ex quo quod Brunckius refert ἄρην, est in apogr. Paris. et in Plan. — 9 νεολάδα codd., corr. Brunckius ex Pausania qui Arcadicum nomen habet Νεολιάδας, et Κραυγίς, item Arcadicum, unde Brunckius Antipatro quoque Κραυγίς reddendum esse vidit. Conf. G. Dindorf. in Thes. — 10 κραυδίς Cod.; Κράμβις Plan. De Ὀρχομενοῦ Boiss. : « Scholiastes Pindari Ol. XIV argum. : δύο δὲ Ὀρχομενοί, ὁ μὲν Μινύσιος, ὁ ἐν Βοιωτίᾳ, ὁ δὲ πολύμηλος δὲ ἐν Ἀρκαδίᾳ. Præibat Homerus Il. B, 605, de Arcadibus militibus : οἱ Φενίων τ' ἐμίμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον. »

CX. Lemma : ἀνάθημα Κλεολάου. — 1 κλεόβουλος Cod. a pr. m., cui eraso κλεόλας substitutum. Κνημοί, Hesychio ἄσαις, τραγί; καὶ δὴσβατοί ποιοί. — 3. « Suidas : σαυρωτήρι : τοῖς στυραῖ τοῖς ὄπισθεν τῶν δοράτιων. De quo vocabulo monui ad Simocatt. p. 311, ad Planud. Metamorph. p. 685. Add. Scheffer. et Walz. ad Theon. Prognymn. p. 192. » B. Cod. ὀκτάρια. — 4 κραναὰν ἄλος Cod. et Suidas, corr. Jacobsius; ἄλος; Plan., quod reddit Grotius. « Non minus probabiliter corrigas βανίαν [et ipsum a Jacobsio propositum tom. VII, p. 92], sive malis βαδάλαν. Theognis 6 : φοίνικος βανίης. Nicænetus ap. Parthen. Erot. 11 : βαδάλαι; ἐναλίχιον ἀρκυθισίον. » Meinek. p. 119. Boiss. : « Hinc Suidas : φράγματα ἀσφαλίσματα. Conf. infra ep. 115, 6. » Cervis feminis poetæ veteres non raro tribuunt cornua; vide Ælian. N. A. VII, 21, Bœckh. ad Pindari Ol. III, 26, p. 139.

CXI. Lemma (a correctore impositum aliis vocibus a librario scriptis) : ἀνάθημα τῆ Ἀρτέμιδι παρὰ Λυκόρμα. Ἄντιπάτρου. — 1 ἐριμάνθων Cod. — 2 Φολός; Plan. Amnes montesque Arcadiæ. — 3. Lasion (ων), urbs Arcadiæ. — 4. Suidas : Ῥομβεῖν, σεχνδονᾶν. Καὶ Ῥόμβος, ἡ κίνησις. Πληξία...; ut videatur legisse Ῥόμβω τῶ vel τοῦ, nam nonnulli codd. Ῥόμβωτοῦ. Bothius : « Jacobs. in annot. probabiliter Ῥομβητῶ pro Ῥομβωτῶ. » Quod non vidi ap. Jacobium. — 5. Hinc Suidas : δικέριον δύο κέρατα ἔχουσαν. « Quidquid in apicem fastigiatum erat, σπάρθρυγα vocabant. » Jac. — 6 σπασάμενος Cod., corr. Jac.

CXII. Lemma : ἀνάθημα τῶ Ἀπόλλωνι παρὰ χαιρε (inter lin. correctum χερε) Δαυλόγου καὶ Προμέου. « Nomen χερε corruptum est, nec ex versu tertio, ubi γυγερῶ χερε, facile corrigendum. Scripsi quidem cum Jacobsio Γύγεω χερε, ut lector non hæreat, sed non puto veram sic esse restitutam lectionem. — 1. Hinc Suidas : ἀρατοί μεγάλοι ἢ καταπληκτικαί. » B. — 2 ἔγκινται Cod., correctum ex Suida. — 3 γυγερῶ; (cum nota corruptelæ) χερε Cod., corr. Jacobs., exempla citans p. 150 literæ ρ male illatæ. Bisyllabe legendum Γύγεω. Brunckius cum Reiskio βριαρῶ χερε, Salmas. σβεναρῆ χερί, Bothius στυγερῆ χερί, sed tres esse fratres apparet.

CXIII. Lemma : ἀνάθημα παρὰ Νικομάγου. In Planud. Σαρμίου inscribitur. Recte Heckerus observat nihil in hoc carmine inesse quod inscriptionem *donario* additam prodant. Probabam equidem Bættigeri (ap. Jac. tom. XII, pag. 420) sententiam, qui « agi putat de ibicis cornu a venatore olim arbori affixo, ita ut ei corollæ in Dianæ Panisve honorem appenderentur. Hoc cornu postea detractum, a fabro in arcum mutatum. » Sed meliora docuit Ungerus; vide ad v. 2. — 1 διάτριχος Cod., Suid. et Plan., corr. Reiskius, « probabili emendatione, si similitudinem literarum α et η seu reputes. » Jac. Brunckius : « Ἴθαλος αἰξ est ibex seu caper montanus, Gallis *douquetin*, Germanis *Stetndock*, de quo operæ pretium est legere quæ congesti Bochart. Hieroz. III, 23. Pandarici arcus ap. Hom. Il. Δ, 105, ex ibicis cornibus fabricatus, quem male mulierum eruditissima *une chèvre sauvage* vertit. Nam de mare loquitur poeta, et notum est in hoc genere feminis cornua esse admodum exigua. » Malebat tamen Jacobs. Ἰκαλον non peculiare genus intelligere, sed *Iascivum*, ut supra ep. 32, 2, et alibi. — 2 δῶδον ὄπλον Piccolos; δῶδον (cum signo dubii) ἐπὶ Cod. et meliores libri Suidæ; δῶδῶ ἐπὶ Plan.; δῶδῶν (ex δῶδον quorundam Suidæ) ἐπὶ Brunck.; sed substantivum desiderari recte observavit Meinek. p. 100, neque in tali loco Heckerus ad ellipsin in ἀναθηματικῶς usitatum provocare debebat. Plan. ἐστεργῆμν. Boissonadii hæc est notula : « Schol. Wech. : στέρονσι γὰρ τὰ ποίμανα ποιμένε. Ibx ille videtur fuisse cicur, qui coronandum se præberet. » Haud paulo rectius sensit Ungerus *Suid. II* : « Cornuti illi silvarum incolæ discurrendo inter arbores aut frutices cornibus decutunt folia sæpius hærentia ipsi, vel ut ap. Eustath. Hexæm. p. 36 : ἀνθόλω παΐειται; ἐρικνιαί... ὁ πετόλωνιο δὲ ὑπάρχουσαι ἰμπλέονται αὐτοῦ περὶ τὰ κέρατα [ut alia omittam a viro docto ibi allata multa], et quasi coronant se. Opposit poetæ γλωρὰ πέταλα pristina et hodierna νεῦρα βοός. Ex Homero autem, Il. Δ, 105 seqq., totus poematii color ductus :

Αὐτίκ' ἐσύλα τῶσον εὔσοον, ἰξάλου αἰγὸς
ἔγριου...
τοῦ κέρα ἐκ κεραλῆ; ἐκκαιδεκάδωρα περὶκει
καὶ τὰ μὲν ἀσπίσας κεραιεῖός ἤραρε τέκτων,

ubi Eust. ἤραρε explicat ἤρισσε, quo utitur Simmias; ibidemque v. 122 νεῦρα βοίαι. « Idem vir doctus de δῶδον sensit cum Heckerō, ἐτι autem ponens pro ἰπὶ : mihi Piccolos verum tetigisse videtur ΕΠΙ mutans in ΟΠΛ'. Ac nunc demum video in eandem emendationem incidisse etiam Geistium, Diurn. Litt. antiq. 1844, m. Aug. n. 90. — 3 Νικομάχος Heckerus, alia quoque tentans I, p. 231 seq. — 4 ἔλας; Plan.; ἔλας; Codex, et in marg. ἔδον, pessima conjectura.

CXIV. Lemma : ἀνάθημα τῶ Ἡρακλεῖ παρὰ Φιλίππου τοῦ Ἀμόντου. *Simmias* tribuitur in Plan., quodammodo ducente ipso Codice, in quo præter « Φιλίππου Θεσσαλ. » scriptum etiam τοῦ αὐτοῦ. « Rex Macedoniæ Philippus, Demetrii, ut videtur, filius, tauri in Orbelo, Thraciæ monte, cesi exuvias Herculi, generis sui auctori, dedicat. Nobiles erant feri Pæoniæ tauri, ὧν τὰ κέρα ἐπερμεγάθεα ἔστι. Herodot. VII, 126. » Jac. In eandem rem sequuntur alia epigrammata duo. — 2 ἀμφιτρονιάδα (sic) Cod.; ἀμφιτρονιάδα Plan. Dativum recte prætulit Jac. — 3. « Τεσσαρ., vide ad epigr. 96, 4. » B. — 5. « Ὀρθηλόν, oxytonum est etiam in sequentibus epigr. Apud Herodotum V, 16 et Strabon. VII, p. 329 scribitur Ὀρθηλόν. » Meinek. p. 221, qui deinde a πολυλόχος pro ἀ.

Idem scripsit Boiss., et ante hos Jacobs. ad *Analecta* t. VII, p. 344. — 6 Ἡμάθια τοῖς codd., corr. Meinek. Pronomen posuerunt etiam Jac. et Boiss., sed cum elisione non ferenda. Deinde Cod. πικραίνεται, duabus literis πi erasis.

CXV. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. — 1. « Hinc Suidas : δείρα καὶ δεράδες, οἱ τραγῳδαῖς τόποι τῶν ὄρων. Ex v. 2 idem : ἔρημοῦ ἔρημοποιός. Ad versum 3, ut puto, respiciens : Δαρδανεύς ὄνομα ἔθνους. » B. — 2 μακηδονικὸν Suidas, sed cod. Leid. μακηδονίου, frequenti permutatione literarum a et ov. — 3 ὀλετήρ Cod. et Plan., correxit Brunckius, probantibus Boiss. et Heck., ipsoque Jac. in *Analectis* : « Philippus Dardanus, perpetuus Macedonum hostes, superavit olymp. 149, a. 1. Nihil aptius in tali re epitheto ὀλετήρ. » Etiam Grotius ad Philippum retulit. — 6. « Ἐξέσιμα, conf. φράγματα ep. 110, 4. » B. — 7 οὐ οἱ ἀνικί; Heckerus, formula homerica. Codex et Plan. οὐ τι ἀνικί; « quod in universum minus recte enunciat. » Jac. conj. οὐ τοι ἀνικί;. — 8 πατρώα; Plan. Alterum tuetur Heck., et Boiss. : « Nulla fuit satis magna causa cur lectio Pal. in πατρώα mutaretur. » Quod ediderat Jac. Respicitur ad bovem Cretensem, quem Hercules perdomuit.

CXVI. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. In Planud. inscribitur *Stimix*. — 1. Μινυμαίχε, v. Eurip. Herc. Fur. 50 et ejus interpp. — 2. Epitheton λευρόν, quod neminem offendit, mihi fateor πράγματα παρεχίν. — 3 τό, ὕβρεχμο (a correctore ὕβρεχμῶ, posito γ super χ) κυδιῶντα Codex; τὸν βρεγμῶ (edd. veit. βρεγμῶ) κυδιῶντα Plan. Jos. Scaliger τὸν βρυγμῶ κyd., qui haud dubie etiam κέρασιν. Boiss. recepit κέρασιν, τὸν βρεγμῶ x., propositum a Jacobo, qui addebat : « Multo tamen commendabilior Brunckii lectio, τὸν ὕ βρ εἰ κyd., quae, si ab una litera discesseris, in Codice habetur, syllaba χμῶ vel γμῶ a librario ex praecedente epigr., v. 4, addita. » Etiam in nott. inss. Brunckii emendationem « veram » esse censet. Item Bothius. — 5 ἀνάιντο Plan. et Suidas, qui exp. ξεραίνοντο. Codex αἰνῶντο et ἀέξει superposito οἱ. Editur ἀέξοι, ut in Plan., sed unice verum puto ἀέξει. — 6 Βίροισιν urbem ad radices Bernii montis considerat Philippus Amyntae. Quo non efficitur hunc intelligi a Samio, non filium Demetrii, significatum Antipatro ep. 115, 3.

CXVII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἡρακλίτῳ παρὰ Πολυκράτους χαλκείας. — 2. ἄγκειθ' Plan. et nonnulli Suidas, cujus meliores ut Pal. — 4. « Hinc Suidas : οἰζυρήν' ταλαίπερον, χαλκείν. » B.

CXVIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι παρὰ τινῶν. « Dedicant tres tria : Sosis, Phile, et Polycrates. Unde autem novit Grotius esse illum horum filium? Praepositio ex repetenda ante Σώσιδος, quae transpositio frequens est. Vide ad IV, ep. 3, v. 58. Vertendum igitur : Lyra, arcusque et curva retia ponuntur a Sosite, Phileque et Polycrate : et ille jaculator corneum arcum, illa lyricen lyram, hic venator dedit plexa lina, etc. » B. — 4 ἄγκεινθ' Plan.

CXIX. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἀρροδίτῃ. — 1. Quamquam defendi possunt haec ita scripta, probabiliter disserit Heckerus : « Templum Veneris aureum dici mihi mirum videtur; quare epitheto solemniter Veneri tribui solito usam poetriam puto, et sic scribam :

Κεῖσαι δὴ χρυσία; ὑπὸ παστάδι τῆς Ἀρροδίτας. »

— 2 σταγῶν Cod. — 3. « Etiam apud pedestres scriptores arbores, respectu fructuum, *matres* vocantur. Exemplum collegit Gataker. De stilo N. T. p. 104. » Jac. Et de viti poetæ eximie utuntur ea voce : μελαίνης μητρὸς μέθυ, Eurip., etc.

CXX. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἀθηνῶ ἐπὶ τέττιγι. « Cicada haec a Musis amari et Palladem colere gloriatur, cujus haec insideat. » Jac. — 2. « Hinc Suidas : ζαθερέτ' ἄγαν θερμῶ. Etym. M.: ζαθερέτ' τὸ μεσημεριῶν καύμα. — 3. Hinc idem : προίκιο; ἀνευ μισθοῦ. Et : κελυθῆται, τουτέστιν ὀδοιπόροι;. » B. Sic Plan., κελυθητήσιν Codex; ad analogiæ legem reduxit Meinek. p. 124. — 4. « Hinc rursus Suidas : ἔρση, ἡ δρόσος; οἱ γὰρ τέττιγες δρόσον σιτίζονται. Cicada Anacreontis od. 43 : ὀλίγην δρόσον πεπωκώς. Ibi Fischer. Conf. VII, ep. 195, 196; IX, 373, 3. Quod commentum confutat Camus ad Aristotelem. Andreas Chenier Eleg. I :

*Et comme la cigale, amante des buissons,
de rameaux en rameaux tour à tour reposée,
d'un peu de fleur nourrie et d'un peu de rosée,
s'égayé....*

— 5. Hinc Suidas : εὐπήληκος' καλὴν περιπεραλαίαν ἐχοῦσης. — 6. Pro edito ὄρη scripti ὄψει, quod est magis in usu, exhibeturque a Planude, ac pro varietate etiam in Palatino [qui ὄψη, superposito ει] et etiam a Suida in Ὡ. ep. ubi ὦ ἄνερ, κατὰ συναίρεσιν. [Etiam Meinek. ὄψει.] — 7. Vulgo τόσσον Ἀθῆνη ἐξ ἡμίον [Plan. ἡμίον] ἢ γάρ... Codex Ἀθῆνη, quod recepi, et junxi sequentia : ἐξ ἡμίον ἢ γὰρ παρθένος αὐλ. Haec fuit et Grotii mens; sed erravit in vertendo αὐλοθεταί, quod significat *tibias instituit, invenit*. » B. Quam distinctionem cur non sim secutus apparet. — 8 ἀβλοθεταί Meinekium, emendatione certa. Codicum αὐλοθεταί Meinek et Brunck. explicabant *tibiarum certamina instituit, Grotius tibias deponit, aversatur* (ex nota narratione), Jacobs. *tibiam componit, invenit*, coll. Pindaro Pyth. XII, 33=18, ubi schol. et Bæckh. p. 344 : « ut cicadae Minervam amare dicantur quod tibias, illarum cantum quodammodo referentes, invenerit. » Cui sententiae, denique ait Geistius, « aptissimè melius respondeat αὐλοκρεαί, verbum legitime fictum. »

CXXI. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἀρτέμιδι ἐπὶ τοῖς τόποις Ἐγέμου. In Plan. est ἀζήλων. « Echemma Cretensis arcum Dianæ dedicat. Quo facto poeta capris, quibus ille olim insidias struxerat, securitatem gratulatur. » Jac. — 1 κυνθίδε; Cod.; κυνθίδε; Plan., correctum ex Suida. Bentl. Epist. ad Grævium XXVIII, p. 92 citat Jac. Cynthias capras dixit etiam Hymno in Apoll. 91; adde infra XV, ep. 25. Codex inter lineas Ἐγέμου, « quae correctio nihil facienda, quum [praeter Suidam] Chæroboscus Can. p. 37, 15, genitivum Ἐγέμου memoret hinc et ex VII, ep. 524. » Hecker. Boiss. : « Ruhnen. Epist. ad Valck. proponit in hoc versu inutilem mutationem. » — 3 πέπανται Codex, superposito ν, ut fieret πέπαννται, et sic Jac. in exemplo nostro Palatinae correxit, πέπαννται αἶγες. « Malim ὦν τε πέπανται, si servetur vetus lectio πέπαννται. Recepi varietatem πέπαννται. Grotius vertit [Jos. Scaligeri] conjecturam πέπανουθε. » B. Etiam Meinekus tenuit πέπανται (Echemmas), recte. — 4 pro ἡ θεὸ; Heckerus ingeniose conjecit ἡθεος, *juvenes*, de Echemma; sed alterum nec excludit Echemmam (ob πέπαννται) et poeta dignius esse quis non videt?

CXXII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἀθηνῶ. — 1. « Ματῶς,

ex homerico ἐγγείη vel δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῳ, Π. Θ, 111; II, 74. Et in hastam transtulit epitheton, quo Stesichorus ipsam pugnarum deam ornaverat ap. schol. Aristoph. Nub. 964 :

Παλλάδα παρτέπολιν κίχῳ, πολεμαδόκον, ἀγνάν.

Pindarus quoque dixit, ἐν πολεμαδόκῳ Ἄρειος ὀπλοισιν, Pyth. X, 22. » Jac. Plan. θούρι, Cod. θούρις, quod servabat Boiss. De κράνεια conf. ep. 123, 1. — 3 ἤ Cod. pro ἤ. Apogr. Par. ἤ. — 4 ἐν προμάχοις ἰδρύσας (cum nota depravationis) δῆλον ἀμπελιόν Codex, qui in margine : γρ. ἀμπελιόν, et ζῆται. (Non exstat epigr. in Plan.) Quæ audaciore conatu, verba etiam transponentes, tentarunt critici. Postremo Jacobus in notis inss. : « Fort. ἐν προμάχοις θύσας δ. ἀμπ., *surebas in prælio*. Conf. Iliad. E, 87, 249. » Sed egregie Meinekius p. 138 : « Equidem vereor ne alius quid dixerit poeta quam viri docti suspicantur. Primum illud non potest dubitari, quin hastam poeta ipsam loquentem et ad ea quæ superiore disticho interrogata erat, respondentem induxerit. Itaque necessario requiritur prima persona; neque eam conjectura inferre opus est, sed habemus in δῆλον, quod pro δηῖωσ dixit Apoll. Rhod. III, 1374. Hoc si verum est, consequitur in ἰδρύσας; latere hostilis populi nomen, contra quem Menius pugnaverat. Is vero vix alius esse potest quam populus *Odrysarum*. Menium autem illum Philippi, Demetrii filii, fuisse militem suspicor, cujus de Odrysis victoriam celebrat poeta anonymus Anth. Plan. 6 : κοίρανος Εὐρώπας... Eiusdem Philippi contra Dardanum, finitimum Odrysis gentem, expeditio memorata a pluribus. (Vid. ep. 115, 3.) Hanc conjecturam si quis eo convelli existimet, quod non probabile esse videatur Niciam Milesium, Theocriti æqualem, Philippi aetatem tetigisse, nihil impedio quominus Menius Iphieratis miles fuisse statuatur, de cujus expeditionibus contra Odrysas susceptis vide Polyænum Strateg. III, 8, § 60—62. » Ungerus (*Beitrage* p. 34) sine mutatione ulla scribi posse putat ἐν προμάχοις Ἀρύσας, coll. Paradoxia Thebanis, coroll. 22, p. 443; idemque restituit Stephano Byz. v. Ἀρύς, πόλις Θράκης; ... ὁ ποιότης Δρυεὺς καὶ Δρύσσης. Ceterum Boissonadius quoque præcedentium criticorum errorem deprehenderat. En ejus notulam : « Conjecit Jac. ἔθρισας. Scripsi ἐθρίσα. Hasta loquitur. »

CXXIII. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. — 1 τῆδε codex, corr. Meinek.; nam dialectus constans in reliquis. « Hinc Suidas : κράνεια ἐκ κράνειας δόρυ. Et ex versu 4 : ἠγορήν ἀνδρεία. » B. — 2 δόρτω Codex, sed apud Suidam οἱ τιμὶ quæ δαίδων, quod Kusterus correxit. Ὅουζ, ut στόνουζ, de quavis *cuspide* dicitur. — 3 εἰμένα Codex, corr. Salmas. — 4 ἠγορήν ap. Suid.

CXXIV. Lemma : ἀνάθημα τῆ Ἀθηνᾶ παρὰ Τιμάνορος στρατιώτου. Simile epigramma Simonidæ supra, ep. 2. — 1 « Pro βορείων Jacobus conjecit βεταρῶν, probante Peerlkamp. Bibl. Crit. Nova t. IV, p. 47. Suidas, qui scribit ἄρμαι, quod et in codice Palatino scriptum est, id explicat per ἀνάθημα, quæ interpretatio et Planudeo verbo ἄρμαι conveniet. Conf. epp. 52, 123, 128. » B. Prius varie tentatum : Meinek. p. 146 conj. κρατέων (α κρατῆς) vel κρατερῶν, « quod robustæ manus epitheton est ap. Pindarum; » Schneidewinus στιβαρῶν, Ungerus εὐρώστων, Heckerus βελθῶν vel ἀπ' ἐμπερῶν : quæ omnia ut aptissima, ita incerta; sed certum quod idem Heckerus restituit I, p. 71, ἄρμαι, ab ἄρτω, « nam in ἄρμαι Codicis H male pictum pro genuina litera M. Ἰσθαται autem, recte dictum de hasta ep. 123 et alibi, ferri non potest de clypeo, qui vult ἀπασθαι. Quod restituendum etiam in epi-

grammate clypei Cydici ap. Pausan. X, c. 21, 3 : Ἦμμα δὴ ποθέουσα νέην ἐτι Κυδίου ἤθην, pro Ἦ μάλα δὴ π. » — 2 ὑποβροχίας Cod.; ὑπωροχίας Plan.; correxit Brodæus collato Simonidæ epigrammate supra 2, 2. Νῆφ Plan. Ἰποβροχία nunc Jacobs. hic quoque secundum Codicem et Suidam, pro ὑπωροχία, quod Meinekius tenet. « Hinc Suidas : ἀκκιμάχη ἢ Ἀθηνᾶ, ἢ ἐν πολεμοῖς κραταία. » B. Ungerus Παλλάδος Ἀκκιμάχας. — 3 κεκορημένα Cod., sed alterum in Plan. Suidæ libri fluctant inter — ιαμ., — ιμ., — ιαμ. — 4 αἰ Plan., præter ed. princ. Heckerus corrigi ζυσσμένα, sed alia est ratio in sequente epigrammate, v. 2, nec quicquam movendum.

CXXV. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. In Plan. est ἀδρῶν. Ipsa ἄσπις loquitur. — 1 τῆδε, in templo aliquo. « Aut τῆδε aut τῆδε scribendum. Eleganter Hermannus Opusc. I, p. 93, κάμων pro καίων, quod parum decorum fortis pectoris epitheton est. Codicis tamen lectionem tuetur homericum πάρος γράς καλὸν ἰδέσθαι. » Meinek. p. 91. Recte addit Heckerus, κάμων στένονα a forti viro alienum videri, et minime mirum esse clypeum a pulchritudine laudare domini pectus. — 3 ἄπερ Heckerus pro καίπερ, asyndeto offensum minime inepto. — 4 δεξιά Plan.; δεξιά Cod. et Suid., qui hinc : κάμαξ ὀρθὸν εὐλὸν λέγεται θηλυκῶς. — 5 κλειτοῖ Codex et tres libri Planudeæ, cujus edit. κλειτοῖ. « Scripsi Κλειτοῖο, nomen viri enim desiderabatur. » Jac. Dissensus in hac re suum significavit Boiss. ad Christod. v. 263 et sæpius alibi. — 6. « Et ad sententiam aptius et ad morem elegiacorum poetarum usitatus esset βλοσυροῦ φιλοσθον Ἐναλίου. » Meinek.

Post hoc epigramma lacuna est in Codice versuum sex, cum sigla ζῆται. Sed in margine scriptum : οὐ λείπει ὡς οἶμαι.

CXXVI. Lemma : ἀνάθημα Διοσκορίδου. — 1 τὸδ' Meinekius p. 162, probante Heckerō; σάμα τοι Codex. Deinde Salmasius Πολίτου, Reiskius et Brunckius Πολύγνου, Lobeckius Pathol. prol. p. 390 Πολύλλου. « Sed nihil mutandum videtur. Similimum nomen Δινύττις habes ap. Pausan. VI, 8. » Meinek. — 2 Vitium latere in ἄλλο; omnes consentiunt. Heynius Ἰλλος, Tyrwhittus Γάλλος. Boiss. : « Conjeci ἄλλος, quod palæographice probabile est : ἌΛΛΟΣ, ΔΑΛΟΣ. Sed exemplum ejus nominis non habeo, quod promere possim. Urbs Δαλῖς memoranda tamen. Suidas exhibet vulgatum ἄλλος, in Θεῶρον καὶ θούριον, πολεμικώτατον [ubi libri meliores ἀπὸ Κράτας]. » B. Meinekius Θάλλος, « possis etiam Ἰλλος. » Illud recepit Heckerus I, p. 74, non memorans quæ in priore Commentatione disseruerat p. 49 : « Sanum esse videbitur ἄλλος, si animo recurras ad pristinum ordinem, quo epigrammata ejusdem generis indolisque se in ipsis poetarum libellis excipiebant; unde explicandum etiam illud καί, quod toties in initio carminum recurrit. Præcesserit igitur hoc loco epigramma Dioscoridis in alium Cretensem, item fortissimum virum, ut et in ejus epitaphiis in Sophoclem et Sositheum tragicos scriptis, et in Anthologia per interjecta alia se junctis idem conspicitur nexus, v. dicenda ad VII, ep. 707, 2. » His omnibus probabilibus est quod Ungerus posuit Ἀῆος, Cretense nomen, de quo copiose disseruit Stud. X, etiam hoc annotans argutius, aptum videri vocabulis λιθοεργόν et ταχὺν ἄνδρα, quia λαυὸς sit ἀνὴρ nomen saratilis. — 3 τριπλόα γυῖα ediderat Reiskius. — 4 γραψαμένο; (sic) δῆξ Codex. « Hinc Suidas : δῆξ; εὐρήσεις. Malim ζητείς, postulante sententia. Sed multo præstat conjectura [Tyrwhitti et aliorum]

ἔλοις. » Edebatur δῆεις; *Quæris quid hoc sibi velit?* Heynio interprete, qui hoc carmen pro exemplo inductæ interpretationis symboli Siciliæ, in numis obvii, habendum esse existimabat, nulla cum probabilitate; nec probabilior Heckeri hariolatio : δῆοις τοῦτο δ' ἔθ η κ ε λέγειν. — 6 καὶ εἰς ἔφυγε Heckerus rectissime, male idem dativos intelligens, « ut Thallus ipse (inquit) dicatur τρισσὸς ποσὶ ταχύς. » Legebatur ἢ εἰς ἔφυγε. Non male Bothius : (ἦ) εἰς ἔφυ' ἐν τρισσῶσι.

CXXVII. Lemma : ἀνάθημα τῆ Ἀρτέμιδι παρ' Ἐπιπέου. « Loquitur clypeus, vel hasta, vel galea. Omissum est rei dedicatæ nomen. — 1. Hinc Suidas : Δῆρις, δῆρειος, δῆρει' καὶ δῆριον, μάχην. Etsi videatur optime a viris doctis emendatum Ἄρηος; favente etiam epigrammate 178, 4, reliqui tamen Ἄρηι, quod dederunt Codex et Suidas. Sæpe dativus sic pro vulgatiore genitivo reperitur, figura Colophonis Actiacæ ἱερὰ πόλιος τῆ Ἀπόλλωνι, post Holstenii Epistolas p. 422, vel in Classico Diario t. XVII, p. 369; et ad Basilii scholia in Notitt. manuscr. t. XI, p. 87; et ad Nicetam p. 270. Vide Krabing. ad Synes. Calv. p. 124, ubi τῆς μαγαίρας; αὐτῶ' Osann. ad Lycurg. p. 68; Matthiam ad Eur. Herc. 176, ubi Γίγασι πτερυοῖς, *Gigantum lateribus*, pro Γίγαντων' Valcken. Schol. in N. F. t. I, p. 567; Wessel. ad Diod. I, 4. Maximus Tyr. Dissert. XXXVI, 1 : οὐρανοῦ μὲν ποιεῖται θεοί, τὰ δὲ γῆς θρέμματα εἰ ἄνθρωποι οὐ πᾶσι ποτε ἐν φωτὶ ἦσαν. Codex 1962 οὐρανῶν, quod prætulerm. Conf. supra V, ep. 204, 3. » B Olim observaverat Jacobsius : « Si verus est dativus Ἄρηι, poeta non συγγεράν scripsit, sed γλυκεράν, *pygnam Marti gratam*. — 2. Cogitandum de puellarum choris in Dianæ honorem institutis, de quibus egit Spanhem. ad Callim. H. in Dian. 170 et 242. Diana autem, cui poeta Milesius hanc inscriptionem fecit, inter tutelaria Miletii numina fuit; v. Callim. ib. 225. »

CXXVIII. Lemma : ἀνάθημα τῆ Ἀρτέμιδι. « Verissime Reiskius hoc epigramma retulit ad Alexandri Magni clypeum; cui fortasse non adversatus esset Jacobsius, si memor fuisset Antiphili epigrammatis, supra n. 97. » Hecker. — 1. Ἦσο, conf. ep. 52, 2. « Inest quietis et otii significatio. — 2. Δῆριον, de eo quod ad bellum pertinet. » Jac. — 4 μαρναμένον χερσῶν οὐκ ἐκόνισσε γένυν Codex. Brunckius cum Salmasio : μαρναμένα γο. οὐκ ἐκόνισσας ἴτυν, Jacobs. et Meinek. ἐκόνισσεν ἴτυν, cujus transitivus a secunda persona ad tertiam exempla protulit Jac. p. 154 et alibi. Boissonadius : « Displicet γένυν. Proponunt ἴτυν. Forsan χερσῶν γένυν intelligendum de capite quodam aurato, quod ex clypei umbone eminebat. Major est difficultas versus præcedentis. Si fit structura, μετὰ χερσῶν οὐσα Ἀλεξάνδρου μαρναμένου, non potuit μετὰ χερσῶν dici de clypeo quod unum tantum brachium fert : si junctis μαρναμένον μετὰ χερσῶν absolute, dubium est an formula Homericæ μετὰ χερσῶν alicubi cum verbo μαρνασθῆναι reperiat. » Recepimus egregiam et lenem emendationem Heckeri; nihil frequentius permutatione literarum o et e, e et a.

CXXIX. Lemma : ἀνάθημα τῆ Ἀθηνᾶ παρ' Εὐανθέως. Immo Hagnone, Euanthis filio. Erravit de versu extremo. — 1, 2. « Ἐφαντοῦς θύρηνας. Exstat Apini Dissert. de locicis linteis veterum, sed in qua hoc epigrammate non est usus. » B. — 2 ἴ' αἴμ. Brunck. et Meinek.; δ' αἴμ. Cod. et Plan. — 3 τὰυτ' Plan.; ταῦτα Codex, in quo superscriptum : γρ. τῶσ' ἀπὸ Λευκανῶν. Jacobs. conj. πάντ'. Qui de re : « Tarentini cum Lucanis crebro bella gesserunt, etiam Leonidæ ævo, ducæ Pyrrho, olymp. 125. Vide

Strabon. p. 429, B, Heynius Opusc. t. II, p. 227. Κορυφάσια Cod. et Plan., libraribus cum ἔντρα jungentibus; correxit Brunck. Minervæ Coryphasæ templum fuit in promontorio prope Mothonem, ut diserte tradit Pausan. IV, 36. » — 4 ἄγων libri, corr. Meinek. p. 117; Εὐανθέω; et βιαιομάχας; Plan.; βιαιομάχος Codex, « qui accentus indicare videntur verum esse alterum. » Meinek. Boiss. : « Pro Εὐανθέως videtur Grotius, qui vertit *o sertis florens*, legisse εὐανθαί. »

CXXX. Lemma : ἀνάθημα τῆ Ἀθηνᾶ παρὰ Πύρρου τοῦ (παρ' ut videtur Cod.) Ἡπειρώτου. « *Leonidæ* tribuit Plan. Pluribus ejusdem auctoris poematis sese expicientibus, Codex interdum nomen poetæ omittit. Item sine auctoris nomine legitur hoc epigramma ap. Pausaniam I, c. 13, 3, et Plutarchum Pyrrho c. 26. Qui rex quem post expeditionem in Italiam arma in Antigonum, Macedonia regem, convertisset eumque, impetu in Macedonia facta, una cum mercenariis Gallorum copiis fudisset fugassetque, Galatarum spolia in Minervæ templum dedicavit. Conf. Justin. XXV, 3. — 1. Nomen *Itonidis* Minerva accepit ab Itone, oppido Thessaliæ. Ejus templum, quo Pyrrhus Gallorum spolia dedicavit, situm erat inter Pheras et Larissam, teste Pausania l. c. » Jac. « De Itonia Minerva vide etiam IX, ep. 743; schol. ad Callim. Cerer. 75; not. ad Suidæ Ἰτώνη, Siebelis. ad Pausan. I, 13; Heyn. Obs. ad Apollod. p. 196; Creuz. ad Hecat. p. 44. » B. — 2 γαλάταν Cod., sed recte Plan.

CXXXI. Lemma : ἀνάθημα τῆ Ἀθηνᾶ. Etiam hoc inscriptum Lucanorum spoliis in templo Minervæ dedicatis. — 1 Αἰδ' Meinekii p. 115 et Bothius; οἰδ' Codex et Plan.; ille θυελάσπιδος; et οἰ δὲ χαλ.; Plan. οἰδὲ χ., sed Suidas οἰ δὲ χ. — 2 ἔστοι iidem tres consensu. Brunckius ἔστοι, « quomodo scribendum esse docet sequens ποθίουσαι. — 3. Notatu dignum est δεδμησθῆναι de rebus *coacervatis* dictum. » Meinek. — 4 Παλλάδιου libri Suidæ.

CXXXII. Lemma : ἀνάθημα. Nimirum Locrensium, arma Brutiis hostibus detracta in templis dedicantibus. — 1 βρεῖται: Codex, corr. Brunck. — 2 ὑτ' Cod., corr. Meinek. — 3 ὑμεῦται, adrasa ultima litera et vposito super ὑτ, Cod. — 4 Κακῶν, Brutiorum, qui ipsa in fuga abjecerant.

CXXXIII. Lemma : ἀνάθημα τῆ Ἠρᾶ παρ' Ἀλκιδίτης. « Est apud Liebelium p. 185. » B.

CXXXIV. Lemma : ἀνάθημα. « Subscripti fuisse videntur hi versiculi tabulæ tres Bacchas exhibenti. Editor Marmorum Taurinensium t. I, p. 43, comparavit hoc epigramma cum opere anaglypho Bacchas representante, recte monens, ex iis mulieribus, quas noster describit, unam gestasse thyrsum, Xanthippen fortasse canistrum uvis plenum, Glaucen traxisse hircum aut hædum, et tria proinde munera, quæ hic commemorantur, tribus mulieribus respondere. » Jac. — 1 ἡ δὲ παρ' Plan.; αἶ τε malit Jac. — 3 γλαύκη τ' ἐς χορὸν Cod.; Γλαύκη ἢ σχεδὸν Plan.; unde Bergkiiu Γλαύκη τ' ἐννοχέρω ἐργχομένην, quod ab ipso poeta scriptum fuisse verisimillimum est. — 4 καὶ χίμαρον πίονα καὶ σταφυλὴν malit Hecker. I, p. 183.

CXXXV. Lemma : ἀνάθημα τῶ Διὶ παρὰ Φειδῶλα. Vidit eam statuum Pausanias, hæc de Phidolai equa narrans, VI, 13, § 9 : Ἡ δὲ ἔπος ἡ τοῦ Κορινθίου Φειδῶλα (sic) ὄνομα μὲν, ὡ; οἱ Κορινθιοὶ μνημονεύουσιν, ἔχει Ἀύρα, τὸν

δὲ ἀναβάτην ἐπὶ ἀρχομένον τοῦ δρόμου συνέπεισον ἀποβαλεῖν αὐτήν· καὶ οὐδὲν τι ἦσσαν θέουσα ἐν κόσμῳ περὶ τε τὴν νύσσαν ἐπίστραφα, καὶ ἐπεὶ τῆς σάλπιγγος ἤκουσεν, ἐπέταχυνεν ἐς πλὴν τὸν δρόμον, φθάσει δὲ δὴ ἐπὶ τοὺς Ἑλληνοδικὰς ἀριχομένῃ, καὶ νικῶσα ἔγνω καὶ παύεται τοῦ δρόμου. Ἥλειος δὲ ἀνηγόρευσεν ἐπὶ τῇ νίκῃ τὸν Φειδιώλαν, καὶ ἀναβεῖναι οἱ τὴν ἵππον ταύτην ἐφίσιον. — 2 ἀρετὰ; Cod.

CXXXVI. Lemma : ἀνάθημα. « Nimirum vestis, quam duæ mulieres fecerant, altera ornamenta ejus adumbrans, altera ad prioris mentem texens : *Praxidice fecit, Dyseris invenit.* — 2 ἀμφοτέρους Suidas. Voluit ἀμφοτέραις. » Jac. Sed ejus liber optimus ἀμφοτέρων.

CXXXVII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι παρὰ Ναυράτου. — 1. « Πρόρρων, id est προθυμος, εὐνοῦς, ut interpretatur Hesych. — 2. Ἐύχωλῆ, ipsa votorum solutio, res voto promissæ. » Jac.

CXXXVIII. Lemma : ὁμοίως. « Scilicet ἀνάθημα [vel ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι. Bergk.] est ὁμοίως : sed cujus rei fuerit nunc ignoratur. » B. — 1 τὸν δὲ δ' ἔκ. Cod., corr. Jac. — 2 ἴστασκν, τοῖς Heckerus I, p. 148; quo minime opus.

CXXXIX. Lemma : ἀνάθημα παρὰ Πραξαγόρα. — 2 Anaxagoram Ægineten esse putat Reiskius, quem post Plateensem pugnam Jovis simulacrum a Græcis Olympiæ dedicandum fecisse narrat Pausanias V, 23, § 3.

CXL. Lemma : ἀνάθημα παρὰ Μελάνθου τῆ Σεμελῆ. Imo filio Semeles, Baccho. Fuerit tripus. — 1 φιλοστεφάνω Barnesius, quem Bergk. et alii secuti sunt; φιλοστεφάνου Cod. Heckerus I, p. 147 apte inseruit μ'.

CXLI. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀθηνῶν. — 1 Ῥυσαμένη... δυσχεῖς; Suidas in Δυσχεῖς, ὁ κακόςχος. — 2. « Malim κρέμιαμαι. » Bergk.

CXLII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Διονύσῳ. — 1 δίδων ante καὶ habet Codex, sed punctis notatum.

CXLIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἐριμῷ παρὰ Τιμώνατος. « Timonax, artis palæstricæ, ut videtur, magister, ante vestibulum ædium suarum in honorem Mercurii sive hermam, i. e. columnam quadratam, sive aram collocaverat. Hoc monumentum prætereuntes alloquitur, eosque hortatur ut Timonacti Mercurium apprecentur propitium. Simul Timonax palæstræ studiosis operam suam promittit. Ita (quod valde memorabile) illa columna vel arula inserviebat eidem usui, quem nostris artificibus tabulæ ædibus appensæ præstant. » Jac. — 3 κρεῖσιοντι Cod., corr. Brunck.

Post hoc epigramma lacuna est in Codice sex versuum, cum nota in marg. : οὐ λείπει ὡς οἶμαι οὐδὲ ἐνταῦθα.

CXLIV. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἐριμῷ παρὰ Λεωκράτους, τοῦ αὐτοῦ. Sed idem epigramma infra post ep. 213 repetitum in Codice inscribitur *Simonidi*. Cui tribuendum esse censet Bergk. Lyric. p. 918, quod hoc loco aliquid turbatum fuisse evincit lacuna. « Accedit quod Simonides eundem Leocratem carmine epico celebraverat, fr. 21. Epigramma Hermæ ab Leocrate in *ulnis* Academiæ posito non ab ipso, sed ab antistitibus ludorum gymnicorum inscriptum videtur. » *Schneidewinus* p. 200. — 1 Στάθου, altero loco Στρόμδου Codex, correxit Schnei-

derus ex Thucydide I, 105. Plura de Leocrate Schneidew. p. 201. — 2. Significat statuum esse χαρίεσσαν, elegantem, pulchram. — 3 ἀκαδημῖαν (sic) Cod.; ἀκαδημῖαν Suidas v. Ἄγοστῶ, τῷ ἀγκῶνι, ubi duo codd. ex optimis tūm (pro τῇ;). — 4 εὐεργεσίαν, superposito τ., Codex utroque loco.

CXLV. Lemma : ἀνάθημα Σοφοκλέους ποιητοῦ τῶν τραγῳδιῶν. « Manifestum est non esse Anacreontis statum, in cujus ætatem non cadit Sophoclea. » B. Brunckius et hoc distichon et alia quædam ex præcedentibus *Simonidi* tribuenda esse suspicabat. Bergk. p. 925 : « Hoc quidem epigramma falso, ut apparet, nec tamen Sophocli ausim vindicare. » — 2 εἰδε Heckerus, coll. Append. ep. 271 : κλέος εἶδον αἰοῖμιμον. Codex εἶδε, editi plures εἶχε, ex corr. Reiskii.

CXLVI. Lemma : ἀνάθημα παρὰ Λυκαίνιδος. Adscriptum : ζῆται· δις φέρεται. Iterum scriptum infra post epigr. 274. — 1 εἰλήθια Codex, sed altero loco εἰ a correctore. Item altero loco καλοῦσας. — 2 εὐτυχίη Codex altero loco, unde Heckerus εὐτυκίη, « quod minime aptum huic loco, qui mihi εὐκοίτη requirere visus est. (Hic Codex et edd. εὐτοκίη.) Quod suscipari possis, ὠδῖναν εὐλογοῦ conjugenda esse, id ideo fieri non potest, quoniam εὐτοκίη ægre adjectivo vel genitivo adjectivi vicem explente careret. » *Meinek. Diatr.* p. 291. — 3 ὡς τοι Cod., altero loco ἄς (pro ἄ;) τὸδε, corr. Jacobs. Qua varietate firmatur *Meinekii* emendatio supra ep. 126, 1.

CXLVII. Lemma : ἀνάθημα. « Aceson pro uxore Demodice votum fecerat apud Æsculapium; hoc jam persolvit. Quod ne lateret deum, tabulam se apposuisse dicit. » Jac. — 1. Suidas hinc : ἀπέχω, αἰτιατικῇ, ἐντὶ τοῦ ἀπέλαβον. Qui om. ὡς. — 2. « Nisi metrum coegisset, non dubium est quin ὠρεῖλα scripsisset. » *Meinek.* — 3 γινώσκων Cod., correctum in apogr. Guyeti et a Tyrwhitto, probantibus Jac. et Mein. Boissonadius : « Non erat satis magna causa cur emendantibus γινώσκαι; viris dd. parerem; » vertitque *cognosce*. Deinde Codex et Suidas λάθη καὶ μιν ἄπ. Brunckius post Toupium καὶ δὴ μιν. Bothius καὶ μὴ μιν, Salmasius λάθη ποτὲ, καὶ μιν. Boiss. et *Meinek.* receperunt Porsoni conjecturam in Append. ad Toupii Opusc. IV, p. 485, καὶ μισθὸν ἄπ. Nobis contigit frui Jacobiano invento, qui in nott. mss. : « Scripsi τῖμον, quod doctus poeta debebat Archilochō ap. Athen. I, p. 8, A, vel Æschylō Choeph. 916. »

CXLVIII. Lemma : ἀνάθημα. Loquitur lucerna dedicata. — 1. Intelligitur Serapis, de cujus templo Canobico celeberrimo, in quo incubabant, lege Strabon. XVII, p. 801, § 17. Notæ *polymyxi lucernæ* ex Martiali XIV, 41, et al. — 2 ἡ Κρ. Cod., corr. *Meinek.* — 4. « Ἐπειὸς dictum ut ap. Philostr. Epist. 33 : οὕτω καὶ λύχνος κίπτεται πρὸς ἡττηθεί; μείζονος » et 50 : τὸν μὲν ἤμιον ἠγεῖμαι κίπτεται. » Jac.

CXLIX. Loquitur gallus gallinaceus, donarium positum Tyndaridis ab Eueneto ob victoriam (ut probabile est, curulem; v. Heck. I, p. 152 seq.). « In quo respicitur ad galli fortitudinem. Erat hujus avis simulacrum in galea Minervæ, ὅτι οὐτοὶ προχειρότατα ἔχουσιν εἰ; μάχας, inquit Pausan. VI, 26. » Jac.

CL. — 1. Isis *Inachia*, quia eadem putabatur quæ Io. Res nota.

CLI. Tubam tubicem Minervæ dedicat. Imitatur epi-

gramma Archias infra ep. 195. — 1. Πάλληνας apud Archiam, ex Pallene in Thracia Chersoneso; *Pellene* autem est Achae urbs : uterque Trojanae Minervae donarium offert, ut hoc loco videatur esse erratum; quare Valcken. hic corrigebat Παλλ. De ultimis vide ad v. 3. — 2 ἀναίτης Cod., ac superposito a correctore. — 3. « Μελέδημα dicitur quod quis curat et exercet, cura. Puer Χαρίτων μελέδημα ap. Ibycum Athen. p. 564, F. Virgines hortatur Naumachus v. 2 καθαρῶσιν δαί μελεδήμασι χαίρειν. » *Jac.* De Τυρσηνὸν hęc Bois. : « Tyrthenorum vel Tyrheni herois inventum fuisse tubam sæpius a poetis dictum. Monui de ea re brevier ad Ajacem 18; pluribus Michaelis Exerc. de Gideone § 7; Stanley. ad Eumen. 570, etc. Conf. ep. 350. Intelligo enim cum viris dd. Ἐνωλίον βαρὺν ἀλλὸν de *tuba*; possit tamen esse proprie *gravis tibia* vel Phrygia; cui, teste Athenæo IV, 84, cornu adaptabant : τὸ κέρασ αὐτῶ προσάπτουσιν ἀναλογοῦν τῶ τῶν σαλπίγγων κώδωνι. Erant autem cornua Tyrthenum inventum; Athen. IV, 82 : Τυρῆτῶν δ' ἔστιν εὐρύμα κερὰτά τε καὶ σάλπιγγες. Aptē igitur dictum fuerit Τυρσηνὸν μελέδημα vel de tibia gravi seu Phrygia. Erat et tibiurum species una peculiariter dicta Τυρσηνική· vide Casaub. ad Athen. IV extr.; sed quæ ὄξυζώνως sonabat. » Heckerus conj. Τυρσηνὸν κελάδημα, quod de ipsa tuba dici potest, ut *δαλέγημα*, *ιάχημα* de tympano, etc. Deinde Cod. πόκα et ἐδόσαν, superposito α. — 4. « Εἰσάνας : in gymnicis enim certaminibus tubæ frequens usus. » *Jac.* Ad sententiam conf. epp. 46, 159, 195. *Boiss.*

CLII. In lemm. Ατγίδος Plan., præter edit. princ. Midon, venator et auceps, Phæbo artis suæ instrumenta dedicat. — 1 Μήδων Plan. — 3 δ' ἐτι Cod. Ἔργον non raro dicitur de eo quod redit ex opere, de reditu laboris, lucro aut fœnore.

CLIII. In lebetem dedicatum. — 1 βουγάνδης Cod., sed ap. Suidam βουγαυδής, βουὺν χωρῶν, et Hesychium : βουγαυδέα, πολυχώρητα. Eiusdem Suidæ libri ἐραπίζαυλος κεύθεος vel κεύματος, unde apparet non nitidos fuisse ductus codicis Anthologię quem excerpebat. — 2 τέγα Cod. — 4 γενέτω Cod.; γενέτη margo apogr. Lips.

CLIV. *Leonidæ* soli inscribit Plan. « Triplici deorum ordini sacra facit rusticus. » *Jac.* — 1. Hinc Suidas : εἰσατήρ, ἐπίτατον Διονύσου· παρὰ τὸ εὐοῖ ἐνόουσιαστικόν. — 3 ἐρατίστον Plan.; ἐρατίστον Cod., et sic Meinek. Deinde scribendum μητρός. — 8 super γλαγ. inter versus Cod. : γρ. γλυκερόν. Conf. ep. 158, 3 et 4. Αὐξεται vertendum erat *usque-magis-reddite*.

CLV. « Puer Apollini sacra facit, comam ponens. » *Jac.* — 1. Recte Jacobsio Κρωδύλος hic quoque est nomen proprium, ut versu 5. Confert *ήλιχα χαίτην* ap. Callimach. Del. 297 seq. « Jacobsius dubitare videtur num sit κρωδύλος; in Codice; est certe in apogr. Paris., idque recte. Is enim est accentus nominum in υλος. De quo multa annotavi ad Choricium p. 333. Quibus addo, sic mutandum esse etiam Suidæ Μειδύλος. » *B.* Κρωδύλος Plan. et Suidas, cuius explicatio : Κρωδύλος, ὁ μαλλὸς τῶν παζίων, ex hoc ipso versu conficta est. Eiusdem libri tres *ἄλιχοι*. Codex Pal. δς ἄπο Φ. — 2 πέλαιο Plan.; πάλαιο Cod., κλέ notato in margine; πλέητο Suid. Deinde κῶμος; omnes consensu, quod correxit Jos. Scaliger. — 3. Pro κλαχούνα. Gallus galinaceus Soli et Apollini sacer. — 5 Κρωδύλον Plan. Et; τέλος ἀνέρα, quod dici solet ἀνέρα τέλειον. — 6 ἔχων Schneiderus in Bibl. philol. IV, p. 79. Conf. ep. 157, 1. Legebatur ἔχσιν, sensu valde incommodo.

CLVI. — 1 χαρισθένεος Cod. et Plan.; χαρισθένεος vel — νέος Suid. « Quum sic desit nomen ejus qui ἔθηκε, videtur deesse distichon [quod statuebat Brunckius], nisi fuerit latens corruptela in καλῶ, vel in τήνδε, quod quidem vix probabile, aut, quod probabilius, in Χαρισθένεος. Ne lector hæreret, scripsi Χαρίτεινος. » *B.* Idem nomen posuerat Heckerus I, p. 135, « quo a ductibus vulgatis literis uncialibus exarata nihil propius abesse videtur, idque nomen est apud Meleagrum VII, ep. 468, 1. » Antea scripserat τέτιττ' ὁ Χαρισθένεος, « ut sæpius in his epigrammatis filii patris nomine solo indicantur, quibus idem cum patre fuisse nomen verisimile est. » Meinek. p. 224 conj. Χάρης Σθίνιος; *Chares Sthenidis filius*. Lennepius ad Anthol. Grot. p. 247, Χάρης τέκεος. Passovius Scriptt. misc. p. 219 vulgata tuetur ἔθη· accipiens pro ἔθη, prima persona. — 2. Celebris Diana Amarynthia in Eubœa, quam Atheniensis quoque colebant οὐδὲν Εὐθεῶν ἀφανέστερον, Pausan. I, 31. Ejus Dianæ Nymphæ hic intelliguntur. Ipsam tamen Dianam dici mavult Heckerus, scribens κοῦρη ἔθη· Ἄμαρυνθι· ἀδι, quod perprobabile. — 3. « Χερνιφθέντα, quod recte *Jac.* ad donaria primo versu memorata refert, verte *sacro liquore adpersa*, ut ap. Eur. Iph. Taur. 622. *Bovem* autem intelligi de bovis imaguncula. ex farina confecta (v. notata ad ep. 40). » Meinek. Bothius scribebat χερνιφθέντι. — 4. « Jacobsius χυρὺν de spuma circa os equi collecta interpretatus est, Bættigerus vero de sordibus aqua abluendis. Quorum neutrum huc quadrat. Neque in duplici comparatione hærendum. Nam verba ὡς ἵππο; ad ἀποσεισάμενος pertinent; prior comparatio verbo λάμπει addita. Jam ut χυρὺς dicitur juvenilis et puerilis lanugo, ita hoc loco παλιχὸς χυρὺς est quod ap. Hesychn. legitur v. Μνοῦ; : ἡ πρώτη τὴν ἀμῶν καὶ πῶλων ἐξάνθησις. Quam et colore et forma diversissimam esse a longioribus equorum adultorum crinibus nemini non compertum. Hac igitur Charixen cum equo comparati imagine intelligimus juvenem ἔφηον primitivis capillorum deæ consecratis togam sumpsisse virilem. » *Hecker.* I, p. 136.

CLVII. In Plan. est ἀόηλον. « Gorgus Dianam σώτειραν precatur, ut agrum suum a furibus defendat, votis additis. » *Jac.* — 1 Γόργοτο Plan.; γοργοτο Cod. — 2. « Hinc Suidas : κλώψ· κλέπτης. Ex v. 3 idem : ἐπιρῆζει· θύσει. Et : νομαία, ἡ ἐκ τῆ; νομῆ; » *B.* — 3 νομαίης Plan., Suid.; νομισίης Cod., superposito αι a correctore. Sic Theocritus ep. XVII (Ahrens.), 15 : κεύθους ἐπιρῆζειν χίμαρον καλόν.

Post hoc epigramma in Codice est lacuna, cum nota in marg. : ζῆται στίχους ἔνδεκα.

CLVIII. Expressum ex epigrammate 154, Leonidæ Tarentini. — 1. « Hinc Suidas : θύρσο; βακχική ῥάβδος· ἡ λαμπά; ἦν ἐδάσταζον εἰς τιμὴν τῶ Διονύσου. Ex v. 4 idem : γάνος, ὁ οἶνος. » *B.* — 2 φόβαι Plan.; φοίβαι Cod., inter lin. γρ. αις. « Sunt φόβαι εὐπέταλοι *frondes foliis bene instructæ, umbrosæ*. Finge tibi aram Pani, Nymphis et Baccho sacram, sive simulacra horum numinum, sub arboris umbra collocata. » *Jac.* — 4. πῆλακα Cod.

CLIX. Lemma : ἀνάθημα παρὰ Φερεινίου. Expressum ex epigrammate 151, Tymnæ. Conf. et epigr. 46. — 1. « Hinc Suidas : δαί, τῆ μάχη. Et ex v. 4 : καλάδων, τουτίστι θορύβων. » *B.* — 3 ἔγκειμαι Suidæ libri plures; in Palatino quoque Codice ductus non raro anceps in hoc verbo.

CLX. Lemma : ἀνάθημα τῆ Ἀθηνᾶ παρὰ Τελσσίλλας. — 1 ὄρθρινᾶ Cod.; ὄρθρινᾶ Plan. (qui insuper χελιδόνων), corr. Huetius. — 2 Ἀλκυόνα Dorvillius refert ad pectinis vel radii sonum *velut querulum*. — 3 πολυῤῥοίθητον Cod. et Plan., correctum ex Suida v. Ἄτρακτος. « Κρηθαρείων dicitur fusus in superiore sui parte lanæ glomere gravatus. Schneiderus tamen refert potius ad *verticillum capiti fusi* additum. » Jac. — 5 πῆγας Plan.; πῆγας Cod. — 7 φιλαργός Cod., sed recte Plan. — 8. Minervæ Ἐργάνη.

CLXI. Lemma : ἀνάθημα παρὰ Μαρκελλου ὑπάτου. Iterum legitur in Codice infra post epigramma 344. « Marcellus, qui puer in bellum profectus fuerat, vir factus in patriam rediit. Hoc carmen et IX ep. 545 ad Octaviæ sororis Augusti filium referenda esse monuit Brunckius, post Dorvillium Vanno crit. p. 192, qui de bello Cantabrico circa a. U. 729 confecto agi censebat. Qui quum anno 731 e vita excesserit (Dio Cass. LIII, 30), vicesimo ætatis anno vix dum superato (Vell. Pat. II, 93), carmen paulo ante hoc tempus scriptum fuisse necesse est. » Jac. — 1 μάρκυλλος Cod. altero loco. — 2 τέρμα Codex hic, τέσσα altero loco, quod recte prætulit Jac. Alpina regio intelligitur. Ap. Suidam ταναῆς τέρμα. Editi par'. — 3 ξανθήν Cod. utroque loco, non ξανθάν. — 4 οὕτως Cod. utroque loco; οὕτω Plan.

CLXII. Lemma : ἀνάθημα τῆ Ἀφροδίτῃ παρὰ Μελεάγρου. — 2. Conf. cap. V, epigr. 4 et 8, aliaque.

CLXIII. Lemma : ἀνάθημα. Mars loquitur, arma nova et splendida, non bello spectata et sanguine conspersa, in templo suspensa esse indignatus. Simillimum Leonidæ Tarentini epigramma IX, 322 et Antipatri ibid. 323. — 1 τάδ' ἐμοί cod. Leid. Suidæ v. Θρηγκός. Idem Suid. θητηῶν θρηγκ., Codex et Plan. θητηῶν περὶ θρηγκ. (θηγκ. ille), labante versu. Kusterus περὶ τοῖς θρ. (sic Bothius), Jacobs. ἱεροῖς θρ., Grælius ἱερὰ, corruptelam ortam esse monens ex veteri signo spiritus asperi |-. Boisson. cum Lobeckio τὰ περὶ θρ. Piccolos προῖκα θρ., collato ἀχαιῖν χάριν Leonidæ supra citati. Verum viderat jam olim vir doctus qui Scaligeri codici adlevit

Τίς τάδε μοι θηητὰ περὶ θρηγκοῖσιν ἀνήψε,

probante Huetio, in idemque nuper incidit Heckerus I, p. 234. Nimis mirum si tali in loco θηητὰ non abisset in θηητῶν per librarios. In fine Cod. ἀνήψεν. — 4 εὐλογος Plan., male. — 5 αὐτῶσι γαν. Cod. « Hinc Suidas : ἔναρα, τὰ σκῦλα· κυρίως ἔναρα ὅσα ἄραζε καὶ συνήρμοσταὶ τῷ σώματι, ὁλον θώραξ, κυνέα. » B. Pueros in Panathenais cum clypeis saltasse constat ex Aristoph. Nub. 984, ubi v. schol. Alias cum clypeis saltationes, cum virorum tum feminarum, memorat Spanhem. ad Callim. Dian. 241, p. 341. Jac. — 7 τοῖς malit Græf. « Cum indignatione hæc pronuntiat deus, muliebria ista ornamenta esse significans. Respicitur ad morem veterum ædes et loca publica armis ornandi. Sic in curia Eleorum scuta erant suspensa, θέας εἶνεκα καὶ οὐκ ἐς ἔργον πολέμου πεποιημένα. Pausan. VI, 23. » Jac. Ad sequentia Boiss.: « Hinc Suidas : λυθρός· φόνος· ἢ ἐκ τοῦ αἵματος μολυσμός, συνιστάμενος δι' ἰδρώτος καὶ κόνεως; καὶ αἵματος μετὰ ἰχώρος. De nomine λυθρός vide Moschop. II. σελδ. p. 179; mea ad Eunap. p. 502; Wernsd. ad Philen p. 88. »

CLXIV. Lemma : ἀνάθημα Λουκιδίου (sic). « Illustravit hoc epigramma Gutberl. De myster. Cabir. c. 10. » B.

— 1 νρεῖ Cod.; νρεῖ Plan., corr. Jos. Scaliger. Uterque codd. καὶ Ἴνοῖ καὶ Μελ., quod correxit Dorvillius, fido sponsore : est enim Parthenii versus a Macrobio Sat. V, 17, et Gellio XIII, 25 (qui καὶ εἰναλίω M.) allatus, quo utitur hic Lucianus et usus erat Virgilius, Georg. I, 437 :

Glauco et Panopeæ et Inoo Melicertæ.

Vide Meinek. Analect. Alex. p. 285 seq. — 2 σαμόθρηξ Plan. — 3. « Juvenal. XII, 81 :

Tuti stagna sinus : gaudent ibi vertice raso
Garrula securi narrare pericula nautæ.

De more naufragorum caput radendi v. Rigalt. ad Artemid. Onir. p. 9 et interpretes Petronii c. 105. » Jac.

CLXV. Lemma : ἀνάθημα τῷ Βάκχῳ παρ' Εὐάνθης· Φαλάκκου (sic). — 1. « Hinc Suidas : ῥόμβος· κύλινδρον. Et : δίσκος· ἱερὸς χορὸς. Ex versu 2 : ἀμπίδορον, τὸ πανταγόθεν περιέχον, ἐν Ἐπιγράμμασι. » Καὶ σκύτος ... », τευτέστιν ἐλάρου δέσμα· ἀχαῖνη γὰρ ἡ ἐλαρός. Ex v. 3 : κορβαντιῶν· μαινομένων, ἐνθουσιῶντων. Et : λαχμήματα· ῥῆζα Διονυσιακά. Ex v. 4 : κωνοφόροι, θυροσφόροι· κῶνος δὲ λέγεται ὁ βοτρυειδῆς τοῦ στροβίλου καρπός. ὃν ἔφερον αἱ γυναῖκες βεσταζουσαι ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου τελεταῖς. » B. Jacobsius : « Στεπτὸς ῥόμβος esse videtur tympanum rotundum, quod Bacchæ manibus tenentes crebro rotabant, μῶπα autem θιάσου poeta vocat, quod incitat Bacchas ad bacchandum et stimulat. » — 2 σκύτος... ἀγαίεινο, alibi ἀγαίεινης, Suid. Στικτόν, ut hinnulorum. In latinis Boiss. non debet exprimere Suidam, consequens (ut loquuntur) exponentem. Recte Jac.: « Ἀμπίδορος est πανταγόθεν δεδαρμένη, cui pellis tota cum capite pedibusque detracta, ita ut baccham totam ambiret. » — 4 χλοερῶν Cod., sed recte Suid. — 5 τυμπάνου Suid., sed recte Codex. — 6. « Μιτροδέτου. Bacchus cum turba sua mitram gerit. Αἰκνός, mystica vannus Iacchi. — 7. Ferendis quatiendisque thyrsis minus jam valens mulier ætate provecior, in compotationibus tamen satis fortis, thyrsum cum poculis commutavit. » Jac. — 8 μετ' ἡμερίσων Codex, ε notato super a eadem m. Et Bothius μετρηφίσεων.

CLXVI. Lemma : ἀνάθημα παρὰ Διονυσίου κηλήτου. — 2. Hinc Suidas : ναύτης, καὶ ὁ ἐπιβάτης. Cujus codd. Διονύσῃ vel Διονύσου, duo ἀνέθηκα. — 3 τῶν μηροῖν Heckerus. — 4 οὕτω Jacobsius, in notis mss. addens : « vel ἔστ' οὖν καί. » Nisi erat simpliter ἔστιν καί.

CLXVII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανί παρὰ Κλεονίκου. — 1 in fine ἐσπέρτω πάν (sic) Cod. — 2 ὀδὶς σᾶς (σᾶς Plan. Ald.) ἄγετ' ἀθροσύνας Cod. et Plan., jam ab Jos. Scaligero correctum ex Suida v. Ἠγέτης, ὁ ἡγεμῶν. « Prætuli dualem numerum, δισασάν ... θηροσύναι, a Suida oblatum ut paullo exquisitiorem. [Sed optimi quique codd. Suidæ non hoc præbent, sed δισασί ... θηροσύναι, litera s, ut aliquoties factum, versa in t.] Grotius mala recessionem fuit usus. — 3. Hinc Suidas : καστορίδιον· κυνῶν. — 7. Post parenthesis particula δὲ sententiam redorditur interruptam : de quo memini scribere ad Marinum, ad Eunapium. » B.

CLXVIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ αὐτῷ παρὰ Ξενοφίλου. — 1. βοτρυῶν Cod. et Suidas. « Est βοτρυῶν correctio probabilis Jacobsii. Reiskius conjecerat ἐμβοτρυῶν. Hinc Suidas : ἀκάμαντα· ἀκαταπόνητον. Et : λωθήτωρ, ὁ βλαπτικός. Ex versu 2 : ἐναΐται· οἰκήτορες. Ex v. 8 : ἀλώπευτον· ἀκολάκευτον, ἀσπλαγχνον. » B — 2. ἐναΐτην Suid. In

locis palustribus et arundinosis latere solent aprī. — 3. Homerus de apro Calydonio, II. I, 540 :

πλλά δ' ἔγε προέλιμνα χαμαὶ βάλε δένδρα μακρά.

— 5 χρίται Bothius. — 6. Junge ἐκλιπόντα. « Videtur πάγυ pro adjectivo adhibitum. Adverbii quæ vis foret? et totus versus valde languet. » B. — 7 ἐνόφιος Cod. a pr. m., illud ex corr. Deinde Salmas. παρὰ φηγού, quod esse debebat ἐκ φηγού. Heckerus περί φηγόν, coll. Leonida infra ep. 298, 5 : περί θάμνον σκύλα... ἀνεκράμασεν. Poterat hæc in alio stipite suspendisse, positio proxime παρὰ φηγώ, ut hoc tantummodo ad locum indicandum addiderit, quemadmodum alibi παρὰ κρήνη et sim.

CLXIX. Lemma : ἀνάθημα τῷ Διονύσῳ παρὰ Κωμαίου. Conf. epigr. 45, et not. — 2 θυλοπέδω Cod., Plan. et codices Suidæ. « Tantam esse herinacei sollertiam non credebatur Buffon. — 3 Hinc Suidas : αὐτῆς· ἑρπύνας. » B. Codicis corrector α posuit super η in φλακρήτῳ.

CLXX. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανί θυλάου, sic pro Θυλάου. — 1. « Hinc Suidas : ταυνομήκεες, αὶ μήκος ἀπειρον ἔχουσαι. Ex v. 2 : ἀμφιλαφῆς· μεγάλη, ὁλον ἀμφιλαφῆς, ὅτι ἀποτέρας· χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἔστιν. Ex v. 3 : λιβάδα· σταγόνα, κρήνη, εὐδερὸν τόπον. » B. — 3 χαὶ λιβάδες Schæferus, quod commendarunt Jac. in nott. mss. et Boiss.; καὶ λ. Cod. — 4 ἀγκρεῖται Brunckius.

CLXXI. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἡλίῳ παρὰ τῶν ἐν Ῥόδῳ οἰκούντων περὶ τοῦ κολοσσού. « Primos quattuor versus ex codice Matritensi protulit Yriartès Catal. p. 264. » B. Scriptum in colossium Sois, a Rhodiis post hostes terra marique devictos ex manubiis positum : quod factum fuisse constat olympiade CXXIV. Plurimi præterea ibidem fuerunt colossi minores illo, sed *ubicumque singuli fuissent, nobilitatari locum*, teste Plinio XXXIV, 7, § 18. Unde Rhodenses appellati *Colossenses*, Κολοσσαεῖς. Jac. — 1 Οὔτῃ σοὶ Bothius. — 3 vulgo post γάλικον distinguebatur, quod ad κολοσσόν referebant; sed poetam haud dubie voluisse γάλικον κῦμα, observavit Heckerus I, p. 134, coll. ep. 124, 3 σιδαρείου πολέμου· VII, ep. 232, 2, σιδηρεῖς μέγχι. De figura Jac. comparat Æsch. Sept. 114 : κῦμα κατὶ πτόλιν καγλάζει, πνοαῖς Ἄερος δρόμενον. — 5 παλάγους μόνον κάτθεσαν Cod.; παλάγους μόνον ἀνθεσαν Plan., quod editur, haud dubie levis conjectura Planudis, « nec idoneum esse sensum verborum ἀνατιθέναί φέγγος » recte dixit Heckerus, qui conjicit ἄφροντ', mediam formam exemplis tutius p. 351. Sed dissimillimum id traditὸ κάτθεσαν. Memor frequentissimæ in antiquis libris permutationis litterarum H et K, cogitabam de HN quod abiverit in KA1, KA1, et ἤ·θειν. — 6 ἀλευθερίας Cod. et Plan., mutavit Brunck. — 7 γενέθλης uterque, sed Cod. superscripto α. « Hercules filius Tiepolemus, ob cædem patria profugus, Rhodum venit et urbes ibi condidit, teste Homero II. B, 652 seqq., Pindar. Ol. VII, 20, al. » Jac. — 8 κορινθία Cod.; κορινθίη Plan., corr. Brunck.

CLXXII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Διονύσῳ παρὰ Πορφυρίδος. Codex sine nomine poetæ. *Agathix* tribuit Planud. « Suidæ, qui versus primos exhibet in Διθύρσον, tribuit *Arriano*. Sed puto Arriani fuisse alia verba quæ nunc perierunt. Qui contulerit ejusdem vocabulum Ἀνέδην, vix ea de re dubitabit. » B. — 1, 2. « Verba διθύρσον λογγωτῶν vix recte accepit Grotius : *gemina cum cuspide thyrsus*. Binos thyrsos nonnunquam gerebant Bacchæ; qui quum proprie hastæ sint, quarum cuspides hederæ

ambiebant, appellantur λογγωτοὶ et una voce θυρσόλογοι. De his egit Salmas. ad Solin. p. 379. » Jac. — 4 κισσῶ τὴν Plan. male. — 5 ἀβροκόμη Διονύσε Plan. et edit. Suidæ v. Ἡώρησεν· ἐκράμασεν, ἀνήψεν. Sed scripti libri Suidæ magno consensu Palatinum codicem referunt. Bothius αὐτῇ σοὶ, Δ. — 6 καὶ addidit Jacobsius; τὰ τοῦ κάλλους Plan. Suidas quoque τὰ κάλλευσ, sine ταῦτα.

CLXXIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ῥέῳ παρὰ Ἀγρυλίδου. — 1. « Hinc Suidas : θαλαμηπόλος, ἡ περὶ τὸν θάλαμον ἀναστρεφόμενη καὶ φυλάττουσα, ἡ νεωκόρος. » B. Proprie dicitur de Cybeles sacerdotē. Cum sequentibus conti. Thyillum VII, ep. 223, 1, 2, monente Heckerō. — 2 τὰς ἱεράς Heckerus : faces *Cybelæ sacras*; legebatur τοὺς ἱερούς... πλοκάμους, capillos quos modo consecrat Achrylis, et recte legebatur, ut apparet ex ep. 133 :

Ἄλκιθι πλοκάμων ἱερῶν ἀνέθης καλύπτει
Ἥρη·

et infra ep. 178 Hercules jubetur δεῖσθαι Ἀρχεστράτου ἱερόν ὄπλον. Nihil igitur in his movendum erat. — 3 Κυβέλη corrigat idem Heckerus, collato epigr. Thyilli quod modo memoratum, et Callimachi fragmento 310 : θεῶ δ' ἀλάλαγμα νομαῖον δοῦναι. Sane haud idoneum est ὁλόλυγματι δοῦναι ἤχον, verum non hæc jungenda sunt, sed δοῦσα εἰς ἀκοάς, et omnia legitime procedunt. Vocī γαλλίῳ in Codice scholium hoc adscriptum : τῷ τῶν Γάλλων, ἤτεον (1. εἶτεον) εὐνοούχων. Deinde : Κυβέλης δὲ τῆς Ῥέας· Κύβηλα γὰρ ὄρη Φουγίας, ἐν οἷς τιμᾶται ἡ αὐτῆ. Similia ap. Suidam. — 5 τὰς δὲ Cod. Depravate περικλιεῖ Suidas in Ὅρσι. — 6. Conf. VII, ep. 37, 6.

CLXXIV. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἀθηνῶ. Antipatri *Sidonii* apud Plan. Conf. Leonidæ epigrammata infra 288, 289. — 1. « Hinc Suidas : ἀρχηγὸς ἀρσενικῶς, τὸ ζωῦριον, παρὰ τὸ ἀραιὰ ἴχνη ἔχειν. Ex versu 5 : κερκίς· ἰσουργικὸν ἐργαλεῖον. Et : μίτος, τὸ λεπτότατον σχοινίον. Ex v. 7 : ὀνειδος· μέρψις. Ex v. 8 : ἀρνημένη· ἀντικατάλασσουσα. » B. — 2 στήμον' Plan. — 3 ἐπλοκος Cod. a correctore, on a pr. m., ut Plan. et Suid. Ἀρσινόαι Cod. « Ἀγδὼνα vocat radium textorium ab arguto, quem edit, strepitu. Euripides Meleagro ap. schol. Arist. Ran. 1351 κερκίδο; αἰδοῦ μελέτα; dixit. Tarsensibus, ronchos inter loquendum per nares edentibus, vicini nomen Κερκίδων imposuerant, ap. Dio Chrysost. Or. XXXIII, p. 405 (463 extr. ed. Emper.). » Jac. — 6 & Plan.; εἰ Cod. et Suid. — 7 ἕκαστα (sic) Cod., sed recte Leidensis Suidæ; εἰδῆ' ἑκάστη Plan.

CLXXV. Lemma : ἀνάθημα Ἀλκιμένους. » Vide Chardon. Roch. Miscell. t. I, p. 104. » B. — 1 ἐπὶ εἰδμονα Cod. — 3. « 18' ὄμ., vide Wernick. ad Tryphod. p. 267 seq. » Jac. — 5. « De nomine κλοῖος, Suidæ περιτραχίλιος; θεσμός, vide ad mea Anecd. t. V, p. 429, n. 2. » B. Plan. Λεύκονα. — 6. « *Latrantis enim simulacrum canis persuadebat illi, se etiam incedere posse*. Græcorum verborum qualia leguntur hic mihi videtur esse sensus, quem non exprimit Grotii versio. » Brunck.

CLXXVI. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ αὐτοῦ. « Gallice vertit Chardo Roch. Misc. t. I, p. 103. — 1. Hinc Suidas : σίγνη' καὶ σίγνους, τὰ δόρατα παρὰ Μακεδόνα. Ex versu 4 : ἀκόλου; κλάματα καὶ θραύσματα ἄρτων. » B. Codex σίγνον, superposito υν, in marg. σίγνον. — 2 δὲ ζῶντα Cod.; δ' ὡς ζῶντα Suid., qui deinde ταῦτιον, Cod. τῶλιον. Nimirum canem ille στατίτινον dedicabat, ut boves agricola ep. 40, ubi vide.

CLXXVII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανί παρὰ Δάφνιδος. « Sine nomine poetæ. » *Theocriti* nomen incertum est, quom adis tantum in Appendice Planudeæ p. 516 Steph. » *B. Ap. Abrensium* p. 168 seq. — 1 κλῆσι Cod. Hinc Suidas : λευκόχρωσ· λευκὸν τὸ σῶμα ἔχων. — 4 καὶ πῆραν Bothius. Codex αὐτῶν, Parisinus D ᾧ ποτ'.

CLXXVIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἡρακλεῖ παρ' Ἀρχεστράτου. Conf. ep. 127. — 1. Ὀκλον, scil. ἀσπίς, quo referuntur feminina in sequentibus. — 2. Hom. II. Z, 243 : δόμον... ἔσοιτῃ αἰδοῦσθαι τατηγμένον. — 3. « Post imperativum haud raro sic sequitur optativus, v. c. Odys. X, 391. » *Jac.* Qui vid. ad VII, ep. 391.

CLXXIX. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανί παρὰ τριῶν ἀδελφῶν θερευτῶν. In margine ζητεῖ et infra : ἀντιβλήθη ἐπιγράμματα θ' ὡς κείμενα ἐμπροσθεν. Ζητεῖται (sic) κακὰ. Vide schol. ad ep. 16. — 1. « Hinc Suidas : βιαρκέος, τῆς εἰς τὸ ζῆν ἐπαρκούσης. — 2 (πίγρις Cod. a pr. m., πίγρη; a correctore, item in ep. 180 et 181.) Hinc Suidas : δευραχθῆς, τὸ τὴν δευρὴν ἀγγύον. Scripsi quod in Codice, πετανῶν, pro πετηνῶν. Est πετηνῶν in codd. Suidæ. Stephanus, quem in Thesuro hoc epigramma respexisse opinor, pro πετηνός malebat πετεινός. » *B. Plan.* πετεινῶν. « Non ausus sum mutare, quamquam probabilis est correctio Brunckii δευραχθῆς. » *Jac.* Quam Bothius recepit. — 4 ὕλανόμων Cod., illud *Plan.* — 5 πόρε Cod.; αἰθρῆ; *Plan.* — 6 καὶ γὰς καὶ πείλαγυ; *Plan.*

CLXXX. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ αὐτοῦ. — 1 θλάσσα; corrector Codicis. — 2 τέγνα; Cod. Utrumque recepit Boiss. — 3 καὶ τὰ μὲν Bothius, « pravam repetitionem » corrigens. Sic in sequenti epigr., sed expiciente tā dē... — 5. « Mutavi vulgatum ἡερίσι ob reliqua. » *B.* Retinuerat ex Cod. et *Plan.* *Jacobsius*, χερσαίσι; positō cum *Plan.*, et servanda hæc erant. — 6 πλωταί; *Plan.* *Hesyclus* : Ἀγρεῖς, ὁ Πάν.

CLXXXI. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ αὐτοῦ. — 2 σοὶ γέρα correxit Brunckius, probabiliter. Conf. ep. sequens. — 5 ἡερίσι; Cod.; illud *Plan.* — 6 εἰς δ' ἐν πελάγει ἄρκυν (quod voc. punctis notavit corrector) εὐστοχον ἄρκυν ἔχοι (hæc postrema vocabula duo a correctore scripta) Codex; ἄρκυν ἔχοι *Plan.* Hiatus prodit nos poetæ manum non habere.

CLXXXII. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸ Ἀλεξάνδρου Μαγνήτου. Imo Μάγνητος, ut corrigi Meinek. Anal. Alex. p. 236, qui *Aetolo* Alexandro non posse tribui docet; « Alexandro *Milesio* vindicandum videri. » *Ap. Planud.* est *Alexandri*, sine gentili. — 1 Πίγρης; hinc ipsa prima m. Codicis. — 4 ἔρρυτὰ bis *Plan.*; ἔριτα Codex, quod ab ἔριτης; pro ἔρις dicto ducit Suidas v. Ἰδρίας. In quo gravissimum mensuræ peccatum notat Meinek. p. 237 : quod si esset Alexandri Milesii, ad seriorem græcæ poësis ætatem esse relegandum. Sed emendatione certissima et vitium et mirum substantivum removit Heckerus I, p. 236. Conf. Lobeck. *Pathol.* p. 381. — 5 φ δ' ἀπό *Plan.*; τῷ δ' ἀπό Cod.

CLXXXIII. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸ. — 1 θηρευτὰ; Heckerus. Elebatur Πάν θηρευτὰ. — 2 κλυησεῖς; 3 πετηνῶν *Plan.* — 5. « Μέσση; ἡέρος. Suidas in Ἠέρος; λέγεται δὲ θηλυκῶς. Et hunc locum affert. Uti nomen αἰθρῆ, sic sæpe ἀπρ apud poetæ femininum est. Poeta Parthenii c. 21 : ποιλὰ δ' ἐξ ὑγρῆν Ἠέρα γειρας ἔπεινε. Vir doctus citans Empedoclea, Αἰθέρη δ' αἰθίρα δίων, ita, inquit, *rescribendum fuit pro δίων.* Imo servandum fuit ἔσιον. Add. Mæris p. 2 et not.; Wakef. in *Diario Classico* t. XXXV, p. 52. » *B.*

CLXXXIV. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸ. — 2 τέγνα; Cod. — 3 πετηνῶν *Plan.*; illud etiam « Suidas in Βόλος, τὸ βαζιλόμων εἰς ἄρκυν ἰχθύων. Præpositio ἐν etiam ad πτανοῖσι pertinet. Sic mox ep. 187, 5. Vide not. ad IV, ep. 3, 58. — 4. Refert nomen ἡερίσι ad tria adjacentia Tafel. in *Thes.* Steph. Didot. sub Ἄλιος. » *B.* — 5 μὲν γὰρ *Jacobsius*; μὲν τι Cod.; μὲν τι *Plan.*

CLXXXV. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸ. — 2. Νεφθην, conf. ad ep. 11. — 3 ἀπλότατον ἄλλ non videtur esse sincerum. Intelligi certe possit ἀπλωτὸν δ' ἄλλ, quod *panditur mari*, simul ac jacitur. His ita scriptis Lobeckium vidi hæc disse-re in *Pathologiæ elem.* I, p. 300 : « Schæferus *Præf.* Apoll. p. XV his adjunctis ἀπλότατον, quod minime evincitur ex Zosimi ep. Nam pro illo adjectivo, quod cum dativo ἄλλ parum coheret, scribendum videtur ἀπλωτὸν, ut ep. 167, 5 : δίκτυα ἐν βοθίοις ἀπλοῦμενα. » — 6 πίγρη δ' Cod., τ' superposito a correctore.

CLXXXVI. Lemma εἰς τὸ αὐτὸ. In *Plan.* est *Τουλίανος*. — 1 εὐχος *Huschkius*, coll. ep. 43, 3 : (βάτραχον Νύμφαι;) εὐχος ἔθηκεν. Minus probabiliter Heckerus oïkon ἀδ., « ut retia vocentur horum fratrum bona et totum patrimonium. » — 2 πελάγυ; Codex, non πελάγυς. — 3. Versus hic in *Plan.* ommissus, in Codice supplementi recenti manu hominis planudea ætate, ut iudicat Paulssen., inferioris Versus sequens δικτυβόλει τούτω δ'... et ap. *Plan.* et in Codice ab antiquo librario exaratus, a Suida v. Ἄγκυ sic affertur :

θηροβόλει τούτω δ' ἄγκυσι θηροτόκοις,

ἄγκυσι explicante συνδένδροι; καὶ ὕλωδες τόποι;. Egit de ea *Huschkius* *Analect. crit.* p. 132, sed distichon haud probabiliter constituit. Melius successit *Jacobsio* :

δικτυβόλει τούτω δ' ἄγκυσι θηροτόκοις,

Quod in latinis posui. Piccolos servat imperativos, scribens δικτυβόλει σὺν τῷδε. Sed lacuna impedit quominus ipsa Dioclis manus unquam possit reperiri. Heckerō « pentameter a Suida allatus ex initio hexametri et posterioribus versus minoris verbis conflatus videtur. »

CLXXXVII. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸ. Apud *Plan.* *Alpheo* Mitylenæo inscriptum. Vere inter *Messenii* Alcaei epigrammata referre videntur Brunck. et Meinek. — 1 ἄλλης; ἀπ' ἄλλης; Cod., lapsu. Struendum : σύμβολον ἀνθετο ἀπ' οἰκείης; ἐργασίης, ἄλλο; ἀπ' ἄλλης. — 4 ἰστυενῶν *Plan.*; alterum etiam Suidas v. Σταλίκας, πασσάλου; ἡ εὐθεῖα στῶνξ; Bothius maluit ἰστυόμων. — 5 φ μὲν *Plan.* — 6. « Suidas v. Ὀρελίας : ἐν δὲ Ἐπιγραμμάσι δια τοῖς (sequitur hic versus), δια τὸ μέτρον. Quæ observatio futilis est, quum et ὤρελια in prosa quoque oratione reperitur. » *B.*

CLXXXVIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανί παρὰ Θηρομάγου (sic). — 5 ἐν ταῖς ἀγκύαισι Codex, qui in marg. ἐν τα ἀναγκύαισι, « quod proxime abest a vero, modo an pro scriptum cogites. » *Jac.* Alterum ex *Plan.* « Scribi possit etiam ἐν τ' εὐαγκύησι, ut Callimach. Cer. 82 : Πινδῶ ἀν' εὐαγκύειαν. » *Hecker.* Qui in fine correxit δεξτερῆ; οἱ. Cod. et *Plan.* δεξτερῆσι. Brunckius δεξτερῆ; σῆ, *Jac.* δεξτερῆ; σὺ (sic Boiss.) aut δεξτερῆ; (sic Meinek.). *Lenep.* p. 347, δεξτερός; σὺ. — 6 δῶρα κατ' ἀντιπάλων Cod. et *Plan.*, quod servabat Boiss., annotans : « Proposuit probabiliter *Jac.* καὶ ἀντιπάλων. Potest tamen nomen et de hostibus et de belluis capi. » Sed δῶρα ferri non potest. Recepi *Jacobsii*

præhabillissimam conjecturam πρώτα καὶ ἄντ., « quæ per-
elegans emendatio est. Nisi forte ὄνα scribendum. » *Mei-*
nek. p. 119. Σκ:λα malit Hecker.

CLXXXIX. Lemma : ἀνάθημα παρὰ Κλεωνίου ταῖς Μού-
σαις. Μουσῶν; (sic) Βυζ., sed recte ep. 119; v. Meinek. p. 99.
Egregia dissertatio huc epigramma primum explicuit
Ungerus, *Kritische Studien zur gr. Anth.* I, in Liörn.
antiq. stud. 1843, m. Jul. n. 73. Nimirum ipsa prima
verba, Νύμφαι Ἄμα δρυάδες, lectoris mentem in aliena
omnia compellebant. Quorum vitio perspecto Ungerus
docuit Cleonymum in *Anigro* Arcadiæ fluvio lavisse, ut
viliigo, qua laborabat, sanaretur, et Nymphis *Anigri-*
dibus ἕρνα dedicasse. Locupletes test s sinit Pausaniam
et Strabonem. Ille V, 6 : ἐστὶ δὲ ἐν τῷ Σαμικῷ σπηλαίῳ οὐκ
ἀσθενεῖ τοῦ ποταμοῦ καλούμενον Ἀνιγρίδων Νυμφῶν ὅς
τ' ἂν ἔχον ἄλλρον ἢ λεύκην ἐς αὐτὸ ἐσέληθ, πρώτα μὲν ταῖς
Νύμφαις εὐξασθαι καθέσθην αὐτῶ καὶ ὑποσχέσθαι θυσίαν
ἐκαστὴν ἑνὰ μετὰ δὲ ἀποσμήχει τὰ νοσοῦντα τοῦ σώματος·
ἀσπυγίμενος δὲ τὸν ποταμὸν ὄνειδος μὲν ἐκείνο καταλίπειν ἐν
τῷ ὕδατι ἐκείνου· ὃ δὲ ὑγιής τ' ἀνεσι καὶ ὁμόρογοι. Strabo
autem VIII, p. 346 : ἐστὶν ἐν τῇ παραλίῳ δύο ἄνερα· τὸ μὲν
Νυμφῶν Ἀνιγρίδων . . . πρὸς γὰρ τῷ ἄντρον τῶν Ἀνι-
γρίδων Νυμφῶν ἐστὶ κηγή . . . ὑποδέχεται δὲ τὸ πλεῖστον
τοῦ ὕδατος· ὃ Ἀνιγρὸς βαθεῦς καὶ ὑπτιος ὦν ὥστε λιμνάζειν . . .
ἄλλροξ ἐκ καὶ λεύκην καὶ λευγίνας ἰάται τοὶ ἐκείθεν λουτροῦν.
— 1. *Ανιγρίδες*, Ungerus, pro Ἀμαδρυάδες, quod obvium
librariis, postquam ANI lectum erat AM. Jam prætereunda
sunt artificia quibus ποταμοῦ κόρη τις arborum Nymphis
accommodare tentabant interpretes. — 2. « Perversum
ῥόδοις κοσι, quasi venustarum essent rosei pedes, non
candidi, ut res est. Imo roseæ dicuntur ipsæ Hamadryades :
ῥοδοῖσι ῥοδέει σταῖδ. » *Bothius*. Hoc quoque explicavit
Ungerus : « Nymphis Anigri ima tenentibus rosei pedes
tribuantur ob colorem aquarum hujus θινώδους ποταμοῦ,
et ἄτ τῆς ἰσῶς ἐρυθραίνουσι· τὸ ῥέθρον, ut loquitur Gre-
gorius Nys. Epist. II, p. 628, A, hodie dicti « *Mauro-*
Ptamo », sicut Alpheus, simili vi medica præditus, hodie
est *Rouphian* vel *Rofeo*, a pari colore, quem testantur
Dodwell et Pouqueville. » Hæc et alia scitu digna Un-
gerus, ἐκῆροσαι de medica facultate intelligens, de qua
iterum agit in *Beitrage* p. 3. — 4. « Hinc Suidas εἰσατο-
ῦθηρο. » B. Ungerus docte et ingeniose : εἰσατ' ἄπ' Ἀνι-
γρίδων, ab *Arcadibus*, quorum nomen Ἀρκάδαι docu-
mentis astruit : ut Arcas fuerit Cleonymus. Probabile
est enim in ipso illo antro Anigriadum, quod superstes
vidit Dodwellus (II, 2, p. 196), ἱοσιτα a Cleonymo fuisse
ea ἕρνα, non alicubi ὑπαι πύθων, quod dativo dici
solet, ὑπὸ (ταῖσδε) πύθων, et epitheton abest incommode.
Verum si super ipso antro creverant vel proxime stabant
pinus, ibi poterant simulacra esse posita; quare hic
quidem nihil movimus, non sane ob latinum epigramma
quod medio fere sæculo superiore prope Spoletum terra
fuisse erutum fertur, a Burmanno in Anthologiam Latinam
receptum V, 215 :

NYMPH. FONT. LYSIMACH. V.

Nymphæ, fonticolæ Nymphæ, quæ gurgitis hujus
Eternum roseo tunditis ima pede :
Lysimachum servate! sub alta maxima (!) pinu
Numinibus posuit qui simulacra tuis.

Quod epigramma recentem docti alicujus hominis lusum
esse abunde demonstravit Ungerus *Beitrage* p. 1-3, in
eo tamen laudandi quod *Hamadryadas* hinc ablega-
verit.

CXC. Lemma : ἀνάθημα παρὰ Λεωνίδου. Γαιτουλικῶν,
cui corrector superposuit γαιτουλλίου. Plan. Γαιτουλικῶν.
« Leonidas, morbo liberatus, exigua, ut pauper, Veneri
dicat munera. Optime autem noster Leonidæ dicendi genus
imitatus est. » *Jac.* — 2 λιτα τὸδ' ἐκ λιτου Jacobsius; αἴψα
τάδε κλειτοῦ Cod. et Suid.; αἴψα ταδε κλειτοῦ Plan. et
Brunck., « vitium obliterantes potius quam tollentes. »
Nimirum ΑΙΤΑ in antiquo codice esse videbatur ΑΙ+Α,
quæ fere vetusta forma est literæ Ψ. Dubitare non sinit
ipsum epigramma Leonidæ n. 300, et sequens Cornelii
Longi, de nostro expressum. « Hinc Suidas : αἴψα· ἄττον.
Non servavi receptas conjecturas, quamvis probabilissi-
mas. Fuit etiam in epitheto κλειτοῦ quod Venerem moveret.
Ex versu 5 Suidas : ἀνίηκε ἱραν, τὴν ἐν ἄλοι νηρομένην. Ex
v. 6 : φαιστών, ἄπερ ἦν ἄλλοιτα ὑπὸ μύλης κατεψημένα.
Conf. ad ep. 334. Et : πενχραλέον εὐτέλες, πενχρόν. Ex
v. 8 : κώλιε· γιάλη, ποτήριον. » B. — 3. Εὐρώγεα, conf.
ad ep. 22, 3. — 4 πρώτοιον Græfius; εὐρύλλον Plan. —
5. Ἀνίηταισαν, producto τ, cujus alia exempla, quæ a
liquida litera excusationem non habent, attulit Hecker.
p. 120. « Condiebantur olivæ in muria : unde ἀμάδε; et
κοιρυβάδες, Athen. II, p. 56, B. — 6 φεστόν Cod. Δράγμα
est quantum manu capi potest. Quod vide an placent's
conveniat; nam ὀλίγων est pro μικρών. Malim ἄγμα, i. e.
κλάσμα, aut θραῦσμα, *exiguam parvam placentiam fru-*
stum. » Hæc Jacobsius scripserat in *Delectu* p. 41. Sed
in notis n ss. præfert ὀλίγον, quod a pr. m. legitur in
Cod., et conjicit πενχραλέον, nam Cod. et Plan. πενχρα-
λέον, Suidas quoque, sed idem ὀλίγον. Quod verum pu-
tamus; idemque proposuit Boissonadius ad Pachymerem
p. 146, quinquennio post missas ad me Jacobsii notas edi-
tum. Heckerus conj. πᾶγμα πενχραλέον, « de qua peri-
phrasi v. intt. ad Plat. Crit. p. 53, D. — 7 σπονδιτήν Cod.,
alterum Plan. et Suid. — 8 τῆς κώλικος βωμῶ Plan.; τῆς
etiam Suidæ edd., sed liber optimus τὴν x. — 9. « Memo-
rabile duplex Veneris munus, a morbo liberandi et pau-
peratis levandæ. Sed Venerem domesticum puta Leonidæ
fuisse numen, ad quod sua referebat omnia. Sic in simi-
lium donorum enumeratione Phanias infra ep. 299 : τῶσαν
ἄδοι καὶ Κύπρις, ἐμὰ θεός. » *Jac.* — 9 ὦ; μεν Codex et
Plan., corr. Heckerus; ὦ; οἱ proponere Jacobsius. Qui in
notis mss., servato μεν, recepit Planudeum δῶσω. — 10 ὄ-
σει Codex, superscripto γρ. δῶσει. Plan. δῶσω, pro quo
Brunck. malit θῶσω. Boissonadius autem sic disserit, ad
Pachym p. 147 : « Offenditur ad transitum primæ personæ
μεν ad tertiam δῶσει, et conjecturæ fiunt. Sed meminisse
oportet Gætulicum non suo, sed nomine loqui Leonidæ.
Quem Venus valetudini restituerat, Gætulicum deæ pro-
mittit, si pariter queat et ejus levare pauperatatem, datu-
rum, Leonidam scilicet, non jam ficus et uvas, et talia
dona, sed pinguem caprum. Mutatio personæ, post hanc
explicationem, lectorem non morabitur. Quodsi quis de-
sideret Leonidæ pauperatis disertiolem mentionem, cor-
rigere est in promptu ἐλάς οἱ pro ἐλάσεις, sic servato
futuro et addito pronomine. Notam formam futuri at-
ticam habes ap. Aristoph. Ran. 203, Soph. Aj. 499, Cæd.
T. 407. »

CXCI. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀροδίτῃ παρὰ Λεωνίδου.
Κορνελίου Λόγγου. Plan. Αγγυίου. Confer epigr. præce-
dens. — 1 οἶσθα ἄρ. Cod. et Plan. « Quum plerumque
syllabas elidendas scribat integras librarius, Jacobs. pro-
babilissime correxit οἶσθ' Sed Meinek. ad Menandr. p. 122
proponit οἶσθς, ac se probavisse videtur viro d. in Thes.
Didot. tom. III, p. 200. Equidem non assentior barbarum
esse οἶσθας dicenti Elmsleio ad Acharn., quum tot ea
forma auctoritatibus defendi possit; sed citra necessitatem

non recipienda est. Vide not. ad XI, ep. 73. » *B.* In nott. mss. Jac. Meinekio assentitur. — 2 δέχου Plan. — 3. Hinc Suidas ἐπιφύλιδα μικρὸν βοτρώδιον, qualia vindemiatōres relinquant. Ἀλίκατος; quæ ἀλινήκτερα v 5 epigr. præcedentis. — 4. Hinc Suidas : δρύπετα, τουτέστιν ἐλαίαν. Singularem et mensuram et ἐτεροκλισία, quare δρύπεταν Kusterus ad Suidam, et G. Dindorf. in Thes. p. 1695. Bothius δρυπέτια, ψ. Tum νομίην Cod., superposito μ. — 5 σπονδὴν τὴν ἄσ. Cod. et Plan., corr. Brunck. Voci ἀφύλισα in Cod. superposita nota dubitationis vel corruptelæ. — 7 ἐσθφεται (sic) Cod. « Si me a paupertate servaveris, majoribus tibi hostiis litabo. Quare festina, precor, o Diva, me opulentiorē facere, ut mox lautiora a me accipias munera. » *Jac.*

CXCII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πριήπῳ παρὰ φιλόλου, sic, etiam in marg., sed corrector Φινυόλου. Conf. Leonidæ epigr. supra n. 4, imprimis autem ep. 23. — 1 διναιά (sic) Cod., corr. Salmasius, « id est ἀρχαία, σαθρά, πολυχρόνια. » In Πριήπῳ superscriptum α. — 3. « Hinc Suidas : γαμψόν ἐπικαμπίς. Ex versu 5 : τριάνυστον μακρόν. Ex v. 6 : βόλος; τὸ βαλλόμενον εἰς ἄγρον ἰχθύων. » *B.* — 5. Pindarus Pyth. II, 80 :

ἀβάπτιστό; εἰμ, φελλὸς ὡς ὑπὲρ ἔρκος ἔμμας.

— 6. Idem versus in ep. 23, 6, ubi vide.

CXCIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ αὐτῷ. Hendecasyllabi. — 1 αἰγιαλῆτα Codex, corr. Salmas. aut Guyetus. In apogr. Par. φοκογεῖτον. « Qui in maris littore a nautis et piscatoribus colebatur Priapus vicinus erat τῷ φύκει, algæ marinæ, quam undæ in littus ejiunt. — 2 κυσσομέτρης Cod., quod miuimo apice distat a βυσομέτρης. Qui maria percurrunt, mercatores, piscatores et alii hujus generis homines τὰ κύματα μετρεῖν dicuntur. — 3. Piscator, qui cautibus per omnem vitam ita adhæserat, ut cera gemmæ inhæret, πέτρος ἐκμαγεῖον vocatur. Cujus vocis potestatem fuisse explicuit Hemst. ad Polluc. IX, 130. Idem sensus sequentis ἢ βέδρα σπιλάδων. » *Jac.* Aliter Boissonadius : « Ἐκμαγεῖον. In rupibus tam constanter habitaverat et diu et noctu eas adeo triverat membris, ut factæ essent leves, tersæ, nitidæ. » Cujus sunt latina : *rupsit tersorium*. Numeris timens Bothius τῆς πέτρης, frustra. — 5 κάρσιδηστρα Brunckius, tanquam ex Codice. « At ibi τὰμψ. legitur, qua voce non diversum plagarium genus, sed amplitudo retis, prædam ambientis et comprehendentis, significatur : ταῦτα τὰ δίκτυα τὰ τὴν λείαν ἀμφιβέλλοντα. » *Jac.* — 6 εἰσατο Cod.

CXCIV. Lemma : ἀδέσποτον εἰς; σάλπιγγα. εἰρηται δὲ εἰς μέρος σαλπιστικόν. Quod nondum expedito. In margine scriptum : Ἀρχίον γραμματικῷ σάλπιγγες, et σάλπιγγε calamī ductu delineata. « Lemmatis εἰς σάλπιγγα veritatem non præstiterim. Est in margine apographi Par. literis grandioribus scriptum ΣΑΛΠΙΓΓΕΣ, quod nescio an ad τὰ τεθέντα referendum sit. » *B.* — Codex σῶζε. « Τριτοί, i. e. Pallas, quæ alias Τριτωνίς, Τριτωνία, Τριτογενής. Nominis origo τριτώ, quod veteri lingua Caput significat. » *Brunck.* Qui addidit τε.

CXCV. Lemma : ἀνάθημα τῇ Ἀθηνᾷ παρὰ Παλλαναίου. « Expressum est Tymnis epigrammate, supra n. 151. Homo hic Παλλαναῖος, sed Παλλαναῖος ap. Tymnem (ubi v. ad v. 1). Ὑτρον ex altero emendandum sit, dicat qui Miccum hunc aliunde sibi notum sciverit, cujus fuerit, quod ego prorsus ignoro. Utroque in loco Παλλαναῖος scribendum esset, si de gentilibus nominibus vera tradidisset

Stephanus in Πιλλήνη, quem redarguit Holstenius. » *Brunck.* — 2 ἀριθμεῖταν Cod., superposito ἐτι, et σμεκρὸν pro μίκκος; quod jam in apographis ex Tymne repositum. — 3 αἰ, i. e. ἔ ποτε Codex, scilicet σάλπιγγε quæ intelligitur : ut nescias poetæne hoc sit an librarii; omnes cum Brunckio φ. — 4 ἐνομήης Cod. De re conf. not. ad ep. 151, 4.

CXCVI. Lemma : ἀνάθημα τῷ Πανί παρὰ Κωπάσου. Ιαμβικόν. « Piscator Pani pagurum dedicat. De hoc cancrorum genere, quod nostrum epigramma bene descriptum dedit, hodieque in Græcia eodem vocabulo appellatum, vide Ælian. N. A. VI, 31; IX, 43, Oppian. Hal. I, 285 seqq., et præsertim Herbstii librum Turici editum : *Von Krabben und Krebsen*. — 1. Ῥαιβοσκλήης, i. e. δ καμπύλα εἰς τὸ ἔθρον τὰ σκέλη ἔχων, secundum Polluc. II, 192. » *Jac.* Δίγληον Plan.; διγλὸν apogr. Paris., quod sine accentu videtur esse in Codice. Ἀμμοδούτης; autem, « mirabilis forma, cujus similem jure negat Jacobsius alibi inventam, neque invenerat Lobeckius Pathol. elem. vol. I, p. 472. Vitiōsam recte putare videtur Meinekium p. 222, quum certe ἀμμοδούτης; expectes potius, inserto ε ad analogiam nominum in ἐτης, vel ubi præcedens syllaba corripitur, in ἤτης. » *L. Dindorf.* in Thes. Meinekium tentat ἀμμοδουσίτην, ἀρενᾶ latebras subeuntem. Addit Lobeckius : « Si poeta ἀμμοδούτορα scripsisset, ut ἀμπελοφύτορα, nemo quidquam ambigeret. — 2 ὀπισθοβάμονα τρηχλόν Cod.; ὀπισθοβάμονα, τρηχλόν Suidas. — 3 νήκταν τετραμνόωντων Meinekium; νηκτάν τ' ἔρουμόωντων Codex et Plan. Suidas in voce νηκτάν desiuit. Hesychius : Τέρεμος ἰσχυρός, ἢ στέρεμος. Edebatur νηκτάν, ἔρουμόωντων.

CXCVII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι εἰς Πausανίου. « sic, quod ex altero lemmate irrepsit. » *Paulss.* Et in marg. « Σμωνίδου εἰς Πausανίω. Habet etiam Thucydides I, 132 : καὶ οἱ (ὁ Πausανίας) ἐπὶ τὸν τρίποδα ποτὲ τὸν ἐν Δελφοῖς, ὃν ἀνέθεσαν οἱ Ἕλληες ἀπὸ τῶν Μῆδων ἀκροβότιον, ἤξιωσεν ἐπιγράψασθαι αὐτὸς ἰδίᾳ τὸ ἐλεγίον τόδε : Ἐλλήνων κτλ. Simonidis esse epigramma diserte testatur Pausanias III, 8, § 2 : οἱ γὰρ μὴ τῆ Κυνισκα τὸ ἐπιγράμμα ἐποίησαν ὅστις δὴ καὶ ἐτι πρότερον Πausανίᾳ τὸ ἐπὶ τῷ τρίποδι Σμωνίδης τῷ ἀνατέθειναι αὐτὸς ἰδίᾳ τὸ ἐλεγίον δέ γε παρὰ ἀνδρὸς ποιητοῦ, Λακεδαιμονίων τοῖς βασιλεῦσιν οὐδὲν ἔστιν ἐς μνήμην. Præterea legitur ap. Demosth. C. Neær. p. 1378, Plutarch. De malign. Herod. p. 873, C, et latine apud Corn. Nepotem Paus. c. 1. — 1 et 2 sic Cod.; ceteri ὄλεος et ἀνέθηκε, et ionicis fere vocabulorum formis.

CXCVIII. Lemma : ἀνάθημα τῷ Ἀπόλλωνι παρὰ Λύκωνος. In Plan. priora modo disticha duo leguntur sine auctoris nomine. — 1. « Hinc Suidas : Ἰούλιος; τὸ ἐξάνθημα τὸ ἐπὶ τῶν γενεῶν. » *B. Jac.* contulit Thucydides Odyss. A, 319, de Aloeii filii, qui perierunt πρὶν σφῶν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους ἀνθῆσαι, πυκασαί τε γένυς εὐανθεῖ λάχνυ. — 2 ἄρσανος ἀγλαίας Heckerus I, p. 137, verissime, collato Euphoronias epigr. infra 279, ubi πρῶται ἔθειραι sunt κατεῖδη ἀγλαίη. Legebatur ἄρσανος; ἀγγελαίας, apud Suidam ἄρσανος; ἀγγελαίας. — 3. « Hic Apolloniam invenisse πρῶτον θέρους suspicaris ex ejus imitatione X, ep. 19 :

τῶν παρηλάδων πρῶτον θέρος ἤματι τούτῳ
χείρει καὶ γένῳν ἠϊθέους ἔλικας. »

Jac. — 5, 6. « Ultimam distichon, quod est difficile, liberius vertit Grotius. Refertur τοῖν ad πολίην, et est τῆς δα... explicatio τοῦ τοῖν : *talem vero da senectam, facitoque eum, ut antea talem fecisti, sic postea, quando venerint capiti nive.* De νεφόμενον conf. ad

VII. ep. 91. » B. Τοῖον, scil. οἶος ὦν ἐστι. Conf. ep. 242, 5. 6. — 6 ὠς Cod., corr. Jac.

CXCIX. Lemma : ἀνάθημα Ἀντιφίλου. « Antiphilus, itinere feliciter peracto, Dianæ Εἰνόδια, viarum custodi, pileum, tanquam σύμβολον peregrinationis, ponit. Constat pileum peregrinantes tantum gestasse et qui sub divo opus faciebant; vide Winkelmann. Op. V, p. 78 seq. — 1 ζῶη Cod., etiam Suidas libri. Quod ob hiatus non ferendum. Φίλης κόρησς, sui ipsius capillis, secundum usum homericum. » Jac. — 3 ἐνθα κελύθοις Cod. et libri Suidas in Ἴθθα. ἦς; ὑπὸ γὰρ. Cujus edd. ἐν τε, quod receperunt Brunck., Piccolos et Boiss. Assentimur Jacobsio: « Lenius videbatur ἴθθα, praepositione ad κελύθοις subaudita. » Nimirum hic quoque, ut in ep. 190, olim peccatum esse videtur in legendis uncialibus HC, quibus simillimæ NC, ex νεθα autem quid facerent nisi ἐνθα? Heckerus: « Mihi ab Antiphilo profectum videtur ἔμπα κελύθοις, coll. Jacobs. p. 355, de posteriore syllaba corrupta. » — 5. Μάρπητιν cum genitivo structum ex analogia lot *langendi* et *corripienti* verborum, addendum Theuro. « Μάρπος, manum ab alienis non cohibens, ἀκόλαστος ap. Theophylactum Epist. 83: ὀδίτου γὰρ χεῖρες ἀκόλαστοι, καὶ γεωργικούς ἰδρώτας ἀκίαν ἐτοιμότηται. » Jac.

CC. Lemma : ἀνάθημα τῆ Εὐρυδία (sic) παρ' Ἀμβροσίης. — 1 εὐρυδία Codex, cui corrector ex superposito. — 2. Πρὸ ποδῶν. « Omnia enim quæ ad basin statuæ jacent, ante pedes statuæ jacere dicuntur a Græcis. » Hecker. I, p. 124, ubi et p. 350 exempla habes. — 3 ἐφ' ὧ δεκάτω ἐνὶ ὑπὸ Heckerus, « quibus ratio redditur quare donarium hoc dedicaverit Ambrosia, ut alibi verbis ἐτι, οὐνεκα, aliis, quæ vide p. 139 seq. Legebatur ἐν ὧ δεκάτω ἐπὶ (Cod. ἐπὶ) ἐπὶ. Addit p. 350 ἐπὶ μνηί per se posse defendi. Πέπλον, ἐν ὧ Jacobsius intellexerat de « vestibus quibus, quum jaceret, induta fuerit », quod improbabile. — 4. « Κῶμα ἴπῳ κίτμα. Vide Blomfield. Gloss. ad Æsch. Agam. 117; ad Choeph. 122; Wakefield. Silv. crit. t. IV, p. 89. » B.

CCI. Lemma : ἀνάθημα τῆ Ἀρτέμιδι παρ' Εὐφράντης. « Sed versu 6 nomen Εὐφράντη dubium ferme est, quum sit ἐφράντη in Codice. » B. — 1 μυρόπτην Codex, superposito πων. — 4. « Μαστόζετα, fasciæ quibus mammæ erigebantur, hoc loco diversæ sunt a *mitra*; quum contra ap. Callimachum ep. 19, μήτηρ, ἢ μαστοῦ; ἐπίτησε, reperitur, et ap. Hedyllum supra V, ep. 199, 5, μάστακι μήτηρ, μαστῶν ἐνδύματα. » Jac. — 5 ἔμβρον Hermannus, quod Heckerus etiam (I, p. 142) « unice verum » videtur; atque idem conjecerat Bothius; ἀμβροτον Codex. De quo Meinekius p. 183: « Verba ἀμβροτον ὄγκον sanissima sunt. Nimirum abortum fecerat Euphrante. Notum est quid sit ἀβροτῆν et ἀβροτίζεῖν. Hinc ἀβροτο; sive ἀμβροτος idem est quod ἀμάρτητος, ἀμαρτωλός; frustratus, nec differt ab ἀβροτῆμον. » Quod cum εὐώδης stare vix posse, exemplis docuit Hecker. Comm. p. 123. Boissonadius: « Ut epigramma posset intelligi ab iis qui legunt poetice, non critice, et notas non aperit, ἀμβροτον mutavi in ἀμμορον. Ὅταν ἀμμορον εἶπτε, *vilavit onus infelix ac perniciosum uteri qui peperit facile ac sine labore*. In simili argumento ep. 272 est ἀργαλέον κυρτοῦσα βάρος. » — 6 εὐκόπη τῆσ Cod., i vel per lapsum transposito vel longæ vocali, ut fit, adjecto,

CCII. Lemma : ἀνάθημα τῆ Ἀητῶ (vide ad v. 3) παρ' Ἀρτέμιδος. — 1. « Hinc Suidas: κύπασσις, κόσμος γυναικείος. Conf. simillimum ep. 272, ibique schol. » B. Hic in Cod.

superscriptum: τίς ἢ (sic) κύπασσις; — 2. Παρθένιοι θύραι, fores templi Dianæ virginis. Heckerus I, p. 139 ἔθηκεν ἐπὶ προθύρων. — 3 ὦ λητοῖ Codex, corr. Græfius ad Meleagr. p. 150. Nam Latonæ nec παρθένιοι θύραι conveniunt, nec munus parturientibus opitulandi. — 4 ὑπ' ὠδίων Heckerus recte pro ἀπ' ὠδ. quod legebatur. « Infans ζωὸς ἀπ' ὠδίων est *natus vivus*, quod hoc loco, ubi ζωὸν per se rectissimum est, ineptum. Ἴπ' ὠδίων dictum ut ἵπ' αὐλῶν, ἐπὶ σφίγγων, ὑπὸ μαστίγων. » Singulariter autem dictum ἔλυσσο, quod ex usu verbi de captivis derivatum videtur; ac βαρνομένη; τῆσδε accipio pro genitivis absolutis. Bothius τῆδε.

CCIII. Lemma : ἀνάθημα ταῖς Νύμφαις παρὰ γραδὸς πενιχρῶς. « De vetula, pedibus laborante paralytico morbo, a quo calidarum aquarum ope liberata est. Destinatum videri potest hoc epigramma tabulæ ob gratam beneficii recordationem ad thermas illas ponendæ. » Jac. Additum erat tabulæ donarium votivum. Ita in aquis Pyrmontanis olim ad fontem, cujus vaporibus sulfureis sanabantur ægroti et claudi et paralytici, appendebantur baculi, quibus adminiculis usi erant antequam aquarum ope sanati fuerant. Hecker. — 1 γρηῖ; Cod. Idem et Suidas γρηῖ, Grotio *loripes anus*. « At tali vitio, quod naturæ est, non morbi, thermæ non medentur. Quare γρηῖ scripsi. Hesych. : γρηῖς· χωλός, νοσώδης, πηρώδης. Γρηῖ· χωλὴ, ἀσθενής. Ap. Lycophr. 144 Παρὰ sunt γρηῖαι, schol. γρηῖαι » Jac. — 3 edebatur ἡλθὲν ποδ' ἐρκύζουσα, quod corripit Hecker. — 4. Τετρωμένην, debilitatam pedum morbo. Hinc Suidas: *δισκίρηπτεν' ἐπεστῆριζεν*. — 5 εἶλεν Cod.; εἶλεν Salmas. Deinde Codex et Suidas ἐρινόμου. Receperim cura plerisque conjecturam Hemsterhusii, cujus alteram, αὐτ' ὀρεινομοι, præfert Heckerus, coll. Babr. Fab. XXIII, 3, Jacobs. in notf. mss. *mavult αὐγ'*. — 6 παρ' ὠρείσιν εὐμέθου Cod. et Suid., corr. Salmas. *Symæthius* fluvius in agro Catinensi, « de quo multa in Amici Lexico topogr. Siciliæ. » B. — 8, 9 ἀμφίκυλον Salmas. et Toupius. « Ἀρτέμις cohæret cum *δισκίρηπτεν*, quod gravius est quia ἔθηκεν. Eadem prolepei epigr. Append. 100: *ἐνθα Μελάμπος· Ρυσάμενος λύσσης· Προτιῆδας· ἀρτεμέας*, quod non magis cum ἀργαλῆς permittendum, quam in nostro loco ἀρτεμῆς cum ἀσθενῆς aut ἀδρανῆς. Vide plura ap. Lobeck. ad Ajac. 517, p. 277 seq. ed. sec. » Jac. Codex *δισκίρηπτεν*, corr. Brunck. — 10, 11 sic edebantur:

Νύμφαις δ' εἶλεπε βάρητρον· αἱ δ' ἐπῆρσεον
πέμπειν μιν ἀστῆριχτον, ἡθεῖσαι δόσει.

« In quibus sententiæ tenor hiulcus. Præcedentes enim versu aquæ fontis calidi sanasse dicuntur pedes vetulæ, quamobrem Nymphis baculum dono dedit, munus gratificata. Tum demum Nymphæ dono delectatæ dicuntur eique tribuisse ut sine baculi ope domum redire possent. Huic incommodo ut prospiciatur, scribo αὐτ' et ἡθεῖσαις. » Hecker. Quod haud dubie verum.

CCIV. Lemma : ἀνάθημα τῆ Ἀθηνᾶ παρὰ Θηρίδος λεπτοργουῦ (id est *miniustario*, unde nobis *meunisien*, fabro lignario). — 1. « Hinc Suidas: *δαυδαλίχηρ*, ὁ ποιῆσαι καὶ ἐλαῖαια ταῖς χειρὶν ἐργαζόμενος. » B. Ap. Suidam Δῆρις. — 3 εὐαγγέα L. Dindorfus Thea. III, p. 2178, et Ungerus, ad utrumque, *πέλεκυν* et *βυκάνων*, referens; *εὐαγγέα*, *fragilem*, Codex. Meinekius p. 118, *εὐαγγέα*, *aculam*. « Ruhnkenius Epist. ad Valcken. p. 151, *βυκάνων* esse ait monstrum vocabuli et legit *τυκάνων τ' εὐαγγέα*. » B. Imo *εὐάεα*, quod Meineck. quoque conjecerat p. 31.

CCV. Lemma : ἀνάθημα τῆ Ἀθηνᾶ παρὰ Λεοντίου λε-

πουργου. — 2 βορέες; Meinekius et Boissonadius consensu; βορη; Codex. Ille p. 112: « Brunckius cum Kustero τορέας. Sed τορέας commemorant versus 8. Aliorum conjecturas sciens prætereo. Repono κάλων οί ταχίνοι βορέες; *rapidi lignorum voratores*, quibus verbis runcinas describi apertum est, quas omissas esse in fabri lignarii instrumentorum recensu nequaquam credibile est. [Recte tamen animadvertit Geistius, non memorari runcinas in epigrammate 103, quod e nostro expressit Philippus Thessalonicensis; præterea proprium nomen ægre desiderari.] Vocabulum βορέας aliunde non cognitum, at recte formatum est. » Boiss.: « Scripsi βορέες, *voratores*, et intelligo de limis. » Aliam dubitationem Heckerus movit (I, p. 143) στάβμαι sine copula ulla subjectum; qui ex epigrammate Philippi (quod vide) hariolatur και κάλων ἰουθενής μολίω σταβμά. Illud recepi ob lectorem, quem βορέη vehementer turbaret. Ceterum Brunckius distinguebat inter κάλων τορέας, et γόμφοι τορέας, illos esse dicens « instrumentum quod gallice vocamus *tarriere de charpentier, de fontainier*; hos, *une vrille*. » — 3 α σγεδόν, prope jacentes. — 4 Ἀρίδες, vide ad ep. 103, 2 — 7. « Valde displicent ὠκλήντα τίρετρα. Sed placeret ἀξήντα. Quod ab δέξυς eadem ratione formatum qua ὠκλήεις ab ὠκός et αἰπήεις ab αἰπός VII, ep. 273, 1. » Hecker. — 8. « Τορέας esse videtur torni quibus clavi figebantur. » Jac. Courrierus corrigebat τριμές, vertens *coupe-chevilles*. Bothius ούτοί γ' οί τ. — 9. « Hinc Suidas: ἀμίζου, τὸ καλῶς ξίον. Et χαριέρης, ἡ κεχαρισμένη ἐργασμένη. » B. Ante σκίπαρον vocalis correpta ut ap. Hom. Od. E, 237; I, 391. Jac. Quum χαριέρης sine exemplo sit neque ex solita analogia formatum, Heckerus scriptum a poeta fuisse statuit χερουργῶ Ἄθῶνα, de Ergane, coll. Sophocle ap. Plutarch. Mor p. 99, A; 802, B. Codex χριέρης, hoc accentu, ut videtur. — 10 ἀνήρ Cod., corr. Brunck.

CCVI. Lemma: ἀνάθημα τῆ Ἀφροδίτῃ παρὰ γυναικῶν. « Conf. epigramma sequens, et Larcher. Diss. de Venere p. 287. — 1. Hinc Suidas: θαλιπτήρια· θάλλειν ποιούντα, περισκέποντα. Male; est ab θάλπω. » B. Cod. βίτιννα, sed recte in ep. seq. et Suidas. — 2 ἐρατῶν... καμάτων Codex, corr. Salmas. — 3 εὐλοπλάκτιο Heckerus I, p. 230, coll. πολυπλάκτιο γαίτας; ep. seq. v. 1; φιλοπλέκτιο Cod. et Suid., quod vix admittit commodam explicationem. — 4. Purpura intelligitur. « Hinc Suidas: κεκρύαλον... κεραλοδέσμιον. Vide not. ad V, ep. 260. » B. — 5 ὁ Brunckius; τ' Cod., quod et ipsum ferri potest. — 6. « Quum inseruerit Suidas Lexico verba ἀραχνεῖον νῆμα, ea forsitan ex hoc epigrammate sumpsit, in quo invenerat ἀραχνεῖος νήμασι. Habet tamen ἀραχναῖος νήμασιν in Ἀρπεδόσι. — 7. Hinc idem: εὐσπειρῆ· καλῶς συνεσπειραμένον. » B. De armillis serpentum speciem referentibus v. Clement. Al. Pædag. II, 12; Philostr. Epist. 40: οἱ ἐπικάρπιοι δράκ. Hesych.: Ὅφεις· τὰ δρακοντώδη γινόμενα ψέλια, et quæ ex monumentis congestit Böttiger. *Furienmaske* p. 87, Comment. de Ariadne p. 46, not. 10. Jac. — 8 βεδινῆ conjecit Bothius: « scilicet βεδινῆ τι κόρη. » Suidæ cod. Loid. βεδινόν.

CCVII. Lemma: εἰς τὸ αὐτό. « Expressum e præcedente epigrammate, quæcum hæc in singulis comparavit Igen. Opus. philol. tom. II, p. 80 seqq. » Jac. — 1 πολυπλάκτιον τῆ φ. Codex, corr. Jacobs; πολυπλέκτου δὲ Brunck. cum Toupius, ob εὐλοπλέκτου κόμας, quod in præcedente ep. legebatur. — 3. Librarius Pal. in quintum versus aberaverat, sic: ἐκ-θὰ δ' ἀντιπλάτα τὸδε προκαλύμμα προσώπου, sed corrector in margine integra apposuit. Codex νόθον κεύθουσα νόημα, quod egregie correxit Toupius. « Νόθον ἄημα, *facilius* labelli ventulus opponitur vero,

ut νόθον κάλλος fucatorum genuinæ pulchritudini. Σαγ. e apud seriores νόθα vocantur, quæ speciem veri habent, ut conchæ σὰρξ νόθη IX, ep. 80, etc. » Jac. — 4 ἀμυνομένον Suidas in Μαλερόν Ἰσχυρόν, ὄξυ, δριμύ. Codex ἀμυνομένον. — 5 τὸδῆ hic Cod. — 6. Hinc Suidas: ἀρπεδόσι, τοῖς ἰστροῖς. Imo νήμασιν intellige. — 7 σπειρῆμα Cod. De re vide ad præcedens ep., v. 7. Jac. confert Æschyli versum:

θανόντος ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειράμασι
δεινῆς ἐχίδνης.

Choeph. 246. — 10 αἰγελῶν Ναυκρ in multis apographis, « et sic profert Wesseling. ad Herodoti verba II, 135, § 5: φιλέουσι δὲ πως ἐν τῇ Ναυκράτι ἐπαρρόδοι γίνεσθαι αἱ ἐπι-
ραι. » Jac. De feminino vaitai v. Lobeck. Paralipom. p. 267.

CCVIII. Lemma: ἀνάθημα τῆ Ἀφροδίτῃ παρὰ γυναικῶν. Ἀντιπάρου. (Et sic Plan.) In margine: ζῆται· δις κεῖται. Nimirum IX, post epigramma 365, ubi lemma: Ἀντιπάρου Θεσσαλ., εἰς τρεῖς πάλαι πόρνας, λαβούσας δὲ ἀνδρας· καὶ σωφρονισθείσας. In marg.: ἐπὶ τρισὶ γυναιξίν. « Paulus obscurus argumentum carminis. In pictam tabulam scriptum esse arbitrantur, in qua mulieres trinæ trina dona mahibus tenentes, una cum Veneris templo et simulacro representatæ erant. Heynius autem tres illas meretriculas Veneri templum et statuam, Aristomachi opus, dedicare censet. » Jac. — 1 ἀ δὲ Codex altero loco; φάρος hic. — 2 φηρόν Cod. hic, superposito ο. Altero loco ἀ τὸ κ. — 3 ὁ Cod. altero loco, hic ὁ sine ὁ. — 4 Ἀριστομέν. v. Codex altero loco. Leviter, ni faller, Silligius ex hoc loco, Catalog. Artif. p. 95: « Statuarius Strymone natus incertæ ætatis, fecit primus meretricum status, in quas exstat Antipatri epigramma. » Aristomenem *pictorem Thasium* memorat Vitruvius, « qui a poeta poterat vocari Strymonius, quum Thasus insula non longo intervallo a Strymonis ostiis posita sit. » Jac. — 5 αἱ τρεῖς· ἀσται Cod. altero loco. Heckerus quod scribendum putavit in Philologo a. 1849, p. 484, πᾶσι δ' ἐραστὰ ἔσαν, postea improbase videtur. — 6 εὐκρίτου Plan.; εὐκρίτου Codex hic, εὐκταῖου altero loco. « In sequentibus poeta respexit legem quam ad Cæropem referre solebant Attici, ap. Athen. XIII, p. 555, D: ἐν δ' Ἀθήναις πρότος· Κέκροφ μίαν ἐνὶ ἔξευκῃ, ἀέων τὸ πρότερον οὐσίων τῶν συνόλων. Conf. int. ad Diog. L. II, § 26. » Jac.

CCIX. Lemma: ἀνάθημα τῆ αὐτῆ παρὰ τοῦ αὐτοῦ. — 2 μορζὰς et εὐξαμένα Codex, corr. Brunck. « Λύγιον, ex marmore Pario; v. schol. Pindari Nem. IV, 131, et int. ad Philostr. Imag. p. 763. » Jac. — 3. τῆ μικρῆ, scil. γάρτι. — 4. Ὡς; ἔθος, ut solent dii parvis mortalium muneribus magna retribuere. Codex ὁμοφροσύνη.

CCX. Lemma: ἀνάθημα τῆ αὐτῆ παρὰ Νικιάδος. Φιλιππῆ (sic Codex etiam alibi) Λαμίου. — 1 πεντακονταετής Cod., corr. Reisk; εἰς πλέον Salmas., sed v. Jac. p. 172. — 3 « Χαίτη; ἀνεπίγραμμα videntur esse cincinnati ex crinibus supposititiis. » Jac. Deinde Brunck. τὸν τε δ. — 4. « Nimirum nondum rubigine læsum ac corruptum, » recte, puto, Jacobs. Boiss. vertebat *accurata conformatione non carens*. — 5. « Οὐ φωνητὰ πρὸς ἀνδρός. Videtur ipso poeta refugere a mentione ceterarum rerum: *el qua non sunt a viro nominanda*, a me scilicet qui Niciadi compono hos versiculos. » B. Similiter Jacobs. in notis critt., in græcis Brunckium secutus, qui οὐ φωνητὰ πρὸς ἀνδρός; ediderat. — 4 ἰσορῆ; Jacobs. in nott. mss.; ἰσορῆ (sic) Cod. In Pal. ediderat ἰσορῆς. Ὅπτασία Hesychio θεωρία, γὰρ τασία, θέμα.

CCXI. Lemma : ἀνάθημα τῆ αὐτῆ παρὰ Καλλιχρία; (sic Pauls.). ἱαμβικὸν καὶ τοῦτο (respectu ad ep. 203 et alia). — 2 παρρηρεῖν Codex, quod Meinek. p. 112 reduxit. Editi παρρηρεῖν. « Lesbiam comam dici videri *adscitilliam* annotarunt Reisk. et Toup. In Luciani Dial. meretr. 5 exhibetur Lesbia mulier πηγῆκη instructa. » Jac. — 3. « Pro scripto μελοῦγον bene viderat cum Toupio Larcherus Diss. de Venere p. 287 legendum esse μελοῦγον, sed ὑλόγον prave de pellucido intellexit. » B. Est coloris cereulei, subviridis. — 6. « Γησία (sic Cod.) Κύπρι multis varisque conjecturis tentatum est. Inconsiderate Toup. et Brunck. Κησία, quod nihil est (conf. Porson. ad Toup. Emend. IV, p. 457). Nec bene Jacobs. γησίαν de *legitima* Venere interpretatur, quam vagae et velitis opponi existimat; nam γῆσιος; non *legitimus* est, sed *genuinus*. Accedit corruptio syllabæ ante γησία, quæ in castigato poeta, qualis Leonidas est, non sine offensione fuerit. Mihi non videtur posse dubitari quin Κησία Κύπρι scribendum sit. In Creta res agitur apud Leonidam etiam aliis epigrammatis, v. c. 262, 289. » Meinek. — 7 καλλιχρία (sic) Codex, corr. Jac., quem sequitur Meinek.; Boiss. Καλλιχρία cum Brunckio.

CCXII. Lemma : ἀνάθημα. Carmen injuria in suspitionem νόβιας vocatum esse ab Reiskio et Schneidewino (p. 227) consentiunt Heckerus et Bergkii Lyr. p. 921. — 1 τοῖ; Salmasius, quod receperunt Schneidew. et Heck., post Brunckium; τοῖ Codex; σοῖ; malit Bergk. — 2. « Existimandum Apollinis templum in foro exstructum, unde ipse deus τῆς ἀγορῆς πρύτανις vocatur. Sic Diana ap. Soph. Ed. T. 161, κυκλόεντ' ἀγορᾶ; θρόνον εὐχία; θάσσει. Et Corinthi Apollinis statua ex ære fuit in foro, Ἀπόλλων ἐπίπτην Κλάριος, Pausan. II, 2. » Jac. — 3 καὶ οἱ ἐτὶ κόρυνθον Cod. — 4 ἐσποτα τοῖς στεφ. Codex. « Offendunt ad nomen ἐσποτα viri critici, ut pro spurio habeant epigramma, saltem finem. Sed putaverim potius falsum esse Simonidis nomen, et poetam quemcunque, nunc ignotum, fuisse Cytonis servum ac pro hero versus illos composuisse. Major difficultas in στεφάνοις. » B. Sed ab aliis criticis recte animadversus est antiquus et simplex nitor carminis. Jac. conjiciebat

αἶνον ἔχεις χαριῶν, αἰσι πάτραν στεφανοῖ;

cujus conjecturæ incommoda exponit Heckerus, ipse proponens lenem et aptissimam emendationem, quam recepit. « Coronas summa arte et venustate confectas Apollini dedit dona artifex Cyto, ut auream coronam item Apollini tribuit Flamininus Plut. Flam. c. 12. » Insuperiose, ut omnia, Bergkiius : « Simplicissimum fuerit : αἶνον ἔχεις χαρῶν ἄν. ἐσποτα, τοῖς στεφάνοις, ut ipse deus invocetur; sed videtur aliud latere, fort. αἶνον ἔχεις, λαριῶν δ' ἔσπετ' ὀπ:ς στεφάνοις. »

CCXIII. Lemma : ἀνάθημα. « Agitur de victoriis, quas Simonides ex certaminibus poetarum dithyrambicorum retulerat : quod indicat *taurorum* mentio. In his certaminibus eum Lasum Hermionensem habuisse adversarium, constat ex Aristoph. Vesp. 1391, ubi v. schol. » Jac. — 1 σιμωνίδης ἦραο Cod., τ posito super ao, ut fieret ἦραο. Editum præbet Tzetzes loco mox afferendo. « Junxit poeta tauros et tripodas, quod aliis locis tripodas abstinerat, ut Athenis, aliis tauros. » Schneidew. p. 191. — 3 τασσάκις; ἴμ., delete δ', Hecker. I, p. 149. — Ad hujus carminis similitudinem expressum est epigramma in Simonidem mortuum, quod affert Tzetzes Hist. I, 636, a Bacchylide compositum, ut statuit Schneidewinus :

Ἐξ ἐπὶ πενήκοντα, Σιμωνίδῃ, ἦραο νίκας
καὶ τρίποδας· θνήσκει; δ' ἐν Σικελίῃ πεδίῳ.

Κεῖφ δὲ μνήμη; λείπει; « Ἐλλῆσι δ' ἔπεινον
εὐζυνέτου ψυχῆ; σῆ; (τοῖ; Schneider.) ἐπιγενομένοις.

Sequitur in Codice epigramma Simonidis jam supra exhibitum n. 144.

CCXIV. Lemma : ἀνάθημα « Epigramma inscriptum tripodæ illi quem Gelon, victoria de Carthaginiensibus ad Himneram parta (olymp. 75, a. 1), una cum fratribus Apollini dicavit. Vide Diodor. XI, 26. » Jac. Affert scholiastes Pindari Pyth. I, 155 : φασὶ δὲ τὸν Γέλωνα τοῦ; ἀξελφούς; φιλοφρονούμενον ἀναθεῖναι τῷ θεῷ γρυσσοῦ; τρίποδα; (sic), ἐπιγράφαντα ταῦτα· Φημι κτλ. « Ex quo gallice vertit Boissyus Vit. Simon. p. 106. » B. Cum Diodoro consentiunt Phanias Eresius et Theopompus ap. Athen. VI, p. 231, F. — 2 Δεινομένους; schol. Pind., quo nomine erat Gelonis pater; Διομένους; Cod. Deinde schol. τοῦ; τρίποδα; ἔθειμεναι. Sed Suidas etiam v. Δαρείου; ut Codex, et unus fuit tripus. — 3 ἔξ Cod. et Suid.; correxit Bæckhiius *Melrolog. Untersuch.* p. 295 et 304, ubi hoc distichon, a schol. Pind. omissum, vindicat a Schneidewini (p. 183 seqq.) suspicione, qui subditium putabat. — 4 Δαρείου; Codex (cum suspitionis nota) et Suidas. « Boissyus scholiasten exprimens vitavit difficultatem quæ est in adjectivo Δαρείου;, quod nec videtur intellectum fuisse a Suida, qui Lexico id nude inseruit. Lud. Dindorfius in Thes. Steph. ait Δαρείου; esse nibili, ac videtur probare Wesselingii [sive Salmasii] conjecturam legentis Δαρείου; ad Diodor. XI, 26. [Melius O. Müllerus in Amalth. III, p. 27, Δαρείου; γρ.] Magis equidem in Bentleyanum [Dissert. de Phalar. p. 259] Δαμαρείου; inclinarem, non tamen de præone cum Bentley cogitans, sed scribens, saltem pronuntians, Δαμαρείου;. » B. Similiter Toupus et Schneidew. p. 183. Bergkiius quoque recepit, annotans : « nisi forte Δαμαρείου; præstat. » Νόμισμα Δαμαρείου; memorat Diodorus l. c. et Pollux IX, 85, ubi v. Hemsterh. et alius a Schneidew. indicatos p. 185. In fine τὰς δεκάτας; Cod. et Suid. — 5, 6. Hi versus suadente Bentley additi ex schol. Pind. — 6. « Χεῖρ Suidæ est etiam ἡ βοήθεια καὶ ἡ δύναμις. Quantum autem præsidii Syracusanorum contra Carthaginienses susceptum bellum Græcis attulerit, docet Herodotus VII, 163 seqq. Ac dicitur Gelon eos fudisse eodem die quo Persæ ad Salamina ingentem cladem acceperunt. » Jac.

CCXV. Lemma : ἀνάθημα τῆ Ἀητοῦ παρὰ ναυτῶν. Profert Plutarchus De malign. Herod. § 39, p. 870, F : Διοδώρου; δὲ τινο; τῶν Κορινθίων τριηράρχων; ἐν ἱερῷ Ἀητοῦ; ἀναθήμασι; κεμένοι; καὶ τοῦτο ἐπιτέγραπται· Ταῦτ' κτλ. — 1 ἀπό; δυσσεμένον; Codex, corruptum ex altero, quod servavit Plut. — 2 ἀνέθετο; Λατοῦ; Cod. et libri Plutarchi. « Putandum non est potuisse Simonidem de quantitate nominis Λατοῦ; errare. Passovius proposuit, ἔπλ' ἔθεσαν; A. Larcherus ad Plutarchi locum inter Herodotea t. VI, p. 499, vitium non est odoratus. » B. Certatim correxerunt Blomfield., Dobræus, Bæckhiius in Corp. Inscr. I, p. 47, receperunt Schneidew. et Bergk. Ad Heckerus I, p. 133 : « Hanc verbi formam poetis usitatam fuisse nego. » Plut. ναυμαχίη;.

CCXVI. Lemma : ἀνάθημα τῷ Διὶ παρὰ Σώσου; καὶ Σωσοῦ;. « Natum nomen Διός; ex interpretatione nominis σωτήρη;. quod quum versus respueret, scripsi σωτήρη; ex conjectura viri d. [in margine apographi quo Reiskius utebatur]. » B. « Abjudicavit Schneidewinus Simonidi, sed insertum est genuinis epigrammatis, neque talis lu-

sus indignus hoc poeta. » *Bergk.* Lyr. p. 921, qui ipse quoque σωτήρια. Codex σωτήρια. Reiskius σωτήρη.

CCXVII. Lemma : ἀνάθημα ἐπὶ Γάλλῳ λάτρειδι τῆς Κυβέλης. « Non esse hoc veteris illius Simonidis carmen constat; sed nec nepoti ejus cum Reiskio tribui potest. Sacra Gallorum post olymp. 125 in Græciam penetrarunt. Jam Antiocho M. regnante, i. e. post olymp. 139, a. 2, vixit Simonides *Magnus*, *Sipili* filius, quem Suidas Antiochi res gestas scripsisse tradit. Vide van Gens. Dissert. de Sim. p. 33. Hic fortasse hoc epigramma conscripsit, in quo Gallus, vi tempestatis sub rupem compulsus, leonem tympani sui sono in fugam egisse narratur. Et alii idem argumentum tractarunt. » *Jac.* Bergkii p. 924 tribuendum putat *Leonidæ* Tarentino; « in eodemque argumento illustrando versantur proxima epigrammata Alcæi, Antipatri, Dioscoridæ, ut alias quoque certatim in eadem materia versantur; neque illud obstat, quod n. 221 aliud Leonidæ epigramma similem fabellam prodit. Celebre hanc chriam tangit etiam Varro in Saturis, Ὅψι λυραῖς ap. Nonium p. 483: *Non vidisti simulacrum leonis ad Idam e loco, ubi quondam subito eum quum vidissent quadrupedem Galli tympanis adeo fecerunt mansuetum, ut tractarent manibus?* » — 1. « Hinc Suidas : κατήλυον ἐπέλευσεν, κάθοδον. Idem ex v. 6 : ἤρασσον ἔκρουον, ἐπληκτον. Rursus ex v. 9 : θηλυκὸν λάτρι θεραπεινα, εὐόλη. Et ex v. 10 : ἐνδύτα, τουτέστι περιβήματα. Conf. ep. 237. » *B.* — 2 ἦλθεν ὑπὸ Suid., quod probabat Hermann. ad Orph. p. 724. — 3 ἀπομόρξωτο Bergk. Edebat ἄπεμόρξωτο. — 5 ὁ Suid.; ὁ Cod., qui deinde τύμπανον ἐσχέτε χειρὶ, in margine : γρ. ὁ σθεθε χ., quod verum. Suidas ἔσχετο. Verba ὁ σθεθε quodammodo pleuastica, ut sæpius ἔχων, virgulis cinxit Passov. Scriptt. misc. p. 200; nam male distinguebatur post χειρὶ. — 9 ὅς ταδ' ἐρείξει (sic) Cod.; ταδ' ἔρειξε Suidas duobus locis. — 10 ἐνδύτα Cod., non ἐνδύτα.

CCXVIII. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. Ἀλκίου Μετληγαίου. Sed est Alcæi *Messenii*. Sine gentili in Planud. — 1 ἀπο Jac. pro ἀπὸ φλ. codicum. « Hinc Suidas : ἀγύρτης... καὶ γάλλος. Ex versu 2 : πρῶνας; ὄρων ἐξοχαί, βουνοί. Ex v. 3 : πελωριος μέγας. Item : θοίγη τροφή, εὐαγία, κατάρωμα. Ex v. 5 : ὠμηστῶν ὠμά ἐθόντων. Ex v. 7 : γενυστ' ὠματόσιν. Et νεοντας' τοῦ τραγγήλου τα διατεταμένα νεύρα. » *B.* — 2 ὄλης εὐδ. Codex « obscuris ductibus, qui jam Salmasio faciabant negotium. Primam vocem omittit Suidas in Πρώνας. Plan. ex conjectura procul dubio βηροσγέντας ἀνά πρῶνας. J. G. Schneiderus probabiliter Ἴδης εὐδενδρον. Conf. Varronis locum (modo ad epigr. 217 allatum). » *Jac.* Receptit *Meinek.* p. 158, et Ungerus *Beitræge* p. 11, conferens *Idam frondosam* Virgilii, et alia. Heckerus montis nomen in *Lydia vel Phrygia* hic obliteratum putabat, propter ep. 220, 1. Aldus ἐθουνοπταί « ex codice aliquo. » — 3 θοίαν Cod., Suid. et Plan. — 4 πινάλευ Cod. — 5 ὠμηστῶν apogr. Paris. Deinde Cod. ὡς; αὐδέξει, Plan. ὡς; αὐδέξει vel, ut in nonnullis edd., ἀνέδεξε. Ap. Suidam ὡς; ἀν δόξει vel δόξει vel δόξαι. « Hæc alii aliter, sed nullo cum successu emendare conati sunt. Haud indignum poeta fuerit... μόρον, ἐξαλωξας; τύμπ., coll. ep. 219, 17 seq. » *Meinek.* Quod a verisimili abesse monstrat Ungerus p. 13. Eodem verbo ὡς ἀλάξε Hier. de Bosch., probante Lennepio p. 229. Una litera mutata posui cum Heckeri Comm. p. 127 ὡς αὐγαξε, de quo verbo etiam Bothius cogitaverat, scribens μόρον, ὄν γ' αὐγάζε. Posterius Hecker. I, p. 241, μόρον εἰσαυγάξει, plura tentans utroque loco. Geelius :

δεῖσα; δ' ὠμηστῶν θηρῶ; μόρον, οὐτ' αὐδέξαι;

coll. ep. 220, 9 : τὸτ' ἀναθο; μεῖνε δέιους ὄτο. Sed Ungerus quum θηρῶς μόρον passive accipi soleat de *exilio belluæ*, non *ex belluæ*, traditæ scripturæ apicibus diligenter examinatis, ad novam scitamque sententiam delatus est hancce :

δεῖσα; δ' ὠμηστῶν θηρῶ; β β ρ ὁ μ ὄ τ α ς ἀ δ ἄ ξ α ι ,

« veritus Gallus ne strepitu vel bombo ferissimæ belluæ aures irritaret, nihilominus ex sacra quadam amentia tympanum pulsavit. » De β ρ ὁ μ ὄ in Cybeles sacris multa Huschkius *Analect.* crit. p. 108 seqq. Boissonadius receperat conjecturam Jacobsii olim ad *Analecta* prolatam, ὡς; ἀν ἀλύτ. — 6 ἐξ ἱερῶ; ἐπλατάγησε νάπη; Cod. et Plan., quod intelligi non potest nisi de sono ex sacra valle, ubi tympanum pulsabat Gallus, longinquis exaudiendo : at proximus astabat leo; neque νάπη aptum post πρῶνας v. 2. Heckerus conjiciebat ἐξ ἱερῶ; ἐπλατάγησ' ἐνοσῆ; « sacra deæ voce admonitus tympana pulsavit », coll. ep. 220, 9, τι-ὸ; ἀψη δαίμονο; ἐξ τύμπανον ἤκε γέρας. Verum assecutus est Ungerus, coll. Plat. Cratyl. p. 421, B: ὡς; θεῖα οὖσα ἄλη, et Bast. Comment. paleogr. p. 729 seq. — 9 δὲ προσφυγὸν Plan.; εἶτατο βρήθη Cod. — 10 ὀρχησθῶν corrector Codicis, ὀρχησθῶν a pr. m.; ὀρχημῶν Plan.

CCXIX. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. Etiam Plan. sine gentili. Antipatro *Sidonio* trihuit Brunnck. — 2. « Hinc Suidas : λυσομανεῖς ὑπὸ μανίας ἰελοισσηκός. Idem ex v. 3 : ἀσκητός; μετ' ἐπιμελείας κεκοσμημένος. Ex v. 4 : ἀμματα δέσμα. Denique ex v. 12 : σφεδανῶν στεφάνων, ισχυρῶν. » *B.* Ῥομβητοῦ; *Jac.* comparat cum his Apuleii *Metam.* VIII, p. 581 : *crinesque pendulos in circulum rotantes.* Conf. Huschk. *Anal.* p. 106. — 4 ἀβρῶν Cod., et Plan. et Suid., corr. Brunnck. — 5 ἴορι; lidem. « ἴορι; Huschkii sagacitati debetur. Sed rectius hoc nomen ἴορι; scribi videtur. » *Meinek.* p. 208. Hesych exponit σπάδων, τομίας, εὐνόχο; In fine πέτρην Codex et Plan., ille a superposito a recentiore m. — 7 τὸν δὲ κεν Cod.; τὸν δὲ κεν Plan. Jacobs. conj. τὰνδε καὶ, eandem *speluncam*, in notis mss. τῶν δὲ καὶ ἀβρ. « Unice verum est τὸν δὲ μ ε τ' ἀβρ., scil. ipsi κατ' ἴγος, ep. 217, 3; κατὰ στίβον, ep. 220, 8. » *Meinek.* In Codice ὀβρήγητος. Frustra dubitabat Ungerus *Beitr.* p. 18 de leone ἀβρήγητος, qui molli Gallo opponitur, rectius de notissimo μετ' a librario in raru n « corrupto, improbabilius autem tentabat,

τῶν δ' ἐς ἐν ἂ βρήγητος; ἐπεισθορα ταυροφόνο; θήρ,

« ἐπιβήματα σκετικιστικὸν καὶ ἐκπληκτικὸν, *Lex.* ap. Bast. ad Greg. p. 293 : ut Gallus dicatur ex *horrore* nivium in *horrorem* alium incidisse, ὄθηρα βρήγητον vel βρήγητον. » — 8 ἐξ Plan. et Cod., qui sequenti versu εἰς. — 9 εὐρῆτοσιν Cod. — 12 σφεδανῶν Cod. a pr. m.; σφεδανῶν corrector. Deinde δυδερμον Suid. — 14 ὠλάης Cod. a pr. m. — 15 ἐν μέν Cod. et Plan., corr. Jacobs., scil. ἐξέπη. — 21 βύρατα Brunnck.

CCXX. Lemma : εἰς τὸ αὐτό. — 1 πεισιμόνετος; Cod. « Pessinuntem Phrygiam dicit, quoniam ibi τὰ καλλικτῶν Φρυγῶν οἰκητήρια fuerant teste Strabone XII, p. 568. Fortasse tamen scribendum Πεισιμόνετος; ἀπ' ὀρρῶς, quo nomine Dindymum montem significare potuit, Pessinuntii imminentem et magnæ Matris sacrificarum furoribus nobilitatum. » *Meinek.* p. 161. Quod magis etiam proprie, ut observat Ungerus *Beitræge* p. 12, intelligeretur d' Agdisti monte, sec. Pausaniam I, 4, 5 : Πεισιμόνετα ὑπὸ τὸ ὄρο; τὴν Ἀγδιστιν, ἐνθα καὶ τὸν Ἄτυν τεθάρθαι λέγουσι. — 2 κυμαίνεσιν δού; ἀνέμοισι τρίχα conj. Heckerus, coll. *Himer.* I, 4 : τὰς λοιπὰς κόμης ἀφήκει τὰς αὔρας ὑποκυμαίνεσιν.

αν. — 3 άτις Cod. a pr. m, deinde a correctore άτις, sed idem in margine : γρ. άτις. « De Κυβέλης θαλαμηπόλος ». Schneider. ad Nicandr. Alex. 8, p. 80. Θάλαμαι 'Ρία; vocatur τόποι ιεροί, ύπόγειοι, άνακαίμενοι τῆ 'Ρέα, όπου έκτακόμενοι τὰ μηδεα κατετίθεντο ἐ τῶ 'Αττει και τῆ 'Ρέα κτερίοντες. Distinguenda autem θαλάμη ab άντρον καπάν- τω. » Unger. p. 18, ubi plura. — 4. « Gallus a furore quiescit, el per hoc intervallum in antrum concedit. Πνεύμα θεωφορίας est aura furoris divinitus ei immissa gravesque in ejus pectore procellas excitans. » Jac. Boiss.: « Hinc Suidas : ἐφύγηθ' άπεπαύθη, ήρέμησεν. Et θεωφορία: ήθουσιασμός. Ex versu 8 : οὐκ όνεμαστός: ό μη ήρθήναι ενά- μνος, ό κοίυς. Ex v. 15 : θαλάμη και θάλαμος, οικος ή κοι- τών. — 7 τούδε Cod. — 9 αὐθί Bothius : « voce, jusso. » — 10 τόν έόν Codex et Suidas, qui hinc annotat τύμπανος dici έρατικώς. Salmas. τὸ έόν, « fortasse recte : quam- quam ό τύμπανος non magis minor quam ό πρόσωπος; et si- milia. » Meinek. Jacobs. conj. εις τὸ κενόν, cavum, κοίλον. « Scripsi ές κενόν. Modo ep. 219, 22 : in antrum δουπον. Et malim χίρα pro χίρας. » Boiss. Heckerus ές ταναόν τ., coll. ep. 219, 19, μέγα τύμπανον. Ungerus ταναόν, sono- rum, correpte diphthongo ut nonnunquam in γραιός, κτηρός, al. — 11 ού βρα χύ μυκ. Ungerus, ob repetitum mox βαρύ, et quia sententia postulare videatur : *statim ut insonuit tympanum*. — 13 άκοής; Codex; άκοής; Sal- mas., « quod verum videtur. » Jac.; άκοής, *auribus*, Meinek. « Nisi quis βορίν άκοής; φόρον eo sensu accipiat quo dicitur άκοαί βομβούσι, φοροῦσι. » Unger. Ita cepisse videtur Boiss., vertens *aurium sonorem*. In fine Codex cum lacunula έξ δέ β. ής, ubi Ungerus restituit βοείης, in quod etiam Bothius incididerat; neque infrequens βοείη de tympano. Explicat autem : *non sustinens strepitum et ex tympano matrem, έξ δέ βοείης μητέρα*, i. e. Matris potentiam quae ex illa vi tympani manifesta ipsi fiebat. At nemo facile « satis obviam mutationem tertiae personae cum prima » huc quidem ferat. Alius plane generis sunt exempla ap. Welcherum Syllog. p. 203. Jacobsius in nott. mss., έξ δέ βοήσε, μητερ, idemque posuisse video Boisso- nium. Brunckius cum Salmasio : έξ δέ βοήσας, μητερ. Illud praefendum. Librarius sane scripsisse videtur βοείης; postea correxisset βοής, inspecto fortasse archetypo. Mimae autem explosioerum cum Ungerō suspicacionem Meinekii : « Probabilius mihi videtur post φόρον duos versus intercidisse. » — 14 μητέρα Cod. Admonet Ungerus, in Sangarium aquas exonerare Gallum fluvium cui adsita est Pessinus. — 15 πλατάγγμα olim Jacobsius. — 16 ήρηι φυ- γής; Reiskius; ήτροφυγή; Cod.; ήρηιον φυγής; Suid.

CCXXI. Est Leonidae Tarentini. « Historia de leone, qui, ut tempestatem vitaret, per noctem in caprili latuit unde, cessante tempestate, nec hominibus nec pecude laesis, abiit. — 1. Χαλαζήεντα συρμόν, pro συρμόν χαλαζής, ut dicitur συρμός νερετών, πρηστήρων, άνέμων, in quibus omnibus *tractum*, i. e. cursum, impetum, progressum significat. » Jac. — 3 άβροα Cod., sine accentu, « de quo in utramque partem a grammaticis disputatum esse constat. Plan. άβρόα. Scripsi άβρόα spiritu aspero, ut ap. Homerum voluit Aristarchus et Platonii ex libris nunc restitutum. Recte Jac. explicat *firma et compacta membra*. » Meinek. p. 136. Lobeckius Pathol. prol. p. 235 (not.) conjecit άτρομα γυζα. — 4 αιγονόμων Plan. — 6 εια- το Cod. — 7. Χείμα μείνας; i. e. *finem* tempestatis exspe- ctans, exemplis tuitus est Heckerus Quinti VII, 137; VIII, 379, et jam Hesiodi Op. 652 Otto Schneiderus, qui repe- titum ήρ vi sua non carere existimat, item ut Jacobsius in Delectu p. 387. « Codex Vatic. 100, a me olim Lutetiae inspectus, cum Planudea conspirans : χείμα ζέ δὴ μείνας. Inde Canterus γ. ζέ δευμένης. Recepi Jacobsii conjecturam,

quam et feceram [itemque Peerlkamp. Nova Bibl. crit. IV, p. 56] : χ. ζέ θερμήνας. Veritas : *hibernam quum calidius transegit fera noctem*. » B. Sic Bothius χείμα ζέ θερμήνας ήρ νύκτιον. Brunckius ήρ μείνας διανώκτιος. Meinek. χείμα δ' άφ αρ μείνας θ. ν., adverbio cum sequen- tibus jungendo. Heckerus χείμα δ' άθ ηρ μείνας; ήρ νύκτιος, « leo qui fera indolem planu exiit », sed in talibus oxy- moris O. Schneiderus duo vocabula contraria semper jungi observavit, alio nullo interposito — 8 βροτών Cod., sed recte Plan. et Suidas. Qui deinde όχετ' έπαυλόσυνος, ut Co- dex; ut editur, Plan. et Vatic. 100. Sed de eo adjectivo Lo- beckius valde dubitat Pathol. prol. p. 235 : « neque άποιό- συνος, άποδημόσυνος vel tale aliquid probari posse arbitror. Quam suspicacionem adauget correctionis facilitas; nam et sic scribi potest : *φχετ' άπαυλος όρος*, ut in epigr. quod imitatur 217 : *ύλονόμος; ήρ... άν έληεν άκώς; έθυνεν όρος*, et, si quid variare voluit, *φχετ' ό πουλύσινος*, quod ab έπαυλόσυνος minimum distat sententiae pondus addit oppositione contrariorum *nocentissima bestia nescit nulli*. » — 9 ό δέ πάθης; Jacobsius, probatum a Meinek., Heck. et O. Schneidero. Codex εδ δέ πάθης; τούδε super- posito δ', et in marg. repetitum : τούδε δ' έγρ.) *εγγραφές*. Brunck. τούδ' έγρ. Interpolavit Planud. : *εδ δέ παθόντες άγαλαμα τούδ' εγγραφές*. In fine Cod. άερολοφείται, Plan. άερο- λοφίται. « Έργον εγγραφέα; tabulam pictam boni artificis, id quod tum ipsis contigerat, την πάθην, τὸ πάθος, reprae- sentantem. Άερολοφίται, caprarii, qui greges in scopulis et saltibus pascabant : nisi poeta dedit *άερολοφίτα Ζαυί*, Jovi in montis jugoposito. Sic Plan. 256, 3 : *ού γάρ όσειο- χαρής άρωμας* (ό Έρμης), *οὐδ' άερολοφίτας*. Hoc malebat J. G. Schneiderus, qui praeterea etiam Πανί suspicatur pro Ζαυί. At Jovi donarium fuisse dedicatum vix dubi- tare nos patitur v. 6, *σωτήρα Ζήν' έπικαλούμενοι*. » Jac. Quod levissimi est momenti. Cum Heckerō recepimus correctionem Schneideri, cujus ipse dorismus auget probabilitatem. — 10 τούδ' Cod., alterum Plan.; « quo for- tasse non erat opus. Sic enim schol. Aristoph. Nub. 402 : σημειωτίον ότι οι Πελοποννήσιοι άρατικώς λέγουσι τούς ήρς. » O. Schneider.

CCXXII. Lemma : εις σχολόπενδραν. « Bellum hanc marinam, naturae curiosis hodie non cognitam, commemorat Aelianus N. A. XIII, 23 : πέτυσμαι και σχολόπενδραν ενίχι τι θαλάττιον κήτος, μεγίστων κητών και τούτο, και εκβρασθείσαν μὲν θέσασσασθαι οὐ άν τις θρασυνοίτω; και verba manifeste nostrum epigramma respiciunt. » Jac. « An est serpens ille marinus, de quo nuper portentosae percrebuerunt narrationes? — 1. Hinc Suidas : *κουκᾶ; τα- ράσαι*. Ex v. 2 : *έβρασαν; εις τής θαλάσσης; εις την γην έβρί- ψεν*. Rursus ex v. 4 : *βουφόρων; πολυφόρων*. » B. Nota vis Orionis nimboi. — 2 *λαυγιών* Jacobsius; sed vide G. Dindorf. Thes. in v. *ιδίω; extrema*. — 4 *σελάγευ;* Suid.; *σελάγευ;* Cod. cum nota dubii. *Σελάχη* « Aristote- li sunt pisces qui pro spina cartilagineam habent et animal parient », *Plinius*. — 4. *Δαίμοσι*, diis marinis, Πα- λαιμονι et Inoni; v. epigr. sequens. Βούχορτοι; είκόσορτοι; magnificentius dictum de navibus onerariis.

CCXXIII. Lemma : εις τὸ αὐτό. Est Antipatri Thessalo- nicensis. — 1 « Hinc Suidas : *άμφίπλαστον πάντοθεν κε- κλασμενον*. Et ex v. 3 : *περοφυμένον; κεκαλυμμένον*. » B. — 3 *άπαν περ*. Salmasius et alii; *οπαί περ*. Codex. « Si quid mutandum, praeserrem *υδου;* *περοφυμένον; άρρῶ*. Sed quamvis praepositio satis otiosa, in Codicis lectione acquiescendum videtur. » Hecker., qui *οπ' άρρῶ* junxit. Verum Suidas quoque aliter : *πολλῶ (Leid.) ή πολλῶ; περ*. Octo *όργυια* efficiunt ducdequingaginta ferme pedum mensuram. — 5 *έρωνας; δ' Cod.* et Suidas; sed particulan

nunc delet Jacobs. cum Salmasio et Brunckio. « Si genuina est, ad λείψανον verbum substantivum subaudiendum debet. — 6. Ἰχθυόεντα βόλον, pro τὸν ἰχθύων βόλον, rete cum piscibus. Sic Oppian. Hal. 1, 6 : βίον ἰχθυόεντα, pro ἰχθύων. » Jac.

CCXXIV. Lemma : ἐπὶ κοιλίᾳ θαλασσίῳ. — 1 εἰν ἄλλῃ Codex et Suidas ; Εἰνάλιε λαβ. Brunckius et Boiss. ; Εἰνάλιε ὠ λαβ. Dorvillius et Bothius. Jac. in notis mss. : « Aliud quid latet. » Opus erat epitheto ; neque in sequenti ἐξ ἄλλος agnosco « parum jucundam tautologiam. » — 2. Hinc Suidas : ἀγέμιος, ὁ ἀπὸ τῆς ἀγρας. Alibi non obvium vocabulum. In fine eὐράμιος Suid. — 4. Idem : ἀντριάσι, ταῖς τοῖς ἀντροῖς φιλοχωρούσας. Phrynicum Appar. Soph. p. 17 : ἀντριάσεις, νόμαρι, citat Boiss. « Nymphæ Naiades in antris præcipue colebantur, ut docet Goens. ad Porphyr. p. XXIV. Ejusmodi antri Nymphis sacri descriptionem satis illustrem dedit Longis initio Past. — 4. Inventa erat illa cochlea ad Pelorum sive Pelorida, Siciliæ promontorium. Cochlearum Peloritanarum carnes in deliciis fuisse, testas vero a ludentibus usurpatas, docet Dorvill. Sicul. p. 13. » Jac.

CCXXV. « Agricola primitias ponit Nymphis, heroinis Libyæ, quas sic, ut in hoc epigrammate, descriptas dedit Apollonius Rh. IV, 1358 seq. Conf. Wesseling. ad Diodor. tom. 1, p. 217, 7. » Jac. — 1. ἀκριτον haud dubie vitiosum ; ἀκτιον Brunckius ; ἀκτιτον, incultum, O. Schneiderus. Meinekio p. 154 « montis nomen latere videtur. » Nescio cujus viri d. emendationem,

Ἠρῆσσα Λιθύων, Χαρίτων ὄρος αἶτε νέμεισθε,

Wesselingius Dissert. Herod. p. 12, « veram censet, tum quoniam ὄρος ἀκριτον incommode dicitur et difficillimos habet explicatus ; tum etiam quod Libyæ collis Χαρίτων sive *Gratiarum* fuerit amencissimus opportunusque adeo Ἠρῆσσας Λιθύων. De colle Herodotus IV, 175 : *Cinyps fluvius labitur ex ὄρει τοῦ καλυμένου Χαρίτων*, additque esse ὄρειν ἰδῆσαι, quum cetera, et vicinia quidem Africa omnis, sit arboribus nuda. Meminit ejus Callimachus ap. schol. Pind. Pyth. V. « Omnibus præstat Lobeckii inventum, Pathol. prol. p. 392, ὄρος ; ἀ βροτον. — 3 φιλίτιδο ; Cod., quod viri nomen esse posse docte ostendit O. Schneider. p. 804 (Diurn. antiq. stud. 1845, n. 101). Meinek. Φιλίτιδου aut Φιλίτιδος. Edebatur Φιλίτιδος. — 4. Χλωρός. Apte comparat Jac. Ovid. Metam. XIV, 645. de Vertumno :

Tempora sæpe gerens *fano* religata *virenti*.

— 5. « Grammaticus post Gregorium Cor. p. 661 notat Æolensium esse ἄσσα pro ὄσσα. » B. Frustra Heckerus γάσσα. Ἄλλα καὶ οὕτως, opinor, quod modicas primitias potius quam sacrificium aliquod obtulerat Heroinis. Jac. : « quia ex exigua messe primitiæ. » Geelius versu 3 corrigebat ἰερά παύρα, pro ταύτα.

CCXXVI. — 1 τοῦτο κλείτ. Codex, et in margine : ζήτει. A Jacobsio additum ὀλίγον, probabiliter ob sequentia. Heckerus τυννοῦτο κλ. vel τυθὸν τὸ κλ., « ut ap. Brunckh. C. I. n. 1499, p. 695, marmor præbet ΤΟΥΘΟΝ δ' ἀνόησαντας ; pro τυθὸν. » Boiss. : « τοῦτο τὸ τοῦ κλ., multum insuavit. Scripsi : τοῦτο τὸ τοῦ κλ. » Lobeckius Unger. prol. p. 392 et Elem. p. 345, τοῦτο γὰρ τοι Κλείτ. Pathol. τοῦτ' αἰπὸς κλείτωνος : « quod ὀλιγῶλαξ, ἀμπελιών, ῥωπειὸν ostendant ὑψηλὸν τόπον καὶ τραχύν, ut schol. Theocr. 1, 1. » Meinekio p. 123,

Τοῦτο Κλείτωνος ; μὲν ἐπαῶλιον ἐστ' ὀλιγῶλαξ,

sed ἐπαῶλιον de stabulis et pratis dici, nunquam de agris, observat Hecker. In fine versus Brunckius vel Kusterus γ' τ' ὀλιγῶλαξ, Codex h' τ' ὀλιγῶλαξ (sic), Suidas ἦτ' ὀλιγῶλαξ, explicans ἦ μικρὰ χώρα. Quale substantivum usus linguae non ad id itit, neque magis σπεῖρασαι cum adjectivo ὀλιγῶλαξ. Jam quum statim subsequatur simillimum substantivum ὀλιγῶζυλον, prudens criticus a tautologatione manum abstinere ut abstinuit Heckerus ; mira parilitas in ὀλιγῶλαξ σπεῖρασαι et ὀλιγῶζυλον ῥωπειών. Videndum an non rusticorum quandam loquendi usum in hoc rustici senis testimonio exprimere voluerit Leonidas. Aliter Lobeckius, qui ad ὀλιγῶλαξ supplet ἄρουρα. Vide ad v. 3. — 2 λείτος ; δ' ὁ σχεδὸν Cod., sed recte Suidas λείτος ; δ' ὁ σχεδόν. « Qui hinc : λείτος εὐτελής. Ἐ ἀμπελιών, ἢ ἀμπελορτος ; γγ. Ex v. 3 : ῥωπειὸν ξυλεύεσθαι. Rursus ex v. 4 : ὀδοῖχοντα καὶ ὀδοῦχοντα. » B. Ante Meinek. edebatur λείτος ; δ'. — 3 τε ῥωπειών Cod. ; τοι ῥωπειών Suid. « Suspiciabar ὀλίγον ξυλίον, ut ξυλίον, quemadmodum in nostro sermone, de silvula dictum sit. » Meinek. Ita jam Schneiderus in Lex. v. ῥωπειών. Sed Lobeckius Pathol. prol. p. 523 fortasse restituit poetae manum scribens τοῦτο τε ῥωπειὸν τὸ λιπόζυλον, *fructum ab arboribus defectum*. In Elem. pathol. p. 345 conjicit τοῦτο τὸ ῥωπειὸν ὀλιγῶζυλον. « quod natura esse neutrum adjectivi ῥωπέης, sed in substantivum abiit. »

CCXXVII. Μυτιληγαίου hoc loco Codex. Poeta Proclo natales celebranti calamus scriptorium mittit dono. — 2 νεόκητον vel νεόγλυκτον conj. Kusterus. « Νεόσηκτον sollicitari non debet ; Suidas ; qui huc respexisse videtur, exponit νεόθηκτον καὶ νεοκάθαρον. Neque mihi valde placet, calamus, scribendi instrumentum, per appositionem vocari δουράτιον [sic enim Toupius]. Δουράτιον est parvum bastile, quod cum calamo nihil commune habet, nec cum eo comparari potest. Scribendum censeo δουράτειον. » Brunck., male ille ἀργυρεὸν struens cum ἦμαρ. Bothius conjecit δουρατίου, « id est ἀντὶ δουρατίου, satis in ista ellipsi. » Aliter sananda vox. — 3. « Κέρτα calami sunt apices, qui calamo in infima parte fissi oriuntur, alibi δισσοὶ ὀδόντες. — 4 ei ; Cod., qui v. 1 ἐξ. Dicitur arundo atramentum in lævem chartam facile effundens. Nam chartæ solebant lævigari, ne calamus festinans retineretur scabritie. » Jac., qui plura, sed postrema non satis accurate ; *properata*, i. e. prompte et celeriter exaranda, *pagina* intelligenda cum Boissonadio in latinis. Notandum etiam eὐ in utroque versus duplicatum a poeta. — 6 ἀπειδαῖ Codex ; sed Suidas ἀπειδαί, exponens ἀπειδαί, pro εὐμαθίῳ vero præbens ἐργασίῳ. « Cum Toupio Brunckius σύμπονον ἐργασίῳ. At calamus qui scribendi studium adjuvat, bene dici potuit σύμπνοος εὐμαθίῳ. Ceterum ex hoc versus intelligimus, Proclum puerum fuisse, qui scribendi artem paulo ante didicerat. » Jac.

CCXXVIII. Ἀδαίου Cod. « De bove operario, quem senectute confectum dominus libertate donaverat, idque αἰδεσθεῖς ἔργων, secutus priscorum hominum consuetudinem, quos b. bus aratoribus pepercisse testatur Cic. De nat. deor. II, 63. Ἄνεα ἀετῆς scelera commemorans Aratus Phæn. 132 : πρώτοι δὲ βοῶν ἐπάσαντ' ἀροτήρων. » Jac. — 1. « Hinc Suidas : τετρυμένον καταπεπονημένον. Et ex v. 2 : κοπί, ἢ μάχιμα. » B. Codex ἐργασίῳ, sed recte Plan. et Suid. — 2 ἄλλων Suidas v. Τετρυμένον ; male Cod. et Plan. ἔλλων. — 4 ἀπέτου Plan., quod nolim cum Jacobsio dicere « fortasse rectius, » nec memoravit in Delectu X, 1.

CCXXIX « Dentiscalpium poeta Lucio cuidam mittit

ex pinna aquilæ factum. » *Jac.* — 1 ἀγκυλοχείλου Salmasius. Legebatur ἀγκυλόχειλος. — 3 ἐντὸς ὄδ. Heckerus. Legebatur ἔγγυς ὄδ, quod tot lectores effugisse mirum. — 4 ἐκνήσκει Valcken. et Brunck., frustra. — 5. Ἄπ' οὐκ ὀλίγη φρενός, ut modo ἀπὸ θυμοῦ μεζιζος, ep. 227, 5. Sequitur in Codice οὐκ ἔδαδασ (superposita nota suspitionis aut corruptelæ, quod brevitatis causa præmissio asterisco significabo) δῶρον ἔπασσ' ἐπὶ σοὶ X. κρ. In quibus πέμπει et ἔπασσε nullo modo coire posse observat Heckerus. « Scripsi δαδασ. [Atque idem posuit Bothius.] Sententia hæcce fuerit: veluti *apprime sciens dona dare tibi*, qui nolis certe pretiosa dona, sed parva accipias tantum cum amico oblata animo. » *B.* Emendatio in margine apographi Lipsiensis indicata, οὐκ δὲ δαιτὸς, arrisit et Jacobsio et Heckeris, in altero versu dissentientibus. Jacobsii conjecturam non satis probabilem habes in Add. Pal. pag. XLIV. Heckerus conjecit:

βαδὸν ἀπ' οὐκ ὀλίγη πέμπει φρενός οὐα τε (sic) δαιτὸς
δῶρον ἐπὶ σοὶ δίδον, Λεύκις, Κριναγόρης.

« Dentiscalpium recte dicitur instrumentum necessario cœnæ addendum; conf. Crinag. mox ep. 232, 6, et Rufin. V, ep. 19, 4. » Quibus præferam fere quod ante proposuerat: οὐα τε λιτὸς (sic Reiskius) δῶρον, ὁ πᾶς ἐπὶ σοὶ, Α. Κρ. « Quum enim ἐνὶ ἐπὶ τινι significet *alicui subiectum esse, ei servire*, satis commode formulam Romanorum *lotus tuus* græce Crinagoras reddidit, cujus tamen aliud exemplum frustra quæsi. »

CCXXX. Damis piscator Phæbo muricem offert. — 1 * ἀρίτα Codex. Ἀκρίτα vel Ἀκρέιτα an Ἀκτίτα Φοῖδω legendum sit, valde dubium est: illud Valesius, hoc Toupius. Ἀκρίτα cognomine Apollo fuit etiam apud Lacedæmonios, Pausan. III, 12, § 8. Erat promontorium Bithyniæ Ἀκρίτας dictum (v. in Thesaur.); « Apollinem autem dictum fuisse Ἀκρίταν, qui in eo promontorio colebatur, minime probabile » visum Heckeris; immo probabilissimum ab illo Apolline nomen adeptum fuisse ipsum promontorium. Merrickius Ἀκταίω, coll. schol. Theor. V, 14: Πάνω τὸν ἄκτιον... τινὲς δὲ τὸν Ἀπόλλωνα φασὶ τὸν ἐπὶ τῆς ἄκτῆς ἰδρυμένον* φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος τῶν ἐλλείων αὐτὸν φροντίζειν. Apollinem ἐπάκτιον ex Apoll. Rh. I, 403 memorat *Jac.* — 2 γειτονίον συνέχει Salmas. et Reiskius; γειτονίον ἐχει Cod., ἔχει Toupius, quod editur, sed vix et ne vix quidem poterit explicari. Heckerus αἰγιαλὸν γειτονίονα τ' ἔχει, unde non poterat oriri quod Codex offert. Boiss. tenebat ἔχεις. Συνέχει; fortasse dictum ob pericula ex fluctibus illi κρυσπέδω ruinam minitantibus. Est autem, præter sententiam, aliud etiam quapropter *σνήχει* habeam fere necessarium. Ex duodequadraginta enim pentametris, qui supersunt Mæcii, duo tantum disyllabe desinunt, noster suspectus et alius, τραῦμ' ἄρπτον, Ἔρωσ. — 3. « Bene monstravit Toupius, Emend. t. IV, p. 425, κέρασ esse cornu hamo superimpositum; sed quid esset ψάμμω κέρασ ἐρείσειν non docuit. » *B.* Videtur illos αἰγιαλοῦς alluere mare baud profundum, ut demissus hamus attingeret arenas. — 4 * φρουρητὸν Cod. Κήρυξ piscis ex genere τῶν ὄστρακοδέμων, prominentibus cuspidibus vel aculeis præterea munitus vel, ut poeta loquitur, custoditus. Σκόλοπι est pluralis loco.

CCXXXI. « Isidi Damis ex undis servatus sacra facit, deamque precatur ut ipsam ex paupertate quoque eripere velit. » *Jac.* — 1. « Hinc Suidas: μελάμβωλος* μελανόγειος. Ex v. 3: λαγαρόν ὑπόκενον. Rursus ex v. 8: κεμάς, κεμάδος, Ἰαρος. » *B.* Isis *linigera* Ovidio. — 3. « Λαγαρόν schol. Aristoph. Vesp. 672 exp. εὐδραυστον καὶ εὐτε-

λας. Sic apud Juvenalem VI, 540: *ansere magno scilicet et tenui popano corruptus.* — 4. Anser Isidi sacer et in deliciis fuit. Ovidius Fast. I, 453:

Nec defensa juvat Capitolia, quominus anser
Det jecur in lanceas, Inachi lanta, tuas.

— 4 νάρωι φαφαρή κεχρητισιν Codex, sine acc., literis ex superposito ν, in marg. κεχρήτισιν. Ficus κεχρήτιδες appellari videntur a granulis quibus complentur, milii granis similibus. » *Jac.* A Salmasio est νάρως. Apud Suid. νάρω φαφαρή. — 7. « Ἐκ πελάγους. Isis Pharia, nautis favens. Ap. Lucian. D. deor. III Isidi munia sua tribuens: τοῖς ἀνέμοις ἐπιπεμπέτω. καὶ σωζέτω τοὺς πλέοντας. Ob hanc causam e fluctibus servati tabulas votivas ponebant in templo hujus deæ, Juvenal. XII, 27 seq. » *Jac.* — 8. Χρυσόκερων, victimam inauratis cornibus. Conferendum hoc distichon cum ep. 190, 9-10.

CCXXXII. Lemma: ἀνάθημα Φιλοξενίδου τῷ Πανί. — 1. Οἰνοπέπαντοι, racemi uvarum vino maturo pleni, interpretate Reiskio. — 2. « Hinc Suidas: στρέβλιος, ὁ τοῦ δένδρου καρπὸς τῆς πίτυος. Ex v. 3: ἀμυγδαλή, τὸ δένδρον ἄμυγδάλη, ὁ καρπὸς. De quo discrimine egi ad Theoph. Simoc. p. 209. Idem ex v. 5: γέλυθες* σκοροζὼν κεραλαί. » *B.* — 3. Amygdalæ *orsum timentes*, « i. e. fractu faciles et mollioribus putaminibus munitæ. » *Hecker.* — 4 * ἱτρ. Cod. « Ἰτριναί ποπάδες: sunt plantæ tenues, ex sesamo et melle confectæ, quæ alias Ἰτρια dicuntur. » *Jac.* — 5 * γέλυθες Cod., et γέλυθες a corr. in margine. Deinde ἰδ' ἑλακκακάδες (sine acc.). Vocem depravatam bis locum citans omittit Suidas. « Scripsi ἑλοκκακάδες. Mutatio major esse facienda videtur. Vel sic scriptum nomen vix intelligo. Si vitrum pro calice vitreo dici potest, sunt forsitan pira quæ inter miscenda et agitata pocula eduntur. » *B.* Reiskius ἑτοκκακάδες, *aquosæ.* Toupius ἑλοοίδακες, *cyathi ad instar tumentes.* Brunckius ἑλοσγρώδες. Piccolos ἑλομμάδες, sed non memini in codice Pal. x et μ permutari, ut fit in aliis manuscriptis. Recepi quod Heckerus conjecit ἑλοκκακάδες, « pira quorum cicci vitri splendorem æquant, cicco vitreo prædita. De nomine κίκκος dixit Lobeck. Patholog. prol. p. 254. » — 6. « Ἐπεισόδια vocantur hæc ad potandum illecebræ, quia veluti accessio sunt potationis et inter potandum, tanquam aliud agendo, deglutiantur. » *Reisk.* — 7. « Notandus Pan baculo instructus. Intellige pedum pastorale. » *Jac.* De quo dubitare licet. Hecker. conj. φιλοπρωῖν sive φιλοσπύλλωγι, notis epithetis dei convenienter. Idem εὐστόρθωγα Priapur de cornibus dei intelligit, non, ut Brunckius, de « porrecto ab inguine palo. » Codex πρίπφ.

CCXXXIII. Lemma: ἀνάθημα Στρατίου τῷ Ποσειδῶνι. — 1. « Hinc Suidas: γομφίδουπα χαλινά* τὰ εἰς τοὺς γομφίους τυποῦντα, τοῦτοσι τὰς σιχαγῶνας. In fine Codex et libri Suidæ ὑκαικτάν, quod correxit Bernhardus; Reiskius ἀπεικτάν. Edebatur apud Suidam ὑπηκτάν, unde *Jac.*: « Fortasse duarum literarum sedibus permutatis ὑκαικτάν, *adducentem, constringentem*, ut παρακτῆς. » — 2 * νεκῶν Codex et Suid., in apographis correctum. — 3 τὰν δ' (deinde inter lin. ἔτ') ἐπὶ πλῆκτεραν ἀπορβύτοιο Codex. Salmas. et Brunck. ἀπορβήκτοιο. Addit Boiss.: « Forsan ἀπολλύτοιο. Sic ἄλυτος et ἄλλυτος. » Sed Jacobs. in notis mss.: « Scripsi ἀπὸ βυτοῖο, id est ἀπὸ βυτῆος, de qua locutione vide Musgræv. ad Soph. Œd. Col. 955. Ἰρυτὰ χαλαίνειν est ap. Hesiod. Sc. 308. » Eadem sententia Heckeri, nisi quod adjectivum statuit « ab βυτὰ, *frena*, derivandum et significatione conveniens cum di-

ctione ἀπὸ βυτῆρος. » Sic etiam Piccolos. — 4 δῆγματ' ἐπι ψ. Codex. Σκαίου O. Schneiderus interpretatur *obliqui, incurvi*, citans J. G. Schneid. ad Nicandri Ther. p. 229. Jacobeus conjecit *σκληροῦ*, melius fortasse Heckerus *μάστιγ', ἀσκητοῦ* δ. Sed ultima vox ἐπιψάλου esse debebat, non ἐπιψάλιον. Composito alibi non obvio significari videtur catenula *super* nares ducta (quum ψάλιον substringat mentum), eaque lupata et pungens quando (fortasse a sinistra parte) adducatur, equo habenis nullis parente. — 5 ἐναίμοντα cod. Paris. Suidæ. — 6 σιθροδέτου Reisk. et Brunck. Sed « in periphrastica circumlocutione epitheton plerumque copulatur cum eo vocabulo, quod periphrasin facit. Ceterum durus vocabulorum et syllabarum in hoc versu concursus fortasse studio quesitus est. » Jac. Codex et Suidas ψήκτρης. — 7 αἰώνων Heckerus; ἡἰώνων Salmas.; αἰώνων * ὤρ. Codex.

CCXXXIV. Gallus furoris instrumenta Matri deum dedicat. — 1 χαίτας cod., superposito η, idemque * ὠπο-τυμῶλου. « Suidas ἔς ποτ Τυμῶλου (δμῶλιον cod. Leid.). Hoc quidem simile est Callimacheis fragm. 93 : ἐκ κοτε Τυμῶλω. Editur ὁ πρὸ Τυμῶλου, e conj. Salmasii. Sed multo præstat scriptura Holstenii quam recepi. Nonnunquam dicitur poetis Τύμωλος ἀντι τοῦ Τυμῶλος. Vide mea ad Planud. Metam. p. 224. » B. Eadem sententia Meinekii p. 207, et Heckeri, qui addit : « Non poetica forma est Τύμωλος, ut perhibet Steph. Byz., sed accolarum et indigenarum, ut patet ex Corp. Inscr. n. 3451. » Codex male νεγτόμος. — 3 λαγάρα * σαταταίω Cod., correxit Reiskius. Deinde Codex τύμκανα ταῦτα, quod optime correxit Piccolos : ματέρι τύμπαν ἄγανῶ. Ul τάδε... τούτα removerent, Bothius, Hermannus et Boiss. conjecerant τζούτη (« quod ὦδε, τζδε vel ἐνθάδε dicendum fuisset. » Heck.); Jacobs. τύμπαν ταύρου, coll. ep. 219, 21 et Catullo LXIII, 10 : *Quatiensque terga tauro teneris caia digitis*. Meinekii τῆ παρὰ Σ. παμμάτορι τ. Heckerus « tympanorum epitheton » requirebat. — 4. « Hesychius « tympanorum epitheton » requirebat. — 4. « Hesychius : μάστιγ' τὴν μάστιγα. Sed plurimum huc facit Plutarchus Mor. p. 1127, C : οὐδὲ μάστιγος ἐλευθέρως δέδομενος, ἀλλὰ τῆς ἀστραγαλωτῆς ἐκείνης, ἣ τοὺς Γόλλους πλημμελοῦντας ἐν τοῖς Μιτρώφοις κολάζουσι. Adde Appulej. Metamorph. VIII, p. 185 ed Bip Figuram flagelli ἀστραγαλωτοῦ habes ap. Winckelmann. in *Monim. ined.* tom. II, p. 8. » Jac. — 5. « Hinc Suidas : ὀρείχαλος, ὁ διαγῆς χαλκός, ὁ δοκιμος. De orichalco monui ad Philostr. Her. p. 602, ad Hesiod. Sc. 122. Adde Gaetan. ab Anchora Quæsitis de fossilibus metallicis Calabriae p. 22. » B. Et inprimis Rosignol : *Mémoire sur le métal que les anciens appelaient orichalque*, Paris. 1852. — 6 ἀρτι ἀπαυσάμενος Codex; ἀρτ' Jacobs. edidit, « sed ἀρτι elidit non potest. Corrigo, ἀρτια παυσάμενος. » *Meinek.* Heckerus γήραι παυσάμενος, coll. ep. 51, 10; « adjectivum enim νεγτόμος significat *qui juvenis castratus est.* »

CCXXXV. « Edidit hoc epigramma, et interpretatus est non omnino recte, Boivin. in Mem. Acad. Inscr. tom. II, p. 268 seqq. » B. Qui quæ erraverit pluribus explicat Jacobs, ceterum « ipse quoque agi putans de natalibus *Tiberii* Cæsaris. » — 4 γηθόσυνα λ. σπεί-δομεν ἀθανάτω malebat Mitscherlich. ad Horat. tom. II, p. 370. — 5. « Tiberius enim juvenis avi [sic] Augusti virtutem referre videbatur. Sensus est qui ap. Theocritum XVII, 121, de Ptolemaeo secundo dicentem :

μοῦνος δ'εἰς προτέρων τοκίων ἔτι θερμὰ κινή
στειθόμενος καθύπερθε, ποδῶν ἐμάσσειται ἴχνη. »

Jac. Cod. παππώως. Boiss. παππώως vertit *paternis.* —

6 μένοις an μῶλοι; legendi essent ductus exarati quum *librarius* incertum reliquisset, corrector voci superposuit : γρ. μένοις.

CCXXXVI. « Historia de apibus, quæ in rostris navium, ab Augusto in memoriam pugnae Actiæ Apollini dicatarum, mel fecerant. De his navibus v. Dion. Cass. LI, 1, ibique Fabricium p. 631 seq. » Jac. — 1 τείχεα Cod., Plan. et Suid., correxit Stanleius ad *Æsch. Pers.* 415. — 2 κίεμαθ idem consensu; κίεμαθ Brunckius, recepitque Jac. in *Delectu* p. 399, nobis quoque visum necessarium. Idem sentit Hecker. I, p. 126. — 3 ἦνι δὲ Cod., Plan. et Suidas in Ἦνι, ἀντι τοῦ ἰσοῦ, δωρικός. « Τὰ ἔμβολα σπυρῆσαι, apum munera intra se recipiant atque colligunt, ut favi in alvearibus. — 5 χρηστῆς Cod., sed Plan. recte. Suavi hac imagine de apibus in armis favos struentibus recentiores poetæ passim usi sunt. » Jac.

CCXXXVII. Galli et leonis historia, ab aliis poetis celebrata in epigr. 217, 218, 219, 220. — « Suidas in Ἐνδυτά, τουτέστι περιδελύματα, affert pro exemplo,

Ἐνδυτά καὶ ξανθοῦ; ἐπρέμασι κλοκάμου; »

qui versiculus ex hoc epigrammate sumptus esse dicitur, quum pertineat ad epigr. 217. » B. — 4 ἄλλοις; (superposito v. literæ σ) ἀπ' ἐπρέματο, corr. Salmas. « Est in apogr. Par. ἄθλον tantum. Hoc visum est illo melius. Recepi etiam e Codice ἀπεκρέματο pro vulgato ἐπεκρ. » B. De quo velis doctissimum virum disertius exposuisse; vertit enim : *vltaque præmitium suspensum erat.* — 5 ἐπὶ φρένας; Salmas. et Brunck., quod Jacobsio quoque « verum videtur, quamquam etiam Codicis scripturæ ἐπὶ φρένας; ἦς potest ratio reddi. » Heckerus corrigat ἐπὶ φρενὶ vel ἐπὶ φρεσὶ ἔβηκ, homerica locutione. Initio θεῶς scrib. — 6 ἐτρα περὶζα λίων Codex, sed recte scriptum apud Suidam v. Φύζα. — 7 ὑπὸ δέισα. et ἡνίκα (non ἦνεκα) Codex. — 8. « Coma *de ramo pendens* dici posse videtur κίσθησι ἀπ' ἀκρεμόνων. Similiter ex usurpat Soph. Antig. 411 : κισθησὶ ἄκρον ἐκ πάγων, ubi vide Erfurd. [et Nitzschium in *Philologo* vol. XII, p. 3.] Σαρκίται ἀκρέμονες idem qui ψιθυρίζοντες alibi, *arguti rami* Virgilio. » Jac.

CCXXXVIII. « Euphron, parvi agri nec majoris vineæ possessor, deo alicui parva ex parvis munera offert; largiora promittens, si major ipsi copia contigerit. » Jac. — 1. « Hinc Suidas [in versu allato nomen Εὐφρών omittens] : πολυαύλακος· μεγάου, κλατίος. Ex v. 2 : πολυγλέυκον· πολυούιον. Rursus ex v. 6 : ἀπαρέμομαθ, ἀντι τοῦ ἀπαρχὰς προσοίσομεν. » B. Codex εἰμ'. — 2. *Uta multum fundentis mustum* poetice dicit pro : magna vineæ. — 4 πῆδακα βωγός Codex, superposito α. — 5 εἰμὶ δ' ἔξ ὀλίγων Codex; σοὶ νῦν δ' ἔξ ὀλίγου Suidas. « Quod non dubium est quin correctori debeat. Scribendum videtur ἦ μὲν ἔξ ὀλ. » *Meinek.* p. 198. Jacobs. in nott. mss. : « Syllaba repetita sic corrigo Codicis scripturam : εἰμὶ δ' ἔξ ὀλ. » Boiss. : « Scribo σοὶ μὲν ἔξ ὀλ. Alii aliter. » Geelius ἦ μου δ' ἔξ ὀλίγων ὀλίγη χάρις. Ungerus οἶμα δ' ἔξ ὀλ. Recepi quod minima mutatione feliciter scripsit Heckerus εἰν ἦ δ' ὀλ., coll. ep. 248, 7 : εἰν; δ' ἐκ Μάρκου γίρας ὀγλάν. » Requiritur autem nomen dei cui parva dona Euphron dedicat; nullum enim exemplum est omissionis hujus, nisi in paucis epigrammatibus poetarum antiquiorum, quæ revera donariis in templo insculpta fuerunt, ubi nomen dei addi non necessarium, necessarium contra in iis quæ ficta dona celebrant, quale hoc Apollonide. » Quod dei nomen invenisse videtur Schnei-

dewinus, qui in sequenti versu δαίμων proposuit mutandum in Δαίσι, ο Ceres. In latinis expressi.

CCXXXIX. Clito mellis ex alvearibus primitias offert deo. In hoc quoque epigrammate ægre desideratur significatio dei cui fit dedicatio. — 1 ἀμυνομέων, ab ipso librario mutatum in αίων, Codex; ἀνινομαίων Suidas. « Unde Tonpius facile fecit ἐντι νομαίων, quod recepi. Jacobsius conjecit docte et laboriose αίγινομεῦ Πάν. » B. Νομαίω, alias νομίω, de Pane dictum inesse putabat Hecker. — 2 inter Κλειτὸς; et Κλειτῶν variant Suidæ libri. — 4. « Ἀκοιμάντου, gregis sine duce pascentis, et tamen *facere pacto*, ut Virgilius ait, i. e. certo ordine, opus facientis. Suidas quoque, ut Codex, τηλοπέτευσ, τῆς τηλοπετομένης. Malim τηλαίτευσ, [quod posui], Dæderlinius τηλοπέτευσ. — 5 θείης θεομοτόκον Codex et Suidas, hic interpretatione addita: τὰς μελίσσας φησί, διὰ τὸ εὐτακτον. At hoc poetæ elegantia indignum. Vere Salmas. δ' ἔσμοτόκων. » Jac. Deinde Suid. ἐκ δὲ μελ. — 6. Conf. Virg. Georg. IV, 163 seq.

CCXL. Preces ad Dianam (σώτειραν) pro Cæsare egrotante. — 1 κούρα corrigi recentior m. in Codice. — 2. Θαλίμου; ὄρεων, i. e. μυχοῖς. Quo modo alibi dicitur βάλιμη. » Jac. — 4. Suidas: ἄχρισ Ὑπερβορέων, ἐντὶ τοῦ πόρρω. — 6 καλλιθύτων Brunckius; hocne sit in Codice an καλλιθύτων (ut apogr. Paris. et Plan.) non liquet. Deinde Plan. ταύρον ἔρ., item Grotius, participium haud recte interpretatus.

CCXLI. Iterum scriptum in Codice cap. IX, post epigr. 734. « Lemma: εἰς κρᾶνος. Apogr. altero loco κρᾶνον. [De lemma nihil quicquam neque Jac. neque Paulus.] Gallice reddidit Boivin. in Mem. Acad. Inscriptt. t. II, p. 287. » B. Loquitur galea. — 3. Suo periculo Jacobsius: « Pylæmenes is esse videtur, quem Paphlagonum docem fuisse ait Hom. II. B, 851. Hujus enim milites, Troja eversa, antequam in Venetiam penetrassent, in Thraciam venisse narrat Strabo XII, p. 819, B. Hujus igitur herois galeam, nescio ubi servatam, dignum Pisonæ munus existimat Antipater. » Plan. et altero loco Codex ἐκρεπε δ'. — 4 κόμη Cod. altero loco, hic κόμαι, et χαίτας, c: correctum superposito αι. Quod pro χαίτα accepit Boiss., qui sua manu verba sic refinxerit:

ἔκαστην ἄλλῃ

οὕτε κόρυς χαίτα, οὕτε κόμη κόρυθι,

addens. « Malim et κόμαι. »

CCXLII. « Vota facit poeta pro incolumitate fratris Euclidis, eo die quo ille primam barbam deposuit. » Jac. — 1. « Est τειλεῖς inter epitheta Jovis et aliorum deorum. Æschylus Ag. 946:

Ζεῦ, Ζεῦ τελευσε, τὰς ἐμὰς εὐχὰς τελευσε.

Ibi Blomfield., quem vide et ad Theb. 111. Conf. ep. 214. » B. — 4. Sic Apollonides X, ep. 19, 1: ἡδὺ παρσιᾶων κρᾶνον ἕρος. — 5 αὐτίκα Codex, « quod summo jure corruptum habuit Jac., quum Crinagoras inepte admodum a diis petiturus fuisset ut Euclidem *statim* senem facerent. Lenissimum et aptissimum αὐτίς, ut ap. Antipatrum supra 198, 6. Huic emendationi unum obstat, quod hic poeta nusquam in pede quarto spondeo uno vocabulo absoluto sine cæsura usus est: quo numeri hexametri ex alacrioribus fiunt asperiores. » Hecker. I, p. 138.

CCXLIII. « In puerperio uxoris, ut videtur, Maximus Junoni sacra cum precibus facit. Nam sacra γενεθλίεια sunt quibus a diis faciles mulieris labores et felicem partum precantur. Juno, *Ilithyarum mater* (v. ep. seq.), his sacris gavisus, quod Maximo in votis erat annuit. » Heckerus verisimiliter, an vere, potest dubitari. Maximus autem ex versu 4 admodum probabiliter collegit Jacobsius sacerdotem fuisse Junonis. — 1. Ad Imbrasum, Sani fluvium, Junonem esse natam veteres tradebant. — 2 θνηπολής Cod., superposito α. — 4 εἰ δοῖται Heckerus; εἴη δοῖται Codex; ἴσμεν δοῖται Plan., quæ interpolatio in editiones omnes invecta erat. — 5 ἡ δ' Cod.

CCXLIV. « Poetæ pro Antonia ad Lucinam preces. Versus 5 dubitari non patitur quin de Antonia minore agatur, Antonii triumviri ex Octavia filia, quam Drusus, Livie filius, in matrimonio habebat; v. Plut. Anton. c. 87, Fabric. ad Dion. Cass. t. II, p. 885. » Jac. — 1 * ελευθιῶν et ἦρη δὲ Cod., corr. Dorvill. — 2 πάτερ Cod. « Scripsi cum Reiskio πατήρ, ob præcedens μήτηρ. » B. — 4. *Epione*, Æsculapii uxor. — 5. « Πόσι; est Drusus, Livie ex Claudio Nerone filius; μήτηρ, Octavia, Augusti soror; ἐκράξ, ipsa Livia. » Jac. — 6 νηδὺς τοκίων Grælius, metro timens frustra.

CCXLV. Nauta ex tempestate servatus vestem Cabiro ex voto dedicat, eundemque precatur ut paupertatem ab ipso arceat. Vestis loquitur. — 1 ἐπειθε Suidas v. Ἄνεμος; at ejusdem v. Βορρᾶ; libri variant inter ἐπέλεκα, ἐπίληκα et ἐπέλυκα. — 2. Subjectum petendum ex versu 6. — 3 σοὶ * μ * κάθειρα Cod.; σοὶ με Salmas. « De Cabiris, magis numinibus, quorum ope qui mysteris eorum initiati sunt, e fluctibus servantur, multi egerunt. Huc imprimis facit quod in Beotia Cabirorum mysteria cum mysteriis Cereris, Δήμητρος Καθειρίας, conjuncta erant; v. Pausan. IX, 25; conf. ep. 301, et Creuzeri *Symbolik* t. II, p. 349 seq. » Jac. Boiss. : « De cultu Cabirorum apud Bæotios vide Gutberlot. De myst. Cabir. c. 14; Astor. De diis Cab. c. 15. Scripsisse etiam memini de Cabiris Cumberlandum, cujus dissertationem consulant qui nihil negligunt. — 5. Hinc Suidas: λώπιον· λαίφος. — 6 ἀέγιος Cod. Ἀλέγιος est correctio a criticis facta et laudata Schæfero in Thes. Steph. Didot. » B.

CCXLVI. *Philodemo* soli inscribitur in Plan. « Charinus, Lycini filius, victoria in ludis Isthmicis parta, Neptuno frena, phaleras et quæ alia ad equestrum usum pertinent, dedicat. » Jac. — 1. « Hinc Suidas: κημός· εἶδος χαλινού, ἢ κημός. Conf. ep. 233. » B. Capistrum quia nares ambit et amplectitur, φιλορρώων appellatur. Jac. — 2. Lobeck. ad Soph. Aj. 847. χρυσόντων ἦνιαν, p. 372: « Pro auro habenis affigebantur ἀστραγάλιστοι ἑλεπάντινοι, quibus Homeri interpres Ven. II. Θ, 116, ἴλια λεύκ' ἔλεφαντι exornata fuisse scribit, bullisque ejusmodi eburneis obductam antilenam Philodemus vocat τὸν περὶ στέρον; κόσμον ὀδοντοφόρον, quomodo hodieque phalera ornantur conchis porcellaneis, quorum nomen vernaculum sonat *capitula serpentium*. » — 3 καὶ σὺτην Cod. et Plan.; οἰσὺτην Salmas.; κοῖσὺτην δ' ἐτι β. ob metrum Eldickius; ἐτι sine δ' Jac. in ultimæ manus exemplo; sed parum placet ἐτι, ut vel οἰσὺτην τὴ βᾶδδων malim, ε ante p producendo. « Grotius quid verterit nescio. » B. — 4 Χάμις malebat Salmas. — 5 ψηκρήν Cod. — 7 ἰυκείνου Cod. « Fortasse idem est Lycinus, cujus mentionem fecit Pausanias V, 2. Spartanus fuit: ἀγαγὼν δ' εἰς Ὀλύμπιον πῶλος, καὶ οὐ δοκίμοσθέντος ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, καθήκεν εἰς τῶν ἔκτων τὸν ἑρῶμον τῶν τελείων

τοὺς πόλους, καὶ ἐνίκα δ' αὐτῶν. » *Jac.* — 8 *vīa* Codex.

CCXLVII. Vetula Minervæ artis textoriæ instrumenta consecrat. Similia epigrammata aliquot supra leguntur. — 1 ὀρθρολόιοι Cod., alterum Plan. et Suid. Conf. ep. 174, 5. — 2 λειομίτου κάμακος Cod. et Suid., alterum Plan. recte. « Κάμακες, quod verbum per appositionem cum κερκίδας jungendum, pectinis perticas significat, quibus fila seu stamina levigantur. Rem explicavit Schneider. in Ind. Scriptt. rei rust. V. *Tela*, p. 370, ubi docet κερκίδα esse pectinem quo confusa stamina discriminantur, telaque percutitur. Hinc tot epitheta, quæ ad sonitum applausi pectinis spectant. — 3. Κτις κοσμοκόμης, pecten lanificum, quo comæ lanarum ordinantur; v. Schneider. ibid. p. 362. » *Jac.* Codicis librarij ἑκατλότριβον scripserat, sed π superpositum. — 5 σχοίνοι Codex recte; editi ex Plan. σχοίνοισιν, male, de quo monuit Heckerus I, p. 164. in fine Plan. ὀδόντων. Intelligitur dens pectinis. — 7. « Παλλαντιάς. Sic nonnulli Minervam appellabant, ut Pallantis filiam. Vide Clem. Alex. Cohort. p. 24, Heyn. ad Apollodori. t. II, p. 746. » *Jac.* Deinde « vulgo βαθύγηρος. Mutavi accentum, monente L. Dindorfio in Thes. » *B.*

CCXLVIII. Lagenam poeta Veneri dedicat. — 3 βακχιά; Codex a pr. m.; βακχιά; est correctoris. — 4. Ψή- « φου συμβολικῆς pro periphrasi τῆς συμβολῆς recte interpretatur Salmasius. Est autem ψῆφος vel ipsa pecunia, quæ a singulis convivis conferebatur, vel tessera quædam ab iisdem data. » *Jac.* — 8 ἠνύσασεν conj. Toupius.

CCXLIX. « Pisoni poeta in Saturnalibus cereum dat muneris. Hoc pauperes clientes fecisse, constat ex Macrob. Sat. I, 7. — 1. Κηροχίτων, cerâ quasi induta. » *Jac.* Codex τυρήρα, Plan. τυρήρα. « Hinc Suidas : τυρήρα τυρωνικήν. Immo τυρωνικόν. Sed est τυρήρα a nomine τύρη derivandum, quod monstravit, nec primus, vir doctus qui in Classico Valpyi Diario t. XV, p. 28, prius distichon interpretatus est et a falsis critici ejusdam conjecturis vindicavit, genusque et quantitatem tractavit nominis πάπυρος. » *B.* Τύρη est herba palustris, quæ lucernis faciendis inserviebat. — 2. « Verba λεπτή πατύρω accipienda sunt de scirpi cortice, e quo candelæ fiebant, teste Plinio XVI, 37 : *scirpi fragiles palustresque, ... e quibus detracto cortice, candelæ luminibus et funeribus serviunt.* Naturam papyraceam hic cortex habebat, qui semper intelligi debet, ubi de papyro lychnis adhibito agitur, docente Salmas. ad Solin. p. 705, G. Recte Burmannus nostrum admovit carminibus duobus in Anthol. Lat. V, ep. 188, 189. Ceterum πατύρω hic mediâ corruptit, quam Latini constanter producunt. Conf. Mærin p. 311. » *Jac.* — 3. « Cereum γέρας vocat, quod honorarium cliens debebat patrono. Quod addit, ἦν δέ μ' ἀνάψας εὐξεται, hoc vocabant *lucem facere Saturno* : cereis enim accensis illi preces concipiebant. Quamquam Paulus Diaconus, mutilator Festi, dicit *Lucem facere Saturno*, esse *caput detegere Saturno*. Non dubitamus tamen, quod cerci accendebantur Saturno, propterea potius ita dixisse veteres. Reliquis enim diis caput obnubebant, quum concipiebant preces. » *Scaliger* ad Varon. L. L. p. 46 ed. Bip. — 4 εὐχεται Suid. in Ἀκουσίθεον, τὸ εἰ; θεοῦ ἀκού; ἔρχόμενον. Immo flammam quæ preces tuam conceptas ad deorum aures pervenisse indicabat. Plan. ἀκουσίθεον.

CCL. Generosæ cuidam mulieri munera mittit poeta. — 1 ἔγωγ τὰ ἀτυχῆς Codex; ἔγωγ τ' ἀτυχῆς Suidas; corr. Reiskius. In fine πολλόν (ad ὄλεον referendum) Toupius,

quod pro var. lect. est in uno cod. Suidas. Emendatio « necessaria » visa Heckerō, qui respuere debebat, ne quis ὄλεον τὸν σὸν conjungeret. — 2 ὄλεον aliquot libri Suidas. Τὸν σὸν esse *tuum*, *tibi deditum*, pro ἐμῆ, observavit Hecker. Edebatur ὄσον ἀπό χρ, e Reiskii conjectura. — 3 * μνιαροῖς * βαθυβρῆνις Codex, et libri Suidas v. Μνιαρόν. « Ad quem vir d. conjecit βαθυβρῆνις, non addita interpretatione. » *B.* Heckerus : « Tapetes μνιαροὶ et βαθυβρῆνοι explicantur *villosi* [proprie *muscosi*, molli lana veluti musco obducti] et *pelle densa* instructi, sed ῥῆν de pelle dici nequit; quare Antiphilo reddendum puto βαθυβρῆνις. Tunicam autem mulieri nobili poetam dono dedisse patet ex v. 7 : ὄρα χιτῶν μὲν γρῶτα περισκέπη· eam tamen, licet villosissimam, dici posse τάπτος, ἐνδύτων Jacobius nemini puto persuadebit. Conmate, quod post ἐνδύτων ponitur, sublato verba ita jungenda sunt : ἐνδύτων εἰδόμενον ποσφύρη εὐανθεί τάπτος; μνιαροῖς, *vestis par tapetibus densis villosis*. » Hoc recte, sed βαθυβρῆνις nondum esse sanatum apparet. — 6. Hinc Suidas : ναρῶς; μυρεψικόν ἔλαιον. — 8 εὐειδῆ; ἀτύος; ἔχει Cod., corr. Salmas.

CCLI. « Apollini, cui in fastigio promontorii in Leucadia peninsula templum erat late conspicuum (Virgil. Æn. III, 274), nautæ tenuia offerunt munera, faustam navigationem precantes. » *Jac.* — 1 τηλεσκοπον Cod., sed recte ap. Suidam. « Qui hinc : αἰπύ· ὕψηλόν, μέγα. Ex v. 3 : δαΐτας· εὐωχίας. Ad versusum 4 : ὀλίγη, ἀντι τῷ μικρῷ. Rursus ex v. 5 : βροχυρογγίτης, ὁ ὀλιγοραῖς. » *B.* — 2 τὸν ἥσιονις Cod.; corr. Salmas. — 6 * οἰνήγ; Codex: ὄλης Salmas. « Forsan pinometum, active. Converti editum πιόμενον sensu passivo. Quum σέλας λύχνου efficitur ebibito oleo, ipsum σέλας dictum fuit πιόμενον a poeta docto ac laborioso. » *B.* Cum ἡμιμαθεῖ confer Philodem. V, ep. 4, 2.

CCLII. « Nobili cuidam mulieri, fortasse Cæsaris conjugis, poeta hiberno tempore malum ex præteriti anni proventu siue macula servatum mittit. Malum loquitur. — 1 στρόβιον Cod., alterum Suidas in Ποίη et Plan. Est mali cydonii species. Galenus De sanit. tuenda c. ult. : τῶν Κυθωνίων μήλων τὰ μείζον τε καὶ ἥδιον καὶ ἤγρον στρουσά, ἃ στρουθία κελοῦσιν οἱ κατὰ τῆν ἡμετέραν Ἀσίαν Ἐλλαγες. » *Jac.* Deinde Plan. ἀφ' ὀπλοτέρης, male. « Suidas : ποίη, ὁ ἐνιαυτὸς παρὰ Καλλιμάχῳ, κατὰ τὸ ἀπαξ καὶ μόνον ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τὴν βοτάνην φύσθαι. Vide not. ad VII, ep. 627. Grotianum in *foliis* non respondet græcis illo modo. » *B.* — 2 μνιαροῦ Heckerus, et jam olim conjecerat Jacobs ad Analecta vol. XIII, p. 7. Codex νιαρῶν, superposito a correctore ε, ut esset νεορῶ, quod legitur ap. Suid. et Plan. — 3. « Hinc Suidas : ἀσπίδος, ὁ μὴ ἔχων σπιλον τινά. Ex sequenti versu : ἀκμήν, ἀντι τοῦ ἐπ. Ibi dem progr. Par. ἀκρομοῖον, quod recepti pro vulg. ἀκρομοῖον. Vide not. ad IX, ep. 3. » *B.* — 5 εἰς δέ σ' ἀνασσα Cod. et Suid.; εἰς σέ δ' ἀνίσσασαν Plan. « Εἰς σέ δ' πρᾶτυλι, ne σέ, quod est in antithesi, elisione obscuraretur. Dicit : in *tuam gratiam*. Non proprio autem sensu accipiendum esse ὀκωροφρεῖ, sponte apparet. » *Jac.*

CCLIII. Sosander venator Nymphis, Pani et Mercurio cervorum spolia dedicat. — 1. « Hinc Suidas : σπήλυγες· σπήλαια, κολώματα. Ex v. 2 : εἶβει· στάζει. Et, πρεῶν, πρεόνος· ὡς πρῶν, πρωνός. » *B.* — 3 Πανός τειχίεσσα ap. Suid. — 4 κασσαίης Codex, corr. Heckerus : « Βάσσα regio Arcadiæ vicina monti Cotlyio, ex quo fons profluit; vide Pausan. VIII, 41, § 7. » Jacobusius βησσαίης, « a βήσσα, ut ab ὕλη est tam ὕληεις quam ὕλατος, etc. Hanc formam tanquam gentile habet Steph.

ΒΥΖ. : Βήσση, πόλις Λοκρών... ὀνομάσθη ἀπὸ τῆς τοῦ τόπου ἕρσεως, νακώλους οὐσῆς· τὸ ἐθνικὸν Βησσαίος. » Salmas. conj. Κασταλῆς, Brunckius Κωρυκίης, Reiskius Κρυσίης. Deinde Cod. Ἰλλογγε. — 6 ἱβηλογοῦς Cod., corr. Kusterus. « Πρῆμα γερὰ δρύου ἰβηλογοῦς vetustum stiptem, ad quem venatores captarum ferarum cornua aliasque exuvias affigere solebant. Λιθιλογέες Ἐρμῆος ἰδρύουσι sunt lapidum acervi qui Mercurio solebant extrui, ἑρμῆα sive ἑρμας appellati; de quibus v. schol. et Eustath. ad Odys. II, 471. Qua forma fuerint intelligitur ex Strabone XVII, p. 818 (694 seq. ed. Didot.), ubi v. Casaub. » Jac. — 7. « Nescio an αὐτὰ ἴ' sanum sit. Servatum, refero ad Nymphas. Quibus enim aliis? » B. Αὐτὰ sic dicitur pro ὑμαί. In fine Codex δέχοισθε, superposito s.

CCLIV. « Scriptum est in Statyllium, hominem molli-
tie diffusentem, qui quum ad inferos descensus erat,
apparatum mollietiei suae Priapo dedicavit. — 1. Recte
intellexit Reiskius hominem *pathicum* significari, qui
quia muliebricia patiebatur, ἀνδρόγυνος vocatur; idemque
Παθίη ἑρῆς μαλακή, quia in Veneris sinistrae servitio con-
senserat; Graecis enim quicquid annosum δρύς appellatur.
Sic de vetula Horatius Carm. IV, 13, 9: *Amor impor-
tunus transvolat aridas querces.* » Jac. — 3. « Codex
ὑστίνου, et sic Suidas sub Ἰστίνου, βάρματος εἶδος.
[Cod. Leid. ὑστίνου.] Parui viris doctis ὑστίνου scribitur
De hyssigino herba vide Lagrang. ad Senecae Consol.
Helv. II, t. V, p. 231: Rursum hinc Suidas: ἑρίστρον·
ἑρίστρον ἱμάτιον. Vide mea ad Theocrit. XV, 69 ed. sec.
Lexicon in Fabric. Bibl. Gr. t. VI, p. 645. Libanius t. IV,
p. 623: ἐρῆσι δὲ καὶ τὰς πολλὰς τῶν γυναικῶν σκαθῆν
καὶ παραλισκίειν εἰς οὐδὲν χρῆστον, βαμβυκινὰ ἱμάτια καὶ
βένθυνα, καὶ διακράνεις χιτῶνιον, καὶ κροκωτῶν καὶ θέρ-
στρον. » B. — 4 ἀνδρολικίης Cod. et Suid.; corr. Salmas.
— 6 πρυστοδῶκη * κοίτιδα * παμβακιδῶν Codex. « Hinc
Suidas: παμβαζ καὶ παμβακίς, τὸ παρὰ πολλοῖς λεγόμενον
βαμβάκιον. Idem πρυστοδῶκη interpretatur τὸ ζυγὸν τῆς παμ-
βακίως. Rerperi Toupitii lectionem γρυστοδῶκη, quae et pla-
uisse videtur L. Dindorfio. Sunt παμβακίδες Libanio,
quem modo laudavi, βαμβυκινὰ ἱμάτια. » B. Ubi βαμβύ-
κη (sic) etiam in antiquissimo codice Laurentiano. Vide
Thes. v. Βαμβακίς. p. 99. — 7 ἐταρίσις Cod. Bothius
vertit *amicorum*, Boiss. *meretriciis*.

CCLV. Bubulcus tauri ferocientis cornu, quod clava fre-
gerat, arbori affigit. — 1. « Hinc Suidas (qui ionicis formas
offert): κόλον· κολοβόν. Ex v. 2: ἀτιμαγέλιου· μὴ συναγείλα-
ζομένου. Ex v. 5: ἰψία; τουτέστι τὴν βράχιν. Et βοῦτα; βοο-
μάς. Ex v. 7: ἀπακράνεια· τῆς κάρας ἀπεχώρισαν, ἀπέκο-
ψαν. » B. Legebatur οὐμβρικήωτα, quod correxit Hecker.
— 4 ἑρέων Heckerus, coll. Apoll. Rh. II, 695. Legebatur
sine sensu ἐξ ὀρέων. In fine Suid. ἤδον. Bos grege relicto ad
fluvium frigus captabat. — 5 αὐτὰρ ὁ Cod., non ὁ. Videlicet
bos. — 6 ἐκ πλαγίων Cod., erasa litera; ἐκ πλαγίων Suid.
in Βοίτης. Idem et edd. τῶθ'. « Sic aper Odys. T, 451,
ὄθιτι λυκρῆσι ἀτάς, i. e. πλαγίως. Bubulcus irruentem
clava exceperat, ut Hercules Acheloum et κέρως θάταρον τῶ
βραχίω τῶν κροτάρων ἐκπερμύνει, Philostr. Jun. IV, p. 117,
15. » Jac. — 7. « Est in αὐτῶ; quod displicet merito. Ele-
gans est suspicio Reiskii, αὐας. Nihil tamen mutavi. Sit
αὐας pro ταύτας, quod expectabatur; conf. ep. 262, 4. »
B. Sic etiam Jacobs p. 186. Ingeniose O Schneiderus ad
ῥόαλον refert, ex ὄχρῳδῆ factum, ut jam ἄχρῳδῆ; recipiat
quod ipsa ut ῥόαλον comparaverat. — 8 ἐρύκος idem vir
doctus conjecit, de arbore, coll. Hesiod. Op. 510: μέμυκε
ἐξ γαῖα καὶ ὕλη. Quo non insolentius dicitur εὐμυκος
κωίσις boum mugientium plena.

Sequitur in Codice *Diodori Zonae* epigramma jam supra
positum n. 106.

CCLVI. Lemma: ταυδικόν. In marg.: ὄρατον. « In Nico-
phontem Milesium, pugilem, quem Olympiæ vincentem
ne Jupiter quidem sine metu videre potuit. — 1. In tauro
cervix pars validissima; unde qui Herculem finxerunt statu-
arii, cervicem inprimis ad tauri similitudinem finxisse exi-
stimantur; quæ Winckelmanni est sententia, *Mon. ined.
Tratt. prelim.* I, p. XLIII. Talem cervicem labor palæ-
stricus efficiebat. » Jac. Corrigit βαρὺν Heckerus, coll.
Theocr. XXV, 145: κατὰ δ' αὐγίνα νέρβ' ἐπὶ γαίης κλάσσε
βαρὺν περ ἰόντα. « Hinc Suidas: τίνοντας· τραχίλους, τὰ
διατεταμένα νεύρα. Ex v. 2: Ἄτλας ὁ μυθεύομενος τὴν γῆν
καὶ τὸν οὐρανὸν βρατάζειν. » B. Qui σιδηρέους, κόρην, etc. —
2. De coma Herculis Jac. citat Winckelm. Hist. art. p. 46,
56, et *Tratt. prelim.* p. LVIII seq. — 6 πυγμὴν Plan.

CCLVII. « Amphora, vino destinata, conqueritur quod
frumento asservando sit adhibita. — 2 ἄνδριχὸν Suidæ
libri præter unum, sed eum optimum. Vinum Adriaticum
pro *Italico*, quia per Adriaticum vel Ionium mare in
Græciam mittebatur. » Jac.

CCLVIII. Agricola post largam messem Cereri sacra fa-
cit. — 1. « Hinc Suidas: δὴν· πρόθετον. Et ἐπόγιμος Δημήτηρ,
ἡ ἑφορος τοῦ θέρους. Ex v. 2: φθός, φθοῖος, ὄνομα πέμψα-
τος· πέμψατα ἂ τοῖς θεοῖς; μετὰ τὸν σπλάγγων ἔθου. Ex
v. 3: ἀντλος, ἡ συγκομιδὴ τῶν ἀσταγῶν ἐν τῇ ἀλφῶ. » B.
— 2 τροχίον Cod. a pr. m. et Suidas, τροχίον a correctore.
Deinde Suid. φθοῖος. — 3 ἄδωσις Cod. « Ἄντλος est acervus
manipulorum. Significatur ventilandi negotium. Timæus
Lex Plat.: Βράσσειν, ἀνακίειν, ὥσπερ οἱ τὸν σίτον καθαί-
ροντες. — 4 Κρήδων (sic) Suid.; unde Brunck. Κρήδων, quod
ob sequens εὐκρίθων arridet. Γεωμορία, quod proprie ipsum
agrum significat, hic pro messe videtur positum. — 6. Pro
ἀγος expectabatur θεῖς vel simile quid. Quare cum
Reiskio scripserim σὺ δ' ἐς Κρήδων ἀρουραν πᾶν ἔτο· εὐ-
κρίθων ἀγος. » Jac. Qui in nott. mss. ἀρούρα conjecit. Pas-
sovius Scriptt. misc. p. 201 casce ἀγος. Sed accedente
temporis notione poetice dici posse videtur Ceres εὐκρίθων
ἀγειν ἀρουραν, ut in loco quem Toupius comparavit, XII,
ep. 107, 2, Χάρτις; his ademptur precibus: Διονύσιον καὶ
εἰς ὄρας αὐτῆς ἀγοῖτε καλὸν.

CCLIX. « Diverbium viatoris cum Mercurii statua a
puero, in certaminibus victore, posita. — 1. Ἄγχιον respectu
habito ad dedicantis ætatem. » Jac. « Hinc Suidas: ἀγχιος·
ἀγένοιος. Et ὕσπληξ· φραγέλιον, ἀπερηρία. Ex v. 4: στᾶδιον,
ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος. » B. Plan. ὕσπληγγεσιν. — 2 δαίμων ἐξ
Cod., in cuius margine corrector: γρ. δαιμονίως. Quod
editur. Plan. δαιμονέος. « Δαιμονίως non adducit ut gre-
cum nomen fuisse credam. Neque Philippus ita scripsit,
sed corrector Nodidicis. Unius literæ mutatione exit δαι-
μόνεος, cuius nominis exemplum habes ap. Pausan. Ach.
VI, 2, aliosque. » Meinek. p. 222. — 5. « Ἐλῶν est Brunckii
correctio pro scripto ἔχων. Vertit Grotius ἔχων, quod
omnino non convenit loco. » B. — 6 ἡρίσις Planud., Mer-
curium *alipedem* loqui oblitus.

CCLX. In Plan. est ἄδηνον. Tullii Gemini autem hoc
epigramma egregie animadvertit Heckerus I, p. 176,
« neque satis plene intelligi posse, neque pro inscriptione
haberi, quum artificis nomen non sit additum, nisi ex latere
ei opponatur alterum epigramma Gemini, alteri, ut vide-
tur, basi statuæ inscribendum, quod legitur Plan. 205. »
Ibi alia quoque epigrammata habes composita in hanc
Amoris statuam a Praxitele Phrynæ amicæ donatam, ab

hac autem Thespiis dedicatam, primum ipsius Praxitelis (vide Athen. XIII, p. 591, A) n. 204, deinde Juliani Ægyptii n. 203, et Leonidæ Tarentini n. 206. Gemini autem epigramma legendum est ante hoc nostrum :

Ἀντί μ' ἔρωτος Ἐρώτα βροτῶ θεὸν ὅπως Φρύνη
 Πραξιτέλης μισθὸν καὶ θεὸν εὐρόμενος.
 Ἡ δ' οὐκ ἠρνήθη τὸν τέκνονα· δαίσει γὰρ οἱ φρήν
 μὴ θεὸς ἀντί τέχνης σύμμαχα τόδε λάβῃ·
 τάρβει δ' οὐκέτι που τὸν Κύπριδος, ἀλλὰ τὸν ἐκ σοῦ,
 Πραξιτέλες, τέχνην μητῆρ' ἐπισταμένη.

Hunc Amorem Praxitelis jam Phryne velut in ipsa Amoris urbe, Thespiis, ponit. — 2 ὑπὲρ λέκτρων Orellius in Append. ad Isocr. Περί ἀντιδ. p. 404, quod receperunt Boiss. et Both.; ὑπὲρ λέκτρων Jacobsius in ultimâ manus exemplo; ὑπὲρ τέκνων Cod., Plan. et Suidas. Olim Jac. ὑπὲρ κτεάνων, ob *divitias Veneris ope comparatas*; pro quo Heckerus malebat ὑπὲρ καρδέων, coll. Callimacho XIII, ep. 25. Deinde legebatur Θεσπιῶν, « quod metro adversari monuit Lobeckius in Butt. Gramm. t. II, p. 352. Restituendum quod ipsâ membranâ Palatinâ et Suidâs optimi libri præbent Θεσπιῶν (sic illi, debebant Θεσπιῶν) pro Θεσπιῶν, ut *δρομαίαι, τοκίαι*, v. Butt. t. I, p. 193 seq. Conf. Leonidam Plan. ep. 206, 1. » Hecker. — 3 ζητούμενον Cod., alterum Plan. Male distinguebatur post τέχνη, sed jungenda esse Κύπριδος; ὄψων vidit Heckerus. Τέχνη de opere artis, noto usu. — 4. Ἐς ἀμφοτέρους pro solito ἀμφοτέρους. « Conf. Antipatrum Plan. 184 : ἐπῆρπεν ἄμψω καὶ μέγαρον Βάκχῳ καὶ Βρόμιος μέγαρῳ, et Ovidii Her. XV, 181 :

Grata lyram posui tibi, Phæbe, poetria Sappho :
 Convenit illa mihi, convenit illa tibi.

Artificem decebat hoc donum, quod Phrynen perditæ amabat; mulierem, quod Amoris Venerisque ope talem tantumque artificem allexisset. » Hecker. — 5 δοίης (sic) ἐκ τέχνης * αἰνοδοτῶν Codex; αἰνέω βροτῶν Plan., quod edebatur. « Junx' initium hujus versus versui præcedenti. Vulgo plene distinctum post Ἐρωτος. Jam clarum fit esse δοίην τέχνην artem Phrynes artemque sculptoris. » Boiss. Sed dubitari non potest quin vere Heckerus scripserit αἰνέει βροτῶν, « scil. Phryne, et propter amorem quo se complecteretur Praxiteles et propter summum artificium quo Amoris imaginem elaboraverat. »

CCLXI. « Simonis filio, natales celebranti, poeta ampullam æneam muneri mittit. — 1. Cur appelletur hæc ampulla *Indicum opus*, se ignorare fatetur Reiskius. Nec mihi quicquam de Indorum in hujusmodi artibus peritia constat. » Jac. — 2. Schol. Codicis in marg. interiore : ζήται ἄλληνη : λήκυθος. In marg. exter. : λήκυθος. ἄλληνη : αἰολοχόη. λήκυθος δὲ ἐστὶν ελαιодоχὸν ἀγγεῖον ἢ αἰνηρόν. Hinc etiam Suidas : ἄλληνη, ἢ λήκυθος.

CCLXII. In lupi, ut videtur, ab Eualce pastore occisi exuvias. — 1 τὴν νομήην Codex; τὸν νομήην Suidas v. Βαίτορες, νομαίς. Heckerus τὸν ποίμνην, ad traditos ductus proprius accedens quam ceteri. Jacobsius τάνδε νομήην καὶ ἔκ., postea pronior factus in Salmasii conjecturam τὸν μόνων vel μονόν, *lupum*, quod nec de lupo nec de apro dici solum sine addito λύκο; aut οὐς, observat Meineke. p. 112, ipse ponens τὸν τῆς νομήην καὶ ἔκταυλα, « hoc sensu, ut lupus armentis et in pascuis et in stabulis insidiatus esse dicatur. Ferræ nomen autem ut disertim adderetur non erat necessarium, quoniam carmen hoc arbori insculptum fingitur, ex qua lupi exuvias suspensæ erant. » — 3 εὐαλκῆς Codex. Ἐκινύχτια adverbialiter capiendum esse annotat

Heckerus, ut *μεσομερίδι* IX, ep. 641. Idem addit : « In fine mutilum haud dubie est epigramma. » Nobis ea de re dubitari posse videtur.

CCLXIII. In Plan. ἀθλον est. De leone a pastore hasta occiso, dum vitulum intra stabulum dilaniaret. — 1 πυρσῶ; Codex, i. e. πυρσῶ, quod posuit Meineke. p. 122, idemque Codicis ἀπ' ὠφλοῦσατο correxit ἀπ' ὠν εἰλωῦσατο, alio dorismo. Ex Plan. edebatur πυρσοῦ et ἀπερλοῦσατο, Heckerus malit activum ἀπερλοῦσαι τὸ ζῆρμα, ut Nonnus Dion. XIV, 380, quem contulit Jac. in Delectu p. 387. — 2 βουκαλίων Cod. et Plan., « quod Grotius convertit, sed corrigere potius debuit. Correxit Valckenarius (ad Ammon. p. 190) verissime. » B. — 3 καταβρύχοντα Cod. et Plan., alterum Suidas, exponens τρωχόντα, καταβύχοντα. — 4 μάνδρη; Cod., alterum Plan., qui αἰδὺς et εὐλόχους. Εὐλόχους Suidas σύνδενδρος καὶ εὐλώδης πάρος, δρυμό; ἄλλ' οἱ δὲ κοίτην θύριον. — 5 μοσχείῳ Cod.; μοσχίῳ Suid., « quod, ut supra πυρσῶ, fortasse ex dorica terminatione ortum est. » Jac. Edebatur μοσχείῳ ex Plan. — 6 ἀλγαινὴν Heckerus; οἶδε duo codd. Plan., male. Eide, *expertus* est, supra ep. 258, 4, et alibi non raro. « Nollem hujus versus versionem tam ineptam excidisse poetæ latino. Nunc occisus leo nihil jam vult. Volebam corrigere *func*; sed orationis forma id vix patitur. » B.

CCLXIV. Scutum viri fortis Apollini consecratur. — 1 εὐλόξ; Cod., corr. Reiskius. Incertum Φυλλεύς; pro patriæ Alexandri nomine sit habendum, an dicatur Alexander civis Φύλλου, urbis Thessaliam, ubi, teste Strabone. Ἀπόλλωνος τοῦ Φυλλαίου κερῶν, ethnicum autem Φυλλεῖς; annotatur a Stephano. In fine ἄβ; Codex, quod Jac. ab ultima m. reduxit. — 2 χρυσοκόμα Heckerus I, p. 71. — 3. « Hinc Suidas : ἴτυς· περιφέρεια ὀπίου. » B. — 4 αἶ; Cod. et Suidas. « Scripsi ἄν ἔκινον cum Brunckio. Jacobsius ἄ; ἔκινον, verbum κινῶναι analogiam verborum τυγχάνειν, λαγχάνειν, κυρεῖν sequi statuens. Quod ἴαrum credible est, quum κινῶναι proprie idem sit quod ἰκάνειν. » Meineke. p. 91. Salmasius ἄ; ἔκινον. Ἀρσῆ hoc loco de *laude* virtutis, noto usu. — 5. « De hiatus in ἀρσῆτι δ; ... v. Hermann. ad Orph. p. 731 seqq. » Jac.

CCLXV. « Theophilis, Cleochæ filia, Nossidis mater, Junoni Lacinie vestem byssinam, quam simul cum filia tulerat, dedicat. — 1. Templi Junonis Laciniae, ipsa Crotone, in cujus urbis vicinitate situm erat, illustrioris, descriptionem dedit Livius XXIV, 3. » Jac. Boiss. citat Mazoch. in Tab. Heracl. p. 31. Codex λακείνιον ἄ, a correctore ἄ. Suidas Λακωνίων ἢ τὸ, cod. Leid. αὐτό. — 2. « Placet Salmasii conjectura ποδορῆς; Vel καθορῆς; erit quasi κατανησομένη ὄρῆς. » Boiss. « Sine causa Brunckius sequitur Salmasium, ut docet Dioscor. supra ep. 126, μη κατιόη; με, ubi item expectes προσίόη; Conf. Leon. Tar. IX, ep. 179, 3. » Meineke. p. 95. — 3 βύσσινον Cod., eadem m. in βύσσ. mutatum. « Hinc Suidas : βύσσινον, τὸ βύσσινον βεβαμμένον. Male βύσσινον pro colore habuit. Et : εἶμα· ἱμάτιον, ἐνδυμα. » B. In fine cod. Leid. ἀγαυοῦ. — 4 θεοφιλῆς Cod., corr. Kuster. aut Bentleius. Ap. Suid. ὕρανε. « Pro Κλεόχα; G. Dindorfius in Thes. maluit Κλεόχα, patris, ὀπίθω, nomen desiderans : per se enim Κλεόχη non minus recte formatum esse quam Κλεόχος. » Meineke.

CCLXVI. Hagelochia Dianæ ob ἐκινύχτια imaginem ponit in virtute. (Vide ad v. 3.) « De poetica hujus epigrammatis virtute v. Hermann. Opusc. I, p. 90. » Jac. — 1 ἄγελ. Cod. — 3 εἶσατο Hermannus ad Orph. p. 785, *fosuit*, ut ep. 268, 1; 271, 1, et alibi. Receperunt Meineke, Boiss. et Both. Codex ἔσσατο, Suidas ἔσσατο, ενγιομεῖς

περιβάλετο, cujus expositionis falsitatem jam Brunckius ostendit. In *Delectu* tamen p. 12 et in notis mss. Jacobsius (motus opinor verbis ἰοτου παρά κρόκαισι v. 4) servabat ἑσάτος, in illo hæc annotans : « Passim statuæ textis vestibus indutæ commemorantur, ut Ilithyia *Ægii* ap. Pausan. VII, 23. Conf. Winckelmann. *Opp.* III, p. 33 et 291, Quatremère de Quincy *Jur. Olymp.* p. 8 seqq. Ce-leber peplus Palladi Athenis, Apollini Spartæ quotannis textus. » In fine Cod. αὐτᾶ, Suid. αὐτᾶ. Hermannus δὲ οἱ, pro γὰρ, metro timens. — 4 ὡς λύγα Cod. et Suidas; αὐτᾶ Ruhnkenius, « quam correctionem *elegantissimam* vocavit Valckenarius *Epist. ad Ruhn.* p. 60 » (*Boiss.*), certam Meinek. « Apparebat dea tanquam flammis circumdata et splendore coruscans, fere ut ἡ Θεοτόκος in numis et tabulis pictis flammis circumfusa sæpe conspici-tur. » *Jac.*

CCLXVII. « Pollis quidam Dianam, cui signum sive aram sacellumve in agro suo possuisse videtur, sibi ut sit propitia precatur. » *Jac.* — 1. Πόλλιδος Reiskius, quem probant Hecker., O. Schneider., alii. Cod. et Suidas Παλλίδος. « Reiskianum Πόλλιδος parum abfuit quin reciperem. Nam Παλλίς; Παλλίδος pro viri nomine valde mirabile est. » *B. Meinek.* p. 143 conjecit ἐπ' Ἀπολλιάδος, « cujus generis nomina sunt Μηνάς;, Φιλωνάς;, Λιοντάς;, ἄζος. » Deinde Cod. ἑσάτῃ (sic), Suid. ἑσάτῃ. — 2. Ἐὸν pro σὸν. — 3 τὸ πόρ' εἶμ. Codex; τόπερ εὐμαρές (vel τὸ γὰρ εὐμ.) Meinek. in idemque incidit Bothius; « in quibus pronomen σοι vix abesse potest, quo addito *Jac.* τὸ σοι εὐμαρές; scribendum conjecit [quod recepit *Boiss.*], » *Hecker.*, valde improbabili-ter tentans καὶ γενετῆ τὸ πόρ' Εὐμάρετ, filio suo Eumari. — 4 εἰσείης; Cod., alterum ap. Suid. — 5 καὶ ἂν Χαρίτεσσι θεούσαις; Cod. et Suidas Minima mutatione Jacobsius in notis mss. : « κατὰ Χαρίτεσσι θεούσαις, i. e. καταθεούσαις, *percurrentibus* », at hostiliter incurrendi notionem habet hoc verbum. *Boiss.* : « Mihi placuit ἂν scribere pro ἂν, et iungo ἀναθεούσαις. Posset et ἂν referri ad ἄσος, ἀνὰ ἄσος τοῦτο, sed hoc durius. » De quo cogitaverat etiam Jacobsius : « τοῦτ' ἀνὰ καὶ X., i. e. ἀνὰ τοῦτο τὸ ἄσος. Sic etiam καὶ vim suam habet. » Sed recte Meinek. : « Vereor ne vilium in θεούσαις; lateat, quod etiam per se parum decore de Gratiis dicitur et ad sententiam superfluum est. » Quod Heckerus et Piccolos egregie mutarunt in θελούσαις; ex quo θελούσαις; εἶη pendet infinitivus in sequenti versu, « ut *fr. Thuc.* II, 3; VII, 35; *Plat. Gorg.* p. 448, D » et alibi non admodum raro. Prima autem verba, quæ ita scribit Heckerus :

ἔλσου; δ', Ἄρτεμι, τοῦδε καὶ ἂν Χαρίτεσσι θελούσαις; εἶη ἐπ' ἀνθεμίδων σάμβελα κούρα βαλεῖν,

ἄσος cum ἀνθεμίδων jungens, minime erant mutanda : quid eni n in his sibi vult vocativus Ἄρτεμι? Hoc dicere poetam existimo : *Lucum autem, Diana, hunc ita florentem reddas, ut Gratiæ ipsæ lubenter in eo obambulare velint.* Quod rupta constructione vivide sic expressit : *Lucum autem, vel Quod ad lucum attinet, o Diana : etiam Gratiæ velint etc.* Neque post superiora opus erat addere *hoc precor.* — 6 σάμβελα Cod. et Suid.; correxit Salmas. Hesychius : Σάμβελα, σάνδαλα. Hinc Suidas : Ἄνθεμίδων, ἐντὶ τοῦ ἀνθέων.

CCLXVIII. Cleonymus statuam quam Dianæ in monte posuit, optat ut permaneat. — 1 εἶσα; Cod. — 2 τοῦτο non est hujus loci; πότινα Reiskius (sed sequitur πότινα); κούρα Hecker. *Jac.* primo versu proponebat Τῆδε vel Πουλί (pro μάτα), vel hic χεῖρα (ad sequens ὑπέριχε), ut τοῦτο sit libriarii male expertis antiquam lacunam. Deinde Codex

ταῦθ' ὑπέριχε βίου, Suidas τοῦδ' ὑπέριχε βίω, quod *Jacobs.* correxit plaudentibus Meinekio p. 92 et Heckerio super hunc scopulum emineas. In notis. mss. *Jac.* penit δρίου, et : « vel κᾶθ' ὑπέριχε δρίου, *capite promineas.* Epigramma fortasse mutilum. — 3 εἶσα Codex et duo libri Suidæ, ἤτε reliqui; egregie correxit Heckerus. « Hinc Suidas : εἰνοσιγυλλον, ἔθθα κινούσται τὰ φύλλα. Ex v. 4 : μαμῶσα ὀξέω; ὀρωῶτα. Et : ἐγκονίουσα ἰεργεῖρουσα, ἐποτρύνουσα. » *B.* Imo σπευδουσα, ἐπιγυομένη, quod jam Brunckius notavit. — 4 ἐγκροτεύουσα conj. Meinek., « i. e. δεινὸν κρότον κυσὶν ἐνεστούσα ». Immeritorabilis plane est quam Geistius tentavit hujus carminis scilicet restitutionem in *Diurn. antiq. stud.* 1844, n. 89, p. 710.

CCLXIX. Lemma : ὦ; Σαφροῦς. (Sic mox ep. 273 : ὦ; Νοσσιδος, ex fama aliqua aut traditione, non auctoritate certa.) εἰς τὸ ἀντιθέλιον οὐ νεῖται τοῦ κυροῦ Μιχαηλῆ (sic Cod. Qui Cephalæe librum ἱστογείας transcripserat). πόθεν οὐν ἐγράφη οὐκ οἶδα. In marg. interiore : ζήτει. περισσόν' exte-riore : ἀλοσφατόν, i. e. scripturæ vitiiis totum repletum. Loquitur statuæ Dianæ dedicata ab sacerdote ejus. — 1 εἶσα τετ' ἐνέπω αὶ τισ ἐρήτα Codex. Non immerito in ipsa prima voce offenderunt critici, de qua Neuius : « Sicut in aliis monumentis ad conspectum omnium propositis vocativi ὄνερ et ὄνθρωσε frequentantur, ita in hoc sigillatim compellantur puellæ, quippe ad quas ejus deæ cultus in-primis pertineat. » *Dorvillius* παιδὼν, quod recepit *Jac.* (nam in nostro exemplo παιδὸς; deletiv), *Bothius* παιδῶν. « De vocabulo παιδὸς; *Blomfield.* Gloss. *Agam.* 463. » *Bo ss.* In εἶσα observatum videri tenorem æolicum annotat Neuius. Qui pro τετ' proposuit περ, *Dorvill.* τᾶδ', Meinek. p. 226 τᾶτ', *Bergk.* *Lyr.* p. 694 τᾶδ'. Heckerus. I, p. 125, ἄρωνος εἶσα ἄπερ ἐνέπω αὶ τισ ἐρήται, pentametrum ad sequentia disticha trahens, quod fieri nullo modo potest. Verum unus viderat Meinek. : « τᾶτ' (vel τᾶτ') ἐνέπω αὶ τισ ἐρήται, licet muta sim, tum tamen loquar, si quis me interrogaverit. » — 2. « Omnia quæ ad basin statuæ ja-cent, ante pedes statuæ jacere dicuntur a Græcis; v. ep. 200, 2, al. Conferas *Pausan.* V, 25, § 2 : ἔστι δὲ πᾶν τῶν ποδῶν τοῦ Ὁρκίου πινέκιον γαλκοῦν' ἐπιγέγραπται δὲ ἐλεγεία ἐπ' αὐτοῦ. » Hæc rectissime Heckerus. Loquitur statuæ ἄρωνος; per vocem indefessam inscriptionis πινακίω ad pedes ejus posito incisæ. Sed ἄρωνων dici statuam « cujus basi nihil inscriptum », id vero acutum nimis. — 3. Ἀθονία. Idem Dianæ cognomen videtur VII, ep. 705. » *B.* Quod explicat *Steph. Byz.* v. Αἰθῶπιον. In fine Ἄριστῶ Bentleius et alii, sed Ἄριστα exemplis tuetur Meinek. Neuius Ἄριστᾶ, de Diana, ob hæc verba *Pausaniæ* I, 29, 2 : κατιοῦσιν ἐς τὴν Ἀκαδημεταν περιθόλος ἑστὶν Ἀρτέμιδος, καὶ ἕσσαν Ἄριστη; καὶ Καλλιστῆς ὡς μὲν ἐγὼ δοκῶ, καὶ ὁ μολογεῖ τὰ ἐπη τὰ Σαφροῦς, τῆς Ἀρτέμιδος εἰσιν ἐπιλήρηται αὐταί. Quod probat *Bergk.* — 4 ἑρμοκλείτω τῶσ ἀν δίαδᾶ Cod. Bentleius ἑρμοκλείδω τῶ Σαλωνάδᾶ, qui *flitiam*, *Dorvillius* vero conjugem *Hermoclidæ* intelligit. Edebatur τῶ Σαωναίᾶ. « Scripsi addito, qui post Ἄριστα facile excidere potuit, articulo ἑ ἑρμοκλείτω, hiatu excusabili et qui haud paucis exemplis defendi potest. Sequens nomen una littera mutata scripsi τῶ Σαωναίᾶ. Quod in vulgari sermone efferebatur Σαολάδᾶ, ut *Νικολάδᾶς*, *Νεοῦάδᾶς*, alia. Σαυλάδᾶ; autem dixit *Sappho* more *Eolico* qui ο' mutabant in υ. » *Meinek.* Heckerus :

ἑ ἑρμοκλείτω τῶ Σαωναίᾶ.

« Patronymicum *Hermoclitæ*, inquit, a patris nomine Σαωνεύς; repeto. Σαωναίᾶ correxit *Keilius Anal. Epigr.* p. 118, non improbane *Ahrensis Dial. Dor.* p. 506 seq., qui nomina

Bœotica Σαύμαλος et Σαυκράτης comparat. » Quod recepit Bergk. Bergk. malit : ἀρίστη

Ἐρμὸς καλλίστη τῷ Σαυναίᾳ,

ob locum Pausanizæ. — 5 ᾗ σὺ γ. Heckerus, de donario, probabiliter; sed alterum minime « ineptum. » — 6 εὐκλεισον Cod.; εὐκλείσον Suidas : ἀντι τοῦ ἔδξης καὶ εὐκλείας ἀξίωσον. « Ἄμετέραν inde videtur explicandum, quod sacerdos sua imāginem Dianæ dedicaverat. » Bergk.

CCLXX. Lucinæ mulier post puerperium quædam dedicat. — 1 Ἄμφαρέτας Jacobs. in notis mss. (« sive Ἄμφιρόος ») et Meinek. p. 139; ἀμφαρέτρης Codex. Notiora nomina proposuerunt Salmasius Δαμπαρέτας, Heckerus I, p. 141 Φαιναρέτας. In fine καλύπτρα Jac. et Mein.; καλύπτρη Cod. — 2 εὐκλεισον corrector Cod., εὐκλῆ. pr. m. — 3 ἄς σε μετ' εὐχολᾷ; Heckerus : cum voto hæc ipsa dona a se dedicatum tri. Codex ὡσαύτ (ὡσαύτ Suidæ libri) μετ' εὐχολᾷς. Edebatur ἄς σε μετ' εὐχολᾷς auctore Kustero. Meinek. Codicis lectionem explicat : ὡς σε μετεκαλέσαστο εὐχολᾷς. In fine Reiskius ol, Cod. et Suid. toi. « Hinc Suidas : λευγαλαῖς ὀλεθρίους, χαλεπάς. » B.

CCLXXI. « Cichesiæ filius, Leon, et Themistodice Dianam, quæ illi mulieri in puerperio opem tulerat, muneribus coluit. » Jac. Sic etiam Meinek. p. 151 et Boiss. — 1 εἶσατο Cod. Mire Paciaudius πένδα de ἐνδρομίσιν, i. e. calcis venatoris intelligebat. — 2 ὀλιγών Suid. « Qui hinc : πτόγμα · εἰπλωμα. Ex v. 5 : λεγῶ, ἢ ἀρίτοκος. » B. — 3 πρητρία λέχοι Cod. — 5 Λέοντι Meinek. coll. IX, ep. 306. Legebatur Λέοντος. — 6 κούρον ὑπ' ἀεζόμενον Codex, corr. Meinek. Jacobsius conjecerat βετ' ἐπαεζόμενον, in Add. αἰὲν ἀεζ. « Sic junguntur ἀεὶ et ἀεζόμενον in ep. 279. » Boiss. Aliter rem accipiebat Heckerus scribens κούρην pro κούρον, intactis ceteris, ut Leontis filia sit Themistodice, quæ cum marito Cichesia, Cichesiæ filio, Dianæ donaria obtulerit.

CCLXXII. « Expressum carmen ex Leonida Tar. supra 202. » Jac. — 1 Λατωτ Græfius; λατοῖ Codex. In quo hoc scholium : κύπασιν ὁ μὲν περιζῶμα ἄλλοι δὲ εἶδος ἱματίου. Σημνίνει εἶδος ἱματίου ἀναβόλ. (sic, ἀναβόλαιον Boiss.), καρκαλλίν (Cod. καρκαλλέν) ἢ ἄλλο τι. « Conf. ad ep. 358. » B. — 2 μιστοῖο Cod. — 3 τιμάεσσα (superposito ἢ a correctore) ἔνθ δινοιοι, superpositis inter υ et δ literis σῶ ab ipsa librario : ut non adeo « tenuis » sit a Codice auctoritas vocis δισωδινοιο. Immemorabilia tentavit Hecker. I, p. 141.

CCLXXIII. « Lucina rogatur ut parturienti opem ferat. — 1 Orlygia sive insula est illa haud longe a Delo sita, sive lucus prope Ephesum, de quo Tacit. Annal. III, 61. Conf. Dissen. ad Pindari Nem. p. 350 seq. Brunck. Ἰγούσα, propter Δέλον, et mox ἔς. — 2 ἀγνά πόθου Cod. Χάρτης Dianæ pro ministris additæ, ut alibi Veneri et Junoni; hisque ut tela interim tradat rogatur. Nam Ili-thyæ quoque tela sunt, parturientibus gravia; Hom. II. A, 269 seq. Conf. ep. 271, 4. » Jac. — 3. « Hinc Suidas : Ἴνωπος, ἔνομα τόπου ἢ ποταμοῦ. Sunt codices qui ἢ ποταμοῦ omittunt; omittendum potius fuit τόπου ἢ. Male lectum compendium nominis ποταμοῦ varietatem lectionis peperit. » B. Est fluuius insulæ Deli, ad quem dea nata esse ferebatur. Dianam tibi finge a venatione rodentem, pulvere et sanguine conspersam : quare se abluuit, ut venatores opere peracto solent. V. Apoll. Rh. II, 937. Inprimis autem grata Dianæ materna Inopi unda se-

cundum Valer. Flacc. V, 105. Jac. Fortasse Ἴνωπῶ, genitivo, scribendum esse annotat Meinek. p. 95. Minime necessaria Bothii observatio : « Dixit καθαρὸν ab effectu lavandi : alioqui ineptum foret. » Deinde edebatur βᾶβι δ' ἐς οἴκου, « quibus, inquit Hecker. I, p. 123, nullus est commodus sensus, quod dominæ ædium, ad quas Dianam Lucinam venire precatur poetria, nomen addendum erat, nec apte huc nomen Alceidis retrahere licet. Neque dubium quin urbs ipsa, non domus hominis privati hic memoranda sit. Corrigenndum βᾶβι δὲ Λοκρούς. Ita hi versus luculentius etiam manum produunt mulieris Locrensis; v. VII, ep. 718. »

CCLXXIV. Tisis mater facta Lucinæ munera quædam dedicat. — 1 πόντια κούρος ὁ ταύταν ἐπὶ ποντία νόμπτν (superposito α) Cod., correxit Jacobsius, coll. Callimachi H. in Apoll. 32. Jam Reiskius κωροσῶς. Ob lenitatem mutationis obsecuti sumus egregio viro sic versum scribenti in ultimæ manus exemplo. Sed audiendus Lobekius Pathol. prol. p. 456 : « Res principales a secundariis cognominari mihi non constat; in Callimachi loco ἐπιπορπί; sine dubio non vestem sibatam significat, ut Jacobio visum, sed id quod schol. dicit ἢ περὸν sive potius capitulum fibulæ pectoralis auro cælatum. Præfero priorem correctionem Jacobsii, ταύταν ἐπὶ παστᾶ δ : νόμπτν. Sic donarium reponitur ὑπὸ παστᾶ ep. 119, ὕπὸ παστᾶ ep. 342, ἀνὰ παστᾶ Append. ep. 149. » Atque hoc ipsum etiam Boissonadius receperat. Νύμφαν autem de pupa intelligit, virginum oblectamento (vide mox epigr. 280, 2 et 3), Τουπίου ἐπιπορπίδν νόμπτν de pupa corallina, ex corallio facta. — 2 λιπαρῶν τ' ἐκ Cod.; τ' delevit Brunck. Sed præferam equidem quod est in margine apographi Lipsiensis : λιπαρὸν τ' ἐκ κερταλᾶ; πλόκαμον, quod etiam de pluribus πλοκάμοι; dici potest. De illo Jacobs. : « Dubito utrum de velamento accipiendum sit στεῖς ἀνή, an de ipsis crinibus in divæ honorem detonsis. Coma autem verticem ambiens, στεζάνη vocatur; v. Polluc. I, 40; IV, 144. » Alterum probabilius. Servavi vulgatam et Boissonadii latina. — 3 εἰληθια Cod., superposito εἰ. Πολυμήστοιο Boiss. vertit longa memoria dignæ, Bothius expellit a multis. — 4 τσιδο; Cod., in τι εἶδος corruptum ap. Suid. Vide Lobek. Pathol. prol. p. 511. Edebatur Τσιδοος.

Sequitur in Codice epigramma jam supra positum n. 146, hic cum lemmate : Καλλιμάχου. ζήτει ὄϊς κείται.

CCLXXV. Samytha Veneri comæ redimiculum dedicat. — 1 χαίροις ἄν τοι εἶσιε κόμαν ἀπὸ Cod., corr. Kusterus. — 3 ὄσδει Jac. ex Codice qui ἔξει superposita litera δ. « Hinc Suidas : δαιδαλέον τῆ κατασκευῆ ποικίλον. » B. — 4 τοῦτοι καὶ τῆνα et ἄδωνα Codex. « Ad aures melius accideret τοῦδ' ᾗ. » Meinek. p. 95, qui Ἄδωνα. « Sed demonstrativum pronomen (ut recte observavit Heckerus I, p. 74) huic loco parum aptum; neque corripere poterat prima syllaba verbi χρίει, quæ semper et ubique producit. Denique Venerem dici citam nunc illinere Adonin nectare unguento, absoum est. » Scribit autem :

τῷ τόκα καὶ τῆνα χρίσειν Ἄδωνα καλόν.

Malim τῷ ποκα. Alterum autem hemistichium jam olim sic scripserat vir doctus in Museo Cantabr. VI, p. 315. Nihil movi, qui putem vitium etiam in χρίει residere.

CCLXXVI. Argumentum eleganter exponit Piccolos : La vierge Hippé, près de se marier, relève avec art, sur sa tête, sa belle et riche chevelure, sans oublier les services que des substances parfumées peuvent rendre au

plus frais visage. Pour faire ses adieux à Diane, et se concilier sa protection dont elle aura besoin plus tard, elle va consacrer à la déesse sa ceinture et ses bandelettes virginales (μίτρα). Le poète fait parler ces objets inanimés, ils appellent la faveur de Diane sur Hippé; en récompense des bons offices qu'ils ne cessent de rendre à la virginité. Postremum ex dubia de v. 3 conjectura ductum. — 1 ἀνείρηστο tuetur etiam Heckerus. In diversam sententiam Salmasius ἀνιθήκατο, Meinekios p. 209 ἀπείρηκατο, Jacobs. ἤμησατο. Quo Reiskius referebat etiam σημηγορέιν v. 2, « inuncta smegmate tempora, i. e. rasa. Nam ubi capillus demendus est novacula, debet cutis prius smegmate illini; v. H. Jun. De coma IX, p. 398. » — 2 εὐώδει Cod., corr. Salmas. — 3 γὰρ τοι Cod., corr. Reiskius. In fine Cod. ἐπι κοῦρη. — Recte Reiskius κοῦρη, sed male id de caesaria interpretatur; at ἐπι κοῦρη μίτρα sunt mitræ matronales in detonsis comæ locum succedentes. » *Meinek.* Heckerus at δ ἐπι κοροστ, quod verum nuac existimo, olim fortasse κέρρη scriptum, unde κοῦρη. Piccolos at δ' ἐπίκουροι, et sequenti versu παρθεναίς. Bothius quoque ἐπίκουροι posuerat in suo exemplo. — 4 αἰτέομεν Cod.; αἰνέομεν Reiskius et Brunck.; probabat olim Jac. hac sententia : *puellæ, cuius olim fuimus, amabilitatem et gratiam laudamus*; Heckerus autem, παρθεναίς pro adjectivo habens : « *nilræ dedicatæ virginitalis gratiam amamus, i. e. quum ea, quæ nos hactenus gestavit, nubat, malumus deæ esse virginis.* » Quæ mihi quidem sententia ceteris probabilior videtur. Recepit etiam Boiss., hæc ille annotans : « Prædicant scilicet, quum sint tantum munditia simplices, nato, non alieno, virginem conspicuum fuisse decore. — 5. Hinc Suidas : ἰότητι βουλῆσαι, γνώμη » — 6 τῆ λυκαμηθείου παιδὶ Codex et Suidas libri optimi quique duobus locis; quod optime correxit Meinekios coll. Loberk. Paralip. p. 6 seq. Deinde in Cod. φιλαστραγάλῃ scriptum fuisse videtur, radendo in φιλοστρ. versum; sed Suidas quoque bis φιλαστρ. « Minime aptum virgini nupturæ epitheton. Suspicio λικαστραγάλῃ vel λικαστραγάλω. Quod aptissime de puella dicitur, quæ missis crepundiis perilibus matrimonium initura est. Non pueros tantum, sed etiam puellas talis oblectatas esse præter notissimam picturam Pompeianam et alia artis opera talis ludentes virgines exhibentia docet Pausanias VI, 24, ἀστραγάλους μικραίων και παρθέτων ἀθύρμα vocans. » *Meinek.* Piccolos φυλαστραγάλῃ, « ut dicitur φυγόμενος, φυγόμενος, etc. » proprius ad traditio ductus accedens. Nisi forte olim cum aspiratione λικαστραγ. scriptum librarij inpositione emendandum credebat. Heckerus conjiciebat παιδὶ καλαστραγάλῃ, i. q. καλλισύμφω.

CCLXXVII. Arsinoe, Ptolemæi filia, Dianæ comæ suo cinnamum dedicat. — 1. « Hinc Suidas : ἀκνήεντα; εὐρώστους, ἑνωταίος. Ex v. 2 : πλόκον· πλέγμα ἐκ τριχῶν. » B. — 2 mire Suidas τόνδ' ἀνέθηκα κόμας, unus cod. Par. A ἀνέθηκα κόμας. — 4 ἱερτοῦς κ. πλοκάμους; Toupius et Bothius.

CCLXXVIII. Gorgus, Asclepiadis filius, Phæbo crines recens detonsos cum precibus dedicat. — 1 εἶσατο Cod. — 2 γργός Cod. — 3 ἀξεις Cod., superpositis literis oi. Notum *Delphinii* Apollinis templum Athenis.

CCLXXIX Eudoxo adolescente Apollini crines primum detonsos dedicante, poeta optat ut pro iis succrescat hedera Acharnensis, *doctarum præmia frontium*. — 1 ἐπείθε Codex; alterum dedit Suidas. — 3 δέ οὐ Brunckius; δέ τοι Cod.; δέ σοι Suid. Deinde uterque κάλλος, quod certatim correxerunt Meinek. p. 147, Bothius et

Hecker. I, p. 136. — 4 ἀξέομεν Heckerus, quem v. p. 137. Legebatur ἀξέομενος. De Acharnensium demo Pausanias I, 31 extr. : ὀνομάζουσι Διόνυσον Μελοπόμενον και Κισσόν (Κισσαία?) τὸν αὐτὸν θεόν, τὸν κισσὸν τὸ εὐτὸν ἐνταῦθα πρῶτον φανῆναι λέγοντες.

CCLXXX. « Timareta crepundia sua ante nuptias Dianæ dedicat, de. sibi favorem expetens. Epigramma edidit et explicuit Pierson. ad Mær. p. 235. — 1. Τύμπανα, intelligi quem vocant *il tamburino*, quo puellas saltationem moderabantur. » Jac. — 2. Conf. Archiam supra ep. 207, 2. — 3 τε κόμας Codex, corr. Salmas. Diana Λιμνήτις, quæ colebatur in Limnis, de quibus v. Thea. voce Λίμνη, sine. Cod. λιμνάτι, ut videtur. — 4 ἀνθετο κατακόραν Cod., corr. Scaliger et Brunck. — 5 λιτώια Codex, a correctore inserto. Ibid. χεῖρα Cod. — 6 θῆρα μὲν ἂ σωίσεις τ. δ. ὀσίωι Cod.

CCLXXXI. Puella Matri deum ob cultum ei præstitum se commendat. — 1 πυρικαίος Codex, corr. Meinek. « Plurima in Phrygia iustestimatorum ignium vestigia; v. Strab. XII, p. 578, Mannert. *Geogr.* VI, 3, p. 135 seq. » Jac. — 2 μητέρ Cod., corr. Salmas. — 4 ἀβρύνας Codex. Quod Jac. explicat « τρέψεις, σωίσεις, sed ita ut delicatæ puellæ convenit, ἀβρῶς. Aesch. Agam. 891 : και τάλλα μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ ἀβρυνε. » Ad quæ recte Meinek. p. 113 : « Parum aptum hoc loco ἀβρύνειν, quod significat *ornare, delicias frangere*. Legendum videtur ἀβρύνας, *facias ut adolescat puellula et ad nuptias maturescat*. Quod verbum quum proprie de frugibus dicatur, etiam ad homines transferri constat. » Quod recepimus. — 5 σοι κατὰ πολλά Passovius Scriptt. misc. p. 200 (a. 1827) et Meinek. p. 113. Legebatur σοι κ α ι πολλά πρ. και παρὰ βωμῶ. « Pertinet παρὰ [scripsit Boiss. κατὰ, calami lapsu memorabili] ad utrumque nomen προνήτα et βωμῶ. syntaxi non rara, de qua vide not. ad Append. ep. 50, 23. Casuum in regimine diversitas habet quod lectorem advertat magis. » Et valde advertit Passovium, l. c. p. 199 seq. Sed fateor και esse aptissimum, quod serrat Geistius, item aptissime πολλά ut adverbium accipiens, scribendo προναία, adjectivum de loco ut βωμία ap. Soph. Antig. 1301. De virginum choreis in Matris deum sacris Jac. citat Proclum Theol. Plat. VI, 13. — 6 παρθενική ἐτίναξ' Heckerus I, p. 277.

CCLXXXII. Θεοδωρίδα Brunckius et Meinek. p. 224. *Diodori* Zonæ stilum redolere observat Jac. « Postquam Calliteles ex ephelis excessit et palestram frequentare desiit, gymnasticam supellectilem Mercurio dedicavit ob peractam ordinate et modeste *τεηροσύνην*, juventutem. » Brunck. — 1 πειληθέντα corrector Codicis, qui a pr. m. πιληθέντα. « Hinc Suidas : πιληθέντα· πυκνωθέντα. Ex v. 2 : πέταλον (sic), πιλημα ἐξ ἐρίου πιληθέν. Ex v. 3 : περόνη· πόρπη. Ex v. 5 : ἀείβοιον, τὴν αἰὶ βαλλομένην. » B. — 2 πέταλον Cod. et Suid. duobus locis; corr. Salmas. De πέταλο Boiss. citat Millin. *Monum. inéd.* p. 373. — 3. « Διδόλον poeta vocat fibulam, quia binis dentibus utramque chlamydem laciniam mordet Suidæ libri περόνην, iudemque cum Codice και στεγγίδα. [De strigili vide mea in Notitt. mas. t. X, part. II, p. 226. Boiss.] Deinde fort. leg. κάπο·ανωσθέν, *relaxatum*. [Hoc ex nott. mss. Ac recepimus pro vulgato και τὸ ταν.] — 4. Γλοιός sunt sor-des strigili derasse. Cave autem ne attritam et sordidam chlamydem deo dedicari in contumeliam putes. Imo gaudere deum puer volebat vestimentum ei appendens, cui tam multa exercitationum palæstricarum vestigia inhærebant. — 5. Σγίζα quæ sint hoc loco, ignoratur. » Jac. Juvenilis ludi alicujus instrumentum, ut videtur. *Sagitta*

significatio ex LXX modo affertur. — 6 δῶρα φιλευτάκου Codex, correxit Jacobsius. Meinekius malit δωροφιλ'.
 * Munerum amantem deum appellat, Mercurium κερδῶον respiciens. » Heckerus lusit φῶρ, ἀφιλευτάκου, « artissimo juvenilis ætatis epithelo. » In fine Cod. ἔφημοσύνης, corr. Reiskius.

CCLXXXIII. « In puellam olim superbam et severam, nunc, quum vetula facta esset, ad pensa redactam. Commodè huic e, igr. Mitscherlichius admovit Tibull. I, el. 6, 77 :

Ast quæ fida fuit nulli, post, victa senectâ,
 Ducit inopis tremulâ staminâ torta manu. »

Jac. — 2 οὔχι (sine acc.) x. θεὸν, a correctore θεῶν, Cod. Apogr. Par. θεῶν. — 3 μισθία Cod., sed recte Plan. — 4 ὄψις Ἐθνηγίων Κύπρις ἔλ. vett. editi. Planudæ, sed Grotius correctas sequebatur, qui alio loco epigramma hunc in modum reddidit :

Quæ prius auratos inter regnabat amores,
 Nec Nemesis duræ jura timeret heræ,
 Paupere jam telas percurrit pectine : serum
 De tenera spoliū Cypride Pallas habet.

CCLXXXIV. Philenium meretrix, quam domi clam habebat Agamedes, vestem ei texuit. Ad quæ poeta : *Ipsa jam Venus letrix*; jam feminæ, quæ contempta Venere Minervam et Junonem colunt, otiosæ sedeant licet. Intemerata nobis esse videtur scriptura epigrammatica, quam conjecturis sollicitabat Jacobsius. — 1 ἀγαπητοῦς Cod., corr. Salmas. — 3. « Sensus hic esse videtur. Quum potuerit Philænium in sinu amati viri recubans, dormiens, lascivens, tunicam texere, fecit ipsa Venus pro Philænio lanificium. Ament ergo jam feminæ, et pensa in quasillo jacere sinant : pro ipsis Venus habet manus. » B. — 4 ἔχει Reisk. et Brunck, minus apte.

CCLXXXV. « Sine hæsitacione Nicarcho tribuit Plan. Puella, quæ aliquamdiu vitam texendo toleraverat, tædio laboris capta, ad Veneris castra transit, instrumentisque suis in deæ vestibulo concrematis, quæstus de corpore laciendi decimam novet. — 1. Ἡ ὑπὸ κερκίσι idem fere quod ἐν κερκίσι Plato Conv. p. 205, B : αὐτὸ πᾶσαι; ταῖς τέχαις; ἐργασίαι πηλῆται; εἰσί. Id. Hipp. maj. p. 295, D, ibique Heindorf. — 4. Junge ἔθετο ἐπὶ πυρὴ; προδύμου Igne, quem in vestibulo templi accenderat, concremavit. » Jac. « Pro πυρὸς vertit Grotius conjecturam inutiem [Brodæi] πόλης. Verte : *in rogo ante templum posuit.* » B. Versu 3 τὰ τε πηνίξ Meinekius p. 180. Legebatur τε τὰ πην. — 5. « Supra ep. 47, in eadem historia, κερκίς appellatur λεπρῆς ἀρμενον ἐργασίη. Sunt instrumenta opificii male et misere alentis. — 6 νέων Plan. — 7. Artem musicam, ut mos erat, cum vita meretricia conjungebat, convivia et commissiones tibias citharæve cantu (πηκτις enim utrumque) exhilarans. Ἔχεν pendet ab εἴτετο, quod variandæ orationis causa post accusativus nominum infinitivum sibi adjunxit. » Jac. — 8 βαλῆς Cod., superposito λ. — 9 λίμματος idem a pr. m.

CCLXXXVI. « Tres puellæ institam, communi opere elaboratam, Dianæ dedicant. — 1. Admodum latus ille limbis, πίζα. Nam καλλιστή erat quattuor, σπιθαμῆ duodecim digitorum mensura. Conf. ad ep. seq. versum 8. — 3. Θάραξ, sinistram partem. » Jac. — 4. Schol. : κόσμος τις ὀροφικῶς παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοι, καὶ εἶδος ἰκπασίας παρὰ τοῖς ἰπποδαμάσταις, καὶ ποταμῶς Μιλῆτου ὁ Μαιάνδρος.

« De mæandro vestium ornamento v. Millin. *Monum. ined.* t. I, p. 132. Conf. ep. sequens. » B. — 5 κύρα Cod., corr. Brunck; κόρη Plan. Debebant κουρέων. Ad Dianæ cognomen Καλλιστῶ respicit. — 6. « Schol. Wechel. ἀντι τοῦ ἐκ ψυχῆς ἀγαπῆς; καὶ ἀσμενσίας. Scripsi πρὸς ψυχῆ; e conjectura Jacobsii. » B. Qua non opus, nec recepit Meinek. p. 29.

CCLXXXVII. Ex præcedente epigrammate expressum. — 1 εὐπάρθ Cod. — 4 ποῦλαειός Cod. et Plan., at in illo superscriptum : γρ. παλιμπανείος. Ibidem schol. : νῦν τὸν ποταμὸν σημαίνει. — 6 λαίαν et λαγόνα Cod. a pr. m. habuisse videtur. — 7 ἔδ νῦν et ἰσοπάσιον Cod., sed recte utrumque Plan. Schol. Wech. : ναυῶν ὕδριον, τουτέστι τὰ ἐπιδίζετα τοῦ ποταμοῦ. — 8 σπιθαμῆ Cod. « Recte Plan. et Brunck. ἐπὶ σπιθαμῆ. Ornamentum a Bittio acu pictum spithamam excedebat palmæ latitudine. » Jac.

CCLXXXVIII. Quattuor filiæ Lycomedis, textrices, artis suæ instrumenta Minervæ dedicant cum precibus. Carmen valde depravatam. — 1 Λυκομήδης Cod. lex; Λυκομήδους Salmas; Λυκομήδου; Meinek. p. 113. Nisi matrem nominare poeta voluit, Λυκομήδης. — 3. Ἔργων ἐκ δεκάτας hic intelligi nequit, quum non operum suorum partem illas, sed ipsa artis instrumenta dea offerant. Olim Jac. conjecterat ὄργανα τὰς τέχνας ποτιθύμια. Boisson. : « Offerunt texta quæ ipsis maxime placent, decimam operum partem, et insuper instrumenta artis. » Sed hoc græce esset ἔργων τὰ ποτιθύμια δεκάτων. Quod sequitur ἀράκτου epitheton πρόσθετον « expectes πότεργον. » Jac.) tuetur Heckerus coll. VII ep. 726, 3 : τὸν συνέραθον ἀράκτον, et VI, ep. 3, 3, μίτου ποῦδινα λᾶτριον. Etiam Suidas agnoscit in Ἰηταξ. Jacobs. conjiciebat κροκοργόν, coll. ep. 289, 3; Meinek. τὸν τ' ἐπιουργόν. — 4 τὰ, * νατρία (sic) Codex, et in marg. repetitum νατρία, cum scholio : νητρία λέγει τοὺς στίμονας. Recte ap. Suid. τὰν ἀτρηξ. De qua voce videndus Ruhnk. ad Tim. p. 135. — 5. Κερκίξ ἀνιδὸν (Aristoph. Ran. 1316) æserius jam vidimus. — 6. Schol. in Cod. : πηνίξ δὲ [τὰ] περὶ τοὺς ἰστούς ἐργαλίξ. Suidas : πηνίον, ὁ ἀράκτος ἐν ᾧ εἰσέται ἡ κρόκη. Conf. ep. 285, 3. Deinde Codex κερταστὰς τοῦσδε ποτιρ ῥόαξ, ut Suidas quoque libri, qui ποτιρονέας. De quibus et sequenti hemistichio, quæ Meinek. et Hecker. intacta relinquunt, criticorum olim conanima habes ap. Jac. ad Analecta t. VII, p. 67 seq. Qui in notf. mss. : « Fori. καὶ ταῖάρου; τοῦσδε ποτ' ἄραραξ; » ad Palat. ποτ' εἰροχαρεῖς coll. Archia supra ep. 39, 6. — 7 καὶ σπιδας εὐδριθεῖς πολυάργυρα consensu Cod. et Suid. « Est ultima brevis in σπιδας, dorismi licentia, cujus tot sunt in Theocrito exempla, v. c. πᾶσας I, 83. Adde 131; II, 160; III, 2; V, 146; VI, 32; VII, 87, etc. Inter alia menda ab aliis correctæ Codex habet τὸς δέ. Scripsi τᾶσδε. » B. Hoc etiam Meinekius. Cetera Boiss., cujus sunt latina, sic dedit ex Jac. et Salmasii conjecturis :

πανία, καὶ ταῖάρου; τοῦσδε ποτ' εἰροχαρεῖς,
 καὶ σπιδας εὐδριθεῖς πολυάργυρα τᾶσδε, πηνίξαι etc.

Meinek. cum Reiskio ἐμβριθεῖς, quod Jac. quoque posuit in nostro exemplo, prætereaque conjecturam ad Palat. sic prolata : « Quum Archias, qui hoc epigr. expressit n. 39, puellas illa instrumenta proveciore ætate dedicasse fingat, suspicor illum legisse ap. Leonidam : καὶ σκαθα; εὐδριθεῖς, κελιάς γέρας ὦ; δέ κ., quod a membr. vestigiis proxime abest. » Heckerus πολυάργυρα, τὸς δέ κ., ad deam referens, oppositum voci πηνίξαι, « nisi præstet πολυώνυμο. » Codex πηνίξαι. — 8. Hujus versus ultimæ voci adscri-

ptum in Codice : ζῆται στίχους β' κάτω, ubi exaratum distichon extremum. — 9 ζῶν χέρας αἴσαι ἀθάνα ἐνὶ πλήρω μὲν ἴσως Codex. Heckeri conjecturam secuti sumus, ut qui paucissima in his mutet. Tō v. 7 refert ad ἴσως, ζῶν μετατ in ῶν. αἴσαι in οἴσ α, hac sententia. Quem admodum nos ex tenui re familiari tenuia tibi dona dedicamus, ita tu largis opibus ornata largiora nobis gratificeris. Similem fere sententiam Meinekii indicavit, aicens : « Fortasse tamen totus versus ita scribendus :

ὦν, χερνάτις Ἀθάνα, ἐνὶ πλήρω μὲν ἴσως.

Minerva χερνάτις eadem quæ ἐργάνη. » Jacobsius ediderat :

τῶν χέρας αἴσαι (αἴεν), Ἀθάνα, ἐνὶ πλήρω μὲν ὀπίσω,

quæ in latinis reddidit Boiss. — 10. « Suidas hoc versus utitur sub οἴση, ἡ ἀρτοδοχῆ, οἴσκει πίεσι. Vid. ad ep. 302, 2. » B.

CCLXXXIX. Tres Philolaidæ filiae Minervæ artis instrumenta dedicant, a labore textorio cessantes. — 1 φιλολαϊδῶ Codex. De quibus nominibus explicat Meinek. p. 114. Male legebatur Φιλομηΐδῶ. — 2 νεκρούς Cod. — 4 ὄρρησαν Cod. « *Tenebrosum*, h. e. vesperianum, nocturnum, dicit τῶλον, quo tunc uti solent lanificæ, interdum aliis rebus occupata. » *Both*. Sic Salmasius. Haud probabiliter Jac. orbium, i. e. vacuum calathum intelligere malit, « quod Leonidæ ingenium sapit. » — 7 ἀθανάτω (recenti in. in — 4 mutatum) πλάττει Cod. « Quod I. Minervæ opificis cognomen esse recte intellexit Grotius. Aelianus N. A. VI, 57 : οὐ μόνον δὲ ἄρα ἦσαν ὀργανικαὶ αἱ ἐργασίαι, καὶ ἐργασίαι κατὰ τὴν Ἀθηνᾶν τῆς ἐργασίης τε καὶ πηλῆστιν ἴσως. » Hinc Leonidæ reddidi παντίοι. Conf. ad Euphoion. fr. 161. » Meinek.

CCXC. Parmenis Veneri Uraniæ (Arsinoæ Zephyriti) flabellum dedicat. — 2 ἡδίστη θῆθε (sic) παρ' οὐρανίῃ Codex, corr. Brunck. Heckerus, vera falsa miscens, corrigendum esse putat παρ' Ἀρσινῶ η. « Arsinoe enim Zephyritis dicta et Zephyrorum domina. » De qua re jam egregie disputaverat Jacobs. ad Analecta t. VII, p. 376 seq. Flabellum in Arsinoe templo dedicatum esse videtur, Venus autem illa Zephyritis a Parmenide adulterice dicta Οὐρανία. — 3 τ' ὄ (quasi τῶ) δ' (sic, non τοῦδ') ἡλείου Cod. — 4 * ἦταιρ μαλακοῖς; ἐκπρέπεται (sic) Cod. « Jacobsii est ἡδίστων, meum exerceptum. » B. Cui non parvi. Posteriori Jacobs. ἦδ' αἰεὶ μ. edidit, βικίδα intelligens. Sed de dea loqui poetam, Meinek., Hecker. et Hermannus consentiunt. Herm. ἦδ' ἄρα οἶ, vel ἡ δ' ἡλείου βαρὺ βάλπος θάταιρη (sic Meinek.) μαλ. Quibus non opus.

CCXCI. Iterum legitur in Codice capite IX post epigr. 161, ubi est ἀδεσποτον, ut in Plan., et hoc habet lemma : εἰς γράβιν μέθυσον εὐχραμένην ἐν ἀβρωστίᾳ ἐπὶ ἑκατὸν ἦλιος μὴ γεσσασθαι (sic) οἴνου, ἀλλ' ὕδροποτήσιν ἐγερθεῖσα δὲ ἐπὶ κοσμοῦ εἶεν ἡλίου ἀκτίνας τῶν ρ' πλείονας, καὶ πάλιν ἤροιστο πίνειν. Apparet ἐπιδεικτικὸν esse epigramma, non ἀπαρηματικόν. — 1 Ἡ γράβιν (pro Βαχῆ.) Cod. altero loco. Deinde hic ἔκ ποτε νούσω, unde Brunck. ἔκ ποτε νούσω, quod præferendum videtur. Alterum etiam Suidas. « Κυδίστων σκοδόν, mulierem siccantem calices, Antipater duxit e Leonida Tar. VII, ep. 455 : ἡ πῖθων σκοδόν. — 2 κελευμένη Διτ τ. Δεξίν ἔπος; Cod. altero loco, idemque Plan. cum Ζηνί, metrum sanasse opinatus. — 3 ἐλάκρυμα Plan. Brunck. δὴ κατὰ φύω, « probante Peerlkampio Nov. Bibl. crit. IV, p. 59. In hoc tamen pœta, qui certe non est *Sidonius* Antipater, κύμα πυρῶς ferri posse existi-

mabam. Sic πανίης κύμα IX, ep. 367, 12. Ac de omni malarum genere κύμα usurpatur; v. Blomf. Gloss. in Aesch. Sept. v. 64. » Jac. — 4 ὄσπερᾶν Cod. hic; ὄσπερᾶν Suid.; ὄσπερᾶ... διδίδο; Cod. altero loco et Plan. — 5 ἀνὸς hic, ἀνάγκην Cod. altero loco et Plan., quod præstare put. — 6. « Hinc Suidas : οἴχος, μηδ' ἡλα, ἐπινοῦμα. Idem eni illustrat Blomf. Gloss. Agam. 2. » B. — 7 λεπίος γαρ Cod. altero loco; λεπίον γ. Brunck. Τεχτῶν etiam Suidas, qui θεμένη, ut altero loco Cod. et Plan. In fine Cod. hic ποικῶν. — 8. « Διὰ στρούω, per cratis e junco contextu intervalla vel foramina. » Jac.

CCXCII. Niconoe in certamine de formæ pulchritudine ἀθλα omnia abstulerat : quare Priapo judicii dona dedicat. Olim ob vocem depravatam συνεπέπτεν v. 3 interpretes de « meretrice bibacula » cogitabant. De quo errore dixit Heckerus I, p. 256. — 1 ὑπερῶμα Plan. « Hinc Suidas : μίτρα, διαδόμα, ἡ ζώνη. Idem in Ἀλλυργῶ, θαλασσὸς ὀρόρυρα, hunc versum profert. » B. Ἀσπυνοε; πίελοι; accipiunt de vestibus Laconica purpura tinctis; conf. intt. ad Horat. Carm. II, od. 18, 7. — 2 ληρῶς Photio γυναικῶ κ' κόσμος χρυσοῦς. « Festus : *Leria, ornamenta lunæ carum aurea*. Καλίμου; Salmasius interpretatur de virgibus quæ in circuitum vestis eunt, ad oram infimam currentes, quas veteres etiam βάλδου; appellaverunt et ἀκάνθου; et σκυτάλας. » Jac. Qui χρυσοῦς prima correpta tuetur p. 197 seq. — 3 συνεπέπτε Cod.; συνεπέπτε Plan. et Suidas v. Μίτρα. Quod falsum esse ostendit versus 5. Heckerus συνεπέπτασας, ad se traxit : « quia præmia non tulerat, sed ἀπο τῆ ceteris præripuerat. Aliis locis in malam partem verbo utuntur, ut Posidius; v. ep. 209, 3. Add. VII, ep. 170, 2; IX, ep. 84, 3; 86, 6. » Sed nominalivi in primo disticho positi postulare videntur neutrum vel passivum verbum cum Νικονόω, sive Νικονόω; (esse) συνεπέπτε; ἴση. — 5 πρίπρω Cod., alterum Plan. et Suidas.

CCXCIII. « Cynici philosophi supellex Veneri dedicatur a Rhodone formoso puero, cuius amore captus ille e nicam vitam reliquerat. » Jac. Esse hoc, ut alia quædam, σκωπτικόν in ἀναθηματικῶ formam scriptum observavit Hecker. I, p. 5 seqq. — 1 βλαυτία Suid. « Qui hoc loco utitur in Βλαυτία, εἶδος ὑπερῶματος. » Conf. ep. 298 Differro βλαυτία ac σαδάλια patet ex Philostrati Elist. 12, ubi v. notata. » B. — 2 σκυλά (στυλά Cod.) προσωάτος Cod. et Plan. hic et ep. 298, 6; egregie correxit Meinek. p. 115. — 5. « Scri; si οὐνεκα προήνικα, quod ab hoc loco alienum videtur » Heck. Minime opus ea mutatione. — 6 στρεπτοῖς Cod., corr. Brunck. Boiss. vertit *sancto*, *σεπτοῖς* videre opinatus.

CCXCIV. Callon ludimagister, senio confectus, professionis suæ insignia Mercurio deditur. — 1 σκῆπτωνα π. ὀροδᾶς * γονιμᾶν τα τε Cod., corr. Salmas. Ib. Cod. παρακείταν. « Scripsi παρακείταν. Ferula cum ludimagister quasi dormit; eam nunquam a se renouet, ne nectū quidem. Est aliorum [Salmasii et Brunckii] doctior conjectura *πυρικείταν*, respectu ad furtum Promethei, quam illustrare poterit Blomf. ad Prom. 109. » B. Παρακείταν Piccolos quoque et Bothius conjecerunt. Suidas v. Νάρηξ habet πανακείταν. Unde Jacobs. in neft. mss. : « πανακίτην correxit Martinus Lex. philol. v. *narther*. Posui πανάγειαν, quod eandem vim habet. Conf. Martian. Capell. III, § 223 seq., p. 257 ed. Kopp. » Lobeckius Pathol. 1. vol. p. 396 corrigit « *χαρακίτην*, i. e. *χαρακίτην*, *fixa stultio* Propert. IV, 7, 25. » De loro, τριάνη, quo castigantur pueri in scholis, Jac. citat Wolf. ad Libanii Epist. 829, not. 6, et illa ex versibus Horatianæ satiræ X præmissis :

Qui multum pueros *loris* et *funibus* nudis
Exhortatus.

— 3 κίρκον τ' εὐόλιαν Cod. et Suid., « quod non expedito. » *Both.* Neque alii. Reiskius cogitabat de « annulo vel amplo foramine, per quod funis traheretur quo ludimagister contumaces pueros alligaret. » Jacobs. conjiciebat εὐόλιον (*attractorium*) vel εὐόλιον. « Scripsi κίρκον τ' εὐόλιον [sic], ne lertor nimium hareret. Sed aliud querendum. Quis fuerit annuli usus ignoratur. Ejus cognitio ad bonam epitheti emendationem ducere poterit. [De φιλοκαμία vide Meinek. ad epigr. 301. 7.] — 4. Suidas in Συγγίδα versum recitat et addit : ὡς ἔοικε, κτένα λέγει. Non potuit sic explicare nomen συγγίδα, vel συκγίδα potius, quod calcei genus quoddam esse videtur. [Vide Thes. v. Συκγιάς.] An στεγάνη ipsi fuit κτέας? Significatio nominis est dubia, ac dubium nomen ipsum. Apogr. Par. τεγανάν. » B. Cod. στεγανάν. Reiskius στεγανάν, i. q. στέφην, κάλυμμα, ut dicitur στεφάνη, quod recepit Jac. — 5 * κάλλων Cod.; ἀγωγῆ; Suid. — 6 παιδίου Cod.; alterum Suidas, qui : παιδεός, μετουσια στικόν ὁ τῆ; παιδείας.

CCXCV. Ascondas scriba librarius, quum inter vectigalium coactores receptus esset, prioris conditionis instrumenta Musis appendit. — 1 σμίλαν Ἀκεστώνδας Codex et edd.; correxit Heckerus, quum σμίλαν ultimam producat. — 2 ψαίστορ ἀπό κνιδίων Codex et Suid, per anastrophe pro ἀποψαίστορα. Brunckius ψαίστορα τῶν κνιδίων, quod Boiss. et Hecker. receperunt. Jac. conjecerat ψαίστορ ἄλξ; κνιδίων, coll. ep. 66. 7 : σπόγγον ἄλξ; βιάσσημα. Calami *probatiores Cnidii et qui in Asia circa Anaticum lacum nascuntur*, Plin. H. N. XVI, 64, et *Cnidia arundo* ap. Ausonium. — 3. « Hinc Suidas : σελίς, τὸ μέσον τῶν δύο καταβατῶν ἀραφῶν τυγχάνον. Est σελίς margo paginarum interior. Vocatur paginæ καταβατὰ, quod deorsum versus leguntur. » B. Deinde Cod. ἔργμα τελείας, « quod ita dirimendum, ἔργμα τε λείας σημοῦτου, ut significetur lapis oblongus, quo etiam nunc scribæ uti solent partim ad deprimentam chartam quam describunt, partim ad designandum versum, ne vel sursum aberrent vel deorsum. » *Lobeck.* Paralip. p. 313. Hesych. : ἔργμασι· κυλόμασι, περιγράμμασι. — 4 σαμοθέτωι ἐὺμέλανο βρογίᾳ Cod., corr. Salmas. Heckerus una voce τὸν εὺμέλανοβρογίᾳ. Βρογίς, alibi a βρογός; hic cum Schneidero a βρέχω ducendum et *atramentarium* significare videtur. — 5. « Videtur κάρκινζ vicinum esse nomen forma et significatione latini *circinus*. » B., cujus sunt latina. Salmasius τὸν διαθήτην, *le compas*, significari existimat; Reiskius, ob Hesychii glossam : Καρκίνας· δασμας τις, verba κάρκινζ σπειροῦχα interpretabatur « de voluminibus membranæ, quæ, tæniis decussatim sese secantibus, colligata essent. » — 6. « Πανθίδα Schwarzius interpretatur de conspillo e vitro viridi, quali scribæ nostris quoque temporibus ad tuendos oculos utuntur, fortasse a forma quadrata πανθίδα dici existimans; Gnyetus autem *laterculum* sive *cotem Venell coloris* intelligit, illam ut videtur cotem qua scalpellum obtusum acuebant scribæ. » Jac. — 7 φιλόλιγνον esse scribendum aut φιλόλιγνο; observat Hecker. — 8 ἄρμεν Cod.

CCXCVI. Sosippus venator, senex factus, Mercurio artis instrumenta dedicat. — 1. « Hinc Suidas : ἀσταμρέα· ἀστακινήτων. Ex v. 3 : τετραθέντα· τρυπηθέντα. Ex v. 6 : ἀδανία· ἀδονημία, ἀσθένεια. » B. In sine Codex ἀνυκτῆρας, Suidas ἀνυκτῆρας, cujus cod. Leid. et alius ἀνυκτῆρας, quod optime correxit Lobeck. *Pathol.* prol. p. 296 : « ἀνυκτῆρας· sunt *tendiculae*; ἀνυκτῆς, εἶδος παγίδος, *Elym.* M. » Bernhardus ad Suid. ἀμπυκτῆρας. Salmas. et Brunck.

αἰθυκτῆρας [de sagittis; quod recepit Boiss.], ἀνυκτῆρας Reiskius, quod aptissimum est epitheton arundinum ca ptas avicularum firmiter amplectentium. » *Meinek.* p. 115. Heckerus I, p. 145 ἀγρευτῆρας. Jacobs. in nott. mss. : « Fort. ἄρμενα θῆρας. » — 3 λοζόκον Suid. Hecker. κλοζόκον Ad sequentia Jac. : « Etiam hodie aucupes coturnices tibia, qua earum vocem imitantur, in rete allicere solent. » Bothius posuit τετραθέντι. — 4. « Derivo πλωτῶν a πλώ; πλώτε; *mingiles*. Vide Athen. VII, p. 307. B. » Boiss. Recte vidit Lobeckius, post ὄρνυτον, πλωτῶς dici aves *aquaticas*, « quas Apollonius πλωτάς; vocat. » Ut non sit necessaria Heckeri correctio πτηνῶν. — 5. « Pro τὸ πλεῖν [cum Brunckio] recepi Toupii conjecturam τὸν πλοῦν. Nam qui emensum sit majorem partem, τὸ πλεῖν, juvenutis, non senectute vincitur. » B. Imo extenuando dictum, ut nostros senes audimus : *je ne suis plus de la première jeunesse*. Et quis dixit unquam πλοῦν παρανήχομαι?

CCXCVII. Alcimus postquam, terræ colendæ labore fere confectus, thesaurum invenerat, rustica instrumenta dedicat Minervæ. — 1 ἀγρείφανα a pr. m., sed litera r post r crasa ἀγρείφανα Codex. Ac veteres grammatici unam agnoscunt formam ἀγρίφην. « Hinc Suidas : ἀγρείφανα, γεωργικῶν ἐργαλίων πολὺν μῦθον, δι' οὗ συναγοῦσι τὸν γόστον. Ob epitheton κενοδόντιδα [sic] putaverim esse potius furcillam quam rastrum, *fourche* vel *fourchette* potius quam *rastrum*. Nemo ignorat magnum esse furcæ usum in herbis pratensibus colligendis, ventilandis, in metas struendis. Epitheton κενοδόντιδα male omnino Reiskius intellexit de dentibus distantibus. » B. Est quæ dentes aliquot interdedit, ut in sequenti versu manubrium ligo. Quibus addimus hæc Lobeckii *Pathol.* prol. p. 295 : « Recte Suidas, perspicue significans illud quod nostrates *Rechen* vocant et *Harke* ac similiter mediæ ætatis scriptores *hercium*. Hujus autem diversa sunt genera : unum latissimum, quo fœnicisæ et messores utuntur; alterum quo hortulani glebas lapillosque per areas sparsos converrunt. De illo loquitur Ovidius *Remed.* Am. 19 : *rusticus* post messem *desectas colligit herbas Et tonsam raro pectine verit humum*; alterius nomen est κράξ, ᾧ οἱ κηπουροὶ τὰ βώλους ἀπάγουσι, Hesych., οἱ ἀγρίφην, et Γριζῆθαι, συνελκεν, cognata videtur. Alteriutram speciem Phanius infra appellare videtur κτένας ἐκκητῆρας. » In sine Codex * φιλοδαπού, sed Suidas bis φιλοδαπού. — 2 ἄμα Cod. et Suidas, cui ἄμη est ὄρνυτικῶν ἐργαλίων, et εἰσρῶς· κλάσμα, τρύφο; Conf. ep. 299. 1 et 2. Corr. Toupius. *Ibid.* Codex * στελεον, sine acc. — 3 ἀρβοπέταν Cod. et Suid.; ἀρβοπέταν apogr. Par.; στήμον τε Cod.; στείμον τε Suidæ tres eodd. optimi, στεσαν duo alii; e Leidensi et στετραν et στείθον enotatum. Brunckius στερεάν τε. Salmas. tentabat στείραν, στερῆθον, σκληρῶν. « Varie tentatus locus, nec bene. Ipse quod scripsi, ὄρβοπέταν στύμόν τε, nec multum tuetur nec possum illustrare. » B. *Vertit pedibusque reclusis nigrum truncum.* Lobeckius l. c. p. 296 : « Quid Phanius scripserit, vereor ut demonstrari possit; ad conjecturam nihil proprius est quam ἀρβοπέταν στερητῶν, quod in ep. 160 est filum lanæ quod e colu ducitur, hoc autem loco linea qua hortulani areas demetiuntur, id quod ex agrimensorum nomine ἀρβοπέτα colligi potest; Germani *Messchnur* appellant, qua olim utebantur pro demepeda, *Messkette*. » Heckerus denique I, p. 11, cogitat de *culloribus catenatis et compede vincis*, quos ex Floro III, 19, § 3 et Ovidio excitat De Ponto I, el. 6, 31, ab Alcimo quidem longe alienissimos. « Illud ipsum (inquit) quod in Codice legitur Phanius scripsit, quod ab interpetribus non intellectum explicata e Photii glossa in Lexico : στήμον, ὅτῳ ἡ τραχύ, quod aptissimum comædum epi-

thetn » Post hunc versum in Cod. insertus est versus 2 ex Leonidæ epigr. 298, et in marg. scriptum : ἐσφαλμένον. — 4. « Μονορύχης ἔρωξ, instrumentum fossorium unius dentis, gallice *pic.* » Brunck. Codex μονορυχῶν. — 5 ἐλευσθησ; Reiskius. Occæ intelligi videntur Schneidero et Jacobio, *furcilla* Lobeckio ad v. 1. — 8. Hinc Suidas : κρυαία· κεκυρωμένη.

CCXCVIII. Epigramma σκωπτικὸν ejusdem argumenti quo est ep. 293, nisi quod *Fames* locum tenet pueri amati. — 1 κάλλε * ψητὸν Cod.; κάδέψητον Suid. in Στέρφος. — Suidas huc forsitan respiciens : ἀδέψητον, τὸ ὠμόν. Ex v. 2 : σιέρφος· δέρμα, σκέπασμα. Ex v. 3 : κυνοῦχος, ὁ τὸν κῆρα κρατῶν ὄσμοσ;. Ex v. 4 : σκέπασον· σκέπη. » B. — 2 γ' ὄλιπορικὸν certatim Kusterus, Hermannus, Ungerus, Geisius, Boiss., Both.; τὸ λοιπόρινον Codex. Dubitat Heckerus I, p. 7, et καλαυροπικὸν vel καλαυρόπρινον scribit, « ut per contemptum Socharis baculum fingatur fuisse rude lignum quale bubulci gestant, sicuti ceteris quoque nominibus adjectiva addita sunt Cynici illius instrumenta sordidissima fuisse indicantia. » — 3 ἀστέγγιστον Codex, sed Suid. recte. « Ampullam nunquam sordibus purgatam. Utlius ad Gratium p. 259, ἀγῶλκωνον κυνοῦχον interpretatur *collare sine clavis*. Ex hoc autem loco colligi potest, fuisse Cynicos qui, quo magis canibus essent similes, collari instructi incederent. » Jac. Quem Suidas sefellit. Recte Heckerus : « est *marsupium numis vacuum*, quale hominis fame enecti fuisse consentaneum est. » — 4. « Πύλον, fortasse quod certam vitæ sedem non habens Cynicus noster per terram errabat. Pileis enim viatores instructi esse solebant. » Jac. — 6 σκύλα ποσυχάρο; Cod., corr. Meinekius; v. ad ep. 293, 2.

CCXCIX. « Mercurio et Veneri, in eadem forte ara positus, egenus quidam homo bellaria quædam cibique reliquias promunere offert. » Jac. — 1. « Pro γεραροσ Brunck. scripsit γεραού, quod reprehendit doctus editor Theophr. Didot. sub Γεραού;. — 2. Φθόσι; τούτέστι πλακούντος; interprete Suida sub Ἰπνός; ὁ φοῦρος; ἢ χάμινος. Idem ex v. 4 : ἐρύπα, τούτέστιν ἐλαία. » B. Codex ἰπνεύτα π. εἰός;. Suidas ἰπνευσταπάλιου (-λέον cod. Leid.) φθόσι;. « Est eἰός; placenta gena ex melle et caseo. Toupius ἰπνίτα, coll. ἀρτω ἰπνίτη ap. Athen. III, p. 109, C; 115, E. Fortasse tamen ἰπνεύτῃ ab ἰπνεύω derivatum servari poterat. » Jac. Servavi cum Bothio. — 3 ἀτ' ἐπιουλις Cod., ἐπιουλις Suid. « Arogr. Par. ἐπιουλις. Scripsi ἄ τε φιλουλις. Ait Dioscorides I, 139, de olivis colymbadibus, carum succum οὔλα πάλιν και ἰδόντας σιοιόμενου; κρατύνει. Et in Dripiis olivis esse vim eandem probabilissimum. » B. — 4 τυροῦ Cod. et Suid. « Scripsi τυρῶν, ob frequentem permutationem terminationum ου, ον, ων. Toupius τυροῦ δρύφελα κυκλιάδο;. Κυκλιὰς τυρός sine offensione (?) dicitur. Δρύφελια Suidas interpretatur τυροῦ ἔξοματα περιζεροῦ;, ut ἐρύζη, quod ex eodem fonte manavit, ἔξοματα. » Jac. — 5 sic Cod. et Suid., nisi quod hujus libri tercia superposito π vel τεοδέιπ θυμοῦ. De ἀκτῆ Κρητικῆ Toupius citat epistolam pseudo-Aristippi ap. Allat. p. 25, ubi ἀλφίτων Κρητικῶν inentio. Cetera nondum expedita. Boiss. cum Brunckio recepit Toupium ἑντερέος τ' ἐρεβίνθου. Fortasse non infeliciter Bothius in βόεικα cernere videbatur ρήγμα, *placenta mellita*. Heckerus conj. βόεικα, vini ἐκ βοίων, « nam θυμάς, ut σωρός, etiam ad res liquidas transferri posse videtur; sed quid tam ἐπιδέος; — 6 θυμο; (sic) Cod.; θυμοῦ Suid. — 7 ὕμι Cod. — 8 αἰγυπόδαν Reisk., sed conf. Soph. Aj. 237.

CCC. Leonidas Veneri, quæ ipsam ex morbo servaverat, bellaria quædam dedicat, majora promittens, si ex

paupertate quoque sit creptura. Imitati sunt hoc epigramma Gætulicus et Cornelius Longus, supra ep. 190 et 191. Qui Veneri votum in his fieri testificantur; sed ea cur λαβρίη, *clandestina, furtiva* interprete Brunckio, in tali re appellata est? « Dedicatio fit Veneri Furtivæ, si epithetum Λαβρίη sincerum est. » B. Etiam Salmasius ad hoc cognomen offendit, et Meinekius p. 115 : « Permirum illud nec aliunde cognitum Veneris cognomen est. Nescio igitur an verum viderint qui Λαβρίη scribendum conjece-runt (Reiskius et Toupius). Eo nomine Diana colebatur, et Apollo. » Etiam Bothius Λαβρίη, « Dianæ et Minervæ cognomen. » — 1 ἐκ πλανίου Jacobsius in notis *mass.*, coll. VII, ep. 715, 3, vel ἐκ [τε] πλάνου. Eadem proponebat Meinek., qui ostendit quare nec Codicis ἐκ πλάνου, nec Brunckii ἐκ πνήης, nec Toupii ἐκ σπανίης; huic loco conveniant. — 2 ὀλίγησ σκύδου Cod. Conf. ep. 288, 10. — 3 ἔλαιον Suid. « Ψαστά, vide not. ad ep. 190. Hinc Suidas : πύθεντα· λιπαρά. Ex v. 6 : ὄποθυμίδιον, τὴν εἰς τὸν πυθμένα καταλειφθεῖσαν. » B. — 4 ἀπὸ κριδίου Cod., corr. Salmas. Quod Gætulicus dixit σῦκον ἀπ' ἀκρεμόνων. — 5 πεντάρ-ρωγον Cod., alterum Suidas. « Vide Lobeck. Paralip. p. 282 seq. » Jac. — 6. Pro interprete est Gætulicus : τὴν σαγόνα σπονδῆτιν... τὴν κύλικος βαφῆ πυθμῆνι κευσομένην. — 7 ἢ δ' ἐμέ γ' ὤ; sic Codex. Errat Meinek. de Paulsenii testimonio. Scribit ἦν δέ μ' ἐθ' ὤ;, *quodsi me insuper, ut a morbo, ita etiam* etc. Heckerus ἦν δέ με, τὼς ἐκ. In fine ἐγρωδῶν Cod., corr. Toup. et Jac.

CCCI. « Eudemus, magno ære alieno obrutus, eo se liberavit, parce admodum, pane et sale, victu pauperum, vivens : cuius rei ut exstaret memoria, salinum suum diis Samothracibus (servatoribus naufragorum) dicavit. Ingeniosissimum epigramma est, cuius acumen positum in ambigua vi vocum ἄλιγη, ἄλα, ἄλος, similitudine verborum ἐπέσθω et ἐπελθῶν, et nominum δανείων et ἀνέμων. » Bentleius Præf. ad dissert. Phalar. p. 117 ed. Lips. — 1. « Hinc Suidas : ἐπέσθω· ἐπεσθίων, εὐωχοῦμενος. » B. In Callimachi editione Bloomfieldiana legitur ἀπ' ἦ; quod repetitum in Meinekiana p. 106, haud dubie per σπάλμα. Interpretationi supra positæ unice aptum ἐπ' ἦ; (etiam ap. Suid.), quamquam Boissonadium quoque video sua manu ἀπ' scripsisse. — 2 δανείων om. Suid. — 4 ὠδε θέτο Codex. Ἐξ ἄλδς, non *a mari*, sed *a salis esu*, scil. victu tenuissimo pauperum, ad quem reductus fuerat.

CCCII. « Esse Leonidæ Tarentini, Brunckius quoque annotavit. Mures poeta e paupere suo tugurio in opulentior domos abegat. » Jac. — 1 ὕπ' ἐκ et μῦε; Cod. — 2 μουσιπύη Cod., recentiore m. mutatum in μοι σιπύη. Alterum Plan. et Suid. « De σιπύη v. ad ep. 288 et ad Theoph. Simoc. Epist. p. 259. » B. — 3 ἔγων Suid.; ἔγειν Cod. et Plan. Deinde κρέμα Plan., κρέμνα Suid., in Codice ductus ambiguus. Schol. Wech. exponit τοῦς ἐκ κρεθῶν ἀρτους. — 5 τῷ Cod. Plan. perperam ἐφίλολυχε. — 6 ἀπὸ ζειπνίου, superposito δι, Cod. Deinde Aldus ex codice et edd. ple-ræque Plan. γευσόμενος, quod probo cum Bothio; Jac., Boiss. et Meinek. servant præsens. « Hinc Suidas : κυρίως σκύδαλον τὸ τοῦ; κυσι βαλόμενον. Ex v. 8 : ἀρμαλιά, ἢ τροζή. » B. — 8 ἀρμαλίην Cod., non-ίτην.

CCCIII. Superiori simile argumentum. — 1 ἀρτῶν (sic) Cod. — 3 τυροῦ Cod., alterum Plan. et Suid. in Ἄποδρέψεσθε, ἀποστρηγῆσθε. — 4. « Schol. Wech. : ἤρμαε τὸ ἰσγάδα μόνον τὸ γὰρ αὐτὴν παρέχει. Ex hoc versu Suid. : συγχόνον· πολύ, πυκνόν. » B. Ad δέπεινον supple ἔξειε, quod ex præcedente ἀποδρέψεσθε assumendum. Exprimit versum 6 epigram-

matris Leonidæ. Similia Horatiana de mure urbano, Sat. II, 6, 107 seqq Jac. — 5 βυβλοισι Cod. — 6 κλαύσεται Plan.

CCCIV. Phanius piscatorem hortatur ut, si quid deliciarioris cibi cepit, de rupe descendens hoc sibi vendat. — 1 * ἀκτίτα καλ. Codex. « Recte Passovius ἀκτίτ' ὡ καλ. Quamquam enim vocativi isti apud Anthologiam poetas ullinam sæpe producant, non veri tamen simile est diversam mensuram in duobus deinceps vocabulis Phanium secutum esse. » *Meinek.* p. 184. Heckerus ἀκτίτ' ἃ καλ., idemque ἐπὶ ξινόν, ad se, « quum illa rupe ipsa sit in litore, » nodum in scirpo quærens. Cod. πέτρας superposito η. — 2 λάβειν ἀργάν Cod., corr. Meinekius. Legebatur λάβ' εὐάργον cum Toupio. Etymol. M. in hac voce : οἱ μετὰ-βολοὶ εὐρημιζόμενοι τοὺς πρώτους, ὠνήτας εὐάργους καλοῦσιν. Distinctionem distichorum emendavit Piccolos. — 5 αὐτόθεν Heckerus, vere; αὐτὸν πύδασι Codex; αὐτὸν τ' αὐγάσαι; Plan. « Fort. ἀρίων αὐδ., prudenter, minime insipienter; quod probat Leinsep. in Anthol. Grot. p. 230. » Jac. Non probat Meinek., neque Piccolos, qui ἀντίον αὐδ. « Correxī ἀστικόν, hominem elegantem et urbanum ac ciborum arbitrum intelligentem. — 6. Qu'd verterit Grotius, non novi; utique edita neglexit γᾶρα, quorum est sensus : ut aridum frustum, γαν. s. nempe, fallam atque corrigam. » B. Sive Jacobsii verbis : « ad tedium aridi cibi fallendum et superandum. » — 7 φιλοκνηθίας Cod., correxit Meinekius, = i. e. ἀκνηθώδεις. Sic φιλανθή-, floridis, V, ep. 72, 3; φιλοκαμπής, incurtus, Phanius supra ep. 294, 3. « Edebatur φίλ', ἀκνηθίδα; ex Plan., qui θρίσσον. — 8. Εὐάργει valere jubentis et abeuntis est.

CCCV. In marg. Cod. ἐσφαλμένον. « Helluonis preces ad deus gulositatis. — 1. Αζργυμο; inter ludicra hæc numina dememoratur ap. Aristoph. Nub. 52. De aliis ejusdem farinae diis allegoricis, Como præsertim, et Ebrietate, v. Welcker ad Philostr. Imag. p. 211 seqq. Δειπνεύς, Ἀκρατοπέτης, Μάττιον et Κέρδων memorantur ap. Athen. II, p. 39, C, D. » Jac. Φύενυεῖν Codex; φιλευλεγω Salmasius et Brunck. « At hoc φιευλόγω scribendum fuisse recte monuit Lobeck ad Phryn. p. 573. Sed ne sic quidem adverbium eū cum λείχειν, ligurrare, mihi bene coire videtur. Quare scripsi φιευλύφ s. φιευλύμφ. Quod artissimum, quum sæpe tibi laudentur εὐγυλοὶ et εὐγυμοί. » Hecker. I, p. 9. Quod reperimus. — 2 Δωρεῖος; Codex et Meinek., pro edito Δωρεῖως. Δεισίζων vir doctissimus p. 116 pro adjectivo habet, « stercus olenlis, a βῆσσα, stercus, » non assentientibus neque Hermanno, qui conj. βῆκατ' ὀνειδιστοῦ, neque Heckerō, qui epitheton ad κεφαλά requirit. — 3 λαιρεσάιος; * κυσσοτας Codex; κυογάστας; Salmasius; Toupius κυτογάστας; quod editur. « At quum κύτος γαστήρ; ventrem cavum indicet, apertum est epitheton κυτογάστας; nisi plane ineptum, certe valde otiosum esse, quum nemo ignoret ventrem aheni cavum esse. Ideo malui βουγάστας; ut Anlyte dixit ep. 153, 1, βουχανδῆ; ὁ λίθης. » Hecker. De altero epitheto Jac. : « In una tot urbium Larissæ nomine ollarum fictilium fabrica fuisse videtur φαλλο clarior; fortasse Larissæ Phthiotidis, prope quam sita erat Oloossa, ab Homero πόλι; λευκή appellata, ἀπὸ τοῦ λευκάργιός εἶναι, inquit Strabo IX, p. 440. » Jac. — 4 γυτρός; Cod. — 5 ἐγγάστρον Suid. — 6 κνήστην Cod. « Hinc Suidas : κνήστης, μάγαιρα. Et τοζόν, τὸ κινήστηρον τῆ; γύτρας. — 8 Scripsi μὴ ποκα, secutus morem Codicis. Vide not. ad ep. 106. » B. Mire hallucinatur Bothius : « Scribo κακοῦ καλὰ ἃ δωρητήρος. Hoc acumen habet et gratiam. Absurde legitur κακά, siquidem κακά dici non possunt dona illa, in quibus εὐχάλακτο; et εὐγυαμπος; χρεάγραι. »

CCCVI. Coquus, servitutis jugo excusso, Mercurio artis suæ instrumenta dedicat. — 2 ἐτροδότων meliores codd. Suidas v. Ταναγάλλο; conf. ep. præced. v. 6; ἐτροδότων Cod. a correctore; a pr. m. fortasse ἐτροδότων, ut Plan. « Κλαῖδα περὶ interpretatur G. Dindorf. in Thes. sub Βαθυκαμπής. Quod epitheton cui possit veru convenire non statim intelligi, nec quid sit veru assandis porcis peculiare. In editione Grotii erat cana, quod mutavi in cava metro postulante. » B. Etiam Jac. bsiō ignota hæc κλαίς; — 3 βῆπιδα τὰν ἀγγαλων Codex; βῆπιδα, τὸν εὐγγαλων Planud.; « quod commentum in textum recipere editores maluere quod Codicis lectionem a Suida firmatam, qui ταναγάλλων, lenissima ratione metro adaptare. Corrigendum ταναγάλλον τὴν λέηδα. » Hecker. — 5 μάγαια Cod.; μαγείων Plan.; recte Suidas μαγῆτ, τὸν ἀπομύσσοντα. — 7 θύαν Cod., superposito εἰ. Etiam Suidæ cod. Leid. θύαν. — 9 οὐλοπόνο; Cod. et unus Planudeorum; ὄλοπ. Plan.; Suidas : ὠλοπόνο; ὁ περὶ τὰ ὄλα ἀσολοῦμενος, ὁ μάγερτος. « Imo ὠλοπ., doricum pro ὄλοπ. » Brunck. Jacobs. edidit Σπίνθηρ, ut in nomine proprio eoque a Latinis petito. Cod. σπινθῆρ.

CCCVII. « Carmen scriptum in Eugathem tonsorem, qui similis Alfeno illi ap. Horatium Sat. I, 3, 130, quem item tonsorem fuisse Bentlicius docuit, arte relicta, in Epicuri hortos transierat; postea vero, fame prope consumptus neque sa; ientior factus, relicta in tonstrinam repetiit. Legendi qui totum tonstrinæ veteris apparatus illustrarunt Burtiger in Sabina p. 330 seqq., Bastius in Epistola ad Boissonadium p. 178-183 ed. latinae, et Schneider. ad Vitruv. IX, 8, 2, p. 230. » Jac. — 1 * εγγαθῆ; (sic) Cod., nota repetita in margine, ubi nihil adscriptum. Λαπιθάνος; civis urbis Thessalicæ Λαπιθῆ;, Thessalus. « Ἦ σινδών, linteum, quod vulgo τὸ ὠμόλιον, dicitur φιλέθερος; quia crines de capite et barba detonsos excipit. — 2 φᾶρος Cod., corr. Toupius Cogitandum esse de frusto pilei coactilis, qui ille ad acuendam novaculam utebatur, docuit Böttigerus. — 3 δονακίτην Cod., ἰ in ἦ mutato. Plutarch. Instit. Lac. p. 239, A : στελεγγισιν οὐ σιδεραῖς, ἀλλὰ καλαμίναις ἐγρῶτον. Est ψήκτρα strigilis genus ex arundine, quo utebantur ad tollendum σμήγμα. » Jac. In fine λιποκόπου; Codex, λιποκοπού; et λιποκόπου; libri Suidæ. Toupius λιποκόπου;, cullellos manubriis destitutos, qui non sunt hujus dedicationis. Jacobs. conjecit τυλοκόπου;, tollendis clavibus in pedibus : « nam præter comam barbamque tonsores veterum etiam ungues tollebant et clavos in pedum digitis. Plaut. Aulul. II, sc. 4, 34 : tonsor ungues dempserat. » Lobeckius denique ad Soph. Aj. p. 375 ed. sec. λιθοκόπου;, coll. Strabone XII, p. 540 : λίθον λευκόν, ἐξ οὗ τὰ λαβία τοῖ; μαγαιρίδας κατασκευάζον. Quod recepi. Boissonadius : « Suidas habet λιποκόπου;. Id sumsi. Tonsores non barbam tantum et capillos tondebant et curabant, impuris et fædis cinædis sædum etiam et sordidum officium præstabant, femoribus depilandis et partibus etiam obscenioribus scalpendis, radendis, nitidandis. Cui ministerio inserviebant ψήκτρα και φασηανίδας, radula; arundinæ ac cultelli, qui fiebant, quod est in epigrammate quodam, smerdalei, scilicet κόπρω pingues et quasi impticati. Nam in λιποκόπου; compositionem a nomine λιπο; faciendam opinor, pinguis stercore. » — 4 συλόνογα; ὄνογα; Cod., corr. Salmasius. — 5 ἔπος δ' ἰταλίας Codex. « Scripsi sine hesitatione : ἔπτωσα ἐπ' ἡ λῖζα. Notum in vetustis codicibus ψ formam hanc + referre, quæ facile in τ abit. Inter tonsorum σκεῆσθ memorantur φαλίδας; Polluci II, 32; X, 140, et aliis. — 6. Κηπολόγο; intelligo sectatores Epicuri, τοῦ; ἀπὸ κῆπου, ὅτι συνείδουον αὐτῶ ἐν τῷ κήφῳ, Diog. L. X, 10, ubi v.

Meag, et Creuzer. ad Cic. N. D. I, 33, p. 153. » Jac. Brunck. κηπόλογου. Boiss. scripsit κηπόλογος et vertit : in Epicuri domum hortiloquus. — 7 ἦκουεν ὀπίσσωτος Cod. : ἤκουεν Brunck., quod minime necessarium. « Notum est proverbium ὄνος λύρας ἀκούων, de quo vide mea ad Pachymerem p. 214. » B.

CCCVIII. « Connarus puer, victoria de condiscipulis parva, Musis gratiam referens, Charetem personam comicam dedicat. — 1. Incertum de literis bene pictis, an de carne quodam sive scripto felicitate composito hæc intelligenda sint. — 2. Tali inter munera pueris data non raro leguntur. (Nescio unde Grætius Κωδύλλος.) — 3 μούσας Plan. Personæ tragicæ comicæve diis dedicatæ alibi quoque memorantur, ut mox ep. 310, 311. » Jac. — 4 ἦρας με Cod. et Plan.; ἦρας Brunckius, quia ἐπι præcessit. « Possis versu 3 κύμην χάρην, Μούσαι. Sed offendit insolens usus dativi, θεορύθω, quare corrigam ὅτῃ ἐνι vel ὅτῃ ἄμα π. » Hecker.

CCCIX. Leonidæ nomen, quod in Cod. desideratur, suppeditat Plan. Puer ephebus factus Mercurio pueritiæ oblectamenta dedicat. — 1. Σφαίραν εὐφρημον Passovius Scriptt. misc. p. 202 exponit quæ Philocli ἀγάβην φήμην inter pueros conciliaverit, ut διαδοχικούς ἐπι στρατικῆ memorat Athenæus I, p. 14, et Sophoclem in Nausicaæ στήρα παιδούση ισχυροῦ; εὐδοκίμησσαντα p. 20, F, coll. Enstath. Od. p. 1553 extr. Sic explicari videtur particula το, in qua merito offendeat Meinek. p. 120, quem vide. Brunckius silentem vertebat, « tam mollem, ut humi alissa sonum quam minimum redderet. » Contra Geistius volebat εὐπικτον. Boissonadius ad Zachar. Mitylen. not. 348, p. 427 : « Wyttenbachii conjectura εὐσμον vix habet quod satisfaciatur. Propono εὐσχημον », respiciens ad sphæram figurarum præstantissimam, πάντων τῶν σχημάτων πρωτεύουσαν, de qua ibi Zachar. Denique Ungerus Stud. XIII, εὐφρόδων τοι, pro ἐφρόδων, cujus scripturæ exempla multa commemorat, etiam ex lapidibus, ut

εἰκόνα τήνδε Ποσειδῶνος ἐν εὐφρόδοισι παλαίστραις

ap. Welcker. Syllog. p. 196, sed hoc ab Leonida alienum. — 2 Ἐρμῆν Meinek., vocativo, si tōi sit pronomen. — 3 στρατηγὰς αἰς Cod., corr. Jacobs; ἀστραγάλους ὅ οἱς Plan. Ut τακόν memorat ἀστραγάλη gramm. Bekk. An. p. 454, 24.

CCCX. « Simus histrio, dedicata Musis persona Dionysi, precatus erat ab his, ut quæ acturus erat in Baccharum fabula partes rite disceret. Res ultra sperem feliciter cessit, victorque renunciatus est. Fortasse ille est Simus histrio tragicus, qui ridetur ab Alevide ap. Athen. IV, p. 160. » Meinek. Diatrib. ad Callim. p. 288. — 1 ἔδον ἐμὲ * σιμόδ, sed i in η mutato, Cod.; corr. Ernestius. — 2 γλαύκος Cod., corr. Bentleyus. « De nota permutatione armorum Glauci ac Diomedis, unde proverbium γλαύκα χρυσίον, vide ad XII, ep. 204. — 3 Ἄνα verti per. Erat Bacchi tragica persona inter duo cornua litera Γ suspensa. » B. Voce κερχῶς indicari grandem hiatus illarum personarum jam Salmasius annotavit. — 4 ἔπλοον Cod. Persio quæ Samios diduxit litera ramos (III, 56), Pythagorica littera Γ, « quæ prepe ludum litarium posita bivium virtutum et vitiorum significavit. Ludum litarium indicant verba παιδαρίων ἐπίμοος v. 5. Ibi tragædiæ Euripidis explicabantur et recitabantur, ut saepenumero audiret illa verba Baccharum Euripidis v. 194 : τερὸς ὁ πλόκαμος, valde sibi cognita, quum ipse

ea in tragædia pronunciet. » Jac. — 5. Οἱ δέ, οἱ παιδές. — 6 τοῦ μόνον εἶπα ἐμοί Codex, corr. Scalliger et alii. Repete λέγοντες. « Proverbium : narrare alicui quod ipse somniavit somnium, tractavit Cognat. Adag. 204. Conf. XII, ep. 148. » B. Ibi Callimachus v. 2 τοῦμόν δνετρον ἐμοί, ut ceteri omnes, quod hic quocque legendum esse probabiliter disputat Meinek. I. c.

CCCXI. « Agoranax Rhodius, sive histrio sive poeta comicus, Pamphili amantis juvenis partes sustinuerat, et reportata victoria personam Pamp' illi dedicat. » Meinek. Call. p. 289. Loquitur comica Pamphili persona. — 2 Απὸ his admovet Heckerus Ciceroniana Fam. II, ep. 13, 2 : Mea vero officia ei non desuisse tu es testis, cui jam ζωμικός μάρτυς, ut opinor, accedit Phania. Proverbialem locutionem respici indicat ὄτως. — 3 οὐκ ἐν ἔρωτι Codex, quod varie tentatur. « Scripsi οὐ κέ' (pro κινά, κενός) ἔρωτι δ. Corrigit viri docti doctius aciem vel ἀκρ' ἐν ἔρωτι δεδαμμένον. » B. Nimirum Hesych. ex hoc, ut videtur, loco : Δεδαμμένον, περιπελεγμένον, sive melius περιπελεγμ., ut scribit Meinek., qui hic tamen δεδαμμένον tuetur cum Heckerō, scribens οὐκ' ἔρωτι δεδαμμένον, non amplius amore excruciatum. Heckerus οὐκ' ἐν ἔρωτι δεδαμμένον tentabat coll. H. Jov. 52, Dian. 246. In fine Codex ἔπαι, quod Meinek. egregie corripit ὄπτη, « lostæ caricæ, quo nihil aptius de persona rugosa et fuliginosa. Ac suboluit hoc jam Salmasio, qui teste Jungermanno ad Polluc. VI, 82, ὅπτη restituerat; at voluit sine dubio ὄπτη, ad sententiam recte, ad dialectum male. » Edebatur ὄπται. De re hæc excerpimus Jacobsii : « Scimus ex Polluce IV, 141 et Quintil. Inst. XI, 3, § 74, in scena velleum bipartitas personas in usu fuisse, quæ in diversis partibus diversam sive animi sive vitæ conditionem ostenderent. Respexit igitur poeta ad certam quandam comædiam, quæ Pamphilus rugosi et sole combusti hominis partes egerat, Æthiopsis fortasse et eunuchi, fortasse ut hujus vestitus ope calidum quoddam et amatorium consilium exsequeretur. Has partes quum ageret, ejusmodi personam gerebat, cujus altera pars juvenilem vultum, altera turpem et senilem faciem repræsentabat. »

CCCXII. « Pueri hircum frenantes certamina institunt circa fanum dei. Amores capris insidentes et de palma, ut videtur, certas conspiciuntur in picturis Herculanensibus, Pitture tom. II, tab. 44. » Jac. — 1 ἐν Cod. et Plan. Jungendum esse ἔθεντες; observavit Bothius, qui posteriorum malebat ἐνι, ἐπιθέντες. — 2 ἔμα Cod., alterum Plan. — 3. « Παιδιούουσιν ἀεὶλα, per lūmam et lasciviam equestris exercent certamina. Incertum cuius dei templum significetur : num Neptuni equestris? an Minervæ Ἰππία, qui Tegeæ, in Anytes patria, colebantur; Pausan. VIII, 47. » Jac. — 4 φ' ὄρεης (sic) ἦπια Cod. Editur φορέης ἦπια. « Pro ἦπια conjecerat olii Jacobsius νήπια, optime quidem, sed contra mentem auctoris. Nam quæsitus fuit lusus nominum ἰππια et ἦπια. » B. Rectissime Heckerus : « Subabsurda est sententia, pueros certamina instituisse ea de causa ut hircus eos portet. Scribendum :

ὄρ' αὐτοῦς ἐφορῆ νήπια τεροπόμους,

ut deus ipse eos ludentes puerulorum ritu in hircis equitantes placido lumine videat et tueatur. »

CCCXIII. « Poeta Victoriam deam invocat, ut sibi in certamine musico palmam impertiatur. » Jac. Sed vide ad v. 2 — 1. « Quæ compellatur Victoria Pallantis filia,

h. e. Minerva, Παλλαντις; κόρη dicitur Philippo quoque supra ep. 247. Illam Νίκην Ἀθηνῶν ab Atheniensibus cultam memorat etiam Sophocles Phil. 134, Menander p. 282 Com. vol. IV, Nonnus Dion. XXXVII, 623. » *Meinek.* p. 188. — 2 πρόφρων κρῆναίων Codex. Κρῆναϊοί poëtes sunt Athenienses; quod quum duobus α correptis dicatur, *Meinek.* scripsit Κρῆναϊδῶν, cum libertate quadrisyllaborum; προφρονῆς; Κρῆναϊῶν *Schneidewinus.* Illud etiam *Berghius* recepit. Sero vidi *Heckerum I*, p. 148, probabilius de hoc carmine statuere, quod « intelligi nequit nisi de choro sollempniter festo die ad locum religione alicujus dei nobilem mitti solito cum carmine *Bacchylidis* προσοδικῶν. Et fortasse in certamine *Deliaeo*, quo omnes commeabant Græci, vicit *Bacchylides* et *Carthæensium* chorus: scribo enim προφρων Κερθαίων... χορόν. Nam Κρῆναϊοί sive Κρῆναϊδαί pro *Bacchylide* et pro simplice inscriptionis conscribendæ ratione nimis erudite de Atheniensibus dictum esse videtur. Sed scripto Κερθαίων dialectus ionica per omnia restituenda est, κόρη, Νίκη, Μουσαίων. » *Κερθία* autem una est ex quattuor urbibus insulæ Cei. — 3 μούσαν Cod.; Μοισᾶν *Brunck.* — 3 κήρω ἀμφ. βακχυλίδης; Cod., quod jam *Salmasius* correxisse videtur.

CCCXIV. « Ἀναστρέποντα epigrammata sequuntur septem, eo facta artificij, ut retro sine sensus dispendio legi possint; idque est imitatus interpres felicissimus et elegantissimus *Grotius.* Simile est ejusdem auctoris, vel *Bassi*, epigramma IX, 53, ubi vide not. Simile etiam *Leonidæ* proximum n. 323. Retrogradus versus tractat *Taborotus Bigarrures* c. 10, p. 173. Vide et, si tanti est, *Classicum Diarium Valpyi* t. IX, p. 527, cujus in re tam nugaci indiligentiam non corrigam; et tom. XIX, p. 365. Ipse plurima huc conferenda protuli in *Anecd.* t. III, p. 335. » *B.* — 1 φέρος Cod. Vestimenta dicuntur quæ *Ulysses* a *Phæacibus* dono acceperat.

CCCXV. « In hoc epigrammate retro legendo pentametrum et lingue usus non sinit inverti duo ultima verba τραγῶπων τῶν, et servandum erit τὸν τραγῶπων. Poterit auctor sic defendi: scilicet tam arcte adhærere nomini articulum, ut τραγῶπων unum sit vocabulum. *Conf. not. ad ep. 318. Wakefieldus* in *Class. Diar.* t. XXXV, p. 54, transponit, quod et *Brunck.* fecit, Ὀρῶτων ἔγραψεν, vitaturus, puto, debilem cæsuram in retrograda lectione, Ὀρῶτων ἔγραψεν ἀντ'. Sed sunt multa talia. Sic et in epigr. seq. peccavit *Brunckius.* » *B.* — 2. « Ἀρχάδος, *Mercurii*, qui apud *Arcades* imprimis colebatur. Ἀντ' ἀίχας, quod ei periclitanti auxilium tulisset interpretatur *Brodeus*, vere, ut videtur. Disertorem explicationem rei metricum artificium non patiebatur. De sinceritate lectionis dubitabat *Heynius* [et *Bothius*]. *Cphelo* pictor aliunde non cognitus. » *Jac.*

CCCXVI. — 1 δ' ἱερῆ; *Plan.* « *Aerope* vocatur *δισπᾶ*, quod patris jussu in mare præcipitata erat; v. *scholl. Lycophr.* p. 149, *Eur.* Or. 805, *Lobeck.* ad *Soph.* Aj. 1283. In diversa tabula pictor exhibuerit cœnam *Thyestæ*, et *Atræi* pœnas, de quibus v. *Hygin.* Fab. 86. » *Jac.*

CCCXVII. « *Pan*, *Nymphæ* et *Danae* *Praxitelis* ex marmore junctim memorantur in ep. *Plan.* 262. Non vere *Pana*, sed *Satyrum* significari, ex utroque ibi gestasso dicitur, colligebat *Heynius.* » *Jac.* — 1. « *Plan.* ἐπλασε, *Codex* ἐπλασε, quod receptum nuper. Sed sic retrogradi pentametri clausula læditur: ἐπλασε Πρξτελις. Monuit literæ paragogicæ osor *Wakefieldus* l. c. Et Πᾶν

ἐπι scripsit pro planudeo Πᾶνᾶ με, quæ est et *Codicis* scriptura nuper male revocata. Nam in retrogrado ordine Πεντελις με Πᾶνα hexametrum non potest inchoare. *Brunckius* jam recte Πᾶν' ἐπι. » *B.* Imo scribendum erat Πᾶνα ἐμέ, qui modus metra lædens tam frequens est in marmoribus et codicibus vel optimis, ut lectores putandi sint sponte pronunciassent Πᾶν' ἐμέ, nihil curantes librarium aut sculptorem; quod vitium hic ex arte repræsentans poeta salvavit retrogradum versum. — 2 παντελις; Cod.

CCCXVIII. Conferendus *Hom.* Il. Σ, 492 seq. « Gallice vertit *Larcher.* *Diss.* de *Venere* p. 253, qui est et de epitheto κουροτρόφος videndus p. 127. Monuit *Wakefield.* l. c. esse ex θαλάμων pro uno vocabulo sumendum, ne corruptatur poematis artificium. Igitur moniti retrogradientes legentibus ἀγομεν ex θαλάμων. Sed nonne etiam monere debuit quo pacto tribrachys ἀγομεν possit inchoare versus dactylicum? Puto in scriptura ex θαλάμων ἀγομεν esse tmesin, ut ex ad verbum pertineat: tum in retrogrado ordine legetur, ἐξάγομεν θαλάμων. » *B.*

CCCXIX. — 1 αἰδομενις (postremo i posteriori eraso) ὑπό θαισι (sic, non θαισι, sed singulari forma literæ i) Cod. — 2. « In retrogrado ordine anastrophe χειρῶν ex facile feretur. Alter versus sic erit legendus:

πατρὸς ἐν εὐρυχόρῳ θεσιν ὑπ' αἰδομένας.

Tali licentia non sumta pudenter minuitur difficultas rei et pretium, si res id genus pretii quid habere potest. » *B.* *Bothius* Κύριδι.

CCCXX. — 1. « *Bithyniæ* urbs erat *Ascania*, eaque regio propter *Bacchi* cultum illustris fuisse videtur. » *Jac.* *Boiss.*: « Vix monendum legendum esse in retrogrado ordine Χαίρε μὲν' Ἀσκ. Quod jam fuit monstratum in *Planudea.* »

CCCXXI. « Versus ἰσόψηφοι et disticha ἰσόψηφα dicuntur quorum singulæ literæ tanquam notæ numerales consideratæ eandem conficiunt summam. » *Brunck.* « *Lemma* ἰσόψηφα ad sequentia pertinet epigrammata usque ad 330, excepto epigr. 323, quod est ἀναστρέπον. Literarum numeralium summa margini *Codicis* adscribitur: hujus quidem ep. 321 utriusque disticho adscriptum εχζθ', 5699, in apographo quidem, idque recte, modo in ἐθδλγ: v. 4 numeretur: subscriptum vel adscriptum. Qui prolati sunt velut e *Codice* numeri, εχγθ' falsi sunt. » *B.* *Cæsari*, natales celebranti, poeta carmen effert, meliora in posterum promittens. — 3. « *Vetus* erat dictum: ἀκαπνα ἀειδοῖτο θύομεν, ap. *Athen.* I, p. 8, E, quod nostro loco comparato illustrat *Casaub.* p. 26 seq. » *Jac.* — 4 ἐθδλγ; Cod., superposito η; a correctore.

CCCXXII. *Marco* cuidam *Leonidas* epigrammata ἰσόψηφα mittit, otii tempore ipsum delectatura. « Adscripti numeri γυμ', 3440, utriusque disticho, quos instituta computatione falsos esse deprehendi. Conveniunt scilicet unitantum versus secundo. Tertii versus summa, numerato in *Μάρκω* iota ultimo, est 3108, eademque versus quarti. Unde patet in hoc epigr. non opponi distichum integrum integro disticho, sed uniuscujusque distichi versus alterum alteri. Esse jam videtur mendum in verso primo, cujus summa est 3360, cui, ut versus secundi summam æquet, deest 80; quod supplementum unde accedere possit non reperio; vel de secundo qui detrahatur 80 non expisco, ni mutetur adjectivum εὐδίκτου, quod non om-

nimo aptum est. Nam requiritur epitheton quo poetae difficile artificium notetur, ut ep. 3⁸, ἰσθηθῆμι εὐεπίης. Vel ἀσπύχον in mendo cubat, si revera distichum histic non est oppositum. Sed sudent jam alii circa has difficiles nugulas. » B. — 2. Cum Bothio distinxī ante δίστιχον, non, ut vulgo, post hanc vocem. De εὐθητος; videndus Ernestius Lex. technol. p. 139 seq.

CCCXXIII. « Est epigramma retrogradis versibus conscriptum. Vide ad ep. 314. Versu secundo in retrogressionem erit ἐκ σφετέρης pro uno vocabulo. » B. — 1 * οὐδ' ἀπὸ δῶδε, 2 γείνετο Cod. Qui in margine : ζήτει.

CCCXXIV. Mars placentas, uvas rosasque in ara sua positas respuit, sanguine conspersa sacrificia postulans. Conf. Leonidæ Tarent. epigr. IX, 322. « Numeri hic ἐποτρύξω adscripti sunt ἄρκ', 9117, quos veros reperi numeratis in primo versu duobus : verborum τῶ ποιοιπέρφω. » B. — 1 ἀραι, 3 τῆς Cod.

CCCXXV. Ad Eupolin quendam carmen mittit donum natalium. « Citantur ex Codice numeri adscripti εφυγ'. Reperi ego in apographo Paris. εϋπύγ', 5953, qui veri sunt. Numerus 900 cifra repræsentatur quæ ad ψ invgrsum ferme accedit; hinc legentium error. Conf. ad ep. sequens. — 3 Μουσίων Brunckius. Sed lectionem Codicis et Plan. Μουσίων veram esse probat numeratio. » B.

CCCXXVI. Nicis arcum et pharetram vacuum dedicat Dianæ. « Adscripti dicuntur esse in Codice numeri εψνδ'. Reperi adscriptos in apographo Par. εϋπδ', 5982, quos veros esse computatio monstravit. Erroris eadem causa ac in præcedente lemmate. » B. — 1 Δύκτιον, v. Spanhem ad Callim. H. in Apoll. 33, a Jac. cit. — 2 βάλις; superposito α, Cod.; βάλιας; Plan.

CCCXXVII. Monstrat majorem etiam, quam antea, in epigrammatis scribendis brevitatē, non distichon disticho, sed versum versui evæquando. « Adscripti numeri, ζρε', 4111, veri sunt. » B.

CCCXXVIII. « Leonidas Cæsari (Neroni, ut videtur) tertium suorum carminum librum mittit. » Jac. — « Adscripti sunt numeri, ζροδ', 7372, qui conveniunt priori tantum disticho, modo scribatur e Codice βυδον pro edito βυδον. In altero recepta varietate πέμψει pro vulgato πέμψω et numeratis iota finalibus vocabulorum τῆ χθονίη reperi tantum 7272. Quæ mutatio faciendā sit ut summæ hinc æquentur, non dicam. Ipse forsā auctor poterat labi. Si quid tentandum, opinor in τῆ χθονίη præsertim mendum latere. Conjecturæ propositæ nimium quantum numero quæsito distant. Versio Grotii Cereri tuæ repræsentare videtur conjecturam et nitidam et facilem τῆ χθονίη. Intelligo de terra occidentali, de Italia, de Hesperia » B. Post Boissonadium Heckerus : « Recte perspexit rchneiderus terræ nomen latere, sed ejusdem conjectura Ἀσπύχον nimis a literarum vestigiis recedit. Literis diremptis corrigo : τῆ χθονίη σῆ. » Sic quidem pro ἐκατοντάδι quæ desiderabatur accedunt ducenta. — 1 βίδιον Plan. et Cod. a pr. m., βύδων a correctore. — 4 τῆ χθονίη πέμψω Plan. et Cod., sed hic πέμψει, eadem m. in ψη; mutatum.

CCCXXIX. Ad Agrippinam duo disticha ἰσώφηρα mittit. « Adscripti numeri ζροδ', 7579, conveniunt recte priori disticho, scripto πέμψουσι e Codice pro planudeo πέμψωσι. Summa posterioris est 7564. Addendum 15. Puto scripsisse auctorem Ἀγριππίνην, et ἰσώσαι, participium formæ dorice pro ἰσώσαι. Jam sic summæ fiunt pares. De

Ἀγριππ. nullus dubito. » B. Scribendum erat dativo Ἀγριππίνῃ. — 3 edebatur Ἀγριππίνῃ. — 4. « Ejusmodi donis tribuendis par sum, quæ invidia non tangit. Munera πλούσια enim φθονερά. » Jac.

CCCXXX. Lemma in codice Paris. 2720 : Ἀσχίνου ῥήτορος εἰς Ἀσκληπιῶν χαριστήριον. « Æschinus oratoris esse credere non sinit orationis nimia debilitas. » B. Bergkuis Lyric. p. 531 : « Ab oratore omnino alienum, quamquam is carmina amatoria composuit (v. Or. in Timarch. 136), sed fortasse profectum est ab Æschine rhetore Mileasio, Pompeii æquali (Strab. XIV, p. 636), vel Mytilenæo (Diog. L. II, 64). » — Epigramma tabulæ votivæ inscriptum in Æsculapii templo, fortasse Epidaurico, dedicata a poeta, qui vulnere pro totum annum laboraverat, desperat a medicis, illic tribus mensibus sanatus. — 3 ἀσκληπὶ ἀπογραφῶν Par.; quod in Codice anceps esse videtur; ἀσκληπὶς cod. Paris. et Brunck.

CCCXXXI. Lemma in cod. Par. 2720 : εἰς παῖδα κτεινόμενον ὑπὸ δράκοντος; sine nomine poetæ. « Historia de Alcone, Phaleri, Argonautarum unius, patre, de quo Manilius Astr. V, 304 : ille pater,

qui serpentem super ora cabantem
Infelix nati, omniumque animamque bibentem,
Sustinuit misso petere ac prosternere leto.

Conf. Valer. Flacc. I, 3⁸ seq. et alios ap. Leopard Emend. VI, c. 5. « Jac. — 4 βαιὼν Cod. inter lineas habet. — 5. « Wakefield. corrigi εφόβοι, frustra. Aliud obversabatur Grotio in versione. Post tam felicem successum pater arcu ad necem inferendam abuti noluit. » Jac.

CCCXXXII. Lemma : ἐν τοῖς ἀναθήμασι Τραϊανῶ Κζίσσεος. Et Suidas infra citandus, hoc carmen esse ex τοῖς ἐπιγράμμασι ἐν τοῖς Ἀναθήμασιν Ἀδριανῶ πεποιημένον. « Id lemma explicat et totum epigramma fuse et docte illustrat Boivin in Memor. Acad. Inscript. t. II, p. 268-283. » B. « De eodemque egit Osannus in Zimmermanni Schulzeit. a. 1834, n. 122 et 123. Trajanus quum ad bellum Parthicum proficisceretur, in inonte prope Antiochiam Jovi Casio (de quo Boivin. l. c. p. 297) spolia ex Getis capta dedicavit, æqualem victoriam de Persis ut obtineat precatus. — 3 δοῖα λίτα Cod. et Suidas, qui λίτα, παρακιστάσματα. Sed idem v. Κάσιον ὄρος : ... ἔνθα Τραϊανὸς ἀνέθηκε κρατῆρας ἀργυροῦς καὶ κέρασ βόδς παυμέγεθες κεχρυσωμένων. Præterea auctor in λίτα priorem corripuit, posteriorem produxit, idque nulli metri necessitate coactus, quum scribere posset : ἄνετο λίτα δύο. Boivinus correxit ἀνετ' ἄνετο δύο, idque amplexus est Brunckius. Multo lenius erit δοῖα δέπα. » Jac. Quod cum Osanno et Bothio recepimus. In fine versus Codex βόδς ούρων, eadem m. in ούρον mutatum, quod habet Suidas; ούρον Salmas. — 5. « Hinc Suidas : ἐξαιτον, τὸ ἐξαιρετον. » B. In fine Cod. ἀταίρη; a pr. m., ἀταίρη; a correctore et Suidas. — 8. Nota Persarum appellatio Achæmenii, a vetusto rege. — 9 λίναι Cod.

CCCXXXIII. Apud Planud. ἀδέσποτον. In præcedente capite ponendum erat. Sternutante lychno poeta bene sperat de adventu amicæ; quod si eveniat, lychnum æquiparabit Apollini. De eo auspicio Jac. inter alia citat Ovid. Heroid. XIX, 151 :

Sternuit et lumen, (posito nam scribimus illo,)
Sternuit, et nobis prospera signa dedit.

— 3. « Et γὰρ hoc loco non est *utinam*, quod sententiarum.

nexus non patitur, sed verbis ei ... εἴη inter se junctis, γὰρ per ellipsin explicari debet. » *Jac.* Nihil tamen magnopere obstare videtur quominus scribas ei γὰρ .. εἴη τὸδ' ἐτήτυμον!

CCCXXXIV. Iterum legitur infra IX, post epigr. 328, cum hoc lemma: ἀνάθημα ἐπὶ θυσίᾳ Πύρρου Νεοπολιέμου, υἱοῦ Ἀγιάλεως. — 1. « Hinc Suidas: παγοί, αἱ ἐξογαί τῶν ὀρέων καὶ τῶν πετρῶν. » *B.* — 3 σὺ πέτραι γλωσσιν Cod. utroque loco, sed alterum Plan. et Suidas, qui γλωσσίν; exponit ὀνίας. Noti Ἐρμαί τετραγώνοι. Conf. ep. 346. — 4 ἀλιθόταν Suidas loco uno ex duobus. — 5 ψαιστὴ ὁ, superposito τε, Cod., aliter loquens φασὶ ὅτι (sic) Plan. ψ. τότε. Deinde Cod. hic ἐμπλεον cum σ super v posito. « Sic Nicander Alex. 161: δέπας ἐμπλεον οἴνης. » *Jac.*

CCCXXXV. « Edidit et interpretatus est hoc epigramma Boivin. Memor. Acad. Inscript. t. II, p. 269, 272, 284 seq. » *B.* Pisoni Thracibus bellum inferenti causia Macedonia offertur dono. Est is L. Calpurnius Piso, qui, Thracibus in arma accensis, bellum intra biennium profligavit et provinciam Macedonia securitatem reddidit circa a. U. C. 743; cujusque filiis Horatius inscripsit Artem poeticam. *Jac.* — 1. « Primum distichon excitat Etymol. Gud. in Κασοία, ubi: ἐστὶ γὰρ τι κάλυμμα τῆς κεφαλῆς. Et Suidas in Κασοία: εἴ' ὅς πλου βαρβαρικοῦ ἐπὶ τῆς κασιῆς. Vide Danz. ad Plauti Mil. IV, 4, 1163. » *B.* Etiam reges Macedonici causiam gerebant, diademate eam cinctam. — 3 ἰδρῶι Cod. — 4 ἡλαθι superposito ασ Cod., corr. Kusterus. — 5 τάχ' αἱ πρόκες; malit *Jac.*

CCCXXXVI. Lemma: εἰ; Δελπίδος ἀνάθημα Θεοκρίτου. « Lemma a librario excogitatum, qui versus 4 legit Δελπίδος ἐπὶ πέτρα τοῦτο τοι ἡγιάσειν. » *B.* Musis et Apollini coronæ dedicantur et capri sacrificium promittitur. — 1 ἐκίνα Cod. — 2 ἔρα. et κῆται Cod. — 3 μάλ' αὖφοι Cod. — 4 ἐπὶ πέτραι (πέτρα) Cod., corr. in vett. edd. « Quorum lectio non sollicitanda: Δελπί: πέτρα τὴν ἀγίασαν τοῦτον τοῦ δένδρου σοι ἔρυσε. Scilicet ἀγιάσειν significationem hic transitivam habet. Hesychius: ἀγιάζειν θάλλει, quod et ipsum sæpe transitivum est. » *Brunck.* — 5 ὁ μάλος Codex, quem sequitur Ahrens. Edebatur μάλος vel μαλλός. « Valckenarius p. 31 inter Ruhnkenii Epistolas fidenter reponerat ὁ ζαῦλος. » *B.* Felicius Meinekius ὁ μάχος, qui diligenter de dubia hujus loci scriptura egit in Delectu p. 151 seq.

CCCXXXVII. Lemma: εἰς Νικίαν ἱατρὸν, ἢ Ἡερίωνα, ζῶνα μισθώσαντα. « In Æsculapii signum, Eetionis manu affabre sculptum, quod Nicias, qui Mileti artem medicam exercebat, posuerat. Nicias is est cui poeta dedicavit Idyllion XI, et ad cujus conjugem colum eburneam misit Idyll. XXVIII. » *Jac.* — 1 τῶι Cod. — 3 ὅσα μιν Cod. — 6 ὄδ' Cod. « Minus ambiguum foret ἐφῆκε. » *Both.*

CCCXXXVIII. Lemma: εἰς Ξενοκλέα τὰς Μούσας ἀναθηκῶτα (sic) ἀγάλμα λίθινον. In marg.: τοῦ αὐτοῦ Θεοκρίτου. In vett. edit. primum distichon ita scribitur:

Ἵμῖν τοῦτο, θεαί, χαρισμένον ἐνία πάσαις
τῶγαλμα Ξενοκλέης θῆκε τὸ μαρμάρινον,

atque ita editores Theocriti. « Quod elegantius est. Sed χαρισμένος corrigendum esse, ut Xenocles intelligatur, docet ipsius poeta versus, de Nicia, Idyll. XI, 7: τὰς ἐνία δὴ περιλαμάνον ἔχοι Μούσας; » *Hecker.* I, p. 146. Quod receperimus.

CCCXXXIX. Lemma: Δημομίδων (sic) ὄδο; ἀνιθῆ; κα Διονύσιω ζῶνον καὶ τρίποδ. « Est et alibi varians, Δημομῆλι; [et alibi Δημογένη;]. Compendium in fine nominis male lectum fuit. Etiam nomen Grotianum *Damoletes* caret auctoritate. » *B.* — 1 Δημομῆλι; Ahrens. ex cod. Paris. Δημομῆλι; est ap. Charobosc. Can. p. 142, 9. — 2 ἔδιστον Cod., superposito ἦ. — 3 ἐν παῖσι legebatur ex vett. edd., de quo Boiss.: « A sensu erravit Grotius. Verendum videtur: *modice fuit illustris inter pueros, choro autem obtinuit victoriam de viris, et quod pulchrum quodcumque decens est cernens.* » Tenemus Codicis scripturam cum Hecker I, p. 147: « Rectissime Codex ἐν παῖσι. Inepte mutarunt in παῖσι, quasi oppositum esset χορῶ ἀνδρῶν. Imo hoc additum, quod inter Græcos erant et chori ἀνδρῶν et chori παῖδων. Neque virtus Græcis μετριότης dicta in puero cernitur, sed in viro; nam μέτριος ἐν παῖσι esset: *puerilli ætate fuit μέτριος.* Verum conferendi Callimach. supra V, 146, 3: ἐν πᾶσιν ἀρίζηλο; Βερενίκ. Quintus I, 38: ἐν πᾶσιν ἀρίζηλο; γεγαυία. Athen. V, p. 211, C: ὁ Ἀλεξάνδρος προσήνης ἦν ἐν πᾶσιν, etc. — 4. Rectius mihi videtur: εἰς τὸ καλόν... ἔρω, ut Append. ep. 313, 4: εἰς τὸ δίκαιον ἀρήσας. Vulgatas tamen tuendas admoveri possunt Xenoph. Cyr. VIII, 1, 26: τὸ δίκαιον ἰσχυρῶς ὄρων. Dio Chrys. Or. XXXI, p. 598: τὸ λυσίτελλῆ; ὄλονται δὲν τινα; ὄρων ἐξ ἀπατος. »

CCCXL. In statuam Veneris Uranis positam a Chrysonna, quæ felicitatem qua cum conjuge et liberis fruebatur, divæ acceptam referebat. (De distichis et in Codice et ap. Plan. manifesto errore transpositis v. *Jac.* p. 210.) — 3 εἰς Plan. præter ed. princ. « Grotius eo modo vertit ut non possit intelligi. Verendum: *domo in Amphiclis, quicum et liberos et vitam habuit communem; semper autem ipsis melius quotannis fuit ...* » *B.*

CCCXLI. Lemma: εἰς τῆς Ἡρας τὸν γυῖον ἀνάθημα παρὰ Μανδρόκρεω. « Sumtum ex Herodoto IV, 88. Ibi qui dedicat *Mandrocles* vocatur, et id nomen restitui ex eo fonte ut antiquiore. » *B.* Inscriptum imagini pictæ pontis quo Mandrocles Dario jubente Bosphorum junxerat. In illa tabula conspiciebatur rex in solio collocatus et exercitus mare transiens. Facta illa ἐκ τῆς δεκάτης, quam Darius Mandroccli concesserat. *Jac.* Posita erat tabula et inscriptio in pinacotheca Heræi Samii. — 2 μανδρόκρεω Cod.; Μανδρόκλεης; in Herod.; Ἀνδροκλέης; in Gyllii schedis; Σανδρόκλεης; codex Paris. 1702 Sim. Logothetæ fol. 73. — 3. « Est in Herodoto αὐτῶ μὲν στέφ., scilicet *sibi ipsi decus comparans.* Lectio Codicis τῶ μὲν δὴ στ. intelligenda erit de Dario mox nominando et cujus imago in tabula a Mandrocle dedicata conspiciebatur. Grotii latina non capio. » *B.* Fortasse *mentem* typographi lapsus est pro *molem*. — Versus 4 omissus in Codice, ubi in marg.: ζῆται στίχον. Accessit ex Herodoto. Codex Sim. Logothetæ Δαρειῶ βασιλεῖ.

CCCXLII. Lemma: ἀνάθημα τῆ Ἀθηνᾶ παρὰ τῶν Κυζικηνῶν. « Obscurum epigramma tractat Bœckhius Explic. Pind. ad Olymp. VII, p. 172, cujus lectionem sum sequutus, non tamen plane securus. » *B.* Epigramma Cyzicenum haud dubie fuit marmoris insculptum, et transcriptum ejusdem opera, qui epigrammata libro tertio contenta servavit, Gregorius Magister, ut putat. *Hecker.* Quocum paucas formas ionicas n. utavimus. — 1 τῆς Codex. Buttmanus, Bœckh. et Boiss. τρίτη στυλῖδα vel στυλῖδα, sed servavit τρίτους cum O. Schneidero. Pollux I, 90: τὰ ἄκρα τῆς κρήνης ἀρλαστα καλεῖται, ὧν ἐντο; ἕλων ὄρθον πέπτηεν, ὃ καλοῦσι στυλῖδα. Hanc στυλῖδα ex prima nave dedicatam fuisse in Gratiarum templo mutav-

dum est. Buttmanus τριήρη σταλίδα intelligebat columellam triplicem, Gratiarum fortasse symbolum, qualia δόξανα fuerunt Dioscuros significantia. Similiter Bæckhius I. c., qui inter alia : « In Asia Athenarum neptis Cyzicus, quæ ob architecturam et operum organico-ritum peritiam cum Rhodo ap. Strabon. XIV, p. 695 componitur, per Milesios Atheniensium colonos tradita sibi religione Minervæ, ab hac sibi dea donatam artis facultatem gloriatæ est. » Atque intelligendum censet « primæ artis sculptoriæ opus et a Pallade ipsa factum donatumque Cyzicenis, quum primum ii templum condidissent, *triangularem cippum* sive *columellam*, triadis Gratiarum symbolum, unde postea mortalis alicujus ingenio et invento ars prognata sit. » Addit Heckerus I, p. 130 : « Rectius pro parte Walcherus Mus. Rhen. 1845, p. 273, opus hoc vere sculptorium fuisse putat, statuam triplicem et unam Gratiarum, fere ut Hecates trigeminæ i. agines, στήλη de statua et imagine dictum exemplis docens. Nunc cum Butt., Bæckh. et Welckero fuisse puto columellam prismatam, in cuius lateribus singulis singularum dearum, Aglaïæ, Euphrosynæ et Thalia: fuerunt imagines, in *Minervæ* templo dedicatam. » Qui olim Jacobsii explicationem, quam hic sequimur, amplexus erat. — 2 στυλίδος Cod. Τέληνη Heckerus interpretabatur « *opus arte confectum*, et ὑπόδειγμα πρώτας τέχνας est *monumentum primæ navis*. De Minerva schol. Arati 342 : πρώτη ναὺς ἐδείχθη παρ' αὐτῆς. coll. Apoll. Rh. I, 724. Neque hærendum in eo quod Cyziceni primam navem triremem esse dixerint, quum et in universam navis significari possit, aut ad aliam quandam navem, cuius evanuit memoria, respici; nam et alibi in navibus exstruendis magnæ fuere Minervæ partes. Sic Hygin. Fab. 277 : *Minerva navem biporum Danico xâficavit, in qua Ægyptum fratrem profugit.* » Postea, ut vidimus, junxit Χαρίτων σταλίδα, et πρώτας; explicat τῆς ἀρχαιοτάτης, « ut sæpe Pausanias de artis operibus τέχνης ἀρχαίας, denique I, p. 351 scribit τοῦτ' ἐπίδειγμα τέχνας. Nos priorem explicationem oblitare nolimus, lectoris iudicio rem permittentes. — 3 ταύτην et Ἀθήνη Codex. — 4 τάνδε πολιστῶν Codex; τάνδε πόλει στάλαν restituit Jacobsius; sed καλὰν ab Heckerō sumendum esse putavi. Neque per se neque cum sequentibus video quomodo conveniat στάλα. Mythos qui dicitur localis respicit nobis ignotus. Buttmanus apud Jac. cogitabat « de beneficio simili ejus quo Rhodus deam modo natam sacrificio facto affecerat, ob quam rem illis αὐτὰ ὥπασα τέχνην πᾶσαν ἐπιθονίαν ἀριστοπόνοις γερσὶ κρατεῖν. Pind. Ol. VII, 48. Ejusmodi quid Cyzicenos cum Rhodensibus æmulantes de se quoque prædicasse, valde est verisimile. » His scriptis vidi egregiam correctionem Heckeri I, p. 131, οὐνεκεν, de qua dubitare non sinunt loci ab eo comparati VI, ep. 40, 3 seq.; ep. 42, 5 seq.; ibidemque ep. 346. Sic omnia plana. Referatur etiam Otto Schneiderus quam proposuit conjecturam :

Ἄθηρον Χαρίτων ὑπὸ παστάδι τῆδε τριήρους
 στυλίδ', ὃ τὰς πρώτας τοῦθ' ὑπόδειγμα τέχνας
 (ταύταν γὰρ πρώταν ποτ' ἐμήσατο Παλλάς Ἀθήνα)
 σταλασε πῶλις, σταλὰν ἀντιοιδούσα χάριν.
 Τούνεκα γυψίστα Τριτωνίδι νῆον ἔτευξε, etc.

« Versu 2 ὃ ... τοῦτο, ut ap. Eur. Androm. 650 : (γυναίκα) ἦν γῆν σ' ἐλαύνειν τήνδ' ὑπὸ Νείλου βόας. Ac proprium στυλίδος excipere poterat generalior vox στήλη. » — 5 τούνεκεν ὠψίστα Cod. — 6 κύβικος * ἀδρια Cod., corr. Jacobsius. Deinde ἐν ἀστ' ... Cod. (cum lacuna); corr. Buttmanus. — 7 δείγματα Cod.; δείγμα ἂ Heckerus; δείγματα [ἂ] Bæckhius et Jac. in nostro exemplo; δείγματα O. Schneider., coll. Isæo Or. VII, 40 : μνημεῖα τῆς ἐκείνου φιλοτιμίας ὃ τρι-

πους ἔστηκε, ubi Schœmann. — 8 δελφι δ' ἄγαν Cod., corr. Jacobs. Deinde Cod. τάνδ' ἐνεπούσα (Schneider. ἐνίπουσα), quod ipsum quoque optime correxit Heckerus.

CCCXLIII. Lemma : ἀήλον, Ἡρόδοτου. Sumptum ex Herodoto V, 77. « Simonidi vindicat Schneidewinus Simon. p. 176 et Delectu p. 415, ex Aristide t. II, p. 512. (Vide et Bergkium Lyric. p. 912.) Atheniensis quum in bello contra Chalcidenses suscepto (olymp. 68, 2) ditissimos horum cepissent, eos una cum Bæotiorum captivis in carcerem conjecerunt. Quos quum paulo post binis singulos minis solvissent, eorum vincula in arce suspendebant, decimis τῶν λύτρων Minervæ consecratis. Quadrigas ἀπὸ Βοιωτῶν δεκάτης καὶ Χαλκιδικῶν τῶν ἐν Εὐβοίᾳ commemorat Pausan. I, 28. » Jac. — 2 ἐκ πολέμου Cod., correctum ex Herodoto, ap. quem liber unus ἐν πολέμῳ, ut ap. Diodor. Exc. Vat. p. 37 edidit Maius. — 3 ἀγνυθέντι Codex, item Herodoti Mediceus et Ask.; ἀγνυθέντι cod. Schellersh. et Paris. B Herodoti, ap. quem et Diodor. legitur ἀγλυόντι, « qui εἰσὸς ἀγλυόντι σιδέροις tantum mortem significare posse videtur. Quare, mutato θ in O, Simonidem scripsisse conjicio ἀγνυθέντι. Ut ab ἀγλὺς ἀγλυόντι, sic ab ἀγλὺς ἀγνυθέντι. Etym. M. p. 165, 1 : ἀγλὺς, ἡ λύπη γίνεται παρώνυμον ἀγλὺς καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἀγλὺς, ολον

Τῆς δ' ὀλοομενῆς ἀμ' ἀγλὺς εἶδεται αἰών.

Cui versui confer Hom. Od. E, 152 : κατεῖθεο δὲ γλυκὺς αἰών. » Hecker. Quod recepinus. Deinde Cod. ἐσθεσαν. — 4 ὄν Diodor. « Ἀν τῶν δ' ἔππου? » B. In fine Schneidewini. τὰσδ' ἀνεθεν, ex Sancerf. Herodoti qui ἀνέθεσαν. Conf. ep. 215, 2, ibique not.

CCCXLIV. Lemma : ἐπὶ τῷ ἐν Θεσπιάς; (sic) βρωμῷ. « Occasionem huic epigrammati dedit tripus a Thespiensibus, qui cum Alexandro Macedone bellum in Asia gesserunt, dicatus. » Jac. — 1 θίσπια Cod., contra regulam. — 3 ἀλεξάνδρον Cod., corr. Huschkius. — 4 ἐπιθρομία Cod. « Quod satis videretur aptum, si sermo esset de lebetes ἐπιθρομῆτι, tripodi vero diis dedicato non convenit. Auget suspicionem syllaba brevis in pentametri cursura [de quo errat] et dei nomen, cui tripus dedicatus est, omissum. Scribo Ἐπιθρομῆτι, Jovi Tonanti. » Hecker.

Sequitur in Codice epigramma Crinagoræ jam supra exhibitum n. 161.

CCCXLV. « Rosæ, media hieme florentes, ad puellam, natales celebrantem et proximo tempore nupturam, missæ loquuntur. — 1 ἡρθοῦμεν Brunckius, quæ elegans correctio, non tamen necessaria. » Jac. — 3 γενέθλη Cod., corr. Reiskius. — 4 ἀσσοτατη Cod. — 5 καλλίστη στεφθῆναι Codex; καλλίστης στεφθῆναι Reiskius; καλλίστης σκεφθῆναι Heckerus. Jac. et Boiss. Brunckii emendationem καλλίστης ὀφθῆναι receperunt.

CCCXLVI. « Tellis, Atheniensis ex Euonymensium tribu, Mercurio dona dedicans, suavem sibi et tranquillam vitam precatur. Epigramma simplicissimum ipsis donis oblatis adscriptum fuisse puta, quare monstrantur tantum, τῶνδε, non enumerantur. » Jac. — 1 * τελαία Codex (TEAIAI), correxit Bergkium Lyg. p. 798; edebatur Τελαία ex emendatione Reiskii, qui ἡμερόντα, Cod. ἡμερ. « Μαυίδος υἱέ. Conf. ep. 334. » B. — 3. Heckerus I, p. 132, qui « εὐθουδίων omnium tribunalium aut paganorum epitheton non esse ferendum » opinaretur, scribebat δὸς δὲ οἱ εὐθουδίων Εὐθωνμείων etc. — 4 ἀγαθός; Barnesius.

CCCXLVII. Phileratis Dianæ simulacrum dedicat. —

1 τὴν τὸδ' Cod. — 2 τὸ μὲν δέξαι malebat Boissonadius ad Callimachum, nihil annotans in Anthol. In fine σάου Cod.; σάου Anna Fabri et Meinek.

CCCXLVIII. « Ad Sepulcralia pertinet. Marmor loquitur impositum tumulo Athenaidis Lesbias, Iasonis et Melas filias, quæ, puerpera, immatura morte extincta est. » Jac. — 1. « Citat Suidas in ΑΙλιον, εἶδος θρήνου καὶ φῶδης. Sed quum hic sit ΑΙλιον junctum nomini γράμμα, opportunius citavisset sub ΑΙλιος ὀδυσσεικῆ, θρηνητικῆ. Conf. V, ep. 248. » B. Struendum est enim : τούτο τὸ ΑΙλιον γράμμα τῆς Διοδώρειου σοφίης (Diodori poetæ) λέγει με κερφαίαι ὠκυρόφω λεχωίδι. — 2 σοφίης Suid. et Cod., hic superposito α. — 3 καταφῆτο (sic) Cod., inter lin. correctum alteri α superposito ε. Reiskius Μηλοῦς; haud sane improbabilius. — 4 κλαίειν Codex, correxit Jacobs. — 6 ἑτροφῶν Cod., corr. Kuster. « Tu, o Diana, quum Athenais tuam opem imploraret, venationi intenta preces puerperæ non audivisti. Simile acumen in dicto ejus qui Dianam circa Alexandrum occupatam templo suo flagranti opem ferre non potuisse dixit, Plut. Alex. c. 3, Cic. N. D. II, 27. » Jac.

CCCXLIX. « Gallice vertit Larcher. ad Charit. t. II, p. 200. » B. Maris numina implorat poeta, ut se salvum in Piræum portum conducant. — 1 γλαύκη Cod., corr. Jac. — 2 δαίμων' ἀλεξιπάκος (duali) malebat Schæferus ad L. Bos. Ell. p. 182, « nec improbabilius. In Orphico hymno 73 Leucothea una cum filio ob opem navigantium præstitam δαίμοσι σωτηρίας, annumeratur. Conf. Odys. E, 333 seqq. — 5. Φυγόντα, proficiscentem; nihil amplius. » Jac. Quidni διαφυγόντα, aptum sequenti σῶν? Latina sunt Boissonadii in epigrammatis quæ non vertit Grotius. — 6 σῶν ἐπὶ γλυκύν ἡίονα πειραιέος (superposito ω) Codex; corr. Dorvillius, sed male scribens ζωόν.

CCCL. « Scriptum in Demosthenem Milesium, qui triplicem, ut videtur, victoriam Olympicam reportaverat inter tubicines. Nam σαλπικται quoque inter se certabant, in ara stantes quæ Olympiæ erat, ἐν ἄλτει, Pausan. V, 22. » Jac. — 1. « Τυρσηνῆς, vide not. ad ep. 151. » B. — 2. Στερνής, i. q. τραχέως. Passim dicitur στερνής de undis raucō strepitu ad littus allisis. — 3 ὁ πρῖν Cod. Intelligentium videtur : jam præteriti temporis memoria tubicines his vicisse; Demostheni vero si tertia contigit victoria, manifestum esse nullo unquam tempore plenius sonuisse tubam quam canente Demosthene. De tuba non certante, sed victoriam renunciantē si malis accipere verba non satis perspicua, majus exoritur incommodum : de victoriæ genere altum poetæ silentium. Boiss. : « Malim ἔχεν. Superior ætas habuit et audivit strepitum tubæ duas victorias athletæ prædicantis. » — 4 τρισσοῦς ἡγαγες εἰ στερ. Codex; ἡγαγες εἰ στερ. apogr. Paris., neuter εἰ. « Pro (prior) εἰ malim ῥ. Qua vero die tu ad tres coronas et victorias tubam duxisti, tres victorias tuba nuntiandas reportasti. » B. Sed σάλπιγγα ἄγειν εἰς στεφάνους dici non posse videtur. Probo Jacobsii emendationem καὶ τρισσοῦς ἡλασας εἰς στερ., si ad triplicem perrexisti victoriam. Heckerus olim ἡγάγεο στεφάνους, nuper

εἰ δέ σε καὶ τρισσοῦς ἡγάγευ εἰς στεφάνους,

in quo subjectum ex apodcsi petendum. Bothius τρισσοῦς ἡγαγες εἰς στεφάνους. Brunckius ἡγαγες εἰς στεφάνους ἀσὸς Μίλητον.

CCCLI. In clavam Herculi ab Archino Cretensi dedica-

tam. — 1. Τὴν με. Schol. : ἀντι σοί (corrigge σοί) με. Deinde Cod. λεοντάγγωνε, in margine repetitum ultima litera prorsus ambigua. Lobeckii ad Phrynich. p. 565 correctionem λεοντάγγ' ὄνα recepit Meinek., sed addens : « Valckenarius scripsit λεοντάγγ' ὄδε, quod nescio an etiam præferendum sit Lobeckianæ emendationi. » Jacobsius in nostro exemplo et Boiss. asciverunt conjecturam Bastii et Lennepii λεοντάγγωνε, coll. Plan. ep. 94. — 2 sic Jacobsius distinxit. Reliqui ἔζον ὅθκε. — Τίς;

CCCLII. Codex ἡρίωνης. In imaginem Agatharchidis a sollertissimo artifice pictam. — 1 δέξαταλον Codex; Ἐἰ ἀπαλῶν Plan.; Ἐξ ἀπαλῶν Heckerus I, p. 353. Edebat auctoribus Salmasio et Jacobso Δεξ' ἀταλῶν, ut *Prometheo* dedicari dicatur tabula illa picta; quod ab omni probabilitate longe abesse intellexit Weiskius De *Prometheo* p. 500, citatus ab Heckerō, qui ἀταλαίαι γυρίαι; de scillis manibus dici non posse recte observavit, sed ἀπαλαί : cetera bene Jacobsius : « Dicitur periti artificis opus. Sic γλαυφῶς χερῶς Theocr. epigr. 7. Manus sculptoris qui molle et ad unguis expoliturum opus posuerit, recte *molles* appellari nec Huetium fugit p. 29. » Δ in Codice (δεξ ...) ortum videtur ex nota initium novi epigrammatis indicante, id quod agnovit Planudes. Post γράμματα distinguendum, usitatissima in his ellipsi; et ὥστε epitheto subest ironia. Sic scripta multum præstant Heckerianis hisce p. 178 :

Δεῖγμ' ἀπαλῶν χειρῶν τάδε γράμματα λῶσται, Προμηθεῦ,
ὅστι καὶ ἀνθρώποι τὴν ὀμάλιο σοφίαν.

Plan. Προμηθεῦ. Boiss. hæc adscriptit ex schol. Wech. : φασὶ τὸν Προμηθεῦ τούς ἀνθρώπους πλάσαι πηλῶν, κάπιτα φωνῆν καὶ ψυχὴν αὐτοῖς ἐνθεῖναι : φησὶν οὖν ὧ : εἰ καὶ ὁ ξυγγραφέας (imo ὁ ζωγράφος) ψυχὴν τῷ ἔσανω ἐνέθηκεν, αὐτῇ ἂν ἦν ἡ Ἄγαθαρχίς : τάλλα γὰρ οὐδὲν αὐτῆς ἀπόλοιπεται. — 2 ἐντὶ Plan. Conf. IX, ep. 724. — 3. « Qui humanam spem ita pingunt effinguntque, ut vivere et spirare videatur, étύμως ἐταργῶς γράφειν dicuntur. » Jac. Borgkii Lyr. p. 703 malit γῶν. — 4 αἰκ' αὐγῶν Cod.; αἰκ' αὐδῶν Ursinus et alii, quod eadebat; in al' καυδῶν consentiunt Weisk., Both., Heck., Bergk. Deinde Plan. ἦς Ἄγ., sine κ'.

CCCLIII. « In pictam egregie imaginem Melinæ, Nossidis, ut videtur, filias. — 1. Αὐτομέλινα, *ipsissima Melinna*, ad vivum expressa. Sic αὐτοβαί; ap. Lucianum, ad quem v. Hemst. I, p. 434 Bip. » Jac. — 2 ἔμε Cod.; ἄμμα Valckenarius. — 3 ποτῶμαι Bentleius et Meinek., ut modo ποτοπαζαίν. Cod. προσώμαι. — 4 πέλῃ Schæferus Meletem. p. 28; πέλοι Cod. « De liberorum cum patre similitudine v. ad XI, ep. 215. » B.

CCCLIV. Item in effigiem mulieris. — 1, 2 εἶδε τε μὲν (vel μὲν) ἄ δ' εἰκῶν Codex, quæ optime restituit Meinek. p. 96. « Scripsi ἵστι μὲν ὄψι; melius quid expectans. » B. Brunckius εἶδαι' ὀκωπῶ; Jacobs. εἶδεται ὄμμα, vel εἶδος ἑραννῆς, cum γνωσῶν. Addit Meinek. : « Pro τρυφῶθ, quod etiam Theocr. usus est III, 10, fortasse præstat scribere τρυφῶθ, coll. gramm. Bekk. An. p. 1425. Quamquam illud in eundem sensum accipi potest. » — 2 μεγαλοσύνη Codex; quod correxi; sic ἀβροσύνη, ἀβροσύνη cum ἀβρότης, ἀβρότης, et alia; μεγαλοπροσύνην Olearius et ead., ut μορφή sit verbum : *imago adumbrat et mentis celsitudinem*, interprete Boiss. Meinekii μεγαλοπροσύνη, de quo non temere dubitabat Heckerus I, p. 178, — 3 τό τε μειλ. Cod.; τό ἐμ με. Reiskius et Meinek., qui : « αὐτῶθ est si *propius ad imaginem accessero*, aut co-

ram, i. e. si in conspectum amicæ venero. » — 4 ὄρᾶν Cod.; ὄρῃ Brunck., Meinek.

CCCLV. Mater pauperrima filii imaginem misere pictam Bacchodonat, deumque precatur ut adsit puero adolescenti. — 1 ζῶν Cod.; ζῶν Meinek p. 117, *pictam imaginem*, Micythum pictum. Prætereunda est mira nimis interpretatio Welckeri ad Philostr. Imag. p. 396. — 3. In delectu verbi ὄψης poeta respexisse videtur ad significationem nominis μίθος, μιχός.

CCCLVI. Dianæ æditua Clio filiarum quadrimarum imagines in templo deæ consecrat et pro iis vota facit. Non recte Reiskius statuere videtur hoc carmine ipsas puellas Dianæ sacro cultui destinari. — 1 κλείουσαι δύο Codex. — 3 τετραίτης Cod., corr. Reiskius. « In ἀπὸ μητρὸς subaudiendum ἀνάκινται vel ἀνατεθειμένα ἐστήκασιν, ut docet Dorvill. Vann. crit. p. 199. » Brunck. Quam præpositionem in talibus alio sensu poni animadvertit Heckerus; ut ἀνάθημα ἀπὸ Φωκίων, *de vicis* ..., et similia frequenter apud Pausaniam, δῶρον ἀπὸ Γαλατῶν supra ep. 130, etc., et ὑπὸ vel παρὰ μητρὸς; corrigit. Nihilominus ἀπὸ μητρὸς; hoc loco et intellectum ut oportet fuisse et recte dici persuasum habeo, « matre (ut observaverat Jac.) tanquam debitum deæ solvente; v. Schæfer. ad L. Bos. Ell. p. 582. » Quæ sequuntur, τὰ τῆσδε εὐτεχνᾶ, intellige τὸ εὐτεχνον, τὴν εὐτεχνίαν μου. Ἴδοις autem est *beneficula respicias*, cujus usus exempla collegit Hecker. Ab hoc disticho nova pagina Codicis incipit, cum lemmate: εἰ; νεοκέρου; (sic) γυναίκα;. Et in superiore margine paginae ab alia m.: ἀνάθημα Ἡσιόδου, cum disticho quod infra legitur VII, 53.

CCCLVII. Lemma: ἀνάθημα εἰ; Νικάνωρα (sic) Μακ-

δόνα τὸν Εὐπτοίητου (sic) καὶ Ἥγησού; καὶ εἰς Φίλαν. Viatori salutanti et interroganti respondent status pueri et puellæ. — 2. « Mirum mihi videtur ὧδε ubi exspectaveris οὕτως. Fortasse: τί δ' ἔμιν, ὦ κάλοί, γαρ. » Hecker. — 3 πατὴρ δὲ πτοίητος; ἐμοὶ αἰπιόρητος; Codex. Brunckius ex apogr. Buher. et lemmate, πατὴρ δ' ἐμοὶ Εὐπτοίητος; Jacobs. πτοίητος; ejecit ut διτιογραφία;. « Nomen Αἰπιόρητος; fortasse in Ἡπιόρητος; mutandum; illud certe initio corruptum putem. » Heck. — 6 τεκίων ἔσταμα; Codex.

CCCLVIII. Lemma: εἰ; κύκασσιν τὸν Ὀμφάλῃ; ἐν τῷ τῆ; Ἀρτέμιδος ναφ. Haud dubie Ephesio. « Omphalæ cypassin commemorat etiam, ni fallit conjectura, Ion tragicus ap. Polluc. VII, 60:

βραχὺς λίνου κύκασσι; εἰ; μὴρὸν μέσον
ἔσταλμένος.

Quibus verbis Hercules describi videtur Omphales tunica indutus. » Meinek. p. 144. — 1 ἀβρέα κύκασσι τὸν Ὀμφάλῃ; ποτε Cod., corr. Reiskius. « Ὀμφαλίη tueri conatus sum in Theb. Paradox. IV, p. 360. » Unger. In Codice schol.: ὅτι; κύκασσι; κόσμος; ἐστὶ; γυναικεῖος. Vide ad ep. 272. — 3 καὶ ὧ; τότε Cod.; scripsi καλῶ;, ut Æschylus καλῶ; εὐδαίμων, al., probante Piccolo. Meinekus καθῶ; τότε καὶ πάλιν, tuitus idem Codicis scripturam ὧ; νῦν, *quandoquidem* ... Edebatur ex Toupil conj. δ; νῦν.

In fine capitis compiler vel diasceusta: καὶ ὁ τῶν ἀσθεματικῶν ἡμῖν ἐπιγραμμάτων χαρακτὴρ πεπλήρωται, ἰκανῶ; ἔχων ὧ; ἑμαυτὸν πείθω.

In margine scriptus numerus epigrammatum: ὁμοῦ τ', 360, numeratis quidem iis quæ omissa in editione suis quæque locis indicavimus.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ
ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ.

1. ΑΛΚΑΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥ.

Ἡρώων τὸν δοῖδὸν Ἴω ἐνὶ παῖδες Ὀμηρον
ἤραγον, ἐκ Μοιρέων γριφῶν ὑψηνάμενοι·
νάκταρ δ' εἰνάλια Νηρηίδες ἐχρίσαντο,
καὶ νέκυν ἀκταίη θῆκαν ὑπὸ σπιλάδι,
ὅτι Θέτιν κύθησε καὶ υἷα, καὶ μόθον ἄλλων
ἡρώων, Ἴθακοῦ τ' ἔργματα Λαρτιάδεω.
Ὀλδίστη νήσων πόντῳ Ἴος, ὅτι κέκευθε
βαίη Μουσάων ἀστέρα καὶ Χαρίτων.

2. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Τὴν μερόπων Πειθῶ, τὸ μέγα στόμα, τὴν Ἴσα Μούσαις
φθεγμαμένην κεφαλάν, ᾧ ξένη, Μαιονίδεω
ἔδ' Ἰαχον ναοῖτις Ἴω σπιλάς· οὐ γὰρ ἐν ἄλλῃ
ἱερὸν, ἀλλ' ἐν ἐμοί, κενῆμα θανῶν ἔλιπεν,
ᾧ νέυμα Κρονίδαο τὸ παγκρατής, ᾧ καὶ Ὀλυμπον
καὶ τὴν Αἴαντος ναύμαχον εἶπε βίαν,
καὶ τὴν Ἀχιλλείους Φαρσαλίσις Ἐκτορα πῶλοις
ὅστις Δαρδανικῶν δρυπτόμενον πεδίῳ.
Εἶ δ' ἄλγῃα κρύπτω τὸν ταλκίον, ἴσθ' ὅτι κεύθει
καὶ Θετίδος γαμέταν ἃ βραχύδωλος Ἴκος.

2*. ΑΛΛΟ.

Εἰ καὶ βαιὸς δ' τύμβος, ὁδοιπόρε, μὴ με παρελθῃς,
ἀλλὰ καταστέψας, Ἴσα θεοῖσι σέβου·
τὸν γὰρ Πιερίδεσσι τιτιμένον ἔξοχα Μούσαις
κοιτητὴν ἐπέων θεῖον Ὀμηρον ἔγω.

HUGONIS GROTHII VERSIO.

I. ALCÆI MESSENII,

de Homero.

Carminе perplexo vatem virtutis Homerum
Vexarunt pueri quos generavit Ios.
Nectare sed puro corpus Nereides unctum
Contigui scopulo supposuere maris :
Quod Thetin et Thetidos natum et patientis Ulyssi
Errores cecinit, factaque clara ducum.
Sit non magna licet, felix Ios insula ponti,
Musarum sidus quæ tegit et Venerum.

ANTHOLOGIA. I.

EPIGRAMMATA
SEPULCRALIA.

1. ALCÆI MESSENII.

Heroum cantorem Homerum pueri in Io *insula*
contristarunt, Parcarum jussu griphum ei textentes :
sed nectare marinæ Nereides eum unxerunt,
et mortuum littorali posuerunt sub scopulo,
quia Thetidem celebraverat et filium, bellumque aliorum
heroum, et Ithacensis facta Laertiadæ.
Felicissima insularum in ponto Ios, quia condit
parva Musarum astrum et Gratiarum.

2. ANTIPATRI SIDONII.

Mortalium Suadam, magnum os, paria Musis
vociferans caput, o hospes, Mæonidæ [*insula*,
hic insularis Π scopulus sum-sortitus : non enim in alia
sed in me, sanctum spiritum mortuus reliquit,
quo nutum Saturnii omnipotentem, quo et Olympum
et Ajacis ad-naves-pugnans dixit robur,
et Achillis Pharsalicis equis Hectorem
dum ossa in Dardanico laceratur campo.
Si vero parva ego condo tantum virum, scito occultare
etiam Thetidis sponsam parvam glebis Icum.

2*. ALIUD.

Etiansi parvum est sepulcrum, viator, ne me prætereas,
sed coronatum velut deos venerare :
Pieridibus enim summe honoratum Musis
poetam epicum, divinum Homerum, contineo.

2. ANTIPATRI SIDONII,

de eodem.

Os magnum, quod suada fuit mortalibus, orsum
Mæonidæ Musis æqua sonare caput,
Hic in Io pelagi scopulis tego ; nam sacer ille
Spiritus haud alia membra reliquit humo :
Quo nutum cecinit Jovis et cælestia templa,
Ajace et tutas vindice mille rates,
Et qui Dardanios permiscuit ossibus agros
Vectus in Emathiis Hector Achillis equis.
Nec grave, dic tantum tentilla quod insula condo :
Parva virum Thetidos sic sepelivit Icos.

275

18

3. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει,
ἀνδρῶν ἥρώων κοσμήτορα, θεῖον Ὅμηρον.

4. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Ἐνθάδε Πιερίδων τὸ σοφὸν στόμα, θεῖον Ὅμηρον,
κλεινὸς ἐπ' ἀγγιγίῳ τύμβος ἔχει σκοπέλω.
Εἰ δ' ὀλίγη γεγαυῖα τόσον χάδεν ἀνέρα νῆσος,
μὴ τότε θαμβήσῃς, ὦ ξένε, δερκόμενος·
καὶ γὰρ ἀλητεύουσα κασιγνήτη ποτὲ Δῆλος
μητρὸς ἀπ' ὠδίνων δέξατο Λητοῖδην.

5. ΑΔΗΑΟΝ, οἱ δὲ φασὶν ΑΛΚΑΙΟΥ.

Οὐδ' εἴ με χρύσειον ἀπὸ ραισιτῆρος Ὅμηρον
στήσῃτε φλογεῖαι ἐν Διὸς ἀστεροπαῖς,
οὐκ εἴμ' οὐδ' ἔσομαι Σαλαμίνιος, οὐδ' ὁ Μέλητος
Δημαγόρου· μὴ ταῦτ' ὀμμασιν Ἑλλάς ἴδοι.
Ἄλλον ποιητὴν βασανίζετε· τὰμὰ δὲ, Μοῦσαι
καὶ Χίος, Ἑλλήνων παισὶν αἰεῖσεν ἔπη.

6. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ἡρώων κάρυκ' ἀρετᾶς, μκκάρων δὲ προφήταν,
Ἑλλάνων βιοτᾶ δεύτερον αἴλιον,
Μουσῶν φέγγος Ὅμηρον, ἀγήραντον στόμα κόσμου
παντὸς, ἀλιβρόβια, ξεῖνε, κέκευθε κόνις.

7. ΑΔΑΟ.

Ἐνθάδε θεῖος Ὅμηρος, θες Ἑλλάδα πᾶσαν αἶεσε,
Θήβης ἐκγεγαυῖς τῆς ἑκατοναπόλου.

8. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Οὐκέτι θελγομένης, Ὀρφεῦ, δρύας, οὐκέτι πέτρας

3. INCERTI.

Hic sacrum caput terra contegit,
virorum heroum celebratorem, divinum Homerum.

4. PAULI SILENTIARI.

Hic Pieridum os sapiens, divinum Homerum,
celeber in scopulo prope-mare tumulus habet.
Si vero parva, qualis est, tantum recepit virum insula,
hoc ne stupeas, hospes, cernens:
etenim circumvagans olim soror Delus
matris ex puerperio accepit Latoiden.

5. INCERTI; alii dicunt ALCÆI [MESSENI].

Non, si me aureum a malleo Homerum
statissetis flammantibus in Jovis fulguribus,
non sum neque ero Salaminius, neque ego Meletis
ero Demagoræ; ne hæc oculis Græcia videat.
Alium poetam explore: mea vero vos, Musæ
et Chie, Græcorum filiis cantabitis carmina.

6. ANTIPATRI SIDONII.

Heroum virtutis præconem, et beatorum prophetarum
Græcorum vitæ alterum solem,
Musarum lumen, Homerum, non-consenescent os m
totius, mari-circumflua, hospes, pulvis occultavit.

7. ALIUD.

Hic situs est divus Homerus, qui Græciam totam cecinit,
Thebis oriundus urbe centum-portis

8. ANTIPATRI SIDONII.

Non-amplius demulcens, Orpheu, quercus, non-amplius ru-

3. De eodem.

Ista tegit tellus sacrum caput illud Homeri,
Cantibus Heroum qui res cælestibus æquat.

4. PAULI SILENTIARI,.

de eodem.

Os sapiens quo Musa loqui gaudebat, Homerum
Condit in hoc scopulo clarus ubique lapis.
Qui tumulum spectas, mirari parce, viator,
Quod cineres tantos insula parva tegit.
Sic soror illius tunc errans æquore Delor
Suscepit partus matris, Apollo, tuæ.

5. ALCÆI MITYLENEI,

de eodem.

Non si me totum rutilo statuatis ab auro
Illic unde Jovis fulmina missa cadunt,
Non sum nec dicar Salamine, nec ille Meletis
Demagoræ: videat Græcia tale nihil.
Vatem qui vester sit querite: sed mea Musæ
Carmina Grajugenis, et Chios ista canant.

6. ANTIPATRI SIDONII,

de eodem.

Heroum cecinit qui splendida facta Deosque,
Qui sol Grajugenûm gentibus alter erat,
Totius os mundi, Musarum lumen, Homerum,
Fluctibus ista tegit sparsa, viator, humus.

Idem ex lapide.

Qui cecinit superos Heroumque inclyta gesta,
Qui sol Grajugenûm gentibus alter erat,
Ignarum senii, Musarum lumen Homerum,
Os mundi, forma cernis in archetypa.

7. De eodem.

Hic situs est, omnis cui Græcia carmen, Homerus,
Urbs centum portis inclyta quem genuit.

8. ANTIPATRI SIDONII,

de Orpheo.

Robora non, Oroheus, posthac annosa movebis,

ἄξεις, οὐ θηρῶν αὐτονόμους ἀγέλας·
ὠκέτι κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χάλαζαν,
οὐ νιφετῶν συρμούς, οὐ παταγεύσαν ἄλα.

5 Ὀλοο γάρ· σὲ δὲ πολλὰ καταδύραντο θυγατρὸς
Μναμοσύνας, μάτηρ δ' ἔξοχα Καλλιόπα.
Τί φθιμένοι στοναχεύμεν ἐφ' υἰάσιν, ἀνίξ' ἀλαλακτεῖν
τῶν παίδων Ἀΐδην οὐδὲ θεοὺς δύναμεις;

9. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Ὀρφέα Θρηκίησι παρὰ προμολῆσιν Ὀλύμπου
τύμβος ἔχει, Μούσης υἷα Καλλιόπης,
ἧ δρύες οὐκ ἀπίθησαν, ὅτε σὺν ἄμ' ἔσπετο πέτρῃ
ἀψυχός, θηρῶν θ' ὑλονόμων ἀγέλα,
ὅς ποτε καὶ τελετὰς μυστηρίδας εὗρετο Βάκχου,
καὶ στίχον ἠρώφω ζευκτὸν ἔτευξε ποδί,
ἔς καὶ ἀμειλίχτιο βαρὺ Κλυμένοιο νόημα
καὶ τὸν ἀκῆλητον θυμὸν ἔβαλε λύρα.

10. ΔΑΗΑΟΝ.

Καλλιόπης Ὀρφέα καὶ Οἰάγροιο θανόντῃ
ἔκλασαν ξανθαὶ μυρία Βιστονίδες·
στικτοὺς δ' ἠμάξαντο βραχιόνας, ἀμφιμελαίνῃ
δεδόμεναι σποδιῇ Θρηκίον πλόκαμον·
καὶ δ' αὐταὶ στοναχεύντι σὺν εὐφύρμιγγι Λυκείῳ
ἔρρηξαν Μοῦσαι δάκρυα Πιερίδες,
μυρόμεναι τὸν αἰοδόν· ἐπωδύραντο δὲ πέτραι
καὶ δρύες, ἃς ἐρατῇ τὸ πρὶν ἔβαλε λύρα.

11. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ὁ γλυκὺς Ἡρίνης ὄστος πόνος, οὐχὶ πολλὸς μὲν,
ὡς ἂν παρθενικᾶς ἐνεσκακιδεκέτεος,
ἀλλ' ἑτέρων πολλῶν δυνατώτερος· εἰ δ' Ἀΐδας οἱ
μη ταχὺς ἦλθε, τίς ἂν ταλίκον ἔσχ' ὄνομα;

12. ΔΑΗΑΟΝ.

Ἄρτι λοχεομένην σε μελισσοτόκων φάρ ὕμνων,

ages, nec ferarum propriis-legibus-utentes greges;
non-amplius sopies ventorum fremitum, non grandinem;
non nivium tractus, non mugiens mare!
Peristi enim; te vero multum desseverunt filio
Memoriæ, materque inprimis Calliope.
Quid mortuos gemimus gnatos, quum depellere
a-liberis Orcum ne dii quidem valeant?

9. DAMAGETI.

Orpheum Thracica prope cacumina Olympi
sepulcrum habet, Musæ filium Calliopes,
cui quercus parebant, quem una sequebatur rupes
inanima, ferarumque silvestrium grex;
qui olim et consecrationes mysticas invenit Bacchi,
et versum heroo vinctum construxit pede;
qui et inexorabilis durum Clymeni cogitatum
et implacabilem animum demulsit lyra.

10. INCERTI.

Calliopes et Cæagri filium Orphea defunctum
planxerunt mille-modis siavæ Bistonides,
et puncta sauciarunt brachia, atro
inficientes pulvere Thracium crinem;
atque ipsæ cum suspirante pulchra-cithara Lycæo
eruperunt in-lacrimas Musæ Pierides,
deplorantes cantorem, et simul-lamentabant rupes
et quercus, quas amabili antea mulcebat lyra.

11. ASCLEPIADIS.

Dulce hoc opus Erinnæ, non magnum quidem
ut virginis undeviginti-annorum,
sed aliis multis potentius; et, si Orcus illi [nomēn?
non rapidus venisset, quænam tantum habitura-esset

12. INCERTI.

Modo parturientem te ab-apibus-paratorum ver hymnorum

Non rigidas cautes, non sine lege feras;
Nec cessare dabis ventos, et grandinis imbrem,
Densasque nives, horrisonumque mare.
Raptus morte jaces: Musarum te chorus omnis
Flevit, et ante alias Calliope parens.
Nostra quid, o homines, lugemus pignora, quando
Non possunt mortem Di prohibere suis?

9. ΔΑΜΑΓΗΤΙ,

de eodem.

Thracicus celso qua culmine surgit Olympus
Natum Calliopes Orphea condit humus:
Cui vacuæ sensu rupes, cui parvit arbor,
Auribus arrectis quem stupere feræ;
Mystica nocturni reperit qui sacra Lyæi,
Vinxit et heroo carmina prima pede;
Qui potuit sibi Ditis inexorable numen,
Immitesque animos conciliare lyra.

10. De eodem.

Bistonis flevit nurus, cum mortuus Orpheus,
Orpheus OEagro Calliopeque satus;
Puncta cruentantes sibi brachia, pulvere nigro
Fœdantes Thressas per caput omne comas.
Ingemnit citharæ fidiumque oblitus Apollo,
Pieridum lacrymis permaduere genæ,
Vatis ob interitum; sonuerunt plangentibus orni;
Et solita illius carmine saxa trahi.

11. ASCLEPIADÆ

de Erinna.

Dulcis hic Erinna labor est, non magnus (ad annos
Virgo novem tantum vixerat atque decem),
Sed multis præstans aliis. Nisi fata tulissent
Tam cito me, cujus gloria tanta foret?

12. INCERTI,

de eodem.

Dum paris æternum mellitis carminibus ver,

ἄρτι δὲ κυκνεῖω φθεγγομένην στόματι,
 ἤλασεν εἰς Ἀχέροντα διὰ πλατὺ κῦμα καμώντων
 Μοῖρα, λινοκλώστου δεσπότης ἠλακάτης·
 σὸς δ' ἐπέων, Ἥριννα, καλὸς πόνος οὐ σε γεγωνεῖ
 φθίσθαι, ἔχειν δὲ χοροὺς ἀμμιγα Πιερίσιν.

13. ΛΕΩΝΙΔΟΥ, οἱ δὲ ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Παρθερικὰν νεάοιδον ἐν ὑμνοκόλοισι μέλισσαν
 Ἥρινναν, Μουσῶν ἀνθεα δρεπτομένην,
 Ἄδας εἰς ὑμέναιον ἀνάρασεν. Ἥ ῥα τὸδ' ἐμφρων
 εἴπ' ἐτόμως ἔ παῖς· « Βάσκανος ἔσθ', Ἀΐδα. »

14. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Σαπφῶ τοι κεύθει, γῶν Αἰολί, τὰν μετὰ Μούσαις
 ἀθάναταις θανάτην Μοῦσαν αἰδομένην,
 ἀν Κύπρις καὶ Ἔρωσ σὺν ἅμ' ἔτραφον, ἄς μετὰ Πειθῷ
 ἔπλεκ' ἀείζων Πιερίδων στέφανον, ὦ
 Ἑλλάδι μὲν τέρψιν, σοὶ δὲ κλέος. ὦ τριελικτον
 Μοῖραι δινεῦσαι νῆμα κατ' ἠλακάτας,
 πῶς οὐκ ἐκλώσασθε πανάφριθον ἤμαρ αἰοιδῶ
 ἀφθιτα μησαμένα δῶρ' Ἑλικωνιάδων;

15. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Οὐνομά μιν Σαπφῶ· τόσσον δ' ὑπερέσχον αἰοιδῶν
 θηλειῶν, ἀνδρῶν ὅσσον ὁ Μαιονίδα.

16. ΠΙΝΥΤΟΥ.

Ὅστιά μιν καὶ κωφὸν ἔχει τάφος οὐνομα Σαπφῶς·
 αἱ δὲ σοφαὶ κείνης ῥήσεις ἀθάνατοι.

17. ΤΥΛΛΙΟΥ ΛΑΥΡΕΑ.

Ἄελικὸν παρὰ τύμβον ἰὼν, ξένης, μὴ με θανοῦσαν
 τὰν Μυτιληναίαν ἔνεπ' αἰδοπόλον·
 τόνδε γὰρ ἀνθρώπων ἕκαμον χέρας· ἔργα δὲ φωτῶν
 ἐς ταχινήν ἔρρει τοιάδε ληθεδῶνα.
 Ἦν δὲ με Μουσῶν ἐτάσης χάριν, ὧν ἀφ' ἐκάστης
 δαίμονος ἀνθος ἐμῆ θῆκα παρ' ἐνεάδοι,
 γνώσεται ὡς Ἀΐδω σκότον ἔκφυγον· οὐδέ τις ἔσται

Fundit olorinos dum tua lingua sonos,
 Regna per umbrarum te fert Acherontis ad undas
 Parca, colus vitæ pensa trahentis hera.
 Sed doctus labor ille tuus te vivere clamat,
 Erinna, et Musas inter habere choros.

13. LEONIDÆ,

de eadem.

Erinnam vigilem Musarum carpere flores,
 Quæ vates inter læta virebat apes,
 Ad sua fert Pluton connubia : vera puella
 Dixerat : O Pluton, invidus es nimium.

15. ANTIPATRI,

de Sappho.

Sappho nomen erat : tantum muliebria vici

modoque cygni loquentem ore
 pepulit in Acherontem per latam undam mortuorum
 Parca, lino-textæ domina coli : [non
 sed tuum carminum, o Erinna, pulchrum opus clamat te
 perlisse, sed agere choros cum Pieridibus.

13. LEONIDÆ, aliis MELEAGRI.

Virginem nova-carmina-fundentem inter poetas apertam
 Erinnam, Musarum flores legentem,
 Orcus in nuptias rapuit. Sane hoc prudens
 vere dixit puella : « Invidus es, Orce. »

14. ANTIPATRI SIDONII.

Sapphonem igitur condis, tellus Æolia, illam cum Musis
 immortalibus mortalem Musam cantatam,
 quam Cypri et Amor una educarunt, quacum. Susda
 terebat sempiternam Pieridum coronam,
 Græciæ quidem voluptatem, tibi vero gloriam. O ter-glo-
 Parcæ filium torquentes in colo, [meratum
 cur non nevistis prorsus-indelebilem diem cantrici,
 quæ æterna excogitavit dona Heliconiadum?

15. ANTIPATRI.

Nomen mihi Sappho; tantumque superavi cantu
 mulieres, viros quantum superavit Mæonides.

16. PINYTI.

Ossa quidem et mutum tumulus habet nomen Sapphæ,
 docta vero ejus carmina sunt immortalia.

17. TULLII LAUREÆ.

Æolium prætergrediens sepulcrum, hospes, ne mor-
 dic, Mitylenæam cantricem : [tuam me
 hoc enim hominum pararunt manus, et opera virorum
 in celerem ruunt talia oblivionem.
 Si vero in-me Musarum spectas gratiam, quarum a quaque
 dea florem meis apposui novem-libris,
 acies me Orci tenebras effugisse, neque erit ullus

Carmina, tu quantum vincis, Homere, viros.

16. PINYTI,

de eadem.

Ossa tenet Sapphæ et nomen inane sepulchrum,
 Docta sed illius carmina morte carent.

17. TULLII LAUREÆ,

de eadem.

Mortua ne dicar tibi vates ex Mitylena,
 Æolicum quisquis conspicias hunc tumulum.
 Hunc hominum struxere manus : at talia quæ sunt,
 Hæc cito mortales dememuisse solent.
 At me docta novem pœcas si dona sororum,
 Dona novem libris quæ tribuere meis,
 Agnoscas me jure meo contemnere mortem :

τῆς λυρικῆς Σαπφοῦς νόνημος ἥλιος.

18. ANTIPATROΥ ΘΕΣΣΑΛ.

Ἄνερα μὴ πέτρῃ τεκμαίρεο. Λιτὸς δὲ τύμβος
ὄφθηναι; μεγάλου δ' ὄστέα φωτὸς ἔχει.
Εἰδῆταις Ἀλκιμᾶνα, λύρης ἐλατῆρα Λακαινῆς
ἔξοχον, ὃν Μουσίων ἐνέ' ἀριθμὸς ἔχει·
καίται δ' ἠπείροις διδύμοις ἔρις, εἴθ' ὄγε Λυδὸς,
εἴτε Λάκων· πολλαὶ μητέρες ὑμνοπόλων.

19. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Τὸν χαρίεντ' Ἀλκιμᾶνα, τὸν ὑμνητῆρ' ὑμεναίων
κύκνον, τὸν Μουσῶν ἀξία μελψάμενον,
τύμβος ἔχει, Σπάρτας μεγάλαν χάριν, ἐνθ' ὄγε Λοῖσθον
ἄχθος ἀποβρίψας οἴχεται εἰς Ἄϊδαν.

20. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἐσβέσθης, γηραιὸς Σοφοκλεες, ἄνθος αἰοιδῶν,
οἴνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρπτόμενος.

21. ΣΙΜΜΙΟΥ (ΘΗΒΑΙΟΥ).

Τὸν σὲ χοροῖς μελψάντα Σοφοκλία, παῖδα Σοφίλλου,
τὴν τραγικῆς Μούσης ἀστέρα Κεκρόπιον,
κἀλλὰς ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθλιῶς
βλασιδὸς Ἀχαρνίτης κισσοῦ ἔρεψε κόμην,
τύμβος ἔχει καὶ γῆς ὀλίγον μέρος· ἀλλ' ὄγε περισσοῦς
αἰῶν ἀθανάτοις * δέρεται ἐν σελίσιν.

22. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦρίμ' ὄπερ τύμβοιο Σοφοκλῆος, ἠρέμα, κισσὸς,
ἐρπίζοις, χλοεροῦς ἐκπροχέων πλοκάμους,
καὶ πέταλον πάντῃ θάλλοι βόδου, ἥ τε φιλοβρώξ
ἀμπελος, ὑγρὰ περὶξ κλήματα χεουαμένη,
ἀνεκεν εἰσπηγῆς πιτυτόφρονος, ἣν ὄγε μαλιχρὸς
ἤσκησεν Μουσίων ἀμιμγα κακὰ Χαρίτων.

Nam sine sol Sapphus nomine nullus erit.

18. ANTIPATRI THESSALONICENSIS,
de Alcmane.

Ne saxo metire virum; si vile sepulchrum
Aspicis, at magni vatis id ossa tegit.
Alcman nomen habet, citharam pulsare Lacænam
Optimus, et Musis additus ipse novem.
Certamen terris geminis, an origine Lydus,
An Laco; non simplex vatibus est patria.

19. LEONIDÆ,
de eodem.

Egregium celebrare thoros Alcmana jugales,
Qui cecinit Musis digna sacratus olor,
Terra tegit. Seu, Sparta, tua est hic gloria, sive
Lydus, regna petens infera, jecit onus.

20. SIMONIDÆ
de Sophocle.

Flos vatum Sophocles, canentibus occidis annis,

Lyricæ Sapphus sine-nomine sol (dies).

18. ANTIPATRI THESSALON.

Virum ne judica e saxo. Tenue sepulchrum est
aspectu? at magni ossa viri habet.
Nosces Alcmanem, lyræ pulsatorem Lacænae
eximium, quem novem Musarum numerus habet;
statque inter-duas continentes lis, utrum hic sit Lydus,
an Lacon: multæ sunt matres poetarum.

19. LEONIDÆ.

Jucundum Alcmanem, cantorem nuptialium-carminum
cygnum, qui Musis digna psallebat,
sepulchrum habet, Spartæ magnam gratiam, ubi ultimo
onere abjecto, abiit ad Inferos.

20. SIMONIDIS.

Extinctus-es, senex Sophocles, flos cantorum,
vini-colore-tinctam uvam Bacchi comedens.

21. SIMMIE.

Te qui choris cecinisti, Sophoclem, filium Sophilli,
tragicæ Musæ stellam Cecropiam,
quem sæpe in-thymele et in scenis florens
crispa Acharnitica hedera coronavit comam,
sepulchrum habet et parva pars terræ; sed ingens
ævum immortalibus te videt in paginis.

22. EJUSDEM.

Quiete supra tumulum Sophoclis, quiete, hedera,
serpas, virides effundens comas,
et folium ubique floreat rosæ, et uvæ-amans
vitis, molles circum palmites fundens,
propter doctrinam sapientem, quam mellitus ille
exercuit ex Musis pariter et Gratis.

Dum stringit fauces uva comesta tuas.

21. SIMMIE THEBANI,
de eodem.

Decantate choris Sophocles progate Sophilo,
Quem vocat Actæum Musa tragæda jubar;
Cujus apud scenas et pulpita sæpe capillos
Texit Acharnensis Bacchica frons hederæ;
Parva licet te condat humus, te, temporis omne
Quod venit, in charta non moriente videt.

22. EJUSDEM,
de eodem.

Inelyta divini circum hæc monumenta Sophoclis
Serpente paulatim, serpente vos hederæ.
Floreat hic illic vernans rosa, saxaque dura
Vitis amans fundat brachia lenta super.
Hæc merita est facunda viri sapientia, mella
Quæ redolens Musas miscuit et Veneres.

23. ANTIHATPOY ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Θάλλοι τετρακόρυμβος, Ἀνάκρεον, ἀμφὶ σὲ κισσὸς,
 ἀβρά τε λειμώνων πορφυρέων πέταλα·
 πηγαὶ δ' ἀργινόνεντος ἀναθλίβονται γάλακτος,
 εὐώδεις δ' ἀπὸ γῆς ἡδὺ χέοιτο μέθυ,
 ὄφρα κέ τοι σποδῆ τε καὶ ὀστέα τέρψιν ἀρηται,
 εἰ δὴ τις φθιμένοις χρίμπτεται εὐρροσύνα,
 ᾧ τὸ φίλον στέρξας, φίλε, βάρβιτον, ᾧ σὺν αἰοιδᾷ
 πάντα διαπλώσας καὶ σὺν ἔρωτι βίον.

24. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἡμερὶ πανθελκτεира; μεθυτρόφε, μήτηρ ὀπώρας,
 οὐλῆς ἢ σχολῶν πλέγμα φύεις ἔλικος,
 Τηίου ἡδέσειας Ἀνακρείοντος ἐπ' ἀκρη
 στηλῆ καὶ λεπτῶ χῶματι τοῦδε τάφου,
 ὡς δὲ φιλάκρητός τε καὶ οἰνοβαρῆς φιλοκόμοις
 παννυχίσιν κρούων τὴν φιλόπαιδα ἔχλυν,
 κῆν χθονὶ πεπτηώς, κεραλῆς ἐφύπερθε φέροιο
 ἀγλαὸν ὠραίων βότρυν ἀπ' ἀκρεμόνων,
 καὶ μιν αἰετῆγγοι νοτερῆ δρόσος, ἧς ὁ γεραῖος
 λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ στομάτων.

25. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὅστος Ἀνακρείοντα, τὸν ἀφθιτον εἵνεκα Μουσέων.
 ὕμνοπλον, πάτρης τύμβος ἔδεκτο Γέω,
 δε Χαρίτων πνεῖοντα μέλη, πνεῖοντα δ' Ἐρώτων,
 τὸν γλυκὺν ἐς παῖδων ἱμερον ἡρμόσατο.
 Μοῦσον δ' εἰν Ἀχέροντι βαρύνεται, οὐχ ὅτι λείπων
 ἡέλιον, Ἀθήνης ἐνθάδ' ἔκυρσε δόμων·
 ἀλλ' ὅτι τὸν χαρίαντα μετ' ἡθίοισι Μεγιστέα,
 καὶ τὸν Σμερδίεω Θρηῆκα λέλοιπε πόθον.
 Μολπῆς δ' οὐ λήγει μελιτερπέος, ἀλλ' ἔτ' ἐκείνον
 βάρβιτον οὐδὲ θανὼν εὐνάσεν εἰν Ἄϊδη.

23. ANTIPATRI SIDONII.

Floreat quaternis-corymbis, Anacreon, circum te hedera,
 et tenera pratorum purpureorum folia;
 fontes autem candidi exprimentur lactis,
 et bene-olens e terra dulce fundatur temetum,
 ut tibi pulvis et ossa delectentur,
 si quidem aliquam defunctis appropinquat lætitia,
 o amice, qui amicum fovebas barbiton! o qui cum cantu
 omnem tranastisti et cum amore vitam!

24. SIMONIDIS.

Vitis omnia-mulcens, vini-nutrix, mater vindemiæ,
 crispæ quæ curvum plexum generas claviculæ,
 Teii crescas Anacreontis in summa
 columna et parvo colle hujus sepulcri,
 ut meri-amans et vino-gravis in-comissabundis
 pervigiliis pulsans juvenes-amantem lyram,
 etiam humi jacens, super capite suo-ferat
 præclaram uvam maturis a racemis;
 et semper tingat illum vini ros humidum, quo vetulus
 suaviora tenero spirabat ex ore.

25. EJUSDEM.

Hoc Anacreontem, immortalē per Musas
 poetam, patriæ sepulcrum recepit Tei,
 qui Gratias spirantia carmina et spirantia Amores,
 in suave puerorum desiderium concinnavit.
 Uno autem gravatur in Acheronte, non eo-quod linquens
 solem, Oblivionis illic adeptus est domos,
 sed quod amabilem inter juvenes Megisteum,
 et Smerdiæ Thracicum reliquit amorem.
 Cantum vero non desinit mellitum, neque adhuc illum
 barbiton, ne mortuus quidem, sopivit in Orco.

23. ANTIPATRI SIDONII,

de Anacreonte.

Cingat, Anacreion, quadruplex tua busta corymbus,
 Et quæ vernantes purpura veatit agros.
 Fontibus emanet nivei bona copia lactis,
 Fundat odorati pocula terra meri,
 Ut cineres habeant quo delectentur, et ossa
 Si quid dulce tamen Manibus esse potest.
 O cui cara fuit semper lyra, vitæque amores,
 Inter et argutos velificata modos!

24. SIMONIDÆ,

de eodem.

Læta meri mater quæ crispas molliter uvas
 Intexis lentis ebrina palmitibus,
 Fronde tua veletur Anacreionta columna
 Quæ notat, et tenuis qua sepelitur humus:
 Vt sitiens vini commessorque per omnem

Noctem de pueri pulset amore chelyn.
 Nunc etiamque tegat de pulchris facta racemis
 In terras lapsi festa corona caput,
 Nec Bromii sit roris egeus, quo dulcius ipso
 Spiravit lepido carmen ab ore senex.

25. EJUSDEM,

de eodem.

Victurum, dum mundua, Anacreionta Camœnæ
 Muneribus condit patria terra Teos:
 Cujus amœna-jocos spirant et nectar amorum
 Condit formosis carmina de pueris.
 Nunc Acheronta dolet solus sibi, non quia regni
 Raptus ad inferni nubila sole caret,
 Sed quia nunc juvenum delectat corda Megistens
 Dulcis, et incendit Smerdia Thrax alios.
 Nulla tamen cantus oblivia: barbitos illi
 Blanda nec in Ditis sede silente silēt.

26. ANTIHATPOY ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ξεῖνε, τάφον παρὰ λιτὸν Ἀνακρείοντος ἀμείβων,
εἴ τί τοι ἐκ βίβλων ἦλθεν ἐμῶν ὄφελος,
σπείσον ἐμῇ σποδιῇ σπείσον γάνος, ὄφρα κεν οἶνω
ὄστέα γηθήσῃ τὰμὰ νοτιζόμενα,
ὡς ὁ Διωνύσου μεμελημένους εὐάσι κώμοις,
ὡς ὁ φιλακρήτου σύντροπος ἀρμονίης,
μηδὲ καταρθίμενος, Βάχχου δίχα τοῦτον ὑποίσω
τὸν γενεῆ μερόπων χῶρον ὀφειλόμενον.

27. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἷς ἐν μαχάρεσσιν, Ἀνάκρεον, εὖχος Ἰώνων,
μητ' ἐρατῶν κώμων ἀνδιχα, μήτε λύρης·
ἔγρα δὲ δερκομένοισιν * ἐν ὄμμασιν οὐλον αἰδέοις,
αἰθύσων λιπαρῆς ἄνθος ὑπερθε κόμης,
ἢ πρὸς Εὐρυπύλην τετραμμένος, ἢ ἐπὶ Μεγιστῇ,
ἢ Κίκονα Ὀρηκὸς Σμερδίω πλόκαμον,
ἢ μὲθ' ἄλλων βλῶζων, ἀμφίβροχος εἴματα Βάχχω,
ἀκρητον λείδων νέκταρ ἀπὸ στολίδων.
Τρισσοῖς γὰρ, Μούσαισι, Διωνύσω καὶ Ἐρωτι,
πρίσβυ, κατεσπείσθη πᾶς ἔ τεός βίωτος.

28. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἦ ξένη, τόνδε τάφον τὸν Ἀνακρείοντος ἀμείβων,
σπείσον μοι παριῶν· εἶμι γὰρ οἶνοπότης.

29. ANTIHATPOY ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Εὐδεις ἐν φθιμένοισιν, Ἀνάκρεον, ἐσθλά πονήσας,
εὐδεις δ' ἡ γλυκερῆ νυκτιάλως κιθάρα·
εὐδεις καὶ Σμέρδις, τὸ Πόθων ἔαρ, ὃ σὺ μελίσδων,
βάρβιτ', ἀνεκρούου νέκταρ ἐναρμόνιον.
Ἦθιέων γὰρ Ἐρωτος ἔφυς σκοπός· εἰς δὲ σὲ μῶνον
τοῖα τε καὶ σχολιάς εἶχεν ἐκθηολίας.

26. ANTI PATRI SIDONII,

de eodem.

Qui transis hic hospes Anacreionta sepulchrum,
Si tibi quid gratum pagina nostra dedit :
Da rogo quæ cineri placeant libamina nostro,
Et mea Lenæus proluat ossa liquor :
Auribus ut teneri vox semper grata Lyæi,
Qui dapis et Musæ nuper alumnus eram,
Hæc quoque non tolerem dulci sine munere Bacchi
Humano generi debita vasta loca.

27. EJUSDEM,

de eodem.

Nec nunc, Ionie laus gentis Anacreon, expers
Sede beatorum sis dapis atque lyrae :
Sed madidis cantes oculis fluitantia crispo
Flare super nitidas mollia sarta comas,
Eurypylum spectans dulcemve Megistea, vel quod

26. ANTI PATRI SIDONII.

Hospes, sepulchrum parvum Anacreontis præteriens,
si tibi ex libris aliquis venit meis usus,
liba meo cineri, liba delectamentum, ut vino
rigata ossa gaudeant mea :
ut ego Bacchi studens evantibus comissionibus,
ego merum-amantis alumnus harmoniæ,
ne defunctus quidem sine Libero hunc sufferam
mortalium generi locum debitum.

27. EJUSDEM.

Sis inter beatos, Anacreon, gloria Ionum,
nec sine jucundis festis nec sine lyra ;
humideque spectantibus oculis tenerum canas,
quassans florem (*coronam*) nitida super coma,
sive ad Eurypylen conversus, sive ad Megisteum,
vel Ciconium Thracis Smerdiæ capillum,
dulci temeto scatenis, circumconspersis baccho vestibus,
merum stillans nectar ab indumentis.
Tribus enim, Musis, Baccho et Amori,
o senex, libata-erat omnis tua vita.

28. ANONYMI.

O hospes, hoc sepulchrum Anacreontis præteriens,
liba mihi accedens : sum enim vini-potor.

29. ANTI PATRI SIDONII.

Dormis in mortuis, Anacreon, bona operatus,
dormitque dulcis noctu-loquens cithara,
dormit etiam Smerdis, Amorum ver, cui tu modulatum,
barbiton, canebas nectar harmonicum.
Inter-juvenes enim Amoris eras scopus, et in te solum
arcus et obliquos ex-longinquo-ictus habuit.

Smerdia fert Ciconum more capillitium :
Dulce mero fragrans, vino perfusus amictum,
Cui puro stillat nectare ruga vetus.
Musæ, Bacchus, Amor, concors est triga Deorum,
Cui tibi tota, senex, vita dicata fuit.

28. De eodem.

Quisquis Anacreiontis iter facis hæc prope busta,
Vina mihi liba : res mihi læta merum.

29. ANTI PATRI SIDONII,

de eodem.

Mortue Anacreion, post pulchra poemata dormis,
Et tecum pernox dulce locuta fides.
Dormit et auricomus Smerdis, ver illud Amorum,
Cantabat nectar cui tua blanda cithly.
Nam fuit ardori juvenum scopus ille, sed in quem
Tela truce ex arcu mitteret, unus eras.

30. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τύμβος Ἀνακρείοντος · ὁ Τῆϊος ἐνθάδε κύκνος
 εὔδει, χῆ παίδων ζωροτάτη μανίη.
 Ἄκμην λειριόεν τι μελλίζεται ἀμφὶ Βαθύλλω·
 ἥρμα καὶ κισσοῦ λευκὸς ὄδωδε λίθος.
 Οὐδ' Ἀΐδης σοὶ ἔρωτας ἀπέσβασεν, ἐν δ' Ἀχέροντος
 ὦν ὄλος ὠδίνεις Κύπριδι θερμότερη.

31. ΔΙΟΣΚΟΡΙΑΔΟΥ.

Σμερδίη ὦ ἐπὶ Ἑρμῆ τακίς καὶ ἐπ' Ἰσχατον ὄσταυν,
 κώμου καὶ πάσης κοίρανε παννυχίδος,
 τερπνότετε Μούσησιν Ἀνάκρεον, ὦ πὶ Βαθύλλω
 χλωρὸν ὑπὲρ κυλίκων πολλὰκι δάκρυ χέας,
 5 αὐτόματ' αὖ τοι κρῆναι ἀναβλύζουεν ἀκρήτου,
 κῆ μακάρων προχοαὶ νέκταρος ἀμβροσίου·
 αὐτόματοι δὲ φέρουεν ἴον, τὸ φιλέσπερον ἄνθος,
 κῆποι, καὶ μαλακῆ μύρτα τρέφοιτο δρόσω·
 10 ἄφρα καὶ ἐν Διούς οἰνωμένους ἄβρα χορεύσης,
 βεβληκῶς χρυσῆν χεῖρας ἐπ' Εὐρυπύλην.

32. ΙΟΥΑΙΑΝΟΥ.

Πολλὰκι μὲν τὸδ' ἄεισα, καὶ ἐκ τύμβου δὲ βοήσω·
 « Πίνετε, πρὶν ταύτην ἀμφιδάλλεσθε κόριν. »

33. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

α. Πολλαπῶν τίνθηκας, Ἀνάκρεον. β. Ἄλλὰ τρυφήσας·
 καὶ σὺ δὲ μὴ πίνων ἔξαι εἰς Ἀΐδην.

34. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Πιερικῶν σάλπιγγα, τὸν εὐαγῶν βαρὺν ἕμνων
 χαλκευτῶν, κατέγει Πίνδαρον ἄδε κόριν,
 οὐ μέλος εἰσαῖων φθέγγαίό κεν, ὥς ποτε Μουσῶν
 ἐν Κάδμου θαλάμοις σμήνης ἀνεπλάσατο.

35. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἄρμενος ἦν ξένιοισιν ἀνὴρ ὅδε καὶ φίλος ἀστοῖς,
 Πίνδαρος, εὐφώνων Πιερίδων πρόπολος.

30. EJUSDEM.

Anacreontis sepulcrum *hoc est* : Teius hic cygnus
 dormit, et in-pueros meracissima insania.
 Nunc-ipsam floridam quiddam modulatur de Bathyllo,
 fortasse et hederam albus olet lapis.
 Neque Orcus tibi amores extinxit, sed in Acherontis *domo*
 versans totus cruciariis calidiorē venere.

31. DIOSCORIDIS.

O Smerdia de Thrace tabescens vel ad extremum os,
 tu festi et totius domine pervigili,
 jucundissime Musis Anacreon, o de Bathyllo
 vegetam poculis sæpe lacrimam instillans,
 sponte tibi fontes ebulliant merum,
 et a beatis diis fluenta nectaris ambrosii;
 sponteque ferant violam, vespertinum florem,
 horti, et tenero myrta nutrantur rore:
 ut etiam in Cereris *sede* potus molliter saltes,
 circumjectis manibus aureas Eurypylæ.

32. JULIANI.

Sæpe hoc cecini, et ex sepulcro clamabo:
 « Bibite, priusquam hanc induatis pulverem. »

33. EJUSDEM.

a. Multum postquam-bibisti, obiisti, Anacreon. b. Sed in-
 et tu non potans ibis in Orcum. [deliciis;

34. ANTIPATRI SIDONII.

Pieriam tubam, sanctorum gravem hymnorum
 fabrum, Pindarum cohibet hæc pulvis,
 cujus carmen exaudiens dicas, olim Musarum
 examen in Cadmi thalamis *id* finxisse.

35. LEONIDÆ.

Aptus erat hospitibus hic vir, et amicus civibus,
 Pindarus, vocalium Pieridum minister.

30. EJUSDEM,

de eodem.

Tectus Anacreion cubat hoc sub marmore, cygnus
 Teius, in pueros maximus ante furor.
 Cantat adhuc aliquid de pulchro dulces Bathyllo;
 Spirat adhuc hederam candidus iste lapis:
 Nec dum extinctus amor fato est. Acheronte sub imo
 Totus es, et calida fectus es a Venere.

32. JULIANI ÆGYPTII,

*ex genere Præfectorum Augustalium,
 de eodem.*

Hortor et ex tumulo, cecini quod sæpe, Bibatis!
 Dum nondum talis vos quoque vestit humus.

33. *De eodem.*

Multa bibens oocumbis Anacreon: ibis in Orcum
 Tu quoque mollis homo, cui labor est bibere.

34. ANTIPATRI SIDONII,
de Pindaro.

Pindarus Aonidum tumulo tuba conditur isto,
 Grandisona sacri carminis arte faber.
 Quæ canit audieris, dices misisse Camænas,
 In Cadmi thalamis quæ stabulerent, apes.

35. LEONIDÆ,
de eodem.

Hospitibus facilis, carus popularibus idem,
 Pindarus, Aonidum dextera fida fuit.

36. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Αἰεὶ τοὶ λιπαροὶ ἐπὶ σήματι, διὲ Σοφοκλεις,
σκηνίτης μαλακοῦς κισσοῦ ἀλοῖτο πόδας,
αἰεὶ τοὶ βούπαισι περιστάζοιτο μελίσσαι
τύμβος, Ὑμηττεῖω λειβόμενος μέλιτι,
ὡς ἂν τοὶ βεῖη μὲν αἰεὶ γάνος Ἄτθιδι δέλτω
κηρὸς, ὑπὸ στεφάνοις δ' αἰὲν ἔχῃς πλοκάμους.

37. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

α. Τύμβος δδ' ἐστ', ὠνῆρωπε, Σοφοκλῆος, θν παρὰ
ἱρὴν παρθεσίην, ἱερὸς ὦν, ἔλαχον. [Μουσεῶν
ὅς με τὸν ἐκ Φλιουντος, ἐτι τρίβολον πατέοντα,
πρίνινον, ἐς χρῦσειον σχῆμα μεθρμώσατο,
καὶ λεπτήν ἐνέδυσεν ἀλουργίᾳ· τοῦ δὲ θανόντος
εὐθετον ὄρχηστὴν τῆδ' ἀνέπαυσα πόδα.
β. Ὀλβιος, ὡς ἀγνήν ἔλαχεσ στασίν! ἢ δ' ἐνὶ χερσὶν
κῆρυμνος, ἐκ ποίης ἤδε διδασκαλίας;
α. Εἴτε σοὶ Ἀντιγόνην εἰπεῖν φίλον, οὐκ ἂν ἀμάρτοις,
εἴτε καὶ Ἥλέκτραν· ἀμφοτέραι γὰρ ἄκρον.

38. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Θεῖος Ἀριστοφάνους ὑπ' ἐμοὶ νέκυς· εἰ τίνα πεύθη
κωμικῶν, ἀρχαίης μνῆμα χοροστασίας.

39. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝ.

Ὁ τραγικὸν φώνημα καὶ δρυόεσσαν ἀοιδὴν
πυργώσας στιβαρῆ πρώτος ἐν εὐεπείῃ,
Αἰσχύλος Εὐφορίωνος, Ἐλευσίνης ἐκὰς αἴης
καίται, κυδαίνων σήματι Τρινακρίην.

40. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Αἰσχύλον ἤδε λέγει ταρῆν λίθος ἐνθάδε καίσθαι
τὸν μέγαν, οἰκείης τῆλ' ἀπὸ Κεκροπίης,
λευκὰ Γέλα Σικελίῳ παρ' ὕδατα· τίς φθόνος, αἴ! αἴ!
Θησιδᾶς ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει;

36. ERYCII.

Semper tibi uncto in monumento, dive Sophocles,
scenica teneros hedera jactet pedes,
semper hove-genitis irroretur apibus
sepulcrum, Hymettio stillans melle,
ut tibi suat usque decus Atticæ tabulæ
cera, et sub coronis usque habeas crines.

37. DIOSCORIDIS.

a. Sepulcrum hoc, mi homo, est Sophocles, quod a Musis,
sacrum depositum, ipse sacer, sortitus-sum,
qui me Phliunte oriundum, adhuc tribulos calcantem,
iligneum, in aureum habitum transformavit,
et tenuem induit purpuream-vestem; hoc autem mortuo
habilem saltatorium hic cohibui pedem.
b. Beatus, quia sacrum nactus es statum! Sed in manibus
illa persona-rasa, ex quali hæc didascalias?
a. Sive tibi Antigone vocare placet, non erraveris
sive etiam Electram: ambæ enim summum.

38. DIODORI.

Divinum Aristophanis sub me est corpus, si quasris,
comicum: antiquæ monumentum rei-choricæ. [quem

39. ANTIPATRI THESSALON.

Qui tragicam vocem et superciliosum cantum
alte-exstruxit in valida primus eloquentia,
Æschylus Euphorionis filius, procul-ab Eleusinia terra
jacet, illustrans monumento Trinacriam

40. DIODORI.

Æschylum dicit hic lapis sepulcralis hoc-loco jacere
magnum, procul a patria Cecropia,
albas Gelæ Siculi apud aquas. Quænam invidia, heu, heu!
in-bonos irata Thesidas (Athenienses) semper tenet?

36. ERYCII,

de Sophocle.

Semper ad hunc tumulum molli pede, magne Sophocles,
Saltet, scenarum gloria, frons hederæ:
Nec hove progenitæ cessent ad nobile busti
Marmor Hymetteum fundere nectar apes,
Ut velare comas non deficiente corona
Spiret et æternos Attica charta favos.

37. DIOSCORIDÆ,

de eodem.

Hoc Sophocles situs est sub marmore, quem pia cura
Musarum sanctum præstitit a Venere.
Ilicium qui me spinas Phliunte terentem
Vidit, et, Ex auro tu mihi, dixit, eris:
Purpureamque simul vestem dedit: hic requiescunt
Illius edocti rite salire pedes.

Ille quidem tumulo felix: sed dramate de quo
Ista, manus portat quam tua, tonsa comam?
Sive hæc Antigone tibi, sive Electra vocetur,
Non errabis: habent utraque grande decus.

39. ANTIPATRI THESSALONICENSIS,

de Æschylo.

Qui tragicas voces, multumque trahentia fastus
Fortibus instituit stringere verba modis,
Æschylus, Euphorionis, Eleusinos procul arvis,
Concelebrat Siculam, qua sepelitur, humum.

40. DIODORI,

de eodem.

Æschylon hic positum loquitur lapis, Atthide terra
Tam procul, ingentem carminis arte virum,
Alba Gelæ Siculi prope flumina. Quis furor, o gens
Theseos, invisos semper habere bonos.

41. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἄ μακάρ ἀμβροσίησι συνέστιε φίλτατε Μούσαις,
γαῖρε καὶ εἰν Ἄιδεω δώμασι, Καλλιμάχε.

42. ΑΛΛΟ.

Ἄ μέγα Βαττιάδαο σοφοῦ περίπυστον ὄνειαρ,
ἧ β' ἔτεδον κεράων, οὐδ' ἐλέφαντος ἔης.
Τοῖα γὰρ ἄμμιν ἐφρηνας, ἄτ' οὐ πάρος ἀνέρες ἴδμεν,
ἀμφὶ τε ἀθανάτους, ἀμφὶ τε ἡμιθέους,
εὐτέ μιν ἐκ Λιβύης ἀναείρας εἰς Ἑλικῶνα
ἦγαγες ἐν μέσσαις Πιερίδεσσι φέρων·
αἱ δέ οἱ εἰρομένῳ ἀμφ' ὠγυγιῶν ἠρώων
Αἴτια καὶ μακάρων εἶρόν ἀμειβόμεναι.

43. ΙΩΝΟΣ.

Χαῖρε μελαμπετάλοις, Εὐριπίδη, ἐν γυάλοισι
Πιερίας τὸν αἰὶ νυκτὸς ἔχων θάλαμον·
ἴσθι δ' ὑπὸ γῆθονος ὦν, ὅτι σοι κλέος ἀφθιτον ἔσται
ἴσον Ὀμηρείαις ἀενάοις χάρισιν.

44. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰ καὶ δακρυόεις, Εὐριπίδη, εἶλέ σε πότμος,
καὶ σε λυκοβῆχισταὶ δειπνον ἔθεντο κύνες,
τὸν σκηνῆ μελίγηρυν ἀηδόνα, κόσμον Ἀθηνῶν,
τὸν σοφίη Μουσέων μιζάμενον χάριτα,
ἀλλ' ἔμολες Πελλαῖον ὑπ' ἠρίον, ὡς ἂν ὁ λάτρης
Πιερίδων ναίης ἀγγόθι Πιερίδων.

45. ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ.

Μνήμα μὲν Ἑλλάς ἅπασ' Εὐριπίδου· ὅστέα δ' ἴσχει
γῆ Μακεδῶν· ἧ γὰρ δέξατο τέρμα βίου.
Πατρὶς δ' Ἑλλάδος Ἑλλάς, Ἀθῆναι· πλεῖστα δὲ Μού-
τέρψας, ἐκ πολλῶν καὶ τὸν ἔπαινον ἔχει. [σαις

41. INCERTI,

de Callimacho.

O venerande bonis dulcis coniva Camœnis
Callimache, in regno nunc quoque Ditis ave.

42. De eodem.

Accipe Battiadæ sapientia somnia vatis :
Non ebur hæc, verum cornea porta dedit,
Quippe ignota prius sæclis mortalibus edunt,
Sive Deum sobolem, seu canit ille Deos.
Namque ipsum e Libya portans Heliconis ad arces
Pieridum jussit stare sub ora sopor.
Illæ responso facili docuere rogantem
Semina prima Deum, semideumque genus.

43. ΙΟΝΙΣ,

de Euripide.

O qui Pieriæ thalamis, Euripida, vallis

41. ANONYMI.

Ah beate, immortalibus contubernalis gratissime Musis,
salve etiam in Orci ædibus, Callimache!

42. ALIUD.

Ah magnum Battiadæ docti celebre somnium,
sane revera ex-cornibus, non ex-elefante, eras.
Talia enim nobis ostendisti, quæ antea nos viri haud no-
cum circa immortales, tum circa semideos, [veramus,
quando eum e Libya sublatum in Heliconem
ducebas, medias inter Pierides portans;
hæc vero sciscitanti illi de oggyiis (antiquis) heroibus
Causas etiam beatorum decorum fabantur respondentes.

43. (IONIS.)

Salve, Euripides, nigre-comatis in vallibus
Pieriæ sempiternum noctis thalamum habens; [fore
sciasque etiam sub terra, ubi-es, tibi famam indelebilem
similiter-atque Homericis perennibus gratiis.

44. ANONYMI.

Quamvis lacrimabile, Euripides, te abstulit fatum,
et te luporum-occisores cœnam fecerunt-sibi canes,
in scena dulciloquam lusciniam, decus Athenarum,
sapientia miscentem Musarum gratiam;
at abiisti Pellæum sub tumulum, ut ministra
Pieridum habites prope Pieridas.

45. THUCYDIDIS.

Monumentum quidem Euripidis Hellas tota, sed ossa habet
terra Macedonia: nam ibi terminum accepit vitæ;
patria vero Helladis Hellas, Athenæ: plurimum Musis
suis quum-delectarit, a multis etiam laudem habet.

Non cessatura nocte quiescis, ave.

Hoc sub humo te scire velim, tibi surgere laudes
Perpetuas, quantas magnus Homerus habet.

44. De eodem.

Flenda quidem multum tua mors, Euripida, quod te
Esse lupos soliti dissecuere canes,
Lusciniam scenæ, magnum decus Erechthei,
Qui sophiam tragicas adjicis ad Veneres.
At tumulum tibi Pella dedit, cultorque fidelis
Pieridum coleris nunc prope Pieridas.

45. THUCYDIDIS,

de eodem.

Græcia quanta patet, monumenta Euripidis: ossa
Terra tegit Macetdm, terra suprema viro.
Patria quæ Græcis patria est communis, Athenæ:
Musa ejus placuit: laus sine fine manet.

46. ΑΔΗΑΟΝ.

Οὐ σὸν μνήμα τόδ' ἔστ', Εὐριπίδῃ, ἀλλὰ σὺ τοῦδε·
τῇ σῇ γὰρ δόξῃ μνήμα τόδ' ἀμπέχεται.

47. ΑΛΛΑΟ.

Ἄπασ' Ἀχαιῖς μνήμα σὸν, Εὐριπίδῃ·
οὐκ οὐκ ἀφρονος, ἀλλὰ καὶ λαλητέος.

48. ΑΛΛΑΟ.

Αἰθαλέσιο πυρὸς βριπῆσι τρυφηλαὶ σάρκες
ληφθεῖσαι, νοτίην ὡσαν ἀπ' αἰθόμεναι·
μῦθα δ' ἔνεστι τάφῳ παλυδακρύῳ ὄστ' ἄ κωφὰ,
καὶ πόνος εἰνοδόϊος τῆδε παρερχομένοις.

49. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Ἄ Μακέτις σε κέκευθε τάφου κόνης· ἀλλὰ πυρωθεῖα
Ζανὶ κεραυνίῳ, γαῖαν ἀπ' ἀπυχθίτασας.
Τρίς γὰρ ἐπαστράψας, Εὐριπίδῃ, ἐκ Διὸς αἰθῆρ
ἤγισσε τὰν θνατὰν σήματος ἱστορίαν.

50. ΑΡΧΙΜΗΛΟΥ.

Τὴν Εὐριπίδῳ μήτ' ἔργεο, μήτ' ἐπιβάλλου,
δύσβατον ἀνθρώποις οἶμον, ἀοιδοθέτα.
Λεῖψ μὲν γὰρ ἰδεῖν καὶ ἐπιβρόθος ἦν δέ τις αὐτῆ
εἰσβαῖνῃ, χαλεποῦ τρηχυτέρῃ σκόλοπος·
ἦν δέ τὰ Μηδείης Αἰητίδος ἀκρα χαράττης,
ἀμνήμων κείσῃ νέρθεν. Ἔα στεφάνους.

51. ΑΔΔΑΙΟΥ.

Οὐ σε κυνῶν γένας εἶλ', Εὐριπίδῃ, οὐδὲ γυναικὸς
οἴστρος, τὸν σκοτίης Κύπριδος ἀλλότριον,
ἀλλ' Ἀΐδης καὶ γῆρας· ὑπαὶ Μακέτῃ δ' Ἀρεθούσχ
κείσαι, ἑταιρείῃ τίμιος Ἀργέλεω.
Σὸν δ' οὐ τοῦτον ἐγὼ τίθειμαι τάφον, ἀλλὰ τὰ Βάκχου
βήματα καὶ σκηνάς ἐμβάδι· πειθομένας,

52. ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ.

Ἐλλάδος εὐρυχόρου στέφανον καὶ κόσμον ἀοιδῆς,

46. De eodem.

Non monumenta tua hæc Euripida, tu magis ipsis :
Nanque a te tumulo maxima fama venit.

47. De eodem.

Achiva tellus non tacens, Euripides,
Sed maxime vocale monumentum tibi.

49. ΒΙΑΝΟΡΟΣ ΒΙΒΥΝΙ,
de eodem.

Exiit te Macetūm tellus, Euripida : verum
Euis hanc omnem tactus ab igne Jovis.
Quippe ter effulgens flammis regalibus æther
Quod jactet tumulum sivit habere nihil.

50. ARCHIMELI,
de eodem.

Quam trivere pedes Euripidis, hanc tibi, quisquis

46. INCERTI.

Non tuum monumentum est hoc, Euripides, sed tu hujus :
tua enim gloria hoc monumentum circumdatur.

47. ALIUD.

Tota Achaja est monumentum tuum, Euripides :
non es igitur mutus, sed etiam loquens.

48. ALIUD.

Fuliginosis ignis flatibus delicatæ carnes
corruptæ, humorem expulerunt inflammatæ :
sola vero insunt sepulcro multum-lacrimabili ossa muta,
et dolor viatoribus hac prætereuntibus.

49. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Macedonica te textit sepulcri pulvis ; sed ustus
ab-Jove fulguratore terram exuisti :
ter enim fulgurans, Euripides, ab Jove æther
lustravit mortale quod-scibamus-inesse monumento.

50. ARCHIMELI.

Euripidis neque vade, nec vel cogita *vadere*,
difficilem hominibus viam, cantor :
quippe lævis ad aspectu est et facilis ; si quis vero eam
ingreditur, molestâ asperior sude :
ac si Medææ Ætidis illa summa sulcare-velis,
immemorabilis jacebis humi. Mitte coronas.

51. ΑΔΔΑΙΟΥ.

Non te canum natio peremit, Euripides, nec femina
furor, te ab obscura venere alienum,
sed Pluto et senectus ; sub Macedonica autem Arethusa
jaces, familiaritate honoratus Archelai.
Ego vero non hoc arbitror tuum sepulcrum, sed Bacchi
thymelas et scenas cothurno pressas (?).

52. ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ.

Græciæ lætæ coronam ac decus carminum,

Carmine vis nosci, sumere parce viam.
Aspectu levis est via planaque, sed simul ire
Incipis, æratis durior est sudibus.

51. ΑΔΔΑΙΟΥ,
de eodem.

Non mortis tibi causa canes, Euripida : sed nec
Femineus, Venerem dum fugis ipse, furor.
Subduxit senio te mors : Arethusa sepulchrum
Præbuit : immensi fecerat Archeleos.
Nec tuus hic tumulus me iudice : sed sacra Baccho
Vestis, et in scena tempus in omne favor.

52. ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ,
de Hesiodo.

Carminis immortale decus, Grajūmque coronam

Ἄσκραϊὸν γενεὴν Ἡσίοδον κατέζω.

53. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλικωνίσι τόδ' ἀνέθηκα,
ἕμφυ νικησᾶς ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον.

54. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἄσκρι μὲν πατρὶς πολυλήϊος, ἀλλὰ θανόντος
δοτῆα πληξίππων γῆ Μινυῶν κατέχει
Ἡσίοδου, τοῦ πλείστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἐστὶν
ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασιάνῃ σοφίης.

55. ΑΛΚΑΙΟΥ.

Λοκρίδος ἐν νέμει σκιερῶν νέκυν Ἡσίοδοιο
Νύμφαι κρηνίδων λούσαν ἀπὸ σφετέρων,
καὶ τάρων ὑψώσαντο γάλακτι δὲ ποιμένες αἰγῶν
ἔβραναν, ξανθῶ μιξάμενοι μέλιτι·
τοίην γὰρ καὶ γῆρυν ἀπέπνευε, ἐννέα Μουσῶν
ὁ πρέσβυς καθαρῶν γευσάμενος λιβάδων.

56. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἦν ἄρα Δημοκρίτοιο γέλως τόδε, καὶ τάχα λέξει·
« Οὐκ ἔλεγον γελῶν, Πάντα πέλουσι γέλως;
καὶ γὰρ ἐγὼ σοφίην μετ' ἀπείρονα, καὶ στίχα βίβλων
τοσσατίων, κείμαι νέρθε τάρφοιο γέλως. »

57. ΑΔΑΟ.

Καὶ τίς ἔφυ σοφὸς ὧδε; τίς ἔργον ἔρεξε τοσοῦτον,
ὅσον ὁ παντοδαῆς ἦνυσε Δημοκρίτος;
ὅς Θάνατον παρεόντα τρι' ἤματα δώμασιν ἔσχεν,
καὶ θερμοῖς ἄρτων ἀσθμασιν ἐξένισεν.

Ascræum genere Hesiodum contineo.

53. INCERTI.

Hesiodus Musis Heliconiis hunc tripodem posui,
quum hymno vicissem Chalcide divinum Homerum.

54. MNASALCÆ.

Ascra quidem patria segetum-dives, sed mortui
ossa equos-stimulantium terra Minyarum tenet
Hesiodi, cujus maxima apud homines gloria est
virorum qui judicantur cotricula sapientiæ.

55. ALCÆI.

Locridis in luco umbroso cadaver Hesiodi
Nymphæ fontibus lavarunt ex suis,
et sepulcrum erexerunt; lacte autem caprarum eum
rigarunt, flavo admixto melle :
talem enim vocem quoque spirabat, novem Musarum
senex puros gustans liquores.

56. INCERTI.

Fuit igitur hoc Democriti risus, ac fortasse dicit :
« Nonne dicebam ridens, Omnia sunt risus?
quippe ego post sapientiam infinitam et versus librorum
tanto-numero, jaceo in-imo sepulcro risus. »

57. [DIOGENIS LAERTII.]

Et quis fuit tam sapiens? quis opus fecit tantum,
quantum omniscius peregit Democritus?
qui Mortem præsentem triduo in-sediibus habuit
et calidis panum nidoribus excepit.

Hesiodum, genuit quem vetus Ascra, tego.

53. De donario ejusdem

Hesiodi.

Hesiodus donum dedit hoc Heliconisi Musis
Chalcide cantando divini victor Homeri.

54. MNASALCÆ,

de eodem.

Ascra ferax Cereris patria est, nunc possidet ossa,
Rector equi Minyes cui dominatur, humus
Hesiodi, cujus celeberrima gloria vincit
Nomina doctrinæ lance probata virum.

55. ALCÆI,

de eodem.

Hesiodi corpus silvæ sub Locridos umbra

Laverunt Nymphæ fonte nitente suo,
Et tumulum fecere super, quem lacte rigarunt
Pastores, memores addere nectar apis :
Fuderat his rebus similes quia pectore voces,
Aonidum puro potus ab amne senex.

56. De Democrito.

Democriti risus nempe hoc erat. Et puto dicit,
Non dixi hoc ridens, Omnia ridicula?
Qui tantum sapui, qui tanta volumina scripsi
Librorum, risus nunc ego sum tumuli.

57. DIOGENIS LAERTII,

de eodem.

Quis sapiens adeo? quis opus tam grande peregit,
Quam vir mente tenens omnia Democritus?
Quippe dies habuit tres intra limina mortem,
Et pastum calidi panis odore dedit

58. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΡΧ. ΑΙΓΥΠΤ.

Εἰ καὶ ἀμειδίτων νεκῶν ὑπὸ γαίαν ἀνάσσεις,
Φερσεφόνη, ψυχὴν δέχνησο Δημοκρίτου
εὐμενέως γελώσαν, ἐπεὶ καὶ σείο τεκοῦσαν
ἀχνυμένην ἐπὶ σοὶ μούνος ἔκαμψε γέλωσ.

59. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πλούτων δέξο μάκαρ Δημοκρίτον, ὡς κεν ἀνάσσει
αἰὲν ἀμειδίτων καὶ γελώντα λάχουσ.

60. ΣΙΜΜΙΟΥ.

Σωφροσύνη προφέρων θνητῶν ἦθει τε δικαίῳ
ἐνθάδε κεῖται ἀνὴρ θεῖος Ἀριστοκλῆς·
εἰ δέ τις ἐκ πάντων σοφίης μέγαν ἔσχεν ἔπαινον,
οὗτος ἔχει πλείστον, καὶ φθόνον οὐ φέρεται.

61. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Γαῖα μὲν ἐν κόλποις κρύπτει τόδε σῶμα Πλάτωνος,
ψυχὴ δ' ἀθάνατον τάξιν ἔχει μακάρων
νιῶ Ἀρίστωνος, τὸν τις καὶ τηλοδὴ ναίων
τιμᾶ ἀνὴρ ἀγαθός, θεῖον ἰδόντα βίον.

62. ΑΛΛΟ.

α. Αἰετὲ, τίπτε βέβηκας ὑπὲρ τάφον; ἢ τίνος, εἰπέ,
ἀστερόντα θεῶν οἶκον ἀποσκοπέεις;
β. Ψυχῆς εἰμὶ Πλάτωνος ἀποπταμένης ἐς Ὀλυμπον
εἰκῶν σῶμα δὲ γῆ γηγενές Ἀττικὸς ἔχει.

63. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τὸν κύνα Διογένη, νεκουστολε, δέξο με, πορθμεῦ,
γυμνώσαντα βίου παντὸς ἐπισκύνιον.

64. ΑΔΗΛΟΝ.

α. Εἰπέ, κύον, τίνος ἀνδρὸς ἐφεστῶς σῆμα φυλάσσεις;

58. JULIANI EX PRÆF. ÆGYPTII.

Quamvis non-identibus mortuis sub terra imperes,
Proserpina, animam Democriti recipe
benevole, ridentem, siquidem et tuam matrem
dolentem propter te solus inflexit risus.

59. EJUSDEM.

Pluto beate, recipe Democritum, ut, imperans
semper severis, etiam ridentem sortiaris.

60. SIMMIE.

Moderatione præstans mortalibus et more justo
hic jacet vir divinus Aristocles;
et si quis ex omnibus sapientiæ magnam habuit laudem,
hic habet plurimam, neque invidiam aufert.

61. ANONYMI.

Terra quidem in sinu occultat hoc corpus Platonis;
at anima æternam stationem habet inter-beatos
filii Aristonis, quem quisque et procul habitans
honorat vir bonus, divinæ expertum vitæ.

62. ALIUD.

α. Aquila, cur posita-es super sepulcro? aut cujus es, dic,
quæ sideream deorum domum prospicis?
β. Animæ sum Platonis, quæ-avolavit ad Olympum,
imago; corpus vero terra terrestre habet Attica.

63. ANONYMI.

Canem Diogenem me recipe, defunctorum portitor,
eum qui nudavit vitæ omnis supercilium.

64. INCERTI.

α. Dic, canis, cujusnam viri in monumento stans id custodis?

58. JULIANI ÆGYPTII,

ex genere Præfectorum Augustalium,
de eodem.

Persephone, quamquam regnas ridere negantes
In populos, animam suscipe Democriti,
Ridentem placide. Cum de te mœsta doleret,
Ipsa tua inflexa est risibus alma parens.

59. EJUSDEM,
de eodem.

Accipe Democritum, Pluton, ut rideat unus
In regno risum non capiente tuo.

60. SIMMIE,
de Platone.

Justitia superans et castis moribus omnes,
Dius Aristoclees hac tumulatur humo.
Quotquot præcipuâ sapientiâ laude celebrat

Omnibus his major, major et invidiâ.

61. De eodem.

Terra quidem gremio corpus tegit illa Platonis,
At mens in superis est sine morte locis,
Cujus Aristo pater: bonus hunc miseratur et Indus:
In terris vitam viderat ille Deûm.

62. De eodem.

Cujus es, et quorsum tumulo Jovis armiger instans
Astrigeras divum suspicis ore domos?
Spector ego ad superos animæ volitantis imago
Attica terrenum terra Platonis habet.

63. De Diogene cane.

Hanc quoque Diogenis canis accipe portitor umbram:
Exutam vitam fastibus ille dedit.

64. De eodem.

Cujus hic est tumulus, cui tu canis, oro, superstas?

β. Τοῦ Κυνός. α. Ἄλλὰ τίς ἦν ὄστος ἀνὴρ δ Κύνων;
β. Διογένης. α. Γένος εἰπέ. β. Σινωπεύς. α. *Ὁς πίθον
β. Καὶ μάλα· νῦν δὲ θανῶν ἀστέραις οἶκον ἔχει. [ῥικεῖ;

65. ANTIPATROΥ.

Διογένης τότε σῆμα, σοφοῦ κυνός, ὅς ποτε θυμῷ
ἄρσενι γυμνήτην ἐξεπόνει βίοντο,
ᾧ μία τις πήρα, μία διπλοῖς, εἰς ἄμ' ἐφοῖτα
σκίπων, αὐτάρχους ὄπλα σαοφροσύνας.
Ἄλλὰ τάφου τοῦδ' ἐκτός ἔτ', ἄφρονες, ὡς δ Σινωπεύς
ἐχθαίρει φαῦλον πάντα καὶ εἰν Ἀΐδη.

66. ONEΣΤΟΥ.

Βάκτρον καὶ πήρη καὶ διπλόν εἶμα σοφοῖο
Διογένης, βίτου φόρτος δ κουφότατος.
Πάντα φέρω πορθμῆι· λέλοιπα γὰρ οὐδὲν ὑπὲρ γῆς·
ἀλλὰ κύον σαίνους Κέρβερε τόν με κύνα.

67. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἄϊδος λυπηρὴ διηκόνε, τοῦτ' Ἀχέροντος
ὑδωρ ὅς πλώεις πορθμίδι κυανῆν,
δεῖξαι μ', εἰ καὶ σοι μέγα βρίθεται ὀκρυόεσσα
βᾶρις ἀποφθιμένων, τὸν κύνα Διογένην.
*Ὀλπη μοι καὶ πήρη ἐφόλια, καὶ τὸ παλαιὸν
ἔσθος, χῶ φθιμένους ναυστολέων ὀβολός.
Πάνθ' ὅσα κῆν ζωῆς ἐπεπάμεθα, ταῦτα παρ' Ἄδαν
ἔρχομαι ἔχων· λείπω δ' οὐδὲν ὑπ' ἡελίω.

68. ΑΡΧΙΟΥ.

*Ἄϊδος ᾧ νεκυηγῆ, χαμαριμένε δάκρυσι πάντων,
ὅς βαθὺ πορθμείεις τοῦτ' Ἀχέροντος ὑδωρ,
εἰ καὶ σοι βέβριθεν ὑπ' εἰδώλοισι καμώντων
ὄλας, μὴ προλίπης Διογένη με κύνα.
*Ὀλπη καὶ σκίπωνα φέρω, καὶ διπλόν εἶμα,

δ. Canis. α. Et quis fuit hic vir, Canis? [habitabat?
α. Diogenes. β. Genus dic. δ. Sinopensis. α. Qui dolium
δ. Sane; nunc autem mortuus sidera habet domum.

65. ANTIPATRI

Diogenis hoc monumentum, sapientis canis, qui olim
virili levis-militis exercebat vitam, [animo
quicum una pera, unum pallium, unus gradiebatur
scipio, sibi-sufficientis arma sapientiæ.
At sepulcrum hoc vitæ, insipientes, quia Sinopensis
odit pravum omnem etiam in Orco.

66. ONESTI.

Baculus et pera et duplex vestis sunt sapientis
Diogenis, vitæ onus levissimum.
Omnia portitori fero : reliqui enim nihil super terra ;
at, canis Cerbere, adulare cani mihi.

67. LEONIDÆ.

Orci tristis portitor, hanc Acherontis
undam qui perveheris nave atra,
recipe me, etiamsi magnopere tibi gravetur tremenda
corbita defunctis, canem Diogenem.
Ampulla-olearia mihi et pera apparatus-itineris, et vetula
vestis, et defunctos comitans-in-trajectu obolus.
Omnia quæ et in vivis possidebamus, hæc ad Orcum
veni habens, et nihil relinquo sub sole.

68. ARCHLÆ.

O Orci portitor-mortuorum, gavise lacrimis omnium,
qui profundam navigas hanc Acherontis aquam,
quamvis gravetur tibi sub simulacris defunctorum
corbita, ne deseras Diogenem me canem.
Ampullam-oleariam et scipionem fero, et duplicem vestem

Est canis. At quisnam vir fuit ille canis?
Diogenes. Genus unde? Sinopius. Ille cadine
Incola? Is est : sed nunc mortuus astra tenet.

65. ANTIPATRI,
de eodem.

Diogenes situs hic sapiens canis, ille virili
Pectore qui vitæ velitis auctor erat :
Unus cui baculus, pera una, et diplois una :
Hæc animo frugi quippe fuere satis.
Vesani, moneo procul hoc absistite busto :
Ferre Sinopensis nescit et umbra malos.

66. ONESTI,
de eodem.

Diogenis sapientis opes sunt pera, lacerna,
Scipio; nulla fuit vita onerata minus. —
Nil liqui tellure : fero mea cuncta Charonti :
Mota tua excipiat, Cerbere, cauda canem.

67. LEONIDÆ.

Diogenes loquitur.

Plutonis rigidi tetro gravis ore minister,
Qui nigra transis hunc Acheronta rate,
Diogenem me, quæso, canem simul accipe, quamquam
Umbrarum portat vix tua navis onus.
Ampullam peramque fero, veteremque lacernam;
Atque obolüm, merces quæ tua, vector, erit.
Omnia, quæ vivens habui, fero Ditis ad aulam;
Res sub sole, fuit quæ mea, nulla manet.

68. ARCHLÆ.

Diogenes loquitur.

Heus lacrymis gaudens hominum qui portitor umbras
Suscipis, atque altum trans Acheronta vehis :
Quamvis ire pares onerata Manibus alvo,
Diogenem in ripa ne, rogo, linque canem.
Est ampulla mihi, pera est, et diplois : est et

καὶ πύρι, καὶ σοὶ ναυτιλῆς ὀβολόν.
Καὶ ζωὸς τάδε μοῦνον, ἃ καὶ νέκυς ὧδε κομίζω,
εἶχον ὑπ' ἡελίου δ' οὐ τι λέλοιπα φάει.

69. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΡΧ. ΑΙΓΥΠΤ.

Κέρβερε δειμαλέην ἑλακὴν νεκύεσσιν ἰάλλων,
ῥῶη φρικαλέον δεῖδιθι καὶ σὺ νέκυν·
Ἀρχιλόχος τέθνηκε· φυλάσσεο θυμὸν ἰάμβων
δριμύν, πικροχόλου τικτόμενον στόματος.
Ὅσα βόης κείνοιο μέγα σθένος, εὐτε Λυκάμβευ
νῆς μία σοὶ δισσὰς ἤγαγε θυγατέρας.

70. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦν πλέον ἢ τὸ πάροιθε πύλας κρατεροῖο βερέθρου
ἑμμασιν ἀγρύπνοις τρισσὲ φύλασσε κύον.
Εἰ γὰρ φέγγος εἰλειπον ἀλυσαχόουσαι ἰάμβων
ἀγριὸν Ἀρχιλόχου φλέγμα Λυκαμιάδες,
πῶς οὐκ ἂν προλίποι σκοτίων πυλεῶνας ἐναύλων
νεκρὸς ἄπας, φεύγων τάρβος ἐπεσβολίτης;

71. ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Σῆμα τὸδ' Ἀρχιλόχου παραπόντιον, ὃς ποτε πικρὴν
μοῦσαν ἐχιδναίῳ πρῶτος ἔβαψε χόλω,
αἰμάζας Ἐλικῶνα τὸν ἤμερον. Οἶδε Λυκάμβης,
μυρόμενος τρισσῶν ἄμματα θυγατέρων.
Ἡρέμα δὲ παράμειψον, ὀδοιπόρε, μὴ ποτε τοῦδε
κινήσης τύμβω σφῆκας ἐφεζόμενους.

72. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΚΩΜΙΚΟΥ.

Χαῖρε, Νεοκλείδα, δίδυμον γένος, ὧν ὁ μὲν ὑμῶν
πατρίδα δουλοσύνας ῥύσαθ', ὃ δ' ἀφροσύνας.

73. ΓΕΜΙΝΟΥ.

Ἄντι τάφου λιτοῖο ὀδὲς Ἑλλάδα, ὀδὲ δ' ἐπὶ ταύταν

Scipio, nec solvam quem tibi, deest obolum.
Hæc habui tantum vivus, quæ mortuus ecce
Affero : sub solis luce relinquo nihil.

69. JULIANI, ex Præfectis Augustalibus Ægypti,
de Archilocho.

Cerberè qui sævis terras latratibus umbras,
Umbram tunc sævam non minus ipse time.
Occidit Archilochus : penetrabile virus iambi,
Ex iracundo quod fluit ore, cave.
Quam sit atrox clamore datum tibi scire, Lycambæ
Cymba tibi natas cum tulit una duas.

70. EJUSDEM,
de eodem.

Ferrea nunc plusquam prius atri limina Ditis
Sollicito serva lumine, terne canis.
Si namque Archilochi fugerent ut virus iambos,
Deseruere jubar dulce Lycambiades,

et peram, et tibi pro-trajectu obolum.
Etiam vivens hæc modo, quæ et mortuus huc porto.
habebam, et sub solis nihil reliqui luce.

69. JULIANI EX PRÆF. ÆGYPTII.

Cerberè, metuendum latratum defunctis mittens,
jam et tu tremendum time defunctum :
Archilochus est-mortuus : cave iamborum animum
acrem, quem acerbe-iratum os parit.
Nosti clamoris viri magnam vim, quando Lycambis
binas una navis tibi adducebat filias.

70. EJUSDEM.

Nunc magis quam antea portas validæ voraginis
oculis insomnibus custodi, triplex canis :
nam si lucem relinquebant, vitantes iamborum
Archilochi feram flammam, filiæ-Lycambis,
qui non deserat opacarum propylæa sedium
omnis mortuus, fugiens terrorem convivorium?

71. GÆTULICI.

Monumentum hoc prope-pontum est Archilochi, qui olim
Musam viperino primus tinxit felle, [acerbam
cruentans Heliconem mitem. Novit Lycambes,
deflens triplicium laqueos filiarum.
Quietè sane præteri, viator, ne forte hujus
sepulcro insidentes commoveris vespas.

72. ΜΕΝΑΝΔΡΙ ΚΩΜΙΚΟΥ.

Salve, duplex genus, Neoclidæ, quorum alter vestrum
patriam servitute liberavit, alterque insipientia.

73. ΓΕΜΙΝΙ.

Pro sepulcro tenui pone Hellada, poneque super hanc

Quomodo non fugient nigro de carcere Manes,
Sæva trucis linguæ dum maledicta timent?

71. GÆTULICI
de eodem.

Archilochum tegit hic pars littoris . ille Camœnas
Vipereo cœpit tingere felle truces,
Sanguine adhuc placidum turbans Heliconæ : Lycambes
Tres natas perimens nodus id edocuit.
Quisquis es hac tacito transi pede, busta sedentes
Ista super vespas ne tibi commoveas

72. ΜΕΝΑΝΔΡΙ,
de Epicuro et Themistocle.

Salvete o Neoclis nati duo : quippe per illum
Liberæ gens Cæcropis facta, per hunc sapiens.

73. GERMANICI [GEMINI]
de Themistocle.

Pro tumulo mihi tota brevi sit Græcia : juxta

δούρατα, βαρβαρικᾶς σύμβολα ναυθορίας,
καὶ τύμβῳ κρηπίδα περιγράφε Περσικὸν Ἄρη
καὶ Ξέρξην· τούτοις θάπτε Θεμιστοκλέα.
Στάλα δ' ἂ Σαλαμῆς ἐπικείσεται, ἔργα λέγουσα
τάμα· τί με μικροῖς τὸν μέγαν ἐντίθετε;

74. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Τοῦτο Θεμιστοκλεῖ ξένον ἤριον εἶσατο Μάγνης
λαδς, ἐτ' ἐκ Μήδων πατρίδα βυσάμενος
ὀνειρήν ὑπέδω χθόνα καὶ λίθον. Ἦθελεν οὐτως
δ' φθόνος· αἱ δ' ἀρεταὶ μείον ἔχουσι γέρας.

75. ANTIΠΑΤΡΟΥ.

Στασίχορον, ζαπληθὲς ἀμετρήτου στόμα Μούσης,
ἐκτέρισεν Κατάνας αἰθαλόεν δάπεδον,
οὗ, κατὰ Πυθαγόρου φυσικὰν φάτιν, ἂ πρὶν Ὀμήρου
ψυχὰ ἐνὶ στέρνοις δεύτερον ὤκισατο.

76. ΔΙΟΣΚΟΠΙΔΟΥ.

Ἐμπορὴς λήξαντα Φιλόκριτον, ἄρτι δ' ἀρότρου
γαυόμενος, ξείνῳ Μέμφιδι ἐκρυψε τάφῳ,
ἐνθα δραμῶν Νελοιο πολὺς ῥόος ἕδασι λάβρω
τάνδρος τὴν ὀλίγην βῶλον ἀπημφίασε.
Καὶ ζωὸς μὲν ἔφευγε πικρὴν ἄλα· νῦν δὲ καλυφθεὶς
κύμασι ναυγῶν σχέλιος ἔσχε τάφον.

77. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ὅστος δ' τοῦ Κεῖοιο Σιμωνίδου ἐστὶ σωτήρ,
ὃς καὶ τεθνηὼς ζῶντ' ἀπέδωκε χάριν.

78. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΥΖΙΚΗΝΟΥ.

Πρῆντερον γῆράς σε, καὶ οὐ κατὰ νοῦος ἀμαυρῆ
ἔσβεσεν· εὐνήθης δ' ἔπνον ὀφειλόμενος,
ἄκρα μεριμνήσας, Ἐρατόσθενης· οὐδὲ Κυρήνη
μαϊά σε πατρίων ἐντὸς ἔδεκτο τάφον,

navium-ligna, barbaricæ indicia classis-fractæ.
et tumulo basim describe Persicum Martem
et Xerzem : his sepeli Themistoclem.
Ut cippus vero Salamis imposita-erit, facta prædicans
mea : quid me magnum in parvis conditis?

74. DIODORI.

Hoc Themistocli peregrinum sepulcrum posuit Magnes
populus, quum a Medis patriam tutatus
exteram subiit humum et lapidem. Volebat ita
invidia : virtutes nempe minus obtinent præmium.

75. ANTIPATRI.

Stesichorum, copiosum immensæ os Musæ,
humavit Catanæ cinereum solum,
cujus, juxta Pythagoræ naturale effatum, quæ prius erat
anima, in pectore secundum habitavit. [Homeri]

76. DIOSCORIDIS.

Mercaturam qui-cessaverat Pilocritum, nuper vero aratrum
attingentem, peregrino Memphis condidit sepulcro,
ubi torrens Nili multum fluentum undâ rapidâ
viri tenuem glebam (*parvum tumulum*) detexit.
Et vivus quidem fugiebat amarum mare : nunc autem
fluctibus, naufragum miser habet sepulcrum. [oportus]

77. SIMONIDIS.

Hic Cei Simonidis est servator,
qui vel mortuus viventi retulit gratiam.

78. DIONYSII CYZICENI.

Clementior senectus te, et non morbus pallidus
exstinxit : sopitus-es autem somno debito,
summa meditatatus, o Eratosthenes; neque Cyrene
nutrix te patriis suscepit in sepulcris,

Barbarici tabulas adjice naufragii.
Tum circum Xerxes et circum Persicus oram
Mars eat : hæc inter conde Themistoclea.
Cippus erit Salamin mea non mortalia facta
Concelebrans; magno quid mihi parva datis?

74. DIODORI,
de eodem.

Vile Themistoclei gens dat Sipylea sepulchrum,
Cum patriæ vindex ille, metusque Asiæ,
Externam terram lapidemque volente subivit
Invidia. Virtus, quam tibi parvus honor!

75. ANTIPATRI,
de Stesichoro.

En tegit os plenum non deficiente Camæna
Stesichorum Catanæ igne perustus ager.

Si verum Samii dogma est sapientis, Homeri
Quæ fuit, in pectus venerat hoc anima.

76. DIOSCORIDÆ.

Mercator fuerat, sed rure Philocritus empto
Memphidos externam mortuus intrat humum.
Nilus ibi violentus erat, glebamque sepulti
Exiguam rapidis ad mare portat aquis.
Qui scelus undarum vivens effugerat, undis
Conditur, et tandem naufragus in tumulo est.

78. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΥΖΙΚΗΝΟΥ,
de Eratosthene.

Non te sæva lues sed molliter acta senectus
Exstinxit : tenuit te sine fine sopor,
Post tantas curas, Eratosthenes optime, non tu
Firmis Cyrenes Mænados in tumulis

Ἀγλαοῦ υἱέ· φῖλος δὲ καὶ ἐν ξείνῃ κακάλυψαι
πᾶρ τόδε Πρωτῆος χράσπεδον αἰγιαλοῦ.

79. MELEAGROI.

α. Ἄνθρωπ', Ἡράκλειτος ἐγὼ σοφὰ μούνος ἀνευρῶν
φαμί τά γ' ἐς πάτρην χρέσσονα καὶ σοφίης.
Ἄξ γὰρ καὶ τοκέων * ἀσίωι, ξένοι, δύσφρονας ἀνδρας
ὀλάκτευν. β. Λαμπρὰ θρεψαμένοισι χάρις. [πεύση
α. Οὐκ ἀπ' ἐμεῦ; β. Μὴ τρηχύς. α. Ἐπεί τάχα καὶ σύ τι
τρηχύτερον πάτρας. β. Χαίρε σὺ δ' ἐξ Ἐφέσου.

80. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε, τὸν μόρον, ἐς δέ με δάκρυ
ἔγαγεν, ἐμνήσθη δ' ὀσαύκις ἀμφοτέροι
ἔλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν· ἀλλὰ σὺ μὲν που,
ξείν' Ἀλικαρνησεῦ, τετράπαλαι σποδιή·
αἱ δὲ ταὶ ζώουσιν ἀτρόνες, ἦσιν ὁ πάντων
ἄρπακτῆς Ἄϊδος οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

81. ANTIPATROU SIDONII.

Ἐπὶ σοφῶν, Κλεόβουλε, σὲ μὲν τεκνώσατο Λίνδος·
φατὶ δὲ Σισυφία γῶν Περιανδρον ἔχειν·
Πιττακὸν ἂ Μιτυλαῖνα· Βίαντα δὲ διὰ Πριήνη·
Μίλητος δὲ Θαλῆν, ἄκρον ἔρισμα Δίικας·
ἂ Σπάρτα Χίλωνα· Σόλωνα δὲ Κικροπὶς αἴα,
πάντας ἀριζήλου σωφροσύνας φύλακας.

82. ΑΔΗΑΟΝ.

Δωρίδος ἐκ Μούσης κεκορυθμένον ἀνέρα Βάκχω
καὶ Σατύροις Σικελὸν τῆδ' Ἐπιγράμμον ἔγω·

83. ΑΛΛΟ.

Τόνδε Θαλῆν Μίλητος Ἰὰς θρέψασ' ἀνείδειξεν,
ἀστρολόγων πάντων κρεστώτατον σοφῆν.

84. ΑΛΛΟ.

Ἦ ὀλίγον τόδε σῆμα, τὸ δὲ κλέος οὐρανόμηκες
τοῦ πολυφροντίστου τοῦτο Θαλῆτος ἔρη.

Agelai filii : carus vero vel in aliena-terra occultatus-es
juxta hanc Protei oram littoris.

79. (MELEAGRI.)

α. O homo, Heraclitus ego, docta solus qui reperi,
dico erga patriam *quæ feci* prævalere etiam doctrinæ.
Calculus enim vel in-parentes invecus (?), hospes, malos vi-
allatrabam. β. Splendida eis qui-*te*-nutrierunt gratia. [ros
α. Non abibis? β. Ne sis acerbus. α. Nam forte et tu audies
acerbibus quid patriæ. β. Vale vero tu oriunde Epheso.

80. CALLIMACHI.

Dixit quidam, Heraclite, tuam mortem, meque ad lacrimas
adduxit, et recordatus-sum quoties ambo
solem inter confabulationes condidimus : sed tu quidem
hospes Halicarnassensis, jampridem cinis : [alicubi,
tuæ vero vivunt lusciniæ (*carmina*), quibus omnium
raptor Pluto manum non injiciet.

81. ANTIPATRI SIDONII.

Septem e-sapientibus, Cleobule, te quidem genuit Lindus ;
ait autem Sisypheæ tellus Periandrum habere ;
Pittacum Mitylene ; Biantem vero dia Priene ;
Miletusque Thaletem, summum fulcimentum Justitiæ ;
Sparta Chilonem, Solonemque Cecropia terra,
omnes valde-æmulandæ sapientiæ custodes.

82. INCERTUM.

Doride a Musa armatum virum Baccho
et Satyris Siculum hic Epicharmum habeo.

83. ALIUD.

Hunc Thaletem Miletus Ionica aluit-et prodidit
astrologorum omnium honoratissimum sapientiæ.

84. ALIUD.

Profecto parvum hoc sepulcrum, sed gloriam cælum affin-
multa-contemplati hic Thaletis aspice. [gentem

Conderis, Aglaide ; sed enim carissima nobis
Hospita Protei littoris umbra jaces.

80. CALLIMACHI,
de Heraclito.

Heraclite, tuæ mortis mihi nuntius egit
Me miserum in lacrymas ; nam duo sæpe simul
Solis ad occasum fando duravimus : at tu,
Ex Halicarnasso prosate, jam cinis es.
Sed non una tuo sub nomine vivit aedon,
Cui nullo injiciet tempore Pluto manum.

81. ANTIPATRI SIDONII,
de septem sapientibus.

Septem fama sophos celebrat. Cleobulus in illis
ANTHOLOGIA. I.

Lindius est. Ephyre te, Periandre, dedit.
Pittace, te genuit Mitylena : Bianta Priene :
Miletos juris robur opesque Thalen,
Milonem Sparte dedit, Attica terra Solonem ;
Quos prudens gravitas est comitata viros.

83. De Thalete.

Fortunata Thalem genuit Miletus Ionum ;
Præcipuum magnis nomen in Astrologis.

84. De eodem.

Sollertis non celsa vides monumenta Thaletis ;
Gloria sed superas venit ad usque domos.

85. [ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤ.]

Γυμνικὸν αὖ ποτ' ἀγῶνα θεώμενον, Ἥλειε Ζεῦ,
τὸν σοφὸν ἄνδρα Θαλῆν ἥρπασας ἐκ σταδίου.
Αἰνέω ὅττι μιν ἐγγυὸς ἀπήγαγες· ἦ γὰρ ὁ πρέσβυς
οὐκέθ' ὄρῃν ἀπὸ γῆς ἀστέραις θύδαντο.

86. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἡ Μῆδον ἀδικὸν παύσασ' ἔβριν ἦδε Σόλωνα
τόνδε τεκνοὶ Σαλαμῖς θεσμοθέτην ἱερόν.

87. [ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤ.]

Σῶμα μὲν ἦρε Σόλωνος ἐν ἀλλοδαπῇ Κύπριον πῦρ,
ὅσα δ' ἔχει Σαλαμῖς, ὧν κόνις ἀστάχυν·
ψυχὴν δ' ἄζονες εὐθύς ἐς οὐρανὸν ἤγαγον· εὐ γὰρ
θῆκε νόμους αὐτοῖς ἀχθεα κουφότατα.

88. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.]

Φωσφόρε σοὶ Πολύδευκας ἔχω χάριν, οὐνεκεν υἱὸς
Χίλωνος πυγμῇ γλωρὸν ἔλεν κότινον·
εἰ δ' ὁ πατὴρ στεφανοῦχον ἰδὼν [τέκνον] ἤμυσεν ἡσθαίς,
οὐ νεμεσιτὸν· ἐμοὶ τοῖος ἔτω θάνατος.

89. ΑΔΗΑΟΝ.

Ξεῖνος Ἀταρνεῖτης τις ἀνείρετο Πιττακὸν οὕτω
τὸν Μυτιληναῖον, παῖδα τὸν Ἰρραδίου·
« Ἄττα γέρον, δοτὸς με καλεῖ γάμος· ἡ μία μὲν δὴ
« νύμφη καὶ πλούτω καὶ γενεῇ κατ' ἐμέ·
5 « ἡ δ' ἐτέρη προδέθηκε. Τί λῦσιον; εἰ δ' ἄγε σὺν μοι
« βούλευσον, ποτέρην εἰς θμείανον ἄγω ».
Εἶπεν· ὁ δὲ σκίπωνα, γεροντικὸν ὄπλον, ἀείρας,
« Ἦνιδ', ἐκείνῳ σοὶ πᾶν ἐρέουσιν ἔπος »·
(οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πλεγγῆσι θοὰς βέμβικιας ἔχοντες
10 ἔστρεφον εὐρείῃ παιδὲς ἐνὶ τριόδῳ·)

85. DIOGENIS LAERTII.

Rursus gymnicum certamen spectantem, Elee Juppiter,
sapientem virum Thaletem rapuisti ex stadio.
Laudo quod eum prope te abduxeris : sane enim senex
non-jam videre de terra astra poterat.

86. INCERTUM.

Medorum improbam quæ-dejecit superbiam illa Solonem
hunc peperit Salamis, legumlatorem sacrum.

87. DIOGENIS LAERTII.

Corpus quidem abstulit Solonis in aliena terra Cyprius ignis,
et ossa habet Salamis quorum pulvis aristæ;
animam vero axes celeriter in cœlum egerunt : bene enim
tulerat leges, civibus onera levissima.

88. EJUDEM.

Lucifer o Pollux, tibi habeo gratias, quod filius
Chilonis pugilatu viridem reportavit oleam;
si vero pater coronatum ubi-vidit filium exspiravit gaudio,
nulla invidia est : mihi talis adveniat mors.

89. INCERTI.

Hospes Atarnites quidam interrogavit Pittacum ita
Mylitænæum, filium Hyrrhadii :
« Pater senex, duplex me vocat conditio : una quidem
« nympha tam divitiis quam genere est secundum me,
« altera vero superior-est. Quid melius? En age mihi
« consule utram in matrimonium ducam. »
Dixit. Ille vero baculum, senile gestamen, quum-sustulit,
« Ecce isti tibi totum exponunt negotium; »
(siquidem sub plagis rapidas bembices (turbines) habentes
agitabant lato pueri in trivio;)

85. DIOGENIS LAERTII,

de eodem.

Juppiter ex stadio raptas Eleæ Thaletem,
Dum certaturos nudat arena viros.
Quod tibi fecisti propiorem, laudo : nequibat
Amplius ex terris astra videre senex.

86. Sub statua Solonis.

Medorum fastus Salamin quæ contudit, illa
Legiferum sancta mente Solona dedit.

87. DIOGENIS LAERTII,

de Solone.

Extera terra Cypri corpus populata Solonis :
Ossa tenet Salamin : est humus ipsa seges.
Axes ad superos animam vexere, quod illis
Imposuit mitis non grave legis onus.

88. EJUDEM,

de Chilone.

Chilonis natus, laus sit tibi, lucide Pollux,
Velatus flava quod caput est olea.
Si pater, ut natum vidit vicisse, perivit,
Nil grave in hoc. Utinam mors sit et illa mihi !

89. CALLIMACHI,

de Pittaco.

Hyrrhadii natum cum Pittacon ex Mitylæna
Iret Atarnites poscere consilium,
Spes mihi conjugii, pater, est, ait ille, duarum :
Altera par genere est, par opibusque mihi;
Altera me multum superat. Quid rectius? utram
Auctor es ut ducam participemque toro?
Dixerat : ille levans baculum, gravis arma senectæ,
En, ait, hi dicent jam tibi quicquid opus.
Forte ibi cursantes pueri per lata viarum
Densabant rapidis verbera turbiniibus.

« κείνων ἔρχο, » φησί, « μετ' ἔχνια ». Χῶ μὲν ἐπίστῃ
 πλῆσιον· οἱ δ' ἔλαγον « τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα. »
 Ταῦτ' αἶων δ' ξεινὸς ἐφέλατο μελλόνος οἴκου
 δρᾶσθαι, παίδων κληδὸνα συνθέμενος.
 15 Τὴν δ' ἄλιγην ὡς κείνος ἐς οἶκον ἐπήγετο νύμφην,
 οὕτω καὶ σύ γ' ἴων τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

90. ΑΛΛΟ.

Κλεινοῖς ἐν δαπέδοισι Πριήνης φόντα καλύπτει
 ἤδε Βίαντα πέτρῃ, κόσμον ἴωσι μέγαν.

91. [ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤ.]

Τῆδε Βίαντα κέλευθα, τὸν ἀτρέμας ἤγαγεν Ἑρμῆς
 εἰς Ἀΐδην, πολὺν γῆραϊ νυφόμενον·
 εἶπε γάρ, εἶπε δίκην ἐτάροσ' εἶτ' ἀποκλινθεὶς
 παῖδος ἐς ἀγκαλίδας μακρὸν ἔτεινεν ὕπνον.

92. [ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.]

Ἐς Σκυθίην Ἀνάχαρσις δὲ ἦλυθε, πολλὰ μογήσας
 πάντας ἐπειθε βιοῦν ἤθεσιν ἑλλαδικαῖς·
 τὸν δ' εἶτι μῦθον ἀκραντὸν ἐνὶ στομάτεσσιν ἔχοντα
 πτηνὸς ἐς ἀθανάτους ἤρπασεν ὦκα δόναξ.

93. ΑΛΛΟ.

Εἰς Φερεκύδην.

Τῆς σοφίης πάσης ἐν ἐμοὶ τέλος· ἦν δέ τι πάσχω,
 Πυθαγόρῃ τῷ μῶν λέγε ταῦθ', ὅτι πρῶτος ἀπάντων
 ἴσθιν ἂν Ἑλλάδα γῆν. Οὐ ψεύδομαι δὲ ἀγορεύων.

94. ΑΛΗΑΟΝ.

Ἐνθάδε, πλεῖστον ἀληθείας ἐπὶ τέρμα περήσας
 οὐράνιου κόσμου, κείται Ἀναξαγόρας.

95. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ.

Ἡλίον πυρόντα μύδρον ποτὲ φάσκεν ὑπάρχειν,

Hos sequitur jussus propterque assistit, et audit
 Dicere ludentes : Duc sibi quisque parem.
 Paruit huic hospes puerilique omine doctus
 Rem sibi cum magna noluit esse domo :
 Contentusque fuit mediocris fœdere nuptæ :
 Hunc sequere, et parilem fœdere jungæ, Dion.

90. De Biante.

Hæc tegitur qui mole Bias, ex urbe Priene
 Editus, Ionis gloriæ gentis erat.

91. DIOGENIS LAERTII,
de eodem.

Hic jacet ille Bias, quem canum ad limina Ditis
 Deduxit facili tramite Mercurius.
 Egerat ut causam noti sibi, brachia fusus
 In pueri . somnum dormiit absque modo.

« istorum » ait, « sequere vestigia. » Et ille quidem astitit
 prope : isti vero dicebant : « Eam quæ secundum te est
 Hæc audiens hospes pepercit majorem domum [duc. »
 tangere, puerorum nœniâ intellectâ.
 Tenuem vero sicut ille suam in domum duxit nympham,
 ita tu quoque abiens eam quæ secundum te est duc.

90. ALIUD.

Inclyto in solo Prienes natum occultat
 hic Biantem lapis, ornamentum Ionibus ingens.

91. DIOGENIS LAERTII.

Hic Biantem absconditum-teneo, quem leniter duxit Mercurius
 in Orcum, cano senio tanquam-nive-conspersum : [rius
 dixit enim, dixit causam amici cujusdam, dein recinato
 pueri inter brachia longum iniit somnum. [capite

92. EJUSDEM.

In Scythiam Anacharsis ubi rediit, multa operatus
 cunctis suadebat ut vitam-instituerent moribus Græcis :
 hunc autem, quum adhuc sermonem non-absolutum in
 pennata ad immortales rapuit ocuis arundo. [ore haberet,

93. ALIUD.

In Pherecydem.

Sapientiæ omnis in me consummatio, si vero aliquid mihi
 Pythagoræ meo hæc dico, quod primus omnium [accidit,
 est per Hellada terram. Non mentior ita loquens.

94. ALIUD.

Hic, longissime ad finem progressus veritatis
 de-cælesti mundo, jacet Anaxagoras.

95. DIOGENIS LAERTII.

Solem ignitam massam aliquando dixit esse

92. EJUSDEM,
de Anacharsi.

Post mala multa redux Scythicas Anacharsis ad oras
 Instituit Græco vivere more suos.
 Verba sed ore suo nondum perfecta sonantem
 Pennata ad superos ecce sagitta rapit.

93. De Pherecyde.

Consummata in me sapientia : visne aliud quid ?
 Pythagoræ dic ergo meo, longe omnibus ipsum
 Grajugenis præstare : nihil mentitus in hoc sum.

94. De Anaxagora.

Hic tumulus magnum, qui venit ad ultima veri
 De mundi rebus condit Anaxagoram.

95. DIOGENIS LAERTII,
de Anaxagora.

Ignitum lapidem solem affirmaverat esse,

καὶ διὰ τοῦτο θανεῖν μέλλεν Ἀναξαγόρας·
ἀλλ' ὁ φίλος Περικλῆς μὲν ἐρύσατο τοῦτον· ὁ δ' αὐτὸν
ἐξάγαγεν βίτου μαλθακῆς σοφίης.

96. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πῖνε νυν ἐν Διὸς ὦν, ὦ Σώκρατες· ἢ σε γὰρ ὄντως
καὶ σοφὸν εἶπε θεὸς, καὶ θεὸς ἡ σοφία.

Πρὸς γὰρ Ἀθηναίων κώνειον ἀπλῶς σὺ εἶδες,
αὐτοὶ δ' ἐξέπιον τοῦτο τῶ στόματι.

97. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ μόνον ἐς Πέρσας ἀνέβη Ξενοφῶν διὰ Κύρον,
ἀλλ' ἄνοδον ζητῶν ἐς Διὸς ἤτις ἀγοί·
παιδείης γὰρ ἕως Ἑλληνικὰ πράγματα δειξας,
ὡς καλὸν ἡ σοφίη μνήσατο Σωκράτεος.

98. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰ καὶ σὲ, Ξενοφῶν, Κραναιὸν Κέκροπος τε πολίται
φεύγειν κατέγων τοῦ φίλου χάριν Κύρου,
ἀλλὰ Κόρινθος ἔδεκτο φιλόξενος, ἢ σὺ φιληδῶν
οὕτως ἀρέσκη καὶθι καὶ μένειν ἔγνωσ.

99. ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Δάκρυα μὲν Ἐκάβῃ τε καὶ Ἰλιάδεσσι γυναιξί
Μοῖραι ἐπέκλωσαν δὴ ποτὲ γεινομέναις·
σοὶ δὲ, Δίῳ, βέξαντι καλῶν ἐπινίκιον ἔργων
δαίμονες εὐρείας ἐλπίδας ἐξέχεαν.

Κεῖσαι δ' εὐρυχόρῳ ἐν πατρίδι τίμιος ἀστοῖς,
ὦ ἐμὸν ἐκμήνας θυμὸν ἔρωτι Δίῳ.

100. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Νῦν ὅτε μηδὲν Ἄλεξις, ὅσον μόνον εἶπ' ὅτι καλὸς
ᾧπται, καὶ πάντῃ πᾶσι περιβλέπεται.

Θυμὲ, τί μηνύεις κυσὶν ὀστέον, εἴτ' ἀνήσει
ὑστερον; Οὐχ οὕτω Φαιδρὸν ἀπωλέσαμεν;

Et reus est capitis factus Anaxagoras.
Eximit hunc morti Pericles : sed se eximit ipse
Vitar. Nonne nimis molliter hoc sapere est ?

96. EJUSDEM,
de Socrate.

Dicte Deo sapiens, deus et sapientibus, aula
Nunc Jovis intrepido, Socrates, ore bibe.
Cecropidum populo sumsisti dante cicutam :
Sed hibit hoc populus qui dedit ore tuo.

97. EJUSDEM,
de Xenophonte.

Ascendens Xenophon in Persida non modo Cyri
Ergo, sed quaerens in Jovis astra viam,
Socraticæ docuit quæ sit sapientia sectæ,
Res Græcas artis dum probat esse suæ.

98. EJUSDEM
aliud de eodem ; quomodo mortuus sit.
Te Xenophon Cranai cives et Cecropis, urbe

et ob hoc jam moriturus erat Anaxagoras ;
sed amicus Pericles eum eripuit quidem ; at hic ipse se
eduxit e vita per-ignaviam sapientiae.

96. EJUSDEM.

Bibe jam Jovis conviva, o Socrates ; etenim te revera
et sapientem dixit deus, et dea est sapientia.

Ab Atheniensibus utique cicutam tantummodo accepisti tu,
ipsi vero ebiberunt eam tuo ore.

97. EJUSDEM.

Non modo ad Persas ascendit Xenophon gratia Cyri,
sed ascensum quaerens, Jovis in arcem qui duceret :
doctrinam enim suam complecti res Græcas postquam-
quam pulchrum sapientia Socratis memoravit. [ostendit,

98. EJUSDEM.

Etsi te, Xenophon, Cranai Cecropisque cives
exulare decreverunt amicum ob Cyrum,
at Corinthus excepit benigno-hospitio, in-qua tu lubenter-
sic es-contentus ibique manere decrevisti. [degens

99. PLATONIS PHILOSOPHI.

Lacrimas quidem Hecubæque et Iliacis matronis
Parcæ neverunt olim modo nascentibus ;
tibi autem, Dio, postquam-confecisti pulchrorum trium-
dii amplas spes effuderunt. [plum factorum
Jaces vero lata in patria honoratus civibus,
o meum vehementius-qui-incendisti animum amore Dio.

100. PLATONIS.

Nunc quum nihil est Alexis, tantummodo dixi pulchrum
visum-esse, et ubique-locorum ab-omnibus circumspici-
Anime, quid indicas canibus os, atque dolebis [citur.
posterius ? Nonne ita Phædrum amisimus ?

Eliminarunt ob Cyrum carum tibi,
Hospita sed gaudens Ephyre suscepti, et illa
Contentus urbe noluisti abscedere.

99. PLATONIS,
de Dione Syracusano.

Dardaniis nurubus lacrymas Hecubæque potenti
Jam prima Parcæ præstituere die.
At tibi, clare Dion, post immortale peractum
Illud opus, Di spes absecure tuas.
Patria nunc te magna tegit, civesque celebrant :
O mihi qui furias pectus amore, Dion.

100. PLATONIS.

Nunc ignotus Alexis : at hoc si dixeris unum :
Pulcher hic, illum omnes undique respicient.
Cur, anime, os canibus monstras, affersque dolorem
Post ea ? non Phædro sic prius excidimus ?

101. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤ.

Ἄλλ' εἰ μὴ Σπείσιππον ἐμάνθανον ὧδε θανείσθαι,
οὐκ ἂν ἐκείσθαι μέ τις τόδε λέξει,
ὡς ἦν οὐχὶ Πλάτωνι πρὸς αἵματος· οὐ γὰρ ἀθυμῶν
κάθ' ἄνδρα διὰ τι σφόδρα μικρῶν.

102. ΤΟΥ ΑἴΤΟΥ.

Χαλεπὴ προσκόψας λακάνῃ ποτὲ, καὶ τὸ μέτωπον
πλήξας, ἰαχεν ὦ σύντονον, εἴτ' ἔθανεν,
ὁ πάντα πάντῃ Ξενοκράτης ἀνὴρ γεγώς.

103. [ΑΝΤΑΓΟΡΑ.]

[Μνήματι τῶδε Κράτητα θεοῦδέα καὶ Πολέμονα
ένεπε κρύπτεσθαι, ζεῖνε, παρερχόμενος,]
ἄνδρα δημοφροσύνη μεγαλήτορας, ὦν ἀπὸ μῦθος
ἀπὸς ἤϊσαν δαιμονίου στόματος,
καὶ βίωτος καθαρὸς σοφίας ἐπὶ θεῶν ἐκόσμη
αἰῶν' ἀστρέπτοις δόγμασι πειθόμενος.

104. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤ.

Ἄρκεσιλαε, τί μοι τί τοσούτον ἀκρητον ἀφειδῶς
ἔσπασας, ὥστε φρενῶν ἐκτός ὀλισθῆς ἔων;
Οἰκτεῖρω σ' οὐ τόσσον ἐπεὶ θάνες, ἀλλ' ὅτι Μούσας
ἔβρισας, οὐ μετρίῃ χρησάμενος κύλικι.

105. ΤΟΥ ΑἴΤΟΥ.

Καὶ σέο, Λακύνδη, φάτιν ἔκλυον, ὡς ἄρα καὶ σὺ
Βάχχου ἑλῶν αἰδῆν ποσσὶν ἔσυρες ἀκροίς.
Ἦ σαφές ἦν· Διόνυσος ὅτ' ἂν πολλὸς ἐς δέμας ἔλθῃ,
λύσει μέλη· διὸ δὴ μήτι Λυαῖος ἔφυ;

106. ΤΟΥ ΑἴΤΟΥ.

« Χαίρετε καὶ μέμνησθε τὰ δόγματα » τοῦτ' Ἐπίκουρος
βοσάτων εἶπε φίλοις ὁσὶν ἀποφθίμενος·
θερμὴν ἐς πύελον γὰρ ἐσήλυθε, καὶ τὸν ἀκρητον
ἔσπασεν, εἴτ' αἰδῆν ψυχρὸν ἐπισκάσατο.

102. DIOGENIS LAERTII,
de Xenocrate.

Prolapsa frontem percusserat aenea pelvis,
Sensit, et O! breviter dixit et interiit,
Vir ultimum usque spiritum, Xenocrates.

103. ANTAGORÆ,
de Cratete et Polemone.

Dic ista sub humo divino corde Cratetem,
Quisquis iter facis hac, et Polemona tegi.
Quorum sermo gravis sancto stillabat ab ore,
Fidum perpetua par in amicitia,
Grande decus seculi, placitis innixa severis,
Mens horum sapiens, vitæque pura fuit.

104. DIOGENIS LAERTII,
de Arcesilao.

Quæso, meri tantum cur, Arcesilae, bibisti

101. DIOGENIS LAERTII.

Sed ni Speusippum accepissem ita esse-moriturum,
nemo impetrasset a me ut hoc dicerem:
non esse eum Platoni consanguineum: non enim animo-
ob aliquid valde parvum mortem-obiisset. [demissus

102. EJUSDEM.

Aheneam quum impigisset-ad pelvim aliquando et frontem
læsisset, clamavit O! intente, dein exspiravit,
ille Xenocrates qui in omni omnino re se virum præstiterat.

103. ANTAGORÆ.

Monumento hocce Cratetem dei-similem et Polemona
dic occultari, hospes, præteriens,
viros in-unanimitate magnanimos, quorum sermo
sacer erumpebat cœlesti ab ore,
et vita pura sapientiæ divinam ornabat
æstatem, inconcussis placitis obsequens.

104. DIOGENIS LAERTII.

Arcesilae, quid mihi, quid tam-multum merum intempe-
duxisti, ut mentis e-sede excideris tuæ? [ranter
Doleo te non tantum quod obiisti, sed quod in-Musas
insolenter egisti, non modico usus poculo.

105. EJUSDEM.

Et de-te, Lacyde, famam accipi quod te quoque
Bacchus correptum in-Orcum pedibus traxit extremis.
Res aperta erat: Bacchus quando multus in corpus intrat,
solvit membra: hinc sane nonne Lyæus (solutor) est?

106. EJUSDEM.

« Valetate et mente-tenete dogmata mea! » hæc Epicurus
novissimum dixit amicis suis moriens:
namque calidam in pelvim ingressus-est et merum
duxit, dein Orcum frigidum adduxit-sibi.

Ut caderes? expers nam rationis eras.
Non mihi mors tantum tua, quantum injuria Musis
Facta dolet, nimio dum bibis e calice.

105. EJUSDEM,

de Lacyde.

Dum tu vina trahis, Lacyde, si vera refertur
Fama, fuit pedibus mors quoque tracta tuis.
Solvere membra solet, nimio cum sumitur haustu,
Evius: hinc nomen credo Lyæus habet.

106. EJUSDEM,

de Epicuro.

Ultima, dum moritur, mandans Epicurus amicis,
Vivite, nec placitis, inquit, abite meis.
In calido solio nam sederat: utque meracum
Duxit, mors illi est frigida ducta super.

107. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μέλλων Εὐρυμέδων ποτ' Ἀριστοτέλῃ ἀσεβείας
γράφασθαι, Διῶς μύστιδος ὦν πρόπολος,
ἀλλὰ πῶν ἀκόνιτον ἐπέφυγε· τοῦτ' ἀκόντι
ἦν ἄρα νικῆσαι συκοφάνει ἀδίκους.

108. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καὶ πῶς εἰ μὴ Φοῖβος ἀν' Ἑλλάδα φῦσε Πλάτωνα,
ψυχὰς ἀνθρώπων γράμμασιν ἠλέεσατο;
Καὶ γὰρ ὁ τοῦδε γεγώς Ἀσκληπιός ἐστιν ἱητῆρ
σώματος, ὡς ψυχῆς ἀθανάτοιο Πλάτων.

109. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φοῖβος ἔφρουσε βροτοῖς Ἀσκληπιὸν ἠδὲ Πλάτωνα,
τὸν μὲν ἵνα ψυχῆν, τὸν δ' ἵνα σῶμα σώοι·
δαισάμενος δὲ γάμον, πόλιν ἤλυθεν ἦν ποτ' ἑαυτῷ
ἔκτισε, καὶ δαπέδῳ Ζητῆρος ἐνιδρύσατο.

110. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐκ ἄρα τοῦτο μάταιον ἔπος μερόπων τινὶ λέχθη,
βήγνυσθαι σοφίης τόξον ἀνιέμενον·
δὴ γὰρ καὶ Θεόφραστος ἕως ἐπόνει μὲν ἄπηρος
ἦν δέμας, εἴτ' ἀνεθείς κάτθανε πηρομελής.

111. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Λεπτὸς ἀνὴρ δέμας ἦν, εἴ μοι προσέχεις, ἀπὸ χρισμῶν
Στράτωνα τοῦτον φημί γε,
Λαμψακὸς δὲν ποτ' ἔφρουσε· αἰεὶ δὲ νόσοισι παλαιῶν
θῆσκει λαθῶν, οὐδ' ἤσθητο.

112. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ μὰ τόν, οὐδὲ Λύκωνα παρήσομεν, ὅττι ποδαλγῆς
κάτθανε· θαυμαζῶ τοῦτο μάλιστα δ' ἐγὼ,
τὴν οὖτως αἰδαο μακρῆν ἔδδον εἰ πρὶν ὁ ποσσὶν
ἄλλοτρίοις βαδίσας ἔδραμε νυκτὶ μιῇ.

107. EJUSDEM.

In-eo-erat aliquando Eurymedon ut Aristotelem impietatis
accusaret, Cereris mysticæ sacrorum-minister ;
sed ille hausto veneno (aconito) subterfugit : hoc sine-pul-
erat vincere sycophantias improbas. [vere (aconiti)]

108. EJUSDEM.

Et quomodo Phœbus, nisi in Græcia genuisset Platonem,
animis hominum per-literas moderetur ?
Namque ex eo satus Æsculapius est medicus
corporis, ut animi immortalis Plato.

109. EJUSDEM.

Phœbus genuit mortalibus Æsculapium et Platonem .
hunc quidem, ut animum, illum vero ut corpus sanaret ;
celebratis autem nuptiis, in-urbem venit quam olim sibi
condidit, et in-area Jovis sedem fixit.

110. EJUSDEM.

Non igitur hoc vane dictum a mortalium quodam editum-
frangi studii arcum, ubi-remittitur ; [est,
namque etiam Theophrastus quamdiu laboravit, firmus
erat corpore, deinde remissus, obiit infirmus-membris.

111. EJUSDEM.

Gracilis vir corpore erat, si mihi credis, ex unctionibus :
Stratonem hunc dico equidem,
Lampsacus quem olim genuit ; usque vero morbis collectans
moritur imprudens, neque sensit.

112. EJUSDEM.

Neque hercle neque Lyconem omittemus, dicentes quod
excessit ; miror id imprimis autem ego, [podager
tam longam ad-Orcum viam si ille-qui prius pedibus
alienis ingrediebatur, cursu-est-emensus nocte una.

108. EJUSDEM,

de Platone.

Unde, nisi Grajvis sevisset Apollo Platonem,
Ut morbos animi charta levaret, erat ?
Namque Coronides sicut prognatus eodem
Corporis est, animi sic medicina Plato.

109. EJUSDEM,

de eodem.

Phœbe, Coronidæ pater es, pater esque Platonis,
Mentis ut hic medicus, corporis ille foret.
Connubiale epulum celebrans migravit in urbem,
Quam prius in regno struxerat ipse Jovis.

110. EJUSDEM,

de Theophrasto.

Nou male quis dixit, sapientia quem regit, arcum

Rumpi, si nervi vis resoluta fuit.
Integer in medio Theophrastus namque labore
Fit, simul ut cessat, debilis, et moritur.

111. EJUSDEM,

de Stratone.

Vir macer hic, nisi se semper fecisset inungi,
Hic ille cui nomen Strato.
Lampsacos ediderat : morbis assuetus acerbis
Certare, non sensit mori.

112. EJUSDEM,

de Lycone.

Hercule! nec nobis Lyco prætereundus, obivit
Quod podagra : namque est res ea mira mihi,
Alterius pedibus solitus quod repere, longum
Ad manes una nocte cucurrit iter.

113. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀνείλεν ἀσπίς τὸν σοφὸν Δημήτριον
ἰὼν ἔχουσα πολὺν
ἀσμεκτον, οὐ στίλβουσα φῶς ἀπ' ὀμμάτων,
ἀλλ' αἰδὼν μέλανα.

114. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦθελες ἀνθρώποισι λιπεῖν φάτιν, Ἡρακλείδη,
ὡς βᾶ θανῶν ἐγένου ζωὸς ἅπασι δράκων·
ἀλλὰ διεψεύσθης σεσοφισμένε· δὴ γὰρ ὁ μὲν θῆρ
ἦε δράκων, σὺ δὲ θῆρ, οὐ σοφὸς ὢν, ἐάλω.

115. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν βίον ἦσθα Κύνων, Ἀντίσθενης, ὧδε περυκῶς,
ὥστε δοκεῖν κραδίην βῆμασιν, οὐ στόμασιν.
Ἄλλ' ἔθανες φθισικός, τάχ' ἔρει τις ἴσως· τί δὲ τοῦτο;
πάντως εἰς αἰδὼν δεῖ τιν' ὀδηγὸν ἔχειν.

116. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Διόγενης, ἄγε λέγε, τίς ἐλαβέ σε μόρος
εἰς Ἄϊδος; ἐλαβέ με κύνος ἀγριὸν ὀδᾶξ.

117. [ΖΗΝΟΔΟΤΟΥ.]

Ἐκτισας αὐτάρκειαν, ἀφείς κεναυχεῖα πλοῦτον,
Ζήνων, σὺν πολὺν σεμνὸς ἐπισκυνίω·
ἀρσενά γὰρ λόγον εὔρες, ἐνηθλήσω δὲ προνοίᾳ,
αἴρεσιν ἀτρέστου μητέρ' ἐλευθερίης.
Εἰ δὲ πάτρα Φοίνισσα, τίς δ' εὐθόνης; ἦν καὶ ὁ Κάδμος
κείνος, ἀφ' οὗ γραπτὰν Ἑλλάς ἔχει σελίδα.

118. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤ.

Τὸν Κιτιεῖα Ζήνωνα θανεῖν λόγος ὡς ὑπὸ γήρωσ
πολλὰ καμῶν ἐλύθη μένων ἄσιτος·
[οἱ δ' ὅτι προσκόψας ποτ' ἔφη χερὶ γὰρ ἀλοήσας,
• Ἐρχομαι αὐτόματος· τί δὴ καλεῖς με;]

119. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἦνίκα Πυθαγόρης τὸ περικλεῆς εἴρετο γράμμα
καίη, ἐφ' ὅτω κλεινὴν ἤγαγε βουβυστήν.

113. EJUSDEM.

Abstulit aspis sapientem Demetrium,
venenum habens multum
intractabile, non vibrans lucem ab oculis,
sed orcum nigrum.

114. EJUSDEM.

Volebas hominibus linquere famam, Heraclide,
te post-mortem evasisse vivum omnibus draconem;
sed falsus-es, tuis-fraudibus-irrite: namque bellua quidem
erat draco; tu vero bellua, non sapiens, es-depressus.

115. EJUSDEM.

Dum-vixisti eras Canis, o Antisthenes, ita natura-compa-
ut morderes cor dictis, non ore. [ratus
Sed mortuus es phthisicus, dicit quis forsitan. At quid hoc?
omnino ad Orcum oportet aliquem viæ-ducem habere.

116. EJUSDEM.

O Diogenes, age dic, quod rapuit te letum
in Orcum? rapuit me canis rabidus morsus.

117. ZENODOTI.

Auctor-fuisti vitæ-frugi, dimissa opulencia vane-superba,
Zeno, cum cano venerandus supercilio:
masculam enim rationem invenisti, (et exercuisti-te luctū
disciplinam interritæ matrem libertatis. [prudentiæ,]
Si vero patria est tibi Phœnicia, quid invidiæ? erat et Cadmus
ille Phœnix, a quo scriptam Græcia nacta-est paginam.

118. DIOGENIS LAERTII.

Citiensis Zenonis de-morte dicunt hi, quod a senio
multos post-labores solutus-sit manens sine-cibo;
alii vero quod impingens forte, cadens et manu terram
« Sponte venio: quid vocas me? » [feriens dixerit:]

119. INCERTI.

[schema
Dedicatum, quum Pythagoras celebratissimum invenit
illud, propter quod celebrem adduxit hecatomben.

114. EJUSDEM,

de Heraclide.

Famam, Heraclide, voluisti spargere, tamquam
ipse draco vivus post tua fata fores.
Falleris, affectas dum fallere. Nam fera vere
Exstitit illa draco: tu fera, non sapiens.

117. ZENODOTI STOICI,

de Zenone Citiensi.

Contentum esse suis, et opes contemnere vanas

Zeno doces, cano sancte supercilio.

Mas tibi sermo, tuæ vi mentis secta reperta est,
Ex qua libertas vera timensque nihil.
Si patria Phœnix, quid tum? non Cadmus et ipse,
Scripturam Græcis qui dedit, inde fuit?

119. INCERTI,

de Pythagora.

Pythagoras celebrem reperit cum mente figuram,
Quam propter centum Dis cecidere boves....

20. ΞΕΝΟΦΑΝΟΥΣ.

Καί ποτέ μιν στυρελιζομένου σκύλακος παριόντα
 φασιν έποικτεΐραι, καί τότε φάσθαι έπος·
 « Παῦσαι, μηδὲ βράπιζ', έπειτὴ φίλου άνέρος έστι·
 « ψυχῇ, τὴν έγνω, φθεγξαμένης άτων. »

121. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙ.

Οὐ μόνος έμφύχων άπειρες χέρας, αλλά και ημεΐς·
 τίς γάρ δε έμφύχων ήψατο, Πυθαγόρη;
 άλλ' έταν έψηθῆ τι και όπηθῆ και άλισθῆ
 δὴ τότε και ψυχὴν οὐκ έχον έσθίομεν.

122. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἰαί, Πυθαγόρης τί τόσον κυάμους έσεδάσθη,
 και θάνε φοιτηταΐς άμμιγα τοΐς ιδίοις;
 Χωρίον ήν κυάμων' ίνα μη τούτους δέ πατήσῃ
 έξ' Ακραγαντινών κάτωθ' ένι τριόδω.

123. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καί σύ ποτ', Έμπεδόκλειε, διερῆ φλογί σῶμα καθήρας
 πῦρ άπό κρητήρων έκπιεε άθάνατον·
 οὐκ έρέω δ' ότι σαυτὸν έχων βάλεε έξ' έβόν Λίτνης,
 αλλά λαθεΐν έθέλων έμπεσεε οὐκ έθέλων.

124. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ναί μην Έμπεδοκλήα θανεΐν λόγος ώς ποτ' άμάξγς
 έκπεσε, και μηρόν κλάσσατο δεξίτερόν·
 εί δέ πυρός κρητήρας έσήλατο και πίε το ζῆν,
 πώς άν έτ' έν Μεγάροις δείκνυτο τούδε τάφος;

125. ΑΔΗΑΟΝ.

Εΐ τι παραλλάσσει φαέθων μέγας ήλιος άστρων,
 και πόντος ποταμῶν μείζον' έχει δύναμιν,
 φαμί τοσοῦτον έγώ σοφία προέχειν Έπίχαρμον,

120. XENOPHANIS.

Et forte illum, quum vapularet catulus, prateruentem
 dicunt miseritum-esse ejus, et hoc edidisse verbum :
 « Desine, neu virga-feri, quoniam amici viri est
 « anima, quam agnovi, loquentem audiens. »

121. DIOGENIS LAERTII.

Non solus ab-animatis abstinuisti manus, sed et nos ;
 quis enim est qui animata tetigit, o Pythagora ?
 sed ubi quid elixum est et tostum et sale-sparsum,
 profecto tunc animam non habens edimus.

122. EJUSDEM.

Heu, heu, Pythagoras quid tantum lupinos veneratus-est,
 et obiit discipulos inter proprios ?
 Ager erat lupinorum : ne igitur ingressus eos calcaret,
 ab Agrigentinis occisus-est in trivio.

123. EJUSDEM.

Et tu olim, o Empedocles, rapida flamma corpus ut-puri-
 ignem e crateribus ebibisti immortalem : [sicasti
 non dicam autem te ultro insiluisse in undantem Aetnam,
 sed latere volens incidisti non volens.

124. EJUSDEM.

Sane vero Empedoclis de-morte fama est, quod aliquando
 exciderit, et crus sibi-frerit dextrum. [curru
 At si ignis in-crateras insiluit et sic bibit vitam,
 qui adhuc Megaris ostenderetur hujus sepulcrum ?

125. INCERTI.

Si quid superat lucidus magnus sol astra,
 et pontus fluminibus majorem habet vim,
 assevero tantum ego sapientia ceteros anteire Epicharmum,

120. XENOPHANIS,
de eodem.

Indoluisse canem quateret cum fustibus alter
 Dicitur, et tales ore dedisse sonos :
 Ah rogo, ne saevi : nostri namque ista sodalis
 Est anima : indicium vox facit ipsa mihi.

121. DIOGENIS LAERTII,
de eodem.

Tangere non solus trepidas animata, sed et nos :
 Nam quis viva velit mandere, Pythagora ?
 Sed simul ac salsum fuit, elixumque vel assum,
 Tum demum victu pascimur exanimi.

122. EJUSDEM,
de eodem.

Eheu Pythagoræ reverentia tanta fabarum
 Cur fuit, at pereant ut sata, sic periit !
 Ne calcaret agrum portantem tale legumen,
 Occidit in triviis ex Acragante manu.

123. EJUSDEM,
de Empedocle.

Et tibi ab æternis flamma est crateribus hausta,
 Empedocles : igni membra piata tibi.
 Non dico quod sponte tua te injeceris Aetnam :
 Lapsus eo es nolens, credo latere volens.

124. EJUSDEM,
de eodem.

Empedoclem lapsum curru fert fama perisse,
 Fregerat ut dextrum seva ruina femur.
 Si vere vitam bibit ex crateribus Aetnæ,
 Cur tumulum illius cernimus in Megaris ?

125. INCERTI,
de Epicharmo.

Sidera sol quantum regali lumine vincit,
 Et quanto pelagi flumine major aqua est ;
 Tanto aliis major sapientibus est Epicharmus,

ὄν πατρὶς ἑσπεράνωσ' ἄδε Συρακοσίων.

126. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤ.

Τὴν ὑπόνοιαν πᾶσι μάλιστα λέγω θεραπεύειν
εἰ γὰρ καὶ μὴ δρᾶς, ἀλλὰ δοκίς, ἀτυχίς.
Ὅτω καὶ Φιλόλαον ἀνείλε Κρότων ποτὲ πάτρη,
ὥς μιν ἔδοξε θέλειν δῶμα τύραννον ἔχειν.

127. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πολλάκις Ἡράκλειτον ἐθαύμασα, πῶς ποτὲ τὸ ζῆν
ᾧδε διαντλήσας δύσμορος, εἴτ' ἔθανεν
σῶμα γὰρ ἀρδεύουσα κακῆ νόσος ὕδατι, φέγγος
ἔσβεσεν ἐκ βλεφάρων καὶ σκότον ἠγάγετο.

128. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἡράκλειτος ἐγὼ τί μ' ἄνω κάτω ἔλκετ' ἄμουσοι;
οὐχ ὑμῖν ἐπόνου, τοῖς δ' ἔμ' ἐπισταμένους.
Ἐἷς ἔμοι ἄνθρωπος τρισμῦριοι, οἱ δ' ἀνάριθμοι
οὐδέεις. Ταῦτ' αὐδῶ καὶ παρὰ Περσεφόνη.

129. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤ.

Ἦθελες, ὦ Ζήνων, καλὸν ἦθελες, ἄνδρα τύραννον
κτείνας ἐκλῦσαι δουλοσύνης Ἑλείαν
ἀλλ' ἰδέμενος δὴ γὰρ σε λαβὼν ὁ τύραννος ἐν ἑλμῶ
κόψε· τί τοῦτο λέγω; σῶμα γὰρ, οὐχὶ δὲ σέ.

130. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Καὶ σεῦ, Πρωταγόρη, φάτιν ἐκλυον, ὡς ἄρ' Ἀθηνοῖν
ἐκ ποτ' ἰὼν καθ' ὁδὸν πρέσβυς ἰὼν ἔθανες·
εἶλετο γὰρ σε φυγεῖν Κέκροπος πόλις· ἀλλὰ σὺ μὲν που
Παλλάδος ἄστου φύγες, Πλουτέα δ' οὐκ ἔφυγες.

131. ΑΛΛΟ.

Πρωταγόρην λόγος ᾧδε θαναῖν φέρει· ἀλλὰ γὰρ * αὐτοῦ
ἔσατο σῶμα γαῖαν, ψυχὰ δ' ἄλτο σοφοῖς *.

quem patria coronavit hæc Syracusanorum.

126. DIOGENIS LAERT.

Suspicioni cunctos maxime moneo ut-medeantur :
nam etiamsi non facis, sed videris, tibi-male-est.
Sic et Philolaum sustulit Croton olim patria,
quia eum credidit velle domum habere tyrannicam.

127. EJUSDEM.

Sæpenumero Heraclitum sum-miratus, quod vitam
ita ubi-exantlavit infaustus, dein obiit :
corpus nempe irrigans malus morbus aqua, lucem
extinxit ex oculis et tenebras obduxit.

128. INCERTI.

Heraclitus ego. Quid me sursum deorsum trahitis, indocti ?
non vobis laborabam, sed illis qui me intelligunt.
Unus mihi homo est trigiesies-mille, sed innumeri sunt
nullus. Hæc enuncio etiam apud Proserpinam.

129. DIOGENIS LAERTII.

Volebas, o Zeno, pulchrum quid volebas, virum tyrannum
interficiens eximere servitute Eleam ;
sed victus-es. Te enim comprehensum tyrannus in mortario
contrivit : quid ita loquor ? corpus enim, non autem te.

130. EJUSDEM.

Et de-te, o Protagora, famam accepi, quod Athenis
olim profectus in via senex obieris : [tu quidem
decrevit enim te fugere (exulare) Cecropis civitas : sed
Palladis urbem fugisti, Plutonem vero non effugisti.

131. ALIUD.

Protagoram fama sic excessisse spargit ; at enim ipsius
corpus induit humum, animus evolavit ad-sapientes.

Serta Syracusæ dona gerens patriæ.

126. EJUSDEM,
de Philolao.

Suspectus ne sis cave, quisquis es, hortor : ut ipse
Nil facias, sat si velle putere mali est.
Ocrudit quondam Croto patria sic Philolaum,
Dum sibi servitium ne struat arce, timet.

127. EJUSDEM,
de Heraclito.

Sæpe Heraclitum miror, quod ducere vitam
Pertolerans inter tot mala post obiit.
Corpus namque rigans humore intercute morbus
Expulerat gemino luminis orbe diem.

128. De eodem.

Heraclitus ego. Quid inertes deprimitis me ?

Non vobis, doctis sed datus iste labor.
Unus homo plus mille mihi ; tot millia nemo.
Hoc loquor in regno nunc quoque Persephones.

129. DIOGENIS LAERTII,
de Zenone Feliensi.

Servitium Velia depellere cæde tyranni
Propositum fuerat, Zeno, virile tibi.
Victus es, inque pila te contudit ille tyrannus :
Non te, sed corpus dicere debueram.

130. EJUSDEM,
de Protagora.

Protagora, te fama refert ex urbe profectum
Palladis, inter iter mox obiisse senem.
Quippe relegarat populus te Cecropis : at tu
Hunc poteras, Ditem non potes effugere.

132. ΔΑΔΟ.

Και σέ, Πρωταγόρη, σοφίης ἴδμεν βέλος δέξῃ,
ἀλλ' οὐ τιτρώσκον, * πάντως δὲ γλυκὺ χροῖμα.

133. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤ.

Πτίσσετε, Νικοκρέων, ἔτι καὶ μάλα, θύλακός ἐστι·
πτίσσειτ', Ἀνάξαρχος δ' ἐν Διός ἐστι πάλαι·
καὶ σὲ διαστειλάσα γνάφοις ὀλίγον, τάδε λέξει
ῥήματα Περσεφόνη· « Ἐββε μυλωθρὲ κακὲ. »

134. ΑΔΗΑΟΝ.

Ἐνθάδε Γοργίου ἡ κεφαλὴ κυνικοῦ κατάκειμαι,
οὐκέτι χρεμπτομένη, οὐτ' ἀπομυσομένη.

135. ΔΑΔΟ.

Θεσσαλὸς Ἴπποκράτης, Κῶος γένος, ἐνθάδε καίται,
Φοίβου ἀπὸ ζήζης ἀθανάτου γεγαῶς,
πλεῖστα τρόπαια νόσον στήσας ὀπλοῖς Ἰγυίης,
δόξαν ἑλὼν πολλῶν οὐ τύχα, ἀλλὰ τέχνα.

136. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἡρώς Πριάμου βαιὸς τάφος· οὐχ ὅτι τοίου
ἄξιος, ἀλλ' ἐχθρῶν χερσὶν ἐχωννύμεθα.

137. ΔΑΞΕΠΟΤΟΝ.

Μὴ με τάφῳ σύγκρινε τὸν Ἑκτορα, μὴδ' ἐπὶ τύμβῳ
μέτρει τὸν πάσης Ἑλλάδος ἀντίπαλον.
Ἰλιάς, αὐτὸς Ὀμηρος ἔμοι τάφος, Ἑλλάς, Ἀχαιοὶ
φεύγοντες — τούτοις πᾶσιν ἐχωννύμεθα·
εἰ δ' ὀλίγην ἀθραῖς ἐπ' ἔμοι κόνιν, οὐκ ἔμοι αἴσχος·
Ἑλλήνων ἐχθραῖς χερσὶν ἐχωννύμεθα.

138. ΑΚΗΡΑΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἐκτορ Ὀμηρεῖσιν αἰεὶ βεβοημένε βίβλοις,
θειοδόμου τείχευς ἔρκος ἐρυμνότερον,
ἐν σοὶ Μαιονίδης ἀνεπαύσατο· σοῦ δὲ θανόντος,
Ἐκτορ, εἰσιγῆθη καὶ σελὶς Ἰλιάδος.

132. ALIUD.

Et te, o Protagora, studii scimus telum acutum,
sed non vulnerans, omnino vero dulce linimentum.

133. DIOGENIS LAERTII.

Molite, o Nicocreo, adhuc et valde; saccus est :
molite; Anaxarchus vero apud Jovem est jam pridem.
Ac te distrahens pectinibus aliquantum, hæc dicet
verba Proserpina : « Peri, molitor pessime. »

134. INCERTI.

Hic Gorgiæ caput cynici jaceo,
non jam tussiens-et-sputans, neque emungens.

135. ALIUD.

Thessalus Hippocrates, Cœus genere, hic jacet.
Phœbi a stirpe immortalis natus,
plurima trophæa morborum qui-erexit armis Hygiææ,
laudem adeptus apud multos non sorte, sed arte.

136. ANTIPATRI.

Herois Priami tenue sepulcrum, non quod tantulo
dignus, sed hostium manibus sumus-tumulati.

137. ANONYMI

Ne me cum sepulcro hoc compares Hectorem, neque e
metire totius Græciæ antagonistam. [tumulo
Ilias, ipse Homerus mihi pro-sepulcro, Græcia, Achæi
fugientes : his omnibus sumus-tumulati.
Si vero tenuem cernis in me pulverem, non mihi est in-
Græcorum inimicis manibus sumus-tumulati. [famia :

138. ACERATI GRAMMATICI.

O Hector Homericis usque celebrate libris,
a-diis-structo muro firmior tutela,
in te Mæonides desivit : te enim extincto,
Hector, siluit etiam pagina Iliadis.

133. DIOGENIS LAERTII,

de Anaxarcho.

Tundite quantumvis : uter est; jam tundite; pridem
Maxima Anaxarchum possidet aula Jovis.
Nubila sed paulum discussit hæc modo, dicet
Persephonæ : Pereas, es mala tu molitrix.

134. INCERTI.

Gorgiæ Cynici caput hac tellure recondor,
Qui nunc emungi desiit et spuer.

135. INCERTI,

de Hippocrate.

Thessalus Hippocrates jacet hic, cui patria Cos est,
Qui genus a Phœbo morte carente trahit;
De morbis retulit qui multa trophæa Salutis :
Cui non fortuna fama sed arte venit.

136. ANTIPATRI,

de Priamo.

En Priami monumenta vides angusta, nec ipso
Digna, sed hostiles quæ posuere manus.

137. INCERTI,

de Hectore.

Ne tumulo metire brevi precor Hectora magnum,
Par cui certamen Græcia tota fuit.

Ilias, Iliadosque parens, fuga gentis Achivæ
Grajæque, hæc mihi sunt omnia pro tumulo.

138. ACERATI GRAMMATICI,

de eodem.

Hector Homereis celeberrime cantibus, et qui
Muris, quos dederant Di duo, murus eras,
Te sibi Mæonides metam facit : Hectore magno
Abrepto fati Ilias ipsa tacet.

139. ΑΛΔΟ.

Ἐκτορι μὲν Τροίῃ συγκατάθανεν, οὐδ' ἔτι χεῖρας
ἀντῆρην Δαναῶν παισὶν ἐπερχομένοις
Πέλλα δ' Ἀλεξάνδρῳ συναπέλωτο. Πατρίδας ἄρα
ἀνδράσιν, οὐ πάτραις ἄνδρες ἀγαλλόμεθα.

140. ΑΡΧΙΟΥ.

Καὶ γενέταν τοῦ νέρθε καὶ οὐνομα καὶ χθόνα φώνει,
στάλα, καὶ ποία κηρὶ δαμείς ἔθανε. —
Ἐπὶ Πάτρῳ μὲν Πρίαμος, γὰρ δ' Ἴλιον, οὐνομα δ' Ἐκ-
τόν, ὑπὲρ πάτραις δ' ὄλωτο μαρναμένος. [τωρ,

141. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Θεσσαλὴ Πρωτεσίλας, σὲ μὲν πολὺς ἄσεται αἶδων,
Τροία δ' ἀπειλομένου πτώματος ἀρξάμενον·
σῆμα δέ τοι πετέλῃσι συνηρεφές ἀμφοικόμευσι
Νύμφαι, ἀπεχθομένης Ἰλίου ἀντιπέρας·
ἀνδρὰ δὲ δυσμήνιτα, καὶ ἦν ποτὶ τείχος ἴδωσι
Τρώϊον, αὐαλέαν φυλλοχοεῦντα κόμηγ,
ὄσος ἐν ἡρώεσσι τότ' ἦν γόλος, * οὐ μέρος ἀκμήγ
ἐχθρὸν ἐν ἀβύχοις σώζεται ἀκρεμοσίην.

142. ΑΛΗΑΟΝ.

Τύμβος Ἀχιλλῆος ῥηξήνορος, ὃν ποτ' Ἀχαιοὶ
ῥώμησαν, Τρώων δεῖμα καὶ ἔσσομένων
αἰγιαλῷ δὲ νένευκεν, ἵνα στοναχῆσι θαλάσσης
κυδαίνοιτο πάϊς τῆς ἀλίας Θετίδος.

143. ΑΛΗΑΟΝ.

Ἄνδρες δύο φιλότῃ καὶ ἐν τεύχεσσι ἀρίστῳ,
χαίρετον, Αἰακίδῃ, καὶ σὺ, Μενουτιάδῃ.

144. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἡδύεπλος Νέστωρ Πύλιος Νηληϊῆος ἥρωσ
ἐν Πύλῳ ἡγαθή τύμβον ἔχει τριγέρων.

139. De Hectore et Alexandro Macedone.

Hectore sublato, cecidit quoque Troja, nec ultra
Adversas Danaïs extulit illa manus.
Mors quoque Alexandri Pellam trahit. Aspice, terræ
Sunt decus omne viri, non decus ipsa viris.

140. ARCHIE.

de Hectore.

Quis genitor, quod nomen erat, quæ terra sepulto,
Quoque modo vitam finit, ede lapis.
Trom terra mea est, Priamus pater, et vocor Hector,
Et cado, pro patria dum pia bella gero.

141. ANTIPHILI BYZANTINI,

de Protesilao.

Principium Trojæ promissi sanguinis, omne,

139. ALIUD.

Hectori quidem Troja commortua-est, nec jam manus
sustulit-adversus Græcorum pueros invadentes;
et Pella una-cum Alexandro periiit. Patrias igitur
viris, non patriabus viri honestamur.

140. ARCHIE.

Et genitorem humati, et nomen, et terram fare,
cippe, et quali fato domitus interit. —
Pater quidem Priamus, tellus vero Iliion, nomenque Hector,
o vir, et pro patria cecidit decertans.

141. ANTIPHILI BYZANTII.

O Thessale Protesilae, te quidem multa canet ætas,
Trojæ debiti excidii incentorem;
monumentum vero tibi populis obumbratum exornant
Nymphæ, invisæ e regione Ilii;
arbores autem graviter-iratae, et si murum prospiciant
Trojanum, aridam foliorum-excutientes comam,
quanta in heroibus omnibus tunc erat bilis, non partem,
inimicam in inanimatis, servant ramis. [adhuc

142. INCERTI.

Tumulus est Achillis viros-frangentis, quem olim Græci
erexerunt, Trojanorum terrorem etiam futurorum:
littori vero acclinis-est, ut gemitibus ponti
celebretur puer maris Thetidis.

143. INCERTI.

Viri duo amicitia et in armis præstantissimi,
valete, o Æacide, et tu, Menœtiade.

144. ANONYMUM.

Dulciloquus Nestor Pylus, Neleius heros,
in Pylo sanctissima tumulum habet trisæclisenæ.

Thessale, te sæclum, Protesilae, canet.
Mortuus ulmorum sub textibus, hostica contra
Pergama, Nympharum maxima cura jaces.
Iritis Trojana vident cum mœnia ramis
Arescunt odio deficiuntque comæ.
Qualis in antiquis fuit ille heroibus ardor,
Si partes arbor non animata facit?

142. De Achille.

Hic est Græca manus tumulum quem struxit Achilli,
Trojugendum post nunc tot quoque sæcla metus.
Et sedem prope litus habet, plangatur ut undis
Æquoris æquorea natus et ipse Dea.

143. De Achille et Patroclo.

Fœdere amicitia par nobile nec minus armis,
Æacide salve, tuque, Menœtiade.

145. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ἄδ' ἐγὼ δ' ἐλάμων Ἄρετά παρὰ τῶδε κάθημαι
 Αἴαντος τύμβῳ χειραμένα πλοκάμους,
 θυμὸν ἄχει μεγάλη βεβολημένα, εἰ παρ' Ἀχαιοῖς
 ἔ δολόφρων Ἄπάτα κρέσσον ἐμεῦ δύναται.

146. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτησίην ἀκταῖς
 θυμοβαρῆς Ἄρετά μύρομαι ἐξομένα,
 ἀπλόκαμος, πινόσσα, διὰ κρίσιν ὅττι Πελασγῶν
 οὐκ ἀρετά νικᾶν ἔλλαχεν, ἀλλὰ δόλος.
 Τεῦχεα δ' ἂν λέξειεν Ἀχιλλέος· « Ἄρσενος ἀκμάς,
 « οὐ σκολιῶν μύθων ἄμμες ἐφιέμεθα ».

147. ΑΡΧΙΟΥ.

Μοῦνος ἐναιρομένοισιν ὑπέριμαχος ἀσπίδα τένας,
 νησί βαρὺν Τρώων, Αἴαν, ἔμεινας ἄρην·
 οὐδέ σε χειραδίων ὤσεν κτύπος, οὐ νέφος ἰῶν,
 οὐ πῦρ, οὐ δοράτων, οὐ ξιφῶν πάταγος·
 5 ἀλλ' αὐτως προβλής τε καὶ ἐμπεδος, ὡς τις ἐρίπνα,
 ἰδρυθεῖς, ἔτλης λαίλαπα δυσμενέων.
 Εἰ δέ σε μὴ τεύχεσσι Ἀχιλλέος ὄπλισεν Ἑλλάς,
 ἀξίον ἀντ' ἀρετᾶς ὄπλα ποροῦσα γέρας,
 Μοιρῶν βουλήσι τὰδ' ἤμπλακεν, ὡς ἂν ἐπ' ἐχθρῶν
 10 μὴ τινος, ἀλλὰ σὺ σῆ πότμον ἔλης παλάμη.

148. ΛΑΕΣΠΟΤΟΝ.

Σῆμα τόδ' Αἴαντος Τελαμωνίου, δν κτάνε Μοῖρα,
 αὐτοῦ χρησαμένα καὶ χειρὶ καὶ ξιφεῖ.
 Οὐδὲ γὰρ ἐν θνητοῖσι δυνήσατο καὶ μεμαυῖα
 εὐρέμεναι Κλωθῶ τῶδ' ἕτερον φονέα.

149. ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤ.

Κεῖται ἐν Τροίῃ Τελαμόνιος, οὐ τινι δ' ἐμπης
 ἀντιβίων ὀπάσας εὐχος ἐοῦ θανάτου·

145. ASCLEPIADÆ,
de Ajace.

Fortis ad Ajacis tumulum (miserere viator)
 Flens sedeo Virtus, et lacerata comas:
 Corde dolens toto, Fraudem se nube tegentem
 Quod Graji proceres antetulere mihi.

146. ANTIPATRI,
de eodem.

Ajacis tumulo Rhæteo in littore lugens
 Assideo Virtus icta dolore gravi,
 Squalens, scissa comas, quod non est gente Pelasga
 Judice virtuti sed data palma dolo.
 Ipsius arma, loqui possent, loquerentur Achillis·
 Vis nobis, at non callida dicta placent.

147. ARCHIE,
de eodem.

Qui face succensus clypeo defendere puppes,
 Vimque Phrygum posses pellere, solus eras:

145 ASCLEPIADÆ.

Hæc ego infelix Virtus huic assideo
 Ajacis tumulo, tonsa cincinnos,
 animum dolore ingenti percussa, si apud Græcos
 dolos-cogitans Fraus me plus pollet.

146. ANTIPATRI SIDONII.

Monumentum juxta Æanteum (Ajacis) in Rhæteo littore
 animum-gravata Virtus lamentor assidens,
 abrasa-crines, sordida, quia ex judicio Pelasgorum
 non virtuti victoria obtigit, sed dolo.
 Arma vero dixerint Achillis: « Masculum robur,
 « non obliqua verba nos appetimus. »

147. ARCHIÆ.

Solus pereuntes propugnator clypeo tegens, [tern,
 ad-naves gravem Trojanorum, Ajax, sustinuisti mar-
 neque te saxorum submovit strepitus, non nubes jaculorum,
 non ignis, non hastarum, non gladiatorum fragor:
 sed ita prominensque et firmus, ut scopulus aliquis,
 stans, sustinuisti procellam hostium.
 Si vero te non armis Achillis instruxit Græcia,
 dignum pro virtute arma præbens præmium,
 Parcarum consiliis id peccavit, ut ab hostium
 nullo, sed tu tua letum caperes palma.

148. ANONYMI.

Monumentum hoc Ajacis Telamonii, quem interfecit Parca,
 ipsius usa et manu et gladio.
 Neque enim in mortalibus potuit, licet cupierit,
 invenire Clotho huic alterum percussorem.

149. LEONTII SCHOLASTICI.

Jacet in Troja Telamonius, sed nulli tamen
 hostium largitus laudem suæ mortis:

Nec tibi tela inter, gladiique, hastæque, sonantes,
 Flammaque cum lapidum nube dedere metum.
 Stabas oppositus bello velut ardua rupes,
 Inque tuum venit tanta procella caput.
 Exuvias at si tibi non aptavit Achillis
 Græcia, nec meritis reddidit arma tuis,
 Errorem dedit hunc fatum, ne forte quis hostis
 Afferret finem, sed tua dextra tibi.

148. INCERTI,
de eodem.

Hic Ajax situs est Telamonius: ipsius ense
 Usa manique viro fata dedere mori.
 Interfectorem Clotho cum quæreret illi,
 Alter ab hoc hominum nemo repertus erat.

149. LEONTII ORATORIS
de eodem.

Condit humus Telamone satum Trojana, nec nosti
 Jus tamen in tantam fata dedere necem.

τόσσης γὰρ χρόνος ἄλλον ἐπάξιον ἀνέρα τολμηρῆς
οὐχ εὐρών, παλάμη θῆκεν ὅπ' αὐτοφόρῳ.

150. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἶας ἐν Τροίῃ μετὰ μυρίον εὖχος ἀέθλων
μέμφεται οὐκ ἐχθροῖς κείμενος, ἀλλὰ φίλοις.

151. ΑΛΛΟ.

Ἐκτωρ Αἶαντι ξίφος ὤπασεν, Ἐκτορι δ' Αἶας
ζωστῆρ' ἀμφοτέρων ἡ χάρις εἰς θάνατος.

152. ΑΛΛΟ.

Πυρὴν ἀλλήλοισι Ἐκτωρ χάριν ἠδὲ φέρασπις
Αἶας ἐκ πολέμου μνήμ' ἔπορον φιλίης·
Ἐκτωρ γὰρ ζωστῆρα λαδῶν ξίφος ἐμπαλι δῶκε·
τῆν δὲ χάριν δῶρων πείρασαν ἐν θανάτῳ·
τὸ ξίφος εἶλ' Αἶαντα μεμηγόντα, καὶ πάλι ζωστῆρ
εἰλκυσε Πριαμίδην δίφρῳα συρόμενον.
Οὕτως ἐξ ἐχθρῶν αὐτοκτόνα πέμπετο δῶρα,
ἐν χάριτος προφάσει μοῖραν ἔχοντα μόρου.

153. ΟΜΗΡΟΥ, οἱ δὲ ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΥ ΤΟΥ
ΑΙΝΑΙΟΥ.

Χαλιτῆ παρθένος εἰμι, Μίδα δὲ ἐπὶ σήματι κείμαι.
Ἔστ' ἂν ὕδωρ τε νάη, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθῆλη,
αὐτοῦ τῆδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ,
ἀγγελῶ παριοῦσι, Μίδας ἔστι τῆδε τέθαπται.

154. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰς Κόροιβον.

Κοινὸν ἐγὼ Μεγαρεῦσι καὶ Ἰναχίδασι ν ἄθυρμα
ἱερωμαί, Ψαμάθης ἐκδικον οὐλομένης·
εἰμὶ δὲ Κῆρ τυμβούχος· ὁ δὲ κτείνας με Κόροιβος·
καῖται δ' ὧδ' ὅπ' ἐμοῖς ποσὶ διὰ τρίποδα·
Δελφίς γὰρ φάμα τόδ' ἐθέσπισεν, ὄφρα γενοίμαν
τᾶς κείνου νύμφας σῆμα καὶ ἱστορίης.

tanto enim tempus alium dignum virum ausu
quum non invenerit, dextræ eum subiecit in-se-furenti.

150. EJUSDEM.

Ajax in Troja post immensam laudem certaminum
accusat non hostes mortuus jacens, sed amicos.

151. ALIUD.

Hector Ajaci gladium dedit, Hectori vero Ajax
cingulum : amborum donum una mors.

152. ALIUD.

Amarum alter-alteri Hector donum atque scutifer
Ajax e pugna pignus præbuerunt amicitiae :
Hector enim cingulum ubi-acceptit, gladium contra dedit ;
gratiam vero donorum senserunt in morte :
gladius hausit Ajacem insania-correctum, et rursus cin-
traxit Priamidem bigis raptatum. [gulum
Sic ab hostibus mutuo-interficiencia mittebantur dona,
muneris specie sortem habentia mortis.

153. HOMERI, secundum alios CLEOBULI LIN-
DII.

Aeneas virgo sum, Midæ autem sepulcro insideo.
Dum humorque fluat et arbores proceræ floreat,
ipseus hic manens multum-desleto super tumulo,
nunciabo prætereuntibus, Midam hic esse sepultum.

154. INCERTI.

In Corœbum.

Commune ego Megarensibus et Inachidis (Argivis) orna-
sto, Psamathe contra-fas misere-perdita; [mentum
sum Fatale-monstrum insidens-tumulo; qui vero occidit
et jacet hic sub meis pedibus ob tripodem : [me Corœbus,
Delphica enim sors hoc edixit, ut evaderem
illius nymphæ monumentum et historię.

Nempe parem tantis quia non invenerat ausis
Tempus, eum propria fecit obire manu.

150. EJUSDEM,
de eodem.

Ajax qui toties victor, jacet in Phryge campo,
Mortuus incusat non Phryga, sed socios.

151. De eodem.

Ajax Priamidæ cinctum dedit, Hector at illi
Ensem : causa necis munus utrique fuit.

152. De eodem.

Inter se dederant mala munera et Hector et Ajax,
Contractæ ex bello pignus amicitie.

Cingula pro gladio donata receperat Hector :
Quæ vis muneribus, discere morte datum est.
Ense furens Ajax periit : datus Hectora vinxit
Balteus, Æacidæ cum traheretur equis.
Tales insidias hostilia dona ferebant,
Perniciem sed sub fronte data bona:

153. HOMERI,
secundum alios CLEOBULI LINDII.

Sto sacrata Midæ tumulum super aenea virgo :
Dum fons mittet aquas, dum frondes arbor habebit,
Flumina dum current, feriet dum littora pontus,
Ætheris in templo dum sol et luna nitebunt,
In statione manens super hoc miserabile bustum,
Omnibus hoc edico, Midam hic esse sepultum.

10 α. Ἐλθοι ἐς ὀλιβιστήν * ἱερὴν τρίχα. β. Καὶ σὸν, ὀδίτα, οὐριον ἰθύνοι πάντα Τύχη βίοντο.

165. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, οἱ δὲ ΑΡΧΙΟΥ.

α. Εἰπέ γύναι τίς ἔφες. β. Πηξῶ. α. Τίνος ἐπλεο πατρός; β. Καλλιτέλεος. α. Πάτρας δ' ἐκ τίνος ἔσαι; β. Σάμου. α. Μνήμα δέ σου τίς ἔτευξε; β. Θεόκριτος, ὃς με σύνευνον ἤγετο. α. Πῶς δ' ἐδάμη; β. Ἄλγεσιν ἐν λοχίοις. α. Εἰν ἔτεσιν τίσιν εὖσα; β. Δίς ἔνδεκα. α. Παιδα δὲ β. Νηπίαχον τρισσῶν Καλλιτέλην ἐτέων. [λείπει; α. Ζωῆς τέμμαθ' ἔκοιτο μετ' ἀνδράσι. β. Καὶ σὸ δόλη παντὶ Τύχη βίωτῳ τερπνόν, ὀδίτα, τέλος.

166. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ, οἱ δὲ ΝΙΚΑΡΧΟΥ.

Τὴν γοεαῖς πνεύσασαν ἐν ὠδίνεσι Λαμίσκην ὑστατα, Νικαρέτης παιδα καὶ Εὐπολίδος, σὸν βρέφειν διδύμοις, Σαμῆν γένος, αἱ παρὰ Νειλῷ κρύπτουσιν Λιβύης ἡόνες εἰκοσέτιν. Ἄλλὰ, κόραι, τῇ παιδί λεχῶτα δῶρα φέρουσαι, θερμὰ κατὰ ψυχροῦ δάκρυα χεῖτε τάφου.

167. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ, οἱ δὲ ΕΚΑΤΑΙΟΥ ΘΑΣΙΟΥ.

Ἀρχελεῶ με δάμαρτα Πολυξείην, Θεοδέκτου παιδα καὶ αἰνοπαθοῦς Ἰννεπε Δημαρέτης, ὅσον ἐπ' ὠδίῳ καὶ μητέρα· παιδα δὲ δαίμων ἔφαθεν οὐδ' αὐτῶν εἰκοσιν ἡελίων. Ὀκτωκαδεκέτις δ' αὐτῇ θάνον, ἄρτι τεκοῦσα, ἄρτι δὲ καὶ νύμφη, πάντ' ὀλιγοχρόνιος.

168. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝ.

« Εὐχέσθω τις ἔπειτα γυνὴ τόκον », εἶπε Πολυξῶ, γαστέρ' ὑπὸ τρισσῶν βηγγυμένη τεκίων· μαίης δ' ἐν καλῶμασι χύθη νέκυς· οἱ δ' ἐπὶ γαῖαν ὠλισθον κοιλῶν ἀββένες ἐκ λαγῶνων, μητέρος ἐκ νεκρῆς ζωῆς γόνος· εἰς ἄρα δαίμων τῆς μὲν ἀπὸ ζωῆν εἶλατο, τοῖς δ' ἔπορευ.

a. Deveniat ad felicem sacrum crinem! b. Tuam quo-prospere-flatu regat totam Fortuna vitam. [que, viator,

165. EJUSDEM, vel ARCHIÆ.

a. Dic, mulier, quæ fuisti. b. Prexo. a. Quo eras patre? b. Callitele. a. Patria vero ex quam es? b. Samo. a. Monumentum tuum quis struxit? b. Theocritus, qui me duxit. a. Quomodo domita-es? b. In doloribus partus. a. Quot annos nata? b. Bis undecim. a. Puerumne lin-b. Infantem trium Callitelem annorum. [quis? a. Vitæ terminos attingat inter viros. b. Et tuæ donet toti Fortuna vitæ lætum, o viator, finem.

166. DIOSCORIDIS, vel NICARCHI.

Gementibus quæ-spiravit in partus-doloribus, Lamiscen, novissimum, Nicaretæ filiam et Eupolidis, cum pueris geminis, Samiam genus, juxta Nilam occultant Libyes oræ viginti-annos-natam. Sed, o virgines, quæ puellæ dona puerperæ affertis, calidas in frigidum lacrimas fundite sepulcrum.

167. EJUSDEM, vel HECATÆI THASII.

Archelai me conjugem Polyxenam, Theodecti filiam et infaustæ nuncupa Demaretæ, quantum ad dolores etiam matrem: puerum vero fatum occupavit, nondum plenis viginti solibus (diebus). Duodeviginti-annorum autem ipsa quoque obiit, recens recens et nupta, in-omnibus erigui-temporis. [enixa,

168. ANTIPATRI THESSALONICENSIS

« Exoptet aliqua deinceps mulier partum, » aiebat Polyxo, ventrem a ternis dum-rumpebatur pueris; obstetricis autem inter manus lapsa-est mortua, et in hu-prociderunt mares cavis ex lateribus, [mum matre de mortuâ viva progenies: unus scilicet dasmon illi quidem eripuit, his vero dedit vitam.

166. DIOSCORIDÆ,

ut aliis placet, NICARCHI

Inter Lucinæ quæ vivere tela Lamisca
Desiit, Eupolidis Nicaretæque genus,
Orta Samo, geminis cum partibus, aggere Nili
Condita post vitæ bis duo lustra jacet.
Dona puerperis quæ debita ferte puellæ,
Et calidas lacrymas frigida saxa bibant.

167. EJUSDEM,

ut alii volunt, HECATÆI THASII.

Vir meus Archeleos, sum dicta Polyxena; mater

Demarate fuerat, sed Theodecta pater.

Si peperisse sat est, mater quoque. Sed mihi prolem
Intra bisenos mors rapit atra dies.
Octo decemque annos vixi: nova mater, et uxor,
Non vetus, in parvum tempus utrumque fui.

168. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Ecquid adhuc mater fieri velit ulla? Polyxo,
Cum triplici partu distraheretur, ait.
Mortuaque in mœnibus cadit obstetricis: at alvo
Tres simul e rupta prosiluere mares,
Exanimæ matris vivum genus: abstulit illi
Qui dedit his vitam trux facilisque Deus.

169. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τὴν δάμαλιν τὴν ἱσταμένην πέραν Βυζαντίου ἐν Χρυσο-
πόλει.

Ἰναχίης οὐκ εἰμι βοῶς τύπος, οὐδ' ἀπ' ἐμεῖο
κλήζεται ἀντωπὸν Βοσπόριον ἑλαγος.
Κείνην γὰρ τὸ πάροιθε βαρὺς χόλος ἤλασεν Ἥρης
ἐς Φάρον· ἥδε δ' ἐγὼ Κεκροπίς εἰμι νέκυς.
Εὐνέτις ἦν δὲ Χάρητος· ἔπλων δ' ἄρ' ἔπλων ἐκαίνος
τῆδε, Φιλιππείων ἀντίπαλος σκαφίων.
Βοΐδιον δὲ καλεῦμαι ἔθ' ὡς τότε· νῦν δὲ Χάρητος
εὐνέτις ἠπείροις τέρπομαι ἀμφοτέραις.

170. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ, ἢ ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Τὸν τριετὴ παίζοντα περὶ φρίαρ Ἀρχεανάκτα
εἰδὼλον μορφῆς κωφὸν ἐπεσπάσατο·
ἐκ δ' ὕδατος τὸν παῖδα διάβρογον ἤρασε μήτηρ,
σκεπτομένη ζωᾶς εἰ τινα μοῖραν ἔχει·
Νύμφας δ' οὐκ ἐμίγηεν ὀνήπιος, ἀλλ' ἐπὶ γούνων
ματρὸς κοιμαθεὶς τὸν βεθῦν ὑπνον ἔχει.

171. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ ΣΙΚΥΩΝΙΟΥ.

Ἀπαύσει καὶ τῆδε θοὸν πτερὸν ἱερὸς ὄρνις,
τᾶσδ' ὑπὲρ ἀδείας ἐζόμενος πλατάνου·
ὤλετο γὰρ Ποίμανδρος ὁ Μάλιος, οὐδ' ἔτι νεῖται
ἱξὼν ἐπ' ἀγρευταῖς χευάμενος καλάμοις.

172. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ὅ πρὶν ἐγὼ καὶ ψῆρα καὶ ἀρπάκτετραν ἐρύκων
σπέρματος, ὑψιπετῆ Βιστονίαν γέρανον,
βινῶ χερμαστῆρος εὐστροφα κῶλα τιταίνων,
Ἀλκιμένης, πτανῶν εἰργὸν ἀπῶθε νέφος·
καὶ μέ τις οὐτήτερα παρὰ σφυρὰ διψᾶς ἔχτιδα
σαρκὶ τὸν ἐκ γενεῶν πικρὸν ἐνείσα χόλον
ἡλίου χήρῳσεν· ἴδ' ὡς τὰ κατ' αἰθέρα λεύσσων
τοῦμ ποσὶν οὐκ ἑδάην πῆμα κυλινδόμενον.

169. De Juvenca, quæ est contra
Constantinopolin.

Non bovis Inachiae tibi cernor imago, nec a me
Bosphorus hoc arctat qui mare nomen habet.
Nam Junonis pridem furor æmulus egit
In Pharon, at Cecropis sum sata civis ego :
Haud me quippe Chares secum deduxit amator,
Cum faceret ratibus bella, Philippe, tuis.
Barula nomen erat, quondamque Charetis amica
Littoris aspectu nunc utriusque fruor.

170. POSIDIPPI.

Trimulus Astyanax putei ludebat in ora,
Cum miserum formæ traxit imago suæ :
Edicit sed mater aquis, et scire laborat
Anxia, pars vitæ num foret ulla super.
Atque ita vos, Nymphæ, non polluit ille, soporem

ANTHOLOGIA. I.

169. ANONYMI.

In vaccam erectam trans Byzantium Chrysopoli.

Inachis non sum bovis forma, neque a me
nomen-obtinet adversum Bosphorium fretum.
Istam enim olim gravis ira fugavit Junonis
in Pharum : hæc autem ego Cecropia sum mortua. (Ille
Uxor eram autem Charetis ; navigavique quum navigavit
huc, Philippicarum adversarius navium.
Juvenca vero nominor adhuc ut olim, et nunc Charetis
uxor continentibus delector ambabus.

170. POSIDIPPI, vel CALLIMACHI.

Trimum ludentem circa puteum Archeanactem
species formæ vana attraxit ;
ex aqua autem puerum totum-madidum eripuit mater,
inquirens vitæ si quam partem retineret ;
Nymphas vero non polluit infans, sed in genibus
matris consopitus altum dormit somnum.

171. MNASALCÆ SICYONII.

Reficiet et hic rapidam alam sacra avis,
super hac dulci considens platano :
perit enim Pœmander Melius, neque amplius veniet
visco in venatrices infuso arundines.

172. ANTIPATRI SIDONII.

Qui prius ego et sturnum et prædatricem amovebam
seminis, alte-volantem Bistoniam gruem,
corii lapides-jaculantis agilia membra intorquens,
Alcimenes, volucrum procul habebam nubem :
et me quædam vulneratrix ad talum dipsas vipera
carni e maxillis amaram immittens venenum
sole (vita) orbavit. Vide ut ætherea intuens,
nescivi malum quod mihi ad pedesolvebatur.

Sed longum matris dormit in genibus.

171. MNASALCÆ SICYONII.

Hac quoque sub platani requiescet molliter umbra,
Et quasi sacra Diis tuta sedebit avis :
Pœmander perit quia Melius ille, nec ultra
Hæc loca viscatis tentat arundinibus.

172. ANTIPATRI SIDONII.

Qui sturnos prius et Thressas arcere solebam
Rure sato jussas alta secare grues,
Alcimenes, libransque cavæ cita verbera fundæ,
Pellebam longe vel populabar aves :
Arida me petiit scelerato vipera dente,
Infixitque pedi virus ab ore suo.
Sic ego dum specto cæli convexa, periculum
Non vidi misero quod fuit ante pedes.

173. ΔΙΟΤΙΜΟΥ, οἱ δὲ ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Λυτόμαται δεῖλη ποτὶ ταῦλιον αἱ βόες ἤλθον
 ἐξ ὄρεος, πολλῇ νιφόμεναι χιόνι·
 αἰαῖ, Θηρίμαχος δὲ παρὰ δρυὶ τὸν μακρὸν εὐδει
 ὕπνον· ἐκοιμήθη δ' ἐκ πυρὸς οὐρανόυ.

174. ΕΡΥΧΙΟΥ.

Οὐκέτι συρίγγων νόμιον μέλος ἀγγόθι ταύτας
 ἀρμόζῃ βλωθρᾶς, Θηρίμαχε, πλατάνου·
 οὐδὲ σευ ἐκ καλάμων κερκαὶ βόες ἀδὺ μέλισμα
 δέξονται, σκιερᾶ παρ δρυὶ κεκλιμένου.
 Ὡλεσε γὰρ πρηστῆρ σε κεραύνιος· αἱ δ' ἐπὶ μάνδραν
 ἔψα βόες νιφετῶ σπερχόμεναι κατέβαν.

175. ΑΝΤΙΦΙΛΙΟΥ.

Οὕτω πᾶσ' ἀπόλωλε, γεωπόνε, βῶλος ἀρότρους,
 ἤδη καὶ τύμβους νοτοδατοῦσιμβόες,
 ἢ δ' ὕνις ἐν νεκύεσσι. Τί τοι πλεόν; ἢ πόσος οὗτος
 πυρὸς, ὃν ἐκ τέφρης, κοῦ γρονὸς ἀρπάσετε;
 Οὐκ αἰεὶ ζήσεσθε, καὶ ὑμέας ἄλλος ἀρώσει,
 τοίης ἀρξαμένου πᾶσι κακοσπορήτης.

176. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐ γ' εἶμι φθίμενον κῆδος λίπεν, ἐνόθαδε κείμαι
 γυμνὸς ὑπὲρ γαίης πυροφόροιο νέκυς·
 ταρχύτην γὰρ ἐγὼ τὸ πρὶν ποτε, νῦν δ' ἀροτῆρος
 χερσὶ σιδηρεῖη μ' ἐξεκύλισεν ὕνις.
 Ἦ ἢ κακῶν θάνατόν τις ἐρεῖ λύσιν, ὅππότε' ἐμεῖο,
 ζεῖνε, πέλει παθέων ὕστατον οὐδὲ τάφος;

177. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Σῆμα τόδε Σπίνθηρι πατὴρ ἐπέθηκε θανόντι.

178. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΙΤΟΥ.

Λυδὸς ἐγὼ, ναὶ Λυδὸς, ἔλευθερίω δέ με τύμβω,
 δέσποτα, Τιμάνθη τὸν σὸν ἔθευ τροφέα.

173. DIOTIMI, vel LEONIDÆ.

Sponte sua vespere ad stabulum boves redierunt
 e monte, multa conspersæ nive:
 heu, heu! Therimachus autem juxta quercum longum il-
 somnum, sopitusque erat ab igne cœlesti. [lum dormit

174. ERYCHI.

Non-amplius fistularum pastorale melos juxta hanc
 modularis celsam, Therimache, platanum;
 neque tuis e calamis cornutæ boves dulcem cantum
 accipient, opacam prope quercum reclinati:
 perdidit enim turbo te fulmineus; et ad stabulum
 sero boves præ-nive festinantes redierunt.

175. ANTIPHILI.

Itane omnis periit, o agricola, gleba aratris?
 Jam et tumulorum dorso-insultant boves,
 vomis vero in mortuis. Quid inde lucri? aut quantum hoc
 frumentum quod e cinere et non e tellure rapietis?
 Non semper vivetis, et vos alius arabit,
 talis qui-auctores-fuistis omnibus malæ-seminationis.

176. EJUSDEM.

Non quod mihi mortuo justa-sepultura defuit, hic jaceo
 nudum super terram frugiferam cadaver:
 conditus enim ego sum olim aliquando, nunc vero agricolæ
 manibus ferreus me provolutum-detexit vomis. [mearum,
 Num quis igitur malorum inortem dicet solutionem, quando
 hospes, ærumnarum novissima est ne tumulus quidem?

177. SIMONIDIS.

Tumulum hunc Spintheri pater superimposuit mortuo.

178. DIOSCORIDIS NICOPOLITÆ.

Lydus ego, næ, Lydus, ingenuo autem me in-sepulo.
 domine, Timanthem tuum condidisti nutricium.

173. DIOTIMI; alii LEONIDÆ,
de Therimacho.

Ad stabulum, sed sponte sua, de monte redibant
 Hiberno gelidæ de nivis imbre boves.
 Eheu Therimachus sub quercu nocte quiescit
 Perpetua, sacro tactus ab igne Jovis.

174. ERYCHI,
de eodem.

Non posthac silvestre canet tibi fistula, fuo
 Hujus sub platani tegmine Therimacho.
 Nec tua mulcebunt quercus sub fronde jacentis
 Carmina cornigeras corpora fessa boves.

Tu cadis igne Jovis: sero rediere juvenæ
 Ad stabula, et multa permaduere nive.

175. ANTIPHILI.

Usque adeo tellus, o rustice, defuit aratris,
 Ut jam proscindant ipsa sepulchra boves?
 Quid juvat, ossa premis quod vomere, quantula grana,
 Dic, non gleba tibi, sed cinis iste dabit?
 Et vos mors quondam manet, et vos alter arabit,
 A quibus incepit tam scelerata seges.

178. DIOSCORIDÆ.

Servus sum, fatcor, sed tu Timanthi benignus
 Ingenua altori das monumenta tuo.

Εὐαίων ἀσινῆ τείνεις βίον· ἦν δ' ὑπὸ γήρωσ
πρὸς με μὸλης, σὸς ἐγὼ, δέσποτα, κῆν Ἀίδη.

179. ΑΔΗΑΟΝ.

Σοὶ καὶ νῦν ὑπὸ γῆν, ναί, δέσποτα, πιστὸς ὑπάρχω,
ὡς πάρος, εὐνοίης οὐκ ἐπιληθόμενος,
ὡς με τότε ἔκ νούσου τρίς ἐπ' ἀσφαλὲς ἤγαγες ἶχνος,
καὶ νῦν ἀρκούση τῆδ' ὑπέθου καλύθη,
Μάνην ἀγγείλας, Πέρσην γένος. Εὖ δέ με ῥέζας
ἔξεις ἐν χρεῖῃ ὁμῶς ἐτοιμοτέρους.

180. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἥλλάχθη θανάτοιο τεὸς μόρος, ἀντί δὲ σεῖο,
δέσποτα, δοῦλος ἐγὼ στυγνὸν ἐπλησα τάφον,
ἦνίκα σεῦ δακρυτὰ κατὰ χθονὸς ἤρια τεύχον,
ὡς ἂν ἀποφθιμένου κείθι δέμας κτερίσω·
ἀμὰ δ' ἐμ' ὠλισθεν γυρῆ κόνις. Οὐ βαρὺς ἡμῖν
ἔστ' Ἀίδης· ζήσω τὸν σὸν ὑπ' ἥλιον.

181. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ.

Οἰκτρὰ δὴ ὄνοφερὸν δόμον ἤλυθες εἰς Ἀχέροντος,
Δαμοκράτεια φίλα, ματρὶ λιποῦσα γόους.
Ἄ δὲ, σέθεν φθιμένας, πολιοὺς νεοθῆγι σιδάρη
κείρατο γηραλέας ἐκ κεφαλᾶς πλοκάμους.

182. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Οὐ γάμον, ἀλλ' Ἀΐδαν ἐπινομφίδιον Κλεαρίστα
δέξαστο, παρθενίας ἀμύματα λυομένα.
Ἄρτι γὰρ ἐσπέριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιον ἄγειν
λοιτῶν, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι·
ἤϊοι δ' ὀλολυγμὸν ἀνέκραγον, ἐκ δ' Ὑμέναιος
σιγαθεῖς γοερὸν φέγγμα μελαρμόσατο·
αἱ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἐδαδούχουν πρὸ παστῶ
πεῦκαι, καὶ φθιμένας νέρθον ἔφαινον δδόν.

183. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

* Παρθενικῆς τάφος εἴμ' Ἑλένης, πένθει δ' ἐπ' ἀδελφοῦ·
Ἄδης τὴν Κροκάλης ἐφάσσε παρθενίην·

Prosper illæsam producas vitam! si vero præ senio
ad me venies, tuus ego, domine, sum etiam in inferis.

179. INCERTI.

Tibi et nunc sub terra, næ, domine, fidus sum,
sicut prius, benevoli-animi tui haud oblitus,
ut me tunc e morbo ter firmos restitueris in pedes,
et nunc sufficienti hacce condideris in-cella,
Manen annuncians, Persam genus. De me autem bene me-
habebis in usu-necessario famulos paratioris. [ritus

180. APOLLONIDÆ.

Commutata est mortis tua sors, et vice tui,
domine, servus ego tristem implevi tumulum,
quando tuum tibi lacrimosum sub terra sepulcrum fo-
ut exanimis ibi corpus sepelirem : [dieham
at circa me tum corruit curvus pulvis. Non graves nobis
sunt tenebræ-Orci; vivam tuo sub sole.

181. ANDRONICI.

Lugenda sane tenebrosam domum ingressa es Acherontis,
Damocrata cara, matri linquens gemitus.
Hæc vero, te extincta, canos recens-acuminato ferro
sibi-abscidit senili e capite crines.

182. MELEAGRI.

Non nuptias, sed inferias sponsales Clearista
nacta est, virginitatis nodos quum-solvit.
Modo enim vespertinæ præ foribus nymphæ sonabant
tibiæ, et thalammorum strepabant portæ;
sed mane tibiæ ululatum emisierunt, et Hymenæus
silere-coactus in lugubrem lessum abiit;
eodem vero et lucem spargebant juxta thalamum
tædæ, et mortuæ ad-inferos collustrabant viam.

183. PARMENIONIS.

[Virginis tumulus sum Helenæ; propter luctum autem
Pluto Crocales occupavit virginitatem : [fratris

Sit tibi vita diu, sit prospera : cum gravis annis
Huc ad me venies, hic quoque crede tuum.

179. INCERTI.

Hic quoque apud manes, here, sum tibi fidus, ut ante,
Mente tenens memori tot benefacta mihi.
Quippe ter ex morbo per te mihi reddita vita,
Et data quæ satis est, hic quoque cella mihi.
Inscribens Manem, Persam genus : omnis ob illud
Promptior imperio jam tibi servus erit.

180. APOLLONIDÆ.

In me translata est tua sors, here; triste sepulchrum
Implevi domini nam vice servus ego :

Dum fodio feralè cavum, quò condere possem
Corporis exanimi frigida membra tui.
Meque superlabeus humus obruit : at mihi mors hæc
Non gravis est : vivam quippe sub axe tuo.

182. MELEAGRI.

Pronuba non Juno, Clearista, sed infera Juno,
Tunc, tibi virginitas cum raperetur, erat.
Vixdum desierat nocturnos tibia cantus;
Fervebat thalami postis uterque sono :
Cum matutinas jam non Hymenæus ad aures,
Sed truce sub gemitu nænia nostra venit.
Atque eadem lectum quæ duxerat usque puellam,
Duxit ad infernas pinea tæda domos.

εις δὲ γόους Ὑμέναιος ἐπαύσατο· τὰς δὲ γαμούντων
ἐπίδας οὐ θάλαμος κοιμῖσεν, ἀλλὰ τάφος.

184. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Παρθενικῆς τάφος εἴμ' Ἑλένης, πένθει δ' ἐπ' ἀδελφοῦ
προφθιμένου διπλᾷ μητρὸς ἔχω δάκρυα·
μνηστῆρσιν δ' ἔλιπον κοῖν' ἀλγέα· τὴν γὰρ ἔτ' οὐπω
οὐδενὸς ἢ πάντων ἑλπίς ἐκλαυσεν ἴσως.

185. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚ.

Αὐσονίη με Λίβυσσαν ἔχει κόνης, ἄγγι δὲ Ῥώμης
κείμαι παρθενικῇ τῆδε παρὰ φαρμάθω·
ἢ δὲ με θρεψαμένη Πομπητῆ ἀντὶ θυγατρὸς,
κλαυσαμένη τύμβω θῆκεν ἐλευθερίω,
πῦρ ἕτερον σπεύδουσα· τὸ δ' ἔφαθεν, οὐδὲ κατ' εὐχὴν
ἡμετέραν ἦψεν λαμπάδα Περσεφόνη.

186. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἄρτι μὲν ἐν θαλάμοις Νικιππίδος ἠδὺς ἐπήχει
λωτὸς, καὶ γαμικοῖς ὕμνος ἔχαιρε κρότοις·
θρῆνος δ' εἰς ὑμέναιον ἐκώμασεν· ἢ δὲ τάλαινα,
οὐπω πάντα γυνή, καὶ νέκυς ἐβλέπετο.
Δακρυόεις Ἄϊδη, τί πόσιν νύμφης διέλυσας,
αὐτὸς ἐφ' ἀρπαγίμοις τερπόμενος λέχεσιν;

187. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡ γρῆς Νικὸς Μελίτης τάφον ἐστεφάνωσε
παρθενικῆς. Ἄϊδη, τοῦθ' ὄσιως κέκρικας;

188. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΘΑΛΛΟΥ.

Δύσδαιμον Κλεάνασσα, σὺ μὲν γάμω ἐπλεο, κούρη,
ὄριος, ἀκμαίης οἶάτ' ἐφ' ἡλικίης·
ἀλλὰ τοῖς θαλάμοισι γαμοστόλος οὐχ Ὑμέναιος,
οὐδ' Ἥρης ζυγίης λαμπάδες ἤντιασαν,
πέπθυμος ἀλλ' Ἄϊδης ἐκώμασεν, ἀμφὶ δ' Ἐρινὺς
φοίνιος ἐκ στομάτων μόρσιμον ἦκεν ὄπα·
ἡματι δ' ὄψινυμφοῖς ἀνήπτετο λαμπάδι παστάς,
τούτω πυρκαϊῆς, οὐ θαλάμων ἔτυχε.

in genitus autem hymenæus desiit, et procorum
spes non thalamus consopivit, sed tumulus.

184. EJUSDEM.

Virginis tumulus sum Helene; propter luctum autem fratris
prius-mortui duplices matris habeo lacrimas;
prociis vero reliqui communes dolores: quæ enim nullius
erat, hanc omnium spes deflevit pariter. [dum

185. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Ausonius me Libyssam habet pulvis, et prope Romam
jaceo virgo hanc juxta arenam;
quæ autem me nutrit Pompeia tanquam filiam,
lamentata, tumulo me condidit ingenuo,
ignem alterum (nuptialem) festinans; sed iste antevertit,
nostro accendit facem Proserpina. [nec pro voto

186. PHILIPPI.

Modo quidem in thalamis Nicippidis dulcis resonabat
tibia, et nuptialibus hymnus gaudebat plausibus:
sed fletus in hymenæum irruit, ac misera,
nondum plane uxor, exanimis conspicietur.
Lacrimose Pluto, quid maritum a-sponsa sejuncti
ipse etiam raptu-quæsito gaudens toro?

187. EJUSDEM.

Anus Nico Melitæ tumulum sertis-redimivit
virginis. Pluto, hoc num sancte decrevist?

188. ANTONII THALLI.

Infelix Cleanæssa, tu quidem nuptiis eras, puella,
matura, utpote tempestiva in ætate constituta;
at tuis thalamis non nuptiarum-instructor Hymenæus,
neque Junonis pronubæ lampades affuerunt;
lugubris autem Pluto irruit, circaque Furia
letalis ex ore fatalem emisit vocem:
quaque die conjugale ardebat lampade cubiculum,
hacce rogus, non thalamus tibi-obtigit.

184. PARMENIONIS.

Sub me virgo sita est Helene post funera fratris,
Sic duplices lacrymas mortua matris habet.
Lamentum commune prociis: quia tradita nulli,
Spes ideo cunctis quæ fuit æqua, dolet.

185. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Afram me tellus habet Itala: nec procul urbe
Principe virginæ corpus arena tegit.
Me domina ingenuo donat Pompeja sepulchro,
Cui vice filiæ semper amata fui.
Advenere faces, sed non quas illa parabat:

Imperia infernæ plus valuistis heræ.

186. PHILIPPI.

Læta sonabat adhuc Nicippidos ante cubile
Lotus, et ob juvenum carmina plausus erat.
Interrupit atrox Hymenæum luctus, et illa,
Non bene adhuc mulier, mortua visa cito est.
Justa quid immitis dirimis connubia, Pluto,
Dulce tibi raptu cum sit amore frui?

187. [SIMONIDÆ.]

Marcida anus Nico Melites dat sarta sepulchro
Virginis. Hocne æquum est, hoc placet, Orce, tibi?

189. ΑΡΙΣΤΟΔΙΚΟΥ ΡΟΔΙΟΥ.

Οὐκέτι δὴ σε λίγεια κατ' ἀφενδὸν Ἀλκίδος οἶκον
ἀκρι μελιζομέναν ὄφεται ἀέλιος·
ἤδη γὰρ λειμῶνας ἐπὶ Κλυμένου πεπότησαι
καὶ δροσερὰ χρυσίας ἀνθεα Περσεφόνας.

190. ΑΝΥΤΗΣ, οἱ δὲ ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἄκριδι τᾶ κατ' ἄρουραν ἀηδόνι, καὶ δρυοκοίτῃ
τέττιγι ξυνὸν τύμβον ἔτευξε Μυρῶ,
παρθένιον σταξασα κόρα δάκρυ· δισὰ γὰρ αὐτᾶς
παίγνι' ὁ δυσπειθὴς ὤχετ' ἔχων Ἀΐδας.

191. ΑΡΧΙΟΥ.

Ἄ πάρος ἀντίφθογγον ἀποκλάγξασα νομεῦσι
πολλάκι καὶ δρυτόμοις κίσσα καὶ ἰχθυόλοις,
πολλάκι δὲ κρέξασα πολύθροον, οἷά τις ἀχῶ,
κέρτομον ἀντωδοῖς χεῖλεσιν ἄρμονίαν,
ἦν εἰς γᾶν ἀγλωσσος ἀναδητήος τε πεσοῦσα
κείμει, μιμητᾶν ζᾶλον ἀνηγαμένα.

192. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Οὐκέτι δὴ πτερύγεσαι λιγυρθόγγοισιν αἰεῖσεις,
ἀκρι, κατ' εὐκάρπους αὐλακας ἔζομένα,
οἷός με κεκλιμένον σκιερὰν ὑπὸ φυλλάδα τέρψεις,
ζουθᾶν ἐκ πτερώγων ἀδὺ κρέκουσα μέλος.

193. ΣΙΜΜΙΟΥ.

Τάνδε κατ' εὐδενδρον στείβων δριός εἴρυσσα χειρὶ
πτώσσουσαν βρομίης οἰνάδος ἐν πετάλοις,
ἔγγρα μοι εὐερκεῖ καναχὰν δόμῳ ἐνδοθὶ θεῖη,
τερπνὰ δὲ ἀγλώσσου φθεγγομένα στόματος.

194. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἄκριδα Δημοκρίτου μελεσιπτερον ἄδε θανοῦσαν
Ἄργιλος δολιχὰν ἀμφὶ κέλευθον ἔχει,
ἄ καὶ, ὅτ' ἰθύσειε πανέσπερον ἕμνον ἀείδειν,
πᾶν μελαθρον μολπᾶς ἴαχ' ἐπ' εὐκελάδου.

189. ARISTODICI RHODII.

Non-amplius sane te in opulenta Alcidis domo, arguta
locusta, cantus-modulantem videbit sol :
jam enim ad prata Clymeni avolasti
et roscidos aureas flores Proserpinæ.

190. ANYTES, vel LEONIDÆ.

Locustas, illi in agris lusciniæ, et in-quercubus-dormienti
cicadæ communem tumulum struxit Myro,
virginæam stillans puella lacrimam : gemina enim illius
ludicra flecti-nescius abiit habens Orcus.

191. ARCHIÆ.

Quas antea respondentem-vocem insonui pastoribus
sæpe et arborum-sectoribus pica et piscatoribus,
sæpeque crepui multivocam, velut quædam Echo,
et cavillantem occinentibus labiis harmoniam,
nunc in terram sine-lingua et sine-voce lapsa,
jaceo, imitatrice æmulatione abjecta.

192. MNASALCÆ.

Non-amplius sane alis argute-sonantibus canes,
o locusta, in uberibus sulcis sedens,
neque me reclinatum umbrosa sub trichila delectabis,
fulvis ex alis dulce crepans melos.

193. SIMMILÆ.

Hanc per lætum ingrediens fruticetum retraxi manu
latitantem bacchicæ vitis in foliis,
ut mihi bene-clausa sonitum in domo exhiberet,
grata elingui crepans ore.

194. MNASALCÆ.

Locustam Democriti alis-atrepentem hæc mortuam
Argilus urbs longam prope viam habet,
cujus et, quando ferebatur-animo-ad vespertinum hymnum
cantu totum atrium resonuit arguto. [canendum,

189. ARISTODICI RHODII,

de locusta.

Non te sol oriens posthac, locusta, videbit
Acidos in nitida dulce sonare domo.
Quippe hinc avolitans flores Plutonis oberras,
Prataque reginæ roscida Persephonæ.

190. ΑΝΥΤΗΣ, sive ut alii LEONIDÆ,

de cicada et locusta.

Læta cicada comis, locustaque ruris aedon,
Hunc vobis tumulum ponit utrique Myro,
Tristitiam fletu virgo testata, quod illi
Mors pariter lusus abstulit atra duos.

191. ARCHIÆ,

de pica.

Occentare procax pisces capientibus, et qui
Materiam cædunt, quique sequuntur oves;
Nec minus alternis convitia reddere dietis,
Qualis in adverso vocis imago jugo :
Nunc elinguis humi jaceo sive voce, tacentque
Humanis toties æmula rostra sonis.

192. ΜΝΑΣΑΛΚÆ,

de locusta.

Non locusta canes semet quatientibus alis
Amplius, in sulco frugiparente sedens :
Nec mihi dulcis erit posito frondente sub umbra
Ille tuus penna læne crepante sonus.

195. ΜΕΛΑΓΓΡΟΥ.

Ἄκρίς, ἐμῶν ἀπάτῃμα πόθων, παραμύθιον ὕπνου,
 ἀκρίς, ἀρουραῖη Μοῦσα, λιγυπέρυγε,
 αὐτοφυῆς μίμημα λύρας, κρέκε μοί τι ποθεινὸν,
 ἐγκρούουσα φίλοις ποσσὶ λάλους πτέρυγας,
 ὧς με πόνων ῥύσαιο παναγρόπνοιο μερίμνης,
 ἀκρί, μιτωσαμένη φθόγγον ἔρωτοπλάνον.
 Δῶρα δέ σοι γήτειον ἀειθαλές ὀρθρινὰ δώσω,
 καὶ δροσερὰς στόματι σχιζομένας ψακάδας.

196. ΤΟΥ ΑἴΤΟΥ.

Ἀγχείς τέτιξ, δροσεραῖς σταγόνεσσι μεθυθεῖς,
 ἀγρονόμαν μέλπεις μῦσαν ἐρημολάalon·
 ἄκρα δ' ἐφεζόμενος πετάλοιο, πριονώδεσι κώλοιο
 αἰθίοπι κλάζεις χρωτὶ μέλισμα λύρας.
 Ἄλλὰ, φίλος, φθέγγου τι νέον δενδρώδεσι Νύμφαις
 παίγνιον, ἀντωδὸν Πανὶ κρέχων κέλαδον,
 ὄφρα φυγῶν τὸν Ἐριστα, μεσημβρινὸν ὕπνον ἀγρεύσω
 ἐνθάδ' ὑπὸ σκιερᾷ κεκλιμένος πλατάνω.

197. ΦΑΕΝΝΟΥ.

Δαμοκρίτῳ μὲν ἐγὼ, λιγυρὰν δὲ μῦσαν ἀνεῖην
 ἀκρίς ἀπὸ πτερυγῶν, τὸν βαθὺν ἄγον ὕπνον·
 Δαμόκριτος δ' ἐπ' ἐμοὶ τὸν ἑοικῶτα τύμβον, δόττα,
 ἐγγύθεν Ὀρωποῦ χεῦεν ἀποφθιμένα.

198. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΕΝΤΙΝΟΥ.

Ἐἶ καὶ μικρὸς ἰδεῖν καὶ ἐπ' οὐδέος, ὧ παροδίτα,
 λᾶας ὁ τυμβίτης ἄμμιν ἐπικρέμαται,
 αἰνοίης, ὠνθρωπε, Φιλαινίδα· τὴν γὰρ αἰοῖδον
 ἀκρίδα, τὴν εὔσαν τὸ πρὶν ἀκανθοβάτιν,
 διπλοῦς ἐς λυκάβαντας ἐφίλατο τὴν καλαμίτιν,

195. MELEAGRI.

Locusta, meos quæ-fallis amores, solatium somni,
 locusta, agrestis Musa, alis-dulcisona,
 naturalis imitatio lyræ, crepa mihi quidpiam desiderabile,
 concutiens tuis pedibus loquaces alas,
 ut me laboribus liberae prorsus-insomnis curæ,
 locusta, psallens sonum amores-fallentem.
 Munera vero tibi allium sempervirens matutina dabo,
 et roscidas ore quæ-finduntur guttas.

196. EJUSDEM.

Resonans cicada, roscidis guttis inebriata,
 agrestem canis musam solitarie-loquacem;
 in-summo vero insidens foliis, serratis cruribus
 fulvo strepis corpore sonum lyræ.
 Sed, o amica, cane aliquid novum arboreis Nymphis
 ludicrum, contra-sonantem Pani crepans strepitum.
 ut fugiens Amorem, meridianum somnum vener
 hic sub umbrosa reclinatus platano.

197. PHAENNI.

Democrito quidem ego, dulcem quoties musam ordier
 locusta ab alis, profundum somnum adducebam:
 Democritus autem super me decentem tumulum, o viator,
 prope Oropum fudit defunctam.

198. LEONIDÆ TARENTINI.

Etiamsi exiguus visu et hærens aræ (humilis), o viator,
 lapis sepulcralis nobis impositus-est,
 laudes, o homo tu, Philænidem. Cantatricem enim
 locustam, quæ prius per-spinas-incedebat,
 binos ad annos dilexit me in-culmis-degentem,

195. MELLAGRI,

de locusta.

Quæ somnum locusta creas mihi, fallis amorem,
 Ruris Musa, fidis cui vice penna sonat,
 Exeute facundas pedibus titubantibus alas,
 Dulcia nativa carunina finge lyra:
 Ut mea per vigiles requiescant pectora curas,
 Vincaturque tuis ipse Cupido modis.
 Matutina tibi dabo munera, sectile porrum,
 Et teneras, oris pabula, roris aquas.

196. EJUSDEM,

de cicada.

De matutino quæ pascere rore cicada,
 Et canis in solis carmen agreste locis;
 Et pedibus frondes insidens pectine junctis,
 Corpore das lyricos nigricolore modos;
 Silvicolis meditare, rogo, nova carmina Nymphis,

Respondens tremulis Panos arundinibus:
 Ut dulcem capiam somnum fugitivus amoris,
 Dum platani medio me tegit umbra die.

197. PHAENNI,

de locusta.

Hospes, Damocrito gratum locusta soporem
 Sæpe dedi, blando dum strepit ala sono.
 At cassæ mihi luce dedit pro mole sepulchrum
 Oropi propter mœnia Damocritus.

198. LEONIDÆ,

de locusta.

Sit modicus quamvis, nec humo nisi leniter exstet
 Iste superpendens mortua membra lapis:
 Vos tamen o laudate Philænida, quippe canoram
 Locustam, solitam per veptris aspra gradi,
 Dilixit totos annos duo; deinde sepultam

κεῦ θέτ' ἐφ' ὑπνιδίῳ χηραμένη πατάγω·
καί μ' οὐδέ φθιμένην ἀπανήνατο· τοῦτο δ' ἐφ' ἡμῖν
τῶλίγον ὄρθωσεν σᾶμα πολυστροφίης.

199. ΤΥΜΝΕΩ.

Ὅρνεν ὦ Χάρισιν μεμελημένον, ὦ παρόμοιον
ἀλκυόσιν τὸν σὸν φθόγγον ἰσωσάμενον,
ἤρπασθης, φίλ' ἔλαιέ· σὰ δ' ἤθεα καὶ τὸ σὸν ἡδὺ
πνεῦμα σιωπηραὶ νυκτὸς ἔχουσιν ὁδοί.

200. ΝΙΚΙΟΥ.

Οὐκέτι δὴ τανύφυλλον ὑπ' * ὄρπακα κλωνὸς ἐλιγθεὶς
τέρψομα· ἀπὸ ραδινῶν φθόγγον εἰς πτερύγων·
χεῖρα γὰρ εἰς ἀραιὰν παιδὸς πέσον, ὅς με λαθραίως
μάρψεν, ἐπὶ γλωρῶν ἐζόμενον πετάλων.

201. ΠΑΜΦΙΛΟΥ.

Οὐκέτι δὴ γλωροῖσιν ἐφεζόμενος πετάλοισιν
ἀδείαν μέλπων ἐκπροχθεὶς ἰαχάν·
ἀλλὰ σε γηρύοντα κατήγαρεν, ἡχέτα τέττιξ,
παιδὸς * ἀπ' ἡθέου χειρὶ ἀναπεπταμένα.

202. ΑΝΥΤΗΣ.

Οὐκέτι μ' ὡς τὸ πάρος πυκινᾶς πτερώεσσι ἐρίσσω
ὄρσεις ἐξ εὐνῆς ὄρθριος ἐγρόμενος·
ἤ γὰρ σ' ὑπνώοντα σίνις λαθρηδὸν ἐπελθὼν
ἔκτεινεν λαιμῷ ῥίμψα καθεὶς ὄνυχα.

203. ΣΙΜΜΙΟΥ.

Οὐκέτ' ἀν' ὕλην ὄρσιος εὐσχίον, ἀγρότα πέρδιξ,
ἡχέσσαν ἴης γῆρυ ἀπὸ στομάτων,
βρεῦων βαλίουσιν συνομηλικὰς ἐν νομῷ ὕλης·
ᾤχεο γὰρ πυμάταν εἰς Ἀχέροντος ὁδόν.

et bene habuit, somnifero meo gaudens strepitu :
ac me ne mortuam quidem repulit, sed hoc super nos
tenue erexit monumentum multarum-stropharum.

199. TYMNEΩ.

Avis o Gratiarum cura, o quæ fere-pa
alcedonibus tuum cantum assimilasti,
rapta es, mea elea; tuosque *suaves* mores et dulcem
spiritum silentes noctis habent vias. [tuum

200. NIKIÆ.

Non amplius sane, patulum sub brachium (?) rami obvo-
gaudebo a gracilibus strepitum emittens alis : [tutus,
manum enim in parvam pueri cecidi, qui me clam
strinxit, viridantibus insidentem foliis.

201. PAMPHILI.

Non-amplius profecto viridantibus insidens foliis
dulcem modulans profundis sonitum ;
sed te canentem interfecit, resona cicada,
pueri (scelerati?) manus aperta (*palma*).

202. ANYTES.

Non amplius me ut prius densis alis remigans
excitabis e cubili matutinus expergefactus :
nam te dormientem latro clam aggressus
interfecit gutturi raptim defigens unguem.

203. SIMMIÆ.

Non amplius per silvestre dumetum umbrosum, o agrestis
resonantem emittis vocem ab ore, [perdix,
venans variegatas æquales in pascuis silvæ :
abiisti enim novissimam in Acherontis *domum* viam.

Hic posuit Musis orba soporiferis.
Illi vilis ego nec mortua : parva beati
Iugentii nobis hæc monumenta dedit.

199. ΤΥΜΝΕΩ.

Aleyones imitata, soni paris, hospes olivæ,
Quam festiva suam Gratia dicat avem,
Ecce peris, moresque tui, tenerumque susurrans
Spiritus ad tacitas noctis iere vias.

200. ΝΙΚΙÆ,

de cicada.

Non posthac viridi figens vestigia ramo
Alarum trepido murmure dulce canam.
Nam tener heu rapuit læta me fronde sedentem
Contrivique manu membra canora puer.

201. ΠΑΜΦΙΛΙ

de cicada.

Non in fronde sedens, quam flexilis exserit arbor,

Fundis adhuc molles, blanda cicada, modos ;
Sed fugere aggressam pueri, vix puberis ævi,
Cantantem quamvis, te necuere manus.

202. ΑΝΥΤΗΣ,

de gallo.

Non posthac densas plaudens, vigil improbe, pennas
Excuties somnos mane recente meos.
Fur tibi surrepens, cum te quoque somnus haberet,
Non animadverso conscidit ungue gulam.

203. ΣΙΜΜΙÆ,

de perdice.

Rustica non posthac quercus sub tegmine, perdix,
In teneros solves ora canora sonos :
Illiciesque feras ad retia sæva sorores ;
Intrasti, nulli quod remeatur, iter.

204. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Οὐκέτι που, τλῆμον, σκοπεῖλον μετανάστρια πέρδιξ,
 πλεκτὸς λεπταλαίαις οἶκος ἔχει σε λύγοις,
 οὐδ' ὑπὸ μαρμαρυγῆ θαλερώπιδος Ἥριγενείης
 ἄκρα παραιθύσσεις θαλπομένων πετερύγων.
 Σῆν κεφαλὴν αἰλουρος ἀπέθρισε, τᾶλλα δὲ πάντα
 ἤρπασα, καὶ φθονερὴν οὐκ ἐκόρσασε γένυν.
 Νῦν δέ σε μὴ κούφη κρύπτοι κόνις, ἀλλὰ βαρεῖα,
 μὴ τὸ τεὸν κείνη λείψανον ἐξερύσῃ.

205. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Οἰκογενὴς αἰλουρος ἐμὴν πέρδικα φαγοῦσα
 ζῶειν ἡμετέροις ἔλπεται ἐν μεγάροις;
 Οὐ σε, φίλη πέρδιξ, φθιμένην ἀγέραστον εἶσω,
 ἀλλ' ἐπὶ σοὶ κτείνω τὴν σθέν ἀντιβίην.
 Ψυχὴ γὰρ σέο μᾶλλον ὀρίνεται, εἰσόκε βέξω
 ὅσα' ἐπ' Ἀχιλλῆος Πύβρος ἔτευξε τάφω.

206. ΔΑΜΟΧΑΡΙΔΟΣ.

Ἄνδροβόρων δμότεχνη κυνῶν, αἰλουρε κακίστη,
 τῶν Ἀκταιονίδων ἐσοί μία σκυλάκων.
 Κτήτορος Ἀγαθίου τεοῦ πέρδικα φαγοῦσα,
 λυπεῖς, ὡς αὐτὸν κτήτορα δασσαμένη.
 Καὶ σὺ μὲν ἐν πέρδιξιν ἔγχει νόον· οἱ δὲ μύες νῦν
 ὀρχοῦνται, τῆς σῆς δραξάμενοι σπατάλης.

207. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Τὸν ταχύπου, ἔτι παῖδα συναρπασθέντα τεκούσης
 ἄρτι μ' ἀπὸ στέρνων, οὐατόντα λαγῶν
 ἐν κόλποις στέργουσα διέτρεφεν ἅ γλυκερόχρως
 Φανίον, εἰαρινοῖς ἄνθεσι βοσκομένον.
 Οὐδέ με μητρὸς ἔτ' εἶχε πόθος· θνήσκω δ' ὑπὸ θοίνης
 ἀπλήστου, πολλῇ δαιτὶ παχυνόμενος.

204. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Non amplius, infelix, scopulorum exsul perdix,
 texta tenuibus domus habet te viminibus,
 neque sub splendore splendentis-facie Auroræ
 extrema vibras calescentium alarum.
 Tuum caput feles demessuit, cetera vero omnia
 eripui, et illa invidam non satiativ mandibulam.
 Nunc autem te non levis tegat pulvis, sed gravis,
 ne tuas illa reliquias effodiat.

205. EJUDEM.

Domestica feles meam perdicem pransa
 vivere nostris sperat in ædibus?
 Non te, mea perdix, mortuam inhonoratam sinam,
 sed propter te jam occido tuam inimicam.
 Anima enim tua magis commovetur, donec fecero
 quidquid super Achillis Pyrrhus fecit sepulcro.

206. DEMOCHARIDIS.

Hominivoris eandem-artem-exercens canibus, feles pes-
 Actæonearum es una catularum. [sima,
 Heri Agathiæ tui perdicem pransa,
 dolore-afficis tanquam ipsum herum si-discerpaisses.
 Et tu quidem in perdicibus animum habes: mures autem
 saltant, tuas rapientes delicias. [nunc

207. MELEAGRI.

Velocipedem, adhuc puerum raptum ejus-quæ-genuit
 nuper me ab uberibus, auritum leporem,
 in sinu diligens nutritivo tenero-cute-insignis
 Phanium, vernis floribus pastum.
 Neque me matris amplius tenuit desiderium; morior au-
 immodica, multis epulis saginatus. [tem a dape

204. AGATHIÆ ORATORIS,

de perdice.

Non jam te, rigidis perdix e cautibus exul,
 Parva tenet lento vimine facta domus:
 Nec cum se tollit roseis Aurora quadrigis,
 Ætherio pennas fota colore quatis.
 Felis enim nitidum caput abscondit: exsatiata
 Non fuit: eripuit cætera nostra manus.
 Non levis ut sit humus, sed sit gravis, ergo precamur,
 Ne mox reliquias eruat illa tuas.

205. EJUDEM,

de eadem

Verna quidem felis, rea sed perdice perempta,
 Sperat adhuc nostro vivere posse iare.
 Optima sed non te perdix patiemur inultam;
 Ibit in inferias illa cruenta tuas.

Iratos Manes vereor, ni fecero, quale
 Fecit ad Æacidæ busta Neoptolemus.

206. DAMOCHARIDIS GRAMMATICI,

de eadem.

Depastis homines canibus par pessima felis,
 Ex Actæonio te reor esse grege.
 Agathiæ perdix domini tibi namque vorata est:
 Nec minus hoc, dominum quam lacerasse fuit.
 Perdices præter tibi nil sapit; at leve mures
 Nunc saliunt et edunt prandia dicta tibi.

207. MELEAGRI,

de lepore.

Velocem tenero leporem pede, qui modo primum
 Raptus ab auritæ pectore matris eram,
 Ipsa suo nuper gremio pulcherrima fovit
 Phanium, et verno vivere flore dedit.
 Oblitus jam matris eram, sed copia victus
 Me necat, et nimia viscera tenta dape.

7 Καί μου πρὸς κλισίαις κρύψεν νέκυν, ὡς ἐν ὄνειροις
αἰὲν ὄρῃν κοίτης γειτονέοντα τάφον.

208. ANYTHES LYRICHEΣ.

Μινᾶμα τόδε φθιμένον μενεδαίου εἴσατο Δᾶμις
Ἰππου, ἐπεὶ στέρνον τοῦδε διαφονὸς Ἄρης
τύψε· μέλαν δὲ οἱ αἶμα ταλαυρίνου διὰ χρωτὸς
ζῆσο', ἐπὶ δ' αὐαλέαν βῶλον ἔδευσε φόνω.

209. ANTIPATROI.

Αὐτοῦ σοὶ παρ' ἄλωνι, δυηπαθὲς ἐργάτα μύρμηξ,
ἥριον ἐκ βῶλου διψάδος ἐκτισάμαν,
ἔρρα σε καὶ φθίμενον Δηοῦς σταχυητρόφος αὐλαξ
θέλγη, ἀροτραίη κείμενον ἐν θαλάμῃ.

210. TOY AYTOY.

Ἄρτι νεηγενέων σε, χελιδονί, μητέρα τέκνων,
ἄρτι σε θάλπουσαν παιδὰς ὑπὸ πτέρυγι,
αἰζῆας ἔντοσθε νεοσσοκόμοιο καλιῆς
νόσφισεν ὠδίωνων τετραέλικτος ὄφις,
καὶ σὲ κινυρομένην ὀπὸ' ἀθρόος ἤλθε δαίζων,
ἤριπεν ἐσχαρίου λαβρὸν ἐπ' ἄσθμα πυρός.
Ὡς θάνεν ἠλιτοαργός· Ἰδ' ὡς Ἡφαίστος ἀμύντωρ
τὰν ἀπ' Ἐριχθονίου παιδὸς ἔσωσε γονάιν.

211. TYMNEΩ.

Τῆδε τὸν ἐκ Μελίτης ἀργὸν κύνα φησὶν ὁ πέτρος
ἴσχειν, Εὐμήλου πιστότατον φύλακα.
Ταῦτόν μιν καλέεσκον, δεῖ ἦν ἐπὶ· νῦν δὲ τὸ κείνου
φθέγμα σωπηραὶ νυκτὸς ἔχουσιν δόοι.

212. MNASALCOY.

Αἰθυίας, ξένη, τόνδε ποδηγέμου ἔννεπε τύμβον,
τᾶς ποτ' ἐλαφρότατον χέρσος ἔθρεψε γόνου·
πολλαῖς γὰρ νάεσσιν ἰσόδρομον ἄνυσε μάχος,
ὄρνις ὄπως, δολιγὰν ἐκπονέουσα τρίβον.

*Ille suum propter mihi dat monumenta cubile,
Semper ut in somnis proximā me videat.*

208. ANYTÆ.

*Damis equo posuit Menedaio triste sepulchrum,
Quem ferus in medio pectore Mars tetigit.
At niger effluxit valido de corpore sanguis,
Et duram tepido flumine tinxit humum.*

209. ANTIPATRIS,

de formica.

*Ad villam tumulum, patiens formica laborum,
Ekstruxi gleba de sitiente tibi :
Ut te, ruris opes inter post fata jacentem,
Nunc etiam foveat semper amata Ceres.*

*Et meum exanime prope lectum suum condidit corpus, ut
usque videat cubili propinquum sepulcrum. [in somniis*

208. ANYTES LYRICÆ.

*Sepulcrum hoc mortui pugnas-sustinentis erexit Damis
equi, postquam pectus ejus cruentus Mars
percussit : niger autem cruor ejus dura-pelle-munitum
ebullivit, sicquamque glebam tinxit sanguine. [per corpus*

209. ANTIPATRI.

*Hic tibi, juxta aream, ærumnosa laboratrix formica,
tumulum ex gleba siticulosa erexi,
ut te etiam mortuam Cereris spicifer sulcus
delectet, aratro-facta jacentem in fovea.*

210. EJUSDEM.

*Recens admodum natorum te, hirundo, matrem pullorum,
nuper te foventem liberos sub ala,
impetu-facto in pullos-educantem nidum,
privavit partu quaternis-orbibus-se-complicans serpens ;
et te flebiliter-querentem quum impetuusus venisset lace-
incidit focalis voracem in anhelitum ignis. [raturus,
Sic interit re-infected. Ecce ut Vulcanus auxiliator
Erichthonii filii servavit progeniem.*

211. TYMNEΩ.

*Hic Melitensem rapidum canem dicit petra
se-cobibere, Eumeli fidissimum custodem. [ejus
Taurum eum vocitabant, quum erat adhuc; nunc autem
sonitum tacitæ noctis habent vias.*

212. MNASALCÆ.

*Æthyiæ equæ, hospes, hoc celerrimæ nuncups sepulcrum,
cujus olim levissimum continens-terra nutriit genu :
multis enim navibus æquum-cursu confecit spatium,
sicut volucris, longam curricula emetiens viam.*

210. EJUSDEM,
de hirundine.

*Cum labor ex partu modo te solvisset, hirundo,
Et tua adhuc volucres conderet ala novas,
Irruit in luteum torto quater agmine nidum
Anguis, et exigua horrida raptat aves.
Dum gemis et lugens, jam te veniebat ad ipsam,
Sed cadit in plenos igne calente focus.
Sic fera sæva perit. Per te, Vulcane, salutem
Accipit illa tuo stirps ab Erichthonio.*

212. MNASALCÆ,
de fulica.

*Hunc celeris fulicæ tumulum dic esse, viator,
Non aluit citius qua puto terra genus.
Nam vincens celeris cursu properante carinas,
Quam vel avis, longum conficiebat iter.*

213. APXIOY.

Πρὶν μὲν ἐπὶ χλωροῖς ἐριθηλέος ἔρνεσι πεύκας
 ἤμενος, ἢ σκιερᾶς ἀκροκόμου πίτυος,
 ἔκρεκες εὐτάρσσο δι' ἰζύος ἀγέτα μολπᾶν
 τέττιξ, ολονόμοις τερπνότερον χέλυος.
 Νῦν δὲ σε, μυρμάκασσιν ὄπ' εἰνοδίοισι δαμέντα,
 Ἄϊδος ἀπροϊδῆς ἀμφεκάλυψε μυγός.
 Εἰ δ' ἑάλως, συγγνωστὸν, ἐπεὶ καὶ κοίρανος ὕμων
 Μαιονίδας γρίφοις ἰχθυόδων ἔθανεν.

214. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐκέτι παρλάζοντα διαίττων βυθὸν ἄλμη
 δελφίς, ποιήσεις εἰναλίῳν ἀγέλας,
 οὐδὲ πολυτρήτοιο μέλος καλάμοιο χορεύων
 ὑγρὸν ἀναβρίψεις ἄλμα παρὰ σκαφίσιν·
 οὐδὲ σὺ γ', ἀρρηστὰ, Νηρηΐδας ὡς πρὶν αἰείρων
 νώτοις πορθμεύσεις Τηθύος εἰς πέρατα.
 Ἦ γὰρ ἴσον πρῆξι Μαιεΐης, ὡς ἔκυκθη,
 κῦμα πολυβάμμους ὡς σ' ἐπὶ * ψαμάθους.

215. ΑΝΥΤΗΣ ΜΕΛΟΠΟΙΟΥ.

Οὐκέτι δὴ πλωτοῖσιν ἀγαλλόμενος πελάγεσσιν
 αὐγὴν' ἀναβρίψω βυσσόθεν ὀρνύμενος,
 οὐδὲ παρ' εὐσκάλοιο νεὸς περικαλλέα χειλῆ
 ποιφύσσω, τὰ μὲν τερπόμενος προτομᾶ·
 ἀλλὰ με πορφυρέα πόντου νοτίς ὡς ἐπὶ χέρσον,
 κείμαι δὲ * βραδινὰν τάνδε παρ' ἠϊόνα.

216. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝ.

Κύματα καὶ τρηγὺς με κλύδων ἐπὶ χέρσον ἔσυρεν
 δελφίνα, ζυγῆς καινὸν δραμα τύχης.
 Ἄλλ' ἐπὶ μὲν γαίης ἑλέω τόπος οἱ γὰρ ἰδόντες
 εὐθύ με πρὸς τύμβους ἔστειρον εὐσεβείας·
 ἢ δὲ τεκοῦσα θάλασσα διώλεσε. Τίς παρὰ πόντῳ
 πίστις, ὅς οὐδ' ἰδίης φείσατο συντροφίης;

217. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ἀρχεάνασσαν ἔγω, τὰν ἐκ Κολοφῶνος ἑταίραν,
 ἧς καὶ ἐπὶ βυτίδων ὁ γλυκὺς ἔζετ' Ἔρωσ.
 Ἄ νέον ἔβης ἄνθος ἀποδρέψαντες ἔρασταί

213. ARCHIE.

Antea quidem viridibus florentissimæ ramis piceæ
 insidens, aut umbrosæ alticomæ pinus,
 crepabas pulcris-alis-instructum per ile cantionem, sonora
 cicada, ovium-pastoribus delectabilius testudine.
 Nunc autem te, a formicis vias-perambulantibus domitam,
 Orci improvisus contexit recessus.
 Si vero capta-es, ignoscendum : quippe etiam princeps
 Mæonides per-ænigmata piscatorum obiit. [hymnorum

214. EJUSDEM.

Non-amplius resonantia impetu-pervadens profunda sali
 delphine, terrebis marinorum-animantium greges,
 neque multis-aperti-foraminibus modulamina calami saltans
 molles sursum-mittes saltus prope naves;
 neque tu certe, o spumæ-excitator, Nereidas ut prius sub-
 dorso vehes Tethyos in ultimos-sinus. [iens
 Sane enim haud-impar promontorii Mææ, ut emotus est,
 fluctus arenosissimum detrusit te in littus.

215. ANYTES LYRICÆ.

Non-amplius navigabili exsultans in-mari
 cervicem projiciam ex profundo emergens,
 neque ad pulchris-transtris-instructæ navis pulcherrimæ
 ruo-cum-strepitu, mea delectatus effigie : [labia
 sed me niger ponti humor propulit in terram,
 jaceoque fluctuosum hoc prope littus.

216. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Fluctus et aspera me procella in terram traxit
 delphinum, communis novum spectaculum sortis.
 Sed in terra quidem misericordiæ locus; conspectum enim
 statim me ad tumulum coronabant homines-pii;
 parens vero unda-marina me perdidit. Quænam apud
 erit fides, qui ne suis quidem pepercit alumnis? [pontum

217. ASCLEPIADÆ.

Archeanassam cohibeo, oriundam Colophone amasiam,
 cujus etiam in rugis dulcis insidebat Amor.
 Ah vos, novum juventæ florem qui decerpistis amatores

213. ARCHIE,

de cicada.

Ante sedens densis frondente sub abiete ramis,
 Aut inter pinus quas gerit alta comas;
 Dulce fritinnibas pennato ventre cicada,
 Pro quo nec citharæ carmina pastor amet :
 Sed formicarum lacerata es ab agmine, teque
 Improvisa feri jam cava Ditis habent.
 Nec captum miror : piscantium ænigmatæ captus
 Mæonides princeps carminis ipse fuit.

216. ANTIPATRI THESSALONICENSIS,
de delphine.

Hospes humi spector protrusus ab æquore Delphin,
 Et me naturæ pars aliena tenet.
 Prompta sed in terris bonitas mihi, quippe videntum
 Hunc tumulum pietas, hæc mihi sarta dedit.
 Causa necis quod me genuit mare : cum nec alumnis
 Parcat, in hac speret quis fore tutus aqua ?

217. ASCLEPIADÆ.

Archeanassa mihi civis Colophonos amica est,
 Cujus et in rugis dulce resedit amor.
 Qui juvenis florem juvenes carpsistis amantes,

πρωτοβόλου, δι' ὅσας ἤλαθε πυρκαϊῆς!

218. ANTIPATROΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Τὴν καὶ ἅμα χρυσῶ καὶ ἀλουργίδι καὶ σὺν Ἔρωτι
 θρυπτομένην, ἀπαλῆς Κύπριδος ἄβροτέραν
 Λαίδ' ἔγω, πολιτῆτιν ἀλιζώνιοιο Κορίνθου,
 Πειρήνης λευκῶν φαιδρότεραν λιθάδιον,
 5 τὴν θνητὴν Κυθέρειαν, ἐφ' ἣ' μνηστῆρες ἄγαυοι
 πλείονες ἢ νύμφης εἵνεκα Τυνδαρίδος,
 ὄρεπτομένοι χάριτάς τε καὶ ὠνητὴν ἀφροδίτην·
 ἥς καὶ ὑπ' εὐώδει τύμβος ὄδωδε κρόκω,
 ἥς ἐτι κηρώντι μύρω τὸ διάβροχον ὄστευν,
 10 καὶ λιπαραὶ θυοῖεν ἄσθμα πνεύσου κόμαι·
 ἥ ἐπι καλὸν ἄμυξε κατὰ βέθος Ἀφρογένεια,
 καὶ γοερὸν λύζων ἐστονάχησεν Ἔρωσ.
 Εἰ δ' οὐ πάγκοινον δούλην θέτο κέρδεος εὐνήν,
 Ἐλλάς ἂν, ὡς Ἑλένης, τῆσδ' ὑπερ ἔσχε πόνον.

219. ΠΟΜΠΗΙΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ.

Ἢ τὸ καλὸν καὶ πᾶτιν ἐράσιμιον ἀνθήσασα,
 ἢ μόνῃ Χαρίτων λείριxa ὄρεψιμῆν,
 οὐκέτι χρυσογάλινον δρᾶ δρόμον ἡελίοιο
 Λαίς, ἐκοιμήθη δ' ὑπνον ὄρειλόμενον,
 κόμους, καὶ τὰ νέων ζηλώματα, καὶ τὰ ποδούντων
 κνίσματα, καὶ μύστην λύχρον ἀπειπαμένη.

220. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἔρπον εἰς Ἐφύρην τάρον ἔδρακον ἀμφὶ κέλευθον
 Λαίδος ἀρχαίης, ὡς τὸ χάραγμα λέγει.
 Δάκρυ δ' ἐπισπείσας, « Χάιροις, γύναι, ἐκ γὰρ ἀκουῆς
 « οἰκτεῖρω σέ γ', » ἔφην, « ἦν πάρος οὐκ ἰδόμεν.
 « Ἄ πόσον ζήθῆεν νόον ἤκαχες· ἀλλ' ἴδε Αἴθην
 « ναιεῖς, ἀγλαίην ἐν χθονὶ καθεμένη. »

primum-emicantis, per quantum incessistis incendium!

218. ANTIPATRI SIDONII.

Illam simul et auro et purpurea-veste et comite Amore
 luxuriantem, tenera Cypride delicatorem
 Laidem cohibeo, civem mari-cinctæ Corinthi,
 Pirenes albis splendidiorem laticibus, [clari
 illam mortalem Cytheream, ad quam *expetendam* proci
 plures *existere* quam virginem ob Tyndaridem,
 carpentes gratiasque et venalem venerem:
 cujus et sub odoro-suaviter olet tumulus croco,
 et nitidæ thuris odorem spirant comæ;
 super qua pulchram laceravit faciem Spumâ-nata,
 et lacrimosum singultiens ingemuit Amor. [lectum
 Si vero non communem-omnibus et servum lucri fecisset
 Græcia, ut ob Helenam, sic hujus causa habuisset bellum.

219. POMPEII JUNIORIS.

Quæ pulchrum et cunctis amabilem florem-floruit,
 quæ sola Gratiarum lilia carpsit,
 non-amplius aureo-freno-rectum cernit cursum solis
 Lais; sed obdormivit somnum debitum,
 conviviis, et juvenum rivalitatibus, et amantium [cens.
 vellicationibus et secretorum-consciæ lucernæ valedi-

220. AGATHIÆ SCHOLASTICI

Vadens Ephyram (*Corinthum*) versus sepulcrum vidi
 Laidis veteris, ut inscriptus titulus indicat. [juxta viam
 Ac lacrimam instillans, « Valeas, mulier, nam ex fama
 « misereor tui, » dixi, « quam olim non vidi [Lethen
 « Ah quantopere juvenum animum pupugisti! Sed ecce
 « incolis, pulchritudinem in tellure postquam-deposuisti. »

Per quem transistis, quantus is ignis erat!

218. ANTIPATRI SIDONII,

de Laidæ.

Quam decuit lusus, quam purpura semper et aurum,
 Præ qua sat mollis non fuit ipsa Venus,
 Laida complector: civis quæ pulchra Corinthis.
 Pirenes niveo corpore vicat aquas.
 Mortalis Cytherea, prociis non Tyndaris æque
 Floruit: hanc plures nam petiere viri,
 Dulcia carpentes venalis gaudia lecti.
 Hinc croceus tumulo nunc quoque surgit odor.
 Cingentis sed et ipsa madent fragrantibus ossa
 Et nitidæ spirant non nisi thure comæ.
 Hujus lassa genus in funere mater Amorum
 Adstitit, et gemitu pectora quassas Amor.
 Hæc nisi sub pretio patuisset publica, quanta
 Ex Helene Danais hinc sata bella forent.

219. POMPEII JUNIORIS,

de eadem.

Quæ formosa prius vernabat amabile cunctis,
 Sola tenens flores, Gratia terna, tuos,
 Non videt auricomi jam solis lumina Lais,
 Victa sed æterno membra sopore jacet;
 Vosque epulæ, dixit, juvenum certamen, amoris
 Jurgia. et arcanis fida lucerna, vale.

220. AGATHIÆ ORATORIS,

de eadem.

Adveniens Ephyren qua fert via cerno sepulchrum,
 Littera quod prisæ Laidos esse docet,
 Flensque salutavi, Teque ut, pulcherrima, dixi,
 Nec visam miserer, didita fama facit.
 Olim tot juvenum torsisti pectora: Lethen
 Nunc colis, et terra condita forma tua est.

221. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἄγκυρᾷ πρὸς ἔρωτα καὶ ἠδέα Κύπριδος ἔργα,
 Πατροφιλα, κανθοῦς τοῦς γλυκεροῦς ἔμυσας·
 ἐσβέσθη δὲ τὰ φίλτρα τὰ κωτίλια, χῶ μετ' αἰοιδῆς
 ψαλμῶς, καὶ κυλικῶν αἰ λαμυραὶ προπόσεις.
 Ἄδῃ δυσκίνητε, τί τὴν ἐπέραστον ἑταίρην
 ἤρπασας; ἢ καὶ σὴν Κύπρις ἔμνηε φρένα;

222. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ἐνθάδε τῆς Τρυφῆρας μαλακῶν ῥέθος, ἐνθάδε κείται
 τρυγόνιον, σαβακῶν ἀνθεμα σαλμακιδῶν·
 ἢ καλύβη καὶ δοῦπος ἐνέπρεπεν, ἢ φιλοπαίγμων
 στρωμυλίη, Μήτηρ ἦν ἐφιλήσε θεῶν·
 ἢ μούνη στέρξασα τὰ Κύπριδος ἄμφι γυναικῶν
 ὄργια, καὶ φίλων Λαίδος ἀψαμένη.
 Φῦε κατὰ στήλης, ἱερῇ κόνι, τῇ φιλοδάκχῳ·
 μὴ βάτον, ἀλλ' ἀπαλὰς λευκοῦν κάλυκας.

223. ΘΥΙΛΛΟΥ.

Ἡ κροτάλοισ ὄρχηστρίς Ἀρίστιον, ἢ περὶ πεύκας
 τῆ Κυβέλης πλοκάμους ῥίψαι ἐπισταμένη,
 ἢ λωτῶν κερόεντι φορουμένη, ἢ τρις ἐφεξῆς
 εἰδυί' ἀκρόητου χειλοποιεῖν κύλικας,
 ἐνθάδ' ὑπὸ πτελέαις ἀναπαύεται, οὐκέτ' ἔρωτι,
 οὐκέτι παννυχίδων τερπομένη καμάτοις.
 Κῶμοι καὶ μανίαι, μέγα γαίρετε· κείθι μυρίπνοις
 ἢ τὸ πρὶν στεφάνων ἀνθεσι κρυπτομένη.

224. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐξοσι Καλλικράτεια καὶ ἐννέα τέκνα τεκοῦσα,
 οὐδ' ἐνὸς οὐδὲ μιτῆς ἔδρακόμην θάνατον·
 ἀλλ' ἑκατὸν καὶ πέντε διηनुσάμην ἐνιαυτοῦς,
 σκίπωνι τρομερὰν οὐκ ἐπιθεῖσα χέρα.

225. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ψήγει καὶ πέτρην ὁ πολὺς χρόνος, οὐδὲ σιδήρου

221. INCERTI.

Illa virens annis Venerique et amoribus apta,
 Patrophila, clausit limina blanda semel.
 Illecebræ pariter, pariter cantusque fidesque
 Atque inter calices lingua diserta jacet.
 Sæve quid heu Pluto dulcem rapuisse puellam
 Ausus es? an talem te quoque flammam Amor?

222. PHILODEMI.

Trygonium molli curata cuticula victi
 Hic jacet, evantum gloria Salmacidum.
 Tympana quam decuere, fuit cui frondea cordi
 Pergula, quæ Matri semper amata Deum;
 Sacra magis Veneris quam femina nulla colebat,
 Et quæ blanditiis altera Lais erat.
 Sis memor o super hic stantem pia terra columnam,
 Non sentes, teneras fundere sed violas.

221. ANONYMI.

Matura amoris et dulcibus Cypridis operibus,
 Patrophila, oculos blandos clausisti;
 extincta sunt lenocinia garrula et cum cantu
 organi-pulsatio, et calicum protervæ propinationes.
 Pluto inexorabilis, quid peramabilem amicam
 rapuisti? an et tuam Cypris furia vit mentem?

222. PHILODEMI.

Hic Trypheræ tenerum corpus, hic jacet
 columbula, mollium decus Salmacidum (*meretricum*);
 quam pergula et strepitus decuit, quam studiosa-joci
 garrulitas, Mater quam dilexit deorum;
 quæ sola amavit Cypridis inter mulieres (?)
 orgia, et ad-illecebras Laidis proxime-accessit.
 Germina sub cippo, sacer pulvis, Bacchi-amicæ
 non rubum, sed teneros albarum-violarum calyces.

223. THYILLI.

Illa cum crotalis saltatrix Aristium, circum tædas
 in Cybeles honorem crines jactare sciens,
 quæ loto cornea (*cornu*) efferebatur, ter continuo
 docta meri ad-oras-exhaustire pocula,
 hic sub populis requiescit, non jam amore,
 non-jam vigiliarum sese-delectans laboribus.
 Convivia et furores, multum valete! illic est unguenta-
 quæ antè coronarum floribus obtegebatur. [*spirantibus*]

224. ANONYMI.

Viginti Callicratia et novem liberos enixa,
 neque unum neque unam vidi morientem:
 sed centum et quinque explevi annos,
 baculo tremulam non innixa manum.

225. ANONYMI.

Conterit et lapidem longum tempus, neque ferro

223. THYILLI.

Ad crotalum salisubula Aristion et prope pinum
 Subve casa sparsas docta rotare comas,
 Et latus ad raucum cornu motare, labrisque
 Pocula vix madidis ducere terna meri;
 Ulmorum sub fronde jacet: nec amoribus ultra
 Dedita pervigili gaudia nocte capit.
 Vina valete: vale Veneris furor. En latet Orco,
 Floribus et textis sueta latere rosas.

224. INCERTI.

Triginta peperit minus uno Callicratea:
 Ex illis nullus, nulla sepulta mihi.
 Curricula annorum centena et quinque peregi,
 Et tremulæ baculo non egere manus.

225. INCERTI,

de Laerte.

Atteret et lapidem nec ferro parcere novit,

φείδεται, ἀλλὰ μιῇ πάντ' ὀλέκει δρεπάνη·
ὡς καὶ Λαέρταο τὸδ' ἤριον, ὃ σκεδὸν ἀκτᾶς
* βιὸν ἀπο, ψυχρῶν λείβεται ἐξ ὑετῶν.
Οἶνομα μὴν ἤρωος ἀεὶ νέον· οὐ γὰρ αἰοῖδας
ἀμβλύνειν αἰῶν, κτὴν ἐθέλη, δύναται.

226. ANAKREONTOS THIOY.

Ἀδδῆρων προθανόντα τὸν αἰνοβόην Ἀγάθωνα
πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἤδ' ἐβόησε πόλις.
Οὐ τίνα γὰρ τοῖόνδε νέων ὃ φιλαίματος Ἄρης
ἠνάρισεν στυγερῆς ἐν στροφάλιγγι μάχης.

227. ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Οὐδὲ λέων ὡς δεινὸς ἐν οὐρεσιν, ὡς ὃ Μίκωνος
υἱὸς Κριναγόρης ἐν σακῶν πατάγῃ.
Εἶ δὲ κάλυμμ' ὀλίγον, μὴ μέμφο· μικρὸς ὃ χῶρος,
ἀλλ' ἀνδρας πολέμου τλήμονας οἶδε φέρειν.

228. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Αὐτῷ καὶ τακέσσει γυναικὶ τε τύμβον ἔδαιμεν
Ἀνδροτίων· οὕτω δ' οὐδενὸς εἰμι τάφος.
Οὕτω καὶ μείναιμι πολλὸν χρόνον· εἰ δ' ἄρα καὶ δεῖ,
δεξαίμην ἐν ἐμοὶ τοὺς προτέρους προτέρους.

229. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Τῆ Πιτάνῃ Θρασύβουλος ἐπ' ἀσπίδος ἤλυθεν ἄπνους,
ἐπὶ πρὸς Ἀργείων τραύματα δεξαίμενος,
δεικνὺς ἀντία πάντα· τὸν αἰματούοντα δ' ὃ πρέσβυς
παῖδ' ἐπὶ πυρκαϊῆν Τύννιχος εἶπε τιθείς·
* Δειλοὶ κλαίεσθωσαν· ἐγὼ δὲ σέ, τέκνον, ἄδακρυς
βάψω, τὸν καὶ ἐμὸν καὶ Λακεδαιμόνιον. »

230. ΕΡΥΚΙΟΥ ΚΥΖΙΚΗΝΟΥ.

Ἄνιξ' ἀπὸ πολέμου τρέσαντά σε δεξάτο μάτηρ,
πάντα τὸν δπλαστὰν κόσμον ὀλωλεκότα,

Una falce metens omnia, longa dies;
Nunc quoque Laertæ tumulum, qui littore distans
Non procul insani spargitur imbre maris.
Nomen at herois semper viget: inclyta vatum
Carmina vis ævi lædere nulla potest.

226. ANAKREONTIS.

Cum sua defensans Agathon Abdera perisset,
Flevit ad ardentem patria tota rogos:
Nam tali juvenem virtute ac robore nunquam
Mavors sanguinea sustulit ex acie.

227. ΔΙΟΤΙΜΙ.

Non Libyes in monte furit leo, quale Miconis
Crinagoras, quoties scuta dedere sonum.
Nec tu quod parvus lapis hic irascere: parva

parcit, sed eadem cuncta destruit falce:
sic et Laertæ hic tumulus, qui prope littus
nec-longe abest, frigidis diluitur ab imbris.
Nomen tamen herois semper juvenescit: non enim cantus
deterere ætas, etiamsi voluerit, valet.

226. ANACREONTIS TEII.

Pro Abderis *pugnando* mortuum fortissimum Agathonem
tota, dum cremabatur, hæc cum-clamore-vocavit civitas.
Neminem enim talem ex-juvenibus gaudens-sanguine Mars
interfecit luctuosæ in turbine pugnæ.

227. ΔΙΟΤΙΜΙ.

Ne leo quidem sic terribilis est in montibus, ut Miconis
filius Crinagoras in scutorum conflictu.
Si vero tegumen (*sepulcrum*) parvum, ne vitio-vertas:
at viros pugnæ sustinentes didicit ferre. [parvus locus,

228. ΑΝΟΝΥΜΙ.

Sibi et pueris uxorique tumulum struxit
Androtio: nondum autem ullius *eorum* sum sepulcrum.
Sic utinam et maneam diu! si vero aliquando oportet,
capiam in me priores *qui sunt* priores-natu.

229. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΙΣ.

Pitanam Thrasybulus super scuto rediit exanimis,
septem ab Argivis vulneribus acceptis,
ostendens adversa cuncta: cruentum autem senex
filium super rogam ponens Tynnichus dixit:
« Ignavi lugeant; ego vero te, nate, siccis oculis
sepeliam, qui es et meus et Lacedæmonius. »

230. ΕΡΥΧΗ ΚΥΖΙΚΕΝΙ.

Quum e pugna profugientem te excepit mater,
toto armorum ornatu amisso,

Et patria est, sed fert robora magna virum.

228. ΙΝΚΕΡΤΙ.

Sum nullius adhuc tumulus, sed me sibi, natis,
Uxori struxit providus Androtio.
Et maneam sic opto diu: cum non datur ultra,
Ordine nascendi, quilibet huc veniat.

229. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΙΣ.

In clypeo Pitanam Thrasybulus morte redibat.
Argiva septem vulnera facta manu,
Cuncta adversa ferens: quem Tynnichus ipse cruentum
Imposuit flammis, dixit et ista, pater:
Plorantur timidi; te, fili, siccus humabo,
Tum de me genitum, tum Lacedæmonium.

αὐτὰ τοι φονίαν, Δαμάτριε, αὐτίκα λόγχαν
εἶπε διὰ πλατέων ὤσαμένα λαγώνων·
· Κάτθανε, μηδ' ἔχέτω Σπάρτα φόγον· οὐ γὰρ ἐκείνη·
· ἤμπλακεν, εἰ δειλοῦς τούμῶν ἔθρεψε γάλα. »

231. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Ἦδ' ὑπὲρ Ἀμβρακίας ὁ βοαδρόμος ἀσπίδ' ἀείρας
τεθνάμεν ἢ φεύγειν εἴλετ' Ἀρισταγόρας,
οἶδς ὁ Θεοπόμπου. Μὴ θαῦμα' ἔχε· Δωρικὸς ἀνήρ
πατρίδος, οὐχ ἦβας ἀλλυμένας ἀλέγει.

232. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Λύδιον οὐδας ἔχει τόδ' Ἀμύντορα, παῖδα Φιλίππου,
πολλὰ σιδηρεῖς χερσὶ θιγόντα μάχης
οὐδέ μιν ἀλγινόεσσα νόσος δόμον ἄγαγε Νυκτὸς,
ἀλλ' ὀλετ' ἀμφ' ἐτάρω σῶχων κυκλόεσσαν ἴτυν.

233. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἄλιος, Αὔσονιης στρατιῆς πρόμος, ὁ χρυσείοισι
στέμμασι σωρεύσας αὐχένας ὀπλοφόρους,
νοῦσον δε' εἰς πυμάτην ὠλίσθητε τέρμα τ' ἀφυκτον,
εἶδεν ἀριστεῖην ἐμφανῆ εἰς ἰδίην·
πῆξε δ' ὑπὸ σπλάγγχοισιν ἐὼν ζήφος, εἶπε τε θνήσκων·
· Αὐτὸς ἐκὼν ἐδάμην, μὴ νόσος εὐχὸς ἔχη. »

234. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἄλιος ὁ θρασύχειρ Ἄρεος πρόμος, ὁ ψελιώσας
αὐχένα χρυσοδέτοις ἐκ πολέμου στεφάνοις,
τηξιμελεῖ νόσῳ κεκολουμένος, ἔδραμε θυμῷ
ἐς προτέρην ἔργων ἀρσενα μαρτυρίην, [πῶν·
ᾧσε δ' ὑπὸ σπλάγγχοις πλατὺ φάσγανον, ἐν μόνον εἶ-
· Ἄνδρας Ἄρης κτείνει, δειλοτέρους δὲ νόσος. »

230. ERYCII CYZICENI.

Amissis cum te, Demetrie, cerneret armis,
Integra de bello membra referre domum,
Ipsa parens, sævo tua dum fodit ilia ferro,
Hæc simul in medio vulnere verba dedit :
Quin morere, ut Sparte probro vacet : illa, fugacem
Si mea lactarunt ubera, quid potuit ?

231. DAMAGETI.

Nollet Aristagoras tergum cum vertere, mortem
Maluit, Ambraciæ ferre profectus opem,
Theupompi soboles ; neque miror : Dorica laus est,
Non pluris vitam credere quam patriam.

232. (ΑΝΤΥΕ.)

Tam bene qui toties pugnavit, Amyntora tellus
Lyda tegit, sobolem, clare Philippe, tuam.
Non domitus morbo, sed scuto fortiter hostem

ipsa tibi letalem, Demetri, illico hastam
per ampla adigens latera dixit :
« Morere, neque sit Spartæ opprobrium ; non illa enīma
« peccavit, si ignavos mea aluit mamma. »

231. DAMAGETÆ.

Hic pro Ambracia bellicosus, scutum quum-sustulit,
mori quam fugere maluit Aristagoras,
filius Theopompi. Ne mireris : Doricus vir
patriæ, non juventutis pereuntis curam-habet.

232. ANTIPATRI.

Lydlum solum hoc habet Amyntorem, filium Philippi,
frequenter qui ferreæ manus admovit pugnæ :
neque eum molestus morbus in-domum deduxit Noctis,
sed interitū protegens sodalem rotundo umbone scuti.

233. APOLLONIDÆ.

Ælius, Ausonii exercitus princeps, qui aureis
corollis (*torquibus*) cumulavit colla armigera,
morbum quum in ultimum incidit finemque inevitabilem,
respexit ad manifesta opera-virtutis suæ,
et fixit sub visceribus ensem suum, divitque moriens :
« Ipse me-interfeci sponte, ne morbus gloriam habeat. »

234. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Ælius ille audax-manibus belli princeps, qui cinxit
collum auro-revinctis e pugna coronis (*torquibus*),
tabifico morbo fractus, decucurrit animosa-mente
ad prius facinorum virile testimonium,
adegitque sub visceribus latum ensem, unum modo dicens :
« Viros Mars interficit, ignaviores autem morbus. »

A sociis arcens, ad loca noctis abit.

233. APOLLONIDÆ.

Armigero tulerat quiserta sed aurea collo
Ælius Ausoniis ductor in agminibus,
Ipse suos tantos et tot respexit ad actus,
Ex morbo mortem dum videt esse prope :
Transadigensque suo ferro sibi viscera, dixit :
Non tu morte potes vincere me, sed ego.

234. PHILIPPI THESSALONICENSIS,

de Ælio.

Ælius Argolidum rector, cui fortia colla
Vinxerat ex auro multa corona gravi ;
Cum tabes ederet languentia membra, recurrit
Ipse ad virtutis facta priora suæ ;
Infixumque premens gladium sub pectore, clamat :
Occidit miseris morbus, at arma viros.

235. ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΤΑΡΣΕΩΣ.

Μὴ μέτρει Μάγνητι τὸ πηλίον οὐνομα τύμβω,
μηδὲ Θεμιστοκλέους ἔργα σε λανθανέντω.
Τεχμαίρου Σαλαμῖνι καὶ ὀλκασί τὸν φιλόπατριν·
γνώση δ' ἐκ τούτων μείζονα Κεκροπίης.

236. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝ.

Οὐγὶ Θεμιστοκλέους Μάγνης τάφος· ἀλλὰ κέχωσμαι
Ἑλλήνων φθονερῆς σῆμα κακοκρίστῃς.

237. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛ. ἢ ΑΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Οὐρεὶ μευ καὶ πόντον ὑπὲρ τύμβοιο χάρασσε,
καὶ μέσον ἀμφοτέρων μάρτυρα Λητοῖδην,
αἰνάων τε βαθὺν ποταμῶν ῥόον, οἳ ποτε ῥεῖθροις
Ξέρξου μυριάσταν οὐχ ὑπέμειναν Ἄρην.
Ἐγγράψε καὶ Σαλαμίνα, Θεμιστοκλέους ἵνα σῆμα
κρούσσει Μάγνης δῆμος ἀποφθιμένου.

238. ΑΔΔΑΙΟΥ.

Ἡμαθίην δες πρῶτος ἐς Ἄρεα βῆσα Φίλιππος,
Αἰγαίην κείμαι βῶλον ἐφρυσσάμενος,
ῥήξας οἷ οὐπω βασιλεὺς τὸ πρῖν· εἰ δέ τις αὐγεῖ
μείζον ἐμεῦ, καὶ τοῦθ' αἵματος ἡμετέρου.

239. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Φθίσθαι Ἀλέξανδρον ψευδὴς φάτις, εἴπερ ἀληθῆς
Φοῖβος· Ἀνικῆτων ἀπτεται οὐδ' Ἀΐδης.

240. ΑΔΔΑΙΟΥ.

Τύμβον Ἀλεξάνδροιο Μακηδόνος ἦν τις ἀεῖδῃ,
ἡπίρους κείνου σῆμα λέγ' ἀμφοτέρας.

235. DIODORI,
de Themistocle.

Ne Magnete sacrum nomen metire sepulchro,
Nec pia te lateant facta Themistocleis.
Quis patriæ fuerit, Salamin navesque docento:
Hic tota, dicas, Attidae major erit.

236. ANTIPATRI THESSALONICENSIS,
de eodem.

Ne me dic tumulum Magneta Themistoclis esse:
Signum Græcorum sum truciſ invidiæ.

237. PHILIPPI THESSALONICENSIS,
de eodem.

Et maria et nostro montes inscribe sepulchro:
Stet medius spectans Phœbus utrumque locum,
Et violenta prius decies cum mille carinis
Flumina, quæ Xerxem non potuere pati.

235. DIODORI TARSENSIS.

Ne metire Magnesia quantum nomen ex-tumulo,
neu Themistoclis facta te lateant.
Collige ex Salamine ac navibus virum patriæ-amantem,
et cognosces ex his majorem Cecroïa urbe.

236. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Non Themistoclis Magnesius tumulus, sed structus-sum
Græcorum invidiæ signum pravitatis-judicii.

237. PHILIPPI THESSALONICENSIS, vel ALPHEI MITYLENÆI.

Montes meo et pontum sepulcro insculpe,
et medium utrorumque testem Latoiden, [fluentis
perenniumque profundum fluminum lapsum, quæ olim
Xerxis mille-navibus-instructo non suffecerunt Marti.
Inscribe et Salaminem, Themistoclis ubi monumentum
prædicat Magnesius populus extincti.

238. ADDÆI.

Emathiam qui primus ad bellicam-laudem evexi Philippus,
Ægæam jaceo glebam indutus, [jactat
postquam-feci qualia nondum rex antea: si quis autem
majora quam-ego, etiam hoc est sanguinis nostri.

239. PARMENIONIS.

Interiisse Alexandrum falsa fama est, siquidem veridicus
Phœbus. Invictos tangit ne Pluto quidem.

240. ADDÆI.

Tumulum Alexandri Macedonis si quis celebrare-vult,
continentes terras illius monumentum dic utrasque.

Accedat Salamin, ut sit jactare sepulchrum
Cur possit Magnes terra Themistocleis.

238. ADDÆI,
de Philippo.

Institui Macetas qui primus ad arma Philippus,
Ægarum jaceo corpus amictus humo.
Feci, quanta prius nemo de regibus; ultra
Si quis iit, pars est sanguinis ille mei.

239. PARMENIONIS,
de Alexandro.

Mortis Alexandri falsa est, si verus Apollo,
Fama: sub invictis mors quoque victa jacet.

240. (PARMENIONIS),
de eodem.

Quæris Alexandri Macetæ celebrare sepulchrum?
Europam atque Asiam da monumenta viro.

241. ANTIPIATPOY ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Μυρία σοι, Πτολεμαίε, πατήρ ἐπι, μυρία μάτηρ
 τειρομένα θαλεροῦς ἤκισατο πλοκάμους·
 πολλὰ τιθηνητῆρ ὀλοφύρατο, χερσίν ἀμήσας
 ἀνδρομάχοις ὄνοφερὰν κρατὸς ὑπερθε κόνιν.
 5 Ἄ μεγάλα δ' Ἄγυπτος ἐάν ὠλόψατο χαιταν,
 καὶ πλατύς Εὐρώπας ἐστονάχῃσε δόμος.
 Καὶ δ' αὐτὰ διὰ πένθος ἀμαυρωθεῖσα Σελάνα
 ἄστρα καὶ οὐρανιας ἀτραπιτοῦς ἔλιπεν.
 10 Ὡλεο γὰρ διὰ λοιμὸν ὄλας θοινήτορα χέρσου,
 πρὶν πατέρων νεαρᾷ σκῆπτρον ἔλιν παλάμα·
 οὐ δέ σε νύξ ἐκ νυκτὸς ἐδέξατο· δὴ γὰρ ἀνακτας
 τοίους οὐκ Ἄϊδας, Ζεὺς δ' ἐς Ὀλυμπον ἄγει.

242. ΜΝΑΣΑΑΚΟΥ.

Ὦϊδε πάτραν, πολύδακρον ἐπ' αὐχένι δεσμὸν ἔγρουσαν,
 βρύμενοι, ὄνοφερὰν ἀμφεβάλοντο κόνιν·
 ἄρρυνται δ' ἀρετῆς αἶνον μέγαν. Ἄλλὰ τις ἀστῶν
 τοῦσδ' εἰσὶδὼν θνάσκειν τλάτω ὑπὲρ πατρίδος.

243. ΛΟΛΛΙΟΥ ΒΑΣΣΟΥ.

Φωκίδι πᾶρ πέτρῃ δέριεν τάφον· εἰμι δ' ἐκεῖνων
 τῶν ποτὲ Μηδοφόνων μνᾶμα τριηκοσίω,
 οἱ Σπάρτας ἀπὸ γᾶς τηλοῦ πέσον, ἀμβλύναντες
 Ἄρεα καὶ Μῆδον καὶ Λακεδαιμόνιον.
 10 Ἦν δ' ἐσορῆς ἐπ' ἐμεῦ ἰοδόστρυχον εἰκόνα θηρὸς,
 ἔννεπε· « Τοῦ ταγοῦ μνᾶμα Λεωνίδεω. »

244. ΓΑΙΤΟΥΑΙΚΟΥ.

Δισσὰ τριηκοσίω τὰδε φάσγανα θούριος Ἄρης
 ἔσπασεν Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων,
 ἔνθα μάχην ἔτλημεν ἀνάγγελον, ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ
 πίπτοντες· Θυρεαὶ δ' ἦσαν ἀεθλα δορός.

241. ANTIPATRI SIDONII.

Sexcenties te super, Ptolemæe, pater, sexcenties mater
 afflicta sibi-laceravit crines :
 impense nutricius lamentatus-est, manibus colligens
 bellicosus atrum super caput pulverem.
 Magna vero Ægyptus suam avulsit comam,
 et lata Europes ingemuit domus.
 Etiam ipsa ob luctum obscurata Luna
 astra et cælestes semitas reliquit.
 Periisti enim per pestem totius devoratricem regionis,
 priusquam patrum juvenili sceptrum prehenderes palma.
 Non tamen te nox ex nocte excepit ; certo enim reges
 tales non Pluto rapit, sed Jupiter in Olympum ducit.

242. MNASALCÆ.

Hi patriam, lacrimosum in collo vinculum habentem,
 liberantes, nigrum induerunt pulverem :
 retulerunt autem virtutis laudem magnam. Jam quisque
 hocce intuitus mori sustineat pro patria. [civium

243. LOLLII BASSI.

Phocicum juxta saxum cerne tumulum : sum illorum
 olim Medos-interficiendum monumentum trecentorum,
 qui Spartæ a terra procul occubuerunt, ubi-fregere-impe-
 Martis (et) Medici et Lacedæmonii. [tum
 Si autem adspectas super me positum belluæ flavâ-jubâ
 dicitis : « Ducis monumentum est Leonidæ. » [imaginem,

244. GÆTULICI.

Binos trecentorum hos gladios impetuus Mars
 strinxit Argivorum et Lacedæmoniorum, [super alium
 ubi pugnam sustinimus e-qua-nemo-evasis-nuncius, alius
 cadentes : Thyreæ autem erant præmium belli.

241. ANTIPATRI SIDONII,

de rege Ptolemæo.

Plurima te, Ptolemæe, pater, te plurima mater
 Desevit, teneras dilacerata comas.
 Altor at ille tuus sparsit sibi pulvere multo
 Sæpe coronatum Martis honore caput.
 Vulsit et Ægyptus latitantes veste capillos,
 Europæ sonuit planctibus ampla domus.
 Ipsa etiam tristem testans caligine luctum
 Sidera deseruit Luna polique viam.
 Pestis te rapuit populum depasta, priusquam
 Acciperes juveni sceptrum paterna manu.
 Non a nocte tamen te nox manet altera : reges
 Non Orcus tales sed Jovis aula vocat.

242. MNASALCÆ,

de iis qui ad Thermopylas cum Leonida occubuerunt.

Quæ patriam, jam triste jugum cervice trahentem,

Asseruit, jacet hoc aggre tecta cohors,
 Virtutis merito celeberrima. Quisquis es, iude
 Cerne, morique aude tu quoque pro patria.

243. BASSI,

de iisdem.

Quem spectas tumulum sub Phocide rupe, trecentos,
 Vi quorum Medi tot periere, tego.
 Occubuerunt procul Lacedæmone, præ quibus omnis
 Spartæ et Persarum gloria Martis hebet.
 Forte ducem quæris? Situs ipse Leonida magnus
 Isto designat quem fera fulva loco.

244. GÆTULICI,

de iisdem.

Nos ex parte viros commisit utraque trecentos
 Mars ferus, Argivos et Lacedæmonios.
 De Thyrea certamen erat, tam fortibus iris,
 Nuntius ut pugne nemo superfuert.

245. ΤΟΥ ΑΓΤΟΥ.

Ὡ χρόνε, παντοίων θνητοῖς πανεπίσκοπε δαῖμον,
 ἄγγελος ἡμετέρων πᾶσι γενοῦ παθέων·
 ὡς ἱερὰν σώζειν πειρώμενοι Ἑλλάδα γώρην,
 Βιωτῶν κλεινοῖς θνησκομεν ἐν διαπέδοις.

246. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ἴσσοῦ ἐπὶ προμολῆσιν ἄλλος παρὰ κύμα Κιλίσσης,
 ἄγριον αἱ Περσῶν κείμεθα μυριάδες,
 ἔργον Ἀλεξάνδρου Μακεδόνος, ὃ ποτ' ἀνακτι
 Δαρείω πυμάτην ὁμον ἐφεσπόμεθα.

247. ΑΛΚΑΙΟΥ.

Ἄκλαυστοι καὶ ἄθαπτοι, ὀδοιπόρε, τῷδ' ἐπὶ * τύμβῳ
 Θεσσαλίας τρισαὶ κείμεθα μυριάδες,
 [Αἰτωλῶν Δημήθεντες ὑπ' Ἄρεος ἡδὲ Λατίνων
 ὡς Τίτος εὐρείης ἤγαγ' ἀπ' Ἰταλίας,]
 Ἡμαθὴ μέγα πῆμα· τὸ δὲ θρασὺ κείνο Φιλίππου
 πνεῦμα θοῶν ἐλάφων ὥχετ' ἐλαφρότερον.

248. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Μυριάσιν ποτὲ τῆδε τριηκοσίας ἐμάχοντο
 ἐκ Πελοποννήσου χιλιάδες τέτορες.

249. ΤΟΥ ΑΓΤΟΥ.

Ὡ ξεῖν', ἄγγελον Λακεδαιμονίους ὅτι τῆδε
 κείμεθα, τοῖς κείνων βήμασι πειθόμενοι.

250. ΤΟΥ ΑΓΤΟΥ.

Ἄκμας ἔστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν
 ταῖς αὐτῶν ψυχαῖς κείμεθα βρυσάμενοι.

251. ΤΟΥ ΑΓΤΟΥ.

Ἄσπεστον κλέος οἶδε φίλην περὶ πατρίδι θέντες
 κυάνεον θανάτου ἀμφεβάλλοντο νέφος.

245. EJUSDEM.

O Tempus, omnigenarum rerum inter-mortales inspector
 nuncius nostrarum omnibus esto ærumnarum, [deus,
 ut sacram servare conati Græcam tellurem,
 Bæotorum inclytis mortui-sumus in arvis.

246. ANTIPATRI SIDONII.

Issi ad prominentias, maris prope fluctum Cilicis
 efferum, Persarum jacemus myriades, *mortui*,
 opus Alexandri Macedonis, qui olim regi
 Dario per ultimam viam adhæsimus.

247. ALCÆI.

Nec plorati nec sepulti, o viator, hac super planitie
 Thessaliæ ternæ jacemus myriades,
 Ætolorum domiti a Marte atque Latinorum
 quos Titus lata adduxit ab Italia,
 Emathiæ ingens damnum: ille autem audax Philippi
 spiritus agilibus cervis avolavit velocius.

248. SIMONIDIS.

Myriadibus olim hic cum-trecentis manum-conseruerunt
 e Peloponneso millia *virorum* quattuor.

249. EJUSDEM.

O hospes, nuncia Lacedæmonis nos hic
 jacere, eorum legibus parentes.

250. EJUSDEM.

In acie stantem novaculæ Græciam totam
 nostris ipsorum animabus ubi-servavimus, *hic* jacemus.

251. EJUSDEM.

Inextinctum decus hi suæ postquam patriæ circumde-
 nigram mortis sibi induerunt nubem: [derunt,

245. CÆCILICI,

de iisdem.

Tempus (namque hominum cunctos introspicis actus)
 Significa populis hæc mala, quæ patimur.
 Omnia dum facimus, ne Græcia serviat, ecce
 Ionie pulchris vallibus immorimur.

246. ANTIPATRI.

Ad mare Corycium non longe finibus Issi,
 Hic sita Persarum millia multa sumus.
 Fecit Alexander Macedo, dum classica regis
 Darii sequimur non reditura manus

247. ALCÆI,

*de triginta millibus, qui Philippo posteriore
 regnante ceciderunt.*

Millia triginta Macedum de gente, viator,
 Hic nec fleta suis nec tumulata jacent:
 Grande malum patriæ. Quo grandia verba, Philippe,

ANTHOLOGIA I.

Nunc tua? nam cervis ocyor ecce fugis.

248. SIMONIDÆ,

de iis qui mortui sunt ad Thermopylas.

Ter decies centum pugnarunt millibus istis
 Ex Pelopis terra corpora mille quater.

249. EJUSDEM,

de iisdem.

Nos hic esse sitos Spartæ dic, quæsumus, hospes,
 Dum facimus prompto corde quod ipsa jubet.

250. EJUSDEM,

de iisdem.

Hic sita turba sumus, queis vi vitæque redempta est,
 Cum jam sub cultro Græcia tota foret.

251. EJUSDEM,

de iisdem.

Istos, dum patriæ decus immortale laborant,
 Involvit nigra nube suprema dies.

Οὐδὲ ταθῆσαι θανόντες, ἐπεὶ σφ' ἀρετὴ καθύπερθε
κυδαίνουσ' ἀνάγει δώματος ἔξ Ἀΐδου.

252. ANTIPATPOY.

Οἶδ' Ἀΐδαν στέρξαντες ἐνόπλιον, οὐχ, ἄπαρ ἄλλοι,
στάλαν, ἀλλ' ἀρετὰν ἀντ' ἀρετᾶς ἔλαχον.

253. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Εἰ τὸ καλῶς θνήσκειν ἀρετῆς μέρος ἐστὶ μέγιστον,
ἡμῖν ἐκ πάντων τοῦτ' ἀπένειμα Τύχη·
Ἑλλάδι γὰρ σπεύδοντες ἐλευθερίην περιθεῖναι
κείμεθ' ἀγεράντῳ χρώμενοι εὐλογίῃ.

254. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χαίρετ' ἀριστῆες πολέμου μέγα κῦδος ἔχοντες,
κοῦροι Ἀθηναίων, ἔξοι ἵπποσύνῃ,
οἳ ποτε καλλιχόρου περὶ πατρίδος ὤλεσαθ' ἦβην
πλείστοις Ἑλλήνων ἀγτία μαρνάμενοι.

254 *. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Κρῆς γενεὰν Βρόταχος Γορτύνιος ἐνθάδε κείμει,
οὐ κατὰ τοῦτ' ἐλθὼν, ἀλλὰ κατ' ἐμπορίην.

255. ΑΙΣΧΥΛΟΥ.

Κυανὴ καὶ τούσδε μενέγχεας ὤλεσεν ἄνδρας
Μοῖρα, πολύβρῆνον πατρίδα ρυομένους.
Ζῶν δὲ φθιμένων πέλεται κλέος, οἳ ποτε γυίοις
τλήμονες Ὀσσαίαν ἀμφέεισαντο κόνιν.

256. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Οἶδες ποτ' Αἰγαίοιο βαρύδρομον οἶδμα λαπόντες
Ἑκβατάνων πεδίῳ κείμεθ' ἐνὶ μεσάτῳ.
Χαίρε, κλυτὴ ποτε πατρὶς Ἐρέτρια· χαίρετ', Ἀθῆναι
γείτονες Εὐβοίης· χαῖρε, θάλασσα φίλη.

neque mortui sunt mortui, quippe eos virtus sursum
honestans ducit e domo Platonis.

252. ANTIPATRI.

Hi qui mortem dile xerunt in-armis *obeundam*, non, quæ
cippum, sed gloriam-virtutis pro virtute sortiti sunt. [alii,

253. SIMONIDIS.

Si pulchre mori virtutis pars est maxima,
nobis ex omnibus hoc impertivit Fortuna :
Græciæ enim properantes libertatem circumdare
jacemus immarcescibili utentes laude

254. EJUDEM.

Salvete viri-fortissimi pugnæ ingens decus adepti,
juvenes Atheniensium, excellentes equitatu, [ventum
qui olim pulchros-choros-ducenti pro patria amisistis ju-
cum-plurimis Græcorum adversi decertantes.

254 *. EJUDEM.

Cretensis genere Brotachus Gortynius hic jaceo,
non ea causa huc-profectus, sed ad mercaturam.

255. ÆSCHYLL

Nigra etiam hos fortiter-hastas-sustinentes perdidit viros
Parca, pecore-divitem patriam defendentes.
Vivax autem interemptorum stat laus, qui olim membris
strenui Ossæum induerunt pulverem.

256. PLATONIS.

Hi quondam Ægæi-maris gravisonum fluctu qui-liquimus,
Ecbatanorum campo jacemus in medio.
Vale, clara olim patria Eretria; valet, Athenæ
vicinæ Eubœæ; vale, mare carum.

Sed neque sic perire tamen : nam facta celebrans
A Stygiis illos fama reducit aquis.

252. ANTIPATRI,
de iisdem.

His quibus Orcus erat somni vice, nulla columna,
Sed pretium virtus exstitit ipsa sui.

253. SIMONIDÆ,
de iisdem.

Maxima virtutis si pars, bene ponere vitam,
Nobis præcipuum fata dedere decus.
Dum properamus enim, fieret ne Græcia serva,
Hic sumus æterna non sine laude siti.

254. EJUDEM,
de Atheniensium propugnatoribus.

Cecropidum salvete genus, plenissima Martis

Pectora, bellipotens quos celebravit equus,
Quorum florenti patriæ est impensa juvenus
Plurima stans contra millia Grajugendum.

255. ÆSCHYLI,
de Thessalorum propugnatoribus.

Hos quoque nigra viros mors abstulit armipotentes,
Dum certant pecoris divite pro patria,
Fortiaque invelant Ossæo pulvere membra :
Sed laus post etiam funera viva manet.

256. PLATONIS.

Ecbatanum media nos hic regione jacemus,
Fortis ab Ægæo turba profecta salo.
Ergo prisca vale jam mater Eretria, tuque urbs
Palladis Eubœæ proxima, tuque mare.

257. ΑΔΗΛΟΝ.

Παῖδες Ἀθηναίων Περσῶν στρατὸν ἐξολέσαντες
ἤρκεσαν ἀργαλήν πατρίδι δουλοσύνην.

258. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Οὔτε παρ' Εὐρυμέδοντά ποτ' ἐγλαὸν ὤλεσαν ἤβην
μαρνάμενοι Μήδων τοξοφόρων προμάχοις
αἰγμηταὶ πεζοὶ τε καὶ ὠκυπόρων ἐπὶ νηῶν
κάλλιστον δ' ἀρετῆς μνήμ' ἔλιπον φθίμενοι.

259. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Εὐβοίης γένος ἐσμέν Ἐρετρικόν, ἀγχι δὲ Σούσων
κείμεθα· φεῦ, γαίης ὄσον ἀφ' ἡματέρης!

260. ΚΑΡΦΥΛΛΙΔΟΥ.

Μὴ μέμψη παριῶν τὰ μνήματά μου, παροδίτα·
οὐδὲν ἔχω θρήνων ἄξιον οὐδὲ θανάτων.
Τέκνων τέκνα λείλοιπα· μιῆς ἀπέλαυσα γυναικὸς
συγγήρου· τρισσοῖς παισὶν ἔδωκα γάμους,
ἔξ ὧν πολλάκι παιδὲς ἐμοῖς ἐνοκοίμισα κόλποις,
οὐδενὸς οἰμώξας οὐ νόσον, οὐ θάνατον,
οἷ με κατασπείσαντες ἀπήμονα, τὸν γλυκὺν ὕπνον
κοιμᾶσθαι, χῶρην πέμψαν ἐπ' εὐσεβέων.

261. ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Τί πλέον εἰς ὠδίνα πονεῖν, τί δὲ τέκνα τεκέσθαι,
ἢ τέκοι, εἰ μέλλει παιδὸς ὄρεῖν θάνατον;
Ἴθιέω γὰρ σῆμα Βιάνορι χεῖατο μήτηρ·
ἔπρεπε δ' ἐκ παιδὸς μητέρα τοῦδε τυχεῖν.

262. ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΒΟΥΚΟΛΙΚΟΥ.

Αὐδῆσει τὸ γράμμα τί σῆμά τε καὶ τίς ἐπ' αὐτῶ.
Γλαύκης εἰμὶ τάφος τῆς ὀνομαζομένης.

263. ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΗΙΟΥ.

Καὶ σέ, Κληνορίδη, πόθος ὤλεσε πατρίδος αἴης

257. INCERTI.

Pueri Atheniensium Persarum exercitu deleto
propulsarunt duram a-patria servitutem.

258. SIMONIDIS.

Hi ad Eurymedontem olim floridam perdidere juventutem
decertantes Medorum sagittariorum cum-antesignanis,
bellatores et pedestres et citis in navibus; [mortui.
pulcherrimum autem virtutis monumentum reliquerunt

259. PLATONIS.

Eubœæ gens sumus Eretriensis, prope vero Susa
jacemus: heu! terra quam procul ab nostra!

260. CARPHYLLIDÆ.

Ne indigneris præteriens monumenta mea, viator:
nihil habeo gemitibus dignum ne mortuus quidem.
Natorum natos reliqui; una fruitus sum muliere
quæ-mecum-consenuit; ternis liberis dedi conjugium,
unde sæpius pueros in meo sopivi sinu,
nullius dolens non morbum, non mortem:
qui me fuais-inferiis in demnem, dulcem somnum
dormitum, in sedem miserunt piorum.

261. DIOTIMI.

Quid juvat in parturitionem laborare, quid liberos parere,
ei-quæ pepererit si fatale est pueri visere mortem?
Juvenculo enim tumulum Bianori congestit mater:
decebat vero a puero matri id obtingere.

262. THEOCRITI BUCOLICI.

Enunciabit titulus quod sit sepulcrum et quis sub eo.
Glaucæ sum tumulus illius inclitæ.

263. ANACREONTIS ΤΗΙ.

Et te, Cleanorida, desiderium perdidit patriæ telluris

257. INCERTI,

de Atheniensium propugnatoribus.

Persarum victis legionibus Attica pubes
Servile a patria deripuerit jugum.

258. SIMONIDÆ,

de iis qui cum Cimone ad Eurymedontem fortite
fecerant.

Hiæ sita, quæ cæsa est apud Eurymedonta juvenus,
Fortia dum terris bella marique gerit,
Prima sagittiferi contra stans agmina Medi:
Et nunc pro meritis mortua nomen habet.

259. PLATONIS.

Eubois huc nos misit Eretria, Susa jacemus
Sat prope, sed nostra quam procul a patria.

260. CARPHYLLIDIS.

Hoc tumulo tectum ne me contemne, viator:
Nam ne morte quidem sors lacrymanda mea est.
Factus avus senui mutata conjuge nunquam;
Terna tori soboles fœdere juncta mea est;
Unde sinu dulces gestavi sæpe nepotes,
Nullius ex illis morte malove dolens.
Hi factis me rite sacris misere beatas
Ad sedes, habitat quas sine fine sopor.

261. DIOTIMI.

Quid juvat eniti miseræ sua pondera matres?
Ne pariant potius, funera quam videant.
Nam tumulum juvenis tenet hunc a matre Bianor,
Quem potius matri debuit ipse dare.

263. ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΗΣ ΤΗΙ.

Et tibi, dum vitam credis brumalibus austris,

θαρήσαντα Νότου λαίλαπι χειμερῖη.
 Ὄρη γάρ σε πέδησεν ἀνέγγυος· ὕγρα δὲ τὴν σὴν
 κύματ' ἀφ' ἡμερτὴν ἔκλασεν ἡλικίην.

264. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Εἴη ποντοπόρῳ πλόος οὔριος· δν δ' ἀρ' ἀήτης,
 ὡς ἐμὲ, τοῖς Ἄϊδω προσηλάσῃ λιμέσιν,
 μεμφέσθω μὴ λαῖτμα κακὸζενον, ἀλλ' ἔο τόλμαν,
 ὅστις ἀφ' ἡμετέρου πείσματ' ἔλυσε τάφου.

265. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ναυηγῶ τάφος εἰμί· δ δ' ἀντίον ἐστὶ γεωργῶ·
 ὡς ἄλλι καὶ γαίῃ ξυνὸς ὑπεστ' Ἀΐδης.

266. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ναυηγῶ τάφος εἰμι Διοκλῆος· οἱ δ' ἀνάγονται,
 πεῦ τόλμης! ἀπ' ἐμοῦ πείσματα λυσάμενοι.

267. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Ναυτίλοι, ἐγγὺς ἄλλος τί με θάπτετε; πολλὸν ἀνευθε
 χῶσαι ναυηγῶ τλήμονα τύμβον ἔδει.
 Φρίσσω κύματος ἤχον, ἐμὸν μόρον. Ἀλλὰ καὶ οὕτως
 χαίρετε, Νικήτην οὔτινες οἰκτῖρατε.

268. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ναυηγὸν με δέδορκα· δν οἰκτείρασα θάλασσα
 γυμνώσαι πυμάτου φάρεος ἠδέσατο,
 ἀνθρωπος παλάμησιν ἀταρβήτοισ μ' ἀπέδυσε,
 τόσσον ἄγος τόσσου κέρδεος ἀράμενος.
 Κεῖνο καὶ ἐνδύσατο, καὶ εἰς Ἄϊδαο φέροίτο,
 καὶ μιν ἴδοι Μίνως τοῦμὸν ἔχοντα βράκος.

269. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πλωτῆρες, σώζοισθε καὶ εἰν ἄλλι καὶ κατὰ γαίαν·

Mortis, amor patriæ, causa, Cleonoride.
 Interclusit hyems te perfida, verque juventæ
 Absternit pelagi triste furentis aqua.

264. LEONIDÆ.

Sit nautæ felix opto via; si tamen, ut me,
 Ad Stygios portus hunc quoque ventus agat,
 Æquora ne moriens incuset inhospita, sed se,
 Ausus ab hoc tumulo solvere vincula ratis.

265. PLATONIS.

Naufragus hic jaceo, contra jacet ecce colonus.
 Sic Orcus terris unus aquisque subest.

266. LEONIDÆ.

Naufragus hic jaceo Diocles. Audacia quanta est?
 Est hinc quæ capiat per mare navis iter.

fidentem Noti procellæ hibernæ.
 Tempus enim te impedivit infidum, et udi tuam
 fluctus amabilem abruperunt ætatem.

264. LEONIDÆ.

Sit pontivago navigatio secunda! quem vero procella,
 sicuti me, Orci appulerit portibus,
 is ne culpato vorticem inhospitalem, sed suam-ipsius au-
 qui a nostro retinacula solvit sepulcro. [daciæm,

265. PLATONIS.

Naufragi tumulus sum; qui autem e regione, est agricolæ:
 siquidem mari et telluri communis subest Orcus.

266. LEONIDÆ.

Naufragi sepulcrum sum Dioclis: illi vero altum-petunt,
 proh temeritatem! a me retinacula solventes.

267. POSIDIPPI.

Nautæ, juxta mare quid me sepelitis? perlonge-ab hoc
 aggerare naufragi miserum tumulum oportebat.
 Horreo fluctus strepitum, meam mortem. Sed etiam sic
 valete, Nicetæ quotquot miserti-estis.

268. PLATONIS.

Naufragum me cernis: quem misertum mare
 nudare postremo vestimento erubuit,
 homo manibus intrepidus me exiit,
 tantum piaculum pro-tantulo lucro in-se-admittens.
 Hoc ille et induat, et in Orcum perferat,
 et eum videat Minos meo opertum panno.

269. EJUSDEM.

Navitæ, salvemini et in mari et in terra:

267. POSIDIPPI.

Quid prope me pelagus nautæ sepelitis? ab undis
 Debueram longe naufragus esse situs.
 Horresco, mea fata, sonum maris: attamen et sic
 Queis Niceta fui cura, valere volo.

268. PLATONIS.

Qui truce naufragio vitam mihi pontus ademit,
 Interula veritus me spoliare fuit.
 Hanc quoque detraxit nobis manus impia vestem,
 Per facinus tantum tantula lucra petens.
 Induat hanc teneatque, et ad Orcum deferat, ipsum
 Ut videat Minos tegmen habere meum.

269. EJUSDEM.

Prospera, nauta, tibi mare sint et terra: sed illud
 Scito tamen, condor naufragus hoc tumulo.

ἴστε δὲ ναυηγῶ σῆμα παρερχόμενοι.

270. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Τούσδε ποτ' ἐκ Σπάρτας ἀκροθίνια Φοῖβῳ ἄγοντας
ἐν πλάγῳ, μία νύξ, εἷς τάφος ἐκτέρισεν.

271. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἦμελε μὴδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες· οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν·
νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἅλῃ που φέρεται· νέκυς· ἀντί δ' ἐκείνου
οὐνομα καὶ κενὸν σῆμα παρερχόμεθα.

272. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νάξις οὐκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,
ἐμπορος Αἰγίνῃθεν δτ' ἔπλεε· χῶ μὲν ἐν ὑγρῇ
νεκρός· ἐγὼ δ' ἄλλως οὐνομα τύμβος ἔχων,
κηρύσσω πανάληθες ἔπος τόδε· « Φεῦγε θαλάσση
« συμμίσγειν Ἐρίφων, ναυτίλε, δυσμένων. »

273. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Εὔρου με τρηχεῖα καὶ αἰπήσσσα καταγίς,
καὶ νύξ, καὶ θνοφερῆς κύματα πανδυσίης
ἔδραψ' Ὀρίωνος· ἀπώλισθον δὲ βίοιο
Κάλλαισχρος, Λιθυκοῦ μίεσσα θέων πελάγευς.
Κάγῳ μὲν πόντῳ δινεύμενος, ἰχθύσι κῦρμα,
αἰχμηταί· ψεύστης δ' οὗτος ἔπεισι λίθος.

274. ΟΝΕΣΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Οὐνομα κηρύσσω Τιμοκλέος, εἰς ἕλα πικρὴν
πάντη σκεπτομένη πού ποτ' ἄρ' ἐστὶ νέκυς.
Αἰαί! τὸν δ' ἤδη φάγον ἰχθύες· ἡ δὲ περισσῇ
πέτρας ἐγὼ τὸ μάττην γράμμα τορευθὲν ἔχω.

275. ΓΑΙΤΟΥΑΙΚΟΥ.

Ἄ Πελοπος νῆσος καὶ δύσπλοος ὄλεσε Κρήτα,

noscite vero naufragi monumentum vos-præterire.

270. SIMONIDIS.

Hos olim Sparta primitias Phœbo ferentes
unum mare, una nox, unus tumulus sepelivit.

271. CALLIMACHI.

Utinam non-unquam exstitissent rapidæ naves! non enim
puerum Dioclidæ Sopolin desleremus; [nos
nunc autem hic quidem in mari alicubi fertur cadaver,
nomen et inane monumentum præterimus. [et pro eo

272. EJUSDEM.

Naxius non super terra obiit Lycus, sed in ponto
navem simul et animam vidit pereuntem,
mercator Ægina quum navigaret: et hic quidem in mari
mortuus est; ego autem vanum nomen tumulus habens
proclamo verissimum dictum hoc: « Fuge mari
« te-committere Hædis, nauta, occidentibus. »

273. LEONIDÆ.

Euri me aspera et præceps procella,
et nox, et tenebras-cientis fluctus occasus
Orionis pessumdede runt, et delapsus-sum vita
Callæschrus, Libycum currens per mare.
Atque ego quidem pelago volutus, piscibus præda,
perii; mendax autem hic ut in-me-stat lapis.

274. ONESTÆ BYZANTII.

Nomen proclamo Timoclis, in mare amarum
usquequaque prospectans ubi tandem sit cadaver.
Heu, heu! hoc jam comederunt pisces: alta autem
petra ego frustra incisum titulum habeo.

275. GÆTULICI.

Peloponnesus et navigantibus-periculosa perdidit Creta,

270. SIMONIDÆ.

Hos Spartana ferunt dum Phœbo dona, peremit
Nox una, unius vis maris, una ratis.

271. CALLIMACHI.

Debuerant non esse rates: non jam gemeremus,
Nate Dioclidæ Sopolii, morte tua.
Nunc miser ipse mari raptaris mortuus: at nos
Aspicimus tantum nominis hunc tumulum.

272. EJUSDEM.

Naxius in terra sospes Lycus in maris unda
Et pessum vitam vidit et ire ratem,
Dum venit Ægina mercator. Fluctibus ille
Nunc agitur: tumulus nomen inane gero.
Accipe nunc monitum verax: cum pontus it Hædos
Mergere, cum ponto sit tibi, nauta, nihil.

273. LEONIDÆ.

Nox gravis, et totus pelagi jam factus Orion,
Et turbans Euri sæva procella fretum,
Callæschro nocuere mihi: namque excido vita,
Dum medium Libyci gurgitis æquor aro.
Jamque feris ego præda natantibus æquore volvor:
Hic tumulus mendax nil nisi nomen habet.

274. ONESTÆ CORINTHII.

Concelebro nomen Timocleis, undique pontum
Prospectans, si qua pareat exanimis.
Ah cibus ille fuit jam piscibus, ast ego resto,
Frustra scripta ferens nomina vana lapis.

275. GÆTULICI.

Terra vetus Pelopis ratibusque improspere Crete

καὶ Μαλείου τυφλαὶ καμπτομένου σπιλάδες
 Δαμίτος Ἀστυδάμαντα Κυδωνίων. Ἄλλ' ὁ μὲν ἤδη
 ἐπλησεν θηρῶν νηδύας εἰναλίων·
 ὁ τὸν ψεύσαν δέ με τύμβον ἐπὶ χθονὶ θέντο. Τί θαῦμα ;
 Κρήτες ἔπου ψεύσται, καὶ Διὸς ἐστὶ τάφος.

276. ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Ἐξ ἄλλος ἡμίβρωτον ἀνηγέκοντο σαγηνεῖς
 ἄνδρα, πολύκλαυτον ναυτιλίας σκύβαλον·
 κέρρεα δ' οὐκ ἐδίωξαν ἀ μὴ θέμις· ἀλλὰ σὺν αὐτοῖς
 ἰχθύσι τῆδ' ὀλίγη θῆκαν ὑπὸ ψαμάθω.
 Ὡ χθὼν, τὸν ναυηγὸν ἔχεις δῖον· ἀντί δὲ λοιπῆς
 σαρκὸς τοὺς σαρκῶν γευσάμενους ἐπέχεις.

277. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

* Τίς ξένος, ὦ ναυηγέ, Λεόντιχος ἐνθάδε νεκρὸν
 εὔρεν ἐπ' αἰγιαλοῖς, χῶσε δὲ τῶδα τάφω,
 θαρρύσας ἐπίκληρον ἐὼν βίον· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
 ἤσυχος, αἰθυίη δ' ἴσα θαλασσοπορεῖ.

278. ΑΡΧΙΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Οὐδὲ νέκυς, ναυηγὸς ἐπὶ χθόνα Θῆρας ἔλασθεις
 κύμασιν, ἀγρύπνων λήσομαι ἡϊόνων.
 Ἥ γὰρ ἀλιβρήκτοις ὑπὸ δειράσιν, ἀγγόθι πόντου
 δυσμενέος, ξείνου χερσὶν ἔκρυσσα τάφου·
 αἰεὶ δὲ βρομέοντα καὶ ἐν νεκύεσσι θαλάσσης
 ὁ τλήμων αἴτω δοῦπον ἀπεχθόμενον·
 μόγθων οὐδ' Αἰδης με κατεύνασεν, ἡνίκα μούνος
 οὐδὲ θανῶν λείψι κέκλιμαι ἡσυχίη.

279. ΑΔΗΛΩΝ.

Παῦσαι νηὸς ἄρετμὰ καὶ ἔμβολα τῶδ' ἐπὶ τύμβω
 αἰαί! ἐπὶ ψυχρῇ ζωγραφίων σποδοῖη.
 Ναυηγῶ τὸ μῆνιμα. Τί τῆς ἐνὶ κύμασι λάθης
 αὔθις ἀναμνήσαι τὸν κατὰ γῆς ἐθέλεις;

280. ΙΣΙΔΩΡΟΥ ΑἰΓΕΑΤΟΥ.

Τὸ γῶμα τύμβος ἐστίν· ἀλλὰ τὼ βόε
 ἐπίσχες οὗτος, τὰν ὕνι τ' ἀνάσπασον·
 κινεῖς σποδὸν γάρ. Ἐς δὲ τοιαύταν κόνιν

Perdidit et flexus, cæca Malea, tui,
 Damidos Astydamanta Cydonion : ille marinas
 Jam pridem pavit cærulea monstra feras :
 At mihi dat mendax Cretes, gens vana, sepulchrum.
 Nec mirum est : apud hos et Jovis est tumulus.

278. ARCHII TARENTINI.

Mortuus in terras advectus ab æquore Theris
 Non queo non et nunc littoris esse memor.
 Namque apud insano respersas gurgite cautes
 Busta piæ nobis hæc posuere manus ;
 Semper ubi duræ strepitus audire procellæ
 Cogor, et horribiles æquoris umbra sonos.

et Malei promontorii cæca curvi saxa, [jam
 Damidis flium Astydamanta, Cydonium ; sed hic quidem
 implevit belluarum ventres marinarum ; [mirum ?
 mendacem vero me tumulum in terra posuerunt. Quid
 Cretenses ubi mendaces, etiam Jovis est sepulcrum.

276. HEGESIPPI.

E mari semivoratum sustulerunt piscatores
 virum, perlacrimabile navigationis purgamentum ;
 lucra vero non appetierunt quæ non fas, sed cum ipsis
 piscibus hac tenui posuerunt sub arena.
 O tellus, jam naufragum habes totum : pro reliqua enim
 carne eos qui carnes vorarunt cohibes.

277. CALLIMACHI.

Quidam (?) hospes, o naufrage, Leontichus hic mortuum
 invenit in littoribus, condiditque hocce tumulo,
 plorans fluxam vitam suam : neque enim ipse
 tranquillus, mergi autem more in-mari-versatur.

278. ARCHIÆ BYZANTII.

Ne mortuus quidem, naufragus Theris in terram propulsus
 fluctibus, insomnium (usque strepentium) obliviscar li
 Sane enim mari-pulsatis sub collibus, prope pontum [torum.
 infestum, hospitis manibus nactus-sum tumulum :
 semper vero mugientem, vel inter mortuos, maris
 ego infelix audio strepitum odiosum : [solus
 laborum ne Orcus quidem mihi requiem-attulit, quoniam
 ne extinctus quidem æquabili jaceam-compostus requie.

279. INCERTI.

Desine navis remos et rostra hoc super tumulo
 væh ! in frigido effingere cinere.
 Naufragi monumentum est. Quid maritimi damni
 rursus memoriam-revocare illi sub terra destinās ?

280. ISIDORI ΑἰΓΕΑΤÆ.

Agger sepulcrum est ; sed par boum
 siste, heus tu ; vomeremque sursum-trahe :
 moves enim favillam. In talem vero pulverem

Solius ergo mei durant post fata labores ;
 Nec suprema quies jura quietis habet.

279. INCERTI.

Dic, tibi quid toties remos ærataque suadet
 Rostra super gelidas pingere reliquias ?
 Naufragus hic situs est. Sed cur meminisse sepultos
 Sub terra cogis, quod malefecit aqua ?

280. ISIDORI ΑἰΓΕΑΤÆ,

pro naufrago ad agricolam.

Istud sepulchrum est agger : inhibeto boves,
 Colone, et ipsum vomerem suspendito.
 Quid dedicatam Manibus sedem moves

μη σπέρμα πυρῶν, ἀλλὰ χεῦε δάκρυα.

281. ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ.

Ἄπισχ', ἀπίσχε χεῖρας, ὦ γεωπόνε,
μηδ' ἀμφίταμνε τὰν ἐν ἠρίῳ κόριν.
Αὐτὰ κέλαιται βῶλος· ἐκ κεκλαυμένας δ'
οὔτοι κομάτας ἀναθαλήσεται στάχυς.

282. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ.

Ναυηγῶ τάφος εἰμί· σὺ δὲ πλῆς· καὶ γὰρ ἔθ' ἡμεῖς
ἄλλοιμεθ', αἱ λοιπαὶ νῆες ἐποντοπόρου.

283. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Τετριχυῖα θάλασσα, τί μ' οὐκ οἰζυρὰ παθόντα
τηλός· ἀπὸ ψιλῆς ἐπτυσας ἤϊόνος;
ὣς σεῦ μηδ' Ἄϊδαο κακὴν ἐπειμένους ἀχλὺν
Φυλῆς Ἀμφιμένους ἄσσον ἐγαίτησον.

284. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ὅκτώ μευ πῆχεις ἀπεχε, τριχέϊα θάλασσα,
καὶ κύμαίνε, βόα θ' ἤλικα σοὶ δύναμις·
ἦν δὲ τὸν Εὐμάρω καθέλιξ τάφος, ἄλλο μὲν οὐδὲν
κρήγυον, εὐρήσεις δ' ὅστέα καὶ σποδιήν.

285. ΓΛΑΥΚΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΙΤΟΥ.

Οὐ κόινς οὐδ' ὀλίγον πέτρης βάρος, ἀλλ' Ἐρασίππου
ἦν ἰσορῆς αὐτῆ πᾶσα θάλασσα τάφος·
ὤλιτο γὰρ σὺν νηὶ· τὰ δ' ὅστέα ποῦ ποτ' ἐκείνου
πύθεται, αἰθυσίαις γνωστὰ μόναις ἐνέπειν.

286. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝ.

Δύσμορε Νικάνωρ, πολὺν μεμαραμμένη πόντῳ,
κίσαι δὴ ζεῖνη γυμνὸς ἐπ' ἠϊόνι,
ἦ σὺ γε πρὸς πέτρησι· τὰ δ' ὀλβία κείνα μέλαθρα
φροῦδ', α[ὐτῆς τε] πάτρης ἐλπίς ὀλβιε Τύρου.

Hæc terra non vult Cerere, sed lacrymis seri.

281. HERACLIDÆ.

Ab hæc arator abstinere terra manum,
Nec, quos sepulchrum condit hoc, cineres seca.
Hæc terra fletu maduit : at numquam seges
De lacrymata sustulit terra comam.

282. THEODORIDÆ.

Mersi sum tumulus : perge in mare : tunc quoque cum nos
Occidimus, navis multa tenebat iter.

283. LEONIDÆ.

Quin me te passum tam sæva furente, vomelas
Longius a nudo littore, triste fretum,
Ut tibi nunc essem Stygias induta tenebras
Amphimenis Philleus umbra propinqua minus?

284. ASCLEPIADÆ.

Octo mihi dista sævum mare, te precor, ulnas,

ne semen frugum, sed sparge fletus.

281. HERACLIDÆ.

Abstine, abstine manus, o arator,
neu circumscinde hunc in tumulo pulverem.
Ipsa perflata est gleba; e perflata vero
non-sane comata evirescet spica.

282. THEODORIDÆ.

Naufragi tumulus sum; tu vero naviga; etenim quum nos
peribamus, ceteræ naves mare-secabant.

283. LEONIDÆ.

Tumultuosum mare, cur me non ærumnosa passum
longinquius a nudo expuisti littore?
ut tibi ne Orci quidem malas indutus tenebras
Phyleus Amphimenis propius essem-vicinus.

284. ASCLEPIADÆ.

Octo a-me cubitus recede, asperum mare,
et fluctua ac mugi quanta tibi potestas:
si autem Eumaræ rapias tumulum, aliud quidem nihil
utilis-rei, invenies vero ossa et cinerem.

285. GLAUCI NICOPOLITÆ.

Neque pulvis neque exiguum lapidis pondus, sed Erasippi
quod cernis hoc totum mare est sepulcrum.
Periit enim cum nave; ossa autem ubinam tandem illius
puteant, mergis notum solis ut-*id*-dicant.

286. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Infelix Nicanor, cano extincte mari,
jaces sane peregrino nudus in littore,
aut tu juxta scopulos; opulentæ autem illæ ædes
perditæ, atque ipsius patriæ *revisendæ* spes periit Tyri.

Quamque potes fluctus tolle, sonosque cie.

Si tamen Eumarei monumentum destruis, hic nil
Quod juvet invenies, ossa sed et cineres.

285. GLAUCI NICOPOLITÆ.

Non lapis est, non est Erasippi terra sepulchrum,
Sed sub conspectum quod jacet, omne mare.
Cum rate nam periit, sed ubi nunc ossa putrescant,
Hoc dicent mergi, queis puto nosse datum est.

286. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Ah miser æquoreis Nicanor merse sub undis,
Nudus in externo littore nempe jaces;
Aut aliqua sub rupe : vacante illa incluta tecta,
Et tecum periit spes quoque tota Tyri.

* Οὐδέ τί σε κτεάνων ἔρρύσατο· φεῦ, ἔλεεινέ,
ὄλεο μογθῆσας ἰχθύσι καὶ πελάγει.

287. ANTIPATPOY.

Καὶ νέκυν ἀπρήνυτος ἀνήσει με θάλασσα
Λῦσιν, ἐρημαίῃ κρυπτόν ὑπὸ σπιλάδι,
στρηγές ἀεὶ φονεύσα παρ' οὐατι, καὶ παρὰ κωφὸν
σῆμα. Ἴί μ', ὠνθρωποι, τῆδε παρωκίσατε,
ἡ πνοιῆς χήρωσε τὸν οὐκ ἐπὶ φορτίδι νηὶ
ἔμπορον, ἀλλ' ὀλίγης ναυτίλον εἰρσεῖτης
ὠκαμένη ναυηγόν; ὁ δ' ἐκ πόντοιο ματεῦων
ζῶην, ἐκ πόντου καὶ μόρον εἰλάκσαμην.

288. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οὐδετέρης ὀλος εἰμὶ θανὼν νέκυς, ἀλλὰ θάλασσα
καὶ χθὼν τὴν ἀπ' ἐμεῦ μοῖραν ἔχουσι ἴσην.
Σάρκα γὰρ ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες· ὁστέα δ' αὐτὲ
βέβραστοι ψυχρῇ τῆδε παρ' ἡϊόνι.

289. ANTIPATPOY MAKEDONOS.

Ἄνθῆα τὸν ναυηγὸν ἐπὶ στόμα Πηνειοῖο
νυκτὸς ὑπὲρ βαιῆς νηξάμενον σανίδος,
μούνοιος ἐκ θάμνοιο θορῶν λύκος, ἄσκοπον ἄνδρα,
ἔκτανεν. Ὡ γαίης κύματα πιστότερα!

290. ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Λαίλαπα καὶ μανίην ὀλοῆς προρυγόντα θαλάσσης
ναυηγὸν, Λιβυκαῖς κείμενον ἐν ψαμάθοις,
οὐκ ἔκας ἡϊόνων, πυμάτῳ βεβαρημένον ὕπνῳ,
γυμνὸν, ἀπὸ στυγερῆς ὡς κάμε ναυφορίας,
ἔκτανε λυγρὸς ἔχικ. Ἴί μάτην πρὸς κύματ' ἐμόλθῃ,
τὴν ἐπὶ γῆς φεύγων μοῖραν ὀρειλομένην;

291. ΞΕΝΟΚΡΙΤΟΥ ΡΟΔΙΟΥ.

Χαῖταί σου στάξουσιν ἐθ' ἄλμυρά, δύσμορε κούρη,
ναυηγέ, φθιμένης εἰν ἄλλι, Λυσιδίχῃ.

Nec tot opes potuere tibi defendere læva
Fata, laborasti piscibus et pelago.

287. ANTIPATRI.

Æquora permittunt mihi nec post fata quietem
Lysidi, deserto qui tegor in scopulo :
Sic aures trux ille fragor surdumque sepulchrum
Perstrepat. Hic homines cur mihi busta datis?
Ad mare, quod vitam rapuit mihi, cum mea multis
Non esset remis invidiosa ratis.
Dum meus in pelago labor est mihi querere vitam,
In pelago mors est ecce reperta mihi.

288. EJUDEM.

Non tellus totum, non me tenet unda, sed æquam
Terra mei partem, nec minus æquor habet.
Piscibus esca caro facta est mea : littore summo
Huc ejecta maris fluctibus ossa jacent.

Neque ullum te bonorum servavit. Heu ! miserande,
periisti, labores-perpessus pro piscibus et mari.

287. ANTIPATRI.

Etiam mortuum inmitis vexabit me pontus
Lysin, deserto conditum sub scopulo,
graviter usque sonans ad aurem, et juxta mutum [suisitis
monumentum. Quid me, o homines, huic vicium-pro-
qui anima viduavit non in oneraria nave
mercatorum, sed parvi nautam remigii
reddens naufragum? Ego vero e mari quaerens
victum, e mari etiam mortem mihi-traxi.

288. EJUDEM.

Neutrius totus sum post-fatam mortuus, sed mare
et terra de me partem habent æquam.
Carnem enim in ponto comederunt pisces; ossa vero rursus
ejecta-sunt frigidam banc prope ripam.

289. ANTIPATRI MACEDONIS.

Antheum naufragum ad ostium Penei
noctu super exigua quum-enatasset tabula,
solitarius dumeto prosiliens lupus, improvidum virum,
occidit. O terræ fluctus fidioliores!

290. STATILII FLACCI.

Turbine et rabie exitiosi elapsum maris
naufragum, Libycis jacentem in arenis,
non procul a-littoribus, supremo gravatum somno,
nudum, a luctuoso defatigatum naufragio,
occidit pernicioosa vipera. Quid frustra fluctibus oblu-ta-
dum fugeret in terris sortem debitam? [batur,

291. XENOCRITI RHODII.

Crines tuæ stillant adhuc salsuginem, infelix puella,
naufraga, extinctæ in mari, Lysidice.

289. ANTIPATRI MACEDONIS.

Cum prope jam salvus Penei naret in ore
Antheus exigua naufragus in tabula;
Exsiliens silva miserum lupus enecat. Eheu!
Fida minus tellus, quam maris unda fuit.

290. STATILII FLACCI.

Dum fugiens sævis agitated flatibus undas
Naufragus in Libyca jam requiescit humo,
Membra sopore gravi domitus, non littore longe,
Nudus ab æquoreis vix recreatus aquis,
Vipereo perit ore. Quid heu pugnabat in undas
Ut fugeret terris debita fata sibi?

291. XENOCRITI RHODII.

Nunc quoque salsa tuis destillat gutta capillis,
Lysidice, sævo rapta puella mari.

Ἡ γὰρ, ὀρινομένου πόντου, δέισασα θαλάσσης
 ὕβριν ὕπερ κοίλου δούρατος ἐξέπεσε.
 5 Καὶ σὸν μὲν φωνεῖ τάφος οὖνομα, καὶ χθόνα Κύμην,
 ὅστέα δὲ ψυχρῶ κλύζετ' ἐπ' αἰγιαλῶ,
 πικρὸν Ἀριστομάχῳ γενέτη κακὸν, ὃς σε κομίζων
 ἐς γάμον, οὔτε κόρην ἤγαγεν οὔτε νέκυν.

292. ΘΕΩΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Ἄλκυόσιν, Ληναίε, μέλις τάχα· κωφὰ δὲ μήτηρ
 μύρεθ' ὑπὲρ κρυεροῦ δυρομένη σε τάφου.

293. ΙΣΙΔΡΟΥ ΑΙΓΕΑΤΟΥ.

Οὐ χεῖμα Νικόφημον, οὐκ ἀστρων δύσις
 ἀλὸς Λιθύσσης κύμασιν κατέκλυσεν·
 ἀλλ' ἐν γαλήνῃ, φεῦ τάλας! ἀνήμερ
 πλόω πεδηθεῖς, ἐφρύγη διψεὺς ὑπο.
 Καὶ τοῦτ' ἀήτεων ἔργον· ἅ πόσον κακὸν
 ναῦταισιν ἢ πνέοντες ἢ μεμυκότες!

294. ΤΥΛΛΙΟΥ ΛΑΥΡΕΑ.

Γρυνέα τὸν πρέσβυν, τὸν ἀλιτρώτου ἀπὸ κύμβης
 ζῶντα, τὸν ἀγκίστροις καὶ μογέοντα λίνοις,
 ἐκ δεινοῦ τρηχεῖα Νότου κατέδυσε θάλασσα,
 ἔβρασε δ' ἐς κροκάλην πρῶτον ἡθόνα,
 χεῖρας ἀποδρωθέντα. Τίς οὐ νόον ἰχθύσιν εἶποι
 ἔμμεναι, οἱ μούνας, αἷς ὀλέκοντο, φάγον;

295. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΕΝΤΙΝΟΥ.

Θῆριν τὸν τριγέροντα, τὸν εὐάγων ἀπὸ κύρτων
 ζῶντα, τὸν αἰθυίης πλείονα νηξάμενον,
 ἰθυσιλητιστήρα, σαγηνέα, χηραμοδύτην,
 οὐχὶ πολυσκάμου πλώτορα ναυτιλίας,
 5 ἔμπερ οὐτ' Ἀρκτοῦρος ἀπώλεσεν, οὔτε καταγίγς
 ἤλασε τὰς πολλὰς τῶν ἐτέων δεκάδας·
 ἀλλ' ἔθαν' ἐν καλύβῃ σχοινίτιδι, λύχνος ὀποία,
 τῷ μακρῷ σβεσθεῖς ἐν χρόνῳ αὐτόματος.
 Σῆμα δὲ τοῦτ' οὐ παῖδες ἐφήρμισαν, οὐδ' ὀμολέκτρος,

Nam pelagi trepidus spectas dum corde tumultus,
 In rabidum summa de rate lapsa mare es.
 Nunc tumulus nomenque tuum Cumamque loquetur ;
 Ossa sed in gelido littore sparsa madent.
 Ibat Aristomachus genitor te ferre marito :
 Infelix, neque te quippe nec ossa feret.

293. ISIDORI ΑΙΓΕΑΤΕ.

Hunc Nicophemum non hyems, non siderum
 Occusus, Afri non furor mersit sali :
 Sed per serenam (quis putet?) pellaciam
 In nave captus arsit insana siti.
 Et hoc patravit ventus: is nautis malum
 Immane seu flat, sive sopitus silet.

294. TULLII LAUREAE.

Grynea longævum, cui lino dives et hamo

Profecto enim, emoto ponto, verita æquoris
 violentiam, cavo robore (nave) desuper excidisti.
 Et tuum quidem loquitur tumulus nomen et terram Cymen ;
 ossa vero frigido perluuntur in littore,
 acerbum Aristomacho parenti malum, qui te avehens
 ad nuptias, neque nuptam duxit neque mortuam.

292. THEONIS ALEXANDRINI.

Halcyonibus, o Lenæe, curæ-es forsan ; mutum vero mater
 lamentatur super frigido deflens te tumulo.

293. ISIDORI ΑΙΓΕΑΤΕ.

Non procella Nicophemum, non astrorum occasus
 maris Libyci fluctibus obruit ;
 sed in tranquillitate, heu miser ! ventis-carente
 navigatione vincetus, contostus-est siti.
 Et hoc ventorum opus. Proh ! quantum malum
 sunt nautis seu spirantes seu tacentes !

294. TULLII LAUREAE.

Gryneum grandævum, illum mari-atrta de cymba
 viventem, hamis laborantem et retibus,
 a terribili asperatum Noto demersit mare,
 ejecitque in scruposum mane littus,
 manus depastum. Quis non mentem piscibus dicat
 esse, qui solas, quibus periire, comederunt ?

295. LEONIDÆ TARENTINI.

Therin oppido-senem, bonam-prædam-agentibus de nassis
 viventem, mergo magis-et-sæpius natantem,
 piscibus-prædatorem, everriculo-utentem, cavernas-sub-
 non multis-instructi-remis nautam navigii, [euntein,
 tamen neque Arcturus perdidit, neque procella
 eum subegit per tot decennia ;
 sed mortuus-est in tugurio scirpeo, lucernæ instar,
 longo exstinctus in tempore sponte-sua. [conjux,
 Monumentum autem hoc non filii ei posuerunt, neque

Cymba dabat vitam non minus ipsa senex,
 Obruit unda sali commota furentibus Austris :
 Postera littoribus reddidit orta dies,
 Absumptis manibus. Pisces ratione quis uti
 Jam neget ? hoc solum, quo periire, vorant.

295. LEONIDÆ TARENTINI.

Ille senex Theris, fulicis qui sæpius ipsis
 Navit, ab æquoreo cui grege victus erat ;
 Perreptans cava, prædo maris felixque sagenâ,
 Unicus in misera cui rate scalmus erat.
 Non tamen Arcturo debet, neque tristibus austris,
 Quod tot ab annorum cursibus exciderat.
 Pauperis occubuit tuguri sub culmine, qualis
 Igne absumpta suo sponte lucerna perit.
 Non nati, non uxor ei posuere sepulchrum,

10 ἄλλὰ συναργατίνης ἰχθυοῶν θίασος.

296. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΤΟΥ ΚΗΙΟΥ.

Ἔξ οὗ τ' Εὐρώπην Ἀσίας δίχα πόντος ἐνεῖμε,
καὶ πολεμον λαῶν θούρος Ἄρης ἐφέπει,
οὐδ' αὖ πω κάλλιον ἐπιχθονίων γένεε' ἀνδρῶν
ἔργον ἐν ἡπείρῳ καὶ κατὰ πόντον ἅμα.
Οἶδε γὰρ ἐν Κύπρῳ Μήδων πολλοὺς ὄλεσαντες,
Φοινίκων ἑκατὸν ναῦς ἔλον ἐν πελάγει
ἀνδρῶν πληθούσας· μέγα δ' ἔστενεν [Ἄσις ὑπ' αὐτῶν]
πληγεῖσι' ἀμφοτέραις χερσὶ κράτει πολέμου.

297. ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

Τὸν μέγαν Ἀκροκόρινθον Ἀχαιϊκὸν, Ἑλλάδος ἄστρον,
καὶ διπλῆν Ἴσθμῷ σύνδρομον ἤϊονα
Λεύκιος ἐστουφελίξε· δοριπτοίγητα δὲ νεκρῶν
ὄστρα σωρευθεῖς εἷς ἐπέχει σκόπελος.
Τοὺς δὲ δόμον Πριάμοιο πυρὶ πρήσαντας Ἀχαιοὺς
ἀκλαύστους κτερέων νόσφισαν Αἰνεάδαί.

298. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Αἰαί, τοῦτο χάριστον, ὅταν κλαίωσι θανάτῃ
νυμφίον ἢ νύμφην· ἡνίκα δ' ἀμφοτέρους,
Εὐπολιν ὡς ἀγαθὴν τε Λυκαίνιον, ὧν ὑμέναιον
ἔσβησεν ἐν πρώτῃ νυκτὶ πέσων θάλαμος,
οὐκ ἄλλω τόδε κῆδος ἰσοῤῥοπον, ὡς σὺ μὲν υἱὸν,
Νίχι, σὺ δ' ἔκλαυσας, Θεΐδικε, θυγατέρα.

299. ΝΙΚΟΜΑΧΟΥ.

Ἄδ' ἔσθ' — ἄδε Πλάταια τί τοι λέγω; — ἂν ποτε σει-
ἐλθὼν ἔξαπίνας κάβδαλε πανσυδῆ· [σμός
λείρηθ' δ' αὖ μούνον τυτθὸν γένος· οἱ δὲ θανόντες
σαμ' ἔρατ' ἀν πάτραν κείμεθ' ἐρπυσσάμενοι.

300. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἐνθάδε Πυθώνακτα κασιγνητόν τε κέκευθεν
γαῖ', ἔρατῆς ἤβης πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.
Μνηῆμα δ' ἀποφθιμένοισι πατῆρ Μεγάριστος ἔθηκεν
ἀθάνατον, θνητοῖς παισὶ χαριζόμενος.

sed sodalium piscatorum chorus.

296. SIMONIDIS CEI.

Ex quo et Europam ab-Asia seorsum pontus divisiat,
et bella populorum impetuosus Mars obit,
non usquam pulchrius terrestrium exstitit virorum
facinus in continenti et per pontum simul.
Hi enim in Cypro Medorum multos quum-cecidissent,
Phenicum centum naves ceperunt in ponto
viris referatas; magnum autem ingemuit Asia ab illis,
verberata ambabus manibus robore belli.

297. POLYSTRATI.

Magnum Acrocorinthum Achæorum, Græciæ astrum,
et duplex Isthmi concurrens littus
Lucius evertit: sed hastâ-sparsa mortuorum [congeries].
ossa accumulatus unus continet scopulus [saxorum]
Qui autem domum Priami igne combusserunt Achæos
non-defletos sepulcro fraudarunt Æneadæ (Romani).

298. ANONYMI.

Heu, heu, id pessimum, quando deflent mortuum
aut sponsam aut sponsam; quando autem utrosque,
sicut Eupolim bonamque Lycæniæ, quorum hymenæum
exstinxit in prima nocte collapsus thalamus,
non alii hic est luctus conferendus, sicut tu quidem filium,
o Nicis, tu vero deflevisti, Theodice, natam.

299. NICOMACHI.

Hæc est—quid vero dico HÆC Platea?—quam olim motus
ingruens subito dejecit omni-impetu; [terra
relictumque est modo paucum genus; mortui autem
ut monumentum amatam patriam jacemus induti.

300. SIMONIDIS.

Hic Pythonactem fratremque condit
terra, amabilis juventæ prinsquam finem ultimum viderit.
Monumentum vero exstinctis pater Megaristus posuit
immortale, mortalibus pueris gratificatus.

Sed piscatorum junctus in arte chorus.

297. POLYSTRATI.

Mœnia celsa Ephyres, telluris lumen Achivæ
Hic ubi se jungit littus utrumque maris,
Mummius everti: scopulus numerosa virorum
Milia, quos bellum perdidit, unus habet.
Igne domum Priami populus vastarat Achæus,
Ipse per Æneas nunc caret igne rogi.

298. INCERTI.

Cum faciunt sponsi vel sponsæ funera luctum,

Triste; sed hæc pariter cum coiere mala,
Nunc velut Eupolidis fœdus pulchræque Lycæni
Exstinxit prima nocte cubile cadens,
Par tali nullus dolor est. Tibi, Nicia, natus
Materia est luctus; Eudice nata tibi.

300. SIMONIDÆ.

Iste tegit tumulus cum Pythonacte sororem,
Ætas in medio queis juvenilis erat.
Mortales ambo: quibus immortalè sepulchrum
Dat Megaristus, et hoc se probat esse patrem.

301. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὐκλείας αἶα κέκυθε, Λεωνίδα, οἱ μετὰ σείῳ
τῆδ' ἔθανον, Σπάρτης εὐρυχόρου βασιλεῦ,
κλείετων δὴ τόξων τε καὶ ὤκυπόδων σθένος ἴππων
Μηδείων ἀνδρῶν δεξάμενοι πολέμῳ.

302. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῶν αὐτοῦ τις ἕκαστος ἀπολλυμένων ἀνίσταται·
Νικόδικον δὲ φίλοι καὶ πόλις ἦδε * πόλη.

303. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Τὸν μικρὸν Κλεόδημον ἔτι ζῶντα γάλακτι,
ἴγος ὑπὲρ τοίχων νηὸς ἐρεισάμενον,
ὁ Θρηξίξ ἐτύμως Βορέης βάλεν εἰς ἄλδος ὀδμα,
κύμα δ' ἀπὸ ψυχῆν ἔσβασε νηπιάρχου.
Ἴνοι, ἀνοικτίρμων τις ἔφυς θεός, ἡ Μελικέρτῳ
ἔλικος οὐκ Ἄϊδην πικρὸν ἀπτηλάσασο.

304. ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ ΡΟΔΙΟΥ.

Ἄνδρὶ μὲν Ἴππαιῶμον ὄνομ' ἦν, ἴππῳ δὲ Πόδαργος,
καὶ κυνὶ Λήθαργος, καὶ θεράποντι Βάβης,
Θεσσαλός, ἐκ Κρήτης, Μάγνης γένος, Ἄιμονος υἱός·
ἴλετο δ' ἐν προμάχοις ὄξιν Ἄρη συνάγων.

305. ΑΔΔΑΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Ὁ γριπεὺς Διότιμος, ὁ κύμασιν δλαδάξ πιστὴν
κῆν χθονὶ τὴν αὐτὴν οἶκον ἔχων πενήτης,
νήγρετον ὑπνώσας Αἶδαν τὸν ἀμειλιχον ἴκτο
αὐτερέτης, ἰδίῃ νηὶ κομιζόμενος·
ἦ γὰρ ἔχε ζωῆς παραμύθιον, ἔσχεν δὲ πρέσβυς
καὶ φθίμενος πύματον πυρκαϊῆς ὄφελος.

306. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἄδρότονον Θρηξίσα γυνὴ πέλον· ἀλλὰ τεκίσθαί
τὸν μέγαν Ἑλλησιν φημί Θεμιστοκλέα.

301. EJUSDEM.

Illustres terra condit, Leonida, illos qui tecum
hic mortui-sunt, Spartæ lato-choros-ducentis rex,
plurimorum sane arcuumque et velocipedum robor
Medorum virorum sustinentes proelio. [equam

302. EJUSDEM.

Suis ipsius unusquisque amissis affligitur,
* Nicodici vero amici et civitas hæc læta-est.

303. ANTIPATRI SIDONII.

Parvum Cleodemum adhuc viventem lacte,
vestigium super latera navis quum-posuisset,
Thrax vere Boreas dejecit in maris undas,
fluctusque animam exstinxit infantis.
Ino, immisericors quoddam fuisti numen, quæ a Melicertæ
æquali non mortem acerbam repulisti.

304. PISANDRI RHODII.

Viro quidem Hippæmo nomen erat, equo autem Podargus,
et cani Lethargus, et famulo Babes, [filius :
Thessalus, e Creta oriundus, Magnes genus, Hæmonis
peritit autem inter propugnatores acrem pugnam conserens.

305. ADDÆI MITYLENÆI.

Piscator Diotimus, qui in fluctibus naviculam fidam
et in terra eandem donum habebat paupertatis,
inexcitabili sopitus-somno, Orcum ad immitem venit
suus-ipse-remex, propria navicula vectus :
quam enim habebat vitæ sustentaculum, habuit senex
etiam extinctus ultimam busti opem.

306. ANONYMI.

Abrotonum Thracia mulier eram : sed genuisse
magnum Græcis aio Themistoclem.

301. EJUSDEM.

Claros terra tegit, quos, magne Leonida, tecum
Mors tulit, o Sparta rex bene digne tua :
Qui Medorum arcus et equos, vim denique belli,
Totam corporibus sustinueri suis.

302. EJUSDEM.

Quisque suum p.orat quem fato perdit : amici,
Tota simul plorat patria Nicodicum.

303. ANTIPATRI SIDONII.

Cum Cleodemus, adhuc materni lactis alumnus,
Ferret summa ratis per tabulata pedem ;
Thracicus miserum dejecit in æquora ventus.
Vaguit in mediis cum moreretur aquis.
Cruelis, puerum quod non servaverit Ino

Hoc ævi, fuerat quo Melicerta suus.

304. PISANDRI RHODII.

Hippæmon vir dictus erat, sonipesque Podargus,
Theragrusque canis, mancipiumque Babes :
Thessalus, e Creta, Magnes genus, Hæmone natus,
Occidit, in primo dum movet arma locum.

305. ADDÆI MITYLENÆI.

Qua rate captabat Diotimus in æquore pisces,
Cum tenuit terras, hæc domus ipsa fuit.
Quem cum perpetuus pressit sopor, ivit in illa
Ad manes, remex et fuit ipse sibi.
Præbuerat quæ namque seni solatia vitæ,
Officium summum præbuit illa rogo.

307. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

α. Οὐνομά μοι.. β. Τί δὲ τοῦτο; α. Πατρὶς δέ μοι.. β. Ἐς
[τί δὲ τοῦτο;
α. Κλεινοῦ δ' εἶμι γένους. β. Εἰ γὰρ ἀφανροτάτου;
α. Ζήσας δ' ἐνδόξως ἔλιπον βίον. β. Εἰ γὰρ ἀδόξως;
α. Κεῖμαι δ' ἐνθάδε νῦν.. β. Τίς τίνι ταῦτα λέγεις;

308. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Παῖδά με πενταέτηρον, ἀκῆδᾶ θυμὸν ἔχοντα,
νηλειῆς Ἀΐδης ἤρπασε Καλλιμάχον.
Ἄλλὰ με μὴ κλαίοις· καὶ γὰρ βίότοιο μετέσχον
παύρου, καὶ παύρων τῶν βίότοιο κακῶν.

309. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐξηκοντούτης Διονύσιος ἐνθάδε κεῖμαι,
Ταρσεὺς, μὴ γήμας· αἶθε δὲ μηδ' ὁ πατήρ.

310. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Θάψεν δ με κτείνης κρύπτων φόνον· εἰ δέ με τύμβῳ
διωρεῖται, τοίης ἀντιτύχοι χάριτος.

311. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ὁ τύμβος οὔτος ἐνδον οὐκ ἔχει νεκρόν·
ὁ νεκρὸς οὔτος ἐκτὸς οὐκ ἔχει τάφον,
ἄλλ' αὐτὸς αὐτοῦ νεκρὸς ἐστὶ καὶ τάφος.

312. ΑΣΙΝΙΟΥ ΚΟΥΑΔΡΑΤΟΥ.

Οἱ πρὸς Ῥωμαίους δεινὸν στήσαντες Ἄρρα
κεῖνται, ἀριστεῖς σύμβολα δεικνύμενοι·
οὐ γὰρ τις μετὰ νῦτα τυπεὶς θάνεν, ἀλλ' ἅμα πάντες
ἴλοντο κρυφίῳ καὶ δολερῷ θανάτῳ.

313. [ΤΙΜΩΝΟΣ.]

Εἰς Τίμωννα τὸν μισάνθρωπον.

Ἐνθάδ' ἀποβρήξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κεῖμαι·
τοῦνομα δ' οὐ πεύσεσθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθε.

307. *Inscriptio non nominati a PAULO SILENTIARIO.*

Nomine dicor ego. Quid tum? Mea patria. Quid tum?

Nobilis. At quid tum, si sine gente fores?

Splendida vita fuit. Quid si nec nota fuisset?

Hic jaceo. Sed quis, cui precor ista refers?

308. LUCIANI.

Me puerum nullis operatum pectora curis
Quinquennem rapuit mors fera Callimachum.
Ne me flete tamen: fluxit mihi tempore parvo
Vita, sed et vitæ sunt mala parva meæ.

309. INCERTI.

Hic post sex decies jaceo Dionysius annos,
Tarsensis cœlebs. Sic pater o utinam!

310. INCERTI.

Texit humo qui me sine teste peremerat; addit

307. PAULI SILENTIARII

a. Nomen mihi ... b. Quid hoc dicis? a. Patria autem
[mihi... b. Sed quid refert?
a. Et de-celebris sum genere b. Et si obscurissimo?
a. Actam in-bona-fama reliqui vitam. b. Et si in-mala?
a. Ac jaceo hic nunc... b. Quis cui hæc dicis?

308. LUCIANI.

Puerum me quinquennem, curarum-vacuum animam
immitis Orcus rapuit Callimachum. [habentem,
Sed me ne defleas: etenim vitæ-dierum in-partem-veni
paucorum, et paucorum vitæ malorum.

309. ANONYMI.

Sexagenarius Dionysius hic jaceo,
Tarsi-natus, cœlebs: utinam fuisset et pater meus!

310. ANONYMI,

Sepelivit me qui-interfecit occultans cædem: si autem me
donat, talis ei-rursus-contingat gratia. [sepulcro

311. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Tumulus hic intra non habet mortuum;
mortuus hic extra non habet tumulum,
sed ipse sui mortuus est et tumulus.

312. ASINII QUADRATI.

Qui cum Romanis terribilem conseruerunt pugnam
jacent, excellentis-virtutis signa præbentes:
nemo enim post terga vulneratus obiit, sed una omnes
perierunt furtiva et dolosa morte.

313. TIMONIS.

In Timonem hominum osorem.

Hic ex-quo-abrupi animam infelicem jaceo:
nomen vero non cognoscetis, sed mali male peratis.

Et tumulum: parilem sentiat ipse vicem.

311. De Niobe.

Vides sepulchrum quod caret cadavere,

Simul cadaver insepulchrum conspicis.

Sed quod sepulchrum est, quod cadaver, est idem.

312. ASINII QUADRATI,

de interfectis victore Sulla consule Romano.

Quos hæc terra tegit, Romano Marte petiti

Maxima virtutis signa dedere suæ.

Horum nemo fuit, qui tergo vulnera ferret,

Omnes hostili sed periere dolo.

313. INCERTI,

in Timona hominibus inimicum.

Hic situs abrupta vita infelicem quiesco:

Nomen ne rogitate: malos Di vos male perdant.

314. ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΥ.

Εἰς τὸν αὐτὸν Τίμωνα.

Μὴ πόθεν εἶμιλ μάθης, μὴδ' οὐνομα· πλὴν ὅτι θνήσκεις
τοὺς παρ' ἐμὴν στήλην ἐρχομένους ἐθέλω.

315. ΖΗΝΟΔΟΤΟΥ, οἱ δὲ ΠΙΑΝΟΥ.

Εἰς τὸν αὐτὸν Τίμωνα.

Τρηγίειν κατ' ἐμεῦ, ψαφαρὴ κόνι, βράμνον ἐλίσσοις
πάντοθεν, ἢ σκολιῆς ἄγρια κῶλα βάτου,
ὡς ἐπ' ἐμοὶ μὴδ' ὄρνις ἐν εἵραι κοῦφον ἐρείδοι
ἔχνος, ἐρημάζω δ' ἥσυχά κεκλιμένος.
Ἥ γὰρ ὁ μισάνθρωπος, ὁ μὴδ' ἀστοῖσι φιληθεῖς
Τίμων οὐδ' Αἰδῆ γνήσιός εἰμι νέκυσ.

316. ΛΕΩΝΙΔΑ ἢ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς τὸν αὐτὸν ὁμοίως.

Τὴν ἐπ' ἐμεῦ στήλην παραμείθεο, μήτε με χαίρειν
εἰπὼν, μὴθ' ὅστις, μὴ τίνας ἐξετάσας·
ἢ μὴ τὴν ἀνύεις τελέσας ὁδόν· ἣν δὲ παρελθῆς
σιγῇ, μὴδ' οὕτως ἣν ἀνύεις τελέσας.

317. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἰς τὸν αὐτὸν Τίμωνα.

α. Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἔσσι), τί τοι, σκότος ἢ φάος, ἐχθρόν;
β. Τὸ σκότος· ὑμείων πλείονες εἰν Αἰδῆ.

318. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἰς τὸν αὐτὸν Τίμωνα.

Μὴ χαίρειν εἴπης με, κακὸν κέαρ, ἀλλὰ πάρελθε·
ἴσον ἐμοὶ χαίρειν κἄστι τὸ μὴ σὲ πελᾶν.

319. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς τὸν αὐτὸν Τίμωνα.

Καὶ νέκυσ ὦν Τίμων ἄγριος· σὺ δὲ γ', ὦ πυλαωρὲ
Πλούτωνος, τάρβει, Κέρβερε, μὴ σε δάκη.

314. PTOLEMÆI,
de eodem.

Unde ego non discas, nec quo sim nomine : sed quod,
Hunc tumultum quisquis præterit, opto mori.

315. ZENODOTI,
de eodem.

Funde truces spinas hinc atque hinc squallida tellus,
Horrentesque super nostra sepulchra rubos :
Ne vel avis ponat levis hic vestigia verno
Tempore, sed segrex et sine teste cubem.
Ille ferus sum Timo, meis quoque civibus hostis,
Nec Dis ipse putat nunc satis esse suum.

316. LEONIDÆ,
de eodem.

Hunc tumultum transi, nec me vel voce saluta :

314. PTOLEMÆI.

In eundem Timonem.

Ne unde sim discas, neu nomen; tantum mori
eos qui meum cippum prætereunt volo.

315. ZENODOTI, aliis RHIANI.

In eundem Timonem.

Asperam mihi, aride pulvis, spinam obvolve
undique, aut tortuosæ agrestia brachia rubi,
ut in me neque avis verno tempore leve imprimat
vestigium, solus sed degam tranquille reclinatus.
Eram enim ille hominum-osor, ne civibus quidem amatus,
Timon, neque Plutoni acceptus sum mortuus.

316. LEONIDÆ aut ANTIPATRI.

In eundem.

Impositum mihi cippum præteri, neque mihi Salve
dicens, nec qui sim, non cujus sim quærens :
aut quod pergis ne absolvas iter; verum si transieris
tacite—ne sic quidem quod pergis absolvas.

317. CALLIMACHI.

In eundem Timonem.

a. O Timon (non enim jam es), quid tibi, tenebræ aut lux,
b. Tenebræ: vestrum plures in Inferis. [inimicum?]

318. EJUDEM.

In eundem Timonem.

Ne salvere me jubeas, o malum cor, sed præteri :
idem est mihi quod salvere, te non accedere ad-me.

319. INCERTI.

In eundem Timonem.

Et post mortem Timon est ferus : tu vero, o janitor
Plutonis, time, Cerbere, ne te mordeat.

Nec me quis fuerim, quo genitore, roga.
Sin, ne propositum peragas iter; at taciturnus
Si transibis, iter sic quoque ne peragas.

317. CALLIMACHI,
de eodem.

Mortue dic Timon, lux displicet, an tenebræ plus?
Plus tenebræ, vestrum pars quia major ibi est

318. EJUDEM
de eodem.

Improbe, præter abi, nec ave mihi dicere cura.
Si tu non rides, hoc sat avere mihi est.

319. INCERTI.
de eodem.

Timon, umbra licet, ferus est : tu janitor Orci
Cerbere, ne morsu te petat ille, cave.

320. ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Εἰς τὸν αὐτὸν Τίμωνα μισθλῆνα.

Ὅξειαι πάντα περὶ τὸν τάφον εἰσὶν ἀκανθαι
καὶ σκόλοπας· βλάβεις τοὺς πόδας, ἦν προσίης·
Τίμων μισάνθρωπος ἐνοικέω· ἀλλὰ πάρελθε,
οἰμῶζειν εἴπας πολλὰ, πάρελθε μόνον.

321. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Γαῖα φίλη, τὸν πρέσβυν Ἀμύντιχον ἔνθεο κόλποις,
πολλῶν μνησαμένη τῶν ἐπὶ σοὶ καμάτων.
Καὶ γὰρ αἰεπέταλόν σοι ἐνεστήριξεν ἑλαίην
πολλάκι, καὶ Βρομίου κλήμασιν ἠγάασεν;
καὶ Διοῦς ἐπλησε, καὶ ἕδατος αὐλακάς ἔλκων
θήκε μὲν εὐλάγανον, θήκε δ' ὄπωροφόρον.
Ἄνθ' ὧν σὺ πρηεῖα κατὰ κροτάφου πολιοῖο
κεῖσσο, καὶ εἰαρινὰς ἀνθακόμει βοτάνας.

322. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Κνωσίου Ἰδομενῆος δρα τάφον· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
πλησίον ἰδρυμαι Μηριόνης δ Μάλου.

323. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἷς δὲ ἀδελφειοὺς ἐπέχει τάφος· ἐν γὰρ ἐπέσχον
ἤμαρ καὶ γενεῆς οἱ δύο καὶ θανάτου.

324. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἄδ' ἐγὼ δὲ περίθωτος ὑπὸ πλακί τῆδε τέθαμμαι,
μούνη ἐνὶ ζῶναν ἀνέρι λυσαμένα.

325. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εἰς τὸν Σαρδανάπαλλον.

Τόσσ' ἔχω ὄσσ' ἔφαγον καὶ ἐφύδρισα, καὶ μετ' ἐρώτων
Τέρπν' ἐδάην· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια πάντα λείπειται.

326. ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Ταῦτ' ἔχω ὄσσ' ἔμαθον καὶ ἐφρόντισα, καὶ μετὰ Μουσῶν
σέμν' ἐδάην· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια τῦφος ἔμαρψεν.

320. HEGESIPPI,
de eodem.

Hunc circa tumulum surgant spinæque sudesque;
Si prope sis, referes saucius inde pedem.
I procul hinc: Timon moror hic mortalibus hostis,
Meque jube, si vis, flere; sed i procul hinc.

321. INCERTI.

Multa laboravit qui nuper Amyntichus in te,
Extinctum placido terra reconde sinu.
Nunc te Palladiæ decorabat frondis honore,
Nunc circum vites brachia lenta dabat.
Addidit et Cererem, rivosque et flumina ducens,
Hinc olus, hinc fecit surgere poma tibi.

320. HEGESIPPI.

In eundem Timonem Græcorum osorem.

Acutæ ubique circa tumulum sunt spinæ
et pali; dolebis a pedibus, si adieris:
Timon hominum-osor inhabito: sed prætergredere,
multum plorare jubens, prætergredere modo.

321. ANONYMI.

Terra amica, senem Amyntichum excipe sinu,
multorum memor laborum quos tua gratia suscepit.
Etenim semper frondibus-comantem in-te statuit olivam
sæpenumero, et Bacchi te pampinis ornavit,
et Cerere implevit, et aquæ rivos ducens
fecit te leguminum-feracem, fecitque fructuum-feracem.
Quapropter tu lenis ei in temporibus canis [dem.
incumbe, et vernas vesti-floribus plantas.

322. ANONYMI.

Cnosii Idomeni vide tumulum: sed ego eum
juxta compositus-sum Meriones Moli filius.

323. ANONYMI.

Unus duos fratres cohibet tumulus; unum videlicet habue-
diem et nasceadi gemini et moriendi. [runt

324. ANONYMI.

Hæc ego celebrata sub marmore hoc sepulta sum,
quæ uni soli viro zonam solvi.

325. ANONYMI.

In Sardanapalum.

Hæc habeo quæ edi et libidinibus-impendi et cum amoribus
jucunda didici: multa illa et beata cuncta relicta-sunt.

326. CRATETIS THEBANI.

Hæc habeo quæ didici et excogitavi, et cum Musis
sancta didici: multa illa et beata fastus rapuit.

Redde vicem, capitique velis incumbere cano
Lenis, et e tumulo gignere veris opes.

323. INCERTI.

Unus habet fratres tumulus duo, quippe gemellos
Protulit una dies, abstulit una dies.

324. INCERTI.

Hoc ego sub tumulo mulier celeberrima condor:
Uni duntaxat zona soluta mea est.

325. CRATETIS

imitatio epigrammatis de Sardanapalo.

Quæ didici, quæ sum meditatæ, cumque Camænis
Pulchra scii, mea sunt: illa inclyta cætera, busti.

317. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Μή σύγε θνητὸς εἶν ὡς ἀθάνατός τι λογίζου·
οὐδὲν γὰρ βίτου πιστὸν ἐφημερίοις,
εἰ καὶ τόνδε Κάσανδρον ἔχει σορὸς ἤδη θανόντα,
ἄνθρωπον φύσεως ἄξιον ἀθανάτου.

328. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τίς λίθος οὐκ ἐδάκρυσε, σέθεν φθιμένοιο, Κάσανδρε;
τίς πέτρος, ὃς τῆς σῆς λήσεται ἀγλαΐης;
Ἄλλὰ σε νηλεῖς καὶ βάσκανος ὤλεσε δαίμων
ἡλικίην ἄλλήην εἴκοσιν ἕξ ἐτέων,
ἔς χεῖρην ἄλοχον θῆκεν, μογερούς τε τοχῆας
γηραλέους, στυγερῶ πένθει τερομένους.

329. ΑΛΛΟ.

Μυρτάδα τὴν ἱεραῖς με Διωνύσου παρὰ ληνοῖς
ἄφθονον ἀκρήτου σπασσαμένην κυλικά,
ὡ κεύθει φθιμένην βαιῆ κόνις· ἀλλὰ πῖθος μοι,
σύμβολον εὐφροσύνης, τερπνὸς ἔπεστι τάφος.

330. ΑΛΛΟ.

Τὴν σορὸν, ἣν ἐσορῆς, ζῶν Μάξιμος αὐτὸς ἐαυτῷ
θῆκεν, ὅπως ναίη παυσάμενος βίτου·
σὺν τε, γυναικὶ Καλεποδῆ τεύξεν τόδε σῆμα,
ὡς ἵνα τὴν στοργὴν κῆν φθιμένοισιν ἔχοι.

331. ΑΛΛΟ.

Τύμβον ἐμοὶ τοῦτον γαμέτης δωρήσατο * Φρούρης,
ἄξιον ἡμετέρης εὐσεβίης στέφανον·
λείπω δ' ἐν θαλάμοις γαμέτου χορὸν εὐκλέα παίδων,
πιστὸν ἐμοῦ βίτου μάρτυρα σωφροσύνης.
Μουνόγαμος θνήσκω, δέκα δ' ἐν ζωῖσιν ἔτι ζῶ,
νυμφικὸν εὐτεχνίης καρπὸν ἀειραμένη.

332. ΑΛΛΟ.

Αἰνόμερον Βάκχη με κατέκτανε θηροτρόφον πρὶν
ὡ * κρίσει ἐν σταδίοις, γυμναστικαῖς δὲ κλυταῖς.

327. ANONYMI.

Ne tu, mortalis quum sis, tanquam immortalis quid cogites :
nihil enim vitæ fidum hominibus-unius-diei,
si et hunc Casandrum habet oculus hic mortuum,
virum natura dignum immortalis.

328. ANONYMI.

Quod saxum non illacrimavit, te extincto, Casandre?
quod saxum est, quod tuas obliviscetur pulchritudinis?
Sed te crudelis et invidus perdidit dæmon,
ætate parva sex et viginti annorum,
qui viduam conjugem effecit, mæstosque parentes
grandævos, tetro luctu contritos.

329. ALIUD.

Myrtadem me, sacros quæ Bacchi prope lacus
copiosam meri ducebam pateram, [mih
non condit extinctam exiguus pulvis : sed amphora
signum lætitiæ, festivus impositus est tumulus.

330. ALIUD.

Loculum, quem aspicias, vivens Maximus ipse sibi
posuit, ut inhabitet finitâ vitâ;
simulque, uxori Calepodis struxit hoc monumentum,
ita ut amorem-ejus etiam in mortuis habeat.

331. ALIUD.

Tumulum mihi huncce conjux donavit Furens,
dignam nostræ pietatis coronam;
relinquo autem in thalamo viri chorum honestum puerorum,
fidum meæ vitæ testem sanctimonis.
Univira morior, decem vero in vivis jam vivo,
sponsalem fecunditatis fructum adeptæ.

332. ALIUD.

Infaustum Baccha me interfecit qui-feras-alebam antea :
non iudicio in stadiis, exercitationibusque celebribus.

327. INCERTI,
de Casandro.

Mortalis noli satus immortalia mente
Volvere : nil certum ducere vita sinit,
Mortuus hac quando tegitur tellure Casander,
Ille Deam vitam vivere dignus homo.

328. De eodem.

Quis lapis est potuit qui te non flere, Casander ?
Quæ rupes formam non meminere tuam ?
Cum sex adjiceres ad bina decennia menses,
Injecere manus invida fata tibi ;
Uxoremque simul viduam, miserosque parentes

Fecerunt, senii queis grave mæror onus.

329. INCERTI.

Mortada, quæ Bromii toties ad prælia solebam
Ducere purpureo pocula plena mero,
Nunc tenuis me terra tegit : sed dulce sepulchrum
Est mihi, qui signat gaudia nostra, cadus.

330. INCERTI.

Hanc, ubi defunctus vita requiesceret olim,
Exstruxit sedem Maximus ipse sibi,
Uxorique Calepodis commune sepulchrum,
Post ut et amborum funera vivat amor.

333. ΑΛΛΟ.

Μηδὲ καταχθονίαι μετὰ δαίμοσιν ἄμμορος εἶης
 ἡμετέρων δῶρων, ὧν σ' ἐπέοικε τυχεῖν,
 Ἀμμία, οὐνεκα Νικόμαχος θυγάτηρ τε Διώνη
 τύμβον καὶ στήλην σὴν ἐθέμεσθα χάριν.

334. ΑΛΛΟ.

Νηλεὺς ὦ δαίμων, τί δέ μοι καὶ φέγγος ἔδειξας
 εἰς ὀλίγων ἑτέων μέτρα μινυρθάδια;
 ἢ ἴνα λυπήσῃς δι' ἔμην βιότιο τελευτῆν
 μητέρα δειλαίην δάκρυσσι καὶ στοναχαῖς,
 5 ἢ μ' ἔτεχ', ἢ μ' ἀτίτηλε, καὶ ἢ πολὺ μείζονα πατρός
 φροντίδα παιδείης ἤνυσεν ἡμετέρης;
 ὅς μὲν γὰρ τυτθὸν τε καὶ ὄρφανὸν ἐν μεγάροισι
 κάλλιπεν· ἢ δ' ἐπ' ἐμοὶ πάντας ἔτλη καμάτους.
 Ἦ μὲν ἐμοὶ φίλον ἦεν ἐφ' ἀγῶν ἡγεμονίῳ
 10 ἐμπρεπέμεν μύθοις ἀμφὶ δικασπολίαις·
 ἀλλὰ μοι οὐ γενύων ἐπεδέξατο κούριμον ἄνθος
 ἡλικίης ἐρατῆς, οὐ γάμον, οὐ δαίδα·
 οὐχ ὑμέλαιον αἴεσι περικλυτὸν, οὐ τέκος εἶδε,
 δύσποτμος, ἐκ γενεῆς λείψανον ἡμετέρης,
 15 τῆς πολυθρηνητοῦ· λυπεῖ δέ με καὶ θενεῶτα
 μητρὸς Πωλίτιης πένθος ἀεζόμενον,
 Φρόντωνος γοεραῖς ἐπὶ φροντίσιν, ἢ τέκε παιῖδα
 ὠκύμορον, κενὸν χάσμα φίλης πατρίδος.

335. ΑΛΛΟ.

α. Πώλιττα, τλήθι πένθος, εὔνασον δάκρυ.
 Πολλὰ θανόντας εἶδον υἱεῖς μητέρες.
 β. Ἄλλ' οὐ τοιούτους τὸν τρόπον καὶ τὸν βίον,
 οὐ μητέρων σέβοντας ἠδίστην θέαν.
 α. Τί περισσὰ θρηνεῖς; τί δὲ μάτην ὀδυρεαί;
 εἰς κοινὸν Ἄδην πάντες ἤξουσι βροτοί.

336. ΑΛΛΟ.

Γήραϊ καὶ πενήτῃ τετρυμένος, οὐδ' ὀρέγοντας

333. INCERTI.

Ut nec apud Manes expers sis, Ammia, nostris
 Muneribus, fas est quæ tibi jusque dari,
 Nicomachus tumulum statuens et justa Dione
 Cum cippo, meritis reddimusambo vicem.

334. De Frontone filio Polittæ. Repertum Cyzici.

Inclemens o Parca, quid heu mihi lumina vitæ
 In spatia annorum pauca videre dabas?
 Hocne tibi libait miseræ lamenta parenti,
 Et longas lacrymas funere ferre meo?
 Quæ me non genuit prima modo luce, sed ipsos
 Contulit ad mores plus genitorum mihi.
 Nam pater infantem moriens sub matre reliquit:
 Matris et ex illo cura laborque fui.
 Jamque apud eximias, et erat mihi dulce, Curules
 Vox aliquam juri nostra ferebat opem.
 At non illa mea lætata est messe genarum,

333. ALIUD.

Ut ne inferos quidem inter Manes expers esses
 nostrorum munerum, quæ decuit tibi obtingere,
 Ammia, ideo Nicomachus filiaque Dione
 tumulum et cippum tua posuimus gratia.

334. ALIUD.

Durissime o dæmon, quid tandem mihi lucem ostendisti
 in paucorum annorum spatium brevissimum?
 an ut conficeres ob meæ vitæ exitum
 matrem miseram lacrimis et gemitibus?
 quæ me genuit, quæ me aluit, et quæ multo majorem quam
 curam educationi attulit nostræ. [pater
 Hic quidem enim parvulumque me et orbem in ædibus
 reliquit; illa vero pro me cunctos exantlavit labores.
 Sane quidem mihi arridebat sub puris antistitibus
 excellere sermonibus de jurisprudentia:
 sed meum non e-mento suscepit sectilem florem
 ætatis amabilis, non nuptias, non faces;
 non hymenæum cecinit celebrem, non prolem vidit,
 infelix! stirpis surculum nostræ,
 valde illius lamentabilis: angit autem me vel mortuum
 matris Polittæ luctus semper-crescens,
 in lugubribus de Frontone curis, quæ peperit puerum
 celeris-fati, inane gaudium suæ patriæ.

335. ALIUD.

α. Politta, sustine luctum, sopi lacrimam
 Multæ mortuos viderunt filios matres
 β. Sed non tales moribus et ævo,
 non matrum sic venerantes dulcissimum aspectum.
 α. Quid vana gemis? quidque incassum lamentaris?
 ad communem Orcum omnes pervenient mortales.

336. ALIUD.

Senectute et paupertate contritus, neque porrigente

Non thalamos vidit, legitimasque faces;
 Nec lætum cantavit Hymen, Hymenæe, relicta
 Nec saltem soboles sanguinis ulla mei,
 Sanguinis heu flendi. Jam sim licet umbra, parentis
 Polittæ cruciat me novus ille dolor,
 Frontonis veteres luctus super: edidit illa
 Gaudia nec patriæ nec diuturna sibi.

335. Aliud de eodem.

Politta, siste lacrymas, luctus preme:
 Videre multæ liberos raptos nece.
 At non, ut ille, moribus vitæ probos,
 Vultum colentes matris instar numinis.
 Quid inane torques temet, et frustra genis?
 Vorago cunctos una mortales manet.

336. INCERTI,

de eo qui ante mortem se sepelierat.
 Paupertate gravi, gravibusque attritus ab annis,

οὐδένος ἀνθρώπου δυστυχίης ἔρανον,
 τοῖς τρομεροῖς κώλοισιν ὑπὲρλυθον ἡρέμα τύμβον,
 εὐράν ὀϊζυροῦ τέρμα μολις βίσιτου.
 Ἡλλάσθη δ' ἐπ' ἐμοὶ νεκύων νόμος· οὐ γὰρ ἔθνησκαν
 πρῶτον, ἔπειτ' ἐτάφη· ἀλλὰ ταφεῖς ἔθανον.

337. ΑΔΗΛΟΝ.

Μή με θοῶς, κύνιστε, παρέργεο τύμβον, δότιτα,
 σοῖσιν ἀκοιμητοῖς ποσσὶ, κελευθοπόρε·
 δερκόμενος δ' ἐρέεινε, τίς ἢ πόθεν; Ἀρμονίαν γὰρ
 γνώσεται, ἥς γενεὴ λάμπεται ἐν Μεγάρῳ·
 πάντα γὰρ, ἔσσα βροτοῖσι φέρει κλέος, ἣν ἰδέσθαι,
 εὐγενίην ἐρατὴν, ἤθεα, σωφροσύνην.
 Τοίης τύμβον ἄθρησον· ἐς οὐρανίας γὰρ ἀταρπούς
 ψυχὴ παπταίνει σῶμ' ἀποδυσάμενη.

338. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἄγε τοι, Ἀρχίου υἱὲ Περικλέες, ἀ λίθινα γῶ
 ἔστακα στάλα, μνάμα κυναγεσίας·
 πάντα δέ τοι περὶ σάμα τετεύχεται, ἔπποι, ἄκοντες,
 αἱ κύνες, αἱ στάλικες, δίκτυ' ὑπὲρ σταλίκων,
 αἰαί, λάϊνα πάντα· περιτροχάουσι δὲ θῆρες·
 αὐτὸς δ' εἰκοσέτας νήγρετον ὕπνον ἔχεις.

339. ΑΔΗΛΟΝ.

Οὐδὲν ἁμαρτήσας γενόμεν παρὰ τῶν με τεκόντων·
 γεννηθεῖς δ' ὁ τάλας ἐργομαι εἰς Αἴδην.
 Ὡ μίξις γονέων θανατηφόρος! ὦ μοι ἀνάγκης,
 ἣ με προσπελάσει τῷ στυγερῷ θανάτῳ.
 Οὐδὲν ἐὼν γενόμεν· πάλιν ἔσσομαι, ὡς πάρος, οὐδὲν·
 οὐδὲν καὶ μηδὲν τῶν μερόπων τὸ γένος·
 λοιπὸν μοι τὸ κύπελλον ἀποστειλώσω, ἑταῖρε,
 καὶ λύπησ' ὀδύνην τὸν Βρόμιον πάρεχε.

340. ΑΔΗΛΟΝ.

Νικόπολις Μαραθῶνιν ἐθήκατο τῆδ' ἐνὶ πέτρῃ,

Nemo mihi modica cum stipe ferret opem,
 Prorepsi tremulo pede, successique sepulchro:
 Vix abiit misero sic quoque vita mihi.
 Lex in me mutata vetus: nec mortuus ivi
 In tumulum, populi more, sed ut morerer.

337. INCERTI.

Ut me prætereas ne sic properato, viator,
 Indelassato qui pede pergis iter.
 Respice, scire cupis quis et unde? doceberis esse
 Harmoniam, Megaris sat mea nota domus.
 In me congeries fuerat sincera bonorum,
 Nobilitas, mores, gratia blanda, pudor.
 Hujus hic est tumulus: positus mens corporis hujus
 Exuviis cæli scandit ad usque domum.

338. INCERTI.

Hic tibi sto, Pericles, cujus pater Archia, cippus;

ANTHOLOGIA. I.

ullo homine infortunii collectam-stipem,
 tremulis membris subii sensim tumulum,
 assecutus miseræ metam ægre vitæ. [mortuus-sum
 Mutatus est autem in me mortuorum mos: non enim
 primum, deinde sepultus; sed sepultus mortuus-sum.

337. INCERTI.

Ne me citius, honestissime, prætergrederere tumulum, via-
 tuis insopitis pedibus viam-emetiens; [tor,
 aspiciens vero interroga, quis aut unde? Harmoniam enim
 nosces, cujus genus splendet (in) Megaris. [videre,
 Cuncta enim quæ mortalibus afferunt decus, in ea erant
 nobilitatem amabilem, mores, temperantiam. [vias
 Talis feminx tumulum contemplare: in cælestes enim
 animus intendit corpus exutus:

338. INCERTI.

Hic tibi, Archiæ filii Pericles, lapideus ego
 positus-sto cippus, monumentum venationis;
 cuncta autem tibi circa signum fabricata-sunt, equi, ja-
 canes, varæ, retia super varis, [cula,
 heu, heu, marmorea cuncta! circumcurrunt autem feræ,
 ipse vero viginti-annos-natus perpetuum somnum habes

339. INCERTI.

Nulla malo-commisso natus-sum ex iis qui me genuerunt:
 natusque, miser ego propero ad Orcum.
 O concubitum parentum letiferum! hei mihi! ob-fatum,
 quod me admovebit invisæ morti.
 Nihil eram-et natus-sum; rursus ero, ut prius, nihil.
 Nihil et nihili est hominum genus:
 jam mihi poculum fac-splendeat, sodalis,
 et tristitiæ remedium Bacchum præbe.

340. INCERTI.

Nicopolis Marathonin posuit hoc in lapide,

Venatusque meos docta figura notat:
 Omnia nam juxta, vari, distentaque varis
 Retia, cornipedes, tela, citique canes:
 Saxea cuncta, feræ circum quoque: quattuor actis
 Tu lustris medius sed sine fine cubas.

339. INCERTI; secundum quosdam PALLADÆ.

Nil ego peccaram, cum me genuere parentes;
 Jam genitus Ditis limina versus eo.
 Gignere principium lethi fuit: inde necesse est,
 Me magis atque magis mortis inire viam.
 Qui nihil ante fui, siam nil rursus ut ante:
 Res hominum ventus sunt levis, umbra, nihil.
 Quod restat, cyathum mihi fac splendere, sodalis,
 Daque merum, curas quod meminisse vetat.

340. INCERTI,
 repertum Thessalonice.

Marmore Nicopolin posuit Marathonis in isto,

ὀμβρογίας δακρυόεις λάρνακα μαρμαρέην.
 Ἄλλ' οὐδὲν πλέον ἔσχε· τί γὰρ πλέον ἀνέρι κήδεος
 μούνη ὑπὲρ γαίης, οἰχομένης ἀλόχου;

341. [ΠΡΟΚΛΟΥ.]

Πρόκλος ἐγὼ Λύκιος γενόμενός γένος, δὴ Συριανὸς
 ἐνθάδ' ἀμοιβὸν ἔης θρέψε διδασκαλίας.
 Ἐνὸς δ' ἀμφοτέρων δὲ σώματα διέζατο τύμβος,
 αἴθε δὲ καὶ ψυχὰς χῶρος ἕεις λελάχοι.

342. ΑΔΗΛΟΝ.

Κάθθανον, ἀλλὰ μένω σε· μενεῖς δέ τε καὶ σὺ τιν' ἄλλον·
 πάντας ὁμῶς θνητοὺς εἰς Αἴδης δέχεται.

343. ΑΔΗΛΟΝ.

Πατέριον λιγύμυθον, ἐπήρατον, ἔλλαχε τύμβος,
 Μιλτιάδου φίλον υἷα καὶ Ἀττικίης βαρυτλήτου,
 Κεκροπίης βλάστημα, κλυτὸν γένος Αἰακιδάων,
 ἔμπλεον Αὐσονίων θεσμῶν σοφίης τ' ἀναπάσης,
 τῶν πισύρων ἀρετῶν ἀμαρύγματα πάντα φέροντα·
 ἦϊθεον χαρίεντα, τὸν ἦρασε μόρσιμος αἴσα,
 οἷά τε ἀγλαόμορφον ἀπὸ χθονὸς ἔρνος ἀήτης,
 εἰκοσικατέττατον βίτου λυκάβαντα περῶντα·
 λείψε φίλοις δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἄλαστον.

344. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Θηρῶν μὲν κάρτιστος ἐγὼ, θανατῶν δ' ὄν ἐγὼ νῦν
 φρουρῶ, τῷδε τάφῳ λατῶν ἐμβεβαῶς.
 Ἄλλ' εἰ μὴ θυμὸν γε Λέων ἐμὸν οὐνομά τ' εἶχεν,
 οὐκ ἂν ἐγὼ τύμβῳ τῷδ' ἐπέθηκα πόδας.

345. [ΑΙΣΧΡΙΩΝΟΣ.]

Ἐγὼ Φιλαινὶς ἡ πῖθωτος ἀνθρώποις
 ἐνταῦθα γήρα τῷ μακρῷ κεκοιμημαι.
 Μή μ', ὡ μάταια αὐτὰ, τὴν ἀκρην κάμπτων,
 χλεύην τε ποιεῦ καὶ γέλωτα καὶ λάσθην.
 Οὐ γὰρ, μὰ τὸν Ζῆν' οὐδὲ τοὺς κάτω Κούρους,
 οὐκ ἦν ἐς ἄνδρας μάχλος οὐδὲ δημῶδης·
 Πολυκράτης δὲ τὴν γονὴν Ἀθηναῖος,
 λόγων τι παιπάλημα καὶ κακὴ γλῶσσσα,
 ἔγραψεν οἷ' ἔγραψ', ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδα.

Quod madidum lacrymis fecerat ipse suis.
 Sed nihil hoc juvit. Viduum nam conjuge fida
 Et solum in terris quid nisi flere juvet?

342. INCERTI.

Superior te nunc ego qui sum mortuus; at tu
 Mox alium; cunctos una vorago rapit.

344. SIMONIDÆ,
de Leonida.

Quantum vinco feras ego robore, vicerat ille
 Tantum homines, cujus sub pede busta premo.
 Hunc tumulum nollem pede tantere, nomine si me

humectans lacrimis arcam marmoream.
 Aliud nihil ei rediit: quid enim redeat præter-luctum viri
 soli super terra, postquam-obiit uxor?

341. PROCLI.

Proclus ego Lycius natus-sum genus, quem Syrianus
 hic successorem suæ aluit doctrinæ.
 Communis autem utrorumque hic corpora excepit tumulus:
 utinam vero et animos locus unus sit-sortitus!

342. INCERTI.

Obii, sed maneo te, manebisque etiam tu aliquem alium:
 cunctos æque mortales unus Orcus accipit.

343. INCERTI.

Paterium, dulce-loquentem, amabilem, sortitus-est tumo
 Miltiadis carum filium et Atticæ graviter-patientis, plus.
 Cecropiæ urbis germen, clarum genus Æacidarum,
 imbutum Ausoniis legibus doctrinaque omnino omni,
 quaternarum virtutum lumina omnia ferentem,
 juvenem gratis-plenum, quem rapuit fatalis sors,
 sicut nitidum e terra surculum turbo,
 quartum-et-vigesimum ævi annum agentem: [petem
 reliquit autem caris parentibus gemitum et luctum per-

344. SIMONIDIS.

Ferarum quidem sum validissimus, mortaliū vero is
 custodio, huicce tumulo lapideo innixus. [quem ego nunc
 Sed si non spiritum meum nomenque Leo habuisset,
 non ego tumulo huic imposuissem pedes.

345. ÆSCHRIONIS SAMII.

Ego Philænus, illa famosa inter-homines,
 hic senio longo sopita-sum.
 Ne me, o levis-mente nauta, promontorium flectens.
 ludos facias et risum et contumeliam.
 Non enim, per Jovem et infernos Dioscurus,
 non eram ad viros salax neque vulgivaga:
 sed Polycrates genere Atheniensis,
 verborum quædam versatilis-mola et mala lingua,
 scripsit qualia scripsit: ego enim non novi.

Æquasset non et viribus iste Leo.

345. INCERTI.

Philænus-illa, celebre gentibus nomen,
 Post grandis annos hic cubo senectutis.
 Ne, quisquis illud circuis jugum nauta,
 Risum jocumque me fac et dicax dictum.
 Non per Tonantem, Castores per alternos,
 Fui virosa, plebis appetens noctes:
 Atheniensi sed Polycrates ortu,
 Argutiarum cymbalum, procax lingua,
 Quæ scripsit ille, nesciente me scripsit.

346. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Τούτο τοι ἡμετέρης μνημῆιον, ἐσθλὲ Σαβίνε,
ἢ λίθος ἢ μικρὴ, τῆς μεγάλης φιλίης.
Αἰεὶ ζητήσω σε· σὺ δ', εἰ θέμις, ἐν φθιμένοισι
τοῦ Λήθης ἐπ' ἐμοὶ μὴ τι πίης ὕδατος.

347. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΤΟΥ ΚΗΙΟΥ.

Ὀὔτος Ἀδειμάντου κείνου τάφος, οὐδ' ἀδιὰ βουλάς
Ἑλλάς ἐλευθερίας ἀμφέθετο στέφανον.

348. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Πολλὰ πίων καὶ πολλὰ φαγῶν, καὶ πολλὰ κάκ' εἰπῶν
ἀνθρώπων, κείμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

349. ΑΔΗΛΟΝ.

Βαῖα φαγῶν καὶ βαῖα πίων καὶ πολλὰ νοσήσας,
ὀψὲ μὲν, ἀλλ' ἔθανον. Ἐρβετε πάντες ὁμοῦ.

350. ΑΔΗΛΟΝ.

Ναυτιλε, μὴ πεύθου τίνας ἐνάδαε τύμβος ὅδ' εἰμι,
ἀλλ' αὐτὸς πόντου τύγγανε χρηστοτέρου.

351. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Οὐ μὰ τὸδε φθιμένων σέβας ὄρχιον, αἶδε Λυκάμβεω,
αἰ λάχομεν στυγερῆν κληδῶνα, θυγατέρες,
οὔτε τι παρθενίην ἡσχύναμεν, οὔτε τοκῆας,
οὔτε Πάρον νήσων αἰπυτάτην ἱερῶν.
Ἄλλὰ καθ' ἡμετέρης γενεῆς ῥιγηλὸν ὄνειδος
φύμην τε στυγερῆν ἔβλυσεν Ἀρχίλοχος.
Ἀρχίλοχον, μὰ θεοὺς καὶ δαίμονας, οὔτ' ἐν ἀγυαῖς
εἶδομεν, οὔθ' Ἦρης ἐν μεγάλῳ τεμένει.
Εἰ δ' ἦμεν μάγλοι καὶ ἀτάσθαλοι, οὐκ ἂν ἐκέινος
ἤθελεν ἐξ ἡμέων γνήσια τέκνα τεκεῖν.

352. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ, οἱ δὲ ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Δεξιτερῆν Ἀΐδαο θεοῦ χεῖρα καὶ τὰ κελαινὰ

346. ANONYMI.

Hoc quidem nostræ monumentum, bone Sabine,
lapis parvus, magnæ amicitiae.
Semper quaeram te : tu vero, si fas est, inter mortuos
Lethæi, quod ad me attinet, nihil bibas laticis.

347. SIMONIDIS CEI.

Hic Adimanti illius tumulus, cujus per consilia
Græcia libertatis circumdedit sibi coronam.

348. SIMONIDIS.

Multa qui-bibi et multa comedi, et multa mala dixi
in-homines, jaceo Timocreon Rhodius.

349. INCERTI.

Pauca qui-edi et pauca bibi, et multum ægrotavi,
sero quidem, at obii. Pereatis omnes simul!

350. INCERTI.

Nauta, ne scisciteris cujus hic positus tumulus ego sim,
sed ipse pontum sortire benigniorem.

351. DIOSCORIDÆ.

Non, per hoc mortuorum sacrum in-jurajuranda, hæ Ly-
quæ sortitæ-sumus cdiōsam famam, filiæ, [cambæ,
ullo modo virginitatem deturpavimus, neque parentes,
neque Parum, insularum præstantissimam sacrarum.
Sed in nostrum genus horridam ignominiam
famamque odiosam effudit Archilochus.
Archilochum, per superos et inferos-deos, neque in stratis-
vidimus, neque Junonis in magno luco. [viarum
Si autem essemus salaces et impudicæ, non ille
volutisset e nobis legitimos liberos quaerere.

352. ANONYMI, aliis MELEAGRI.

Dexteram Plutonis dei manum et nigrum

346. *Ex Epigrammatis Sancti Gregorii Theologi.*

Testis amicitiae, nos inter magna, Sabine
Optime, quæ fuerat, parvus hic esto lapis.
Semper te cupiam. Si fas, Lethæa vicissim
Sumantur de me pocula nulla tibi.

348. SIMONIDÆ.

Edi multa, bibi multa, et probra plurima dixi,
Qui situs hic nunc sum, Timocreon Rhodius.

349. EJUDEM.

Edi pauca, bibi minus, æger plurima vixi,
Vix tandem morior. Qui legis hæc pereas.

350. INCERTI.

Navita, sim cujus tumulus, ne quaerere cura :
Hoc satia est : freta sint prosperiora tibi.

351. DIOSCORIDÆ,
de Lycambidibus.

Juramus quicquid fas est jurare sepultos,
Nos quas læva premit fama Lycambiades,
Nec pudor a nobis nec laus temerata parentum,
Nec pelago nomen nobile nostra Paros,
Sed trux Archilochus falsis rumoribus auctor,
In nostram vomuit qui probra sæda domum.
Per Styga, per Superos : nec nos Junonis in æde,
Nec per strata viæ vidimus Archilochum.
Si scisset nos esse lupas, non ille cupisset
Legitimum ex nostro corpore ferre genus.

352. INCERTI,
de Archilochō.

Per Jovis inferni dextram, Dominæque cubile,

δμνύμεν ἀβρήτου δέμνια Περσεφόνης,
 παρθένοι ὡς ἔτυμον καὶ ὑπὸ γῆονί· πολλὰ δ' ὁ πικρὸς
 αἰσγρά καθ' ἡμετέρης ἔβλυσε παρθενίης
 ὅ Ἀρχιλόχος· ἐπιών δὲ καλὴν φάτιν οὐκ ἐπὶ καλὰ
 ἔργα, γυναικείον δ' ἔτραπεν ἐς πόλεμον.
 Πιερίδες, τί κόρησιν ἔφ' ὑβριστήρας ἰάμβους
 ἐτρέπετ', οὐχ ὀσίω φωτὶ χαρίζομεναι;

353. ANTIPIATROI SIDONIOY.

Τῆς πολιῆς τόδε σῆμα Μαρωνίδος, ἧς ἐπὶ τύμβῳ
 γλυπτὴν ἐκ πέτρης αὐτὸς δρᾶς κύλικα.
 Ἴ δὲ φιλάκρητος καὶ αἰεὶ λάλος οὐκ ἐπὶ τέκνοις
 μύρεται, οὐ τεκέων ἀκτεάνῳ πατέρι·
 ἐν δὲ τόδ' αἰάζει καὶ ὑπ' ἡρίον, ὅτι τὸ Βάκχου
 ἄρμενον οὐ βράχου πλήρες ἔπεστι τάφῳ.

354. ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Παίδων Μηδείης οὗτος τάφος, οὗς δὲ πυρίπνοος
 Ἰζάλος τῶν Γλαύκης θῦμ' ἐποίησε γάμων,
 οἷς αἰεὶ πέμπει μελιγίματα Σισυφίης αἴα,
 μητρὸς ἀμειλίχτων θυμὸν ἰασκομένα.

355. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Τὴν ἠλαρὰν φωνὴν καὶ τίμιον, ὃ παρόντες,
 τῷ γρησῶ «χαίρειν» εἶπατε Πραξιτέλει·
 ἦν δ' ὠνήρ Μουσέων ἰκανὴ μερίς, ἧδὲ παρ' οἴνῳ
 κρήγυος. Ὡ χαίροις Ἄνδριε Πραξιτέλες.

356. ΑΔΗΛΟΝ.

Εἰς τινα ὑπὸ ληστοῦ ἀνακρεθέντα καὶ ὑπ' αὐτοῦ πάλιν θαπτό-
 μενον.

Ζωὴν συλήσας, δωρῆ τάφον· ἀλλὰ με κρύπτεις,
 οὐ θάπτεις. Τοῖου καυτὸς ὄναιο τάφου.

357. ΑΛΛΟ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Κἀν με κατακρύπτεις, ὡς οὐδενὸς ἀνδρὸς ὄρωντος,

Quod tegit arcanae noctis inane chaos :
 Virginitas nobis et adhuc illæsa, sed atrox
 In nostram vomuit multa pudicitiam
 Archilochus : vertens sua, non in facta virorum
 Clara, sed in bellum carmina femineum.
 Non erat, Aonides, vestrum læsura puellas
 Nil jus curanti tradere tela viro.

353. ANTIPIATRI SIDONII.

Hæc vetulae sunt busta Maronidos, inque sepulcro
 Ex lapide est sculptus, cernis ut ipse, calix.
 Multibiba atque loquax : neque nunc de prole relicta,
 Deque suæ prolis paupere patre, dolet.
 Unam rem flendam putat et tumulata, quod aptum
 Vas Bromio Bromii munera non habeat.

354. ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Medæm pueros tegit hic lapis, æmula Glaucæ

obtestamur non-dicendæ lectum Proserpinæ,
 virgines nos vere esse etiam sub terra : multa vero acerbus
 turpia in nostram effudit virginitatem
 Archilochus ; versuumque pulchram loquelam non in pul-
 opera, sed muliebree convertit in bellum. [chra
 Pierides, quid in puellas injuriosos iambos
 convertistis, impuro homini gratificatæ ?

353. ANTIPIATRI SIDONII.

Canæ hoc est monumentum Maronidis, cujus in tumulo
 sculptum e petra ipse vides calicem :
 illa autem bibax et usque loquax non de pueris
 dolet, neque de puerorum egeno patre :
 unum vero hoc gemit etiam sub tumulo, quod Bacchi
 instrumentum non baccho plenum stet-super sepulcro.

354. ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Puerorum Medææ hoc est sepulcrum, quos ardens
 æmulatio Glaucæ nuptiarum victimas fecit; [thus],
 quibus semper mittit placamina Sisyphia terra (Corin-
 matris nescium-placari animum ut-propitiet.

355. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Hilarem vocem et honorificam, o viatores,
 bono «salvere» dicite Praxiteli ;
 erat enim vir Musarum digna pars, et inter pocula
 jucundus. O salve, ex-Andro Praxiteles !

356. INCERTI.

In quandam a prædone occisum et ab eo deinde sepultum.

Vitam prædatus gratificaris tumulum ; sed me occultas.
 non sepelis. Tali etiam ipse fruaris tumulo !

357. ΑΛΙΟΥΔΟΥ.

In eundem.

Etiamsi me occultas, tanquam nullo homine vidente,

Mactavit thalamis quos furiata parens.
 Sisyphis has-tellus donis solemnibus umbras
 Mitigat, ut matris non pia facta piet.

355. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Quisquis iter facis huc, blandaque pique, memento,
 Voce rogaris ave dicere Praxiteli.
 Nam fuit Aonidum bona portio, verus et inter
 Pocula : sis felix, Andrie Praxiteles.

356. INCERTI.

de quodam a prædone occiso et sepulto.

Abstuleras vitam, tumulum nunc das mihi : celas,
 Non sepelis : sic et te precor alter humet.

357. INCERTI.

de eodem.

Me licet abscondas, nullus velut arbiter adsit,

ὄμμα Δίκης καθορᾷ πάντα τὰ γινόμενα.

358. ΑΛΛΟ.

Eis τὸν αὐτόν.

Ἐκτανες, εἴτ' αὖ με θάπτεις, ἀτάσθαλε, χερσὶν ἐκαίνας,
αἷς με διεχρήσω μὴ σε λάθοι Νέμεσις.

359. ΑΛΛΟ.

Eis τὸν αὐτόν.

Εἴ με νέκυν κατέθαπτες ἰδὼν οἰκτίριμονι θυμῷ,
εἶγες ἂν ἐκ μακάρων μισθὸν ἐπ' εὐσεβίῃ·
νῦν δ' ὅτε δὴ τύμβῳ με κατακρύπτεις ὁ φρονεούσας,
τῶν αὐτῶν μετέχοις ὄνπερ ἐμοὶ παράχεις.

360. ΑΛΛΟ.

Eis τὸν αὐτόν.

Χερσὶ κατακτείνεις τάρον ἔκτισας, οὐχ ἵνα θάψῃς,
ἄλλ' ἵνα με κρύψῃς· ταῦτ' οὖν καὶ σὺ πάθοις.

361. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἰὺ πατήρ τόδε σῆμα· τὸ δ' ἔμπαλιν ἦν τὸ δίκαιον·
ἦν δὲ δικαιοσύνης ὁ φθόνος δῶξτερος.

362. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν σορὸς ἦδε κέλευθεν
Ἄετίου χρηστοῦ, ῥήτορος ἐκπρεπέος.
Ἦλθεν δ' εἰς Ἄϊδαο δέμας, ψυχὴ δ' ἐς Ὀλυμπον·

..... ἀθάνατον δὲ
..... οὔτε λόγος ποιεῖν οὔτε θεὸς δύναται.

363. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

* Τετμενάνης ὄδε τύμβος εὐγλύπτου μεταλλοῦ
ἤρωος μεγάλου νέκυος κατὰ σῶμα καλύπτει
Ζηνοδότου ψυχὴ δὲ κατ' οὐρανὸν, ἦχι περ Ὀρφεὺς,
ἦχι Πλάτων, ἱερὸν θεοδέγμονα θῶκον ἐφεῦρεν.
Ἰππεὺς μὲν γὰρ ἔην βασιλῆϊος ἀλκιμος οὗτος,
κύνδιμος, ἀρτισπῆς, θεοεἰκελός· ἐν δ' ἄρα μύθοις
Σωκράτους μίμημα παρ' Αὔσονοισιν ἐτύχθη·
παισὶ δὲ καλλιψίας πατρῴων αἰσίων ὄλβων,

Scito oculos magni cernere cuncta Jovis.

358. INCERTI,

de eodem.

Eripuisti animam, manibus me condis eisdem.

O scelus! ultorem crede venire Deum.

359. INCERTI,

de eodem.

Si me communem sortem miseratus humasses,
Æqua darent superi pro pietate tua.

Nunc homicida mei cum me tellure recondas,
Quod facis, optandum est, ut tibi fiat idem.

oculus Justitiæ perspicit quidquid fit.

358. ALIUD.

In eundem.

Occidisti, dein me sepelis, sceleste, manibus illis
quibus me interfecerat: ne te lateat Nemesis!

359. ALIUD.

In eundem.

Si me mortuum sepelivisses visum misericordiam animo,
haberes ab immortalibus præmium ob pietatem:
nunc autem quoniam tumulo me occultas tu qui-occidisti,
eadem mecum sortiri quæ mihi præstas.

360. ALIUD.

In eundem.

Manibus ubi-occidisti, tumulum struxisti, non ut sepelires,
sed ut me occultares: idem porro et de te fiat!

361. INCERTI.

Filio pater hoc monumentum *struxit*: at contrarium erat
fuit autem justitiæ invidia celerior. [justum:]

362. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Hic sacrum caput locus iste abscondit

Aetii boni, oratoris excellentis: [pura.]
Abiit autem ad Plutonem corpus, animus vero in Olym-

..... Sed immortalem
..... nec oratio facere nec deus potest.

363. ANONYMI.

..... hic tumulus bene-sculpto e-metallo
herois magni mortui corpus abscondit
Zenodoti; animus autem in cælo, ubi Orpheus,
ubi Plato, sacrum deos-capientem sedem invenit.
Equus enim erat imperatorius validus hic,
clarus, disertus, deo-similis; in sermonibus autem
Socratis æmulus apud Ausonios fuit;
pueris vero relinquens paternas felices opes,

360. INCERTI,

de eodem.

Das interfecto tumulum mihi, non ut humes me,
Ipse sed ut lateas: sit tibi sors eadem.

361. INCERTI.

Hoc tibi, nate, pater. Contra fuit æquius: æquum
Sed festinanti non placet invidiæ.

362. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Aetii sanctum caput hac tellure tenetur,
Qui bonus, et rhetor voce disertus erat.
Corpus humum, mens astra petit: præstare solutus
Morte nec eloquium, nec Deus ipse potest.

ᾠμογέρων τέθνηκε, λιπὼν ἀπερείσιον ἄλγος
 εὐγενέεσσι φίλοισι καὶ ἀστέϊ καὶ πολίταις.

364. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἀκρίδι καὶ τέττιγι Μυρῶ τόδε θήκατο σῆμα,
 λιτὴν ἀμφοτέροις χερσὶ βαλοῦσα κόνιν,
 ἕμερα δακρῦσασα πυρῆς ἐπι· τὸν γὰρ αἰοῖδ' ὄν
 Ἄδης, τὴν δ' ἐτέρην ἤρπασε Περσεφόνη.

365. ΖΩΝΑ ΣΑΡΔΙΑΝΟΥ, τοῦ καὶ ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Ἄϊδη θεσ ταύτης καλαμῶδεο; ὕδατι λίμνης
 κοιπέεις νεκῶν βᾶριν, ἐλεῖν δόδνης,
 τῷ Κινύρου τὴν χεῖρα βρατηρίδος ἐκβαίνοντι
 κλιμακος ἐκτείνας, δέξο, κελαινὴ Χάρον·
 πλάζει γὰρ τὸν παῖδα τὰ σάνδαλα· γυμνά δὲ θεῖναι
 ἴχνια δειμαίνει ψάμμον ἐπ' ἠονίην.

366. ΑΝΤΙΣΤΙΟΥ.

Ἄψου προχοαὶ σέ, Μενέστρατε, καὶ σέ, Μένανδρε,
 λαίλαψ Καρπαθίη, καὶ σέ πόρος Σικελὸς
 ὤλεσεν ἐν πόντῳ, Διονύσι· φεῦ πόσον ἄλγος
 Ἑλλάδι! τοὺς πάντων κρέσσονας ἀθλοφόρων.

367. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Αὔσονος Ἠγερίου μ' ἔλεει νέκυν, ᾧ μετιόντι
 νύμφην ὀφθαλμοὺς ἀμβλῦ κατέσχε νέφος,
 ὄμμασι δὲ πνοιὴν συναπέσθεσε μοῦνον ἰδόντος
 κούρην. Φεῦ κείνης, Ἥλιε, θευμορίης!
 Ἐρῆροι δὴ κείνο φθονερὸν σέλας, εἴθ' Ὑμέναιος
 ἤψέ μιν οὐκ ἐθέλων, εἴτ' Ἄϊδης ἐθέλων.

368. ΕΡΥΚΙΟΥ.

Ἄττις ἐγὼ· κείνη γὰρ ἐμὴ πόλις· ἐκ δὲ μ' Ἀθηνῶν
 λοιγὸς Ἄρης Ἰταλῶν πρὶν ποτ' ἐλήϊσαστο,
 καὶ θέτο Ῥωμαίων πολιήτιδα· νῦν δὲ θανούσης
 ὁστέα νησαίη Κύζικος ἠμφίασε.
 Χαίροις ἢ θρέψασα, καὶ ἢ μετέπειτα λαχοῦσα
 χρώων με, καὶ ἢ κολποῖς ὕστατα δεξαμένη.

369. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἀντιπάτρου ρητῆρος ἐγὼ τάφος· ἤλικα δ' ἔπνει
 ἔργα, Πανελλήνων πεύθεο μαρτυρίης.
 Κεῖται δ' ἀμφήριστος, Ἀθηνόθεν, εἴτ' ἀπὸ Νείλου
 ἦν γένος· ἠπειρών δ' ἄξιος ἀμφοτέρων.

crude-senex obiit, relicto infinito dolore
 nobilibus amicis et urbi et magistratibus.

364. MARCI ARGENTARII.

Locustæ et cicadæ Myræ hoc posuit monumentum,
 tenuem ambabus manu quæ-jecit pulverem,
 præ-desiderio illacrimata super rogo: cantatricem enim
 Pluto, alteram vero rapuit Proserpina.

365. ZONÆ SARDIANI, dicti DIODORI.

Plutoni qui hujus per arundinosi aquam lacus
 remis agis mortuorum cymbam, miserans dolorem,
 filio Cinyræ manum descensoria exeunti
 scala protendens, excipe cum, ater Charon:
 nam titubare-faciunt puerum sandalia; nuda autem impi-
 vestigia horret arenam super littoralem. [mere

366. ANTISTII.

Aoi fluctus te, Menestræte, et te, Menander,
 procella Carpathia, et te fretum Siculum
 perdidit in ponto, Dionysi; proh! quantum dolorem
 Helladi! ex omnibus optimos athletas-victores.

367. ANTIPATRI.

Ausonis Egerii miserere corpus-inanime, cui petenti
 sponsam oculos obscura occupavit nubes;
 una autem cum oculis spiritum exstinxit, tantummodo
 puellam. Heu illam, Sol, fatalem-sortem! [videntis
 Preat sane illa invida flamma, seu Hymenæus
 accendit eam nolens, seu Orcus volens.

368. ERYCII.

Attica ego: illic est enim mea urbs-patria: procul vero
 exitiosus Mars Italum olim prædam-abduxit [Athenis
 et fecit Romanam civem; nunc autem mortuæ
 ossa insularis Cyzicus tegit.
 Salve o tu quæ nutriisti, et tu quæ deinde obtinuisti
 tellus me, et quæ gremio novissime excepisti!

369. ANTIPATRI.

Antipatri oratoris ego tumulus; quanta autem spirabat
 opera; cunctorum Græcorum interroga testimonium.
 Jacet autem ambiguus, Athenisne, an a Nilo
 esset genere: terra vero dignus utraque.

368. ΕΡΥΚΙΙ.

Atthis ego: patria est ea nam mihi; me sed Athenis
 Abripuit sævo Marte Latina manus.
 Hic ego facta Quiris: sed nunc mea Cyzicus ossa,
 Cyzicus æquoreo gurgite cincta, tegit.
 Salve terra mihi venatrix tuque hospita tellus,

Tuque etiam cujus nunc requiesco sinu.

369. ΑΝΤΙΠΑΤΡΙ.

Antipatri tumulus sum rhetoris: ore disertio
 Qualia præstiterit, Græcia testis erit.
 Ambiguam Nilotis ei sit an Attica tellus
 Patria: sed certe dignus utraque fuit.

Ἔσται καὶ δ' ἄλλως ἄνός αἵματος, ὡς λόγος Ἑλλήν·
κλήρω δ' ἢ μὲν αἰεὶ Παλλάδος, ἢ δὲ Διός.

370. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Βάχῳ καὶ Μούσῃσι μεμηλότα, τὸν Διοπιθεύου,
Κεκροπίδην ὑπ' ἐμοί, ξεῖνε, Μένανδρον ἔγω,
ἔν πυρὶ τὴν ὀλίγην ὅς ἔχει κόνιν· εἰ δὲ Μένανδρον
δίξῃται, δῆεις ἐν Διός ἢ μακάρων.

371. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἐγὼ μευ καὶ μήτηρ κικλήσκειτο· γῆ με καλύπτει
καὶ νέκυν. Οὐ κείνης ἦδε χειριτέρη·
ἔσσομαι ἐν ταύτῃ θῆρον χρόνον· ἐκ δὲ με μητρὸς
ἤρπασεν ἡελίου καῦμα τὸ θερμότατον.
Κεῖμαι δ' ἐν ξείνῃ, ὑπὸ χειρμάδι, μακρὰ γοηθεῖς,
Ἴναχος, εὐπειθέης Κριναγόρου θεράπων.

372. ΛΟΛΛΙΟΥ ΒΑΣΣΟΥ.

Γαῖα Ταραντίνων, ἔχε μελιχρὸς ἀνέρος ἐσθλοῦ
τόνδε νέκυν. Ψεῦσται δαίμονες ἀμερίων!
ἢ γὰρ ἰὼν Θήβῃθεν Ἀτύμνιος οὐκέτι πρόσσω
ἦνυσεν, ἀλλὰ τετὴν βίωλον ὑπωκίσατο·
ὄρρανωκῶ δ' ἐπὶ παιδί λιπὼν βίον, εὖνιν ἔθηκεν
ὄρθαλμῶν. Κεῖνω μὴ βαρὺς ἔσσο τάφος.

373. ΘΑΛΛΟΥ ΜΙΛΗΣΙΟΥ.

Δισὰ φάη, Μίλητε, τεῆς βλαστήματα γαίης,
Ἴταλὸς ὠκυμόρους ἀμφεκάλυψε κόνης·
πέθρα δὲ στεφάνων ἡλλάξω· λείψανα δ', αἰαῖ,
ἔδρακες ἐν βαιῇ κάλιδι κευθόμενα.
Φεῦ, πάτρα τριτάλαινα· πόθεν πάλιν ἢ πότε τοίους
ἀστέραις ἀυχῆσεις Ἑλλάδι λαμπομένους;

374. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Δύσμορος ἐκρύφθην πόντῳ νέκυσ, ὃν παρὰ κῆμα

Urbes ex alioquin unius-sanguinis sum, ut fama Græca;
sorte autem hæc semper est Palladis, illa autem Jovis.

370. DIODORI.

Bacchi et Musarum curam, Diopithis filium,
Cecropiden sub me, hospes, Menandrum habeo,
igne hanc paucam qui habet (?) favillam. At si ipsum
quæris, reperies in Jovis sede aut Beatorum insulis.

371. CRINAGORÆ.

Terra et parens mea vocabatur; terra me abscondit
et mortuum. Non illa hæc pejor:
ero in hac per longum tempus: a matre vero me
rapuit solis calor ardentissimus.
Jaceo autem in exera, sub lapide, longum delictus,
Inachus, docilis Crinagoræ famulus.

372. LOLLII BASSI.

Terra Tarentinorum, habe blanda viri boni
hoc inanime-corpus. Deceptores sunt genii mortalium!
Etenim profectus Thebis Atymnus non jam ulterius
pervenit, sed tuam glebam subiit;
orboque superstite puero linquens vitam, orbem reddidit
oculis (duce). Illi ne gravis esto tumulus.

373. THALLI MILESI.

Bina lumina, Milete, tuæ germina terra,
Italicus mature-raptos circumvelavit pulvis,
luctuque coronas mutasti; reliquias autem, heu, heu,
vidisti in parva urna celatas:
Væh, patria ter-infelix, unde iterum aut quando tales
stellas jactabis Græciæ prælucentes?

374. MARCI ARGENTARII.

Infelix occultatus-sum mari mortuus, quem juxta fluctum

Fama refert ambas unius originis urbes
Esse: sed hæc sors est Palladis, illa Jovis.

370. DIODORI.

En ego Cecropidæ nati Diopithe Menandri,
Qui cordi Musis et tibi, Bacche, fuit,
Asservo cineres. Ipsum si forte requiras,
Elysiæ valles aut Jovis aula tenet.

371. CRINAGORÆ.

Terra vocabatur mater mea: vera peremptum
Condit terra, mihi fida parente magis:
Hæc me perpetuo servat sibi: solis ab æstu
Abstulerat matri me calor ante diem.
Inachus externa condor tellure, fleorque,
Crinagoræ quondam dextra fidelis hero.

372. LOLLII BASSI.

Ossa viri mitis, mitis cape terra Tarenti:

Heu vafros hominum fallere vota Deos!
A Thebis veniens cum vellet Atymnus ire
Longius, in gleba substitit ecce tua.
Pupillum veluti spoliatum luce reliquit:
Hoc grave; tu sed ei sis, rogo, terra levis.

373. THALLI.

Fulgentes, Milete, tuæ telluris alumnos
Ante diem binos Itala condit humus.
Sertorum speratus honor sit luctus, et eheu!
Hoc ab utroque, capit quod brevis urna, tuum est.
Ah patria infelix, quando jactabis, et unde
Talia te Grajæ gentibus astra dare?

374. MARCI ARGENTARII.

Exanimum mare corpus habet, quod tristis ad uudas

ἔκλαυσε μῆτηρ μυρία Λυσιδίχη,
ψεύστην αὐγάζουσα κενὸν τάφον· ἀλλὰ με δαίμων
ἄπνου αἰθυίας θῆκεν ἁμορρόθιον

- β Πνυταγόρην· ἔσγον δὲ κατ' Αἰγαίην ἄλα πότμον,
πρυμνούγους στέλλων ἐκ Βορέαςο κάλους.
Ἄλλ' οὐδ' ὡς νυτῆν ἔλιπον δρόμον, ἀλλ' ἀπὸ νηὸς
ἄλλην παρ φθιμένοις εἰσανέβην ἄκτατον.

375. ANTIPIHILI BYZANTIIΟΥ.

Δώματά μοι σεισθέντα κατήριπεν· ἀλλ' ἐμὸς ἀπτόως
ἦν θάλαμος, τοίχων ὀρθὰ τιναξαμένον,
οἷς ὑποφαλεύουσαν ὑπήλυθον αἱ κακόμοιροι
ὠδῖνες· σεισμῶ δ' ἄλλον ἔμιξα φόβον.

Μαῖα δέ μοι λογιῶν αὐτῆ φύσις· ἀμφοτέροι δὲ
κοινὸν ὑπὲρ γαίης εἶδομεν ἥλιον.

376. KRINAGORΟΥ.

Δεῖλταιοι, τί κεναῖσιν ἀλώμεθα θαρσῆσαντες·
ἐλπῖσιν, ἀτηροῦ ληθόμενοι θανάτου;
Ἦν ἔδε καὶ μύθοισι καὶ ἤθεσι πάντα Σέλευκος
ἄρτιος, ἀλλ' ἤθεος βραῖον ἐπαυρόμενος,
ὑσταταίους ἐν Ἰβηρσι, τόσον δίχα τηλόθι Λέσβου,
κεῖται ἀμετρήτων ξεῖνος ἐπ' αἰγιαλῶν.

377. ERYCHIIΟΥ.

Εἰ καὶ ὑπὸ γρονθὶ κεῖται, ὁμοῦ ἔτι καὶ κατὰ πίσσαν
τοῦ μιτρογλώσσου γεύατε Παρθενίου,
οὐνεκα Περὶδασσιν ἐνήμεσε μυρία κείνα
φλέγματα καὶ μισαρῶν ἀπλυσίην ἐλέγων.
Ἦλασε καὶ μανίης ἐπὶ δὴ τόσον, ὥστ' ἀγορεῦσαι
πλήθον Ὀδυσσεῖην καὶ βάτον Ἰλιάδα.
Τοιγὰρ ὑπὸ ζοφίασιν Ἐρινύσιν ἀμέμεσον ἦπται
Κωκυτοῦ κλοιῷ λαίμων ἀπαγχόμενος.

378. APOLLONIDΟΥ.

Ἔφθανεν Ἡλιόδωρος, ἐφέσπετο δ', οὐδ' ὅσον ὤρη
ὑστερον, ἀνδρὶ φίλῳ Διογένεια δάμαρ.
Ἄμφω δ', ὡς συνέβαιον, ὑπὸ πλακίι τυμβεύονται,
ξυνὸν ἀγαλλόμενοι καὶ τάφον ὡς θάλαμον.

379. ANTIPIHILI BYZANTIIΟΥ.

α. Εἰπέ, Δικαιάρχεια, τί σοι τόσον εἰς ἄλα χῶμα
βέβληται, μέσσου γευόμενον πελάγους;

Lysidice flevit victa dolore parens,
Dum tumulum spectat vacuum. Sed in æquore fata
Jactari mergis me voluere parem
Pnytagoram : Boreæ dum flatibus apto rudentes,
Abstulit Ægæi me gravis ira freti.
Sed neque nave vehi desi tamen, hac rate namque
Expositum cepit me Stygis atra ratis.

376. KRINAGORÆ.

Debita gens morti, mortis tamen immemor, heu, quid
Ex spe perpetuum pendula turba sumus?

luxit mater incredibile quantum Lysidice,
inencadem contemplans vacuum tumulum; sed me dæmon
exanimem mergis fecit consortem
Pnytagoram; habui autem per Ægæum mare exitium,
puppi-alligatos contrahens propter Boream funes.
Sed ne ita quidem nauticum desii cursum, sed e navi
aliam apud mortuos inscendi cyn.bam.

375. ANTIPIHILI BYZANTII.

Tecta mihi emota corruerunt; sed meus haud-collapsus
stabat thalamus, parietibus recto-statu succussis,
quos infra ut-in-anthro-latentem subierunt miseri
partus-dolores; terræque motui alium miscui terrorem.
Obstetrix vero mihi partus ipsa erat natura, et utrique
communem super terra vidimus solem.

376. CRINAGORÆ.

Miseri, quid vanis erramus confisi
spebus, infestæ oblitii mortis?
Erat hic et sermonibus et moribus omnino Seleucus
perfectus; sed juventa parum fruens,
ultimis in Iberis, tam longe procul Lesbo,
jacet immensis hospes super littoribus.

377. ERYCHII.

Etsi sub terra jacet, nihilominus etiam nunc picem
impura-loquenti superfundite Parthenio,
quod in-Pieridas evomuit sexcentos illos
fluctus-puris, et abominandorum illuviem elegorum.
Precessit etiam furoris in tantum, ut appellaret
lutum Odysseam, et sterquilinum Iliada.
Quapropter ab atris Furiis in-medio alligatus-est
Cocyto, canino-collari fauces constrictus.

378. APOLLONIDÆ.

Occupavit Heliodorus, secuta-est autem, non quantum horâ
posterius, virum suum Diogenia uxor. [tumulantur,
Ambo autem, ut una-habitabant, sic una sub marmore
communi gaudentes etiam sepulcro sicut thalamo.

379. ANTIPIHILI BYZANTII.

α. Dic, Dicæarchea, quid tibi tanta in mare moles
conjecta-est, medium attingens pelagum?

Moribus egregius, facunda voce Seleucus,
Cui dedit haud multum pulchra juventa sui,
A patria Lesbo terris procul hospes Iberis,
Littore in immenso flebilis umbra jacet

378. APOLLONIDÆ.

Heliodorus obit : vix tota interfuit hora,
Extinctum sequitur Diogenea virum.
Consortesque cubant et nunc : Hymenæus eodæm
Nam jugat in tumulo, quos prius in thalamo.

Κυκλώπων τάδε χεῖρες ἐνδρύσαντο θαλάσση
 τείγῃ· μέγρι πόσου, Γαῖη, βιαζόμεθα;
 β. Κόσμου νηίτην δέχομαι στόλον· εἶσιδε Ῥώμην
 ἔγγυθεν, εἰ ταύτης μέτρον ἔχω λιμένα.

380. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Εἰ καὶ τὸ σῆμα λυγδίνης ἀπὸ πλακῶς
 καὶ ξεστὸν ὀρθῆ λαοτέκτονος στάθμη,
 οὐκ ἀνδρὸς ἐσθλοῦ. Μὴ λίθῳ τεκμαίρεο,
 ὦ λῆϊστε, τὸν θανόντα. Κωφὸν ἢ λίθος,
 τῆ καὶ ζωώδης ἀμφιένονται νέκυς.
 Κεῖται δὲ τῆδε τῶλιγηπελὲς βράχος
 Εὐνικίδαο, σήπεται δ' ὑπὸ σποδῶ.

381. ΕΤΡΟΥΣΚΟΥ ΑΠΟ ΜΕΣΣΗΝΗΣ.

Ἡ μία καὶ βίοτοιο καὶ Ἄιδος ἤγαγεν εἰσω
 νῆος Ἱεροκλείδην, κοινὰ λαγούσα τέλη.
 Ἐτρεπεν ἰχθυολεῦντα, κατέλεγε τεθνεῖωτα,
 σύμπλοος εἰς ἄγρην, σύμπλοος εἰς Ἄϊδην.
 Ὀϊβίος ὁ γριπεὺς ἰδίη καὶ πόντον ἐπέπλει
 νηί, καὶ ἐξ ἰδίης ἔδραμεν εἰς Ἄϊδην.

382. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Ἡπεῖρω μ' ἀποδοῦσα νέκυν, τρηγεῖθ θάλασσα,
 σῦρεις καὶ τέφρης λοιπὸν ἔτι σκύβαλον.
 Ἦν Ἄϊδη ναυηγὸς ἐγὼ μόνος, οὐδ' ἐπὶ χέρσου
 εἰρήνην ἔξω φρικαλέης σπιλάδος.
 Ἡ τύμβευε κανοῦσα καθ' ὕδατος, ἢ παραδοῦσα
 γαίῃ, τὸν κείνης μηκέτι κλέπτε νέκυν.

383. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἡόνιον τόδε σῶμα βροτοῦ παντλήμονος ἄθρει
 σπαρτόν, ἀλιβραγέων ἐκχύμενον σκοπέλων·
 τῆ μὲν ἐρημοκόμης κεῖται καὶ χῆρος ὁδόντων
 κόρη· τῆ δὲ χερῶν πενταφυεῖς ἄνυγες,
 πλευρά τε σαρκολιπῆ, ταρσοὶ δ' ἐτέρωθεν ἄμοιροι
 νευρῶν, καὶ κόλων ἐκλυτος ἀρμονίη.
 Ὅσος ὁ πλουμερὴς εἰς ἦν ποτε. Φεῦ μακαριστοί,
 ὅσοι ἀπ' ὠδίνων οὐκ ἴδον ἠέλιον!

381. ETRUSCI MESSENII.

Uda Hieroclidæ vitæ mortisque ministra,
 Officium duplex præstitit una ratis.
 Hinc epulas habuit piscator, mortuus ignem:
 Sic comes ad prædas, ad Styga facta comes.
 Felix ille sua sciderat qui nave profundum,
 Infernumque sua nave cucurrit iter.

382. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Expositum terris nec sic in pace relinquis,
 Sed cineres vexas æquoris unda meos.
 Unus post mortem sum naufragus; horrida cogor,
 Cum teneam terras, saxa timere maris.

Cyclopus hos manus construxerunt in ponto
 muros: quo usque, Terra, vim patimur? [Romam
 b. Totius orbis navalem recipio exercitum: contemplare
 propius, si hujus mensuram referentem habeam portum.

380. CRINAGORÆ.

Etsi monumentum marmorea e tabula,
 et lævigatum recto lapidarii canone,
 non est viri boni. Ne ex lapide conjicias,
 optime, mortuum qualis sit. Sine sensu est lapis,
 quo et obscurum circumvestitur cadaver.
 Jacet autem hic debilis et lacera-vestis (corpus)
 Euniciadæ, et putrescit sub favilla.

381. ETRUSCI MESSENII.

Una et ad victum et ad Orcum duxit
 navis Hieroclidam, communem sortita finem.
 Nutriebat pisces-captantem, comburebat mortuum,
 navigationis-socia in capturam, in Orcum.
 Fortunatus piscator propria et pontum secabat
 navi, et ex propria cucurrit in Orcum.

382. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Continenti me quæ reddidisti mortuum, asperum mare.
 trahis et favillæ reliquum adhuc purgamentum.
 Etiam apud Orcum naufragus ego solus, neque in tellure
 pacem habeo ab-horrendo scopulo.
 Aut sepeli quem occidisti sub aqua, aut ubi tradidisti
 terræ, ejus ne jam surripi mortuum.

383. EJUSDEM.

In-littore hoc corpus mortalis infelicissimi cerne
 dispersum, de-fractis-mari effusum scopulis:
 hic quidem coma-denuatum jacet et viduatum dentibus
 caput; illic vero manuum quintupliciter-enati ungues,
 lateraque absque-carnibus, tali autem ex-altera-parte exper-
 nervorum, et membrorum resoluta compages. [tes
 Hic in-multa-discerptus unus erat quondam. Hei beati
 quotquot a partu non viderunt solem.

Aut me sume tuis et fluctibus obrue totum,
 Aut tibi ne terræ tradita membra pete.

383. EJUSDEM.

Sparsa vides hominis miseri monumenta per actam,
 A scopulis jacta quæ feriuntur aqua.
 Dentibus hic orbem caput est, et honore comarum:
 Est illic quinvis unguibus apta manus.
 Ast alibi sine carne latus, nervisque solutus
 Pes jacet: a toto corpore corpus abest.
 Tot lacer in partes, unus fuit ante. Beati,
 Quis erepta prius quam data vita fuit.

384. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ἡ Βρόμιον στέρξασα πολὺ πλέον ἢ τροφὸς Ἴνώ,
 ἢ λάλος ἀμπελίνῃ γρηῦς Ἀριστομάχῃ,
 ἤνικα τὴν ἱερὴν ὑπέδου χθόνα, πᾶν τ' ἐμαράνθη
 πνεῦμα πάρος κυλικῶν πλείστον ἐπαυρομένης,
 εἶπε τὰδ'· « ὦ Μῖνοι. πῆλκι, φέρε, κάλπιν ἔλαφρην·
 « ὡσαυτὸν τοῦτ' Ἀχέρωντος ὕδωρ·
 « καυτὴ παρθένιον γὰρ ἀπίωλεσα ». Τοῦτο δ' ἔλεξε
 ψευδὲς, ἴν' αὐγάζῃ κῆν φθιμένοισι πίθον.

385. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἦρωσ Πρωτεσίλαε, σὺ γὰρ πρώτην ἐμύθησας
 Ἴλιον Ἑλλαδικοῦ θυμὸν ἰδεῖν δόρατος,
 καὶ περὶ σοῖς τύμοις ὅσα δένδρεα μακρὰ τέθηλε,
 πάντα τὸν εἰς Τροίην ἐγκεκύχη χόλον·
 Ἴλιον ἦν εἰσὶν γὰρ ἀπ' ἀκρεμόνων κορυφαίων,
 καρφοῦται, πετάλων κόσμον ἀνανόμυνα.
 Θυμὸν ἐπὶ Τροίῃ πόσον ἔξεσας, ἤνικα τὴν σὴν
 σώζει καὶ στελέχῃ μῆνιν ἐπ' ἀντιπάλους!

386. ΒΑΣΣΟΥ ΛΟΛΛΙΟΥ.

Ἦδ' ἐγὼ ἢ τοσάκις Νιόβῃ λίθος, ὁσαύκις μήτηρ·
 δύσμορος ἢ μαστῶν [θερμῶν] ἔπιξα γάλα·
 Αἶδew πολλὸς ὄλθος ἐμῆς ὠδίνος ἀριθμὸς,
 ὃ τέκον. ὦ μεγάλης λείψανα πυρκαϊῆς!

387. ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Θειονόης ἔκλαιον ἐμῆς μόρον, ἀλλ' ἐπὶ παιδὸς
 ἐλπίσι κουφοτέρας ἔστενον εἰς ὀδύνας.
 Νῦν δέ με καὶ παιδὸς φθονερῇ γ' ἀπενόσφισε Μοῖρᾶ·
 φεῦ! βρέφος ἐψεύσθη καὶ σὲ τὸ λειπόμονον.
 Περσεφόνη, τόδε πατρὸς ἐπὶ θρήνοισιν ἀκουσον·
 οἷς βρέφος ἐς κόλπους μητρὸς ἀποιογομένης.

388. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἰγθύσι καὶ ποταμῶν Κλειτιόνυμον ἐχθρὸς ὄμιλος
 ὤσεν, ὅτ' εἰς ἄκρην ἤλθε τυραννοφόνος.
 Ἀλλὰ Δίκα μιν ἔθαψεν· ἀποσπασθεῖσα γὰρ ὄχθη
 πᾶν δέμας ἐς κορυφὴν ἐκ ποδὸς ἐκτέρισεν·
 κεῖται δ' οὐχ ὑδάτεσσι διάδροχος· αἰδομένα δὲ

384. MARCI ARGENTARII.

Garrula, quæ Bromium plus quam Matertera nutrix
 Dilexit, senii grandis Aristomache,
 Cum sacram successit humum, cum spiritus omnis
 Tabuit (hunc multas foverat ante calix),
 Alloquitur Minoa : Levem mihi da precor urnam,
 Ut nigro latices ex Acheronte feram.
 Virginitas etiam perit mihi. Finkerat illud,
 Nempe ut et umbra tamen dolia conspiceret.

387. BIANORIS.

Theionoes mortem deflebam conjugis; ob spem

384. MARCI ARGENTARII.

Quæ Bromium diligebat multo magis quam nutrix Ino,
 garrula vitium-amans anus Aristomache,
 quum sacram subiit tellurem, omnisque exsiccatus-est
 spiritus antea calicibus sumnopere gavisæ,
 dixit hæc : « O Minos, move, age, urnam levem :
 « feram cæruleam ex Acheronte aquam ;
 « nam et ipsa juvenilem-maritum perdi. » Hoc autem
 falsum, ut aspiceret et inter mortuos dolium. [dixit

385. PHILIPPI.

Heros Protesilæe, tu enim primum edocuisti
 Ilium Hellenicæ furorem videre hastæ,
 et circa tuum tumultum quotquot arbores altæ creverunt,
 cunctæ illæ in Trojam gravidæ-sunt bile :
 Ilium quando vident enim a ramis in-cacumine,
 arescunt, foliorum ornamento detestantur.
 Odio in Trojam quanto tum exarsisti, quum tuam
 servent etiam stirpes-arboræ iram in hostes !

386. BASSI LOLLI.

Hæc ego Niobe quæ toties lapis, quoties mater ;
 infelix, quæ mammærum [calidum] coagulavi lac.
 Orci magnæ divitiæ meorum partuum est numerus,
 Orci, cui peperî. O ex-magno reliquæ rogo !

387. BIANORIS.

Theonoes deflebam meam mortem, sed ob pueri
 spes levioribus gemebam doloribus.
 Nunc autem me et a-puero invida sane sejunxit Parca.
 Heu, fraudatus-sum etiam te, puero relicto !
 Proserpina, hoc patris inter gemitus audi :
 pone infantem in sinus matris extinctæ.

388. EJUSDEM.

Piscibus et flumini ferendum Clitonymum inimica turba
 præcipitavit, quum in arcem venit tyrannicida.
 Sed Justitia eum sepelivit : avulsa enim ripa
 totum corpus in caput a pede tumulavit :
 jacet autem non aquis permadefactus ; reveritaque

Sed pueri levior pectore luctus erat.

Invida nec puerum nobis nunc fata relinquunt ;
 Vota fefellisti tu quoque, parve, mea.
 Hoc saltem lacrymis concede, Proserpina, patris,
 In matris puerum, te rogo, pone sinu.

388. EJUSDEM.

Te captum in media, Clitonyme, cæde tyranni
 Piscibus et fluvio gens inimica dabant.
 Non tulit invidiam tantam Deus arbiter æqui,
 Ripaque te totum lapsa repente tegit.
 Non igitur vir fortis aquis agitabere : justa

Γ' ἄ κεύθει τὸν ἑᾶς ὄρμον ἑλευθερίας.

389. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Καὶ τίς ὁς οὐκ ἔτλη κακὸν ἔσχατον υἷα κλαύσας;
ἀλλ' ὁ Ποσειδῖππου πάντας ἔθαψε δόμος
πίσσαρος, οὗς Ἄϊδαο συνήριθμον ἤρπασεν ἤμαρ,
τὴν πολλὴν παίδων ἐλπίδα χειράμενον.
Πατρός δ' ὄμματα λυγρὰ κατομβρηθέντα γόοισιν
ὠλετο· κοινή που νύξ μία πάντας ἔχει.

390. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Κυλλήνην ὄρος Ἀρκάδων ἀκούεις·
αὕτη σῆμ' ἐπίκειτ' Ἀπολλοδώρω.
Πίσθηέν μιν ἰόντα νυκτὸς ὄρη
ἔκτεινεν Διόθεν πεσῶν κεραυνός.
Τηλοῦ δ' * Αἰγανέης τε καὶ Βεροίης
νικηθείς Διὸς ὁ δρομεὺς καθυέδει.

391. ΒΑΣΣΟΥ ΛΟΛΛΙΟΥ.

Κλειδοῦροι νεκύων, πάσας Ἄϊδαο κελεύθους
φράγνυτε· καὶ στομίους κλειθρα δέχοισθε, πύλαι.
Αὐτὸς ἐγὼν Ἄϊδας ἐνέπω· Γερμανικὸς ἄστρων,
οὐκ ἐμός· οὐ χωρεῖ νῆα τόσην Ἀχέρων.

392. ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΣΙΝΩΠΕΩΣ.

Ἀεὶλαψ καὶ πολὺ κῦμα καὶ ἀντολαὶ Ἀρκτούροιο,
καὶ σκότος, Αἰγαίου τ' ὄϊδα κακὸν πελάγευς,
ταῦθ' ἅμα πάνθ' ἐκύκησεν ἐμὴν νῆα· τριγθὰ δὲ κλασθεῖς
ἰστὸς ἑμοῦ φόρτω κάμει κάλυψε βυθῶ.
Ναυγῶν κλαίετε παρ' αἰγυθαλοῖσι, γονῆες,
Τησιμένη, κωφὴν στησάμενοι λίθαικα.

393. ΔΙΟΚΛΕΟΥΣ ΚΑΡΥΣΤΙΟΥ.

Μή με κόνι κρύψητε, τί γάρ; πάλι, μῆδ' ἐπὶ ταύτης
ῥήνος οὐκ ὄνοσθ' ἡγαῖαν ἐμοὶ τίθετε.
Μίνεται εἰς με θάλασσα, καὶ ἐν χέρσοιο με δειλὸν
ἐρίσκει βραχίαις· οἷδ' ἐμὲ κῆν Ἄϊδη.
Χέρσῳ ἐπεχθαίνειν εἰ ἐμεῦ χάριν ὕδατι θυμὸς,
* πάρεμαι σταθερῇ μιμνήμεν ὡς ἀταφοί.

Terra celat suæ portum libertatis.

389. APOLLONIDÆ.

Et quis est qui non exantlavit malum ultimum, filium
sed Posidippi cunctos sepelivit domus [*unum* plorans?
quattuor filios, quos Plutonis (*fatales*) eodem-numero
multam puerorum spem præcidentes. [rapuerunt dies,
Patris vero oculi tristes perfusi lacrimis
perierunt : communis, opinor, nox una omnes habet.

390. ANTIPATRI.

Cyllenen montem Arcadum esse audis;
hic monumentum stat-super Apollodoro.
Pisa illum redeuntem nocturnâ horâ
occidit a-Jove lapsum fulmen.
Procul vero ab-Ægadisque et Beræa
victus a-Jove cursor dormit.

391. BASSI LOLLII.

Janitores mortuorum, omnes Orci aditus
occludite, et rimis serarum claves accipiatis, portæ.
Ipse ego Pluto edico : Germanicus astrorum est,
non meus : non capit navem tantam Acheron.

392. HERACLIDÆ SINOPENSIS.

Turbo-venti et multus fluctus, et ortus Arcturi,
et tenebræ, Ægæique tumor malus pelagi,
hæc simul omnia disjecere meam navem : et in-tria fractus
malus una-cum onere etiam me mersit-in profundo.
Naufragum lugete juxta littus, parentes,
Tlesimenem, inanem statuentes lapidem.

393. DIOCLIS CARYSTII.

Ne me pulvere occultetis (quid enim *juvat*?) rursus, neu
littoris non culpandam humum mihi imponite. [hujus
Furit in me pontus, et in solidæ-terræ me miserum
invenit scopulis : novit me vel in Orco.
In solidam-terram excedere si mei causa aquæ lubet,
satis-habeo in-firmo-solo manere ut *sum* inseputus.

Pro libertatis vindicæ fecit humus.

389. APOLLONIDÆ.

Dura quidem patitur, nati qui funera luget,
Dura : Posidippi sed graviora domus;
Quattuor heu natis in quattuor orba diebus :
Spe sobolis quanta decidit ille pater.
Nec satis hoc : etiam crebro sua lumina fletu
Perdidit, et sic nox omnibus est eadem.

390. ANTIPATRI.

Cyllene tibi notus Arcadum mons
Totus pro tumulo est Apollodoro.

Pis per tenebras iter capessens
Cælesti cecidit crematus igne,
Longeque Ægæa, procul Beræa,
Cursor jam cubat a Jove occupatus.

392. HERACLIDÆ SINOPENSIS.

Nox gravis Ægæumque furens in fluctibus æquor
Arcturusque oriens, et freta nimbus agens;
Tanta meam petiere ratem mala; fracta ter arbor
Me maris in fundum misit onusque simul.
Tlesimenem tristes ad littora flete parentes,
Et facite ut teneat nomen inane lapis.

394. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Μυλεργάτας ἀντίρ με κήν ζωᾶς χρόνοις
βαρυβρομήταν εἶχε δινητὸν πέτρον,
πυρηφάτον Δάματρος εὐχάρπου λάτρην,
καὶ κατθανὼν στάλωσε τῷδ' ἐπ' ἤριω,
σύνθημα τέχνας· ὡς ἔχει μ' αἰεὶ βρῦν,
καὶ ζῶν ἐν ἔργοις, καὶ θανὼν ἐπ' ὀστέοις.

395. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Οὗτος δ' Καλλαισχρου κενεὸς τάφος, δν βαθὺ χειῦμα
ἔσφηλεν Λιβυκῶν ἐνδρομέοντα πόρων,
συρμὸς δτ' Ὀρίωνος ἀνεστρώφρησε θαλάσσης
βένθος ὑπὸ στυγερῆς οἰδοματι πανδουσίης.
Καὶ τὸν μὲν δαίσαυτο κυκώμενον εἰν ἀλί θῆρας,
κωφὸν δὲ στίλῃ γράμμαμα λέλογχε τόδε.

396. ΒΙΑΝΟΡΟΣ ΒΙΘΥΝΟΥ.

Οἰδίποδος παίδων Θῆβη τάφος· ἀλλ' δ' πανώλης
τύμβος ἔτι ζώντων αἰσθάνεται πολέμων.
Κείνους οὐτ' Ἄιδης ἔδαμάσσατο, κήν Ἀχέροντι
μάρνανται· κείνων γιῶ τάφος ἀντίπαλος,
καὶ πυρὶ πῦρ ἤλεγξαν ἐναντίον. Ὡ ἐλεεινοὶ
παῖδες, ἀκοιμήτων ἀψάμενοι δοράτων!

397. ΕΡΥΚΙΟΥ ΘΕΤΤΑΛΟΥ.

Οὐχ ὄδε δειλαιος Σατύρου τάφος, οὐδ' ὑπὸ ταύτῃ,
ὡς λόγος, εὐνηται πυρκαϊῇ Σάτυρος·
ἀλλ' εἴ που τινὰ πόντον ἀκούετε, πικρὸν ἐκείνον,
τὸν πέλας αἰγινόμου κλυζόμενον Μυκάλας,
κείνω δινηντι καὶ ἀτρογέτω ἔτι κείμαι
ὑδατι, μαινομένω μεμυόμενος Βορέῃ.

398. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Οὐκ οἶδ' εἰ Διόνυσον ὀνόσομαι, ἢ Διὸς ὄμβρον
μέμψομ'· ὀλισθηροὶ δ' εἰς πόδας ἀμφοτέροι.
Ἄγροθε γὰρ κατιόντα Πολύξενον ἐκ ποτε δαιτὸς
τύμβος ἔχει γλίσχρον ἐξερπιόντα λόφων·
κεῖται δ' Αἰολίδος Σμύρνης ἐκάς. Ἄλλὰ τις ὄρφνης

395. MARCI ARGENTARI.

Hic est Callæschri tumulus, sed inanis, ab Afro
Littore quem vectum dira fefellit aqua :
Cum pelagus subiens, quod jam turbabat Orion,
Exciit ex imis requora torta vadis.
Illum subter aquas pisces edere marini;
Nominis hæ: servat muta columna notas.

396. BIANORIS BITHYNI,

de Eteocle et Polynice.

Œdipodæ natis urbs est Thebana sepulchrum;
At tumulus quondam prælia sentit adhuc.
Ipse nec hos Acheron domuit, sed pugnat in Orco
Pars quoque, nec bustum fœdera pacis habet.
Secta favilla docet. Miseri! qui talia tela

394. PHILIPPI THESSALON.

Vir molitor me et in vitæ temporibus
graviter-strepentem habebat versatilem petram,
frumentum-comminuentem Cereris feracis famulam,
et mortuus cippi-vice-posuit hoc super monumentum,
indicium artis : sic habet me semper gravem,
et vivens in laboribus, et mortuus super ossa.

395. MARCI ARGENTARI.

Hic Callæschri vacuus tumulus, quem profundum fluem-
mersit Libyca percurrentem freta, [tum
quum violentus-impetus Orionis evertit maris
imas-sedes tumentis-fluctu per funestum astra-occasum.
Eteum quidem epulata-sunt pessum-datum in mari bellua,
inanem vero cippus titulum sortitus-est hunc.

396. BIANORIS.

Œdipi puerorum Thebæ tumulus; sed omnia-deleens
sepulcrum adhuc viva sentit eorum bella.
Illos neque Pluto domuit, et in Acheronte
pugnant; illorum vel tumulus adversarius,
et igni ignem manifestarunt contrarium. O miserandi
pueri, insopitis qui-manum-admovistis hastis!

397. ERYCII THESSALI.

Non hoc est miserum Satyri sepulcrum, neque sub hoc,
ut fama fert, dormit rogo Satyrus :
sed sicubi quendam pontum auditis, amarum illum,
non procul capras-pascenti fluctuantem Mycala,
in-illa vorticosa et infœcunda adhuc jaceo
aqua, furentem incusans Boream.

398. ANTIPATRI.

Nescio utrum Bacchum culpaturus-sim, an Jovis imbrem
accusaturus : nam lapsare-faciunt pedes ambo.
Ex-agro enim revertentem Polyxenum aliquando post eorum
tumulus habet lubricis prolapsum collibus;
jacetque Æolia Smyrna procul. Jam quisque noctu

Tractarunt, quorum non datur ulla quies.

397. ERYCII THESSALI.

Non est hic Satyri tumulus, ne credite fame :
Reliquias Satyri non tegit iste rogos.
Horrisonum vestras si quod mare venit ad aures,
Quod Mycales pulsat pascua grata capris,
Illius in vastis et triste furentibus undis
Nunc etiam jaceo, deque Aquilone queror.

398. ANTIPATRI.

Accusem Bromii laticem magis, an Jovis imbrem,
Nescio; nam dubios fallit uterque pedes.
Post epulas rediit qui rure Polyxenus, ecce
Hic jacet, ex collis decidit ille luto.
Quam nunc Smyrna viro procul Æolis! Imbre madentes,

δαιμαῖνοι μεθύων ἀτραπὸν δετήν.

399. ANTIΦΙΛΟΥ.

Τηλοτάτω χεῦασθαι ἔδει τάφον Οἰδιπόδαο
παισιν ἀπ' ἀλλήλων, οἷς πέρας οὐδ' Ἄϊδας·
ἀλλὰ καὶ εἰς Ἀχέροντος ἕνα πλῶον ἠρνήσαντο,
γὰρ στυγερός ζῶει κῆν φοιμένοισιν Ἄρης.
Ἦνίδε πυρκαϊῆς ἀνίσον φλόγα· δαιομένα γὰρ
εἰς ἑνὸς εἰς δισσὰν δῆριν ἀποστρέφεται.

400. ΣΕΡΑΠΙΩΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ

Τουῦ· ὄστευν φωτὸς πολυεργέος. Ἦ βρά τις ἦσθα
ἐμπορος, ἢ τυφλοῦ κύματος ἰχθυόδολος.
Ἄγγελιον θνητοῖσιν ὅτι σπεύδοντες εἰς ἄλλας
ἐλπίδας εἰς τοίην ἐλπίδα λυόμεθα.

401. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Τῆνδ' ὑπὸ δύσβωλον θλίβει χθόνα φωτὸς ἀλιτροῦ
ὄστ' ἔα μισητῆς τύμβος ὑπὲρ κεφαλῆς,
στέρα τ' ἐποκροίοντα, καὶ οὐκ εὐδομον ὀδόντων
πρίονα, καὶ κώλων δουλίον οἰοπέδην,
ἄτριχα καὶ κόρσην, Εὐνικίδου ἡμιπύρωτα
λείψαν', ἐτι χλωρῆς ἔμπλεα τηκεδόνας.
Χθόν ὦ δυσσύμφευτε, κακασκήνευς ἐπὶ τέφρης
ἀνδρὸς μὴ κούφη κέκλισο, μὴδ' ὀλίγη.

402. ANTIΠΑΤΡΟΥ.

Λειμερίου νιφετοῖο περὶ θριγκοῖσι τακέντος
ὄωμα πεσὸν τὴν γραῦν ἔκτανε Λυσιδίχην·
σῆμα δέ οἱ κοιμηῆται διμάλλακας οὐκ ἀπ' ὀρυκτῆς
γαίης, ἀλλ' αὐτὸν πύργον εἴβεντο τάφον.

403. ΜΑΡΚΟΥ ΑΡΓΕΝΤΑΡΙΟΥ.

Ψύλλος, ὃ τὰς ποθινὰς ἐπιμισθίδας αἰὲν ἐταίρας
πέμπων εἰς τὰ νέων ἡδέα συμπόσια,
οἷτος ὃ θηρευτῶν ἀταλόφρονας, ἐνθάδε κεῖται,
αἰσχρὸν ἀπ' ἀνθρώπων μισθὸν ἐνεγκάμενος.
Ἄλλὰ λίθους ἐπὶ τύμβον, ὀδοιπόρε, μήτε σὺ βάλλε,
μήτ' ἄλλον πείσης· σῆμα λέλογχε νέκυς.
Φύσαι δ' οὐχ ὅτι κέρδος ἐπήγεσεν, ἀλλ' ὅτι κοινὰς

timeat ebrius viam pluvia-madidam.

399. ANTIPHILI.

Remotissime aggerare oportebat tumulum Œdipi
pueris alteri ab-altero, quibus finis inimicitarum nec
sed vel in Acherontem una navigare recusarunt, [Orcus ;
et invisus vivit etiam in exstinctis Mars.
Ecce pyræ disparem flammam ! succensa enim
ex uno rogo in duas partes-rixantes et aversas-abit.

400. SERAPIONIS ALEXANDRINI.

Hocce os viri laboriosi. Sane quidam eras
mercator, aut cæcis in-fluctibus piscator.
Nuncia mortalibus nos, festinantes in alias
spes, in talem spem omnes tandem-deferri.

401. CRINAGORÆ.

Hæc sub infœcunda premit terra hominis scelesti
ossa odioso tumulus super capite,
pectoraque confragosa, et non bene-olentem dentium
serram, et crurum servilem compedem,
depilatum et caput, Eunicidæ semiustulatas
reliquias, adhuc viridantis plenas putredinis.
Terra o male-desponsata, deformis-corpore super favillam
viri ne levis incumbas, neu modica.

402. ANTI PATRI.

Ißberna nive circa summos-parietes diluta
domus lapsa anum occidit Lysidicem ;
monumentumque ei pagi-incolæ vicini non ex effossa
terra, sed ipsam turrim posuerunt tumulum.

403. MARCI ARGENTARII.

Psyllus, qui exoptatas meritorias semper amicas
mittebat in juvenum dulcia convivia ;
hic qui venabatur infirma-mente-puellas, hic jacet .
turpem ab hominibus mercedem adeptus.
Sed lapides in tumulum, viator, neque tu mitte, [tuus.
neque sis-auctor alii : monumentum sortitus-est mor-
Parce non quod lucrum appetivit, sed quod communes

Quisquis es, ergo vias ebrius ire time.

400. SERAPIONIS ALEXANDRINI.

Hoc cujus fuit os ? vir eras puto fallere pisces
Impiger, aut gravidæ vendere navis onus.
Dic igitur cunctis, nobis spes surgere multas ;
Nostra sed has in spes omnia desinere.

401. CRINAGORÆ.

Hæc tumuli sub mole viri premit ossa nefandi
Infelix tellus, et furiale caput ;
Corque dolos spirans et serras oris olentis
Vinæque serviles quæ tenuere pedes,

Calvamque Eunicidici tripilem, detritaque membra
A febre, quæ viridi nunc quoque tabe fluunt.
At tu quæ fædo cineres de corpore servas,
Nec parva impende terra, nec esto levis.

403. MARCI ARGENTARII.

Psyllus amatrices toties qui miserat emptas
Ad juvenum vino læta sodalitia,
Hic jacet, inçautas qui circumscribere mentes
Norat, et inde lucrum turpe parere sibi.
Ne tamen in tumulum lapides jaculare, viator,
Nec fieri jubeas : res reverenda cinis.
Parce rogo ; quæstum fecit : sed publica præbens

ὀρέψας, μοιχεύειν οὐκ ἐδίδαξε νέους.

404. ΖΩΝΑ ΣΑΡΔΙΑΝΟΥ.

Ψυχρᾶς σευ κεφαλᾶς ἐπαμήσομαι αἰγιαλίτιν
θίνα κατὰ κρυεροῦ χευάμενος νέκυσσας·
οὐ γὰρ σευ μήτηρ ἐπιτύμβια κοκκίουςα
εἶδεν ἀλιζαντον σὸν μόρον εἰνάλιον·
ἀλλὰ σ' ἐρημαῖοί τε καὶ ἀξένοι πλάταμῶνες
δέξαντ' Αἰγαίης γείτονες ἡτόνος·
ὥστ' ἔγε μὲν φαμάθου μόριον βραχὺν, πούλῳ δὲ δάκρυ,
ξείν', ἐπεὶ εἰς ὄλοην ἔδραμες ἐμπορήην.

405. ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ, οἱ δὲ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἦ ξεῖνε, φεῦγε τὸν χαλαξέπῃ τάφον
τὸν φρικτὸν Ἰππώνακτος, οὔτε γὰρ τέφρα
λαμβιάζει Βουπάλειον ἐς στύγος,
μὴ πως ἐγείρης σφῆκα τὸν κοιμώμενον,
ὅς οὐδ' ἐν ἄδῃ νῦν κεκοίμικεν γόλον,
σκάζουσι μέτροις ὀρθὰ τοξεύσας ἔπη.

406. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Εὐφορίων, ὁ περισπὸν ἐπιστάμενός τι ποῆσαι,
Πειραϊκοῖς κείται τοῖσδε παρὰ σκέλεσιν.
Ἄλλὰ σὺ τῷ μύστῃ βροτῆν ἢ μῆλον ἀπαρξῆαι,
ἢ μύρτον· καὶ γὰρ ζωὸς ἔων ἐφίλει.

407. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Ἦδιστον φιλέουσι νέοις προσανάκλιμ' ἐρώτων,
Σαπφῶ, σὺν Μούσαις ἢ βὰ σε Πιερίῃ
ἢ Ἐλικῶν εὐκισσος, Ἰσα πνεύουσαν ἐκείναις,
κοσμεῖ, τὴν Ἐρέσω Μοῦσαν ἐν Αἰολίδι,
ἢ καὶ Ὑμῆν Ὑμέναιος ἔχων εὐπεγγέα πεύκην
σὺν σοὶ νυμφιδίων Ἰσταθ' ὑπὲρ θαλάμων·
ἢ Κινύρῳ νέον ἔρνος ὀδυρομένη Ἄφροδίτη
σύνθηρνος, μακάρων ἱερὸν ἄλσος ὄρης·
πάντη, πότνια, χαῖρε θεοῖς Ἰσα· σὰς γὰρ αἰοιδὰς
ἀθανάτων ἀγομεν νῦν ἔτι θυγατέρας.

408. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ἄτρεμα τὸν τύμβον παραμείβετε, μὴ τὸν ἐν ὕπνῳ

Gaudia, materiam dempsit adulteris.

404. ZONÆ.

Hanc quam nostra manus de littore surripit arenam,
Fundo super letho frigida membra tibi.
Pectora non etenim supra sua funera plangit,
Quin nec Alexante scit tua fata parens;
Quem nunc suscipiunt deserta et inhospita saxa,
Ex quibus ad littus pellitur unda maris.
Exiguum terræ, sed erit tibi copia fletus,
Proh dolor! obvenit merx miseranda tibi.

dum-aliut, mæchari non docuit juvenes.

404. ZONÆ SARDIANI.

Frigidum in caput tuum aggeram littoralem
congeriem in gelidum fundens cadaver.
Non enim tua mater super-tumulum lamentans
vidit mari-verberatum tuum mortui-corpus in-aquis :
sed te solitariaeque et inhospitæ plagæ
acceperunt Ægæi vicinæ littoris. [vero lacrimanti].
Quæ hæbe arenæ quidem particulam brevem, multam
hospes, quum in perniciosam cucurreris navigationem.

405. MIMNERMI, aliis PHILIPPI.

O hospes, fuge verbis-grandinantem tumulum,
horrendum, Hipponactis, cujus etiam favilla
iambis-invehitur Bupalense in odium,
ne qua suscitēs vespam dormientem,
quæ ne in Orco quidem nunc sopivit bilem,
claudicantibus metris rectas jaculata voces.

406. THEODORIDÆ.

euphorion, ille eximium doctus aliquid canere,
Piræci jacet hos juxta muros-longos. [offer].
Sed tu mystæ malum-granatum aut pomum primitias
aut myrtum : etenim vivus dum esset ea amabat.

407. DIOSCORIDÆ.

Dulcissimum amantibus juvenibus levamentum amorum,
o Sappho, cum Musis sane te Pieria
aut Helicon hederosus, paria spirantem illis,
ornat, te Eresi Musam in Æolide;
aut etiam Hymen Hymenæus habens bene-fulgidam pi-
tecum sponsalibus stat super thalamis; [cam].
aut Cinyræ novum germen ploranti Veneri
congemens, cœlicolarum sacrum lucem vides :
ubique, veneranda, salve æque ac dii! tuas enim can-
immortalium ducimus nunc adhuc filias. [tiones]

408. LEONIDÆ.

Tacite hunc tumulum præterite, ne in somno

405. PHILIPPI,

de Hipponacte.

Hunc grandinantem, si sapis, tumulum fuge,
Viator, Hipponactis, hostis Bupalæ;
Atrox iambis stridet ipse etiam cinis.
Vide crabronem ne cubantem suscitēs :
Nondum quiescit ejus apud Orcum furor,
Sed recta vibrat tela claudio carmine.

408. LEONIDÆ

de eodem.

Quam potes hinc tacitus transi, ne forte crabronem

πικρὸν ἐγειρήτε σφῆκ' ἀναπαυόμενον.

Ἄρτι γάρ Ἴππωνάκτος ὁ καὶ τοκέων καταδαύξας
ἄρτι κεκοίμηται θυμὸς ἐν ἤσυχίῃ.
Ἄλλὰ προμηθήσασθε· τὰ γὰρ πεπυρωμένα κείνου
ῥήματα πημáινειν οἶδε καὶ εἰν Αἴδη.

409. ANTIΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚ.

Ὅρθμον ἀκαμάτου στίχοι· ἀίνεσον Ἀντιμάχοιο,
ἄξιν ἀρχαίων ὀφρύς ἡμιθέων,
Πιερίδων χαλκευτὸν ἐπ' ἄκμοσιν, εἰ τορὸν οὔσας
ἔλλαγες, εἰ ζαλοῖς τὰν ἀγέλαστον ὄπα,
εἰ τὰν ἀτριπτον καὶ ἀνέμωκατον ἀτραπὸν ἄλλοις
μαίαι. Εἰ δ' ὕμων σκάπτρον Ὅμηρος ἔχει,
καὶ Ζεὺς τοι κρέσσων Ἐνοσίχθωνος· ἀλλ' Ἐνοσίχθων
τοῦ μὲν ἔφω μείων, ἀθανάτων δ' ὕπατος·
καὶ ναετῆρ Κολοφῶνος ὑπέζευκται μὲν Ὅμηρῳ,
ἀγείται δ' ἄλλων πλάθεος ὕμνοπόλων.

410. ΔΙΟΣΚΟΡΙΑΟΥ.

Θέσπις ὄδε, τραγικὴν ὄς ἀνέπλασε πρῶτος ἀοιδὴν
κωμήταις νεαρὰς καινοτομῶν χάριτας,
Βάκχος ὅτε τριττὸν κατ' ἄγοι χορὸν, ὃν τράγος ἄλλων
ζῶπτικός ἦν σύκων ἄβρίγος ἄθλον ἔτι.
Οἱ δὲ μεταπλασσοῦσι νέοι τάδε· μύριος αἰὼν
πολλὰ προσευρήσει χάετρα· τὰ μὰ δ' ἐμά.

411. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Θέσπιδος εὐρεμα τοῦτο, τὰ τ' ἀγροῖωτιν ἀν' ὕλαν
παίγνια, καὶ κώμους τούσδε τελειοτέρους
Αἰαχύλος ἐξύψωσεν, ὁ μὴ σμιλευτὰ χαράξας
ῥάμματα, χειμάρβῳ δ' οἶα καταρδόμενα,
καὶ τὰ κατὰ σκητὴν μετεκαίνισεν. Ἦ στόμα πάντων
δεξιὸν, ἀρχαίων ἦσθ' αἱ ἡμιθέων.

412. ΑΛΚΑΙΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥ.

Πᾶσά τοι οἰχομένῳ, Πυλάδῃ, κωχέεται Ἑλλάς,
ἀπλεκτον χαίταν ἐν χροῖ κειραμένα·
αὐτὸς δ' ἀτιμήτοιο κόμας ἀπεθήκατο δάφνας
Φοῖβος, ἐὼν τιμῶν ἢ θέμις ὕμνοπόλων·

asperam suscitatis vespam requiescentem.

Nuper enim Hipponactis, qui etiam in-parentes allatravit,
nuper obdormivit impetuoso animo in requie.
Sed praeavete : ignita enim istius
verba laedere noverunt etiam in Orco.

409. ANTI PATRI THESSALONICENSIS.

Fortem indefessi versum lauda Antimachi,
dignum antiquorum supercilio semideorum,
Pieridum malleatum in incudibus, si teretem aurem
es-sortitus, si affectas a-risu-alienum sermonem,
si non calcatam et inaccessam semitam aliis
appetis. Si vero hymnorum sceptrum Homerus habet,
etiam Juppiter sane potentior est Neptuno; verum Neptunus
hoc quidem est minor, immortalium autem summus :
sic et incola Colophonis subjunctus est quidem Homero,
parit autem aliorum multitudinem poetarum.

410. DIOSCORIDÆ.

Thespis hic est, tragicum qui informavit primus cantum,
paganis recentes novans gratias, [certaminum
Bacchus quando per tribum ducebat chorum, cui hircus
et Atticus erat sicuum corbis præmium adhuc.
Transformabunt autem juniores hæc : infinita ætas
multa adinveniet et alia, at mea erunt mea

411. EJUSDEM.

Thespidis inventum hoc, et agrestem per silvam
lusus, et bacchicos ludos hosce in perfectius
Æschylus evexit, qui non cæcata exaravit
carmina, sed torrente qualia volvuntur,
et quæ ad scenam pertinent innovavit. O os omnino
solers (?), antiquorum eras aliquis semideorum.

412. ALCÆI MESSENII.

Omnis te extinctum, Pylade, deflet Græcia,
non-plexam cæsariem ad cutem tonsa;
atque ipse haud-secta de-coma deposuit lauros
Phæbus, suum honorans ut par est cantorem;

Expergefacias, quem sopor altus habet.
Hipponactis enim quæ natos sæva latravit
Ira suos, multa nunc cubat in requie.
Sed cave nunc etiam sodes : ex ipsius aula
Ditis adhuc lædunt ignea dicta viri.

409. ANTI PATRI THESSALONICENSIS,

de Antimacho Colophonio, qui Homero comparatur.

Antimachi fortes numeros et carmina lauda
Heroum veterum digna supercilio;
Formata Aoniis incudibus, auris acuta
Si tibi, si tua mens ora severa probat,
Nullius pede trita juvat si te via. Quod si

Pieris sceptrum laudis Homerus habet,
Vincit Neptunum quoque Juppiter : attamen ille
Tam Dis est major, quam Jove rege minor.
Sic uni cedit civis Colophonis Homero,
Sed colit hunc vatium cetera turba ducem.

410. ALCÆI,

de Pylade, actore fabularum.

Cuncta tuam, Pylade, deplorat Græcia mortem
Usque cutem sparsas Græcia tonsa comas.
Ipse suo sacræ jaciens de vertice laurus,
Qua decuit, vatem luxit A pollo suum.

θρέψας, μοιχεύειν οὐκ εἰδίδαζε νέους.

404. ΖΩΝΑ ΣΑΡΔΙΑΝΟΥ.

Ψυχρᾶς σευ κεφαλᾶς ἐπαμήσομαι αἰγαλίτιν
θίνα κατὰ κρυεροῦ χευάμενος νέκυος·
οὐ γάρ σευ μήτηρ ἐπιτύμβια κοκκύουσα
εἶδεν ἀλιζαντον σὸν μόρον εἰνάλιον·
ἀλλὰ σ' ἐρημαῖοί τε καὶ ἀξίνοι πλαταμῶνες
δέξαντ' Αἰγαίης γείτονες ἡτίονος·
ὥστ' ἔχε μὲν ψαμάθου μόριον βραχὺ, πολὺ δὲ δάκρυ,
ξεῖν', ἐπεὶ εἰς ὅλοην ἔδραμες ἐμπορίην.

405. ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ, οἱ δὲ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

ὦ ξεῖνε, φεῦγε τὸν χαλαζεπὴ τάφον
τὸν φρικτὸν Ἴππώνακτος, οὔτε γὰ τέφρα
λαμβιάζει Βουπάλειον ἐς στύγος,
μή πως ἐγειρήσῃ σφῆκα τὸν κοιμώμενον,
ὅς οὐδ' ἐν ἄδῃ νῦν κεκοίμηκεν χόλον,
σκάζουσι μέτροις ὀρθὰ τοξεύσας ἔπη.

406. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Εὐφορίων, ὁ περισσὸν ἐπιστάμενός τι ποιῆσαι,
Πειραικοῖς κείται τοῖσδε παρὰ σκέλεσιν.
Ἄλλὰ σὺ τῷ μύσῃ βοῆην ἢ μῆλον ἀπαρξαι,
ἢ μύρτον· καὶ γὰρ ζωὸς ἔων ἐφρλι.

407. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Ἡδιστον φιλέουσι νέοις προσανάκλιμ' ἐρώτων,
Σαπφῶ, σὺν Μούσαις ἢ ῥά σε Πιερὴν
ἢ Ἑλικῶν εὐκισσος, ἴσα πνεύσαν ἐκείναις,
κοσμεῖ, τὴν Ἐρέσῳ Μοῦσαν ἐν Αἰολίδι,
ἢ καὶ Ἵμην Ἵμέναιος ἔχων εὐγεγγέα πεύκην
σὺν σοὶ νυμφιδίων ἴσταθ' ὑπὲρ θαλάμων·
ἢ Κινύρῳ νέον ἔρνος ὀδυρομένη Ἄφροδίτη
σύνθηρνος, μακάρων ἱερὸν ἄλσος ὄρης·
πάντη, πότνια, χαῖρε θεοῖς ἴσα· σὰς γὰρ αἰοῖδας
ἀθανάτων ἀγομεν νῦν ἔτι θυγατέρας.

408. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ἄτρεμα τὸν τύμβον παραμείβατε, μὴ τὸν ἐν ὕπνῳ

Gaudia, materiam dempsit adulteriis.

404. ZONÆ.

Hanc quam nostra manus de littore sumpsit arenam,
Fundo super letho frigida membra tibi.
Pectora non etenim supra sua funera plangit,
Quin nec Alexante scit tua fata parens;
Quem nunc suscipiunt deserta et inhospita saxa,
Ex quibus ad littus pellitur unda maris.
Exiguam terræ, sed erit tibi copia fletus,
Proh dolor! obvenit merx miseranda tibi.

dum-aliit, moechari non docuit juvenes.

404. ZONÆ SARDIANI.

Frigidum in caput tuum aggeram littoralem
congeriem in gelidum fundens cadaver.
Non enim tua mater super-tumulum lamentans
vidit mari-verberatum tuum mortui-corpus in-aquis :
sed te solitariæque et inhospitæ plagæ
acceperunt Ægæi vicinæ littoris. [vero lacrimam.
Quare habe arenæ quidem particulam brevem, multam
hospes, quum in perniciosam cucurreris navigationem.

405. ΜΙΜΝΕΡΜΙ, aliis PHILIPPI.

O hospes, fuge verbis-grandinantem tumulum,
horrendum, Hipponactis, cujus etiam favilla
iambis-invenitur Bupalense in odium,
ne qua suscitēs vespam dormientem,
quæ ne in Orco quidem nunc sopivit bilem,
claudicantibus metris rectas jaculata voces.

406. THEODORIDÆ.

euphorion, ille eximium doctus aliquid canere,
Piræei jacet hos juxta muros-longos. [offer.
Sed tu mystæ malum-granatum aut pomum primitias
aut myrtum : etenim vivus dum esset ea amabat.

407. DIOSCORIDÆ.

Dulcissimum amantiis juvenibus levementum amorum,
o Sappho, cum Musis sane te Pieria
aut Helicon hederosus, paria spirantem illis,
ornat, te Eresi Musam in Æolide;
aut etiam Hymen Hymenæus habens bene-fulgidam i-
tecum sponsalibus stat super thalamis; [cam,
aut Cinyræ novum germen ploranti Veneri
congemens, cœlicolarum sacrum lucum vides :
ubique, veneranda, salve æque ac dii! tuas enim cau-
immortalium ducimus nunc adhuc filias. [tiones

408. LEONIDÆ.

Tacite hunc tumulum præterite, ne in somno

405. PHILIPPI,

de Hipponacte.

Hunc grandinantem, si sapis, tumulum fuge,
Viator, Hipponactis, hostis Bupalii;
Atrox iambis stridet ipse etiam cinis.
Vide crabronem ne cubantem suscitēs :
Nondum quiescit ejus apud Orcum furor,
Sed recta vibrat tela claudo carmine.

408. LEONIDÆ

de eodem.

Quam potes hinc tacitus transi, ne forte crabronem

πικρὸν ἐγείρητε σφῆκ' ἀναπαύομενον.

Ἄρτι γὰρ Ἴππώνακτος ὁ καὶ τοκέων καταβαύζας
ἄρτι κεκοίμηται θυμὸς ἐν ἡσυχίᾳ.

Ἄλλὰ προμηθήσασθε· τὰ γὰρ πεπυρωμένα κείνου
ῥήματα πημαίνειν οἶδε καὶ εἰν Ἄϊδη.

409. ANTIPATPOY ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚ.

Ἵθρμον ἀκαμάτου στίχοι αἴνεσον Ἀντιμάχοιο,
ἄξιον ἀρχαίων ὀφρύς ἡμιθέων,
Περιδὼν χαλκευτὸν ἐπ' ἄκμοσιν, εἰ τορὸν οὔας
ἔλλαγες, εἰ ζαλοῖς τὰν ἀγέλαστον ὄπα,
εἰ τὰν ἀτριπτον καὶ ἀνέμβατον ἀτραπὸν ἄλλοις
μαίεαι. Εἰ δ' ὕμνων σκάπτρον Ὅμηρος ἔχει,
καὶ Ζεὺς τοι κρέσσων Ἐνοσίχθονος· ἀλλ' Ἐνοσίχθων
τοῦ μὲν ἔφυ μείων, ἀθανάτων δ' ὕπατος·
καὶ ναετῆρ Κολοφῶνος ὑπέζευκται μὲν Ὀμηρῶ,
ἀγείται δ' ἄλλων πλάθεος ὕμνοπόλων.

410. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Θέσις ἔδε, τραγικὴν δε ἀνέπλασε πρῶτος αἰοδὴν
κωμῆταις νεαρὰς καινοτομῶν χάριτας, [certaminum
Βάκχος ὅτε τριττὴν κάτ' ἀγοὴν χορὸν, ὃν τράγος ἄθλων
ῥώτικὸς ἦν σύκων ἄβριγος ἄθλον ἔτι.
Οἱ δὲ μεταπλάσσοσι νέοι τάδε· μυρῖος αἰὼν
πολλὰ προσευρήσει χᾶτερα· τὰμὰ δ' ἐμά.

411. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θέσιδος εὔρεμα τοῦτο, τὰ τ' ἀγροῦτιν ἀν' ὕλαν
παίγνια, καὶ κώμους τούσδε τελειοτέρους
Ἄισχύλος ἐξύψωσεν, ὁ μὴ σμιλευτὰ χαράζας
ῥάμματα, χειμάρθῳ δ' οἷα καταρδόμενα,
καὶ τὰ κατὰ σκηνὴν μετεκαινίσεν. Ὡστόμα πάντων
δεξιὸν, ἀρχαίων ἦσθα τίς ἡμιθέων.

412. ΛΑΚΑΙΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥ.

Πᾶσά τοι ὀγχομένῳ, Πυλάδῃ, κωκῦεται Ἑλλὰς,
ἀπλεκτον χαίταν ἐν χορῷ κειραμένα·
αὐτὸς δ' ἀτμήτοιο κόμας ἀπεθήκατο δάφνας
Φοῖβος, ἐὼν τιμῶν ἢ θέμις ὕμνοπόλων·

asperam suscitatis vespam requiescentem.
Nuper enim Hipponactis, qui etiam in-parentes allatravit,
nuper obdormivit impetuusus-animus in requie.
Sed prœcaveat : ignita enim istius
verba lædere noverunt etiam in Orco.

409. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Fortem indefessi versum lauda Antimachi,
dignum antiquorum supercilio semideorum,
Pieridum malleatum in incudibus, si teretem aurem
es-sortitus, si affectas a-risu-alienum sermonem,
si non calcatam et inaccessam semitam aliis
appetis. Si vero hymnorum sceptrum Homerus habet,
etiam Juppiter sane potentior est Neptuno; verum Neptunus
hoc quidem est minor, immortalium autem summus :
sic et incola Colophonis subjunctus est quidem Homero,
præit autem aliorum multitudinem poetarum.

410. DIOSCORIDÆ.

Thespiis hic est, tragicum qui informavit primus cantum,
paganis recentes novans gratias, [certaminum
Bacchus quando per tribum ducebat eorum, cui hircus
et Atticus erat sicuum corbis præmium adhuc.
Transformabunt autem juniores hæc : infinita ætas
multa adinveniet et alia, at mea erunt mea

411. EJUSDEM.

Thespidis inventum hoc, et agrestem per silvam
lusus, et bacchicos ludos hosce in perfectius
Æschylus evexit, qui non cælata exaravit
carmina, sed torrente qualia volvuntur,
et quæ ad scenam pertinent innovavit. O os omnino
solers (?), antiquorum eras aliquis semideorum.

412. ALCÆI MESSENII.

Omnis te extinctum, Pylade, deflet Græcia,
non-plexam cæsariem ad cutem tonsa;
atque ipse haud-secta de-coma deposuit lauros
Phœbus, suum honorans ut par est cantorem;

Expergefacias, quem sopor altus habet.
Hipponactis enim quæ natos sæva latravit
Ira suos, multa nunc cubat in requie.
Sed cave nunc etiam sodes : ex ipsius aula
Ditis adhuc lædunt ignea dicta viri.

409. ANTIPATRI THESSALONICENSIS,

de Antimacho Colophonio, qui Homero comparatur.

Antimachi fortes numeros et carmina lauda
Herum veterum digna supercilio;
Formata Aoniis incudibus, auris acuta
Si tibi, si tua mens ora severa probat,
Nullius pede trita juvat si te via. Quod si

Pierisæ sceptrum laudis Homerus habet,
Vincit Neptunum quoque Juppiter : attamen ille
Tam Dis est major, quam Jove rege minor.
Sed uni cedit civis Colophonis Homero,
Sed colit hunc vatium cetera turba ducem.

412. ALCÆI,

de Pylade, actore fabularum.

Cuncta tuam, Pylade, deplorat Græcia mortem
Usque cutem sparsas Græcia tonsa comas.
Ipse suo sacras jaciens de vertice laurus,
Qua decuit, vatem luxit A pollo suum.

θρέψας, μοιχεύειν οὐκ ἐδίδαξε νέους.

404. ΖΩΝΑ ΣΑΡΔΙΑΝΟΥ.

Ψυχρᾶς σευ κεφαλᾶς ἐπαμήσομαι αἰγαλίτιν
θίνα κατὰ κρυεροῦ χευάμενος νέκυος·
οὐ γάρ σευ μήτηρ ἐπιτύμβια κοκκύουσα
εἶδεν ἀλιζαντον σὸν μόρον εἰνάλιον·
ἀλλὰ σ' ἐρημαῖοί τε καὶ ἀξεινοὶ πλαταμῶνες
δέξαντ' Αἰγαίης γείτονες ἡτίονος·
ὥστ' ἔχε μὲν ψαμάθου μόριον βραχὺ, πολὺ δὲ δάκρυ,
ξεῖν', ἐπεὶ εἰς ὅλοην ἔδραμες ἐμπορίην.

405. ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ, οἱ δὲ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

ὦ ξεῖνε, φεῦγε τὸν χαλαζεπῆ τάφον
τὸν φρικτὸν Ἴππώνακτος, οὔτε γὰ τέφρα
ἱαμβιάζει Βουπάλειον ἐς στύγος,
μή πως ἐγείρης σφήκα τὸν κοιμώμενον,
ὅς οὐδ' ἐν ἄδῃ νῦν κεκοίμικεν γόλον,
σκάζουσι μέτροις ὀρθὰ τοξέουσας ἔπη.

406. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Εὐφορίων, ὁ περισσὸν ἐπιστάμενός τι ποῆσαι,
Πειραϊκοῖς κείται τοῖσδε παρὰ σκέλεσιν.
Ἄλλὰ σὺ τῷ μύσῃ βοῆν ἢ μῆλον ἀπαρξαι,
ἢ μύρτον· καὶ γὰρ ζωὸς ἔων ἐφίλει.

407. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Ἡδίστον φιλέουσι νέοις προσανάκλυμ' ἐρώτων,
Σακφῶ, σὺν Μούσαις ἢ βρά σε Πιερῆ
ἢ Ἑλικῶν εὐκισσος, ἴσα πνεύσαν ἐκείναις,
κοσμεῖ, τὴν Ἐρέσω Μοῦσαν ἐν Αἰολίδι,
5 ἢ καὶ Ὑμῆν Ὑμέναιος ἔχων εὐφραγέα πεύκην
σὺν σοὶ νυμφιδίων ἴσταθ' ὑπὲρ θαλάμων·
ἢ Κινύρῳ νέον ἔρνος ὀδυρομένη Ἄφροδίτῃ
σύνθηρος, μακάρων ἱερὸν ἄλσος ὄρης·
πάντη, πότνια, χαῖρε θεοῖς ἴσα· σὰς γὰρ αἰοῖδ' ἀ
10 ἀθανάτων ἀγομεν νῦν ἔτι θυγατέρας.

408. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ἄτρεμα τὸν τύμβον παραμβέβετε, μὴ τὸν ἐν ὕπνῳ

Gaudia, materiam dempsit adulteriis.

404. ZONÆ.

Hanc quam nostra manus de littore sumpsit arenam,
Fundo super letho frigida membra tibi.
Pectora non etenim supra sua funera plangit,
Quin nec Alexante scit tua fata parens;
Quem nunc suscipiunt deserta et inhospita saxa,
Ex quibus ad littus pellitur unda maris.
Exiguam terræ, sed erit tibi copia fletus,
Proh dolor! obvenit merx miseranda tibi.

dum-aliut, mœchari non docuit juvenes.

404. ZONÆ SARDIANI.

Frigidum in caput tuum aggeram littoralem
congeriem in gelidum fundens cadaver.
Non enim tua mater super-tumulum lamentans
vidit mari-verberatum tuum mortui-corpus in-aquis :
sed te solitariæque et inhospitæ plage
acceperunt Ægæi vicinæ littoris. [vero lacrimam.
Quare hæbe arenæ quidem particulam brevem, multam
hospes, quum in perniciosam cucurreris navigationem.

405. MIMNERMI, aliis PHILIPPI.

O hospes, fuge verbis-grandinantem tumulum,
horrendum, Hipponactis, cujus etiam favilla
iambis-invehitur Bupalense in odium,
ne qua suscitēs vespam dormientem,
quæ ne in Orco quidem nunc sopivit bilem,
claudicantibus metris rectas jaculata voces.

406. THEODORIDÆ.

Euphorion, ille eximium doctus aliquid canere,
Pirææi jacet hos juxta muros-longos. [offer.
Sed tu mystæ malum-granatum aut pomum primitias
aut myrtum : etenim vivus dum esset ea amabat.

407. DIOSCORIDÆ.

Dulcissimum amantibus juvenibus levamentum amorum.
o Sappho, cum Musis sane te Pieria
aut Helicon hederosus, paria spirantem illis,
ornat, te Eresi Musam in Æolide;
aut etiam Hymen Hymenæus habens bene-fulgidam pi-
tecum sponsalibus stat super thalamis; [cam,
aut Cinyræ novum germen ploranti Veneri
congemens, cœlicolarum sacrum lucum vides :
ubique, veneranda, salve æque ac dii! tuas enim cau-
immortalium ducimus nunc adhuc filias. [tiones

408. LEONIDÆ.

Tacite hunc tumulum præterite, ne in somno

405. PHILIPPI,

de Hipponacte.

Hunc grandinantem, si sapis, tumulum fuge,
Viator, Hipponactis, hostis Bupalæ;
Atrox iambis stridet ipse etiam cinis.
Vide crabronem ne cubantem suscitēs :
Nondum quiescit ejus apud Orcum furor,
Sed recta vibrat tela claudo carmine.

408. LEONIDÆ

de eodem.

Quam potes hinc tacitus transi, ne forte crabronem

πικρὸν ἐγείρητε σφῆκ' ἀναπαυόμενον.
 Ἄρτι γάρ Ἴπώνακτος δὲ καὶ τοκέων καταβαύξας
 ἄρτι κεκοίμηται θυμὸς ἐν ἡσυχίᾳ.
 Ἄλλὰ προμηθήσασθε· τὰ γὰρ πεπυρωμένα κείνου
 ῥήματα πημαίνειν οἶδε καὶ εἰν Αἴδη.

409. ANTIPATROU ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚ.

Ὅθριμον ἀκαμάτου στίχον αἶνεσον Ἀντιμάχου,
 ἄξιον ἀρχαίων ὄφρυς ἡμιθέων,
 Πιερίδων χαλκευτὸν ἐπ' ἄκμοσιν, εἰ τορὸν οὐκ
 ἔλλαγες, εἰ ζαλοῖς τὰν ἀγέλαστον σπα,
 εἰ τὰν ἀτριπτον καὶ ἀνέμβατον ἀτραπὸν ἄλλοις
 μαίεαι. Εἰ δ' ὕμνων σκάπτρον Ὅμηρος ἔχει,
 καὶ Ζεὺς τοι κρέστων Ἐνοσίχθονος· ἀλλ' Ἐνοσίχθονος
 τοῦ μὲν ἔφω μείων, ἀθανάτων δ' ὑπατος·
 καὶ ναστήρ Κολοφῶνος ὑπέζευκται μὲν Ὅμηρῳ,
 ἀγείται δ' ἄλλων πλάθεος ὕμνοπόλων.

410. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Θέσπις ὄδε, τραγικὴν θς ἀνέπλασε πρῶτος αἰοῖδῃν
 κωμῆταις νεαρὰς καινοτομῶν χάριτας,
 Βάχχος ὅτε τριττὸν κατ' ἀγοὴ γορὸν, ὃς τράγος ἄθλων
 ῥώτικὸς ἦν σύκων ἄρρηγος ἄθλων ἐτι.
 Οἱ δὲ μεταπλάσσοσι νέοι τὰδε· μυρίος αἰδῶν
 πολλὰ προσευρήσει χᾶτερ· τὰμὰ δ' ἐμά.

411. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Θέσπιδος εὐρεμα τοῦτο, τὰ τ' ἀγροῖωτιν ἀν' ὕλαν
 παίγνια, καὶ κώμους τούσδε τελειοτέρους
 Αἰσχύλος ἐξύψωσεν, δὲ μὴ σμιλευτὰ χαράξας
 ῥάμματα, χειμάρβῳ δ' οἷα * καταρδόμενα,
 καὶ τὰ κατὰ σκητὴν μετεκαίνισεν. Ὡς στόμα πάντων
 * δεξιῶν, ἀρχαίων ἤσθ' αὖ τις ἡμιθέων.

412. ΑΛΚΑΙΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥ.

Πᾶσά τοι οἰχομένῳ, Πυλάδῃ, κωκυέται Ἑλλάς,
 ἀπλεκτον χαίταν ἐν χροῖ κειραμένα·
 αὐτὸς δ' ἀτιμήτοιο κόμας ἀπεθήκατο δᾶφνας
 Φοῖβος, ἐὼν τιμῶν ἤ θέμις ὕμνοπόλον·

asperam suscitatis vespam requiescentem.
 Nuper enim Hipponactis, qui etiam in-parentes allatrativ,
 nuper obdormivit impetuusus-animus in requie.
 Sed præcavete : ignita enim istius
 verba lædere noverunt etiam in Orco.

409. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Fortem indefessi versum lauda Antimachi,
 dignum antiquorum supercilio semideorum,
 Pieridum malleatum in incudibus, si teretem aurem
 es-sortitus, si affectas a-risu-alienum sermonem,
 si non calcatam et inaccessam semitam aliis
 appetis. Si vero hymnorum sceptrum Homerus habet,
 etiam Juppiter sane potentior est Neptuno; verum Neptunus
 hoc quidem est minor, immortalium autem summus :
 sic et incola Colophonis subjunctus-est quidem Homero,
 præcit autem aliorum multitudinem poetarum.

410. DIOSCORIDÆ.

Thespis hic est, tragicum qui informavit primus cantum,
 paganis recentes novans gratias, [certaminum
 Bacchus quando per tribum ducebat chorum, cui hircus
 et Atticus erat sicum corbis præmium adhuc.
 Transformabunt autem juniores hæc : infinita ætas
 multa adinveniet et alia, at mea erunt mea

411. EJUSDEM.

Thespidis inventum hoc, et agrestem per silvam
 lusus, et bacchicos-ludos hosce in perfectius
 Æschylus evexit, qui non cæleta exaravit
 carmina, sed torrente qualia volvuntur,
 et quæ ad scenam pertinent innovavit. O os omnino
 solers (?), antiquorum eras aliquis semideorum.

412. ALCÆI MESSENII.

Omnis te extinctum, Pylade, cælet Græcia,
 non-plexam cæsariem ad cutem tonsa;
 atque ipse haud-æcta de-coma deposuit lauros
 Phœbus, suum honorans ut par est cantorem;

Expergefacias, quem sopor altus habet.
 Hipponactis enim quæ natos sæva lairavit
 Ira suos, multa nunc cubat in requie.
 Sed cave nunc etiam sodes : ex ipsius aula
 Ditis adhuc lædunt ignea dicta viri.

409. ANTIPATRI THESSALONICENSIS,

de Antimachio Colophonio, qui Homero comparatur.

Antimachi fortes numeros et carmina lauda
 Heroum veterum digna supercilio;
 Formata Aoniis incudibus, auris acuta
 Si tibi, si tua mens ora severa probat,
 Nullius pede trita juvat si te via. Quod si

Pieris sceptrum laudis Homerus habet,
 Vincit Neptunum quoque Juppiter : attamen ille
 Tam Dis est major, quam Jove rege minor.
 Sic uni cedit civis Colophonis Homero,
 Sed colit hunc vatem cetera turba ducem.

412. ALCÆI,

de Pylade, actore fabularum.

Cuncta tuam, Pylade, depiorat Græcia mortem
 Usque cutem sparsas Græcia tonsa comas.
 Ipse suo sacras jaciens de vertice laurus,
 Qua decuit, vatem luxit a pollo suum.

5 Μούσαι δ' ἐκλάσαντο· βρόν δ' ἔστησεν ἀκούων
 Ἀσώπιδος χοερῶν ἦχον ἀπὸ στομάτων·
 ἔλληξεν δὲ μελαθρα Διονύσοιο χορείης,
 εὔτε σιδηρείην οἶμον ἔβησ' Αἴδεω.

413. ANTIPIATPOY ΘΕΣΣΑΛΟΝ.

Οὐχὶ βαθυστολῶν Ἰππαρχία ἔργα γυναικῶν,
 τῶν δὲ Κυνῶν ἐλόμαν ῥωμαλέων βίωτον·
 οὐδέ μοι ἀμπερόναι περονήτιδες, οὐ βαθύπελμος
 εὐμαρίς, οὐ λιπῶν εὔαδε κεκρύφαλος·
 οὐλάς δὲ σίπῳνι συνέμπορος, ἃ τε συνωδὸς
 δίπλαξ, καὶ κοίτας βλήμα χαμαιλέως.
 Ἄμμι δὲ Μαιναλίας κάρβου μνάμα Ἀταλάντας
 τόσσον, ὅσον σοφία κρέσσον δριδρωμίας.

414. ΝΟΨΣΙΔΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΟΠΟΙΟΥ.

Καὶ καπυρὸν γαλάσας παραμείβεο, καὶ φίλον εἰπῶν
 ῥῆμ' ἐπ' ἐμοί. Ῥίνθων εἶμ' ὁ Συρακόσιος,
 Μουσῶν ὀλίγη τις ἀηδονίς· ἀλλὰ φλυάκων
 ἐκ τραγικῶν ἴδιον κισσὸν ἐδρεψάμεθα.

415. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Βαττιάδew παρὰ σῆμα φέρεις πόδας, εὔ μὲν αἰοιδῆν
 εἰδότος, εὔ δ' οἶνω καίρια συγγέλσασαι.

416. ΑΛΛΟ.

Εὐκράτew Μελέαγρον ἔχω, ξένη, τὸν σὺν Ἐρωτὶ
 καὶ Μούσαις κεράσανθ' ἠδυλόγους Χάριτας.

417. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Νῆσος ἐμὰ θρέπτειρα Τύρος· πάτρα δέ με τεκνοῖ
 Ἄτλις ἐν Ἀσσυρίοις ναιομένη, Γάδαρα·
 Εὐκράτew δ' ἔβλαστον ὁ σὺν Μούσαις Μελέαγρος
 πρῶτα Μενιππεῖοις συντρογάσας Χάρισιν.
 5 Εἰ δὲ Σύρος, τί τὸ θαῦμα; μίαν, ξένη, πατρίδα κόσμον
 ναιομένην· ἐν θνατοῦς πάντας ἔτικτε Χάος.
 Πουλυετῆς δ' ἐχάραξα τάδ' ἐν δέλτοισι πρὸ τύμβου·

Flerunt Pierides, flentes miseratus et ipse
 Asopus, stanti flumine rupit iter.
 Atria cessarunt Bromii fervere choreis,
 Ferrata ad Manes cum tibi trita via est.

413. ANTIPIATRI,

de Hipparchia, Cratetis uxore.

Non ego feminei mores Hipparchia sexus,
 Sed mare sum fortes corde secuta canes.
 Non placuit pallam substringens fibula, non pes
 Vincetus, et unguentis oblita vitta mihi:
 Sed baculus nudique pedes, quæque artubus hæret
 Diplois, inque locum dura cubilis lilius.
 Mænalix tantum potior mea vita puellæ,
 Quanto venari quam sapuisse minus.

Musæque illacrimarunt; fluente vero stitit audiens
 Asopus flebilibus sonitum ex oribus;
 desierunt autem tecta Bacchi choreas,
 quum-primum ferream viam iniisti Orci.

413. ANTIPIATRI THESSALONICENSIS.

Non stola-defluente-indutarum Hipparchia opera mulierum,
 sed Cynicorum elegi virilem victum;
 neque mihi tunicæ fibulis-adstrictæ, non alte-soleatus
 calceus, non unguentis madidum placuit reticulum;
 verum pera baculi comes, et congruum
 pallium-crassum, et lecti stramen in-solo.
 Nobis autem Mænalix illustrior erit memoria Atalantæ
 tanto, quanto sapientia præstat cursibus-per-montes.

414. NOSSIDIS LYRICÆ.

Et clare ridens præteri et amicum dicens
 verbum super me. Rhintho sum Syracusius,
 Musarum tenuis quædam luscinia: sed phlyacibus
 de tragicis propriam hederam decerpimus.

415. CALLIMACHI.

Battiadæ præter monumentum fers pedes, apprime canere
 qui-noverat et apprime ad vinum opportuna jocari.

416. ALIUD.

Eucratis filium Meleagram habeo, hospes, qui cum Amore
 et Musis jungebat dulce-loquentes Gratias.

417. MELEAGRI.

Insula mea nutrix Tyrus; patria autem me gignit,
 Attica in Assyriis habitata, urbs Gadara.
 Eucrate sum-natus qui cum Musis Meleager
 primum Menippis adlæsi Gratiis. [mundum
 Si vero Syrus sum, quid mirum? unam, hospes, patriam
 incolimus: unum mortales omnes progenuit Chaos.
 Anrosus vero exaravi hæc in tabulis ante tumulum:

414. NOSSIDIS,
 de Rhintho poeta.

Hunc transi tumulum ridens, et dulciter verba
 Dic mihi. Sum Rhinthon ille Syracosius,
 Parvula Musarum quædam Philomela: coronis
 Ex tragicis hedera est propria carpta mihi.

417. MELEAGRI,
 de se ipso.

Me Tyrus eduxit: genuit gens Attica, sed quæ
 Tam procul Assyriis dissidet in Gadaris:
 Eucratides vixi Musis Meleager amicus,
 Sectatus veneres, docte Menippe, tuas.
 Sum Syrus, et quid tum? Mundus mortalibus una
 Est domus: una hominum gentis origo chaos.
 Ista vicem tumuli tabulis ego jam gravis annis

γῆρας γὰρ γείτων ἐγγύθεν ἴδω.
 Ἄλλὰ με τὸν λαλιὸν καὶ πρᾶσβύτην προτιυπιὸν
 χαιρεῖν, εἰς γῆρας καὐτὸς ἔκωιο λάλον.

418. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πρώτα μοι Γαδάρων κλεινὰ πόλις ἐπλετο πάτρα,
 ἤνδρωσεν δ' ἱερὰ δεξαμένα με Τύρος·
 εἰς γῆρας δ' ὅτ' ἔβην, ἅ καὶ Δία θρῆψαμένα Κῶς
 καὶ με θετὸν Μερόπων ἀστὸν ἐγηροτρόφει.
 Μῶσαι δ' εἰν ὀλίγοις με, τὸν Εὐκράτεω Μελέαγρον
 παῖδα, Μελητεῖοις ἠγλάισαν Χάρισιν.

419. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄτρεμας, ὦ ξένα, βαῖνε· παρ' εὐσεβείων γὰρ ὁ πρέσ-
 εῦδει, κοιμηθεὶς ὑπνον δρᾶζόμενον, [βυς
 Εὐκράτεω Μελέαγρος, ὁ τὸν γλυκύδακρυον Ἐρωτα
 καὶ Μούσας Ἰλαραῖς συστολίσας Χάρισιν·
 ὃν θεόποις ἤνδρωσε Τύρος Γαδάρων θ' ἱερὰ γθῶν·
 Κῶς δ' ἐρατῇ Μερόπων πρέσβυν ἐγηροτρόφει.
 Ἄλλ' εἰ μὲν Σύρος ἐσσί, Σάλαμ· εἰ δ' οὖν σύ γε Φοῖνιξ,
 * Ναϊδῖος· εἰ δ' Ἕλλην, Χαῖρε· τὸ δ' αὐτὸ φράσον.

420. ΔΙΟΤΙΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ.

Ἐπίδες ἀνθρώπων, ελαφραὶ θεαί — οὐ γὰρ ἂν ὤδε
 Λέσβον δ' λυσιμελῆς ἀμφοκάλυψ' Ἀΐδης,
 ἔς ποτε καὶ βασιλῆϊ συνέδραμε, — ναὶ μετ' Ἐρώτων
 χαιρετε κούφονται δαίμονες θανάτων.
 Αὐλοὶ δ' ἀπθεγκτοὶ καὶ ἀπευθεῖς, οἷς ἐνέπνευσε,
 κείσθ', ἐπεὶ οὐ θιάσους ἱερὸς οἶδ' Ἀχέρων.

421. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Αἰνιγματῶδες.

Πανέ, τί σοὶ σιδύνης, τί δὲ καὶ σὺς εὐαδε δέρμα;
 καὶ τίς ἔων στάλας σύμβολον ἐσσι τίνος;
 οὐ γὰρ Ἐρωτ' ἐνέπυ σε — τί γάρ; νεκύεσσι πάροικος
 ἴμερος; αἰάζειν ὁ θρασὺς οὐκ ἔμαθεν —
 οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτὸν ταχύποδον Κρόνον· ἔμπαλι γὰρ δὴ

senectutis quippe vicinus est propinquus Orco.
 Sed me garrulum et vetulum ubi-allocutus-fueris verbo
 Vale, ad senectutem et ipse pervenias garrulam.

418. EJUSDEM.

Primum mihi Gadarorum clara urbs fuit patria,
 virum autem efficit sacra exceptum me Tyrus;
 ad senectam vero quum accessi, quæ et Jovem aluit Cos
 me quoque adscriptum Meropibus civem in-senio nutri-
 Musæ vero inter paucos me, Eucratis Meleagrum [vit.
 puerum, Meleteis exornarunt Gratiis.

419. EJUSDEM.

Tacite, hospes, ingredi: inter pios enim senex
 dormit, sopitus somno debito,
 Eucratis filius Meleager, qui dulces-elicientem-lacrimas
 et Musas hilaribus conjunxit Gratiis: [Amorem
 quem deorum-filia virum-efficit Tyrus Gadarorumque sacra
 Cos autem amata sedes Meropum senem aluit. [terra,
 Sed si quidem Syrus es, Salam! ei vero tu Phoenix,
 Audoni! et si Græcus, Chære! idem vero et tu dicito.

420. DIOTIMI ATHENIENSIS.

Spes hominum, leves deæ — uller enim non ita
 Lesbonem membra-solvens condidisset Orcus, [ribus
 qui olim et regem-Persarum æquabat — sane cum Amo-
 valete levissima numina inter-immortales. [inflavit,
 Vos vero, tibie mutæ neque amplius auditæ, quas olim
 jacete, quoniam non novit saltationes sacer Acheron.

421. MELEAGRI.

Ænigmaticum.

Aliger, quid tibi venabulum, quid autem et apri placui pel-
 et quis ipse stelæ symbolum es cujusnam? [lis?
 non enim Amorem dico te — quid enim? an mortuis accola
 Cupido? gemere audax ille non didicit —
 neque sane eum velocipedem Saturnum: contra enim sane

Inscribo; mortem quippe senecta prope est.
 At quicumque senem me nunc salvere loquacem
 Jusserit, ipse senex fiat et ipse loquax.

419. EJUSDEM,
 de se ipso.

Quisquis es, i placide: cubat hic cum gente piorum
 Fatali domitus membra sopore senex,
 Eucrati Meleager, Amor cui dulcior plorans
 Gratiaque et Musæ grande dedere decus:
 Cui divina Tyros juveni Gadaramque sacrata
 Urbs dedit et Meropum Cos alimenta seni.
 Si Syrus ergo, Salam: si Phoenix, Audoni: Chære,
 Si Græcus: sed idem tu quoque redde mihi.

420. ΔΙΟΤΙΜΙ,
 Atheniensis, Diopithis filii.

Spes hominum, vere fallacia numina: ni sint,

Αἰνιγματῶδες. I.

Non ita nunc Lesbum Dis ferus abriperet:
 Lesbum præcipuo quem rex ardebat amore.
 Ite leves nobis, ah procul ite Deæ.
 Tibia crudelis jussit te, Lesbe, jacere:
 Namque Acheron nec amat carmina, nec choreas.

421. MELEAGRI,

de se ipso, ænigmatica.

Quo pennata tibi venabula, pellis et apri,
 Quemque per iudicium tale, columna, uotas?
 Non es Amor certe, me iudice; nam fugit umbras
 Improbus, et lessus edere non didicit.
 Nec Tempus te credo magis, nam plurima certe

καίνοις μὲν τριγέρον, σοὶ δὲ τέθληε μέλη.
 Ἄλλ' ἄρα, ναὶ δοκέω γάρ, ὃ γὰς ὑπένερθε σοφιστὰς
 ἐστὶ· σὺ δ' ὃ πτερόεις, τούνομα τοῦδε, λόγος.
 Λατῶας δ' ἀμφῆκας ἔχεις γέρας, ἔς τε γέλωτα
 10 καὶ σπουδάν, καὶ που μέτρον ἐρωτογράφον.
 Ναὶ μὲν δὴ Μελέαγρον ὀμνύνομον Οἰνέος νύψ
 σύμβολα σημαίνει ταῦτα σοοκτασίης.
 Χαίρε καὶ ἐν φθιμένοιισιν, ἐπαὶ καὶ Μούσαν Ἐρωτι,
 καὶ Χάριτας Σοφίαν τ' εἰς μίαν ἡμιόσασο.

422. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Τί στοχασώμεθά σου, Πεισίστρατε, χῖον δρῶντες
 γλυπτὸν ὑπὲρ τύμβου κείμενον ἀστράγαλον;
 ἢ βρά γε μὴ ὅτι Χίος; εἰκοιε γάρ· ἢ β' ὅτι παίκτας
 ἦσθ' αἱ τις, οὐ λίην δ', ὧ γὰθὲ, πλειστοδόλος;
 ἢ τὰ μὲν οὐδὲ συνέγγυς, ἐν ἀκρήτω ἐξ κατέσθης
 Χίω; Ναὶ δοκέω, τῷδε προσηγίσαμεν.

423. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Τὰν μὲν αἰεὶ πολύμυθον, αἰεὶ λάλον, ὧ ξένη, κίσσα
 φάσει, τὰν δὲ μέθας σύντροφον ἄδε κύλιξ,
 τὰν Κρήσσαν δὲ τὰ τόξα, τὰ δ' εἰρία τὰν φιλοεργόν,
 ἄνδεμα δ' αὖ μίτρας τὰν πολιοκρόταφον
 τοιάνδε σταλοῦχος ἔδ' ἔκρυψε Βιτιδία τύμβος
 Τιμέα ἀχραντον νομφιδίαν ἄλοχον.
 Ἄλλ', ὦνερ, καὶ χαιρε, καὶ οἰχομένοισιν ἐς ἄδαν
 τὰν αὐτὰν μύθων αὐθις ὅπαζε χάριν.

424. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

- α. Μαστεύω τί σευ Ἄγις ἐπὶ σταλίτιδι πέτρα,
 Λυσιδίκα, γλυπτὸν τόνδ' ἐχάραξε νόον·
 ἀνία γὰρ καὶ κημὸς, ὃ τ' εὐδόνιθι Ταναγάρα
 οἰωνὸς βλαστῶν, θούρος ἐγερασιμάχας,
 5 οὐχ ἄδεν οὐδ' ἐπέοικεν ὑπωροφλαίσι γυναιξίν,
 ἀλλὰ τὰ τ' ἡλακάτας ἔργα τὰ δ' ἰστοπόδων.
 β. Τὰν μὲν ἀνεγρομένηαν με ποτ' εἰρία νύκτερος ὄρνις,
 ἀνία δ' αὐδάσει δώματος ἀνίσχον·

Sæcula tempus habet, tu juvenile vires.
 An potius tellus hominem tegit ista disertum?
 Tu nomen, sermo penniger, ejus eras :
 Viventique fuit par vis, seu seria mallet
 Seu joca, materiam sive Cupido dabat.
 Sic reor : OEnidæ nomen Meleagre gerebas :
 Hoc detracta sui tergora fulva docent.
 Salve nunc etiam vita defunctus. Amori
 Nam tua mens Musas miscuit et Veneres.

422. LEONIDÆ TARENTINI.

Esse quid hoc dicam, Chio, Pisistrate, jactu
 Aspicio talum quod tua busta super?
 An quod Chius eras? facile hoc quis crederet. An quod
 Lusor eras? at non alea fausta tibi.
 An procul hæc abeunt, Chii sed copia vini
 Te mersit? verum nos tetigisse puto.

ille oppido-senex, tibi vero vigent membra.
 Sed utique, næ puto enim, qui humum subiit, sophista
 est. tuque aliger, nomen hujus, Sermo. [Iudicras
 Latoniæ autem anceps habes munus (venabulum), et asil
 et serias-res spectans, forsau et ad versum amatorium.
 Profecto sane Meleagram cognominem CEnei filio
 symbola significant hæc venationis-apri.
 Vale etiam in mortuis, quia et Musam Amori
 et Gratias Sapientiamque in-unum copulavisti.

422. LEONIDÆ TARENTINI.

Quid conjiciemus de-te, Pisistrate, Chium cementes
 sculptum super tumulo positum talum? [quod lusor
 utrumne quod Chius quidem eras? verisimile-est enim. An
 eras, sed non nimis, o bone, multa puncta-jaciens?
 an hæc quidem non propinqua vero, sed in mero extincto-
 Chio? Næ autumo, hocce-modo tetigimus. [tus-est

423. ANTIPATRI SIDONII.

Hanc usque verbosam, usque garrulam, o hospes, pica
 dicet, ebrietati vero addictam hic calix;
 Cressamque sagittæ, et lana laboris-amantem,
 vittaque rursus mitræ canam-tempora :
 talem me hic cippum-habens condidit Bittidem tumulus,
 Timeæ incorruptam ex-puella conjugem.
 Sed, o vir, et vale et iis-qui-abierunt in Orcum
 eandem sermonum rursus largire gratiam

424. EJUSDEM.

- α. Quæro quid-volens tuo Agis in cippo lapideo,
 Lysidice, sculptam hanc exararit sententiam;
 habena enim et capistrum, et in-præstanti-gallis Tanagra
 ales natus, impetuosus excitator-pugnarum, [bus;
 non placebat neque conveniebat domi-sedentibus mulieri-
 sed et coli opera et textorii-mali-pedum.
 β. E somno quidem excitatam me ad lanificium nocturna
 habena autem dicet domus rectricem; [avis,

423. ANTIPATRI SIDONII.

Hæc me pica loquax testabitur esse loquacem,
 Assuetamque meri ductibus iste calix;
 Pensa laboriferam; Cressam genus indicat arcus;
 Tempora præ senio cana mitella notat.
 Talis eram Bittis, super hæc cui structa columna est;
 Nupta quidem Thymelus jure sed usa fui.
 Vir mihi care vale : tantum rogo, quisquis ad Orcum
 Venerit, huic quam dat fabula da veniam.

424. ANTIPATRI.

Dic mihi quis sculpsit res occultantia signa,
 Lysidica, in cippi marmore, quæso, tui?
 Ante diem pensis intentam pervigil ales,
 Et me rectricem dicit habena domus.
 Nec nimium neque vana loqui didicisse capistro
 Indicor, antiquo more quietis amans.

ἱππαστηρ δ' ὄδε κημὸς αἰσίνεται οὐ πολύμυθον,
οὐ λάλον, ἀλλὰ καλᾶς ἐμπλεον ἀσυχίας.

425. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Μὴ θάμβει, μάλιστα Μυροῦς ἐπὶ σάματι λεύσσω,
γλαῦκα, βίον, χαροπὰν χᾶνα, θοὰν σκύλακα.
Τοῖα μὲν αὐθάσει με πανέντονον ἀγέτιν οἴκου,
ἀ οὐ κύνων τέκνων γνήσια καδομένην·
μάλιστα δ' οὐκ ὀλοᾶν, ξένη, δεσπότην, οὐδ' ἀγέρωγον
δυοσί, κολάσσειραν δ' ἐνδοικὸν ἀμπλακίας·
χὰν δὲ δόμων φυλακᾶς μελεδήμονα· τὰν δ' [ἀρ' ἀγρυπ-
γλαυξ ἄδε γλαυκᾶς Παλλᾶδος ἀμφίπολον. [νον]
Τοιοῖοδ' ἀμφ' ἔργοισιν ἐγάθειον· ἔθνην ζυμενος
τοιαύτ' ἐμᾶ στάλα σύμβολα τεύξει Βίτων.

426. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

a. Εἰπέ, λέων, φθιμένοιο τίνας τάφον ἀμφιδέθηκας,
βουράγει; τίς τᾶς σᾶς ἀξίος ἦν ἀρετᾶς;
β. Υἱὸς Θεωδώρου Τελευτίας, ὃς μέγα πάντων
φέρτερος ἦν, θηρῶν ὅσον ἐγὼ κέκριμαι.
Οὐγὶ μάταν ἔστακα, φέρω δ' ἔτι σύμβολον ἀλκᾶς
ἀνέρος· ἦν γὰρ δὴ δυσμενέεσσι λέων.

427. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἄ στάλα, φέρ' ἴδω, τίν' ἔχει νέκυν. Ἀλλὰ δέδορκα
γράμμα μὲν οὐδὲν πω τμαθὲν ὑπερθε λίθου,
ἐνεία δ' ἀστραγάλους πεπτητότας· ὧν πίσυρας μὲν
πρᾶτοι Ἀλεξάνδρου μαρτυροῦσι βόλον,
οὐδὲ τὸ τᾶς νεότατος ἐφήλιχος ἄθος, Ἔφρηβον,
εἰς δ' ὃ γε μανύει Χίον ἀφανρότερον.
Ἢ ῥα τοῦτ' ἀγγέλλονται, καὶ ὁ σκᾶπτροισι μεγαυγῆς
χὼ θάλλον ἤβα τέρμα· τὸ μηδὲν ἔχει;
ἢ τὸ μὲν οὐ· δοκέω δὲ ποτὶ σκοπὸν ἰθὺν ἐλάσσειν
ἰὼν, Κρηταιεὺς ὧς τις ὀστοδόλος.
Ἢ ὁ θανὼν Χίος μὲν, Ἀλεξάνδρου δὲ λελογχῶς
οὐνομ', ἐφηβαίη δ' ὦλετ' ἐν ἀλικίᾳ.
Ὡς εὖ τὸν φθιμένοιο νέον ἀκριτα καὶ τὸ κυβευθὲν
πνεῦμα δι' ἀφθέγκτων εἰπέ τις ἀστραγάλων.

428. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Εἰς Ἀντίπατρον τὸν Σιδωνίον.

Ἄ στάλα, σύνθημα τί σοι γοργωπὸς ἀλέκτωρ
ἔστα, καλλιᾶνα σκαπτοφόρος πτέρυγι,
ποσὶν ὑφαρπάζων Νίκας κλάδων; ἄκρα δ' ἐπ' αὐτᾶς
βαθμίδος προπεσῶν κέλαιται ἀστράγαλος.
Ἢ ῥα γε νικᾶντα μάχᾳ σκαπτοῦχον ἀνακτα
κρύπτεις; Ἀλλὰ τί σοι παίγνιον ἀστράγαλος;
πρὸς δὲ, τί λιτὸς ὁ τύμβος; ἐπιπρέπει ἀνδρὶ πενιχρῶ,
ὄρνιθος κλαγγαῖς νυκτὸς ἀνεγρομένην.
Οὐ δοκέω· σκᾶπτρον γὰρ ἀναίεται. Ἀλλὰ σὺ κεύθει
ἀλλοφόρον, νίκαν ποσὶν ἀειράμενον.
Οὐ ψαύω καὶ τῆδε· τί γὰρ ταχὺς εἶκελος ἀνὴρ
ἀστράγαλῳ; Νῦν δὴ τῶτρεχὲς ἐφρασάμαν·

equinum vero hoc capistrum canet non verbocan,
non garrulam, sed pulchri plenam silentii.

425. EJUDEM.

Ne obstupescas, flagellum Myrds super monumento cerniens,
noctuum, arcum, ravum anserem, velocem catellam.
Sagittæ quidem dicent me omnino-intentam rectricem do-
canis autem pueros ingenue curantem; [mus,
flagellum vero non cruentam, hospes, dominam, nec du-
servis, sed castigatricem justam peccatorum; [ram
et anser tectorum custodiæ curiosam; denique insomnem
noctua hæc cæsias Palladis ministram.
Talibus operibus gaudebam : unde consors-lecti
talia meo in-cippo symbola struxit Biton.

426. EJUDEM.

a. Dic, leo, mortui cujusnam tumulum stas-servans,
boum-vorator? quis tua dignus fuit virtute?
b. Filius Theodori Teleutias, qui longe omnibus
præstantior erat, belluis quantum ego præstare censor.
Non incassum sto, sed fero adhuc symbolum roboris
viri : erat enim profecto hostibus leo.

427. ANTIPATRI.

Cippus hic, age videam, quem habeat mortuum. Sed cerno
titulum quidem nullum usquam incisum super lapide,
novem vero talos jactos : quorum quattuor quidem
primi Alexandri testantur jactum,
alii autem juventutis in-pubertate florem, Ephebum,
unus vero hic indicat Chium jactum tenuiorem.
An igitur hoc nunciant : et sceptris magnum-glorians,
et florens-juventute, pro-termino nihilum habet?
An hoc quidem non — sed jam videtur-mihi in scopum rec-
sagittam, Creticus ut sagittarius. [tam missurus-esce
Erat hic mortuus Chius quidem, Alexandri autem sortitus
nomen, et epheborum decessit in ætate.
Quam sollerter mortuum adolescentem casu et in-alea-
animam per mutos locutus-est aliquis talos! [lusan

428. MELEAGRI.

In Antipatrum Sidonium.

Cippe, symbolum quodnam est qui in-te torvus gallus
stat, purpurea sceptrum-gerens in ala,
pedibus auferens Victoriæ ramum? in-extremis autem su-
basi lapsus reclinatus-est talus. [per ipsa
An ergo victorem pugna sceptrigerum principem
tegis? Sed cur tibi ludicrum talus?
insuperque, quid vult tenuis tumulus? convenit viro egene,
galli clangoribus noctu excitato.
Non autumo : sceptrum enim negat. Sed tu celas [tulit
luctatorem-præmiis-ornatum, victoriam pedibus qui-re-
Non attingo neque sic : quid enim velox simile-habet vir
cum-talo? Nunc sane verum excogitavi :

φοῖνιξ οὐ νίκαν ἐνέπει, πάτραν δὲ μεγαυχῆ
 15 ματέρα Φοινίκων, τὰν πολύταιδα Ἴϋρον
 ὄρνις δ', ὅτι γεγνῶς ἀνήρ, καὶ που περὶ Κύπριν
 πρῶτος κῆν Μούσαις ποικίλος ἕμνοθέτας.
 Σκᾶπτρα δ' ἔχει σύνθημα λόγου· θνάσκειν δὲ πεσόντα
 οἰνοδρεγῆ, προπετιῆς ἐνέπει ἀστράγαλος.
 Καὶ δὴ σύμβολα ταῦτα· τὸ δ' οὐνομα πέτρος αἰεῖδι,
 20 ANTIPATRON, προγόνων φύνγ' ἀπ' ἐρισθενέων.

429. ΑΛΚΑΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Δίξημα κατὰ θυμὸν θου χάριν ἅ παροδίτις
 δισσάκι φῖ μῶνον γράμμα λέλογχε πέτρος,
 λαοσῦποις σμιλαῖς κεκολαμένον. Ἄρα γυναικί
 τᾷ γθονί κευθομένα Χιλιάς ἦν ὄνομα;
 5 τοῦτο γὰρ ἀγγέλλει κορυφούμενος εἰς ἓν ἀριθμός.
 Ἦ τὸ μὲν εἰς ὀρθὰν ἀτραπὸν οὐκ ἔμολεν,
 ἅ δ' οἰκτρὸν ναίουσα τὸδ' ἥριον ἔπλετο Φιδίς;
 νῦν σφιγγὸς γρίφους Οἰδίπους ἔφρασαμένη.
 Αἰνετός οὐκ δισσοῖο καμῶν αἰνίγμα τύποιο,
 10 φέγγος μὲν ξυνετοῖς, ἀξυνετοῖς δ' ἔρεβος.

430. ΔΙΟΣΚΟΡΙΑΟΥ.

Τίς τὰ νεοσκύλευτα ποτὶ δρυὶ τᾷδε καθᾶψεν
 ἔντα; τῷ πέλτα Δωρῆς ἀναγράφεται;
 πλάθει γὰρ Θυρεᾶτις ὑφ' αἵματος ἄδε λοχιτᾶν,
 χάμες ἀπ' Ἀργείων τοὶ δύο λειπόμεθα.
 5 Πάντα νέκυν μᾶσταυε δεδουπότα, μὴ τις, ἔτ' ἔμπνους
 λειπόμενος, Σπάρτα κῦδος ἔλαμψε νόθον.
 Ἴσχε βᾶσιν. Νίκα γὰρ ἐπ' ἀσπίδος ὤδε Λακωνῶν
 φωνεῖται θρόμβοις αἵματος Ὀθρυάδα,
 γῶ τὸδε μοχθήσας σπᾶρει πέλας. Ἄ πρόπατορ Ζεῦ,
 10 στύξον ἀνικᾶτω σύμβολα φυλόπιδος.

431. ΑΛΗΑΘΝ, οἱ δὲ ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Οἶδε τριηκόσιοι, Σπάρτα πατρι, τοῖς συναριθμοῖς
 Ἰναγίδαις Θυρεᾶν ἀμφὶ μαχεσσάμενοι,
 αὐχένας οὐ στρέψαντες, ὅπα ποδὸς ἔχνια πρῶτον
 ἀρμόσαμεν, ταῦτα καὶ λίπομεν βιοτᾶν.
 Ἄρσενι δ' Ὀθρυάδαο φόνω * κεκαλυμμένον ὄπλον
 καρύσσει· « Θυρεᾶ, Ζεῦ, Λακεδαιμονίων ».
 Αἰ δέ τις Ἀργείων ἔφυγεν μόρον, ἧς ἀπ' Ἀδράστου·

429. ALCEI MITYLENEI,
 de muliere, cui nomen Phidis.

Multum quero, lapis cur prætereuntibus iste
 Phi geminum monstret, prætereaque nihil,
 Incisum scalpris fodicantibus : an jacet illic
 Femina Chiliadis quæ sibi nomen habet ?
 Nam quod colligitur numero de duplici, mille es
 An magis hæc ratio nil rationis habet;
 Sed latet hoc saxo quæ dicta est nomine Phidis?
 Ad Sphingis nodos Œdipus ecce fui.
 Hunc proba, qui finxit geminis ænigma figuris,

palma non victoriam eloquitur, sed patriam superbam
 matrem Phenicum, sæcundam-liberorum Tyrum;
 gallus vero, eum vocalissimum fuisse virum, fere etiam
 primum et in Musis varium cantorem. [circa Cyprin
 Sceptrum porro gestat signum eloqui : obissequæ lapsam
 mero-madidum, prolapsus declarat talus.
 Perfecto symbola hæc sunt; nomen vero petra canit,
 ANTIPATRUM, majoribus prognatum potentissimis.

429. ALCEI MITYLENEI.

Quæro in animo quam ob rem vicina-viæ
 bis Φ solam literam sortita-sit petra,
 sculptorum cælo incisam. Num mulieri
 humo conditæ CHILIAS erat nomen?
 Hoc enim annunciat cumulatus in unum ille numerus.
 An id quidem in rectam viam non est-ingressum,
 sed miserabile quæ-habitat hoc sepulcrum erat PHIDIS?
 nunc sphingis griphos Œdipus intellexi.
 Laude dignus est qui bino excogitavit ænigma signo,
 lucem quidem sagacibus, stultis vero noctem.

430. DIOSCORIDÆ.

Quis recens-detracta illici huic appendit
 arma? cujus nomine pelta Dorica inscribitur?
 pleni-est enim Thyreatis hæc terra sanguine delectorum
 et nos ex Argivis duo superstites sumus.
 Omnem mortuum inquire collapsum, ne quis, adhuc spi-
 relictus, Spartæ decus accendat spurium. [rans
 Siste gradum. Victoria enim super clypeo hic Laconum
 enunciatur coagulato sanguine Othryadæ,
 et qui hoc laboriose-paravit palpitat juxta. Ah Jupiter ave
 detestare invictæ indicia aciei. [noster.

431. INCERTI; ut nonnulli SIMONIDIS.

Hi trecenti, o Sparta patria, cum totidem-numero
 Inachidis Thyreæ gratia congressi,
 colla non vertentes, ubi pedis vestigia primum
 constituimus, ibi et vitam liquimus.
 Masculo autem Othryadæ sanguine pictum scutum
 proclamat : « Thyrea est, o Jupiter, Lacedæmoniorum. »
 Si quis autem Argivorum effugit mortem, fuit ab Adrasto.

LUX ubi sit doctis, et mera nox rudibus.

431. SIMONIDÆ,
 de Spartanis ad Thyream pugnantibus.

Ter centum nos, Sparta, tui, qui robora contra
 Inachidum numero aumpsimus arma pari.
 Ne cervicæ quidem flexos, vestigia primum
 Quo sunt fixa loco, vita reliquit ibi.
 Ipse suo moriens in scuto sanguine scripsit
 Othryades : Spartæ, Juppiter, est Thyrea.
 Argivum si quis sospes fuit, hoc ab Adrasto est;

Σπάρτα δ' οὐ τὸ θανεῖν, ἀλλὰ φυγεῖν θάνατος.

432. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Ὡ Λακεδαιμόνιοι, τὸν ἀρτίον ὕμιν δ' τύμβος
Γύλλιν ὑπὲρ Θυρέας οὗτος ἔχει φθίμενον,
ἄνδρας δὲ Ἀργείων τρεῖς ἔκτανε, καὶ τὸδ' εἶπεν·
« Τεθναῖην Σπάρτας ἀξία μισηάμενος ».

433. ΤΥΜΝΕΩ.

Τὸν παραβάντα νόμους Δαμάτριον ἔκτανε μάτηρ
ἢ Λακεδαιμονία τὸν Λακεδαιμόνιον.
Θηκτὸν δ' ἐν προβολῇ θεμένα ξίφος, εἶπεν, ὀδόντα
ὄξυν ἐπιβρούσας, ὅσα Λάκαινα γυνά·
« Ἐβρε κακὸν σκυλάκευμα, κακὰ μερίς, ἔβρε ποθ' ἄδαν,
« ἔβρε· τὸν οὐ Σπάρτας ἀξίον οὐδ' ἔτεκον.

434. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Εἰς δῆϊων πέμψασα λόχους Δημαινέτη ὀκτὼ
παῖδας, ὑπὸ στήλῃ πάντας ἔθαπτε μιᾷ.
Δάκρυα δ' οὐκ ἔβρηξ' ἐπὶ πένθεσιν· ἀλλὰ τὸδ' εἶπεν
μῶνον· « Ἰὼ, Σπάρτα, σοὶ τέκνα ταῦτ' ἔτεκον ».

435. ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ.

Εὐπυλίδας, Ἐράτων, Χαῖρις, Λύκος, Ἄγις, Ἀλέξων,
ἔξ Ἰφικρατίδα παῖδες, ἀπωλόμεθα
Μεσσάνας ὑπὸ τείχος· ὁ δ' ἔβδομος ἄμμε Γύλιππος
ἐν πυρὶ θεῖς μέγαν ἦλθε φέρων σποδιάν,
Σπάρτα μὲν μέγα κῦδος, Ἀλεξίππα δὲ μέγ' ἄχθος
ματρὶ· τὸ δ' ἐν πάντων καὶ καλὸν ἐντάφιον.

436. ΗΓΕΜΟΝΟΣ.

Εἶποι τις παρὰ τύμβον ἰὼν ἀγέλαστος ὀδίτας
ταῦτ' ἔπος· « Ὀγδώκοντ' ἐνθάδε μυριάδας
« Σπάρτας χίλιοι ἄνδρες ἐπίσχον λήματι Περσῶν,
« καὶ θάνον ἀστρεπτεῖ· Δῶριος ἂ μελέτα ».

437. ΦΑΕΝΝΟΥ.

Οὐκ ἔτλας, ὦριστε Λεωνίδα, αὐτίς ἰκέσθαι
Εὐρώταν, χαλεπῶ σπερχόμενος πολέμῳ·

Spartæ enim non mori sed fugere mors est.

432. DAMAGETÆ.

O Lacedæmonii, bellicosum vobis tumulus
Gyllim pro Thyrea hic habet mortuum,
viro qui ex-Argivis tres interfecit, et hoc dixit :
« Moriar Spartâ digna molitus. »

433. TYMNÆ.

Trangressum leges Demetrium interfecit mater
Lacedæmonia Lacedæmonium. [dente
Acutum vero quum districtum sustulisset gladium, dixit,
acri infrendens, utpote Lacæna mulier :
« Pessum-i male catule, mala soboles, pessum-i in Orcum,
« Pessum-i : non dignum Spartâ neque peper. »

434. DIOSCORIDÆ.

In hostium cohortes quæ-miserat Demænete octo
filios, sub cippo omnes sepelivit uno.
In-lacrimas autem non erupit ob luctum; sed hoc dixit
solum : « O Sparta, tibi hos pueros peper. »

435. NICANDRI.

Eupylidas, Eraton, Chæris, Lycus, Agis, Alexon,
sex Iphicratidæ pueri, periimus
Messanæ sub mœnibus; septimus autem nos Gylippus
in igne quum-posuisset magnum abiit ferens cinerem,
Spartæ quidem magnum decus, Alexippæ vero magnum
matri; unum porro omnium et pulchrum funus. [luctum

436. HEGEMONIS.

Dixerit quispiam præteriens tumulum serius viator
hanc vocem : « Octoginta hic nyriadas
Spartæ mille viri suis-animis continuerunt Persarum,
et obierunt irretorto vultu. Dorica hæc disciplina. »

437. PHAENNI.

Non sustinuisti, optime Leonida, redire
ad-Eurotan, difficili quum-urgereris bello :

Non mors, mors, Sparta iudice, sed fugere.

432. DAMAGETI.

Sparta, tuum Gyllim moles tenet ista sepulchri,
Cui Thyrea pugnae causa necisque fuit.
Argivum tria cum stravisset corpora, Gessi
Me dignum patria, nunc, ait, opto mori.

433. TYMNEI.

(Ebalis OEbalium Demetrium ipsa peremit,
Usa manu legum vindice, dura parens.
Addidit et voces, ferrum dum stringit, acerbum
Dentibus infrendens, ut Lacedæmonia :

I mala progenies, i, degener, i, sed ad orcum.
Indignum Sparta nos aluisse dolet.

434. DIOSCORIDÆ.

In bellum natos Demænete miserat octo,
Uno quos tumulo condidit octo simul.
Nec lacrymis sua damna fuit testata, sed unum :
Euge tibi, Sparte, dixit, ego hos peper. i.

437. PHAENNI.

Eurotam remeare, Leonida, turpe putasti,
Obvia cum belli yis tibi tota foret.

ἀλλ' ἐπὶ Θερμοπύλαισι τὸ Περσικὸν ἔθνος ἀμύνων
ἐδμάθης, πατέρων ἀζόμενος νόμιμα.

438. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Ἦλοο δὴ πατέρων περὶ ληίδα καὶ σὺ, Μαχάτα,
δριμὺν ἐπ' Αἰτωλοῖς ἀντιφέρων πόλεμον,
πρωθήθας· γαλεπὸν γὰρ Ἄχαιϊκὸν ἄνδρα νοῆσαι
ἄλκιμον, εἰς πολὶὰν ὅστις ἔμεινε τρίχα.

439. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Οὕτω δὴ Πύλιον τὸν Ἀγήνορος, ἄκριτε Μοῖρα,
πρόϊτον ἐξ ἥθας ἔθρισας Αἰολέων,
Κῆρας ἐπισσεύσασα βίου κύνας. ὦ πόποι, ἀνὴρ
οἷος ἀμειδίτην κεῖται ἔλωρ Ἀΐδη!

440. ΛΕΩΝΙΑΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ἦρίον, οἷον νυκτὶ καταφθιμένοιο καλύπτεις
ὄστέον, οἶτην, γαί', ἀμφέχανες κεφαλὴν!
πολλὸν μὲν ξανθαῖσιν ἀρεσκομένου Χαρίτεσσι,
πολλοῦ δ' ἐν μνήμη πᾶσιν Ἀριστοκράτους.
6 Ἦδει Ἀριστοκράτης καὶ μελιχα δημολογῆσαι,
[στρεβλὴν οὐκ ὄφρυν ἐσθλὸς ἐφελκόμενος·
ἦδει καὶ Βάκχοιο παρὰ κρητῆρος ἀδῆρην]
ἰθύναι κείνην εὐκύλικα λαλιῆν·
10 ἦδει καὶ ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι προσηγέα
ἔρδειν. Γαί' ἐρατὴ, τοῖον ἔχεις φθιμένον.

441. ΑΡΧΙΛΟΧΟΥ.

Ἵψηλούς Μεγάτιμον Ἀριστοφόντ' ἀ τε Νάξου
κίονας, ὦ μεγάλη γαί', ὑπένερθεν ἔχεις.

442. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Εὐθυμάχων ἀνδρῶν μνησώμεθα, τῶν δδε τύμβος,
οἱ θάνον εὐμηλον ρυόμενοι Τεγέα,
αἰγμυχαὶ πρὸ πόλης, ἵνα σφίσι μὴ καθέληται
Ἑλλὰς ἀποφθιμένου κρατὸς ἑλευθερίαν.

Sed cadis, OEtæis Persas dum faucibus arces,
Missaque per multos jura tueris avos.

438. DAMAGETI.

Tu quoque dum, patribus quæ bello parta, tueris,
Fortis ab Ætolo Marte Machata cadis;
Vixdum puber adhuc. Rarum est ut miles Achaus
Possit ad annosam vivere cantiam.

439. THEODORIDÆ.

Siccine in Æolion, Pylus quem sevit Agenor,
Parca, tuos juvit te stimulare canes,
Morborum mala sæva, quibus discerpta juvena est!
Nunc Diti præda est: at modo quantus erat!

440. LEONIDÆ.

Qualia perpetuis tenebris tegis ossa, sepulchrum!
Hauserunt terræ viscera quale caput!

sed apud Thermopylas Persicam gentem repellens
domitus-es, patrum reveritus instituta

438. DAMAGETÆ.

Peristi sane patrum in prædiis tu quoque, Machata,
acre Ætolis opponens certamen,
in-prima-juventa: difficile enim est Achaicum virum co-
fortem, in canos qui manserit capillos. [gitare

439. THEODORIDÆ.

Sic sane Pylum Agenoris filium, nescia-discernere Parca,
recens egressum pubertatem messuisti ex-Æolensibus,
Fata immittens vitæ canes. O dii immortales! vir
qualis risus-experti jacet præda Plutoni!

440. LEONIDÆ TARENTINI.

O sepulcrum, quale mortui nocte abscondis
os, quale, o tellus, hiatu-tuo-cinxisti caput
multum quidem flavis placentis Gratiis,
multique in memoria omnibus Aristocratis.
Noverat Aristocrates et dulcè concionari,
[tortum non supercilium nobilis qui-contraheret;
noverat et Bacchi apud crateras a-raxis-remotum]
regere illum aptum-poculis sermonem;
noverat et in-hospites et cives benignum
se-gerere. Tellus amabilis, talem habes mortuum.

441. ARCHILOCHI.

Celsos Megatimum Aristophontemque, Naxi
columnas, o magna tellus, ima-sede habes!

442. SIMONIDIS.

Adverse-pugnantium virorum simus-memores, quorum hic
qui obierunt pecorosam defendentes Tegeam, [tumulus,
bellatores pro urbe, quo ne ipsis deripiatur
Græcia ab extincto capite libertatem.

Quod coma flaventi circum velabat amictu,
Æternum meriti nomen, Aristocratis.
Norat Aristocrates populum mulcere loquendo,
Non tetricus torta nube supercilii.
Norat et ad calices hilarantia verba profari,
Et miscere sales, et sine felle jocos.
Norat et hospitibus dare se pariterque benignum
Civibus: ah pectus quale recondit humus!

442. SIMONIDÆ,

de Atheniensium potissimis ad Tegeam mortuis.

Non oblivisci decet hac tellure sepultam,
Quæ Tegeæa tuens macnia turba perit,
Nil mortem metuens, poterat quis Græcia lucem,
Sed libertatem demere non poterat.

443. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Τῶνδε ποτὲ στέροισι ταυυγλώγινας οἴστους
 λούσεν φοινίσσα θοῦρος Ἄρης ψακάδι.
 Ἄντι δ' ἀκοντοδόκων ἀνδρῶν μνημεῖα θανόντων,
 ἄψυχ' ἐμψύγων, ἄδε * κέκευθε κόνις.

444. ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ.

Χείματος οἰνωθέντα τὸν Ἀνταγόρου μέγαν οἶκον
 ἐκ νυκτῶν ἔλαθεν πῦρ ὑπονευιάμενον·
 ὀγδώκοντα δ' ἀριθμὸν ἐλευθεροὶ ἀμμιγα δούλοις
 τῆς ἐχθρῆς ταύτης πυρκαϊῆς ἔτυγον.
 Οὐκ εἶχον διαλεῖν προσκηδέες ὄστ' ἄ γωρίς·
 ζυγὴ δ' ἦν κάλις, ζυγὰ δὲ τὰ κτέρει·
 εἰς καὶ τύμβος ἀνέστη· ἀτὰρ τὸν ἔκαστον ἐκείνων
 αἶδε καὶ ἐν τέφρῃ ρηιδίως Ἄϊδος.

445. ΠΕΡΣΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Μαντιάδας, ὦ ξεῖνε, καὶ Εὐστρατος, υἴες Ἐχέλλου,
 Δυμῆοι, κραναῆ καί μεθ' ἐνὶ ζυλόγῳ,
 ἀγραυλοὶ γενεθῆεν ὄροῦτόποι. Οἱ δ' ἐπὶ τύμβῳ,
 μανταὶ τέχνας, δουροτόμοι πελέκεις.

446. ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Ἑρμιονεύς δ' ἑξίνος, ἐν ἀλλοδαπῶν δὲ τέθαπται,
 Ζωῖλος, Ἀργεῖαν γαίαν ἐφ' ἐσάμενος,
 ἐν ἐπὶ οἱ βαθύκολπος ἀμάσατο δάκρυσι νύμφα
 λειβομένα, παῖδες τ' εἰς χροῖα κειράμενοι.

447. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Σύντομος ἦν δ' ἑξίνος· δ' καὶ στῆχος οὐ μακρὰ λέξω·
 Θῆρις Ἀρισταίου, Κρής, ὑπ' ἐμοὶ δολιχόν.

448. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Πρωταλῖδα τὸ μνημα Λυκαστίῳ, ἄκρον ἐρώτων
 εἰδότες, ἄκρα μάχας, ἄκρα λινοστασίας,
 ἄκρα χοροῦ τυπίας. Χθόνιοι, [Μίνωϊ τὸν ἄνδρα]
 τοῦτον, Κρηταίει Κρήτα, παρακίσατε.

449. ΑΛΛΑΟ.

Πρωταλῖδα παιδεῖον Ἔρωσ πόθον, Ἄρτεμις ἄγραν,
 Μοῦσα χοροῦς, Ἄρης ἐγγυάλιξε μάχαν.
 Πῶς οὐκ εὐαίων δ' Λυκάστιος, δεσ καὶ ἔρωτι

444. THEÆTETI.

Antagoræ cum tota foret domus ebria, mense
 Saturni, tignis incidit ignis edax.
 His octo decies perierunt corpora flammis
 Libera pars, famulo pars onerata jugo.
 Indiscreta pii legerunt ossa propinqui:
 Confusus unum funus et urna fuit;
 Unus est et tumulus: valet internoscere solus
 Orcus, et. Hoc cineris, dicere cuique, tuum est.

443. EJUSDEM.

Horum olim in-pectoribus protensam-nanentia-cuspidem
 lavit purpureo impetuosus Mars rore; [jacula
 ac pro tela-excipientibus viris monumenta mortuorum,
 inanima pro-animatis, hæc * via ostendit.

444. THEÆTETI.

Hieme inebriatam Antagoræ magnam domum
 de nocte sefellit ignis subtus-pascens;
 octoginta autem numero ingenui simul-cum servis
 exosum hunc rogum sortiti-sunt.
 Non potuerunt dividere cognati ossa seorsim;
 sed communis fuit urna, communique funus;
 unus et tumulus erectus-est; verum unumquemque illo-
 novit etiam in favilla facile Orcus. [rum

445. PERSÆ THEBANI.

Mantiadas, o hospes, et Eustratus, filii Echelli,
 Dymæi, aspero jacemus in saltu,
 rustici a-majoribus lignatores. Super tumulo autem
 indices artis sunt securæ quibus-ligna-secantur.

446. HEGESIPPI.

Hermionensis hic advena, in alienâ autem sepultus-est,
 Zoilus, Argivam humum indutus,
 quam super eum profundo-sinu uxor congessit lacrimis
 se-rigans, puerique ad cutem tonsi.

447. CALLIMACHI.

Breviloquus erat hospes: quare et versus ego non longa di-
 Theris Aristæi, Cretensis, sub me est, stadio victor. [cam:

448. LEONIDÆ TARENTINI.

Protalidæ monumentum Lycastii, apprime amorum
 scientis, apprime prælii, apprime venationis,
 apprime chorearum. Dii-inferi, Minoi virum
 hunc, Cretensi Cretensem, sede junxistis.

449. ALIUD.

Protalidæ puerilem Cupido amorem, Diana venationem,
 Musa choros, Mars tribuit pugnam.
 Quomodo non felix Lycastius, qui et amore

445. PERSÆ THEBANI.

Dymæi, nemore in Cranæo duo patris Echellæ
 Eustratus hic positi Mantidesque sumus,
 Arboribus soliti montes viduare: securæ
 In tumulo nostri signa laboris habent.

447. CALLIMACHI.

Hæc situs, hospes, erat brevis, et breve carmen habebit:
 Cres, dolicho victor, Theris Aristaides.

ἄργε καὶ ἐν μολπῇ, καὶ δορὶ καὶ στάλικι;

450. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Τῆς Σαμῆς τὸ μνήμα Φιλαίνιδος· ἀλλὰ προσειπεῖν
τλῆθί με, καὶ στήλης πλησίον, ὦνερ, ἴθι.
Οὐκ εἰμ' ἢ τὰ γυναιξίν ἀναγράψασα προσάντη
ἔργα, καὶ Αἰσχύνην οὐ νομίσασα θεόν·
ἀλλὰ φιλαιδήμων, καὶ ἐμὸν τάφον· εἰ δέ τις ἡμέας
αἰσχύνων λαμυρὴν ἔπλασεν ἱστορίην,
τοῦ μὲν ἀναπτύξαι χρόνος οὐνομα· τὰμὰ δὲ λυγρὴν
δοτέα τερφθεῖη κληδόν' ἀπωσαμένης.

451. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Τῆδε Σάων δ' Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
κοιμᾶται. Θνάσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθοὺς.

452. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Μνήμονες Εὐβούλιο σαόφρονος, ὃ παριόντες,
πίνωμεν· κοινὸς πᾶσι λιμὴν Αἴδης.

453. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Δωδεκῆν τὸν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος
ἐνθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην.

454. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὸν βαθὺν οἰνοπότην Ἐρασιξένον ἡ δὲ ἐπεξῆς
ἀκρήτου προποθεῖς ὄχητ' ἔχουσα κύλιξ.

455. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Μαρωνὶς ἢ φίλοινος, ἢ πίθων σποδὸς,
ἐνταῦθα κεῖται γρη῏ς, ἧς ὑπὲρ τάφου
γνωστὸν πρόκειται πᾶσιν Ἀττικῆ κύλιξ.
Στένει δὲ καὶ γὰρ νέρθεν, οὐχ ὑπὲρ τέκνων,
οὐδ' ἀνδρὸς, οὐς λέλοιπεν ἐνδεεῖς βίου·
ἐν δ' ἀντι πάντων, οὐνεχ' ἢ κύλιξ κενή.

456. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Τὴν τιτθὴν Ἰέρων Σειληνίδα, τὴν, ὅτε πῖνοι

regnabat, et in cantu, et hasta et vara retis?

450. DIOSCORIDÆ.

Samiae hoc sepulcrum Philænidis. Sed affari
sustine me, et ad-cippum prope, o vir, accede.
Non sum illa quæ mulieribus attribuit exosa
opera et Pudorem non reputavit deum; [nos
sed animo-pudica, næ testor meum tuunulum; si quis vero
infamans protervum finxit commentarium,
hujus quidem revelet tempus nomen, sed detestabilem mea
ossa exsulent famam repellentis.

451. CALLIMACHI.

Hic Saon Diconis filius Acanthus sacrum somnum
dormit. Mori ne dicas bonos.

452. LEONIDÆ.

Monumentum hoc Eubuli temperantis, o viatores.
Bibamus: communis omnibus portus Orcus.

453. CALLIMACHI.

Duodecim-annos-natum puerum pater deposuit Philippus
hic, illam multam spem, Nicotelem.

454. EJUSDEM.

Profundum vini-potorem Erasixenum bis continuo
meri propinatus abstulit calix.

455. LEONIDÆ.

Maronis vinosa, doliorum spongia,
hic jacet anus, cujus super tumulo
notum illud eminet omnibus, Atticus calix.
Dolet autem sub terra, non de pueris,
neque viro, quos reliquit egenos victus;
sed unum pro omnibus, quod calix inanis.

456. DIOSCORIDÆ.

Nutricem Hiero Silenida, quæ, quum bibebat

451. CALLIMACHI.

Hic sacro fruitur somno Sao, civis Acanthi,
Patre Dicone. Bonos paroe putare mori.

452. LEONIDÆ.

Sobrius Eubulus jacet hic, jaceatque. Bibamus
Nos alii: eunctis ad Styga portus erit.

453. CALLIMACHI.

Annorum puerum bis sex hac sede Philippus
Condidit, heu multam spem sibi Nicotelem.

454. EJUSDEM.

Jocosum.

Potorem, quantum vix quisquam, Erasixenon, ut bis

Plena capedo mero detinet, ipsa perit.

455. LEONIDÆ.

Bibax Maronis, doliorum vastitas,
Peresa at annis hic jacet, cujus super
Stat busta facilis Atticus nosci calix.
Et nunc dolet sepulta, non natis super
Viroque, victus quos reliquit indigos,
Sed hoc ob unum, quod calix inanis est.

456. DIOSCORIDÆ.

Hanc, sibi quæ nutrix, Hiero Silenida, nulla

ζωρὸν, ὑπ' οὐδεμιῆς θλιβομένην κύλικος,
ἀγρῶν ἐντὸς ἔθηκεν, ἴν' ἡ φιλάκρητος ἐκείνη
καὶ φθιμένη ληνῶν γείτονα τύμβον ἔχοι.

457. ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ

Ἄμπελις ἡ φιλάκρητος ἐπὶ σκῆπκωνος ὁδηγοῦ
ἦδη τὸ σφαλερὸν γῆρας ἐρειδομένη,
λαθριδίη Βάκχοιο νεοθλιβῆς * ἠδ' ἀπὸ ληνοῦ
πῶμα Κυκλοπειήν πλησομένη κύλικα·
πρὶν δ' ἀρύσαι μογερὰν ἔκαμην χεῖρα· γραῦς δὲ παλαιῆ,
ναῦς ἔθ' ὑποβρύχιος ζωρὸν ἔδω πέλαγος.
Εὐτέρπη δ' ἐπὶ τύμβον ἀποφθιμένης θέτο σῆμα
* λαίνον, οἴνηρῶν γείτονα θειλοπέδων.

458. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Τὴν Φρυγίην Αἴσχρην, ἀγαθὸν γάλα, πᾶσιν ἐν ἐσθλοῖς
Μίκκος καὶ ζωὴν οὖσαν ἐγχοοῶμαι,
καὶ φθιμένην ἀνέθηκεν, ἐπασσομένοιισιν ὄρασθαι
ἢ γρῆς μαστῶν ὡς ἀπέχει χάριτας.

459. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Κρηθίδα τὴν πολύμυθον, ἐπισταμένην καλὰ παίζειν,
διζήνται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,
ἠδίστην συνέριθον, αἰλαλον· ἡ δ' ἀποβρίζει
ἐνθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

460. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐἶχον ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγον βίον, οὔτε τι δεινὸν
βέζων, οὔτ' ἀδικῶν οὐδένα. Γαῖα φίλη,
Μικύλος εἴ τι πονηρὸν ἐπήνεσα, μήτε σὺ κούφη
γίνεο, μήτ' ἄλλοι δαίμονες, οἳ μ' ἔχετε.

461. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Παμῆτορ γῆ, χαῖρε· σὺ τὸν πάρος οὐ βαρὺν εἰς σέ
Αἰσιγένην καύτη νῦν ἐπέχοις ἀβαρῆς.

462. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ.

Ἀγχιτόκον Σατύραν Ἄϊδαε λάχε, Σιδονία δὲ
κρύψε κόνις, πάτρα δ' ἔστονάχχασε Τύρος.

merum, nullo incommodabatur calice,
agros intra posuit, ut meri-amica illa
et mortua torculis vicinum tumulum haberet.

457. ARISTONIS.

Ampelis meri-cupida, baculo viæ-ductore
jam caducam senectam suam-sustinens,
furtiva Bacchi recens-pressum * quæsitiv ex torculo
potum, Cyclopeum impletura calicem.
Ante vero quam hauriret, deficit debili manu, et anus vetus
tanquam navis submersa meri subiit mare.
Euterpe autem super tumulo mortuæ posuit signum
lapideum, vino-fertilibus vicinum arcis-apricis.

458. CALLIMACHI.

Phrygiam Æschram, bonum lac, cunctis in bonis
Miccus et viventem in-senecta-curavit,
et mortuam posuit *ficlam*, ut posteri viderent,
vetula uberum suorū quales obtinuerit grates.

459. EJUSDEM.

Crethidem multiloquam, doctam pulchre jocari,
quærent Samiorum sæpenuero filiæ,
jucundissimam sociam, usque-garrulam : ea autem dormit
hic somnum omnibus debitum.

460. EJUSDEM.

Habebam e tenui-re tenuem vitam, neque quidquam dirum
faciens, neque lædens quemquam. Tellus amica
Micylus si quid mali probavi, neque tu levis *michi*
esto, neque alii dæmones, qui me habetis.

461. MELEAGRI.

Omnium-parens terra, gaude : tu prius non gravem in te
Æsigenem et ipsa nunc cohibeas non-gravis.

462. DIONYSII.

Partui-propinquam Satyram Orcus sortitus-est, Sidonius
abdedit pulvis, patriaque gemuit Tyrus. [vero

Quam delassarunt pocula plena meri,
Rure suo posuit, cupiens ut mortua quamvis
Sic quoque sit dulci non procul illa lacu.

459. CALLIMACHI.

Crethida dulciloquam, docte quæ ludere norat,
Querit ab æquorea multa puella Samo,
Æquænam, facilem sermone. Sed hic cubat illa,
Quemque fugit nemo victa sopore tacet.

460. EJUSDEM.

Vita mihi tenuis, sed candida, nec scelus ausa,

Non homini cuiquam noxia. Terra parens,
Si quicumque feci male Micylus, esto nec ipsa
Tu levis, infernæ nec regionis heri.

461. MELEAGRI.

Salve progenitrix cunctorum terra, gravisque
Ausigeni ne sis; non fuit ille tibi.

462. DIONYSII.

Orcus habet Satyrum natum prope : Sidonis illum
Terra tegit; luget patria terra Tyrus.

463. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ἀβτα Τιμόκλει', αβτα Φιλῶ, αβτα Ἀριστώ,
αβτα Τιμαίθῳ, παῖδες Ἀριστοδίκου,
πᾶσαι ὑπ' ὠδίνος πεφονευμέναι' αἷς ἐπι τοῦτο
σᾶμα πατῆρ στάσας κάθ' ἄν' Ἀριστοδίκος.

464. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἦπου σὲ χθονίας, Ἀρετημιάς, ἐξ ἀκάτοιο
Κωκυτοῦ θεμέναν ἶχνος ἐπ' αἰῶνι,
οἰγόμενον βρέφος ἄρτι νέῳ φορέουσαν ἀγοστῶ
ῥικτειραν θαλεραὶ Δωρίδες εἰν αἰδᾶ,
πευθόμεναι τέο κῆρα· σὺ δὲ βραίνουσα παραιὰς
δάκρυσιν, ἀγγεῖλας κείν' ἀνιαρὸν ἔπος·
« Διπλόν ὠδίνασα, φίλαι, τέκος, ἄλλο μὲν ἀνδρὶ
« Εὐφροني καλλιπόμεν, ἄλλο δ' ἀγῶ φθιμένοις ».

465. ΗΡΑΚΛΗΤΟΥ.

Ἄ κόνις ἀρτίσκαπτος, ἐπὶ στάλας δὲ μετώπων
σεῖονται φύλλων ἡμιθαλεῖς στέφανοι·
γράμμα διακρίναντες, ὀδοιπόρε, πέτρων ἰδωμεν,
λευρὰ περιτέλλειν ὄστέα φατὶ τίνος. —
« Ξεῖν', Ἀρετημιάς εἰμι· πάτρα Κνίδος· Εὐφρονος ἦλθον
« εἰς λέγος' ὠδίνων οὐκ ἄμορος γενόμεν·
« δισὰ δ' ὁμοῦ τίχτουςα, τὸ μὲν λίπον ἀνδρὶ ποδηγόν
« γῆρας· θν δ' ἀπάγῳ μναμύσυνον πόσιος ».

466. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ἄ δεῖλ' Ἀντίκλεις, δεῖλῃ δ' ἐγὼ ἢ τὸν ἐν ἤθης
ἀκμή καὶ μῶνον παῖδα πυρῳσαμένη,
ὀκτωκαιδεκτέτης ὄς ἀπώλεο, τέκνον· ἐγὼ δὲ
ὄρφάνιον κλαῖω γῆρας ὀδυρομένη.
Βαίην εἰς Αἶδος σκιερὸν δόμον· οὔτε μοι ἤως
ἤδεῖ' οὔτ' ἀκτίς ὠκέος ἤελου.
Ἄ δεῖλ' Ἀντίκλεις, μεμορημένη, πένθεος εἴης
ἰητήρ, ζωῆς ἔκ με κομισσάμενος.

463. LEONIDÆ.

Timoclea, Philo, Timætho sunt et Aristo
Hic positæ, sololes patris Aristodici.
Omnes Lucinæ labor abstulit : occidit ipse,
His postquam tumulum fecit, Aristodicus.

464. ANTIPATRI.

Inferna gradiens Aretemias e rate, ripæ
Cocyti dum fers ulteriore pedem,
Exstinctum portans juvenilibus ulnis,
Dorides infernis ingemuere locis ;
Et quæ sint tua fata rogant : tu tristia verba
Respondes fletu dilacerante comas :
Duplice de partu pars una relicta marito
Euphroni, dimidium manibus ecce fero.

465. HERACLIDÆ.

Fossa recenter humus, cujus quæ in fronte columna est,

463. LEONIDÆ.

Hæc Timoclea, hæc Philo, hæc Aristo,
hæc Timætho, filix Aristodici,
omnes puerperio absumptæ ; quas super hoc
monumentum pater ubi-erexit obiit Aristodicus.

464. ANTIPATRI.

Sane te infernâ, Aretemias, e navi
Cocyti quum-posuisti vestigium in ora,
extinctum nuper infantem juvene gestantem palma
misertæ-sunt pulchræ Dorides in orco,
audita morte tua : tu autem perfundens genas
lacrimis, enunciaisti illam tristissimam vocem :
« Duos enixa, amicæ, liberos, unum quidem viro
« Euphroni reliqui, alterum autem adduco mortuis. »

465. HERACLITI.

En pulvis nuper-egesta, cippi autem in fronte
agitantur foliorum semimarcidæ coronæ.
Titulum discernentes, viator, petram aspiciamus,
lævia premere ossa cujusnam se dicat.
« Hospes, Aretemias sum ; patria, Cnidus ; Euphronis intravi
« lectum ; puerperii-dolorum non expers fui :
« geminosque simul enixa, unum quidem reliqui viro ducem
« senectæ, alterum vero abduco in-memoriâ mariti. »

466. LEONIDÆ.

Heu ! miser Anticles, et misera ego quæ in ætatis
flore constitutum et unicum puerum cremavi,
octodecim-annos-natus qui periisti, puer ; ego vero
orbam fleo senectutem lamentans.
Utinam-vadam in Plutonis umbrosam domum ! Nec mihi
dulcis, neque radius rapidi solis. [aurora
Heu ! miser Anticles, fato-functe, luctus utinam-sis
sanator, e vita me educens !

Serta gerit florum, mortua parte sui.

Cernamus propius lapidemque notasque, viator.

Tristes se cineres cujus habere refert ?

Patria mi Cnidus est, vocitorque Aretemias, hospes ;

Euphroni sum conjunx dicta, sed et peperit.

Quos peperit geminos, dux sit patris, oro, senectæ

Ille, mihi pignus conjugis alter adest.

466. LEONIDÆ.

Anticlees miserande : magis miseranda sed ipsa

Quæ sævo posui mater in igne rogi,

Unice, te, vixti tria qui sexennia, quem nunc

Spla super, senio debilis, orba gemo.

Jamque mihi votum est loca Ditis adire : nec Eos

Grata, nec est solis jam mihi dulce jubar.

Anticlees miserande, gravis medicina doloris

Ut fias, vitæ me precor eripias.

467. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Τούτο τοι, Ἀρτεμίδωρε, τῶν ἐπὶ σάματι μάτηρ
 ἴαγε, δωδεκῆν σὸν γούωσα μόρον·
 α. Ὡλετ' ἐμᾶς ὠδίνος ὁ πᾶς πόνος ἐς στονόεν πῦρ,
 « ὦλεθ' ὁ παμμέλεος γειναμένου κάματος·
 α. ὦλετο γὰρ ποθινὰ τέρψις σέθεν· ἐς γὰρ ἀκαμπτον,
 « ἐς τὸν ἀνόστητον ἕθως ἐτέρων·
 α. οὐδ' ἐς ἐφηβείαν ἤλθες, τέκος· ἀντὶ δὲ σείο
 « στάλα καὶ κωφὰ λείπεται ἄμμι κόνης ».

468. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Οἰκρότατον μάτηρ σε, Χαρίζενε, δῶρον ἐς ἄβαν,
 ὀκτωκαίδεκάτην ἐστόλισεν χλαμύδι.
 Ἦ γὰρ δὴ καὶ πέτρος ἀνέστηεν, ἀνὶκ' ἀπ' οἴκων
 ἀλικες οἰμωγᾶ σὸν νέκυν ἠχθοφόρου.
 5 Πένθος δ', οὐχ ὑμέναιον ἀνωρούστο γονῆς·
 αἰεὶ, τὰς μαστῶν ψευδομένας χάριτας,
 καὶ κενεὰς ὠδίνας! Ἴω κακοπάρθε Μοῖρα,
 στείρα γονᾶς στοργᾶν ἐπτυσσας εἰς ἀνέμους.
 10 Τοῖς μὲν διελήσασσι ποθεῖν πάρα, τοῖς δὲ τοκεῦσι
 πενθεῖν, οἷς δ' ἀγῶν, ψευδομένοις ἐλεεῖν.

469. ΧΑΙΡΗΜΟΝΟΣ.

Εὐβουλον τέκνωσεν Ἀθηναγόρης περὶ πάντων
 ἥσσονα μὲν μοίρα, κρέσσονα δ' εὐλογία.

470. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

α. Εἶπον ἀνειρομένῳ τίς καὶ τίνας ἐσσί. β. Φίλαυλος
 Εὐκρατίδω. α. Ποδαπὸς δ' εὐχῆ [ἔμεν; β. Θριασεύς.]
 α. Ἐξῆσας δὲ τίνα στέργων βίον; β. Οὐ τὸν ἀρότρου,
 οὐδὲ τὸν ἐκ νῆων, τὸν δὲ σοφοῖς ἔταρον.
 α. Γῆρατ' ὅτ' ἠ νόσῳ βίον ἔλλιπες; β. Ἦλυθον Ἄδαν
 αὐτοθελεῖ, Κεῖων γευσάμενος κυλίκων.
 α. Ἦ πρόσθους; β. Καὶ κάρτα. α. Λάβου νί σε βῶλος
 σύμφωνον πιτυτῶ σχόντα λόγῳ βίотον. [ἐλαφρ.]

467. ANTIPATRI.

Hoc sane, Artemidore, tuo super tumulo mater
 clamavit, duodecennem tuam plorans mortem : [gnem
 α. Perit meorum dolorum totus labor in lacrimabilem i-
 « perit miserimus patris sudor ; [unde-nemo-reflectit,
 α. perit etiam desiderabile oblectamentum tui ; nam illum
 « illum unde-nemo-reddit locum intrasti inferorum ;
 α. neque pubertatem es-ingressus, o puer : pro te autem
 « cippus atque mutus linquitur nobis cinis. »

468. MELEAGRI.

Miserrimum mater te, Charixene, munus in Orcum
 mittendum duodecennem vestivit chlamyde.
 Profecto sane et petra ingemuit, quando a tectis
 æquales cum-ejulatū inanime-corpus tuum bajulabant.
 Lessum autem, non hymenæum ululabant parentes :
 Heu, heu, mammarum fraudatas grates,
 et inanes puerperii-dolores ! O mala-uirgo Parca,
 ipsa sterilis, sobolis amorem expuisti in ventos.
 Æqualibus quidem desiderium superest, parentibus vero
 luctus, et quibus ignotus eras, ubi-audiunt, miseratio.

469. CHÆREMONIS.

Eubulum genuit Athenagoras præter cunctos
 minorem quidem fato, majorem vero bona-fama.

470. MELEAGRI.

α. Dic interroganti quis et cujus sis. β. Philaulus
 Eucratidæ. α. Cujas autem esse gloriaris? β. Thrasius.
 α. Vixistique quamnam sectans vitam? β. Non aratro
 neque navibus utentem, sed sapientibus familiarem.
 α. Senecta an morbo vitam liquisti? β. Adii Orcum
 sponte-mea, Ceos postquam-gustavi calices.
 α. An grandævus? β. Et valde. α. Excipiat igitur te gleba
 concordem prudenti qui-degeris sermoni vitam. [levis

467. ANTIPATRI.

Clamabat cum te bissexto amiserat anno,
 Ad tumulum genitrix, Artemidore, tuum :
 Occidit ille mei partus labor, ivit in ignem
 Et lacrymas studium Pammenis omne patris.
 Vanescunt pariter mea gaudia : nam tibi Ditis
 Intratum est nulli quod remeatur iter.
 Etate abriperis nondum bene pubere. Pro te
 Cippus hic, et surdi nunc mihi sunt cineres.

468. MELEAGRI.

Ter sex annorum te triste, Charixene, munus
 In chlamyde inferno dat pia mater hero.
 E lare cum mœsti te portare sodales,
 Tunc etiam lapides ingemuisse putem.
 Lamentis sonuere nurus, non voce jugali :

Heu lac quod niveis fluxit ab uberibus,
 Heu partus periere : quid o virgo impia Parca
 Curam Spirogones expuisti in nebulas?
 Te grex æqualis desiderat : ambo parentes
 Plorant : triste gemet, quisquis inaudierit.

470. MELEAGRI.

Dic mihi quærenti, quis es, et quo patre? Philaulus
 Eucratidæ. Cujas es genus? E Thrasius.
 At quæ vita tibi placuit? Non vomeris unci,
 Non ratiū, doctis sed comes illa viris.
 Morbis an senio finis tibi? Sponte recessi
 E vita potans, scis puto quos calices.
 Jamque senex? Valde. Tellus bona sit tibi, dignam
 Sumsisti vita qui sapiente necem.

471. ΚΑΛΑΙΜΑΧΟΥ.

Εἶπας « ἤλιε, χαῖρε » Κλεόμβροτος ὠμβρακιώτης
ἤλατ' ἀφ' ὕψηλοῦ τείχεος εἰς αἶθρα,
ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακόν, ἀλλὰ Πλάτωνος
ἐν τῷ περὶ ψυχῆς γράμμα' ἀναλεξάμενος.

472. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Μυρίος ἦν, ἀνθρῶπε, γρόνος προτοῦ, ἄχρι πρὸς ἡῶ
ἤλθας, χῶ λοιπὸς μυρίος εἰς αἶθρα.
Τίς μοῖρα ζωῆς ὑπολείπεται, ἢ ὅσον ὅσσον
στιγμῆ καὶ στιγμῆς εἴ τι χαμηλότερον;
8 μικρῆ σευ ζωῆ τεθλιμμένη· οὐδὲ γὰρ αὐτὴ
ἴδει', ἀλλ' ἐχθροῦ στυγνοτέρη θανάτου.
Ἐκ τούτης ὠνθρῶποι ἀπηκριβωμένοι ὄστων
ἀρμονίης, ὑψοῦντ' ἤερα κὰν νεφέλας
ὄνερ, ἴδ' ὡς ἀχρεῖον, ἐπεὶ περὶ νήματος ἄκρον
10 εὐλῆ ἀκέραιστον λῶπος ἐφεζομένη·
οἷον τὸ * ψαλάθριον ἀπεψιλωμένον, οἷον
πολλῶ ἀραχναίου στυγνότερον σκελέτου.
Ἦοῦν ἐξ ἡοῦς ὅσσον σθένος, ὄνερ, ἐρευνῶν
εἴης ἐν λιτῇ κεκλιμένος βιοτῆ·
15 αἰὲν τοῦτο νόμῳ μεμνημένος ἄχρι διμηλῆς
ζωοῖς, ἐξ οἷης ἡρμόνισαι καλάμης.

* 472. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χειμέριον ζωὴν ὑπαλεύεο, νεῖο δ' ἐς ἔρμον,
ὡς κήγῳ Φεῖδων ὁ Κρίτου εἰς αἶθρα.

473. ΑΡΙΣΤΟΔΙΚΟΥ.

Δαμῶ καὶ Μάθυμνα τὸν ἐν τριετηρίσιν ὄραις
Εὐφρονα λυσσατῆν ὡς ἐπύθοντο νέκυν,
ζῶν ἀρήσαντο, ταυνοπλέκτων δ' ἀπὸ μιτραῶν
χερσὶ δεραιούχους ἐκραιμάσαντο βρόχους.

474. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἷς ὅδε Νικάνδρου τέκνων τάφος· ἐν φάος αἰῶς
ἄνυσαι τὰν ἱερὰν Λυσιδίκας γενεάν.

475. ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Νυμφίον Εὐαγόρην πολυπένθιμος ἢ Πολυαίνου
Σκυλλίς ἀν' εὐρείας ἤλθε βοῶσα πύλας,
παῖδα τὸν Ἠγεμάχειον ἐφέστιον· οὐδ' ἄρ' ἐκείνη
χῆρη πατρός· αἰθίς ἐσῆλθε δόμους,
δαιμονίη· τριτάτῳ δὲ κατέφθιτο μνηὶ δυσαίω

471. CALLIMACHI.

Jusso sole valere Cleombrotus Ambraciota
Mœnibus e summis in Styga desiliit,
Dignum morte nihil passus : sed nempe Platonis
De matura animi legerat ille librum.

472. LEONIDÆ.

Ante tuos ortus immensum transiit evum,

471. CALLIMACHI.

Effatus « sol, vale », Cleombrotus Ambraciota
prosiluit ab alto muro in Orcum,
dignum nullum conspicatus morte malum, sed Platonis
unum, illud de anima, scriptum periegerat.

472. LEONIDÆ.

Infinitum fuit, homo, tempus olim, donec tu ad auroam
venires, et reliquum infinitum erit in mortem.
Quæ in hoc pars vitæ restat, nisi quantum mod
punctum, et puncto si quid inferius?
Exigua tua vita et constricta; neque enim ipsa
dulcis, sed infesta importunior morte.
Ex tali homines fabrefacti ossium
compagne sese-in-sublime-extollunt ad aerem et nebulas;
o vir, vide quam inutile : nam circa filum extremum.
vermis non-textam-radio vestem insidet :
quale ..... depilatum, quam
multo aranæ frædius sceleto.
Diem ex die quantum tuum sit robur, o vir, explorans,
sis in tenui reclinatus vita.
Usque hoc animo memineris, donec versabere
cum-vivis, e quali compactus-sis culmo.

* 472. EJUSDEM.

Tempestatibus-obnoxiam vitam devita et concede in portum
sicut ego quoque, Phido Critæ filius, ad inferos.

473. ARISTODICI.

Damo et Mathymna illum in triennialibus Bacchi ludis
Euphronem sacro-furore-concitus ubi-acceptere mor-
a-vita se-abdicarunt, et ex zonis lato-plexu [tuum
inanibus collum-pressuros suspenderunt laqueos.

474. INCERTI.

Unus hic Nicandri liberorum tumulus : una lux auroræ
confecit sacram Lysidicæ prolem.

475. DIOTIMI.

Sponsum Evagoram impense-flebilis filia Polyæni
Scyllis per latas iit inclamans portas,
filium Hegemachi, foci-domestici-columen; neque illa
vidua paternam rursus est-ingressa domum,
infelix; tertio autem consumpta-est mense misera

Immensum, postquam tu morieris, erit.
Ergo quid ad vitam restat de tempore? punctum,
Aut aliquid puncto si minus esse potest.
Stringitur angusto sic ætas limite; dulcis
Illa nec est, sed habet tristia morte magis.
Has tempestates igitur fuge, et arripe portum,
Quali sum tutus nunc ego Phido Critæ.

ὠλομένη ψυχῆς δύσφρονι τηκεδόνι.
 Τοῦτο δ' ἐπ' ἀμφοτέροισι πολύκλαυτον φιλόττος
 ἔστικεν λείη μνήμα παρὰ τριόδῳ.

476. MELEAGROI.

Δάκρυά σοι καὶ νέρθε διὰ χθονός, Ἥλιοδώρα,
 δωροῦμαι, στοργᾶς λείψανον, εἰς αἶδαν,
 δάκρυα δυσδάκρυτα· πολυκλαύτω δ' ἐπὶ τύμβῳ
 σπένδω μνᾶμα πόνθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας. [γρος
 Οἰκτρὰ γὰρ οἰκτρὰ φίλαν σε καὶ ἐν φθιμένοις Μελέα-
 αἰάω, κενεὸν εἰς Ἀχέροντα χάριν.
 Αἰαῖ, ποῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἄρπασεν Ἄδης,
 ἄρπασεν ἀχμαῖον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις.
 Ἄλλὰ σε γουνοῦμαι, Γᾶ παντρώφε, τὰν πανόδουρον
 ἡρέμα σοὶς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκαλίαις.

477. TYMNEO.

Μή σοι τοῦτο, Φιλαίνι, λίην ἐπικάρδιον ἔστω,
 εἰ μὴ πρὸς Νείλω γῆς μορῆς ἔτυγες,
 ἀλλὰ σ' Ἐλευθέρνης ὀδ' ἔχει τάφος· ἔστι γὰρ ἴση
 πάντοθεν εἰς αἶδην ἐρχομένοισιν ὁδός.

478. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Τίς ποτ' ἄρ' εἶ; τίνος ἄρα παρὰ τρίβον ὀστέα ταῦτα
 κλήμῳ ἐν ἡμιγχανεὶ λάρνακι γυμνὰ μένει;
 μνήμα δὲ καὶ τάφος αἰὲν ἀμαξέουτος ὀδίτω
 ἔστι καὶ τρογιῇ λιτὰ παραξέεται·
 ἴδη σου καὶ πλευρὰ παρατρίψουσιν ἀμαξίαι,
 στέλιε, σοὶ δ' οὐδεὶς οὐδ' ἐπὶ δάκρυ βαλεῖ.

479. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Πέτρας ἐγὼ τὸ πάλαι γυρὴ καὶ ἄτριπτος ἐπιβλής
 τὴν Ἡρακλείτου ἐνδον ἔχω κεφαλὴν
 αἰὼν μ' ἔτριψεν κροκάλαις ἴσον· ἐν γὰρ ἀμάξῃ
 παμφόρῳ αἰζηνῶν εἰνοδίη τέταμαι.

funestâ anîmi tristiquæ ægrimonia,
 Hoc vero super utrisque multum-lacrimabiliæ amoris
 monumentum stat tritissimum ad trivium.

476. MELEAGRI.

Lacrimas tibi etiam infra per terram, Heliodora,
 dono, amoris reliquias, in Orcum,
 lacrimas infelices : multum autem flebili super tumulo
 libo monumentum desideriorum, monumentum caritatis.
 Miserabiliter enim, miserabiliter amicum te et in mortuis
 lamentor, vanam erga Acheronta gratiam. [Meleager
 Heu, heu ! ubi desiderabilis mihi surculus ? rapuit Pluto,
 rapuit ; pulchrumque florem foedavit pulvis.
 Sed te obsecro, Terra omnium-parens, cunctis-fleibilem
 leniter in-tuo sinu, mater, ulnis-amplectere.

477. TYMNE.

Ne tibi hoc, Philanis, nimis ægre-animo accidat,
 si non apud Nilum humum fatalem sortita-es,
 sed te Eleuthernæs hic habet tumulus : est enim æqua
 ex-omni-loco in Orcum tendentibus via.

478. LEONIDÆ.

Quis tandem es? cujusnam juxta semitam ossa hæc
 misera in semiaperta arca nuda manent? [tis viatoris
 monumentum autem et tumulus usque planstrum-ducen-
 axe et rotarum-pressu, tenuia illa, arroduntur :
 jam tua etiam latera atterent currus,
 miser, tibi vero nemo ne lacrimam quidem defundet.

479. THEODORIDÆ.

Petra ego olim rotunda et infractus pessulus
 Heracliti intus teneo caput : [in plaustrali-via
 ævum me contrivit littoralibus-calcullis jam similem ; nam
 omnia-ferente hominum obvia sita-sum.

476. MELEAGRI,

de sua uxore.

Ipsam subter humum monumenta fidelis amoris
 Has mitto lacrymas, Heliodora, tibi,
 Heu dignas lacrymis lacrymas ! ad flebile bustum
 Hæc tibi amicitia pignora certa fero.
 Nam misere nimium, misere Meleager ademptam
 Te gemo : sed gemitus nil Acheronta movent.
 Ah ubi dilectus mihi flos meus ? abstulit Orcus,
 Abstulit ; in cinerem corporis ivit honos.
 At tu depositum placido complectere nostrum,
 Maternoque fove, te rogo, terra sinu.

477. TYMNEI.

Oramus ne sit nivium tibi triste, Philani,
 Si tua Niliacum non tegit ossa solum :

Sed sepeliris, ubi Libertas ipsa sepulta est.
 Undique tantundem est ad Phlegethonta vis

478. LEONIDÆ.

Unde, quis es, cujus miseri, qua fert iter, ossa
 Ante oculos arca semipatente jacent ?
 Dum nimis expositum plaustris rhedisque sepulchrum
 Atteritur, semper prætereunte rota,
 Jam veniet, miserande, tuum qui conterat axis,
 Nemine vel lacrymas contribuente, latus.

479. THEODORIDÆ.

Saxeus orbis eram, minima nec parte minutus,
 Hic Heracliti cum posuere caput.
 At nunc littoreis sum tritior ecce lapillis,
 Quippe juventutis me rota multa premit.

5 Ἄγγελλω δὲ βροτοῖσι, καὶ ἀστηλὸς περ εὐῶσα,
θεῖον ἑλακτητὴν δῆμου ἔχουσα κύνα.

480. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ἦδη μευ τέτριπται ὑπεκκεκαλυμμένον ὄστεῦν
ἔρμονή τ', ὄναρ, πλάξ ἐπικεκλιμένη·
ἦδη καὶ σκώληκες ὑπέκ σοροῦ αὐγάζονται
ἡμετέρης· τί πλέον γῆν ἐπιεννύμεθα;
ἦ γὰρ τὴν οὐπω πρὶν ἰτὴν ὄδον ἐτμήξαντο
ἄνθρωποι, κατ' ἐμῆς νισσομένοι κεφαλῆς.
Ἄλλὰ πρὸς ἐγγαίων, Ἄιδωνός Ἑρμεία τε
καὶ Νυκτὸς, ταύτης ἐκτὸς ἴτ' ἀτραπιτοῦ.

481. ΦΙΑΗΤΑ ΣΑΜΙΟΥ.

Ἄ στάλα βαρύθουσα λέγει τάδε· « Τὰν μινύωρον,
« τὰν μικρὰν Ἄϊδας ἄρπασε Θεοδόταν ».
Χὰ μικρὰ τάδε πατρὶ λέγει πάλιν· « Ἴσχεο λύπας,
« Θεοδότε· θνατοὶ πολλὰκι δυστυχέες. »

482. ΑΔΗΛΟΝ.

Οὐπω τοι πλόκαμοι τετμημένοι, οὐδὲ σελάνας
τοὶ τριετείς μηνῶν ἀνοχεῦντο δρόμοι,
Κλεῦδιχε, Νικασίς σε σὰν περὶ λάρνακα μάτηρ,
τλήμων, ἐπ' αἰακτῶ πολλ' ἐβόασε τάφῳ,
καὶ γενέτας Περίκλειτος· ἐπ' ἀγνώτῳ δ' Ἀχέροντι
ἡβάσις ἦβαν, Κλεῦδιχ', ἀνοστοτάταν.

483. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἄϊδη ἀλλιτάνευτε καὶ ἄτροπε, τίπτε τοι οὕτω
Κάλλαισχρον ζωᾶς νήπιον ὠρφάνισας;
Ἔσται μὰν ὁ γε παῖς ἐν δώμασι Φερσεφονείοις
πατρῶν· ἄλλ' οἴκοι λυγρὰ λείλοιπε πάθη.

484. ΔΙΟΣΚΟΡΙΑΔΟΥ.

Πέντε κόρας καὶ πέντε Βιῶ Διδύμωνι τεκοῦσα
ἄρσενας, οὐδὲ μ' ἄς οὐδ' ἐνὸς ὠνάσατο·
ἦ μέγ' ἀρίστη εὐῶσα καὶ εὐτεκνος οὐχ ὑπὸ παίδων,
ὀθνεῖαις δ' ἐτάφη χερσὶ θανοῦσα Βιῶ.

485. ΤΟΥ ΑΓΓΟΥ.

Βάλλεθ' ὅπερ τύμβου πολεῖα κρίνα, καὶ τὰ συνήθη
τύμπαν' ἐπὶ στήλῃ βήσσειτ' Ἀλεξιμένους,

Cippus abest : aliquid moneo tamen utile, pro me
Nam loquitur, populum qui latrat, iste canis.

480. LEONIDÆ.

Non lapis incumbens tantum, sed et ossa soluta
Sunt mihi, compages undique dissiliit.
Aspicienda patent nudato crura sepulchro :
Compositos terra quid juvat ergo tegi ?
Nam pronam secuere viam vestigia, nunquam
Cessarunt supra quæ caput ire meum.
Per, rogo, Mercurium, Ditemque, et regna profundæ

Nuncio autem mortalibus, etiam carens-inscripto-cippo,
divinum allatratores populi me-cohibere canem.

480. LEONIDÆ.

Jam mea contrita-sunt detecta ossa
corporisque-compagini, o vir, tabula superincumbens ;
jam et vermes subtus ex-arca nitent
nostra : quo commodo tellurem induimur ?
Profecto enim nunquam antè meabilem viam secarunt
homines, in meo gradientes capite.
Sed per subterraneos deos, Plutonem Mercuriumque
et Noctem, hanc extra cedite semitam.

481. PHILETÆ SAMII

Cippus pondere-pressus dicit hæc : « Illam brevis-ævi,
« illam parvulam Pluto rapuit Theodotam. »
Et parvula hoc patri dicit rursus : « Cohibe luctum,
« Theodote : mortales sæpenumero sunt infelices. »

482. INCERTI.

Nondum tibi cincinnati cæsi, neque lunæ
tibi triennes mensium conficiebantur cursus,
Cleodice, Nicasis quum tuam circa arcam mater,
o miser, super flebili multum clamavit tumulo,
et genitor Periclitus : apud ignotum vero Acheronta [ciam
adolescentiam adolesces, Cleodice, omnis-reditus-nes-

483. INCERTI.

Pluto inexorabilis et nescius-flecti, cur tandem adæc
infantem Callæschrum vita orbasti ?
Erit quidem hic puer in tectis Proserpineis
deliciæ deæ ; sed domi amarus reliquit dolores.

484. DIOSCORIDÆ.

Quinque puellas et quinque Bio Didymoni enixa
mares, neque ex una neque ex uno percepit-utilitatem :
quæ summe præstans et fœcunda quum-esset, non a li-
sed alienis sepulta-est manibus mortua Bio. [beris,

485. EJUSDEM.

Spargite super tumulum cana lilia, et consueta
tympana ad cippum rumpite Alexamenis,

Noctis, ab hac, aliquis si pudor, ite via.

483. INCERTI.

Cur puerum, crudelis inexorabilis Orce,
Callæschrum vita tam cito despolias ?
Delicias hunc furva suas Proserpina dicet,
Sed inultis causa est fletibus ille domi.

485. DIOSCORIDÆ.

Alba super tumulum date lilia ; frangite juxtà
Tympana, quæ dederant nomen Anaximemi :

καὶ περιδινήσασθε μακρῆς ἀνελίγματα χαιτῆς
 Στρυμονίην ἄφροτι Θυιάδες ἀμφὶ πόλιν,
 ἢ ἢ γλυκερὰ πνεύσαντος ἐπ' * ἡμετέροισιν ἀδάπταις
 πολλάκι πρὸς μαλακοὺς τοῦδ' ἐχόρευς νόμους.

486. ANYTHS MELOPOIOY.

Πολλάκι τῶδ' ὀλοφυνδὰ κόρας ἐπὶ σάματι Κλείνα
 μάτηρ ὠκύμορον παιῖδ' ἐδόασε φιλαν,
 ψυχὰν ἀγκαλέουσα Φιλαινίδος, ἀ πρὸ γάμοιο
 χλωρὸν ὑπὲρ ποταμοῦ χεῦμι' Ἀχέροντος ἔβρα.

487. ΠΕΡΣΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟΣ.

Ἦλεο δὴ πρὸ γάμοιο, Φιλαινιον, οὐδὲ σε μάτηρ
 Πυθιάς ὠραίους ἤγαγεν εἰς θαλάμου
 νυμφίου· ἀλλ' ἔλεινὰ καταδρύψασα παρειὰς
 τεσσαρακαιδεκτίν τῶδ' ἐκάλυψε τάφῳ.

488. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Αἰαὶ Ἀριστοκράτεια, σὺ μὲν βαθὺν εἰς Ἀχέροντα
 οἴχεαι ὠραίου κεκλιμένα πρὸ γάμου·
 ματρὶ δὲ δάκρυα σῆ καταλείπεται, ἀ σ' ἐπὶ τύμβῳ
 πολλάκι κεκλιμένα κωκυεὶ ἐκ * κεφαλᾶς.

489. ΣΑΠΦΟΥΣ.

Τιμάδος ἀδὲ κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῦσαν
 δέξαιτο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος,
 ἃς καὶ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθᾶγι σιδάρω
 ἔλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

490. ANYTHS.

Παρθένον Ἀντιβίαν κατοδύρομαι, ἃς ἐπὶ πολλοὶ
 νυμφίοι ἰέμενοι πατρὸς ἔκοντο δόμον,
 κάλλεος καὶ πινυτᾶτος ἀνὰ κλέος· ἀλλ' ἐπιπάντων
 ἐπίδαξ οὐλομένα Μοῖρ' ἐκύλισε πρόσω.

et in-gyrum-vertite longæ volumina comæ
 Strymoniam effrenæ Thyades circa urbem,
 quæ dulcia flatu-modulantis in vestro ululatu (?)
 sæpe ad molles hujus saltabat modos.

486. ANYTÆ LYRICÆ.

Sæpe mæstüm hoc puellæ super tumulo Clina
 mater brevis-ævi filiam inclamavit caram,
 animam revocans Philænidos, quæ ante nuptias
 pallida super amnis fluenta Acherontis ivit.

487. PERSÆ MACEDONIS.

Peristi sane ante nuptias, Philænium, neque te mater
 Pythias maturos deduxit in thalamos
 sponsi; sed miserabiliter dilacerata genas
 quatuor-et-decem-annos-natam hocce condidit tumulo.

488. MNASALCÆ.

Heu, heu, Aristocratea, tu quidem profundum in Ache-
 abis maturas reclinata ante nuptias: [rontem
 matri vero tuæ lacrimæ linquantur, quæ te super tumulo
 sæpe reclinato plorat capite.

489. SAPPHUS.

Timadis hic cinis, quam quidem ante nuptias mortuam
 excepit Persephones furvus thalamus,
 qua super extincta cunctæ recens-acuminato ferro
 æquales amabilem capitis deposuerunt comam.

490. ANYTÆ.

Virginem Antibiam desleo, cujus multi
 sponsi cupientes patris adierunt tecta,
 formæ et peritiæ ob famam. Sed omnium
 spes funesta Parca amovit longe.

Et per Strymoniam furiatæ Thyades urbem
 Euthea demissis colla rotate comis.
 Sæpe etenim visa est vestras-imitata choreas
 Illius ad dulces membra movere modos.

486. ANYTÆ.

Planxit ad hoc crebro mater miseranda sepulchrum
 Natam, quam properans mors tulit, ore ciens,
 Si posset revocare Philænida: non redit illa
 Ante maritales ad Styga rapta toros.

487. PERSÆ MACEDONIS.

Occidis heu neque nupta Philænium: optima nec te
 Tradidit in sponsi jura torumque parens
 Pythias: hic sed te, cui nunc bis septimus annus
 Heu posuit, tristes dilacerata genas.

488. MNASALCÆ.

Inter complexus Acherontis Aristocratia,

Non ubi debueras nupta jacere, jaces.
 Liquitur at mater lacrymis, quas sæpe recentes
 Ad tumulum strato dejicit ex capite.

489. SAPPHUS.

Timadis hic cinis est, quæ nulli nupta marito
 Persephones nigro nunc cubat in thalamo.
 Illius æquales ob funus acumine ferri
 Vernantes capitis desecuerunt comas.

490. ANYTÆ.

Virginis Antibiæ fatum gemo; cujus amore
 Ad patris innumeri limen iere proci.
 Nam formæ prudens aderat sollertia, sed tot
 Spes hominum retro Parca maligna tulit.

491. ΜΝΑΣΑΛΚΟΥ.

Ἄϊαί παρθενίας ὀλοόφρονος, ἅς ἀπο φαίδραν
 ἔκλασας ἀλικιάν, ἡμερόεσσα Κλεοῖ·
 καδδέ σ' ἀμυξάμεναι περιδάκρυες αἰδ' ἐπὶ τύμβῳ
 λῆας Σειρήνων ἔσταμες εἰδάλμοι.

492. ΑΝΥΤΗΣ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΑΣ.

Ῥχόμεθ', ὦ Μίλητε, φίλη πατρι, τῶν ἀθεμίστων
 τὰν ἄνομον Γαλατῶν κύπριν ἀναινόμεναι,
 παρθενικαὶ τρισσαὶ πολιήτιδες, ἅς ὁ βιατὰς
 Κελτῶν εἰς ταύτην μοῖραν ἔτρεψεν Ἄρης.
 Οὐ γὰρ ἐμείναιμεν ἄμμα τὸ δυσσεβὲς οὐδ' Ὑμέναιον,
 νυμφίον ἄλλ' Ἄϊδην κηδεμόν' εὐρόμεθα.

493. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝ.

Οὐ νοῦσῳ Ῥδοῦπα τε καὶ ἡ γενέτειρα Βοῖσκα
 οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων δούρατι κεκλίμεθα·
 ἀλλ' αὐταί, πάτρας ὀπὸτ' ἐφλεγεν ἄστου Κορίνθου
 γοργὸς Ἄρης, αἶδαν ἀλκιμον εἰλόμεθα.
 Ἐκτανε γὰρ μάτηρ με διασφακτῆρι σιδάρω,
 οὐδ' ἰδίου φειδῶ δύσμορος ἔσχε βίου,
 ἅψε δ' ἐναυχενίῳ δειρὰν βρόχῳ ἥς γὰρ ἀμείνων
 δουλοσύνας ἅμιν πότμος ἐλευθέριος.

494. ΛΑΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐν πόντῳ Σώδαμος ὁ Κρής θάνεν, ᾧ φίλα, Νηρεῦ,
 δίκτυα καὶ τὸ σὸν ἦν κείνο σύνθηες ὕδωρ,
 ἰχθυολοεὺς ὁ περισσὸς ἐν ἀνδράσιν. Ἄλλα θάλασσα
 οὐ τι διακρίνει χεῖματος οὐδ' ἄλιεις.

495. ΑΛΚΑΙΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΟΥ.

Στυγνὸς ἐπ' Ἀρκτούρω ναύταις πλόος· ἐκ δὲ βορείης
 λαίλαπος Ἀσπάσιος πικρὸν ἔτευξα μόνον,
 οἷ στείχεις παρὰ τύμβον, ὀδοῖορε· σῶμα δὲ πόντος

491. MNASALCÆ.

Eheu virginitas miserabile! nam tibi dulcis
 Hæc rupit vitæ flamina, pulchra Cleo.
 At tumulum mesto lacrymarum radimus imbre
 Sirenum in speciem marmora ficta manu.

492. ANYTÆ.

Ab morimur, morimur, Milete, nec impia probra
 Gallorum volumus, patria cara, pati.
 Injicit hunc nobis ardorem barbaricus Mars,
 Virginibus ternis, civibus, alma, tuis.
 Non expectamus thalamum, prolemque nefandam,
 Assertor casti corporis Orcus erit.

493. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Non lue pestifera vitam, non hostis ab ense,
 Perlidimus Rhodope nata, Boisca parens.

491. MNASALCÆ.

Hæu, hæu virginitatem quas-mentes-pessumdat! qua hilla-
 abruptisti juventutem, amabilis Cleo; [rem
 et te laceratis-genis deflentes hæc super tumulo
 lapides Sirenum stamus similes.

492. ANYTÆ MITYLENÆÆ.

Perimus, o Milete, cara patria, scelestorum
 flagitiosam Galatarum venerem recusantes,
 virgines ternas eives, quas violentus
 Celtarum ad hanc sortem adegit Mars.
 Non enim sustinuumus amplexus nefandos nec nuptias,
 sponsalem vero Orcum tutorem invenimus.

493. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Non morbo Rhodopaque et genitrix Boisca
 neque sub hostium hasta succubimus,
 sed ipsæ, patriæ quum combussit arcem Corinthi
 horridus Mars, obitum fortem elegimus.
 Interfecit enim mater me mactanti ferro,
 neque propriæ parcimoniam misera habuit vitæ,
 sed aptavit collarem cervici laqueum: erat enim potior
 servitute nobis mors liberæ-decens.

494. INCERTI.

In mari Sodamus Cretensis oblit, cui cara, Nereu,
 retia et tua erat illa consueta aqua,
 piscator excellens in viris. Sed mare [dem.
 haud quidquam discernit tempestate, ne piscatores qui-

495. ALCÆI MESSENI.

Tristis sub Arcturo nautis est navigatio; et ex boreali
 procella Aspasio amaram nactus-sum mortem,
 cujus præteris tumulum, viator: corpus vero pontus

Ipsæ cum patriam Mars ureret igne Corinthum,
 Maluimus forti morte perire duæ.
 Nam mihi transegit mater præcordia ferro,
 Non magis ipsa animæ parcere certa suæ.
 Ergo ligat nodo collum sibi: libera namque
 Mors nobis vita præ famulante placet.

494. INCERTI.

Cres periit, Nereu, Sodamis in æquore: dant hoc
 Retia, dantque tuæ, quas bene norat, aquæ.
 Primus in arte fuit: sed enim discrimina nosse
 Et piscatorum sæva recusat hyems.

495. ALCÆI MESSENI.

Triste sub Arcturo nautis iter: ille procella
 Turbidus Aspasio fata suprema dedit:
 Cujus hic est tumulus, quem conspicias hospes; at ipsam

ἔκριψ' Αἰγαίῳ βαιόμενον πελάγει.
 Ἡϊθέων δακρυτὸς ἅπας μόρος· ἐν δὲ θαλάσῃ
 κλείστα πολυκλαύτου κήδεα ναυτιλῆς.

496. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Περὶ Γεράνεια, κακὸν λέπας, ὤφελος Ἴστρου
 τῆλε καὶ ἐκ Σκυθέων μακρὸν δρᾶν Τανάιν,
 μηδὲ πέλας ναίειν Σκειρωνικὸν οἶδμα θαλάσσης,
 ἄγχεα νιφομένης ἀμφὶ Μολουριάδος.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν πόντῳ χρυερός ἔχει· οἱ δὲ βαρεῖται
 ναυτιλίην κενεοὶ τῆδε βοῶσι τάφοι.

497. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Καί ποτε Θυμώδης, τὰ παρ' ἐλπίδα κήδεα κλαίων,
 παιδὶ Λύκῳ κενεὸν τοῦτον ἔχευε τάφον·
 οὐδὲ γὰρ θνηεῖν ἔλαγεν κόριν, ἀλλὰ τις ἀκτῆ
 Θυμικῆς ἢ νήσων Ποντιαδῶν τις ἔχει·
 ἐνὶ ἧε που πάντων κτερίων ἄτερ ὄστέα φαίνει
 γυμνὸς ἐπ' ἀξείνου κείμενος αιγιαλοῦ.

498. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Δάμις δὲ Νυσαεῖς ἐλαχὺ σκάφος ἐκ ποτε πόντου
 Ἴονίου ποτὶ γᾶν ναυστολέων Πέλοπος,
 φορτία μὲν καὶ πάντα νεὸς ἐπιβήτορα λαὸν,
 κύματι καὶ συρμῶν πλαζομένους ἀνέμων,
 ἀσκηθεὶς ἐσάωσε· καθιεμένης δ' ἐπὶ πέτραις
 ἀκέρως, ψυχρῶν κάτθανεν ἐκ νιφάδων
 ἡμῶς δὲ πρέσβυς. Ἰδ' ὡς λιμένα γλυκὺν ἄλλοις
 δοῦς, ξένη, τὸν Αἰθήης αὐτὸς ἐδὴ λιμένα.

499. ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ.

Ναυτοὶ ὦ πλώοντες, ὁ Κυρηναῖος Ἄριστων
 πάντας ὑπὲρ Ξενίου λίσσεται ὑμμε Διός,
 εἰπεῖν πατρὶ Μένωνι, παρ' Ἰκαρίας ὅτι πέτραις
 κεῖται, ἐν Αἰγαίῳ θυμὸν ἀφείς πελάγει.

500. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ.

Ὡ παρ' ἐμὸν στεῖχων κενὸν ἡρίον, εἶπον, ὀδῖτα,

Corpus in Ægeis fluctibus unda tegit.
 Mors juvenum semper lacrymabile, plurima per vos,
 Infastæ naves, funera pontus habet.

496. SIMONIDÆ.

Ille tui, Geranea, jugi ferus horror in Istrum
 Debuit et Scythicum despicere in Tanaim
 Non habitare sinus juxta Scironidos undæ,
 Vallis ubi nivibus sparsa Methuriados.

498. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Ionis Damis cum Nessensis ab unda
 Flecteret ad Pelopis regna vetusta ratem,
 Omne onus, et quotquot vectores alnus habebat,
 ANTHOLOGIA. I.

abdedit Ægæo laceratum mari.

Hominum lamentabilis omnis mors, sed in æquore
 plurima multum-flebilis funera navigationis.

496. SIMONIDIS

Aeria Gerania, mala petra, debes Istrum
 procul et e Seythis longum prospectare Tanaim,
 neque juxta habitare Scironici undam maris,
 valles circa nivosa Moluriadis!
 Nunc vero hic quidem in mari horridum cadaver, atque
 navigationem inanes hic clamant tumuli. [gravem

497. DAMAGETÆ.

Etiam Thymodes olim, insperata funera deflens,
 filio Lyco inanem hunc egessit tumulum;
 non enim alienum sortitus-est pulverem, sed aliqua ora
 Bithyniæ, aut insularum Ponti aliqua habet,
 ubi hic fere, omnibus exæquis absque, ossa ostendit
 nudus super inhospitali jacens littore.

498. ANTIPATRI.

Damis Nysæensis parvam scapham olim e mari
 Ionio ad terram appellens Pelopis,
 merces quidem et omnem vectorem populum,
 fluctu et tractu errantes ventorum,
 incolumes servavit; dum-demittitur autem in petris
 ancora; frigidis obiit ex nivibus
 obdormiens ille senex. Vide ut portum dulcem aliis
 postquam-dedit, o hospes, Lethes ipse subierit portum.

499. THEÆTETI.

Nautæ o mare-navigantes, Cyrenæus Ariston
 omnes per hospitalitium orat vos Jovem,
 ut-dicatis patri Menoni, apud Icarias se petras
 jacere, in Ægæo spiritum postquam-liquit mari.

500. ASCLEPIADÆ.

O qui meum prætergrederis inanem tumulum, dic, viator,

Jactatos sævis fluctibus atque noto,
 Præstiterat salvos: sed adhæserat anchora rupi
 Hanc petit, atque inter frigora sæva nivis
 Linquit vita senem. Sic tutum dum, bone, portum
 Das aliis, Lethes te sibi portus habet.

499. THEÆTETI.

Obsecrat, o nautæ, vos Cyrenæus Aristo,
 Per, dedit hospitibus qui pia jura, Jovem:
 Ægeis fluitare Menon pater audiat illum
 Fluctibus, Icaris non procul a scopulis.

500. ASCLEPIADÆ.

Si Chion advenias, tumulum qui cernis inanem,

εἰς Χίον εὖτ' ἂν ἔκη, πατρὶ Μελησαγόρῃ,
ὡς ἐμὲ μὲν καὶ νῆα καὶ ἐμπορίην κακὸς Εὐρος
ᾤλεσεν, Εὐίππου δ' αὐτὸ λέλειπτ' ὄνομα.

501. ΠΕΡΣΟΥ.

Εὐρου χειμέριαί σε καταγίδες ἐξεκύλισαν,
Φίλλι, πολυκλύστῳ γυμνὸν ἐπ' ἤϊόνι,
οἰνηρῆς Λέσβοιο παρὰ σφυρόν· αἰγίλιπος δὲ
πέτρῳ ἀλιθρέκτῳ κείσαι ὑπὸ πρόποδι.

502. ΝΙΚΑΙΝΕΤΟΥ.

Ἥριον εἰμὶ Βίτωνος, ὀδοιπόρῃ· εἰ δὲ Τορώνην
λαίπων εἰς * αὐτὴν ἔρχεται Ἀμφίπολιν,
εἰπεῖν Νικαγόρα, παιδῶν ὅτι τὸν μόνον αὐτῷ
Στρυμονίης ἐρίφων ᾤλεσε πανδυσίη.

503. ΛΕΩΝΙΔΑ.

α. Ἀργεῖες ᾧ θινὸς ἐπεσθλωμένον ἄχθος,
εἴποις ὄντιν' ἔχεις, ἢ τίνος, ἢ ποδαπόν.
β. Φίντων' Ἑρμιονῆα Βαθυκλέος, ὃν πολὺ κῦμα
ᾤλεσεν, Ἀρκτοῦρου λαίλαπι χρῆσάμενον.

504. ΤΟΥ ΑἴΤΟΥ.

Πάρμις ὁ Καλλιγνώτου ἐπακταῖος καταμευτῆς,
ἄκρος καὶ κίχλης καὶ σκάρου ἰχθυβολεύς,
καὶ λάθρου πέρκης δελεάρπαγος, ὄσσα τε κοίλας
σῆραγγας πέτρας τ' ἐμυθίουσ νέμεται,
5 * ἄγρης ἐκ πρώτης ποτ' ἰουλίδα πετρήεσαν
δακναζών, ὀλοὴν ἐξ ἄλδς ἀράμενος,
ἔφθιτ' ὀλισθηρῇ γὰρ ὑπ' ἐκ χερὸς ἀΐζασα
ᾤχετ' ἐπὶ στεινὸν παλλομένη φάρυγα.
Χῶ μὲν μηρίθων καὶ δούνακος ἀγχίστρων τε
10 ἐγγὺς ἀπὸ πνοιῆν ἤκε κυλινδόμενος,
νήματ' ἀναπλήσας ἐπιμοῖρια· τοῦ δὲ θανάτος
Γρίπων ὁ γριπεὺς τοῦτον ἔγωσε τάφον.

Dic, hospes, patri, quæso, Melesagoræ,
Meque ratemque et onus sævo periisse sub Euro,
Euippi nomen, plus nihil esse super.

501. PERSÆ.

Ejecit te, Philli, ferens ad littora nudum
Euro flante gravi concita tristis hyems :
Lesbos ubi sinem capit insula, sub pede saxi
Exstantis, pelagi quod ferit unda, jaces.

502. NIKÆNETI.

Ipsa Bitonis habes hospes monumenta : Torone
Digressum si te fert iter Amphipolim,
Nicagoræ dicas, de matre quod unicus illi
Strymonia periit, dum subit hædus aquas.

503. LEONIDÆ.

Dic lapidum, in veteri qui littore surgis, acerve,

Chium ubi veneris, patri Melesagoræ,
quod me quidem et navem et merces malus Eurus
perdiderit, Euippi autem solum reliquum-sit nomen.

501. PERSÆ.

Euri hibernæ te procellæ evolverunt,
o Phillis, undis-verberato nudum in littore,
viniferæ Lesbi juxta extremam-partem : celsæ autem
petræ marino-fluctu-irriguæ jaces ad radicem.

502. NIKÆNETI.

Sepulcrum sum Bitonis, o viator; si vero, Toronen
linquens, in ipsam vadas Amphipolim,
dic Nicagoræ, puerorum quod unicum illi
Strymonias *ventus* Hædorum exstinxerit in-ocasu.

503. LEONIDÆ.

a. Argiva o in-arena erectum-pondus,
dicas quemnam cohibeas, vel cujus *filium*, vel *cujatem*.
b. Phintonem Hermionensem Bathyclis, quem multus
perdidit, Arcturi procella usum. [fluctus]

504. EJUSDEM.

Parmis Callignoti filius, ex-littore piscator,
summus et turdi ac scari piscium-captator,
et avidæ percæ escam-rapiens, et omnium-quæ cava
antra petrasque in-fundo-maris habitant,
captura ex prima olim iulidem saxatilem
mordicus-apprehendens, exitiosam e mari quam-sustu-
perit : lubrica etenim e manū subsiliens *lerat*,
abiit in angustum tremula guttur.
Et ille quidem prope funiculos et arundinem et hamos
spiritum emisit revolutus,
fila implens fatalia : illius autem mortui
Gripo piscator hunc congestit tumulum.

Quem, cujus natum patris et unde tegis?
Phintona Hermionea Bathyclis : abstulit illum
Arcturi turbans sæva procella fretum.

504. EJUSDEM.

Callignotiades princeps in arundine Parmis,
Seu vaga perca, scarus seu capientus erat,
Seu turdus pelagi, madidis seu quidquid in antris
Delitet, aut per aquis abdita saxa natat,
Spumantes genitam maris inter iulida rupes
Ceruleæ spoliū nobile cepit aquæ.
Et perit : namque illa manus elapsa tenentis
Transiit in fauces se jaculata viri.
Sic ille et calamos et retia propter et hamos
Collabens animam ponit, ibique jacet,
Expletis filis fatalibus : illius umbræ
Griponis Gripeus erigit hunc tumulum.

505. ΣΑΠΦΟΥΣ.

Τῷ γριπεῖ Πελάγωνι πατὴρ ἐπέθηκε Μενίσκος
κῦρτον καὶ κῦπταν, μνημα κακοζοίας.

506. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Κῆν γῆ καὶ πόντῳ κεκρῦμμεθα· τοῦτο περισσὸν
ἐκ Μοιρέων Θάρσου Χαρμίδου ἠνύσατο.
Ἥ γὰρ ἐπ' ἀγκυρῆς ἔνοχον βάρος εἰς ἄλα δύνων,
Ἴονίον θ' ὑγρὸν κύμα κατερχόμενος,
τὴν μὲν ἔσωσ', αὐτὸς δὲ μετάτροπος ἐκ βυθοῦ ἔββων,
ἦδη καὶ ναύταις χεῖρας δρεγνύμενος,
ἐβρούθη· τοῖόν μοι ἐπ' ἄγριον εἶ μέγα κῆτος
ἦλθεν, ἀπέβροξεν δ' ἄχρις ἐπ' ὀμφαλίου.
Χῆμισυ μὲν ναῦται, ψυχρὸν βάρος, ἐξ ἄλός ἤμῶν
ἦσανθ', ἤμισυ δὲ πρίστις ἀπεκλάσατο·
ἦνι δ' ἐν ταύτῃ κακὰ λείψανα Θάρσου, ὦνερ,
ἔκρυψαν· πατρὴν δ' οὐ πάλιν ἰκόμεθα.

507. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἄνθρωπ', οὐ Κροίσου λεύσσεις τάφον, ἀλλὰ γὰρ ἀνδρὸς
χερνήτεω μικρὸς τύμβος, ἐμοὶ δ' ἰκανός.
Οὐκ ἐπίδων νόμφεια λέγη κατέβην τὸν ἀφυκτον
Γόργιππος Ξανθῆς Φερσεφόνης θάλαμον.

508. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Παυσανίην ἱητρὸν ἐπώνυμον, Ἀγγίτεω υἱὸν,
τόνδ', Ἀσκληπιάδην, πατρὶς ἔθαψε Γέλα,
ἐς πλείστους χρυσαῖσι μαραινομένους ὑπὸ νόσοις
ζῶτας ἀπέστρεψεν Φερσεφόνης θαλάμων.

509. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σῆμα Θεογνίδος εἰμὶ Σινωπέος, ᾧ μ' ἐπέθηκεν
Γλαῦκος ἑταιρείης ἀντὶ πολυχρονίου.

510. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σῶμα μὲν ἀλλοδαπῇ κεύθει κόνις· ἐν δέ σε πόντῳ,

505. SAPPHIUS.

Piscatori Pelagoni (*sepulcro*) pater imposuit Meniscus
nassam et remum, monumentum miseræ-vitæ.

506. LEONIDÆ.

Et in terra et in-mari sepulti-sumus; hoc eximium
a Parcisi Thrasys filius Charmidæ sibi-tulit.
Nam ad anchoræ pondus *subtus* retentum in mare descen-
sionumque humidum fluctum ingressus, [dens,
hanc quidem servavit; ipse vero retro-versus ex profundo
jam et nautis manus suas-tendens, [abiens,
devoratus-sum: talis mihi immanis et valde grandis cetus
occurrit, deglutivitque me usque ad umbilicum.
Ac dimidium quidem nautæ, gelidum onus, e mari nostri
sustulerunt, dimidium autem pristis absciderat.
Littore vero in hoc malas reliquias Thrasys, o vir,
condiderunt: in-patriam autem non rursus venimus.

507. SIMONIDIS.

O tu, non Cræsi cernis sepulcrum, sed utique viri
pauperis est parvus tumulus, mihi tamen sufficiens.
Antequam viderim sponsales lectos, descendi inevitabilem
Gorgippus flavæ Proserpinæ in-thalamum.

508. EJUSDEM.

Pausaniam medicum vero-nomine-dictum, Anchitæ filium
hunc, Asclepiaden, patria sepelivit Gela,
qui plurimos horrendis tabescentes sub morbis
viros amovit Proserpinæ a-thalamis.

509. EJUSDEM.

Monumentum Theognidis sum Sinopei, cui me imposuit
Glaucus amicitiae causa diuturnæ.

510. EJUSDEM.

Corpus quidem extraneus abdit pulvis; te enim in mari,

505. SAPPHIUS.

Fiscellam remumque pater Pelagoni Meniscus
Ponit, ei fuerit quam mala vita docens.

506. LEONIDÆ.

Præcipuum a fati habeo, quod et æquore condor
Et terra, Tharsis Charmida quem genuit.
Namque per Ionios mihi dum gravis anchora fluctus
Quæritur, ipsa quidem salva labore meo est:
Ast ego dum reditum salsis conabar in undis,
Et mea jam nautis brachia tensa dabam,
Absumor: tam sæva maris se gurgite tollit
Meque vorat medio bellua ventre tennis.
Parsque mei sequitur nautas educta profundo,
Altera cæruleæ pars fuit esca feræ.
Hoc me dimidium Tharsin posuere sepulchro;
In patriam reditum nam mihi fata negant.

507. ALEXANDRI.

Non habet hic Cræsum, sed habet de plebe Quiritem
Exiguus tumulus, sed satis ille mihi.

507. ΣΜΩΝΙΔΕ,
sepulchrale Gorgippo.

Gorgippus thalami fugiens, a quo fuga nulla est,
It thalamum flavæ visere Persephones.

508. ΕΥΣΕΒΕ.

Hic jacet in patria, cujus pater Anchita, gentis
Phæbigenæ, vero nomine Pausanias:
Multos quippe virum morbis crudelibus ustos
Abstinnit thalamis, Persephonea, tuis.

510. ΕΥΣΕΒΕ.

Exanimus corpus tellus habet hospita, sed te,

Κλεισθηνες, Εὐξείνω μοῖρ' ἔπιγεν θανάτου
πλαζόμενον· γλυκεροῦ δὲ μελιφρονος οἴκαδε νόστου
ἤμπλακες, οὐδ' ἔκει Χιον ἐπ' ἀμφιρῦτην.

511. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Σῆμα καταφθιμένοιο Μεγακλῆος εὖτ' ἂν ἰδῶμαι,
οἰκτεῖρω σε, τάλαν Καλλία, οἷ' ἔπαθες.

512. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῶνδε δι' ἀνθρώπων ἀρετὰν οὐχ' ἔκετο καπνὸς
αἰθέρα δαιομένης εὐρυχάρου Τεγέας,
οἱ βούλοντο πόλιν μὲν ἔλευθερίᾳ τεθαλυῖαν
παῖσι λιπεῖν, αὐτοὶ δ' ἐν προμάχοισι θανεῖν.

513. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φῆ ποτε Πρωτόμαχος, πατρὸς περὶ χεῖρας ἔγοντος,
ἤνικ' ἀφ' ἡμερτῆν ἔπνεεν ἡλικίην·
« Ὁ Τιμηνορίδῃ, παιδὸς φίλου οὐ ποτε λήξεις
« οὐτ' ἀρετῆν ποθέων οὔτε σαοφροσύνην. »

514. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἰδῶς καὶ Κλεόδημον ἐπὶ προχοῆσι Θεαίρου
ἀενάου στονόεντ' ἤγαγεν εἰς θάνατον,
Θρηκίῳ κύρσαντα λόχῳ· πατρὸς δὲ κλεεννὸν
Διφίλου ἀγχιμητῆς υἱὸς ἔθηκ' ὄνομα.

515. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αἰαῖ, νοῦσε βαρεῖα, τί δὴ ψυχαῖσι μεγαίρεις
ἀνθρώπων ἐρατῇ πὰρ νεότητι μένειν;
ἦ καὶ Τίμαρχον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμερσας
ἤθεον, πρὶν ἰδεῖν κουριδίην ἀλογον.

516. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Οἱ μὲν ἐμὰ κτείναντες ὁμοίων ἀντιτύχοιεν,
Ζεῦ Ξένι· οἱ δ' ἔποδ' ἄνθρωποι θνήσκουσιν βίου.

517. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἦψοι Μελάνιππον θάπτομεν, ἡελίου δὲ

Clisthenes, Euxini per freta salsa vagum
Mors tamen invenit. Nec te Chios æquore cincta
Ad patriæ cernet tecta redire tuæ.

512. EJUDEM.

de iis qui Tegeam liberarunt Græcis.

Horum virtuti debes, Tegeata, quod astra
Non petiit scandens fumus ab urbe tua.
Quippe frui possint ut libertate nepotes,
In primore acie non metuere mori.

513. EJUDEM.

Hæc Promachus, genitoris eum cum dextra teneret,
Heu juvenis moriens, ultima verba dedit:
Cum, Timenoride, virtus probitasque cupita

Clisthenes, Euxino sors deprehendit mortis
errantem; dulci autem ei mellito in patriam reditu.
excidisti, neque venisti Chium in circumfluum.

511. EJUDEM.

Monumentum exincti Megaclis quum adspicio,
me-miseret tui, miser Callia, ob-ea-quæ passus-es.

512. EJUDEM.

Horumce ob hominum virtutem non iit fumus
in-æthera igne-pereuntis latæ Tegeæ,
qui voluerunt urbem quidem libertate florentem
filiis linquere, ipsi vero inter propugnatores mori.

513. EJUDEM.

Dixit olim Protomachus, patre manus ei circumdante,
quum amabilem exspiraret juventutem:
« O Timenorida, pueri cari nunquam cessabis
« neque virtutem desiderare, neque modestiam. »

514. EJUDEM.

Pudor etiam Cleodemum apud ostia Theæri
fluvii-perennis flebilem duxit in mortem,
Thraciam quum-incidit in-cobortem; patris vero inclitum
Diphili bellator filius præstitit nomen.

515. EJUDEM.

Heu, heu, morbe gravis, quid utique animabus invides
hominum amabili in juvena manere?
qui etiam Timarchum dulci ævo privasti
juvenem, priusquam videret nuptam conjugem.

516. EJUDEM.

Qui me interfecere, simili vicissim-sorte-utantur, [vita.
o Jupiter Hospitalis! sed qui sub terra posuere, fruantur

517. CALLIMACHI.

Matutini Melanippum sepelivimus, sole autem

Sint tibi, non poteris non memor esse mei.

515. EJUDEM.

Quis livor, quod apud dulcem remanere juventam
Humanos animos non sinis, atra lues,
Quæ Timarchum annis florentibus eripis, ante
Florida quam videat conjugis ora suæ?

516. EJUDEM.

de quodam a latronibus interfecto.

Qui mihi causa necis, par hunc fortuna sequatur,
Juppiter; at vivat qui mihi præstat humum.

517. CALLIMACHI.

Manc sepultus erat Melanippus et, occidit ut sol,

ἑομένου Βασιλὸς κάθανε παρθενικῇ
 αὐτοχερὶ· ζῶειν γὰρ, ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θεῖσα,
 οὐκ ἔτλη. Δίδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακὸν
 πατρός· Ἀριστίππειο· κατήφησεν δὲ Κυρήνη
 πᾶσα, τὸν εὐτεκνον γῆρον ἰδοῦσα δόμον.

518. TOY ΑΥΤΟΥ.

Ἀστακίδην τὸν Κρήτα, τὸν αἰπόλον, ἤρπασε Νύμφη
 ἐξ ὄρεος· καὶ νῦν ἱερός Ἀστακίδης.
 Οὐκέτι Δικταίησιν ὑπὸ δρυσίν, οὐκέτι Δάφνιν
 ποιμένες, Ἀστακίδην δ' αἶν ἀεισόμεθα.

519. TOY ΑΥΤΟΥ.

Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὐριον, ἀνίκα καὶ σέ,
 Χάρμι, τὸν ὀφθαλμοῖς χιζῶν ἐν ἀμετέροις,
 τᾶ ἑτέρα κλαύσαντες ἐθάπτομεν; Οὐδὲν ἐκείνου
 εἶδε πατὴρ Διοφῶν γρημί' ἀνιάρωτερον.

520. TOY ΑΥΤΟΥ.

Ἦν δίζη Τίμαρχον ἐν Ἄιδος, ὄφρα πύθῃαι
 ἤ τι περὶ ψυχῆς, ἢ πάλι πῶς ἔσειαι,
 ἐξέσθαι φυλῆς Πτολεμαίδος, υἷα πατρός
 Πausανίου· δῆεις δ' αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

521. TOY ΑΥΤΟΥ.

Κύζικον ἦν Ἐθης, ὀλίγος πόνος Ἰππακὸν εὐρεῖν
 καὶ Διδύμην· ἀφανῆς οὔτι γὰρ ἡ γενεή·
 καὶ σπιν ἀνηρὸν μὲν ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξαι
 τοῦθ', ὅτι τὸν κείνων ἴδ' ἐπέχρω Κριτίην.

522. TOY ΑΥΤΟΥ.

Τιμονόη, τίς δ' ἔσσι; μὰ δαίμονας, οὐ σ' ἂν ἐπέγνων,
 εἰ μὴ Τιμοθέου πατρός ἐπῆν ὄνομα
 στήλη, καὶ Μήθυμνα τεῆ πόλις. Ἡ μέγα φημί
 γῆρον ἀνιᾶσθαι σὸν πόσιν Εὐθυμένῃ.

Virgo sua Basilo concidit icta manu :
 Nam non sustinuit fratri superesse cremato,
 Atque ita Aristippi bis fuit orba domus.
 Cum mœrore gravi Cyrene cernit inanes,
 Qui modo felices prole fuere, lares.

518. EJUDEM.

de Astacide.

Cretensem Astaciden custodem in monte caprarum
 Nympha sibi rapuit. Non erit Astacides
 Dictæis posthac sub quæronibus : ergo canemus
 Pastores, non te, Daphni, sed Astaciden.

519. EJUDEM.

Fata, quis est hominum, novit qui crastina, Charmi ?
 Si te, quem populus vidimus omnis heri,
 Nunc flemus terræque damus : nil tempore tanto
 Aspexit Diophon tam sibi triste pater.

occidente Basilo interiit virgo
 sua-manu ; vivere enim , postquam fratrem rogo imposuit,
 non sustinuit. Geminum vero domus vidit malum
 patris Aristippi, dejecitque-vultum Cyrene
 omnis, illam fecundam jam orbam videns domum.

518. EJUDEM.

Astaciden, Cretensem illum pastorem, rapuit Nympha
 ex monte, et nunc sacer Astacides.
 Non amplius Dictæis sub quercubus, non amplius Daphni-
 pastores, sed Astaciden semper canemus. [nim

519. EJUDEM.

Sortem quis bene novit crastinam, quandoquidem et te,
 Charmis, oculos qui-heri-eras ob nostros,
 altera-die lugentes sepelivimus ? Nullam illa
 vidit pater Diophon rem ærumnosiozem.

520. EJUDEM.

Si quæris Timarchum in Plutonis domo, ut audias
 sive quid de anima, sive rursus quomodo sis-futurus,
 quære virum de-tribu Ptolemaide, filium patris
 Pausaniæ : invenies autem eum in piorum regione.

521. EJUDEM.

Cyzicum si adieris, parvi negotii est Hippacum invenire
 et Didymen : obscurum neutiquam enim hoc genus ;
 et eis tristem quidem dices vocem, sed tamen edissere
 hoc, ipsorum hęc a-me-cohiberi Critiam.

522. EJUDEM.

Timonoe, aut quænames ? Non per deos, non agnovissen te,
 nisi Timothei patris inesset nomen
 cippo, et Methymna tua urbis. Profecto valde aio
 viduum mœrere tuum virum Euthymenem.

520. EJUDEM.

Quisquis in inferna Timarchum sede requiris,
 Ut discas, animus quid sit, et an redeas :
 Pausania de patre tribu Ptolemaide quærens
 Invenies, habitat quæ pia turba, locis.

521. EJUDEM.

Hippacon et Didymon, venias si Cyzicon urbem,
 Quære precor : clarum monstrat utrumque genus.
 Dices triste quidem, sed dic, rogo : filius illis
 Qui fuerat Critias, hunc ego nunc habeo.

522. EJUDEM.

Timonoe quæ te ? Non te, per numina, nossem,
 Timothei nomen ni patris aspicerem,
 Methymnamque simul patriam hoc in marmore. Multum
 Vir tuus Euthymenes hæc, scio, morte dolet.

523. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Οἷτινες Ἀλείοιο παρέρπετε σῆμα Κίμωνος
ἴστε τὸν Ἰππαίου παῖδα παρερχόμενοι.

524. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

α. Ἦ β' ὑπὸ σοὶ Χαρίδας ἀναπαύεται; β. Εἰ τὸν
τοῦ Κυρηναίου παῖδα λέγεις, ὑπ' ἐμοί. [Ἀρίμματα
α. Ὡ Χαρίδα, τί τὰ νέρρε; γ. Πολλὸς σκότος. α. Αἰ δ'
[ἀνοδοὶ τί;
γ. Ψεῦδος. α. Ὁ δὲ Πιούτων; γ. Μῦθος. α. Ἄπω.
γ. Οὗτος ἐμὸς λόγος ὑμῖν ἀληθινός· εἰ δὲ τὸν ἡδὺν [λό-
βούλει, πελλαίου βοῦς μέγας εἰν αἰδῆ. [μεθα.

525. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχου με
ἴσθι Κυρηναίου παῖδά τε καὶ γενέτην.
Εἰδείης δ' ἄμφοι κεν· ὁ μὲν κοτε πατρίδος ἔπλων
ἤρξεν· ὁ δ' ἤεισεν κρέσσονα βασιανίης.
Οὐ νέμεσις· Μοῦσαι γὰρ θσοὺς ἴδον διμμάτι παῖδας
μὴ λοξῶ πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

526. ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ ΚΟΛΟΦΩΝΙΟΥ.

Ζεῦ πάτερ, Ὅθρυάδα τίνα φέρτερον ἔδρακες ἄλλον,
ὃς μόνος ἐκ Θυρέας οὐκ ἐθέλησε μολεῖν
πατρίδ' ἐπὶ Σπάρταν, διὰ δὲ ξίφος ἤλασε πλευρᾶν,
δοῦλα καταγράφας σῦλλα κατ' Ἰναχιδᾶν;

527. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Θεῦδοτε, κηδεμόνων μέγα δάκρυον, οἷ σε θανόντα
κώχυσαν, μέλεον πυρὸν ἀναψάμενοι,
αἰνόλινε, τρισάωρε· σὺ δ' ἀντί γάμου τε καὶ ἤθης
κάλλιπες ἡδίστην ματρὶ γόους καὶ ἄχην.

528. ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ.

Εὐρύσορον περὶ σῆμα τὸ Φαιναρέτης ποτὲ κοῦραι
κέρσαντο ξανθοὺς Θεσσαλίδης πλοκάμους,

523. EJUSDEM.

Quicumque Elei prætergrodinini monumentum Cinonis,
scitote vos Hippai filium præterire.

524. EJUSDEM.

a. An sub te Charidas requiescit? b. Si Arimma
Cyrenæi filium dicis, sub me quiescit.
a. O Charida, quid suni inferna? c. Multæ tenebræ. a. Et
[ascensionis quid?
c. Mendacium. a. Pluto autem? c. Fabula. a. Perimus.
c. Hic meus sermo vobis verus : at si dulcem
vis, Pellæi numi venit bos magnus in Orco.

525. EJUSDEM.

Quicumque meum juxta sepulcrum fers pedem, Callina-
scito Cyrenæi filiumque et genitorem. [chi me
Nosce autem ambos poteris : unus quidem olim patriæ
imperavit ; alter vero cecinit superiora invidiâ.
Nulla invidia : Musæ enim, quoscumque viderunt oculo
haud obliquo, canos non deposuerunt amicos. [puer. s

526. NICANDRI COLOPHONII.

Juppiter, Othryada quem præstantiorem vidisti alium,
qui solus Thyrea non voluit abire
patriam in Spartam, sed gladium adegit per latera,
captiva inscribens spolia contra Inachidas?

527. THEODORIDÆ.

Theodote, cognatorum ingens ploratus, qui te mortuum
fleverunt, infelicem rogam ubi succenderunt,
misero-fato, ter-immature-prærepte : tu vero nuptiisque et
reliquisti dulcissimæ matri genitus et dolores. [juventa

528. EJUSDEM.

Amplum-loculum-habens circa sepulcrum Phænaretæ olium
sibi absiderunt flavos Thessalæ cinnnos, [puellæ

524. EJUSDEM.

An situs hic Charidas? Tibi si qui natus Arimma
Patre Cyrenæo quaeritur, hic situs est.
Infera quid, Chârida? Tenebræ. Sursumne reditur?
Nugæ. Quid Pluto? Fabula. Vita perit.
Hæc tibi vera loquor. Sed mavis suavia : magnus
Pellæi campis hos sit in Elysiis.

525. EJUSDEM,

de patre suo.

Qui tumulum transis, genitum me discæ Cyrena
Callimachi cui sunt filius atque pater.
Notus uterque satis : patriæ nam rexerat arma
Ille ; minor vicit cantibus invidiam.
Nec nimium dixi : puerum quemcumque Cæinæne

Respiciunt, nunquam deseruere senem.

526. NICANDRI COLOPHONII.

Nostine Othryada potiorem, Juppiter, ullum?
Qui Thyrea Spartam noluit ire suam,
Solus adhuc superans, sed fodit viscera ferro
Et spolia inscripsit, Victor ab Inachidis.

527. THEODORIDÆ.

Te gravibus lacrymis fidi flere propinqui,
Theudote, cum miseram supposuere facem.
Heu fragili genitum silo, pro flore juventæ,
Proque nuru, lacrymas et mala mater habes.

528. THEODORIDÆ.

Splendida Phænaretæ propter monumenta puellæ
Thessalides rutilas deposuere comas,

πρωτοτόκον καὶ ἄποτμον ἀυζόμεναι περὶ νόμφην·
Λαρίσσαν δὲ φίλην ἤκαχε καὶ τοκέας.

529. TOY AYTOY.

Τολμα καὶ εἰς αἶδαν καὶ ἐς οὐρανὸν ἄνδρα κομίζει,
ἃ καὶ Σωσάνδρου παιδ' ἐπέβασε πυρᾶς,
Δωροθέον· Φθία γὰρ ἐλευθερον ἤμαρ ἰάλλω,
ἰρβρίσθη Σηκῶν μεσοῦθι καὶ Χιμέρας.

530. ANTIPATPOY ΘΕΣΣΑΛΟΝ.

Μούναν σὺν τέκνοις νεκυστόλε δέξο με πορθμεῦ
τὰν λάλον· ἀρκεῖ σοι φόρτος ὁ Τανταλίδης·
πληρώσει γαστήρ μία σὺν σκάφος· εἶσιδε κούρους
καὶ κούρας, Φοίβου σκύλα καὶ Ἀρτέμιδος.

531. TOY AYTOY.

Αὐτὰ τοι, τρέσαντι παρὰ χρέος, ὤπασεν ἄδαν,
βαψαμένα κοιλῶν ἐντὸς ἀρῆ λαγόνων,
μάτηρ ἃ σ' ἔτεκεν, Δαμάτριε· φᾶ δὲ σίδαιρον
παιδὸς ἐοῦ φύρδαν μεσπὸν ἔχουσα φύρον,
ἀρριόεν κωναβηδὸν ἐπιπρίουσα γένειον,
δερκομένα λοζαῖς, οἶα Λάκαινα, κόραις·
· Λεῖπε τὸν Εὐρώταν, ἴθι Τάρταρον· ἄνικα δειλὰν
· σίσθα φυγὰν, τελέθεις οὐτ' ἐμὸς οὔτε Λάκων ».

532. ΙΣΙΔΡΟΥ ΑΙΓΕΑΤΟΥ.

Ἐκ με γεωμορίας Ἐτεοκλέα πόντιος ἐλπὶς
εἴλκυσεν, δθνεῖης ἔμπορον ἐργασίης·
ῶτα δὲ Τυρσηνῆς ἐπάτευν ἄλός· ἀλλ' ἄμα νηὶ
πρηγιθεὶς κείνης ὕδασιν ἔγκατέδυν,
ἀθρόον ἐμβρίσαντος ἀήματος. Οὐκ ἄρ' ἄλλως
αὐτὸς ἐπιπνεῖται κείς δθόνας ἄνεμος.

533. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΝΔΡΙΟΥ.

Καὶ Διὶ καὶ Βρομίῳ με διάβροχον οὐ μέγ' ὀλισθεῖν,
καὶ μόνον ἐκ δούων, καὶ βροτὸν ἐκ μακάρων.

534. ΑΥΤΟΜΕΔΟΝΤΟΣ ΑΙΤΩΛΟΥ.

Ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδω, μηδὲ παρ' ὄρην
ναυτίλος ἴσθι· καὶ ὡς οὐ πολλὸς ἀνδρὶ βίος.

Lugentes primi fatum miserabile partus :
Hanc cum Lariassa flevit uterque parens.

529. EJUSDEM.

Ad Styga vis animi, sed et alta ad sidera ducit,
Sosandro genitum quæ dedit ipsa rogo
Dorotheum : rapuit quem mors stabula alta Capramque
Inter, dum Phthiæ libera jura parit.

530. ANTIPATRI,

de Nobe.

Portitor umbrarum solam cum prole loquacem
Me cape : fert oneris Tantalus una satis.

primum-puerperam et infelicem amentes ob puellam ;
Larissam vero caram mœrore affecit et parentes.

529. EJUSDEM.

Audacia et in Orcum et in cœlum virum aufert,
quæ et Sosandri filium imposuit rogo,
Dorotheum : Phthiæ enim liberam diem mittens
contusus-est Secos (?) inter et Chimeram.

530. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Solam cum liberis, mortuos-vehens portitor, excipe me
ore-incontinentem : satis-est tibi onus ex-Tantalidis ;
implebit uterus unus tuam scapham ; aspice pueros
et puellas, Phœbi spolia et Dianæ.

531. EJUSDEM.

Ipsa tibi, quum-timuisse præter fas, largita-est Orcum,
tingens intra cava bellicum-ensem latera,
mater quæ te genuit, Demetrie ; dixitque ferrum
pueri sui undique plenum genens cruore,
spumiferis cum-strepitu infrendens labiis,
intuens torvis, tanquam Lacæna, pupillis :
« Linque nunc Eurotan, adi Tartarum ; quando timidam
nosfi fugam, jam es neque meus neque Lacon. »

532. ISIDORI ÆGEATÆ.

Ex agrorum me cultura Eteoclem maritima spes
abduxit, alieni mercatorem laboris ;
et dorsa Tyrrheni sulcabama maris ; verum una-cum nave
præcipitatus illius undas subii, [areas
subito quum-ingruiisset ventorum-flamen. Non igitur in
idem spirat et in vela ventus.

533. DIONYSII ANDRII.

Et Jove et Baccho me perfusum non magnum est labi,
et unum per duos, et mortalem per deos.

534. AUTOMEDONTIS ÆTOLI (?).

O homo, vitæ parce, neu intempestive [vita.
nauta sis : etiam sic (sine navigatione) non multa viro

En natos spoliium Phœbi, natasque Dianæ :
Ex utero nostro plena carina tua est.

532. ISIDORI ÆGEATÆ.

Abduxit pelagi me spes Eteoclea rure,
Et suasit lucrum Mercuriale sequi :
Sed dum Tyrrheni dorsum seco, cum rate tota
In salsas cecidi præcipitatus aquas :
Tam gravis incubuit ventus. Non scilicet idem
Ille flat in velis, qui fuit in ægete.

534. [THROCRTI.]

Sis animæ parcens : alieno tempore tenta
Nec mare : nec longa est sic quoque vita viris.

Δελταίε Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν Θάσον ἔλθειν
 ἠπείγευ, Κοίλης ἔμπορος ἐκ Συρίας,
 ε ἔμπορος, ὃ Κλεόνικε· δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδος αὐτὴν
 ποντοπορῶν, αὐτῇ Πλειάδι συγκατέδους.

535. MELEAGROΥ.

Οὐκέθ' ἰμοῦ χιμάροισιν ἔχειν βίον, οὐκέτι ναίειν
 ὁ τραγόπους ὄρεών Πάν ἐθέλω κορυφάς.
 Τί γλυκύ μοι, τί ποθεινὸν ἐν οὐρεσιν; ὤλετο Δάφνης,
 Δάφνης δὲ ἡμετέρῃ πῦρ ἔτεκε κραδίη.
 Ἄστυ τόδ' οἰκῆσω· θηρῶν δέ τις ἄλλος ἐπ' ἄγρην
 στελλέσθω. Ἐὰ πάροιθ' οὐκέτι Πανὶ φίλα.

536. ΑΛΚΑΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Οὐδὲ θανὼν ὁ πρέσβυς ἔω ἐπιτέτροφε τύμβω
 βότρυν ἀπ' οἰνάνθης ἡμερον, ἀλλὰ βάτον,
 καὶ πνιγέσσαν ἄχερδον, ἀποστύφουσαν ὀδιδῶν
 χεῖλα καὶ δίφει καρφαλέον φάρυγα.
 Ἄλλὰ τις Ἴππωνάκτος ἐπὴν παρὰ σῆμα νέηται,
 εὐχέσθω κνώσσειν εὐμενέοντα νέκυν.

537. ΦΑΝΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἥριον οὐκ ἐπὶ πατρὶ, πολυκλαύτου δ' ἐπὶ παιδὸς
 Λῦσις ἄχει κενεὴν τήνδ' ἀνέγωγος κόριν,
 οὐνομα ταρχύσας, ἐπεὶ οὐχ ὑπὸ χεῖρα τοκῆων
 ἤλυθε δυστήνου λείψανα Μαντιθείου.

538. ANYTHΣ.

Μάνης οὗτος ἀνὴρ ἦν ζῶν ποτέ· νῦν δὲ τεθνηκώς
 ἴσον Δαρείω τῷ μεγάλῳ δύναται.

539. ΠΕΡΣΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

Οὐ προΐδων, Θεότιμε, κακὴν δύσιν βετίοιο
 Ἄρκτουρούου, κρυερῆς ἤψασο ναυτιλίας,
 ἦ σε, δι' Αἰγαίοιο πολυκλήϊδι θέονα
 νητ', σὺν οἷς ἐτάροις ἤγαγεν εἰς αἰθῆν.

Miser Cleonice, tu vero in nitidam Thasum ire
 festinasti, Cava profectus mercator ex Syria,
 mercator, o Cleonice : occasum autem sub Pleiadis ipsum
 navigans, ipsa cum-Plejade occubuisti

535. MELEAGRI.

Non-amplius una-cum capreis vivere, non-amplius habitare
 capripes montium Pan volo fastigia. [Daphnis,
 Quid dulce mihi, quid desiderabile in montibus? perit
 Daphnis qui nostro ignem peperit pectore. [tionem
 Urbem hanc incolam : ferarum autem quis alius in vena-
 accingitor. Quæ ante placuere, non-jam Pani placent.

536. ALCÆI MITYLENÆI

Ne mortuus quidem senex suo enutrivit-super tumulo
 uvam a vite mitem, sed rubum,
 et strangulantem apiastrum, suffocantem viatorum
 labia et siti aridam faucem.
 Sed aliquis Hipponactis quando sepulcrum præterit,
 preccetur dormire benevolum cadaver.

537. PHANLE GRAMMATICI.

Tumulum non ob patrem, sed valde-desleti filii ob
 dolorem Lysis inanem hunc egressit pulverem,
 nomen modo sepeliens; non enim sub manum parentum
 venerunt miseri reliquiæ Mantitheï.

538. ANYTÆ.

Manes hicce vir fuit vivens olim : nunc autem mortuus
 æque-ac Darius ille magnus pollet.

539. PERSÆ POETÆ.

Non prævidens, Theotime, malum occasum pluvii
 Arcturi, terribilem aggressus-es navigationem,
 quæ te, per Ægæum habente-multa-transtra currentem
 navi, cum tuis sodalibus duxit in Orcum.

535. MELEAGRI,
de Daphnide.

Vivere cum capris non jam mihi dulce, nec ultra
 In summis cupio Pan habitare jugis.
 Nam quid suave dabunt montes mihi? Daphnis obivit,
 Daphnis in hoc nostro pectore primus amor.
 Urbs habitanda mihi; venatum quæ velit ibit
 Bellua : nulla placent quæ placuere prius.

536. ALCÆI MESSENII;
de Hipponacte.

Nec nunc ex tumulo mollem de vite racemum
 Mortuus hic profert, sed vepres aspra, senex,
 Et sylvestre pirum, quod iter facientibus ora
 Strangulet et fauces, quas sitis ardor habet

Hipponactem transis quicumque sepulchrum,
 Fac dis, ut facilis dormiat ille, preces.

537. PHANLE.

Non patri, sed quæ magis est vis flenda, sepulchrum
 Hoc nato Lysis struxit inane sivo.
 Nominis est tumulus. Nam non habuere parentes
 Quod possent miseri condere Mantitheï.

538. ANYTÆ.

Vivus erat Manes, sed postquam mortuus iste est,
 Darius quantum magnus et ipse potest.

539. PERSÆ POETÆ.

Imbrifer Arcturus mare cum, Theotime, subiret,
 Incauto pelagi tunc tibi cæpit iter.
 Sic miser Ægæum multo dum remige curris,
 Raptus es ad Manes tu comitesque tui.

5 Αἰαί, Ἀριστοδίκη δὲ καὶ Εὐπόλις, οἳ σ' ἐτέκοντο,
μύρονται, κενὸν σῆμα περισχόμενοι.

540. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Πρὸς σὲ Διὸς Ξενίου γουνοῦμεθα, πατρὶ Χαρίνω
ἀγγελίον Θήβην, ὤνερ, ἐπ' Αἰολίδα
Μήνιν καὶ Πολύνικον ὀλωλότες, καὶ τότε φάις,
ὡς οὐ τὸν δόλιον κλαίωμεν ἄμμε μόρον,
καίπερ ὑπὸ Θρηκῶν φθίμενοι χερὸς, ἀλλὰ τὸ κείνου
γῆρας ἐν ἀργαλέῃ κείμενον ὀρφανίη.

541. ΤΟΥ ΑΓΤΟΥ.

Ἔσθης ἐν προμάχοις, Χαίρωνίδη, ὧδ' ἀγορεύσας,
« Ἡ μόρον, ἧ νίκαν, Ζεῦ, πολέμοιο εἶδου »,
ἦνίκα τοι περὶ Τάρρον Ἀχαΐδα τῇ τότε νυκτὶ
δυσμενέες θρασέος δῆριν ἔθεντο πόνου.
Ναὶ μὴν ἀντ' ἀρετῆς σε διακριτὸν Ἄλις αἰεῖδει,
θερμὸν ἀνὰ ζεῖνῃν αἶμα χιάντα κόνιν.

542. ΦΛΑΚΚΟΥ.

Ἐβρου χειμερίοις ἀταλὸς κρυμοῖσι δεθέντος
κῶρος ὀλισθηροῖς ποσσὶν ἔθραυσε πάγον,
τοῦ παρασυρομένου περιρῥαγῆς αὐχέν' ἔκοψεν
θηγαλέον ποταμοῦ Βιστονίοιο τρύφος.
Καὶ τὸ μὲν ἤρπασθη δίναις μέρος· ἡ δὲ τεκοῦσα
λειφθὲν ὑπερθε τάφῳ μόνον ἔθηκε κάρα.
Μυρομένη δὲ τάλαινα, « Τέκος, τέκος » εἶπες, « τὸ μὲν
« πυρκαϊῇ, τὸ δὲ σου πικρὸν ἔθαψεν ὕδωρ ». [σου

543. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Πάντα τις ἀρήσαιτο φυγεῖν πλόον, ὀπτό-ε καὶ σὺ,
Θεύγενης, ἐν Λιβυκῷ τύμβον ἔθου πελάγεται,
ἦνίκα σοι κεκμηὸς ἐπέπτατο φορτίδι νητὶ
οὔλον ἀνηρίθμων κείνο νέφος γεράνων.

Plorantes tumulum nunc amplectuntur inanem
Eupolis heu genitor, mater Aristodice.

540. DAMAGETI.

Eulidem Theben venias si forte, Charino
Dic patri, sic te Juppiter, hospes, amet :
Occidimus Menis simul et Polynicus : et adde :
Non adeo nobis mors inopina dolet,
Quamquam hominum fecere manus, quam quod gravis ætas
Illius in sævis luctibus orba gemit.

541. EJUSDEM.

In prima pugnans acie, Chæronida, dixti,
« Da, superum rector, vincere, dave mori »,
Nocte laboranti cum vallum propter Achivum
Opposuit sese vis inimica tibi.
Quamlibet externam tinxisti sanguine terram,

Heu, heu, Aristodiceque et Eupolis, qui te genuerunt,
lamentantur, inane sepulcrum amplexi.

540. DAMAGETÆ.

Per te Jovem hospitalem obsecramus-genua-amplexi, patri
nuncia Thebas, o vir, Æolias, [Charino
Menin et Polynicum perisse; et hoc dicas,
nos non dolo-illatam deflere mortem,
quanquam Thracum interemptos manu, sed illius
senium in acerba positum orbitate.

541. EJUSDEM.

Stetisti inter primos-pugnatores, Chæronida, sic effatus :
« Aut mortem aut victoriam, Juppiter, belli dona »,
quando tibi circa Fossam Achaicam illa tum nocte
hostes audacis certamen imposuerunt laboris.
Næ utique ob virtutem te eximic Elis canit,
calidum in alieno sanguinem qui-fuderis pulvere.

542. FLACCI.

Hebri hiberno tener frigore constricti
puer lapsantibus pedibus rupit glaciem,
cujus flumine-tracti in-orbem-fractum cervicem amputavit
acutum amnis Bistonii frustum.
Et una quidem abrepta-est vorticibus pars; parens vero
relictum superne tumulo solum imposuit caput;
lugensque misera, « Nate, nate, inquit, partem unam tui
rogus, alteram vero tui amara sepelivit unda. »

543. ANONYMUM.

Omnem quis optaverit fugere navigationem, quandoquidem
Theogenes, in Libyco tumulum posuisti mari, [et tu,
quum tuam fessa devolaverit-in onerariam navem
spissa innumerarum illa nubes gruum.

Æternum meritis Elide nomen habes.

542. FLACCI.

Dum puer adstricto glacie lascivit in Hebro,
Cessit ad instantes frigida testa pedes.
Illapsi tenerum caput a cervice recidit
Pars de Bistonio flumine vineta gelu.
In mare fert truncum fluvii violentia: mater
Nil, capite excepto, quod tumularet, habet:
Et graviter lugens, Fili carissime, dixit,
Hoc ignis, quod abest, jam sepelivit aqua.

543. INCERTI.

Utatur nemo posthac rate, Theogenes, ex quo
Vita tibi Libyco desiit hausta mari:
Cum tamen illa gruum nubes defessa volatu
In transtris voluit se posuisse tuis.

544. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐἴπε, ποτὶ Φθίαν εὐάμπελον ἦν ποθ' ἔκκηαι
καὶ πόλιν ἀρχαίαν, ὣ ξένοι, Θαυμασίαν,
ὡς ὄρυμόν Μαλακίον ἀναστείβων ποτ' ἔρημον
εἶδες Λάμπωνος τόνδ' ἐπὶ παιδί τάφον
Δερξία, ὃν ποτε μῦθον ἔλον ὁδῶν, οὐδ' ἀναφανδόν,
κλώπες ἐπὶ Σπάρταν διὰν ἐπειγόμενον.

545. ΗΓΗΣΙΠΠΟΥ.

Τὴν ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐνδέξια φασὶ κελυθον
Ἑρμῆν τοὺς ἀγαθοὺς εἰς Ῥαδάμανθον ἄγειν,
ἧ καὶ Ἀριστόνοος, Χαιρεστράτου οὐκ ἀδάκρυτος
παῖς, ἡγήσασθαι δῶμα Ἄιδος κατέβη.

546. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐἶλε κορωνοδόλον πενήτης λιμνήρον Ἀρίστων
ὄργανον, ᾧ πτηνάς ἤκροβόλιζε γένας,
ἧκα παραστειγῶν δολιήν ὁδόν, ὅπως ἐκείνας
ψεύσασθαι λοξοῖς ὀμμασι φερομένηνας.
Νῦν δ' ὁ μὲν εἰν αἰδοῖ· τὸ δέ οἱ βέλος ὄφρανον ἤχου
καὶ χερσός· ἧ δ' ἄργη τύμβον ὑπερπέταται.

547. ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Τὰν στάλαν ἐχάραξε Βιάνωρ οὐκ ἐπὶ ματρὶ,
οὐδ' ἐπὶ τῷ γενέτῃ, πότμον ὀφειλόμενον,
παρθενικᾷ δ' ἐπὶ παιδί· κατέστεινε δ', οὐχ Ὑμεναῖω,
ἀλλ' Ἄϊδα νύμφαν δωδεκέντην κατὰ γων.

548. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

α. Τίς Δαίμων Ἀργεῖος ἐπ' ἤρω; ἄρα σὺνάμιος
ἔστι Δικαιοτέλους; β. Ἐστὶ Δικαιοτέλους.
α. Ἦ γὰρ τοῦτ' ἐλάλησε πανύστατον, ἧ τόδ' ἀληθές;
καίνοσ δδ' ἔστιν ἀνὴρ; β. Καίνοσ δδ' ἔστιν ἀνὴρ.

549. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Πέτροσ ἐτ' ἐν Σιπύλῳ Νιόβη θρήνοισιν αἰάζει,
ἑπτὰ δις ὠδίνων μυρομένη θάνατον·

545. HEGESIPPI.

Si quis sanctus obit, hunc dicitur ad Rhadamanthum
Mercurius dextra ducere parte rogi.

Hac et Aristonous tuus, o Chærestrate, natus
Ad manes, fletum sed tibi, cepit iter

546. INCERTI.

Esuriens arcum nil præter habebat Ariston,
Quæ necis in turdos machina certa fuit.

Sic lento se ferre gradu, sic lima tueante
Lumine pascentes fallere norat aves.

Quem nunc Orcus habet : telum strepituque manique
Deficitur : tumulum præda supervolat.

547. LEONIDÆ ALEXANDRINI.

Non facit hunc tumulum defuncta matre Bianor,

544. ANONYMUM.

Dic, Plithiam vitiferam si quando adieris
et urbem antiquam, o hospes, Thaumaciæ,
quod quercetum Maleæum perambulans aliquando dæsertitur
videris Lamponis hunc puero *structum* tumulum
Deroxæ, quem olim solum ceperunt dolo, non aperte,
fures ad Spartam diam festinantem.

545. HEGESIPPI.

Ab rogo per-dextram dicunt viam
Mercurium bonos ad Rhadamanthum ducere,
qua et Aristonous, Chærestrati non inefletus
puer, congregantis-populos ad-domum Plutonis descendit.

546. ANONYMUM.

Habebat fundam Ariston, paupertatis famelicum
instrumentum, quo volucres petebat anseres,
sensim subrepens dolosam viam, qui-possent illos
decipere limis oculis pascentes.
Nunc autem hic apud Orcum, et jaculum ejus *oburnum*
et manu; præda vero tumulum supervolat. [*clangore*]

547. LEONIDÆ ALEXANDRINI.

Cippum inscripsit Bianor non matri,
neque patri suo, quod est fatum debitum,
sed virgini puellæ; ingemuit autem, non Hymenæo,
sed Plutoni nympham duodecennem adducens.

548. EJUSDEM.

a. Quis est Dæmon Argivus in sepulcro? ane frater
est Dicæotelis? b. Est Dicæotelis.
a. Echo hoc dixit novissimum; an id verum?
ille hic est vir? b. Ille hic est vir.

549. EJUSDEM.

Lapis adhuc in Sipylo Niobe gemitibus ejulat,
bis septem partuum lugens mortem,

Conditur illius nec pietate pater,
Filia sed virgo, quæ bissex nata per annos,
A patre non thalamo tradita, sed tumulo est.

548. EJUSDEM.

Diva, quis Argivus tumulum tenet? an, rogo, frater
Ille Dicæotelis? Ille Dicæotelis.
Hæc Echo nobis sonat ultima : dic age, rursum
Ille vir hic situs est? Ille vir hic situs est

549. EJUSDEM,

de Niobe.

Jam lapis in Sipylo Niobe non cessat et illic
Flere, bis heu septem partibus orba parens.

λῆξει δ' οὐδ' αἰῶνι γόου. Τί (δ') ἀλαζόνα μῦθον
φθέγγετο, τὸν ζωῆς ἀρπαγα καὶ τεκέων;

550. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ναυραγὸς γλαυκοῖο φυγὼν Τρίτωνος ἀπειλὰς
Ἄνθευς Φθιώτην οὐ φύγεν αἰνολυκον·
Πηγεῖοι παρὰ γεῦμα γὰρ ὤλετο. Φεῦ τάλαν ὅστις
Νηρείδων Νύμφας ἔσχεν ἀπιστοτέρας.

551. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Λητοῖος καὶ Παῦλος ἀδελφεὼ ἄμφω ἔοντε
ξυνήν μὲν βίῳ συζυγίην ἔχέτην,
ξυνὰ δὲ καὶ Μοίρης λαγέτην λῖνα, καὶ παρὰ θίνα
Βοσπορίην ξυνήν ἀμφεβάλοντο κόνιν.
Οὐδὲ γὰρ ἀλλήλοιν ζῶειν ἀπάνευθε δυνάσθην,
ἀλλὰ συνετρεχέτην καὶ παρὰ Φερσεφόνην.
Χαίρετον ὦ γλυκερῶ καὶ δμόφρονε· σήματι δ' ὑμέων
ὕψελεν ἰδρῦσθαι βωμὸς Ὀμοφροσύνης.

552. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

- α. Ὡ ξένη, τί κλαίεις; β. Διὰ σὸν μόνον. α. Οἶσθα τίς εἰ-
β. Οὐ μὰ τὸν· ἀλλ' ἔμπης οἰκτρὸν δρῶ τὸ τέλος. [μι;
Ἔσσι δὲ τίς; α. Περικλεια. β. Ἰυνὴ τίνος; α. Ἄνδρὸς
ρήτορας, ἐξ Ἀσίας, οὖνομα Μεμνονίου. [ἀρίστου,
β. Πῶς δέ σε Βοσπορίη κατέχει κόνις; α. Εἴρεο Μοῖραν,
ἧ μοι τῆλε πάτρης ξείνον ἔδωκε τάφον.
γ. Παῖδα λίπες; α. Τριέτηρον, ὃς ἐν μεγάροισιν ἀλύων
ἐκδέχεται μαζῶν ἡμετέρων σταγόνα.
δ. Αἴθε καλῶς ζῶοι. α. Ναί, ναί, φίλος, εὐχεο κείνῳ,
δῖρα μοι ἠδῆσας δάκρυ φίλον σταλάοι.

553. ΔΑΜΑΣΚΙΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Ζωσίμη, ἧ πρὶν εἶυσα μόνῳ τῷ σώματι δούλη,
καὶ τῷ σώματι νῦν εὗρεν ἐλευθερίην.

nec ævo-omni desinet querelarum. Quid arrogantem ser-
elocuta-est, vitæ raptorem et liberorum? [monem

550. EJUSDEM.

Naufragus glauci elapsus Tritonis minis
Antheus Phthioten non effugit horrendum-lupum:
Penei ad fluentia enim perit. Heu miserum, qui
Nereidibus Nymphas habuit minus-fidas!

551. AGATHIÆ SCHOLASTICI

Latoius et Paulus fratres gemini
commune vitæ quasi conjugium habebant,
communique et Parces sortiti-sunt fila, et propter oram
Bosporiam communem induerunt pulverem.
Neque enim alter-altero vivere procul poterant,
sed una-cucurrerunt etiam ad Proserpinam.
Valete o dulces et contordes: in-sepulcro autem vestro
debebat erigi ara Concordiæ.

552. EJUSDEM.

- α. O hospes, quid fles? β. Ob tuum fatum. α. Nostine quis
β. Non hercle; at tamen miserabilem video exitum. [sim?
Εἷς autem quis? α. Periclea. β. Uxor ejus? β. Viri optimi,
rhetoris, ex Asia, nomine Memnonii. [Parcam,
β. Qui autem te Bosporius continet pulvis? α. Interroga
quæ mihi procul a-patria exterum dedit tumulum.
β. Puerum liquisti? α. Triennem, qui in tectis marens
expectat uberum nostrorum guttam.
β. Utinam pulchre vivat! α. Næ, næ, amice, optes ei
ut mihi quum-adoleverit lacrimam caram fundat.

553. DAMASCHII PHILOSOPHI.

Zosima, quæ prius erat solo corpore serva,
etiam corpori nunc invenit libertatem.

Nulla dies luctum claudet. Cur? verba superba
Protulit, et vita quæ luit et sobole.

550. EJUSDEM.

Qui modo cærulei Tritonis fugerat iras
Antheus, Phthioten non fugit ecce lupum,
Peneo que perit in flumine. Cur, rogo, nymphæ,
Nereides quam vos sunt meliore fide?

551. AGATHIÆ ORATORIS.

Par fratrum Latous erant Paulusque, nec ulla
Pars illis vitæ dissociata fuit.
Nunc illos pariter mortis quoque fila ligarunt,
Unaque Bosporio litore condit humus.
Vivere qui nunquam potuerunt separare vita,
Nunc et apud Manes currere credo simul.
Salve, dulce jugum! Concordia si velit aram,
Non alibi vestro quam velit in tumulo.

552. EJUSDEM,

de matre sua in Byzantio sita.

Hospes, quid lacrymas? Tua funera. Sum tibi nota?
Non es: sed finis me tamen iste movet.
At quæ tu? Periclea. Fuit quis vir tibi? Rhetor,
Vir bonus ex Asia nomine Memnonius.
Cur es Bosphoria sub humo sita? Consule fatum,
Quod voluit patrio me procul axe tegi.
Estne aliquis de te puer? Est mihi trimulus unus,
In lare qui reptans ubera nostra silit.
Sit precor incolumis. Bene tu: sed et insuper opta,
Vir factus lacrymis ut mea busta riget.

553. DAMASCHII PHILOSOPHI.

Zosima que solo fuerat modo corpore serva,
Nunc ipsa est etiam corpore missa manu.

554. ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Λατύπος Ἀρχιτέλης Ἀγαθάνορι παιδί θανόντι
 χερσίν διζυραῖς ἤρμολόγησε τάφον,
 αἰαί, πέτρον ἐκείνον, ὃν οὐκ ἐκόλαψε σιδηρός,
 ἀλλ' ἐτάκη πυκινοῖς δάκρυσι τεγγόμενος.
 Φεῦ, στήλη φθιμένῳ κούφη μένε, κείνος ἔν' εἶπη·
 « Ὦντως πατρώη χεῖρ ἐπέθηκε λίθον ».

555. ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

Ἐς πόσιν ἀθρήσασα παρ' ἐσχάτης λίνια μοίρης
 ἤνεσα καὶ χθονίους, ἤνεσα καὶ ζυγίους·
 τοὺς μὲν, ὅτι ζῶν ἄλιπον ἀνέρα· τοὺς δ', ὅτι τοῖον.
 Ἄλλὰ πατὴρ μίμνοι παῖσιν ἐφ' ἡμετέροις. —
 Τοῦτο σαοφροσύνας ἀντάξιον εὐρεο, Νοστῶ·
 δάκρυά σοι γαμέτας σπέισε καταφθιμένα.

556. ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΑΝΘΥΠΑΤΟΥ.

Νηλαιὸς Ἀΐδης· ἐπὶ σοὶ δ' ἐγάλασε θανόντι,
 Τίτυρε, καὶ νεκῶν θῆκε σε μιμολόγον.

557. ΚΥΡΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

Τρεῖς ἐτέων δεκάδες, Μαίης χρόνος· ἐς τρία δ' ἄλλα
 ἔτρεχεν, ἀλλ' Ἀΐδης πικρὸν ἐπέμφε βέλος·
 θηλυτέρην δ' ἤρπαξε ῥόδων καλύκεσσι ὁμοίην,
 πάντ' ἀπομαζαμένην ἔργα τὰ Πηνελόπης.

558. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἄδης μὲν σύλησεν ἐμῆς νεότητος ὀπώρην,
 κρύψε δὲ παππῶν μνήματι τῷδε λίθος.
 Οὐνομα Ῥουφίνος γενόμεν, παῖς Αἰθερίοιο,
 μητρὸς δ' ἐξ ἀγαθῆς· ἀλλὰ μάτην γενόμεν.
 Ἐς γὰρ ἄκρον μούσης τε καὶ ἤβης ἦκον ἐλάσσας,
 φεῦ, σοφὸς εἰς αἰόην, καὶ νέος εἰς ἔρεβος.
 Κώκυε καὶ σὺ βλέπων τάδε γράμματα μακρὸν, ὀδῖτα·
 δὴ γὰρ ἔφες ζῶν ἢ παῖς ἢ πατὴρ.

554. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Lapicida Architeles Agathanori puero mortuo
 manibus miserandis construxit tumulum,
 heu, heu, lapidem illum, quem non sculpsit ferrum,
 sed qui tabuit crebris lacrimis perfusus.
 Heu, cippe, mortuo levis mane, ille ut dicat:
 « Revera paterna manns mihi imposuit lapidem. »

555. JOANNIS POETÆ.

In virum conjiciens oculos juxta extremi fila fati
 laudavi et subterraneos deos, laudavi et jugales:
 illos, quod vivum liquere virum; hos, quod talem.
 Sed pater maneat superstitibus liberis nostris. —
 Hanc modestiæ mercedem dignam invenisti, Nosto:
 lacrimas tibi conjux libavit mortuæ.

556. THEODORI PROCONSULIS.

Immitis est Pluto; in te autem risit mortuo,
 Tityre, et defunctorum posuit te mimum.

557. CYRI POETÆ.

Tres annorum decades, Mææ ætas; ad tres autem alios
 currebat, sed Pluto acerbum misit telum,
 feminamque rapuit rosarum calicibus similem,
 cuncta quæ-referebat opera Penelopes.

558. ANONYMUM.

Pluto quidem diripuit meæ juventæ fructus,
 abdidit eos autem avito monumento hoc lapis.
 Nomine Rufinus fui, filius Ætherii,
 matreque ex bona: sed frustra natus-sum.
 Ad summum enim nousæque et juventutis enisus, veni
 heu, sapiens in orcum et juvenis in Erebum.
 Ingemisce et tu cernens has literas longum, viator:
 certe enim es viventium aut filius aut pater.

554. PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Architeles lapicida dolens Agathanori nato
 Hæc exstructa sua dat monumenta manu.
 Ah lapis infelix, quem non vis horrida ferri,
 Sed lacrymæ masti patris ab ore cavant.
 Sis levis, ut dicat jacet hic qui mortuus: istum
 Quæ posuit, vere dextra paterna fuit.

555. JOHANNIS,

POETÆ BARBUCELLI.

Respiciens dulcem jam jam moritura maritum
 Laudavi mortis conjugique deos:
 Illos, quod post me vir viveret, hos, quia talis.
 Ah maneat nostris partubus ille pater!

EJUSDEM,
de eodem.

Sume pudicitæ pretium miserabile, Nosto:
 Non vinui libat vir tibi, sed lacrymas.

556. THEODORI,
de mīmo.

Ipse ferus risit, te viso, Dispiter, et te
 Infernis fecit, Tityre, planipedem.

557. CYRI, poetæ.

Post decies ternos Mæjæ jam tertius ibat
 Annus, et a sæva morte sagitta venit.
 Sic cecidit foliis nil concessura rosarum
 Penelopen omni parte secuta nurus.

558. INCERTI.

Præripuit frugem nostræ mors atra juventæ:
 At nunc, qui proavos, me tegit iste lapis.
 Filius Ætherii Rufinus nomine, matre
 Ex Agatha: frustra sed generatus eram.
 Pieridum florem cum flos meus attingit ævi,
 Puber ego ad tenebras, ad Styga doctus eo.
 Da lacrymas, et tu quisquis legis ista, viator:
 Tu quoque eras juvenis forsitan et pater es.

559. ΘΕΟΣΕΒΕΙΑΣ.

Εἶδεν Ἀκεστορίη τρία πένθεα· κείρατο χαίτην
πρῶτον ἐφ' Ἴπποκράτει, καὶ δεύτερον ἀμφὶ Γαληνῶ·
καὶ νῦν Ἀβλαβίου γοερῶν περὶ σήματι κεῖται,
αἰδωμένη μετὰ κείνον ἐν ἀνθρώποισι φανῆναι.

560. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Εἰ καὶ ἐπὶ ξείνης σε, Λεόντιε, γαῖα καλύπτει,
εἰ καὶ ἐρικλαύτων τῆλ' ἔθανες γονέων,
πολλὰ σοι ἐκ βλεφάρων ἐχύθη περιτύμβια φωτῶν
δάκρυα, δυστλήτω πένθει δακτυομένων.
Πῶσι γὰρ ἤσθα λίην πεφλημένος, οἷά τε πάντων
ξυὸς ἐὼν κοῦρος, ξυὸς ἐὼν ἔταρος.
Αἰαί, λευγαλέη καὶ ἀμείλιχος ἔπλετο Μοῖρα,
μὴδὲ τῆς ἤθης, δύσμορε, φεισισμένη.

561. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΡΧ. ΑΙΓΥΠΤ.

Ἡ Φύσις ὠδίνασα πολλὸν χρόνον ἀνὲρ' ἔτικτεν
ἄξιον εἰς ἀρετὴν τῶν προτέρων ἐτέων,
τὸν Κρατερὸν σοφὴν τε καὶ οὐνομα, τὸν καὶ ἀνιγροῖς
κινήσαντα γῶν δάκρυον ἀντιπάλαις.
Εἰ δὲ νέος τέθνηκεν, ὑπέρτερα νήματα Μοίρης
μέμφοε, βουλομένης κόσμον ἄκοσμον ἔχειν.

562. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὡ φθέγμα Κρατεροῖο, τί σοι πλέον εἴ γε καὶ αὐδῆς
ἔπλεο καὶ σιγῆς αἰτίων ἀντιπάλαις;
ᾧ τος μὲν γὰρ ἅπαντες ἐφώνεον· ἐκ δὲ τελευτῆς
ὑμετέρης ἰδίην αὖθις ἔδησαν ὄπα.
Ὅστις γὰρ μετὰ σείο μόνον τέτληκε ταύσσαι
ὄτα λόγοις· Κρατερῶν δ' ἐν τέλος ἠδὲ λόγοις.

563. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Σιγῆς Χρυσεομάλλε τὸ χάλκειον, οὐκέτι δ' ἡμῖν
εἰκόνας ἀρχηγόνων ἐκταλέεις μερόπων

559. THEOSEBIAE.

Tres habuit luctus positis Medicina capillis:
Funere in Hippocratis, doctique in morte Galeni;
Nunc jacet Ablabii propter miseranda sepulchrum:
Quippe oculos hominum damnum post tale veretur.

560. PAULI SILENTIARII.

Te quamquam sepelit peregrina, Leontie, tellus,
Et genitore jaces et genitrice procul,
Multa tuo tristes lacrymas fudere sepulchro
Lumina, multa ob te pectora luctus habet:
Nam cunctis dilectus eras, quasi filius esses
Omnibus, aut junctus lege sodalium.
Ah nimium crudelis erat, nimis impia Parca,
Elatam quæ non est miserata tuam.

561. JULIANI ÆGYPTII,

ex genere Præfectorum Augustalium.

Fata diu tandem peperit natura serenis

559. THEOSEBIAE.

Vidit Acestoris tres luctus: totondit-sibi comam
primum in Hippocrate, et rursus de Galeno;
et nunc Ablabii flebilem juxta tumulum jacet,
verecundans post illum inter homines apparere.

560. PAULI SILENTIARII.

Etsi in aliena-terra te, Leonti, humus condit,
etsi large-fletibus procul obiisti a-parentibus,
multæ tibi e palpebris profusæ-sunt exsequiales virorum
lacrimæ, intolerabili luctu confectorum.
Omnibus enim eras valde amatus, utpote qui omnium
communis esses puer, communis esses sodalis.
Heu, heu, sæva et immitis fuit Parca,
ne tuæ quidem juventuti, infelix, quæ-pepercerit.

561. JULIANI EX PRÆFECTIS ÆGYPT.

Natura parturiens per-longum tempus, virum peperit
ad virtutem dignum prioribus sæculis, [mis
Craterum (*Fortem*) sapientiaque et nomine, etiam pessimi-
qui-movit luctu lacrimam adversariis.
Si vero juvenis obiit, supera fila Parcæ
accusa, volentis mundum immundum habere.

562. EJUSDEM.

O eloquium Crateri, quid tibi *nunc* prodest si et loqueiæ
eras et silentii causa adversariis?
vivente enim te, omnes loquebantur; post exitum autem
tuum propriam rursus cohibuerunt vocem.
Nemo enim post tuum fatum sustinuit præbere [orationibus.
aures orationibus; sed Cratero unus-et-idem finis atque

563. PAULI SILENTIARII.

Siles, Chryseomalle, sæneum *silentium* illud, nec jam
imagines priscorum perficis mortalium [ncbis

Laudibus æquantem sæcula prisca virum:

Nomine erat Craterus, sed re quoque: mortuus ipsis
Extorsit lacrymas hostibus ille suis.
Quod juvenis periiit, de Parca justa querela est,
Quæ tale in mundo noluit esse decus.

562. EJUSDEM.

Quid Crateri te lingua potentius? hostibus ipsis
Cur taceant causa es, cur loquerentur, eras.
Omnes te superis auris vescente sonabant:
Omnes ora tuo funere clausa tenent.
Nec præbere velit quisquam sermonibus aures;
Idem dicendi terminus et Crateri.

563. PAULI SILENTIARII.

Chryseomalle, taces: jubet hoc lex ferrea, nec jam
Exprimis antiquos fronte manumque viros,

νεύμασιν ἀφθόγγοισι· τεῆ δ', ὀλιβιστε, σιωπῇ
νῦν στυγερῇ τελέθει, τῇ πρὶν ἐβελογόμεθα.

564. ΛΑΕΣΠΟΤΟΝ.

Τῆδέ ποτ' ἀκτερέιστον ἐδέξατο γαῖα γανοῦσα
Λαοδίκην, δῆτων ὕβριν ἀλευομένην.
Σῆμα δ' ἀμαλδύναντος ἀνωίστοιο χρόνιοι,
Μάξιμος ἐκδήλον θῆκε Ἀσίας ὑπατος,
καὶ κούρης χάλκκιον ἐπαὶ τύπον ἐφράσατ' ἄλλη
κειμένον ἀκλειῶς, τῷδ' ἐπέθηκε κύκλω.

565. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠ. ΑΙΓ.

Λυτὴν Θειοδότην δ ζωγράφος. Αἶθε δὲ τέχνης
ἤμβροτε, καὶ λήθην δώκεν ὀδυρομένοις.

566. ΜΑΚΗΔΟΝΙΟΥ ΥΠΑΤΟΥ.

Γαῖα, καὶ Εἰλειθυία, σὺ μὲν τέκες, ἡ δὲ καλύπτεις·
χαίρετον ἀμφοτέρας ἦνυσα τὸ στάδιον.
Εἶμι δὲ, μὴ νοέων πόθι νίσομαι· οὐδὲ γὰρ ὑμέας
ἢ τίνας ἢ τίς ἐὼν οἶδα πόθεν μετέβην.

567. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Κανδαύλου τόδε σῆμα· Δίκη δ' ἐμὸν οἶτον ἰσοῦσα
οὐδὲν ἀλιτραίνειν τὴν παράκοιτιν ἔφη.
Ἦθελε γὰρ δισσοῖσιν ὑπ' ἀνδράσι μηδὲ φανῆναι,
ἀλλ' ἢ τὸν πρὶν ἔχειν, ἢ τὸν ἐπιστάμενον.
Χρῆν ἄρα Κανδαύλην παθεῖν κακόν· οὐ γὰρ ἂν ἔτλη
δειξαι τὴν ἰδίην δμμάσιν ἄλλοτρίοις.

568. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἐπτὰ με δις λυκάβαντας ἔχουσαν ἀφῆρπασε δαίμων,
ἦν μούνην Διδύμῳ πατρὶ Θάλεια τέκεν.
Ἄ Μοῖραι, τί τοσοῦτον ἀπηνέες, οὐδ' ἐπὶ παστοῦς
ἡγάγετ' οὐδ' ἐρατῆς ἔργα τεκνοσπορίης;

Sat sine voce loquax. Deslenda silentia nunc sunt,
Quæ populo quondam gaudia tanta dabant.

564. INCERTI.

Hic pia Laodicen sine funere terra recepit,
Hostibus intactus dum studet esse pudor.
Longa latescentem tumulum per sæcula cerni
Nunc Asia præses Maximus esse dedit;
Æreaque effigies, alibi sine honore reperta,
Virginis, hoc nunc stat conspicienda loco.

565. JULIANI ÆGYPTII,

Consularis.

Ipsam Thermodoten pictor dedit : ars ego malle
Errasset : luctus vivit ab arte recens.

566. MACEDONII CONSULIS.

Salvete, o Tellus Lucinaque! tu peperisti,

nutibus mutis; tuum autem, beatissime, silentium
nunc luctuosum est, quo prius demulcebamur.

564. ANONYMUM.

Hic olim non-rite-sepultam recepit terra debiscens
Laodicen, hostium injurias effugientem.
Monumentum autem quum-destruisset clam-obrepens
Maximus conspicuum posuit Asiae consul, [tempus,
et puellæ æneam postquam imaginem advertit alibi
jacentem inglorie, huic imposuit orbi.

565. JULIANI EX PREF. ÆGYPT.

Ipsam Theodoten pictor exhibuit. Utinam vero arte
excidisset, et oblivionem parasset lugentibus!

566. MACEDONII CONSULIS.

Terra, et Iithyia, tu quidem genuisti, tu vero tegis;
valete: utriusque confeci stadium.
Abeo autem, inscius quo vadam; neque enim ad-vos
aut cujus aut quis novi aut unde venerim.

567. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Candaule hoc sepulcrum: Justitia autem meum letum
nihil peccare conjugem dixit. [ubi-vidit,
Volebat enim eam binis, a viris ne conspici quide:n,
sed aut priorem habere eam, aut præsentem.
Fatale-erat igitur Candaule ut-pateretur malum: nam
ostendere suam oculis alienis. [aliter non sustinisset

568. EJUSDEM.

Bis septem me annos habentem abrupit fatum,
quam solam Didymo patri Thalia peperit.
Ah Parcæ, quid tam immites, neque ad nuptiales-thalamos
me duxistis, neque ad amabilis opera progenerationis?

Tu tegis: expletus cursus uterque mihi.
Nescio quo vadam: nec mirum; quippe nec ad vos
Ipse ego quis veni, cujus et unde, scio.

567. ΑΓΑΘΙÆ,

de Candaule.

Candaules situs hic ego sum; mea funera cernens
Justitia uxorem crimen habere negat.
Noluit illa viris nosci sine veste duobus,
Sed vel habere suum, vel cui visa fuit.
At nisi Candaulem ageret Deus ultor, amores
Spectandos aliis non daret ipse suos.

568. EJUSDEM.

Unica quæ Didymo fueram, castæque Thaliæ,
Ad manes bis me septima traxit hyems.
Crudeles Parcæ, thalami cur jura negatis,
Dulciaque ex thalamo pignora nosse mihi?

οἱ μὲν γὰρ γονέες με γαμήλιον εἰς Ὑμέναιον
 μέλλον ἄγειν· στυγεροῦ δ' εἰς Ἀχέρωντος ἔβην.
 Ἄλλὰ θεοὶ, λίτομαι, μητρὸς γε γόους πατέρος τε
 παύσατε, τρηχομένων εἴνεκ' ἔμευ φθιμένης.

569. ΤΟΥ ΑΓΓΟΥ.

Ναί λίτομαι, παροῦσα, φίλω κατάλεξον ἀκοίτη,
 εὖτ' ἂν ἐμὴν λεύσσης πατρίδα Θεσσαλίην·
 « Κάθθανε σὴ παράκοιτις, ἔχει δέ μιν ἐν χθονὶ τύμβος,
 « αἰαί, Βοσπορίης ἐγγυθεν ἤϊονος·
 « ἀλλὰ μοὶ αὐτόθι τεῦγε κενήριον ἐγγυθὶ στίο,
 « ὅφρ' ἀναμιμνήσκη τῆς ποτὲ κουριδίης ».

570. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Δουλίτιον μὲν ἀνακτες ἄκρον βίοτοιο πρὸς ὄλθον
 ἤγαγον ἐξ ἀρετῆς καὶ κλέος ἀνθυπάτων·
 ὡς δὲ φύσις μιν ἔλυσεν ἀπὸ χθονός, ἀθάνατοι μὲν
 αὐτὸν ἔχουσι θεοὶ, σῶμα δὲ σηκὸς ὄδε.

571. ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ὀρφίος οἰγόμενου, τάχα τις τότε λείπετο Μοῦσα·
 σὺ δὲ, Πλάτων, φθιμένου, παύσατο καὶ κιθάρη·
 ἦν γὰρ ἐτι προτέρων μελέων ὀλίγη τις ἀπορρώξ
 ἐν σαῖς σωζομένη καὶ φρεσὶ καὶ παλάμαις.

572. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Οὐχ ἴσῳις λεχέεσσιν ἐτέρπετο λάθριος ἀνὴρ,
 λέκτρον ὑποκλέπτων ἀλλοτρίης ἀλόγου·
 ἐξαιτίας δὲ δόμων ὄροφῆ πέσει, τοὺς δὲ κακούργους
 ἔσκαπεν, ἀλλήλοισ ἐισέτι μισγομένους.
 Ζυὴν δ' ἀμφοτέρους κατέχει παγίς· εἰν ἐνὶ δ' ἀμφω
 κείνται, συζυγίης οὐκέτι παυόμενοι.

573. ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΣΧΟΛ.

Χειρῆδιου τόδε σῆμα, τὸν ἔτρεφεν Ἀττικὴ ἀρουρα,
 εἰκόνα ρητήρων τῆς προτέρης δεκάδος,

Nam me parentes quidem nuptialem ad Hymenæum
 erant ducturi; odiosi vero Acherontis domum intravi.
 Sed dii, obsecro, matris certe gemitibus et patris
 ponite finem, tabescentium causa mei exstinctæ.

569. EJUSDEM.

Næ precor, viator, caro dic conjugi,
 quando meam cernes patriam Thessaliam :
 « Obiit tua conjux, habet autem illam in terra tumulus,
 « heu, heu, Bosphorium prope litus :
 « sed mihi hic factio inane sepulcrum prope te,
 « ut memineris uxoris quæ olim erat tibi legitimæ. »

570. ANONYMUM.

Dulcitium quidem principes summam ad vitæ felicitatem
 provexerunt virtutis gratia et ad decus proconsulum ;
 postquam autem natura eum sejunxit a terra, immortales
 ipsum habent dii, corpus vero septum hocce. [quidem

571. LEONTHII SCHOLASTICI.

Orpheo mortuo, forsân aliqua tum relinquebatur Musa ;
 te autem exstincto, Plato, desiit et cithara.
 erat enim adhuc priorum carminum parva quædam scin-
 in tuo servata et ingenio et manibus. [tilla

572. AGATHLÆ SCHOLASTICI.

Non puris toris delectabatur occultus vir,
 lectum furans alienæ conjugis ;
 sed illico domûs tectum ruit, et maleficos
 textit, unum-alteri adhuc mixtos.
 Communis autem utrosque tenet laqueus, et junctim ambo
 jacent, complexum nondum desinentes.

573. LEONTHII SCHOLASTICI.

Chiredii hoc sepulcrum, quem aluit Attica tellus,
 imaginem oratorum prioris decadis,

Namque ad conjugium cum ducere cura parentum
 Me parat, ingredior triste Acherontis iter.
 Sitite Di gemitus, quæso, matrisque, patrisque,
 Quorum tabescunt pectora morte mea.

569. EJUSDEM.

Dic, hospes, dic quæso, viro mihi semper amato,
 Si patriam videas, Thessala rura, meam :
 Heu periit, periit conjux tua, namque sepulchrum
 Bosphorii fluctus littora propter habet.
 Fac sed et ipse domi tumulus mihi surgat inanis,
 Semper ut ante oculos sit tibi primus amor.

570. [NICARCHI.]

Dulcitium ex virtute sua proconsulis ad jus
 Et summas regum gratia vexit opes :
 Quem postquam terris natura exsolverat, ipsum
 Di superi, sedes hæc sacra corpus habet.

571. LEONTHII ORATORIS.

Orpheus cum periit, periit puto Musa, sed una :
 At tecum periit jan, Plato, tota chelys.
 Nam quicquid veteri restabat ab arte canendi,
 Vixit id in sola mente manuce tua.

572. AGATHLÆ ORATORIS.

Furtivis mæchæ complexibus usus adulter
 Gaudia carpebat, qualia jura vetant :
 Cum subito domus ipsa ruit, pariterque jacentes
 Opprimit illicitus quos sociabat amor.
 Stringit adhuc illos communis nodus, in uno
 Sunt duo, quæque fuit copula, morte manet.

573. LEONTHII SCHOLASTICI.

Chiredius jacet hic, quem nutrit Attica tellus.
 Illorum veterum rhetor imago decem ;

ῥηιδίως πείθοντα δικασπόλον· ἀλλὰ δικάζων
οὔποτε τῆς ὀρθῆς οὐδ' ὄσον ἐτράπετο.

574. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛ.

Θεσμοὶ μὲν μεμέληγτο συνήθεες Ἀγαθονίκω·
Μοῖρα δὲ δειμαίνειν οὐ δεδάηκε νόμους·
ἀλλὰ μιν ἀρπάζασα σοφῶν ἡμέρας θεμίστων,
οὔπω τῆς νομίμης ἐμπλεον ἡλικίης.
6 Οἰκτρὰ δ' ὑπὲρ τύμβοιο κατεστονάχησαν ἑταῖροι
κείμενον, οὗ θιάσου κόσμον ὀδυρόμενοι·
ἢ δὲ κόμπη τίλλουσα γῶφ πληκτίζετο μήτηρ,
αἰαί, τὸν λαγόνων μόχθον ἐπισταμένη.
Ἐμπης ὀλβιος οὗτος, ὃς ἐν νεότητι μαρανθείς
10 ἔκφυγε τὴν βίτου θῆσσαν ἀλιτροσύνην.

575. ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Σῆμα Ἐρόδος· Τυρίη δὲ γυνὴ πάλιν ἀντί δὲ πάτρης
ἔκετο τήνδε πόλιν, κηδομένη τεκνέων.
Αὐτὴ ἀειμνήστοιο λόγος κόσμησε Γεμελλου,
ὃς πάρος εὐνομίης Ἰδομα θῆκε πόλιν.
Γρῆϋς μὲν μόρον εὔρεν, ὄφελλε δὲ μυρία κύκλα
ζῶειν τῶν ἀγαθῶν οὐ δεχόμεσθα κόρον.

576. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΡΧ. ΑΙΓ.

[μοῖραν
Κάτθανες, ὧ Πύρρων; α. Ἐπέχω. β. Πυμάτην μετὰ
φῆς ἐπέχειν; α. Ἐπέχω. β. Σκέψιν ἔπαυσε τάφος.

577. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὅστις με τριόδοισι μέσαις τάρχυσε θανόντα,
λυγρὰ παθῶν τύμβου μηδ' ὀλίγιο τύχοι,
πάντες ἐπεὶ Τίμωνα νέκυν κατέουσιν ὀδίται,
καὶ μέρος ἄμμι μόνους ἄμμορος ἡσυχίης.

578. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Τὸν κρατερὸν Πανοπῆα, τὸν ἀγρευτῆρα λεόντων,

Judicibus promptus sua persuadere; sed ipse
Judex a recti tramite non abiit.

574. AGATHI ORATORIS.

Jura quidem sollers pernoverat Agathonicus :
Sed non et Parcæ jura timere solent.
Nam cum legitimos nondum venisset ad annos,
Legitimis illum mors rapit a studiis.
Ad tumulum moxasti miserum gemuere sodales,
Et doluere sui lumen abisse chori.
Ipsa comam vellens plangebatur pectora mater
Non oblita fuit, quis peperisse labor.
Ille tamen felix, raptus juvenilibus annis,
Effugit vitæ crimina morto cita.

575. LEONTHI ORATORIS.

Hic tumulata Rhodo. Patria est Tyrus : hanc quod in ur-
Venerit, hoc natis imputat illa suis. [bem
Ornavit thalamum victuri laude Gemelli,

facile persuadentem judici : sed judicans ipse
nunquam a recta-via ne tantillum quidem deflectebat.

574. AGATHI SCHOLASTICI.

Leges quidem curæ fuerant velut-sodales Agathonico ;
Parca autem timere non didicit leges ;
sed eum rapuit-et sapientibus divellit a-juribus,
nondum legitima plenum ætate.
Miserabiliter autem super tumulo defleverunt sodales
jacentem, sui chori ornamentum deplorantes.
Comam autem vellens luctu plangebatur mater,
heu, heu, sui uteri laborem sciens.
Attamen beatus ille, qui in juventute tabefactus
effugit vitæ citius scelera.

575. LEONTHI SCHOLASTICI.

Sepulcrum hoc Rhodos : Tyria mulier erat ; sed pro patria
adiit hanc urbem, curam-habens puerorum.
Ipsa semper-memorandi lectum ornavit Gemelli,
qui antea bonarum-legum scientem præstitit urbem.
Anus quidem fatum invenit, debebat vero sexcentos annos.
vivere : bonorum non concipimus satietatem.

576. JULIANI EX PRÆF. ÆGYPT.

[fatum
a. Mortuus-es, o Pyrrho? b. Hæsito. a. Extremum post
ais hæsitare? b. Hæsito. a. Hæsitacionem finit tumulus.

577. EJUDEM.

Quisquis me trivisi in mediis sepelivit mortuum, [tur,
utinam ærumnosa passus nec tenuem tumulum sortia-
cuncti quoniam Timonem mortuum calcant viatores,
et sors-ultima nobis solis exsors est quietis.

578. AGATHI SCHOLASTICI.

Validum Panopeum, venatorem leonum,

Qui legum hanc urbem non siit esse rudem.
Multum vixit anus : sed vivere sæcula mille
Debuerat ; numquam res bona nos satiat.

576. JULIANI CONSULARIS,

de Pyrrhone Sceptico, alternatum.

Mortuus es Pyrrhon? Dubito. Dubitare licetne
Post mortem? Dubito. Non sinit hoc tumulus.

577. EJUDEM,

de eodem.

Quicumque ille, viam qui me sepelivit ad ipsam,
Sit miser, et nulla parte tegatur humi.
Luce carens Timon appellor ab omnibus, et sors
Una quiescentum nostra quiete caret.

578. AGATHI ORATORIS.

Quærere terribiles ausum Panopea leones,

τὸν λασιοστέρνων κέντορα παρδαλίω,
τύμβος ἔχει· γλαφυρῆς γὰρ ἀπὸ χθονὸς ἔκτανε δεινὸς
σκορπίος, οὐτήσας τερσὸν ὄρεσσιδάτην.

6 Αἰγανέη δὲ τάλαινα σίγυνά τε πὰρ χθονὶ καίται,
αἰαῖ, θαρσαλέων παίγνια δορκαλίδων.

579. ΛΕΟΝΤΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Πέτρου ὄρξς ῥητῆρος αἰεὶ γελώσαν ὄπωπῆν,
ἔξοχου εἰν ἀγοραῖς, ἔξοχου ἐν φιλίῃ.
Ἐν δὲ Διωνύσου θεαύμενος ὦλετο μούνος,
ὑψόθεν ἐκ τέγους σὺν πλεόνεσσι πεσών,
βζιὸν ἐπιζήσας, ἔσον ἤρκεσε. Τοῦτον ἔγωγε
ἄγριον οὐ καλέω, τὸν δὲ φύσει θάνατον.

580. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Οὐπότῃ με κρύψεις ὑπὸ πυθμένα νεάτων αἴης
τόσσον, ἔσον κρύψαι πάνσχοπον ὄμμα Δίκης.

581. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤ.

Ἄντι φόνου τάφον ἄμιμῃ χαρίζεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
ἴσων ἀντιτύχοις οὐρανόθεν χαρίτιαν.

582. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Χαίρε μοι, ὦ ναυηγέ, καὶ εἰς Ἄϊδαο περήσας
μέμφο μὴ πόντου κύμασιν, ἀλλ' ἀνέμοις.
Κεῖνοι μὲν σ' ἐδάμασαν· ἀλλ' ὁ δὲ σε μελίχρον ὕδωρ
ἐς χθόνα καὶ πατέρων ἐξεκύλισε τάφους.

583. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ἄβαλε μὴδ' ἐγένοντο γάμοι, μὴ νύμφια λέκτρα·
οὐ γὰρ ἂν ὠδίων ἐξεπᾶν πρόφασις.
Νῦν δ' ἡ μὲν τριτάλαινα γυνὴ τίχτουσα κάθηται,
γαστρὶ δὲ δυσκόλῳ νεκρὸν ἔνεστι τέκος·
τρισαθ' δ' ἀμφιλύκη ἑρόμοον ἤνυσεν, ἔξότε μίμνει
τὸ βρέφος ἀπρήκτοις ἐλπίσι τιχτόμενον.
Κούφη σοὶ τελέθει γαστήρ, τέκος, ἀντι κονίης·

*hirsutis-pectoribus-præditarum punctorem pantherarum,
tumulus habet : concava enim e terra occidit eum terribilis
scorpius, vulnerans ejus talum montivagum.*

*Jaculum autem miserum, venabulaque in terra jacent,
heu, heu, jam audacium ludibria caprearum.*

579. LEONTII SCHOLASTICI.

*Petri vides oratoris semper-ridentem vultum,
excellentis in concionibus, excellentis in amicitia.*

*In Bacchi autem ludis spectans perit solus,
desuper e tecto cum pluribus delapsus,
paululum supervivens, quantum satis-fuit. Hanc equidem
violentam non voco, sed naturalem mortem ita voco.*

580. JULIANI ÆGYPTII.

*Nunquam me abscondes sub fundo ultimo terræ [stitiæ.
tantum, quantum opus ut-fallas omnituentem oculum Ju-*

581. JULIANI ÆGYPT.

*Pro cæle tumulum nobis largiris; sed et ipse
tales rursus sortiare a-cælo gratias.*

582. EJUSDEM.

*Salve mihi, o naufrage, et in orcum devertus
succense, non ponti fluctibus, sed ventis.*

*Illi quidem te domuerunt; maris vero te lenis unda
in terram et patrum ejecit tumulos.*

583. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

*Utinam non fuissent nuptiæ, non conjugales tori!
non enim puerperii-dolorum exstitisset occasio.*

*Nunc vero infelicissima mulier parturiens desidet, [fans;
ventri autem infaustos-sinus-habenti mortuus inest in-
tertiumque crepusculum cursum confecit, ex-quo manet
intus puer, infectis spebus dum-parturitur.*

Levis tibi est uterus, o puer, pro pulvere :

*Nec minus in pardos vulnera certa dare,
Continet hic tumulus : postquam in pede scorpius illi
Montivago ex ima spicula fixit humo.
At domino deserta jacent venabula terra
Tragulaque, insultant nuuc quibus et capreæ.*

579. LEONTII ORATORIS.

*Rhetoris ora vides semper ridentia Petri;
Magnus ut arte fori, sic et amicitia.
Interiit solus, cum turba lapsus ab alto,
Dum Bromii spectat pulpita festa die;
Advivens modicum, quantum satis. Hanc ego laudo
Mortem; natura quæ venit, illa mala est.*

580. 581. JULIANI ÆGYPTII.

*Me licet occuleres subter fundamina terræ,
Non occulta foret res tamen illa Jovi :*

ΑΝΤΒΟΛΟΓΙΑ Ι.

*Namque is cuncta videt. Mili das pro cæde sepulchrum :
Talia cælestes dent benefacta tibi.*

582. EJUSDEM.

*Naufrage noster ave, cumque ad Styga veneris, umbra
Accusa venti flamina, non pelagus;
Illi causa necis : sed te maris unda faventis
Pertulit ad terras, et sacra busta patrum.*

583. AGATHIÆ.

*O utinam nunquam thalami tædæque fuissent,
Causa puerperis sic quia nulla foret.
Nunc sedet exspectans nequicquam femina partus :
Exanimum miseræ viscera tendit onus;
Dumque lateus in ventre sui spem protrahit ortus,
Tertius exacto praterit orbe dies.
Sit puer o tibi parve levis non terra sed alvus :*

αὐτὴ γὰρ σε φέρει, καὶ χθονὸς οὐ χαιτεῖς.

584. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Πλώεις ναυηγὸν με λαβὼν καὶ σήματι χώσας;
Πλῶε, Μαλειῶν ἄκρα φυλασσόμενος·
αἰεὶ δ' εὐπλοῖην μεθέποις φίλος· ἦν δέ τι βέξῃ
ἄλλο Τύχῃ, τούτων ἀντίασαις χαρίτων.

585. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Μύγδων τέρμα βίοιο λαχὼν, αὐτόστολος ἦλθεν
εἰς ἄϊδην, νεκῶν πορθαίδος οὐ χαιτεῖς.
Ὁν γὰρ ἔχε ζῶων βιοδώτορα, μάρτυρα μόχθων,
ἄγρας εἰναλίας πολλάκι βριθομένην,
τῆνδε καὶ ἐν θανάτῳ λάχε σύνδρομον, εὖτε τελευταίην
εὐρετο συλλήξας ὀλακὰδαι καιομένην.
Ὁὕτω πιστὸν ἀνακτὴ πᾶσι σκάφος, οἶκον ἄξειον
Μύγδονι, καὶ σύμπλον ἐς βίον, ἐς θάνατον.

586. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Οὗτι σε πόντος ὄλεσσε καὶ οὐ πνεύοντες ἄηται,
ἀλλ' ἀκόρητος ἔρωσ φοιτάδος ἐμπορίας.
Εἴη μοι γαίης ὀλίγος βίος· ἐκ δὲ θαλάσσης
ἄλλοισιν μελέτω κέρδος ἀελλομάχων.

587. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Εἰς Πάμφιλον φιλόσοφον.

Χθὼν σε τέκεν, πόντος δὲ διώλεσε, δέκτο δὲ θῶκος
Πλουτῆος· κείθεν δ' οὐρανὸν εἰσανέβης.
Οὐχ ὡς ναυηγὸς δὲ βυθῶ θάνες, ἀλλ' ἵνα πάντων
κλήροις ἀθανάτων, Πάμφιλε, κόσμον ἄγης.

588. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Δαμόχαρις Μοίρης πυμάτην ὑπεδύσατο σιγῆν·
Φεῦ! τὸ καλὸν Μούσης βάρβιτον ἠρεμέει·
ὠλετο Γραμματικῆς ἱερῆ βάσις. Ἀμφιρῦτῃ Κῶς,

Hec cum te teneat, nil opus illa tibi.

584. JULIANI ÆGYPTII.

Pergis iter pelagi, me, quem mare mersit, humato?
Perge, sed o Maleæ perfida saxa cave.
I precor, i felix: sed si fortuna quid in te
Peccarit, fiat, quod facis ipse, tibi.

585. EJUSDEM.

Ipse sæa Mygdon Ditis rate vectus ad aulam,
Non habuit Stygii nave Charontis opus.
Quæ vitæ nutrix fuerat, testisque laborum,
Plena maris præda sueta redire domum,
Funeris hæc eadem socia est, injectaque flammis
It piscatorem cymba secuta suum.
Admiranda fide, rem Mygdonis auxit, et hæret,
Ut fuerat vita, nunc quoque morte comes.

hic enim te fert, et terra non eges.

584. JULIANI ÆGYPTII.

Navigas qui me naufragum excepisti et tumulo condidisti?
Naviga, Maleæ promontorium cavens; [faciat
semperque bona-navigacione utare amicus; si quid vero
secus Fortuna, harum vicissim compos-fias-gratiarum.

585. EJUSDEM.

Mygdon finem vitæ sortitus, sua-ipsius-scapha-vectus venit
in Orcum, mortuorum cymba non egens. [borum,
Quam enim habuerat vivens victus-largitricem, testem la-
capturis marinis sæpenumero onustam, [vite
hanc et in morte sortitus-est cursus-sociam, quum finem-
invenit, una-desinens-esse cum-navi combusta.
Adeo fida domino fuit scapha, domum augens
Mygdoni, et socia-navigandi in vitam, in mortem.

586. EJUSDEM.

Minime te pontus perdidit neque spirantes venti,
sed insatiabilis amor insane-vagantis mercaturæ.
Sit mihi de-terra tenuis victus; e mari vero
aliis curæ-sit lucrum cum-procellis-deluctans.

587. EJUSDEM.

In Pamphilum philosophum.

Terra te genuit, mare autem perdidit, excepitque sedes
Plutonis; inde vero cælum ascendisti. [omnium
Non autem ut naufragus in profundo obiisti, sed quo
sortibus (regnis) immortalium, Pamphile, ornamen ad-
[das.

588. PAULI SILENTIARII.

Democharis Parcæ extremum subit silentium.
Heu, pulchrum Musæ barbiton quiescit; [Cos.
perit Grammaticæ sacrum fundamentum. O circumflus

586. EJUSDEM.

Non tibi causa necis venti, neque Nereos unda,
Verum ex merce lucri non satius amor.
Vita sit in terra tenuis mihi: quos maris urit
Quæstus, eant, et cum turbine bella gerant.

587. EJUSDEM,

in Pamphilum philosophum.

Tellus te genuit, mare perdidit, accipit Orcus,
Inde petis summi lucida templa poli.
Non hoc passus eras ut naufragus, optime, sed tu,
Pamphile, ut ornares omnia regna Dædum.

588. PAULI SILENTIARII,

de Damochari, discipulo Agathicæ.

Damocharis terram fato cogente subivit:
Inclya Pieridum barbitos illa silet.
Grammaticæ sacrum columen ruit: æquoreæ Co

καὶ πάλι πένθος ἔχεις οἶον ἐφ' Ἴπποκράτει.

589. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Μηδὲν ἀπαγγελίειας ἐς Ἀντιόχειαν, δόττα,
μηδὲ πάλιν οἰμώξῃ χεῦματα Κασταλῆς,
οὔνεκεν ἐξαπίνης Εὐστοργίου ἔλλιπε μούσαν,
θεσμῶν τ' Αὐσονίων ἐλπίδα μαψιδέην,
ἐδόματον δέκατὸν τε λαγῶν ἔτος· ἐς δὲ κοινήν
ἡμείφθη κενεὴν εὐσταχὺς ἠλικίη.
Καὶ τὸν μὲν κατέχει χθόνιος τάφος· ἀντὶ δ' ἐκείνου
οὔνομα καὶ γραφίδων χρώματα δεσφόμεθα.

590. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Κλεινὸς Ἰωάννης. α. Θνητὸς, λέγε. β. Γαμβρὸς ἀνάσ-
β. Θνητὸς ὁμῶς. α. Γενεῆς ἄνθος Ἀναστασίου. [σγς.
β. Θνητοῦ κάκεινου. α. Βίον ἐνδικός. β. Οὐκέτι τοῦτο
θνητὸν ἔφης· ἀρεταὶ κρείσσονες εἰσι μέρου.

591. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἵπατίου τάφος εἰμί· νέκυν δ' οὐ φημι καλύπτειν
τόσσου τόσσοις ἐὼν Αὐσονίων προμάχου·
γὰρ αἰδομένη λιτῶ μέγαν ἀνέρα χῶσαι
σῆματι, τῷ πόντῳ μᾶλλον ἔδοικεν ἔχειν.

592. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Αὐτὸς ἀναξ νεμέσησε πολυφλοίσβοισι θαλάσσης
κύμασιν, Ἵπατίου ὄμμα καλυψαμένοις·
ἔθελε γὰρ μιν ἔχειν γέρας ὑστατον, ὅα θανόντα,
καὶ μεγαλοφροσύνης κρύψε θάλασσα χάριν.
Ἔνθεν, πρηνύουοι καρδίης μέγα δαίγμα, φαεινὸν
τίμησεν κενεῷ σῆματι τῷδε νέκυν.

593. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤ.

Τὴν πάρος ἀνθήσασαν ἐν ἀγλαΐᾳ καὶ δοιδῆ,
τὴν πολυκυδίστου μνάμονα θερμοσύνας,
Εὐγενίαν κρύπτει χθονία κόνις· αἶ δ' ἐπὶ τύμβῳ
κείραντο πλοκάμους Μούσα, Θέμις, Παφίη.

Luctus adest, olim qualis ob Hippocratem.

589. AGATHIÆ,
de Eustorgio.

Civibus Antiochi quod cernis parce, viator,
Dicere, ne rursum Castalis unda fluat :
Quod subito Musas Eustorgius iste reliquit,
Et Latine leges spe cecidere sua.
Post septem, decimum vix dum compleverat annum,
In cineres ætas frugibus apta cadit.
Ille quidem nunc tectus humo cadit : illius autem
Conspicimus nomen pictaque membra loco.

590. JULIANI ÆGYPTII,

de Johanne genero Euphemie uxoris Justini.

Clarus Ioannes. Mortalis dic tamen. Idem
Et gener Augustæ, stirps et Anastasii.

iterum luctum habes qualem de Hippocrate.

589. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Nil nuncii-portes Antiochiam, o viator,
ne rursus ejulent fluente Castaliæ,
quod repente Eustorgius destituit musam,
legumque Ausoniarum spem irritam,
septimum decimumque sortitus annum : in pulverem vero
mutata-est vanum pulchras-spicas-ferens juventas.
Et eum quidem habet subterraneum sepulcrum ; sed pro
nomen et penicillorum colores cernimus. [illo

590. JULIANI ÆGYPTII.

a. Clarus Joannes. b. Mortalis, dic. a. Gener reginæ.
b. Mortalis nihilominus. a. Generis flos Anastasii.
b. Mortalis et illius. a. Vita justus. b. Non jam hoc
mortale dixisti : virtutes plus pollut morte.

591. EJUDEM.

Hypatii tumulus sum ; cadaver autem non dico occultare
tanti tantulus quum-sim Ausoniorum defensoris.
Terra enim verita parvo magnum virum condere
sepulcro, mari potius eum habere dedit.

592. EJUDEM.

Ipsè princeps succensuit multisonis ponti
fluctibus, Hypatii corpus qui-texerint ; [mortuum,
volebat enim eum habere mercedem novissimam, utpotè
et magnanimitatis hausit mare gratiam.
Unde, benevoli animi grande documentum, illustrem
honoravit inani sepulcro hocce mortuum.

593. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Quæ prius floruit in venustate et camæna,
quæ valde-honoratæ memor fuit juris-scientiæ,
Eugeniam tegit terrenus pulvis ; sed super tumulo
sibi-secuerunt cincinnos Musa, Themis, Paphia.

Mortales sed et hi. Vita justissimus. Hoc non
Mortale est : virtus nam negat una mori.

591. EJUDEM,

de Hypatio cognato Imperatoris Anastasii, quem Imperator
Justinianus submergi jussit.

Hypatii spector tumulus, sed non te go corpus
Ausonidum tanti tantulus ipse Ducis.
Namque viri meritis nullum satis esse sepulchrum
Terra putans ipsum donat habere mari.

593. AGATHIÆ,

de sorore sua Eugenia.

Quæ formæ cantusque simul florebat honore,
Cui super et leges discere cura fuit,
Eugeniam tellus tegit hæc ; in funere vulsis
Crinibus adstant Cypria, Musa, Themis.

594. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Μνήμα σὸν, ὦ Θεόδωρε, πανατρεκὲς, οὐκ ἐπὶ τύμβῳ,
ἀλλ' ἐνὶ βιβλιακῶν μυριάσιον σελίδων,
αἷσιν ἀνεζώγησας ἀπολλυμένων, ἀπὸ λήθης
ἀρπάξας, νοερῶν μόχθον ἀοιδοπόλων.

595. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Κάθηναι μὲν Θεόδωρος· ἀοιδοπόλων δὲ παλαιῶν
πληθὺς οἰχομένη νῦν θάνεν ἀτρεκέως.
Πᾶσα γὰρ ἐμπεριοντι συνέπνεε, πᾶσα δ' ἀπέσθη
σβεννυμένου· κρύφθη δ' εἰν ἐνὶ πάντα τάφῳ.

596. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Ναὶ μὰ τὸν ἐν γαίῃ πύματον δρόμον, οὔτε μ' ἀκοιτις
ἔστυγεν, οὔτ' αὐτὸς Θεόδοτος Εὐγενίης
ἐχθρὸς ἐκὼν γενόμεν· ἀλλὰ φθόνος ἤε τις ἄτη
ἡμέας ἐς τόσσην ἤγαγεν ἀμπλακίην.
Νῦν δ' ἐπὶ Μινῶν καθαρὴν κρηπίδα μολόντες
ἀμφοτέροι λευκὴν ψῆφον ἔδεξάμεθα.

597. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Ἴη γλυκερὸν μέλιψασα καὶ ἀλιμιον, ἡ θρόον αὐδῆς
μούνη θηλυτέρης στῆθεσι ρηξάμενη,
καίται σιγαλή· τόσον ἔσθνε νήματα Μοίρης,
ὡς λιγυρὰ κλείσαι χεῖλα Καλλιόπης.

598. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Οὔτε φύσις θήλεια, καὶ οὐ πολιοῖο καρῆνου
ἀδρανὴ φωνῆς σῆς κατέλυσε βίην·
ἀλλὰ μόλις τυνοῖσι νόμοις εἴξασα τελευτῆς,
φεῦ, φεῦ, Καλλιόπη, σὴν κατέλυσας ὅπα.

599. ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ.

Οὔνομα μὲν ΚΑΛΗ, φρεσὶ δὲ πλέον ἢ ἐπὶ προσώπῳ,

594. JULIANI ÆGYPTII.

Monumentum tuum, o Theodore, verissimum, non in ta-
sed in chartacearum millibus paginarum, [mulo,
per-quas suscitavisti pereuntium, ex oblivione
dum-rapiebas, ingeniosorum laborem vatum.

595. EJUSDEM.

Mortuus est Theodorus, et vatum antiquorum
multitudo defuncta nunc mortua est vere. [est
Omnis enim cum-spirante una-spirabat, omnisque exstincta-
cum-exstincto : condita-sunt in uno cuncta tumulo.

596. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Næ juro per in terra extremum cursum, nec me uxor
oderat, neque ipse Theodotus Eugeniæ
inimicus sponte factus-sum : sed invidia aut aliqua sors-
nos in tantam adduxit aberrationem. [fatalis
Nunc vero ad Minois sanctum tribunal ubi venimus,
ambo album lapillum accepimus.

597. JULIANI ÆGYPTII.

Quæ dulci canebat et forti-cantu, quæ plenum-sonum vo-
femineæ sola pectore rupit, [cis
jacet muta. Tantum valebant fila Parcæ,
ut arguta clauserint labia Calliope.

598. EJUSDEM.

Neque natura feminea, neque cani capitis
debilitas vocis tuæ rupit robur :
sed vix communibus legibus obsocuta mortis,
heu, heu, Calliope, tuam deposuisti vocem.

599. EJUSDEM.

Nomine quidem Pulchra, mente autem plus quam vultu,

594. JULIANI ÆGYPTII,
de Theodoro.

Est, Theodore, tibi monumentum nobile, non hæc
Saxa, sed egregii millia multa libri,
Docta quibus revocas Lethæ a flumine vatum
Carmina, nec pateris nomina prisca mori.

595. EJUSDEM,
de eodem.

Mortuus es, Theodore : tuo cum funere tota
Prisca poetarum turba sepulta jacet.
Spirabat pariter nam te spirante ; cadente
Te cecidit : cunctis unus hic est tumulus.

596. ΑΓΑΘΙÆ ΟΡΑΤΟΡΙΣ,
de Theodoto genero in dissidio
cum uxore mortuo.

Juro per vitæ spatia ultima, non mihi conjunx
Hostis erat, nec ego Theodotus Eugeniæ

Hostis sponte mea, sed tantis nescio quis nos
Fascinis implicuit vel fera fata malis.
Nunc (incorrupte sic judicat omnia Minos)
Calculus est nobis albus utrique datus.

597. JULIANI ÆGYPTII
ex genere Præfectorum Augustaium.

Quæ suaves dedit ore sonos, quæ pectore norat
Femineo dulces edere sola modos ;
Triste silet. Tantumne valent heu flamina Parcæ,
Argutæ claudant ut labra Calliope ?

598. EJUSDEM.

Non tibi mollities sexus, nec serior setas
Dissolvit vocis robora tanta tuæ.
Sed vix præscripta finis cum lege veniret,
Solvisti ipsa tuos, Calliopea, sonos.

599. EJUSDEM.

Nomine Pulchra, sed et vultu simul, et magis intus,

κάτθανε· φεῦ, Χαρίτων ἐξαπόλωλεν ἕαρ.
 Καὶ γὰρ ἔην Παφίη πανομοίως, ἀλλὰ συνεύου
 μούνη· τοῖς δ' ἑτέροις Παλλὰς ἐρμυνοτάτη.
 Τίς λίθος οὐκ ἐγόησεν, ὅτ' ἐξήρπαξεν ἐκείνην
 εὐρύβης Ἀΐδης ἀνδρὸς ἀπ' ἀγκαλίδω;

600. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἦριος εἶχέ σε παστάς, ἄωριος εἶλέ σε τύμβος,
 εὐθαλίων Χαρίτων ἄνθος, Ἀναστασίη.
 Σοὶ γενέτης, σοὶ πικρὰ πόσις κατὰ δάκρυα λείβει,
 σοὶ τάχα καὶ πορθμῆς δακρυχεῖ νεκύων·
 οὐ γὰρ ὄλον λυκάθαντα διήγυσας ἄγχι συνεύου,
 ἀλλ' ἔκκαϊδικέτιν, φεῦ, κατέχει σε τάφος.

601. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Φεῦ, φεῦ, ἀμετρήτων χαρίτων ἕαρ ἡδὺ μαραίνει
 ἀμφὶ σοὶ ὠμοφάγων χεῖμα τὸ νερτερίων.
 Καὶ σὲ μὲν ἤρπασε τύμβος ἀπ' ἡελιώτιδος αἴγλης,
 πέμπτον ἐφ' ἑνδεκάτῳ πικρὸν ἄγουσαν ἔτος,
 σὸν δὲ πόσιν γενέτην τε κακαῖς ἀλάωσεν ἀνίας,
 οἷς πλεόν ἡελίου λάμπες, Ἀναστασίη.

602. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ.

Εὐστάθιε, γλυκερὸν μὲν ἔχεις τύπον· ἀλλὰ σε κηρὸν
 δέρκομαι, οὐδ' ἔτι σοι κείνο τὸ λαρὸν ἔπος
 ἔζεται ἐν στομάτεσσι· τεῆ δ' εὐάνθεμος ἦβη,
 αἰαῖ, μαψιδίη νῦν χθονὸς ἔστι κόνις.
 Πέμπτου καὶ δεκάτου γὰρ ἐπιψάσας ἑναιαυτοῦ
 τετρακίς ἐξ μούνουσ' ἔδρακες ἡελίου·
 οὐδὲ τοῦ πάππου θρόνος ἤρκεσεν, οὐ γενετῆρος
 ὄλος. Πᾶς δὲ τεὴν εἰκόνα δερκόμενος
 τὴν ἀδίκου Μοῖραν καταμέμφεται, οὐνεκα τοίην,
 ἃ μέγα νηλεῖς, ἔσθεσεν ἀγαλήν.

603. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠ. ΑΙΓ.

α. Ἄγριός ἐστι Χάρων. β. Πλέον ἤπιος. α. Ἦρπασεν ἡδὺ

Occidit. Orbata es, Gratia, vere tuo.
 Par fuit hæc Paphiæ, sed soli nempe marito,
 Soli, namque aliis non nisi Pallas erat.
 Heu quæ non gemuit cautes, complexibus illam
 Conjugis eripuit cum Stygis ater herus.

600. EJUSDEM,
 de Anastasia.

Nacta thorum matura sed immatura sepulchrum
 Gratia mortales inter Anastasie,
 Heu tibi dat lacrymas pater, infelixque maritus;
 Credo dat et Stygii portitor ipse lacus.
 Unus conjugii nondum transiverat annus:
 Hic tu sex annos nata decemque jaces.

601. EJUSDEM,
 de eadem.

Innumeras veneres vernantes abstulit in te
 Quam cito carnificis ferrea Ditis hyems.

obiit; heu, Gratiarum perit ver.
 Etenim erat Paphiæ per-omnia-similis, sed marito
 soli, ceteris vero Pallas munitissima.
 Quæ petra non ingemuit, quum eripuit illam
 robustissimus Pluto viri ex ulnis?

600. EJUSDEM.

Maturus habebat te thalamus, immaturus abstulit te tu-
 rosearum Charitum flos, Anastasia. [mulus,
 Tibi pater, tibi amarus conjux fletus fundit,
 tibi forsitan et portitor illacrimat mortuorum.
 Non enim integrum annum confecisti juxta tori-consortem,
 sed sedecennem, heu, continet te sepulcrum.

601. EJUSDEM.

Heu, heu, immensarum gratiarum ver dulce marcidum-
 in te mortua crudivororum hyems inferorum. [reddit
 Et te quidem rapuit tumulus a solari splendore,
 quintum ab undecimo amarum agentem annum;
 tuum vero conjugem patremque malis excæcavit mœroribus,
 quibus plus sole affulgebas, Anastasia.

602. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Eustathie, dulcem quidem habes formam; sed te ceram
 cerno, neque jam tibi illud suave verbum
 sedet in ore; tua autem bene-florida pubertas,
 heu, heu, vanus nunc terræ est pulvis.
 Quintum et decimum enim vix-assecutus annum
 quater sex solos vidisti soles (dies);
 neque tui avi thronus opem-tulit, non patris
 divitiæ. Quisque autem tuam imaginem aspiciens
 injustam Parcam accusat, quod talem,
 heu oppido immitis, exstinxit pulchritudinis-splendorem.

603. JULIANI EX PRÆFECT. ÆGYPTI.

α. Ferus est Charon. β. Potius mitis. α. Rapuit jam

Nam dat te tumulo, rapiens a lumine solis,
 Annus ab undecimo qui tibi quintus erat.
 Obruit ille patrem dolor, et cum patre maritum,
 Quæis tua lux quam sol pluris, Anastasia.

602. AGATHIÆ ORATORIS.

Nunc quoque pulchra tua est facies, sed cærea tantum;
 Blanda nec ore tuo vox sedet, Eustathie;
 Et modo quæ vernis florebat honoribus ætas,
 Nunc terræ cinis est, prætereaque nihil.
 Nam tibi, quindecimus cum se vix panderet annus,
 Sex in eo soles præteriere quater.
 Te nec Avi solium, nec opes juvere paternæ.
 Quisquis, ficta licet, conspicit ora tua,
 De fato queritur, Fuit hoc crudele ferumque,
 Dicens, cum potuit tollere tale jubar.

603. JULIANI

ex genere Præfectorum Augustalium.
 Ah ferus est Pluto? Placidus magis. Abstulit ille

τὸν νέον. β. Ἄλλὰ νόψ τοῖς πολιόσιιν ἴσον.
 α. Γερπῶλης δ' ἀπέπαυσε. β. Ἀπαστυφέλιξε δὲ μόχθων.
 α. Οὐκ ἐνόησε γάμους. β. Οὐδὲ γάμων ὀδύνας.

604. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Λέκτρα σοι ἀντὶ γάμων ἐπιτύμβια, παρθένε κούρη,
 ἔστόρεσαν παλάμαις πενθαλαίαι γενέται.
 Καὶ τὸ μὲν ἀμπλακίας βίотου καὶ μόχθον Ἐλευθοῦς
 ἔκφυγε· οἱ δὲ γόνων πικρὸν ἔχουσι νέφος.
 Δωδεκέτην γὰρ μοῖρα, Μακεδονίη, σε καλύπτει,
 κάλλεσιν ὀπλοτέρην, ἤθεσι γηραλέην.

605. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΡΧ. ΑΙΓ.

Σοὶ σπορὸν εὐλαΐαγα, Ῥοδοῖ, καὶ τύμβον ἐγείρει,
 ῥυσία τε ψυχῆς δῶρα πέννησι νέμει,
 ἀντ' εὐεργεσίας γλυκερὸς πόσι· ὅτι θανοῦσα
 ὠκύμορος κείνη δῶκας ἔλευθερίην.

606. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Πρῆύς, ἔλευθερίην ἐπιειμένος, ἡδὺς ιδέσθαι,
 ἐν βίῳ πολυπῶν υἷα γηροκόμον,
 τύμβον ἔχει Θεόδωρος ἐπ' ἐλπίδι κρέσσονι μοίρης,
 ὀλβιος ἐν καμάτοις, ὀλβιος ἐν θανάτῳ.

607. ΠΑΛΛΑΔΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Ψύλλα πρεσβυγενῆς τοῖς κληρονόμοις φθονέσασα,
 αὐτὴ κληρονόμος τῶν ἰδίων γέγονεν·
 ἀλλομένη δὲ τάχος κατέβη δόμον εἰς Αἴδαο,
 ταῖς δαπάναις τὸ ζῆν σύμμετρον εὐρομένη.
 Πάντα φαγοῦσα βίον συναπώλετο ταῖς δαπάναισιν·
 ἤλατο δ' εἰς Αἴδην, ὡς ἀπεκράματισεν.

608. ΕΥΤΟΛΜΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤ. ΙΛΛΟΥΣΤΡΙΟΥ.

Υἱός ὠκύμορου θάνατον πενθοῦσα Μενίππη
 κωκυτῷ μεγάλῳ πνεῦμα συνεξέχεεν,

Hunc juvenem. Quovis cum sene mente parem.
 Gaudia rupit ei. Rupit quoque tædia vitæ.
 Nondum illi conjux. Nec mala conjugii.

604. PAULI SILENTIARII.

Heu non in thalamo, sed tristi in funere lectum,
 Virgo, tibi mærens stravit uterque parens.
 Lucina tu tela, simul mala crimina vitæ
 Effugis : ast illos turbo, Macedonia,
 Turbo doloris agit, bissexto conderis anno,
 Ore puella, probis moribus inter anus.

605. JULIANI,

ex præfectis Augustalium Æg., jocus.

Sume Rhodo loculum de marmore, sume sepulchrum,
 Pauperibusque animum quæ data dona pient :
 Hæc merito atque lubens tribuit tibi vir tuus, illi
 Quod data libertas tam cito morte tua.

illum juvenem. b. Sed mente senibus parem.
 a. Et voluptate privavit. Sed avertit ab ærumnis.
 a. Non novit nuptias. b. Neque nuptiarum dolores.

604. PAULI SILENTIARII.

Lectum tibi pro nuptiis sepulcralem, o virgo puella,
 straverunt palmis luctuosus parentes.
 Et tu quidem errores vitæ et laborem Ilithyæ
 effugisti; illi autem luctuum amaram habent nubem.
 Duodecennem enim fatum, o Macedonia, te sepelit,
 veneribus juvenem, moribus grandævam.

605. JULIANI EX PRÆFECT. ÆGYPT.

Tibi loculum-e-pulchro-lapide, Rhodo, et tumulum erigit,
 redempturaque animam dona pauperibus impertit,
 pro beneficio, dulcis maritus, quod mortua
 cito-fato illi dedisti libertatem.

606. PAULI SILENTIARII.

Mansuetus, libertatem animi indutus, suavis aspectu,
 in vita destituens filium qui-senem-patrem-fovebat,
 tumulum tenet Theodorus cum spe meliore quam-fatum,
 felix in laboribus, felix in morte.

607. PALLADÆ ALEXANDRINI.

Psylla annosa hæredibus invidens,
 ipsa hæres propriarum-fortunarum fuit;
 et saltu celeriter descendit in domum Orci,
 sumptuum et vitæ congruam-mensuram nacta.
 Omnem depasta victum, una-defecit-cum expensis,
 et desiliit in Orcum, postquam numos-plane-absumpsit.

608. EUTOLMII SCHOLAST. ILLUSTRII

Filii ante-tempus-rapti mortem dolens Menippa
 una-cum ejulatu magno spiritum effudit,

606. PAULI SILENTIARII.

Liber et ingenio facilis, suavisque videri,
 Cui superest natus qui senis altor erat;
 Spe fati melioris habes, Theodore, sepulchrum,
 Felix in vita paupere, morte quoque.

607. PALLADÆ ALEXANDRINI.

Psylla anus ipsa suis hæredibus invida, cepit
 Consilium hoc, hæres ut foret ipsa sibi.
 Et subito saltu descendit ad infera regna,
 Ut ratio vitæ sumtibus æqua foret.
 Ederat ut vitam, periit cum sumptibus una;
 Ut nummi deerant, in Styga desiliit.

608. EUTOLMII ORATORIS,

Viri Illustris.

Nati fata sui dum luget acerba Menippe,
 Dum grave suspirat, spiritus ipse fugit.

οὐδ' ἔσχεν παλίνροσον ἀναπνεύσασα γοῆσαι·
ἀλλ' ἄμα καὶ θρήνου παύσατο καὶ βίωτο.

609. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΑΕΝΤ.

Ἄττικὸς ἐς ζυγὴν με παναγρέος ἐλιπίδα Μοίρης
θυμῷ θαρσαλέῳ ζῶν ἐλάχνηε τάφον,
παίζων ἐξ ἀρετῆς θανάτου φόβον. Ἄλλ' ἐπὶ δηρὸν
ἥελιοσ σοφίης μιμνέτω ἥελίω.

610. ΠΑΛΛΑΔΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡ.

Ἦρπασέ τις νόμψην, καὶ τὸν γάμον ἤρπασε δαίμων,
ψυχῶν συλῆσας τερπομένην ἀγέλην.
Εἰς γάμος εἰκοσιπέντε τάφους ἐπλήσε θανόντων,
πάνδημος δὲ νεκρῶν εἰς γέγονεν θάλαμος.
Νύμφη Πενθεσίλεια πολύστονε, νυμφίε Πενθεῦ,
ἀμφοτέρων δ' γάμος πλούσιος ἐν θανάτοις.

611. ΕΥΤΟΛΜΙΟΥ ΣΧΟΛ. ΙΛΛΟΥΣΤΡΙΟΥ.

Παρθενικὴν Ἑλένην μετ' ἀδελφεὸν ἄρτι θανόντα
δειλαίη μήτηρ κόψατο διπλασίως.
Μνηστῆρες δ' ἐγόησαν ἴσον γόον· ἦν γὰρ ἑκάστῳ
ὀρηγεῖν τὴν μήπω μηδεὸς ὡς ἰδίην.

612. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤ.

Φεῦ, φεῦ, τὴν δεκάτην Ἑλικωνίδα, τὴν λυραοιδὸν
Ῥώμης καὶ Φαρίης, ἥδε κέλευθε κόνις.
Ὡλετο φορμίγγων τερετίσματα, λῆξαν αἰοδαί,
ὄσπερ Ἰωάννη πάντα συνολλούμενα.
Καὶ τάχα θεσμὸν ἔθηκαν ἐπάζιον ἑννέα Μοῦσαι,
τύμβον Ἰωάννης ἀνθ' Ἑλικωνος ἔχειν.

613. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ.

Ἐπὶ Διογένει ἀδελφόπαιδι.

Σοὶ τόδε, Διόγενης, θαλερῆς μνημῆιον ἦδης
Πόντῳ ἐν Εὐξείνῳ θήκατο Φρυξ γενέτης,
φεῦ, πάτρης ἑκάς ὄσσον. Ἄγην δέ σε νεῦμα θεοῦ,
πατρός ἀδελφεῖῳ πένθος ὀφειλόμενον,

Nec revocare animam potuit, lugeret ut ultra,
Sed defecerunt vita dolorque simul.

610. PALLADÆ.

Rapta fuit nubens, rapta est occasio Diti,
Umbrarum totos abstulit ille choros.
Uno ex connubio viginti quinque sepulchra
Cernimus: hic thalamus quid nisi pestis erat?
Sic, Pentheu conjunx, et conjunx Penthesilea,
Dives erat multo funere vester amor.

611. EUTOLMII ORATORIS,

Viri Illustris.

Virgo secuta Helene cum fata recentia fratris,
Ploravit gemino victa dolore parens.
Tantundem fecere proci: cum neminis esset,

neque potuit rursus sumpto-spiritu lamentari,
sed simul et gemendi finem fecit et vivendi.

609. PAULI SILENTIARII.

Atticus in communem me cuncta-rapientis spem Parcae
animo impavido vivus fodit sepulchrum,
ludens virtute sua mortis metum. Sed in longum-ævum
sol sapientiae (*Atticus*) maneat soli.

610. PALLADÆ ALEXANDRINI.

Rapuit quidam novam-nuptam, et nuptias rapuit dæmon,
animarum furatus lætantem turbam. [mortuorum,
Unum matrimonium quinque-et-viginti tumulos implevit
communeque sepulchretum unus factus-est thalamus.
O sponsa Penthesilea multum-gemens, o sponse Pentheu,
amborum nuptiæ divites mortibus.

611. EUTOLMII SCHOLASTICI ILLUSTRIS.

Virginem Helenam post fratrem recens mortuum
misera mater flevit fletu-duplici. [cuique
Proci autem gemuerunt æquum gemitum: erat enim uni-
ploranda ut sua quæ nondum erat ullius eorum.

612. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Heu, heu, illam decimam Musam, citharistriam illam
Romæ et Phariæ *urbis*, hic tegit pulvis.
Perierunt testudinum modulamina, deserunt cantus,
tanquam una-cum Joanna exstincta omnia.
Ac forsitan legem *sibi* posuerunt dignam novem Musæ,
ut tumulum Joannæ pro Helicone incolant.

613. ΔΙΟΓΕΝΙΣ ΕΠΙΣΚΟΠΙ.

In Diogenem fratris filium.

Tibi hunc, o Diogenes, florentis monumentum pubertatis,
Ponto in Euxino posuit Phryx genitor,
heu, a patria quam procul! duxit autem te nulus Dei,
patris fratri luctum debitum,

Sic illam flerunt, ceu sua cuique foret.

612. AGATHIÆ ORATORIS.

Heu tenet hæc decimam tellus Heliconida, nota
Quæ fuit arte tibi, Roma, tibi que Pharos.
Nusquam jam citharæ modulamina, carmina nusquam,
Tristis Ioannæ finis et ista tulit.
Et puto se dignam legem scivere Camenæ
Ut nunc hunc tumulum, non Helicon colant.

613. ΔΙΟΓΕΝΙΣ, ΕΠΙΣΚΟΠΙ ΑΜΙΣΙ,

de fratris filio.

Hæc tibi, Diogenes, viridis monumenta juventæ
Ponit ad Euxinæ Phryx pater æquor aquæ:
Quam procul heu patria! Deus hoc curarat, ut ires
Ad patrum, luctus causa futura brevi.

6 δς σε περιστείλας ἱερῆ παλάμη τε καὶ εὐχῆ
γείτονα τῆς μακάρων ὄηκε χοροστασίης.

614. ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤ.

Ἑλλανίς τριμάκαιρα καὶ ἑ χαρίεσσα Λάμαξις
ἦσθην μὲν πάτρας φέγγεα Λεσβιάδος·
ὄκησ' Ἀθηναίησι σὺν δλκασιν ἐνθάδε κέλσας
τὰν Μυτιληναίων γὰρ ἀλάπαξε Πάγγης,
6 τὰν κουρῶν ἀδίκως ἠράσσατο, τὼς δὲ συνύνωις
ἔκτανεν, [ὡς] τήνας τῆδε βησιόμενος.
Ταὶ δὲ κατ' Αἰγαίοιο βόου πλατὺ λαΐτωμα φερέσθην,
καὶ ποτὶ τὰν κραναάν Μοψοπίαν ὄραμέτην·
δάμω δ' ἀγγελέτην ἀλιτήμονος ἔργα Πάχητος,
10 μέσφα μιν εἰς ὄλοην κῆρα συνηλασάτην.
Τοῖα μὲν, ὦ κούρα, πεπονήχασον· ἀψ' δ' ἐπὶ πάτραν
ἦκετον, ἐν δ' αὐτῆ κείσθον ἀποφθιμένα·
εὐ δὲ πόνων ἀπόνασθον, ἔπει ποτὶ σᾶμα συνεύνωι
εὐδետον, ἐς κλεινῆς μνάμα σαφοροσύνας·
15 ὕμενῦσιν δ' ἔτι πάντες διόφρονας ἠρώϊνας,
πάτρης καὶ ποσίων πῆματα τισαμένας.

615. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Εὐμόλπου φίλον υἱὸν ἔχει τὸ Φαληρικὸν οὐδας,
Μουσαῖον φθίμενον· σῶμ' ὑπὸ τῷδε τάφω.

616. ΑΛΛΟ.

ᾧδε Λίνον Θεβαῖον ἐδέξατο γαῖα θανόντα,
Μούσης Οὐρανήης υἱὸν εὖστεφανού.

617. ΑΛΛΟ.

Θρηῖκα χρυσολύρην τῆδ' Ὀρφέα Μοῦσαι ἔθαψαν,
δν κτάνεν ὑψιμέδων Ζεὺς φολόεντι βέλει.

618. ΑΛΛΟ.

Ἄνδρα σοφὸν Κλεόβουλον ἀποφθίμενον καταπενθεῖ
ἦδε πάτρα Λίνδος πόντῳ ἀγαλλομένη.

619. ΑΛΛΟ.

Πλούτου καὶ σοφίης πρύτανιν πατρὶς ἦδε Κόρινθος
κόλποις ἀγγέλιος γῆ Περιανδρὸν ἔχει.

620. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ.

Μήποτε λυπήσῃ σε τὸ μὴ σε τυχεῖν τινας, ἀλλὰ

Sed bene. munitum quod te precibusque manique
Ipse beatorum misit adire choros.

615. De Musæo.

Musæi cineres, Eumolpo patre creati,
Hoc clausos tumulo terra Phaleris habet.

616. De Lino.

Mortuus heu tegitur Linus hac tellure sepultus,

qui te compositum sacra manique et prece
vicium beatorum locavit choreæ.

614. AGATHIÆ SCHOLASTICI.

Hellanis felicissima et venusta Lamaxis
erant quidem patriæ lumina Lesbicæ;
quando autem Atticis cum navibus huc appulsus
Mytilenæorum terram vastavit Paches,
puellarum scelesto arsit-amore; torique consortes
interfecit, tanquam illas sic per-vim-habitus.
Hæ vero per Egæi fluenti latam undam ferebantur
et ad asperam Mopsopiam cucurrerunt;
ac populo nunciarunt nefarii facinora Pachetis,
donec eum in funestum fatum deturbarint.
Tales quidem, o puellæ, labores-exantlastis; rursus au-
venistis, et in ipsa jacetis defunctæ: [tem in patriam
bonumque laborum fructum-cepistis, quum juxta tumultum
dormiatis, in præclari monumentum pudoris; [conjugum
cauant autem adhuc cuncti unanimas heroïnas,
patriæ et conjugum injurias quæ-ultæ-sunt.

615. ANONYMUM.

Eumolpi dilectum filium habet Phalericum solum,
Musæum extinctum; corpus sub hoc tumulo.

616. ALIUD.

Hic Linum Thebanum excepit terra mortuum
Musæ Uraniæ filium pulchra-corona-conspicue.

617. ALIUD.

[peliverunt
Thracem auream-lyram-gerentem hic Orphea Musæ se-
quem occidit alte-regnans Jupiter fumanti jaculo.

618. ALIUD.

Virum sapientem Cleobulum extinctum luget
hæc patria Lindus mari superbiens.

619. ALIUD.

Divitiarum et sapientiæ principem patria hæc Corinthus
in-sinu mari-proxima tellus Periandrum habet.

620. DIOGENIS LAERTII.

Nunquam doleat tibi te non attigisse aliquid, sed

Ille coronatæ filius Uraniæ.

617. De Orpheo.

Auratæ dominum fidis hic posuere Camcænæ
Occisum flammis Orphea Thracia Jovis.

618. In Cleobuli sepulchro.

Corde virum sapiente suum civem Cleobulum
Extinctum plorat Lindos alumna maris.

τέρπεο πᾶσιν ὁμοῖς οἷσι δίδωσι θεός·
καὶ γὰρ ἀθυμήσας ὁ σοφὸς Περιάνδρος ἀπέσθη,
οὐνεκεν οὐκ ἔτυχεν πρήξιος ἕξ ἔθειεν.

621. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐνθάδ' ἐγὼ Σοφοκλῆς στυγερὸν δόμον Ἄϊδος ἔσθην
κάμμορος, εἶδατι Σαρδόνῳ σελίνοιο γελάσκων.
Ὡς μὲν ἐγὼν, ἕτεροι δ' ἄλλως· πάντες δέ τε πάντως.

622. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Βόρχος ὁ βουποίμην δτ' ἐπὶ γλυκὺ κηρίον εἶρπεν,
αἰγίλιπα σχοίνῳ πέτρων ἐπεργόμενος,
εἶπετό οἱ σκυλάκων τις ὁ καὶ βῶσιν, ὃς φάγε λεπτήν
σχοῖνον ἀνελοκωμένην χραινομένην μέλιτι·
κάππεσε δ' εἰς Ἄϊδαο· τὸ δ' ἀτραγὲς ἀνδράσιν ἄλλοις
κεῖνο μέλι ψυχῆς ὄνιον εἰρύσατο.

623. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ.

Ἔλκε, τάλαν, παρὰ μητρὸς δν οὐκέτι μαστὸν ἀμέλξεις,
ἔλκυσον ὑστάτιον νᾶμα καταφθιμένης·
ἦ γὰρ ξιφέσσει λιπόπνοος· ἀλλὰ τὰ μητρὸς
φίλτρα καὶ εἰν αἰδέῃ παιδοκομεῖν ἔμαθεν.

624. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Ἐβρέας, Ἴονιο πολυποίητε θάλασσα,
ηλλῆς, Ἄϊδεω πορθμὲ κελαινοτάτου,
ἦ τόσσους κατέδεξο. Τίς ἂν τεὰ, κάμμορε, λέξαι
αἴσυλα, δυστήνων αἴσαν ὀπιζόμενος;
Αἰγέα καὶ Λαβέωνα σὺν ἰωκυμόροισιν ἑταίροις
νηὶ τε σὺν πάσῃ βρούξας ἀλιβροθίη.

625. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Εἰδὸτα κῆπ' Ἀτλαντα τεμεῖν πόρον, εἰδὸτα Κρήτης
κύματα καὶ πόντου ναυτιλίην μέλανος,
Καλλιγένεος Διόδωρον Ὀλύθιον ἰσθί θανόντα
ἐν λιμένι, πρόφρης νύκτερον ἐχθύμενον,
δαίτις ἐκεῖ τὸ περισσὸν δτ' ἤμμεν. Ἄ πόσον ὕδωρ
ὄλεσε τὸν τόσῳ κεκριμένον πελάγει!

lætare omnibus omnino quæ donat deus;
etenim mærore-concepto sapiens Periander exstinctus-est,
quod non attigit scopum quem volebat.

621. ANONYMUM.

Hic ego Sophocles exosam domum Plutonis intravi
infelix, esu Sardonio apiastri ridens.
Ita quidem ego, alii autem aliter, omnes vero omnino.

622. ANTIPHILI BYZANTII.

Borchus bubulcus quum ad dulcem favum petendum rep-
inaccessam fime rupem ascendens, [taret,
sequebatur eum canum unus, qui et boves sequebatur.
funem retracto illitum melle; [is adedit tenuem
ac decidit ille in Orci sedem. Et quod colligere-non-est
illud mel ipse vita venale attraxit-sibi. [viris aliis,

623. ÆMILIANI.

Trahe, miselle, a matre quam non-amplius mammam
trahe novissimam scaturiginem morientis : [emulgebis,
jam enim per-gladios deficit-eam-spiritus; sed matris
amor etiam in orco sobolem-curare didicit.

624. DIODORI.

Pereas, Ionii *ponli* o multum-terribile mare,
immisericors, Orci fretum nigerrimi,
quod tot-homines hausisti. Quis tua, infelix, dicat
crudelia-facta, miserorum fatum intuens?
Ægeum et Labeonem cum cito-mortuis sociis
navique cum omni devorasti undarum-æstu.

625. ANTIPATRI SIDONII.

Doctum et ad Atlantem usque secare fretum, doctum
fluctus et ponti navigationem nigri, [Cretæ
Calligenis filium Diodorum Olynthium scito mortuum
in portu, e-prora noctu prolapsura,
dapis ibi supervacuum dum evomebat. Heu quantula aqua
perdidit virum tanto probatum mari!

621. INCERTI,

de Sophocle.

Hic miser heu Sophocles intravi limina Ditis.
Si gaudens apio Sardoum et flebile risi,
Hæc mea mors : aliis alia est : aliqua omnibus est mors.

622. ANTIPHILI.

Borchus fime petens excelsa cacumina rupis
Ibat ibi positos despoliare favos.
Armenii dominique comes jam melle madentem
Abrosit restim dente vorace canis.
In Stygias cedit ille sinus, intactaque cunctis
Mella prius vita prodigus empta refert.

623. ÆMILIANI.

Suge miser nunquam quæ posthac pocula suges :
Ultima ab exanimo corpore pocla trahe.
Exspiravit enim jam saucia : sed vel ab Orco
Infantem novit pascere matris amor.

624. DIODORI.

Ionium pereas, miserescens nullius unda,
Trajectus facilis Ditis ad atra vada;
Nobile tot damnis. Quis enim omnia mente revolvens,
Quot dederis luctus, conmemorare queat?
Nunc etiam Labeo, caris comitatus amicis,
Occidit ecce, tuis cum rate mersus aquis.

626. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐσχατιαὶ Λιθύων Νασαμωνίδες, οὐκέτι θηρῶν
 ἔθνεσιν ἠπείρου νῦτα βαρυνόμενα,
 οὐ τοι ἐρημαίαισιν ἔτι ποιησῆθε λέοντων
 ὠρυγαῖς ψαμάθους ἄχρις ὑπὲρ Νομάδων,
 φύλον ἐπεὶ νῆριθμον ἐν ἰχνοπέδαισιν ἀγρευθὲν
 δέσμιον αἰχμητᾶς Καίσαρ ἔθηκ' ἐν ὄπαις·
 αἱ δὲ πρὶν ἀγραύλων ἐγκοιτάδες ἀκρώρειαι
 θηρῶν, νῦν ἀνδρῶν εἰσὶ βοηλασται.

627. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Ἡμετελῆ θάλαμόν τε καὶ ἐγγύθι νυμφικὰ λέκτρα,
 κοῦρε, λιπῶν δλοῖν ὄμιον ἔβης Ἄϊδου·
 Θύνιον Ἀστακίην δὲ μάλ' ἤκαχες, ἥ σε μάλιστα
 οἰκτρὰ τὸν ἤθητῆν κώκυεν ἠθέου,
 Ἰππάρχου κλαίουσα κακὸν μόνον, εἰκοσι ποίας
 μῦνον ἐπεὶ βιώτου πλήσασο καὶ πίσυρας.

628. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἡρνήσαντο καὶ ἄλλαι ἐδὸν πάρος οὐνομα νῆσοι
 ἀκλεές, ἐς δ' ἀνδρῶν ἤλθον δμωνυμίην·
 κληθεῖτε καὶ ὕμμες Ἐρωτίδες· οὐ νέμεσίς τοι
 Ὀξείαις ταύτην κλῆσιν ἀμειψαμένας.
 Παιδί γάρ, ὃν τύμβῳ δίης ὑπεθήκατε βώλου,
 οὐνομα καὶ μορφῆν αὐτὸς ἔδωκεν Ἐρωτός.
 Ὡχθὸν σηματούσσα, καὶ ἡ παρὰ θινὶ θάλασσα,
 παιδί σὺ μὲν κούφη καῖσο, σὺ δ' ἡσυχίη.

629. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἡ χθαμαλὴν ὑπέδυσ δ τόσος κόνη; Εἰς σέ τις ἀθρῶν,
 Σώκρατες, Ἐλλήνων μέμψεται ἀριστήν·
 νηλεές, οἱ τὸν ἀριστον ἀπώλεσαν, οὐδὲ ἐν αἰδοῖ
 δόντες. Τοιοῦτοι πολλὰκι Κεκροπίδαι.

630. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Ἡδὴ που πατρὸς παλάσας σχεδὸν, « αὔριον » εἶπον,
 « ἡ μακρὴ κατ' ἐμοῦ δυσπλοῖτη κοπάσει ».
 Οὐπω χεῖλος ἔμυσε, καὶ ἦν ἴσος Ἄϊδι πάντος,
 καὶ με κατέτρυχεν κείνο τὸ κούφον ἔπος.

627. DIODORI.

Nou bene perfectum thalamum lectumque jugalem
 Linquis, et is Orci visere regna, puer.
 Flet miser in dulci raptum te flore juventæ
 Thonius, et duris plangentibus Astacie
 Hipparchum miseranda vocat, vicesima vitæ
 Quartaque cui messis, cum morereris, erat.

628. CRINAGORÆ.

Mutavit non una suum prius insula nomen,
 Ex hominum dici nomine læta magis.
 Istud ad exemplum vos jam quoque Erotides este,
 Non erit hic vobis invidiosus honor.
 Nam puero præbet Diæ cui gleba sepulchrum,

626. ANONYMUM.

Extremities Libyæ Nasamonides, non jam belluarum
 populis terræ-continentis dorsa gravata,
 non sane in-deserto-sonantes amplius expavescitis leonum
 rugitus arenas usque ultra Nomadum,
 gentem postquam innumeram in compedibus captam et
 vinctam fortis Cæsar posuit puer in caveis:
 sed ubi prius erant agrestium cubilibus-plena culmina
 ferarum, nunc virorum sunt armentaria-pascua.

627. DIODORI.

Semiperfectum thalamum et propinquos nuptiarum,
 o juvenis, reliquisti-et funestam viam ivisti Orri,
 Thynium Astacenam vero valde afflixisti, quæ te maxime
 miserabiliter pubertate-validum flevit juvenem,
 Hipparchi plorans malum fatum, viginti messes
 tantum postquam vitæ implevisti et quattuor.

628. CRINAGORÆ.

Abnegarunt et aliæ suum prius nomen insulæ
 inglorium, inque virorum venerunt cognomen:
 vocemini et vos Amatoriæ. Nulla sane invidia erit
 Oxilis hanc appellationem permutantibus.
 Puero enim, quem tumulo divinæ supposuistis glebæ,
 nomen et formam ipse dederat Amor.
 O tellus sepulcris-referta et o juxta littus mare,
 puero tu quidem sis levis, tu vero quietum.

629. ANTIPATRI.

An humilem subiisti tu tantus pulverem? In te aliquis ocu-
 Socrates, Græcorum culpabit stultitiam; [los-conjiciens,
 efferi, qui optimum perdiderunt, non quidquam pudori
 tribuentes. Tales sæpenumero Cecropidæ.

630. ANTIPHILI BYZANTII.

Jam fere patriæ adpropinquans proxime, « Cras », dice-
 « longa mihi infelix-navigatio finem-habebit. » [bam.
 Nondum labium erat-clausum, et factus-est par Orco pou-
 et me contrivit illa levis vox. [tus,

Ut dederat formam, sic quoque nomen Amor.
 Ossa tegens tellus, et proxima littoris unda,
 Esto levis puero tu, rogo, tuque sile.

629. ANTIPATRI,

de Socrate.

Quantilla quantus sub humo jacet! omnia Græcos
 Sæcula dementes Socrate teste probant.
 Optimus est hominum morti datus, at nihil Orco.
 Peccatis crebro talia, Cecropidæ.

630. ANTIPHILI.

Dicebam patriam perverctus jam prope, noster
 Cras capiet finem per freta longa labor.
 Vix labra clausa a mihi: subito mare nigrius Orco est:
 Voxque mihi vita constitit illa brevis.

Πάντα λόγον πεφύλαξο τὸν αὖριον οὐδὲ τὰ μικρὰ
λῆθαι τὴν γλώσσης ἀντίπαλον Νέμεσιν.

631. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἦν ἄρα Μιλήτου Φοιδῆτιον ὄρμον ἔκησθε,
λέξατε Διογένη πένθιμον ἀγγελίην,
παις ὅτι οἱ ναυηγὸς ὑπὸ χθονὶ κεύθεται Ἄνδρου
Δίφιλος, Αἰγαίου κῦμα πῶν πελάγευς.

632. ΔΙΟΔΩΡΟΥ.

Κρίμακος ἐξ ὀλίγης ὀλίγον βρέφος ἐν Διοδώρου
κάπεσεν, ἐκ δ' ἑάγη καίριον ἀστράγαλον,
διηθείς προκάρηνος. Ἐπει [δ'] ἴδε θεῖον ἀνακτα
ἀντόμενον, παιδνάς αὐτίκα ἔτεινε χέρας.
Ἄλλὰ σὺ νηπιᾶχος δμῶδός, κόνι, μήποτε βρῖθειν
ὄστια, τοῦ διετοῦς φειδομένη Κόρακος.

633. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Καὶ β' αὐτὴ ἤχλυσεν ἀκρέσπερος ἀντέλλουσα
Μῆνη, πένθος ἔδν νυκτὶ καλυψαμένη,
ὄνεκα τὴν χάριεσσιν δμῶνυμον εἶδε Σελήνην
ἄπνον εἰς ζοφερὸν δυομένην αἴδην.
Κεῖνη γὰρ καὶ κάλλος ἐσὺ κοινώσατο φωτὸς,
καὶ θάνατον κείνης μίξεν ἐῷ κνέφει.

634. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Νεκροδόχον κλιντήρα Φίλων ὁ πρέσβυς αἰείρων
ἐγκλιδόν, ὄφρα λάβοι μισθὸν ἐφημέριον,
εὐλάματος ἐξ ὀλίγοιο πεσῶν θάνεν ἦν γὰρ ἔτοιμος
εἰς αἴδην, ἐκάλει δ' ἡ πολὴ πρόβρασιν
ὄν δ' ἄλλοις ἐφόρει νεκυστόλον, αὐτὸς ἐφ' αὐτῷ
ἀσάντην ὁ γέρων ἀχθοφορῶν ἔλαθεν.

635. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νῆων Ἰεροκλειδῆς ἔσχεν σύγγηρον, δμῶπλουν,
τὴν αὐτὴν ζωῆς καὶ θανάτου σύνοδον,
πιστὴν ἰθυβολεῦντι συνέμπορον. Οὕτως ἐκείνης

Omnem sermonem cave habentem « cras » : ne parva quidem
latent linguæ infestam Nemesim.

631. APOLLONIDÆ.

Jam si Mileti Apollineum ad-portum veneritis,
dicite Diogeni luctuosum nuncium,
puerum scilicet ejus naufragum sub terra tegi Andri
Diphilum, Ægæi fluctum qui-bibit ponti.

632. DIODORI.

Scala ex parva parvus infans in Diodori domo
decidit, et fregit-sibi letaliter vertebram,
volutatus præceps. Ubi vero vidit divinum dominum
accurrentem, pueriles illico tendebat manus.
Sed tu infantis famuli, o pulvis, noli-unquam premere
ossa, bimulo parcens Coraci.

633. CRINAGORÆ.

Atque ipsa obscuravit-se primo-vespere surgens
Luna, luctum suum nocte velans,
quod venustam cognominem vidit Selenen
exanimem ad tenebrosos descendentem inferos.
Illi enim et pulchritudinem sui communicaverat luminis,
et mortem illius conjunxit suis tenebris.

634. ANTIPHILI BYZANT.

Susceptricem-mortuorum lecticam Philo senex tollens
inclinato-corpore, ut sumeret mercedem diurnam,
lapsu ex parvo procidens obiit; erat enim maturus
ad orcum, vocabantque cani occasionem.
Quod vero aliis gestabat mortuos-deferens feretrum, ipsi
feretrum senex bajulabat nescius. [sibi]

635. EJUSDEM.

Navem Hierocles habuit sociam senectæ, sociam navi-
candem vitæ et mortis comitem, [gationis,
fidam piscanti viæ-sodalem. Nulla dum illa

Ne sermone igitur, qui cras sonet, utere : linguæ
Ultricem fugiunt parva nec illa Deam.

631. APOLLONIDÆ.

Si tibi Phæbeam Mileti cursus ad urbem est,
Hæc rogo Diogeni non bona verba refer :
Filius ille tuus sub terra conditur Andri
Diphilus, Ægæo naufragus in pelago.

632. DIODORI.

De brevibus scalis, Diodori sub lare, parvus
Decidit, et pronus dum ruit inde puer,
Verticulos fregit, patruumque accurrere cernens,
Neu seram tendens brachia querit opem.

Tu puero famularis humus sis mitis, et ossa
Ne preme : sed bimus sit tua cura Corax.

634. ANTIPHILI BYZANTII.

Dum Philo sandapilam mercedis amore diurnæ
Effert jam senio præcipitante gravis,
Exiguo lapsu moritur : nec miror : egebat
Momento fini proxima vita levi.
Sic funebre senex aliis portare feretrum
Dum parat, imprudens hoc tulit ipse sibi.

635. EJUSDEM.

Consuevit navis domino : vitæque necisque
Hæc Hieroclidæ mansit ubique comes.
Hæc piscantis erat consors bene fida, nec alnus

πώποτ' ἐπέπλωσεν κῦμα δικαιοσύνην
 ἢ γήραος ἄχρις ἔβωσκε πνευμένη· εἶτα θανάοντα
 ἐκτέρισεν συνέπλω δ' ἄχρι καὶ Ἄϊδεω.

636. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ποιμὴν ὦ μάκαρ, εἶθε κατ' οὖρεος ἐπροβάτευον
 κήγῳ, ποιητῶν τοῦτ' ἀνὰ λευκόλοπον,
 κριοῖς ἀγητῆρσι ποτ' ἐβληχημένα βάζων,
 ἢ πικρῇ βάψαι νῆσοι πηδάλια
 ἄλμη. Τοιγὰρ ἔδον ὑποβένθιος ἄμφι δὲ ταύτην
 θινά με βροιβήσας Εὐρος ἐφορμισατο.

637. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Πύρρος ὁ μουνερέτης ὀλίγη νεὶ λεπτὰ ματεῶν
 φυκία καὶ τριγίνης μαινίδας ἐκ καθέτης,
 ἰγίωνων ἀποτῆλε τυπεὶς κατέδουπε κεραυνῶν
 νηῦς δὲ πρὸς αἰγιαλοῦς ἔδραμεν αὐτομάτη
 ἀγγελίην θεῶν καὶ λιγυῖ μνηύουσα,
 καὶ φράσαι Ἀργῶν οὐκ ἐπόθησε τρόπιν.

638. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Παίδων ἀλλαχθέντι μόρῳ ἔπι τοῦτ' ἐλεινὴ
 μήτηρ ἀμφοτέρους εἶπε περισχομένη·
 « Καὶ νέκυν οὐ σέο, τέκνον, ἐπ' ἤματι τῶδε γοήσειν
 « ἤλπισα, καὶ ζωοῖς οὐ σὲ μετεσόμενον
 « ὄψεσθαι· νῦν δ' οἱ μὲν ἐς ὑμέας ἡμειφθήσαν
 « δαίμονες, ἀψευστον δ' ἔκετο πένθος ἔμοι ».

639. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Πᾶσα θάλασσα θάλασσα· τί Κυκλάδας ἢ στενὸν Ἑλλης
 κῦμα καὶ Ὀξείας ἠλέα μεμφόμεθα;
 ἄλλως τοῦνομ' ἔχουσι· ἐπεὶ τί με, τὸν προφυγόντα
 κείνα, Σκαρφαειὺς ἀμπεκαλύψε λιμῆν;
 Νόστιμον εὐπλοῖην ἀρῶτό τις ὡς τὰ γε πόντου
 πόντος, ὁ τυμβευθεὶς οἶδεν Ἀρισταγόρης.

640. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ῥιγῆλὴ ναύταις ἐρίφων δύσις, ἀλλὰ Πύρρωνι
 πούλῳ γαληναίῃ χεῖματος ἐχθροτέρῃ
 νῆα γὰρ ἀπνοίῃ πεπεδημένῳ ἔφρασε ναύταις
 ληϊστέων ταχινῇ δίκροτος ἐσσυμένη·
 χεῖμα δὲ μιν προφυγόντα γαληναίῳ ὑπ' ὀλέθρῳ
 ἕκτανον· ἃ λυγρῆς δειλῆ καχορμισίτης!

Æquoreas secuit justior ulla vias.

Hæc alimenta viro dedit, hæc in funere justa
 Fecit, et ad Manes consociavit iter.

637. ANTIPATRI SIDONII.

Ille diu Pyrrhus remex suus, impiger algas
 Et calamo mænas querere setigero,
 Heu procul a terris periit Jovis igne trisulco;
 Sed tamen ad littus sponte carina redit,
 Et loquitur fumo tristes et sulfure casus.

unquam navigavit fluctus justior : [tu
 ad senium usque pascebat dominum laborans; deum
 justa-fecit; et una-vecta-est vel usque in-Orcum.

636. CRINAGORÆ.

Pastor o beate, utinam sub monte oves-pascere
 ego quoque, herbosum hunc per collem-albo-vertice,
 arietibus ductoribus quandoque ad balatus obgarriens, [cula
 portus quam amaro immergam navem-regentia gubernas-
 salo. Etenim subii profundum-mersus; circa hanc vero
 oram me stridens Eurus appulit.

637. ANTIPATRI.

Pyrrhus ipse-remigans parva navi minutum quærens
 fucum-marinum et capillari mænas ab demissa-linea,
 a littoribus procul percussus corruiit fulmine;
 navis autem ad oras-maris eucurrit sponte-sua
 nuncium sulfure et fumo significans,
 et ad-exponendum Argos minime desideravit carinam.

638. CRINAGORÆ.

Super puerorum permutato fato hoc miserabilis
 mater, utrosque complexa, dixit :
 « Et cadaver non tuum, puer, in die hocce me-defleturam
 « speravi, et vivis non te interfuturum [sunt
 « esse-visuram. Nunc autem erga vos quidem immutati-
 « dæmones, sed certus venit luctus mihi. »

639. ANTIPATRI.

Omne mare est mare; quid Cycladas, aut angustum Hællæ
 fluctum, et Oxias temere culpamus?
 frustra nomen (famam) obtinent; quippe qui me, clapsurum
 illis, Scarphæensis demersit portus? [piam: pontum
 Reditum-parantem navigationem-bonam precetur quis-
 esse pontum, hic tumulatus novit Aristagoras.

640. EJUSDEM.

Horridus nautis Hædorum occasus, sed Pyroni
 multo serenitas maris tempestate fuit infensior :
 navem enim malaciâ ut-compede-vincti antevertit remigio
 prædonum rapida biremis concita;
 hiemeque enim elapsum illi tranquillitatis in pernicie
 interfecerunt. Heu tristi miser statione-infausta !

Hoc satis : Argoo non eget illa sono.

639. ANTIPATRI.

Crede, mare omne mare est. Quid Cycladas ergo, qui-
 Accusare fretum, quid vada cæca juvat? [Hællæ
 Voce mera distant. An non ego sospes ab illis
 Scarphæum portum naufragus ore bibi?
 Exoptet reditum qui navigat! omnia ponti
 Pontus, et hoc situs hic novit Aristagoras.

641. ANTIΦΙΛΙΟΥ.

Σῆμα δωδεκάμοιρον ἀφεγγέος ἡελίοιο,
 τοσσάκις ἀγλώσσω φθεγγόμενον στόματι,
 εὖ· ἂν θλιβομένοιο ποτὶ στενὸν ὕδατος ἀήρ
 αὐλὸν ἀποστείλῃ πνεῦμα διωλύγιον,
 ἦρχεν Ἀθήναιος δῆμῳ χάριν, ὡς ἂν ἐναργῆς
 εἶη κῆν φθονεραῖς ἡέλιος νεφέλαις.

642. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

* Ἐβρου καὶ Δήλου κλύδων μέσος υἱά Μενόιτην
 σὺν φόρτῳ Σαμίου κρύψε Διαφανέος,
 εἰς δαιὸν σπεύδοντα πλόου τάχος· ἀλλὰ θάλασσα
 ἐχθρὴ καὶ νόσῳ πατρός ἐπειγομένους.

643. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἦμνίδα τὴν Εὐάνδρου, ἐράσμιοι ἀνὲν ἄθυρμα
 οἰκογενές, κούρην αἰμύλον εἰναέτιν,
 ἤρπασας, ὦ ἄλλιστ' Ἀἰδῆ· τί πρόωρον ἐφίης
 μοῖραν τῇ πάντως σεῖο ποτ' ἐσομένη;

644. ΒΙΑΝΟΡΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἦστατον ἐθρήνησε τὸν ὠκύμορον Κλεαρίστη
 παῖδα, καὶ ἀμφὶ τάφῳ πικρὸν ἔπαυσε βίον·
 κοκκύσασα γὰρ ὄσσον ἐχάνδανε μητρός ἀνίη,
 οὐκέτ' ἐπιστρέψαι πνεύματος ἔσχε τόνους.
 Θηλύτεραι, τί τοσοῦτον ἐμετρήσασθε τάλαινα
 θρήνον, ἵνα κλαύσῃ· ἄχρι καὶ Ἀἰδεῶ;

645. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἦ δύστην' ὀλβοιο Φιλόστρατε, ποῦ σοι ἐκεῖνα
 σκῆπτρα καὶ αἱ βασιλέων ἀφθονοὶ εὐτυχίαι,
 αἷον ἐπληρώσας αἰεὶ βίον; ἢ ἐπὶ Νείλῳ
 *****δαίοις ὦν περίοπτος ὄροισ;
 Ὀθνεῖοι καμάτους τοὺς σοὺς διεμοιρήσαντο,
 σὸς δὲ νέκυς ψαφραῆ κείσεται ἐν Ὀστρακίνῃ.

641. ANTIPHILI.

Signum duodecim-in-partes-divisum non-lucentis solis,
 toties elingui sonans ore,
 quando compressa in angustam aqua aer
 fistulam emittit flatum late-strepentem,
 posuit Athenæus populo munus, ut clare conspicuus
 esset etiam in invidis sol nebulis.

642. APOLLONIDÆ.

Syrum et Delum-inter medius æstus Menœtam filium
 Samii Diaphanis cum onere-navis hausit,
 ob piam rem qui-festinabat cursus celeritatem. Sed mare
 infestum est etiam ob-morbum patris properantibus.

643. CRINAGORÆ.

Hymnida Evandri, amabile usque ludicrum
 domi-genitum, puellam lepidam novennem,
 rapuisti, o inexorabilis Orce : quid immaturum immisisti
 fatum ei-quæ omnino tua aliquando futura-erat?

644. BIANORIS GRAMMATICI.

Extremum ingemuit cita-morte-raptum Clearista
 filium, et circa sepulcrum amaram finit vitam :
 illacrimata enim quantum capiebat maternus dolor,
 non jam revocare spiritus potuit tenorem.
 Muliebregenus, quid tantum emensæ-estis miseræ
 genitum, ut ploraretis vel ad sedem usque Orci?

645. CRINAGORÆ.

O infelix divitiarum Philostrate, ubi tibi illa
 sceptræ et ex-regibus immensæ felicitates,
 quibus suspendisti semper tuam vitam? An ad Nilum
 [erit tumulus...] conspicuus finibus?
 Peregrini labores tuos inter se diviserunt,
 tuum vero cadaver arida jacebit in Ostracina.

641. ANTIPATRI.

Solis iter sectum duodena parte figurans,
 Hoc opus elingui ter dat ab ore sonum;
 Cum vacuum validis irrumpit flatibus aer,
 Et cava compressæ tibia mugit aquæ.
 Munus Athenæus populo dedit utile : nubes
 Ut jubar invadeant, sol tamen inde patet.

643. CRINAGORÆ.

Quæ prius Evandri ludus fuit Hymnis amorque,
 Blanda jocis annos vernula nata novem,
 Sere quid hanc properas rapere et tibi sumis acerbam?
 Quæ, licet exspectes, Orce, futura tua est.

644. BIANORIS GRAMMATICI.

Dum Clearista suo lamenta dat ultima nato,
 Ad tumulum miseræ vita relicta fuit.
 Flentis enim quantum rabies materna ferebat,
 Non quirit elapsus spiritus ire retro.
 Quid juvat in tantum luctus extendere, mætres,
 Floretis rigidas Diis ut usque fores?

645. CRINAGORÆ.

Quo nunc sceptræ tibi, quo clara, Philostrate, regum
 Munera, tam largas heu miser inter opes,
 Jactabat se vita quibus tua? nunc prope Nilum
 Limite Judæam respiciente jaces.
 Gens externa tuos sibi divisere labores;
 Reliquias condit squallida testa tuas.

646. ANYTHES MELAPOPIOY.

Λοίσθια δὴ τάδε πατρὶ φίλῳ περὶ χεῖρε βαλοῦσα
 εἶπ' Ἐρατῶν, γλωροῖς δάκρυσι λειβομένα·
 « ὦ πάτερ, οὐ τοι εἶμι, μέλας δ' ἐμὸν ὄμμα κα-
 « ἦδη ἀποφθιμένης κυάενον θάνατος ». [λύπτει

647. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ, οἱ δὲ ΣΙΜΜΙΟΥ.

Ὑστατα δὴ τάδ' εἶπε φίλῳ ποτὶ μητέρα Γοργῶ
 δακρυόεσσα, δέρης χερσὶν ἐφαπτομένη·
 « Αὔθι μένοις παρὰ πατρὶ, τέκοις δ' ἐπὶ λῶνι μοῖρα
 « ἄλλαν, σφὶ πολλῶν γῆραι καδεμόνα ».

648. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ἐσθλὸς Ἀριστοκράτης δὲ ἀπέπλεεν εἰς Ἀχέροντα,
 εἶπ' ὀλιγοχροπίνης ἀψάμενος κεφαλῆς·
 « Παίδων τις μνήσαιο, καὶ ἐδνώσαιο γυναῖκα·
 « εἰ καὶ μιν δάκνοι δυσθίτοτος πανίη·
 5 « ζῶν στυλώσαιο κακὸς δ' ἄστυλος ἰδέσθαι
 « οἶκος· ὁ δ' αὖ λῶστος τάνερος ἐσχαρῶν
 « εὐκίων φαίνοιτο, καὶ ἐν πολυκαεῖ ὄγκῳ
 « ἐνσπῆ, αὐγάζων δαλὸν ἐπεσχάριον ».
 ἦδει Ἀριστοκράτης τὸ κρήγουν· ἀλλὰ γυναικῶν,
 10 ὠνθρωπ', ἤχθαιρεν τὴν ἀλιτοπροσύνην.

649. ANYTHES MELAPOPIOY.

Ἄντι τοι εὐλεχέος θαλάμου σεμνῶν θ' ὑμεναίων
 μάτηρ στήσε τάφῳ τῶδ' ἐπὶ μαρμαρίνῳ
 παρθενικᾶν, μέτρον τε τεόν καὶ κάλλος ἔχουσαν,
 Θερσί· ποτιφθεγκτὰ δ' ἐπλεο καὶ φθιμένα.

650. ΦΛΑΚΚΟΥ ἢ ΦΑΛΑΙΚΟΥ.

Φεῦγε θαλάσσια ἔργα, βοῶν δ' ἐπιβάλλευ ἐχέτλη,
 εἰ τί τοι ἦδὺ μακρῆς πείρατ' ἰδεῖν βιοτῆς·
 ἠπειρῶν γὰρ ἐνεστι μακρὸς βίος· εἰν ἄλλ' οὐ πως
 εὐμαρῆς εἰς πόλιν ἀνδρός ἰδεῖν κεφαλῆν.

646. ANYTÆ LYRICÆ.

Novissima quidem hæc patri caro, manibus eum com-
 dixit Erato, vegetis lacrimis stillans : [plexa .
 « O pater, non tibi jam sum, sed atra meum oculum velat
 « jam extinctæ cæruleum mors. »

647. SIMONIDIS aut SIMMIÆ.

Novissima quidem hæc dixit caræ matri Gorgo
 lacrimis-suffusa, collo ejus manibus inhærens :
 « Hic maneat apud patrem, pariasque meliore fato
 « aliam, tuæ canæ senectæ quæ-curam-agat. »

648. LEONIDÆ TARENTINI.

Bonus Aristocrates, quando avehebatur ad Acherontem .
 dixit breve-tempus-victurum tangens caput :
 « Progeniei quis meminerit, et dote-emat uxorem,
 etiam si eum mordeat ægre-victitans paupertas.
 Vitam columnis-fulciat; mala enim visu sine-columna
 domus : contrâ autem optimus viri focus [aliorum
 bonis-fultus-columnis appareat, et in multa-urente fastu
 * ipse contentus-sit lucere-faciens unum titionem foci. »
 Noverat Aristocrates verum; sed mulierum,
 o homo, oderat perversam-mentem.

649. ANYTÆ LYRICÆ.

Pro felici thalamo nobilibusque hymenæis
 mater erexit tumulo hoc super marmoreo
 virginem, staturamque tuam et formam quæ-habet,
 Thersi; et quam-alloqui-possimus facta-es etiam mortua.

650 FLACCI aut PHALÆCI.

Fuge maritima opera, sed boum manum-injice stivæ,
 si quid tibi dulce longæ finem videre vitæ;
 continenti-terræ enim inest longa vita; in mari vero non
 facile est canum viri aspiceret caput. [ullo-modo

646. ANYTÆ.

Hæc Erato complexa patrem dedit ultima verba,
 Dumque dabat, lacrymis permaduere genæ :
 Non ultra tibi sum, genitor : mea lumina (sensi)
 Frigida mors anima jam fugiente tegit.

647. SIMONIDÆ, ut aliis placet, SIMMIÆ.

Languida materno circumdans brachia collo,
 Hæc Gorgo lacrymans verba suprema dabat
 Cum genitore mane; felicior altera proles
 Sit tibi mox, habeas unde levamen anus.

648. LEONIDÆ TARENTINI.

Dicitur hæc tangens ægrum caput esse locutus,
 Cum bonus ad manes iret Aristocrates :
 Quisquis es, uxorem pretio tibi quære, genisque
 Proserere, sit quamvis res tibi parva domi.

Fulciri se vita cupit : domus absque columnis

Non bona; sin adsit copia dives opum,
 Hæc pilis ornanda venit, debetque superba
 De strue fax totos irradiare lares.

Norat Aristocrates quid fasque bonumque : sed illi
 Fecerat uxorum mens scelerata metum.

649. ANYTÆ.

Hanc tibi pro thalamo mater de marmore donat
 Impositam busto virginis effigiem,
 Quæ te tota refert, qualisque et quanta fuisti :
 Digna salutari mortua, Thersi, quoque es.

650. FLACCI vel PHALÆCI.

Suadeo bubus ares terram, non navibus æquor,
 Si tibi longævus dulce videre dies.
 In terris datur esse diu : qui per mare currunt
 Non facile est cano cernere cum capite.

651. ΕΥΦΟΡΙΩΝΟΣ.

Ὀὐ Τραχίς σε λίθεις ἐπ' ὄστέα κείνα καλύπτει,
οὐδ' ἡ κυάνεον γράμμα λαχοῦσα πέτρα·
ἀλλὰ τὰ μὲν Δολίχης τε καὶ αἰπεινῆς Δρακάνου
Ἰκάριον βῆσσει κύμα περὶ κροκάλαι·
ἀντί δ' ἐγὼ ξενίης πολυκηδέος ἡ κενεὴ χθῶν
ὠγκώθη Δρυόπων διψάσιν ἐν βοτάναις.

652. ΑΕΩΝΙΑΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ἦλθεσσα θάλασσα, τί τὸν Τιμάρους οὕτως
πλώοντ' οὐ πολλῇ νηὶ Τελευταγόρην,
ἄγρια χειμήνασα, κατεπρηνώσασα πόντω,
σὺν φόρτῳ, λάβρον κύμα' ἐπιχευαμένη;
γῶ μὲν που καύηξιν ἢ ἰγθυόροισι λαριδεύσιν
τεθρήνητ' ἄπνους εὐρεῖ ἐπ' αἰγιαλῶν·
Τιμάρης δὲ κενὸν τέκνου κεκλαυμένον ἀθροῖν
τύμβον, δακρῦει παῖδα Τελευταγόρην.

653. ΠΑΓΚΡΑΤΟΥΣ.

᾿Ωλεσεν Αἰγαίου διὰ κύματος ἄγριος ἄρθεις
Αἰψ' Ἐπιηρείδην Ἰάσι δυσμέναις,
αὐτὸν ἔη σὺν νηὶ καὶ ἀνδράσιν· ᾧ τότε σῆμα
δακρῦσας κενὸν παῖδι πατήρ ἔκαμεν.

654. ΑΕΩΝΙΑΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Αἰεὶ λήϊσταί τε καὶ ἀλιφθόροι, οὐδὲ δίκαιοι
Κρήτες· τίς Κρητῶν οἶδε δικαιοσύνην;
ὡς καὶ ἐμὲ πλώοντα σὺν οὐκ εὐπίνοι φόρτῳ
Κρηταιεῖς ᾧσαν Τιμόλυτον καθ' ἄλδος,
δεῖλαιον. Κῆγ' ἄν μὲν ἀλιζώοις λαριδεύσει
κέκλαυμαι, τύμβῳ δ' οὐχ ὑπο Τιμόλυτος.

655. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄρκαι μοι γαίης μικρῆ κόνις· ἡ δὲ περισσῇ
ἄλλοι ἐπιθλίβει πλούσια κεκλιμένον
σῆλη, τὸ σκληρὸν νεκρῶν βάρος· εἴ με θανόντα
γνώσοντ', Ἀλκάνδρῳ τοῦτο τί Καλλιτέλευς;

651. EUPHORIONIS.

Non Trachis regio lapidosa tua ossa illa tegit,
neque cæruleum titulum-inscriptum nacta petra,
sed ea quidem Doliches et excelsæ Dracani rupis
circa arenas, Icarium rumpit fluctus;
ego vero pro hospitio affectus-pleno inanis terra
egesta-sum Dryopum sitientibus in herbis.

652. LEONIDÆ TARENTINI.

O resonans mare, quid Timaris filium sic
navigantem non magna in-navi Teleutagoram,
immaniter deseviens-æstu, præcipitasti in-pontum
cum onere, rapidum fluctum superfundens?
Et ille quidem alicubi a-gaviis aut piscivoris laris
desletus-est exanimis lato in littore;
Timares autem vacuum pueri lacrimis-rigatum videns
tumulum, plorat natum Teleutagoram.

653. PANCRATIS.

Perdidit Ægeos per fluctus immanis sublatus
Africus Epieriden Hyadibus occidentibus,
ipsum sua cum navi et viris; cui hoc monumentum
lacrimatus vacuum filio suo pater struxit.

654. LEONIDÆ TARENTINI.

Semper prædones et mari-perditores, neque justii
Cretenses; quis Cretensium novit justitiam?
sicut et me navigantem cum non opimo onere
Cretenses deturbarunt Timolytum in mare,
infelicem. Et ego quidem a laribus in-mari-viventibus
desletus-sum, tumulo autem non subest Timolytus.

655. EJUSDEM.

Sufficit mihi terræ paucus pulvis; excelsus vero
alium premat sumptuose conditum
cippus, grave mortuorum onus: si me mortuum [filio?
cognituri-sunt aut non, quid hoc Alcandro Callitelis

652. LEONIDÆ.

Horrissonum pelagus, cur sic Timare creatum
Heu modica vectum nave Telestagoram,
Et pariter merces, immane furente procella,
Mersisti fundens æquora salsa super?
Qui fera nunc post fata jascens in littore magno
Mergis et fulicis lugubre carmen erit.
At bonus ut tumulum Timares spectat inanem,
Non cessat natum flere Telestagoram.

653. PANCRATIS.

Trux Epieriden Ægeis Africus undis
Obruit, in vastum dum fugit æquor Hyas,
Cum rate, cum cunctis vectoribus: huic monumentum

Multa miser plorans struxit inane pater.

654. LEONIDÆ TARENTINI.

Latrones pelagi Cretes, gens juris et æqui
Nescia: nam Cretum quis bona facta refert?
Hi me Timolytum tumidas misere sub undas,
Dum freta cum tenui Cretica merce seco.
Heu miser æquoreis qui nunc sum nœnia mergis,
Timolytus non sum quippe sub hoc lapide.

655. EJUSDEM.

Pulveris exiguum satis est mihi: grandior illos
Gleba tegat, quorum mors quoque monstrat opes.
Pro cippo (quid onus Manes juvat?) hi mihi, notus
Sum quibus Alcander de patre Callitele.

656. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τὴν ὀλίγην βῶλον καὶ τοῦτ' ὀλιγῆριον, ὦνερ,
σῆμα ποτίφθεγξαι τλάμιονος Ἀλκιμένους,
εἰ καὶ πᾶν κέρυπται ὑπ' ὀρείης παλιούρου
καὶ βᾶτου, ἦν ποτ' ἐγὼ δῆξιν Ἀλκιμένης.

657. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ποιμένες οἱ ταύτην ὄρεος βάχιν οἰοπολεῖτε
αἴγας κευείρους ἐμβατέοντες δις,
Κλειταγόρη, πρὸς Γῆς, ὀλίγην χάριν, ἀλλὰ προστηνῆ
τίνοιτε, χθονίης εἴνεκα Φερσεφόνης.
5 Βληχῆσαιντ' οἷές μοι, ἐπ' ἀξέστοιο δὲ ποιμῆν
πέτρης συρῆζοι πρηέα βοσκομέναις·
εἶαρι δὲ πρώτῳ λειμώνιον ἄθος ἀμέρσας
χωρίτης σταφέτῳ τύμβον ἐμὸν στεφάνῳ,
καὶ τις ἀπ' εὐάρνοιο καταχραίνοιτο γάλακτι
10 οἶδος, ἀμολγαῖον μαστὸν ἀνασχόμενος,
κρηπίδ' ὑγραίων ἐπιτύμβιον· εἰσὶ θανόντων
εἰσὶν ἀμοιβαῖαι κᾶν φθιμένοις χάριτες.

658. ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ, οἱ δὲ ΛΕΩΝΙΔΟΥ ΤΑΡΑΝΤ.

Γνώσσομαι εἴ τι νέμιες ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ δεῖλος
ἐκ σθένε ὡσαύτως ἴσον, ὀδοιπόρ', ἔχει.
« Χαιρέτω ὀδτος ὁ τύμβος, » ἐρεῖς, « ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
« κείται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς ».

659. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Νῆπιον υἱὸν εἰλειπες· ἐν ἡλικίῃ δὲ καὶ αὐτὸς,
Εὐρύμεδον, τύμβου τοῦδε θανῶν ἔτυχες.
Σοὶ μὲν ἔδρη θείοισι παρ' ἀνδράσι τὸν δὲ πολῖται
τιμησεῦντι, πατρὸς μνώμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

660. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Ξεῖνε, Συρακασίος τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὀρθων,
« χειμερίας μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴης ».

656. EJUSDEM.

Tenuem glebam, et hoc parvulā-areā, o vir,
sepulcrum alloquere miseri Alcimenis,
etsi totum occultatur ab aspera paliuro
et rubo, quem olim ego vastabam Alcimenes.

657. EJUSDEM.

Pastores, qui hoc montis jugum pascite
calcantes capras et pulchro-vestitas-vellere oves,
Clitagoræ, per Tellurem, parvam gratiam, sed suavern
pendatis, subterraneæ causa Persephones.
Balent oves mihi, super impolita autem pastor
petra fistulam dulcè inflet pascentibus.
Vere autem primo pratensem florem decerpens
villicus cingat tumulum meum corona,
et aliquis fecundæ irroret lacte
ovis, turgidam mammam attollens,
crepidinem humectans sepulcralem : sunt mortuorum
sunt reciproçæ etiam in exstinctis gratiæ.

658. THEOCRITI, vel LEONIDÆ TARENTINI.

Sciam si quid tribuis bonis majus, aut si etiam ignavus
ex te itidem æqualem-partem, viator, habet.
« Salveat hic tumulus, inquires, quoniam Eurymedontis
« situs-est sacrum levis super caput. »

659. EJUSDEM.

Infantem filium reliquisti ; in flore-ætatis autem et ipse,
Eurymedon, sepulcrum hoc mortuus sortitus-es.
Tibi quidem sedes divinos inter viros ; hunc autem cives
honorabunt, patris memores utpote boni.

660. LEONIDÆ TARENTINI.

Advena, Syracusius tibi vir hoc præcipit Orthon :
« Hiberna ebrius ne-quoquam nocte eas. »

656. EJUSDEM.

Hanc glebam, sit parva licet, neque grande sepulchrum
Alloquere egregii, quisquis es, Alcimenis.
Me rubus et spinis quamvis paliurus acutis
Obtegit, Alcimenes ille ego fortis eram.

657. EJUSDEM.

Pastores montis qui per juga curritis hujus,
Seu capra seu vobis hirta salitur ovis,
Clitagoræ parvum, sed quod juvet, hoc date munus,
Quod vos per terram Persephonenque rogo.
Balanto me propter oves : pascentibus illis
Dulce quid ex scabra fistula rupe canat.
Vere novo totis flores prædatus ab agris,
Qua tegor, hanc sertis rusticus ornet humum.
Atque aliquis niveo ne spargi lacte timeto,
Pingua dum digitis ubera pressat ovis,

Ut riget hunc tumulum : non sunt benefacta sepultis
Vana, frequens meritis reddidit umbra vicem.

658. THEOCRITI, vel, ut alii, LEONIDÆ TARENTINI.

Jam dabitur cerni fortesne, viator, honores,
Fortis an et timidus sint tibi jure pari.
Huic tumulo bene sit, dices, reor, Eurymedo
Incumbit sancto qui levis in capite.

659. EJUSDEM.

Infanti puero juvenis pater ipse relicto
Hoc tegetis tumulo mortuus Eurymedon.
Te loca dicta piis capient : venerabitur illum
Urbs sua, progenitum quippe parente bono.

660. LEONIDÆ TARENTINI.

Ortho Syracusius quod te rogat, hospes, id unum est,
Ne quoque nocte hyemis tempore potus eas.

καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτον ἔχω μέρος, ἀντὶ δὲ * πολλῆς
πατρίδος θνεῖαν κείμαι ἐφροσάμενος.

661. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εὐσθένης τὸ μνήμα· φουσιγνώμων ὁ σοφιστής,
δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
Ἐῷ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα,
γυμνοθέτης ἐν τοῖς δαιμονίως φίλος ὢν.
Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχειν θενωῖθ' ὁ σοφιστής,
καίπερ ἀκικὸς ἔων, εἶχ' ἄρα κηδεμόνας.

662. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἢ παῖς ὦχετ' ἄωρος ἐν ἐξοδόμῳ ἤδ' ἐνιαυτῷ
εἰς αἰδὴν, πολλῆς ἡλικίης προτέρη,
δαίτη, ποθέουσα τὸν εἰκοσάμηνον ἀδελφόν,
νήπιον ἀσπύργου γευσάμενον θανάτου.
Αἶαι, λυγρὰ παθοῦσα Περιστερή, ὡς ἐν ἐτοίμῳ
ἀνθρώποις δαίμων ἦκε τὰ δεινότατα.

663. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ὁ μικρὸς τὸδ' ἔτευξε τᾶ Θραῖσση
Μήδειος τὸ μνήμα' ἐπὶ τᾶ * ὁδοῖ, κήπ' ἐγράψε Κλείτας.
Ἐξεί τὰν χάριν ἃ γυνὰ * ἀντ' ἐκείνων
ὧν τὸν κῆρον ἔθρεψε. Τί μὲν ἔτι χρῆσιμα τελευτᾷ;

664. ΑΛΛΟ.

Ἀρχιλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἶσιδε τὸν πάλαι ποιητᾶν,
τὸν τῶν ἰάμβων, οὗ τὸ μυρίον κλέος
διῆλθε κήπι νόκτα καὶ ποτ' αἶω.
Ἢ ῥά νιν αἰ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἡγάπευεν Ἀπόλλων,
ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο κήπιδέξις
ἐπεὰ τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

665. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Μήτε μακρῆ θαρσέων ναυτίλλεο μήτε βαθεῖη
νή· κρατεῖ πάντος δούρατος εἰς ἄνεμος.
Ἦλεσε καὶ Πρόμαχον πνοιή μία, κῆμα δὲ ναύτας
ἀθρόον ἐς κοίλην ἔστυφελιξεν ἄλα.
Οὐ μὴ οἱ δαίμων πάντα κακός· ἀλλ' ἐνὶ γαίῃ
πατρίδι καὶ τύμβου καὶ κτερέων ἔλαγεν
κηδεμόνων ἐν χερσίν, ἐπεὶ τρηχεῖα θάλασσα
νεκρὸν πεπταμένους θῆκεν ἐπ' αἰγιαλοῦς.

Etenim ego tale habeo fatum, et pro ampla
patria alienam humum jaco indutus.

661. EJUSDEM.

Eusthenis hoc monumentum; physiognomon *ei* at sophista,
doctus ex oculo et mentem cognoscere.
Bene illum sepeliverunt sodales in aliena terra alienum,
et poeta in his mire *ei* amicus.
Omnium quas decebat habere defunctum, sophista,
quamquam tenuis erat, habebat igitur curatores.

662. LEONIDÆ.

Puella abiit immatura in septimo hæc anno
ad inferos, multis æqualibus prior,
misera, desiderans viginti-mensium fratrem,
infantem, amare-nesciam qui-gustavit mortem.
Heu, heu, tristia perpessa Peristera, quam in promptu
hominibus deus posuit pessima!

663. EJUSDEM.

Parvulus hoc struxit Thrassæ
Medeus monumentum in via, et inscripsit CLITÆ.
Habebit gratiam mulier pro eo
quod puerum aluit. Quid vero, adhuc utilis, moritur?

664. ALIUD.

Archilochum sta et aspice antiquum poetam
iamborum; cujus infinita laus
penetravit et in occasum et versus auroram.
Profecto eum Musæ et Delius diligebant Apollo,
quod canorus erat et sollers
carminaque pangere et ad lyram cantare.

665. EJUSDEM LEONIDÆ.

Neque longæ fidens naviga neque profundæ
navi; vincit omne lignum (*navigium*) unus ventus.
Perdidit etiam Promachum flatus unus, et fluctus nautas
subitus in dehiscens detrusit mare.
Non tamen ei sors omnino mala: sed in terra
patria et tumulum et funera sortitus-est
cognatorum in ulnis, postquam asperum mare
cadaver expansa posuit super littora.

Mors illi namque inde venit, nec nobilis illum
Patria, sed tellus hæc peregrina tegit.

661. EJUSDEM.

Eusthenis hic tumulus: de vultu noscere mores,
Deque oculis animum cernere doctus erat.
Externum externa sub humo texere sodales,
Carus quæis etiam carminis arte fuit.
Quæ voluit vitæque fuit lethoque potitus,

ΑΝΤΒΟΛΟΓΙΑ. I.

Invenitque suos, quæis alienus erat.

662. LEONIDÆ.

Ante diem periit bis sex quæ vixerat annos,
Sed quæ mente graves vincere posset anus.
Causa necis de fratre dolor, qui mense peracto
Bis decimo mortis cruda rapina fuit.
Eheu tristia passa Peristeri: pessima genti
Quam dedit humanæ quæque parata Deus.

Σ

666. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Οὗτος ὁ Λειάνδρῳ διάπλους, οὗτος ὁ πόντου
πορθμὸς, ὁ μὴ μόνῳ τῷ φιλέοντι βαρὺς·
ταῦθ' Ἡροῦς τὰ πάροθεν ἐπαύλια, τοῦτο τὸ πύργου
λείψανον, ὁ προδότης δὲ ἐπέκειτο λύχνος.
Κοινὸς δ' ἀμφοτέρους δὲ ἔχει τάφος, εἰσέτι καὶ νῦν
κείνῳ τῷ φθονερῷ μεμφομένους ἀνέμῳ.

667. ΔΕΞΙΠΟΤΟΝ.

Τίποτε μάτην γοοῖντες ἐμῶ παραμίμνετε τύμβῳ;
οὐδὲν ἔχω θρήνων ἄξιον ἐν φθιμένοις.
Λήγῃς γόνυ καὶ παῦε, πόσις, καὶ παῖδες ἐμείο
χαίρετε, καὶ μνήμην σώζετ' Ἀμαζονίης.

668. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Οὐδ' εἰ μοι γελώσα καταστορέσειε Γαλήνη
χύματα, καὶ μαλακὴν φρίκα φέροι Ζέφυρος,
νηοδάτην ὄψεσθε· δέδοικα γὰρ οὐς πάρος ἔτλην
κινδύνους ἀνέμοις ἀντικουροσόμενος.

669. ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ.

Ἄστρας εἰσαθρεῖς ἀστὴρ ἐμός. Εἴθε γονοίμην
Οὐρανός, ὡς πολλοῖς δμμασιν εἰς σὲ βλέπω.

670. ΤΟΥ ΑΓΓΟΥ.

Ἄστὴρ πρὶν μὲν ἔλαμπες ἐν ζωοῖσιν Ἐῶρος·
νῦν δὲ θανῶν λάμπεις Ἑσπερος ἐν φθιμένοις.

671. ΑΔΗΑΟΝ, οἱ δὲ ΒΙΑΝΟΡΟΣ.

Πάντα Χάρων ἀπληστε, τί τὸν νέον ἤρασας αὐτῶς
Ἄτταλον; οὐ σὸς ἔην, κἀν θάνε γηραλέος;

672. ΔΕΞΙΠΟΤΟΝ.

Χθὼν μὲν ἔχει δέμας ἐσθλόν, ἔχει κλυτὸν οὐρανὸς ἦτορ
Ἄνδρῶ, ὅς Δαναοῖσι καὶ Ἰλλυριοῖσι δικάσας,
οὐχ ὀσίων κτεάνων καθράς ἐφυλάξατο χεῖρας.

666. ANTIPATRI THESSALONICENSIS.

Hic Leandri trajectus, hoc ponti
fretum, non soli amanti grave;
hæc Herus olim habitatio, hæc turris
reliquiæ; proditor hic positus-erat lychnus.
Commune autem utrosque hoc habet sepulcrum, adhuc
de-isto invido querentes vento. [nunc quoque

667. ANONYMUM.

Quid incassum gementes meo adstatis tumulo?
nil habeo gemitibus dignum inter mortuos.
Desine luctus et cessa, conjux, et liberi mei
valete, et memoriam servate Amazoniæ.

668. LEONIDÆ.

Ne si quidem mihi arridens sternat Serenitas
fluctus, et mollem undarum horrorem ferat Zephyrus,
navigantem videbitis: timeo enim quæ prius sustinui
pericula ventis dum-obluctabar.

669. PLATONIS PHILOSOPHI.

Sidera contemplaris, Aster sidus mi. Utinam essem
cælum, ut multis oculis te considerem!

670. EJUSDEM.

Aster prius quidem lucebas inter vivos Lucifer;
nunc vero exstinctus luces Vesper in mortuis.

671. INCERTI, ut nonnulli BIANORIS.

Prorsus insatiate Charon, quid adolescentem rapuisti sic
Attalon? nonne tuus erat, etsi obiisset grandævus?

672. ANONYMUM.

Terra habet corpus probum, habet clarum polus animum
Andræe, qui Dacis et Illyriis quum-jus-dicbat,
ab iniquis divitiis puras sibi-servavit manus.

666. ANTIPATRI,

de Hero et Leandro.

Pontus hic est toties Leandro nocte natalus,
Non solus sævum quem sibi sensit amans.
Herus formosæ domus hæc. Quæ rudera cernis,
Infida fulgens hæc face turris erat.
Ambo sed hoc uno tumultati marmore, de te
Nunc quoque non cessant, improbe vente, queri.

667. INCERTI,

reperum in æde sanctæ Anastasiæ, Thessaloniciæ.

Quid tam mœsta meum circumstas turba sepulchrum?
Quod par sit fletu, mortua nil habeo.
Desine vir luctus, et vos mea vivite proles,
Quod satis est, memores semper Amazoniæ.

668. LEONIDÆ.

Non ego, ventorum quamvis freta blanda fruuntur

Pace, vel a Zephyro molliter acta tremant,
Scandam transtra ratis. Quæ namque pericula sensi
Luctatus contra flamina sat memini.

669. PLATONIS,

in eum qui Stella vocatur.

Stella vides cæli stellæ meus: o ego cælum
Si sim, quo te oculis pluribus adspiciam!

670. EJUSDEM,

de eodem.

Stella meus vivis fulgebas Lucifer ante;
Nunc apud infernos Hesperus es populos

671. INCERTI, secundum alios BIANORIS.

Insatiate Charon, juvenem cur Attalon auferis?
Non tuus ille, senex si moreretur, erat?

673. ΑΔΗΑΟΝ.

Εἰ γένος εὐσεβέων ζῶει μετὰ τέρμα βίοιο,
 ναιετάον κατὰ θεσμὸν ἀνὰ στόμα φωτὸς ἐκάστου,
 Ἄνδρᾶ , σὺ ζῶεις, οὐ κἀθανες· ἀλλὰ σε χῶρος
 ἀμύροτος ἀθανάτων ἀγίων ὑπέδεκτο καμόντα.

674. ΑΔΡΙΑΝΟΥ.

Ἀρχιλόχου τόδε σῆμα, τὸν ἐς λυσσῶντας ἰάμβους
 ἤγαγε Μαιονίδῃ Μοῦσα χαριζομένη.

675. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ἄτρομος ἐκ τύμβου λύε πάσματα ναυηοῖο·
 ἡγῆμῶν ὀλλυμένων ἄλλος ἐνηοπέριε.

676. ΑΔΗΑΟΝ.

Δούλος Ἐπίκτητος γενόμεν, καὶ σῶμ' ἀνάπηρος,
 καὶ πενήνῃ Ἴρος, καὶ φίλος ἀθανάτοιο.

677. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Μνημα τόδε κλεινοῖο Μεγιστίου, ὃν ποτε Μῆδοι
 Σπερχεῖον ποταμὸν κτεῖναν ἀμειψάμενοι,
 μάντιος, ὃς τότε κῆρας ἐπερχομένης σάφα εἶδως
 οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προλιπεῖν.

678. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Πληρώσας στρατιῆν Σωτήριχος ἐνθάδε κείμει,
 ὄλβον ἐμῶν καμάτων γλυκεροῖς τεκέσσειν ἄσας.
 Ἥρξᾳ δ' ἐν ἰππῆσσι, Γερήνιος οἶάτε Νέστωρ·
 εἰς ἀδίκων τε πόνων κειμήλιον οὐδὲν ἔτευξα.
 Τοῦνεκα καὶ μετὰ πότμον ὄρω φάος Οὐλύμποιο.

679. ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ.

α. Τύμβε, τίς ἢ πόθεν, ἦν δ' ἔτι παῖς τίνος, ἔργα καὶ
 νεκρὸς, ὃν ἐνδὸν ἔχεις, ἐννεπε, κευθόμενον. [ὄλβον,

673. INCERTI.

Si genus piorum vivit post metam vitæ,
 habitans, ut fas est, in ore viri cujusque,
 Andrea, tu vivis, non es-mortuus : sed te regio
 æterna immortalium sanctorum exceptit defunctum.

674. ADRIANI.

Archilochi hoc sepulcrum, quem in rabidos iambos
 egit Mæonidæ Musa gratificans.

675. LEONIDÆ.

Impavidus a tumulo solve funes naufragi :
 nos dum-peribamus, alius nave-vehebatur.

676. INCERTI.

Servus Epictetus fui, et corpus truncue
 et paupertate Irus, et carus immortalibus.

677. SIMONIDIS.

Monumentum hoc clari Megistiæ, quem olim Medi
 Sperchium flumen interfecerunt transgressi,
 vatis, qui tunc fata imminetia clare sciens
 non sustinuit Spartæ duces deserere.

678. ANONYMUM.

Functus-munere-conscribendi exercitus Soterichus hic
 opes ex-meis laboribus dulcibus liberis relinquens. [jaceo,
 Præsui autem inter equites, Gerenius sicut Nestor ;
 ex injustisque operibus thesaurum nullum paravi.
 Quapropter et post mortem adspicio lumen Olympi.

679. SANCTI SOPHRONII PATRIARCHÆ.

[opera et opes
 α. Tuinule, quis aut unde, adhuc puer cujus fuerit, qualis
 mortuus, quem intus habes, edissere, conditum.

673. INCERTI.

Si pia gens hominum transacto tempore vitæ
 Lege sacra vivit, volitatque per ora virorum,
 Andrea, tu certe superas, si sede beata
 Immortale agitas sanctis cum mentibus ævum.

674. ADRIANI.

Archilochus jacet hic. Bene Musa volebat Homero,
 Hunc in iambeum cum furia vit opus.

675. LEONIDÆ.

Aude de tumulo submersi solvere funem :
 Tunc quoque cum perii, quos mare ferret, erant.

676. INCERTI,

de Epicteto.

Servus Epictetus, nec corporis integer, Iro

Pauperior : sed Dis sic quoque carus eram.

677. SIMONIDÆ,

apud Herodotum.

Qui jacet hic, cecidit Mavorte Megistia Medo,
 Cum trans Sperchii barbarus ivit aquas :
 Quamquam fatidica cernebat mente futurum,
 Noluit ille tuos linquere, Sparta, duces.

679. SOPHRONII,

Patriarchæ Hierosolymorum,

in monumentum Johannis, Papæ Alexandrini.

Dic mihi, quis, cujus, quo prosatus ille, quid egit,
 Quidve habuit, clausum quem tegis hic, tumule?

β. Οὗτος Ἰωάννης, Κύπριος γένος, υἱὸς ἐτύχθη
εὐγενέος Στεφάνου· ἦν δὲ νομεὺς Φαρίης.

- 5 Κτήμασι μὲν πολυλόβος θλων πλέον ὄν τρέφε Κύπρος,
ἐκ πατέρος πατέρων, ἐξ ὁσίων τε πάντων·
ἔργα δὲ θέσκελα πάντα λέγειν, ἅπερ ἐν χθονὶ τεύξεν,
οὐδ' ἐμοῦ ἔστι νόου, οὐδ' ἐτέρων στομάτων·
10 πάντα γὰρ ἄνδρα παρῆλθε φαινοτάταις ἀρετῆσι
δόξαντα κρατεῖν ταῖς ἀρεταῖς ἐτέρων.
Τοῦ καὶ κάλλεα πάντα, τάπερ πτόλις ἔλλαχεν αὐτῆ,
εἰσι φιλοφροσύνης κόσμος ἀρειοτάτης.

680. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἄρχος Ἰωάννης Φαρίης ἀρετῶν ἱερῶν
ἐνθάδε νῦν μετὰ τέρμα φιλῆ παρὰ πατρίδι κεῖται·
θνητὸν γὰρ λάχε σῶμα, καὶ εἰ βίον ἄφθιτον ἔξει,
ἀθανάτους πρῆξει τε κατὰ χθόνα βέξεν ἀπείρους.

681. ΠΑΛΛΑΔΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.

Οὐκ ἀπεδήμησας τιμῆς χάριν, ἀλλὰ τελευτῆς·
καὶ χολὸς περ ἔων ἔδραμες εἰς Αἴδην,
Γέσσιε Μοιράων τροχάλωτε· ἐκ προκοπῆς γὰρ
ἦς εἶχες κατὰ νοῦν, ἐξεκόπησ βιότου.

682. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Γέσσιος οὐ τέθνηκεν ἐπιγόμενος παρὰ Μοίρης·
αὐτὸς τὴν Μοῖραν προύλαβεν εἰς Αἴδην.

683. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

« Μὴ δ' ἐν ἄγαν » τῶν ἐπὶ σοφῶν ὁ σοφώτατος εἶπεν·
ἀλλὰ σὺ μὴ πεισθεις, Γέσσιε, ταῦτ' ἐπαθεις·
καὶ λόγιός περ ἔων ἀλογώτατον ἔσχεις δνειδος,
ὡς ἐπιθυμήσας οὐρανίης ἀνόδου.
Οὗτος Πήγασος ἵππος ἀπόλεσε Βελλεροφόντην,
βουληθέντα μαθεῖν ἀστροθέτου κανόνας·

b. Hic Joannes, Cyprius genere, filius fuit
nobilis Stephani : erat autem pastor Phariæ *urbis*.
Divitiis quidem opulentus magis omnibus quos *nutravit*
a patre patrum, ab sanctisque laboribus; [*Cyprus*.
facta vero divina cuncta dicere, quæ in terra edidit,
neque meæ est mentis, neque aliarum linguarum :
omnem enim virum superavit splendidissimis *virtutibus*
qui-videbatur præstare virtutibus alios.
Hujus et ornamenta omnia, quæ urbs sortita-est hæc,
sunt benignitatis decus præstantissimæ.

680. EJUSDEM.

Princeps Joannes virtutum Phariæ *urbis* sacerdotum
hic nunc post exitum cara in patria jacet ;
mortale enim sortitus-erat corpus, etsi vitam *immortalem*
immortaliaque facta in terra edidit infinita. [*habiturus*,

681. PALLADÆ ALEXANDRINI.

Non peregre-abiisti honoris causa, sed exitus ;
et claudus licet esses, cucurristi in Orcum ,
o Gessi Parcis velocior ; per progressum enim
quem habebas in mente, egressus-es-e vita.

682. EJUSDEM.

Gessius non obiit impulsus a Parca :
ipse Parcæ prævertit in Orcum.

683. EJUSDEM.

« Ne quid nimis » septem sapientium sapientissimus dixit :
sed tu ei non credens, Gessi, hoc es-passus ;
et eruditus licet esses stultissimum incurristi *probrum* ,
tanquam cupiens cœlestis (*in cœlum*) ascensus.
Sic Pegasus equus perdidit Bellerophonem ,
qui-voluerat discere astrorum-sitûs regulas :

Ortus Ioannes Cypri, patre nobile germen
De Stephano, Pharia pastor in urbe fuit ;
Divitiis omnes Cypri cui vincere cives
A proavis veniens res bene parta dabat.
Illius in terris cœlestia facta referre
Nec mea mens, nec vox ulla deserta valet.
Nam longe anteiit claris virtutibus omnes,
Virtutum summus quos celebrabat honos.
Inclya quæ totam posuit monumenta per urbem,
Testes eximie tot bonitatis habet.

680. EJUSDEM,

de eodem.

Johannes Phariæ princeps virtute sacerdos
Urbis erat, patria nunc in tellure quiescit.
Nam corpus mortale fuit : licet ipsa perenne
Floreat innumeris vita immortalibus actis.

681. PALLADÆ ALEXANDRINI,
de Gessio.

Dum peregre es, mortem reperis, inhiator honorum ,
Et cito tam claudio tanta peracta via est.
Profectus studiis ad regna inferna profectus
Es, Gessi, Parcæ parcere cum cuperent.

682. EJUSDEM,

de eodem.

Gessius occubuit, non fato tractus ad Orcum ;
Dum properat, fatum traxerat ipse suum.

683. EJUSDEM,

de eodem.

Ne quid agas nimium, sapientum maximus inquit :
Gessi, non pares : hinc tibi grande malum ;
Virque diu prudens imprudens probra subisti,
Tanquam qui cuperes scandere templa poli ;

ἀλλ' ὁ μὲν ἔπικον ἔχων καὶ θαρσαλέον σθένος ἦθις,
Γέσσιος οὐδὲ χέσειν εὐτονον ἦτορ ἔχων.

684. TOY AYTOY.

Μηδεὶς ζητήσῃ μερόπων ποτὲ καὶ θεὸς εἶναι,
μηδ' ἀρχὴν μεγάλην, κόμπον ὑπερφίαλον.
Γέσσιος αὐτὸς ἔδειξε· κατηνέχθη γὰρ ἐπαρθεὶς,
θητηῆς εὐτυχίης μηκέτ' ἀνασχόμενος.

685. TOY AYTOY.

Ζητῶν ἐξεῦρες βιότου τέλος εὐτυχίης τε,
ἀρχὴν ζητήσας πρὸς τέλος ἐρχομένην.
Ἄλλ' ἔτυχες τιμῆς, ὦ Γέσσιε, καὶ μετὰ μοῖραν
σύμβολα τῆς ἀρχῆς ὑστατα δεξάμενος.

686. TOY AYTOY.

Γέσσιον ὡς ἐνόησεν ὁ Βαύκαλος ἀρτι θανόντα
χολεύοντα πλέον, τοῖον ἔλεξεν ἔπος·
« Γέσσιε, πῶς, τί παθὼν κατέβης δόμον Ἄιδος εἰσω
« γυμνὸς, ἀκήδεστος, σχήματι καινοτάφῳ; »
Τὸν δὲ μὲγ' ὄχθησας προσέφη καὶ Γέσσιος εὐθύς·
« Βαύκαλε, τὸ στρήνος καὶ θάνατον παρέχει ».

687. TOY AYTOY.

Τὴν Ἀμμωνιακὴν ἀπάτην δεῖ Γέσσιος εἶγνω
τοῦ ξενικοῦ θανάτου ἐγγύθεν ἐρχόμενος,
τὴν ἰδίαν γνώμην κατεμύψατο, καὶ τὸ μᾶθημα,
καὶ τοὺς πειθομένους ἀστρολόγους ἀλόγους.

688. TOY AYTOY.

Οἱ δύο Κάλχαντες τὸν Γέσσιον ὤλεσαν ὄρκοις,
τῶν μεγάλων ὑπάτων θῶκον ὑποσχόμενοι.
Ἦ γένος ἀθροῶπων ἀνεμῶλιον, αὐτοχόλωτον,
ἄχρι τέλους βιότου μηδὲν ἐπιστάμενον.

sed hic quidem equum habens et impavidum robur juventæ,
Gessius ne ad cacandum quidem gnævum cor habens.

684. EJUSDEM.

Ne quis quærat hominum unquam et deus esse,
neque potestatem magnam, jactationem superbam.
Gessius ipse documento-fuit : dejectus-est enim ante ela-
mortalem felicitatem jam non ferens. [tus.]

685. EJUSDEM.

Quærens invenisti vitæ finem felicitatisque, [dentem.
potestatem quum-quærebas ad finem (summum) ten-
Sed nactus-es honorem, o Gessi, etiam post fatum
potestatis insignia extrema adeptus.

686. EJUSDEM.

Gessium ut vidit Baucalus nuper mortuum
claudicantem magis, talem dixit vocem : [Plutonis
« Gessi, quomodo, quid passus descendisti in domum
« nudus, neglectus, habitu novo-modo-sepulti? »
Hunc autem valde indignans allocutus-est et Gessius il-
« Baucale, fastus etiam mortem dat. » [lico:]

687. EJUSDEM.

Ammoniacam fraudem ubi Gessius cognovit,
ad extorrem letum prope accedens,
propriam sententiam culpavit, et scientiam illam,
et eos qui-fidunt astrologis insanis.

688. EJUSDEM.

Bini Calchantes Gessium perdiderunt juribusjurandis,
magnum consulum sellam polliciti.
o genus hominum vanum, suam-in-se-iram-meritum,
usque ad finem vitæ nihil sciens.

Sic et sidereas studiosum discere leges
Pegasus illisit Bellerophonta solo.
Ille tamen fidebat equo, viridique juvena :
Tu nec ad egestum sat, puto, cordis habes.

684. EJUSDEM,

de eodem.

Nemo natus homo posthac deus esse cupiscat,
Summa nec ad rerum culmina vanus hiet.
Gessius exemplo est, graviter qui lapsus ab alto
Fortuna retinet de meliore nihil.

685. EJUSDEM,

de eodem.

Plus solito claudus cum Gessius attigit Orcum,
Vidit et hos fudit Baucalus ore sonos :
Unde quod es nudus, Gessi? cur forma sepulchri

Tam nova? defuncto cur tibi luctus abest?
Indignabundus respondit Gessius illi :
Fastus et ad mortem, Baucale, ferre solet.

687. EJUSDEM,

de eodem.

Cum prope jam mortem sentiret Gessius exsul,
Atque Ammoniacos in sua damna dolos :
Consilium tunc ipse suum damnavit et artem,
Et si quis vanis crederet Astrologis.

688. EJUSDEM,

de eodem.

Jurati fasces dum pollicitantur et annum,
Calchantes, Gessi, te duo perdiderunt.
Gens hominum vento similis, sibi noxia, quid sit
Utile, supremum nescit adusque diem.

689. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἐνθάδε σῶμα λείπειν Ἀπελλιανὸς μέγ' ἄριστος·
ψυχὴν δ' ἐν χεῖρεσσι ἐὼν παρακάθητο Χριστῷ.

690. ΑΔΗΛΟΝ.

Οὐδὲ θανὼν κλέος ἐσθλὸν ἀπόλεσας ἐς γθόνα πᾶσαν,
ἀλλ' ἐτι σῆς ψυχῆς ἀγλαὰ πάντα μένει,
δοσ' ἐλαχές τ' ἐμαθές τε, φύσει μῆτιν πανάριστε·
τῷ βρα καὶ ἐς μακάρων νῆσον ἔθης, Πυθέα.

691. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἄλκηστις νέη εἰμί· θάνον δ' ὑπὲρ ἀνέρος ἐσθλοῦ,
Ζήνωνος, τὸν μόνον ἐνί στέρνοισιν ἐδέγμην,
ὄν φωτὸς γλυκεροῖν τε τέκνων προὔκριν' ἐμὸν ἦτορ,
οὖνομα Καλλικράτεια, βροτοῖς πάντεσσι ἀγαστή.

692. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ, οἱ δὲ ΦΙΛΙΠΠΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ.

Γλύκων, τὸ Περγαμηνὸν Ἀσίδι κλέος,
ὁ παμμάχων κεραυνὸς, ὁ πλατὺς πόδας,
ὁ καινὸς Ἄτλας, αἱ τ' ἀνίκαιτοι χέρες
ἔβροντι· τὸν δὲ πρόσθεν οὐτ' ἐν Ἰταλοῖς,
οὐτ' Ἑλλάδι προῦσαν, οὐτ' ἐν Ἀσίδι,
ὁ πάντα νικῶν Ἀΐδης ἀνέτραπεν.

693. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Γλήνιν παρηονίτις ἀμφέγω χερμάς,
πικρῆ κατασπασθέντα κύματος δίνη,
δὲ ἰχθυάζει· ἐξ ἀκρῆς ἀποβῆγος·
γῶσαν δὲ μ' ἄσσοι λαὸς ἦν συνεργήτης,
Πόσειδον, οὐς σὺ σῶζε, καὶ γαλγναίην
αἰὲν διδοίης· δρμητῆσιν δῖνα.

694. ΑΔΔΑΙΟΥ.

Ἦν παρήξ ἤρωα, Φιλοπρήγμων δὲ καλεῖται,
πρόσθε Ποτιδαίης κείμενον ἐν τριόδῳ,
εἰπεῖν ὅσον ἐπ' ἔργον ἄγειν πόδας· εὐθύς ἐκεῖνος
εὐρήσει σὺν σοὶ πρήξιος εὐκολίην.

695. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ὅραξ πρόσωπον Κασσίας τῆς σῶφρονος.
Εἰ καὶ τέθνηκε, ταῖς ἀρεταῖς γνωρίζεται
ψυχῆς τὸ κάλλος μᾶλλον ἢ τοῦ σώματος.

689. INCERTI.

Hic corpus reliquit Apellianus longe optimus;
animam autem in manibus suam deposuit Christo.

690. INCERTI.

Ne mortuus quidem famam bonam amisisti per terram
sed adhuc tui animi splendida cuncta manent, [οὐμνείν
quæcumque accepisti et didicisti, natura mentem eximie :
ideo igitur et in beatorum insulam venisti, Pythea.

691. ANONYMUM.

Alcestis nova sum, oblique pro viro bono,
Zenone, quem solum in pectore acceperam,
quem luce magis dulcibusque liberis fovebat meum cor,
nomine Callicratia, mortalibus cunctis admiranda.

692. ANTIPATRI,
aliis PHILIPPI THESSALONICENSIS.

Glycon, illud Pergamenum Asiæ decus,
illud pancratiastarum fulmen, ille latus pedibus,
novus ille Atlas, illæque invictæ manus
perierunt; et quem antea neque inter Italos
nec in Græcia quis-subvertere-valuit, neque in Asia,
hunc omnia qui-vincit Pluto subvertit.

693. APOLLONIDÆ.

Glenin littoralis cohibeo petra,
amaro correptum fluctus vortice,
dum piscabatur e summa rupe;
congesserunt autem populus omnis-qui erat ei laboris-sc-
o Neptune, quos tu serva, et serenam [cius,
usque dones eis-qui-lineam-demittunt oram.

694. ADDÆI.

Si prætereas heroem, Philopragmon autem nuncupatur,
ante Potidæam situm in trivio,
dic ei quale ad opus agas pedes : illico ille
inveniet tecum rei-gerendæ facilitatem.

695. ANONYMUM.

Vides vultum Cassiæ modestæ.
Etsi obiit, virtutibus cognoscitur
animi ejus pulchritudo magis quam vultus.

690. INCERTI.

Te neque post mortem per terras fama relinquit,
Lucent egregiæ nunc quoque mentis opes,
Quas natura dedit, vel quas doctrina paravit.
His, Pythea, meritis arva beata tenes.

691. INCERTI.

Alcestis nova sum : mortem namque uxor obivi,

Pro Zenone bono, solum quem pectore gessi;
Prætulit hunc vitæ pariter sobolique meum cor.
Nomen Callicratea, frequens quod fama celebrat.

695. INCERTI.

Clarum pudicæ Cassiæ vultum vides.
Quamquam sepulta est, notus ex virtutibus
Est fulgor animi, non minus quam corporis.

696. ΑΡΧΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Αἰωρῆ θήρειον ἱμασσόμενος δέμας αὔραις
 τλάμων, ἀορτηθεὶς ἐκ λασίας πίτους,
 αἰωρῆ· Φοῖβω γὰρ ἀνάρισον εἰς ἔριν ἔσσης,
 πρῶνα Κελαινίτην ναιετάνω, Σάτυρε.
 Σεῦ δὲ βοῶν αὐλοῖο μελίβρομον οὐκέτι Νύμφαι,
 ὡς πάρος, ἐν Φρυγίοις οὔρεσι πευσόμεθα.

697. ΧΡΙΣΤΟΔΩΡΟΥ.

Οὗτος Ἰωάννην κρύπτει τάφος, βς β' Ἐπιδάμνου
 ἄστρον ἔην, ἦν πρὶν παῖδες ἀριπρεπέες
 ἔκτισαν Ἑρακλῆος· ὄθεν καὶ μέριμνος ἦρω
 αἰεὶ τῶν ἀδίκων σκληρὸν ἔκοπτε μένος.
 Ἔγχε δ' ἀπ' εὐσεβέων προγόνων ἐρικυδέα πάτρην
 Λυχνιδόν, ἦν Φοῖνιξ Κάδμος ἔδειμε πόλιν.
 Ἐνθεν λύχνος ἔην Ἑλικιώνιος, οὐνεκα Κάδμος
 στοιχείων Δαναοῖς πρῶτος ἔδειξε τύπον.
 Εἰς ὑπάτους δ' ἀνελαμψε, καὶ Ἰλλυριοῖσι δικάζων,
 Μούσας καὶ καθαρὴν ἑστίφάνωσε Δίκην.

698. ΧΡΙΣΤΟΔΩΡΟΥ.

Αὐτὸς Ἰωάννης Ἐπιδάμνιος ἐνθάδε κεῖται,
 τηλαφάνης ὑπάτων κόσμος ἀειφάνων·
 ὁ γλυκὺ μοι Μουσέων πατάσας φῶς, ὃ πλέον ἄλλων
 εὐρύνας ξενίου δαίμονος ἐργασίην,
 παμπόρθην καλάμην κεκτημένος, ἦντινα μούνην
 οὐκ ἴδε δωτίνης μέτρον δριζόμενον.
 Αἰτυτάτην δ' ἠύξησε [νόμοις πα]τρῖοισιν ἀπήνην,
 φαιδύνας καθαρῆς ἔργα δικαιοσύνης.
 Ὡ πόποι, οὐκ ἔζησε πολὺν χρόνον, ἀλλ' ἐνιαυτοὺς
 μῦνον ἀναπλήσας τεσσαράκοντα δύο,
 ὤγετο μουσπολοῖσι ποθὴν πάντεσσιν ἕσας,
 οὓς ἐπόθει πατέρων φέρτερα γειναμένων.

699. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἰκάρου ὃ νεόφοιτον ἐς ἠέρα πωτηθέντος·
 Ἰκαρὴ πικρῆς τύμβε κακοδρομῆς,
 ἀβάλε μήτε σε κείνος ἰδεῖν, μήτ' αὐτὸς ἀνεῖναι
 Τρίτων Αἰγαίου νῶτον ἑπὲρ πελάγους.
 Οὐ γάρ σοι σκεπαρῆ τις ὑφόρμις, οὔτε βόρειον
 ἐς κλίτος, οὔτ' ἀγὴν κύματος ἐς νοτίην.
 Ἐρῆος, ὃ δύσπλωτος, κακόξενο· σείο δὲ τηλοῦ

696. ARCHIE, MITYLENÆI.

Pendes hirta vagis pulsatus tergora ventis,
 Exuvias pinus sustinet alta tuas :
 Pendes : usque adeo Phæbo certasse nocebat :
 Note Celenæis montibus, o Satyre.
 Nec tua jam nostras Nympharum flabit ad aures
 In Phrygiis resonans tibia blanda jugis.

697. CHRISTODORI.

Joannes situs hic, Epidamni nobile sidus,

696. ARCHIE MITYLENÆI.

Pendes ferinum flagellatus corpus auris
 miser, suspensus de hirsuta pinu,
 pendes : cum-Phæbo enim arduum certamen iniisti,
 scopulum Celeniten habitans, Satyre.
 Tuæ autem vocem tibie mellisonam non-jam Nymphæ,
 sicuti prius, in Phrygiis montibus audiemus.

697. CHRISTODORI.

Hic Joannem tegit tumulus, qui Epidamni
 sidus erat, quam olim liberi illustres
 condiderunt Herculis ; unde et laboriosus heros
 usque injustorum durum frangebatur robur.
 Habuit autem a piis majoribus valde-insignem patriam
 Lychnidum, quam Phoenix Cadmus struxit urbem.
 Inde lychnus (*tumen*) erat Heliconius, quia Cadmus
 elementorum Danais primus ostendit formam.
 Ad consules (*consulatum*) autem emicuit-fulgens, et Il-
 Musas et puram coronavit Justitiam. [*Ilyris jus-dicens* ,

698. CHRISTODORI.

Ipse Joannes Epidammus hic positus-est,
 late-fulgidum consulum ornamen usque-fulgidorum ;
 qui suavem mihi Musarum aperuit lucem, qui plus aliis
 amplificavit hospitalis dei operam,
 omnium-nutricem manum habens, quam solam
 non vidit donis constitutus modus.
 Celsissimum ille auxit legibus patriis currum (*consula-*
lætificans puræ opera justitiæ. [*tum*],
 Bone deus, non vixit multum tempus ; sed annos
 ubi-implevit tantum quadraginta duos,
 excessit Musarum-famulis desiderium cunctis linquens,
 quos amabat parentibus impensius qui-generant.

699. ANONYMUM.

Icari o tum-primum-frequentatum in aerem evolantis
 Icaria ex-amaro sepulcrum cursu-infausto,
 utinam neque te ille vidisset, neque ipse admisisset
 Triton Ægæi super dorsum maris ! [*que borealem*
 Non est enim tibi protectus aliquis ad-stationem-locus, ne-
 in plagam, neque allisionem fluctus in australem. [*cul*
 Perea, o difficilis-navibus, mala-hospitio : a-te vero pro-

Hercule progenitæ quam posuere manus :
 Cujus nunc etiam cum sit memor inclutus heros,
 Robur adhuc justo quod caret omne domat.
 Illi clara pio de sanguine præbuit ortum
 Lychnidus , a Pæno condita Agenoride :
 Qui Græcas docuit voces signare figuris ,
 Hinc satus ipse etiam fax Heliconis erat.
 Consul et Illyrico præfectus in orbe, coronas
 Quas retulit, Musis Justitiæque dedit.

πλώοιμι, στυγεροῦ θοσον ἀπ' ἀΐδειν.

700. ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἴστω νυκτὸς ἐμῆς, ἥ μ' ἔκρυπεν, οἰκία ταῦτα
λαίνα, Κωκυτοῦ τ' ἀμφιγύητον ὕδωρ,
οὔτι μ' ἀνήρ, δ' λέγουσι, κατέκτανεν ἐς γάμον ἄλλης,
παπταίνων· τί μάτην οὐνομα Ῥουφιανός;
ἀλλὰ με Κῆρες ἄγουσι μεμορμέναι. Οὐ μία δῆπου
Παῦλα Ταραντίνη κάτθανεν ὠκύμορος.

701. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἰφθίμω τόδ' ἐπ' ἀνδρὶ φίλῃ πόλις ἦνυσ' Ἀχαιῶ
γράμμαμα παρ' εὐύδρου νάμασιιν Ἀσκανίης.
Κλαῦσε δέ μιν Νίκαϊα· πατήρ δ' ἐπὶ οἱ Διομήδης
λαίνοι ὑψιφαῖ τόνδ' ἀνέτεινε τάφον,
δύσμορος, αἰάζων ὀλοὸν κακόν. Ἥ γὰρ ἐφίκει
υἷα οἱ τίνειν ταῦτα κατοικομένω.

702. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Ἰγθυοθηρητῆρα Μενέστρατον ὄλεσεν ἄγρη
δούνακος, ἐξαμίτης ἐκ τριχῶς ἐλκομένη,
εἶδαρ ἔπ' ἀγκίστρου φονίου πλάνον ἀμφιχανοῦσα
ὄζειν ἐρυθρῆ φυχίς ἔβρυξε πάγη·
ἀγνυμένη δ' ὑπ' ὀδόντι κατέκτανεν, ἄλλατι λάθρω
ἐντὸς ὀλισθηρῶν δυσάμενη φαρύγων.

703. ΜΥΡΙΝΟΥ.

Θύρσις δ' κωμήτης, δ' τὰ νυμφικὰ μῆλα νομεύων,
Θύρσις δ' συρζων Πανὸς ἴσον δόνακι,
ἐνδίοσ οἰνοπότης σκιερὰν ὑπὸ τὰν πίτυν εὐδαι·
φρουρεῖ δ' αὐτὸς ἐλὼν ποίμνια βάκτρον Ἔρωις.
Ἄ Νύμφαι, Νύμφαι, διεγείρατε τὸν λυκοθαρηῆ
βοσκόν, μὴ θηρῶν κύρμα γένηται Ἔρωις.

704. ΑΔΗΛΟΝ.

Ἐμοῦ θανόντος γαῖα μιχθήτω πυρί·
οὐδὲν μέλει μοι· τὰμὰ γὰρ καλῶς ἔχει.

701. DIODORI.

Quod legis hoc forti populus conscripsit Achæo
Carmen, ad Ascaniæ juge madentis aquas.
Huic Nicæa diu lacrymas dedit : at Diomedes
Apposuit busto marmora celsa pater.
Ostentat dum se dolor ambitiosus, et isti,
Qui periit, nato se putat ista dare.

702. APOLLONIDÆ.

Res nova, te morti tua præda, Menestrate, misit,
Quam calamo pendens seta trahebat equi,
Cum tectas inhians uncis lethalibus escas
Horruit ad subitos flammea fuca dolos,
Et rapido saltu fauces subeuntis in ipsas

navigem, invisio quantum ab Orco.

700. DIODORI GRAMMATICI.

Conscia-esto *mihi* noctis meæ, quæ me abscondit, *scimus*
lapidea, Cocytique circumsonans gemitibus aqua, [hæc
quod minime me vir, quod aiunt, occidit nuptias *alius*
circumspiciens, (cur temere nomen *infame* Rufianus ?)
sed me Parcæ ducunt fatales. Non una quippe
Paula Tarentina obiit cita-morte.

701. EJUSDEM.

Forti hunc viro cara civitas paravit Achæo
titulum, ad fluenta pulchras-aquas-habentis Ascaniæ ;
flevitque ipsum Nicæa ; pater autem super eo Diomedes
lapideum alte-splendens hoc erexit sepulcrum,
infelix, deplorans funestum malum. Sane enim decebat
filium ipsi solvere hæc defuncto.

702. APOLLONIDÆ

Piscium-venatorem Menestratum perdidit præda
arundinis, sex-setis-facta ab linea-crinium attracta,
escam quum hami letalis vagantem circumbians,
acutum rubra phycis devoravit dolum ;
sed fracta sub dente occidit *eum*, saltu rapido
intra lubricas subingressa fauces.

703. MYRINI.

Thyrsis paganus, ille Nympharum oves pascens,
Thyrsis modulans Panis æquum-in-modum arundine,
meridianus potator umbrosa sub pinu dormit ;
custodit autem ipse capto greges pedo Amor.
Ah Nymphæ, Nymphæ, exsuscitate illum lupina-audacia
pastorem, ne ferarum præda fiat Amor.

704. INCERTI.

Me mortuo, terra miscetor igne ;
nihil curo : mea enim bene habent.

Intravit. Res est ingeniosa metus.

703. MYRINI.

Thyrsis oves solitus Nympharum pascere, Thyrsis
Par in cantando Panos arundinibus,
Luce meri poter, pinus cubat ecce sub umbra :
Ipse pedo pœudes, ipse gubernat Amor.
Ah Nymphæ, Nymphæ, pastoris rumpite somnos
Intrepididi, ne sit præda Cupido feris.

704. INCERTI,

ut *quidam* volunt, *NEBONIS*.

Me terra cineri miscetur mortuo :
Nil illud ad me ; res habent bene se meæ

705. ANTIΠΑΤΡΟΥ.

Στρυμόνι καὶ μεγάλῳ πεποτισμένῳ Ἑλλησπόντῳ
ἦριον Ἡδωνῆς Φυλλίδος, Ἀμφίπολι,
λοιπά τοι Αἰθιοπίης Βραυρωνίδος ἰχθια νηοῦ
μίμνει, καὶ ποταμοῦ τὰμφιμάχῃτον ὕδωρ,
τὴν δὲ ποτ' Αἰγείδαϊς μεγάλην ἔριν ὡς ἄλιανθὲς
τρῦχος ἐπ' ἀμφοτέραις δερκόμει' ἤϊόσιν.

706. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

Ἰλιγγίασε Βάκχον ἐκπιῶν χανδὸν
Χρύσιππος, οὐδ' ἐφέισατο
ὡ τῆς στοᾶς, οὐχ ἦς πάτρας, οὐ τῆς ψυχῆς,
ἀλλ' ἦλθε δῶμ' ἐς Αἴδεω.

707. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

Κιγῶ Σωσιθέου κοιμῶ νέκυν, ὅσον ἐν ἄστει
ἄλλος ἀπ' αὐθαίμων ἡμετέρων Σοφοκλῆν,
Σκίρτος ὁ πυρβρογένειος. Ἐκισσοφόρησε γὰρ ὠνήρ
ἄξια Φλιασίω, ναὶ μὰ χοροῦς, Σατύρων
κῆμὲ τὸν ἐν καινοῖς τετραμμένον ἤθεσιν ἤδη
ἤγαγεν εἰς μνήμην πατρίδ' ἀναρχαίσας·
καὶ πάλιν εἰσώρμησε τὸν ἄρσενα Δωριῶδι Μούσῃ
ῤυθμόν, πρὸς τ' αὐδὴν ἐλκόμενος μεγάλην
εὐαδὲ μοι θύρῳν τύπος * οὐ γερὶ καινοτομηθεῖς
τῆ φιλοκινδύνοι φροντίδι Σωσιθέου.

708. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τῷ κωμωδογράφῳ, κούφῃ κόνι, τὸν φιλάγωνα
κισσὸν ὑπὲρ τύμβου ζώντα Μάχωνι φέροις·
οὐ γὰρ ἔχεις κηφῆνα παλίμπτυντον, ἀλλὰ τι τέχνης
ἄξιον ἀρχαίης λειψίανον ἡμπίσας. [Νεῶ
Τοῦτο δ' ὁ πρέσβυς ἐρεῖ· « Κέκροπος πόλι, καὶ παρὰ
« ἔστιν δε' ἐν Μούσαις δριμύ πέφυκε θύμον ».

709. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Σάρδιες ἀρχαῖαι, πατέρων νομὸς, εἰ μὲν ἐν ὑμῖν
ἔτρεφόμαν, κερνάς ἦν τις ἂν ἡ βακέλας
χρυσοφόρος, βῆσσων κατὰ τύμπανα· νῦν δὲ μοι Ἀλκμὰν
οὔνομα, καὶ Σπάρτας εἰμὶ πολυτρίποδος,
καὶ Μούσας ἐδάην Ἑλικωνίδας, αἶ με τυράννων
θῆκαν Δασκύλεω μεζίζονα καὶ Γύγεω.

710. ΗΡΙΝΝΗΣ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΗΣ.

Στάλαι, καὶ Σειρήνες ἐμαί, καὶ πένθιμη κρωσσέ,
ὅστις ἔχεις Αἴδα τὴν ὀλίγαν σποδιάν,
τοῖς ἐμὸν ἐρχομένοισι παρ' ἦριον εἶπατε χαιρέιν,
αἰτ' ἀστοὶ τελέθωντ', αἰθ' ἐτέρας πόλιος·

709. ALEXANDRI,
de Alcman.

Uris proavita mihi Sardes, si vester alumnus
Mansisset, spado nunc, ad cyathosve forem

705. ANTIPATRI.

Strymone et magno irrigatum Helleponto
sepulcrum Edonæ Phyllidis, o Amphipolis,
reliqua tibi Æthopiæ (Dianæ) Brauronidis vestigia templi
manent, et fluminis de-quo-utrimque-pugnatum liquor;
illam autem, olim Ægidis magnum certamen, velut pur-
pannum-lacerum in ambabus prospicimus ripis. [pureum

706. DIOGENIS.

Vertigine-correptus est, Bacchum postquam-ebibit diduc-
Chrysippus, atque haud pepercit [tis-faucibus,
neque snæ porticu, neque patriæ, neque animæ,
sed domum intravit Plutonis.

707. DIOSCORIDÆ.

Et ego Sosithæi tueor corpus-mortuum, quantum in urbe
alius ex fratribus nostris Sophoclem,
Scirtus flava-lanugine. Hederam-gestabat enim vir
modo-digno Phliasis, næ testor choros, Satyris;
atque me, novis innutritum jan moribus,
adduxit in memoriam patriam denuo-antiquum-præstans;
et rursus invexit Doricæ Musæ masculum illum
rhythmum, et ad vocem pertractus magniloquam
placuit mihi thyrsorum dicendi-modus.... renovatus
periculorum-amante cura Sosithæi.

708. EJUSDEM.

Como-diarum scriptori, o levis pulvis, amantem-certami-
hederam super tumulo viventem Machoni mittas; [num
non enim habes fucum futilem, sed aliquas arte
dignas antiqua reliquias circumtegis.
Hoc autem senex dicit: « O Cecropis urbs, etiam ad Nilum
« est quando in Musis acre germinavit thymum. »

709. ALEXANDRI ÆTOLI.

Sardes antiquæ, patrum sedes, si quidem in vobis
fuissem-educatus, lancigerulus forem aut eunuchus
auro-vestitus, rumpens pulchra tympana; nunc vero inili
nomen, et Spartæ sum multos-tripodas habentis, [Alcman
et Musas novi Heliconidas, quæ me regibus
effecerunt Dascyla majorem et Gyga.

710. ERINNES MITYLENEÆ.

Columnæ, et Sirenes meæ, et lugubris hydia,
quæ habes Plutonis hanc tenuem favillam,
iis qui meum prætereunt sepulcrum dicite salvere,
sive cives sint mei, sive alterius urbis,

Auratus, quatiens cava tympana: nomen at Alcman
Nunc mihi, meque suum Sparta beata vocat,
Sumque Heliconiadum dono præstante tyranno
Major, sive ille est Dascyla, sive Gyges.

5 χῶτι με νύμφαν εὔσαν ἔχει τάφος, εἶπατε καὶ τό·
 χῶτι πατήρ μ' ἐκάλει Βαυκίδα, χῶτι γένος
 Τηνια, ὡς εἰδῶντι· καὶ ὅτι μοι ἂ συναταιρίς
 Ἴρινην ἐν τύμβῳ γράμιμ' ἐχάραξε τόδε.

711. ANTIPATROΥ.

Ἦδη μὲν κροκόεις Πιτανάτιδι πίντατο νύμφα
 Κλειναρέτα χρυσέων παστός ἔσω θαλάμων,
 καδεμόνες δ' ἤλποντο διωλένιον φλόγα πεύκαις,
 ἄφειν ἀμφοτέραις ἀσχομένοι παλάμαις,
 Δημῷ καὶ Νίχιππος· ἀφαρπάξασα δὲ νοῦσος
 παρθενικὰν λάθας ἀγαγεν ἐς πέλαγος·
 ἀλγεῖναι δ' ἐκάμοντο συνάλικες, οὐχὶ θυρέτρων,
 ἀλλὰ τὸν Ἄιδεω στερονοτυπῆ πάταγον.

712. ΗΡΙΝΝΗΣ.

Νύμφας Βαυκίδος ἐμίμ'· πολυκλαύταν δὲ παρέρπων
 στάλαν τῷ κατὰ γὰς τοῦτο λέγοις Ἄϊδα·
 « Βάσκανος ἔσθ', Ἄϊδα » τὰ δὲ τοι καλὰ σάμαθ' ὀρῶντι
 ὠμοστάταν Βαυκοῦς ἀγγελέοντι τύχαν,
 ὡς τὰν παιδ', Ὑμέναιος ἐφ' αἷς αἰδέτο πεύκαις,
 ταῖσδ' ἐπὶ καδεστάς ἐφλεγε πυρκαῖα·
 καὶ σὺ μὲν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖον αἰοῖδ' ἂν
 ἐς θρήνων γοερῶν φθέγμα μεθρημόσασο.

713. ANTIPATROΥ.

Παυροεπῆς Ἴρινην, καὶ οὐ πολὺμυθος αἰοδαῖς·
 ἀλλ' ἔλαγεν Μούσας τοῦτο τὸ βαῖον ἔπος.
 Τοιγάρτοι μνήμης οὐκ ἡμῆροσταν, οὐδὲ μελαίνης
 Νυκτὸς ὑπὸ σκιερῇ κωλύεται πτέρυγι·
 αἱ δ' ἀναρίθμητοι νεαρῶν σωρηδὸν αἰοῖδ' ὧν
 μυριάδες λήθη, ξεῖνε, μαραινόμεθα.
 Λωίτερος κύκνου μικρὸς θροός ἢ κολοῖων
 κρωγμὸς ἐν εἰρηναῖς κιθάμενος νεφέλαις.

714. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ῥήγιον Ἰταλῆς τεναγώδεος ἄκρον αἰδῶ,
 αἰεὶ Θρινακίου γενομένην ὑδατος,
 οὐνεκα τὸν φιλέοντα λύρην φιλέοντα τε παῖδας
 Ἴθυκον εὐφύλλῳ θῆκεν ὑπὸ πετελέῃ,
 ἤδεα πολλὰ παθόντα· πολλὸν δ' ἐπὶ σήματι κισσὸν
 χεύατο καὶ λευκοῦ φυταλιῆν καλάμου.

713. ANTIPATRI,

de Erinna.

Pauca quidem cecinit nobis Erinna, loquela
 Parca, sed hoc Musas tam breve carmen habet.
 Nec fuit a fama deserta favore : nec illam
 Implicitam pennis nox tegit atra suis.
 At nos interea vatum numerosa novorum
 Millia nube tegit proxima sæpe dies.
 Nam melius cygni carmen breve, quam sonus omnis
 Quem spargit vernas graculus in nebulas.

et nympham me tegi tumulo; nam dicite etiam hoc;
 et patrem me nuncupasse Baucidem, et genere esse
 Teniam, ut sciant; et mihi amicam-sodalem
 Eriannam in tumulo epigramma hoc exarasse

711. ANTIPATRI.

Jam croceus Pitanatidi stratus erat nymphæ
 Clinaretæ aureos lectus-nuptialis intra thalamos,
 parentesque sperabant alte-sublatam flammam piceæ
 esse-accensus utrisque attolentes palmis,
 Demo et Nicippos : abripiens autem morbus
 virginem, Lethes abduxit in æquor :
 tristes vero fecerunt æquales, minime liminum,
 sed plutonium cum-pectoris-planctu strepitum.

712. ERINNES.

Nymphæ Baucidis sum; multum-defletum autem præteriens
 cippum subterraneo hoc dicas Plutoni :
 « Invidues, Pluto. » Tibi autem pulchra signa aspicienti
 sævissimam Baucis nunciabunt fortunam,
 ut puellam, Hymenæus ad quas canebatur faces,
 his socer combussit in-rogo;
 et tu quidem, o Hymenæe, nuptiarum argutam cantilenam
 in ejulationum flebilium vocem deflexisti.

713. ANTIPATRI.

Paucorum-versuum Erinna, et non multiloqua cantibus;
 sed nactum-est Musas hoc parvum carmen.
 Quocirca memoria non excidit, neque nigræ
 Noctis sub umbrosa cohibetur ala;
 innumeræ vero juniorum gregatim poetarum
 myriades oblivione, hospes, marcescimus.
 Potior cygni parvus sonus, quam graculorum
 crocitus in vernis dispersus nubibus.

714. ANONYMUM.

Rhegium Italiæ palustris extremum cano,
 usque Thrinaciam gustans aquam,
 quod amantem lyræ amantemque puerorum
 Ibycum pulchra-folia-habenti posuit sub populo,
 dulcia multa expertum; multamque super tumulo hederam
 fudit et albi plantationem calami.

714. INCERTI,

de Ibyco.

Rhegium æquoream laudo, quo sine diremta
 Trinacrias tellus Itala sentit aquas.
 Ibycon hæc, qui sula lyræ puerosque colebat,
 Hac ulmo voluit molle virente tegi,
 Passum sæva virum miserans, hederæque sepulchrum
 Frondibus et niveis cinxit arundinibus

715. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Πολλὸν ἀπ' Ἰταλίας κείμαι χθονός, ἐκ τε Τάραντος
 πάτρης· τοῦτο δέ μοι πικρότερον θανάτου.
 Τοιοῦτος πλανίων ἄβιος βίος· ἀλλὰ με Μοῦσαι
 ἔστειραν, λυγρῶν δ' ἀντὶ μελιχρὸν ἔχω.
 Οὐνομα δ' οὐκ ἤμισε Λεωνίδου· αὐτὰ με δῶρα
 κηρύσσει Μουσέων πάντας ἐπ' ἡλίουσ.

716. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΡΩΔΙΟΥ.

Πρώϊος, ἀλλὰ ποθεινός σοι πολὺν Ἰαλύσιο
 ναίωμεν, εἰς λήθης πικρὸν ἔδus πέλαγος,
 ὀρεψάμενος σφίτην ὀλίγον χρόνον· ἀμφὶ δὲ τύμβου
 σείω καὶ ἀκλαυτοὶ γλαυκῆς ἔθαντο γόνου,
 Φαινόκριτ'· οὐδὲν ὅμοιον ἐπεσοομένοισιν αἰοῖδος
 φθέγγεται, ἀνθρώπους ἄχρι φέρωσι πόδες.

717. ΔΑΞΣΠΟΤΟΥ.

Νηϊάδες καὶ ψυχρὰ βοαῦλια ταῦτα μελίσσαις
 οἶμον ἐπ' εἰαρινὴν λέξατε νισσομέναις,
 ὡς δ' γέρον Λευκίππος ἐπ' ἀρσιπόδεσσι λαγωῖς
 ἐφθίτο χειμερῆ νυκτὶ λοχησάμενος.
 Σμήνηα δ' οὐκέτι οἱ κομέειν φίλον· αἱ δὲ τὸν ἄρκυ
 γαίτονα ποιμέναι πολλὰ ποθοῦσι νάπαι.

718. ΝΟΣΣΙΔΟΣ.

Ἦ ξεῖν, εἰ τὴ γε πλείς ποτὶ καλλίχορον Μυτιλάναν,
 τῶν Σαπφῶς χαρίτων ἄνθος ἐναυσόμενος,
 εἰπεῖν, ὡς Μοῦσαισι φίλα τ' ἦν, ἅ τε Λοκρὶς γὰρ
 τίκτην, ἴσαις δ' ὅτι μοι τούνομα Νοσσίς, ἴθι.

719. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Τέλληνος * ὄδε τύμβος· ἔχω δ' ὑποβωλῆα πρέσβου
 τῆνον τὸν πρῶτον γόνουτα γελοιομελεῖν.

720. ΧΑΙΡΗΜΟΝΟΣ.

Κλέυας οὐτυμοκλεῖος, ὑπὲρ Θυρεῶν δόρου τείνας,
 κάτθανες ἀμφιλογον γὰν ἀποτεμνόμενος.

721. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τοῖς Ἄργει Σπάρτηθεν ἴσαι χέρες, ἴσα δὲ τεύχη
 συμβάλομεν· Θυρεῖαι δ' ἦσαν ἀέθλα δόρος.

715. LEONIDÆ.

Longe ab Italiæ jaceo terra, et extra Tarentum
 patriam; id autem mihi durius morte.
 Talis est errantium non-vitalis vita; sed me Musæ
 dilexerunt, amarorumque loco mellitum habeo.
 Nomen vero non interit Leonidæ: ipsa me dona
 proclamant Musarum omnes in soles (*dies*).

716. DIONYSII RHODII.

Immaturus, sed desiderabilis nobis quotquot urbem Ialysi
 incolimus, in Lethæ amarum intrasti pontum, (tumulum
 postquam-decerpsisti sapientiam brevi tempore; sed circa
 tuum et fletus-nesciæ noctuæ ediderunt gemitum,
 Phænocrite: nil simile venturis futurum vates
 eloquetur, homines quamdiu sustinehunt pedes.

717. ANONYMUM.

Naiades et frigida pascua hæc apibus
 iter ad vernum dicite proficiscentibus,
 senem Leucippum agiles-habentibus-pedes leporibus
 peritisse hiberna nocte insidiatum.
 Examina autem non-jam ei curare placet: sed montis
 vicinum pastorales valde desiderant valles.

718. NOSSIDIS.

O hospes, si tu navigas ad pulchros-habentem-choros My-
 Sapphus venerum florem inde-accensurus, (tilenam,
 dicito quod Musis accepta eram, et Locris terra,
 me peperit, cognito autem mihi nomen esse Nossis, abi.

719. LEONIDÆ TARENTINI.

Tellenis hic tumulus; habeo autem sub gleba senem
 illum qui primus scivit mimos-canere.

720. CHÆREMONIS.

Cleuas Etymoclis, pro Thyreis clypeum qui-protendisti,
 obiisti ancipitem agrum tibi-tribuens.

721. EJUSDEM.

Argivis ex-Sparta pares manus, paria et arma
 collisimus; Thyreæ autem erant præmium pugnae.

715. INCERTI,
de Leonida.

Italia longe jaceo, patriaque Tarento,
 Et magis hæc res est aspera morte mihi.
 Invita usque adeo vita est peregrina: sed ipsis
 A Musis melior nunc mihi vita data est.
 Quippe per Aonidum sacra munera tempus in omne
 Concelebrat nomen fama Leonideum.

716. DIONYSII,
de Phanocrite.

Ante diem, cunctis sed gratus habentibus agros

Elysios, Lethæ ad vada nigra venis.
 Tempore carpta tibi modico sapientia: sed nunc
 Ipsa flet ad tumulum noctua torva tuum.
 Exæquanda tibi posthac, Phanocrite, dicit
 Nemo, ferent donec cetera membra pedes.

721. CHÆREMONIS.

Nos, o Sparta, tibi Thyreæ pareret an Argis,
 Quasi minus, numerum, nec minus arma pares.

Ἄμφω δ' ἀπροράσιστα τὸν οἶκαδε νόστον ἀφέντες
οἰωνοῖς θανάτου λείπομεν ἀγγελίαν.

722. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Δηρίφατον κλαίω Τιμοσθένη, υἱὰ Μολόσσου,
ξείνον ἐπὶ ξείνῃ Κεχροπία φθίμενον.

723. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἄ πάρος ἀδμητος καὶ ἀνέμβατος, ὦ Λακεδαῖμον,
καπνὸν ἐπ' Εὐρώτα δέρεαι Ὀλένιον,
ἄσκιος· οἰωνὸς δὲ κατὰ χθονὸς οἰκία θέντες
μύρονται· μήλων δ' οὐκ ἄφουσι λύκοι.

724. ΑΝΥΤΗΣ ΜΕΛΟΠΟΙΟΥ.

Ἦ ῥα μένος σε, Πρῶραρχ', ὄλεσ' ἐν δαί, δῶμά τε πα-
Φειδία ἐν δνοπερῶν πένθει ἔθου φθίμενος· [τρὸς
ἀλλὰ καλὸν τοι ὑπερθεν ἔπος τόδε πέτρος αἰδεῖ,
ὡς ἔθανες πρὸ φίλας μαρνάμενος πατρίδος.

725. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

α. Αἴνιε, καὶ σὺ γὰρ ὄδεις, Μενέκρατες, οὐκ ἐπὶ πολὺ
ἦσθα· τί σε, ξείνων λῶστε, κατειργάσατο;
ἦ ῥα τὸ καὶ Κένταυρον; β. Ὁ μοι πεπρωμένος ὕπνος
ἦλθεν, ὃ δὲ τλήμων οἶνος ἔχει πρόφασιν.

726. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Ἐσπέριον κήρων ἀπώσατο πολλάκις ὕπνον
ἢ γρῆς πενήνη Πλατθίς ἀμυνομένη·
καὶ τι πρὸς ἡλακᾶτην καὶ τὸν συνέριθον ἄτρακτον
ἔσειεν, πολιῶ γήρας ἀγγίθυρος,
6 καὶ τι παριστιδίος δινευμένη ἄχρις ἐπ' ἡοῦς
κεῖνον Ἀθηναίης σὺν Χάρισιν δόλιχον,
ἢ ρικνῆ ρικνοῦ περὶ γούνατος ἄρκιον ἱστῶ
χειρὶ στρογγύλλουσ' ἡμερόεσσα κρόκη.
Ἐβδοκονταέτις δ' Ἀχερούσιον ἠῦγασεν ὕδωρ
10 ἢ καλὰ * καὶ καλῶς Πλατθίς ὑψηναμένη.

727. ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ.

Τὰν γνώμαν ἐδόκει Φιλέας οὐ δεύτερος ἄλλου
εἶμεν· ὃ δὲ φθονερός κλαίετω ἔσκε θάνη.
Ἄλλ' ἔμπας δόξας κενεὰ χάρις· εἰν αἰδᾶ γὰρ
Μίνω Θεραίτας οὐδὲν ἀτιμότερος.

728. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἰερέη Δήμητρος ἐγὼ ποτε, καὶ πάλιν Καθείρων,
ὦνερ, καὶ μετέπειτα Δινδυμήνης,
ἢ γρῆς γενόμεν, ἢ νῦν κόνις, ἦνο * * *

Projecti reditus animis : pars utraque testes
De tanta solas clade reliquit aves.

723. INCERTI.

O bene culta diu tellus invicta Laconum

Ambo vero, prorsus abjecto in patriam reditu,
avibus mortis nostræ mandamus nuncium.

722. THEODORIDÆ.

In-pugna interfectum lugeo Timothenem, filium Molossi,
exterum in externa Cecropia extinctum.

723. ANONYMUM.

Quæ prius eras indomita et inaccessa, o Lacedæmon,
fumum super Eurota prospicis Olenium (*Achaicum*),
nullâ-umbra arborum; aves autem in terra nidis positis
lamentantur; atque oves non audiunt lupi.

724. ANYTÆ LYRICÆ.

Profecto fortitudo te tua, Proarche, perdidit in acie, domum-
Phidiæ in atro luctu constituisti extinctus; [que patris
sed pulchram sane desuper vocem hanc lapis canit,
te obiisse pro cara decertantem patria.

725. CALLIMACHI.

a. Aenie Menecrates, nam tu quoque hic non in multum
fuisti : quid te, hospitem optime, confecit? [*tempus*;
an id quod etiam Centaurum? b. Mihi fato-destinatus somnus
venit, at miserum vinum est prætextui.

726. LEONIDÆ.

Vespertinum et matutinum fugavit sæpe somnum
vetula paupertatem Platthis repellens;
et quid ad colum et consocium fusum
cecinit, canæ senectæ vicina,
et tum-etiam juxta-malum gyrans usque ad auroram
illud Minervæ cum Gratii curriculum,
aut rugosâ rugosum circa genu sufficiens telæ
manu rotundans amabilis filum.
Octoginta autem annos nata Acherusiam vidit aquam
anus pulchra et pulchre Platthis quæ-textuerat.

727. THEÆTETI.

Mentem videbatur Phileas non inferior ullo-alio
esse; qui vero invidus, plorato donec moriatur.
Sed tamen famæ inanis est gratia : in Orco enim
Minoe Thersites nihilo ignobilior.

728. CALLIMACHI.

Virgo sacerdos Cereris ego olim, et rursus Cabirorum,
o homo, et deinde Dindymenæ,
anus fui, quæ nunc sum cinis, [a diis nacta]

Cernis? ab Eurota fumus it Olenius.
Umbra tibi nulla est. Mœstum sua tecta volantum
Agmen humi ponit, nec lupus audit oves.

πολλῶν προστασίη νέων γυναικῶν.

6 Καί μοι τέκν' ἐγένοντο δύο ἄρσενα, κηπέμυο' ἐκείνων
εὐγῆρας ἐνὶ χερσίν. Ἔρπε χαίρων.

729. TYMNEΩ.

Εὐθήθης Τριτωνίς ἐπ' οὐκ ἀγαθαῖς ἐλοχεύθη
κληδόσιν· οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ὄλετο δαιμονίη
ἀρτιτόκος· τὰ δὲ πολλὰ κατήγαγεν * ἐν βρέφος ἄδην
σὺν κείνῃ· δεκάτην δ' οὐχ ὑπερῆρεν ἔω.

730. ΠΕΡΣΟΥ.

Δειλαία Μνάσυλλα, τί τοι καὶ ἐπ' ἤρω οὗτος
μυρομένα κούραν γραπτὸς ἔπεισι τύπος
Νευτίμας; ἄς δὴ ποκ' ἀπο ψυχὰν ἐρύσαντο
ὠδίνες, κείται δ' οἶα κατὰ βλεφάρων
ἀγλύτῃ πλημμύρουσα φιλας ὑπὸ ματρὸς ἀγοστῶ·
αἰατ' Ἀριστοτέλης δ' οὐκ ἀπάνευθε πατῆρ
δεξιτερῆ κεφαλὰν ἐπιμάσσετο. Ὡ μέγα δειλοί,
οὐδὲ θανόντες εἴων ἐξελάθεσθ' ἀχέων.

731. ΛΕΩΝΙΑΔ.

* Ἄμπελος ὧς ἤδη κάμακι στηρίζομαι αὐῷ
« σκηπανίω· καλεῖ μ' εἰς αἶδην θάνατος.
• Δυσκώφει μὴ Γόργε· τί τοι χαριέστερον, ἢ τρεῖς
« ἢ πίσυρας ποίας θάλασαι ὑπ' ἡελίω; »
Ἡδ' εἶπας οὐ κόμπω, ἀπὸ ζωῆν ὁ παλαιὸς
ὥσατο, κῆς πλεόνων ἦλθε μετοιχεσίην.

732. ΘΕΟΔΩΡΙΑΔ.

Ἦγευ ἔτ' ἀσκήπων, Κινησία, Ἐρμού λάτρις,
ἐκτίσων Ἀἶδη χρεῖδος ὀφειλόμενον,
γῆρα ἔτ' ἄρτια πάντα φέρων· χριστήν, διὲ δίκαιον
εὐρών σε στέρξει παντοβίης Ἀχέρων.

733. ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Αἰ νόμιμοι δύο γρῆες ὁμήλικες ἦμεν, Ἀναζῶ
καὶ Κληνώ, δίδυμοι παῖδες Ἐπικράτεος·
Κληνώ μὲν Χαρίτων ἱερῆ, Δήμητρι δ' Ἀναζῶ
ἐν ζωῇ πρὸ πόλεως· ἐννέα δ' ἡελίων
ὀδωκονταεταῖς ἔτι λειπόμεθ' ἐς τόδ' ἰκίσθαι
τῆς μοίρης· ἐτέων δ' οὐ φθόνος εἰς ὁσίου.
Καὶ πόσιος καὶ τέκνα φιλήσαμεν· αἱ δὲ παλαιαὶ
πρῶθ' ἡμεῖς Ἀἶδην πρῆυν ἀνυσσάμεθα.

734. ΛΑΗΑΟΝ.

* Ἦξεν θλατιτυτεῖδεστι. Τί γάρ; νέκυς ὡς ποτι παίδων
τῶν ἀγαθῶν ἡδ' ἦν ἀρχιγέρον δ γέρον,
ἀλλὰ φίλος γ'. Ὡ πρόσβυ, γένοιτο τευ ὄλθια τέκνα
ἔλθειν καὶ λευκῆς ἐς δρόμον ἡλικίης.

729. TYMNEI.

Evetheis cui Tryto pater satis omine dextro
Non peperit : nec enim tam cito rapta foret

multarum patrociniū juvenum mulierum.

Et mihi pueri fuerunt duo mares, et oculos clausi illorum
grandæva in manibus. Repta gaudens.

729. TYMNEÆ.

Simplex Tritonis minime bonis enixa-est
omnibus; non enim sic periisset misera hęcus et infantem
modo-edito partu; sed multa illa bona mea deduxit Or-
cum illa : decimam autem non excessit auroram

730. PERSÆ.

Infelix Mnasylla, quid tibi etiam super sepulcro hæc
lugenti puellam sculpta posita-est imago
Neotimæ? cujus quidem olim animam abriperunt
dolores-partus, jacet autem tanquam subter palpebras
nube obducta caræ sub matris palma;
heu, heu! Aristotelesque non procul pater
dextra caput tangebatur. O magnopere miseri,
ne mortui quidem vestros oblitis estis dolores!

731. LEONIDÆ.

« Vitis sicut ridicca, sic ego jam sustineor arido
« baculo : vocat me in Orcum mors.
« Male-surdus ne sis, Gorge : qui tibi gratius, aut tres
« aut quatuor æstates calefieri sub sole? »
Sic effatus nulla jactatione, vitam grandævus
abjecit, et plurium ingressus-est hospitium.

732. THEODORIDÆ.

Abiisti nondum innixus-baculo, Cinesia, Mercurii minister,
persoluturus Plutoui tributum debitum,
in-senio adhuc integra cuncta ferens; debitorem verojustum
nactus te diligit omnia-vi-dotnans Acheron.

733. DIOTIMI.

Justæ duæ anus æquales fuimus, Anaxo
et Cleno, gemina soboles Epicratis;
Cleno quidem Gratiarum sacerdos, Cereri autem Anaxo
in vita pro urbe ministrans; novem vero solibus (diebus)
destituebamur adhuc, octogintennes, ut ad hoc veniremus
sortis : annorum tamen nulla invidia erga pios.
Et maritos et liberos amavimus; annosæ autem
primum nos ad Plutonem lenem pervenimus.

734. IGNOTI.

a. * Ne, viator, propera; quid enim? en mortuus, cui a
bonorum affatim erat, apprime grandævus senex, [liberis
tamen carus suis. b. O senex, contingat ut tui liberi felices
perveniant etiam canæ ad curriculum ætatis.

A partu. Sæcli bona tot puer abstulit unus
Ad Styga, nec decimum transit ipse diem.

735. ΔΑΜΑΓΗΤΟΥ.

Ἰστατίον, Φώκαια, κλυτὴ πόλι, τοῦτο Θεανῶ
εἶπεν ἐς ἀτρυγέτον νύκτα κατερχομένη·
« Οἴμοι ἐγὼ δύστηνος! Ἀπέλιχε, ποῖον, δευσε,
« ποῖον ἐπ' ὠκείῃ νηὶ περᾶς πέλαγος;
« αὐτὰρ ἐμεῦ σγεδῶθεν μῦθος ἴσταται. Ὡς ὄφελόν γε
« χειρὶ φίλην τὴν σὴν χεῖρα λαβοῦσα θανεῖν ».

736. ΛΕΩΝΙΔΑ ΤΑΡΑΝΤΙΝΟΥ.

Μὴ φθεῖρευ, ὦνθρωπε, περιπλάνιον βίον ἔλκων,
ἄλλην ἐξ ἄλλης εἰς χθὸν' ἀλινδόμανος,
μὴ φθεῖρευ, κἄν εἰ σε περιστεύαιτο καλιῆ
ἦν θάλαπποι μικκὸν πῦρ ἀνακαϊόμενον,
ἦ καὶ σοι λιτὴ τε καὶ οὐκ εὐάλφιτος εἴη
φύστη ἐνὶ γρώνῃ μαρσομένη παλάμαις,
ἦ καὶ σοι γλήχων, ἦ καὶ θύμων, ἦ καὶ ὁ πικρὸς
ἀδυμιγῆς εἴη χόνδρος ἐποψίδιος.

737. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἐνθάδ' ἐγὼ ληστῆρος ὁ τρισευδαίος ἀρῆ
ἔδμηθην· κείμαι δ' οὐδενὶ κλαιόμενος.

738. ΘΕΟΔΩΡΙΔΑ.

Κληῖδες Κύπρου σε καὶ ἐσχαταὶ Σαλαμῖνος,
Τίμαρχ', ἕβριστής τ' ὄλεσε Λιβ' ἄνεμος,
νηὶ τε σὺν φόρτῳ τε· κόνιν δέ σου ἀμφιμέλαιναν
δέξαντ' οἴζυροι, σχέτλιε, κηδεμόνες.

739. ΦΑΙΔΙΜΟΥ.

Αἰάζω Πολύανθον, δν εὐνέτις, ὃ παραμείθων,
νυμφιον ἐν τύμβῳ θῆκεν Ἀρισταγόρη,
δεξαμένη σποδιῆν τε καὶ ὀστέα (τὸν δὲ δυσσεῖς
ὄλεσεν Αἰγαίου κύμα περὶ Σκίαθον),
δύσμορον ὄρθρνοιό μιν ἐπεὶ νέκυν ἰχθυοβόλῆς,
ξεῖνε, Τορωναίων εἴλωσαν ἐς λιμένα.

740. ΛΕΩΝΙΔΑ.

Αὐτὰ ἐπὶ Κρήθωνος ἐγὼ λίθος, οὖνομα κείνου
δηλοῦσα· Κρήθων δ' ἐν γθονίοις σποδιά.
Ὅ πριν καὶ Γύγγη παρσιεύμενος ἄλθον, ὁ τὸ πριν

735. DAMAGETÆ.

Novissimum, Phocæa, inclyta urbs, hoc Theano
dixit, in vastam noctem descendens :
« Hei mihi! ego misera! Apelliche, quale, o consors-tori,
« quale in celeri nave nunc transis mare?
« Sed me prope fatum stat. Utinam saltem
« manu caram tuam manum complexa moriar. »

736. LEONIDÆ TARENTINI.

Ne mala-sumas, o homo, vagam vitam trahens,
aliam ex alia in terram volutus,
ne mala-sumas, etiamsi te circumtegat nidus
quem calefaciat parvus ignis succensus,
et in-quo tibi vilis et non e-pulchra-farina sit
panis in cavato-lapide subactus manibus,
ubi et tibi pulegium, ubi et thymus, ubi et amarum
non-sine-mixta-dulcedine sit sal in-obsonium

737. ANONYMI.

Hic ego prædonis ter-infelix marte
domitus-sum ; jaceo autem nemini defletus

738. THEODORIDÆ.

Claustra Cypri te et extremitates Salaminis,
Timarche, insolensque perdidit Africus ventus,
una-cum navigio et onere; pulverem vero tuum atrum
acceperunt ejulantes, o miser, cognati.

739. PHÆDIMI.

Lugeo Polyanthum, quem uxor, o qui-præsteris,
sponsalem in tumulo posuit Aristagora,
postquam-acceptit pulveremque et ossa (ipsum autem in-
perdidit Ægæi maris fluctus prope Sciathum) [festus
infelicem matutini eum quum mortuum piscatores,
hospes, Toronæorum traxerunt in portum.

740. LEONIDÆ.

Hæc ego super Crethone petra, nomen illius
patefaciens; Crethon autem in subterraneis cinis.
Ille antea et Gygæ comparatus ad-opes, ille antea

735. DAMAGETI.

Urbs Phocæa potens, hæc ultima verba Theano
Dixit, ad æternæ mortis itura chaos.
Quam procul a misera me nunc es, Apelliche conjunx,
Ah tua quam magnum nunc ratis æquor arat.
Nunc mihi mors juxta : quanto mihi dulcius esset,
Cara meam premeret si tua dextra, mori.

738. THEODORIDÆ.

Clides et excurrens Salamin ventusque nocens Lips,
Timarche, exitii causa fuere tui.
Cum navi, cum merce : nec heu, pia turba, propinqui,
Terram injecerunt, o miserande, tibi.

740. LEONIDÆ.

Incumbens Crethona super lapis, indico nomen
Illius, ipse nihil Cretho nisi cinis est.
Qui modo Pactoli Gygen æquabat arenis,

βουπάμων, ὁ πρὶν πλούσιος αἰπολῖος,
 ὁ πρὶν — τί πλείω μυθεύμαι; ὁ πᾶσι μακαρτὸς,
 φεῦ, γαίης ὄσσης ὄσσον ἔχει μόριον.

741. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Ἰθρυάδην, Σπάρτης τὸ μέγα κλέος, ἢ Κυνέγειρον
 ναύμαχον, ἢ πάντων ἔργα κάλει πολέμων·
 Ἄρεος αἰχμητῆς Ἴταλὸς παρὰ γέυμασι Ῥήνου
 κλινθεὶς, ἐκ πολλῶν ἡμιθανῆς βελών,
 αἰετὸν ἀρπασθέντα φίλου στρατοῦ ὡς ἰδ' ὑπ' ἐχθροῖς,
 αὐτὶς ἀρηϊράτων ἀνθορεν ἐκ νεκίων·
 κτείνας δ' ὅς σφ' ἐκόμιζεν, εἰς ἀνεσώσατο ταγοῖς,
 μῦνος ἀήττητον δεξάμενος θάνατον.

742. ΑΠΟΛΛΩΝΙΔΟΥ.

Οὐκέτι Τιμόκλεια τεῶν φάος ὤλεσας ὄσων
 κούρους δοιστόκῃ νηδιῷ γειναμένη·
 ὄμμασι δ' ἐν πλεόνεσσι ἀβρεῖς πυριθαλπῆς ὄχημα
 ἡλίου, προτέρης οὔσα τελειοτέρη.

743. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἴκοσι Ἑρμοκράτεια καὶ ἑννέα τέκνα τεκοῦσα
 οὐθ' ἐνὸς οὔτε μιᾶς αὐγασάμην θάνατον.
 Οἱ γὰρ ἀπίστευσεν ἔμους υἱῆς Ἀπόλλων,
 οὐ βαρυπενθήτους Ἄρτεμις εἶλε κόρας·
 ἔμακλι δ' ἃ μὲν ἔλυσεν ἐμῶν ὄδινα μολοῦσα,
 Φοῖβος δ' εἰς ἦβαν ἄρσενας ἀγάγετο
 ἀδελφείας νούσοισιν. Ἰδ' ὡς νίκημι δικαίως
 παίσιν καὶ γλώσση σώφρονι Τανταλίδα.

744. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

Ἐν Μέμφει λόγος ἐστὶ μαθεῖν ἰδίην ποτὲ μόρην
 Εὐδοξὸν παρὰ τοῦ καλλίκερω ταύρου·
 κούδεν ἔλεξε· πόθεν; βῆ γὰρ λόγον οὐ πόρε φύτλη,
 οὐδὲ λάλον μόσχω Ἄπιδι στόμα·
 ἀλλὰ παρ' αὐτὸν λέχριος στάς ἐλιγμήσατο στόλον,
 προφανῶς τοῦτο διδάσκων· Ἄποδύση βιοτήν

multa-armenta-possidens, antea dives pecudum-gregibus,
 antea — quid plura dicam? omnibus felix-prædicatus,
 heu, terræ quantæ quantulam habet portiuunculam!

741. CRINAGORÆ.

Othryadeu, Spartæ ingens decus, aut Cynegirum
 in-nave-pugnantem, aut quorumvis facinora advoca
 mavortius miles Italus prope fluenta Rheni [bellorum :
 decumbens, ex multis semimortuus telis,
 aquilam raptam sui exercitus ut vidit sub hostibus,
 rursus interfectis-in-pugna exsilii e mortuis;
 et quum-occidisset qui eam ferebat, suis servatam-resti-
 solus invictam nactus mortem. [tuit ducibus

742. APOLLONIDÆ.

Non, Timoclea, tuorum lumen amisisti oculorum,
 pueros geminos-pariente utero enixa;
 oculis vero (in) pluribus nunc spectas fervidissimum cur-
 solis, priore-te facta perfectior. [rum

743. ANTIPATRI.

Viginti Hermocratea et novem liberos enixa
 neque unum neque unam vidi mortuam.
 Non enim sagittis-configit meos filios Apollo,
 non graviter-lugendas Diana rapuit puellas :
 sed contra hæc quidem solvit mearum partus adveniens,
 Phœbus autem ad pubertatem mares duxit
 illæsos morbis. En quomodo vinco nec-immerito
 liberis et lingua modesta Tantalidem.

744. DIOGENIS LAERT.

Memphi fama est didicisse proprium olim fatum
 Eudoxum a pulchra-habente-cornua tauro.
 Et is nihil dixit; unde? bovi enim loquelam non tribuit
 neque garrulum juvenco Apidi os : [natura,
 sed juxta eum acclinis-oblique stans lambit vestem,
 aperte hoc docens, « Exues vitam

Dives et armentis lanigeroque grege,
 Et ne multa loquar, felix super omnia, terræ
 Quantillum ex quanto nunc habet ille suum!

741. CRINAGORÆ.

Quid nunc Othryades, quid nunc Cynegirus in undis
 Decertans, quid tot facta vetusta virum?
 Italus ad Rhenum telorum grandine mersus,
 Jamque solum vita deficiente premens,
 Ereptam sociis aquilam conspexit ab hoste,
 Et simul e medijs stragibus exsiluit.
 Mox aquilam ducibus cæso raptore reportat :
 Huic soli licuit vincere, dum moritur.

743. ANTIPATRI.

Cum quinque ediderim quater Hermocratea novemque

Pignora, non natus, non mihi nata perit :
 Non vitam teneris rapuit Diana puellis,
 Non pueros telis fixit Apollo meos.
 Quin magis ad partus se præstitit illa faventem,
 Et maribus plenum robur Apollo dedit,
 Intactum morbis. Sic tam mihi vincere prole
 Tantalidem, lingua quam sapiente datum est.

744. DIOGENIS LAERTII.

Eudoxum (sic fama refert), cum Memphida vidit,
 Fata sua edocuit lunatis cornibus Apis.
 Nil equidem dixit (neque enim natura loquelam
 Concessit vocemque bovi) sed proximum adstans
 Ad latus, inde palam Cnidii lambebat amictus,
 Quo vitam exueret prope tempus adesse figurans.

• δσον οὐπω ». Διὸ καὶ οἱ ταχέως ἦλθε μόρος, δεκάκις
πέντε καὶ τρεῖς εἰσιδόντα παῖδας.

745. ANTIΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Ἴδυε, ληίσται σε κατέκτανον ἐκ ποτε νήσου
βάντ' ἐς ἐρημαίην ἀστειον ἦϊόνα,
ἀλλ' ἐπιθωσάμενον γεράνων νέφος, αἶ τοι ἴκοντο
μάρτυρες ἀλγιστον ὀλλυμένω θάνατον
οὐδὲ μάτην ἰάχηςας, ἐπεὶ ποινήτις Ἐρινύς
τῶνδε διὰ κλαγγὴν τίσατο σείο φόνον
Σισυφίην κατὰ γαίαν. Ἴω φιλοκερδέα φῦλα
ληίστιών, τί θεῶν οὐ παρόβησθε χόλον;
οὐδὲ γὰρ δ προπαρόιθε κανὼν Αἰγισθος αἰοιδὼν
ἄμμα μελαμπέπλων ἔκφυγεν Εὐμενίδων.

746. ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ.

Εἰς τάφον τοῦ Διὸς ἐν Κρήτῃ.

Ἦδε μέγας κεῖται Ζῆν ὃν Δία κυκλήσκουσιν.

747. ΛΙΒΑΝΙΟΥ.

Ἰουλιανὸς μετὰ Τίγριν ἀγαῖρρον ἐνόαδε κεῖται,
ἀμφοτέρων, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής.

748. ANTIΠΑΤΡΟΥ ΣΙΔΩΝΙΟΥ.

Τίς τόδε μουνόγληνος ἄπαν δωμήσατο Κύκλωψ
λαῖνον Ἀσσυρίης χῶμα Σεμιράμιδος,
ἢ ποῖοι χθονὸς υἴες ἀνυψώσαντο Γίγαντες
κειμενον ἐπταπόρων ἀγγόθι Πληιάδων
ἀκλινές, ἀστυφέλικτον, Ἀθωῶς ἴσον ἐρίπνα
φυρηθὲν γαίης εὐρυπέδοιο βάρους;
Δᾶμος αἰεὶ μακαριστὸς, ὃς ἀστεσιν Ἡρακλείης
οὐρανίων [νεφῶν τεύξεν ἐπ'] εὐρυάλων.

Nec cunctata diu mors est : stetit ultimus illi
Post exacta decem quinquennia tertius annus.

745. ANTI PATRI,
de Ibyco.

Ibyce, ad incultum quos duxerat insula littus
Prædones mortis causa fuere tibi,
Clamares cum sæpe grues ibi forte volantes,
Namque alios testes mors tua non habuit.
Nec tua vox periit : siquidem clangentibus illis
Ulta tuam post est horrida pœna necem,
Sisyphia tellure. Quis o furor iste, latroues
Sanctorum quod vos non movet ira Deum!
Vatis et Ægisthus fœdatus sanguine dextram

« tantum nondum. » Quapropter et ei brevi venit fatum,
quinque et tres quum-vidisset annos. [decies

745. ANTI PATRI SIDONII.

Ibyce, prædones te interfecerunt ex templo olim
egressum in desertum et nemini-calcatum littus.
sed postquam-invocaras gruum nubem, quæ tibi vene-
testes tristissima quum-peribas nece; [runt
neque frustra clamasti, quandoquidem vindex Erinys
harum ob clangorem ulta est tuam cædem
Sisyphia in terra (Corinthi). O lucri-avidæ tribus
prædonum, quid deorum non extimuisis iram?
neque enim qui prius occidit Ægisthus vatem,
oculum pullatarum effugit Eumenidum.

746. PYTHAGORÆ.

In tumulum Jovis in Creta.

Hic magnus jacet Zan quem Dia nuncupant.

747. LIBANII.

Julianus trans Tigrim vorticosum hic jacet,
utrumque, rexque bonus, validusque miles.

748. ANTI PATRI SIDONII.

Quis hanc unoculus totam struxit Cyclops
lapideam Assyriæ molem Semiramidis?
aut quales terræ filii erexerunt Gigantes
positum septemplices proxime-ad Pleiades,
non-inclinatum, non-concussum, Atho par monti,
coactum terræ in-vastoe-campos-patentis onus?
Populus usque prædicandus-beatus, qui urbem Herculis
coelestes nubes fecit-ut-attereret .....

Effugere Eumenidum lumina non potuit.

747. LIBANII,
de Juliano Imperatore.

Julianus jacet hic rapidi trans flumina Tigris,
Rex bonus, atque acer belli congressibus idem.

748. ANTI PATRI SIDONII.
de urbe Heraclea.

Quis lapide exstruxit ferus uno lumine Cyciops
Assyriæ vallum grande Semiramidis?
Qui vasti terra geniti fecere Gigantes
Quod septemgeminam Pleiada tangit opus?
Montem qualis Athos rigidum ignarumque moveri,
Coctile telluris latipatentis onus?

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT VII.

Lemma Codicis : Καὶ ὁ τῶν ἀναθεματικῶν ἡμῖν ἐπιγραμμάτων χαρακτήρ πεπλήρωται ἰκανῶς ἔχων, ὡς ἑμαυτὸν πεῖθω. Μετῖτόν οὖν ἐπ' ἕτερον οὐκ ἀγρηστον οὐδ' ἀνωφελεῖ, λαλῆσαι τε (ἀν καλῆσαι τε? Boiss. Reiskius conjiciebat κινῆσαι τε) καὶ πρὸς πάθος ἀγαγεῖν τοὺς ἐντυγγάνοντας ἀνεύμενον. Ἔστι δὲ οὗτος ὁ τῶν ἐπιτυμβίων, ἀρχὴν ἔχων τοιαύτη. † Ἐπιτύμβια εἰς τὸν Ὀμηρον. — Et in margine : ἀρχὴ τῶν ἐπιτυμβίων ἐπιγραμμάτων, ὧν ἐσχεδιάσεν ὁ κύρις Κωνσταντῖνος ὁ Κεραλάς, ὁ μακάριος καὶ ἀείμνηστος καὶ τριπόθητος ἄνθρωπος.

I. Lemma : Ἀλκαίου ποιητοῦ Μεσσηνίου εἰς Ὀμηρον τὸν ποιητὴν ἐπιτύμβιον. Οὗτος ὁ Ἀλκαῖος οὐκ ἦν ὁ Μιτυληναῖος, ὅς ἦν ἐν τοῖς χρόνοις Πύρρακος. — 2. « Hinc Suidas : ἤκαγον, ἀντὶ τοῦ ἐλύθησαν. Ex sequenti versu idem in Χρῖσι : ἐχρίσαντο, ἀντὶ τοῦ ἐχρίσαν. » B. Nota fabula, Homerum puerore fuisse confectum, quod ænigma sibi propositum solvere non potuisset. Quo respicit oraculum ap. Pausan. X, 24, § 2 : ... τὸ μάντευμα, ὃ γενέσθαι τῷ Ὀμήρῳ λέγουσιν.

Ἔστιν Ἴος νῆσος μητρὸς πατρὶς, ἣ σε θανόντα λέγεται : ἀλλὰ νέων παίδων αἰνίγμα φύλαξαι.

Hinc apparet ἐκ Μουρέων vere emendavisse Heckerum in Epist. crit. ad Schneidewinum, Philologo 1849, p. 484. Legebatur ἐκ Μουσίων, quæ non possunt auctores haberi illius proponendi griphi. — 3. « Similiter Thetis Patroclo mortuo ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐβρυθρόν στάξε κατά ἡνῶν, II. T, 38. » Jac. — 5 μόνον Plan.; μόνων Cod. — 6 τ Plan.; δ' Cod., qui λαριδεῶν, superposito ἀ. — 7 νῆσος Plan. — 8 Βατῆ, conf. ep. 2, 9; ep. 4, 3. Probabiliter Heckerus βατῆ τὸν Μουσεῶν ἀστ.

II. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Ὀμηρον Ἀντιπάτρου Σιδωνίου ἐπιτύμβιον. Ἔστι καὶ ἄλλος Ἀντιπάτρος Θεσσαλονικεὺς καὶ αὐτὸς ἐπιγραμμάτων ποιητῆς. — 1. « Ob miram sermonis suavitatem et eloquentiam Homerus est Πειθούς instar inter homines, Gratiarum unius; v. Bœckh. Explic. Pind. Pyth. IX, p. 322. » Jac. — 2 φεγξαμέναν Plan. et Suid.; φεγξαμένην Cod. — 3 βασίτης; Cod. Hujus distichi mire turbatæ lacinia exstant in inscriptione Iensi, cujus tenues reliquias ad ecclesiam St. Catharinae vidit Rossius; en quæ retulit Paschius Comes a. 1773 :

ἀδ' ἔλαχον μαθετῆ; ἀνυλιτῆ; οὐσι θεῖον
οὐ γὰρ ἐν ἄλλῃ ἐμοῖο φίλος ἱεροῦ ομηρον
ἀλλ' ἐμοὶ πνεῦμα θανῶν νομοῦθου οἶον
πολι; ὁ θεα αναριος ονομα ενδαε ἐμου.

Agnoscuntur voces ex sequentibus epigr. 3 et 4 excerptæ, sed in talibus expediendis non est morandum. Sequēbatur longus catalogus velut discipulorum Homeri. De tota re accurate exposuit Welcker in Annal. antiq. stud. 1844, m. April., p. 289-327. — 5. Νεῦμα παγκρατῆ; Re-spiciuntur nobiles versus II. A, 528 :

Ἦ, καὶ κνανήσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων,
... μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμπον.

— 6 ναυμάχον Jacobs. in nott. mss., secundum grammaticos; v. Thes. Celebratur ea pugna in II. O. — 7 Φαρκαλίσιον, ap. Virg. *Thessalici*. II. X, 395 seqq. — 9 Conf.

ep. 4, 3. — 10. Ἴκος, Cycladum insularum una, inter Sciathum et Scyrum posita, in qua Peleus sepultus.

II*. In superiore margine paginæ diversa manu scriptum exhibet Codex cum lemmate : εἰς τὸν αὐτόν. Ad viatores, ut Homeri quamvis modicum tumulum venerentur. — 2 κατὰ στίχας Cod. Quo pertinere videtur nota in marg. : ζῆται· λείπει ἡ ἔνοια τοῦ ἐπιγράμματος. « Niclasius in Wolfii Analectis t. II, p. 95, vel in Classico Valpyi Diario t. XIX, p. 190, conjecit ἀλλὰ κάτω φύλαξ. Sed sic velim τὰς δὲ κάτω ψ. Recepti Huschkii (Anal. crit. p. 208) conjecturam. » B. Etiam Jac. recepit in Delectu p. 84, præ sua conjectura κατασπίεσας, verum ipse Huschkii : « Neutrum tamen satis placet. » Heckerus : « Sed ita præsens requiritur; leniorque suppetit emendatio κατασπίεσας : huc a via deflectens adora me. » In Nonni quidem loco quem confert, Joann. c. 4, 230, κατασπίεσονται de reditu dictum est, in Ev. v. 51 καταβαίνοντος. Significaretur certe via publica in editiore, quam tumulus, loco munita. Piccolos conj. ἀλλ' ἀκατον στίχας, coll. IX, ep. 427 : Ναυτίλας, μὴ στήσης δρόμον ὀλιγάδας, oblitus docere ὁδοκόρον et de nauta dici. Wordsworth. ad Theocr. p. 192, ἀλλὰ κατασπίεσας, intransitive. — 3. « Prætulī editæ lectioni Περσίον τιμώμενον variantem marginalem Codicis et apographi Par. : γρ. περιδέσσει τε τιμμένον (sic). » B. Heckerus quoque prætulit.

III. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Hoc distichon Homeri sepulcro in insula Io insculptum fuisse et veteres ferebant et recentiores, quos citat Jacobs. in Anal. t. XIII, p. 147. « Hinc sumti versus in flectitis inscriptione, quam vide in Commentatione mea epigraphica post Holstenii Epistolas p. 428, et in Classico Diario t. XVII, p. 372. Conf. et inscriptio in Gruteriana Sylloge p. 1089, 4. » B. Adde Welckerum commentatione ad ep. 2 indicata.

IV. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Et iterum : εἰς Ὀμηρον ποιητῆν. Imitatur Antipatrum Sidonium ep. 2. — 5. Delus olim vaga, ut Cyclos, Ἴου soror. — 6 ὠδίων Cod., recte Plan.

V. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν, ἀθλον, οἱ δὲ εἶσαν Ἀλκαίου Μιτυληναίου. « Imo Messenii. Ap. Plan. sine nomine auctoris. Contendit poeta Homerum non fuisse Salaminium, sed Chium. Ipse Homerus loquitur. » Jac. — 1 ἀπὸ ῥηαιστῆρος Cod., ut vetusti libri in tali re. « Suidæ, qui prius distichon exscripsit, ῥηαιστῆ; est ἡ σφύρα. Interpretor γρῦσειον ἀπὸ ῥηαιστῆρος adjectivo notissimo γρῦσῆ; γλατον. Conf. ep. VI, 342, 7. » B. Sic etiam Hecker. I, p. 261 seq. — 2 στήσαστε Plan. « Sensum esse puto : Ne si me quidem aureum posueritis fervidaque manu tenentem Jovis fulgura. » B. Probabilius interpretari videtur Jac. de rutilo æræ statuæ splendore, non absimili Jovis fulguri. Heckerus conj. φλογέας εὐδῖον ἀστ., splendenter, φαεινόν, λαμπρόμενον, coll. V, ep. 35, 2 : γυμνῶν ἀστεροπη μελέων. An poeta voluit : in ipso Jovis templo, fulguribus kerzouόσου coruscante? — 3 οὐκ εἰμ' ἐοδδ.; σαλαμῆνιος; Pal. Pseudo-Plut. Vita Hom. II, § 2 : οὐκ ὤκνησαν δὲ τινες Σαλαμῆνιον αὐτὸν εἰπεῖν ἀπὸ Κύπρου. Alii simpliciter dicunt Salaminium. — 4 Δημησάρχου Brunck., quæ erat

Ægyptiorum, non *Salaminiorum* fama. Μῆ τοῦτ' Plan. ed. princ. — 5 βρασίνης Cod., lapsu. « Alium poetam explorate, an donis corruptus vester dici haberique velit. » *Jac.* — 6 πασιῖν Plan., et sic Brunck., Meinek. p. 158, Hock.; πᾶσιν Cod., quod tueri studet *Jac.*, *reliquis Græcis*. Præterea Brunckius ἀείσας, quod mihi non tam necessarium quam Heckerio esse videtur. « Grotianum *isla* videtur referendum ad præcedens nomen *Chios*, non ad *carmina*. Sed quum videatur epigramma factum in statuam quæ fuit apud Salaminios, puto et a poeta in eorum insula versante compositum. » *B.*

VI. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. « Exstat hoc carmen Romæ in Mausoleo Augusti insculptum Termino, cui olim Homeri caput impositum fuit. Editum ap. Grut. p. 419, 1, et al. Vide Marm. Taurin. p. 169. — 1. Sic Dio Chrys. Or. II, p. 79 : τὸν Ὀμηρον ἐνόμιζε δαυμόνιον καὶ θεῖον τῶ δντι κίρυκα τῆ; ἀρετῆς. » *Jac.* — 2 βιοτῆ Plan.; βιοτῆ Cod. et Suid., hic et ἡέλιον. Marmor Ἑλλάνων δόξης δεύτ. — 3 ἀγῆρατον Cod. et marm., corr. Brunck.; ἀκήρατον Plan.; « quo ob subitam figurarum mutationem arrepto Wakefieldus scribebat :

Μουσῶν φέγγο; Ὀμηρον ἀκήρατον, δμμζ δὲ κόσμου, de sole. Sed ἀγῆρατον στόμα immortalē poetam significat, cujus carmina nunquam senescentia per totum orbem terrarum resonant. » *Jac.* Suidæ libri variant inter ἀγῆραστον, ἀγῆραστον, ἀκήραστον. — 4 ἀλιβρόδιος, ut videtur, codex A Suidæ. In marmore versus sic mutatus :

παντὸς ὄρα; τοῦτων δαΐδαλον ἀργέτυπον.

VII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. « In nonnullis codd. hoc distichon *Antipatro Sidonio* tribui narrat Leo Allat. De patria Hom. p. 46. Nec fortasse male; nam pluribus ejusdem auctoris scriptis sese excipientibus, Codex interdum nomen poetæ omittit. — 1 δ; suppletum ex Plan. — 2. *Ægyptios* quoque Homerum sibi arrogasse satis constat; quin Clemens Al. Strom. I, p. 355, τοὺς πλείστους; eum *Ægyptium* dixisse tradit. Conf. Heliodor. *Æth.* III, 14. » *Jac.*

VIII. Lemma : εἰς Ὀρφέα τὸν ποιητὴν, τὸν Οἰάγου καὶ Καλλιόπης. In Plan. *Antipatri*, sine gentili. — 1. « Suidas : ἄρῆς, τὸ δένδρον τὸ δρυ βραχῶν, et hunc versum excitat. Item quartum in Συρμός· τοῦ νεφετοῦ ἡ φορά. Et septimum in Ἄλαλακίη· ἀποδιῶσαι, ἀποσοδῆσαι. » *B.* — 3 κοιμήσαι; vel κοιμάσαι; Suidæ libri in Βρόμος; sed duo κοιμάσαι; Jacobs. comparat Orphica Arg. 1010 :

κοιμήσας δ' ὄγε φύλα πανημερίαν ἀνθρώπων,
καὶ ζαμενεῖς ἀνέμων πνοιᾶς, καὶ κύματα πόντου,
πηγά; τ' ἀνάων ὑδάτων, ποταμῶν τε βέεθρα,
βῆρας τ' οἰωνῶν; τε.

— 4 παγεῦσαν Cod., lapsu. Συρμούς; v. VI, ep. 221, 1, et notam.

IX. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. In Plan. sine auctoris nomine. — 1. Primis vocabulis in Codice superscriptum : γρ. ὄρφα περικοῖο. « Suidas cum primo disticho : προμολῆσιν ἀκρωρεῖται; ἐξοχαίς. » *B.* Nimirum in Olympo prope urbem Libethra. ἢ ἐπὶ Μακεδονίας τέτραπται τὸ ὄρος, Pausan. IX, 30; qua urbe undarum diluvio eversa, Orphei cineres Diu sunt delati. *Jac.* — 3 sic Cod.; συνάμ Plan., Suid. Πέτρῃ scripsisse videtur ob continuum ἀφύχος; — 4 ὕλανῶμων Cod.; ἀγέλη Plan. — 5 ὄπποτα καὶ Cod., corr. Plan. « Apollodor. I, 3, 2 : εἶρα δὲ Ὀρφεὺ; καὶ τὰ Διονύσου μυστήρια. Add. Diodor. III, 64, et Cruzer. *Symbolik* III, p. 148 seqq. » *Jac.* Et Lobeck. *Aglaoph.*

p. 234. *B.* — 6. Quod non vidi ab aliis diserte relatam, sed conf. Longinum fragm. 3, § 7. — 7. « De Clymeno schol. Wech. : ἐν Ἐρμιόνῃ (conf. Pausan. II, 35, 3) Δῆμητρο; ἱερὸν ἦν λόγου μάλιστα ἀείον, ὅπερ Ἐρμιονεῖ; Κλυμένον Φορωνῶε; παῖδα καὶ ἀδελφὴν Κλυμένου Χθονίαν τοὺς ἰδρυσασμένους φασὶν εἶναι Ἀργόθεν ἀφιγθέντας. Παισιοναῖ; δὲ φησι ταῦτα (ibid. 5) : « Κλυμένον δὲ οὐκ ἄνδρα Ἀργεῖον εἶθεῖν ἔγωγε εἰς Ἐρμιόνῃν ἤγοῦμαι· τοῦ θεοῦ δὲ εἰσὶν ἐκικλήσεις, ὅτινα ἔχει λόγος βασιλεῖα ὑπὸ γῆν εἶναι ». Παρκακτιὸν δὲ φησὶν (ibid. 7) : « ὅπισθε ἐξ τοῦ ναοῦ τῆ; Χθονίας; χωρία εἰσὶν ἃ καλοῦσιν Ἐρμιονεῖ; τὸ μὲν Κλυμένου, τὸ δὲ Πλοῦτωνος ». Adde not. infra ad ep. 189. — 8. Suidas cum hoc disticho : ἀκήλητον ἀέλκον, ἀπρῆ. » *B.* Conf. Virgil. Georg. IV, 468 seq. Lapsu ἀμείλικτον θυμὸν Suidas in Κλυμένος. « Poetam corrigebat Piersonus Verisim. p. 87 scribens τὸν ἀκήλητον κευθμόν. Si quid mutandum, malim θυμὸν ἐθελε; κυνός. Conf. Hermesianactis Eleg. v. 10, ubi pro κυνός codex B κυρός; habet. » *Jac.* notf. mss.

X. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν Ὀρφέα, τὸν Οἰάγου καὶ Καλλιόπης. Inscriptum ἀγῆλον *Jac.* not. mss. mutavit in ἄλλο, sed silente Pauls. illud reliqui. — 2. Βιστονίδες, Thraciæ mulieres, quas Orpheus lacerasse jam pœnituit, ut in pœnam patris facinoris se vulnerarent. « Alii a maritis eas ignominia causa hac pœna affectas fuisse narrant. Plut. Mor. p. 557, D : Ὀρφέας...στίζουσιν ἀχρι νῦν, τιμωροῦντες τῶ Ὀρφεῖ, τὰς αὐτῶν γυναῖκας. Postea apud Thracas nobilitatis signum τὸ ἐστῆναι, v. Wessel. ad Herodot. V, p. 374, 65. » *Jac.* — 3 βρα; syllaba inter versus in Cod., qui ἀμφὶ μελαίνῃ cum edd.; correxit Hecker. coll. ep. 738, 3. — 4. « Δευόμεναι insolenter dictum de cinere, effectum videtur ex homerico βραίνοντο κοινῆ; II, 1, 282. » Heck. — 5 καὶ δ' αὐτῶν Plan.; καὶ αὐταῖ; (sic) Cod. Ἀυκείω; Apolline.

XI. Lemma : εἰ; Ἡρινναν (sic). In Erinnam, unius, ejusque exgivi, sed egregii carminis auctorem, inscripti Ἥλακατῃ, *Colus.* Conf. ep. 713, et IX, ep. 190. In fronte codicis quo Erinnæ carmen continebatur lectum fuisse existimat Hecker. I, p. 184, « de quo veterum more conf. Ovid. *Trist.* I, el. 7, 33 :

Hos quoque sex versus in prima fronte libelli
Si præponendos esse putabis habe. »

— 1 ἥριννης Cod. « Nec damnanda temere est ea scribendi ratio. Ut enim a κορυφῆ; Κορίνθων, Ἄρπιννα ab ἄρπιν, ita ab Ἥρα; recte formatur Ἡριννα. Sed quemadmodum Æolones in multis nominibus leni spiritu usi sunt, ita etiam dixisse videntur Ἥρα; et Ἡριννα. » Meinek. p. 132. — 2 in marg. Cod. : γρ. καὶ δεκάτῃ; — 3 in fine of Heckerus; legebatur μοι, quod « hinc alienum esse » etiam Bothius intellexerat, qui τῶν pro σοί.

XII. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸ ἀγῆλον. εἰς Ἡρινναν τὴν Μετοληναίαν. « *Asclepiada;* tribuit codex Jani Lascaris ap. Iriarten. In Planudea *Asclepiada;* epigramma præcedit. *Antipatri Sidonii* ingenium refert. — 1. Ἐαρ ὕμων μελ., poemata vernali suavitate florentia, eademque, ut arum opus, mellis plena. — 2. Κυκνεῖω; et ad cantus jucunditatem referri debet et ad fabulam de exsequialibus, quas cygnus moriens canere dicitur, carminibus. — 4. In ἡακάτῃ; respici videtur titulus poematis Erinnæ. » *Jac.* Cod. ἡεκάτῃ; a correctore ultimæ syllabæ superposito α, qui habet dubie corrigere voluit alteram λα. « Apogr. Par. ἡλακάτῃ; superposito α. Jacobs. prætulit dorismum, quem malui et ab hac voce ut a reliquis abesse. » *B.* — 5 ἤρ. et οὐ σ' ἐγγεγῶναι Cod. Idem est quod οὐ φησι, *negat.* — 6 φέστωρα; Cod.; φέσθα; Plan.

XIII. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν. In Plan. *Leonida*. Sed Heckerus I, p. 101 : « Has inscriptiones insulae Teli (infra 710 et 712) haud dubie Leonidas non cognitas habuit, sed primus in itineribus descripsit Meleager. Unde intelligitur epigramma in Erinnam n. 13 *Meleagri* esse, non Leonidae. » — 1 *παρθενικήν* Cod. et Plan., corr. Brunck. « Editum fuit *νεαοιδόν*. Codex vero et apogr. *νεαοιδόν*. Hoc praetuli. Arcadius p. 86 : τὰ παρὰ τὸ εἶδω (imo ἀεῖδω) γέμενα... εἰ τῆς αἰ δειρόγγυ (παρὰλήγονται), εἰ μὲν ὑπὲρ τῆς συλλαβῆς ὡς, προπαροῦνται, λιγυαῖος, ὑπεράλιος. » B. — 2 *ἔρ.* et *δρεπτομένην* (superposito η) Cod.; *δρεπτομένην* Plan. Μουσῶν malit Meinek. « Plato Ione p. 534, A : λέγουσι γὰρ δῆκουθεν πρὸς ἡμᾶς εἰ ποιηταὶ οἱ ἀπὸ κρητῶν μελιβύτων, ἐκ Μουσῶν κήπων τινῶν καὶ ναπῶν δρεπόμενοι τὰ μέλη ἡμῖν φέρουσιν, ὡς περ αἱ μέλιτται. — 3 *ἀδίας* Cod.; *ἄδης* Plan. Ἀγέρουσι νεμετεῖν dicitur puella in Soph. Antig. 810, rapitque Orcus puellam, ut sponsus sponsam. Conf. Meleagr. infra ep. 476. — 4. *Βισακκος* ἐστ', Ἄδης, sunt verba Erinnæ, infra ep. 712, 3. » Jac.

XIV. Lemma : εἰς Σαφεῶ. « Sappho poetriam laudans Parcas accusat quod ei non immortalem vitam tribuerint. — 1, 2 μετὰ μουσῆας ἀθανάτας; Cod., sed superpositis α syllabis αῖς. Atque hoc μετὰ Μούσας; ἀθανάτας; probabat Marklandus ad Statium p. 345. Quæ ratio habet quo se commendat, ut primo loco Musæ, post illas Sappho, ceu Musa mortalis generis, celebrata dicatur. Ad poetriæ tamen laudem gravius, si inter Musas immortales, quamquam mortalis ipsa, colitur. » Jac. Quem secuti sumus. Boisson. : « Praetuli editæ lectioni Codicis et apographi varietatem μετὰ Μούσας; ἀθανάτας. Et non intellexerim μουσῆας in accusativo casu, sed genitivo. Musa mortalis Sappho cum immortalis Musa cecinit, quæ eam juvaret ac tolleret humo, Lesboum non refugiens tendere barbiton. » Cod. *ἀοιδόμενα*. — 3 *σύναμ'* Brunck.; vide ep. 9, 3. Deinde Cod. ἦς et Πειθῶ, de qua v. ep. 2, 1; IX, ep. 571, 5. — 5. « Τριέλκτων, triplex solum trium sonorum. Ovid. Met. II, 654 : *triplicesque deæ sua flæta resolutæ*. » Jac. — 8. « Apogr. Par. *ἄρβιτα* *μησαμέναι*. Ex ipso Codice male putò enotatum esse *μησαμέναι*. Reiskii conjectura *ἄρβιτα* *μησαμένα* recepta fuerat; malui meam recipere. » B. Videlicet *ἄρβιτ'* *ἀμψασαμένα*. In fine Ἑλικασίην Salmasius Codicem describens emendavisse videtur; nam sic consensu editi omnes ante a. 1813. « Carmina dici *dona Musarum* constat; *μῆδισθα* autem verbum proprium poetis, artificibus aliisque rerum inventoribus. » Jac.

XV. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν. « In Plan. est *ἀδῆλον*. Lapidis incisum vidit Joannes Jacundus Veronensis Pergami in Asia; v. Donii Inscr. p. 336. Ex « veteri codice Moroni » Heinsius descripsit hæc latina (Anthol. Burm. II, 210) :

Tantum ego carminibus superavi Sappho puellas,
Neonides quantum vicerat anie viros. »

Jac. — 1 *αἰοιδών* Plan. et lapis. Ac dubitari potest an ipse quoque poeta voluerit *αἰοιδών*. — 2 *θηλειαν* Cod.; *θηλειών* Plan. et lapis.

XVI. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν. — 1. « *Κωφὸν οὖνομα*, vanum et inane nomen, ut *κενοῖς ὀνόμασι* Menander Hypobolima fr. 1; *ὄστια κωφά* infra ep. 48; *κωφὸν γράμμα* Xenophan. ep. 395. — 2. Ῥῆσι; , vulgo locus ex aliquo scripto excerptus, hęc ipsa *carmina* significat; v. Dorvill. Vann. crit. p. 640. » Jac.

XVII. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν. « Sappho loquitur. Tu-

mulum ab hominibus sibi structum brevi deletum iri; talia esse opera mortalia; sed carmina, quæ ab ipsis Musis accepisset muneri, nomen suum ad omnem posteritatem propagatura esse. — 2 *μιτλ.* codd. — 3 *τὸς* Cod. a pr. m., v a correctore. — 5 *ἔ'* ἐμὲ Brunck. Sensus : si non ex tumulo brevi perituro, sed ex carminibus meis iudicium de me feceris. — 6. Ἐνεάσι. Carmina Sapphus in novem libros distributa fuerunt, numero, sicut Herodoteæ historiæ libri (IX, ep. 160), ad Musarum numero accommodato. » Jac. — 7 *ἀῖδω σκότος* Plan. — 8. Ἡλιος, dies, tempus.

XVIII. Lemma : εἰς Ἀλκιμᾶνα. — 1. « Hinc Suidas : *λυτός* *εὐτελής*. — 3. Suidas : *εἰδῶσις* *μάθης*, et hunc locum recitat. Ad *ἔλατῆρα* admovebo ejusdem verba : *ἔλατῆρ'* *ἡνίοχῳ*. Conf. Append. ep. 295 : *Τυμόθεον κισθῆρας δεξιὸν ἡνίοχον*. Pindar. Ol. IV, 1 : *ἔλατῆρ βροντᾶς*; schol. ὡ *ἡνίοχῳ* *Ζεῦ*. » B. Qui versum 2 sic ut dedimus distinxit. — 4 Μουσῶν Plan. et Suid. « Noli credere Alcmænam, virum, a poeta annumerari Musis; sed ἀριθμὸς Μουσῶν est pro Μούσαι, quibuscum ille choreas celebrat; ut Propertium (III, el. 5, 19) *juvat Musarum choris implicitis manus*, gratulantem sibi (ib. el. 1, 14) *Musas comites* et *Calliopen choris suis defessam*. » Jac. — 5 *διδύμης* Plan. « Servavi *διδύμοι*; Codicis lectionem, quam et habent plurimi libri Suidæ in Ἀυδός. » B. Notum a multis olim totam terram in duas continentes, Asiam et Europam, divisam. Idem color in ep. 369. Origine Lydus Alcmænam postremo Spartæ vixit civis. Velleius Pat. in fine lib. I : *Alcmana Lacones falso sibi vindicant*. Vide ad epigr. seq. v. 4. — 6 *πολλὰ πατρίδα*; Plan.

XIX. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. — 1. « Suidas de hoc loco : *ὀμναίων* *γαμικῶν ὄμνων*. B. — 2 Μουσῶν malit Meinek. — 3 *μεγάλαν ἔριν* conj. Scaliger ex epigr. præcedente. Deinde « Codex et apogr. Par. *εἰθ' ὄγε λύσθος*; *ἄχθος*; *ἀπ. ὄχεται*. Suidas : *λοῖσθος*, ὁ ἔσχατος, et hunc locum recitat, cum *ὄχεται*. Planud. *εἰθ' ὄγε Ἀυδός*; et *ὄχεται*. Jacobii conjectura est *ἐνθ'*, mea *λοῖσθων*. Spartæ rejiciæ dicitur Alcmænam extremum vitæ onus. » B. Eandem conjecturam protulit Heckerus (sed *ἄχθος* in *ἄνθος* vertens) et dudum necum communicaverat Millerus. — 4 *ὄχεται* Cod. Lennepius p. 241 (qui Plan. sequebatur) : « Poeta Alcmænam vocans *Σπάρτας* *μεγάλαν ἄριν*, sentiebat sibi posse objici, illum non Spartanum sed Lydum fuisse : hinc addit *εἰθ' ὄγε Ἀυδός*, vel si *Lydus ille fuit*, tamen *ἄχθος ἀπορρίψας*, *abstracto onere*, quod fere Lydi portant, *ὄχεται εἰς ἄδῆρον*. » Wyttienbachius Bibl. crit. I, 2, p. 35, conj. *εἰθ' ὄγε Ἀυδῶν ἄχθ*. Meinekius p. 132 ingeniose ludebat :

εἰθ' ὄγε Ἀυδῶν
λοῖσθος ἀπορρίψας ὄχεται εἰς ἄδῆρον,

« sive ille Spartam habuit patriam, sive Lydorum ultimum ad inferos descendit. Notum est proverbium *ἔσχατος Μουσῶν*. Ἀπορρίψας autem de mortuis æque bene dicitur quam ἀποκοιμήσασθαι. Conf. Callimach. Epigr. 16, 3. » Sed valde probabiliter Welckerus Fragm. Alem. p. 4 et Jacobs. Add. p. XLIX seq. *ἄχθος*; sunt interpretati, collato epigr. Alexandri infra 709, de qua re audire juvat Piccolon : « *Ces deux illustres critiques s'accordent sur la valeur de l'expression ἄχθος*; ἀπορρίψας, en la rapportant à l'origine du poète Alcman, né en Lydie, contrée soumise à un pouvoir despotique, et amené esclave en Laconie. Grâce à son génie, il fut, jeune encore, affranchi par son maître, et il obtint le droit de cité. Ainsi donc il s'est lavé des souillures de la

servitude, s'est déchargé de cet opprobre. D'après cette donnée, je crois que, sous le mot corrompu λύθος; ou λοιθός; se cache la vraie leçon λάσθος. Ainsi nous lirons : ἐν' ὄγε λάσθος ἄλθος ἀπορρίψας... » In fine ἄθαν Codex, non ἄθων, ut Plan.

XX. Lemma : εἰς Σοφοκλέα. Iterum legitur in inferiore margine sub epigrammate 37, cum lemmate : εἰς τὸν αὐτὸν ἀδέσποτον. — 1 in altero loco Codicis ductus ἐκευθής; ostendere videbantur Paulssenio; in apogr. Par. ἐσκεσθή; vidit Boiss. — 2. « Suidas : οἰνωπός; οἰνώδης; διαυγής; ἢ μελανός; apposito hoc versu. Scripsi pro edito μελανός; varietatem μελανός; quum non possit genitivus casus convenire. Adjectivum ὁ μελανός; tractatum est in meis Anecd. t. IV, p. 383. Plutarchus De curios. 4 : φεθγὶ τὸ μελανόν τοῦτο καὶ συνιστάμενον νέφος. » B. Hoc mortis genus tradebant Ister et Neanthes in anonymi Vita Sophoclis et Sotades in Stob. Floril. XCVIII, 9. Plura Jacobsius ad Analect. t. VI, p. 270.

XXI. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Σοφοκλέα. Epigramma in Plan. est ἀδέσποτον. « Θεβαῖου vereor ne librarii error sit ex eorum genere, quod haud infrequens est in lemmatis cod. Palatini. Ita Νοσσιδός; Λισθίας IX, ep. 332; Ἄνυκτῆς Μιτυληναίας VII, 492. Quidquid est, temere Bruncius hoc et sequens ep. Simmia Socratis discipulo assignavit. » Meinek. p. 101. — 1. « Χοροί; μέλφαντα, secundum priscum morem, quo tragediarum poetæ chorum solebant ducere; a quo more tamen Sophocles, διὰ τὴν ἰδιάν ἰσχυροφανίαν, dicitur recessisse. » Jac. Plan. male Σοφοῦ. — 3 ὄν θυμ. Heckerus et Hermannus; nam opus erat relativo; legebatur ἐν θυμ. Constat ἐν alterum sufficere. — 4 ἀγαρνεύτης Plan. et Suid., qui βλαστός; in v. Θυμῆλη, sed optimus cod. Paris. ibi quoque βλαισός; de quo v. not. ad IV, ep. 1, 17, et de *Acharnensi hederā* ad VI, ep. 279, 4, et IX, ep. 186, 2. — 6. Δέρκεται, scil. α, non satis scite perficit sententiam carminis, neque integrum esse videtur. Passive accipiebat Lbeck. ad Buttin. Gramm. t. II, p. 148 : *conspicitur in...*, quod ab omni loquendi proprietate longe abest. Heckerus : « Jacobs. interpretatur : *tu quidem tumulo et parvo pulveris exigui munere cohiberis, verum immortalia tua carmina ævum tuum supra mortalitatis terminos extendunt.* Quæ sententia unice apta non inest verbis. Quare scribendum puto :

ἀλλὰ περισσὸν
αἰδῶν' ἀθανάτους δέρκεται ἐν σελίνων.

Immortalibus carminibus tuis per ævum perenne vivis. » Sed neque hoc sonant verba græca et δέρκομαι ἐν βιβλίω; veterum neminem ita fuisse accepturum probabile est; præterea magnam integritatis speciem habent ἀλλ' ὁ περισσός; αἰδῶν. Simplicem prorsus medicinam τέρκεται a nemine fuisse allatam mireris. Idem verbum de Euripide, infra ep. 45, 4. Σελίς; de ipso scripto dicitur, ut *pagina* apud Latinos.

XXII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Σοφοκλέα, τὸν Σοφίλλου, τὸν Ἀθηναῖον, τὸν συγχρονισάνα Εὐριπίδην. Hoc quoque ἀθλον in Plan. — 1 sic Plan.; τὸ μόνον σοφοκλέους Cod. — 3. Φιλορρώξ; i. e. βραγώδης, v. Meinek. ad VI, ep. 304, 7. Aliter intellexit Grotius. — 4 κλίματα Cod. — 5 εὐμαθής; Cod., superscripto γρ. ἐπίης. « Schol. Wech. : εὐρίσνεται καὶ εὐεπής; χειρὶ γεγραμμένον ἐν τισί βιβλίω, ἀθ' οὗ εὐεπίης ἔδει, ὡς ἔμοι δοκεῖ, γραφῆναι. Et est εὐεπής; interlinearis varietas in Pal. et apogr. Par., quam recepi meliorem, meo quidem sensu, vulgato εὐμαθής;. Conf. ep. 39, 2. Est tamen εὐμαθής; apud Suidam, qui πινυτόπρονος reddit ἐμ-

μαλοῦς. » B. Etiam Heckerus prætulit εὐεπής;. In fine librarius scripserat μελιχρός; (compendio, o super e positō), deinde falsum putans ους; in serie addidit; hinc μελιχρός; Plan. et Suid. — 6 Μουσῶν omnes, corr. Jac. Legebatur ἡσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων, « in quo mirum est neminem offensus; nam ἄμμιγα cum uno dativo jungi solet. » Hecker., qui optime correxit ἡσκησεν' ἐκ Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων, vel, si malis, ἡσκησεν M., ut ex altero petatur. Confert Crinag. IX, ep. 513 : δράματα ἔγραψεν ἢ Μουσῶν σὺν μιῇ ἢ Χαρίτων.

XXIII. Lemma : εἰς Ἀνακρέοντα. In Plan. hoc carmen in duo divisum est, ita ut prius in versu 6 terminetur. « Jungenda esse olim viderunt Huetius et Scaliger. Fons erroris in Codice, ubi ultimo disticho novum lemma apertum : εἰς τὸν αὐτὸν Ἀνακρέοντα. » Jac. Si quidem est error. Tria disticha integerrimum epigramma efficere iudicavit Boiss., qui alterum lemma reduxit; ita mutilum cæsendum epigramma alterum, quod Scaliger non satis elegantia iudicio ponebat ante v. 1. — 2. Intelliguntur flores, ἀνθη.— 8. Διαπλώσας. Apte confert Jac. Platonem Phædone p. 85, D : ἐπὶ τούτου τοῦ λόγου δαχρῦμενον ὡσπερ ἐπὶ σχελίας; κινδυνεύοντα διαπλώσαι τὸν βίον.

XXIV. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν. Et iterum : εἰς Ἀνακρέοντα τὸν Τήσιον ποιητὴν Σιμωνίδην. « Ὅτι καὶ αὐτὸς Σιμωνίδης; Τήσιος; ἦν, ὅθεν καὶ Ἀνακρέων. Qui confudit inter se Κήσιον et Τήσιον. Abjudicant Simonidæ Schneidewinus et Bergkiius Lyric. p. 926, hic etiam sequens epigramma. » « Ab eodem poeta utrumque compositum arbitrator, fortasse a *Leonida*; nam quod alia præterea ejusdem poetæ in Anacreontem exstant carmina, non est offensionis : solet ille, ut est luxuriantis ingenii, eadem argumenta sæpius tractare, quem in hac quoque re secutus est Antipater Sidonius, etiam hæc ἰσα epigrammata imitatus. » — Simonides; qui fertur vitæ Anacreontis tumulo impositam fingit, poetæ cineres nunquam non vini laticæ conspergentem. — 1 ὀκάρης; Cod., superposito η, postea raso; ὀκάρης; Plan. et Suidæ libri deteriores. — 2 ἤ Plan.; φύεις; Cod. et Plan. (quod reducit Boiss.); φύεις; Suidas recte. « Ὀδῆ; Διαικός;. Intelligendi capreoli, cincinnis similes, et omnino palmites recentiores, quorum flexibus πλέγμα efficitur. Sic IX, ep. 669, 8 : εὐχαίτης; κισσός; ἐπλεξε κόμην. Et hederæ; ποῦς; σκολιός; XI, ep. 33; σκολιή; βίτος; VII, ep. 315. » Jac. — 4 λ τ φ γώματα; valde probabiliter Heckerus, « ortum ex scriptura λαιτώ;. Conf. ep. 26, 1. — 5 φιλοκόμοι Cod., quod Boissonadius mutat in φίλα κόμω, adverbialiter dictum; φιλόκωμο; Plan., et hoc post Brunchium omnes receperunt tanquam substantivum. Quod durissimum esse, sequente etiam adjectivo alio, satis apparet. Quare Heckerum secutus sum scribentem φιλοκόμοις; παννυχίον, coll. ep. 31, 2. — 6 παννύχιος; libri; κρούσι; Plan. — 7 γρ. καὶ superscriptum in Cod. voci κήν. Quod alibi dicitur καταρθίμενος. — 8 ὤρασιον Cod. et Plan., corr. Stephanus. — 9 καὶ μιν Plan. et Suid.; καὶ φιν, superposito σ (σφιν), et τέγγει Codex. — 10. Dulciorem ipso vino cantum edebat.

XXV. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Ἀνακρέοντα τὸν Τήσιον. Ἔστι δ' ἡ πόλις ἄτη οὐχ ἡ Ποντικὴ, ἀλλ' ἡ πρὸς Ἐφέσον κειμένη μία τῶν Ἰάδων πόλεων. Ὅτι νήσος; ἔστιν ἡ Τέως; μία τῶν νηκιάδων. *Teon* ille et Τήνον confudit. Præcedenti haud paullo melius hoc epigramma, justam laudem tulit Schneidewini p. 136, Simonideum tamen esse non persuadentis. — 1 μουσῶν Cod. et Plan.; corr. Jac. — 2 ὑμνοπόλων Codex. — 4. « Magna pars carminum Tei senis in puerorum anoribus versabatur. Maximus Tyr. Diss. XXIV, 9, p. 100 ed. Par. : ἡ τοῦ Τήσιου σοφιστοῦ τέχνη τοῦ αὐτοῦ ἤθους; καὶ τροπῶν; καὶ γὰρ πάντων ἐράβ' τῶν καλῶν, καὶ ἐπαινεῖ πάντα;

μεσά δὲ αὐτοῦ τὰ ἔσματα τῆς Σμέρδιος κόμης, καὶ τῶν Κλεοβούλου ὀρθαίων, καὶ τῆς Βαθύλλου ὄρας. » *Jac.* — 5 μούνον Bergkii et Bothii. Legebatur μόνος, quod expressit Grotius. In fine *λείπων* librarius Codicis mutavit in *λείπών*. — 6 *δὸμα* Plan. — 7. Μεγιστέα, synizesi qua inde ab Homero non admodum raro usi sunt poetæ. — 8. Thrax puer erat Smerdis; vide Bergk. Anacr. p. 158 seq., de Megieste p. 205. Grotius junxit *ἔλοιπε μετ' ἡϊέοισι*. — 9 cum lemmate εἰς Ἀνακρέοντα, incipiente pagina. Cod. et duo libri Plan. οὐ λήθει, edd. Plan. οὐ λήθη, Suidas v. Μολπή, οὐ λήγει, unde Porsonus Misc. critt. p. 258 οὐ λήγει, quod receperunt Schneidew. et Jac. ms. Boiss.: « *Recepti Suidæ lectionem λήγειν.* » In fine ἀλλὰ τὸ κλεινὸν Schneidewinus scribebat, vere, ut nobis videtur; habet ἔτι quod hic offendet maxime. Plan. *ἐκεῖνο*. — 10. « *Hinc duxit quod de Simonide dicit Christodoros Ephr. 44: οὐδὲ σὺ μολπῆς εἴνασαι ἀδρὸν ἔρωτα.* » *Jac.*

XXVI. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν. « *Anacreon prætereuntes, ut inferias sibi accommodatas offerant, rogat.* » *Jac.* — 4 Glossator Codicis : τὸν σακρὸν ἀνδρα σακρὸς ἔπαινοι; στέρας. Qui est versus dodecasyllabus. — 5 οὐκ αἰ κόμος. Cod. et Plan.; εὐασι κόμοις Græfius et Lobeckius Paralip. p. 263 (not. 3), ubi agit de rariore hoc usu adjectivorum in ἄς. Jacobs. scripserat *οὐκ αἰσι*, Huschkius ἡβασί. — 6. « *Φιλάκρητος; ἀρμονιή, carmina nero quodammodo imbuta, poesis vino madens ejusque amans.* » — 8. Τούτων τὸν χωρὸν, scilicet τῆν ἐν τούτῳ τῷ χωρῷ διατριβήν. » *Jac.*

XXVII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν τοῦ αὐτοῦ Ἀνακρέοντα. Ἐπιμασθὸν τὸ ὅλον ἐπίγραμμα. — 2 ἐρατῶν Plan. et Suid., atque hoc in Codice a pr. m. scriptum fuisse putat Paulus., nunc in rasura ἀτ:ρ. « *Hinc Suidas : ἀνδρα, ἀντὶ τοῦ χωρῆς.* Ex Suidæ codd. notatum fuit, μήτ' ἄρα τῶν κ., nec male. Idem ex v. 4 : αἰθύσων διαλάμπων. » *B.* — 3. « *Antipatro obversabantur verba Leonidæ Tar. ep. 306 Plan., 3: λίγισται ἐν (sic lege pro ἐπ') ὀμμασιν ὑγρά δειδοκῶς.* » *Jac.* Sed sic dici non posse *ἀεῖδειν ἐν ὑγροῖς; ὀμμασι* recte observavit Heckerus : « *neque mihi placet δερκομένισι σὺν ὀμμασι.* Quare aliud quid hic obliteratum puto. » Nisi quidem sic loqui ausus est Antipater pro pedestri ἐν ὑγρότητι ὀμμάτων, ut dici solet ἐν de statu, habitu, conditione. Ὅλον autem poeta dixerit figurate accipiens significationem τοῦ *μλακαῦ* καὶ ἀπαλοῦ, *tenerè, delicate.* De *crispi* significatione cogitavit Schneiderus in Lexico latina exempla afferens Pacuvii ap. Non. p. 506. 18 : *linguæ bisulcæ jactu crispo fulgere,* et Gellii I, 4, *agmen crispum orationis,* non valde apta. Male Bothius : « *ὄλον, hymnum in honorem Cereris.* » — 4. « *Αἰθύσων, i. e. σείων, pro ἔγων στέφανον ἀνθων.* lacchus ap. Aristoph. Ran. 331 : πολὺκαρον τινάσων καὶ κορτί σφ' βρῶντα στέφανον μύρων. Βακχῆα ἔπλοκον αἰθύσουσιν ἐς ἡέρα χαίτην ap. Nonnum VII, 93. Bene hoc convenit poetæ conciliatore animi motu canenti. » *Jac.* — 5. Εὐρυκύλην, conf. ep. 31, 10. Memoratur in fragmento Anacr. ap. Athen. XII, p. 533 : *ἔανθ' ἔ' Εὐρυκύλην* etc. Schol. in Codice : Μεγιστέος ἦν ὁ ἐρώμενος; Ἀνακρέοντος, ἄγχι Μεγίστη, ὡς Σμέρδις, ὡς Βαθύλλος. Corrigit vitiosam scripturam ἢ μεγίστην, quæ etiam in Plan. transit. Brunck. Μεγιστή, nunc Jac. malit Μεγιστέα, ut in antiquiore ep. 25, 7. — 6. Nota *Cicouium* gens Thraciæ. — 7. « *Hinc Suidas : ἀμφιβροχος; πανταχόθεν βεβρεγμένος.* Ex v. sequenti : *στολίον, ἢ στολή; καὶ στολῆς.* » *B.* — 8 *λείβων* Heckerus; legebatur ὀλίβων, imagine ridicula. Deinde Codex *σταλίδων*, a Planude male mutatum in *σταλίκων*. « *Ex Suida in Ἐτολίον legendum στολίδων, quod absque Suida viderat Salmasius.* » *Brunck.* Qui de *στολίσιν* egit ad Tertull. De pallio p. 334 = 368, ad Hist. Aug. t. II,

p. 146. — 10. Κατεσπίσθη. Compseravit Schæferus hæc Longi II, 6 : Ἐρωτι, ὃ ποῖδες, κατεσπίσθη, καὶ Ἐρωτι ὑμῶν μάλι.

XXVIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν.

XXIX. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν. — 1 ἀνακρέον Cod. — 2 κίβρα Plan. Νυκτιλόλος, qua pervigilia celebraverat; v. ep. 24, 6; ep. 31, 2. — 3 μελίζων Jacobs. — 4. Ἀνεκρούου verbum πρός; τὸ σηματονόμενον junctum cum νέκταρ, quasi cum μέλος. Notissimum Persii

Cantare credas Pegasetum nectar.

Græfius βαρβίτῳ ἀγκρούου, ne βαρβίτος; compelleretur inter εὔδεις et ἔφυ; ad poetam relata. « *Mehlbhorn. ad Anacr. p. 203 corrigebat βαρβίτον ἐκρούου.* Sed vide eundem p. 252 seq. » *Jac.* — 5 *ἐς σὲ ἢ μ. Plan.* Grotius legebatur ἔφυ. — 6. « *Servavi lectionem Codicis ἐκρολίδα;.* » *B.* Non sum ausus. Plan. et edd. *ἐκρολίδα;.* Σκολιάς referēbant ad σκολιὸν sive καμπύλον τόπον, rectius *dolosas* intelligere videtur Jacobs.

XXX. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Ἀνακρέοντα, repetitum ad tertium distichon. — 1 ἐνάδα Cod., alterum Plan. — 3 ἀκμήν οἱ λυρόθεν μελίζεται Cod. « *Reliqui scripturam Palatinam. Est λυρόθεν in apogr. Par., ut et in Planudea. Jam erit prima longa in μελίζεται, quod immerito criticis omnino displicet. Quod est in margine Codicis et apogr. adscriptum,*

γράφει μοι Βαθύλλον ὄτω,

est versiculus Anacreontis in odario 29. » *B. Jacobs.* edidit ἀκμήν οἱ λυρόθεν τι μελ., passive accipiens μελίζεται. Brodæus, Salmas. et Brunck. ἀκμήν λειριόεντι μελ., epitheto Bathylli; melius Heckerus λειράδεντι, « *ut Musis Hesiodus tribuit ὄνα λειριόεσαν.* » Quod recepi; οἱ ortum videtur ex antiqua nota, qua vel syllabæ λυρ varietas (λοιρ, λαρ) vel τι omissum significaretur. Hesychius : ἀκμήν; ἔτι. — 4 ἡμερα καὶ edebatur; ἡμέρα Lobeckius Paralip. p. 43, not.; quod mihi aptissimum videtur; nec comparata ab Heckerō ἡμερα θαυρούσσα ep. 364, 3, et ἡμερον αὐλήσαντι IX, 266, 1 satis ad hunc locum faciunt. Bothius : « *Scribo ἡμερα καὶ κισσὸφ λενκὸς ὄδοδα λ. Alba hederā dicitur, quo a nigra distinguatur, minus usitata et probata.* »

XXXI. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν. « *Elegans carmen, in quo poeta Anacreonti etiam apud inferos vini et amoris fructum precatur.* — 1 *σμερδῆται* ἐπὶ Codex, corr. Reiskius. Ad sequentia conf. Theocr. III, 17 : Amor, ὅς με κατασμήχων καὶ ἐς ὀστέον ἄγρις ἴσπει. — 2 Κώμου, comissionum, de quibus v. Welcker. ad Philostr. Imag. I, 2, p. 203 seq.; de pervigiis, Wernsdorf. ad Poetas Lat. min. t. III, p. 426 seq. Κοίρανε, ut Homerum dicitur κοίρανος ὕμων ep. 213, 7; αἰοδῆ; κοίρανος Phæbus Christod. Ephr. 266. » *Jac.* Heckerus scripsit κώμων, quod usitatius. In fine Cod. *πανδοχῆς*, in marg. : γρ. *παννυχίδος*. — 3 sic Cod., quod non mutarunt Brunck. et Boiss.; *τερπνότα'* ἐν M. Hermannus; ὡς M. Jac. et Meinek. p. 163; *τερπνότατος*; M. Heckerus. Codex ἀνακρέον. — 5 *σοι* Codex superposito τ (τοι). In fine ἀκμήτου Jac. (in Delectu p. 97 et ad Analecta t. VII, p. 390) et Hecker. I, p. 357; atque ita Boiss.; legebatur ἀκρητων, ut active hic, intransitive in sequente versus capiendum esset ἀναβλύζοιεν. Ceterum Codex hic inchoat novum epigramma, sigla initiali, numero et lemmate instructum hoc : *Μελεάγρου εἰς τὸν αὐτὸν Ἀνακρέοντα.* Epigramma *ἡνυμ* esse intellexit Reiskius, et manifesta res est: Meleagrc autem tribui non potest, qui ejusmodi

argumenta non tractavisse cernitur. — 7. « Nescio qua de causa viola dicatur φιλέσπερος. Scribendum videtur φιλάριον, coll. Theocr. XXIII, 29 : και τὸ ἴον καλὸν ἔστιν ἐν εἰασι. » Hecker. Nimirum viola fragrat vespere, inodora pæne dum sol ardet. — 8 μολαχὴ μ. τρέφοιτε Codex, corr. Jacobs. — 9. « Pro ἐν ἔξου. Nonnullis Ceres eadem quæ Proserpina, et est Δημήτηρ γήονα. Vide Kreuzer. *Symbolik* IV, p. 188 sqq. » Jac. Et Spanhem. ad Callim. H. in Cer. 133. *Both.* Deinde Codex * οἰνόμονος ναίων ἀβρά γ. Meinek. οἰνώμενος, Hecker. ὀνώμενος. Sequenti ναίων indicare aliquis voluerit quid sensus requireret pro non intellecto οἰνόμομος. Edebatur οἰνώμεμος. — 10. Conf. ep. 27, 5.

XXXII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν.

XXXIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Sine auctoris nomine in Plan. Personas distinctit Jac. — 1 ἀνάξρον Cod., duobus acc. — 2 ἀλῆν superposito α Cod.

XXXIV. Lemma : εἰς Πίνδαρον. — 1 τῶν εὐαγ. Codex. « Suidas de hoc versu : εὐαγής· καλῶς περιηγμένος. » *B. Bene tornatorum* Jacobs., qui nescio quare usitatam significationem vocis repudiet. Plan., βερύμνων. — 2 ἀδε Cod. — 3 ὡς ἀπὸ Μουσῶν Cod. et Plan. Μουσῶν Bothius. Notum est ἀπὸ non raro poni pro simplici genitivo (ex Anthologia exempla collegit Heck. p. 177), sed σμῆνος ἀπὸ Μουσῶν pro σμῆνα Μουσῶν non posse ferri recte iudicavit Hecker. I, p. 267, cuius emendationem ὡς ποτε recepinus. — 4 ἀνεκλάστω idem Heckerus : « Pindari carminibus auditis ipsas Musas ea quondam in nuptiis Cadmi composuisse dicas. » Vide Pindar. Pyth. III, 89 seqq., Theognis 15 seqq. Legebatur ἀνεκλάστω. Nisi quidem in σμῆνος; residet lujus distichi vitium.

XXXV. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Iterum legitur in Codice infra post epigr. 516, ἀδέσπερον, ut ibi dicit Jac.; tanquam *Platonis*, ut hoc loco et ad *Analecta* t. VI, p. 356. Nihil monuerunt nec Paulssen., nec Boiss. ex apographo Par. Planudes quoque tribuit Leonidæ. — 1 ἄρμενος ἦν Codex altero loco; hic ἦπιος ἦν, ut Plan. ante Aldinam secundam; recepit Boiss., ἦπιος scriptum. « Illam lectionem, haud dubie veram, exhibet Plutarchus Mor. p. 1030, A : ὁ ἐκ τῶ Πινδαρῶ ποιήσας τὸ ἐπικτιδεῖον Ἄρμενος ἦν ..., εὐαρμωστῖαν δὴλός· ἐστι τὴν ἀρετὴν ἠγούμενος. Verba φίλος· ἀστοῖς fortasse petita ex Pindaro Nem. VIII, 64 : ἐγὼ δ' ἀστοῖς· ἀδῶν γῆνοι γῆνα καλύψαιμι. » Jac.

XXXVI. Lemma : ἐπιτύμβιον εἰς Σοφοκλέα τὸν Ἀθηναῖον, παῖδα Σοφίλου. — 2 σκηνήτης ab ipso librario Codicis mutatum in σκηνήτης. « Hinc Suidas : σκηνήτης, ὁ ἐπὶ τῇ σκηνῇ. Et ἄλοιο· κινῶντο, δομῶντο. » *B.* Structura verborum motus nunc ex Tragicis satis nota. Sic Philippus ab Jac. citatus XI, ep. 33, 1 : ἐρηπιστὴν σκολιὸν πόδα, κισσέ, γορεύσας, etc. — 3 Reiskii conjecturam de hoc versu v. in Thes. v. Περυσίω. « Hinc Suidas : βουσαι· και αἱ μελισσαι, ὅτι βουγενεῖς εἰσιν. — 5 μὲν ἀγῶνος Cod. et Suidas, qui : ἀγῶν· καλὸν ... οἱ δὲ ἀθάνατοι. Sumpsit tamen lectionem meliorem Planudæ ἀγῶνος. [Item Jac. in nostro exenplo.] Ex qua etiam et Suida recepi ἔχοις, quod cum βεῖη melius quam ἔχοι· quadrat. » *B.* Codex βεῖη, qualis non exstat optativus. Neglectum ε, ut ep. 44, 4, et alibi non raro. Jacobs. conjiciebat ἀεὶ γάνος ... κηροῦ, postremum sine necessitate, sed ἀεὶ γάνος· probante Hermanno ad Eur. Ion. p. 13 recepinus. Ἄεναος; a veteribus omnibus alienum esse satis constat. Bothius perperam ἀγάβρος. — 6 ἔχεις Cod.; ἔχοις Plan.; Suid.; ἔχοις Brunck., « quod verborum structura et præcedens βεῖη postulat. » Jac.

XXXVII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Temere additum : εἰ μὲν εἰμι Σοφοκλῆς, οὐ μαινομαι· εἰ δὲ μαινομαι, οὐ μὲν (ἴστρο οὐκ) εἰμι Σοφοκλῆς. Quæ verba haud dubie referenda ad epigr. 20 : Ἐσθέσθης, γηραιὴ Σοφοκλῆς, in imo margine paginæ scriptum, et « ad celebrem illam Sophoclis cum filiis causam spectare videntur. » Jac. Boiss. « In obscuro epigrammate tenui quod dedit editio Jacobsiana. Ex apogr. Par. nihil notandum mihi est nisi τῶδ' versu 6, ἐν χερσὶν v. 7; quo nihil iuvamur. » Multa de hoc epigrammate scripta sunt, præter interpretes, a Salmasio ad Hist. Aug. tom. II, p. 834, Huschkio *Analect. crit.* capite I, aliis. Quæ Jac. indicat Welcker. *Nachtrag zur Trilogie* p. 235, not. 170, nunc inspicere non licet. Primus intellexisse videtur Lenzius in *Biblioth. Artium* tom. LXIV, part. 2, p. 201 seqq. (a Jac. citatus t. XII, p. 450) chori antistitem sive Satyrum fictum stetiisse in tumulto, personam virginis (χουριμὸν παρθένου) manu tenentem; jungendum autem esse hoc epigramma cum alio Dioscoridis infra n. 707, et inde explicandum. Non satis accurate Lennepius p. 241 dicit « choragum tragicum sive unum ex choris Phliasiis », Jac. in Pal. p. 225 « histriionem sive choragum quendam, unum τῶν τοῦ Διονύσου τεχνιτῶν », Nækius Opusc. I, p. 8 seq., « unum ex choro tragico *scimus habentem virginem* » (quod haud dubie falsum) loqui. Imo *Satyrum* loqui, ut in ep. 707, plane ostendit Heckerus p. 268 seq. Sententia est : artem Philiute a satyris rudius captam a Sophocle eximie fuisse excullam et ad summum fastigium promotam. — 1 μουσῶν Cod. et Plan., corr. Jac. — 2 παρθένην Brunckius, quod verum iudicant Lenzius, Meinek. p. 164, Heck. et olim Jac., qui nunc reducit παρθένην ex Cod. et Plan. Grotius exprimere videtur δ : παρά M. ἰρήν παρθένην ... ἔλαχε. — 3. Celebres satyri Phliasiæ Pratinæ, initia justæ tragœdiæ. « Sophoclem οὐκ Ἀθηναῖον, ἀλλὰ Φλιασίον εἶναι dixerat Ister historicus, sed qui refert scriptor Γένους· και βίου Σοφ. addit : πλὴν Ἰστρου παρ' οὐδενὶ ἑτέρῳ τούτου ἔστιν εὐρεῖν. An Istrum, Dioscoridis æqualem, nostrum carmen male intellectum in errorem induxit? » Jac. Sequentibus agrestis et horrida olii natura artis significatur. — 4 σχῆμα Plan.; σῆμα Cod. — 6. Τῆδε, in hoc tumulto, ubi sto. In marg. Codicis : ζῆται εἰς τὸν αὐτόν Σοφοκλέα. ζῆται τὴν διάνοιαν, ὅτι λείπει. Sed nihil hic erratum aut omissum. — 7 ὡς ἀγαθὴν ἔλαχε στάσιον Cod. et Plan.; ἔλαχε Salmasius; ἀγῶν Heckerus, referendum ad v. 2; alterum ἀγαθὴν commodam interpretationem non admittit. Deinde εἰ δ' ἐνὶ χερσὶν Cod., ἡ δ' ἐνὶ χερσὶ Plan. — 8. Κούριμον παρθένον inter personas tragicas refert Pollux IV, 139, 140. Cod. ἦζε, ut in his solet. — 9 εἶτε σὺν Cod. et Plan., corr. Salm. et Huet.

In inferiore margine paginæ legitur epigramma supra exhibitum n. 20.

XXXVIII. Lemma : εἰς Ἀριστοφάνην. — 1 εἰ τίνε vulgo; εἰ τίνε Brunckius, quod verum, aut cum attractione dictum pro εἰ πούθι quod comicis, aut ex ὕπ' ἐμοί elicendum est κέλευθα. — 2. Veteris comœdiae.

XXXIX. Lemma : εἰς Αἰσχύλον. — 1. « Suidas ob hoc epigramma : Πυργώσας· ὑψώσας, αὐτῆσας, μεγαλύνας, ἐπὶ τὸ σεμνότερον ἀγαθὸν τὰ ποιήματα. Conf. Blomf. ad *Persas* Gloss. 197, qui malit ὀκρίεσσαν. » *B.* Sed colorem ex Aristophane ductum esse dudum observaverat Jac., Ran. 953 : ῥήματα... ὀφρὸς ἔχοντα καὶ λόφους, et 1004 : πυργώσας ῥήματα σεμνὰ καὶ κοσμήσας τραγικῶν λῆρον. — 2 εἰπήτη Cod., alterum Plan. et Suid. — 3. Eleusine natus Æschylus. — 4 ταιναιῶν Cod. et Plan.; sed ille, item ut codex Jani Lascaris, in marg. : γρ. τρινακρίων.

XL. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν. In Planud. ἀδελφον est. « De hoc epigrammate egit Hermannus Opusc. t. II, p. 165. » *Jac.* — 3 γὰρ Cod.; Γίλα; Plan.; corr. Huëtius. Fluvius, unde nomen urbi Gelæ. Deinde φόνος αἰὲν Cod. et Suidas bis; correxit Jacobs., coll. ep. 373, 3; IX, ep. 302, 3, et al. Per interpolationem Plan. φόνος ἀσπῶν. — 4. Ἐγκοτον Suidæ ἐθρῶν, ἐνδείβητον. « De re accurate exposuit Welckerus in Trilog. Æschyl. p. 516 seqq., qui Tragicum patriam ob civiles discordias reliquisse suspicatur. » *Jac.*

XLI. Lemma : εἰς Καλλιμάχων τὸν ποιητὴν, ὃν ἔσκαψεν (sic) Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ὁ γράψας τὰ Ἀρχοναυτικά, εἰπὼν Καλλιμάχος τὸ κάθαρμα κτλ., infra XI, ep. 275. In Codice hoc distichon cohæret cum sequente epigrammate, sed recte distincta ap. Planud. — 1 ὦ μάκαρ Plan., qui recte ἀμφοσῖσι. Cod. ἀμφοσῖσι.

XLII. Male relatum inter sepulcralia notat Heckerus I, p. 193. « Celebratur Callimachi poema Αἰτίας inscriptum, multifaria et recondita eruditione refertum. Ejus materiam ille se per somnium a Musis accepisse narrauerat. Hinc somnia Callimachi ap. Propertium II, el. 25, 32; quibus similia Ennii somnia Pythagorea ap. Horat., quorum explicatio petenda a Lucretio I, 112 et 121, coll. Persio VI, 10. » *Jac.* — 1. *Balliades* Callimachus, ut Cyrenis oriundus. « Hinc Suidas : δνειαρ δνειρον. Quem et huc respexisse puto scribentem : περίπτουτον ἔξακουστον, διαβόητον. Secundo versum excitato addit : ἀντι τοῦ ἀληθέ; παρα τὸ Ὀμηρικόν (Od. T, 562)

Δοῖται γὰρ τε πύλα ἀμεινωνῶν εἰσὶν ὄνειρων. » *B.*

De δνειαρ Meinekii gravem dubitationem supra indicavimus ad VI, ep. 310, 6, hic quoque δνειρον scribentis, « nisi anonymo poetæ suus error sit relinquendus. » Initio ὦ γέγχα Plan. — 2 ἦρ' Cod.; ἦ β' Plan., qui in fine ἐξυς. — 3 τῶσα Heckerus; ἴσμεν Plan. — 4. Ejusmodi hiatuum exempla collegit Hecker. p. 178. — 5 seq. Ἀναείρας et φέρων. scilicet ὁ δνειρος; licet præcesserit τὸ δνειαρ vel τὸ δνειρον, quæ syntaxis etiam in prosa oratione non inaudita. « Per quietem Callimachus sibi visus est ex Libya in Heliconem adduci, ibique Musas de antiquitatis heroibus ipsisque deis multa interrogare. Unde perspicue apparet ἡ οἰκονομία τῶν Αἰτίων, quam Ovidium in nonnullis *Fastorum* suorum partibus imitatum esse suspicor. » *Jac.* Hujus οἰκονομίας vestigia in fragmentis monstravit Hecker. p. 178-183. — 6 μούσαις Plan. Ἐν, ut in ἤγαγες etiam consequens intelligatur ἔθηκας. — 7 δέ σε Cod. vitiose. — 8 εἶπον Heckerus; sed illud satis tueri videtur participium ἀρῶσαι ap. Hesiod. Theog. 38, de iisdem Musis.

XLIII. Lemma : εἰς Εὐριπίδην. « Ἴωνος omnino falsa est et ementita inscriptio, quam ratio temporum refutat et rejicit. Mirificum vero poetam Ionem, qui Euripidem mortuum epigrammate celebraverit, ipse jam annos tredecim extinctus. Ita quoque lo co Ἴωνος scribendum est fortassis Ἰωάννου, vel Βαίου, vel Δίωνος, ut cuique libitum fuerit. » *Bentleius* Ep. ad Mill. p. 497 ed. Lips. — 1 μελαμπέταλοις Lobeckius ad Soph. Aj. p. 251 ed. sec.; legebatur μελαμπέταλοις, quod inde a Brodæo intelligebant de luctu ob Euripidem mortuum, « quasi tota Pieria regio, quæ Musarum patria, ob poetæ obitum lugubrem vestitum reperit. » *Jac.* Quod valde dubitandum an græcus lector ita accepisset. Boiss.: « Suidas hinc : ἐν γυάλοιον [sic Plan.] ἐν τοῖς κοιλώμασι. » — 2 αἰι Plan.; αἰεῖ Cod. — 3. « Σοί, id est operibus tuis, cui sensui respondet χάριτον Ὀμηρεῖαις. Erant autem qui Euripidem Homero equipararent; v. Diog. L. IV, 26. » *Jac.*

XLIV. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν. Ὅτι Εὐριπίδης ἐν Μακεδονία ἐτελεύτησεν βρωθεί; ὑπὸ κυνῶν. *Jac.* ἀδέσποτον in άλλο mutavit; neutrum esse videtur in Codice. — 3. « Ad ἀρῶνα conf. epigr. 414, Append. ep. 338. Gregorius Nyss. t. III, p. 605, Basilium vocat τὴν τῶν δογματίων χρωσῆ ἀρῶνα. Conf. mea notata ad Philostr. Her. p. 559. » *B.* — 4. « Junge τὴν Μουσῶν χάριτα. Celebrabatur a veteribus Euripidis sapientia ex philosophorum scholis petita et ad poesin translata, ut Plutarcho Mor. p. 384, D, aliis. » *Jac.* Codex σοφῆ.

XLV. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν, Θεουκιδίου τοῦ ἱστορικοῦ. Quod sequitur Thomas Mag. in Vita Euripidis; Athenæus (v. ad v. 3) non addit ὁ συγγραφεύς. Sine nomine auctoris in Plan. In via quæ ex Piræeo in urbem ducit, μνημα Εὐριπίδου κενόν memorat Pausan. I, 2, 2, cui hoc ep. inscriptum fuisse refert Thomas. « De hoc epigrammate disputavit Osannus in Zimmermanni Diar. Schol. 1828, II, p. 15. » *Jac.* Quæ inspicere non licuit. — 1 μνημα Thomas, *Jac.* et sic nunc *Jac.*, item Boiss., qui : « Apogr. Par. ἡ, quod præstulit vulgatæ ῥ. » Olim *Jac.* malebat τῆ γὰρ δ. Osannus ἦπερ δ. — 3 Μούσαις; scil. tragædiis suis; Plan. Μούσαις, quod tenent Brunck. et Both. Athen. V, p. 187, E : τὴν Ἀθηναίων πόλιν ... ὁ μὲν Πίνδαρος Ἐλλάδος ἐρεῖσιμα ἔφη, Θεουκιδίης δὲ ἐν τῷ εἰς Εὐριπίδην ἐπιγράμματι Ἐλλάδος Ἐλλάδα, ὁ δὲ Πύθιος ἔστιαν καὶ πρωτανειὸν τῶν Ἑλλήνων. Et imitatores non paucos habuit hæc Ἐλλάδος Ἐλλάς. — 4. Ἐκ πολλῶν Bothius vertit *ob nulla*.

XLVI. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν. — 1 τὸδ' εὐριπίδῃ ἔφυ, ἀλλ' Codex, sed recte Plan. Eadem argutias de *rosis* et *coronis* vidimus in cap. V, tolerabiliores in amatoris nugis. Paulo melior alterius versiculi sententia. — 2 vocī μνημα Codex ἄ superpositam habet.

XLVII. Lemma εἰς τὸν αὐτὸν. — 1. « Vulgo σόν γ'. Scripsi σόν ex codicibus. Ineptum erat fulcrum. Id omittunt et codices Suidæ in Ἀαλητίας. — 2. Scriptum epigramma a recentiore homine, quum verbalia in téos vim propriam non servabant. Sic sæpe practicum ætate superiore pro πρακτόν, pro ἔργον. » *B.* Recte Boiss., et operam perdidit in hoc foetu *Jacobsius* p. 228.

XLVIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν ὅτι ἐκεραυνώθη ὁ τάρος Εὐριπίδου. « Mutilum est hoc carmen, quo non pertinet lemma, sed ad aliud epigramma, quod librarius omisit. » *Brunck.* Imo glossator quum de corpore flammis consumpto agi animadvertisset, in proximo autem carmine Euripidis tumulum Jovis fulgure percussum esse legeret, hic eandem historiam explicari suspicatus est. Quin fortasse jam ipsi Constantino Cephalæ idem error imposuisse videri potest, quum ille hoc tetrastichon epigrammatis in Euripidem scriptis inseruerit. Ceterum simillimum est hoc epigramma iis quæ Diogenes Laertius invita Minerva prouducit. *Jac.* Certum est non pertinere ad Euripidem; nomen defuncti in alia parte lapidis incisum fuisse probabiliter statuit Meinek. p. 231. — 1 δαιδαλέοις πυρὸς βίτησι τρυφηλαί σάρκες Codex, quem versum spondaicum nescio quare critici omnes expulerint furcillis, scribentes *a.* Brunckius cum *Salmasio*, *b.* *Jacobsius*, *c.* *d.* Meinekus, *e.* Heckerus et *Ungerus* :

- a. Δαιδαλοῖσι πυρὸς σάρκες βηθῖσι τρυφηλαί.
- b. Σάρκες δ' αἰθαλέοις πυρὸς βίτησι τρυφηλαί.
- c. Σάρκες κνισαλέοις πυρὸς βίτησι τρυφηλαί.
- d. Αἰθαλέοις πυρὸς σάρκες βίτησι τρυφηλαί.
- e. Διαδαλέοις πυρὸς σάρκες βίτησι τρυφηλαί,

sed Ungerum video *Beitr.* p. 33 relinquere *τρυφῆλαι σάρκα*. « Dædalus enim dicitur Vulcanus, v. Bergk. ad Pind. Nem. IV, 59, et ignis Vulcanius. » Heck. Αἰθαλίω tamen recipiendum esse putavi. — 2 *δαφθεῖσθαι* Ungerus. Deinde Cod. ἀπ' (superposito ἀπ') αἰθόμενα, quod recte ἀπ' scripsit Meinek., pro ἀπώσαν. Edebatur ὡσαν ἐπαθόμενα. — 3 πολυδακρύω Meinek.; legebatur πολυδακρύω. — 4. « Πόνος de dolore et miseratione prætereuntium interpretandum videtur. Ad hunc versum apte confers Crinag. IX, ep. 439, de cranio in via posito : ἀτυμβεύτου θανάτω λείψανον, εἰνοδίων δάκρυ παρερχομένων. » Meinek. Mirum commentum Ungerii apud ipsum videas p. 35.

XLIX. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Sine auctoris nomine in Plan. « Euripidis in Macedonia sepulcrum fulmine percussum et quicquid ei inesset mortalis materia lustratum esse narratur. Plutarchus *κεραυνὸν κατασχῆσαι εἰς τὸν τάφον* Lycyri narrans cap. 31, addit : τοῦτο δὲ οὐ βράδιως ἐτέρω τινὶ τῶν ἐπιφανῶν, ἀλλ' ἢν Εὐριπίδῃ, συμπεσῖν ὕστερον, τελευτήσαντι καὶ ταρπνὴ τῆς Μακεδονίας περὶ Ἀρεθούσαν ὥστ' ἀπολόγημα καὶ μαρτύριον μέγα εἶναι τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Εὐριπίδῃν, τὸ μόνον συμπεσῖν αὐτῷ μετὰ τελευτῆν καὶ γενέσθαι ἅ τῶ θεοζιλευτῶν καὶ ὁσιωτάτω πρότερον συνέπεσ. » Jac. — 2 *κεραυνῶν* Cod. (quem sequitur Boiss.), Plan. ed. princ.; *κεραυνῶν* sequentes; corr. Stephanus. Deinde *πάσαν ἀπημφιάσα*; Plan., de quo Brunck. : « Quod activum est. Scripsi ἀπημφιάσω, ita requirente linguæ usu. Hic enim verbum debet esse reciprocum. » Codex *καίαν* (super π posito Γ) ἀπ' ἠγθιάσας, unde Jac. *γαίαν ἀπηγθιάσας*, quod græcum verbum non esse exponunt Piccolos et L. Dindorf. in *Thes.*, ille conjiciens *γαίαν ἀπηθρίασας*, quod intelligere videtur : *in atherem mutavisti*, ut jam non sis pulvis, sed æther. In latinis reddidi Brunckianum. — 3 *Εὐριπίδῃ* Plan. — 4. « Obscure dictum. Ἱστορία est etiam ἡ θεία, ut *ἱστορῆσαι*, *θεάσασθαι*. Fuerit igitur periphrasis, ἡ θνητῇ ἱστορία σῆματος, id quod in hoc tumulo mortale esse videbamus, intelligebamus. Vide Albertium ad Hesych. v. Ἱστορεῖ, not. 28. » Jac.

L. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν, *Ἀρχιμήδους* (sic) *σκοπτικόν* (sic.) « Nomen poetæ scripsi ex Palatina lectione, Ἀρχιμήδους. Apogr. Par. *ἀρχιμήδου*. Mutatum fuit a criticis in notius Ἀρχιμήδους. » B. Immo notissimum nomen *Archimedis* librarius in rarioris Archimeli locum substituerat. Nullus Archimedes inter epigrammatum scriptores, sed Ἀρχιμήδων τὸν τῶν ἐπιγραμμάτων ποιητῆν memorat Athenæus V, p. 209, B. De argumento rectissime Jac. : « Scopicum esse epigramma inepte pronuntiat lemmatis auctor. In laudem Euripidis scriptum est, cujus orationem, quamvis specie facillimam, nemo facile cum successu imitandam susceperit. » Archimelus, cujus grave ingenium cernitur in epigrammate ap. Athenæum servato, quemadmodum Horatii, juvenem poetam ab imprudente ausu dehortatur. — 2. Accusativus *δύσβατον οἶμον* ab ἔρχεο pendere et interjectum modo esse *μὴ ἐπιβάλλον*, monuit Heckerus, exempla afferens nonnulla ex multis. *Ἀειδοῦτες*, *poeta*, ut *ὕμνοδότης*; ap. Meleagr. IV, ep. 1, 2. — 3 *λείη* Plan.; *δεινῇ* Cod., male. Respicitur ad notos versus Hesiodi Op. 290. *Ἐπιρρόδο*; dicitur « via commoda, prona, quæ ambulantes quodanmodo adjuvet », ut recte Jac.; *ἐπιρροτος* Dorvill. et Brunck. Deinde Plan. εἰ δὲ τις. — 4 *εἰσβαίνει* Cod., *τι* superposito; *εἰσβαίνει* Plan. Deinde uterque et apogr. Par. *σκόλιος*. Quocum Jac. comparat Lucian. Veræ hist. II, 30 : ἀκαθάρτους καὶ σχολῶπων μεστῆς ὄλου. — 5 seq. Bene de hoc disticho disseruit Lenzius in *Bibl. nova Lips.* t. LXVII, part. I, p. 151, a Jac. cit. : « Ἄκρον esse cacumen artis, quod Euripides ascendit, sive ipsa Medea, quæ primum locum inter Euri-

pidis tragædias obtinet. Sic Dioscorides ep. 37, 10 : ἀμυγῆραι γὰρ ἄκρον. Dicit igitur : Quodsi grassatus fueris ad Medeam in summo constitutam, tanto graviori casu præcipitaberis, inglorius tristem acturus vitam. Noli igitur eas coronas appetere, quas non assequeris. » *Ἰνὰ χαρᾶς*, in qua vitium latere Jacobsius putabat, v. *tegra* esse videtur et de *vestigis imprimendis* in illo cacumine intelligenda. Orellii explicationem sciens prætereo; non prætereo præstantissimi Geelii hariolationem, qua *σκοπτικόν*, ut volebat glossator, reddidit hoc poemation : « *Ænigma* est, vel potius lusus : laudanda enim poesi Euripidea, poeta inducit lectorem ut in verbis τὰ Μηδείης Αἰητίδος ἄκρα de perfectione et sublimitate Medæ Euripidis cogitet et a vera sententia aberret, τὰ ἄκρα autem Μηδείης Αἰητίδος sunt extremæ syllabæ, Μη et δος, id est μὴ δός, scilicet στέφανον. Itaque, correcto ἀμυγῆρων νέρθεν ἐὼν στεφάνου, sententia hæc est : si μὴ δός scripseris et rogaveris, ut ne tibi corona detur, non habebis unquam coronam, cujus apud Inferos recorderis. Frigidus sane jocus et in quo nihil faceti est præter τὸ ἀπροσδόκητον, quamobrem condonabimus τῷ γριπῆν. qui in tempore imperativi δός a consuetudine deflexit. » Grotius distichon vertere omisit. — 6. « Ἀμύγρον καὶ σχοπτικόν esse videtur e noto carmine Sapphūs : καθανόισα δὲ κείσαται οὐδὲ ποκα μναθοῦσιν σέθεν ἔσεται (fr. 68 Bergk.). » Jac.

LI. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. *Dionysio* inscribitur in Plan. Falsa esse quæ vulgo de Euripidis morte traduntur. — 1 γένος etiam Suidas in Ὑπαίμακε. « Toupius et ante eum Scaliger γένος, elegans emendatio, non certa; nam γένος sæpissime inservit periphrasi. Si opus esset emendatione, non minus bene legeris μένος. — 2 τὸ σκ. Cod., illud Plan. Poeta Archelai τὰμῆν amans, quum noctu se ad eam conferret, in canes incidit, secundum Hermesianactem ap. Athen. V, p. 598, v. 71 seqq., eosque canes ab rivali quodam ipsi immisos esse narrat Gellius XV, 20. Quod sequitur, Euripidem a furtiva venere alienum fuisse, non omnes confirmant; v. Athen. XIII, p. 557, E, et p. 663, E ». Jac. — 3 ὑπαί * μακίτη (quod η deinde in ι mutatum); Codex; quod miro stupore Suidas pro verbo habuit : ὑπαίμακε διέθεθεν. Nec magis intellecto Plan. substituit ὑπίθαλε τῇ δ' Ἀρ. Μακίτη femininum testatur Stephanus in Μακεδονία : Μακίτης γυνὴ καὶ Μάκισσα ἐπιθετικῶς; ὡς Ἡρακλείδης, καὶ Μάκισσα διὰ δύο τ καὶ δι' ἐνός, ut Callixenus ap. Athen. V, p. 198, E : μακίται ἀ καλλόμενα μωλωλόνας. « Ὑπαί, *justa*, ut ὑπὸ τῇ πόλει Pausan. I, 36, 5. » Jac. Hecker. requirebat ἐπὶ M. — 6 ἤματα Cod. et ed. princ. Plan., *εἴματα* sequentes; corr. Jacobs. coll. Polluce IV, 123 : ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ ἡ θυμέλη, εἴτε βῆμά τι ὄσα εἴτε βωμάς. Minus probabiliter Hermannus ad Orph. p. 771 Βάκχου ἤματα tenere videtur, *Dionysia* interpretatus, intulit tamen Jac. in ultimæ manus exemplar. Sequitur in utroque codice *σκηναῖς ἐμβάλε πειδομένας*, ubi Hermannus ἐμβάδι, cui voci quod objicit Heckerus, in ipsius potius conjecturam cadit καὶ *σκηναῖς σάμβαλα πειδομένας*, sed jure offendit in *πειδομέναις ἐμβάδι σκηναῖς*, quod incrustat explicatio « *scena colurno obsequens*, i. e. scena tragica. » Brunckius cum Reiskio *σῆ ὄπι πειδομένας*. Bothius ἐμβάδι πειδομένας. Sententiam probabilem in latinis indicavi, *τειρομένας* vel *τριδομένας*.

LII. Lemma : *σις Ἡσιόδου Δημιουργοῦ*. « In Plan. sine nomine auctoris. Et certe *Demiurgi* nomen suspectum est. » Jac.

LIII. Lemma : εἰς τοῦ αὐτοῦ Ἡσιόδου ἀνάθημα. Legitur etiam in inferiore margine paginæ qua incipit hoc *ἐπιγρ.*

βίων caput. « Schol. Wech. : ταῦτα ἐν τῷ τρίποδι γέγραπται ἐν Ἡσίοδος τῷ Πυθίῳ ἀνέθηκε. Sumtum epigramma ex Hesiodi et Homeri Certamine p. 150 meae edit. (p. 73 ed. Didot.), ubi ἀνέθηκεν. » B. Antiquiores de hac re memorarunt multi, quos indicavit Jacobs. ad Analecta t. XI, p. 373. — 1 ἐλικωνίσι τὰδ' Cod. hic, ἐλικωνίσι τὰδ' altero loco; ἑλικωνίσι τὰδ' Plan.; τόνδ' ἀνέθηκεν Dio Chrys. Or. II, p. 76 et Certam. — 2 γαρκίδι Cod. altero loco; hic in marg. et; Ἡσίοδον.

LIV. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Sine auctoris nomine Planud. et qui ad v. 3 indicantur. « Exstat in eodem Certamine p. 152 (73). Scholium in Planudea est valde longum, conflatum ex verbis Pausanias IX, 38 (nam ibi Pausanias id epigramma protulit, quod *Chersia* cuidam Orchomenio tribuit), et IX, 29 : quod describere non tantum videbatur. Conf. Append. ep. 9, 4. » B. — 3 sic etiam Certamen, item Proclus et Tzetzes in Proleg. ad Hesiod. p. 7 et 17 ed. Gaisf. Apud Pausan. § 4 ἐν Ἑλλάδι κίχας ὀρεῖται, quod genuinum.

LV. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν Ἀλκαίου, ποιητοῦ Μιτυληνίου ἢ [sic] Μεσσηνίου. Honores Hesiodo post mortem habiti. — 1. « Λοκρίδος : ἐν νεμεί, in luco Jovi sacro, qui in Locride sub Nemei nomine colebatur. Ibi Hesiodum interfectum narrat Thucyd. III, 96 : τοῦ Διὸς τοῦ Νεμείου τῷ ἱερῷ, ἐν ᾧ Ἡσίοδος ὁ ποιητὴς; λέγεται ὑπὸ τῶν τῆς ἀποθανεῖν, χρῆσθὲν αὐτῷ ἐν Νεμεία τοῦτο παθεῖν. Plutarch. Mor. p. 162, E : ἐτάφη δὲ Ἡσίοδος πρὸς τῷ Νεμείῳ. Conf. Vitam Hesiodi p. 7 Gaisf. Quod vero Nymphæ Hesiodi cadaver abluisse dicuntur, ad id referendum est quod Plutarchus narrat, poetæ corpus in mare devolutum esse. » Jac. Meinekius p. 159 Alcæum scripsisse putat Λοκρίδος ἐν Νεμείῳ τῷ ἱερῷ, quod parum probabilis visum Ungero *Beitr.* p. 29, qui nescio an improbabilius scribit ἐν νεμεί σελήρον νέκυν. Integra est scriptura, et, ipso observante Ungero, veteres lectores sponte intelligebant Λοκρίδος ἐν νεμεί de illo Διὸς Νεμείῳ templo et luco. — 2 κρηναῖον Cod. et Plan.; correxit Wakefieldus coll. Eur. Hippol. 208, ὄροσερὰς ἀπὸ κρηνίδος. Scaliger κρηναῖον. — 5. Τοίην, qualia lac et mel. Plan. Μουσαῶν.

LVI. Lemma : εἰς Δημόκριτον τὸν Ἀδδερῖτην. « *Diogenes Laertii* esse, uti sequens, non dubito. Causam ridendi Democrito fuisse ait, quod omnia hominum studia morte desinerent. Quin ipse Democritus, quum post tantam philosophiæ gloriam totaque editos libros nunc terra obrutus jaceat, ridendus (γέλως), quum olim alios riserit. » Jacobs.

LVII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. « Illustrationem petas ex Athenæo II, p. 46, E, F, et ipso epigrammatis auctore Diogene Laertio IX, 43. » B. Qui ita ex Hermippo : « Democritus quum jam ex senio deficeret et propinquus videretur morti esse, mærentem sororem quod in celebritate Thesmophoriarum esset moriturus ipsaque decæ vota exsolvere nequiret, bono animo esse jussit panesque calidos sibi quotidie afferre. Eos igitur naribus quum admovisset, vivum se, dum ea celebritas transiret, servavit; ubi vero dies illi transierunt, tres autem erant, quietissime et minimo dolore conclusit vitam, ut Hipparchus ait, centesimo et nono ætatis anno. Nosque in eum ἐν τῇ Παμμέτρῳ hunc in modum carmen scripsimus. » — 2 ἦνυσε Diog.; μῆνυσε Plan., quod edebatur; μάνυ Codex et apogr. Par., ut ἄνυσε scribendum videatur. Boiss. μάνυσε recepit. Jacobs. in notf. mss. : « ἦνυσε corr. Herelius in Klotzii Act. liter. II, p. 107. »

LVIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Apud Plan. ἀδελον. « Proserpinam rogat ut Democriti τοῦ γελασίον animam in cætum defunctorum ἀμειδίτων recipiat, memorem voluptatis qua tempestivus risus tristem et dejectum Cereris matris animum affecerit; v. Hymn. Hom. in Cererem 202 seqq. » Jac. — 1. « Hinc Suidas : ἀμειδίτων σκυθρωπῶν, ἀγελασίων. » B. Ap. quem Περσέρονη. — 3. Εὐμενέως junge cum δέχυνσο. — 4. « De Cerere quæ quum esset mœstissima tamen risit, vide Claver. ad Apollodor. t. II, p. 59. » B.

LIX. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Sine auctoris nomine ap. Plan. — 1 δέξο μ' ἀναξ' malit Jac. — 2 γελάοντα Plan.

LX. Lemma : εἰς Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον. Sine nomine poetæ habent Diog. L. III, 43 et Plan. — 1 δικαίων Codex, recentiore m. in ωι mutatum. — 2. « Apuleius De habit. Plat. initio : *Platoni habitudo corporis cognatum mentum dedit; namque Aristoteles prius est nominatus.* Ibi Elmenhorst. » B. Et Meinek. Com. G. vol I, p. 288. Sic etiam in edit Cobet. Diog., apud quem legebatur ἐνάδε δὴ κείτα δῖος Ἀρ. — 4 οὗτος ἔχει πούλιν Cod. et Plan.; τοῦτον (ap. Cob. οὗτος) ἔχει πλείστον Diog., quod recepit Jac. Sequentia ap. Diog. : καὶ φθόνος οὐχ ἔπεται, « quod fortasse rectius. » Jac.

LXI. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον. Hic quoque Jac. in nostro exemplo ἀδέσποτον mutavit in ἄλλο. Legitur ap. Diog. L. III, 44. — 1 κόλπῳ Diog. ante Cobet. — 2 ἀθανάτων Plan. et Diog. « Mihi lectio Pal. ferri posse videtur. Fortasse etiam in Speusippi disticho, unde nostrum expressum, Plan. 31 :

Σῶμα μὲν ἐν κόλποις κατέχει τόδε γαῖα Πλάτωνος,
ψυγὴ δ' ἰσοθέων τάξιν ἔχει μακάρων,

legebatur ἰσθεῖον. » Jac. Quod ἰσθεῖον præbet codex Paris. 1773, idem v. 1 κόλπῳ.

LXII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν, νεώτερον. Ex Diog. L. III, 44, qui : καὶ ἄλλο δὲ νεώτερον. « Aquila in tumultu posita cælumque spectans, cujusnam sit, interrogata, se Platonis animæ ait simulacrum esse. » Jac. — 1. Scilicet τίνας ὦν.

LXIII. Lemma : εἰς Διογένην. Ipse loquitur. — 1 Διογένη Cod. et ed. princ. Plan., Διογένην reliquit. Illa forma poeta fortasse ob ambiguitatem consulto est usus; conf. ep. 68, 4. — 2. « Βίου παντός, omnis hominum generis. Ἐπισκύνιον, ut ἄρρῳς, de fastu et inani specie : hanc Diogenes omnibus detrahere studebat; conf. Lucian. D. mort. X, 9. » Jac.

LXIV. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. « De hoc epigrammate vide Notitt. Mss. t. X, part. 2, p. 134, ubi de doliari Diogenis habitatione egi. » B. Diog. L. VI, 78 ... ταφῆναι τὸν ἄνδρα (Corinthi) παρὰ τῇ πόλῃ τῇ ἐρουσίῃ εἰς τὸν Ἰσθμόν· ἐπέστησάν τ' αὐτῷ κίονα καὶ ἐπ' αὐτῷ λίθου Παρίου κύνα· ubi v. Menag. Vidit illud monumentum Whelerus Venetiis in Palatio Erizzi, nobilis Venetiani, idque descriptum dedit in *Itinerar.* VI, p. 445. Jac. — 4 ἀστέρως Plan. et inscriptio; ἀστέρως Cod. — Hoc vel simile epigramma vertit Ausonius in Epitaph. XXXI :

Dic canis, hic cujus tumulus? — Canis. — At canis hic — Diogenes. — Obiit? — Non obiit, sed ablit. [quis? — Diogenes cui pera pennis, cui doliæ sedes, Ad Manes abiit? — Cerberus ire vetat. — Quonam igitur? — Clari flagrat qua stella Leonis, Additus est Justæ nunc canis Erigonæ.

LXV. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. « Diogenes Cynicus, post vitam virili spiritu transactam, se apud inferos quoque stultos et improbos odio habere testatur. — 2. Γυμνήτην βίον, ut miles expeditus, nec impedimentis onustus. » *Jac.* (Periit hic schedula una ex Boissonadianis.) — 3 *πῆρα διπλός* Cod., voce μίξ versui superscripta; *επιλοφ*: Plan. — 4 *σκήπων* Cod.; alterum Plan. — 5. « Mire dictum τάρου τοῦδ' ἐκτό: ἴτα, pro quo haud dubia conjectura ipsa poetæ manns restituenda est scripto : ἀλλ' ἀτραποῦ τῆ σδ' ἐκτό: ἴτ' ἄρρονες, coll. Leonidæ versu ep. 480, 2. » *Hecker.* Confidentius quam verius. Latiore sensu dictum, ut ἐκτός βέλου, extra conspectum tumuli.

LXVI. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. In Plan. sine auctoris nomine et in duo disticha divisum. Poetæ nomen Bothius scripsit *Honesti*, quod veri simillimum. — 1 *ἑπιπλον* Cod. Quæ alibi διπλαξ. « Anacoluthos oratio, quum nominativi hujus distichi verbo careant. Digito tibi finge Cynicum illa instrumenta monstrantem. — 4. Rarior positio pronominis post articulum. Sic Callimachus fr. 315 : τὸν σὲ Κρωτωπιάδην. » *Jac.*

LXVII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Sine auctoris nomine in Plan. « Orci portitorem rogat Diogenes ut ipsum cum exiguo impedimentorum suorum onere in cymbam recipiat. — 2. Κυανή, *ferruginea*, Virgil. *Æn.* VI, 304; eademque v. seq. ὀκρυόσσα, i. e. φρικτή, φοβερὰ [sic Suid.], ut Orcus ipse μυχός ὀκρυόεις ap. Apoll. Rh. II, 737. » *Jac.* — 3 ὀκρυόσσα Cod. et Plan.; ὀκρυόσσα libri Suidæ in voce, sed in βάσεις cod. Par. A ἀκρυόσσα, duo alii ἀκρυόσσα, ed. Medioli. ἀκρυόσσα. Unde ἀκρυόσσα, quod præstare judicat Meinekius p. 124 et, ut videtur, Jacobsius in nott. mss, auctoritatem nanciscitur. — 4 ἀποθρίμενον Codex et Suidas bis; servat Meinek.; ἀποθρίμενον Plan., quod post Brunckium Jacobs. in nostro exemplo recepit, a βρίθεται pendens; et hoc Archiam legisse apparet; v. ep. seq. versu 3. — 5 *πῆρα* Plan. In marg. Cod. glossa : τί σημαίνει δ λ π η; δικτύος (sic) ἦγγον λαγύριον. — 6 φθιμένους Plan.; φθιμένος Cod., superposito i ultimæ syllabæ (φθιμένοι:). — 7 *ἐπεπάμεθα* Cod.; *ἐπεπάμεθα* Plan., « utrumque ob metri ignorantiam, quod saluum est in *ἐπεπάμεθα* ap. Suidam. » *Jac.* Initio Paulsenius in Codice legit ταῦθ' ὄσα. Ap. Suidam πάνθ' sine var. — 8 *λείπον* Plan.; illud etiam Suid.

LXVIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν Διογένην. Ὅτι Διογένης ὁ κύων Σινωπεὺς ἦν ἐγένετο δὲ μαθητῆ; Κράτητος τοῦ Θηβαίου. Sine auctoris nomine in Plan. Expressum e carmine præcedente. — 3. *Εἰδωλα καμόντων* nota ex Homerc Od. A, 475. — 5. « Ὀλπην, vide not. ad epigr. præced. [quæ excidit]. » *B.* In *σικπων* codd. hic consentiunt. — 8. Cod. in marg. : ἕως ὧδε τὰ εἰς Διογένην ἐπιγράμματα.

LXIX. Lemma : εἰς Ἀρχιλόχον, Πάριον ποιητήν. Ad Cerberum, ut Archilochum caveat. — 1. « Hinc Suidas : δευμαλός... ὁ δειλιάς καὶ φόβου ἐμπειρητικός. » *B.* — 3. Θυμὸν ἰάμβων, nam

Archilochum proprio rabies armavit iambo.

et iambis tribuitur rabies poetæ. — 4. « Τικτόμενον στόματος, ut dicitur φωναί τινας. — 6 τρισσά; Brunckius ex codice Jani Lascaris et provocans ad ep. 71, 4. At in talibus sæpenumero discrepant scriptores, v. Bayl. Dict. v. *Archilochus*, not. D; nec Gætulicum expressit Julianus, sed alium quendam, cujus epigramma periit. » *Jac.* Ναὺς μία est hoc loco εἰς καὶ ὁ αὐτός; πλοῦς.

LXX. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν Ἀρχιλόχον. Item ad Cerberum. — 1. « Hinc Suidas : βέρεθρον· βάθος. Ex versu 3 idem : ἀλυσκάζειν... ἐκκλίειν, φεύγειν. » *B.* — 2. *Τρισσά*, quippe triceps. — 4 *φλέγμα* Codex, in quo a correctore superscriptum γρ. φέγμα, quod præter Plan. Suidas habet in Ἀλυσκάζειν et in *Λυκαμιάδες*, sed hæc glossa abest ab antiquissimis libris. « Sic *pus atque venenum* de sermone virulento Horat. Sat. I, 7 init. Catull. XLIV, 11 : *orationem in Antium petitorem Plenam veneni et pestilentiam*. — 6. Similiter *ἐπισθόλον ἦγον ἀοιδῆ;* carmina satyrica appellat Agathias IV, ep. 3, 128. De Archilochio anonymus IX, ep. 185 : ἠχήμετες ἱαμβοί, θυμοῦ καὶ ερεβρῆ; ἰδῆ; *ἐπισθολίτζ.* Ap. Homerum Il. B, 275, Thersiten ἰωθητήρα *ἐπισθόλον* appellat populus. » *Jac.*

LXXI. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν Ἀρχιλόχον τὸν Πάριον ποιητήν. Sine auctoris nomine in Plan. « In tumulo Archilochi, de cuius morte veterum locos collegit Liebel. Archil. p. 43 seqq. illum tumulum παραπόντιον fuisse, nemo præterea tradidit. — 1 *μικρὴν* Ccd., cui corrector superposuit : γρ. μικρὴν, ut Plan. : in quo epitheto est prolepsis. — 6 *κινήσει;* Plan. *Σφῆκες*, *vespa*, irritabile genus, in tumulo defuncti animum significant, ut leo in Leonidæ, luscinia in Sophoclis tumulo. Conf. infra ep. 405 et 408. Ohversabatur poetæ locus Iliad. II, 259 :

... σφῆκες σιν ἐτοιότατες ἐξεχόντο...

τοὺς εἴτερ παρά τις τε κίων ἄνθρωπος ὀδίτη;

κινήσῃ ἀέκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες,

πρόσω πᾶ; πέταται, καὶ ἀμύνει οἷς τελέσεια. » *Jac.*

LXXII. Lemma : εἰς Ἐπίκουρον καὶ Θεμιστοκλέα. « Receptum inter Menandrea a Meinekio p. 299. Uterque, et Themistocles et Epicurus, erant πατρός Νεοκλέους, Plut. c. 1, Diog. L. X, 1, ad quem hoc epigrammate usus est Menagius. — 1. Fere alium : Χαίρετε, Νεοκλείδα, δίδ. Et erit Νεοκλείδα trisyllabum. [Struendum puto Χαίρε εἰδύμον γένος, ὡς Νεοκλείδα. Bothius scribebat Νεοκλεῖδαν.] De ὧν ὁ μὲν ὕμῶν conf. not. ad XII, ep. 118, 3. — *B.* Ad quod Callimachi epigramma plurimis exemplis hunc pleonasmum illustravit Gætling. Animadv. critt. in Callim. epigr. p. 19 seq. *Jac.* — 2 *ῥύσσι' ἔδ'* Cod.; alterum Plan.

LXXIII. Lemma : εἰς Θεμιστοκλέα. In margine : ἔταρον, ut glossator hunc Themistoclem habuisse videatur diversum ab eo quem celebrat distichon præcedens. *Germanico* inscribitur epigramma ap. Plan. et in codice Constantini Lascaris ap. Iriart. Dignum Themistocle monumentum proponit Geminus (quem in his versibus nonnullorum hodie poetarum deliramenta sectari dixeris). Quibuscum confer sana Philippi Thessal. infra ep. 237.) Themistocles loquitur. — 1 ταῦτα Plan. — 2 *βαθελαϊκά* et *ναυθορίτζ;* Cod., superposito α. Δούρατα naves dicit in pugnis contra barbaros, Salamina præsertim, fractas. — 6. « Σμικροῖς. Respectu, puto, ad verba Thucydidis I, 138, qui narrat Themistoclis ossa κομισθῆναι εἰς αἰκάς καὶ τεθῆναι κρύφα Ἀθηναίων ἐν τῇ Ἀττικῇ. » *B.*

LXXIV. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Ὅτι Θεμιστοκλῆς ἐν Μαγνησίᾳ τέβαπται τῇ πρὸς Μαϊάνδρῳ. In Plan. inscriptum : τοῦ αὐτοῦ, id est *Germanici*; in cod. Lasc. cum præcedente ep. junctum. — 1 *εἰστό* Cod. et Plan., iidemque *κενὸν ἦριον*, quod nullo modo conciliari potest cum iis quæ sequuntur, *δδναίην ὑπὲρ γθόνα*. Jacobs. in nott. mss. : « Vid. Sintenis. ad Plut. Vit. Themist. p. 204. Fort. ξέρον. » Quod haud dubie scripsit Diodorus. Qui ignoravit aut dissimulavit famam de cineribus viri Athenas translatis ap. Thuc. l. c. et Plutarch. c. 32, item u:

alii epigrammatici infra ep. 235, 236, 237. Olim Jac. conjecerat καλὸν ἥριον, addens : « Grotius, qui vertit *vile*, fortasse κακὸν vel simile quid legit. » Mox ep. 76, 2 : ξείνῳ Μέμφει; ἐκρυψέ τάφῳ, et alibi : — 2 δ' Plan., quod malui cum Boiss. et Bothio : ὁ τ' Codex; edebatur ὁ τ', a Brunckio δ' δ'. — 4. Sic παραρράζει Jacobsius : Quo majores enim virtutes sunt, eo minora eas præmia sequi solent.

LXXV. Lemma : εἰς Στρησίχορον. — 1 στασίχ. Cod., η superposito a correctore; Στρησίχ. Plan. et Suid. « Hinc Suidas : ζακλήθης ἄμετρον, ἀπειρον. » B. Qui item ut Cod. et Plan. ἀμετρητον. « Necessaria esse videtur Brunckii emendatio ἀμετρήτου. Indicat hoc epitheton multitudinem carminum Stesichori, quem Suidas XXVI libros reliquisse narrat. » Jac. — 2 κτάνος Codex. Suidas : Stesichorum ρασιν εἶδεν εἰς Κατάνην κἀκεῖ τελευτήσαι, καὶ ταρῆναι πρὸ τῆς πόλεως ἦεν εἰς αὐτοῦ Στρησίχορος προσαγορεύεται. De αἰθαῖον δαπαδον v. Strabon. VI, p. 269. — 3 πυθαγόρου (superposito εω) φυσικὴν (superposito ἀ) Cod.; Πυθαγόρεω φυσικὰν Plan. Veteres Stesichorum cum Homero comparabant. Quintil. X, 1, § 62 : Si tenuisset modum, videtur amulari proximum Homerum potuisse. — 4 ἐν στ. Plan.; φήσατο Cod.

LXXVI. Lemma : εἰς Φιλόκριτον, Διοσχορου (sic). « Philocritus ex mercatore agricola factus, quum diem obisset, prope Memphin sepultus erat. Ibi Nilus exundans ejus tumulum evertit, ut qui vivus mare effugerat, mortuus naufragium fecisse videretur. » Jac. — 2 ξείνη Plan., sed altero loco (nam bis exhibet) ξείνω. — 3 νεῖλου ὁ πόλις Cod., alterum Plan. — 4 ἀπημάριασεν Plan.

LXXVII. Lemma : εἰς Σιμωνίδην Σιμωνίδου. In superiore margine pagine : Σιμωνίδης; εὐρών νεκρὸν ἐν νήσῳ τινὶ θάλας ἐπέγραψεν. Οἱ μὲν ἐμ.ε. (quod epigramma legitur infra n. 516) ὁ ταρεῖς νεκρὸς ἐπιφανεῖς τῷ Σιμωνίδῃ ἐκάλυσε πλεῖν· διὸ τῶν συμπλεόντων μὴ πεισθέντων, αὐτὸς μείνας σώζεται, καὶ ἐπιγράφει τὸδε τὸ ἐλεγείον τῷ τάφῳ· Οὗτος; ὅ... Eandem rem narrat schol. Aristidis p. 201 Fromm., p. 533 Dindorf., ex eoque, quamquam ipsum Aristidem auctorem citans, Tzetzes Hist. I, hist. 24, v. 626 seqq., uterque nostrum epigramma afferens, suis autem verbis sententiam indicans Libanius Διηγήματα vol. IV, p. 1101 R., Tarenti rem accidisse perhibet. Memorant etiam Cicero De divinatione I, 27; II, 66; Valer. Max. I, 7, ext. 3. — 1 σιμωνίδου Cod., alterum schol. et Tzetz. — 2 τεθνηώς, in glossa τεθνεώς Cod. Deinde schol. et Tz. ζῶντι παρέσχε, quod verum videtur. « De elisione i literæ in dativo v. Jac. p. 96 et Bæckb. Nott. critt. Pind. p. 394. Nobis apud optimos poetas tum demum elidit : solere, si accedat alter dativus, unde caveatur error, stat sententia. » Schneidewin. Sim. p. 171.

LXXVIII. Lemma : εἰς Ἐρατοσθένη (-νη Boiss., fort. ex apogr. Par.). Cyrenæus Alexandria sepultus. « Vide Eratosthenica Bernhardt p. XIII. » B. — 1. Eratosthenes vitam produxit ultra annum octogesimum et secundum. — 4 μαινὰς ἐπ' ἀπρότων ἐκτός Cod. et Plan., in quibus corruptissimis μαῖα σ' Eldikius, πατρῶων Brunckius, ἐνός Scaliger. — 5. « Non mutandum Ἄγλαοῦ [sic codd. et Suid.] visum est in Ἄγλαόν. Sæpe nomina propria non retrahunt accentum. » B. Heckerus corrigebat εἶλον, sed postea rejecisse videtur, errore intellecto.

LXXIX. Lemma : εἰς Ἡράκλειτον τὸν Ἐρέσιον, τὸν σὸφόν, τὸν ἀγλαστον. Non videri Meleagri esse hoc carmen

animadvertit Grælius p. 134, assentiente Meinekio p. 174, qui dialogum inesse vidit, et ante eum Boissonadius ad Eunap. p. 241. Recte autem statuisse puto virum doctum in Ephemer. Goth. 1799, n. 30 (ap. Jac. ad Anal. t. XII, p. 385) cogitandam esse Heracliti statum minaci gestu effictam, in tumulo positam, ex ingenio philosophi loquentem exponere quem representet. Non sine ironia respondet hospes. Sed multis difficultatibus impeditum poemation. — 1 ὄνθρωπ' Cod., quod servat Jac., ionicum philosophum ionicè loqui existimans, sed in reliquis doricæ et communes formæ fere plures quam ionicæ. Apogr. Par. ἄνθρωπ', Brunck. ὄνθρωπ'. « Bene μοῦνος ἀνευρών, nam erat Heraclitus αὐτοδιδάκτος καὶ ὑπερήφανος, Diog. L. IX, 5, et Menag. p. 387. » Unger. Beitr. p. 35. — 2 φαμί τὰ γ' ἐς Jacobsius ad Analecta et Heckerus; Codex τὰ δ' ἐς. Perperam Jac. in Palatina jungebat ἀνευρών φημί. Codex κρέσσονα (cui corrector superposuit εἰ) καὶ σοφίης. « Hoc dicit : Ea quæ patriæ causa feci, majora esse aio et præstantiora quam sapientiam meam. » Jac. ad Anal. Fort. σοφίας. — 3 τοκίων (a pr. m.; τοκίων a correctore) ἀσίῳ ξένε Codex; in quibus τοκίων omnino tenendum, quippe confirmatum voce θρεψάμενοι sequenti versu, cui voci, nisi τοκίων præcessisset, locus nullus erat. Quod sensit etiam Heckerus, apte comparans ep. 408, 3 : θυμὸς Ἰπποναχτος; ὁ καὶ τοκίων καταβύζας, et sic disputans : « Nilii mirum est adverbium λάς significatio-nes accepisse, a propria diversas quidem, sed affines quam maxime, *superbia*, *fastus* et *ferocia*. Cui adverbio si genitivus recte jungi possit, idonea sententia est : *superbe vel in parentes agens, improbos cives allatravi*. » De sententia recte, sed in ἀσίῳ latere videtur unde genitivus pendeat. Jacobs. Ἀσίῳ vel Ἀσίῳ, Brunckius κοτέων Ἀσίῳ, Reiskius ἀστών, quod a multis probatum. Boisson. cum Schneidero λάξ γὰρ καὶ (ἀεῖ Jac.) πατέων. Hermannus λάξ γὰρ κα π α τ ε ῶ ν ἀστών etc., quod postea recepit Heckerus, de ὕλακτων cum accusativo citans « Philostr. Vit. Soph. I, 19, 2 : παῦσαι ὕλακτων με Peerlkamp. ad Horat. Epod. p. 463. » Theodoridas ep. 479 Heraclitum vocat θεῖον ὕλακτιν δῆμου κύνα. Both. : « Δύσπρονος, *malesanos, stupidos*. » Prætereo conjecturas improbabiliores; Meinekianam inferius appono. — 4 κάρης Cod. in margine ζτ (ζήτης) « qua sigla et omissiones interdum et loca ob depravatam scripturam obscura indicantur. Facile adducar ut post hunc versum distichon intercidisse existimem. » Jac. Lacuna nulla, si hospitem hic respondentem audias : *Splendida vero relata gratia hic qui te educarunt!* De « civibus Heracliti », quod Meinek. volebat, θρεψάμενοι intelligi non posse ostendit Heckerus, corruptam quidem vocem existimans et sic scribens :

λάξ γὰρ καππατέων ἀστών, ξένε, δύσπρονος ἄνδρα;
ὕλακτεν λαμπρά, θρεψάμενοισι βαρύς,

vana, ut existimo, hariolatione. — 5. « Subitæ minæ, οὐκ ἀπ' ἐμεῦ; egregie in philosophi personam quadrant, qui moribus simillimus fuisse videtur Timoni, de quo Callimachus infra ep. 318 :

Μὴ χαίρειν εἶπες με, κακὸν κέαρ, ἀλλὰ πάραλθε-
ισον ἐμοὶ χαίρειν; ἔστι τὸ μὴ σε πελᾶν. »

Heck. Qui cum sequentibus comparat Eupolin fr. inc. 14 : Μὴ τρηχῦ; ἰσθί. Post τρηχῦ; Codex ἐπεὶ τάχα καὶ σὺ. Recte Jacobs. καὶ σὺ, sed ἐπεὶ non debebat mutare in ἀπεῖ, quod inest in οὐκ ἀπ' ἐμοῦ; et debilius quam ἐπεῖ, quippe... Hæc Heraclito tribuenda cum Heckerō, non hospiti cum Boiss. et Meinek. — 6 πάτρης Cod., non πάτρης, quod non recte plerique separare videntur a τρηχῦ;

teron, etiam Heckerus, quamquam bene ille explicans : « tu licet Epheso non oriundus, fortasse graviora etiam maledicta audies iis quibus vivus civis lacessivi. » Meinekus denique totum epigramma sic constituēbat p. 172 seqq. :

- α. Ὀνθρωπ', Ἡράκλειτος· ἐγὼ σοφὰ μόνος ἀνευρών.
β. Φημί. α. Τὰ δ' ἐς πάτρην κρέσσονα καὶ σοφίης.
β. Παῖξ. α. Παρὰ καιρὸν ἰτέων ἀστῶν, ξένη, δύσφρονας ἀνδρας ἰλάσκειν. β. Λαμπρὰ θρεψμένοισι χάρις.
α. Οὐκ ἀπ' ἐμεῦ; β. Μὴ τρηχὺς· ἐπεὶ τάχα καὶ σύ τι πούσης τρηχύτερον πατήρς — χαιρὲ σὺ δ' — ἐξ Ἐφέσου,

versu 5 conjiciens πείση : « Minari videtur hospes Heraclito verendum esse ne ossa ejus ex patria ejiciantur. »

LXXX. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν. Οὐχ ἀρμόσει τοῦτο εἰς τὸν Ἐφέσιον φιλόσοφον. Nimirum poetam Halicarnassensem Heraclitum, sibi familiarem, luget et celebrat Callimachus, cujus meminertur etiam Strabo XIV, p. 656 et Diog. L. IX, 17, hic epigramma nostrum afferens. « Gallicis versibus reddidit Duthel. Præf. ad Callim. p. 29. » B. — 1 τίς Cod.; δ' ἐμὲ ap. Diog. — 3 ἤλιον Aldinæ Plan.; ἤλιον λέσχη Bentleius, Brunck. et Meinek. Alterum in suo codice legisse Ælianum observat Jac., N. A. VI, 58 : Sacerdotes οἱ τὸν μὲν ἦλιον ἐν ταῖς λέσχαις καταδύνει ἀγοῦσαι σχολῆν, οὐκ ἴσασι δὲ ὅσα ὄρνιθες. Notissimum est Virgilianum : *sæpe ego longos cantando puerum memini me condere soles*, Ecl. IX, 51. Boiss. : « Schol. Wech. : Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου ἐν Διογένει α' (orat. X, p. 302) « συγχωρῶ, « ἔφη, ὦ Διόγηνες· ἀλλὰ καταδύεις τὸν ἦλιον περὶ πάντων « ἔρωτων. Καὶ πότερον, ἔφη, ἀμεινον ἀκούσαντα ὦν γρῆ κα- « ταδύεται τὸν ἦλιον ἢ βαδίζοντα μάτριν. Vide quæ notavi ad Callimach. p. 182. » — 4 ἀλικαρνασεῦ ed. princ. Plan., Diog. — 5 Ἀηδόνες, elegiaca carmina Heracliti. — 6 ἀρπακτής etiam Diog. Cobetanus, sed vet. editiones ἀρπακτῆρ, quod præstulerunt Bentl., Brunck., Meinek. et olim Jac., qui in nostro exemplo illud revocavit.

LXXXI. Lemma : εἰς Κλεόβουλον τὸν Λίνδιον. Deinde rectius : εἰς τοὺς ἐπτά σοφούς τοὺς μεγάλους. Et in marg. superiore : Κλεόβουλος Λίνδιος, Περιάνδρος Κορίνθιος, Πιπτακάς Μιτυληναῖος, Θαλῆς Μιλήσιος, Χίλων Σπαρτιάτης, Βίας Πριηνεὺς, Σόλων Ἀθηναῖος· τινὲς ἀντὶ Περιάνδρου Μύσωνα τὸν Χηνέα φασίν. « Conf. IX, ep. 366. » B. — 2 ἀμφὶ δὲ Σ... ἔχει Plan. Sisyphus Corinthi conditor et rex. — 3 Μιτυλᾶν Jacobsio suadente scripsimus cum Græfio pro — λᾶνα. — 4 θαλῆα Cod. « Viros eximios civitatum et justitiæ columina, ἐρείσματα, crebro vocant poetæ et sophistæ. — 6 Σωφροσύνη, ea præsertim sapientia, quæ in vita et moribus posita est. Φύλακες, ut Horatius dixit *virtutis vixæ custos rigidusque satelles*, Epist. I, 1, 17. » Jac.

LXXXII. Lemma εἰς Ἐπιχάρμον. — 1. Musa Doriensis quodammodo arnavit Epicharmum in militiam Bacchi et Satyrorum et ad eorum sacra peragenda instruxit.

LXXXIII. Lemma : εἰς Θαλῆν. — 2 ἀστρολόγον Diog. L. I, 34, rectius.

LXXXIV. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν. — 1 ἡ δλ. Cod. et Diog. L. I, 39; ἢ ρ' ὀλίγον τὸ σῆμα Plan., γε τὸ σῆμα ed. Steph., et in illa scriptura omissum γε notaverat schol. Wech. Deinde σύρναμάκαε; et oportebat, Diog. Cobet. — 2 τὰ πολυφρονίστω legendum ex Diog. Deinde τοῦδε Plan.; ὀρῆ; Casaubonus et Cobet., quod unice verum.

LXXXV. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν. Ὅτι ἐν θεάτρῳ τέθνηκε Θαλῆς. « Est anonymum in Codice et Planudea. Sed Diogenes Laert. I, 39, se auctorem esse ait. » B. — 1 αὐτὸν. Codex; additum ex Plan. et Diog., in cujus Παμμέτρῳ haud dubie referrebat ad præcedens aliquid epigramma item ex historia Thaletis petitum. Deinde Ἡδεις Ζεῦ ap. Diog. (et Plan., ut videtur), quod sine controversia verum, quamquam Jac. ἤελις in nostro quoque exemplo tuetur et Boiss. servat. — 3 ἡ γὰρ Cod.

LXXXVI. Lemma : εἰς Σόλωνα. Iterum legitur in cap. IX, post epigr. 595 (ubi lemma esse videtur : εἰς εἰκόνα Σόλωνος, nisi finxit Boiss. ex verbis Diogenis : ἐπὶ τῆς εἰκόνης αὐτοῦ ἐπιγράφεται· τὰδε) et ap. Diogenem L. I, 62. « Recepti scripturam Codicis in altero loco, similem Laertianæ et Arsenianæ Viol. p. 277. Scriptura prioris loci incertior quum sit, eam certæ posthabui. » B. Sic autem hoc loco Codex :

Τὴν ἀδικον παύσασα ὕβριν ποτὲ ἦδε Σόλωνα
τόνδ' ἔχει Σαλαμῆς θεσμοθέτην ἱερὸν.

Ad quæ Jac. : « Quod emendanti debetur librario, qui versum, voce Μῆδων forte omissa, truncatum resarcire conabatur. Ea restituta et ποτὶ ejecto, exit :

Τὴν Μῆδων ἀδικον παύσασ' ὕβριν ἦδε Σόλωνα
τόνδ' ἐπέχει,

sic enim corrigo. Quum tamen Solon Salamine natus sit, nec altera lectio τόνδε τεκνοῖ temere spernenda. Sic ep. 417, 1 : πάτρα δὲ με τεκνοῖ Ἄτθός; item præsentī, non raro in verbis hujus significationis usu. »

LXXXVII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν, τὸν Ἀθηναῖον, τὸν γράψαντα τοὺς νόμους. « Est in Appendice Wecheliana p. 25. Accessit auctoris nomen ex ipso, Vita Sol., I, 63. » B. — 1 κύπριος ἀ κύπριον sit in Cod. ambiguum, de quo nugatur Pauls. p. 30. Codd. ἤρε. — 2 ὅσα δ' Cobetus; ὅσα δ' Cod.; ὅσα δ' Diog.; ὅσα δ' ἔχει Jacobs. — 3 ἐν γὰρ Jacobs. conjicit in nott. mss. (ἐνέθηκε). — 4. « Αὐτοῖς, scil. τοῖς ἀξίωσιν. Ludit inepte in eo nomine, quod versu tertio currum significat, quarto *axones* illos quibus Solon inscripserat leges. » B. Eadem sententia Jacobsii, addentis : « Quare cave cum Casaubono æsto; corrigas. » Nihilominus cum Cobeto hoc verum puto. Vel Diogeni successerit lusus simplex in ἀξονες.

LXXXVIII. Lemma : εἰς Χίλων. « Est in Appendice Wechel. p. 25. Nomen auctoris notum ex ipso, Vita Chil., I, 72, 73. » B. Plinius H. N. VII, 33 : *Quin et finus ejus* (Chilonis), *quum, victore filio Olympiæ, exspirasset gaudio, tota Græcia prosecuta est.* — 2 Χιλ. Diog. recte. — 3 ἰδὼν ἤμυσεν ἠσθεῖς; Codex. « Suspiscabar φησθεῖς. Sed rectius ex Diogene restitues τέκνον. In ἤμυσε media anceps. » Jac. Boissonadius quod in Tauchnitziana legitur ἰδὼν ἢ τὸν ἤμ. reliquit intactum.

LXXXIX. Lemma : εἰς Πιπτακόν. Τοῦτο Διογένης ὁ Λαερτίου λέγει ἐν τοῖς τῶν φιλοσόφων βίοις ὡς ἴδιον. Quibus recentior m. addidit : πλὴν πάντα Διογένηος εἰσὶν τοῦ τῶν φιλοσόφων βίου ἀναγραφάμενου. In superiore marg. : τοῦτο Ἀλκαῖος ἐποίησεν εἰς Πιπτακόν τὸν Μιτυληναῖον. Ad versum 13 autem adscriptum : ὅτι Πιπτακὸς εὐμήχανος ἦν στρατιώτης· διὸ καὶ πρός τινα Ἀθηναῖον μονομάχησεν (sic). « Circa has ineptias non morabor, monuisse contentus, ipsum Diogenem Laert. I, 79, id epigramma disertissime Callimacho tribuisse; unde in Callimachi editiones est receptum. In mea monui fuisse illustratum a St. Clerico disertatione peculiari. » B. Jacobsius, etiam in nott. mss., de Calli-

macho auctore dubitat. Historiam narrat schol. Æschyli Prom. 886. — 1 ἀνέρετο Planudeæ ed. princ., Diog.; alterum homericum, ut mox ἄττα γέρον. Acarneus, urbs et regio maritima Æolidis, Lesbos opposita. — 2 Μυτιλ. Boiss. ad Herodiani Epimer. p. 184; Μιτυλ. vulgo. Pittacus erat Ἰγγία filius, unde patronymicum Ἰγγιάδιος, hic, ut nonnunquam fit, pro ipsius patris nomine positum; v. L. Dindorf. in Thes. s. v. — 5 σύμμοι Cod. — 7 σκίπωννα Plan. et Diog.; σκίπωννα Cod. — 8 sic Cod. et Meinek.; ἴνιδε κείνοι Plan. et Diog. — 11 ἐπ' ἔσθη Cod. — 12 τὸν Cod., superposito τὴν a correctore. Adhibet Pseudoplutarchus De puer. educ. p. 13, F : ἐγγυᾶσθαι δὲ δεῖ τοῖς υἱοῖς γυναῖκας μῆτε εὐγενεστέραις πολλῶν μῆτε πλουσιωτέραις τὸ γὰρ τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλασρόν. — 14 κληδὸν Diog., quod præstare videtur. « Κληδὸν hoc loco de humana voce, unde quid sit agendum colligitur. Qui diligenter loquuntur, distinguunt inter φήμην, *humanum omen*, sive conjecturam ex dicto fortuito, et κληδὸνα, *divinam vocem* ex occulto missam. — 15 ἐς οἰκίον ἤγετο Diog., quod verum censet Nækius in Mus. Rhen. II, 4, p. 513. » Jac. Et Meinek. Brunckius ἀπῆγετο, quod usitatum in ea re. — 16 καὶ σὺ, Δίων ap. Diog. et Grotium.

XC. Lemma : εἰς Βίαντα. Apud Diog. L. I, 85. — 1 κλεινῆ; ap. Diog. ante Cobet. Deinde Codex præbet δαπέδοι; κρήνη;.

XCI. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν. ὅτι δεινὸς ἦν εἰπεῖν δίκην Βίας. « Forsan, εἰπεῖν δίκην Βίαντος. Respectu ad proverbium Βίαντος Πιρηνέως δίκη, quod habet Suidas. Scholium Wech. ad v. 3 : Ἰκπῶναξ; « δικάζεσθαι Βίαντος τοῦ Πιρηνέως; κρείσσων. » Vide Hippon. Welck. fr. 31, p. 61. Est epigramma anonymum in Codice; in Plan. p. 422 sub nomine Diogenis Laert., qui I, 85, se auctorem esse declarat. Exstat et ap. Arsen. Viol. p. 141. — 1 (κείνυθε ap. Diog. ante Cobet. — 2 ἐ; et νηρόμ. Codex.) Conf. VI, ep. 198. Suidas : νηρόμους; χρονίζομενος. Quam nix metaphoram ... » B. Non repertæ sunt schedulæ Boissonadianæ quæ hanc excipiunt usque ad epigr. 110.

XCII. Lemma : εἰς Ἀνάχαριν τὸν Σκύθην. Est ejusdem Diogenis I, 103. — 1 πολλὰ πλανηθεὶς ap. Diog., qui de re : παραγινόμενος εἰς τὴν Σκυθίαν καὶ δοκῶν τὰ νόμιμα παραλῶν τῆ; πατρίδος; πολλὸν ὄν ἐν τῷ ἑλληνίζειν, ταπειθεὶς ἐν κνηγεσίῳ; πρὸς; τὰ δειλοῦ τελευτῆ; εἰπὼν διὰ μὲν τὸν λόγον ἐ; τῆ; Ἑλλάδος; σωθῆναι, διὰ δὲ τὸν φθόνον ἐν τῷ οἰκίῳ; ἀπολέσθαι.

XCIII. Lemma : εἰς Φερεκύδην τὸν Σύριον φιλόσοπον. Ex Duridis secundo libro τῶν Ὀρων, *Annaïum*, profert Diog. L. I, 120. — 1 Ἦν δὲ τι πλείον πυθαγόρη τῷ μῶ λέγε Codex et edd. Quæ sic intelligebat Jac. : « Quodsi Pythagoras, discipulus meus, ulterius progressus est, is omnium Græcorum princeps sit necesse est. Hunc verum horum versuum sensum esse puto. Aliter distinxit et explicavit Grotius. » In Diogene Cobetus edidit

Τῆ; σοφίης; πάσης; ἐν ἐμοὶ τέλο; ἦν δὲ τι πάσχω,
Πυθαγόρη τῶμῶ λέγε ταῦθ', ὅτι etc.,

qua sive emendatione eximia sive scriptura boni codicis connecta statim ipsa veteris poetæ manus agnoscitur, et apparet in verbis φησὶ Δούρις; ἐπιγράφεται; αὐτῶ τὸ ἐπιγράμμα; τὸδε aut Diogenem errasse aut interpretem latinum, *inscriptum ejus tumulo*, sed illum potius, quum res postulat *ascriptum* vel tributum esse Pherecydæ epigramma. — 3 ἐ; Ἑλλ. Cod., superposito ἄν', eadem ut videtur manu.

XCIV. Lemma : εἰς Ἀναξαγόραν τὸν Κλαζομένιον. Tumulo ejus a Lampsacenis *inscriptum* fuisse perhibent Diog. L. II, 15, et Ælianus V. H. VIII, 19. — 1 ἐνόδ' ὁ Ἐλιαν. et Brunck. Deinde Cod. τέματα.

XCv. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Ἀναξαγόραν. Ex Diog. II, 15, qui de re § 8 et 12 seqq. Conf. Mullach. Fragmenta philol. I. p. 244. — 1 πόν' ἐράσκων Codex sic, quum librarius anceps hæreret inter ποτὶ φάσκων et ποτ' ἐράσκων, quod est in Diog. — 3 δ' αὐτὸν Cod.

XCVI. Lemma : εἰς Σωκράτην τὸν Ἀθηναῖον, υἱὸν Σωφρονίσκου. Ex Diog. II, 46. — 1 Ἐν Διὸς ὄν, jam nunc cum Jove versans. — 2 εἶπε θιὸν et σοφίη Cod. — 3 κόνιον μὲν ἀπλῶς σὺ ἔδ. Cod. et in v. Κόνιον Suidas; κόνιον ἀπλῶς μὲν ἔδ. Diog. « Incerta sedes particulæ μὲν eam supposititiam esse satis indicat. Delevi; fortasse etiam leg. σὺ γ' ἔδ. » Jac. Quod recepit Boiss. In Diog. Cobetus ut hic editum.

XCvII. Lemma : εἰς Ξενοφῶντα τὸν Ἀθηναῖον, τὸν Γρύλλου. Ex Diog. II, 58. — 4 σοκράτω Cod. Conf. cum hoc disticho Christodor. Ecphr. 389 seqq.

XCvIII. Lemma εἰς τὸν αὐτὸν Ξενοφῶντα. In marg. superiore : ταῦτα τὰ ἐπιγράμματα ἐκ τῆ; Παμμέτρου ἐξελέγησαν Λαερτίου Διογένοϋ, ἐκ τῆ; βιβλιοῦ τῆ; ἐπιγραφομένη; Βίων φιλοσόφων. Ex Diog. II, 58. — 2 φευγέμενοι Cod., alterum recte Diog. Versus *asynartetus* archilochicus; apud Grotium senarii. — 3 * φιλῆδ' v Cod., incerta prorsus vocali quæ fert accentum gravem. — 4. In marg. Codicis : ἐμβος.

XCIX. Lemma : εἰς Δίωνα τὸν Συρακούσιον. Οὗτος; ὁ Δίων; εἰσὶν τὸν Πλάτωνος; τοῦ μεγάλου. Quod epigramma Syracusis sepulcro Dionis *inscriptum* fuisse ferebatur, teste Diog. L. III, 30, qui affert. Exstat etiam in cod. Matrit. ap. Iriart. p. 104 et in Vindob. n. 311. — 1 μὴν malunt Jac. et Both. — 2 δῆποτε Diog.; δὴ τότε Cod. et Suid. v. Γειναίμεναι; sic enim ille et Vindob., sed cod. Paris. A Suidæ γενομέναι; omnes ejus, ut videtur, ἐπεκλώσαντο. — 5 ἀστὸς Diog. cod. Monac. Distichon affert Appuleius De magia c. 10, et interpretatur :

Civibus ingenti in patria laudate jaces nunc,
Qui insanum me animi reddis amore Dion.

C. Lemma : εἰς Ἀλεξίν καὶ Φαῖδρον. Οὗτοι; εἰσὶν οἱ βεβηλοῦντες; τὸν Πλάτωνος; βίον. Quos amavit philosophus. Epigramma afferunt Diog. L. III, 31 et Appuleius De magia c. 10. Jam Huetius intellexit, a concinnatore Anthologia, qui prima verba perperam acceperit, hoc epigramma male inter sepulcralia esse relatum, quum sit amatorium et παιδικῆ; μούσης;. « Scripta, inquit, hæc videntur a Platone quum Alexin ceteris ignotum, perspecto ejus ingenio atque forma, sibi delicias et amasium destinaret. Nunc, quum nulla est Alexidis existima'io, nullum nomen, hoc tantum dixi : Pulcher es; et jam omnes ad eum adjiciunt oculos. Parum prudenter id factum est a me, dum præconio meo ad ejus amorem omnes allicio, unde vehementer sim doliturus. An non ita Phædrum amisi? » Quibuscum Jac. apte contulit Ovidiana, Artis am. I, 741 :

Hei mihi! non tutum est, quo! ames, laudare sodali
Quum tibi laudanti credidit, ipse subdit;

et Amor. III, el. 12, 7 :

Fallimur, an nostris innotuit illa libellis?
Sic erat; ingenio prostitit illa meo.

— 1 ὁ τὸ μὴδὲν Brunckius, probabiliter. Εἶψ', i. e. εἶπα, nonnulli scribunt εἶψ', i. e. εἶπες (ut Lenep. p. 242, et ipse Jacobs. in nostro exemplo) quod non apte satis respondet alteri disticho. — 2 πάντη Cod.; πᾶ; τις ἐπιστρέφεται Diog. et Appul. — 3. Scitam locutionem proverbialem in eadem re jam vidimus V, ep. 56, 7. Deinde ἀνήση Stephanus, ἀνήσει Brunck; ἀνήσει; Cod., Plan., Diog., App., quod sententiæ adversatur. Sic vertit Appuleius, in pluribus manifeste errans:

Dixerit hic tantum quam nil nisi pulcher Alexis
Exstitit, et vertunt quilibet in te oculo.
Cur, anime, os canibus monstras, angisque dolore
Postmodo? non Phædro sic prius excidimus?

Distinguebatur ὁστέον; εἶρ' ἀνήσεις ὕστερον. Præ tuli Grotianam distinctionem.

CI. Lemma: εἰς Σπεύσιπτον τὸν φιλόσοφον. Ad ep. 97, ubi incipit pagina, glossator indicaverat hæc omnia ex Diogenis Laertii Παμμέτρῳ excerpta esse. Ex lib. III, 3, ubi iis quas præcedunt explicatur miserum acumen poematii Jac. citat Rossii Commentt. Laertianas p. 53 seq. — 2 ἐπισεί[ν] (ν superposito) τίς τότε λέξει ὅς ἦν Cod., hic terminato versu. — 3 ὡς ἀρ' ἦν ὅς Diog. ante Cobet. In fine οὐ γὰρ ἀθ. Diog.; ὅς γὰρ ἀθ. Cod. — 4 ἀν ἀλλὰ διὰ Cod. et Diog., corr. Mericus Casaub., et fort. ἀλλὰ abest a codd. Cobeti. Junge ἀθυμῶν διὰ τι μικρόν.

CII. Lemma: εἰς Ξενοκράτην. ὁμοίως. Ex Diog. IV, 15, qui § 14: ἐτελεύτα δὲ νυκτὸ; λειάνη προσπεισίας. — 2 ἀλαχεν ὡς Cod.; λαχεν ὡ Diog. Bothius ὡς servat; ὡ scribit Boiss. Jacobs. conj. πλῆξας ὡ λαχ' ὡ σύντ. Deinde Cod. εἶρ'. — 3 ὁ πάντων (superposito α) παντὶ Cod., alterum Diog.

CIII. Lemma: εἰς Πολέμωνα καὶ Κράτην τοῦ φιλοσόφου. "Ὅτι ὁ Κράτης ἔγημεν Ἰππαρχίαν τὴν φιλόσοφον. « Quæ nuptiæ nihil faciunt ad hoc carmen, scriptum in duos philosophos, qui, quum in magna familiaritate vixissent, eodem conditi sunt tumulo. » Jac. Antagora Rhodii esse testatur Diog. L. IV, 21, ex quo accessit primum distichon in Codice omissum. — 4 ἦσιτε(v) Cod., v a correctore adjecto; ἦσιεν Diog., sed cod. Reg. et haud dubie alii ἦσαν, unde ἦσιεν Jac., Cob., Meinek. p. 148. — 5. « Junge βίος; σοφίας, vita qualis philosophum decet; ἐπιτόσμαι θεῖον αὐτῶν αἰῶν. Non enim sic vivebant ut plurimi, qui quæ in scholis præcipiunt, in ipsa vita contemnere et vilipendere videntur. » Jac. — 6 αἰῶν' ἀτρέπτοι; Codex (teste Pauls.) et Diog. Cobeti; cujus cod. Flor. τρεπτοῖς, Meinekii ἀτρέπτοι, quod Jacobsius proposuerat.

CIV. Lemma: εἰς Ἀρκεσίλαον. Diog. IV, 45, qui § 44: ἐτελεύτησεν, ὡς φησιν Ἑρμῆπιος, ἀκρατον ἐμφορηθεῖς ποῦν καὶ παρακόφας, ἦδη γεγωνὸς ἔτος πέμπτον καὶ ἔβδομηκοστον, ἀποδαχθεῖς πρό; Ἀθηναίων ὡ; οὐδέις. — 1 τί μοι τί τόσον ἀρ. Cod.; τί μοι τί τοσοῦτον ἀρ. Diog. ante Cobet., qui edidit τί μοι τόσον οἶνον ἀρ., fortasse ex codice vel codicum indicibus. « Τοσοῦτον sumpsit a Diog. Toupius Em. in Suid. I, p. 198 Oxon. correxit τί μοι τόσον ἀρ. » Jac. — 3 δ' οὐ Cod., alterum Diog.

CV. Lemma: εἰς Λακῦδην τὸν φιλόσοφον. Diog. IV, 61, qui: ἡ τελευτῆ δ' αὐτῷ παράλυσις ἐκ πολυποσίας; καὶ αὐτῷ προσπειζαμην ἡμεῖς οὕτως. — 1, 2 sic Codex; sed verum quod ap. Diog. legitur ed. Cob.:

Καὶ σῖο, Λακῦδῆ, φάτιν ἔκλυον ὡς ἄρα καὶ σὲ
Βάχχο; ἔλῶν Ἄϊδῃ ποσσὶν Ἰστυρεν ἀκροῖς.

Hoc in latinis expressimus. — 3 Cod. in marg.: ζήτει τῆν ἔνοιαν τοῦ γράμματος. Sed statim: σαφὲς τὸ ἐπίγραμμα. — 4. « Λύσε, solet solvere. » Both.

CVI. Lemma: εἰς Ἑπίκουρον τὸν φιλόσοφον. Diog. X, 16, qui § 15: τελευτῆσαι δ' αὐτὸν λίην τῶν οὐρανῶν ἐπαχεθέων... ὅτε καὶ φησιν Ἑρμῆπιος; ἐμβάντα αὐτὸν εἰς πύελον χαλκῆν κεκραμένην ὕδατι θερμῷ καὶ αἰτήσαντα ἀκρατον βοτῆσαι; τοῖς τε φίλοις παραγγείλαντα τῶν δογματῶν μνησθῆσαι, αὐτῷ τελευτῆσαι. — 1 ἐπικούρου Cod., sed corrector ἐπικούρου. — 3 ἐσθλῦθεν καὶ ἀρ. Cod., alterum Diog.

CVII. Lemma: εἰς Ἀριστοτέλην τὸν φιλόσοφον. Diog. V, 8, qui § 5 seq.: Athenis ὑπεξῆλθεν εἰς Χαλκίδα, Εὐρυμέδωντο; αὐτὸν τοῦ ἱεροπράτου δίκην ἀσθεΐας γραφάμενου... ἐνταῦθα δὲ πῶν ἀκόντων ἐτελεύτησεν. — 1 sic Cod.; Μέλλεν ἀρ' Εὐρ. conj. Jac.; melius in Diog.:

Εὐρυμέδων ποτ' ἐμῶν Ἀριστοτέλην εἶρ.

Hoc in Cod. a correctore, prima m. ἀριστοτέλε; — 4 συκοφάσους Cod. et Suid., obsequentem vocem, ut videtur, lapsa librario.

CVIII. Lemma: εἰ; Πλάτωνα τὸν μέγαν, τὸν θαυμαζόμενον παρὰ τοῖς; Ἐλλησι. Diog. III, 45. — 4 ὠφυλλῆ; Cod. a prima manu.

CIX. Lemma: εἰς τὸν αὐτόν. Diog. ibid. Jac. comparat Plutarch. Mor. p. 717, D: διὸ τοὺς τῷ Ἀπόλλωνι τὴν Πλάτωνο; τεκνωσιν ἀνατιθέντας οὐκ ἀν οἰμαί τινα φάσαι κατασχῶ εἰν τὸν θεόν, ἐπὶ μείζονα πάθη καὶ νοσήματα τοῦτον ἡμῖν διὰ Σωκράτους; ἱατρῶν, ὡς περ ἑτέρου Χείρωνος, ἀπειργασμένον. — 2 σωματῶσι Cod., σῶμα σοσι [sic] corrector. — 3 ποτ' εἰαυτῷ Cod., ποτὲ αὐτῷ Diog. vet. edd., qui § 3: τελευτῆ δὲ, ὡς φησιν Ἑρμῆπιος, ἐν γάμοις δειπνῶν.

CX. Lemma: εἰς Θεόγραστον τὸν φιλόσοφον. Diog. V, 40, ubi: ἐτελεύτα δὲ γρηθῶ;... ἐπαιθῆπερ ὀλίγον ἀνήκε τῶν πόων. — 1 τινὶ λέγῃ Diog.; τίν' ἐλέγῃ Cod. — 2. « Plutarch. Mor. p. 792, C: τόξον μὲν γὰρ, ὡς φασιν, ἐπιτενόμενον ῥήγνυται, ψυχῆ δ' ἀνεμῆνη. Conf. Gataker. ad Antonin. IV, 26, p. 114. » Jac. — 4 περὸ μολῆ; male corrector Codicis.

CXI. Lemma: εἰς Σερτίωνα τὸν φιλόσοφον. Diog. V, 60, ubi: τοῦτον φασιν οὕτω γενέσθαι λεπτόν ὡς ἀνασθήτω; τελευτῆσαι. — 1 ἦν, εἰ μοι προσέγεις, ἀπὸ χρησμῶν Jacobsius et Diog. Cobeti; εἰ μοι προσέγεις; ἀπόχη μοι Codex; εἰ μὴ προσεχρήσατο χρησμοῖ; Diog. edd. Jam Grotius: nisi se fecisset inungi. « Εἰ μοι προσέγεις, id est εἰ μοι πείθῃ. Nimio unguentorum usu Stratonomem corpus attenuasse statuit. — 2 φημί γε λαμψακινόν Cod.; φημί σοι Λαμψακινόν Diog.: quæ additamenta sunt librarii, senarium scazontem efficere volentis. Eadem præpostera sollertia versu 4 in Diog. additur τοῦ θανάτου, quo glossemate caret Codex (additam tamen in fine versus habens suspicionis notam. » Jac. — 4. Θνήσκει, τελευτῆ non raro pro præteritis.

CXII. Lemma: εἰς Λύκωνα τὸν φιλόσοφον. Diog. V, 68, qui: ἐτελεύτησε... νόσῳ ποδαγρικῇ καταπονηθεῖς. — 1. « Οὐ μὰ τὸν formula est elliptica, de qua egi ad Theoph. Simoc. p. 178. Conf. ep. 452. » B. — 3 εἰ κτλ; Jacobsius, qui postea tamen præferebat ὡς κτλ; Scaligeri emendatio-

nem; & πρὶν Cod., quod servat Boiss.; & πρὶν Plan.; ἂν πρὶν Diog., ἂν in cod. Reg. Struendum δ' πρὶν βαδίστας. — 4 μετὰ Plan.

CXIII. Lemma : εἰς Δημήτριον ὁμοίως: (id est, *item* Diogenis) τὸν Φαλῆρα. Diog. V, 79, qui § 78 : καὶ πᾶσι ὑπὸ τῶν ὕπ' ἀσπίδος τὴν χεῖρα δαχθεῖ τὸν βίον μεθῆκε. In Codice *tribus* versibus exaratum. — 3 ἀμικτον Cod., alterum Diog.

CXIV. Lemma : εἰς Ἡρακλεῖδην τὸν Πεντικόν. Diog. V, 90, qui § 89 : Δημήτριος ὁ Μάγνης καὶ τοιοῦθα ἱστορεῖ περὶ αὐτοῦ: θρέψαι αὐτὸν δράκοντα ἐκ νέου καὶ αὐξήθηντα, ἐπειδὴ δὲ τελευτᾶν ἐμελλε, καλεῖσθαι τινι τῶν πιστῶν αὐτοῦ τὸ σῶμα κατακρύψαι, τὸν δὲ δράκοντα ἐπὶ τῆς κλίνης θείναι, ἵνα δόξαιεν εἰς θεοῦ μεταθεθῆναι: καὶ μεταξὺ παραπεμπόντων Ἡρακλεῖδην τῶν πολιτῶν καὶ εὐφημοῦντων, ὁ δράκων ἀκούσας τῆς ἐπισηῆς: ἐξέδω τῶν μυαίων καὶ διετάραξε τοὺς πλείστους: ὑστερον μόντοι ἐξακαλύφθη πάντα καὶ ὠρθη Ἡρακλεῖδης οὐχ ὅλος ἐδόκει, ἀλλ' ὅσις ἦν. Adde Suid. s. v. — 2 ὡς βῆ Diog.; ὡς ἀρα Cod.

CXV. Lemma : εἰς Ἀντισθένην τὸν φιλόσοφον. Diog. VI, 19.

CXVI. Lemma : εἰς Διογένη προκλεισματικόν, i. e., ut Diogenes VI, 79, ἐν τῷ προκλεισματικῷ μέτρῳ, sive ut Suidas : ἔστι τὸ ἐπίγραμμα διὰ βραχίων. — 1 ἀγέλες Cod.

CXVII. Lemma : εἰς Ζήνωνα τὸν Κιτιέα, φιλοσόφον τὸν ἄριστον. Teste Diogene VII, 30, est *Zenodoti Stoici*, Diogenis discipuli. *Zenoni* tribuit Suidas v. Κάδμος; ὁ Μιλήσιος. « Laudatur Zeno, rigidæ virtutis versæque libertatis inter homines auctor. » *Jac.* Qui comparat Varro-nem in satira *Sesquialixæ*, ap. Non. p. 99 extr.: *unam riam Zenona inisse duce virtute, hanc esse nobilem; alteram Carneadem desubulasse, bona corporis secutum.* — 1 ἐκτῶς Cod., superscriptio : γρ. ας. — 4 ἀρεῶν Cod. Quod jungendum cum ἄρσενα λόγον, parenthetice inter positis ἐνθλιθῶσ δὲ προνοῖα, qualia jam aliquoties vidimus. Ap. Diog. ματέρ' ἐλευθερίας. — 5 ἦν καὶ ὁ Cod. et Diog. ante Cobet., qui οὐ καὶ ... σελίδα; fortasse auctore Porsono; ὅν καὶ ὁ Suidas sine var., unde Porsonus ad Phœniss. 1613 :

εἰ δὲ πάτρῃ Φοῖνιξ σὺ, τίς δὲ φθόνος; οὐ καὶ ὁ Κάδμος

... σελίδα; quorum prius nec necessarium et minus elegans, quamquam a Lennepio quoque propositum ad Phalar. p. 149 : εἰ δὲ πάτρῃ Φοῖνιξ, οὐδεὶς φθόνος. — 6. Fuisse videtur qui inepte σελίδα de Milesii Cadmi historia acceperet, ap. Suidam supra cit.

CXVIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν. Diog. VII, 31, ex quo accessit alterum distichon in Codice omissum. — 1 Κιτιᾶ Diog., quomodo alterum pronuntiandum. Θανεινὸς λόγος ὡς: etiam ep. 124, 1. — 2 ἐλύθη, οἱ δὲ μένων Cod. et Diog.; correxit Meinek. p. 191, ejectis vocc. οἱ δὲ, quæ structuram, sententiam et metrum pessumdant. Sic fortasse etiam Cobeti codices. — 3 γαῖαν ἀλοῖσας Diog., corr. Meinek.; γαῖαν ἀλοιῶν Cobet. — 4 sic Hermannus et Cob. ex codd. Diog., ap. quem legebatur αὐτόμακτος; δὴ, τί με, τί με καλεῖς; Rem exponit Diog. § 28 : ἐτελεύτη δὴ οὕτως: ἐκ τῆς σχολῆς ἀπῶν προσέπεισε καὶ τὸν δάκτυλον περιέβρηξε πταίσας; δὲ τὴν γῆν τῆ χειρὶ, φησὶ τὸ ἐκ τῆς Νιόβης; Ἐρχομαι, τί με' αὖεις; καὶ πασαρχῆμα ἐτελεύτησεν, ἀποπνίξας ἑαυτὸν. Et § 31, apposito epigrammate pergit : ἔνοι γὰρ καὶ τούτων τῶν τρόπων τελευτῆσαι φασιν οὕτων.

CXIX. Lemma : εἰς Πυθαγόραν. In Plan. hoc distichon male cohæret cum sequente epigrammate. Multum esse videbatur interpretibus hoc epigramma, sed quum prorsus eadem, ne uno quidem addito verbo, afferant et Plutarchus Mor. p. 1094, B, et Diogenes L. VIII, 12, et Athenæus X, p. 418, F, ita eam adducor sententiam ut donario affixum fuisse credam, quod præter heratombam Pythagoras dedicaverit. Plutarchus l. c.: καὶ Πυθαγόρας ἐπὶ τῷ διεγρῆματι βοῦν ἔθυσεν, ὡς φησιν Ἀπολλόδοτος; (εἰς; Ἀπολλόδοτος ὁ ἀριθμητικὸς Athen.; Ἀπολλόδοτος ὁ λογιστικὸς Diog., recte) Ἡνὶ κ α... , εἶτε περὶ τῆς ὑποτεινούσας, ὡς ἴσον δύναται ταῖς περιεχούσας; τὴν ὀρθὴν (εἰς Ath. et Diog.), εἶτε πρόβλημα περὶ τοῦ χωρίου τῆς παραβολῆς. Brandisii Comment. Eleat. p. 59 citat Boiss. — 1 ἡνύκας Codex, superscripto : γρ. ἡνίκα, quod ceteri habent consensu; εὐρατο Diog. ante Cobet. — 2 κλεινὸς; ἐρ' φ Athen.; κεινὸ ἐρ' φ libri Plutarchi.

CXX. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν. Est fragmentum *Elegiæ* Xenophanis, e Diog. L. VIII, 36 excerptum. Ridet Xenophanes Pythagoricum dogma de metempsychosi. — 1 δῆποτε Plan., alterum Cod., Diog., Suid. Min, Pythagoram. — 1. « Hinc Suidas : στυφαλίζεαι σάισαι, κακώσαι, διώξαι, et quattuor versus recitat. » B. — 2 ἐπωικτιῆραι Cod., superscripto οι. — 4 « τῆ; ἔγνων correxit Karsten. ad Xenoph. Reliqq. p. 58, quo non opus. » *Jac.* Apud Suid. duo codd. φεγγεζαμένην. « Fortasse φεγγεζαμένου legendum. » *Bergk.* Lyr. p. 379.

CXXI. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν. ὦρατον. Ὅτι Πυθαγόρας; διὰ Πολυκράτην ἀνεχώρησε τῆς Σάμου (quod nihil huc pertinet). Diog. VIII, 44 — 1 ἀψύχων Cod., lapsu. — 2 Πυθαγόρῃ Boiss. ex Codice; Πυθαγόρα Diog. — 4 οὐκ ἔχον Diog. « Quod prætulit Codicis scripturæ μὴ ἔχον, propter hiatus. » B.

CXXII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Πυθαγόραν. Diog. VIII, 45. — 2 καὶ θάνε (superposito ν, θάνεν) φησιτοῖς (sed prius τ arrasat et prope erasum.) ἀμύγγα Codex, correctum ex Diog. Residet error apud Grotium. Bothius κίτθων. « Non memini de Pythagora id narratum fuisse, sed ejus discipulos occisos fuisse a Dionysii satellitibus tradit Iamblichus Vit. Pyth. 191, quum mori quam fugere maluissent quod per campum fabis florentem fuga ipsis capesenda foret. » B.

CXXIII. Lemma : εἰς Ἐμπεδοκλείαν τὸν Ἀκραγανθῖνον. Diog. VIII, 75. — 1 ἐμποδοκλείς Cod. — 2 καὶ (quod librarius arrasit, delevit *Jac.*) πῦρ ἀπὸ κρ. ἔπιες; (superscripto : γρ. ἐκπιες) ἀθανάτων Cod.; et ἐκπιες; ἀθανάτων ap. Diog. ante Cobetum, qui edidit ἐξπιες; θάνατον. Meinek. p. 192 : « Satis insolenter dictum est κρητῆρες ἀθάνατοι. Scribendum videtur πῦρ... ἀθάνατον. » Quod recepimus, et Cob. fortasse habuit in codd. suis.

CXXIV. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Ἐμπεδοκλείαν. Diog. VIII, 75 — 1 ποθ' ἀμάτης Diog. ante Cobet. De structura conf. ep. 118, 1. — 3 κάκπις Mericus Casaub. et Bothius. — 4. Diogenes enim tradit § 73, εἶναι αὐτοῦ καὶ τάρων ἐν Μεγάροις.

CXXV. Lemma : εἰς Ἐπίχαρμον τὸν Συρακούσιον « Est ἀδῶλον in Cod. et Plan. Diogeni Laertio tribuit Jacobs., sed errore, puto, calami. » B. Qui VIII, 78 : καὶ αὐτῷ ἐπὶ τοῦ ἀδριάντος ἐπιγέγραπται τόδε. — 3 φησι ap. Diog. ante Cobet. — 4 Συρηκος. Diog. « Malim Συρακούσιον. » B. Cous quidem fuit Epicharmus, sed quum tenera ætate Syracusas venisset, quam urbem ingenii monumentis

illustravit, a plerisque pro Syracusano habitus est. *Jac.*

CXXVI. Lemma : εἰς Φιλόλαον τὸν Πυθαγόριον (sic). *Diog.* VIII, 84. — 2 ἀτυγεῖν *Cod.*; alterum *Diog.* — 4. *Diog.*: ἐτελεύτα νομισθεῖς ἐπιτίθεισθαι τυρνανίδι.

CXXVII. Lemma : εἰς Ἡράκλειτον τὸν Ἐφέσιον εἰδόσορον. *Diog.* IX, 4. — 2 « Heraclitus enim περιτραπεῖ; εἰς ὕστρον... ἐτελεύτα, narrante Diogene § 3. Lusit poeta satis inficere in διανλήσας; exhaustit vitam, non exhausta aqua intercute; » *B.* — 3 ἀρδεύσασα ap. *Diog.* « Respicitur Heracliti de animabus siccis opinio. » *Jac.* Vide Mullach. *Fragm. philos.* t. 1, p. 325.

CXXVIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Ἡράκλειτον. Affert *Diog.* L. IX, 16 et *Hesych.* Miles. p. 21 Meurs. « Heraclitus, quem ob doctrinæ difficultatem tenebricosum appellabat antiquitas, se frustra ait vexari ob hominibus Musarum expertibus. His se non scripsisse dicit, nec libros edidisse qui multitudinem caperent, sed intelligentium se ambire suffragia. Simile quid Democritum dixisse ait Seneca *Epist.* 9 : unus mihi pro populo est, et populus pro uno. Ceterum epigrammatis nostri auctorem ipsum Heracliti sermonem expressisse nullus dubito. » *Jac.* — 1 τί με ὦ κάτω *Cod.*; τί με ὦν κάτω *Diog.*; correxit Meinek. ad *Menandr.* p. 178 et *Cobet.* in *Diog.*, fortasse ex *codd.* — 2. δ' ἐμ' *Diog.* *Cob.*; δέ μ' *vulgo.* — 3. « Εἰς ἐμοὶ τρισμῦροι. Hanc septentiam multis tractavi ad *Niceph. Chummi Ep.* 49, p. 39. » *B.* — 4 *Φερσεφόνη Plan.* et *Diog.*

CXXIX. Lemma : εἰς Ζήωνα τὸν Ἐλεάτην. *Diog.* IX, 28. Qui rem narrat § 26 seq. *Boiss.* citat *Davisi*um ad *Cic. Tusc.* II, 21. — 2 κτεῖνας (deinde duæ literæ erasæ, quas ἀφ' fuisse conjecit *Pauls.*) ἐλευσάτε δουλοσύνας (superposito η) *Cod.*; alterum *Diog.* — 3. « Ἐν ὄμμω, ut narraverat *Hermippus* ap. *Diog.* § 27 : vide *Lozynsk. Hermipp.* p. 108. » *B.*

CXXX. Lemma : εἰς Πρωταγόρην (sic) τὸν φιλόσοπον. *Diog.* IX, 56, qui : ἐνοιοὶ δὲ κατὰ τὴν ὁδὸν τελευτήσῃ αὐτὸν, βιώσαντα ἔτη πρὸς τὰ ἐνενήκοντα. — 1 καὶ σὲ *Cod.*, *Plan.*, *Diog.* ante *Cobet.*, qui καὶ σὺ, ut *Menag.* correxerat, item *Boiss.* : « Forsan καὶ σοῦ, *Pr.*, φάτιν. Sic *Sophocles Aj.* 998 : σοῦ βάρης, scilicet περὶ σοῦ. Et sunt alia similia quæ negligi. » Ea citavit ad *Chumnum Ep.* 90, p. 125 seq. *Codex* φασίν et ὡς ἀρ'. — 3. *Φυγιεῖν* explicat *Diog.* § 52. *Cicero* *De N. D.* I, 23 : *Abderites Protagoras quum in principio libri sui sic posuisset : De diis neque ut sint neque ut non sint, habeo dicere, Atheniensium jussu urbe atque agro est exterminatus, librique ejus in concione combusti.*

CXXXI. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν. « Alibi non reperi; *Dionigia* autem esse, ut præcedentia, vix dubito. » *Jac.* « Fere crediderim esse finem male ab suo initio divulgum. Narrata *Protagoras* morte pergebat poeta : Πρωταγόρην λόγος ὡς θανεῖν φέε; ἀλλὰ γὰρ οὐτὶ ἤκατο σῶμα γαῖαν, φυγὰ δ' ἄλτο σοφοῦ. Hæc est enim *Codicis* scriptura. *Jacobus* quoque pro φέε et versus 2 ἔσαστο debeo; reliqua refinxit ut lectores non turbentur. [In notis. *mss.* *Jac.* conjiciebat ἤκε το σῶμα αἰαν, reliqua ut olim, φυγὰ δ' ἄλτ' ἔς οὐρανοῦς.] Qui criticus fuerit, notarum spineta lustrabit et ipse conjiciet melius et ingeniosius. Antithesis in epitaphiis frequentem corporis terra sepulti et animæ ad superos evolantis exemplis illustravi multis ex ipsa *Anthologia* petitis in *Comment. epigraphica* inter *Holstenii* *Epistolas* p. 453 et in *Diario Class.* t. XVII, p. 389. Adde *Welcker. Sylog.*

p. 28, 29; epitaphium *Bessarionis* a me correctum in *Anecd. t. V.* p. 179; *Bibl. Gr. t. I.*, p. 722. Sic *Hieronymus* *Epist.* *Sel.* p. 490 : corpus terra suscepit : ἀνίμω *Chrislo reddita est.* *Prudentius* *Cathem.* 10, 11 : *Humilis excepit arida corpus; Animæ rapit aura liquorem*. » *B.* — In superiore marg. novæ paginæ *Codicis* legitur : ζεῖται εἰς τὸν Ἐκτορα ἐπιγράμμα οὐ παρ' (paullo aliter *apogr.* *Goth.*, quod *Jac.* corrigebat οὐ ἡ ἀρχή) Ἐκτορ' ἀρήον ἀλλ' ἀ (αἶμα ibi legitur) κατὰ γρόνον. (De quibus inepte nugatur *Pauls.* p. 31 seq.) κεῖται ἐμπροσθεν (i. e. infra) εἰς τὰ ἐπιδεικτικά, scil. IX, ep. 387.

CXXXII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν. « Neque hoc est in *Vitis* *Philosophorum*; *Diogenis* tamen. » *Jac.* — 2 ἀλλ' ἐὶ τῆρώσκων, ὧν δὲ γλυκὺ * κρήμα *Cod.* « quod refinxit ut potui melius, hac sententia : telum id non esse vulnificum, sed quasi dulce quoddam linimentum. » *B. Jacobs.* in notis. *mss.* : « Fort. τῆρώσκων, ὧν δὲ γλυκὺ κρήμα vel κρήμα. » *Bothius* τῆρώσκων, ὧν δὲ κρήμα γλυκὺ addens : « Hæc conveniunt iambico senario, qualis procul dubio est hic versus. »

CXXXIII. Lemma : εἰς Ἀναξάρχον τὸν φιλόσοπον. *Diog.* IX, 59, qui de re : *Nicotheon*, *Cypri* tyrannus, συλλαβῶν τὸν Ἀναξάρχον καὶ εἰς ὄλων βαλὼν ἐπέλευσε σιδηροῖς ὑπέροισ τύπτεσθαι τὸν δὲ οὐ φρονιάσαντα τῆς τιμωρίας εἰπεῖν ἐκείνο δὴ τὸ περιφερόμενον Πτίσσε, πτίσσε τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, Ἀναξάρχον δὲ οὐ πτίσσει. Κελεύσαντος δὲ τοῦ *Νικοκρέοντος* καὶ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ ἐκτμηθῆναι, λόγος ἀποτραγόντα προσπύσαι αὐτῷ. — 1. Recte distinctit *Cobet*us in *Diog.*, cuius *edd.* quædam male πτίσσειτε μᾶλλον, ἐτι καὶ μᾶλλον. « *Gregor. Naz. Orat.* III, p. 77 : ὁ τοῦ *Σωκράτους* ἐπαινωμένων κωνεῖον, τὸ τοῦ Ἐπικτιῆτου σκέλος, καὶ τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, ὧν ἀναγκαῖα μᾶλλον ἢ ἐκύσσιος ἡ φιλοσοφία ubi v. *Billius.* *Idem* *Epigr.* in *Anecdosis* *Muratorii* p. 180, et ibi *Murat.* Adde *Davis.* ad *Tuscul.* II, 21. De metaphora nominis θύλακος v. infra not. ad VIII, ep. 166. » *B.* — 3 διαστεῖλας * γενεῖσφι ὀλίγον *Cod.* « *Edd.* et *codd.* *Diog.* διαστεῖλαι ὀλίγον τὰ θυσιεῖν, εἰλίμ λιγέως θυσιεῖν τᾶδε, quæ omnia correctionem sapiunt. *Scrib.* certa emendatione καὶ σὲ διαστεῖλασα γνάροισι sive κνάροισι. [Receptit etiam *Cobet.*, et hic *Boiss.*] *Notum* tormenti genus ex *Herodoto* I, 92, ubi v. *Wesseling.* p. 47, et *Hesych.* v. Ἐπι κνάρων ἔλκων, illustratum ab *Hemsterhus.* p. 1360 » *Jac.* — 4 κακή *Cod.* et *edd.* nonnullæ *Diog.* *Φερσεφόνη* in *ed.* *Cob.*

CXXXIV. Lemma : εἰς Γοργίαν τὸν ῥήτορα. « Imo τὸν κωνικόν. » *B.* — 1 ἡ *Codex* inter versus, et ex uno *Planudeorum* enotavit *Brunck.*; κωνικοῦ κεφαλῆ *Plan.* — 2 « Ut acumen distichi recte percipias, tenendum, crebrius sputum ejicere nasumque emungere veteribus turpius esse visum quam nobis. » *Jac.*

CXXXV. Lemma : εἰς Ἴπποκράτην τὸν ἱατρὸν τὸν Κῶν. — 1. Θεσσαλός, nam majorem vitæ partem *Hippocrates* in *Thessalia* transegerat, etiam sepultus in *Thessalia*, ut suum fere habere liceret *Thessalis* : quare non dubitandum de epitheto, nec *Thesalum*, filium *Hippocratis*, sic laudari existimandum cum *Scaligero*, qui Ἴπποκράτης, et *Menagio* ad *Diog.* L. I, 51, qui Ἴπποκράτους; corrigebant, assentiente *Fabricio* *Bibl. Gr.* t. XIII, p. 435 seq. — 2 ἀπό ἐρίζης *Cod.* Ab *Apolline* originem repetebat *Asclepiadarum* familia. — 4 ἔχων πολλὴν *Brunck.*, posterius ex *Plan.*; τὸ γὰρ ἀλλὰ τέχνη *Cod.*, quod reduxit *Boiss.* pro τὸ γὰρ... τέχνη.

CXXXVI. Lemma : εἰς Πρίαμον.

CXXXVII. Lemma : εἰς Ἐκτορῶν. Auctor τὴν ἑνωσαν ex præcedente epigrammate duxisse videtur. — 3. Τάφος, monumentum sepulchrale. — 4. « Vix credo ob sextum versiculum hujus nos nunc sincerum habere finem. » B. Credit Jacobsius, qui distinctionem nostram in notf. mss. indicavit. Neque sextus versiculus mihi dubitationem injicit, nam vi sua non caret ea repetitio, sed verba ἐμοὶ τάφος in v. 3, quæ adjectis debilitantur. — 5 ἐπ' ἐμοὶ κόνιν item leguntur in margine Cod.; οὐκ ἐμὸν Plan., quod fortasse verum. Consulit Grotius hoc distichon neglexisse videtur.

CXXXVIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. — 1 ὀμφρεῖοισιν Plan. edd., sed alterum codd. — 2 ἐρμυνότατον Cod., superposito τερων; ἐρμυνότερον Plan., quod in commentario Analectorum alteri præferbat Jac., recte, atque recepit Boiss. — 4. Finis Iliadis in morte Hectoris.

CXXXIX. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν καὶ εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα. « Auctoris nomine caret etiam in Plan. *Archia* tribuit Barnesius, qui e codice profert ad Il. Ω, 729, errore fortasse librarii, ad proximum epigr. *Archia* oculis aberrantis. Trojam poeta ait cum Hectore, Pellam cum Alexandro cecidisse. Urbes et terras igitur virtute virorum, non viros patria sua celebrari. » Jac. — 1 τροία Cod., alterum Plan. — 2 ἀντῆρον codd. — 3 « Apographum et Plan. ἀρα. Non necesse est ἀρα scribi vel penultima longa. » B.

CXL. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Ἀρχίου Μακεδόνα. In marg.: ζήτει, non satis apparet quare. — 3 sic Codex « metro reclamante; γωνιώτωρ Πρ. Plan., ex ipsius, ut videtur, correctione. Ex glossa esse potest πατήρ, si poeta voce insolentiore, v. c. εἴτως, usus fuerit. » Jac. Φύτωρ malebat Meinek. p. 207; πατρός; μὲν Πριάμου Heckerus, variata oratione; Bothius πατρός; μὲν Πριάμος, γὰς δ' Ἴλιον οὐνόμαθ', delcto δ' in sequente versu. Boiss.: « Proponam, ut repetatur quod fuit in interrogatione, nomen: τὴν Πριάμος; γενέτας. » Qui recepit planudeum γωνιώτωρ. Jac. in nostro exemplo γωνιώτῃρ Πρ. Sed vocula μὲν non facile caremus; conf. ep. 164, 1-2, al.

CXLI. Lemma : εἰς Πρωτεσίλαον τὸν ἐν Τροίᾳ πρῶτον πάντων Ἑλλήνων τελευτήσαντα. « Plinius H. N. XVI, 88 : *Sunt hodie ex adverso Iliensium urbis, juxta Hellespontum, in Protesilai sepulcro arbores, quæ omnibus ævis, quum in tantum accrevere, ut Ilium adspiciant, inarescunt, rursusque adolescent; quem locum tractavit Salmas. Exerc. p. 610, F. Idem narrat Philostratus Heroic. c. 2, p. 672, Quintus VII, 407, et alii. Tumulus erat prope Eleuntem, Herodot. IX, 116, Pausan. III, 4. » Jac. — 1. De αἰῶν πολὺς, μέγας, πᾶς, etc. multa collegit Hecker. I, p. 274 seq. — 3 σῆμα Hecker. ob reliqua hujus poematii; σῆμα Codex et cod. Reg. Planudeæ, quæ σῶμα. « Philostratus l. c. Homerum secutus Il. Z, 419 : πετέλα; δὲ ταῦτα αἰ νόμῃσι παρὰ τῶν κολωνῶν ἐφύτευσαν. » B. — 5 δὲνδρα ἐκ δυσμήνητα Codex, quod male mutatum a Plan. in δυσμήνητα, a Suida in δυσμήνητα, recte emendarunt Brodæus, Salmas. et alii; δένδρα δὲ Heckeri est correctio necessaria; idemque τὴν ποτὶ τείχος; pro edito τὴν ποτὶ τ. — 6 ἀαλέην Cod., superposito α a correctore; ἀαλέαν Plan. et Suidas, qui φυλλοροῦσαι, Cod. et Plan. φυλλοροῦσαι; item optime emendatum ab Heckerio, qui per singula contulit simillimum epigramma Philippi, infra 385. — 7 ποτὶ τὴν Suidas in Ἀκμήν, ἀντὶ τοῦ ἔτι. Idem et Plan. οὐ μέρος, quod relativum structuram turbare videtur; οὐ (sic) μέρος; Codex, quod Heckerus servat hoc sensu : « arbores iratæ et ut Ilium adspiciunt inarescunt non partem odii,*

i. e. non unius tantum Protesilai inimicissimi odium, sed omnium quotquot Trojam oppugnarunt fortium virorum iram servant. » Cujus sententiam expressi, sed ipsius an ea fuerit poetæ minime affirmaverim, et perpaucis placebit argutior nec nitida distinctio. Ad δυσμήνητα supplementum videtur ἔστί, deinde fortasse scribendum :

τὸ σσος ἐν ἡρώεσσι τὸτ' ἦν γόλος, οὐ μὲν οὖς ἀκμήν
ἐχθρὸν ἐν ἀψύχοις σώζεται ἀκρεμόσιν,

passive : *cujus vis nunc quoque inimica perstat in etc.* Sed ἔσσο; Grotium recte accepisse video ut admirantis. — 8 σώζεται; ἀκρεμόσιν Cod.; ἀκρεμόσιν Plan. et Suid.

CXLII. Lemma : εἰς Ἀχιλλέα τὸν Πηλέως υἱόν, τὸν πάντων ἡρώων ὑπερέχοντα. De Achillis tumulo in promontorio Sigæo v. Hom. Od. Ω, 82 seqq. — 1. « Suidas ῥηξήνορας ἀνῆρτοι, et hunc locum apponit. » B. — 3. « Αἰγαλιῶν pro εἰς αἰγαλιῶν. Mare στένον, ingemiscens, deæ marinæ filium lugere luctuque colere videtur. » Jac.

CXLIII. Lemma : εἰς Ἀχιλλέα καὶ Πάτροκλον. Hoc et sequens epigr. ex Peplo Aristotelis petita esse videbantur Jacobso et Brunckio; dubitat Schneidewinus p. 43.

CXLIV. Lemma : εἰς Νέστορα. — 2. « Suidas hinc : τριγέρων τρεῖς γενεὰς βιούς, τούτεστι ἐννενηκοντούτης. Conf. ep. 157, 295, 421. » B.

CXLV. Lemma : εἰς Αἶαντα τὸν Τελαμώνος Ἀσκληπιάδου. « Id epigramma Peplo Aristotelis a se edito inseruerunt Canterus, Brunckius, Burgess., auctore usi Eustathio ad Il. p. 285. » B. Schneidewinus p. 26 seq.: « Repererunt etiam Ausonius (ep. 3) et Tzetzes Posthomo. 489, exstatque in collect. Florent. An librarius Ἀριστοτέλους scribere voluit? Ego in Peplo relinquendum esse testibus credo: sive Aristoteles recipiendum putavit ex tumulo Salamino sive a vetustiore poeta profectum. Ἀρετὴν deam ipse in carmine in Hermian celebrat. Expressit Mnasalcas Sicyonius ap. Athen. V, p. 163, A, Append. ep. 53. » — 2 κειρομένη Cod. solus, quod recipere non debet Jac. — 3 βεβαρημένα Tzetz., qui cum Flor. ὡς παρ' Ἀχ., sed Plan. et Eust. οὐκ ἐν' Ἀχ. — 4 sic Codex et ap. Brunck. optimus Planudeæ, in qua χρίσσαν ἐμοὶ κερταί, ut reliqui, χρίσσαν. Eust. Δολόφρων ἀπάτη ad Ulyssis versutias referendum; v. sequens epigramma. Ausonius distichon addidit, de suo, ut videtur :

Ajaci tumulo pariter tegor obruta Virtus,
Illacrimans bustis funeris ipsa mei,
Incomptas lacerata comas, quod pravus Atrides
Cedere me structis compulit insidiis.
*Jam dabo purpureum claro de sanguine florem
Tæstantem gemitu crimina judicii.*

CXLVI. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. Expressum e præcedente epigr. — 2 ἐπρωτοτήσιν Cod. « Conf. Wernick. ad Tryphiod. p. 216 et 224 seq. » Jac. — 2. « Hinc Suidas : θυμοπαρής; τὴν ψυχὴν ἀγνωσμένη. — 3. Hinc idem : πινόμεσα; ρυπώσα, αὐχμῶσα. » B. Ἀπλόκαμος, detonsis comis. — 6. « Σκολιοὶ μῦθοι, de sophistica et fraudulenta eloquentia Ulyssis; conf. Hesiod. Op. 193, et σκολιαὶ δίκαι ib. 219. » Jacobs.

CXLVII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν Αἶαντα τὸν Τελαμώνος, τὸν ἔξοχον Ἑλλήνων ἀργόν' ἀλλὰ διὰ κενὴν δόξαν μαϊνόμενος; ἑαυτὸν ἀπέσφαζεν. Summa virtus Ajaci celebratur; mortis genus ad Fatī decreta refertur. — 1. « Hinc Suidas : ἐναί-

ειν, τὸ τὰ ὄπλα σκυλεύειν. Ex v. 3 : χειραδίω' χειροπληθεὶ ἴθω. » B. Illud male; intelliguntur Achivi, dum a Trojanis cædebantur, Ajacis scuto et fortitudine protecti, ut de Agamemnone Teucer, mortuum Ajacem alloquens ap. Soph. v. 1269 : οὐ σὺ πολλὰκις τὴν σὴν προτείων προύκαμες ψυχῶν ἄρει. Plan. et Suid. ὑπέρμαχον. — 2 Αἴαν Brunckius; αἰὲν Cod., Plan. et Suid.; ἀμυνας corrigebat Lobeck. ad Soph. Aj. p. 238 ed. sec., præter necessitatem, etiam Heckerio iudice, qui βελόν cum νηροὶ jungi velit. Ἄρη Plan. et Suid. Notæ partes Ajacis in pugna ad naves, Il. O. — 3 ὄσε Plan. « Νέφος ἰών, Silius It. I, 311 :

Involvunt atra telorum mœnia nabe. »

Boiss. — 5. Conf. Il. O, 618. — 6 ἰδρυνθεῖς Plan. — 9 ἀμπλακὲν Cod., et sic Boiss. — 10 ἀλλὰ τεῦ Plan.

CXLVIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. « Amplificatio ultimi distichi epigrammati præcedentis. — 2 χρῆσαμένα Cod., alterum Plan. — 4. Καὶ μεμαυτα, quamvis studiose quærens. » Jac. Suidas hinc : μεμαυτὰ προθυμουμένη, γλιγομένη. Ex versu 4 : Κλωθῶ, ἡ μία τῶν Μοιρῶν τρεῖς γὰρ εἶσι, Κλωθῶ, Λάχεσις, Ἄρπορις. B. Utrobique Suidas ἐν θηγοῖσιν ἰδύνατο.

CXLIX. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. — 2. « Hinc Suidas . ὀπάσας, ἀντι τοῦ παρσχαῶν. — 4. Hinc idem : αὐτοφόνω' ἐκτὸν ἀνελόντι. » B.

CL. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν. — 1. « Εὖχος ἐστὶ καύχημα Σuidaῶ. » B.

CLI. Lemma : εἰς Αἴαντα καὶ Ἔκτορα. Vide Il. H, 303 seqq., Soph. Aj. 1027 seqq. — 2. « Non nitide dixit εἰς θάνατος, quod tamen non mutandum. Voluit ludere oppositis ἀμφοτέρων et εἰς. » B. Schol. Wech. : γράφεται καὶ ἦν ἀντι τοῦ εἰς. Brunckius εἰς θάνατον. Jacobs. conj. αἰ χάριτες θάνατος.

CLII. Lemma : εἰς τὸν αὐτόν Αἴαντα καὶ Ἔκτορα τὸν Πριάμου, καὶ εἰς τὰ παρ' ἀλλήλων ὄδρα. Ductum ex Sophoclis loco modo cit. — 1. « Hinc Suidas : φέρασπις, ὁ πολεμικός. Et ex v. 4 : πείρησαν δοκιμὴν, ἀπόπειραν ἔλασον. » B. — 2 ἔπειρον Suid. — 4 πείρισαν Cod., alterum Plan. et aliquid libri Suidæ. Mire Boiss. πείρησαν. — 5 εἰδ' Suidæ Leid. — 6. Δίφρα adverb. pro δίφρω vel ἐκ δίφρου. — 7. Αὐτοκτόνα, μυτιὰ cædis causa, ut Æsch. Sept. 678, al. Ajax Sophocles 565 : ἐχθρῶν ὄδρα ὄδρα.

CLIII. Lemma : εἰς Μίδα. Τὸ σχῆμα κύκλος, id est, versus etiam inverso ordine legi possunt, sive, Platonicis verbis, οὐδὲν διαφέρει αὐτοῦ πρῶτον ἢ ὑστῆτον τι λέγεσθαι, qui affert Phædro p. 264, D, cum Dione Chrys. Or. XXXVII, p. 120, quale hic legitur; duobus versibus auctius Diog. L. I, 89, ubi liquido Simonidis testimonio Cleobulo asseritur. « In quem, ænigmatum griphorumque auctorem, optime convenit hujusmodi lusus, in quo perverti potest versuum ordo, quantum amissis a Platone versus duo in quocumque ceterorum ordine sequi debent illum, ὄφρ' ἂν ὄδωρ..., ut dubitem an consulto eos omiserit Plato. » Heindorf. Alios præterea qui epigramma hoc retulerunt indicat Jac. ad Analecta t. VI, p. 193. — 1 χαλκή Cod. — 2 εὐτ' ἂν et βέη Plan.; ὄφρ' ἂν Plato et alii. Post hunc versus Diogenes :

ἡελιός τ' ἀνῶν λάμψη, λαμπρὰ τε σελήνη,
καὶ ποταμοὶ γέ βέωσιν, ἀνακλύξῃ δὲ θάλασσα.

alii inverso ordine (ut apud Grovium), vel alterutrum

modo præbent; v. Jac. l. c. — 3. « Hinc Suidas : αὐτοῦ, ἐπὶ τόπον. » B. Bothius μενούσα. Sequentia sic Cod., Plan. Suid., Diog.; πολυκλύτου ἐπὶ τύμβου Plat. et Pseudo-Herodotus. Vita Hom., qui sequenti versu habet Μίδα, ceteri omnes Μίδα;

CLIV. Lemma : εἰς Κόροιβον (Cod. κόρυβον), οὐ μέμνηται Καλλιμάχος ἐν α' Αἰτίων. « Loquitur Pœne vel Κῆρ. Epigramma obscurum gallice converterunt ac plene illustrarunt Larcher. in Memor. Acad. Inscriptt. t. XLVIII, p. 295, et Chardo Roch. in Miscell. t. I, p. 95 seqq. » B. Hic quidem post Huschkium Analectis critt. p. 189-196. Callimacheæ narrationis vestigia in fragmentis diuigenter indagavit Hecker. p. 195-204. Historiæ, quam persequuntur Pausanias I, 43, § 7 seq., Statius Theb. I. 562 seqq., et partim Conon Narr. XIX, summa hæc est. Crotopi Argorum regis filia Psamathe clam ex Apolline peperit filium, quem metu patris in agris exponit. Infantem canes devorant; Psamathe vitiatam occidit pater. Unde iratus Apollo Argivis immisit Ποιήν sive Κῆρα : quam diu et immaniter grassatam interfecit Coræbus Argivus et expiandæ cædis causa Delphos profisciscitur. Unde in patriam redire non permittitur, sed tripodem e templo tollere jubetur, quoque is loco excidisset portanti, ibi ædem Apollini extruere atque ipsum considerare. Hoc factum ad Geraniam montem Megaricæ regionis, ubi dei jussu Coræbus Tripodiscum vicum condidit, quem poetice (v. Heck. p. 196 seq.) Callimachus ποῖν vocavit. Addit Pausanias : Κοροιβὸς δὲ ἐστὶ τάφος ἐν τῇ Μεγαρέων ἀγορᾷ γέγραπται δ' ἐκεῖ ἐλεγεῖα τὰ ἐς Ψαμάθην καὶ τὰ ἐς αὐτὸν ἔχοντα Κόροιβον, καὶ δὴ καὶ ἐπιθήμα ἐστὶ τῷ τάφῳ Κόροιβος φονεύων τὴν Ποιήν. Ταῦτα ἀγάλματα παλαιότατα, ὅποσα λίθου πεποιημένα ἐστὶν Ἑλλήσιν, ἰδῶν εἶδα. Hos quos legit Pausanias elegiacos versus, monumento quod vidit antiquissimo insculptos, esse ipsum epigramma nostrum affirmat Heckerus, negat Huschkus, Heynio et Jacobsio concedentibus in hanc ejus sententiam : « Auctor nullum omnino signum ante oculos habuit, sed usus unice, quod lemma etiam declarat, Callimachi poemate, inde carmen confecit, aptum quidem fabulæ ab Alexandrino poeta immutatæ, non historiæ quam secutus est Pausanias. » At hujus inter narrationem et carmen nostrum frustra quæsiseris dissensionem tantam : aptissimum epigramma τῷ Κοροιβῷ φονεύοντι τὴν Ποιήν quem sculptor finxerat; elegi poetam sapiunt antiquum et τοῦ ἀρίστου κόμματος : hos ipsos an basis Pausaniæ visa ostenderit, in incerto relinquendum, sed temerarium magis negare quàm affirmare. Non prætereundus Ovidius, qui Callimachum, ut constat, exprimit in Ibide, v. 575 seqq :

Utque patrem Psamathe, condat te Phœbus in ima
Tartara, quod natæ fecerat ille suæ,
Inque tuos ea Pestis eat, quam dextra Coræbi
Vicit, opem miseris Argolicisque tulit.

— 1 μαγαρεῦσι καὶ ἰναγίδεσιν Codex; corr. Ruhnkenius. « Suidas : ἀθρυμα... ἀντι τοῦ ἀγάλμα. Quam significationem hic valere opinor; conf. VI, ep. 37, 3. Item Huschk., Heyn. et Jac. Τα εἰς Κόροιβον ἐπη Pausanias testatur κινὰ εἶναι τοῖς Μεγαρεῦσι καὶ τοῖς Ἀργείοις. — 2. « Ἐκδοκον referunt ad ἀθρυμα. Sed malim cum Jacobsio pro adverbio habere : quum Psamathe contra jus fusque perierit, a patre, ut narrat, viva defossa, quod furtivis Apollinis amores mentita esse existimabatur. » B. — 3 τυμβούλος Suid. in Κῆρ, quod ridiculos errores peperit. — 4. « Ἰπ' ἐμοῖς ποσσὶ, id est in tumulto. » Heyn. Διὰ τρίποδ' referendum ad ὄσε, Megaris. — 5. Sic Append. ep. 272, 2 : φάμα Δελφίδι περὶ βουνοῖ. « Hinc Suidas : Δελφίς, ἡ Δελφικὴ, ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος. — 6 Intelligunt κείνου de Apolline, cuius

uxor fuerit Psamathe. Tunc .αινον referendum ad Δελφικόν θεόν, quod nomine Δελφίς indicatur. Sic ep. 368 est κείνη πόλις; capiendum de Athenis non nominatis, sed ex vocabulo Ἀθή; intelligendis; Plan. ep. 1 κείνοι de Messeniis et Argivis, indicatis, non nominatis alio versu : οὐτ' ἀπὸ Μεσσήνας; οὐτ' Ἀργύθεν εἰμὶ παλαιαστάς. Vide nott. ad Theoph. Simoc. Epist. 35, p. 272. Notavi et ad Psyllum. » B. Addit Jac. : « Nisi forte apud Callinachum Psamathe Corrobo desponsata fuisse tradebatur. » Hecker. coniciebat τὰς κείνῃ νύμφας, *illuc*, Argis qu. vixit. — 6 Ἱστορίη Suid., probatum Heynio et Chardonii. « At alteri similia plura in epigrammatis, ut VI, ep. 325, 4; 331, 4, al. *Heck.* Qui cum Henschkio dialectum hic non tetigit.

CLV. De Philistone, qui extremis Augusti temporibus vixit, multa interpretes Suidæ s. v., qui inter alia : ἔγραθε κωμωδίας βιολογικάς· τελευτῆ δὲ ὑπὸ γέλωτος ἀπέθρονον. quod de *Philemone* etiam narratur, ut alias quoque hi duo confusi reperuntur. — 1. His appellationem βιολόγος respici putant, temere, ni fallor. — 2 γέλωτα Suidæ Leid.; κεράσας γέλωτι ejusdem optimus Paris. — 3 Λεϊψνον παντός βίου, intelligi quales sunt reliquæ uniuscujusque qui vixit, et erunt videntium omnium (conf. ep. 63, 2), id quod restat ex omni vita, non « totius quam exprimere solebam vitæ reliquias. » — 4 οὐ πώποτε Cod., ἔξ superscripto. « Sic auctor inscriptionis quam edidit Coray. ad Plutarch. t. IV, p. 351, de mimis :

Πολλάκις ἐν θυμέλαις, ἀλλ' οὐχ οὕτως γε θνύσουσ.

Jac. In margine codicis scriptus hic versus, nescitur unde arreptus :

καὶ κραναὴν ἀνέβρισε Φιλιστίνωος ἐρίπνην.

CLVI. Lemma : εἰς Εὐμηλον Ἰευντήν. — 1. Ἀπ' ἡέρος, conf. VI, ep. 12-16, et 179 seqq., ubi ἀπὸ constanter de aucupii campo. — 4. Τοῦτο, hæc vita libera et ab omni servitute aliena. — 6. Πτερά Jac. interpretatur aves *illic*, quæ alliciendis aliis adhibentur : « nam aucupes in negotio suc utuntur ἰξῶ ἢ θριξίν ἰππείας ἢ λίνους ἢ συμφύωα; ὄρνισιν, ut loquitur Eutecnius (Dionysius) Ixeut. III, l. » Sed πτερά dici ipsas aves non ostendit, Brodæum explodens qui « retium genus » esse suspicabatur. At sic manifesto accipiendum. ap. Jo. Chrysost. Or. XIV de Sôluis p. 146, D (p. 482, 4 Delectus mei) : καὶ δὲ τρόπον εἰ θροαταὶ τὰ δίκτυα ἀναπετάσαντες, τὰ ἄγρια τῶν ζῴων ἐμβάλειν ἐπιχειροῦσιν... οὕτω δὴ καὶ αὐταὶ (meretrices); ἐπειδὴ τὰ πτερά τῆς ἀσελείας πάντοθεν ἀναπετάσασιν δι' ὀφθαλμῶν καὶ σημάτων καὶ βημάτων, εἴτα τοὺς ἐκτανῶν ἐραστάς; ἐμβάλωσι καὶ καταδύσωσιν, οὐ πρότερον ἀείσαντων, etc. Sic etiam Gregorius dixisse videtur a Brodæo citatus, Orat. XLIV, p. 842, A : ἀρτι (vere) Ἰευντής; καλάρου; οἰκοδομεῖ, καὶ ὑποβλέπει πτόρθου; καὶ περιεργάζεται πτερὴν ὄρνθος. Conf. Lycophr. 105.

CLVII. Lemma : εἰ; τινα μαντευσάμενον περὶ τῆς ἐκτουτο ζωῆς. « Explicat contra Opsoræum qui erraverat, ac latini reddit versibus Ferrand. Explic. II, p. 154. » B. Simile est IX, ep. 112, alterum ex altero expressum. Jac. — 1 δεκάδες et ἔθηκον Cod., alterum Plan. — 2 Νάματα; αἰθήρια, scil. τὰ ἐν αἰθέρι ἄστρα μαντευόμενα. — 3. Ὁ, demonstrative dictum, ὁ χρόνος οὗτος. — 4. Τριγέρων, v. ad ep. 144.

CLVIII. Lemmati additum : οὗτος ὁ Μάρκελλος τεσσαράκοντα βιβλίου; ἐν ἔπεσιν ἔγραψεν ἠρωϊκός. Suidas : ἱατρός; ἐπὶ Μάρκου Ἀντωνίνου· οὗτος ἔγραψεν δι' ἐπὶ ἠρωϊκῶν βιβλία

ιατρικά μὲν, Eudocia δὲ πρὸς τοῖς τεσσαράκοντα. « Vide Schneider. præf. fragm. Marcelli Sid. p. 91. » B. — 2 κοῦστοι Cod.; reduxit Boiss.; legebatur κοῦστοιστο, conjectura Kusteri. — 7 ἦνεκον Cod. — 9 voci χειρώνισι superscriptum in Cod.: δύο καὶ, et in marg. γρ. δύο καὶ τεσσ. Corrector volebat : πινυταῖσι δύο καὶ τεσσ., recentior is quidem lemmatis scriptore.

CLIX. Lemma : εἰς Τηλεράνην τὸν αὐλιτῆν (sic). In Plan. ἀδέσποτον est. « Gallice vertit Burret. in Memor. Acad. Inscr. t. XIII, p. 294, ubi et de Telephane tibicine agit. » B. A Demosthene commemoratur in Mίδiana; monumentum ejus in via quæ Megaris Corinthum ducit, Pausanias vidit, a Cleopatra Philippi Amyntæ filia, ut ferebatur, exstructum, l, 44. — 2 σοφίη Plan.; σοφίη; Cod. — 3. Τεκτοσύνη, ut apud Pindarum et alios leguntur τέκτονες ἐπέων, ὕμνων.

CLX. Lemma : εἰς Τιμόκριτον ἀριστέα. « Hunc Timocritum Barnesius, Vit. Anacr. § 6, pro Teio habet, qui pro Abderis, nova patria, contra Thracas pugnans perierit. » Jac. — 1 σῆμα malit Bergk. — 2. Æschylum fr. 49 (94 Nauck.) : ἀλλ' Ἄρης φιλεῖ αἰεὶ τὰ λῶστα πάντ' ἀμῶν στρατοῦ, et alia comparat Jac.

CLXI. Lemma : εἰς Ἀριστομένην οὔτινος; ἐπὶ τῷ [τάφῳ] Ἰστατο ἀετός. De quo multa Pausanias IV, c. 16 et seqq., unde Jac. huc pertinentia excerptis : « An revera fortissimi hujus Messeniorum ducis tumulus aquila insidente ornatus fuerit ignoro; non tamen improbabile. Qui ejus res gestas poeticis coloribus illustraverunt, Ilianus inprimis, ni fallor, eum, quum a Lacedæmoniis in Ceadam esset injectus, ab aquila servatum tradiderunt. In scuto etiam gestabat aquilam expansis alis. Sepulcrum est Rhodi, ubi ei Rhodiorum rex, monumento exstructo, insignes honores tribuit; postea tamen Messenii in patriam reducti se ejus ossa, a Rhodiis accepta, in patrio solo condidisse gloria-bantur. » — 4 ἡμιθέων ed. princ. Plan. et Ald. — 5 ἐξεξήσους Cod., Plan; corr. Jac.; ἐπεδρεύουσι Suid. « Apogr. Par. πελαία. Suidas : πέλιαν περιστρῶν. Et hunc locum excitat. » B.

CLXII. Lemma : εἰς Εὐφράτην Πέρσην δοῦλον. « Gallice vertit Larcher. ad Herodot. I, n. 342. » B. Servus Persæ dominum rogat ne mortuum aut igne comburens aut aqua abluens patrios deos offendat. Religionem qua ignem coluerint Persæ, nemo ignorat; de aqua docet Herodot. I, 138. Adde Strab. XV, p. 732 seq. Jac. — 2 εἰνί [sic?] ἐκ Cod., superposito καὶ. Plan. καὶ ἐκ. Brunck. et Meinek. p. 86 εἰμί γάρ ἐκ. « Brunckii conjecturam γάρ pro καὶ refutat Larcher. — 3. Hinc Suidas : αὐθηγῶν· αὐτόθων, γνήσιος. » B. — 6. « Λουερά fortasse ad cadaverum ablu-tionem referendum; fortasse etiam de inferiis accipi debet. Hesych. : Χθόνια λουερά· τὰ τοῖς νεκροῖς ἐπιτερόμενα· ἐκομίζον γάρ ἐπὶ τοῦς τάφους λουερά. » Jac.

CLXIII. Lemma : εἰς Πηξῶ (sic) τὴν Σαμίαν κατὰ πύσιν καὶ ἀπόκρισιν. — 1 εὔσα Plan.; οὔσα Cod., eodemque modo v. 5. Boiss. et Jac. nott. mss. utrobique οὔσα. Παρή κίων, cippus ex marmore Pario. — 2 καλλιτέλους Cod., a correctore in — ευ; versum. « Theophrastum si audimus, Char. XIII, hoc epitaphium a περιέργῳ τινὶ compositum est : Τοῦ περιέργου est enim, inquit, γυναικὸς τελευτησάσης, ἐπιγράψα; ἐπὶ τὸ μνημα τοῦ τε ἀνδρὸς αὐτῆς καὶ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς καὶ αὐτῆς τῆς γυναικὸς τούνομα, καὶ ποδαπὴ ἔστιν. » Jac. — 4 θνήσκεις Cod. — 5 κελκοσι Cod., addito v a correctore. — 7 ζῳή, Plan.

CLXIV. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν Περσῶ (sic) τὴν Σαμίαν. Ἀντιπάτρου Σαμ. (sic, lapsu). — 3 * ἔχουσι Cod.; in marg. corrector : γρ. ἔδειμα. Idem Cod. σάμα et ἀμετέρας, correcta a Jac. — 5 δὲ θάνας. λογίος Cod., corr. Salmas. — 8 τριέτη Cod., corr. Jac. — 9 ἐς superposito δ' (δ' ἐξ), διδίστην Cod., quod bene Heckerus in adjectivum verbale vertit, διδίστην, i. q. μακαριστήν. Deinde Cod. in marg. : γρ. πολλὴν τρίχα. « Sitne hoc varius lectio, an glossa, an emendatio, nescio, sed verum credo. Leonidæ verba v. 7, ἐξ βαθῦ γῆρας ἴκοιτο, sic reddere debuit Antipater. » Brunck. Reiskius ἱερὴν τρίχα tam de pubertate, quo tempore primam lanuginem deo dedicare mos erat, quam de senectute intelligi posse animadvertit; sed altera acceptio minime probabilis et in Statiano quod Jac. comparat, *sancta canities*, necessaria notio non inest adjectivo. Priorem an tueatur Archias, ep. seq. v. 7, μετ' ἀνδράσι, valde dubium. Ingeniose Heckerus φερὴν τρίχα, *albam*, coll. ejusdem Antipatri epigrammate VI, 93, 4 : εἰς κεφαλὴν ἦλυθε λαυκότερην.

CLXV. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν. Ἀντιπάτρου Σιδωνίου (sic, plene), ol δὲ Ἀργίου. Præcedenti tam simile, ut Reiskius consulto omiserit.

CLXVI. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν. Sed statim subjicitur : εἰς Λαμίσκην τὴν Σαμίαν δυστοκήσασαν ἐν Λιβύῃ (imo in *Egypto*). — 3 γένος αιπρανειλίου Cod., recte Plan. — 4 ἕξιους Cod. — 5. « Hinc Suidas : λεγώρια, τὰ ἐπὶ τῇ λοχείᾳ συμβαίνοντα. » B. Non revera munera, qualia puerperis offerri solent, sed inferias. Παις vocatur Lamisca ob teneram, qua obiit, ætatem. Jac. — 6. « In his poeta haud dubie meminerat Sophocleorum versuum C. d. Col. 621 :

Ἴν' οὐδὸς εὐδων καὶ κεκρυμμένους νέκους
φυγρὸς πατ' αὐτῶν θερμὸν αἶμα πίεται. » Piccol.

CLXVII. Lemma : εἰς Πολυξένην, γυναῖκα Ἀρχελάου. Plan. sine ol δὲ Ἐκ. Θ. — 1 θεοδούτου Cod., alterum Plan. — 3 παιδὰ τε Cod., Plan.; corr. Brunck. — 6 παντόλιγχορνος; Cod., sic, subnotatis pluribus signis τοῦ ὕφην. Boiss. ex scholl. Wech. hæc apposuit, ad v. 3 seqq. : « Εἰμι, φησί, καὶ καλεῖσθαι δύναμαι μήτηρ ὅσων ἐπὶ τῷ τεκεῖν οὐ γὰρ ἐξὴν μοι τεροθῆναι τῷ τόκῳ. Ἄλλ' οὐκ ἐμὸν τὸ ἐς μήκιστον βιώων· ὀπίω γὰρ πρὸς ἴ' ἔτη γεγαυῖα τὸν βίον μετήλλαξα, πάντ' ὀλιγοχρόνιος κατὰ τε τὸν βίον καὶ γάμον καὶ τὴν περὶ τὸν παιδα κάρπον. Suidas ex hoc loco, uno vocabulo, minus bene, meo quidem iudicio : παντολιγοχρόνιος· παντελῶς ὀλιγοχρόνιος. » B. Cui assentior : alterum ponunt Brunck., Jac. ab ultima manu, Meinek. p. 85.

CLXVIII. Lemma : εἰς Πολυζῶ δυστοκήσασαν ἐπὶ τρισὶ βόρεισιν. In Plan. est ἀθήων. — 1 τίς Cod. — 4 ἄρσενες Plan. Κοδων, edito partu vacuefactis. — 6 ἀπο Codex et Aldinæ Plan. Junge ἀπειλοτο.

CLXIX. Lemma plenius : εἰς τὴν δάμαλιν τὴν Ἰσταμένην πέραν τοῦ Βυζαντίου ἐν Χρυσόπολι ἐπὶ τοῦ κίονος. Lemma Plan. : εἰς τὴν πέραν Κωνσταντινίου πόλεως δάμαλιν. Habet etiam Steph. Byz. v. Βόσκορος, ex Constantino Porphyrog. Themat. II, p. 30 (63 ed. Bonn.) suppletus : μαρτυρεῖ δὲ καὶ τὸ ἐπίγραμμα τοῦ κίονος τῆς ἀντιπέρας γῆς Χρυσόπολεως, ἐν ᾧ μαρμαρινὴ δάμαλις ἴδεται, φάσκον οὕτως· Ἰναχίης κτλ. « Quum Byzantium oppugnaretur a Philippo Amyntæ filio, missus est Chares ab Atheniensibus, qui sociis orfem ferret. In hac expeditione quum conjugem Boidion morte amisisset, eam in promontorio Propontidis, inter Chalcedonera et Chrysopolin sito, sepelivit, ara exstructa cum columna, in qua bovis imago est posita. Historiam

narrant Hesych. Miles. p. 50 ed Meurs. et alii ap. Gyllium De Bosp. Thr. III, 9. Conf. Constantin. De themat. I. c., Bandur. Antiquit. CPol. t. II, p. 31. — 1. Erant qui hanc bovem pro statua Ids habentur, a qua Bosporus appellatus ferebatur. His statua obloquitur. » Jac. — 3 ἦλασεν Plan., Const.; ἦγαγεν Cod., sed a correctore superpositum λασεν. — 4 sic Plan., Const.; ἀδὲ ἐγὼ Cod., superposito δ'. — 5 ἀ δὲ χ. Cod., sed in margine corrector ἦν δὲ, ut Plan., Const. — 6 τῆσδε corrector in marg. Cod. — 7 βοῖδιον δὲ καλεῦμαν (sic) ἐγὼ τότε Cod.; βοῖδων δὲ καλεῦμην τότε ἐγὼ Suidas, sed ibi cod. Paris. A καλεῦμαν, Leid. et alius καλεῦμαι, unus τὸτ' ἐγὼ. Similiter βοῖδιον δὲ καλεῦμαν ἐγὼ· νῦν codd. Constantini; sed βοῖδιον οὐνομα δ' ἦν ἐμοὶ τότε Hesych. Mil., quod recepit Brunck.; βοῖδιον δ' ἦκουον ἐγὼ τότε Plan.; « quam scripturam recepi, probante Gaisfordio ad Suidæ βοῖδιον. » B. Jacobsius : « Quæ deberi videntur emendanti librario. Leviter immutata membranarum lectione ab aliis firmata ausus sum scribere : βοῖδιον δὲ καλεῦμ' ἐγὼ, ὡς τότε, ubi apparet quam facile ὡς inter ἐγὼ et τότε omitti potuerit. » In notis mss. « Fort. καλεῦμαν τῷ τότε, προ ἐν τῷ τότε. » Heckerus I, p. 77, minima mutatione βοῖδιον δὲ καλεῦμαι, ἐβ' ὡς τότε : « adverbium certe ἐτι requiritur, ut est alibi νῦν ὡς τότε. » Quod recepimus.

CLXX. Lemma : εἰς Ἀρχιάνακτα (sic) παιδα ἐπὶ φρέατος τελευτήσαντα. Ποσειδίππου, quod corrector in Ποσειδ. mutavit. Etiam in Plan. *Posidippo* inscribitur. Sed in Codice iterum legitur infra post epigr. 481, tamquam *Callimachi*. Inde petiit videtur alterum hoc lemma in schedis Boissonadianis : « εἰς Ἀρχιάνακτα (sic; est etiam Ἀστυάνακτα ap. Plan.) παιδα ἐν φρέατι ἐπεσοῦντα καὶ τελευτήσαντα. » — 1 τριέτη Brunck. et Meinek.; ἀρχιάνακτα Cod. hic, altero loco per s. Plan. Ἀστυάνακτα. Sic Grotius. — 2 μορρῆς Cod. altero loco. — 3 ἀρπασε Brunck. — 4 σκεπτομένη Cod., alterum Plan. Meinek. : « Fort. σκεφομένη. » — 5 γούνοις Cod. hic, γούνων altero loco et Plan. — 6 κοιμανθεὶς τὸν μακρὸν Cod. hic; κοιμαθεὶς τὸν βαθὺν altero loco; κοιμηθεὶς τὸν β. Plan. « Ego τὸν μακρὸν unice rectum habeo. » Hecker. I, p. 93. Quocum Boiss. confert ep. 173. 3. Alterum de somno ep. 197, 2, sed mortem quoque εὐφημότερον sic posse significari quis negabit?

CLXXI. Lemma : εἰς Ποίμανδρον. Et iterum : εἰς Πόμανδρον (sic), ἱεσητὴν Μήλιον. — 1 τᾶδε Jacobs. : ταῖδε Meinek. p. 93. « Ἰσρὸς ὄρων, non solum de avibus quæ augurium faciunt, sed omnibus quæ libere per aerem vagantur, et ob id ipsum cælestibus quodammodo juncta sunt. — 2 Πλάτανος ἀδεία fortasse quæ arboris pulchritudinem; aut respectu habito ad aves, quibus arbor *jucunda* sedes, præcipue nunc doli periculo amoto. Sed fort. legendum ἀργείας, non infrequens platani epitheton; v. VI, ep. 35, 2 et 106, 1. » Jac. Quod probat Meinek. Casaub. conj. ἀργείας. — 3 Μάλλιος, οὐδέ τι Plan. Dicitur *Melius*, ex insula Melo. « Hinc Suidas : νεῖτα· ἀπίετα, ἐλεύσετα. » B. — 4 ἀγρευτὴ ... καλᾶμφ Plan.

CLXXII. Lemma : εἰς Ἀλκιμένην λινοθήραν ὑπὸ ἐχιδνῆς τελευτήσαντα. — 2 γέρανων (sic), superposito ο, Codex. Βιστονία, Virgilio *Strymonia grus*, Georg. I, 120, quia in Thracia nasci putabatur. « Ex hoc epigrammate Suidas v. 1 : ψήρας· φάρους, ὄρνεα. Ex v. 2 : Βιστονία, ἐπίθετον γέρανον. [Ubi libri meliores ὕψιπτη.] Ex v. 3 : ἔινον· βύρσαν, δέρμα. Et iterum : χειμαστήρ, ἡ σφενδόν. Et · κάλα, τὰ τῆς σφενδόνης· ἐκάτερα μέρη. Ibidem schol. Wech. : βινού, τουτέστι τῆς ἐκ βινού ὅ ἐστι βοδὸς δέρματος· κατεσκευασμένης σφενδόνης. Ex v. 4 Suidas : ἔποθεν· παρ-

ρῶθεν. Ex v. 5 : οὐτήτερα· πληκτικῆ. Ex v. 6 : ἐνεσσα· ἐμβαλισσα. » B. — 5 καί με τίς Cod.; καί μέ τις Suid.; quod nunc recepit Jac. pro κάμει τις, item Boiss. — 6. Χόλος de veneno quod *irá* incensa vípera emittit. — 7 ἰσ' ὄς Cod., superposita litera ε, ut sit varietas ἰσ' ἐς. Idem λεύσαν. — 8 τοῦμ ποσιν Cod., quod posui; vulgo τῶν ποσιν cum Plan. « Serenus Stobæi Flor. LXXX, 5 : Θαλῆν ἔ; τὸν οὐρανὸν ὀρώνατα καὶ ἐμπεσόντα εἰς τὸ βάρηρον ἢ θεράπαινα, Θράττα οὐσα, εἰκατα παθεῖν ἐρη, ὅς τὰ παρὰ ποσιν ἀγνώων τὰ ἐν οὐρανῷ ἐσκόπει. Forsan εἰς τὴν βραχρόν, vel melius sine articulo, εἰ; βάρ. Tatianus Contra Græc. 26 : ζητούντες τίς ὁ θεός τὰ ἐν ἡμῖν ἀγνοεῖτε, κεχρηγότες ἔε εἰς οὐρανὸν κατὰ βαράθρων πίπτετε. Conferendus etiam Ennius Ciceronis Republ. I, 18 : *Quod est ante pedes neno spectat, cæli scrutantur plagas.* Plura dabunt Menag. ad Diogen. Thal. I, 34; Heindorf. ad Plat. Thæst. p. 391. Adde Stobæi Bionem LXXX, 3. » B. Πῆμα κυλινδόμενον, homericæ locutio, II. A, 347; Od. Θ, 81.

CLXXIII. Lemma : εἰς Θρηίμαχον βουκόλον κερναυθήντα. — 1 αὐτόματοι Plan.; δαίλια idem et Cod. « Recepi Brunclianum deελης. Vulgatum δαίλια dispicebat merito et per se et propter præcedens epithetum. » B. Accedit quod id ipsum legit Erycius, qui sequenti epigrammate idem argumentum tractans v. 6 ὅψε dixerit, ut monitum a Jac. et Meinckio p. 145. Adit Heckerus : « Sed quum Codicis lectio ex δαίλια orta sit, doricæ dialecto de more immixta, corrigendum potius δαίλη. » Deinde Cod. τ' αὐλιον, superposito : γρ. ταῦλα. « Si ταῦλα genuinum est, scribendum τὰ ἰσ' ὄς. » Mein. — 2 ἔξ ἕροος; bis in Cod. scriptum, et νερόμεναι, quod posuit Mein.

CLXXIV. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν. — 1. « Νόμιον μέλος est aut simpliciter pastorale carmen, ποιμενικόν, aut sunt medi per quos armenta in pascuis regebantur. Rem discrete descripsit Longus IV, c. 15, ubi inter alia : εἶτα ἐνέπνευσε τὸ νόμιον. » Jac — 2. « Hinc Suides : βλωθρή· γλωρά, ἀραλῆ, εὐκαυξίς. Conf. ad IX, ep. 233. » B. Ap. Suid. ἀρμύσει, ῥαυκι libri ἀρμόση. — 3 ἐκ καμάτων Cod. et Plan.; corr. Scaliger. — 4. Jac. confert Triphiodor. 394, de mortua Polyxena dicentem, Σὲ δὲ πατρίδος ἐγγυθὶ γαίης κεκλιμένην ὀλίγον θαυρόσομαι. — 5. « Hinc Suidas : πρηστῆρ' ἀστραπή, κερναυτός. » B. — 6. « Grotius legisse videtur νερότω τεγγόμεναι. » Jac.

CLXXV. Lemma : εἰς τάρων ἑξορυχθέντα ὑπὸ ἀρότου (ἀρότου Boiss.). In Plan. est ἀδηλον. — 1 οὐτω Cod., « vitiose; τὰ; Plan., sed seriores inodo dicebant ὁ βῶλος, et inelegans habebatur. — 2. Τύμβων νεωθοταοῦσιν, id est τὰ τῶν τύμβων νεῦτα ἐπιθαινοῦσιν. » Jac. Boiss. apposuit schol. Wech. : κατηγορεῖ γεωργῶ ἐπὶ τάρῳ ἀροτριάντος· οὕτω πως ἀπορεῖς, εἰσιν, ἄλλου παδίσου; καὶ πᾶσα ἡ γῆ διέφραται, ἐφ' ἧς ἀν ἔμα; ἀροτριῶν; καὶ οὕτω τὰ ὀστὰ τῶν τεθνηκότων ἐνοχλίζεις καὶ τοῖς τάρους σπαίρεις; καίτοιγε οὐδὲν πλέον ἐκ τοσοῦτου οἴτου κερδήσεις ὅσον ἀν φέροι ὁ τάρου. — 3 ὕνις δ' ἐν vex. Τί τὸ πλέον Plan. Τί σοι πλέον; *quid* hinc *lucraberis*? Nec obstat qui sequitur pluralis. Alioqui non minus recte dicitur alterum. — 4 ἀπάσεται Plan.; ἀρπάσεται Cod. — 5 ἀρόσει Plan. Ὑμᾶ; vestrum tumulum.

CLXXVI. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸ ἑτερον ὁμοίως [εἰς τάρων supplet Boiss.] ὑπ' ἀροτῆρος ἐξοσυγέτα. — 4 ἐξελύσασεν Cod., corr. Jac. — 5 ἐρη Cod.; ἐρετ' Jacobsius, cum interrogandi signo : *num quis in posterum mortem malorum appellabit finem, quum me ne sepulcrum quidem a nalis lutum præstet?* Quod Boissonadius « sententiam pervertere » putabat ad Pachymer. p. 253 : « Non poterat enim mortuus iste obscurissimus opinari tantam fore effossionis

impie celebritatem, ut nemo jam diceret mortem esse finem ærumnarum. [Oblitus est vir eximius interrogationem legi, non affirmationem, et sexcenta talia exprimere doloris acerbicatem : *Dira-t-on encore que ...?*] Sed meminit id a nonnimine fuisse dictum, atque miratur. » Quod non sonant græca. In marg. Cod. : σημείον ὠραίων.

CLXXVII. — Σπινθήρι Cod., corr. Jac.

CLXXVIII. Lemma : εἰς Τιμάνθη δούλον, Λυδὸν γένος. Et in marg. : εἰς δούλον τινὰ Λυδὸν ὑπὸ τοῦ ἰδίου δεσπότου θαπτόμενον. — 1 utrique Λυδος in Codice superscriptum δούλος (sic). Plan. δούλος ἐγὼ καὶ δούλος, sed in optimo eod. Planudeo ap. Brunck. bis Λυδός. Erant autem Lydi inter contemptissimos genus servorum; v. intt. ad Eurip. Alc. 691. « Ἐλευθερίῳ τύμβῳ, conf. ep. 185, 4. — 2 ἔξες agror. Paris. [et sic haud dubie Codex] et supra : γρ. ἔθεν. » B. Τροφέα, pædagogum. — 3 εὐαίωδ' Cod. (in quo ἐς αἰών' cernebat Paulss.) et Plan.; corr. Brunck. — 4 κῆν Plan.; καὶν Codex.

CLXXIX. Lemma : εἰς ἑτερον δούλον, Μάνην περσογενῆ. Servus clementer et benigne a domino habitus ei gratisimum animum etiam post mortem ostendit. — 3 ὡς με τὸν ἐκ Cod.; ὅς με τὸν ἐκ Plan.; τότ' Brunckius, oppositum superiori νῦν. Deinde Cod. ἐπὶ σφαλῆς ἦγ. — 4. « Καλύθη, proprie *tugurium* vel *cella* servorum, hic nove dictum de sepulcro servi. Varias vocis significationes docte persequitur Ilgenius ad Virg. Copam p. 42 seqq., ubi de nostro loco observat apud Talmudicos eandem vocem pro *arca* vel *capsa* mortuorum poni. » Jac. — 5. Ἀγγεῖλας, cippo hoc nomen inscripto. — 6 χρεια ed. princ. Plan. « Id est, Jacobsio interprete : tua erga me benignitas et reliquos servos ad ministerium tuum promptiores reddit. Quæ sententia mihi admodum jejuna videtur, neque dubito quin scribendum sit *δὲ μὲν ὅς ἐποιμότερον*, tam mo devinctum, ut non tantum tanquam famulus vel servus, sed grato animo et amore promptissimus sim in obsequium tuum. » Hecker. Quod subtilius neque conveniens mortuo, quem decet altera sententia, etiam alibi obvia in re simili.

CLXXX. Lemma : εἰς ἑτερον δούλον ἀντὶ τοῦ δεσπότου τελευτήσαντος (τελευτήσαντα Boiss.). Servus, quum domino sepulcrum excavaret, ruente terra obrutus et extinctus loquitur. — 1 θανάτου Cod., alterum Plan. — 3 σεῦ Plan. et Brunck., quod præferendum videtur Palatinæ lectioni σοι, quæ edebatur; atque ex σεῦ ortum videri potest quod in Ἡρία, τὰ ἐν τῇ γῇ μνήμκα, legitur ap. Suidam, ἦνικα δυσδάκρυτα, in optimis libris ἦνικα καὶ δυσδάκρυτα. Nimirum fallor aut εὐδάκρυτα ab aliis per καὶ ab aliis per δυο — corrigebatur. In fine Suid. τεύγων. — 5 δέ μ' Cod. et Plan.; corr. Jac., qui de sequentibus : « Γυρῆ κόνις, humus excavata, superne impendens et hinc ad decidendum proua. Male Plan. ξυνῆ x. — 6. Hoc dicit : *sub tuo sole*, id est te mihi favente et propitio, etiam apud inferos mihi videbor vivere. »

CLXXXI. Lemma : εἰς Δαμοκράτειαν. — 2 φίλα ματρί Brunck. — 3 νεοθηγεῖ Cod. et Suid. s. v., quam explicat νεωστί ἀκονθθέντι, per totum distichon ionicæ formas præbens. — 4 κεραλῆς Cod., corr. Brunck. Expressit Andronicus Sapphus epigramma, quod v. infra n. 489.

CLXXXII. Lemma : εἰς Κλεαρτίστην ἐπὶ πασταδί τελευτήσασ; (— ἴσασαν). Imitatus est Meleager Erinnum, infra ep. 712, 5 seqq. — 1 κλεαρτίστη Cod. et Plan., qui ioui-

cas formas in ceteris quoque offert, Codex doricas. — 3 νόμας superscripto η Cod. « Hinc Suidas : λωτοί· ἐπιθαλάμιοι τινες αἰετοί. » B. Qui ἐκλιτοί λωτοί ἄγεν. — 5 ἥμιον δ' Cod. et Plan., corr. Grælius. Deinde ἐκ δ' ὑμενίου, Cod.; ἐν δ' ὑμέναιος; Plan. Junge ἐκσιγαθίς. « Mane lamentationem suscepunt; et exinde Hymenæus non amplius decantatus lugubre carmen occinere cœpit. Ἥφοι de hominibus dici malium quam de λωτοίς. » Graf. Recte sane, et abesse velim *libia* a latinis. — 7 παρά παστῶ Plan.; περί παστῶ Codex et meliores libri Suidæ. — 8 φθιμένη etiam Plan.; φθιμένη duo optimi Suidæ, ceteri φθιμένοι. « Qui hinc : πεύκκι· λαμπάδες. Ultimum hoc distichon gallice vertit Chardo Roch. Misc. t. I, p. 112, et confert cum epigr. 188. Illo utitur et Ferrand. de tœdis nuptialibus agens Explic. t. I, p. 79. Conferendus Heliodorus II, 29 : δῆδες αἱ τὸ γαμήλιον ἐκλάμψασαι φῶς, αὐταὶ καὶ τὴν ἐπιπέθειον πυρκαϊᾶν ἐξήπιον. Adde epigr. 185, Burdelot. ad Heliodor. p. 37; intt. ad Aristænet. p. 380; Stosch. Mus. critic. I, p. 176. » B.

CLXXXIII. Lemma : εἰς Ἑλένην τινὰ παρθένον τελευτήσαν. Mortuam ex dolore de fratris obitu. Ejusdem plane argumenti et similimum est epigramma sequens; quæ ejusdem cippi lateribus duobus insculpta fuisse videbatur Heckerio : quod non credibile. — 1 ἐπ' ἀδελφῶ Codex, corr. Brunck. ex sequenti ep., cui ex contrario ἀδελφῶ inferendum putabat Hecker.; sed recte Brunckius, ἐπὶ πένης intelligens. — 2 τὴν κροκάλης (sine acc.) Cod.; tentant βαδαλῆς, δειλῆς, ἀκαίης, Jacobsius προκάλης, *pu'cherrima*, quod recepit Boiss., sed tum poscitur τῆς, quod nemo proponere sustinuit pro τῆν. Heckerus τὴν Κροκάλης, ut matris nomen, sed παρθένον dici posse παρθενίην sicut παρθενικήν ostendere non potuit. Bothius conj. ἐν κροκάλης, non addens quid intellexerit. Hæc ob Codicis scripturam referenda erant, sed nihil esse manifestius videtur quam librarium ad sequens aberravisse epigramma, cujus primo versu scripto errore animadvertit, sed temere evatarum delere et genuinum versum substituere neglexit : is prorsus periit, et fratris luctum acerbum in causa fuisse mortis Helenæ, jam fit incertissimum (nam in altero ep. est *maris* luctus); imo jam *Crocales* potius quam Helenes esse epitaphium videtur : verbum cum ἐβασε struendum præcesserit, et tale aliquid : *parentes in eo fuisse ut sponsam deligerent virginis*, sed sponsorum nemo, verum Pluto ejus virginitatem rupit. Quamquam fatendum est rei in utroque epitaphio similitudinem Κροκάλης; nomen suspectum reddere. — 3 γόους Salmasius; γάμους Cod., aperto lapsu. Hymenæus autem *speratus* intelligi debet; sed perditum versum primum hæc verba, ut nunc est laud sane comoda, apta et accommodata reddidisse ne dubita.

CLXXXIV. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν. — 1 ἐπ' Brunckius pro ἐπ'. — 2 ὀπίωα Cod. et Plan., corr. Jac.

CLXXXV. Lemma : εἰς κόρην Αἰδύσαν ἐν Πόμῃ τελευτήσαν. « Gallice vertit Boivin. Memor. Acad. Inscriptt. t. II, p. 291. » B. — 1 βόμης; superposito α Cod. — 2. Ad littus maris, ut videtur. — 4 κλισυμένη Cod. — 5 τὸδ' codd., corr. Brunck. Nuptiales tædas ei parabat domina, sed funebres tædæ eam prævenerunt, ἐβασεν, scil. αὐτῆς, dominam — 6 ἀμετέρα; Cod.; ἡμετέρην Plan. In fine *πεσοσόνη* Cod., superposito φ; *Φερεσόνη* Plan., uterque nominativo, melius, ut nobis videtur, quam dativo qui edebatur *Πεσοσόνη*. De quo Jacobs. : « ἦψεν, domina scil. Facem incendit mea causa, sed non, quod volehamus, Hymenæum, verum Proserpin e. »

CLXXXVI. Lemma : εἰς Νικίππιδά (sic) ἐπὶ θαλάμῳ τελευτήσαν. — 1 sic Plan.; νικίππιδος Cod. — 2. « Λωτός, v. ad ep. 182, 4. » Boiss. « Κρότοι γαμικοί, tumultus saltantium et plaudentium ad limina thalami; v Hom. II. Σ, 493 seq. Quibus lætus erat ἥμιος, scil. χαίροντιον τοῦ κρότους. Catullus LXI, 11 :

... excitusque hilari die,
Nuptialia concinens
Voce carmina tinnula,
Pelle lumum pedibus, manu
Pineam quate tædam.

— 3 Ἐχώμασεν, *irruit*, ut frequenter *εἰσκωμάζω*, *εἰσκωμάζω*, mox ep. 188, 5. » Jac. — 6. Temere, ni fallor, Heckerus I, p. 165, αὐτὸς ineptum esse dicit et αὐτί; corrigi. Sanissima sententia est poetæ mirantis Plutonen legitima matrimonia solventem, quum ipse tantopere gaudeat lecto conjugali, ut vel raptu quæsierit.

CLXXXVII. Lemma : εἰς Μελίτην τινὰ παρθένον. Iterum legitur infra post ep. 344, inter *Simonidea* cum lemma: τοῦ αὐτοῦ εἰς Μελίτην κόρην. In Plan. *Leonida* tribuitur. De filia ante vetulam matrem mortua. — 1 Sic Cod. altero loco et Plan.; priore ἡ γρηῦς (cum iterato ἡ inter lin.) νκῶ, et sic Meinek. Callim. p. 117 : ἡ γρηῦς ἡ Νικῶ.

CLXXXVIII. Lemma : εἰς Κλίνασσαν ἐν θῷ θαλάμῳ πυρποληθείσαν, μάλλον δὲ ἀνασπασθείσαν. « Malum lemma. Epigramma gallice vertit Chardo Roch. Misc. t. I, p. 109. » B. In puellam quæ ipso nuptiarum die subita morte extincta est. — 1, 2 κόρουσ ὤριον Codex, « quod tueri conatur Chardo, γάμψ κούρψ admodum poetice dici affirmans pro γαμήτη κούρψ, *marito juveni*, ὤριον autem adverbialiter sumendum esse. At κούρψ, ut alibi in Codice, perperam scriptum pro κούρα sive κούρη, puella autem γάμψ ὤριος, i. e. γάμιον, vulgo ὤραξία γάμιου vel γάμιον. » Jac. Heckerus scribere malebat σὺ μὲν γάμος ἐπίλω κούρψ ὤριος. — 4. Ἴπρη Ζυγία quæ Latinis *Pronuba*. Cum hoc versu et seqq. Hushkii comparat Ovid. Heroid. VI, 43 :

Pronuba Juno
Adfuit et sertis tempora vincit Hymen.
At mihi nec Juno nec Hymen, sed tristis Eriunys
Prætulit infaustas sanguinolenta faces.

— 5. « Hinc Suidas : Ἐρινύς (sic), καταχθόνιος; δαίμων κηκοπιός. Ex v. 6 : φοίνιος; φόνου καὶ φθορᾶς παρατίττα. Εἰ μόνον εἰμαρμένον, μεμοισαμένον. Ex v. 7 : νομπεῖος ὀκοί, ἐν ᾧ αἱ νομφοὶ εἶσι. » B. Operæ pretium est audire sophistam eadem efferentem, Libanium a Jac. allatum vol. IV, p. 611, 5 : ἐκείνον τὸν γάμιον Τελχίνες ἐξούρασαν ἐκείνην τὴν πασταδα Ἐρινύες ἐπέθηκαν. Τάφος τὴν ὁ γάμος ἐκείνος, καὶ Πυρριλεγέθων αἱ δῆδες; καὶ Κοκωυτὸς ὁ Ἰυέναιος; καὶ νὺν παστας νομφοικὴ πρὸς τραγωδίαν ἀπετελεύτησεν. — 7 ἡμάτια et ἡματία φ Suidæ duo libri optimi, ceteri νηματία, omnes νόματιος. « Chardo lemmai perverse adhaerens credidit incendio arsisse thalamum, qui tædarum flammis cellustrabatur. » B. Sic *κρίεσιαι*, *accendi*, *uræ*, *ardere* apud poetas dici ostendit Jacobs. et quos citat p. 258, neque est cur de scriptura Codicis dubitetur; Heckerus tamen vocabulis transpositis vulgare dicendi modum præfererat, φ νομπεῖος; ἀνήπειτο πασταδοὶ λαμπάς.

CLXXXIX. Lemma : εἰς λίγειαν ἢ μάλλον ἀκριδὰ ἐπιπέθειον. Ap. Plan. *Axyta* tribuitur. In mortem locustæ doni nutritæ. — 1 οὐκέτι λίγεια σε κατ' ἀνεθόν Ἀκιδος Plan. — 2 ἀκρά (sic) μελίζομένης (superposito αν) ὄψ. ἡλιος (superposito ἄ) Cod.; ἀκρά μελίζομένην ὄψ. ἡλιος; Plan. *Axi*; Grotius, imo jūm Salmasius in margine Plan. : « ἀκρί; relictæ

corrigit. — 3. « Schol. Wech.: περί τοῦ Κλυμένου ζήτει Μούμιον. Volebat significare Suidam. Suidas enim, qui hoc loco utitur: οὕτω λέγεται ὁ Ἄδης, ἢ ὅτι πάντα: προσκαίλειται εἰς ἐκτὸν, ἢ ὁ ὑπὸ πάντων ἀκουόμενος. » B. Conf. supra ep. 9, 7. Ap. Suid. πεπτόταται. — 4. περσερόνας Plan. et Cod., hic superscripto φ; περσερόνη; Suid. « Ursinus tentabat εὐοσερά, sed εὐοσερά videtur dilectum epitheton, quia locustæ et cicadæ rore vesci existimantur. » Jac. — Huic epigrammati et quæ sequuntur in cicadas, locustas, aves domi habitas, commodè Heckerus admovit Diodori locum (a Jac. citatum) XIII, 82, de luxu Agrigentinarum: ὁρῶν δὲ τὴν τρυφὴν τῶν Ἀκραγαντίνων καὶ ἡ πολυτέλεια τῶν μνημείων, ἄτινα μὲν τοῖς ἀθληταῖς ἵπποις κατεσκευάσαν, τὰ δὲ τοῖς ὑπὸ τῶν παιδῶν καὶ παρθένων ἐν οἴκῳ τρεφομένοις ὀρνιθαρίας, ἃ Τίμαιος; ἐρωακέναι φησὶ μέχρι τοῦ καθ' αὐτὸν βίου διαμένοντα.

CXC. Lemma: εἰς ἀκρίδα καὶ τέττιγα ἐπιτάφιον. Plinius H. N. XXXIV, 19, § 3: *Myronem ... fecisse et cicadæ monumentum ac locustæ, carminibus suis Erinna significavit.* « Cujus error, quo Myronem puellam in Myronem statuarium mutavit et artificii huic cicadæ et locustæ monumentum, quod fecit nunquam, attribuit, jam viris doctis notatus. Sed absque judicio iidem ex hoc Plinii loco Erinnes esse voluit hoc epigramma, quod Anytæ diserte tribuit Codex. Si in hoc argumentum etiam lusit aliquid Erinna, deperditum est illius carmen. » Brunck. Addit Berghius Lyric. p. 704. « At Myronem statuarium Erinna non potuit commemorare, nisi statuas aliam recentiore ævo poetriam cognominem vixisse; at illo epigr. non statuarium, sed virgo Μυρὰ memoratur: ut jouterit hoc Erinna scribere; sed Plinii in tam gravi errore non est tanta auctoritas, ut Anytæ abjudicemus. » — Ἰεροκοίτω (superposito α) Cod.; δροκοίτω Plan.; τῆ et ἔροκοίτη Suid. — 3 κόρη Suid., qui sequentia omittit. — In novæ paginæ Codicis margine superiore scriptum Marci Argentarii epigramma de nostro expressum, quod vide infra n. 364.

CXCI. Lemma: εἰς κίσσαν τὸ ὄρνειον, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸ ὄρνειον. — 1 ἀποκλάσσα Plan. « Hinc Suidas: ἀντίφθογγον ὄρνειον. Ex versu 4: κερτόμιος; ἐρεθιστικός. Et ἀντιφθόν; κατὰλληλον. Ex v. 5: ἀγλωσσος, ὁ ἀναυτος; ὁ ἀρῶνος. » B. — 3 δὴ Plan. præter ed. princ.; δὲ κερτάσσα Suidæ cod. Leid., tres alii δὲ κρᾶξ. In fine idem ἡγῶ, et ionicæ formas etiam versu 6. Olim Jacobsius conjiciebat πολύρροος; εἰ τις ἀγῶ.

CXCII. Lemma: εἰ; ἀκοῖδα τὴν μουσικήν. — 1. « Hinc Suidas: λιγυρφόγγοι, ἀντι τοῦ ἡδυρῶνος. Ex v. 4: ζουθή; εὐμπεροσάτη. » B. De πετύρυσσιν et v. 4 ἐκ πετύρων vide not. ad ep. 195, 6. — 3 σκιερὴν Cod. et Plan.; corr. Jac. — 4 ζουθῶν Cod. sine acc.; ζουθῶν Suid.; deinde omnes ἡδέ, corr. Brunck.

CXCIII. Lemma: ἕτερον εἰς ἀκρίδα. « Gallice vertit et illustrat Chardo Roch. Misc. t. I, p. 104: » B. Non esse videtur ἐπιτύμιον. — 1 δρυς; Cod., corr. Kusterus ad Suid., qui male Πᾶν δὲ κατ'. — 2 πτώσσοσα Cod., v. addito a correctore; recte Suid., qui βρομίας. « Hinc Suidas: πτώσσοσαν δαλιώσαν, κρηπτομένην. Ex v. 3: εὐερ-; καλῶ; ἡγαλιμένω. » B. — 3 μοι Suid.; Codex με, cui α corrector superscriptis. — 4. Ἀγλώσσου, vide præter Chardonem infra notata ad ep. 195, 6.

CXCIV. Lemma: ἕτερον εἰς ἀκρίδα Δημοκρίτου. Conferendum epigramma Phaenuri infra 197. — 1. « Fort. Δημο-

κρίτου, ut Phaennus. Deinde recte Suidas ἄδε. » *Melnet.* p. 92. Edebat ex Cod. ἄδε. Brunck. ἄδε, Salmas. ἄδε. — 2 ἀργειλὸς Cod.; ἀργίλλος Suid. « in ἀργιλλώδης γῆ λευκῆ καὶ καθαρά. Sed est Ἄργιλος; urbs Thraciæ, de qua Stephanus Byz. » B. Plura de his Brunckius; « Ἐγγύθεν Ὀρωποῦ dicit Phaennus. Jam si Oropus est urbs Macedoniae prope Amphipolin, Ἄργιλος intelligenda Macedoniae urbs cis Strymonem, non longo ab Amphipoli intervallo dissita, ita ut locustæ monumentum, in via aggestum et inter ambas urbes fere medium, ad utramque pertinere visum fuerit. » Displicet Heckeri I, p. 157 sententia ita informata: ἡδε πόλι; ἔχει ἀκρίδα ἀμφὶ κελυθῶν, « quum expectaveris ἡδε κελυθῶν ἔχει. » Hoc magis etiam displicet; Ἄργιλος; cum agro suo est intelligenda. — 3. « Struendum est ἄς ὑπὸ μολκᾶ; ... καὶ πᾶν μιλᾶθρον λαχε. » Jac. Heckerus non improbabilius ἄς; κεν, « ut indicetur hoc fieri solitum fuisse. »

CXCV. Lemma: ἕτερον εἰς τὴν αὐτὴν ἀκρίδα τὴν μουσικήν. Voluit εἰς τὸ αὐτὸ, scilicet ἀκρίδα, non cicadam Democriti. Ceterum non ἐπιτύμιον est hoc epigramma, sed ἐρωτικόν. Locustam poeta rogat ut curas quibus cruciatu cantu leniat, mercede pro eo beneficio promissa. — 1 ἀπάτηλὰ μύθων Cod., superscripto τ; γρ. πῶθων, et sic Plan.; ἀπάτημα Huetius. Παραμύθιον ὕπνου recte accipere videtur Dorvillius de ἀγρυπνίᾳ, solatium somni *absentis*. Apud Grotium erat *Quo somnum etc.*, typographi lapsu. — 4 φίλας Cod. et Plan., corr. Brodæus. — 5 μειοινή; volebat Marcellus Comes. — 6. « Suidas in Μίτος; ἐύρηται δὲ αἰεὶ διὰ βραχίος τοῦ ι, et hoc disticho aliisque exemplis id confirmat. Ex v. sequente: γῆτειον, τὸ ἀμπελόπρασον. » B. Ut chordis lyræ sonos plectrum elicit, sic locusta pedibus alas impellens stridet. De hac re v. inprimis Schneider. ad Aristot. Hist. An. IV, 9, § 2, p. 244 seqq. Plinius XI, 51: *locustas pennarum et feminum atrilitu sonare creditur.* Pergit poeta in comparatione cum lyra verbo *μιτωσαμένη*, quasi de chordis, *μίτοις*, agatur, quibus impulsis cantus provocatur *ἔρωτοπλάνος*, *amoris cruciatu avertens*, *πλανῶν τὸν ἔρωτα.* Jac. — 7 ὄρθρια hic quoque Græfius, ut V, ep. 177, 2. « Novimus quidem locustas, ut quædam erucarum genera, cupide aquas guttas sugere, easdemque pomis et maxime jiris in partes sectis delectari; sed γῆτειον, si quidem est porri genus, locustarum delicias esse nondum experiri licuit. Erat igitur quom locum sic tentare: *δῶρα δὲ σοι τῆτειον αἰεὶ θάλοσ ἔρθηρα δῶσω, semper hornum germen, ἐπίτειον.* Certe non improbabile erat his animalculis pro diverso anni tempore diversum germen dari solitum esse. » Præterire nolui ingeniosum hoc commentum Græfii p. 129. — 8 στόματι (a correctore mutatum in στόμασι) *σχιζομένης φακάδας* Codex; *στόμασι σχιζ. φακάδας* Plan. et Suid. Brunckius quoque *στόματι*, quod intelligi non potest nisi de guttis rorentis quas poeta ore exprimit fissas labiorum compressu et quam minutissimas in cibum locustæ domi habitæ, rorem quem dixeris artificialem; nam naturalem liberæ de suo promittere ridiculum erat. Sed in his vocabula premo, rem in medio relinquo. Στόμασι *σχιζομένοις*; Græfius: « Finge tibi locustam os aperientem, cui poeta identidem roris guttam instillat. Nonne hoc lepidum est? » Jacobsius in Pal. conj. *στόμασι μυζομένης, quæ ore suguntur*; in Delectu p. 404, « *φισομένης, destillantes*, στόμασι vel στόματι, cicadæ *ορι*, ut eam nutriant. Hesych. « *ψιάζειν φακάσειν.* Ψιάζομένη; *κλαίουσα*, quod de lacrimis destillantibus dictum fuit. Ad eandem familiam pertinent *ψιάζει*; i. e. *ξανίδες*, *σταγόνες*, *ψεκάδες*. » Heckerus *στόματι σταζομένης*; ψ., coll. Christodor. Ecphr. 322, Pind. Nem. X, 153.

CXCVI. Lemma : τοῦ αὐτοῦ Μελεάγρου. εἰς τέττιγα τὸν μουσικόν. Θαρμάστιον, τροχαλόν. Item ut præcedens *amatorium* epigramma. — 1 ἤχησι Suid. Jac. confert Antipatrum Thess. IX, ep. 92 :

Ἄρκει τέττιγας μεθύσαι δρόσος· ἀλλὰ πίνοντες
ἀΐδειν κύκνων εἰσι γαγωνότεροι.

— 2 ἀγρόνομον Plan.; alio accentu Suid., « qui hinc : ἀγρόνομοι, οἱ ἐν ἀγροῖς διάγοντες. Ex v. 3 : κῶλα, τὰ ὄστα. » B. — 3. « Junge κλάζεις πριονώδεσι κώλοισι. Sed male Meleager, iudice Schneidero, ad cicadam transtulit rationem soni profereudi, quam in præcedente epigr. v. 4 (ubi v.) de locusta recte prædicavit. » Jac. Sic etiam Nicias ep. 200, 2. Bothius κῶλοισι mutabat in καλῆς, perperam; sed alia sunt in quibus nemo non hæreat, nec sanum haberi potest hoc distichon. — 4 λύρας Plan., Suid.; λύρας Cod. superposito α. — 6. Ἀντιφῶν, nam solet Pan canere Nymphis. — 7. Μεσημερινόν, hoc enim tempore diei cicadæ maxime strepunt. — 8 σκιερῆ Cod. et Plan., corr. Jac.

CXCVII. Lemma : εἰς τὴν ἀκρίδα Δημοκρίτου. Vide ep. 194. — 1 ὄκα Cod. superposito τε (δτε). In sine ἐνείην Cod.; ἐνείην Plan.; ἐνείην correxit Heckerus I, p. 158, qui et recte distinxit cum Hermanno. — 2 ὕπνον ἄγον Plan. De ἀπό πτερύγων v. ad ep. 195, 4. — 3. Τὸν εἰκότα, *convenientem mihi*, scil. parvum; v. epigr. seq. — 4 * ὠρούτου Cod., alterum Plan. Vide ad ep. 194.

CXCVIII. Lemma : εἰς ἀκρίδα Φιλαινίδος τελευταίαν. — 1 εἰμι κρός τις (hulle voci superscriptum : γρ. ἐστίν) ἰδεῖν Cod.; εἰ καὶ μικρός ἰδεῖν Suidas et Plan.; quod in nostro exemplo recepit Jac., antea Codicem secutus : El μικρός τις ἰδ., ut ei aliquoties pro εἰ καὶ positum invenitur. Idem : « Ἐπ' οὐδὲος, non multum supra aream exurgens, humilis. Circumscribitur adjectivum ἐπουδαίος, i. e. ταπεινός. » — 2 τυμβίτη; Plan.; τυμβίτης Cod. et Suid., exponens ὁ μνηματίτης. — 5 διπλοῦς Cod., Plan., Suid. v. Ἐφίλατο, ἀντὶ τοῦ ἐφίλησεν. Sed δισσοῦς in v. Καλαμίτης. « Rarum quidem διπλοῦς de tempore, at dixit Apollon. Rh. I, 588, διπλόα ἡματα. » Meinek. p. 126. Sequentia ita scripta in Plan. :

. . . ἐφίλατο, καὶ με θανοῦσαν
κάτβεντ' ἐρ' ὕπνιδίων χηραμένη λαίανω.

— 6 καὶ θ' ἐτ' ἐρ' ὕπνιδίω χηραμένην (superscriptum : γρ. χηραμένην) πατάγω Cod. Schneider. et Brunck. : καὶ θέτ' ἐρ' ὕπνιδίω χηραμένην πατάγω, scil. ἐπιχηραμένη Philænis. Ungerus *Beitr.* p. 33 χηραμένην, jungens θέτο χηραμένην. Sed in his talibus χηραμένην necessarium esse vidit Meinek., qui scripsit καὶ θρέψ' (sic jam Jacobsius ad *Analecta* t. VII, p. 122) ὕπνιδίω χηραμένην π., Jacobio tum Codicis lectionem servante χηραμένην, postea tamen χηραμένην censente « lectionem doctiorem et præferendam. » Secuti sumus Meinekium : « multo enim aptius est Philænida quam locustam strepitu gavisam dici », sed ὕπνιδίω (i. e. ὕπνον ἐπάγοντι) præferentes alteri, ὕπνιδίω, quod non esse tentandum censebat vir egregius. Initium autem recte restituisse videtur Heckerus ita hunc versum scribens :

κεδ θέτ' ἐρ' ὕπνιδίω χηραμένην πατάγω.

— 8 τοῦλίγον Plan. et in sine πολυτροφίης; male. « Πολυτροφίη de variis cantus modulationibus accipiendum.

Canentes enim dicuntur vocem στρέφειν, κάμπειν, ὑγιζέιν. » Jac.

CXCIX. Lemma : εἰς ὄρνεον ἀδιάγνωστον, οἶμαι δὲ γάρων. « Ex lectione versus 3 nihil quidem est dubii; sed non semper fuit sic scriptus. Planudes enim exhibet φελέλαις. » B. Vide ad v. 3. — 2. Bothius distinguit post ἀκλουσίην, et scribit τὸν τ ὦν φδ., « sc. τούτων, τῶν ἀκλουσίων. » — 3 ἠρπάσθη (ultimæ literæ superposito σ) εἰλέλαρε Cod.; ἠρπάσθη φιλæλαie Plan. « Sed ex lemmate arguunt scripturam in autographo non fuisse perspicuam. Nec suspicione caret hæc lectio. » Jac. Notum est enim λάρος; primam corripere. Meinek. p. 166 : « Mirum profecto criticos serio sibi persuasisse illam Græliis dilectam aviculam, cujus mortem poeta luget, esse gaviam, id est avem voracem et spurcam; neque minus mirum eos metricum latuisse vitium. Medelam fortasse historia naturalis periti afferent; interim conjicio φιλ' ἐλαίε. De ἐλαίῳ, specie αἰγυθάλων, Alexander Myndius ap. Athen. » Vide Thes. s. v. p. 663, B. Ubi Salmasius eandem esse putat quam Aristoteles dicit τὴν ἐλαῖαν, de qua Hist. An. IX, 16, inter alia : ἐστὶ δὲ τὸ μὲν μέγεθος βραχύς, φωνὴ δ' ἔχει ἀγχιθῆν· et Callimachi glossa ap. schol. Aristoph. Av. 303 : ἐλα· μικρὸν, φωνὴ γαλόν. — 4. Catulli *iter tenebricosum*, Virgillii *locus nocte tacentia late*, *Æn.* VI, 264, comparat Jac. Eundem versum repetit Tymnes ep. 211, 4.

CC. Lemma : εἰς τέττιγα ὑπὸ παιδὸς ἀναιρεθέντα. — 1 ὑπ' ὄρπακα Cod.; ὑπὸ πλάκα Plan. et Suid., « quod nihil est. In ὄρπακα quid lateat, forsitan alii eruent; quin corruptum sit non dubito. Quæ Jacobs. affert (p. 262) ἐν epigrammaticis poetis vitiosæ mensuræ exempla, ea ἐν pessimis fere poetis petita sunt. Accedit quod ὄρπηξ et κλών vix inter se differunt. » Meinek. p. 140. Jac. comparat Clem. Alex. Cohort. p. 2, 12 : ὄρπηκα εἰ τέττιγες ὑπὸ τοῖς πετάλοις ᾄδον ἀνὰ τὰ ὄρη, ut est in sequenti ep. 1. — 2 φέγγον' ἀπό Suid. Deinde ἀπορραδινῶν φούγγων Cod., quod φούγγων etiam in uno codice Suidæ, cujus ceteri omnes leīs στομάτων, sed v. ad ep. 196, 3. « Suidas : ραδινὴ ἄσθενής, λεπτὴ. Et inter plura exempla etiam hoc excitat distichon. » B. — 3 εἰς ἀρεάν (sic) Cod., sed ita ut inter ε et α litera; erasa esse videatur. Sic Paulssen. Haud dubie indiligenter Salmasius : « ἀρετῶν (ἀρεῶν?), ita V. C. ex correctione; nam fuit prius ἀρεαν vel αρεταν. » Plan. ἀρεῶν « quod neque ad prosodicas leges neque ad sententiam aptum est. » Meinek. Qui similes diphthongi αι et aliarum correptiones multas congessit Ungerus *Beitr.* p. 18, dubitat an non Plan. scripserit ἀρεῶν ab ἀρεῶς. Sed illo fortasse Nicias parvum puerulum indicare voluit. Schneidewinus βερεῶν, minime convenientem puerulo. In sine Codex λαθραῖος, quod ipse libraricus mutavit in λαθραῖος. — 4. χλοερῶν Plan.

CCI. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν ὁμοῖος. — 2 ζῆδειαν Plan. — 3 γαρύοντα Plan. Quod recipere debebam cum Brunckio, qui et ἀγέτα. « Suidas : ἡγέτης, ὁ ἀρῆν τέττιξ. Et hoc distichon excitat. » B. — 4 χεῖρὶ με πεπταμένα Cod.; in marg. : γρ. χεῖρ ἄμα. Unde Brunckius, χεῖρ ἀναπεπταμένα. Suidæ libri χεῖρὶ με πεπταμένα, duo πεπταμένον. Leid. μεπεπταμένα, ed. Mediol. μεταπταμένον. Bernhardyus : « Perfecto nullus hic locus; sed apparent vestigia participii πταμένα. Porro refigendum κήρ. » Sed χεῖρ etiam Nicias, quem expressit Pamphilus; et *palma* manus intelligitur. Grotius (*fugere aggressam*) quid legerit non satis apparet. Ceterum præter præpositionem ἀπό etiam « ἠψῆου otiosum est et suspectum, præsertim quum

εἰσpects aliquid quo pueri factum reprehendatur. » Hæc vere Jacobsius, sed non succedunt quæ tentavit, quorum ullimum in notis mss. : « Fort. ἡλιθίου, » ceteris paulo minus improbable. Meinekius p. 60 nihil tetigit; et ferri fortasse potest ἀπό εἰς sequens passivum participium.

CCII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν. Addit corrector : ἀρμόζει εἰς καὶ εἰς ἀλεκτρούνα. « Lemma Plan. : εἰς ἀλιετορα. In hunc melius. » B. In gallum gallinaceum a fure interemptum. Jac. — 1. « Hinc Suidas : ἐρέσσων' κωπηλατῶν. Sed debuit quæ inest metaphoram significare. » B. Πυκνὰ περὰ Hom. Od. E, 53; Il. A, 455; περὰ πολλὰ Od. B, 151, de repetito alarum motu. — 3. « Hinc Suidas : σίνης, ὄνομα λχστοῦ βλαπτικοῦ. Quem qui sequetur, vertet : porus *Sinis*. Rursus ex v. 4 : ῥίμφα' ῥαδίως, εὐχερῶς. » B. Hesychius : σίνης' κλέπτης, κακούργος, λχστής.

CCIII. Lemma : εἰς πέρδικα τελευτήσασαν. « In perdicem *illicem*, παλευτήν. De quo venationis genere v. *Ælian*. N. A. IV, 16, et *Xenoph.* Comment. Socr. II, 1, § 4 : οἱ τε ὄρνυες καὶ οἱ πέρδικες πρὸς τὴν τῆς θηλείας ρωπὴν τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ τῇ ἐλπίδι τῶν ἀρροδιαίων φερόμενοι... τοῖς θηράτρσι ἐπιπίπτουσιν. » Jac. — 1. ἀν ὕλην, in marg. ἀνίλην Codex; δρῶς Plan., sed in libris δρῶς. « Hinc Suidas : δρίος; σύνδενδρος τόπος. » B. In quo unus codex ἐνοσιόφυλλον. — 2. ἡχίσεις ἀνείξ Codex et Suidæ libri quinque, ceteri ἀνείξ, ut videtur. In margine Codex ab ipso librario : γρ. ἡχίσεσάν εἰς (sic) ἐ στομάτων. *Jacobsius* Γτζ, vel, si malis λείξ. In fine Plan. et Suid. στόματος, codex στόμάτων (sic) superposito ος a correctore, sed librarius στόμάτων iterum in γρ. — 3. Θηρ. ἀγρίους Plan., sed alterum etiam Suidas. *Dorvill.* θηρεύσεις, relicto λείξ v. 2. Sic etiam *Salmasius*, sed *θηρεύσεις*, tanquam e *Codice* annotans.

CCIV. Lemma : εἰς τὴν πέρδικα Ἀγαθίου σχολαστικοῦ, ἦν αἰλουρος κατέφαγεν, ὁ παρὰ Ῥωμαίους λεγόμενος γάττος. « Qui aliis κάττος. Conf. not. ad pag. 113 *Pselli* Opusculorum. Vide ad epigr. seq. v. 1. » B. — 1. τλήμων Cod. a pr. m., quod corrector in τλήμων mutavit. Pro που Suidæ libri optimi μόν, ut est in seq. ep. 1 ἐμὴν πέρδικα. « Μετνάστρια, quæ saltibus, in quibus nata erat, relicta, inter homines habitat, in cavea viminibus texta. Nam perdicæ apud veteres inter aves domesticas habebantur; v. *Ælian*. N. A. IV, 16. — 2. λεπταίος; Plan. et Suid. — 4. Verbo παρτίβωσσω proprie significatur subitus splendor, quem concuassu micantes alæ efficiunt. » Jac. Ex hoc disticho Suidas : θαλερώπιδος Ἡριγενείης, τῆς εὐφροσύνου ἡμέρας. Et : αἰθύσσω, τὸ θερμαίνω, ἐκταίνω. Et v. 5 : ἀπείθρισεν, ἀπέκλεισε, ἀπέκοψε. B. — 6. ἥρπασα Cod.; ἥρπασε Plan. et Suid.; de quo *Dorvillius* : « At si omnia sicut caput rapuit felis, quomodo dicitur non satiasse gulam? Immo reliquum corpusculum ei eriperat *Agathias* et alta humo condiderat. » Etiam *Salmas.* : « Ἡρπασα legendum. » — 8. μήποτε σὸν κείνη Plan.

CCV. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν πέρδικα. — 1. πέρδικ' ἀνελούσα Plan., justo delicatior. Conf. ep. seq. 3. « Suidas ex hoc loco : Οἶκ. αἰλ. ὁ κάττης ὁ ἐν οἴκῳ γεννηθείς. » B. — 2. Interrogandi notam posui post μεγάροις. — 3. « Fortasse meminit *Euripidis* *Hecub.* 116 : ποὶ ἐλ, Δαναοί, τὸν ἐμὸν τύμβον στῆλεσθ' ἀγέραςτον ἀπέντες; » Jac. — 4. κτενεῶ Plan. — 6. ἔρεξε Plan.; alterum etiam Suid.

CCVI. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν πέρδικα, Δαμοχάρδους γραμματικοῦ καὶ μαθητοῦ αὐτοῦ (*Agathiae*). — 1. « Hinc Suidas : ἀνροβόρων' ἀνθρωποράγων. Ex v. 2 appositio no-

mine Ἀκρασιονίδων addit : συνέστειλε δὲ τὸ εὐ διὰ τὸ μέτρον. » B. Et iterum in Ἀλκμαιωνίδα. — 3 Ἀγαθίου Plan. Pro τεῦ Brunck. edidit εἰλου, quem calami lapsus sefellisse videtur; nam *Salmas.* : « Legendum Ἀγαθίου εἰλου, » quum vellet τεῦ. — 4. δασιαμένη Plan. « Illud ex homerico fonte derivatum, Il. X, 354; Ω, 21, etc. — 6. Τῆς σῆς σπατάλης, cibos delicatiores, quibus tu olim vesceraris. Sic σπατάλημα de victu exquisitiore dixit *Agathias* IX, ep. 642, 1. » Jac.

CCVII. Lemma : εἰς λαγῶν τελευτήσαστα ἀπὸ ἀδιργίας (ἀδρη.). *Lepus* loquitur a domina prope cubiculum sepultus. — 2. Junge ἀρτι τεκούσης. *Aurulum leporem* etiam *Virgilius*. — 4. φάνιον Cod. — 5. Θνήσκω pro ἔθανον dictum plus semel vidimus supra; multa exempla ap. Jac. p. 265. — 7. κρύψαι primæ add. Plan. Κλίσται, cubile puellæ. — 8. κοίτη Plan. « Fortasse αἰὲν ἠρώ. » *Salmas.*

CCVIII. Lemma : εἰς ἵππον πολεμιστήριον Δάμιδος. Lemma Plan. : εἰς Μενεδαίου τάφον, qui inepte habuit pro militis nomine, cujus equum *Damis* tumulaverit. Equi nomen fuisse *Μενεδαίου* putavit *Grotius*, probantibus *Brunckio* et *Meineki* p. 98. — 1. σῆμα τὸδς Suidas bis in optimis libris, ceteri male σῶμα. Ac nescio an σῆμα potius sit edendum. « Suidas hinc : μενεδαῖος ἵππος, ὁ πολεμιστήριος. Ex v. 2 : δαφονῶν, τὸ πάνν φοίνισσον. » B. *Jacobs.* : « Μενεδηῖος; et μαχημῶν jungit *Hom.* Il. N, 247. Nescio quam bene *Tryphiodorus* epitheton transtulit ad equum *duraleum*, v. 99 : Επεὺς ἐπειδὴ πάντα κάμεν μενεδηῖον ἵππον. » Probat epitheton etiam *Heckerus* I, p. 150, qui non circumspecte satis addere videtur : « Equo enim nobilitate in certaminibus curulibus, ἀεθλοφόρῳ, nomen inditum esse nil mirum, sed in equis bellicis idem a militibus fieri non solet. » Cod. et Plan. εἰσατο. — 2. ἵπκω Plan. Deinde idem et bis Suidas δαφονῶς Ἄρης, quod cum Jac. probat *Heckerus*, propter insequens μελαν αἶμα. Codex δαφονῶν, revocatum a *Meineki*. — 3. ταλαυρινῶ Cod. « Quod apud *Homerum*, epitheton *Martis*, pro εὐτολμος, ισχυρὸς accipitur. Nostro loco cutis durior nec facile vulnerabilis intelligi debet. » Jac. — 4. ἔεσσ' Cod., Suid. v. Τάλαρος, et Plan.; sed in Cod. ζ superpositum, et ἔεσσ' *Planudea Stephani*; alterum ineptum. Deinde ἀργαλέων Cod., Plan. et *liber Paris*. Suidæ, ἀργεῶν *Leid.*, ἀργυρέων ceteri; ἀυαλέων *Jacobsius*, coll. *Eurip.* *Phæon.* 1152 :

Ἐπρὸν δ' ἔδευον γαῖαν αἵματος ῥοαίξ.

Quod recipiendum putavimus. Conf. ep. seq. 2. *Bernhardus* ἀρπαλίαν, sanguinis bibendi avidam. *Meinek.*, ἀργα λέφ βῶλον ἔδευσε φόνω. *Solus* Codex ἔδυσσε, Suid. et Plan. ἔδευσε. « Quod languidius dictum videtur. Quamobrem poetriam dedisse puto : ἐπὶ δ' ἀρμαλέων βῶλον ἔρευσε φόνω. Adjectivum aptissimum, cujus memoria servata est apud unum *Hesychium* : ἀρμαλέον' ἐπρὸν. » *Hecker.*, nescio quo errore; nam ap. *Hesych.* suo certe loco nihil ejusmodi legitur. *Boissonadius* denique : « Scripturam vitiosam ἀργαλίαν et ἀργυρέαν mutavi in ἀργυλίαν. Non novi quidem adjectivum ἀργυλίος, sed hic aptum erit. »

CCIX. Lemma : εἰς μύρμηκα. In Plan. est ἀδηλον. — 1. Αρτε confert Jac. *Theophylactus* *Simoc.* Ep. 61 : ὁ μύρμηξ παρὴν τοῖς θερίζουσι, καὶ περὶ τὴν ἄνω τὰς διατριβὰς ἐποκοίτητο. « Hinc Suidas : θυγαθὴς, ὁ καρτερικός. Ex v. 2 : ῥήια, τὰ ἐν τῇ γῇ μνήματα. » B. Ἐργάτα, nam est *parva magni formica laboris*, *Horat.* — 3. θησιός Cod.; σταχυοτρόφος Suid.; σταχυήφορος Plan. — 4. « Ἀρouraίη probabiliter corriggit *Schneiderus*. Θυλίμη est fossa sepul-

cri, in qua illa nunc jacebat ut olim in θαλάμῃς, id est μυροῖς τῆς μυρμηκιάς. » Jac. Quod ipsum tuetur scripturam Codicis : in sulco ab aratro depresso nunc tegitur βῶλφ.

CCX. Lemma : εἰς χελιδόνα, ἥστινος τὰ τέκνα καταβέβρωσεν (sic) ἔρις. In Plan. est ἀδέσποτον. « Ductum videtur epigramma ex Hom. II. B, 315 seq. » Jac. — 1 χελιδόνι Cod., corr. Huschkius. Planudes versum sic deturparavit :

Ἀργιγενῶν σε, χελιδόν, οὖσαν μῆτέρα τέκνων.

— 3. « Hinc Suidas : ἄβας ὀρυγίας. Ex v. 5 : κινυρομένη ὄδυρομένη, θρηνοῦσα. Ex v. 6 : ἤριπεν ἐς τὴν ἔραν κατέπεσεν. Ἐσχαρίου πυρός, τοῦ ἐπὶ τῆς ἐσχαρίας. Ex v. 7 : ἡλιτοεργός, ὁ τοῦ ἔργου ἀποτυγών. » B. — 4. Ὀδίνες, de liberis, pullis. Δεινός, ἔρις τριέλκτος; in oraculo ap. Herodot. VI, 77. — 5 καὶ se codd. « Ἄθροός, ad novum se colligens impetus; sic Theocor. XXV, 252 : ἐπ' ἐμοὶ λῆς αἰνός; ἀπόπρῶθεν ἀθρόος ἄλτο. Xenophon De re eq. 8, 5, equum docere jubet ἀθρόω τῷ σώματι ἀναπηδῶν καὶ καταπηδῶν. Post ἡλε presens δαίλων pro futuro, ut Eur. Suppl. 131 : ἡλθον ἐξαίτων πότιν, ubi Markland. v. 154. — 7. Ἠλτοεργός recte Suidas explicuit, *facinore quod sibi proposuerat non effecto*. Conf. Schneider. ad Orph. Arg. 1365. Vulcanus pater Erichthonii, cuius filia Procne in hirundinem mutata. — 7 καὶ θάνεν Plan. — 8. Non omnem tamen Erichthonii sobolem *servavit*, ἔσωσε, sed tantum, serpente illo puniτο, se hirundinem ejusque prolem *in honore habere* significavit. Quare legendum suspicabar ἔτις. » Jac. Imo ἔσωσε voluit poeta, de matre hirundine servata loquens.

CCXI. Lemma : εἰς κύνα Μελιταίων Εὐμήλου. « De canibus Melitensibus annotavi ad Anecd. t. V, p. 411 et 449; ad p. 164 Pselli Opusculorum. » B. — 4. Conf. ad ep. 199, 4.

CCXII. Lemma : εἰς αἴθουαν ἔρην. « Non avem fuisse, sed equum nomine Αἴθουα, henc monet Jacobs. [cujus disputationem habes in Analect. t. VII, p. 404-406.] — 1. Hinc Suidas : ποδῆνεμος, ἔταρχεα. — 2. Grotius vertit ἔθρεψε γένος. — 3. Ex navium celeritate quasivit comparisonem, ob nomen avis marinæ datum equo. » B. Meinekius quoque p. 93 : « Non opus videtur Jacobsii conjectura κερμάεσσιν. Respicit poeta navium concertationes, quales apud Actium ipsisque Athenis celebrabantur, festibus Stephano B. s. v. Ἄκτιον, Thucyd. VII, 32, Platone com. ap. Plutarch. Themist. c. 32. » Aliter πολιταί; accipit Jacobsius, confers hęc Theocriti XVI, 71 : πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἄρματος ἱπποῖ, *crebro adhuc Phæbi currum equi trahent*. Codex ἦνυσε, alterum Plan.

CCXIII. Lemma : εἰς τέττιγα ὑπὸ μυρμηκῶν ἀναρεθίντα. — 1 χλοερός; Plan. In fine πύκη; Cod. superposito α. — 3. « Hinc Suidas : ἰξύν, τὴν ὄσφιν, τὴν βῆλιν. Ex v. 6 : ἀπριθῆς; ἀπρόρροτος. Ex v. 8 : Μακρινάος, Ὀμηρος. » B. In εὐταρος; de *alis* intelligendi ταρσοί. — 4. Post υἰόνους distinctionem sustulit cum Brunckio et Bothio. Sic et Grotius. Τερπνότερον, *id quod est* τερπνότερον. — 8. Vide ad ep. 1 hujus cap.

CCXIV. Lemma : εἰς δελφίνην ἐκθρασθίντα ὑπὸ τῆς θαλάσσης; ἐν τῇ χεῖρῳ. Ex sequenti ep. Anytes expressum. — 1 ἄλμης; Cod. superposito α. — 3. Plinius IX, 8, 6 : *Delphinus non homini tantum amicum animal, verum et musicæ arti; mulcetur symphoniacæ cantu et præcipue hydranti sono*. Audacius Archias dixit μέλος χορεύω, cuius similia

habes in Thes. p. 1585, B, neque necessaria conjectura aut Reiskii πρὸς εὐτρήτοις aut Heckeri ποτὶ τρητοῖο. — 4 ἀναρρίψαι; Cod. — 5 ἀραστα * νερηίδες Cod., sed recte Suidas v. Τῆρῆς, ἡ θάλασσα. « Ἀφροστῆς est nomen νερόβαλε ab ἀπρέω, ut ὀρχηστῆς; ab ὀρχέω, nam delphini lascivientes aquam spargunt et excitant spumam. » Brunck. De re Jac. citat Moschum II, 114, Lucian. Dial. mar. XV, al. In Codice hoc distichon legitur post sequens, non suo loco, quare Guyetus spurium judicavit. Verum ordinem restituit Schæferus, atque sic falli nonnunquam librariorum etiam in Latinorum elegiacorum codicibus animadvertimus. Majores turbæ in epigrammatibus 217 et 218. — 7 εἰ γὰρ Cod.; correxit, ut videtur, Guyetus. Suidas v. Πρῆγες, οἱ προνευενότες τόποι τῶν ὀρέων, sic : ἡ γὰρ γαρν ἴσον, cod. Leid. ἡ γὰρ τὸ ἴσον. Deinde Cod. ὤς; ἔκ., Suid. φ. Jacobsius ἴσον πρῆγῶν de *delphino* intelligebat, coll. IX, ep. 300, 3 : ὁ μὲν (taurus) ὠρμηθῆ πρῆγῶν ἄτε, et Orpian. Cynege. I, 417, qui de canum quodam genere : πρῶνεσσιν εὐκότες; ἀρολόφοισι. Sed haud dubie *fluctus* dicitur, et Μαλαίης fortasse ad utrumque substantivum, πρῆγῶν et κύμα, pertinet. « Comparationem fluctuum cum montibus illustravi ad Planud. Metamorph. p. 683. Libanius t. IV, p. 1052 : οὐ γὰρ ὕψηλά τότε τὰ κύματα οὐτε ὄρεσσιν ἰσοκότα. Basilius Seleuc. Orat. XII, p. 69 : ἡ θάλασσα... ἐκ βυθῶν ἐκλόνει τοὺς πλέοντας, κυμάτων δρη τῆ νησ. οὐκ ἐπιστήσασα. Methodius De libero arb. p. 728 tom. VIII Opp. Meursii : κορυφαί; γὰρ ὀρέων παραπλήσιον (I. — σι) ἑώρων κύματα. » B. Qui in proxime sequentibus conjicit εἰς σ' ἐκνεκθῆ κύμα... ὤσαν. — 8 ὡσεὶ σ' Salmasius; ὤσαν Cod. et Suid., illi per totum versum geminus. Manifestum in nominibus lapsum librarii variis modis emendatum iwerunt critici : πολυήφροος; Salmas.; πολυζάντους Toupius; ἐπ' αἰγυαλοῦς Brunckius (quod recepit Boiss.); ἐπ' ἡϊόνας Piccolos; ductibus autem literarum inhaerens Jacobsius ὡς ἐκνεκθῆ κύμα ποῦν, ψαφαροῦς... ψαμάθους; vel ψάμμους... ψαφαροῦς, *in siccum et squalidum litus*. Heckerus denique et, ut videtur, Bothius pro sana habent Codicis scripturam : non arenas enim, sed *litus* significavit voce ψαμάθους cum usitato epitheto ἀκτῆ;. Quod ludentis vesce poeta et a præcedentium gravitate abhorrens.

CCXV. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν δελφίνα ἐκθρασθίντα ὁμοίως. — 1 πλωτῆσι... περὺγεσσι corrigit Brunckius, « quod ex Homero petitum II. B, 462 : πλωτῶνται (cygni) ἀγαλλόμενοι περὺγεσσι. Nam pinnis exsultat delphinus et se oblectat, quando ludibundus caput supra fluctus erigit et saltu ex unda prorumpit. » Brunck., probante Meinekio p. 97. Sed in altera scriptura nihil esse offensivum docuerunt Jac. et Hecker. — 3 οὐδὲ περὶ σκαλομοῖς (παρὰ σκαρφημοῖσι Suid., receptum a Boiss., sed περὶ exhibent lexicographi duo libri optimi) νεός; περικάλλεα (περικαλλέα ap. Suid.) γείλη Cod. et Suid. Recepti οὐδὲ παρ' εὐσκαλμοιο Reiskii « emendationem indubitabilem » iudice Meinekio; οὐδ' ἐπ' ἐρσκαλμοιο vel « si quis nollet vocabulum alibi non obvium » ἐπ' εὐσκαλμοιο Heckerus. Jacobsius conj. οὐδ' ἐπ' ἄρια (in nott. mss. οὐδ' ἐπ' ἐνὶ vel οὐδ' ἐπὶ σὺν) σκαλομοῖσι νεός; περὶ γάλικα γείλη, *oras navis are munilis*. Quod postremum editis equidem prætulerim et scribam : οὐδ' ἐπ' εὐσκαλμοιο νεός; περὶ γάλικα γείλη. Mirabile commentum Bothii : « Leg. περὶ κάλλεα, *ob pretia*, pretiorum causa quæ nautæ enavibus projicere solebant delphinis certantibus. » — 4 ποιφύσω (superposito υ, ut esset — ων) τᾶμα; Cod : ποιφύσω Suidæ codex Paris., « quod esse videtur ποιφύω, ut edidit Reiskius, ποιφύω Brunckius. » Meinek. qui recepit it. sed necessarium non esse assentior Jacobsio. Suidas explicat σφραῖδς καὶ μετὰ ἤχρον τὴν πνοὴν ἐκπέμψω, « sed poeta hoc potius dicere videtur : Non amplius circa

navis oras cum strepitu huc illuc vagabor. Conf. ad Euphorion. fragm. 95. » *Mein*. Πρωτομαῖ Kusterus optime exhibuit de delphini effigie in prora vel puppi expressa, unde dictæ vñtes: δελφινόμοροι. — 5 γερῶν in Cod. esse videtur. — 6. Ῥαδίων Reiskius explicabat « *rasilem ripam*, quæ ab affluentibus undis raditur et facile percellitur; » Jacobus truzerád, cum schol. Apoll. Rh. III, 106, quibus addit Heckerus: « *Littus ubi truzerád προσέναζε θάλασσα* (Theocr. XXI, 18) dici potest truzerád aut Ῥαδίων, fere ut *μαλακῆς ἡϊόνας* dixit Lucianus; vel [quod rectius] *Ῥαδινή ἡϊών* est littus φαιμοῦ μαλακῆς, ut ait Longus I, 1: ἡ θάλασσα προσέκλυεν ἡϊόν ἐκτεταμένη φαιμοῦ μαλακῆς. Aut vulgata significatione *porrectum littus*. » Plurimi mutarunt: Ῥαντῶν olim Jacobs; κροκίλῶν Brunck; κτανῶν Meinek; Ῥόβτῶν Schneidewin. quod in latinis posui. Boisson: « *Scripti κερῖμι δ' ἀρ' αἰών*. Poterit syllaba produci propter sedem ipsam ac propter vim literæ caninæ. » Denique Geistius, ob præcedens ἐπι γέρων et usum epitheti Ῥαδινός, *arboris nomen in ἡϊόνα latere opinatur*.

CCXVI. Lemma: εἰς τὸν αὐτὸν ὁμοίω; ἐκθρασθέντα. « *Carmen latine vertit Vavassor. Epigr. p. 139.* » B. — 1 ἔστυεν Cod. Superposito α; Plan. ἔστυαν. — 2 ξείνοι; κτανὸν Cod. et Plan.; ξυνη; Opsopas et Casaubonus; κτανὸν Jacobsius, qui Brodadi emendationem ξείνης præfererat, et recepit Boissonadius. Intellego ξυνη τὸν ἐοικὸς eorum qui furentibus se fluctibus committunt, naufragorum corpora a mari ejecta; κτανὸν ὄραμα, quod sit delphini piscis ejectus, non hominis cadaver. Sequentibus se consolatur delphinus. — 3 ἐλλόν Suidæ libri plures. « *Orpianus Hal. II, 360 seqq. delphinus narrat, quum mori se sentiant, littus petere ibique exspirare,*

ὄρα τις ἡ μερόπων ἰερὸν τρόχιν Ἐνοσιγίλιον
κείμενον αἰδέσσειτο, χυτῆ δ' ἐπὶ θινὶ καλύψῃ
μησάμενος φιλόγητος; ἐνηέος, ἡὲ καὶ αὐτῆ
βρασσομένη φαμάθοισι δέμας κρύψει θάλασσα. »

Jac. — 4 εὐθύς με πρὸς τύμβον Plan.; εὐθύς πρὸς τύμβον μ' Steph. Ἔστυον, quod vulgo est περιέτελλον. — 5 νῦν δὲ τεκ. Cod., Plan., Suid.; corr. Brunckius. Mili tamen calidius pronuntiavisse videtur Jac.: « *νῦν δὲ ferri non potest.* » Aptissimum est νῦν δὲ τίς παρὰ πόντω πίπτει; ut de hyperbato cogitare possis: νῦν δὲ — τεκούσα θάλ. διώσει; τίς παρὰ etc., pro vulgari; νῦν δὲ, ἐπεὶ τεκούσα ἡ θάλ. διώσει, τίς etc.

CCXVII. Lemma: εἰς Ἀργεάνκασαν τὴν ἑταίραν τὴν ἐκ Κοισφώνος. Salmasius, nescio an de Codice loquens: « *Recenti manu nomen Ἀσκληπιδοῦ repositum.* » Etiam Plan. Aesclepiadæ tribuit, sed ut *Platonis* philosophi profertur Athenæus XIII, p. 589, C, et Diog. L. III, 31, cum insigni varietate. « *Ponendum fuit epigramma inter Amatoria*. Gallice vertit Larcher. ad Charit. t. II, p. 211. » B. — 1 sic Cod. et Plan.; in ceteris Ἀργεάνκασαν, iidemque ionicæ formas fere ubique præbent. Cod. ἑταίραν superposito η. — 2 ἐπιρυτίδων Cod. superposito altero ρ. Ap. Athen. ζῆς καὶ ἀπὸ ῥυτίδων (Epit. κἀπι ῥ.) πικρὸ; ἔπαστιν ἔως Diog. ζῆς καὶ ἐπὶ ῥ. ἔζτο δριμύ; ἔρος. Suidas v. Ῥυτίς ut Cod. et Plan. — 3, 4. Hoc distichon in Codice a præcedenti avulsum legitur post versum 2 proximi epigrammatis, cum hac nota in marg.: * στιζ. β' ἄνω, quæ remittit ad superiorem paginæ marginem, ubi idem distichon ascriptum sic:

ἂ δειλοὶ νεότητος ἀπαντήσαντες; ἐκείνης;
πρωτοπλόου δίοσης; ἤλθετε πυρκαϊῆς.

Deinde sequitur tanquam novum epigramma n. 218, v. 3 et 4. Post hos demum distichon nostrum. Tum incipit ep. 218 cum sigla initiali. Initio v. 3 ἄ; νέον Cod., corr. Jac.; εὐ duo codd. Diogenis, qui cum Athenæo hoc distichon exhibet quale legitur in marg. Codicis. Plan. ἔν νέον ἡδύσασαν ἀπόρ. — 4 πρωτοπλόου Cod. in serie; quod de plantis dicitur novo vere turgescentibus. In marg. πρωτοπλόου, ut Diog.; πρωτοπόρου Athenæus. Deinde Cod. διασας, superscripto ὄσης, in marg. δίοσης, Diog. et Athen. δι' ὄσης, apud quem ἔχετε codd. recentes. Plan. πρωτοπλόου δι' ὄσης; ἤλθετε πυρκαϊῆς. Salmas. tanquam ex Codice πυρκαϊῆς.

CCXVIII. Lemma: εἰς Λαίδα τὴν Κορινθίαν ἑταίραν. In Codice vehementer turbatum: incipit a versibus 3 et 4; tum sequuntur versus 3 et 4 præcedentis epigrammatis, eosque excipit primum distichon hujus ep., cum novo lemmate: εἰς τὴν αὐτὴν Λαίδα τὴν Κορινθίαν τοῦ αὐτοῦ. Novum item lemma ad v. 5: εἰς τὴν αὐτὴν Λαίδα τὴν θαυμασίαν ἑταίραν τὴν ἐκ Κορίνθου, τοῦ αὐτοῦ. Genuinus ordo in Plan. Tumulus loquitur. — 1. « *Χρυσῶ καὶ ἀλουργίδι*. Hæc verba vitam delicatam et meretriciam significant; nam purpuram et aurum meretrices tantum gestabant publice. His igitur ἐθρύπτετο, *luxuriabatur*, et σὺν Ἐρωτι, qui eam ut alteram Venerem comitabatur. » Jac. — 2. « *Suidas: ὀρῦπτεται; μαλακίζεται ἢ βλακεύεται, χανεύεται ἢ ἀνακλᾶται*. Et hoc loco utitur. — 3. Schol. Wech.: Πανασανίας ἐν τοῖς Κορινθιακοῖς (3, 4) μέμνηται τοῦ τάρου τῆς Λαίδος καὶ κάμπολλα περὶ αὐτῆς διηγείται. Hinc Suidas: ἀλιζώνου, τῆς ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιεωραμένης. » B. — 4. Pirenen fontem etiam Persius *pallidam* dicit, Prolig. 4. Apelles, ut narrat Athen. XIII, p. 588, C, ὁ ζωγράφος; παρθένον οὖσαν τὴν Λαίδα θησάσατο ἀπὸ τῆς Πειρήνης; ὄδοσπορῶσαν. In Cod. λευιότερην superscripto φαίροτερην, ut Plan. et Suid. uno loco, altero φαίροτέρων. — 5 ἐρ' ἡ; Suid. — 6 τυνδάρδος Cod. — 7. « *Suidas: δρέπεται; θερίζεται, ἀπανθίζεται, τυγαται*. Et hunc locum excitat. Ex v. 8 idem: δῶδεν; ἔξει. Ex v. 9: κηώνεν; εὐώδει, τεθυμαμένῃ. Ex v. 10: θυέν; εὐώδες. Ex v. 11: ἀμύσσω παρὰ τὸ αἶμα... καὶ ἀμύλω... ἀμύλω... ἀντὶ τοῦ ἐσπάρξε, ἔξασα. Ex v. 12: λύζει, ἀντὶ τοῦ ποτῆν φωνῆν τραχίαν ἀσίτην. » B. — 8. « *Εὐώδει et κηώνεν; sic junxit Hom. II, Γ, 382. Redolebat mulieris tumulus unguento crocino, quo viva usa fuerat.* Conf. Statium Silv. II, el. 1, 157 seqq. » Jac. — 9 ἀσι Suid. pro ἡς ἔτι. — 10 θωένεν Hermannus ad Orph. p. 705, ob metrum (conf. Buttm. Gramm. § 62, n. 4, p. 248 Lob.); ἡ θυέν codd. et Suid. — 11. ἡ ἐπι Brunckius; ἡ; ἐπι codd. et Suid., quod defendi potest, sed illud melius dicitur. Bothius ἡς τ' ἔτι. Tmesis pro κατάμυξ. Codd. κατὰ ῥ. Hesych.: ῥέθος; πρόσωπον, κραιπιά. — 12 ἐστονάχεν libri aliquot Suidæ. — 13, 14. « *Quæ nisi concubitus omnibus communem fecisset, novum de ea, ut de Helena, Græciæ bellum evassisset.* » Jac.

CCXIX. Lemma: εἰς τὴν αὐτὴν Λαίδα τὴν Κορινθίαν. — 2. Id est, Gratiarum donis ornata. — 3. « *Suidas aut memoria lapsus aut pravo deceptus codice habet φάος; ἡελίου in Χρυσογάλων, quam vocem inepte interpretatur λαμπρὸν, τερπνόν. Χρυσογάλωνος δρόμος; est (ursus qui auris equorum frenis regitur; quod epitheton cum εἰς; nonnitiqum conjungi potest.* » Brunck. — 5 ποθοῦντων nonnulli libri Suidæ, « *qui hinc ζητώματα; ζηλοτυπίας*. Ex v. 6: κνίσματα; σπαράγματα. » B. — 6. Μύστην λύγων, conf. Meleagrum VI, ep. 162.

CCXX. Lemma: εἰς τὴν αὐτὴν Λαίδα. — 1 ἀμικιλεύθων Plan. et Cod., qui ἀγγι superscriptum habet, ut sit correctio ἀγγι κελεύθων. Alterum ἐπι Mnasalcas supra ep.

194. 2. — 3 ἀκοῆς edd. Plan. — 4 σί γ' Wakefield. in Diar. Class. t. XXXIV. p. 21 et Jac.; σι Codex cum hiatus; σ', ἐξάρων Hecker. p. 349. — 5 πόσων Cod.

CCXXI. Lemma : εἰς Πατρούλαν ἑταίραν Βυζαντίαν. « Ingenium Pauli Silentiaris refert; certe auctorem habet illius ætatis et disciplinæ. » Jac. — 2. « Hinc Suidas in Μύσαντος : ἔμυσας, ἦγον ἐκάμμυσας. Ex v. 3 : κωτίλας; παύρηρος, ἡ κόλαξ, ἡ ἀπατεῶν. Ex v. 4 : λαμυρόν· εὐλαλον, εὐτράπελον, καταπληκτικόν, τερπνόν. Ex v. 5 : δυσκίνητε· ἀμείλιχτε, δυσμετάθετε. » B. — 3 κώτιλα Cod., et in sine αἰδοῦς superposito ἄ. « Sunt gratæ et jucundæ loquacitatis illecebræ. Sic Philodemus V, ep. 131 : ψαλμός και λαλιή και κωτίλον ἄμμα και ὄδη Ξανθίππης. — 4. Προπόσεις in conviviis, quibus meretricis interesse solēbant, vocantur λαμυροί ab effectu : nam *fecundi calices non desertos* tantum faciunt, sed multo sæpius *protervos*. — 5 αἰδοῦς Cod. — 6. Ἥ refertur ad δυσκίνητε. *Inexorabilis* Pluto puellam rapuit ut ob solitam sævitiam, aut amore in eam commotus. » Jac. In margine Codicis : σημειώσαι ὠραίων.

CCXXII. Lemma : εἰς Τρυγόνιον ἑταίραν τοῦ Σακῶν (superposito θα, ut ex Σακῶν fieret Σαθακῶν, qui nulli sunt) ἔθνος; ὀρωμμένην. Nimirum glossator non intellexit primum distichon. Scriptum epigramma in inortem Trypheræ, puellæ, dum viveret, delicatissimæ. — 1 Τρυφῆρας; Suidas v. Τρέος; sed Cod. et Plan. τρυφῆρης. Conf. V, ep. 154. — 2. « Τρυγόνιον, columbula, est inter blanditias amantium, ut ap. Plaut. Asin. III, sc. 3, 100, Casinæ I, 50. Sequentibus Tryphera dicitur *tenellarum et marcidarum meretricum flos*, ἀθεμα i. q. ἄθος [ino ἀνάθημα, ornamentum, decus, ut ἀνάθηματα δαιτός et alia]. Σαθακῶν Suidas exponit Διονυσιακῶν, sed veriorē interpretationem suppeditare videtur Hesychius, σαθακῶς; pro σαθρός dici a Chiis referens. [« De quo vocabulo frustra consului Corayi Chiam Archæologiam. » B. Conf. etiam Thes. v. Σαθάξω.] Σαλαμικῶν, τουτέστιν ἑταιρῶν, Suidas. Nota nympa *Salmacis*, procul dubio ob eximiam luxuriam et molliem sic appellata. Certe in versu Ennii ap. Cic. Off. I. 18 :

Salmaci, da spolia sine sudore et sanguine,

hoc nomen ignavo et imbelli homini tribuitur. — 3. Καλύδη in Cybeles sacris est ædicula deæ exstructa, circa quam sacerdotes et ministræ, θαλαμηπόλοι, Cybeles magno tympanorum et crotalorum cum strepitu, δούπαρ, saltabant; cujus ædiculæ simulacrum circumductum fuisse ab iis qui Magnæ Deæ causa stipem colligebant, notum est. » Jac. Ita etiam Brunck. Boiss. καλύδην simpliciter intelligebat « pergulam, locum computationibus aptum. » Cod. et Plan. δούμος, corr. Scaliger. — 4 θέων Cod. et Plan.; corr. Scaliger. — 5 Μούνη, una πρῶ *celeris*. Sed ἀμυρ γυναικῶν prorsus sine exemplo dicitur sive *inter mulieres* velis sive *seorsum a mulieribus* cum Toupio; non intelligi. — 6 ἀψαμένα Cod. superposito η. « Tryphera venustate et illecebris proxime ad Laidem accessisse ait. — 7 seq. Conf. Append. ep. 120. » Jac.

CCXXIII. Lemma : εἰς Ἀρίστιον ζάκορον Κυβέλης. Nimirum ζάκορος similis Trypheræ, quam modo celebravit Philodemus. — 1 περί πεύκας Salmas.; περί πεύκαι; Plan. et Cod.; nam de Paulsenii testimonio fallitur Heckerus, qui optime contulit Rhianum VI, ep. 178, 1 seq. — 2 και κυβέλη (sic) Cod. et Plan.; τῇ Κυβέλῃ Heckerus I, p. 235, « ut Διονύσιω μαίνεσθαι ap. Pausan. II, 7, 5; κόμαι... αἱ κείρονται τῇ θεῇ ib. c. 11, 6. Ex latinis plurima conduxit Peerlkamp. ad Virg. Æn. t. II, p. 34, inter quæ *utulant*

que Priapo, Juvenal. VI. 314. » Salmasius coniecerat ἡ περί πεύκας και καλύδην. Conf. ad versum 3 præcedentis. Jacobs.: « Πῖψαι πλοκάμους de capitis rotatione accipiendum, quæ in fanaticis his sacris sollempnis erat. Eurip. Bacch. 150 : Βακχεύς... τρυπερόν πλόκαμον (sive πλόαν) εἰς αἰθέρα ῥίπτων, » etc. Boisson.: « De comæ jactatione monui ad Planud. Metamorph. p. 465. Conf. VI, ep. 281. Heliodorus I, 2 : τῆς κόμης ὑπὸ τῷ στεφάνῳ Βακχεῖον οδοουμένης; και νότοις πλείστον ὅσον ἐπιτρεπούσης; (conf. ad Pachymer. p. 73). » — 3. « Λωτὸς κερῶσι est *cornu Bercynthium*, sive *curvus calamus*, ad mentes bacchice estimulandas imprimis aptus; v. intt. ad Catull. LXII, 2. » Jac. Hecker. confert Nonn. Dion. VIII, 26 : κερῶντος κτύπον κλύου. — 4 ἀκρήτου; Plan. præter edit. Nicol. Sab; κύλικα codd. Suidas v. Ἀκράτος, probatum Toupio et Heckerō. Verbum ἄκρα λέγόμενον, sed cum κύλικα; egregium, γελοιοποιεῖν Schneiderus et Mitscherlichus in γελοιοποιεῖν mutabant, quod recte factum iudicabat Hecker. — 5 πτελέαι; Cod., non πτελέας. — 8. « Quid faciendum ex Codicis scriptura χείρετε· κείθ' ἄ μυρίκνου; nondum reperi. » B. Planud. κείθεται ἄδη per apertam interpolationem. Jac. coniecit καθέθουαι ἄπνου; postea κείθ' ἀμύριστος, « *unguentis et odoribus destituta* (non unguenta redolens, sed putredinem) *jacet, quam olim fragrantis coronæ tegebant*. » Heckerus κείθι, apud Inferos, nimirum κείθι (ἔστιν) ἡ μυρίκνου; ἡ τὸ πρὶν σι. etc., atque ita accepisse videtur byzantinum archetypi corrector, corrupti à opinatus. Qui hæc opposuit Piccolos : « *Mais si telle eût été l'idée du poète, il aurait probablement employé un autre mot que μυρίκνου; pour contraster avec les couronnes de fleurs. Je ne doute pas qu'il n'y eût κείθου' ἐρίπταις*. » Reperi quod in posteriore Commentatione (1) coniecit Heckerus, κείθι μ υ ρ ῖ π ν ο ι ς... στεφάνων ἄνεσι. Vide ad V, ep. 136, 3. Et cum κείθι intelligi non ἐστὶ, sed κρύπεται.

Post versum quo pagina desinit quartum præcedentis epigr. in margine scripta aliâ manu lineisque ceteris obversis epigrammata duo, alterum ἀδίσποτον, Palladæ alterum, quæ leguntur in capite IX, ep. 61 et 397.

CCXXIV. Lemma : εἰς Καλλικράτειαν τὴν τεκοῦσαν εἰκοσι και ἑννέα τέκνα και ἴσησαν ρε' ἑνιαυτούς. Ipsa loquitur. — 2 οὐδενός Cod. et Plan., corr. Jac.; οὐδεμῆς Plan. Temere edebatur οὐτε μη; a Brunckio ascitum, qui correxerat οὐθ' ἐνός οὐτε μ. — 4 σκήκιων Cod. et Plan. — Latine vertit Ausonius Epit. 34.

Viginti atque novem generici Callicratem

Nullus sexus mors mihi visa fuit.

Sed centum et quinque explevi bene messibus annos,

In tremulam baculo non subeunte manum.

CCXXV. Lemma : εἰς Αἰσέρτην τὸν πατέρα Ὀδυσσεύς τὸν Ἰθακήσιον. In tumultum Laertæ temporis progressu collapsum. — 1. « Hinc Suidas : ψήγειν· καταμάσσειν, τρίβειν, ζύειν. Conf. IX, ep. 704, 1. » B. Heckerus confert Simoniadis fr. 66 :

Ὁ χρόνος ἔδης ὀδόντας

σύμπαντα ψήγει και τὰ βιατότατα.

— 2 δακτύνη Plan. edd. antiquæ. — 3 ἀκτῆς Hecker. Multo malim ὡς και quam ὡς. Confer ep. 654, 3, ubi critici ὡς; recte improbarunt. — 4 λείπεται Cod. superposito θ. « Βαῖόν ἀπο, id est ἀπεισι. Hæc verba post σχεδόν pleonasmum habent speciem : prope a littore, exiguo, inquam, intervallo abest. » Jac. Neque hoc neque Heckeri commentum de præpositione et substantivo et adjectivo apposita, ἀπὸ ψυχρῶν ἐξ ὑπερῶν, probabilitatem ullam habent. Fortasse recte

scriptum erat in Codice βατιὸν ἀπὸ ψυχρῶν λείπειται ἐξ ὑψῶν, (magnus et altus olim) Laertæ tumulus nunc βατιὸς ἀκολεῖται, parvus et humilis relinquitor, restat a pluviis. Nisi ἀκολεῖται insolenter positum pro ἐκτῆκεται, *lique-scit, diffuit*, ut habentur τήκω καὶ λείβω juncta. — 5 μὲν Cod., alterum Plan. Ἀοιδᾶ; Homeri, quibus Laertæ nomen et laus celebratur. — 6 Ἀμβλύνην, quod alibi ἀμυρῶν, imminuere alicujus rei vim et splendorem.

CCXXVI. Lemma : εἰς Ἀγάθωνα στρατιώτην ἐν Ἀδῶροις. — 1. « Hinc Suidas : ἀνοβίας· πολεμικός. Ex versu 4 idem : ἠνάρισεν ἐρόνευσεν, ἐσκύλευσεν. Et ex eodem hoc versu forsitan dativum στροφάλιγγι, τῆ συστροφῆ, excitavit in στροφάλιγγε, ἡ συστροφῆ. Aliam illi Suidas loco originem quaerebat ad Marin. p. 122; forsitan et hic falsus et illic. » B. — 2. Ἐπι πυρκαϊῆς, dum cremabatur corpus, in rogo, ad rogam. Heckerus hæc : « Ad sententiam apte confertur possunt Append. ep. 275, 2 : ἀμρὶ δ' ἔμης μοίρης πᾶς ἐδάκρυσεν ἑωῶς » ep. 401, 7 : ἀμρὶ δέ μοι καὶ δῆμος ἄπα; ἐδάκρυσεν. Sed ita mihi verba ἐπι πυρκαϊῆς; supervacanea videntur et omnino aliena; quamobrem poetam scripsisse puto : πᾶς ἐπι πυρκαϊῆς ἦδ' ἐπέθρησε πόλις, id est δημοσίᾳ ἔθαψε. » Vir d. ap. Jac. et Schneidewinus in Delectu p. 371 corrigebant ἔθρησε, sed integerrimum est ἐδόθησε. — 4 ἠνάρισεν Plan. Στροφάλιγγε proprie dicitur de pulveris turbine.

CCXXVII. Lemma : εἰς Κριναγόρην στρατιώτην τὸν Ἀρρισιᾶ (sic). Qui de Larissa patria rescire non poterat, nisi ex integro titulo, cui subjecta disticha. — 2 « Confer Callimach. Lav. Pall. 44 : Minerva ἱππων καὶ σακίων ἐδόμνα πατάγω. — 3 Κάλυμμα hic accipe de tumulo, qui parvus erat in regione angusta, sed fortium virorum feraci. » Jac.

CCXXVIII. Lemma : εἰς τὸν τάφον Ἀνδροτίωνος; καὶ τῆς αὐτοῦ γυναίκος. « Gallice vertit Larcher. ad Charit. t. II, p. 171. » B. Sepulcrum a vivis sibi structum loquitur. — 2 οὐδ' ἐνός Cod., quod præfert Dorvill. — 4. Extremis similia in Gregor. Naz. epigr. 85 (cap. VIII) indicavit Jac. — Latine vertit Ausonius Epit. 37 :

Me sibi et uxori et natis commune sepulcrum
Constituit seras Carus ad exsequias.
Jamque diu monumenta vacant : sitque ista querela
Longior, et veniat ordine quisque suo,
Nascendi qui lege datus; placidiusque per ævum
Condatur, natu qui prior, ille prior.

CCXXIX. Lemma : εἰς Θρασύβουλον τὸν Λακεδαιμόνιον ἐπὶ πληγᾶς ἐπὶ τοῦ στήθους δεξιάντων. Iterum legitur infra post epigr. 721, cum lemmate : εἰς Θρασύβουλον υἱὸν Τυννίχου τὸν Λακεδαιμόνιον. « Est etiam in Arsenii Violeto p. 454. » B. Narrat Plutarchus Apophthegm. Lacon. p. 235, A : Τύννιχος, Θρασύβουλου τοῦ παιδὸς ἀποθανόντος, εἰρώστος ἦν ἔγχε· καὶ ἐπίγραμμα εἰς αὐτὸν ἐγένετο· Τὰ ν Πιτάναν κτλ., quæ est urbs ad Eurotam sita. — 1 τὰ πῆναν Cod. hic et Plan., οὐκ ἐπιτάνας (ἡ positio super priore α) Cod. altero loco, i. e. οὐκ Πιτάνας, quod dedit Boiss. Accusativum ex Plut. recepit Brunck., recte, ut mihi videtur; dativum pro εἰς Πιτάναν servabat etiam Meinek. p. 86. — 3 ἀντία Plut. et Cod. altero loco (ἀντία); hic cum Plan. πρόσθια. — 4 sic Cod. hic; πυρκαϊῆς; Plan.; πυρκαϊῆν εἶπε φέρων Cod. altero loco; θεῖς ἐπὶ πυρκαϊῆς T. εἶπε τάξας Plut. — 6 Ἐμῶν, sc. ἐμῶ ἀξίων. Haud feliciter vertit Latine Ausonius Epit. 24.

CCXXX. Lemma : εἰς Δημήτριον Λακεδαιμόνιον ὑπὸ τῆς ἑλίας μητρὸς ἀνααιρεθέντα. Expressum e Τυμνά epigrammate infra 433. — 1 bis legitur in Cod., et ap. Suidam v.

Τρέσας, ἀντὶ τοῦ φυγῶν, τροθῆεις, δειλιάσας. « Spartanorum loquendi usum servavit poeta in hac voce. Plutarch. Ages. c. 30 : τοῖς ἐν τῇ μάχῃ ἀποδειλιάσασιν, οὓς αὐτοὶ τρέσαντας ὀνομάζουσι. — 2 Ὀπλιστῶν κόσμον, sc. τὰ ὄπλα, scutum inprimis, quod servatum decus, abjectum infamiam conciliabat. — 3 Hiatum, Δαμάτριε, αὐτίκα, pausa excusat. » Jac., alia exempla afferens. — In margine Cod. legitur epigr. Juliani, quod in serie infra IX, 447.

CCXXXI. Lemma : εἰς Ἀρισταγόραν Ἀμβρακιώτην. Iterum legitur infra post epigr. 438. « Ubi lemma : εἰς Ἀρημένην υἱὸν Θεοπόμπου τὸν Δωριέα· scilicet propter scripturam versus secundi in altero loco :

Τεθνάμεν ἢ τὸ φυγεῖν εἶλετ' Ἀρημένης,

ut corrigendum est Ἀρημένης; scriptum. — 1. Hinc Suidas : βοαδρόμος, ὁ βοθῆος. » B. Cod. hic ἀμβρακίας superposito ης. « Schneidero judice epigramma ad illud tempus pertinet, quo Philippus Demetrii filius cum Epirotis urbem Ambraciam vi expugnavit, narrante Polybio IV, 61. Ex antiquiore autem si poeta expressum est, putaveris scriptum esse in Lacedæmonium aliquem ex iis qui anno septimo belli Peloponnesiaci, ol. 88, 4, ab Ambraciæ civibus præsidii causa arcessiti fuerant, ut est ap. Diodor. XII, 63. » Jac. — 2 sic Plan. et Cod. hic, nisi quod ἀριστογόρας. Suid. ἡ ψεύγειν ἠθέλεν, omissio ἄρ. De altera lect. supra Boiss. — 3 sic Cod. altero loco; hic υἱὸς τέμπόμπου, Plan. υἱὸς Θ., sine art. — 4 οὐ ζωᾶς Cod. hic et Plan.; altero loco οὐχ ἦσας, « quod prætuli ut elegantius; conf. ep. 254 et 258. » Jac. Sed Boiss.: « Ἀπογρ. Par. ibi οὐχ ἡμᾶς, scilicet ἡδᾶς. Mihi οὐ ζωᾶς fortius dictum videtur. »

CCXXXII. Lemma : εἰς Ἀμύντορα υἱὸν Φιλίππου. In Plan. Any/π inscribitur, « ex compendiiς, ἀντ. et ἀντιπ., orto errore hic et mox ep. 236. » Jac. — 2 μάχης Cod. superposito α. — 3 rectius ἤγαγε. — 4 ἐτάρω Cod.; ἐτάρων Plan. et Suid. v. Ἴτυς, περιφέρεια ὄπλου, ubi plerique codd. ἔχων.

CCXXXIII. Lemma : εἰς Ἀδίων Ῥωμαίων στρατιώτην ἐαυτὸν ἀναίρησαντα. — 1 στρατιῆς Cod., non στρατιῆς, ut Plan. et edd. — 2 τωρῶσας Cod. a pr. m., σ a correctore. « Στέμματα de torquibus intelligenda, ut intellexit Philippus in sequenti epigrammate Apollonidam imitatus : ψελιώσας αὐχένα στεφάνους. De torquibus qui honoris causa viris fortibus donabantur, v. Tacit. Ann. II, 9, Quintil. VI, 3, 79, Sil. Ital. XV, 255, al. » Jac. — 3 εἰς ὑπάτην Cod., Plan., et testatur Suid. s. v. « Sed quinam morbus sit ὑπάτη νόσος, non intelligo, neque adjectivo ὑπατος; tribui potest vis *insanabilis, letalis*. Quare scribo εἰς πυμάτην. Recte autem dictum ὠλίσθανεν εἰς τέρμα ἀφυκτον, i. e. εἰς Ἄδου, ut est Append. ep. 238, 1. Infra ep. 273, 3 : ἀπώλισθον δὲ βίωσ. » Hecker. Certissima emendatio. — 4 εἰς id. Cod., idemque cum Plan. et Suid. ἐμφανές, quod correxit Heckerus, coll. v. 4 sequentis ep., ἐργων μαρτυρίην. « Eίδεν εἰς... ad virtutem suam recurrit et ab hac salutem petivit. Sic dicitur βλέπειν, ὄρῃν εἰς τι. » Jac. Qui ἐμφανές; in Delectu p. 423 accipiebat pro ἀμφαδόν, *manifesto*; in notis mss. autem Reiskii conjecturam amplexus posuit

νοῦσον δε' εἰς ὑπάτην ὠλίσθανε, τέρμα τ' ἀφυκτον
εἶδεν, ἀριστεῖν ἐφ' θασεν εἰς ἰδίην,

secundum hæc Philippi; ὁράμεν ἐς προτέρην ἔργων ἀρσενά μαρτυρίην. — 5 ἐὸν ἔγχος Suidæ libri meliores; θάσκων Cod. — 6 ἔχοι Plan.

CCXXXIV. Lemma : εἰς ἕτερον Αἴλιον Ἀργεῖον στρατιάρχη. Vide ad v. 1. — 1 ἀργου; πρόμος Cod., Plan., Suidas, cod. Leid. ἀργού; Sed Ἄρ ε ο; corrigere cum Brodæo, Kustero et Brunckio non dubitavi; cetera prorsus omnia Apollonidæ imitatum poetam ex Elïo Romano Argorum civem Αἴλιου fecisse incredibile est. « Hinc Suidas : θρασυγέι; τολμηρός. Ex v. 3 : τριμηλεῖ; εθοροποιῶ. Et : κεκαλουμένο; ἀδύνατως ἔχων, ἀμηχανῶν, ἐκτετηγμένο;. » B. In fine Plan. οὐδὲ διώσας, unde Scaligeri acumen veram lectionem eruerat. — 3 ἔδραμε etiam Suidas bis; ἔδρακε Heckerus, coll. Apollonida v. 4 : εἰ; ὁ ε ν εἰς ἀσιστεῖν ἰδίην. Sed sententiam illius qui commode expressit, Philippum cur ipsas etiam locutiones sequi cogamus? Confert Jac. Plinium Epist. III, 7 : *Erat illi natus insanabilis clavus, cuius tardio ad mortem irrevocabili constantia decurrit.* — 4 προτέρων Plan.; alterum Suidas quoque.

CCXXXV. Lemma : εἰς Θεμιστοκλέα τὸν Ἀθηναῖον ἐν Μαγνησίᾳ τελευταῖαντα. Conferenda epp. 73 et 74, et not. — 1. « Μὴ μέτρει, noli *axstimare*. Eadem vi *metiri* usurpatur; respondetque τακμαίρου. » Jac., qui recte dimisit priorem conjecturam τῆλικόν, quam Bothius sublegit. — 2 μὴ δὲ Cod. — 3. « Οὐκᾶσι : nam primus Themistocles ἐπεχειρήσει τοὺς πολίτας ἐμβιβάζειν εἰς τὰς τριήρεις, Plut. Them. c. 7. » Jac.

CCXXXVI. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν ἐν Μαγνησίᾳ. In Plan. *Anyta* tributur; conf. ad ep. 232. — 2 κακοτροπῆς Plan. Conf. ep. 74, 3 seq.

CCXXXVII. Lemma : καὶ Φιλίππου Θεσα., post versum tertium autem, ubi nova pagina incipit : Ἀλφιοῦ (sic) Μιτυληναῖου. In marg. : εὖ; ὧδε τὰ Θεμιστοκλέους ἐπιγράμματα. — 1 seqq. bene explicat Jac. : « Res a Themistocle gestæ augentur commemoratione potentia Persarum, in *montibus* perfossis, *mari* ponte juncto, *fluminibus* hominum copia siccatis consjectæ : quæ tria semper junguntur a poetis et sophistis, ubi de Xerxis copiis agunt. His rebus poeta addit Ἀητοῖδην testem, Solem, δ; πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει. » — 3 ῥοόν (sic) Cod. — 4 ἀρη Plan. — 6 κηρύσας Plan. « Conjecerem Θεμιστοκλέους ἵνα λήμα κηρύσση Μάγνης δ., ut magni viri indolem ex tali ornatu sepulcri apud se siti consiciendam præbeant Magnesii. Sed ἵνα esse videtur *ubi*, et sensus : illa omnia ponenda esse et signanda ibi, *ubi* populus Magnesius Themistocli monumentum, tanquam præconem rerum gestarum, posuerit. Κηρύσσει enim prægnanti vi accipiendum; nisi forte positum est pro *eūχεται*, *αὐχέι*. » Jac.

CCXXXVIII. Lemma : εἰς Φίλιππον τὸν βασιλέα, τὸν πατέρα Ἀλεξάνδρου. In Plan. ἀδελον. — 1. Ἐς Ἄρα βῆσα dictum videri ex imitatione homerici usus verbi ἐπιβῆσαι cum genitivo observat Jac. — 2. Ἐγρα urbs, commune sepulcrum regum Macedonicorum. — 3 οὐδὲ τις Cod.; alterum recte Plan. Ad Alexandrum respici apparet. — 4. Non debebat Jac. (cum Grotio) τοῦτο pro οὔτο; accipere, quod in tali loco fieri non potest. Dicit : etiam hoc, quod sublimiora jactare potest, nostro sanguini, origini ex nobis debetur.

CCXXXIX. Lemma : εἰς Ἀλεξάνδρου βασιλέα, et rursus : εἰς Ἀλ. τὸν Μακεδόνα. — 1 φρεῖσθαι Cod. et Suid. in Φάτις; φήμη, λόγος. Alterum Plan. — 2. Apollo enim per Pythiam Alexandro dixerat : ἀνίκητος εἶ, ὦ παῖ, Plut. Al. c. 14. « Conf. Plan. ep. 369. » B.

CCXL. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Ἀλεξάνδρου. In Plan. *Parmentioni* inscribitur. — 1. « Sic, ἀσιῶ, libri omnes sine

sensu. Optime emendavit Bentleius ad Horat. p. 317. ἦ τις ἐρεῖη, *quærat, interroget ubi sit!* » Brunck. Jac. conj. ἦν τις ἀβρεῖη, *si quis circumspiciat, videre curiat.* Bothius : « Vulgatum ἀσιῶ; significare videtur *canere instituit*; sicut interdum verba nonnisi voluntatem exprimunt agendarum earum quas significant rerum. »

CCXLI. Lemma : εἰς Ἡτοιεαῖον τὸν βασιλέα τὸν μερὸν τὸν νεώτερον, τελευταῖαντα. Cui lemmati nota appicta : ζῆται τίς οὔτος. Nescitur enim cuius sit Ptolemæorum epitaphium. — 1 σοι Plan.; τοι Cod. et Suid.; tres deinde ἐπι μυρία. Junge σοι ἐπι. Sic Jac. ad Anal. et in Delectu p. 310; in Palat. jungebat ἐπι μυρία, « dictum ut ἐπι τῶν, ἐπι πολλά. » Per notum zeugmatis genus sequentia alteri substantivo μάτηρ sunt accommodatiora. — 2. « Hinc Suidas : τρεῖς; καταπονεί. Ex v. 4 : ὄνομαζόν; μέλαν, σποτεινόν. Ex v. 9 : θοινήτωρ, ὁ κατεσθίων. » B. — 3. τὴννήτειρ; vulgati ap. Suid., sed meliores libri τὴννητήρ. « Pædagogus Ptolemæi, vir, ut videtur, fortis et bellica laude clarus : quare εἰ ἀνόμομαζο; χειρῆ; tribuuntur. Similiter infra ep. 404. κεφαλᾷ; ἐπαμήσομαι αἰγιαλίτιν θίνα. » Jac. — 4 ἀνδροόνο; Suid. in Δνοφερόν, sed alterum in Τυθνήζ;. — 5 ἐνωῖ [sic] δάψατο Cod.; ἐνωῖ δάψατο Plan. et Suid. bis; corr. Scaliger et Bentleius. Hesych. : ὀλόπειν τίλειν. « Sed emendationis veritas in primis apparet ex Callimachi H. in Dian. v. 76 :

Στήθεο; ἐκ μεγάλου λασίης ἰδράζαο χαιτίης,
ὠλοφας δὲ βήξει. »

Jac. Deinde Cod. χαιτήν, superposito αν. Intelligendus autem velut genus *Ægypti*. — 6. Quærit Jacobsius : « Num nuntio de regis luctu accepto, ejus miserita? Alia enim causa non apparet cur amplæ Europæ regiones pueri mortem luxisse dicantur. » Sed non novit aulicorum adulatione sanæ mentis terminos. — 8 et 9 versus in margine scripti; librarius in serie omiserat. — 9 θοινατόρα Brunck. melius; ὄλη; Suid. — 10. σκηπτρον Suid. et Cod., sed hic α superposito. — 11. « Sensus : Exit tenebris his, quibus mors te velavit, non abitis ad tenebras inferni regni, sed in Olympum. » Jac. Cod. ζεῖ γάρ, superposito η.

CCXLII. Lemma : εἰς τοὺς μετὰ Λεονίδου (sic) τελευταῖαντα; ἐν Θερμοπύλαις. « Ad quos referri epigramma vel primus versus non patitur. Neque magis procedit quod Brodæus de Thebis ab Alexandro dirutus suspicatur. Vanum est in talibus hariolari. » Jac. — 4 θνάσκειν Cod. In marg. editionis Wech. : γράφεται, καὶ ἐν τισιν πετιδος; (?) ἀντι πατρίδος.

CCXLIII. Lemma : εἰς τοὺς αὐτοὺς τριακοσίου; Λακεδαιμονίου; τοὺς μετὰ Λεονίδου (sic). « Gallice vertit Larcher. ad Herodot. VII, 225, n. 349. » B. Ubi historicus : ὁ ἐκ κοιλῶνός; ἐστίν .. δκου νῦν λθίνος λέων ἐστήκε ἐπι Λεωνίῳ. — 4 Λακεδαίμονιον Boissonadius et Heckerus Comment. Callimach. p. 74; μῆδον καὶ λακεδαίμονιαν Cod.; Μῆδων καὶ Λακεδαίμονιαν Plan.; Μῆδων καὶ Λακεδαίμονιαν; conj. Jac., « in quo elegans foret orationis varietas. » — 5 ὑρ; (superscripto ἐπ' α correctore) ἐμῶ; βοόστρυχον Cod.; ἐπ' ἐμῶ; βοόστρυχον Plan. et Suid., præter optimum Paris. βοόστρ. præbentem; quod plurimis modis emendare conati sunt critici : ἐμῶ; πυροβοόστρυχον vel δι;αβοόστρυχον Brodæus; πολυβοόστρυχον vel πολυβοόστρυχον Jacobsius; εὐβοόστρυχον Scaliger et Toupus, « quod Larcher. videtur probare [probavit et Bernhardus], a Brunckio et a me receptum. Forsan et ἐπ' ἐμῶ; καταβοόστρυχον. » B. Casaubonus ἐμῶ; τανύτρυχο;. Alia omitto. Mutatione prope nulla Heckerus ἐπ' ἐμῶ; ἰδοόστρυχον, quod sic tuetur : « Non

solum exstat τὸ μέλαν Ἴον, sed aliud violarum genus dicitur Ἴον κρόκεον, viola *flava, lutea, pallens* apud Latinos. Hinc Pindarus Ol. VI, 55 : Ἴων ξανθὰ ἰς ἀκτίσιν. Idem Pindarus Venerem dixit ἰοδελέρων ap. Lucian. Pro imag. c. 26, id est, flavis capillis in superciliis ornatam. Et Bacchus qui vulgo ξανθοκόμη; audit, est ἰοπέλοκος infra IX, ep. 524, 10. Epitheton igitur λοδόςτροχος non differt a ξανθοκόμο; quo aliis locis leonem dictum invenias. » In fine θήρης (non θηρός;) Cod. et Suidas. Unde Bernardus βλοσυρόν λιν εἰκόνα θήρης. — 6 « Hinc Suidas : ταγό; ἡγεμών. Larcheus conjecit τοῦ βαγοῦ. Hesyclus quidem nomen βαγοῦ pro βασιλεῖ Lacedæmonis tribuit; sed Lollio Basso non tribuit. » B.

CCXLIV. Lemma : εἰς τοὺς αὐτοὺς τριακοσίους τῶν Λακεδαιμονίων. Immo in trecentos Spartanos et Argivos, qui de Thyreatico agro pugnarunt. Vide ad v. 4. — 1 βίσσα Cod., qui etiam alibi in initialibus literis carminum vitium traxit. « Hinc Suidas : θούρον και θούριον πηδητικόν, ταχύν, πολεμικώτατον. » B — 3 ἐπ' ἄλλω Jacobsius; ἐπ' ἄλλον Plan. et Cod., hic superposito ω. — 4 Θυρέα Jacobsius, ut in isdem verbis scriptum ap. Chæremonein infra ep. 721, 2; θυρέα Cod. et Plan. Ad idem argumentum pertinent etiam epp. 430, 431. Boiss. hæc adseripsit excerpta eschol. Wech.: Παισσανίας μέντοι φησι δύο μὲν Ἀργείους, ἐν τῷ Ἐσαπριάτην. Φησι γάρ (II, 32, § 5) « Θυρέα χωρίον ἐστὶν « ἐνθα δὴ ἐμάχοντο ὑπὲρ τῆς γῆς ταύτης λογάδες Ἀργείων « τριακοῖσι πρὸς ἄνδρας Λακεδαιμονίους ἀριθμὸν τε ἴσου; « και ἐπιλέκτου; ὁμοίω; ἀποθανόντων δὲ ἀπάντων πλὴν ἐνός « Σπαρτιάτου και δυοῖν Ἀργείων, τοῖ; μὲν ἀποθανούσιν « ἐχώσθησαν ἐνταῦθα οἱ τάφοι, τὴν δὲ χώραν οἱ Λακεδαιμό- « νια;, γενομένου πανθημῆε σπριαν ἀγώνος πρὸς Ἀργείους, « κρατήσαντες βεβάζω;, παραντίκα ἐκαρπούτων και ὑστερον « Αἰγινήται; ἔδοσαν ἐκπεσοῦσιν ὑπὸ Ἀθηναίων ἐκ τῆς νήσου « τὰ δ' ἐπ' ἐμοῦ τὴν Θυρεάτην ἐνέμοντο Ἀργεῖοι; φασὶ γάρ « ἀκασώσασθαι δίκα νικήσαντες.... »

CCXLV. Lemma : εἰς τοὺς αὐτοὺς Λακεδαιμόνας. « Falsum lemma. Schol. Wech. ad v. 3 : οὗτοι ἴσω; εἰσὶν οἱ Ἀλέξανδρω και Μακεδόνα ἀντιταταγέμενοι, ὧν ἦν και πολυάνδρον τῶν Θεβαϊκῶν πύλων οὐ μακρὰν, ὡ; Παισσανίας ἐν Βοιωτικῷ; (c. 10, 1) ἡ μάλλον τὸ ἐπίγραμμα ἐπαγγέγραπτο τοῦτο τῷ πολυάνδρῳ τῷ ἐν Χαίρωνεαί τῶν ἐν τῷ πρὸς Φιλίππον ἀγῶνι ἀποθανόντων. » B. Idem sensit Brodæus. — 3 οἰκίαν περιέρμενοι Cod.

CCXLVI. Lemma : εἰς τοὺς ἐν Ἰσση Περσῶν πεπρωκότα; ἐν τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα μάχῃ. — 1 περιβοήτην Plan. — 4. « Hinc Suidas : οἰμο; ἰδός. » B.

CCXLVII. Lemma : εἰς τοὺς μετὰ Φιλίππου τοῦ νεωτέρου πεσόντας τρισμυρίους. « Scriptum post pugnam ad Cynoscephalas pugnatam, « cuius victoriæ gloriæ (ut Livii verbis utar XXXIII, 11) Ἐτολι in se rapiebant et vanitate sua omnium aures offendeabant. » Addit Plutarchus, Vita Flam. c. 9 : ὥστε και γράζεσθαι και ἄζεσθαι πρότερον; ἐκείνου; ὑπὸ ποιητῶν και ἰδιωτῶν ὑμνούτων τὸ ἔργον. Ὡν μάλιστα διὰ στόματος ἦν τοῦτι τὸ ἐπίγραμμα: Ἀκλαυστοί... (et totum apponit.) Τοῦτο ἐποίησε μὲν Ἀλκαῖος; ἐυφρέζων Φιλίππῳ και τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποθανόντων ἐπιφευσάμενος; λεγόμενον δὲ πολλαχῶ και ὑπὸ πολλῶν μᾶλλον ἦν τῶν Τίτων, φιλοτιμούμενον πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ἡ τὸν Φιλίππον... Διὸ και ὁ Τίτος; τὰ ὑπόλοιπα τῶν πραγμάτων ἔπραττε καὶ ἐαυτὸν, ἐλάχιστα φροντίζων τῶν Αἰτωλῶν. — 1. « Ἀκλαυστοί και ἄθραπτοι : hanc juncturam epithetorum illustravi ad Euripidis Hecub. 30. » B. Revera longissimo tempore inseputlos jaruisse apparet ex his Livii XXXVI, 8, de sexto post illas res gestas anno : Antiochus... Phi-

lippum Megalopolitanum cum duobus millibus hominum ad legenda ossa Macedonum circa Cynoscephalas, ubi debellatum erat cum Philippo, misit; sive ab ipso, quærente sibi commendationem ad Macedonum gentem et invidiam regi, quod inseputlos milites reliquisset, monitus; sive ab insita regibus vanitate.. Tumulus est in unum ossibus, quæ passim strata erant, coacervatis factus. « Alcæi epigramma igitur (observat Jac.) videtur compositum antequam tumulus ille exstructus esset. Quod vero tumulus commemoratur, τῷδ' ἐπὶ τὸ μβω, hoc Wesselingus monet non proprie de sepulcro accipiendum esse, sed de ipso Thessaliæ campo, in quo occisi contra Græcorum morem inseputli manserant. » Quod artificium qui sani sit iudicii probabit nemo. Sed bonum factum quod Plutarchus parodiam servavit hujus versus : ὁ μὲν γάρ ἀντικωμωδῶν, inquit, τὸν Ἀλκαῖον τῷ ἐλεγεῖω παρεβάλλεν.

Ἄφλοιο; και ἀφυλλο;, ὀδοιπόρε, τῷδ' ἐπὶ νότῳ Ἀλκαῖῳ σταυρὸς πῆγνυται ἡλίβατο;.

unde νότῳ a Plutarchi editoribus Alcæo quoque rectissime est restitutum. — 3, 4 versus ex Plutarcho addiderunt Brunckius et Heckerus I, p. 6. Vix ullius momenti est quod opponerat Jac. : « At alter horum versuum, 4, est ex alio epigrammate Alcæi, App. Plan. 5. » — 6 ὁσὶν ἔλ. ὠλετ' Cod. « minus recte ». Salm.

CCXLVIII. Lemma : εἰς τοὺς μετὰ Λεωνίδην (Λεωνίδου Boiss.) μαχασαμένους πρὸς Πέρσας; ἐν Θερμοπύλαι; Sine nomine poetæ ap. Herodot. VII, 128, Diodor. XI, 33, Aristid. Or. t. II, p. 380=512 Dind. — 1 τῶδε τριπλ. Schneidewin. διακοσίαι; Diod. — 2 sic etiam Herodoti libri pæne omnes, Πελοποννήσου ceteri.

CCXLIX. Cod. Σιμωνίδου. Sine nomine poetæ ap. Herodot. VII, 128, Diodorum XI, 33, Lycurg. Or. in Leocr. p. 163=215, Strabon. IX, p. 429; Simonidi tribuit etiam Cicero Tusc. I, 42, ubi ita vertit :

Dic, hospes, Spartæ, nos te hic vidisse jacentes, Dum sanctis patriæ legibus obsequimur.

« Exstat et ap. Arsen. Viol. p. 118. » B. — 1 sic etiam Lycurg.; ὡ ἐξ' ἀπάγγ. Strab.; ὡ ἐξ' ἀγγέλλειν Herodot. et Suid. v. Λεωνίδης;, cuius optimi tamen libri ἀγγελε. — 2 ῥήμασι πειθόμενοι Cod. et Herod., « quod Lacedæmoniorum sermone dictum est; ceteri κείνων πειθόμενοι νομίμοι; communi Græcorum usu scripsere. » Hermann. Notæ Spartanorum ῥήτραι.

CCL. Lemma : Σιμωνίδου εἰς τοὺς αὐτοὺ;. « Non in eodem Leonidæ milites, sed in Corinthios qui in pugna Salaminia perierant, teste Plutarcho De Herod. malign. c. 39, p. 870, E [qui distichon affert]. Quattuor versus Brunckius addidit ex Aristide Orat. XLIX, t. II, p. 380=512 Dind. Gallice vertit Larcher. ad Herodot. t. VI, p. 499. » B. In schol. ad Aristid. Panath. p. 136 (52 ed. Fromm.) hoc distichon cohæret cum ep. 257. Jac. — 1 ἀμμή; ἔστηκ. Arist. « De locutione ἀμμῆ; ἐπὶ ἐξουο; mœui ad Anecd. t. II, p. 199; ad Theognid. 557. Adde Erasinum Adag. I, 1, 18; Walz. ad Arsen. p. 226; Blomfield. Gloss. Choepb. 870; Kiessling. ad Theocr. XXII, 6; anon. in Diario Classico t. XVII, p. 208. Gregorius Naz. Orat. XXII, p. 408, 2 : ὡ; ἐπὶ ξυροῦ τὰ πράγματα ἐπιστῆκει τότε παντὶ τῷ τῶν Ἑβραίων γένει. Idem in carminibus, t. II, p. 26 :

Ἐπὶ ξυροῦ βέθηκεν ἡ ζωσέσθ' ἔτι

τὸ σεμνὸν ἡμῶν δόγμα καὶ σεβάσιμον,
ἢ μηκέτ' εἶναι, τῇ στάσει διαβρῦεν.

Conf. et IX, ep. 475 2. Milton Paradiso Recup. I, 93 :
Ye see our danger on the utmost edge of hazard. » B.
— 2. Pergit schol. Aristid. : ζυσάμενοι

δουλοσύνης· Πέρσας δὲ περὶ φρεσὶ κήματα πάντα
ἤψαμεν, ἀργαλῆς μνήματα νυμφαρχίης·
ὀστέα δ' ἄμμιν ἔχει· Σαλαμίς· πετρὶς δὲ Κόρινθος·
ἀντ' εὐεργεσίης μνήμη' ἐπέθηκε τόδε.

Versu 3 ἄμμιν Brunck. pro scripto ἡμῖν. De his recte
Schneidewinus p. 154 : « Quæ si sint Simonidis, cur omi-
serit Plut., schol. et Anthologia utraque intelligi nequit.
Nobis hæc inanis loquacitas poeta Ceo siquid aliud indigna
videtur. Resectis istis versibus Simonidis ingenium agnos-
cas : ne quid nomina sepulorum desideres, in urbe patria
sepulti erant. Personati Simonidis versus, quibus rhetor
imponi sibi passus est, doricam dialectum fere exuerunt.
Ceterum ex flosculis simonideis non imperite conserti
sunt. » Simpliciter positum ζυσάμενοι ansam dedit sup-
plementi, neque raro emblemata et supplementa recentia
genuit antiquorum scriptorum sobrietas.

CCLI. Lemma : εἰς τοὺς αὐτοὺς μετὰ Λεωνίδου πεσόντας.
In Plan. est ἀδῆλον. — 2 θανάτοι' Ahrens., quam formam
genitivi non memini videre elisam; ζυσάμενοι θανάτου δ'
Schneidewinus. Hemistichiorum sedes pessime permutat
Friedemann. De med. syll. pent. p. 287. — 3 καθύπερθε
Cod., quod recepit Boiss.; vulgo καθύπερθε. — 4. Com-
parant Horatiana, Od. III, 2, 21 :

Virtus recludens immeritis mori
Cælum, negata tentat iter via.

CCLII. Lemma : εἰς τοὺς αὐτοὺς. Item ἀδῆλον in Plan.
Incertum an in trecentos Spartanos scriptum sit. — 1 ἐνό-
πιον Casaubonus et Jac., qui comparat alterius Antipatri
verba, ep. 493, 4 : (pro patria) ἀΐδαν ἄλκτιμον εἰλόμεθα.
Cod. et Plan. ἐνόπιον, quod nemo explicuit, tacite redu-
cebat Boiss. In fine ἔτερ ἄλλο; Cod., ἄπερ ἄλλοι Plan. Ja-
cobsius ἄλλο; servabat, a subaudito τς. — 2. Recte
explicuit Jac.: *pro virtute, quam pugnantes præstite-
runt, laudem et gloriam nacli sunt*, præeunte Schæfero
ap. eum p. 973. Vide Thes. v. Ἀρετή.

CCLIII. Lemma : εἰς τοὺς αὐτοὺς. Sine nomine auctoris
in Plan., cum nomine bis apponit schol. Aristidis in Pa-
nath. p. 58 et 357 Fromm. (p. 155 Dind.). — 1 ἀρετῇ;
Cod. superposito ᾱ. — 3 σπεύσαντες liber unus schol.;
ἐλευθερίην alius; ἐλευθερίαν duo, Cod. et Plan.; παραδει-
νῆ unus schol. — 4 ἀγνράτω Plan.; ἀγνράτω Cod., inter
quod et ἀκνράτω variant libri schol.

CCLIV. Lemma : εἰς τοὺς Ἀθηναίων προμάχους. « Epi-
gramma egregie quadrans in equites Athenienses, qui initio
belli Peloponnesiaci, quum plerique Græci in Athe-
nienses coorti essent, patriam a Peloponnesiorum injuriis
defendebant. Quare a poeta Ceo profectum esse nequit,
ut recte observavit Jacobs. Nec forma epigrammatis simo-
nidea. Fortasse dicuntur ii Athenienses, qui quum Ar-
chidamus primo statim anno belli in Atticam irrupisset,
occubuerunt in infelici pugna περὶ τοὺς Πείτους καλουμέ-
νους, Thuc. II, 19. » Schneidewin. p. 224. — 4 Ἑλλήνων
Schneidew. pro edito Ἑλλάνων. In fine Cod. μαχόμενοι,
in marg. : γρ. μαρνάμενοι, ut Plan.

CCLIV *. Lemma : εἰς Βρόταχον, Σιμωνίδου. In supe-

riore margine paginæ diversa manu scriptum epigr. cum
hoc lemmate. Additum : τοῦτο δισσω; κείται. Sed alibi in
Codice non exstat. — 1 κρῆ; Cod. — 2 aut ἐμπορίαν cum
Schneidew. scrib., aut γενην.

CCLV. Lemma : εἰς ἐτέρους προμάχους Θεσσαλῶν. Stan-
leius putavit particulam esse elegiacam quam Æschylus in eos
scripsit qui in pugna Marathonica occubuerant, teste Vitæ
Æsch. scriptore : κατὰ δ' ἐνίου; (Æschylus in Siciliam ad
Hieronem secessit) ἐν τῷ εἰς τοὺς ἐν Μαραθῶνι τεθνηκότας·
Ἐλεγίῳ ἤσσηθεις, Σιμωνίδῃ. Sed ad *Ossam* perierunt quos
poeta celebrat. Unde glossator Θεσσαλῶν; loquitur, neque
tamen constat quæ pugna dicatur et quo tempore pu-
gnata. — 1 μενεγγέας Cod. — 3 ζῶν Plan.; * ζῶν super-
posito oi Cod.

CCLVI. Lemma : εἰς τοὺς Ἐρετριεῖς τοὺς ἐν Ἐκbatάνοι;
κειμένους. Sine poetæ nomine affert Philostr. Vit. Apoll. I,
24 : « Conf. ep. 259. Gallice reddidit Larcher. ad Herodot.
VI, n. 206. » B. In primo bello Persico Datis, quum
Eubœam cepisset, multos captivos in Persiam ad regem
misit, quibus Darius vitæ sedes assignavit in regione
Cissia; v. Herodot. VI, 119 et Philostr. I. c. In hos si
scriptum est epigramma nostrum, non satis apparet quo-
modo in medio Ecbatanæ agro sepulti esse dicantur,
quum Ecbatana a regione Cissia Susisque (ep. 259) satis
longo intervallo sit dissita. Nisi igitur alii Eretriensium
prope Susa, alii in agro Ecbatano collocati sunt, Ecbatana
pro Media, hæc pro universo Persarum imperio dicta vi-
deri debet. Jac. — 1 βαθυῆρον αἶδμα πλέοντες ap. Phi-
lostr., qui *navtarum* Eretriensium sepulcro inscriptum
dicit, ἐπὶ ναυτῶν τε καὶ ναυκλήρων σήματι. — 2 κείμεθ' ἐν;
Plan. et Phil., cuius « cod. Paris. 1696 κείμεθ' ἐνίμμο-
σάτω. » Boiss. Codex Anth. κείμεθ' ἐν μ. Jacobsius con-
jiciebat κείμεθα μεσοσσίω.

CCLVII. Lemma : ἀδῆλον, εἰς τοὺς Ἀθηναίων (sive Ἀθη-
ναίους, incertum) προμάχους. *Simonidi* tribuit schol. Ari-
stidis, « apud quem exstat bis, p. 136 et 155 t. III ed.
Dind.; priore loco cum δουλοσύνη, ut Planudea, quod
præculi Codicis scripturæ δουλοσύναν. » B. Simonideis in-
seruerunt Schneidewin. et Bergk., qui p. 902 : « For-
tasse in illos qui Platæis occiderunt; ubi, ut Pausan. IX,
2, 5, τοῖς μὲν λοιποῖς ἔστιν Ἑλλήσι μνήμα κοινόν, Ἀπεκτα-
μονίαις δὲ καὶ Ἀθηναίοις ἰδίᾳ τέ εἰσιν οἱ τάφοι καὶ ἐλεγείᾳ
ἔστι Σιμωνίδου γεγραμμένα ἐπ' αὐτοῖς. » — 1 ἐξελάσσετε
unus cod. schol. — 2 ἀργαλέαν Schneidew. Edebatur δου-
λοσύναν.

CCLVIII. Lemma : εἰς τοὺς μετὰ Κίμωνος ἐν Εὐρυμέδοντι
ἀρετεύσαντας. « Schneidewinus hoc ep. et quod sequitur
n. 443, a Simonide adjudicat, quippe qui non potuerit vi-
ctorias ad Eurymedontem reportatas celebrare : at vide
Krügerum *Histor. Stud.* p. 52 et 64 seqq. » Bergk.
p. 904. — 1 εὐρυμέδοντι Plan.; ἀγλαῖαν Cod. et ἤθη super-
posito α. — 4 αἰχμηταῖς Cod.

CCLIX. Lemma : εἰς τοὺς Εὐβοεῖς τοὺς ἐν Σούσοις τελευ-
τήσαντας. In Plan. ἀδῆλον est. Diog. L. III, 33 : φασὶ δὲ καὶ
τὸ εἰς τοὺς Ἐρετρίαις τοὺς σαγηνευθέντας αὐτοῦ (Platonis)
εἶναι· Εὐβ. κτλ. Vide ad ep. 256. « Gallice reddidit Lar-
cher. ad Herodot. VI, n. 206. » B. — 1 Εὐβοεῶν Suid.
v. Ἰππίας. Deinde ἤμιν Diog. — 2 τῶσσαν Diog.

CCLX. Lemma : εἰς τινα ἐν εὐδαμονίᾳ πολλῇ τελευτήσαντα.
Plan. Καρρυίδου. « Multa in hoc ep. conspirant cum iis
quæ de Q. Metelli felicitate narrat Velleius I, 11 et Valer.

Max. VII, 1, 1; minime tamen in hunc virum esse compositum videri debet. — 1. Similiter Ennius notis versibus :

Nemo me lacrimis decoret, nec fanera fletu
Faxit.

Ob rhythmum bucolicum fere malim : *παιριὼν τὸ μνήμα
μου, ὃ παροῦσα.* » Jac. — 5 ἐνὶ κοίμῃσιν frustra Lennep.
ad Grot. p. 236.

CCLXI. Lemma : εἰς Βιάνορα ἱμπροσθεν τῆς μητρὸς τελευ-
τήσαντα. — 2 ἢ τέκοι εἰ μέλλει Heckerus ; μὴ τέκοι εἰ μέλ-
λει Cod. et Plan. Aliorum conjecturas jam licet omittere.
Similia ex Latina Anthologia collegit Jac. ad Analect. t. VII,
p. 168. — 3 σῆμα Cod.

CCLXII. Lemma : Θ. βουκολικοῦ εἰς Γλαυκὴν κόρην,
ἑταίραν (κάρην ἑταίραν Cod.) οὔσαν. « Non injuria Meine-
kius p. 154 hoc ep. exilium habuit et Theocriti ubertate
indignum. Ab altera cippi parte fortasse inscriptio plu-
rium legebatur versuum, quo hoc uno disticho viatores
remisit poeta. » Hecker. I, p. 104. Ahrens. inter dubia
posuit. — 1 ἀδύσας Cod., superposito et. Jacobs. conj.
ἀδύσαι τί τὸ γράμμα; ... αὐτῶ; Ahrens. ἀδύσας, sed addit :
« Mutuum, ut videtur, et corruptum epigramma. » —
2. Dubitari non posse videtur quin Glauca citharæda sit
intelligenda, Chia et poetæ æqualis, ab ipso memorata
Id. IV, 31, ubi v. schol. Glossatorem de suo dixisse ἑταί-
ραν nihil mirum, neque in κάρην reconditum aliquid qua-
readum videtur.

CCLXIII. Lemma : εἰς Κλεανορίδην ναυαγῆσαντα. —
2 θαρσήσαντι Cod. Νότου λαίλαπι homericum Il. A, 306. —
3 ἀνέγκυος Cod. « Commiserat navigium Noto, quo vento
in mari mediterraneo nullus periculosior; v. Horat. I, od.
28, 21 sq. Hic tempestas orta eum *cohobuill*, ἐπέδησεν,
quominus institutum iter conficeret. » Jac. — 4 ἀμρ Plan.;
ἐκλασεν Heckerus p. 259 et Bergkii; ἐκλυσεν Cod.; sed
ἀπέκλυσεν etiamsi hoc sensu diceretur, antiquo poeta es-
set indignum.

CCLXIV. Lemma : εἰς Κλεινορα. Quibus statim subji-
citur : εἰς τὸν αὐτὸν κλε (compendio). Ex errore potius
quam ex antiqua notatione nomen profectum puta. Valde
probabiliter Heckerus I, p. 103 in ejusdem cippi latere
adverso insculptum fuisse epigr. 266 statuit, post titulum,
in averso autem latere nostra disticha duo. Naufragus
navigantes alloquitur. — 1 ὃν δ' Heckerus; legebatur ἦν δ'.
Plan. ἀτῆς. — 2 λιμῆσι Plan.

CCLXV. Lemma : εἰς ἕτερον ναυηγόν. — 1. « Hiatus pausa
reddit excusabilem, quamvis facile corrigas v. τ. εἰμ' ὄδ'
ἐναντίον. » Jac. Qui comparat hæc Petronii : *Non sola mor-
talibus maria hanc fidem præstant : illum bellantem
arma decipiunt; illum diis vota reddentem penatum
suorum ruina sepellit; ille vehiculo lapsus properan-
tem spiritum excussit; cibus avidum strangulavit,
abstinentem frugalitas. Si bene calculum ponas, ubi-
que naufragium est.*

CCXLVI. Lemma : εἰς ναυηγὸν Διοκλέα. Conf. ad ep.
264. — 1 οἱ δ' Cod.

CCLXVII. Lemma : εἰς ἕτερον ναυηγὸν Νικήτην ὄνομα. —
1 ἀνευθεν Plan. — 2 ναυηγὸς τλήμων. Brunckius et Heckerus,
quasi vero rarum sit epitheta ab hominibus ad res ipso-
rum transferri. — 3 αὐτῶ; Cod. — 4 sic Cod.; οἰκτείρετε
Plan. Jac. comparat alibi lecta ἐρίσας, θανίσας pro ἐρίσας,
θανίσας. Scaliger et Brunck. ἐκτέρετε (a κτερέω, i. q.

κτερέω), « de qua forma et ipsa dubito. Malim οἰκτί-
σατε. » Heck. Post θαπτετε præsentis locus est, atque
οἰκτίρω testatur Cheroboscus.

CCLXVIII. Lemma : εἰς ναυηγὸν ὃν εὐρών τις ἐξέδυσεν
ἱματίων. — 1 ὃν ἢ κτείνασα Plan. et cod. Paris. 2720
(RS.), ut non esse Planudis correctionem appareat; sed
verum esse et Codicis οἰκτείρασα « insulsum et frivolum »,
minime assentior Schneidewino. Quod naufragus cum
veste in littus ejectus erat, id, ut a poeta, misericordias
et reverentiæ maris tribuitur. Plan. θάλπτα, præter ed.
principem. — 2. Adjectivi πωμάτου sensus ex γυμνώσει
pendet : ut ceteris bonis omnibus nudaverat, ita etiam
veste *ultima* nolebat. Ante Jacobsium plene distinguebatur
post ἤδασατο. — 3 ἀταρβήταις RS. — 5 κείνο κεν ἐνδ.
Cod., RS.; κείνο μὲν ἐνδ. Plan., quod optime emendavit
Schneidewinus et ex RS. posuit εἰς Α. Male ceteri et
edd. εἰν Α. Veram scripturam jam Grotius reddidit. —
6 ῥάκος; Cod., cui superscriptum : γρ. φάρος, quod habent
RS. et Plan.

CCLXIX. Lemma : εἰς ἕτερον ναυηγόν. RS. : ἐπιτύμβιον
εἰς ναυηγόν. « Naufragi in littore sepulti verba ad nautas
prætervehentes. Hoc fortasse distichon obversabatur
Propertio, qui Pæsti naufragi corpus in littore vult sepe-
liri III, el. 5, 39 :

Ut quoties Pæsti transibit nauta sepulcrum
Dicat : Et audaci tu timor esse potes. »

Jac. — 2 σῶμα RS.

CCLXX. Lemma : εἰς τοῦ; ἀπὸ Σπάρτης ναυαγῆσαντας.
Iterum legitur infra post ep. 650, cum hoc lemstate : Σ.
εἰς ναυηγούς τινας ἐν Τυρρηνίᾳ ναυαγῆσαντας. « Ubi ini-
tium est : Τούσδ' ἀπὸ Τυρρηνῶν. Unde in lemstate scri-
bendum ex Τυρρηνίας. » B. « Hoc si vere legitur, aut
prædæ decimam a Tyrrenis, i. e. Etruscis, reportatam
et a victore dedicatam poeta dicit, aut Etruscis, qui
thesauros suos Delphis habebant, victores decimam deo
dedicasse. Nos tyrannos Siculos, post devictos Etruscos
aliosque barbaros, ἀκροβητίους; Delphos missis hæc inscri-
psisse conjicimus; conf. VI, ep. 214. » Schneidewinus
p. 163, cui postrema imprudenter exciderunt. — 1 ἀκροβήνια
Cod. utroque loco; ποῖθ' ἀγαγόντας; hic, alterum altero loco
et ap. Plan. — 2 μὲν ναῦς Plan. et Cod. altero loco; ἐν
σκάφος ἐκτ'. Plan. et Cod. hoc loco.

CCLXXI. Lemma : εἰς Σκόπιν (sic) υἱὸν Διοκλείδους
(sic). Hoc ep. Heckerus in unum conjunxit cum ep. 496,
ubi v. annotata. — 3 ἀντί δὲ κείνου Meinek. — 4 σῆμα
Cod. et Plan., corr. Brunck.

CCLXXII. Lemma : εἰς ναυηγὸν Λύκον, Νάξιον ἑμπορον.
— 1 θάνεν Cod. — 3 ἐπλεον Cod. — 4. « Ἄλλως, i. e. εἰς
κενόν. Nihil nisi nomen vanum habeo sepulcri, quum
mortuum intra me non receperim. — 5. Hic in Codice
novum epigramma incipit, cum lemstate : ἀδηλον, εἰς
ναυηγόν θανάσιον. — 6. Sic ep. 502 : Nicagoram Ἐρίρων
ᾤλεσε πανδυσίη (ubi conf. not.). Vide Aratum Phæn.
158 et schol.; infra ep. 640. » Jac.

CCLXXIII. Lemma : εἰς Κάλαιστρον ναυηγόν. — 1. Sic
Horat. Carm. III, od. 17, 11 : *demissa tempestas ab
Euro.* — 2 καὶ post ὡς om. Cod., qui deinde πανσούτης,
superposito γρ. δυσίτης. — 3. Orionis occasum tempestates
comitantur; v. Apoll. Rh. I, 1202, intt. ad Horat. Od. I,
28, 19. — 4 πλέων Cod., superposito : γρ. θέων, ut Plan. —
5. Propert. III, el. 5, 8 : *Nova longinquis piscibus esca*

nata, de naufragio. Cod. κύρμα. — 6 οἰχουμαι Cod.; οἰζυμῆαι Plan., a Meinek. receptum; οἰχουμαι vulgo. Deinde Cod. ὑπεσι, superposito ζ.

CCLXXIV. Lemma : εἰς Τιμοκλία ναυηγόν. *Corinthii*, ut ap. Grot., Codex alibi. Cenotaphium loquitur. — 1. « Voce κηρύσσω respici videtur ad consuetudinem nomina eorum qui aufugerant per præconem edicendi. Simul itaque nomen defuncti proclamatur cippus, simul circumspicitur an alicubi naufragi corpus appareat. » *Jac.* — 2 σκαπτομενος (sine acc.), superposito η, Cod. — 4 τρωθῶν, superposito ευ, Cod.; τυκωθῶν Plan.

CCLXXV. Lemma : εἰς Ἀστυδάμαντα, υἱὸν Δάμιδος; ναυηγόν. Plan. Γαιουλλικῶς, ed. princ. Γαιουλλίου. — 1 ἀπέλοπος; νάσος Cod., superscriptum γρ. πόννασος; manu recentiore; ἀπελοπόννησος Plan. In fine κρήτα Cod. — 2. « Μάλεον, *Maleum jugum*, plerumque Μαλέα aut Μάλεια ἀρχα, ubi inprimis periculosa navigatio; v. *Odyss.* Γ, 287; I, 80. Inde proverbium :

Μαλέαν δὲ κάμψαι; ἐπιλάθου τῶν οἰκῶν.

Saxa Malea Propert. III, el. 19, 8. » *Jac.* — 3 κυθωνίον Cod. — 5. Conf. ep. 273, 6. — 6 κρήτες Cod. « Hoc cum acumine extulit Gæulicus : Non mirum, fallax monumentum conspicit apud Cretenses, ubi ipsius Jovis monstretur sepulcrum. Nota Callimachi hæc, *Jov.* 8 :

Κρήτες δὲ ψεύδεται· καὶ γὰρ τάρον, ὃ ἀνα, σείο
Κρήτες ἐτακτῆναντο, σὺ δ' οὐ θάνεις.

Eodem acumine *Lucanus* VIII, 871 :

Atque erit Ægyptus populo fortasse nepotum
Tam mendax Magni tumulo quam Creta Tonantis. »

Jac. In Cod. adscriptum : ὄραϊον, et in marg. περι τῶν Κρήτων θαύμαστον (sic).

CCLXXVI. Lemma : εἰς ναυαγῶν ὄν ἀλιεῖς ἐξαγαγόντες ἔθαφαν. — 1 σιγηνεῖς [sic] Cod. — 2 πολυκλαύτου de conj. edidit *Jac.*, coll. ep. 495. « Πολυκλαύτου σκύβαλον, *lacrimis dignum*, minime erat ineptum. » *Meinek.* p. 146. — 5 ὃ χθὼν Codex, in quo novum hic epigramma incipit, cum lemmate : ἀδελῶν, εἰς ναυηγόν, ἔτερον. Ὅλον, nimirum cum piscibus sepulta ea corporis parte quam devoraverant. In fine Cod. ἐτ λοιμῆς, corr. *Dorvillius.* — 6 τοῖς Cod.

CCLXXVII. Lemma : εἰς ναυηγὸν ταρῆντα ὑπὸ ναύτου Ἀεοντίχου. — 1. « Legebatur τίς ξένος, ὃ ναυηγέ; Id mutandum erat, et mutavi, ut videbatur, non omnino male. » *B.* Qui scripsit Τοῖ ξένος. Aliam emendationem a Boiss. prolatam ad *Callimach.* p. 192. Τίς ξένος, ὃ ναυηγέ, *A.* in nostro exemplo recepit *Jacobs.*, addens : « Conf. *Hermann.* De emend. rat. gramm. Gr. p. 94. Possit etiam scribi ὡς ξένος. » Sed quis ferat τίς ξένος nomine adjecto? *Meinek.* conjiciebat illa verba ex integro disticho et dimidia tertii versus parte superpasse, « ut quæ exciderunt hanc fere sententiam habuerint : (*Quis te hospes, o naufragi,*) *sepulcro condidit? naufragum enim te esse neque alio mortis genere occubuisse indicat impositus sepulcro tuo remus.* Sequentia respondentis sunt mortui. » *Heckerus* distinguit ξένος ὃ ναυηγέ, ut VI, ep. 267, 1 : φασφόρος ὃ σάτερξ, al., scripsitque τίς, ab ionica quidem dialecto poetarum non alienum, sed quid sibi velit non assequor. Nam σολ ξένος, quod etiam *Boiss.* voluisse videtur, hic non procedit. Jam video *Meinek.* quoque in *Add.* p. 311 corrigere τίς ξένος ὄν, ναυηγέ, ut

τίς sit accusativus, « de quo v. *Hermann.* Opusc. I, p. 257. » Quorum minime nitida sententia, nec credibile est ab ambigua prorsus vocula exorsum fuisse *Callimachum.* Prior conjectura viri optimi eo arridet, quod mortuo loquente hæc fiunt ἠθικώτερα. — 2 αἰγιαλοῖς *Bentleius*; « fortasse tamen αἰγιαλοῦ scribendum. » *Mein.* Codex αἰγιαλοῦς. — 4 ἡσυγας, αἰθῆη *Hemsterhusius*; ἡσυγὸν αἰθῆη, a correctore αἰθῆη, Codex.

CCLXXVIII. Lemma : εἰς ναυηγὸν ἀνώνημον, ἀλλὰ θαυμαστόν. « Anonymum dicit; nam non Ἔθρι; versu primo, sed θηρῶν Codex exhibet. Est Ἔθρι; lectio *Planudeæ.* Idem nomen redidit *ep.* 295, 447. » *B.* Nescio unde *Grotius Tarentini.* Sunt naufragi in littore sepulti querelæ. — 1 θηρῶν Cod. — 2 Ἀγρόπων, quæ nunquam quiescant a fluctuum strepitu, ἀκοίμητοι, ut κοιμίζεσθαι et similia sæpe dicuntur de mari. Sic intelligam potius quam cum *Jacobio* « littora quæ, ut ipsa a fluctibus nunquam quiescant, sic me quoque somno frui non sinunt. » — 3 ποτὶ χοιρῶσιν Plan. — 4 ξείνων Plan. — 6 δοῦπον ἐπερχόμενον Plan. *Junge* καὶ ἐν νεύεσσιν (ὄν) ἀνω. — 7 κατ' ἔναυσεν Cod., illud Plan. Structum ut κατέπαυσεν. — 8 θανάων λείη Plan. et Cod., sed hic τῆ superposito ut fieret τελείη. Metaphoram petitam esse a mari pacato, quod poetæ λείων vocant, observat *Huschkius*, qui de hoc versu accurate egit *Aul. crit.* p. 122 seq.

CCLXXIX. Lemma : ὁμοίως εἰς ναυηγὸν ἀνώνημον (sic apogr. *Par.*; e Cod. ὁμώνημον affertur). — 2 αἰῶν Cod. et Plan., correxit *Jacobs.* : *in frigido vix cinere.* Malebat *Heckerus* I, p. 9 : ἀ ξέν', recte observans in *AIEN* lapidi insculpto literas Ξ et I vix tantillum differre. Ut alibi nautarum tumulis remas imponitur, inde ab *Homero* *Od.* A, 77, ita hic remi et rostra pinguntur vel finguntur in marmore. — 3 ναυηγοῦ τὸ Plan., qui deinde ἐνί, Codex ἐν, quod rectius, opinor, servatum fuisset ab editoribus. — 4 αὐτῆς *Brunck.*

CCLXXX. Lemma : εἰς τάρον ἐπὶ γῶρας κείμενον ἀροτρευομένης λαμβάνων. In altero marg. : ἀπὸ ναυηγοῦ πρός γεωπόνον. — 1 τῶί βός Cod. — 2 τὴν ὕνιν, et v. 3 τοιαυτήν Plan.

CCLXXXI. Lemma : ὁμοίον ἐπὶ τῷ αὐτῷ λαμβάνων. — 3 αὐτὰ *Brunck.* Κεῖλανται, lacrimis irrigata est. Reddidi verbo *appuleiano.* Codex κεκλαυμένης. — 1 κομάτας *Brunckius*; κίματος, superposito κό (sic), Codex; κοματός Plan. Deinde Cod. ἀναβαλῶσται σάσχων (superposito σ litteræ ultimæ).

CCLXXXII. Lemma : εἰς ναυηγόν. In Plan. *Antipatro* tribuitur. — 1 ναυαγοῦ Plan. præter ed. princ. — 2 ἄλλόμειθ' Plan., probante *Heckero* I, p. 103; ἄλλόμεθ' Cod., ἄλλόμεθ' *Brunck.* et *Jacobs.* in nostro exemplo, ὠλόμειθ' in ed. Qui recte contulit ep. 675, velut respondens epigrammatis 264, 266, et similibus, et sententiam sic exposit : « *Quantum hinc naufragi vides tumulum, ne tamen idcirco a mari abstineas : alii enim nautarum servantur, alii pereunt.* Ego quidem quum naufragium facerem, ceteris navibus nihil mali accidebat. »

CCLXXXIII. Lemma : ἔτερον εἰς ναυηγὸν Ἀμφιμένην (imo ejus filium). — 1 οἰζυρὰ codd.; θάλαττα Plan. — 2 ψηλῆς Cod. — 3. « Notanda locutio ἐπιεικέως ἀχλὺν pro κόνιν, γῆν, quæ ut vulgaria et nimis trita respuit *Leonidas.* » *Jac.* — 4 φιλιεύς Cod. et Plan.; Φυλλεύ; *Scaliger*, quod gentile est; Φυλεύς *Meinek.* p. 135, « quod

nomen, ut multa alia heroica nomina, in vitam communem abiisse docet Pausan. IV, 13. »

CCLXXXIV. Lemma : ἕτερον εἰς ναυηγόν, θυμασίον. — 1 βάλαντα Plan. præter ed. princ. — 4. Bis positum intellige ἐρήσεις. Respicitur maris rapacitas.

CCLXXXV. Lemma : ἕτερον εἰς ναυηγόν Ἐράσιππον. Sine gentili in Plan. — 1 πέτρας Plan. — 3, 4. Comparat Jac. homericæ Od. A, 161 : ἀνέρος οὐ δὴ που λεύκ' ὄστέα κίθεται δαμφορ, et Propertii III, el. 5, 27 :

Sed tua nunc volucres adstant super ossa marinæ,
Nunc tibi pro tumultu Carpathium omne mare.

CCLXXXVI. Lemma : ἕτερον εἰς ναυηγόν Νικάνορα, Τύριον κλουσιώτατον. Plan. Ἀντιπάτρου sine gentili. — 1 Νικάνωρ Plan.; μεμαραμμένε Codex, non meior; Plan. μεμωρημένε, quod editur; illud recte prætulit Hecker. — 2 ἦσιον Cod. — 3 ἡσυχα πρὸς π. Bothii somnium. — 4 φροῦδα * κιάσης Cod.; φροῦδα τε καὶ κιάσης Plan. et Boiss. Salmasius et Jac. φροῦδ' ἀρα καὶ π. Heckerus : ὡς φροῦδ' ἀ κιάσης. Sed nemo explicuit quænam sit illa κιάσης Τύρου ἑκείναι : quod de ipso Nicanore dici, cuius *divitiis* modo, virtutes nullas memorantur, perimprobabile est. Scripsi igitur κιάσης, oppositum ξείνη ἡσίον, lacunam aliis committentes feliciter explendam. Insuperata morte obiens perdidit ædes magnificas, quibus superbiebat, et ipsa sepulcri in patria terra spes perierat peregrinum in littus ejecto. Contrariam sortem Leonidas fere gratulatur Promacho infra ep. 665, 5 seqq.; quæ conferas. — 5. In marg. Cod. ὄρατον.

CCLXXXVII. Lemma : εἰς Λύσιν (Λύσιν corrector) ναυηγόν. Conf. ep. Archiæ 278. — 1 βάλαντα Plan. — 3 στήναι; Cod. superposito ρ. Deinde παρ' οὐχτα Brunckius frustra. — 5 οὐκ ἐπι Schneiderus; οὐκ ἐτι codd., sed aliena ab hoc loco videtur mentio fortunarum Lysidia ex lautioribus olim in angustius redactarum; potius avaritia, ut solet, et invidia mari exprobratur, quod Lysin quamvis parvo navigio vectum exiguisque instructum copiis, tamen submerserit. » Jac. — 6. Conf. ad ep. 295, 4.

CCLXXXVIII. Lemma : ὁμοίως εἰς ναυαγόν ἀνώμου (i. e. *hunc quidem* anonymum). — 1 οὐδ' ἐτέρης Cod.; βάλαντα Plan. — 3 σάρκα μὲν γὰρ Cod. — 4 ψηχρῆ Heckerus I, p. 94, vocabulo dubio.

CCLXXXIX. Lemma : εἰς Ἀνθέα τὸν ναυηγόν, ἐκ τῆς θαλάσσης σωθέντα, ὑπὸ θηρῶν δὲ χειραίστου ἀνααιρεθέντα. — 3 λύκο; lineæ superscriptum in Cod. « Ἀσχοπον, de ejusmodi periculo securum. — 4 πικρότερα Plan., male. Conf. IX, ep. 271, de maris per dies halcyonios tranquillitate, ὡς κρίνα χέρσον ἀπιστοτέρην. » Jac.

CCXC. Lemma : ἕτερον εἰς ναυηγόν ὑπὸ ἔχρους ὀνηθέντα. — 3 βεβαρμένον Plan.

CCXCI. Lemma : εἰς Λυσιδίην ναυηγίσασαν Κυμαίων. In cenotaphium Lysidicæ, quæ, patre Aristomacho eam per mare ad sponsum deducente, tempestate exorta in undis perit. Cogitanda est autem, ut observat Heckerus I, p. 94, anaglypho efficta qualis describitur v. 1. — 1. Sic Ovidius (ap. Jac.) de Ceyce naufrago : *nudum et adhuc humente capillo*. — 2 ναυητὴ Cod.; ναυηγὸν Plan. Meinekius p. 225, cui simplex εἰς ἄλι nimis jejuum videretur, conjecit ναυαγῶ φθ. ἐν ἄλι, in *naufrago mari*, coll. IX, ep. 105, ἀνέμους ναυηγούς. — 3 θαλάττης Plan. præter ed. princ. « Puellam puta in maris tumultu aut

spiritus deliquium præ timore passam, aut vertigine captam, e navi excidisse. Sic fere Helle ap. Lucian. D. mar. IX, 2. » Jac. — 5 γθόνα κυμῖον Cod., in quo Κύμην agnovit auctor lemmatis; γθόνα Ταρόν Plan., haud dubie de suo. — 6 ψηχρῶ Hecker. — 7. In Cod. novum hic incipit ep., cum lemmate : εἰς τὴν θυγατέρα Ἀριστομάχου ναυηγίσασαν. Conf. IX, ep. 245.

CCXCII. Lemma : εἰς Ἀναίτων ναυηγόν. « Est de hoc epigr. conjectura viri d. vix digna quæ memoretur in Biblioth. ratiocin. t. XLV, p. 344. » B. — 2 μύρεθ' ὑπὲρ κρουροῦ μυρομένη Cod. Recepi correctionem Jac. in Anal. prolatam t. X, p. 196, κρουροῦ θυρομένη, « cui quum aliquis præfixisset vel superscripsisset o, ortum est κρουροῦ. » Idem in Pal. σμύχεθ', in notf. mss. δυρεθ' ὑπὲρ κρουροῦ μυρ. Heckerus κρουροῦ συμυρομένη, « quod verbum aptissime congruit cum altero κατὰ μύρεται. » Meinekius p. 182 conjiciebat μύρεθ' ὑπὲρ κρουροῦ μινυρομένη σε τάφοιο.

CCXCIII. Lemma : εἰς Νικόσημον ναυηγίσαντα ὑπὸ δίφους ἐν τῇ θαλάσῳ. « Gallico vertit Larcher. ad Chariton. t. II, p. 223 » B. Apud quem III, p. 48 : ἐν ταύτῃ τῇ θαλάσῳ... γαλήνης μακρὰ; γενομένης δίφαι πέντας; ἀναρρήσαν. — 2 κύματος Cod. et Plan.; κύμασιν anonymus ap. Huetium p. 23; κύματ' οὐ alius ap. Dorvill. Char. p. 272. — 4. « Ἀνημέρω πλόωφ idem est quod νημεῖω. Infra ep. 640 : ἀπλοῖτῃ πεπεδημένον. Φρύγομα; de siti etiam Elian. N. A. XVII, 37. » Jac. Heckerus conj. ἐφύγη, coll. Hesychn. : ἀπεφύγη ἀπεπνευματίσθη. Plan. δίφης.

CCXCIV. Lemma : Τυλλίου (sic) Λαυρία εἰς Γρονέα τὸν ἄλεια ἐν θαλάσῳ ἀποκινέοντα. In Plan. Σταυλλίου inscriptum. — 3 ἐκ accessit ex Plan. — 4 sic codd., « quod defendi potest; nam adjectivum κροκαλος memorat Theognostus Can. p. 21, 5 : κροκαλος αἰγιαλός, i. e. κροκαλώδης, littus *scruposum*. » Hecker. p. 204. Ceterum probabilis conjectura Jacobii ἡσίονος, coll. Append. ep. 312 : Τυρονη; ἡσίονος κροκάλῃ, et al. Bothius ἡσίον. Cod. ἐς, Plan. εἰς.

CCXCV. Lemma : εἰς Θῆριν ἄλεια ἐν τῇ ἑαυτοῦ καλύβῃ τελευτήσαντα. — 2 Αἰθύναι; conf. ep. 277, 4. Arat. Phaen. 296 : ναυτὰς ἱκελοι κολουμβίσιν αἰθύναι. — 3 ἰχθύσι ληϊστήρα Cod. et Plan.; ἰχθυοληϊστήρα Schneider. et Jac. « Sed recte dictum ἰχθυοσιληϊστήρα, ut ἀπροσδόμαξ ap. Timonem Diog. L. II, 126, ὀδασιστεγῆς ap. Philippum VI, ep. 90, et multa ejusdem generis alia, de quibus egit Lobekius ad Phryn. p. 687. In γραμοδύτης, pro quo fuit qui γραμοδύπητην scribendum censeret, recte penultima producitur; v. Lobeck. Paralip. p. 432. » Meinekius p. 133. Et sic Jac. in Delectu p. 452. Jam Salmasius suo exemplo adscripserat : « ἰχθυοσιληϊστήρα unica voce. » — 4. « Ναυτιλίη pro nave positum poetice, ut εἰρασίη paullo ante ep. 287, 6. — 5. De violentia Arcturi v. Plaut. in Rudentis prologo 69 seqq., Plin. XVIII, 31, 74. » Jac. — 7 ἔθανεν Cod., corr. Stephanus. — 9 τοῦτου π. Codex, corr. Jacobs., et τοῦτ' οὐ a prima m. scriptum fuisse in Codice agnovit Paulssen.; τῶδ' οὐ π. Plan.

CCXCVI. Lemma : Σ. τοῦ Κήου, εἰς τοῦς μετὰ Κίμωνος στρατευομένους ἐν Κύπρῳ Ἀθηναίους, ὅτε τὰς ρ' ναῦς τῶν Φοινίκων ἔλαβεν (sic Cod., non ἔλαβον). Sive ut schol. Aristidis III, p. 209 (525) : εἰς τὰς αὐθημερὸν ταύτας νίκας (Cimonis) Σιμωνίδης ὕμνος λέγων Ἐξ κελ. Affert Aristides t. II, p. 209 et cum nomine Simonidis ib. p. 512 ed. Dind. Diodorus XI, 62 : ὁ δὲ δῆμος τῶν Ἀθηναίων δεκάτην ἐξελομένους ἐκ τῶν λαφύρων ἀνέθηκε τῷ θεῷ καὶ τῇ ἐπιγραφήν ἐπὶ τὸ κατασκευασθὲν ἀνάθημα ἐπέγραψε

τήνδ' Ἐξ κτλ. Ubi res nota narratur et ap. Plut. Cim. c. 17, 13. *Juniori* Simonidi tribuebat Goens. De Sim. p. 33. Vide Bergk. ad ep. 258. « Exstat in Arsenii Violeto p. 329 [ex Apostol. VII, 57]. » B. — 1 οὐ γ' Cod., Diod., Ars.; οὐ τ' ex Aristide et schol. Hecker. et Bergk. Deinde Ἄσις; Cod. solus; ἔκρινεν Arist. et schol. Notum apud antiquiores in Asiam et Europam orbem terrarum dividi totum. — 2 καὶ πόλεας; (edd. πόλεας) θητηῶν Diod.; πόλεας θητηῶν Arist., schol., Ars. In fine ἐπέχει Diod. Sed conf. Hom. II. Y, 358 seq. — 3 οὐδαμὰ πω καλλίων Cod.; οὐδενὶ πω καλλίων Arist., schol., Ars.; οὐδέν πω τοιοῦτον Diod. — 4 in fine ὀμοῦ Arist., schol., Ars. — 5 ἐν γαίῃ Arist. et schol. « quod solum verum esse docet Krüger. supra cit. » Bergk. In fine ὑάσαντες tres libri Diod. — 6. Phoenicibus magna pars classis Persarum constabat; conf. Diod. X, 60; Thyc. I, 100. — 7 versus in Codice sic desinit: δ' ἴσταν... Cetera accesserunt ex Arist., schol., Diod., cuius cod. opt. δεσγενείας, ceteri fere depravatius δ' ἐς γενεάς ὑπ' αὐτῶ. — 8 ἀμφοτέραι; Cod. superscripto ι. Interpretatur ἀμφοτέρωθεν γερσί de navibus et terrestribus copiis. Heckerus conjicit κληγαί; ἀμφοτέραι; χερσικράτει πολέμω, addens, « Non occurrit alibi adjectivum χερσικράτης, sed vir hujus nominis memoratur a Choroobosco Can. p. 751, 7. » Boiss.: « κράτει πολέμου, conf. ad ep. 541. »

CCXCVII. Lemma: εἰς τὸν Λεύκιον ὑπατον, ὅτε τὴν Κόρινθον ἐξεπόρθησε. Et rursus: εἰς τὸν ὑπατον Α. τὸν ἐκπορθήσαντα Κόρινθον. Est Lucius Mummius. — 2 σύντροπον Plan., præter Aldi codicem. « Σύνδρομον ἕνα accipere de binis Isthmi littoribus, quæ duo maria ab occasu et ortu solis finitima arctis faucibus dirimunt, Liv. XLV, 28. » Jac. Bothius apponit « Cic. Contra Rullum II, 86: Corinthus sic postea erat, ut terra claustra locorum teneret, et duo maria maxime navigatione diversa præne conjungeret, quum pertenui discrimine separarentur. » — 3 ἐστρωφίτζε Cod., a superposito; ἐστρωφίτζε Plan. « Quod ineptissimum est; minime enim v. 5 Mummius crudelitatem excusat poeta, quod Jacobso visum, sed ossa militum, quos a Romanis supremo honore sepulcri privatos esse indignabundus notat Polystratus, a Corinthiis in unum tumulum concervata et sub uno lapide sepulta ait, ut appareat ex aoristo νόστραν v. 4. Nomen igitur σκόπιος idem significat quod alibi κέρη. » Hecker. — 4 σωρευθένθ' vel potius σωρευτῶν corrigiit Heckerus: calidius, ni fallor; indicari videtur sororum altus acervus, quem, duri victoris metu, illi πολυανδρίω civis superstruxerint pro cippo aut monumento sculpto et literato. — 5. « Πριάμοιο. Schol. Wech.: ὅθεν καὶ παροιμία: Τοῖς Κορινθίοις οὐ μεμψεται Ἴλιον Πολυδ. ε'. In Polluce non invenio locum; sed est initio Dionis Plutarchi, in Rhetorica Aristotelis I, 6, 24; in Proverb. Strom. 756; in Adagiis Erasmi IV, 1, 44. » B. — 6. Ἀκλαυστος jungi solet cum ἀταρος; s. ἀβαπτος, et eodem redit.

CCXCVIII. Lemma: εἰς νύμφιον Εὐπολιν καὶ νύμφην Λύκαιναν, οὗς πᾶσαν ὁ θάλαμο; ἀμφοτέρους ἀπέκτεινε. — 3 τε Γλυκέριον Plan. In fine corrector Codicis ὑμέναιος. — 4 ἴσθη ἐν Cod., alterum Plan. — 5 οὐκ ἄλλω Salmasius; οὐκ ἄλλω Cod.; οὐ καλῶ; Plan. Deinde ὡς ὁ μὲν Cod. et Planudes liber optimus ap. Brunck. Aldinaeque, alias ὡς σὺ μὲν, editur autem φὶ σὺ μὲν, nulla, ut videtur, auctoritate. « In versus varietate lectionis impedito scripto ὦ σὺ μὲν... σὺ δ', pro ὡς, mihi visus sum aliquantum proficisse. » B. Meinekius p. 232 conj. ὦν. — 6 νικία σὺ δ' ἐκλαυσα; εὐδαίε Cod. et ed. princ. Plan. cum Aldinis (nisi quod Νικίας in ed. pr.), sequentes Νικία, σὺ κλαύσα; δ' Εὐδαίε. Νίκα, a Νίκα, Jos. Scaliger, quod poscit σὺ μὲν.

Heckerus ὡς ὁ μὲν ἰὸν Νικίας (bisyllabe, ut in exemplis quæ multa collegit p. 59 seq.), ἐκλαυσα; δ' Εὐδ. Jacobs. conj. Νίκα, σὺ δ' ἐκλαυσα; φεῦ, Λύζε, θυγ., « nam Lycæni pater commode Lycus appellaretur; » in nostro exemplo commendans Bothianum σὺ δ' εἰ κλαύσα; Meinekius: « Mihi ἐκλαυσα; Κλαύδα; aut Θεούδα; scribendum videtur. Notæ nominum propriorum formæ Θεύγης, Θεούδο;ς, Θεούδο;ς, alia. » Quod recepi; in v. 5 enim ut ὡς; ὁ μὲν varietatem structuræ afferbat non inelegantem, ita in ὠσμεν libraribus facillime ad ὁ μὲν aberrare poterat.

CCXCIX. Lemma: εἰς Πλάταιαν τὴν πόλιν ὑπὸ σεισμῶ; κατακτεσοῦσαν. « Quod de Platæis speciatim relatum non vidi; sed Bœotiam terræ motibus expositam fuisse Strabo ait X, p. 686. » Jac. — 1 δδ' ἐστ' ἄδε Cod. Distinctionem versus monstravit Heckerus, sic disputans: « Jacobsius τί τοι λέγω explicat: quid tibi vis dicam? qua consolatione et allocutione utar? Sed interrogatio talis corrigendis tantum prioribus verbis inservire potest, ut supra ep. 129. Hoc autem loco primis verbis, in quibus etiam duplex ἄδε mire languet, nihil inest quod corrigatur vel corrigi possit. Simillimus locus Sophoclis Antig. 566 seq.

ΙΣΜΗΝΗ. Τί γὰρ μόνη μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον;
ΚΡΕΟΝ. Ἄλλ' ἤδε μέντοι μὴ λέγ', οὐ γὰρ ἐστ' ἔτι.

Nec differt quod de Niobe canit Antipater Plan. ep. 131, 1: Ταυταλὶ ἄδε ποχ' ἄδε. — 2 ἔξαιτίας Cod. superposito η. — 4. Qui perierunt, patriam ipsam pro cippo et in monumento sibi impositam habent.

CCC. Lemma: εἰς Πυθόνακτα (sic) καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. — 1 κασιγηκε Cod., ultimæ syllabæ superposito την. Plan. κασιγήτην, uterque κεκύθει. Sed margo Cod.: γο. κασιγήτῶν τε κέκυθε, quod ab omnibus receptum, Bergk. κέκυθεν. — 2. « Fortasse γῆ scribendum. » Schneidewin. — 3 μέγ' ἄριστο; Cod.; μέγ' ἄριστον Plan.; corr. Grotius. — 4 χαριζόμενον superposito σ Cod.

CCCI. Lemma: εἰς τοὺς μετὰ Λεωνίδην τὸν (Λεωνίδου τῶν Boiss.) Σπαρτιατῶν (sic compendium, non σπαρτιάτην) τελευταίαντας. — 1 sic Plan.; εὐλαϊὰ γαῖα Cod. Jacobsius ad hæc: « Ipsam regem, inquit, summis laudibus dignum, nemo poetarum antiquorum versibus decoravit; nec ullus alius regum Spartanorum, excepto Pausania, carminibus laudatus est, momente Pausania III, 8. » — 2 Σπάρτας Plan. præter ed. princ. Tum βασιλεῖ; Cod. — 4 τ' ἀνδρῶν edebatur ex Plan.; particulam cum Codice et Schneidewino recte sustulit Jac. in nostro exemplo. In fine Plan. πόλεμον.

CCCII. Lemma: εἰς Νικόδικον. — 1 αὐτοῦ Plan. et edd. præter Bergk. — 2 sic Codex et Plan., nisi quod hic ζῶς κλαίε, « contra metrum. Scribere poterat monachus ποθεῖ. » Brunck. Quod recepit Schneidewin., ipse Brunckius cum Salmasio: Νικόδικον δὲ φίλοι καὶ πόλις ἤξε Πόη, Jacobs. Πόλα; quod usitatum. « Emendatio, ait Schneidewin., vel ideò perversa est, quod πολί; ἤξε adjecto nomine ipso urbis dici non potuit. Sensit vitium Planudes. » In Codice scriptum erat πολλή;, deinde eraso λ correctum πόλη;. Quorum vestigia non satis premit, sed valde placet Bergkii conjectura (p. 909):

Τῶν αὐτοῦ τι; ἕκαστος ἀπολλυμένω; ἀνιάται,
Νικόδικον δὲ φίλοι καὶ πόλις ἤξ' ἐχάρη.

« ut sit epigramma ad Παίγνια potius referendum. » Alia quoque epigrammata Planudes perverit in sententiam

prosus contrariam, ipsumque Cephalam vidimus nonnulla perperam intellexisse. Boiss. « Forsan πολύ. »

CCCIII. Lemma : εις Κλειόδημον νήπιον υπό νηὸς κατασκευασίας (hoc vult compendium; κατασκευεῖσις Boiss.) τὴν ὑπὸ νηὸς. — 2 ἑρσιόμενος Cod., superscriptio v. — 3 ἑρσιέ Plan. « Thracibus aut ob feros mores incolarum, aut a Terei facinore crudelitatis inhærebat nota; conf. Horat. Epod. V, 14 et intt. — 5 τίς Cod. Inonem in Leucotheam conversam nautæ implorabant. Magis autem decebat eam nunc puero Cleolemo succurrere, memorem salutis, quam Melicertæ suo Nereidum misericordia attulit. » Jac.

CCCIV. Lemma : Πισ. 'P. Τοῦτου τοῦ ἐπιγράμματος μέμνηται Νικόλαος ὁ Δαμασκηνὸς ὡς ἀρίστου· εἰς Ἰππαιμόνα τὸν ἐκ Κρήτης Μάγνητα. « Non intellexit glossator versum tertium. » B. Prius diatichon citat Dio Chrys. Or. XXXVII, p. 121=532 Emp., subiciens : τίς οὖν οἶδεν Ἑλλήνων οὐχ ὅτι τὸν ἴκων, ἀλλ' αὐτὸν τὸν Ἰππαιμόνα; δοκῶ μὲν οὐδὲ Μαγνήτων, ἔδαν ἦν Ἰππαιμόνα. Οὗτος μὲν οὖν φροῦδος ἐξ ἀθρώπιαν αὐτῷ Βάδῃτι καὶ Ποδάργῳ. Et Pollux VI, 46 seq. : οὐ μὲν οὐδὲ ὁ Μάγνης κίων, τὸ Ἰππαιμόνα; κτήμα, ὁ Λήθαργος, ἀνόνομος, ὃς τῷ δεσπότῃ συντίθεται, καθάπερ μὴ οὐκ τοῦ ἐπιγράμματος· Ἄνδρι κτλ. — 2 θήραργος Cod., superscriptio : γρ. λήθαργος, ex Nicolao haud dubie, ut recte observat Bergkiius Lyr. p. 326; et sic ceteri. — 3 ἐκ lineæ superscriptum in Cod., qui αἰμονος. « Hic versus non est intellectu omnino facilis. Continet epitheta viri, equi, canis et servi : si eodem ordine quo nomina, Hippæmon fuit Thessalus, equus Cretensis, canis Magnesius, Babes filius Hæmonis. Sed vix putaverim designari posse servum nomine patriæ. Unde videntur ordine inverso epitheta sumenda, ut fuerit Hippæmon filius Hæmonis, equus Magnesius, canis Cretensis, servus Thessalus. Priore ordine epitheta Pollux intellexit; sed de servo difficultatem non tangit. » B. Post Jacobesium Bergkiius : « Thessalus fuit equus, Creticus canis, Hippæmon Magnesius; servi, qui inferiore habetur loco, patriam consulto ioceta videtur reticuisse : fuit fortasse Phryx; v. tit. Phryg. 1 apud Stevart. a description of some anc. monum. in Lydia and Phrygia : BABA. Idem nomen Βάβου; [v. Thea.] apud Syros, de cuius significatione conferendum Phot. Bibl. p. 311, b. »

CCCV. Lemma : εις γρηπία (sic) Διότιμον ἐπιτύμβιον ἑκαμυστόν. — 1. Nimirum ἐν κύμασιν ex sequenti. — 2. « Οἶκον πενήτης. De paludum in Ægypto incolis Heliodorus I, 4 : ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ σκάρου βιοτεύει πορθμῆσιν τὸ αὐτὸ καὶ οὐκ ἐτήριον ἔχων. » Jac. — 3. « Versum refinxit, posito post ὑνώσας; nomine ἀτδαν quod in Codice supra ἴκτο scribitur scriptum est cum nota γρ. » B. Eadem est emendatio Heckeri. Codex versus desinit in ἴκτο (sic), Plan. ἴκτο πρὸς ἄδην. Jacobs. : « Suavius, ni fallor, foret ἴκατ' ἐξ ἄδου. »

CCCVI. Lemma : εις Ἀδρότονον τὴν μητέρα Θεμιστοκλέους. Legitur ap. Plutarch. Them. c. 1 et Athen. XIII, p. 576, C, qui affert ex Amphicrate ἐν τῷ Ἱερὶ ἐνδόξων ἀνθρώπων. Conf. Hecker. I, p. 154 seq. — 1 ἀδρ. Cod.; γυνή γένος Ath. et Plut., cuius codd. quidam γενόμεν γένος. — 2 γρὰθ Ath.

CCCVII. Lemma : ἐπιτύμβιον ἀνόνομον. Legitur etiam in primis foliis Codicis auctoris nomine non addito. In Plan. quousque ἀδλον. « Hunc lusum, quo nihil post mortem ad nos pertinere et ne famam quidem rerum in vita actarum nostram esse docet, comparavit Gataker.

cum his Antonini Aug. IV, 19 : ὑπόθου δ' ὅτι καὶ ἀθάνατοι μὲν οἱ μεμνησόμενοι, ἀθάνατος δ' ἡ μνήμη. Τί οὖν τοῦτο πρὸς σέ; καὶ οὐδὲν ἴδγω, ὅτι πρὸς τὸν τεθνηκότα· ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν ζῶντα τί ὁ ἔπαινος; — 1 εἰς τί Cod. hic; ἐς τί superscripto γρ. εἰσι altero loco; ἐς Plan. — 3 δ' ἐνδ. Codex hic et Jacobs. in nostro exemplo; sine δ' altero loco et edd. — 4 τίς τινὶ Cod. hic, altero loco λίγω a correctore, probatum Salmasio et Boissonadio.

CCCVIII. Lemma : εις παῖδα Καλλιμάχου πέντε χρόνους (ἄνθος) ζήσαντα. « Gallicis versibus vertit Chevræus Opp. Misc. p. 371. » B. — 2 Καλλιμάχου scriptor lemmatis legebat vel properante oculo vidit : nam de patre pueri unde rescivisset? — 4. « Recte Callimachus dixit ap. Cic. Tusc. I, 39, multo sapientius lacrimasse Priamum quam Troilum. » Jac.

CCXCIX. Lemma : εις Διονύσιον Ταρσέα ἐξηκοντούτην τελευταύσαντα. — 1 ἔξηκοντούσης Cod.; alterum Plan. et RS. — 2 εἶθε RS.

CCCX. Lemma : εις ληστειδίον. — 1 ὁ μὲν RS.; κρυπτόν omnes. « Scripsi κρύπτων e conjectura Jacobsii. Conf. opp. 346, 347, 349, 360, 480, 481. » B.

CCCXI. Lemma : ἀδίσποτον εἰς τὴν γυναῖκα Λύτ' οἱ δὲ Ἕλληνας (Gentiles) εἰς Νιόβην αὐτὸ ἀναφέρουσι. RS. : εἰς Νιόβην ἀδελόν. « Et εἰς Νιόβην pro lemmate exhibent Plan. et schol. Soph. El. 147, quem secutus Agathia nomen inscripsi. » B. Non Laurentianus, sed recens schol., p. 362 ed. Dindorf. Et de Agathia valde dubito. — 1 νέκυν ultimæ voci superscriptum in Cod., et sic schol. Soph. et Eustath. p. 1508, 8. Quod recipiendum fuisse puto. — 3 αὐτοῦ Jacobs.; αὐτοῦ Cod. et RS.; αὐτῷ reliqui.

CCCXII. Lemma : Ἀσινίου Κ. εἰς τοὺς ἀνακεθέντας ὑπὸ τοῦ τῶν Ῥωμαίων ὑπάτου Σύλα. Adscriptum : ζ (ζήτει?). Apud Plan. est ἀδλον. « Fortasse Athenienses significatur, quorum ingens numerus post Athenas captas occisus est. Ad hanc historiam tamen occultæ et dolosæ cædis commemoratio vix satis accommodata. Salmasius lemmati fidem denegat et interpretatur epigramma de bello Catilinario et illa pugna, in qua Catilina ipse cecidit, sed versum 4 improbabilissime mutans. Exteros autem hostes fuisse qui in insidiis Romanorum perierint, ex primo versu satis, ni fallor, intelligitur. » Jac. An legendum ὄλωντ' οὐ κρυφίω?

CCCXIII. « Est anonymum in Codice et ap. Planud. Nomen Timonis imposui duce Plutarcho Vita Anton. c. 70. » B. Qui refert inscriptum fuisse tumulo quem mare irrumpens undis cinxerit καὶ ἀπροσέλαστον ἀνθρώπων πεποῖχη τὸν τάρον. — 1 ἀπορρίας Cod. — 2 οὐνομα Cod. et Plan.; alterum recte Brunck. ex Plut. posuit. Apud scriptorem Vitæ Platonis e cod. Vindob. editæ p. 393 Westerm. : τίς δ' ὄν οὐ π. Idem ut Plan. πύσσοσθε, quod verum est et nunc legitur ap. Plut., cuius edd., ut Codex, πύσσοσθε habebant.

CCCXIV. Lemma : εις τὸν αὐτὸν Τίμωνα Πτολεμαίου. Ipse Timon loquitur ut in omnibus quæ sequuntur præter ep. 317 et 319.

In margine superiore novæ paginæ Cod. legitur epigr. Juliani, suo loco exhibendum infra 577.

CCCXV. In Plan. est ἀδλον. « Optat Timon ut, tumulo

spinis et vepribus obducto et aperto, tuta ob omnibus solitudine fruatur. — 1 τρηγεῖαν Schneidewin. ad Simonid. p. 145 [quod verum. Legebatur τρηγεῖαν]. Alii contra rogant superstites ut tumulum a vepribus purgare velint. — 2 Κόλλα, nam plantis et arbutis quas per terram vel sursum serpunt, pedes poetæ tribuere solent. Notanda epithetorum permutatio [elegans hic et venusta], pro vulgari σχολιά κώλα ἀγρίας βάτου. — 6. Γνήσιος in vet. Glosariis exponitur *carus*; γρησιώτατος, *carissimus*. » Jac. Imo propria significatione dicitur, a genuina indole humana vel inter mortuos alienus.

CCCXVI. In Plan. est *Leonidæ*. « Arguta in hoc ep. sententiæ conversio et ingenio μισανθρώπου dignissima. » Jac. — 1 In Vita Platonis ex Cod. Vindob. edita p. 393 West. sic legitur hoc distichon :

Τήδε σύ τήν στήλην παραμείβο, μήτε με χαιρίεν
εἰπών, μηδ' ὄστις, μή τίνος εἰρόμενος.

In Cod. ἐξέτασας superposito η (—τάσης). — 2 μὴδ' ὄστις; μ' ἢ τίνος Brunckius, quod necessarium esse putat Heckerus, utpote usitatam formulam τίς ἢ τίνος, ep. 478, 1; 503, 2; IX, ep. 448, etc. — 3 seq. « Ἀμύνειν ὀδὸν est etiam simpliciter *riam facere*. Conf. schol. Aristoph. Pl. 606. » Jac. Heckerus utroque loco ἦν ταυνύεις corrigit, addens : « Confer tamen XIV, ep. 106, 1 : ποῦς ἀνύω τρίβον. »

CCCXVII. — 1. Junctura facit ut intelligatur ἐλθρότερον. — 2 ὁμίον γάρ Plan. et Meinek.; ὁμίειον γάρ Codex, quod recepit Brunck. deleto γάρ, probantibus ut ἠθικώτερον Jacobsio, Nækio Opusc. t. II, p. 93 et Boissonadio.

CCCXVIII. Καλλιμάχου Cod. In Plan. est ἀδῶλον. — 1 κκχον κάρη Plan. « Illud dictum est ut κακκί φρένες ap. Theocr. XIV, 31. » Meinek. — 2 ἐστὶ τὸ μὴ σε γελᾶν Cod. et Plan.; postremum correxerunt Græfius et Jac.; κάσσι, quod syntaxis postulat, scripsit Hauptius Indice schol. Berol 1858, p. 7. Peerlkamp. in Bibl. crit. IV, p. 50 conjiciebat λέγειν (pro γελᾶν).

CCCXIX. — 1 σύ δ' ἐγὼ πυλαωρὲ Cod., corr. Brunckius; σύ δὲ δεινὲ πυλαωρὲ Plan. — 2 τάρβιο Cod.

CCCXX. « Alterum distichon Plutarchus Anton. c. 70 tribuit *Callimacho*, cui totum ep. assignandum videtur. Rari apud Plutarchum in scriptoribus nominibus errores, in Cod. Anth. frequentissimi. » Meinek. p. 147, qui in Jacobsii sententiam, Plutarchi errorem suspicantis, pronior esse videtur in ed. Callimachi p. 118. — 1 πάντη; Cod. — 3 sic Plan.; ἐσοικέω Cod. et Plut. — 4 εἰπά; Plan.

CCCXXI. Lemma : εἰς πρεσβύτην Ἀμύντιχον γέωργον [sic] ἢ φυτοκόμον. — 1 ἐθετο adscriptus Salmasius ut ex Codice. — 3 ἀεὶ πρέμον Pal., quod cum γρ. superscriptum voci πέπλον in Codice, et « elegans esse πέπλον nec cum πρέμων permutandum » pronuntiavit Salmas. ap. Bosch. IV, p. 57, sententiam non explicans. Sed merito Heckerus (Epist. crit. ad Schneidewinum p. 485 Philologi t. IV) etiam ἀεὶ non tulit in his :

καὶ γὰρ ἀεὶ πρέμων (πέπλον) σοὶ ἀνεστῆριζεν ἐλαίης
πολλάκι καὶ Βρομίου κλήμασιν ἠγιάσειν,

et optime correxit ἀειπέταλον... ἐλαίην, olivam *semper virentem*; ἀνεστῆριζεν Jos. Scaligeri correctio est. In eadem voce ἐλαίη erravit librarius finiente versum VI, ep. 202, 6. — 4. In ἠγιάσειν ex σοὶ petendum sé. — 5. Ἰδατος ἀλλας, qui vulgo ὀγεστοί.

CCCXXII. Lemma : εἰς Ἰδομενέα καὶ Μηρόνην. « Exstat etiam ap. Diodor. V, 79, quem ex Peplo Aristotelis hausisse probabile est. » Schneidew. p. 29. De re vide Diod. l. c. — 1 ὄρα Diod.; ὄρα Cod.; ὄρα; Plan. Append., ut solitum in Peplo, et ibidem ἐγὼ τοῦ, quod præstat et in latinis posui. Schneidewinus pro τῷ accipiendum esse annotat. — 2 ὁμόλου Cod. « Vide ad ep. 371, 6. » B.

CCCXXIII. Lemma : εἰς δύο ἀδελφοὺς ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ταλευτήσαντας. Geminos quidem. — 1 Δις δὲ ed. princeps Plan.

CCCXXIV. Lemma : εἰς τινα γυναῖκα σώφρονα καὶ μόναδρον. Nomen mulieris haud dubie in titulo legebatur, qui et docuisse videtur unde fuerit περιβωτος. — 1 ἢ περιβ. Plan., sed idem ἄδ'. Scribendum etiam τὰ. — 2 ἰνυσαμένη Cod. et Plan., sed ille superposito α.

CCCXXV. De his dicendum erit ad Append. ep. 97; vide interim qui diligenter hæc tractant Nækium Choril. p. 196 seqq., et Heckerum Comm. I, p. 35 seqq. Duo versus separatim leguntur etiam ap. Dion. Chrys. Orat. IV, p. 81=186, Plut. Mor. p. 330, F, et latine ap. Cic. Tusc. V, 35 :

Hæc habeo quæ edi quæque exsaturata libido
Hautit : at illa jacent multa et præclara relicta.

— 1. « Recepi ἔραγον καὶ ἐρύβρισα ex Dione et Planude. Codex ἔραγον δὲ καὶ ἔπιον. » B. Bothius ἔραγον τε καὶ ἔπιον ἢ μετ'. — 2 ἐδάην Cod. et Plan., ἔπαθον ceteri. Deinde Cod. ὀδία * τα φο; ἔμαρ ψε, concellatis quattuor ultimis syllabis. De qua re Paulsen. : « Res ita est comparata : scripserat librarius ὀδία τα. Corrector, lacuna data, perperam τα pro το exhibuit opinans, quamobrem signum correctionis additum vides, ex epigr. sequentis versu altero illam explere statuit. Post autem quum veriora vel reperisset vel excogitasset, in marg. adjecit γρ. πάντῃ λειπται. » Quod ex Plan. receptum.

CCCXXVI. Lemma : παρόμοιον σωφροσύνης ἀνήμεστον. Parodia præcedentis epigrammatis. Philosopho tribuit et Diog. L. VI, 86. — 2 τύρος Diog.; τάρος Codex et Grotius.

CCCXXVII. Lemma : εἰς Κάσανδρον τὸν ὄραζον ἐν Δαρίσση καίμενον μεταγράφη παρὰ Γρηγορίου τοῦ μακαρίτου διδασκάλου ἐξ αὐτοῦ τοῦ (in marg. a correctore ἐξ αὐτῆ; τῆ;) λάρνακος. « Conf. lemmata epp. 334, 429. » B. Legendus de Gregorio Hecker. I, p. 166 seqq. Præsterea adscriptum : ὄραζον. σημειώσαι. — 3 ἦζε Codex, ut solet in his.

CCCXXVIII. « Non distinctum hoc ep. a præcedente in Cod. Duo tamen sunt, sed eidem cippo insculpta. » Jac. Conf. Hecker. I, p. 100 seqq. — 4 εἰκοσιῆ Plan. Notandum adjectivum ab recenti versificatore additum his ἐλιχίην (ὄντα) κς' ἐτέων.

CCCXXIX. Lemma : εἰς Μυρτάδα τὴν μέθυσον ἐν πύθω ταφεῖσαν. — 1 Μαρτάδα Plan. *Mortada* Grotius. — 2 σπασσι. Cod. — 3 in fine με Cod., si superposito a correctore.

CCCXXX. Lemma : εἰς Μάξιμον καὶ τὴν αὐτοῦ γυναῖκα Καληποσίαν. Addit corrector : ἐν τῷ Δωρυλαίῳ (pro Δορ., Phrygia urbe). — 2 ναῖοι Jacobs., ut v. 4. — 3 Σύν τε, adverbialiter : *simul etiam*. Bothius melioribus numeris :

σύν τε Καληποδίη τεύξεν τότε σῆμα γυναϊκί.

— 4 δς *Jacobsius*, prioribus adjungens; ita etiam *Boiss.*: *malui* ἴν' οὕτως et *delevi* virgulam; ὡς *codices*. Quod erat relinquendum; in novitio *epigr.* usitatum illud *Byzantinis* ὡς ἴνα non debebat offendere. *Lennepius* p. 238 ὡς ἐν τῇ ἀστυρίῳ καὶ φθ., « quod tolerabile esset, si praepr. ἐνὶ praecederet καὶ. » *Passov.* In sequentibus κἀν φθ. ἔχουσι (sic, non ἔχουσι) *Cod.*; κἀν φθ. ἔχῃ *Plan.*; ἔχουσι *Jac.*

CCCXXXI. Lemma : εἰς γυναῖκα σώφρονα καὶ μόνανδρον. Addit corrector : εἰσώρακα ἐν Φρυγίᾳ. Incertum sitne *vidi ipse* (sic *Boiss.*), an εἰς Ὀρακα, loci nomen ignotum, ut *Hecker.* scripsit I, p. 167. — 1 δωμήσατο *Heckerus*, ut alibi τόμβον ἔδειμεν et sim.; δωρήσατο *φρουρῆς* *Cod.* (ep. non legitur in *Plan.*), de quo nomine merito dubitant. « Latet haud dubie nomen latinum desinens in *ens*, ut *Κλημης*, *Clemens*. Proxime ad ductus accedit Φούρης, *Furens*. » *Heck.* Δωμήσατο recepturum inhibuit *epigramma* 333. — 5 θήσκα ἐτ ἔτη ζῶ *Cod.* — 6 νυμφικόν. *Pierzonus*; νυμφικῆ *Cod.*

CCCXXXII. Lemma : εἰς τινὰ παρὰ βαρχευτρία; ἀναρεθόντα. Quibus praemisit corrector : εἰς ἀκμωνίαν. « *Scil.* Ἀκμωνίαν, quae est urbs Phrygiae, ubi hanc inscriptionem repertam esse puta, quae enigmatis speciem habet. » *Jac.* — 1. In re tam obscura praetereundum non est quod ex *cidit Boissonadio* : « Αἱ ἠεροφόρον? » — 2 γυμνασιαίς; τε idem proponit. Subiit Βάκχην esse posse nomen inditum belluae quam ille in cursus et certamina instituerat; ista, ut fit in periculosa arte, occidit domitorem, cicur esse visa et *plane alia*, οὐκ ἴση, in ludis publicis.

CCCXXXIII. Lemma : εἰς Ἀμμίαν παρὰ Νικομάχου τοῦ γαμβροῦ καὶ τῆς συγατρῆς αὐτῆς Διώνης. Addit corrector : εἰς Ἀδριανούς ἐν Φρυγίᾳ. Εἰς Ἀδριανούς esse posse putabat *Jac.* — 1 καταθονίος; μετὰ δαίμονος *Plan.*; καταθονίος μετὰ δαίμονος *Brunck.* partim ex *codice Jani Lascaris*. Intelliguntur *Manes sepulti*. — In superiore marg. novae paginae : ταῦτα ἀπὸ τῆς πόλεως Κυζίκου. ζήται καὶ τὰ ἐν τῷ νῶπ (cap. III). Quod pertinet ad sequentia *epigr.*

CCCXXXIV. Lemma : εἰς Φρόντωρα (sic pro Φρόντωνα) υἱὸν Ἡελίτιης; εὐρέθη δὲ ἐν Κυζίκῳ τὸν δὲ ποιήσαντα οὐ γινώσκουσιν ἔγγραφή δὲ καὶ τοῦτο ὁμοίως (conf. lemma ep. 327) παρὰ τοῦ μακαρίτου Γρηγορίου Καμψικίου (sic *apogr.* Paris.; *Codicis compendium καμψικίου* legit *Pauliss.*) ὅθεν αὐτὸ καὶ ὁ Κεραλάς ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν ἔταξεν. *Hesychius* : καμψικίουσα; βαρβαρικίουσα. « *Juvenis* Fronto, qui jurisprudentiae operam dederat, in ipso aetatis flore matris ereptus vitae suae cursum enarrat. — 1 μοι τότε φ. *Plan.* Sed a membr. non discedo, quum καὶ interrogationi majorem vim addat. » *Jac.*, exempla subjiciens p. 296. *Salmas.* καὶ *supra* additum in *Cod.* scribit, « ad evplendum versum. » — 3 ἦ ἴνα non esse scribendum exponit *Passov.* *Scriptt. misc.* p. 205. — 5 ἦ μ' ἀτίτηλε *Jacobsius*; ἔτεξ' ἦματι τῆλε *Cod.*, γρ. τῶδε ultimae voci superscripto; ἔτεξ' ἦματι τῶδε *Plan.*, absurde. — 7 τυτθὸν με *Passovius*. — 9. « Ἦγεμονῆς intelligi possunt magistri. Fortasse tamen ἀγνοῖ ἠγεμονῆς sunt *incorrupti judices*, ornam quibus Fronto causas agebat. Sic certe cepit *Grotius*. » *Jac.* — 10 ἐμπρεπείων... δικαστολίας *Cod.*; ἐμπρεπείων... δικαστολίας *Plan.*; — λῆς *Jacobs.*; — λῆς *reducebatur Boiss.* — 11 μοι... γενών (superposito εἰ)... κούριον (superposito μ, ut esset κούριον) *Cod.*; μὲν vel με... γενών... κούριον *Plan.* Pronomen μοι est possessivum, et *mater* subjectum verbi. — 12 ἤλικήν ἐρατῆ *Cod.*; ἤλικήν ἐρατῆ *Plan.*; correxit *Salmasius*. — 13 περὶ κλυτὸν *Cod.*; τέως *Plan.*; in *Cod.* τεκον, v. posito super x, deinde vacuum spatium, cui superpositum τέως; (sic). — 14 δυσπότμου

ἐκ γενεῆ; *Cod.*; δυσπότμου γεν. *Plan.*; δύσποτμος *Jacobsius*. *Bothius* malebat δύσποτμου. — 17 φρόντωρ; *Cod.*, sed ipse librarius in v. mutavit. « Agnosce lusum in vocibus similis soni, qualia multa apud veteres, in propriis praesertim nominibus, quae omen habere videbantur. » *Jac.*, exempla subjiciens t. XII, p. 231.

CCCXXXV. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Φρόντωρα καὶ Πολίτην. λαμβικόν. « *Eidem* haud dubie cippo ac praecedens insculptum fuit [in adverso quidem latere, ut videtur, post longiorem titulum]. — 4. Ad σίθοντας subaudi οὕτω, quod ex τοιούτους assumendum. » *Jac.*

CCCXXXVI. Lemma : εἰς τινὰ γέροντα διὰ πέντιαν ζωὸν ἐν τάφῳ τεθέντα ὦ (ὦ *Boiss.*) τῆς ἀπάνθρωπιας! Lemma *Plan.* : ἐπὶ τῷ ἑαυτὸν δάφνατι πρὸς τελευτῆς; « *Gallicis* versibus reddidit *Dutheil.* Praef. *Callim.* p. 15. » *B.* — 1 τετρυμμένος *Cod.*; alterum *Plan.* Deinde *Meinek.* conj. οὐκ ὀρ. — 2. « *Δυστυχῆς* ἔρανον, munusculum, quod miseriam meam levare posset. » *Jac.* Quod durissime mihi dictum esse videtur; quare scribendum suspicor ἔρμα, i. e. κάλυμα. *Meinek.* — 4 εὐρών οἶζ. *Jacobsius*; εὐρών οἶζυρὸν *Cod.* et *Plan.* — 5 ἔθνησκον *Cod.*; « 6 ἐπειτ' ἔθαπτον *Cod.*, superscripto : γρ. ἐτάφην, ut *Plan.* »

CCCXXXVII. Lemma : εἰς Ἀρμονίαν (sic) γυναῖκα πλουσιωτάτην καὶ σώφρονα ἐν Μεγάροις. Et ad v. 3 in novae pagina : εἰς τὴν αὐτὴν εἰς τὴν Ἀρμονίαν τὴν σώφρονα. — 1 κήδεστε, i. e. φίλτατε, malebat *Ruhnkenius*. — 2. « Offendit κελυθοσπὸρε post ὄδιτα superfluum et otiosum. Scribendum videtur κελυθοσπορῶν. Neque valde placet σσῆσιν initio versus. » *Hecker.* Recte judicat, imo modeste; nam totus versus ab recentiore *Byzantino* fictus esse videtur, ut in deletitii vel perditii locum succederet. — 3 τίς εἰ πόθεν *Plan.* — 4 γενεῆ; *Cod.*, alterum *Plan.* Deinde *Cod.* ἐν μεγάροις, superscripto : γρ. μερόποις, ut est in *Plan.*, « inepte », *Brunck.* Corrector μεγάροις haud dubie de *domo* intellexerat, rectius glossator qui lemma scripsit. — 5 ἔχεν ἰδέσθαι (*Harmonia*) *Heckerus*, quod mihi quidem non quantum ipsi necessarium esse videtur; in ejusmodi locis ἐν αὐτῇ commode potest suppleri. *Plan.* ἦν ἐνδέσθαι, quod fortasse verum, et sic *Brunck.*, qui *plena* ol corrigebat. — 6. « *Amabilem* dicit nobilitatem, i. e. cum gratia morumque amoenitate conjunctam; nam est et alia nobilitas, austera et superba, quae nihil amabilitatis habet. — 7 οὐρανίου; *Cod.* Tumulum specta : (ipsam enim spectare jam non licet :) *nam...* Non recte *Brunckius* δ' ἄρ'. — 8. *Corpus animae*, ut vestimentum, circumdatum esse *Platoniorum* est sententia; conf. *Creuzer.* ad *Plotin.* De pulchrit. p. 303 seq., et simillima in *Gregor. Naz.* cap. VIII, ep. 29 extr. » *Jac.*

CCCXXXVIII. Lemma : εἰς Ἀρχίον υἱὸν Περικλέα, (οὐ τὸν Ἀθηναῖον, ἀλλὰ τὸν) ἐν Μαγνησίᾳ κείμενον. Includa scripsit corrector. *Magnesia* mentio ex titulo tum superstitite petita. « *Loquitur* venatoris cippus, artis quam ille olim exercuerat symbolis ornatus. » *Jac.* — 1 ἀεὶ et λιβίν' ἀγῶ *Codex*. — 2 sic *Brunck.*; *κυνησιῆς* *Cod.*, a superposito η priori; *κυνησιᾶς*; *Plan.* — 3 σῆμα *Plan.* et *Cod.*, hic superposito α. — 5 δὲ *Cod.* habet inter lines. « *Ad hunc* versum respicere videtur *adscripsum* in margine ἀστέιον. » *B.* Quod ap. *Jac.* ad sequens *epigr.* relatum. Perit autem id ἀστέιον in *Grotianis* : *Saxea cuncta, feræ circum quoque*. — 6 εἰκοσῆτης *Plan.*

CCCXXXIX. Lemma : ἀστέιον. ἀδελον ἐπὶ τίνι (ὑπὸ τίνο; *Heckerus* I, p. 343) τοῦτο γέγραπται, πλὴν οὐ ἐν τοῖς

τοῦ Παλλάζᾶ ἐπιγράμμασιν εὐρέθῃ χείμενον· μήποτε δὲ Λουκιανοῦ ἰστίον. Et Planudea Stephani: ἄζηλον, οἱ δὲ Παλλάζᾶ « Adscripti secure *Pallada* nomen, quum repertum fuerit epigramma inter Palladea. » B. Minus securum dimisisset Heckeri disputatio I, p. 26: « Weigandus ex illo lemme efficiebat epigrammatum Palladae, qui vero nomine erat Palladius (IX, ep. 380, 3), separatim editorum volumen Constantino Cephalae in conficienda Anthologia ad manus fuisse. Sed ita parum intelligitur quibus tandem rationibus ductus Cephalas de scriptore carminis quod suo loco inter Palladii epigrammata scriptum invenerat, dubitare potuerit. Interpretandum potius in *epigrammatis a Palladio collectis, in Palladii Florilegio*, in quo ipso fortasse epigrammati adscriptum erat: ἄζηλον, μήποτε δὲ Λουκιανοῦ. Palladium autem, qui imperante Arcadio vixit, Anthologiam condidisse epigrammatum maximam partem σκωπτικῶν etiam hoc argumento est, quod ejus, plane ut Meleagri, Philippi, Stratonis, Agathiae, qui singuli Anthologias considerunt, epigrammata numero plurima ad nos pervenerunt, ad centum quinquaginta. Huic Anthologiae plurima carmina a se scripi tamen inseruisse videtur. Ceterum insigni errore Cephalam nostram epigramma inter Sepulcralia collocavisse patet ex ultimo disticho, ubi poeta sodalem rogat ut sibi vinum subministret, et futuris verborum in v. 4 et 5. » Etiam Jacobsius carmen « elegantius dicit quam ut Palladae esse videatur. » Margini Codicis appictum siglis: σημείωσαι et ὠραίων. — 2 ἀζήλον superposito α Cod. — 3 γενεῶν Plan., male. — 5 γενόμεν Cod. Idem distichon in ep. incerti X, 118, 3-4, qui pergit:

Ἄλλ' ἄγε μοι Βάκχιοι κίληθρον ἔντυε νᾶμα·
τοῦτο γάρ ἐστι κακῶν φάρμακον ἀντιδοτόν.

— 7 ἀπὸ στίχων Cod. « Mitscherlichus ad Horat. Carm. II, od. VII, 19 exponit: *fac ut ardeat, resplendeat, impleatur* vino, fere ut Setinum in aureo poculo *ardere* dicitur ap. Juvenal. X, 27. Est potius στιλπνὸν τὸ κύπελλον πρόσφερε. » Jac. — 8 sic Cod.: « και λύπης λήθην Planudes, λήθην ὀδύνης Brunchius scripserunt e conjectura. Scripsi et ex mea ego και λύσιν ὀδύνης. Sunt λυσίπονος, λυσιπέμων epitheta Bromii. » B. Jacobsius in Add. et notf. mss.: « Dubitari potest utrum horum vocabulorum vitium traxerit: λύπης tuearis loco Astydamanis ap. Athen. II, p. 40, B: θηρεῖται τὴν ἀεσφόρον λύπης ἐξηνε... ἀμπελον. » et Eurip. Bacch. 771: τὴν πασιλυπον ἀμπελον. Tamen non improbabilius mihi correxisse videor:

κάμμι λυτῆρ' ὀδύνης τὸν Βρόμιον πάρεχε.

Sic Sophocles ap. Athen. I. c.: τὸ μεθύειν πημιονῆς λυτήριον. Pluralis pronominis sequitur singularem, ut V, ep. 293, 6; infra ep. 413; Ovid. Heroid. XXI, 37 et 40. » Heckerus κᾶς (pro και εἰς) λύπης; ὀδύνην, « *da mihi vinum contra tristitiam dolorem*; de qua signif. praepositionis εἰς v. Valcken. ad Phoen. 79. » Quod postea improbasse videtur. Mirabiliter (ut alia quae sileo) Bothius: « και λύπης ἀκύνην, poculum quo luctus velut hebes acuitur. »

CCCXL. Lemma: εἰς Νικόπολιν γυναῖκα Μαρθ. (compendio; Μαρθῶνος apogr. Paris.) εὐρέθῃ ἐν Θεσσαλονίκῃ. « Mariti in conjugem; tenerrimi affectus plenum epigramma. » Jac. — 1 Νικόπολις Μαρθῶνιν Heckerus; Νικόπολιν Μαρθῶνις Cod.; Νικόπολιν Μαρθῶνος Plan., ubi subjectum deest; quare Jos. Scaliger Μαρθῶν ἐστέγηκατο, Rubenkenius Μαρθῶν ἐνεθήκατο, illud Jacobs. in Delectu p. 293 et in notf. mss. « Μαρθῶνις; non videtur sollicitandum. Inveniuntur talia virorum nomina. Est

Ἄπολις; ap. Demosthenem In Steph. I, t. IV, p. 228: Ἀρχέπολις et Μάστρι; ap. Chionem; Γνώσις in numismis (vide Coray. Ἰστίον. t. III, p. 19.); « *Alcestis* tragicus ap. Valer. Maximus III, 7, ext. 1. » B. Sed in Νικόπολιν Μαρθῶνις quis non banc potius quam Νικόπολιν γυναῖκα habebit? ut uxor maritum sepelivisse videatur, quod contra est. Quare Heckeri correctio nobis certissima visa est. — 2 ὀδύνη; Plan. « Ὀυβρήσας; male tentatum tuetur Nonnus Dion. II, 32; XXXVI, 119. Vide Lobeck. ad Ajac. 40, p. 96 seq. — 3. Verborum ἄλλ' οὐδὲν πλέον ἔσχε sensus est: nihil inde praesidii lucrive tulit. Corrigenandum ἄλλ' οὐδὲν, i. e. nihil ei magis cordi curaque erat, hoc unum agebat. » Hecker. Qui recte ἄλλ', sed perperam, ni fallor, interpretatus. Οὐδὲν ἄλλο lucratus praeter fere. — 4. « Μούρω, vide Boeckh. Inscriptt. t. II, p. 447. » Boiss.

CCCXLI. Lemma: εἰς Πρόκλον και Συριανὸν τοῖς φίλοσφόρος. « Est anonymum in Codice. Recepi nomen ejus qui scripsit, Procli, ex Marino Vita c. 36, p. 29. » B. — 1 γένος om. Codex, suppletum ex Marino, ubi ἐγὼ γενόμεν Λυκίος γένος. — 2 Ἀμοιῶς qui vulgo ἀάζωρος. — 4 ἔχ; codd. Marini. « Eius pro εἰς; ap. Hesiod. Theog. 145, al.

CCCXLII. Lemma: ἀνώμονον ἐπιτύμβιον. — 1 Προῦλαβον in Aldi quodam codice. Deinde κενεῖ; Plan. et, ut videtur, apogr. Par., in quo και omissum. « Sententia fere quae ap. Horat. Ep. II, 2, 175: Heres

heredem alterius velut unda supervenit undam. »

Jac. Boiss. haec referenda putavit: « Εἰς Ἄδης δέχεται. Schol. Wech.: τοῦτο φησὶν ἐπὶ τὸν τῷ γεγηθῶτι (ἴππο τεθηκότι) γεγηθῶτα· μὴ χαίρει, φησὶ, τῷ θανάτῳ μου· και γὰρ σὺ μετ' ὄλιγον θνήσκει και πάντας ἡμᾶς τοῖς ἀθρώπους εἰς ἔστιν ὁ δαγόμενος, ὁ Ἄδης δηλονότι. Ἰστέον ὅτι ὁ ἄδης λέγεται ὁ τόπος; κυρίως τοῖς καταχθονίοις κατοικούμενος; λαμβάνεται δὲ και ἀντὶ τοῦ Πλωτῶνος, ὧς; (Pind. Ol. IX, 50): « οὐδ' Ἄδης ἀκινήτως ἔσχε ῥάβδον βρότα σώμαθ' ἅ κατὰ γει κολλᾶν πρὸς ἀγυῖαν θησακόντων. »

CCCXLIII. Lemma: εἰς Πατέριον υἱὸν Μιλτιάδου και Ἄττικῆς (sic) Ἄθηναϊον. « Reiskius scripsit εἰς Ηαθέριον, quod nomen idem esse cum nomine *Paschalis* docuit ex Ducangii Gloss. Lat. v. *Thia*. » Jac. — 1 λιγύμβιον Brunchius; Codex λιγύθμιον, quod Bothius pro sphalmate typ. habebat. — 4 ἄμα πάσης; Reiskius, « sed ἀνάπαξ idem est quod σύμπαξ. — 5. *Omne quod est honestum, id quattuor partium oritur ex aliqua*, et quae sequuntur ap. Cic. Offic. I, 5. Quas *quattuor virtutes* superior aetas *cardinales* appellare solebat, cujus appellationis fontem indicavit Salmas. Exerc. Plin. p. 882, A. » Jac. — 7 οἶά τι ἄγλ. Bothius. — 8 sic Brunch.; εἰκοσι και τέτρατον Cod.

In inferiore margine paginae Codicis scriptum ep. Dioscoridis quod infra legitur n. 450, cum hac nota: νομιζῶ ὅτι εἰσοσῶς κείται τὸ ἐπιγράμμα, πληρὸν ἐν τῇ τάξει τῶν ἐπιγραμμάτων τοῦ κύρου Μιγαῆλ οὕτως κείται συνημμένον μετὰ τοῦ ἱαμβεῖου (ep. 345, ubi vide). — In sequentis paginae superiore margine habentur duo epigrammata Tymnae et Anytes, infra n. 477 et 486.

CCCXLIV. Lemma: Σιμωνίδου, εἰς Λέοντα τινὰ ὃν ἐπρόρει λέων μαρμάρινος. Sequitur distichon prius. Alterum in ultima pagina haeret, post ep. 350, cum lemme: Κολυμβάου εἰς Λέοντα τινὰ ὃν λέων ἐπὶ τοῦ (conf. ad

lemm. ep. 327) λάρνακος; ἔσκεπε λίθινος. In Planud. (et ap. Iriart. p. 94) separatim, juxta tamen leguntur hæc disticha; alteri ἀδελφῶν appositum in edit. præter principem. Jungenda esse vidit Huelius, quem sequuntur Salmasius, Brunck., Jac., Boiss. et Bergkium Lyr. p. 906. « Dubitare licet an Λέων v. 3 de Leonida accipi debeat, quamquam non ignoro regis Spartanorum tumulo leonem fuisse impositum, Herodot. VII, 225. Idem vero et aliis contigit, ut Teleutiantii, iisque qui in pugna adversum Philippum Macedonem perierant, secundum Pausan. IX, 40. Fuit autem Leo, Leonidæ avus, rex Spartæ, Pausan. III, 3, 5. » Jac. Gallice reddidit Larcher. ad Herodot. l. c., qui credidit factum epigramma in Leonidæ Spartanum tumulum. Leo Spartanorum rex innui visus est scholiastæ Wech. : γράφεται δὲ λέων θηρῶν κρῆτιστος, ὅτι ἐπὶ Λέοντος τοῦ Εὐρύκρητος Λακεδαιμόνιοι προσέταξαν ἐν τῷ πρὸς Τεγεάτας πολέμῳ ἐπὶ Ἀναξανδρίδου μέντοι τοῦ Λέοντος; ἐπικρατίεστεροι Τεγεατῶν ἐγένοντο τῷ πολέμῳ· ὃν δὲ τρόπον Παιουσανίας ἐν τοῖς Ἀπλωνικοῖς Ἱστορίαι (3, 5). Ipsi quæ allegat Pausanias verbis scholiastæ refutat, quum rex ille Leo male adversus Tegeatas rem gesserit. Boiss. — 2. « Forsan λέϊνος, propter lemma. » Meinek. — 3 ἐμὸν ὡς ὄνομα· εἶχεν Plan. Bothius ap. Jac. θυμὸν τε Ἀ. corrigebat, apud nos. εἶχον, prima persona : « de se enim nescio quis Leon, miles fortissimus, qui occiderit in bello, ipse prædicat : nisi animo pariter ac nomine fuisset leo, se non descensurum fuisse in sepulcrum. » Receptum velim θυμὸν τε pro γα. Facile assentior Schneidewino (Sim. p. 164, Delectu p. 411) prius distichon per se consummatissimum esse epigramma in tumulum Leonidæ; sed minime dixerim sequentia insipidissimum esse additamentum et quo Simonidei epigrammatis nativa pulchritudo mirum quantum deformatur : « imo ex hoc disticho apparet recte Λέοντά τινα intellexisse lemmatis scriptorem, neque agi de Leonida; ac necessarii erant duo postremi versus ad nomen hominis tradendum, quod non significatur versibus primis. Addit Schneidew. : « Confer epigr. ap. Bœckh. Corp. Inscr. n. 2168, quod emendavit Hermann. Opusc. t. V, p. 176, ubi est :

Ἦ δ' ἐτύμως τόδε σάμα λέοντες[σιν] πεφύλακται]·
οἱ μὲν γὰρ θηρῶν φέρτατοι, οἱ δὲ βροτῶν.

Confer et Antipatrum Sid. infra ep. 426. »

Sequitur in Cod. distichon cum hoc lemmate : Σιμωνιδῶν (quod cancellis circumdedit corrector et superscripsit τοῦ αὐτοῦ) εἰς Μελίτην κρήνην. Quod epigramma supra positum n. 187, Philippi nomine inscriptum.

CCCXLV. Lemma : ἀδέσποτον· οἱ δὲ Σιμωνίδου· εἰς Φιλαιίδα τὴν Ἐλεφαντίνην; ἑταίραν, τὴν γράψασαν ἐν πίνακι τὰς γυναικείας μίξεις ἐκείνας, δι' ἧς καὶ κομφοδεῖται παρὰ τῶν ἐν Ἀθήναις σοφῶν. Est ἀδελφὸν in Planudea. « Æschroni Samio diserte tribuit Athenæus VIII, p. 335, C, D. Cujus quum major sit auctoritas, nomen Æschronis recepi. Præterea falsum est lemma, quod tradat in tabula pinxisse Philænidem Veneris lusum, quas calamo in chartis descripsit auctor, non pictor; vide Letronnium in Epistola ad Jacobsium. » B. Ex eo quod in Michaelis Charitularii codice junctum (συνημμένον) erat hoc ep. cum epigrammate Dioscoridis n. 450, ut dictum supra post ep. 343, Heckerus I, p. 65, colligit in ejusdem cippi lateribus posita fuisse, alia exempla diversitatis metrorum afferens, ut supra ep. 334 et 335, et utrunque tribuit Dioscoridi. At ipsum argumentum suadebat ut jungerentur, et obstat disertum Athenæi testimonium : εἰς Φιλαιίδα ἀπαρέται ἀκόλαστον σύγγραμμα, ὅπερ φησι ποιῆσαι

Διοχρίων ὁ Σάμιος ἱαμβοποιὸς Πολυκράτη τὸν σοφιστὴν ἐπὶ διαβολῇ τῆς ἀνθρώπου σωφρονεστάτης γενομένης· ἔχει δὲ οὕτως τὰ ἱαμβεῖα· Ἐγὼ Φιλ. κτλ. De Polycrate pluribus disserit B. ten Brink in Philologo Gotting. t. VI, p. 382 seqq., de Philænide Luzacii Lectt. Attic. p. 154 seqq. Sunt scazontes. — 2 κεκοίμαται Cod., alterum Ath. et Plan. — 3 ἀκρην Meinekium. « Hoc promontorium Leucaten fuisse opinor. Athenæus certe Philænidem vocat *Leucadiam*. Quodsi Philænides non modum, sed finem vitio quaerens, e Leucata, πέτρας ἀπὸ τηλεφραοῦς, ut prima Sappho apud Menandrum, se præcipitasse antiquitus ferebatur, ejus μνήμα ibi positum fingi poterat, et propter mortis genus ad sepulcrum suum provocare ei licebat. Nec fortasse vi sua caret γήρα τῷ μακρῷ κεκοίμαται : non enim μακρὸν ὕπνον perpetuamve unam noctem sibi esse dormiendam queritur, sed *longa senectute* se sopiri; quæ saltem non solemnitas est apud poetas metaphora. » Brink. — 4 λέσχην Plan. (pro λέσσην). In marg. Codicis ἀσχύνην. « Juncturam verborum χλεῦνη καὶ γέλωτα illustravi ad Eunap. p. 353. Philo Vita Mos. I, 29 : γέλωτος καὶ χλεῦνη γενήσομενοι. Oracula Sib. IV, p. 287 : Ἄλλ' αὐτοῦς χλεῦνη γέλωτι τε μυθίζοντες· scrib. χλεῦνη τε. Libanius t. IV, p. 42, 10 : Μενέλαος μὲν Ἐλένης συναιώνων γέλωτος καὶ χλεῦνη οἶσαι (fors. οἶσται). Lycopodium Gramm. p. 61 : διατριβὴ καὶ τὸ παίγιον, ταυτὸν συντείνουσα τῇ χλεῦνη καὶ τῷ γέλωτι. Plutarchus Alex. c. 25 : γενομένου δὲ γλευασμοῦ καὶ γέλωτος. Quem conf. et De def. orac. § 19. Heliodorus V, 4 : ἔπαιζε δὲ ἄρα τι τὸν Κνήμιωνα δαιμόνιον, ὃ καὶ τὰ ἄλλα χλεῦνη ὡς ἐπίπαν τὰ ἀνθρώπεια καὶ παιδιὰν ποιεῖται. Asterius Homil. p. 68 : τῶν οἰκτῶν γελόντων καὶ ἐπιγλευαζόντων τὴν ἐκ τῆς μέθης παραφορὰν. Vide Victor. ad Aristot. Rhet. II, 2, 12; Bengel. ad Jo. Chrys. De sacerdot. I, 4, 51. Petronius Sat. 17 : *et oro ne nocturnas religiones jocum risumque faciat*. » B. — 5 Ζῆν vel Ζῆνα Cod. et Plan.; Ζεῦν Athen. Deinde Cod. μὰ inter οὐδὲ et τοῦς in interstitio versuum, ut V, ep. 198, 1; οὐ μὰ τοῦς Athen. Jac. in nott. mss. Κούρους, nam haud dubie Castores intelliguntur, qui ἐκ διαδοχῆς in inferis degabant. Heckerus improbabiler distinguit οὐδὲ τοῦς κάτω, jungens κούρους... ἐς ἄνδρας, coll. Soph. Antig. 542 : Ἄδης χολὴ κάτω συνίστορες. — 8 ad παιπάλημα glossa φουαριαν in Codice, qui deinde, ut ceteri, κακῇ γλώσσει, sed a correctore mutatum in κακῇ γλώσσει. — 9 οἱ ἔγραψεν· ἐγὼ δ' οὐκ Cod.; ὅσσ' ἔγραψ'· ἐγὼ γὰρ οὐκ Athen.; οἱ ἔγραψεν· αὐτὴ δ' οὐκ Plan. In quibus oia Jac. recte prætulit. « Multis hanc loquendi formulam illustravit Blomfield. Gloss. ad Agam. 66. Adde mea ad Philostr. Epist. p. 142, n. 4. » B.

CCCXLVI. Lemma : εἰς Σαβῖνον ἐν Κορίνθῳ· θαύματος; ἄξιον. Epigramma Corinthi positum. Nescio unde petitum lemma ap. Grotium. — 2 sic Brunckius; ἀ λίθος ἄ μικρὰ Cod. et Plan. — 4 voci ὕδατος; in Cod. superscriptum πόματος, et sic Plan. Illud præferat etiam Salmasius. Jac. confert Achillis verba Il. X, 389 seqq., et Ovid. Ex Ponto II, el. 4, 23 :

Non ego, securæ biberes si pocula Lethes,
Excidere hæc credam pectore posse tuo.

CCCXLVII. Lemma : εἰς Ἀδείμαντον τὸν Ὑπατικόν. « Quod epitheton est absurdum de homine quem laudaverit Simonides. In apographo Par. quidem est anonymum [et in Codice ambiguum, ad hocne an ad sequens ep. referendum sit Σμ. τοῦ Κ.], sed Simonidis nomen diserte exhibet Dio Chrysost. Or. XXXVII, p. 109. » B. Habet etiam Plutarchus De malign. Her. p. 870, D, sed sine nomine poetæ. — 1 κείνον om. Plut., qui ὃν διὰ πάσα. Alterum etiam Dio. — 2 εὐευθερίας Plut. et Dio. Adi

mantus ad Artemisium modo certaverat, Salaminiae autem pugnae non interfuit, secundum Herodotum, quem refutare studet Plut. l. c.

CCCLVIII. Lemma : εἰς Τιμοκρέοντα τὸν Ῥόδιο, οὐτινος τὴν γνώμην πᾶσαν καὶ τὴν συνήθειαν εἶχεν ὁ θεὸς μου. « Nomen συνήθειαν est valde incertum. In apogr. Par. legitur τὴν σ... εἶχεν. [Rectissime Paulsenius συνασιν ο sigla elicit. Jacobs. : « Lepidum lemma hominis avunculum obiter sugillantis. »] Multa de Timocreonte videsis in Classico Valpyi Diario t. XV, p. 313. » B. In Codice minutis literis adscriptum : Σιμώνιδου, cui inscribit etiam Plan. Athen. X, p. 415, F : Τιμοκρέων ὁ Ῥόδιος ποιητὴς καὶ ἀθλητὴς πένταθλος ἀθῆναι φερεται καὶ ἐπιεν, ὡς τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐπιγράμμα δηλοῖ· Π ο ἰ ἰ ἄ ἄ κ λ. Contentionem fuisse inter eum et Simonidem narrat Diog. L. II, 46 et Suidas v. Τιμοκρέων. « Sed sepulcro ejus hæc inscripta fuisse nemo crediderit : jure lusum poetæ Cei in adversarium vel vivum vel mortuum censet Boeckhius De Timocr. Rh. p. 3 et Clintonus Fast. Hell. ol. 77, 2. » Schneidewin. Et inter Παίγνια posuit Bergk. p. 922. — 1 πολλὰ φαγῶν καὶ πολλὰ πίων Plan. — 2 ἀνθρώποις Cod.

CCCLIX. Lemma : ἀθλον ἐπὶ τινι (sic). In hominem egenum et diu valetudine adversa conflictatum. — 1. Parodia primi versus distichi præcedentis.

CCCL. Lemma : ἀθλον ἐπὶ τινι. Tumulus loquitur. — Sequitur in Cod. distichon alterum epigrammatis 344.

CCCLI. Lemma : εἰς τὰς Λυκάμβου θυγατέρας, ἃς Ἀρχιλόχος ὁ ποιητὴς ἰσχυρῶν ἐν τοῖς ἰαμβοῖς θαυμασίως, ὥστε καὶ βρόγον ἀνίψαντο. In Plan. duo postrema disticha avulsa ut peculiare epigramma scribuntur. Lycambis filia se a calumniis Archilochi poetæ vindicant. De re conf. ep. 69, 70, 71. — 1. Verbis τὸδε φθμῆενον σέβας ὄρχειον intelligendum esse *tumulum*, per quem nonnunquam jurant mortui, ut ap. Diodor. infra ep. 700, 1, observavit Heckerus. Ex sequentis epigr. disticho primo interpretandum esse putabat Jac., vocem τὸδε non satis advertens. — 2 αἱ λάχ. Plan.; ἀλλάγομεν Cod. — 4 ἰσῶν Cod., cum a posito super ὦ. — 6 ἔδωσαν scripti ex sequente ep. v. 4; ἔρυσαν edebatur ex Plan., cujus verbi vocalis productur; ἔρυσαν Cod.; ἔρυσαν Heckerus, vix aptum sententiæ. Alienum quod confertur fragmentum Archilochi 34, p. 543 ed. Bergk., quem vide. — 7 seqq. « His igitur in locis turpia a puellis illis admissa fuisse dixerat Archilochus, qui etiam vocibus μάγλοι καὶ ἀτάσθαλοι usus esse videri debet. — 15. Γνήσια : in legitimum enim matrimonium Neobulen Archilochus petiverat : unde Lycambes *socer* ejus vocatur ap. Horat. Epist. I, 19, 30. » Jac.

CCCLII. Lemma : ἀδίσποτον, εἰς τὰς αὐτὰς Λυκαμβίδας : οἱ δὲ σασί Μελεάγρου αὐτὸ εἶναι. Est ἀθλον in Plan. *Dioscoridi*, cujus est præcedens ejusdem argumenti, tribuit Heckerus I, p. 103. — 2 Φερσεφόνης Plan. Ἀβρήτου, ut mysteriorum præsidis. — 4 ἔδωσαν Cod.; ἔρυσαν Plan. — 5. « Ἀρχιλόχος, hæc est una illa productio brevis syllabæ, in loco ceteroquin non corrupto. Sed Meleagrum hanc unam commisisse eo minus crediderim, quo facilius evitari poterat. » Graf. p. 136. Qui corrigit Ἀρχιλόχος : καλὴν δ' ἐπίων φ. Heckerus : ἔδωσαν Ἀρχιλόχο; Παρθενίης; ἐπ. Sed recte Jacobsius nihil movit. Male corrector Codicis x super λ posuit in καλὴν. — 6 δ' Cod. habet inter versus; « ejus loco τ' scripsi. » Boiss., nimirum γυναικιῶν τ', quod non percipio. Est *bellum in mulieres*. — 7 ἐρ' recte Boissonadius; ἐρ' Cod. et edd.; ἐρυβιστήρα; Plan.

CCCLIII. Lemma : εἰς Μαρωνίδα τὴν μέθυσον καὶ κούλαλον (sic). Expressum est ex Leonidæ Tarentini ep. infra n. 455, quod conferendum. — 2 ὄρη; Cod. et Plan., corr. Jac. — 5 Βάκχω Plan., male, nisi Βάκχω voluit, ut v. 2 erat ὄρη; doricum. — 6 ἄρμενον Cod.

CCCLIV. Lemma : Γαιτούλιχου (sic) εἰς τοὺς παῖδας Μηδείας, οὓς διὰ Γλαυκὴν ἀνήλεν (ἀνεῖλεν adscriptum). — 1 Μηδείας Brunck. — 2 θύμ' Cod. — 3. Vide Eurip. *Medeam* in fine, Pausan. II, 3. — 4 ματρός Brunck.; ἀειλίχτου Plan.

CCCLV. Lemma : εἰς Πραξιτέλην τὸν ἀγαματοποιὸν τὸν ἐκ τῆ; Ἄνδρου. In Plan. ἀθλον. « De Praxitele statuario agi nihil est quod fidem faciat. » Jac. Adde Sillig. *Catal. artif.* p. 379 seq. — 3 Μουσῶν Cod. et Plan., corr. Jacobs., qui explicat : « musica facultatis probe particeps, ut ap. Platon. *ἰκανοὶ ἰατροὶ*, medici suo nomine digni. Contra mater Spartana ignavum filium vocat *κακὰν μερίδα*, infra ep. 433, 5. — 4 φ χαίροις Bothius.

CCCLVI. « Conf. ep. 310 et sequentia quattuor. » B. — In superiore margine pagina scriptum, ut conferatur cum ep. 353, epigramma Leonidæ quod infra legitur n. 455.

CCCLVII. — 1 κῆν Plan.

CCCLVIII. — 1 εἰτά με θάπτες; Codex, « quod non mutandum erat in εἰτά μ' ἐθαπτες, quod edebatur. Conf. ep. seq., v. 3. » B. Plan. με θάπτη. Non præsens offendebat editores, sed numeri, ipsum etiam Planndem. Apud nos ex Boissonadiano exemplo remansit lectio Codicis.

CCCLIX. — 1. « Νέκων jungendum cum καταθαπτες; et ἰδών. » Jac. — 4 παρέχεις Cod., superposito οἱ.

CCCLX. Lemma : — 2 πάθης Cod., superposito οἱ.

CCCLXI. Lemma : εἰς υἱὸν πατρὸς τοῦ πατρὸς θαπτόμενον. — 1 ὄτ Cod.; τό γ' ἔμπανιν Bothius, perperam. Latina multa contulit Jac. ad *Analect.* t. XII, p. 246, et cum versu sequenti Gregorii (cap. VIII) ep. 126, 4 : ἦλθεν εἴ ὁ φθόνος ὠκύτερος.

CCCLXII. Lemma : εἰς Ἀέτιον βήτορα. In Plan. est ἀθλον. — 1 post κεφαλὴν in Codice ηδεκαευθε σωρός inducta et superscriptum : γρ. σωρός ἦδε κικεύθεν. — 2 εὐπρεπέος Cod. a pr. m., ἐκπρ. a correctore, et sic apogr. Par., quod receperunt Brunck. et Boiss.; εὐπρεπέος etiam in parte editionum Plan., et servat Jac., « quod in oratore ἢ εὐπρέπεια laudatur, *decorus habitus et elegantia*; » εὐπρεπέος alia Plan. — 3 ἦλθεν δ' εἰς; Plan. et Cod., in quo δ' inter lin.; ἦλθεν εἰς; Brunck.; ἦλυθε δ' εἰς edidit Jac. In fine corrector Codicis superposuit ἐν ...φ (ἐν Ὀλύμπῳ), propter ea quæ ibi sequuntur :

τέρπετ' ἄμα Ζηνὶ καὶ ἄλλοισιν μακάρεσσιν
ἀθάνατον δὲ οὔτε λόγος ποιεῖν οὔτε θεός δύναται.

In Plan. hæc modo leguntur :

ἀθάνατον ποιεῖ δ' οὐ λόγος οὔτε θεός.

recepta a Brunck. et Boiss., versa a Grotio. In altero versu Codicis hexametri exitum et integrum pentameterum agnovit Heckerus, Philippo non indignos, quos po-

sui; priora videntur irrisue ex interpolatione, ad quam invitabat ψυχή ἐν Ὀλύμπῳ constituta. Quod longe verisimilius est his Heckeri : « Intermixtum est peculiare epigramma, quod ita correxerim :

Ἦλυθεν εἰς Ἄϊθαο δέμας, ψυχή δ' ἐς Ὀλυμπον,
τίρπεται ἢ ἄμα Ζηνὶ καὶ ἄλλοισιν μακάρεσσιν. »

In margine Cod. appictum siglis : σημαίωσαι ὥρατον, et ad versum ultimum hæc nota : καὶ ἀνόητε, ὁ θεὸς τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὸν ἀθανάτους ποιεῖ, καὶ σὺ μὴ γινώσκη.

CCCLXIII. Lemma : ἀθλον, εἰς Τετμενάνης υἱὸν Ζηνοδότου, ἱππεία Βασιλέως Μάρκου ἢ Ἀδριανοῦ. Deinde ad v. 1 : ζῆτε, οἱ τὸ Τετμενάνης τόπον σημαίνει, οὐχὶ δὲ τὴν μητέρα τοῦ κειμένου, ὡς δηλοῖ ἡ τοῦ ἐπιγράμματος ἔννοια. Quem de Γετσεμανὴ cogitasse suspicatur Græsius. « Vocabuli corrupti non explicatio congerenda, sed correctio. » Boiss. — 1 Μνήμ' ὀρετῆς ὅδε conjecerat Jacobs., quod delet in nott. mss., ascribens : « Initium videtur periisse. Tum fort. scribendum : τέτμεν ἀνήρ ὁ δὲ τύμβος etc. » Græsius coniecit Τηλεφανῆς, Geelius Τετραμετῆς ὅδε τύμβος. Brunckius « versum spurium obelo configendum » iudicavit, hoc initium ponens :

Ἦρωος μεγάλου τὸ τύμβος κατὰ σῶμα καλύπτει.

— Versum 4 in serie omittit Cod., cujus in marg., post ζῆτε, ter scriptus, semel cum ἱερὸν, bis cum ἱερός, sed δῶκον ter. « Color ductus ex nobilissimo loco Apologiae Plat. p. 40, E. » Jac. — 5 βασιλῆος Cod., correctum in apographis. — 10 ἐγγυνάσει Reisk. et Brunck. « Epigramma sub Hadriano aut Marco Antonio, ut auctor lemmatis narrat, scriptum esse dubito. Senioris est ævi, quo Decuriones et Curiales appellabantur πολιτευταί. Quare aut hoc reponendum, καὶ ἀστέι καὶ πολιτευταί, aut πολιῆται; in eundem sensum accipiendum esse suspicor. » Jac. Heckerus conjicit καὶ ἀστει καὶ πολιῆται, coll. epigr. incerti Plan. 46, ubi statuum ponunt ἀναξ, στρατὸς, ἀστει α, ἄμμος, « ut Zenodotus mortuus esse dicatur desideratus ab amicis et aliis urbilibus et civibus. »

CCCLXIV. Lemma : εἰς τέττιγα καὶ ἀκρίδα. Legitur etiam supra in marg. post ep. 190, unde expressum est; conf. ibi nott. — 2 ἄμφοτεροι, et cicadæ et locustæ. Ἀτῆν, ut Horatianæ *pulveris exitum munera*, Od. I, 28. — 3 ἡμερα Cod. utroque loco; corr. Reiskius. — 4 αἰδής Cod. altero loco.

CCCLXV. Lemma : εἰς Κινύρου παιδα. Et in nova pag. εἰς Κινύραν νεώτερον. « Hoc non male : nam de Adonidis patre, antiquo illo Cinyra, non cogitandum. » B. Imo verum lemma prius, et νεώτερον esse videtur *teneriore nate*. — 1 αἰδῆ (sic) ὁ; Cod., corr. Orellius. Alloquitur Charontem, Orci ministrum, « nisi forte Ἀἰδῆ est pro ἐν αἰδῆ; Propertius II, el. 20, 71 : *Stygia sub arundine remex*. » Jac. — 2 κωπέστη Cod., superposita εἰς. Tum ἑλῶν ὀδύνης, Jacobsius ἑλῶν, « ab ἑλῶν pro ἐλαίων, junctis βᾶριν ὀδύνης νεκίων, *cymbam luctu defunctorum refertam et onustam*. Fortasse tamen alius malit jungi *κωπέτης νεκίων βᾶριν*. Tum pro ἑλῶν quærendum nomen, voci βᾶριν per appositionem adjectum. » Boiss. illud recepit : « Est probabilis ea Jacobsii lectio. In ὀδύνης nescio quid lateat, forsitan filii Cinyræ nomen vel epithetum. » Schneiderus ἑλῶν ὀδύνης; τοῦ Κιν., Jacobsius olim βᾶριν, ἔχοντι ὄσας τῆ Κιν., « nam delicatulus puer nec sandalia ferre, nec nudis pedibus per littoris arenas incedere poterat; conf. Philostr. Epist. 22. » Recepti quod ceteris minus offensionis habet ἑλῶν ὀδύνης,

« scil. αὐτὸν, nisi τὸν Κινύρου præterea malis. Quam media vocalis metro officere videretur, extrusa est. » Quæ sunt Heckeri. — 3 ἐμβαίνοντι Salmas., perperam, ni fallor, neque exputo cur asciverit Heckerus. Insolitum κλίμακος ἐκβαίων pro ἀποβαίων hoc loco ferri posse videtur, quia puer est νεός ἐκβαίων actione eadem. — 4 Χάρων Brunck. — 5 θῆναι Cod. « Delicatus puer laxioribus utebatur sandaliis, in quibus pes ei natabat, ita ut certum vestigium figere non posset. » Jac. — 6 ἐπ' ἠιονήν Cod.

CCCLXVI. Lemma : εἰς Μένιστρατον καὶ Μένανδρον καὶ Διονύσιον, τοὺς ἀθλητάς. — 1. « Αὐὸς fluvius nunc dicitur *Viosa*, teste Leakio *Itinere per Græc. septentr.* » B. — 3 τόσον Cod., corr. Salmas. « Ἐν πόντῳ post πόρο; Σικελὸς vehementer friget. Suspiscabar : καὶ σὲ Νότος Σικελῶ Ὀλέσσει ἐν πόντῳ; αὐτ' ὄλεσε, δύσποτμ' ὦ Διονύσιε. » Jac. — 4 κρέσσονα; (superposito ει) ἀβλόφρων (superposito ους) Codex.

CCCLXVII. Lemma : εἰς θυμῖον τινὰ ἐπὶ τῆς παστάδος τελευτήσαντα. In marg. sigla : σχ. ζ. — 1 αὔσοος (sic) ἡγερῖου με λέγει Cod., corr. Jacobs. : « nam sæpe y ex ductu calligraphico ortum inseritur, et exempla affert p. 305. Reiskius et Brunck. με λέγειν, pro λέγει. — 3 ἰδόντες Cod., corr. Salmasius. — 4 κούρον Cod., corr. Salmas. — 6 ἦψε Cod. Conf. ep. 185, 6.

CCCLXVIII. Lemma : εἰς Ἀττικὴν τινα γυναικα γενομένην Ῥωμαίων ὑπ' αἰγυλαλώσας καὶ τελευτήσαντα ἐν Κυζίκῳ. — 1 κείνη Heckerus : *illic*, in Attica. Legebatur κίνη, quod fortasse non erat mutandum. Geelius κλεινή, frequens epitheton Athenarum. « Πόλις; vide not. ad epigr. 154. » B. — 2 λαγὸς Cod., corr. Salmas. (qui in exempli Buber. λογὸς; refert ut Codicis scripturam); λυγρός Plan. Sulla, ut videtur, Athenas expugnante. — 4 ἡμίσειον Plan. « Cyzicum insulam vocat Apollon. Rh. I, 936 : αἰκεία Προποντιδὸς ἐνδοθὶ νῆσος, in quem schol. : ἔστι δὲ γερόσησος, ἐπ' ἧς κείται ἡ Κυζικηνῶν πόλις; νῆσον δὲ αὐτὴν ἔρη διά τὸ πρότερον αὐτὴν οὖσαν νῆσον ὑπερον συνήθαι τῇ ἡπειρῳ. » Jac.

CCCLXIX. Lemma : εἰς Ἀντίπατρον βήτορα θαυμαστόν. Additum a correctore ἢ μᾶλλον ἱεράς. Qui properante oculo ἀρητήρος vidisse videtur. In Plan. est ἀθῆλον. — 2. « Ἔργα sunt orationes; πνεῖν autem vel ἀποπνεῖν in Anthologia non raro dicitur quæ quis edit verba, carmina, cantum, sermones. Πανελλήνων de Græcorum aut Olympiam panegyri accipio cum Cresollio Theat. Rhet. III, 6—3. Antipatrum utrique civitati, Athenis et Diospoli, adscriptum fuisse suspicatur Schneiderus, quod in rhetoribus laud raro fiebat; v. Olear. ad Philostr. Vitt. Soph. I, 11; II, 10. Nota Atheniensium in civitate donanda liberalitas facit ut Antipatrum Diospoli fuisse oriundum putem. — 4. Ἠπειρών, conf. ep. 18, 5. » Jac. — 5 ὦ; λόγος ἔστι Plan. Scribendum erat καὶ δέλλω; nam est crasis.

CCCLXX. Lemma : εἰς Μένανδρον τὸν ποιητὴν τὸν τῆς νῆας κωμῳδίης. — 3. Ἐν πυρὶ et finem versus et alia fortasse depravata esse recte dixisse videtur Jacobs. et probabiliter coniecisse ei δὲ μιν αὐτὸν εἶξ., quod et vertit Grotius. In præcedentibus desiderabat ἦν δὲ τὸ πῦρ ὀλίγην ἔλιπεν κόιν. Quæ scripta sunt, sic interpretis... *Menandrum, qui in igne (dum comburebatur) hunc paucum (quem contineo) fundebat pulverem*. — 4 « Ad ἡ μακάρων subaudio νήσοις. » Jac.

CCCLXXI. Lemma : εἰς Ἴναχον τὸν Κρινζόρου θεράποντα

ἐπὶ ξίνης τελευτήσαντα. In Plan. ἀθλον. — 1. « Quod is qui loquitur terram pro matre agnoscit, hominem significat nullius generis. *terrae filium*. Sic Persius VI, 57 : *progenies terræ*. Eurip. Ion. 542 : γῆ; ἀρ' ἐκπέφυκα μητρὸς, al. — 2. Κείνης, quæ me nutrit; ἦδε, quæ me condidit. — 4. Morbo heliaco igitur sine consternatione ex solis ictu orta periisse videtur. » Jac.

CCCLXXII. Lemma : εἰς Ἀτόμιον ὁμοίως ἐπὶ ξίνης τελευτήσαντα. Nomen poetæ in Codice λ. βάσσου; in Plan. Λουλλίου. — 2. « Δαίμονες, fata quæ quis sibi futura spe et animo fingit. — 3. Intelligenda urbs haud procul a Tarento sita; *Thebas Luctanas* vocat Plinius III, 11. Deinde malim οὐκ ἐπὶ πρόσσω. — 5. Ἐπὶ παιδί, relicto filio orbo, cui custos atque tutor esse debebat, eumque ideo moriens quasi oculis privavit, illo post patrem amissum tanquam cæco errante. » Jac. — 6 ὀφθαλμὸν Cod., alterum Plan. « Codicis scriptura ὀφθαλμὸν non statim rejicienda, quum sint pueri comparati oculis; vide Artemid. I, c. 26. Sed sic ὀφθαλμῶ ἐπὶ παιδί et εὐνὴν ὀφθαλμὸν idem fere significarent. » B.

CCCLXXIII. Lemma : εἰς δύο τινὰς Μιλησίους ἐν Ἰταλίᾳ τελευτήσαντας; οἶμαι δ' εἶτι σοφοῦς. — 3. ἡλλάξω Cod., alterum Plan. « *Coronæ* hoc loco videntur esse documentum læstiviæ, quæ juvenum illorum gloria patriam Miletum affecerat. » Jac.

CCCLXXIV. Lemma : εἰς ναυαγῶν Λυσιδίχης υἱὸν Πινταγόραν. — 1 ἐκρύφθη Cod. et Plan., corr. Brunck. — 4 ἄπνοον Plan. — 5 κατ' ἀργαίην Cod., alterum Plan. — 6 πρὸ μνήχους Cod. « Sunt qui vulgo πρὸ μνήχαι vel πρὸ μνήχαιοι κάλοι vocantur, funes puppi aptati. Hi στέλλονται, *contrahuntur et inhibentur*, vehementiore vento ingruente. » Jac. — 8 εἰσανέβην Heckerus. Iegebatur εἰσανέβην.

CCCLXXV. Lemma : εἰς τινὰ γυναῖκα ἔγκυον ἐν σεισμῶ ττοκοῦταν τινασσομένου τοῦ δώματος. — 2. « Schæfer. ad Gnomicos p. 166 τινὰ ξαμένιον passivè intelligi oportere docet; vid. not. ad IX, ep. 247. Capiendum ὄρθα de succussione parietum perpendiculari » B. Aoristus medii, qui rarissime passivam vim admittit, sic explicandus esse videtur : dum parietes illum terræ tremore et concussionem ita in se recipiebant, ut *recti* starent neque conciderent. Jac. Brunckius cum Reiskio τινασσομένων. — 3 αἰ; ὑπὸ φύσσει Cod., corr. Reiskius. — 5. Ἀμρότεροι, mater et infans. « Similis casus contigit in Antiochiæ ruina, ut narrat Dio Cass. LXVIII, 25, et alii nostris temporibus. » Jac. Apparet carmen temere inter ἐπιτύμεια receptum esse.

CCCLXXVI. Lemma : εἰς Σάλευον νέον τελευτήσαντα. Lesbius juvenis in Hispania sepultus. — 1 δειλαῖοι Cod. — 2 ληθόμενοι Salmasius (a quo tacite, ut multa alia, sumpsit Brunck.); αἰθόμενοι (ex A1Θ. ortum) Codex, correctione ω posita super ρου et του syllabas; ἀτηροῦ αἰσθόμενοι βίτου pessime Plan. — 5. « Cogitabat Brodæus de Iberis Asiæ, qui hodie Georgiani vocantur. Sed quum eloquentiæ studium in Seleuco commemoraretur, suspicari licet eum in Hispania arti dicendi, quæ tum temporis in illis regionibus florebat, dedisse operam. » Jac.

CCCLXXVII. Lemma : εἰς Παρθίνιον τὸν Φωκαῖα τὸν εἰς Ὀμηρον παρονήσαντα. Hunc homeromastigem fuisse Dionysii Alexandrini Glauci filii discipulum, cujus Suidas s. v. (p. 1394 Bernh.) et Athenæus XI, p. 467, C, meminerunt, docuit Jacobsius, præclare addens : « Quum Dionysius usque ad Trajanum vixerit, Parthenius sub Hadriano

floruisse videri potest. Secundum hunc imperatorem itaque, qui Ciceroni Catonem, Ennium Virgilio præferbat et Ὀμηρον καταλύων Ἀντίμαχον ἀντ' αὐτοῦ εἰσήγεν (Dio Cass. LXIX, 4), etiam Parthenius judicabat. — 1. Junge καταχέυατε. Sic καταπιπτοῦν Εὐρπίδην ap. Aristoph. Eccles. 824 dictum et oppositum καταχρυσῶν Εὐρπίδην. — 2 μυσσαρογλώσσου superscriptum in Codice, sed μυσσάρων redit in versu 4. — 3 οὐνεκε Cod., superposito α. « Tuetur κείνα, contra pravam Kusteri et L. S. emendationem κείνος, Dorvillius in Misc. Obs. Nov. t. II, p. 124. Qua de emphasi pronominis κείνο; vide mea ad Theocr. XVI, 44 ed. sec. » B. — 4 φλέγματα Cod. superposito θ (φθέγματα), de qua varietate conf. ep. 70, 4. — 5 ἐπιδή Cod. a pr. m., deinde in ἐπιδή mutatum, et superscriptum : γρ. ἐπιθ. — 6. « Βάτον, *sentēs*, sentibus oppletum carmen. Probabilius est πάτον, i. e. κόπρον, ἀρόδευμα, quod Kusterus maluit jam apographorum uni olim adscriptum. Sic Plautus Pers. III, sc. 1, 3, in conviciis jungit *lutum et sterquilinium*. » Jac. Receipt Boiss.; equidem in latinis posui, non in græcis, quia nescitur quid in elegis dixerit ille Zoilus. — 7 ultimæ voci superscriptum in Cod.: γρ. ἦσαι. — 8. « Κλοῖφ. Ad supplicii genus respicitur illud quo Cleonem afficiendum censet Aristoph. Nub. 587 : φημώσθη τούτου τῷ ξύλω τὸν αὐχένα; et Lysistr. 683 : εἰς τετημένον ξύλον ἐγκαθαρμῶσαι τὸν αὐχένα, ubi v. Bergl. » Jac. in Add., olim rectius, puto, interpretatus de collari canum, « propter cynicam mordacitatem et impudenciam. »

CCCLXXVIII. Lemma : εἰς Πιόδορον (sic) καὶ Διογένειαν τὴν αὐτοῦ γαμητήν. — 1 ἐφάνεν (ut Cod.) Aldi planudeus et Regius planudeorum optimus, in quo bis legitur : altero loco κάθανεν, ut edd. Plan. In fine Cod. ὤρη. — 3 δ' ὦ; ὑμέναιον ἐπὶ πλ. Cod. et Plan., sine sensu; ὡς ἀμ' ἔβαιον ἐνὶ πλακί Tyrwhittus; ὡς ἀμ' ἔβαιον, ἔτ' ἐν πλ. Jacobs. in notis mss., qui ante in Plat. ὡς συνέναιον, ἔτι πλ., mutatione minima, sed ὑπὸ πλ. sumpsit a Toupio, coll. ep. 324, 1 : ὑπὸ πλακί τῆδε τέθαμαι. Post ὡς συνέναιον sequens τυμείονται valet συντυμείονται, præsertim excipiente ξυνόν. A Boissonadieu correctum video δ' εἰ; ὑμέναιον ἐπὶ πλ., sed schedulæ in hoc et sequens epigr. nullæ supersunt. — 4 ὡς θάνατον Cod., sed superscripto λαμον, ut Plan. De constructione v. Thes. v. Ἀγάλλομαι. « In καὶ τάρον grata est emphasis : etiam de sepulcro communi non minus lætantur quam olim de communi thalamo. » Jac.

CCCLXXIX. Lemma : εἰς τὴν ἐν Δικαιαρχίᾳ (compendio) θάλασσαν καὶ εἰς τὰ ἔκπεσε νεώρια καὶ τοὺς λιμένας. Haud dubie ob vocem γῶμα male acceptam epigramma positum inter Sepulcralia, ut infra ep. 641 de horologio propter vocem σῆμα. Loquuntur mare et terra de ingenti mole Portus Julii apud Bajas, quod opus notissimum ex Virgilio Georg. II, 161 seqq. et Horat. Art. 64 seqq., ubi v. interpretes. — 1 δικαιορχία Cod. — 2. « Intelligitur moles usque in medium mare producta, ut promontorium Rhëginum αἰεὶ Θρινακίους γενομένην ὕδατο; (ἄκρον) dicit poeta infra ep. 714, 2. — 4 βιαζόμενζ Cod., superposito μεθα. Conf. Horat. Carm. III, od. 1, 33 : *contracta pisces æquora sentiunt Jactis in altum molibus*. — 5. Κόσμου, populi orbis terrarum domini. — 6 ἐπ' αὐτῆς μέτρον Codex, egregie correctum a Reiskio : *contemplant Romam vicinam et judica si ad hujus urbis modum et mensuram portum habeo*; sive græcæ, εἰ τὰύτῃ ὁ μέτρο; λιμὴν σύμμετρο; ἔστι. » Jac. Mire Boiss. sua manu : ἐγγύθεν ἀπ' αὐτῆς.

CCCLXXX. Lemma : εἰς Εὐνικίδαν τινὰ, οὔτινος ἢ λάρναξ

ἀπὸ λυθίνης πλακὸς ἐγγραμμάτιζεν· λαμβάνων. In magnificum improbi hominis sepulcrum. Eundem inimicum proscindit Crinagoras infra n. 401 elegiaci epigrammate; quæ ut ejusdem cippi duobus lateribus insculpenda illum composuisse animadvertit Heckerus I, p. 10. — 1. Λυθίνη, marmoris Parii; v. ad VI, ep. 209, 2. — 4 seq. « Κωρὸν ἢ λίθος: sensu destituitur candidum hoc marmor, ita ut nec tam atri hominis sepulcrum ornare recuset. Ζορῶδης; capio ut niger ap. Horat. Sat. I, 4, 85. » Jac., qui in nott. inss.: « Illustrat hos versus Boisson. ad Herodiani Epimerism. p. 41. » Sed Ζορῶδης; cum ἄνθρωπος poterat figurate accipi, cum νέκρῳ non potest. Quod sensisse Heckerum quoque video I, p. 342: « Adjectivum in omnes mortuos, non in unum Eunicidem, spurcissimum hominem, quadrat. Quamobrem fortius aliquid verbum desidero et conjicio συρῶδης, de porcorum grege unus; quod secundum linguæ analogiam a συρεός formatum. » Cui conjecturæ sequentia, utpote multo leniora, minime favent, neque quæ præcedant, οὐκ ἔστιν ἄνδρὸς ἑσθλοῦ. — 6 τῶν λιγυπέλες Cod., corr. Bentleius. Corpus Eunicidæ fuisse infirmum, atritum et turpe, intelligitur ex epigr. cit. 401. — 7 σή-πετα ὃ Brunck.

CCCLXXXI. Lemma: Ἐτεροούκου (sic) ἀπὸ Μεσσήνης εἰς Ἱερουσαλήμιν τινὰ, ὃν σὺν τῇ ἰδίᾳ νηὶ κατέκασαν. — 1 ἄϊδος Cod. « Notanda locutio εἰσω βίτουσ ἀγειν, ad victum prodesset. » Jac. Qui vim modo locutionis indicat, non rationem: εἰσω positum ob ἄϊδος, in præcedente autem Zeugma statuendum pro εἰς βίτουσ ἀγειν. — 3 ταθειῶτα Plan. et Cod. a pr. manu, quæ eadem deletio ei superposita est.

CCCLXXXII. Lemma: εἰς ναυηγὸν τινὰ μὴ τυχόντα ταφῆς. — 2. « Cum invidia dictum σκούβαλον, quandoquidem de villissimis rebus rerumque reliquiis usurpatur. Hege-sippus supra ep. 276, 2, de naufragio: πολὺκλαυτον ναυτιλίης σκούβαλον. — 3 seq. Naufragum tibi ad rupes fluctibus expositas jacentem finge, et junge οὐδ' ἐπὶ σπιλάδος χέρσου. Facile tamen intelligitur ad εἰρήνην genitivum desiderari rei, ut εἰρήνην ἀλλῶς, κυμάτων, vel simile quid. Quare, et quod verborum paulo durior est conjunctio, vitium hæc latere suspicor. » Jac. Heckerus ὀρθοκλήτης σταγόνος; vel λιβάδος conjicit. Quidni intelligatur scopulus maris ad quem navem fregerat, usque inminens terribilis naufrago ibi hærenti? — 5 versus in serie omissus margini adscriptus; κανούσα Heckerus: quæ me occidisti; κανούσα Cod.; κρατούσα Plan.

CCCLXXXIII. Lemma: ὁμοίως εἰς τινὰ ναυηγὸν οὔτινος ὄλον τὸ λείψανον διεσπάρη ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐν τῷ αἰγιαλῷ. In Plan. bis legitur, serrē ἀδελον. — 1 ἡϊόνι Plan. altero loco; omnes σῆμα, corr. Huetius. — 2 ἐκχόμενον Plan. priore loco, ψυχόμενον altero, ἐκχυμένον Cod. — 3 ἄνον ἐρημώκομος? — 4 κόρησι Cod.; κόρησιν Plan. utroque loco in ed. princ. et Ald., κόρησιν in reliquis. Tum χερῶν Cod. a pr. m., χερῶν corrector. — 6. Jac. confert Epicratem Athen. XIII, p. 570, D, de Laide vetula: τὰς ἀρμονίας διαγαλῆ τοῦ σώματος.

CCCLXXXIV. Lemma: εἰς Ἀριστομάχην τινὰ γραῦν τὴν μέθυσον. Non sepulcrale epigramma, sed lidicrum et σκαπτικόν. — 1. Ἰονῆς Mercurius recens natum Bacchum alendum tradiderat. — 2 γρηῶς Plan.; γρηδς Cod. etiam alibi. — 3 πᾶντ' ἐμαρῶνθη Cod., eorgr. Jac.; πᾶν δ' ἐμ. Plan. « Qui sicci transegerant diem, eorum spiritus marcere, μαραινέσθαι putabatur. Mulier ap. Aristoph. Eccl. 146: διψεῖ γὰρ, ὡς ἔσκειν, ἀραυανθήσομαι, i. e. ξηρανθήσομαι. » Jac. Ut initio versus, Gregorius VIII, ep. 164, 3:

ἐνθάδε τὴν ἱερὴν ὑπέδου χθόνου. — 4 ἐπαυρομένη Cod. et Plan., correxit Salmasius; et sic Brunckius in Lectt., qui ediderat ἐπαυρομένη ex codice Lascaris. — 5 εἴπα τάδε μίνωϊ πάλαι Cod. et Plan., quod egregie correxit Jacobs. « Infinitivus pro imperativo positus, nisi forte jungere malis φέρε πῆλαι. Πάλλειν urnam judicalem est quæsitōris, ut Virgilius Æn. VI, 432: Quæsitlor Mīnos urnam movet; et Claudian. Rap. Pros. II, 332: Urna nec incertas versat Minoia sortes. Conf. intt. Horati Carm. II, od. 3, 26. Verba πῆλαι, φέρε vetulam significant festinantem: Minoem rogat ut statim sententiam de se ferat. » Ἐλαφρῆν videri potest addidisse quod simul in mente habet aequales κάλπει; Danaidum, quibus propemodum invidet, κάλπει; judiciali urna graviores. Has ipsas posterius intelligere malebat Jac., ita scribens in Delectu p. 443: « Malim autem fere κάλπει accipere de vase quo aqua hauritur, ut ap. Pindar. Ol. VI, 40. Quo admisso, illa iudicem precatur ut, sententia pronunciata, ipsam ad urnam condemnet, ut Danai filias. Prægnanti tum significatione dictum: urna mota, iudicio composito, adjudica κάλπει. » Boissonadius in similem sententiam: « Scripsi ὦ Μίνωϊ, πλῆσται φέρε, affer quam impleam urnam levem. » Sed præfero Jacobsii interpretationem priorem. His scriptis Heckerum vidi eadem probantem, sed addentem: « Melior tamen mihi videtur correctio, ut lenior certe est:

εἴπε τάδε Μίνωϊ, πάλω φέρε κάλπειν ἐλαφρῆν,

quod eundem præstat sensum. Ad πάλω conf. Alcman. in schol. II, 1, 222, Sapph. fr. 8, Callim. Jov. 61, 66. Syl-laba brevis ante liquidam producitur; quod quare tollendum sit, idoneam causam non video. » Sane quidem, sed πάλω φέρε quomodo dici possit et debeat accipi non docet. Quare nihil mutavi. — 7 παρθένιον Munckerus ad Antonin. Lib. p. 96; παρθένην Cod. et Plan. « Jam antea sensum perspexerat Opsopæus, qui vertit: Et ego sponsam occidi, sicut Danaides perdidit sponso suos. Παρθένιον Horatius juvenem maritum vocat, Carm. III, od. 11, 37, ubi v. Mitscherlich. » Hanc signif. vocis παρθένιος « non videri exemplis firmari posse » animadvertit Heckerus, sed παρθένιος; ἀνὴρ apud scriptores legitur, id quod ad rem præsentem sufficit. — 8 και (sic) Cod. superscripto κῆν a correctore; κᾶν Plan.

CCCLXXXV. Lemma: εἰς Πρωτεσίλαον τὸν ἐν Τροίᾳ πρῶτον τελευτήσαντα: ὅτι ἐν τῷ τούτου τάφῳ ὅσα φυτὰ βλέπει τὴν Ἴλιον ξηραίνονται καὶ τὸν τῶν φύλλων κόσμον ἀποβάλλουσι. Conferendum ep. 141 et ibi annotata. — 2. « Θυμὸν δόρατος proprio sensu accipi potest, secundum homerica ὄδου μαίνεται ἐν παλάμῃσιν, et sim., II, Θ, 111; II, 74. » Jac. — 4 ἐγκυκλήη Heckerus et Bothius: gravidæ sunt ira. Legebatur ἐκκεκλήηη, explicatum parturienti, neglecta vi perfecti. — 8 σῶζει Cod.

CCCLXXXVI. Lemma: εἰς Νιόβην τὴν ἐν Σιπύλῳ τὴν ἀπολιθωθείσαν, ἥστινος ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἑπτὰ υἱοὶ καὶ τοσαῦται θυγατέρες ἐτελεύτησαν. — 1 ἄδ' Codex, sed ἦ. — 2 post μαστῶν lacuna in Codice; λευκὸν Reiskius et Boiss.; θερμὸν Salmas., Brunck. et Jac. nott. mss. Qui ibidem ἔτηξα posuit cum Reiskio et Brunckio, ἔτηξα Codex, quod tenui cum Boissonadio, nam ad ἀπολιθώσιν respici videtur, quantum intelligi potest in contorto hoc et frigidò factu. — 3 ἀριθμὸς Codex a pr. m., ἀριθμὸς corrector; illud Jac. in nott. mss. recte reduxit. Boiss.: « Scripsi πολλὸν ἔλεον pro vulgato πολλὸς ἔλεος » sic:

Ἄϊδω πολλὸν ἔλθοι ἐμῆς ὠδίνος ἀριθμοῦ;
ἢ τέκον,

eadem forma dicendi qua v. 2. Bothius ἀριθμοῖς. — 4 ἢ τέκον Cod.; ῥ Brunckius, probante Jac. ad Analecta. Qui ad Pal.: « Fortasse γῆ τέκον. Jam Orcus liberorum meorum numero gaudet; terræ peperit et igni, exiguis tantum reliquiis ex magno rogo receptis. » Sed in Add. præfert, ὦ τ ἔ κ ν, ὦ μεγ. Heckerus denique: « Equidem locum satis sanum arbitror, modo scribatur,

Ἄϊδω πολλὸς ἔλθοι ἐμῆς ὠδίνος, ἀριθμὸν
ἢ τέκον, ὦ μεγ. etc.,

Magna illa copia uteri mei, quæ tantum numerum peperit, nunc Plutonis est. Pronomen ἢ referendum ad ἐμῆς, ut ap. Eur. Phœn. 378: σὴ πίστις, ἢ μ' εἰσήγαγε, etc. Ἀριθμὸς de re nihil, ut Latinorum numerus, ut sensus sit: numerum tantum peperit, neque τέκνων ὠνήμην. Ὀλδος jungendum cum Ἄϊδω et ad genitivum ὠδίνος repetendum; coll. VIII, ep. 162, 2. » Quæ non probabilia. Brunckianum dedi.

CCCLXXXVII. Lemma: εἰς Θεονόην τινὰ σὺν τῷ ἰδίῳ παιδί ἅμα τελευτήσαντα καὶ ταρεῖσαν. Maritus loquitur, fortasse ipse Bianor. — 1 θειονοῖαι; Codex. Deinde ἐμῆς γάμον Plan. et Cod., in quo superscriptum: γρ. μόρου. Intelligendum videtur (οὗτος) ἔστινον ὥστε κουροτέρας εἶναι τὰς ὀδύνας. Eodem redit hoc Jacobsii: « Εἰς ὀδύνας positum videtur pro ὀδύνας. » Alia ejus non admittenda. — 3 φθονερῆν ἀπ' ἐνόσφισε μοῖραν Cod.; φθονερῆ τις ἐνόσφισε μοῖρα Plan. Jacobs. conjecit φθονερῶν (φθονερῶν) λίνα νόσφισε μοῖραν, quod recepit Boiss.; vel Νῦν δ' αὖ (vel δ' ἔτι) καὶ π. φθονερῆ μ' ἀπενόσφισε μοῖρα. Bothius particulam, qua manichæ abutitur, hoc quidem loco non inepte posuit, φθονερῆ γ' ἀπ. μοῖρα, quod recepit. — 4 καὶ σίτο λειπομένου Brunckius. Ἐψεύσθη cum accusativo, ut solet in pronominibus neutris; v. Thes. p. 1877, C. Jungenda βρέφος τὸ λειπ., appositum pronomini σέ. — 5 Φερσερόνη Plan.; ἀκουσεν Cod. Περσερόνη, σὺ δὲ π. Jacobsius in Delectu, quod fortasse scripsit poeta.

CCCLXXXVIII. Lemma: εἰς τινὰ Κλειτώνυμον τύραννον (ἰμο τυραννοφόνον. Boiss.): οὐκ οἶδα δ' ὅστις ἐστὶν οὗτος ὁ Κλητώνυμος; (sic). « Clitonymus aliunde non cognitus quum tyrannum nescio quem occisurum in arcem ascendisset, ab illius assedis in fluvium præcipitatus est, ubi ripa ruens eum sponte sepelivit. » Jac. — 1. « Ἰχθύσι καὶ ποταμῷ ὄσεν hoc utitur exemplo probaturus usum dativi de motu Reiskius ad Constant. p. 193. » B. Imo est modus usitatus, ut in κσειν ἰθάλεν. — 3 δίκην Plan. — 3, 4. « Ejusmodi quid ut Pæto contingat precatur Propertius III, el. 5, 37:

Reddit corpus humo, positumque in margine ripæ
Pætum sponte sua vilis arena tegat,

ut eleganter locum emendavit Marklandus. Petronius c. 114: aut quod ultimum est, trahis etiam fluctibus, imprudens arena componet. — 5 αἰδομένη Plan. — 6 ἐλευθερῆς Cod.; ionica omnia in Plan. Sic senatum Romanum Cicero regum, populorum, nationum portum et refugium vocat Offic. II, 8. Plinius Epist. VIII, 12: multorum portus, sinus. Ovid. Heroid. I, 110: Tu citius venias portus et ara tuis. » Jac.

CCCLXXXIX. Lemma: εἰς τοὺς τέσσαρας υἱοὺς Ποσειδῆ-
που ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ τελευτήσαντας. Imo quattuor diebus, quod

indicat versus 3. — 2 ποσειδέπου Cod.; recte Plan. — 3. Ἄϊδω ἡμᾶρ συνήρθμον, fatalis dies eodem numero, quattuor dies fatales. Pestilentis morbi contactu oppressi deinceps sunt mortui. — 4 κεραιμένου Plan. « Παίδων ἔλ-
πίδα, filios in quibus spem felicitatis collocaverat. — 6. Κοινῇ νόξ, illis Orca, patre cæcitatibus tenebris oppresso. Malim κοινή τοι νόξ. » Jac.

CCXC. Lemma: εἰς Ἀπολλόδωρον τινὰ ὑπὸ κερυνού τελευτήσαντα: ἦν δ' ἄρα σταδιοδρόμος. « Sex hendecasyllabi inscripti fuisse videntur cenotaphio Apollodori in urbe patria. » Hecker. — 1. « De ἀκούσις, audisti, vide not. ad Plan. ep. 25. » B. Multa Jac. p. 311. — 2. « Ad Cyllenes radices ille sepultus fuit, ita ut mons ipse pro sepulchrali hominis monumento haberi posset. » Jac. Ac pœtam ita locutum esse ne dubita. Nihil hic « nepti », cujus metu Heckerus corrigat τὰ ἔ τ σῆ μ' ἐπ. — 3 ὤρως; Cod.; alterum Plan. « Apogr. Par. Πίσθη, quod nec malum propter ietum in ultima. » B. — 5 Αἰανέης Brodæus et Scaliger (mutatione fere nulla, quod γ nonnunquam ex calligraphico ductu ortum, ut ep. 367, 1), urbs Macedoniae quæ alibi Αἰανή. Heckerus tamen duas urbes non posse hic commemorari censet, sed terræ potius nomen posci. Quod Peerlkampius quoque sensit, Ἡμαθίης scribens Nov. Bibl. crit. IV, p. 58. Heckerus Αἰγαίων, coll. Justino VII, c. 1. De Beræa vel Beroe conf. ad VI, ep. 116, 6. — 6 Διὸς om. Plan.

CCXCXI. Lemma: εἰς Γερμανικὸν τὸν Καίσαρος ἀδελφιδούν, τὸν πατέρα Νέρωνος. « Intellige Neronem eum qui cum Druso, Tiberio criminante, hostis judicatus est; Suet. Calig. c. 7. Καίσαρος, Tiberii. — 1 seq. Nexus sententiarum in duobus his distichis haud perspicuus. Longe aptius lusit Julianus Ægyptius supra ep. 70, ubi Cerberum hortatur ut Orca portas diligenter observet, ne defuncti, Archilochi rabiem timentes, aufugiant. Fortasse post v. 2 quædam exciderunt. Fortasse etiam prius distichon ad aliud carmen pertinet. Certe posterius pro integro epigrammate haberi potest. — 2 δέχεσθε Brunck., sed optativi cum imperativi non raro junguntur (exempla vide p. 311). Στόμα foramina esse videntur, quibus clavis inseritur. — 4. Tantam navem, quantum hujus viri magnitudo requirit. Frigidum acumen. » Jac.

CCXCII. Lemma: εἰς ναυγῶν Τησιμένην ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει ναυαγῆσαντα. — 1 seqq. « Tempestatis descriptio ducta esse videtur ex Odysseo I, 67 seqq. — 3. Proprie mare κυκάται, hic transfertur ad navem, mari commoto et turbato modo huc modo illuc jactatam. — 6 κωφὸν Plan. Ἄϊδος κωφὸς idem qui κενός, vanum et inane monumentum, cenotaphium. » Jac.

CCXCIII. Lemma: εἰς τὸν αὐτὸν ναυγῶν Τησιμένην, οὗ-
τινος τὰ λείψανα ἐπὶ τῶν αἰγιαλῶν καλινδεται ταφῆς οὐ
δεόμενα. Non in Tlesimenem, sed in alium naufragum,
cujus corpus in littore jacebat, pulvere a prætereuntibus
sæpius conspersum, quem undæ semper abluebant: quare
mortuus illos precatur ne inanem in posterum operam in-
sumant. — 1 sic distinguunt Reisk. et Jac.; perperam le-
gelatur κρῦψητε, τί γὰρ πάλι; tum ἐπὶ ταύτας ἡϊόνας Cod.,
quod correxerat Salmasius; nam struendum μὴ ἐπιτίθετε
ἐμοὶ γαῖαν οὐκ ὀνοστήν ταύτης τῆς ἡϊόνας. — 2 οὐ γωστήν
Salmasius; ὀγκωστήν Huschkius; sed quod a librariis fingi
non poterat οὐκ ὀνοστήν Jac. recte interpretatur « de terra
quæ undarum furori cedens, non sua culpa dilabebatur,
nec igitur vituperatione digna videri debebat. » In fine
Codex τίστετε, corr. Salmas. — 3 μαινετε δ' (et inter lineas

εἰς) ἐπὶ Codex; unde Jac. μαίvet' ἰδ' εἰς με (sic Boiss.), Heckerus μαίvet' ἐπ' εἰς με (« nam est necessarium esse »), Brunculus μαίvetαι εἰς με, quod Jac. in nostro exemplo recepit, probatum Huschkium, Meinekius p. 194, et Piccolus. Deinde Codex χέρσοισι, superposito σοι (sic), sed corrector voluit haud dubie σοιο, χέρσοιο, quod coniecit Schneiderus. « Recte tamen, inquit Meinek., legi videtur χέρσοισι βαχίας, nam χέρσος adjective dixit etiam Sophocles Antig. 251 : στρωλός δὲ γῆ καὶ χέρσος. » Hoc autem loco requirit ipsam substantivum ἄλλυς mari oppositum, hene observat Heckerus. — 4 κείν Cod., corr. Meinek. Conferat Heckerus Theaeteti verba ep. 444, 7 : ἀτὰρ τὸν ἕκαστον ἐκείνων Οἶδε καὶ ἐν τέφρῃ ῥηιδίως Ἀΐδης. Sed postea Huschkium secutus scripsit :

καὶ ἐν χέρσοιό με δειλὸν
εὐρίσκειν βαχίας οἶδε καὶ εἰν Ἀΐδης,

et secundum eundem Huschkium Meinekius,

καὶ ἐν χέρσοισι τε δειλὸν
εὐρίσκειν βαχίας οἶδε με κῆν Ἀΐδης.

Sed elegantis iudicii viro Piccolus assentior illud quod reliquii esse gravius et ἠδικώτερον. Denique Boiss. : « Pro vulgato οἶδε scripsi εἶδα, vidit. » — 5 χέρσοιο δ' ἐπ' ἐκβαίνει (sic corrector; a pr. manu quod sit, cernitur ἐπεδ. . vei) ἐπι Codex, quorum in Jacobsiana correctione, χέρσον ἐπιβαίνει εἰ μὲν χ., omnes acquieverunt praeter Boiss., qui : « Codicis lectio χέρσον non mutanda mihi videbatur in χέρσον, » et Heckerum, qui et ἐπι χέρσον. — 6 * σταθερή Cod. « Pro πάρεμιαi fortasse ἀρκοῦμαι (Meinek. ἀρκεῖμαι) legendum, i. e. ἀρκεῖ μοι μῖμνειν, contentus sum si in terra maneo, quamvis inhumatus. Σταθερή, terra, cuius est epitheton ap. Oppian. Cyn. II, 412, al. Infra IX, ep. 32 : ἐκ σταθερῶν ἤρπασεν ἧθόνων. Sic ψαρερῆ sine γῆ XII, ep. 145. » Jac. Quam emendationem pro vera habent Meinek. et Hecker., rejicit Piccolus, haec disputans : *M. Jacobs a très-bien corrigé le commencement du vers 5, mais il a été moins heureux en proposant ἀρκοῦμαι. Ce serait là retrancher une partie saine, en laissant intacte la partie malade. Il est vrai que le mal est profondément caché, et d'autant plus difficile à découvrir, que le membre gangrené offre les apparences d'une santé florissante. Si je ne me trompe, le poète a dit :*

χέρσον ἐπιβαίνειν εἰ μὲν χάριν ἦδε θ', ἔτοιμος
πάρεμιαi σταθερῆ μὲν μένειν ὡς ἄταφος.

Le sujet de ἦδεθαι est le même que celui des verbes εὐρίσκαι et οἶδε qui précèdent immédiatement. La construction de la phrase est claire et facile, παράεμιαi τῆ στερεῆ. ἔτοιμος ἂν μένειν ὡς ἄταφος. » Quae mihi scrupulum non unum injiciunt.

CCCXCIV. Lemma : εἰς μολιργάτην, οὐτίμος ἐπὶ τῶ τάφῳ καὶ αὐτὸν τὸν μύλον ἐπέθηκον. Lapis molaris loquitur. — 1. Καὶ ἐν ζωῆς χρόνοις, ὀρρονιτὺ καὶ καταβάνων v. 4. — 2 βαρυβρομῆς ἀνείχε διντῆν Cod., corr. Salmasius. « Ut eadem sententia, quam in fine argute enunciat poetā, prioribus quoque tribuatur, quae ita scripta ut nunc leguntur sensu destituta videntur, scribam βαρὺν βρομῆταν εἶχε, jungens βαρὺν εἶχε, ut v. 5. » Hecker. I, p. 163. Fallitur. — 3 πυρρῆτου Cod., corr. Salmas. et Brunck. Est *trilicium terentem*; passiva dixit Hom. μολιργάτος ἄλφειτου ἀκτῆ, Od. B, 355. — 4 σταλώσαθ' ὡδ' malit Hecker. — 5 κείν Cod., corr. Brunck.

CCCXCV. Lemma : εἰς Κάλλιεργον ναυαγῆσαντα ἐν τῷ

Λιθικῷ πελάγει ὑνόντος Ὀρίωνος. Expressum e Leonida Tarentini epigrammate supra n. 273. — 2 εὐδρομ. Plan. « Leonidas : Λιθικῷ μέσσα θέων πελάγευς. Genitivum πόρων cum verbo motus illustravit Schaefer. ad L. Bos. Ellips. p. 710. » Jac. — 3 δ' ὄτ' Cod.; sine δ' Plan. — 4 οἶδματα Cod. et Plan. Scripsi οἶδματι, nam ὑπὸ στυνερῆς οἶδματα πανδουσίης cum praecedentibus non coeunt. Leonidas : καὶ νύξ καὶ θνοφερῆς κύματα πανδουσίης; Ἐβλαψ' Ὀρίωνος; unde Jacobs. conjiciebat βέθοιο; καὶ στυνγ, struens δτε συμλός καὶ οἶδματα πανδουσίης Ὀρίωνος; ἀνεστρώρησε βέθοιο; θλάσσας. Sed ὑπὸ haud dubie integrum. Jungo ἀνεστρώρησεν οἶδματι, ut πόντος οἶδματι θύων ap. Hom. et Hesiod. — 5. Κυκώμενον, conf. ep. 392, 3. — 6 κωρῖν (et δ' ultimae litterae superpositum) ἐν στήλῃ Cod.; ἐκ στήλῃ recte Plan.

CCCXCVI. Lemma : εἰς Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνίκην (sic) τοὺς Οἰδίοδος παῖδας. « Qui apud inferos etiam inexpiabile odium exercere ferebantur. Thebani, qui iis ad viam sepultis inferias offerre solebant, narrabant, τούτοις ἐναγίζοντων αὐτῶν, τὴν φλόγα, ὡσαύτως δὲ τὸν ἀπ' αὐτῆς καπνὸν διχῆ διίστασθαι, Pausan. IX, 18 Comparandum epigr. 399. — 2 πολέμων Cod.; δοράτων Plan. Ζῶντες κόλμοι, i. e. ἐχθρα μένουσα, oppositi τοῖς τεθνηκόσι, quod in τάφος latet. » Jac. Conf. ep. 399, 4. Boiss. : « Apposuit hoc epigramma ad Malherb. Menagius p. 383, cum Ausonii latinis versibus ex Ep. 139 et gallicis Carpentarii. » Ausonii haec sunt :

Nec Stygiis lucis ineunt sua fœdera fratres
Œdipodionidæ, de misero ah miseri!
Namque etiam ex uno surgentes aggeris flammæ
In diversa sui disillunt cineris.
Infandos juvenes! quos nec discordia cessos
Luce, nec in semet linquit atrox animas.
Atque utinam et Thebas quisivnt partititer ipsas,
Regnorum et metas, ut cinerum nebulas.

CCCXCVII. Lemma : εἰς τινὰ Σάτυρον ναυαγῆσαντα ἐν τῇ θαλάσῃ τῇ πλησίον Μυκάλης κατέκτανε Σάμου. Male Huetius de Marsya cogitabat; Satyrus est nomen proprium viri. — 1 δειλαῖος Cod., corr. Jac., conferens οἰκτρὸν ἥριον ep. 429; δειλαῖον Plan. — 2 εὐνασαι Plan. — 3 Ἀκούετε, v. ad ep. 390, 1, « et not. ad VIII, ep. 101. » B. — 4 μυκάλας, η superposito, Cod.; Μυκάλη; Plan. — 6 ὕδατι μαινομένω, μεμρόμενος; βορέην Plan.

CCCXCVIII. Lemma : εἰς τινὰ μεθυσθέντα Πολύξενον καὶ ἐξολισθήσαντα τελευτήσαι (sic, voluit τελευτήσαντα). Et in nova pagina : εἰς Πολύξενον Συμυραῖον οἰνωθέντα καὶ ἐξολισθήσαντα καὶ τελευτῆς δι' αὐτὸ τοῦτο τυχόντα. — 1 διόνοσον Cod. — 4 γλιστρῶν Cod. — 6. Idem consilium in ep. 660, 2 :

χειμερίας μεθῶν μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις.

CCCXCIX. Lemma : ἔτερον (post ep. 396) εἰς Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνίκην τοὺς Οἰδίοδος; υἱούς. — 2 Πίερας, scil. belli. — 5 ἡωιδε (sic) Cod. — 6. « Ἐξ ἐνός, scil. τάφου. Εἰς εἰσῶν δῆριν, pro φλόγα, respectu habito ad causam discidium illius. » Jac. Scite dictum latinus sermo non assequitur; periphraisi utendum erat.

CD. Lemma : ἐπιτύμβιον ἀνώνημον εἰς ὅσα ἀνθρώπεια κείμενα ἀτημῆλητα. In marg. sigla : ὠραῖον. « Cranium in littore, ut videtur, inventum viator in loco conspicuo ponit, ut eo conspecto prætereuntes mortis recorderentur. — 2. Τυρλοῦ dictum videtur de mari ventis commoto,

fluctusque incertos volvente, ut certam viam non jam sequi possis. Sic τὴν ἀμάτα XII, ep. 156. Livius ap. Senec. Suas. VII, p. 39 Bip. : *quum... jactationem navis, cæco volvente fluctu, ferre non posses*. Sisenna ap. Nonium p. 449, 10 : *subito mare subhorrescere, cæcosque fluctus in se provolvere leniter occipit*. — 4. In verbis εἰς τοῖν ἑπιδα λυμένα imago ducta ab iis qui in portum delati navigandi finem faciunt. » Jac.

CDI. Lemma : ἔτερον ἀνώνυμον (hoc male ex præcedente lemme repetitum. Boiss.) εἰς Εὐνίδικον (imo Εὐνίδικην, et v. ad v. 5), οὐτινος τὰ ὁσὰ ἀτιμέλητα (sic). Postrema quoque male illinc repetita. Ejusdem est argumenti quo epigramma 380 (ubi vide), sed acerbius. — 1 ἄλιβα corrigit Heckerus I, p. 11, « ut initium carminis fini conveniat », errore manifesto ductus. Præcedere debet expositio rei. « Δύσβαλον, saxosam et nullis glebis, nec sæcundam adeo, sed sterilem. — 3 στέρνα τε πεκρίοντα Codex, adscripto ζῆται, superscripto α' ἐποκρίοντα, quod procul dubio verum; στέρνα τε κλεῖα δόλοιο Planudes. Accipio de gibbosi thoracis deformitate. Ex Odys. Σ, 33, Hesychius : ὀκρίωντο ἑτραχύνοντα... μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀκρα πολλά ἐγόντων λίθων. [Bothius scribebat ἐποκρίοντα.] — 4. Πρίων dicitur ob intervalla dentium male junctorum. Conf. Lobeck. ad Aj. 1030, p. 426 ed. sec. Vox οἰοπέδη alibi non reperitur. Vinculi genus esse videtur quo servi constringebantur; inservit autem periphrasi pedum rigidorum, nihilque agilitatis habentium : ut pro *pedibus* dicat *impedimenta pedum*, qui ipsum euntem impedient magis quam jurent scilicet. » Jac. Boiss. : « Κῶλων δούλιον οἰοπέδην intelligo de pedibus juxta positis et quasi servili compede adunatis ac conjugatis. » L. Dindorfius in Thes. ab ois ducit et *fasciam laneam* significari putat. Heckerus conj. *λυνοπέδην* (ut VI, ep. 109, 2), « *compedes*, quibuscum Eunicides contemptu et negligentia libitinariorum sepultus esse a poeta fingitur », quod parum credibile. — 5 Εὐνίδικον Brunckius ex ep. 380, recte; Εὐνίδικου Cod. et Plan., quod nihili. « Ἡμιπύρωτα, ambusta necdum combusta detracta de rogo; quod contumeliosum. Sic *Clitidæ membra semicremata* ap. Ovid. Ibide 633, et *P. Clodii cadaver semustulatum* ap. Cic. Pro Mil. c. 13, 33. — 7. Terra, quæ mortuos modo ἀγοσῶν, modo κόλποις recipere dicitur, hic ἐθονόμεντος, quod tam turpem hominem sinu recipiat. » Jac. — 8 τῶν ὀρός Heckerus, frustra.

CDII. Lemma : εἰς γραῦν τινὰ Λυσιδίκην, ἣν ἡ οἰκία καταπεσοῦσα ἀπέκτεινε. — 4. « Πύργος dicitur de domo solitaria. Ipsam domum intelligit, seu potius saxorum aceruum ex ea ruina. » Jac.

CDIII. Lemma : εἰς Ψύλλον τινὰ προαγωγόν, ὃν ἡ κοινὴ συνήθεια καλεῖ μαυλιστήν. « Est μαυλιστής synonymum τῷ πορνοδιακόνῳ. Vide Coray. Aftact. t. II, p. 47. » B. Psylli lenonis nomen fortasse ex Menandro derivatum, Ἄνατιθ. s. Messeniæ fr. 9. *Meinek.* p. 183. In ipso tamen lenonis sepulcro lectum fuisse epigramma putat Hecker. I, p. 15. — 1 ποθινὰ Cod.; ποθενά; Plan. — 3 ἀπαλόφρονας legebatur; ἀταλόφρονας Meinekus, « quo juventutis imperitia melius indicatur quam altero. Hoc sane verissimum, sed mihi hic pulchræ potius puellæ memorandæ videntur, ut Nicocrates dicitur ἑμπορος εὐμόρφων γυναικῶν. Malim igitur ἀπαλόφρονας. » Hecker. — 5. Propertius a Jac. cit. IV, el. 5, 73, de lenæ tumulo :

Quisquis amas, scabris hoc bustum credite saxis,
Mixtaque cum saxis addite verba mala.

— 6. Alterum hemistichium Opsopæus et Jac. sic interpretantur : parcendum esse sepulcro ut rei sacræ, quamquam improbum contineat virum. Probabilius sane quam Heckerus hæc scribens : « Respicitur potius proverbium : cum hominibus mortuis et sepultis nonnisi larvas luctari. Similiter Theodoridas XIII, ep. 21, 7 : τὸν βαλῶμεν, quod de industria ambiguo sensu scripsisse videtur poeta. »

CDIV. Lemma : εἰς τινὰ ἑμπορον ναυαγῆσαντα καὶ ἐπιψάμνον ταφῆς εὐμοιρήσαντα (εὐμορ. Cod.). In Plan. Ζανού pro Ζωνά. — 1 ψυχρὰς Heckerus I, p. 94; ψυχρὰν σεῦ Cod.; ψυχρὰν σεῦ Plan., quod edebatur. — 3 σου Cod. — 4 εἶδεν ἀλιξαντων (sic) Cod., corr. Jac.; οἶδεν ἄλιξαντη Plan., « sed nimis mirum est eum qui hominis incogniti cadaver fluctibus in littus ejectum sepulturæ mandat, hominis hujus matrem nomine compellere posse. » Brunck. Μόρος hic significat *cadaver*, ut δάνατος; IX, ep. 439, et latinum *mors* ap. Propert. II, el. 10, 22 : *mors mea nixa toro*, et alibi. — 5. Πλαταμώνες. Schol. Wech. : αἱ ὀλισθηραὶ πέτρας. » B. — 6 ὀέονται γαίης Cod. et Plan., corr. Reiskius. In fine Cod. ἤϊονες, superposito ος. — 7 ἐχέμεν Plan.; πολὺ Cod., sed o ab ipso librario in ου mutato.

CDV. Lemma : Φιλίππου εἰς Ἰκωνάκτος τάφον τοῦ ἱαμοδογρᾶτου, ὅστις πρῶτος ἐποίησεν ἱαμβον. Deinde : Μιμνέμου, οἱ δὲ Φιλίππου. In Plan. est ἀδελον. — 1 Καλαζεργῆς confert Jac. cum his Libanii t. IV, p. 143, 19 : βαλλόμενος ὡσπερ χαλάζῃ τοῖς ὕλοις, et Aristoph. Ran. 876. — 3. Notum Hipponactis odium in Bupalum ex interpretibus Horatii Epod. VI, 14, Plin. Hist. Nat. XXXVI, c. 5, 2. — 4. Conf. Leonidæ Tar. ep. 408, 2. — 5 κεκοιμηται Cod. et Plan., corr. Brunck. — 6 in fine βέλη Brunck., temere. Σχάζοντα μέτρα sunt trimetri claudi, χαλιμαβοι, quibus opponuntur ὀρθὰ ἔπη, quæ recta in finem tendunt.

CDVI. Lemma : εἰς τὸν Εὐφορίωνος τάφον, τοῦ μύστου τῶν ἑλληνῶν (sic, ἑλληνικῶν Jac., Ἑλλήνων ἱερῶν Pauls.) μυθολογμάτων ἢ τελετουργημάτων. Haud dubie Chalcedensis poeta intelligitur, « qui abstrusas et reconditas fabulas tractavit, ac nescio an hoc ipsum significare voluerit etiam is qui illam inscriptionem epigrammati præfixit. » *Meinek.* Analect. Alex. p. 32 seq. Idem p. 18 Ἄντιγραφῆς εἰς Θεωρίδαν, Euphorionis opus a Clemente Alex. memoratum, ubi Meursius Θεοδορίδαν, ad epigrammatum poetam, Euphorionis æqualem, refert cum Schneidero. — 1 ποῦσαι Cod.; ποιῆσαι apogr. Paris. — 2. « Difficultatem movet quod a Suida Euphorion in Syria sepultus esse narratur : τελευταῖα; ἐπεὶ τέθειται ἐν Ἀπαμείῃ, ὡς δὲ τινες, ἐν Ἄντιοχίῃ. In nostro igitur epigr. de *cenotaphio* intra Pirææ crura constructo agi censebat Schneidero Analect. crit. p. 7. [Cui assentitur Meinek. p. 11.] Reiskius Euphorionis ossa fortasse ex Syria Athenas translata esse suspicatur; Euphorion enim τῆ θέσαι Atheniensis fuit. — 3 ἀλλὰ σοὶ Cod., corr. Reisk. « Ποῦ, μῆτιον et μέρτων usum habebant in mysteriis; posteriora duo etiam in re amatoria. Ilinc noster : καὶ γὰρ ζωὸς ἐὼν ἐφίλει. De amoribus Euphorionis vide Meinek. l. c. p. 7 seqq. » Jac. Qui rectus hæc explicabat olim t. XII, p. 462 : *nam etiam, dum viveret, eadem amabat*; et in ipsa Pal. : « scil. ταῦτα, nisi fuit « ἀδὲ γὰρ ζ. »

CDVII. Lemma : εἰς Σακρὸν τὴν Μιτυληναίαν, τὴν μελοποιῶν, τὴν ἐν τῇ λυρικῇ ποιήσει θαυμαζομένην. Codicis manuscriptorum fronti inscriptum fuisse vel ut inscriberetur compositum esse recte statuit Heckerus I, p. 185. —

1 πρὸς ἀνάκτιν Codex, corr. Salmasius, *amoris levamentum et solatium*, ut vertit Brunck. Vox alibi non obvia, sed indubitabilis. Nulla cum probabilitate Heckerus tentat νεοί: πρὸς ἀνάκτιν ἔρωτα, « ut Σαπφῶ, id est ipsa Sapphus carmina dicantur lectu jucundissima juvenibus amantiibus. Amor optime (?) dicitur ἀνάκτις, et usus præpositionis πρὸς vulgaris, ut in iis quibus uti solent grammatici: πρὸς τὰ περί ναυστάθμου. » — 2 ἡ βία σε cum Codice nunc Jacobsius, olim ἡ βία cum Schæfero, perperam, ut ostendit Heckerus Comm. p. 240. Qui distinguit Σαπφῶ σύν Μούσαις, sed præferenda ceterorum distinctio. — 4. Ereus, urbs Lesbii. — 5 καὶ ὄψιν Cod., corr. Reiskius. Nuptialia quoque carmina Sappho composuerat. — 5 ἔπειθ' corriggit Heckerus: « Hymenæus enim alatus fingitur et super thalamos voltitare, ut somnia ap. Hom. II. B, 20: στή δ' ἄρ' ὑπέρο κεφαλή. » Ut non intelligam quæ addit: « Solitarius est usus præpositionis ὑπὲρ in vulgata lectione. » Ne voluisse quidem poetam ἔπειθον scribere credo, qui sic Sapphonem quoque Musam *volantem* exhiberet. — 7 ὄδυρομένη ἀρροδίτη Cod., corr. Brunckius. Respiciuntur carmina quibus Sappho Adonidis mortem ploravit, Cinyre filii. — 9 πάντη π. γ. θεοὶς ἴσα; αἰτιάς Cod. et inter duas postremas voces super lin. scriptum γάρ. Edebatur θεοὶς ἴσα; γάρ αἰτιάς, « de quo vide ad V, ep. 48. » B. Sed ἴσος non producit inthesi. Reiskius θεοὶς ἴσα αἰ; γάρ αἰτιάς ἀθανάτα;, «h sigmatismum æque ac tautologian intolerabile; tolerabilior ille in distinctione Hermanni et Ungerii *Beitr.* p. 36, quam Heckerus probatam exhibemus. — 10 ἀθανάτα; ἔχομεν ὦν ἐτι Cod. « Sed illud profecto, inquit Heckerus, mirandum non erat Sapphus carmina Dioscoridis ætate fuisse superstitia. » Quo sententiæ incommodo quum premantur quæcumque critici in hoc versu tentarunt, non est visum referre. Probabilis sententia in Heckeri emendatione, quam recepimus: « In superioribus quum significasset Dioscorides singula carmina poetriam scripsisse singulis diis deabusve pro argumento diverso adiutoribus, recte subiungitur ejus carmina vel post annorum decursum ab ipsis illis diis deabusve profecta haberi. De verbo ἄγειν, quod idem ac νομίζω significat, v. schol. Eur. Med 1018: ἄγειν γάρ το τιμῆσαι φησὶν (Euripides) ἐν Ἠλεωτεσλάω (sic corriggo codicis in πρώτοις ἐγὼ και

ἡγούμην ὃ' ἀνήρ
ἀστῶν μέγιστο; τῶν ἐμῶν. »

CDVIII. Lemma: ἔπειρον (coll. ep. 405) εἰς Ἰππώνακτα τῶν τῶν ἰάμβων ποιητῶν ἣν δ' οὐτο; *Ἐπίσιος*. — 3 τοκίων ἐια βαύξας Cod., et ζητεί in marg.; τοκίων ἐο βαύξας Plan. « Schol. Wech. legebat τακίων, interpretatus ἦγον ὁ και τοὺς παῖδας κωμωφοδῶς. » B. Quod etiam Grotius legebat, sed Baylius ex nostro epigrammate: *Sa médecine n'éparanya pas même ceux à qui il devait la vie*. Verum de simulate Hipponactis sive cum parentibus sive cum liberis nihil ex historia constat. Heraclitum quidem Ephesium τοκίων καθολικουῖντα vidimus supra epigr. 79. 3. ut errasse Leonidam non prorsus inepta suspicio sit. Brunckii emendatio est τοκίων καταβάξας. « Quæ nonnihil offensionis habet ex hisyllaba verbi βαύξω forma, quum trisyllaba omnibus in usu sit. Vide in scriptura Codicis an lateat ὁ και τοκέ' αἰνά βαύξας, qui vel patri maledicit. » *Meinek.* p. 135. Boiss. ponebat ὁ και τοκίων ἐο βούξας;.

CDIX. Lemma: εἰς Ἀντίμαχον τὸν Κολοφώνειον (sic) ποιητῆν, τὸν Ὁμήρω παραβαλλόμενον. — 1. « Ὁδμιον, sic forte *epos* Varii dixit Horatius Sat. I, 10, 43, et *canere forti bella pede* Tibull. IV, el. 16, 4. Ἀνάματο; epitheton decet auctorem plurimorum operum studiose expolitorum.

— 3. Καλεπτόν. Qua imagine Pindarus βάρυ ὕμνων γαλεπτόν vocatur supra ep. 34. Qui ipse dixit Pyth. I, 80, χαλεπεὶν γλώσσαν πρὸς ἀφενδεῖ ἄκμονι, i. e. ἐν ἀκμονι Ἀλκείας, *linguam ad veri normam formare*. Conf. Horat. A. P. 441. — 4. Ἀγέλαστον ἐπα, austerum vocis sonum, qualis eum decebat, qui *arma fraterna tristia militiæ* canebat, Propert. I, el. 7, 2. Non enim huc referendum quod Antimachi epos *affectibus et jucunditate desillutum* erat. Iudice Quintiliano X, 1, § 53. — 5 ἄταρτον Cod., corr. Salmasius. Incesserat enim ille *per avia Pieridum loca, nullius ante Trita solo*, ut Lucret. IV, 1. — 6. Sic idem Lucretius III, 1050: *quorum* (poetarum) *unus Homerus sceptrâ politus*. Eadem sententia ap. Horat. Carm. IV, od. 9, 5 sqq. » *Jac.* — 8 ἀθανάτων γ' ὑπάτου Bothius.

CDX. Lemma: εἰς Θέσπιν τὸν εὐρέτην τραγωδίας, δε πρώτον ἐποίησε χορὸν και πᾶσαν ἐκόσμησε τὴν σκηνὴν ἀρχαίῳ τρόπῳ, καὶ μετεπλάσθη παρ' Ἀισχύλου τὰ πράγματα και τῶν μετέπειτα. Thespis loquitur. — 3 Βάκχος ἐτε τρι (superposito γ, τρι) θὴν κατάγοι Cod. « Apogr. Par. τριθῶν. Est tritium in recensione Heinsiana ad Horat. p. 80. Hoc nomen nec præsto nec interpretor. Brunck. τριτόν. » B. Quod τριτόν χορὸν Bentleius ad Phalar. p. 277 Orusc. Lips. explicabat *tripleem chorum*. Trinis Dionysius (ἐν Ἀίμωνα; κατ' ἄστου et κατ' ἄγρου;) inductum. Meinek. p. 163, « Hermanni suavis » Βάκχος ἐτε τριτόν κατάγοι γ. « Sed Bacchus deus (aliudadvertit Heckerus) dici non potest tribui chorum deduxisse. » Similiter Bothius B. ὅτ' ἐς τριτόν κατάγοι γ. Aliam Hermanni emendationem « ex Diario Lips. a. 1827. n. 14, p. 112, collato Welckero *Chortrag zur Trilog.* p. 246, not. 185 » in nostro exemplo recepit Jacobs., quam dedimus, præferentes quidem quod Heckerus scripsit, Βάκχω ἐτε τριτόν; κατάγοι γ. Bentleius et alii, Hermannusque in fine οὐ τράγο; ἄθλον, Jacobs. τράγος αἰθῶν, *salax caper*, sed ἄθλον tuitus est Meinek., jungendum sequenti ἄθλον: *quum caper et fscum archichus ad hoc concertationum præmium esset*. Hecker. contulit Plan. ep. 361, 5: ἡ παρὰ πᾶσι Δέξαν ἔχεις ἐθελων ἄθλα κίπειν ἕτεροι; — 4 ἄθλος Cod., corr. Heins. — 5 μετὰ πλάσσει Cod., corr. Heinsius. « Accipiendum de iis qui juniores quidem in fine οὐ τράγο; ἄθλον, Jacobs. τράγος αἰθῶν, *salax caper*, sed ἄθλον tuitus est Meinek., jungendum sequenti ἄθλον: *quum caper et fscum archichus ad hoc concertationum præmium esset*. Hecker. contulit Plan. ep. 361, 5: ἡ παρὰ πᾶσι Δέξαν ἔχεις ἐθελων ἄθλα κίπειν ἕτεροι;. — 4 ἄθλος Cod., corr. Heins. — 5 μετὰ πλάσσει Cod., corr. Heinsius. « Accipiendum de iis qui juniores quidem in fine οὐ τράγο; ἄθλον, Jacobs. τράγος αἰθῶν, *salax caper*, sed ἄθλον tuitus est Meinek., jungendum sequenti ἄθλον: *quum caper et fscum archichus ad hoc concertationum præmium esset*. Hecker. contulit Plan. ep. 361, 5: ἡ παρὰ πᾶσι Δέξαν ἔχεις ἐθελων ἄθλα κίπειν ἕτεροι;. — 6 πολλά πρὸ σὲ φάσει Cod., quod optime correxit Reiskius, ut sequentia, τᾶλλα δ' ἐμῶν, Meinek.: « quæ nimis profecto jejuna sunt. Scribe τᾶμὰ δ' ἐμῶν, i. e. *mea mihi merita nemo eripiet.* »

CDXI. Lemma: εἰς τὸν αὐτὸν Θέσπιν, ἐν ἧ και περὶ Ἀισχύλου τοῦ μετ' ἐκείνου τὴν τραγωδίαν πυργώσαντος. In Æschylum, non in Thespim scriptum. — 1 τὸ δ' ἀγρ. Cod., τὰ δ' ἀγρ. edebatur; optime Hecker. τὰ τ' ἀγρ., et recte distinguens. — 2 τοῦ; ἐδ Cod. Junge τελευταίῳτος ἐξύφωσε, adjectivo et comparativo per prolepsim (ut vocant) adidit. — 3 ἐξύφωσε* νομῆ; μια εὐταχαράξα; Cod., corr. Salmasius. Æschylus a quæsitâ verborum elegantia alienus, de qua Alexis ap. Athen. IV, p. 161, B: λόγοι λεπτοί, διεσμηλεμμένα τε φροντίδες, et alia ap. Jac. Conf. Aristoph. Ran. 955 seqq. — 4. Recte Heckerus offendit in *verbis* οὖν χειμάρβω καταρδομένα;, quum ipsi poetae torrentis ritu ferri dicantur, ut ab Horatio IV, od. 2, 5. Quod conjicit autem, *χειμάρβω δ' ἴσα καταρδομένα*, vereor ut significet « torrentis modo præcipitis de vertice montis delabentia. » Mihi καλινδόμενα in mentem venit. — 5. Sic Homerus dicitur τὸ μέγα στόμα, ep. 2, 1. Bothius correxit πάντως. — 6. Στόμα πάντων δειῶν locutio valde mira neque locum hîc habet, quamquam a Philostrato Æschylum δεξῶν τῆν ποίησιν dici annotat Jac. Reiskius αἰών... ἡμῶν,

ut modo ep. 409, 2, a Meinekio non improbat. « Sed præterea ἡσθα τις (Cod. ἡσθα τις) corruptum videtur, quæ verba ita emendanda puto ut verba ἀρχαίων ἡμιθίων etiam ad πάντων pertineant et Æschyli os personarum habitu augustiore dignissimum fuisse dicatur. Ita Statyllius Flacc. de Sophocle IX, ep. 98, 6 : αὐτὸν ἡρώων φεγγεζόμενον στόμασιν. » Hecker. Fortasse distinguendum : ὦ στόμα πάντων ἄξιον ἀρχαίων, ἡσθα τις ἡμιθίων, quæ satis magna laus.

CDXII. Lemma : εἰς Πυλάδην, οὐ τὸν Ὀρέστου φίλον τὸν θαυμαζόμενον, ἀλλὰ τὸν ὑποκριτὴν τῆς νέας τραγωδίας ἢ κωμωδίας ἢ τὸν τὰ Διονύσια κωμωζόμενον. Non est celeberrimus ille pantomimus Pylades, Italicæ saltationis inventor, Alcæo Messenio longe recentior, sed Megalopolitanus Pylades, κίθαροδός, Philippo Demetrii filio regnante florens, ejus meminerunt Plutarch. Philopœm. c. 11, Pausanias VIII, 50, 3. — 1 σοι Cod. et Plan., sed ille superposito τ. — 2 ἐν ex Plan. suppletum. Describitur quis vulgo ἢ ἐν χρῶ κουρά vocatur. — 6 γοῦρον Cod. Megalopolitanum deslet Arcadiæ fluvius Asopus. — 8. Confert Jac. σιδηρία; τε πύλας καὶ γάλλικον οὐδὲν Tartari ap. Hom. II, 6, 15, et Propert. IV, el. 11, 4 : Non exorato stant ADAMANTE viæ (Orci).

CDXIII. Lemma : εἰς Ἴπποκρίαν τὴν φιλόσοφον τὴν γυναικα Κράτιτος τοῦ Θηβαίου τοῦ κατάξαντος τῆς κυνικῆς αἰρέσεως. « Hoc falsum. Verius esset τῆς κυνικῆς μίξεως, quam κυνογαμίαν vocant. » Jac. — 1 βασιστόλων Cod. his (versu bis scripto), corr. Jac.; βασιζώων Plan. — 2 ἔδομη corrector Codicis. — 3 οὐδὲ βαθύπεπλος Cod. et Planudæ optimus cod. ap. Brunck., ejus edd. οὐ βαθύπεπος, corr. Salmasius : « allisoleatus calceus, quales deliciorum et elegantiorum hominum erant. » Brunck. περονάτιδες. — 5 οὐδὲ δὲ Cod. et Plan.; correxerunt Heckerus et Lobeck. Pathol. clem. p. 440, n. 5, qui confert Martial. IV, 53 : cum baculo peraque senex. Legebatur θυλάς e conj. Tourpii. Cod. σκήπων. — 6. « Δίπλαξ, vide ad XI, ep. 158. » B. — 7 κάρρων ἀμιν (Paulss. ἀμιν, quamquam etiam Salmas. ἀμιν, ut Paulss. de prima voce versus loqui videatur) ἀταλάντα; Cod.; κρέστων βίος ἦν Ἄτ. Plan., ex interpolatione; κάρρων ἡμῖν ἦν Ἄτ. conj. Jacobs., et recepit Boiss.; κάρρων μνάμα Ἄτ. Heckerus, qui antea κάρρων νυμαίη Ἄτ. — 8 sic Plan.; σερῆη et ὀρειδρομαίς Cod.; conf. Lobeck. Paralip. p. 455.

CDXIV. Lemma : εἰς Ῥίνθωνα τὸν Συρηκόσιον ποιητὴν. « De Rhintone vide Carpenter. De excellentia linguæ Gall. p. 598. » B. Meliora de poeta φλυαγογράφῳ Eichstadtii in comm. De dramate comico-satyrico, Rouvens. in Collect. litt., alia ap. interpretes Suidæ in v., p. 614 seq. Bernh. — 2 Συρηκ. Plan. — 3. « Μουσῶων ἀγδονίς, vide ad ep. 44. » B. Pro φλύακων Plan. καλύκων, indoctissime; in marg. Wech. κορύμβων.

CDXV. Lemma : εἰς τινὰ Βάττου υἱὸν ἢ Βατιάδην (sic) ποιητὴν. « Est Callimachi in se ipsum. Gallicis versibus expressit Duthell. Præf. Callim. p. 23. » B. — 2 συγγελάσαι Cod. (non est in Plan.), quod sanum habeo, ut Heckerus I, p. 314; συγκεράσαι Meinekii ex correctione Hauptii in Philologo I, p. 367.

CDXVI. Lemma : εἰς τὸν σοφὸν Μελέαγγρον τὸν τοὺς στεφάνους τῶν ἐπιγραμμάτων πλέξαντα, τὸν υἱὸν Εὐκράτους τοῦ Γαζαρηνοῦ. Ductum videtur ex ep. 419, 2, 3. — 2 κεράσων Cod.

CDXVII. Lemma : τοῦ αὐτοῦ Μελέ. Senex poeta hoc epitaphium sibi scripsit. — 1. Τεχνῶι pro præterito, ut alibi

τίκται, γεννᾷ, θήσκει, de quibus Jac. p. 320. — 2 Γαζάρους Cod. et Plan., lapsu facili, correxit Heckerus. « De hac urbe Eunapius p. 15; Ellys. Fort. Sacr. p. 24. » B. Notum apud poetas Syriam non raro vocari *Assyriam*. Urbs dicta *altera Attica* ob ingeniorum tum illic vigentem cultum; v. Strab. XVI, p. 759. — 3. « Σὺν Μούσαις; *Musis faventibus*, ut Theoc. VII, 12, al. — 4 μὲν ἱππείας Cod.; μὲν ἱππείας Plan. (Edebatur *Μενιππειάς*, sed alterum recte tuetur Hecker. p. 244.) Imitatus est Meleager quas Menippus Cynicus, ὁ σπουδογολοῦς, scripserat Satyras venerum plenissimas, testante Diogene L. VI, 99. Inter Meleagri satyras una erat *Χάρος* inscripta, nisi totum opus sic inscriptum fuisse existimare malis; v. Athen. IV, p. 157, B. — 6. Ἐν Χάρος, complexus materis turbidæ, unde paulatim ὁ κόσμος prodiit; deinde infinitum temporis spatium. — 8. Sententia generalis, qua verba πρό τύμβου explicantur : ὁ γὰρ τοῦ γήραος γείτων ἂν οὐ κάρρων ἐστὶ τοῦ ἄδου. » Jac. Quæ male mutavit Plan. in hunc modum :

γῆρας γὰρ γείτων κάρρωνθεν Αἰδέω.

— 9 λάλιον καὶ πρεσβύτην προσ εἰπὼν Cod.; pr. οὐ προσεῖπὼν Plan., et sic Brunck. et Boiss.; recepi quod scripsit Heckerus, locutionis χαίρειν προσεῖπὼν exempla asferens Xenoph. Hell. IV, 1, 31, Eupolin fr. inc. 21, Babrium XCV, 12. Peerlkamp. in Nova Bibl. crit. IV, p. 50, conj. πρεσβύτην, πάρος εἰπὼν χ., jam a Græco propositum p. 148.

CDXVIII. Lemma : τοῦ αὐτοῦ Μελεάγγρου εἰς τὸν Μελέαγγρον τὸν ἐπιγραμματοφόρον οὗτος ὁ Μελέαγγρος ἐν Κῶ τῆ ἴσῃ καταγεγραμμένος ἐταλεύθησεν. — 2 ἠδωδων et δεκαμένη, superscripto α, Cod. — 3 ἴσῃν καὶ δια Cod.; ἴσῃν ἢ κχι Δ. Reiskius; ἴσαν ἢ Heckerus. Jovem θεραφεμένη Codex, sed superscripto α. « *Cos quæ et Jovem aluit*, non Saturni filium, sed eum quem abjecta corrupti sæculi adulatio Jovem appellavit, Ptolemæum Philadelphum, in ea insula altum et educatum, ut constat ex Theoc. XVII, 58, schol. Callim. Del. 165, al. et Zanzós; ut hoc loco, nomine insignitum a Theocrito VII, 93, ut ab Horatio Augustus Epist. XIX, 43 : *rides, ait, et Jovis auribus isla servas*. — 4. *Μίροπος* vocabantur Cœi, et insula *Μέροπη*. (Vide Thes. in *Μέροφ*, p. 803, et « not. ad XII, ep. 56. » B.) — 6. *Μεληταιίος* si vera est lectio, Meleager sibi *Homericam* tribuit venustatem; quomodo accipiebat etiam Salmasius. Sed probabiliter L. Holstenius correxit *Μενιππειάς*; quod recepit Brunck.; v. epigr. præced. versum 4. » Jac. Heckerus : « I ennepius quoque ad Grot. p. 237 *Homericas gratias* significari statuit. At non intelligitur quo jure Meleager jactare possit se majestatem epici carminis æmulatum esse. Nihilominus *Μεληταιίος* sanissimum est, quod epitheton explices ex Aristoph. Ran. 1301, σχολίων *Μελήτου*, et Epicratia versibus ap. Athen XIII, p. 605, E :

τάρωτι' ἐκμεμάθηκα ταῦτα παντελῶς
Σαπρούς, Μελήτου, Κλομένους, Λαμνυθίου. »

Conf. ad seq. epigr. v. 4. Bothius correxit *μελιτταίαις*, qui *μελισσαιίαις* certe debebat.

CDXIX. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν τοῦ αὐτοῦ Μελεάγγρου. Et in nova pagina : εἰς τὸν αὐτὸν Μ., τὸν ἀγαθὸν ποιητὴν, τὸν συναγωγέα τῶν ἐπιγραμμάτων. — 4 οὐ στολίσα; Cod. « Ἐρω; referendum ad epigrammata amatorια, *ὕλας Χάριτες*; ad satyras; v. ad ep. 417, 4. — 7 seq. Triplici salute viatorem impertit, pro eo unde ille venerit populo, trium, apud quos ipse vitam egerat, lingua usus. Cod. et Plan.

σάλαμ, apogr. Par. σάλαμ, Reinesius σάλαμ, Majus in Obs s. Sacr. IV, p. 150, σάλομ, Fesslerus ep. Græf. σέλωμ. Sed in pronuntiatione vocalium apud Orientis populos insignem esse varietatem scire constat. » Jac. — 8 *ναίσιος* codd. « Qui Phœnice scire se putabat Scaliger corrixit αὐδόνις. » B. Nimirum Hanno in Pœnulo Plautina V, sc. 2, 41, pœnice salutans *Haudoni* dicit. Wexium De Punicis Plautinis meletemat. p. 29 citat Jac. Salmasius adiecit : « Forte : χαιρε καὶ αὐτὸ φράσον. Hic locus interpolatus est in membranis. »

CDXX. Lemma : Δ. Ἀθηναίου τοῦ Διοσπίθου; εἰς Λέσθωνα (sic) τινὰ ἀγλήτην ἀγαθόν. « Auctor igitur hujus epigr. forsasse idem ille Diotimus, Diopithis filius, cui Lycurgum oratorem honores decrevisse tradit Plutarchus Vitt. X orat. p. 844. » *Meinek.* p. 141. Qui deinde disputat de analogia nominis rarissimi Λέσθων, ωνος et poetica licentia onos. — 2 *λέσθων* Codex, non *Λέσθων*, quod edebatur. — 3 *συνέδραμα*, καὶ μετ' Cod. et Plan.: val' μετ' *Meinek*; συνέδραμεν, αὶ μετ' Heckerus, inter quas emendationes anceps optio : utraque restituit rem. Tamen Piccolos proponebat *καίματ' Ἐρωτων*. « Sensus esse videtur : Persarum regem felicitate æquavit, sive ut Horatii verbis dicam, *Persarum viguit rege beator*. Hanc enim vim passim habere constat βασιλεῦ; omisso articulo. De *συντρέχειν* dixi ad Com. t. III, p. 382. Deinde Spem et Amores immortalium levissimos esse dicit. » *Meinek.* Heckerus comparat *παρέδραμα*, *superavit*, sed malit βαλεῖται, Piccolos *κάν βασιλεῖ*. — 5. « Mutæ sunt ejus tibie, quæ fortasse in tumulo jacebant, sive cippo insculptæ visebantur. » Jac. Qui in nostro exemplo posuit οἱ; ἐνέπνευσεν, de conjectura Lennepii p. 237. Codex et Plan. οἱ σ' ἐνέπνουσι, post Steph. οἱ σ'. Piccolos tentabat ἀπυθνίε; ἴσα νέπουσιν vel insolentiore forma νέπουσιν, quod vulgo dicatur *λχθῶν ἀπυθνότεροι*. « Suidas huc, puto, respiciens : ἀπυθνίε; ἀπειροί, ἀπαιδεύται. Pro edito οἱ σ', quod non potest intelligi, scripsi οἱ σ' ἐνέπνουσι, *quo te jacere loco ferunt*. Malim etiam ἦ σ'. » B. Qui *κείσθαι* pro infinitivo habebat, ut *Meinek* : « Scripsit sine dubio poeta : .. ἀπυθνίε; οἱ δ' ἐνέπνουσι κείσθαι, *ibix illæ* in sepulcro positæ *mutas et inglorias se jacere indicant*. » Sed Piccolos et Heckerus imparativum præstare senserunt, ut *Jacobus* quem sequimur. — 6 *ἐπαι οὐδ' ἱερὸς οἶδ' Ἀχέρων* Cod. et Plan. ante Ascensianam tertiam; interpolationes habes ap. Jac. Anal. t. VII, p. 166. « Conjeci οὐ θιάσους, οὐ χορόν, quod aliquot vestigia corruptæ scripturæ οὐδ' ἱερὸς retinet. » B. Quod ipsum *Jacobus* conjecerat Add. p. LVI, et hoc : οὐ θιάσους, ἀλλ' ἄχε' οἶδ' Ἀχέρων, collato Euripidis versu ex Lycimnio : Ἀχέρων ἄχεα πορθημεῖ βροτοῖσιν. « Quo adjunctus (inquit *Meinek*) scripsi ἐπαι οὐ θιάσους; ἱερὸς οἶδ' Ἀχ. Nam ἱερὸς cur pro corrupto habeatur nihil caussæ est. » Recepimus cum Piccolo.

CDXXI. Lemma : τοῦ αὐτοῦ Μελεάγρου εἰς τὸν αὐτὸν Μελεάγρον αἰνιγματώδες; καὶ ἐτι διὰ τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ καλοῦ Μελεάγρου ταυτὸν οὕτως; ἐπαλάσασεν σιθόνη καὶ κάπρου δέρματι. « Illustratum epigramma in Huschkii Anal. crit. c. 2, p. 36-54. » B. Poeta fingit se in tumulo collocatam videre statuam juvenis alati, venabulum et suis exivias gestantis, variisq; conjecturis frustra tentatis, tandem intelligit Meleagri Calydonii esse statuam, eaque significari cognominem sophistam sub eo tumulo esse conditam. Jac. Prorsus confictum esse opus et artificem neminem tale fuisse positurum disputat Huschkiius p. 51 seq. — 1 *σιθόνη* Plan.; sed dicitur etiam ὁ σιθόνης. — 2 inter voces ἴσσι τίνος superscriptum ἐ in Cod. « Elegantius esset *στάλα*, vocandi easa, quam duplex ille genitivus *στάλα; τίνος*. Ita *στάλα* diceretur de alata figura

cippi loco posita, quæ quum maris esset, masc. ἰὼν ferri posset. » *Græf.* p. 148. — 3. « Ex hoc etiam loco apparet recte judicasse Lessingium, pueros alatos, qui in monumentis sepulcralibus crebro conspiciuntur, temere pro Cupidinibus haberi. » Jac. — 5 *χρόνον* Cod. et Plan. ante Aldinam sec. Ταχόπουον, nam Κρόνος habebatur χρόνος. — 7 γῆς ὑπερθε Cod. et Plan., corr. Scaliger et Opsopœus. — 8 ἴσσι Cod. et Plan., corr. Brunck. « Πτερόεις λόγος; est Eloquentia, quæ Mercurii specie, sed cum nonnullis aliis ornamentis expressa erat, uti λόγος; Ἐρμῆ; vocatur in Theonis expositione Planetarum, et Ἐρμῆ; λόγιος. Jam apparet quam facile de Amore antea cogitare poterat, siquidem Amori simillimus est Mercurius, quocum illum comparat Nonnus Dion. p. 148, 9 : λαμπρόμενον πτερόγευσιν ὁμοῖον υλεῖ Μαίης. Male Brunckius τοῦνομα τοῦδε λέγεις. Nam hic non de nomine sepulti quæritur. » *Græf.* Haud probabiliter Boiss. : « Distinxi ὁ πτερόεις τοῦνομα, τοῦδε λόγος, ut esset sensus : *tu vero, quem Alatum nominaverim, ejus docti hominis sermo es*. » Marcellus Comes versus ὁ πτερόεις; τοῦνομα τοῦδε λέγεις intelligi τὴν μελεαγρίδα avem (*la pintade*) opinatur, et alia subinde mira profert. — 9 *ἀλωκιάδ' ἄμφ.* Cod.; *ἀλωκ' δ' ἄμφ.* Plan., correxit Græfius : « *Diana munus habes, anceps venabulum* etc. Hujus deus mentio fere necessaria ad antiqui illius Meleagri ænigmaticam descriptionem absolvendam. » Qui Huschkii speciosam conjecturam ἀλλως; οὐδ' ἄμφ. admitti non posse docet. Dianam gerere σιθόνην ap. Ephippium Athen. XII, p. 537, F, annotavit Jac. « Anceps autem venabulum illud indicabat σπανδογέλοιο; dicendi genus, in quo veluti duplex acumen est, et, ut addit, forsasse μέτρον ἐρωτογράφου, *elegiacum*, e duplici versusum genere constans. Ineptius etiam Ovidius Elegiis tribuit *impares pedes* Amor. III, el. 1, 8, et Elegorum curri *impares rotas* Ep. ex Pont. III, el. 4, 86, coll. Art. am. I, 264. Sic quæ primo versu prædicantur statuæ ornamenta : *ἀλξ, venabulum, pellis aprina*, eodem ordine conjecturis explicantur. » *Græf.* — 14 *σοφίαν* Cod. et Plan. « Pro quo bene Brunckius σοφίης. Vide Kiesel. ad Theocr. p. 540, qui et locutionem εἰς μίαν illustrat. Conf. ep. 626, 6. » B. Sed ita oritur « importunissimus hiatus. » Recte Jac. τ' addentem secutus est Græfius : « Poeta eleganter variavit orationem. ἡρμόσα Μούσαν Ἐρωτι et ἡρμόσα Χάριτι καὶ Σοφίαν. Græci autem quum dicunt εἰς ἕνα, εἰς μίαν, illud substantivum videntur supplevisse, quod verbo inest, quo sententia exprimitur. Sic Hom. II, B, 379 : εἰς μίαν βουλεύσομεν, sc. βουλῆν. Ælian. Var. H. V, 9 : εἰς μίαν νοεῖν, sc. ἔνοιαν. Nostro loco εἰς μίαν ἐρωτήν. »

CDXXII. Lemma : εἰς Πεισίστρατον, οὐ τὸν ἐν Ἀθήνησι τύραννον, ἀλλ' ἄλλον τινὰ νεώτερον; ἔστι δὲ αἰνιγματώδες. Ζῆτι τὸν ἀστράγαλον. Scil. qui sit *Chlus*. — 1. « *Χιον*. Schol. Wech. : τῷ γὰρ αὐτοῦ τάφῳ ἐπέκειτο ἀστράγαλος; χίον ἔχων. Hunc ipsum locum attigit Hadr. Junius Animadv. II, 4, p. 90, de talorum jactu disserens. Vide Arsen. Viol. p. 476, cum nota Walzii. Opinor et cum fructu consultum iri quæ scripsisse moneor B. Thierschium de tesserarum et astragalorum ludo ad Odys. I, 107. Conf. ep. 327, 6. » B. *Χίος* erat jactus ἐν δυνάμενος. — 3 ἦ β' ὅτι *Jacobs* in nostro exemplo, post Passovium Scriptt. misc. p. 206. Legebatur hic quoque ἦ β'. — 4 δ' in Cod. additum a correctore. — 5 *κατίσθη* Cod., alterum Plan.

CDXXIII. Lemma : εἰς Βιτιδα τὴν Κορησσαν αἰνιγματώδες; ἀλλ' εὐληπτον. Lemma Plan. : εἰς τάφον Βιτιδος τίνος; ᾧ ἐνέκιστο κίσα καὶ ποτήριον καὶ τόξα καὶ εἰρια καὶ πλόκαμοι. — 1 *κίσα* Cod., sed *κίσα* in versu novæ paginæ initio repetito a correctore. Plan. ἀεὶ λάλο; quod specie

tantum præstat alteri verissimo; conf. ep. 424, v. 9, 10. — 2 φάσι Plan.; φάσει Cod., « atque ita legendum. » *Salmas.* — 4. « Μίτρας ἀνάθημα, ἰ. e. ἀνάθημα, ut ἀνάθημα ex ἀνάθημα formatum. *Mitra* autem inter vetularum ornamenta inprimis commemoratur, ut ap. Ovid. *Fast.* IV, 517 : *simularat anum, mitraque capillos Præserat.* Vide *Burmamn.* ad *Propert.* IV, el. 5, 70. » *Jac.* — 5 σταλουργός Cod. et Plan., quod non est hujus loci; σταλοῦχος Jacobsius ad *Analect.* t. VIII, p. 84, iterumque Græfius *Meimor.* Acad. *Petropol.* t. VIII, p. 644, et *Lobeck.* *Pathol.* elem. p. 591, not. *Meinek.* p. 210 conjiciebat σταλουργού. *Boisson.* correxit σταλουργός; ἴμ' (pro δδ'). *Jacobs.* in nott. mss. : « Fort. ἴβ' ἔκρυψε Β. τύμβω Σίμαλος (lapicida), aut Σιμάλου (conjux Bittidis). » — 6 τιμελάγραντον (sic) Cod.; τάν τιμελάγραντον Plan., in *Ascensiana* τάν θυμελάγραντον, quod H. Steph. explicare tentavit in *Thesouro.* Nomen proprium latere apparet : Τιμέλου Brunkcius, « quod nomen Τιμέλος alicubi vidi »; τύμβω Τιμέλος *Boissonadius*; Τιμόλα *Meinek.* et *Lobeck.*; Τιμα Græfius, quod recepinus cum L. Dindorfio. Fateor ἀγραντον mihi non vacare dubio, neque Bothio, ut videtur, qui scribebat Τιμαίου χρηστοῦ. Non satis apparet quid Grotius voluerit. — 8 αὐτάν Cod. Respicitur ad initium, τάν ἀεὶ πολύμυθον, ἀεὶ λαλον, et rogat naritum Bittis ut etiam mortuæ eandem, quam in vita, loquendi veniam gratiosam præbeat rursus et vel in tumulto, tot symbolis ornato, loquacem benigne ferat, sicut olim vivam. Hoc velle videtur distichon, quod etiam Jacobsius male habuit, qui ingeniose, ut omnia : « Marito, qui sculptor fuisse videtur, Bittis gratias agit, eumque hortatur ut etiam in posterum defunctis ejusmodi cippos ponat, qui ipsis quasi facultatem loquendi et se præterentibus indicandi tribuant, eandem, quam mihi tribuisti, facultatem loquendi, μύθων χάριν. Sed sic præcedentia quoque nonnihili immutanda videntur, hunc fere in modum :

τοιαύτῃ σταλουργό; ἴβ' ἔκρυψε Βιτιτίδα τύμβω
Ἀντιμένης Κράτου (filii) νυμφεῖδιαν ἀλοχον. »

CDXXIV. Lemma : εἰς Ἀυστιδίην ἀνιγματοῦδες, θαυμάσιον ἦς ἐν τῷ τάφῳ σύμβολα ταῦτα ἐπέκειτο, ἦνα καὶ κηρῶς, καὶ τάναγρα δ' ἐστὶ δίκτυον. « In ultimis est error. Οἰωνός βλαστῶν Τανάγρα est gallus gallinaceus Tanagræus. — 1 μαστιῶν τίς ἐναγής; Codex. Scripsi μ. τί σιδήρος, sensum et metrum restituens, non antiqua verba, quæ quærenti non succurrunt, a feliciore critico reperientur. » *B.* Reperita sunt primum a Boschio ad Grotium t. V, p. 214, deinde a pluribus illum ignorantibus, Weigando (qui etiam seu Ἄπις), Ungero *Beitr.* p. 32, Piccolò. Olim τί σύνελενος Jacobsius, τί seu εἰνι; *Meinek.* p. 211 (conf. ep. sequentis v. 9 seq.), qui correxit Codicis scripturam σταλήτιδι, cum *Lobeck* ad *Buttm.* Gr. t. II, p. 430. *Heckerus* I, p. 320 : « Propter pronomen nomini proprio præpositum malo τί σοι Ἄγις, quam seu. » Grotius sequitur *Salmasii* lectionem : τίς σου τίς ἐπὶ σ., distichis altero et tertio neglectis. — 3. Nobilissimi erant galli Tanagræi, in *Beotia oppidi.* — 4 βλαστῶν *Lobeck.* et *Meinek.*; legebatur βλαστῶν. — 6 ἡλακάτας Cod. a pr. m., non ἡλεκ. — 7 seqq. Respondet *Lysidica.* — 8 ἡνίονον Cod. — 10 ἡσυχίης Cod., sed καλῆς. « Laudatur in mulieribus silentium et linguæ continentia, ut ap. *Soph.* Aj. 294, *Eur.* *Herac.* 477, etc. » *Jac.*

CDXXV. Lemma : εἰς Μυρῶ καὶ κίτῳ ἀνιγματοῦδες· γλαυῆν γὰρ ἐπὶ τῷ λάρνακι ἐπίσμον καὶ σκύλαξ καὶ τόξα καὶ μαστιῆ. — 1 σήματι Cod., corr. *Jac.* — 2 χάναθοῶν (sic) Cod., superposito : γρ. τάνδε θοάν. Vox χάν etiam versu 7 corrupta. *Χαρῶν* de colore accipit *Jac.*, de quo videndus

Schneider. in *Lex.*; *Brunkcius* transponebat χάνα, ζῳί, χαρῶν γλαυκῶν. — 3 με τάν εὔτονον Cod.; πανεύτονον *Salmasius.* ut videtur; τάν εὔτονον *Brunc.* facite, sine *me.* *Heckerus* I, p. 179, πανέντονον, *severam*; quod recepi, nam haud dubie præstat editio πανεύτ. — 4. *Γνήσια*, adv. : ut veram matrem decebat. — 5 ἀλλ' ἀγέρωχον *Codex.* « non timidam, sed gravem et severam. Sed ἀγέρωχος serioribus *ferox* esse solet, quod a matrona alienum. Quare probabilis est *Reiskii* emendatio οὐδ' ἀγέρωχον. » *Jac.* Aliam viam iniiit *Heckerus*, scribens

μάστιξ δ' οὐκ ὀλοάν, ξένη, δέσποτιν, ἀλλ' ἀγέρωχοις·
δμῶσι κοιλᾶστεραν πάνδιον ἀμπλακίας,

sed facilius opinor, post οὐκ ὀλοάν quod expectabatur ἀλλὰ huc ingruerat quam πάνδικον tam scitum emendatorem invenisset; et ipsa structura melior in *Reiskiana* correctione. — 6 ἀμπλακίης Cod. — 7 τάνδε δόμων φύλακα μελεδήμονα τάνδ' ἄ... Cod., versu in fine mutilo. Priora sic correxit *Salmasius*, quem nunc sequitur *Jac.*, servans olim φύλακα in *Pal.* et *Delectu* p. 303, ubi citat hæc *Æliani* N. A. XII, 33 : φυλάττειν γηρῶν κύνες ἀργεῖοτεροι. Idem de lacuna : « Quum sequatur γλαυῆς ἀδε, non ἀ ἐξ γλαυῆ quod *Brunkcius* dedit, apparet præcessisse aliquid quod ad novum hoc symbolum pertineret : fort. τάν δ' ἀκάμαντα, nisi malis, quod bubonis naturæ etiam accuratius respondet, τάν δ' ἀργυρον. Quamvis illud quoque bene habet de *indefessa Palladis ministra*, quæ opus faciens noctem diei jungit; de qua re conf. *Jo. Lydum* De mensibus p. 48. » Alterum prætulit in *Delectu*, et *Boissonadius*.

CDXXVI. Lemma : εἰς τινὰ υἱὸν Θεοδώρου, οὐτινος ἐπὶ τῷ τάφῳ σύμβολον Ἰστατο λέων. « Est *Teletius Spartanus*, *Agelai* frater *ομομήτριος*, quem ad *Olythum* occubuisse narrat *Xenophon* *Hist. Gr.* V, 3, 6. » *Jac.* — 1 λέω Cod. Idem deinde εθιμένοις πρὸς (superscripto τί, ut esset τί πρὸς) τάφ. Correxit *Jacobs.*, qui in *IPPOE* latere *TINOE* perspexit. — 3 τελευταία Cod., corr. *Reiskius* : in qua voce liquescit sive immutescit, ejusmodi plurima habes ap. *Hecker.* p. 59-61. — 6. Conf. ep. 227.

CDXXVII. Lemma : εἰς τινὰ τάφον ἐν ᾧ σύμβολον ἐν εἰ ἀστράγαλοι ἐνεχάρατο ἦν δὲ γε οὗτος ὁ τάφος Ἀλεξάνδρου τινός; Χίου; ἐστὶ δὲ καὶ αὐτὸ ἀνιγματοῦδες. — 2 θμαθὲ Cod., corr. *Salmas.* « Verbo ἐντέμνω sic utitur *Herodot.* IV, 87; VIII, 22. » *Jac.* — 3 πεπηῶτας Cod. — 4. Voci πρῶτου superscriptum : ἀντὶ τοῦ πρῶτου. *Erat* talorum jactus dictus Ἀλεξάνδρος, alius item ἐφηθός. — 6 χῆος Cod., corr. *Dorvillius.* De hoc jactu vide ad ep. 422. Unde apparet quare dicatur ἀφαρῶτερος. *Jacobs.* reduxit Χῆος, « quod cum eis cohæret; an ad ἀφαρῶτερον supplet βόλον? Hoc non satis nitidum et clarum; alterum apricum. — 7. « Jam interpretationem perlicitatur *Antipater* : sensum fortasse esse hunc : nec regiam dignitatem nec juventutem impedire quominus, qui utraque instructi sunt, morte supererent. *Alexandri* nomen viri σαχηπρῶδρου esse posse σύμβολον, Chium jactum mortis. — 10 ἰών κρηταιεύς ὥτος; ἴστ. Cod., corr. *Reiskius.* [Distinctionem ornari ἐλάσσειν, ἰὸν Κρητ. emendavi.] Eadem imagine utuntur *Pindarus* Ol. II, 98, *Æschylus* *Agam.* 1163, al. — 12 ἐπ' ἡβείῃ θ' ὠλετ' Cod., corr. *Reiskius.* — 13. Ἀκκίτα jungendum cum εθιμένοι, ut juvenem Parca temere et inconsiderate occidisse videatur. Sic ep. 439 : τὸν Ἀγήνορας, ἀκριτε Μοῖρα, πρῶτῶν ἐξ ἡβας ἐθρισας. Ipsa juventus ἀκριτος vocatur ap. *Oppian.* *Hal.* III, 362, ut temeritatem et in agendo inconsiderantiam. Fortuito autem et casu quodam *Alexandrum* illum in ipso ætatis flore obiisse significare videtur verba

τὸ κυβευθὲν πνεῦμα, i. e. ψυχὴ ἐκλυθεῖσα ὡς οἱ κύβοι ἐκ τοῦ κύβου, e turricula s. frutillo. — 14 *Per nulos talos sensum egregie (sū) elocutus est.* Simile acumen in eadem voce IX, ep. 16°, de calamo scriptorio, et de horologio VII, ep. 641 : ἀγλωσσοφ φεγγόμενον στόματι. » *Jac.*

CDXXVIII. Lemma : εἰς Ἀντίπατρον τὸν Σιδωνίων· Μελεζγρου ἦν δὲ ἐπὶ τῷ τάφῳ σύνθετος, ἀλέκτωρ καὶ φοινίκος κιάδος καὶ ἀστράγαλος. Præcedens Antipatri epigramma ante oculos habuit Meleager. — 1 γοργώπος; Cod. — 2 ἔστασε λανταί Cod., corr. Salmasius, « qui de colore *callaïno*, i. e. purpureo sive cæruleo, disputavit De homon. hyl. iatr. I, p. 177, E. Etym. M. : καλλαινών ἐστὶ χρώμα ἀνθηρὸν καὶ πορφυρῶδες, ἢ τὸ βενετὸν χρώμα οὕτω λεγόμενον. Colorem quamvis marmoris non expressum haud raro indicant poetae. » *Jac.* Codex σκαπτοφόρος; a pr. m., σκαπτωρ. a correctore, quod recepit Boiss. — 3 Νίκη; κλάδος, palinam. — 4 βαθμίδος; Cod. « Ἄκρα cum κέλαιται jungendum : talus enim in margine crepidinis ita erat collocatus, ut jamjam casurus esse videretur, versu 18 προκετῆ; dictus. » *Jac.* — 5 νικάσαντα Salmasius; μάχα Cod. — 8. Conf. Aristoph. Av. 488 seqq. — 10 αἰολοζόρον Cod., confusis Θ et (). — 11 τῆδε Græf. Ψαύω, ut ep. 422, 6, προσηγγίσαιμεν. — 13 φοῖνιξ μὲν νίκην ἐνέπει, πάτραν τσ Cod., corr. Reiskius. Sed mirum et incredibile οὐ ἀβισσε in μὲν. Quare longe præstat quod Heckerus conjecit :

φοῖνιξ Φοῖνιξ καὶ ἐνέπει πάτραν τε μεγαυχῆ
ματέρα Φοινίκων, τὰν πολυταῖδα Τύρον.

Quod epitheton Wakefield. Silv. crit. IV, p. 171, interpretatur *nullarum coloniarum matrem*, metropolin. Glossator Codicis in marg. : ὁ φοῖνιξ σημαίνει νίκην, καὶ πατριδα Φοινίκων ὁ ἔβρι; τὸν ἄνδρα τὸ σκῆπτρον τὸ σύνθημα τοῦ λόγου ὁ ἀστράγαλος τὸν οἰνοβραγῆ καὶ μίθυσον, καὶ ὅτι ἐβυλιθεῖ; (sic Boiss., ut solent recentissimi; in Cod. ἐβωλιθ. compendio, quo in σθῶν rarius utuntur librarij) διὰ μέθην τέθνηκεν. — 16 πρῶτος κῆν (sic) Codex, et in fine ὑμνοθέταις, corr. Dorvill. — 17. Σκῆπτρον tenent apud Homerum qui verba faciunt, unde Eustath. a Mausone allatus : σκῆπτρον σημαίνει βασιλείας καὶ λόγων et alibi : οἱ δικασταὶ σκῆπτροῖς ἀίσουσιν (II. Σ, 552), ὡς τὰ σκῆπτρα τοῖς λόγοις συναπαρέρουτες. Tum Cod. θνάσκαιεν. — 20 φόντα μ' ἔρισθ. Codex (his scripto versu), quod servari posse observat Heckerus, si Antipatro detur hoc distichon. Sed probabilior mutatio lenissima qua Dorvillius AII pro AM posuit.

Post hoc epigr. in superiore margine paginæ Codicis hæc leguntur : ἕως ὧδε ἀντεβλήθη πρὸς τὸ ἀντιθῆναι τοῦ κυρτοῦ Μιχαήλ καὶ διωρθώθη τινὰ, πλὴν ὅτι κἀκεῖνο σφάματτα εἶχεν. Adde glossam ad ep. 432.

CDXXIX. Lemma : εἰς τάρον ἐν ᾧ ἐκχαράκτο γράμματα δὲ Φ Φ, ὅπερ σημαίνει τὸ τῆς γυναῖκος ὄνομα ἦγουν φιδίς, a librario mutatum in Φιδίς. Iterum : εἰς γυναῖκα ἦτις ἐκαλεῖτο Φιδίς. Item adscriptum : τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα ὁ Κεφαλᾶς προσέβαλετο ἐν τῇ σχολῇ τῆς νέας ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ μακαρίου (μακαρίτου Heck.) Γρηγορίου τοῦ μαγίστου. « Id est, carmen ænigmatica scriptum aliis solvendum propositum tanquam ζήτημα præside Gregorio Magistro, a quo idem e lapide descriptum accepisse videtur. Quamquam ἐπὶ Γεργ. etc. etiam Gregorio Magistro vivo interpretari possis. » *Hecker.* I, p. 166. — 1 παροδίτας superposito τ (-ίτης) Cod., alterum Plan. Refertur ad πέτρο; feminino genere dictum, ut ep. 479, 1, al. — 2 vocis πέτρος super-scriptum in Cod. λίθος, quod habet Plan. — 3 ἄρα Cod., Boiss. et Meinek. p. 76; ἢ ἄρα Plan., quod edebatur. —

4 τᾶ (sic) Cod. et Lectt. Aldina; τὰν Plan. — 5. Numerus φ, *quingenti*, duplicatus. — 6. Τὸ μὲν, hæc interpretatio non recte procedit. — 7 ἢ δ' Plan. Φε-δῖς, quod Φεδῖς, femininum masculini Φεδῖδας, scribendum esse monuit Lobeckius Pathol. phil. p. 509, not. — 8 ἐρατάμην Cod., sed superposito α (-άμην). Οἰδίπος, ut appellativa ἄρτιπος, τρίπος, etc. — 10 ἔρατος; Cod.

CDXXX. Lemma : ἕτερον αἰνιγματώδες ἐπὶ σκύλοις νεκρῶν, ἦγουν πέλτη καὶ λόγχη καὶ τισιν ἄλλοις. Et alia manu : καὶ ταῦτα ἐπὶ τῷ τάφῳ τῶν τ' τῶν μετὰ Ὀθρυάδου πεσόντων. Ἰπολαμβάνω δὲ ἐπὶ τῷ Ἰσοκράτῳ κείτῃ ἡ ἱστορία ἐν τῇ τετάρτῃ βίβλῳ (cap. 56). Adde Herodot. I, 82, Lucian. Contempl. c. 24; conf. Barth. ad Stat. Theb. IV, 48. « Loquuntur Argivi duo, pugnæ superstites, qui cum nuntio victoriæ domum abierant, nunc autem redeunt tropæum κατὰ τῶν Ἀργείων ab Othryade, quem extinctum putarant, positum suoque sanguine inscriptum magna cum admiratione conspiciunt. » *Jac.* Gallice vertit Larcher. ad Herodot. I, n. 226. Conf. ep. 244. *Boiss.* — 1 τῆδε κταθᾶψεν, superposito ἦ, Cod., corr. Reisk. — 2 τῷ Cod., corr. Brunck.; i. e. τίνος, *cujus* nomine. — 3 θυραῖτις; et ἀδα (sine acc.) λογίταν Cod., corr. Brunck., ἄδα Meinek. p. 102. — 6. « Κύδος νόθον, non verum nec genuinum, sed subrepticium, fraude et dolo partum. Ἐλαμψε νῖ transitiva, ut passim. » *Jac.* — 7 ἄδα Cod.; ὧδα Brunck. et Meinek., « aut scrib. ἐπ' ἀσπίδι τῆδε. » — 9 ᾶ (non ὦ) πρόπατερ Cod., corr. Meinek. et Boiss.; ὦ προπάτωρ Brunck. — 10 ἀνίκητος Cod., corr. Jacobs. « Voce στύθον Jovi mendacis tropæi eversio videtur commendari; nam hominibus tropæa evertere per religionem non licebat. Ἀνίκητος; φύλοπι; dicitur Lacedæmoniorum, qui victoriam ab Argivis reportatam sibi hoc tropæo, συμβολῶ, arrogabant. » *Jac.*

CDXXXI. Lemma : ἐπὶ τῷ τάφῳ τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν τῶν μετὰ Ὀθρυάδου πεσόντων ἐν τῷ πρὸς Ἄγρος πολέμῳ ἐπὶ τῇ Θυραῖτιδι. Addita nota : ταῦτα ἐν τῇ βίβλῳ τοῦ συγγραφέως; Θεουκυδίδου τρανώτερον (sic). « Non apud Thucydidem res discuris narrata est, sed apud Herodot. I, 82; Plutarch. Parall. 3, p. 306, A. Vide interpretes ad Val. Maxim. III, 2, ext. 4. Adde epigr. 244 et 526. Gallice vertit Larcher. ad Herod. l. c. » *B.* In Plan. ἀήλων. De auctore Schneidewinus p. 223 : « A Simonide scriptum esse carmen nullo pacto credemus. Primum enim puerulus fuit Simonides eo tempore, quo nobilissima pugna pugnata est. ol. LVIII; v. O. Müller. Dor. I, p. 158; neque verisimile est multo post illam tempore epigramma inscriptum esse tumulo. Deinde sunt in formis dialecti doricæ quædam ab Simonide aliena. Tum ne credibile quidem est istam garrulitatem in lapide fuisse Lacedæmonio, quæ ab Laconum moribus toto cælo abhorret. Denique indoles universi epigrammatis non solum Simonidea non est, sed omnino ne antiquioris quidem poetæ. » Assentiantur Meinek. p. 233 et Bergkiius Lyr. p. 925, qui *Leonide* esse conjicit, « quem verisimile est celebre hoc argumentum tractavisse. » Heckerus autem I, p. 103 scriptum esse putat in *instauratum* posterius Othryadæ tropæum, et Dioscoridi tribuendum, *cujus* est præcedens, « quod interdum in Codice adscripto ἄλλο notatur », *cujus* hic vestigium nullum. — 1 τριακός. Bergkiius; *συνέριθμοι*; Cod. « Quod plane abeonium hæc loco et sensu cassum. Scribendum haud dubie τοῖς ἰσπαρίθμοις, ut Spartani et Argivi pari utrimque manu de Thyrea pugnasæ dicantur. Conf. infra ep. 721. » *Meinek.* Sed *συνάριθμος* eadem notione dictum fuisse Heckerus monstravit exemplo ep. 389, 3. — 2 ἰναχίδας θυραῖν Cod.; Ἰναχίδας θυραῖν Plan., quod edebatur; sed rectissima Ungerus *Lu-*

XV (1845) et Bergkiius Θυρεῶν. — 3 ὄρα (etiam Plan.) ποδὸς ἴχνος ἅ ποατόν Cod., cum glossa : δωρτιῶς ἀντί τοῦ πρώτων. Heckerus ὄρα κρᾶτον ποδὸς ἴχνος. Sic Sallust. Catil. c. 57 : *quem quisque pugnando locum ceperat, eum amissa anima corpore legebat*, et alii ap. Jac. — 5 φόνω (sanguine) κεκαλυμμένον Cod. et Plan., quod ferri non potest : πεκαλυμμένον Schneidewinus ; « sed ἀματι πάλωιν recte dici non credo nisi exempla afferenti. Lenissimum esset κεκαλυμμένον, sed artissimum πεκαλυμμένον. » *Meinek* Ungerus et Bergkiius consensu κεκαλυμμένον, etiam Heckerus : « Fuit qui γελοῦμμένον reponeret, quo lenius esset κεκαλυμμένον, sed utrumque de sanguine dici non potest. Si autem poeta tantum significat clypeum Othryadæ sanguine *illitum* esse, κεκαλυμμένον non erit mutandum. » Quod aptum iudicabit nemo. Mihi in mentem veniebat : ἀρσιν φόνω γε γανωμένον, quod de ἀνθηροῖς χρώμασι dicitur. — 6 Θυρεῖαι Ungerus, ob v. 2. — 7 αἱ δὲ Cod., corr. Brunck. ; et δὲ Plan. præter ed. princ. quæ al. Deinde ἤς Cod. ; ἤς Plan. ed. princ., ἤν reliquæ. « *Erat ex Adrasto*, aut genere, aut certe animo. Adrasto enim, Argivorum regi, fuga ex prælio ad Thebas, unde solus au'gerat, exprobrabat. Isocrates Panathen. § 70 : ἀπαντας τοὺς λαχγούς ἐπειδὴ διαφραζέστας, αὐτὸς δ' ἐπινοηδίστως σωθεῖς... » Jac.

CDXXXII. Lemma : εἰς Γύλλιν τὸν Λακεδαιμόνιον τὸν πεσόντα ἐν τῇ πρός Θυρεῶν μάχῃ. Alia manu : ὧς Μιγαλὴ τοῦ γαρτοφύλακος ἢ μοχ disertius : ἔως ὧδε τὰ τοῦ κυροῦ Μιγαλῆ τοῦ μακαρίου (sic vel μακκρίτου Paulus, ut ad ep. 429) περιεῖχον ἐπιγράμματα, ἅτινα ἰδοσείρω αὐτὸς ἐγραψεν ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Κερζαῖ. Epigramma ad aliam de Thyreis pugnam spectat, non illam Othryadæ facinore illustratam. — 1 ὕμιν Cod. ; ὕμιν Plan. ed. princ., ὕμιν reliquæ. — 3 ἀ-δρα δ' ὅς Cod. ; ἀνδρα, δ; Plan., corr. Jacobs. In fine τότε γ' εἶπεν uterque, corr. Scaliger. — 4. Conf. Hom. Il. O, 495.

CDXXXIII. Lemma : εἰς Δημήτριον Λακεδαιμόνιον φυγοπόλεμον, δὴ ἡ ἴδια μήτηρ ἀπέσφαξε. Conf. ep. 531. — 1. Hoc distichon habet Tzetzes Cram. Anecd. Ox. IV, p. 43, ubi Δημήτριον ..μήτηρ τὸν Λακεδαιμόνιον ἢ Λακεδαιμόνιαν. — 3 ἐν προβόλῳ Suid. v. Θηράτων, ἡκονημένον, ubi liber unus προβόλῳ. Unde ἐν προλόγῳ Ruhnkienus Epist. crit. I, p. 70 seq., nulla cum probabilitate. « *Est strictum filio intentans gladium.* (V. Thea.) In proximis feram te videre existimes, quæ unum e catulis, quod infirmus ait et parum generosus, julelet. — 4 οἷα λέαινα Ruhnkienus. — 5. Ἐρβε, ut ap. Hom. Il. Θ, 164 : ἔρβε κακὴ γλῆνη. Μερὶς de homine etiam in ep. 355, 3. » Jac. Plane ut nostrates dicunt *mauvaise pièce*. In fine Cod. οἷδζ, superposito γρ. δ.δζν. — 6 οὐδ' ἔτεκον Cod. et Plutarchus, quod optime tuetur Jacobsius ; οὐ σ' ἔτεκον Brunckius ; οὐκ ἔτεκον Boissonadius ; ὧν ἔτεκον boni quique libri Suidæ v. Ἐρβε ἢ φθεῖρος, edd. δὴ ἔτ. Planud. ἄξιον ἐτρέφομας, ex interpolatione. In Plutarcheis Apophthegmatibus Læænarum bis affertur hoc epigramma, p. 240, F : Διαματρία τὸν υἱὸν δειλὸν αἱ ἀνάξιον ἐλατοῦ ἀκούσασα, παραγνόμενον ἀνεῖλε τὸ δ' ἐπίγραμμα ἐπ' αὐτῆς τότε.

Τὸν παραβάντα νόμον Διαμήτριον ἔτεκεν μήτηρ,
ἃ Λακεδαιμονία τὸν Λακεδαιμόνιον.

Hic subsistit. Sequuntur ἀδήλων Λακωνῶν apophthegmata : Ἐτέρα Λακωνία τὸν υἱὸν λιποτακτῆσαντα ὡς ἀνάξιον τῆς πατρίδος ἀνεῖλεν, εἰπούσα « Οὐκ ἐμόν τὸ φίτυμα. » Ἐρ' ἤ; τὸ ἐπίγραμμα τότε.

Ἐρβε καλὸν φίτυμα διὰ σκότος, οὐ διὰ μῖσος

Εὐρώτας δειλαῖς μὴδ' ἐλάροισι ῥέοι.
Ἀχρεῖτον σκυλάκεμα, κακὰ μοῖαις, ἔρβε πῶδ' ἄταν,
ἔρβε τὸ μὴ Σπάρτας ἄξιον οὐδ' ἔτεκον.

Hæc duo disticha (præter τὸ μὴ Σκ.) pro simplici Codicis posuerunt Brunckius et Meinekius ; atque hæc ita scripserit Tymnen nobis quoque certissimum videtur, quamvis neque Boiss. quicquam de ea re dixerit et Jac. in Pal. errasse Plutarchum suspicetur.

CDXXXIV. Lemma : εἰς τοὺς Δημαιοῦντες παῖδας τῆς Λακεδαιμονίας πεσόντας : τοὺς ὀκτὼ ἐν μιᾷ μάχῃ — 3 εἶπε Plan. — 4 μούον ὦ Cod., Plan. codd. 4 ap. Brunck., ed. princ. et Ald. 1, sed Ald. 2 ἰω. « Spartana alia, sibi ob mortem filii gratulata, Oὐ αὐτὸν ἔτεκεν ἔτεκον, inquit, ἵνα ὑπὲρ τῆς Σπάρτας ἀποθάνῃ, τοῦτο μοι συνέη, Plut. p. 241, C. Comparandum ep. Anthologiæ latinæ V, 263, p. 201. » Jac.

CDXXXV. Lemma : εἰς τοὺς Ἰσικρατίδα παῖδας ἐξ πεσόντας ὑπὸ τῷ τεύχῳ Μεσοήνης. — 1 primo nomini superscriptum γρ. ἐρ. in Codice, sc. Ἐρπυλίδας. Non habet Plan. — 3 ἄμι Cod., corr. Brunck. — 4. « Μεγάλαν fortasse pro πολλήν, nisi potius majore cum vi pro fortium viro-rum cinere. » Jac. — 5 ἀλείπεινα Cod.

CDXXXVI. Lemma : εἰς τοὺς Λακεδαιμόνιους ; μετὰ Λεωνίδῃ χιλιῶς, οἵτινες ἐπέσχον ἐν Θερμοπύλαις Περσῶν ὀδηθήοντα μυριάδας. Huschkius Ἠγήμονος. — 3 λήμζτι Schæferus ad L. Bos. Ell. p. 324 ; αἶμα τὸ Περωῶν Codex ; κόμα vel βέυμα τὸ Π. Huschkius. — 4 ἀστροπεῖ. Δωριος αὐμείτα Codex.

CDXXXVII. Lemma : εἰς Λεωνίδα τὸν Σπαρτιάτην. — 1 αἰθε; Cod., corr. Aldus. — 4. « Ἀζόμενος νόμιμα, conf. ep. 249. » B.

CDXXXVIII. Lemma : ἐπὶ τῷ τύμῳ Μαγάτα, ὅτι εὖ-πόλεμοι ὄντες οἱ Ἕλληες νέοι πάντες ἔθνησκον καὶ μάλιστα οἱ ἐκ τῆς Ἀχαιῶν. Achæi cum Ætolis bellum gesserunt olymp. 139 anno 4. — 1 περιλήδα Cod. ; παρὰ ληίδα Plan. et in fine μαγῆτα. « Jos. Scaliger docte suspicatur Πατρῶων περι λ., nam illo bello Ætolos Patrensius in Achæia agros devastatissimos narrat Polybius IV, c. 6, 9. » Jac. — 3 πρὸς ἥδας et γὰρ χαϊκὸν (superposito ἃ) Cod.

Sequitur in Codice ejusdem Damagetæ epigramma jam supra positum n. 231.

CDXXXIX. Lemma : εἰς Πύλιον τὸν υἱὸν Ἀγήνορος τοῦ νεωτέρου. — 2 ἤδζ Plan. « Αἰολίων indicare videtur Thebanum fuisse Pylum. Damagetæ infra ep. 540, 2 : Θι-θὴν Αἰολίδα. » Jac. Sed vide lb. Heckerum. Grotius de conjectura videtur legisse Αἰολιον. — 3 ἐπισσέυασα Plan. Κῆρας ; apud poetas dicuntur Ἄδου κύνας, quod hic quoque scribendum iudicabit Ruhnkienus. Epist. crit. I, p. 93 (ubi v.), ἐπισσέυασα Ἄτδου κύνας. Sed Theodoridas vetus verbum reddere novum voluisse videtur, Κῆρας dicens, canes in vitam sævientes, vitæ infestas.

CDXL. Lemma : εἰς Ἀριστοκράτην, σὴν ὄνα τινὰ καὶ κόσμον ἀνδρα. In eundem Aristocratem ab eodem Leonida scriptum epigr. 648, quod in aversa, nostrum in adversa parte cippi positum fuisse statuit Heckerus I. p. 29, 103 et 313, ubi addit : « Quod vero hoc *oclo* tantum versuum est, alterum *decem*, inde explicandum videtur quod in adversa parte alia subscripta (vel superscripta) fuerunt, ut genus et patria Aristocratis, et μετὰ

nomen. Cave enim hinc argumentum ducas ad defendendum Planudæ infelix emblemata post v. 5. » — 1. Junge καλύπτεις νυκτί. — 2 σίην (sic) γὰρ Cod; σίαν γὰ Plan. — 3 κολλᾶς Plan.; ἀρεσκόμενον Cod.; ἀρεσκομένην Plan.; corr. Jacobs. — 4 πολλῶν δὲ μνήμη Cod.; πολλὴ δὲ μνήμη Plan.; corr. Scaliger. — 5. « Sensus : in concione populi publice verba facere poterat, idque cum magna suavitate et sine ficta illa gravitate eorum, qui supercilia contrahunt et erigunt, ut σεμνοὶ videantur. » Jac., quamquam versusum 6 « suspicione laborare » existimans. Nimirum Codex ignorat versus 6 et 7, apud Planudem modo lectos, a quo fictos judicabat Salmasius, assentiente Heckerero; sed antiqui κόμματος speciem in septimo recte agnoverunt Jac. et Meinekius p. 133. — 7 παρὰ κρητῆρων Scalig. et Casaub.; sed v. interpretes ad Soph. Antig. 966. — 8 ἰθὺν ἐκείνην εὐκλίτην λασίην Cod.; ἰθὺναι κείνην εὐκλίτην λαλίην Plan.; ἰθὺναι κείνην Jacobs. : « amabilem illam et conviviis accommodatam loquelam. Sic Plan. ep. 226 : κλάζε κατιθύνων ῥήματος ἀρμονίην. » Deinde Hermannus ἐγκύκλιον λαλίην. Vix dubites de εὐκλίτικα, sed male edebant εὐκλίτην, lapsus librarii Palatini. Initio δημολογῆσαι, κ λ ὀ ὕ ν α ι Heckerus, qui de tota sententia confert aptissima exempla p. 314. — 9 ἤδε κεν (sic) ζεῖνοις νεν (superposito αἰ) δάμοισι Cod.; Plan. ut editum; κεν ξ. Jacobs. « Verba ζεῖνοις καὶ ἐνδήμοισι in eadem versus parte leguntur ap. Heaiod. Op. 225. » Meinek. Conf. supra ep. 35. — 10 ἐπατὰ Plan.

CDXLI. Lemma : εἰς Μεγατίμων καὶ Ἀριστοφόωτα (sic) τοὺς Ναξίους. — 2 μεγατίμων Cod. — 2 ωῖ (vel ὦ) μεγάλη γὰ Cod., corr. Jacobs.

CDXLII. Lemma : εἰς τοὺς ἐν Τεργεῖ πεσόντας ἀρίστους (vel ἀρίστεις) Ἀθηναίων. « An ἀρίστους ἄνδρας, vel Ἀρχάδων, vel aliud quid; nam alienum est nomen Ἀθηναίων vel Ἀθηναίους, ut legi suadet Paulsen. » B. Recte Schneidewinus p. 158 : « Scriptum in Τεργεατῶν, qui a Lacedæmoniorum irruptione, qua subiecta ipsis urbs est, patriam acerrime defenderant. Quorum memoriam ideo esse instaurandam poeta dicit, ne Græcia a capite defunctior eripial libertatem, i. e. ne eos, postquam Lacedæmonies succubuerunt, tanquam servilis animi homines patriæque libertatis incuriosos proculcet. » — 1 μνασώμεθα, et v. 3 αἰχματῶν Schneidew. — 2 Boiss. exscriptit Schol. Wech. : Λακεδαίμονιους γὰρ οἱ Τεργεῖται πρώτοι Ἀρχάδων σφίσι ἐπιστρατεύσαντας ἐνίκησαν καὶ αἰχμαλώτους αἰρούσιν αὐτῶν τοὺς κολλοὺς, οὓς πέδας δεδεμένους ἠνάγκαζον αὐτοὺς σπάπτειν τὸ πῆδον ἅλ δὲ πέδα ἐπεκρέμαντο ποτὶν γρόνον ἐν τῷ ναῦ τῆ; Ἀλιᾶς Ἀθηναίς, ὡς Παιουανίας ἐν Ἀρχαδικοῖς; (c. 45, 2; 47, 2). — 3 ἰνὰ σφισι Cod. — 4 ἀποφθιμένοις κάρτος ἐλευθερίας; Plan. Jacobs. conjiciebat ἀπ' ἰρθίμου κρατὸς ἐλευθερίας, optime.

CDXLIII. Lemma : εἰς τοὺς πεσόντας παρ' Εὐρυμέδοντα ποταμὸν Ἑλλάδος. Recte Heckerus p. 226 : « In toto carmine nullum est indicium quo fidem lemmatis stabilire possis. [Propter idem lemma Schneidewinus carmen Simonideis ejecit; v. ad ep. 258.] Ceterum maxima est dictionis similitudo cum aliis Cei poetæ carminibus, et temere Schneiderus hoc pro *incepti sophistæ sætu* habebat. » — 1 Τῶνδ' ἐστ' ἐν στ. malit Meinek. p. 226. Codex ταννγίωζιν, quem accentum correxit Jac.; v. Lobeck. Paralip. p. 199 seq. — 2 Conf. ejusdem poetæ VI, ep. 2, 4. — 3 Commode Heckerus I, p. 292 meininit versusum homericorum, Il. II, 361 :

ἀσπίδι ταυραεὶ κεκαλυμμένο; ὦμος
σάπτε; διστῶν τε βόλζον καὶ δοῦπιν ἀκόντων,

quibus scholiastes ascripsit : τοῦτον ἀκοντοδόκον φασίν. « Significat igitur virum prudentem et belli peritum, nec interpretandum *militēs qui sagittis confixi sunt*. Sæpe autem in epigrammatis eandem invenias sententiam, pro ipsis vivis mortuorum tantum sepulcra nobis superesse, ut ep. 271, 5; 467, 7, etc. » — 4. « Versum pro suppositio habuit Jac. Equidem nihil hic bono poeta indignum video, modo corrupta recte emendatur. Scribendum enim ἀφ' ὧ; εὐφύλων. Inanimia fortium virorum monumenta dicit ossa mortuorum. » Meinek. De cujus interpretationis veritate cum Heckerō maxime dubitamus. Bergkiius ἐμφύλ; ἀφύλων conjiciebat p. 905. Cum reliquis, quæ sanitatis speciem habent, conciliari non potest ἀδε κέλευθα κόνις. Heckerus, ἀδε κέλευθος ἔχει, ut ad vivam illa sepulcra posita fuerint. Quodsi extrema in antiquo codice obscura et difficilia lectu erant, librarius quivis finxisset edita.

CDXLIV. Lemma : εἰς τὸν Ἀνταγόρου οἶκον διὰ μέθην ἐμπρησθέντα (ἐμπρισθ. Cod.), ἐν ᾧ τεθνήκασιν ὀγδοήκοντα ἄνδρες ὑπὸ τοῦ πυρός διὰ τὴν μέθην. — 1. « Χεῖματος, hieme. Fortasse post festum diem male sobrii somnoque sepulti jacebant, unde intelligitur quomodo factum sit ut omnes flammis consumerentur. Quare cave οἰωθέντα scribas cum Scaligero. » Jac. — 2 ἐκ νυκτὸς corrector in uno cod. Planudæ, male; v. Jac. p. 332. — 3 ἀμύγγα Cod. — 4. « Πυρκαϊῆς, nam rogi instar illis fuit domus decens. — 5. Διελαίν. Conferenda Ciceronis narratio de Scorpæ domo subito collapsa De orat. II, 86. — 6 ἔ' ἢ κάλπικς nonnullæ edd. Plan. Id mentione tanto magis videbatur dignum, quod sic servi cum dominis conjungebantur. In cujus rei solatium mox addit Orcum unumquemque eorum, vel in cinere, facile dignoscere. » Jac.

CDXLV. Lemma : εἰς Μαντιάδην καὶ Εὐστρατον τοὺς Δαμναίους ἐπιτύμβιον. Erant lignarii. — 1 Μαντιάδης et Ἑλλάου Plan. Dubia forma nominativi, quum habeantur Ἑλλάας et Ἑγελο;. — 2 δυσαμαί κρ. Plan. E Codice κραναῆς Salmas. enotavit. Grotius a proprio nomine esse putabat. — 3 ὀρειτύποι Plan. — 4 μηνυται τέγγης Plan.

CDXLVI. Lemma : εἰς Ζωῖλον τὸν Ἐρυμνῶνα ἐν Ἀργεὶ τελευτήσαντα. — 1 ὀλλοδακιον (superposito η; δὲ) τῶ. Codex. — 2 ἐρεσσάματος Meinek. p. 146. Legebatur ἐπεσσ. — 3. Ex simili loco Hesychius : ἀμάσθα; ἐπλεσθαι τὴν γῆν.

CDXLVII. Lemma : εἰς Θῆβιν τὸν Ἀρισταίου Κρήτα. — 1 δ και Cod., « i. e. duo και, quare. Conf. XIV, ep. 35. » B. Sic et Jac. Ὁ και στίχος Plan. in codd., τᾶφος in edd. In sine λέξω Cod., λίτων Plan. « Solet hoc distichon de homine brevis staturæ, sub exiguo tumulo condito, accipi. Vix recte; sed σύντομο; dici videtur *homo paucorum verborum*. Quum igitur Theris, dum viveret, brevis loquentiæ studiosissimus fuisset, poeta brevissimum elogium ejus cippo inscribendum esse censet. » Jac. Heinsius comparavit hæc Ovidii Amor. II, el. 6, 59 :

Ossa legit tumulus : tumulus pro corpore parvus :
Quo lapis exiguus par sibi carmen habet.

Pro στίχος Meinek. conjicit λίθος, « quo Ovidiana imitatio ducere videtur. » — 2 ἐκ' ἔμοι δολιχός Cod., sed alterum recte Plan. Δολιχόν (sive rectius δολιχόν, ut Meinek.) scilicet νικήσας, *victor in curriculo longo*, recte interpretatur Ruhnken. Epist. crit. p. 174, et jam monuerat Vulcanius. Brunckius δολιχός; vel δολιχόν defuncto tribuebat, qui conquereretur vel sic nimis longam esse inscri-

ptionem. Quem secutus est Boissonadius, hæc commen-
tans : « Lectionem Codicis servavi. Interlocutor quidam,
ipse Theris, inchoatum versum ait esse longum, adeo fuit
ipse σύντομος. Pari acumine Lebrunius, quem Pindarum
vocat, Epigr. 1, 85 :

Ce rimeur a du bavardage
Un tel usage,
Que même en un distique il a su trouver l'art
D'être bavard.

Præverat homonymus, Ant. Lebrunius :

Mauvais singe de Despréaux,
Tu dis dans tes vers satiriques
Que je fais de longs madrigaux ;
Mais toi, tu fais de longs distiques.

Petebat quidam a Rivarole quid de disticho sentiret :
« Bellum est, inquit; sed paulo longius » : *C'est bien;
mais il y a des longueurs*. Nec inepte Desiræus abbas
Ovidium prolixum esse in unico versu iudicavit :

Omnia pontus erant; decrant quoque litora ponto;

prius enim hemistichium satis fuisse. » Jac. l. b. in nott.
ms. citat Boisson ad Callimach. p. 185, ipse quoque dis-
tinguens ... ὅπ' ἐμῶν. Δολιχός, ut subaudiatur εἰ, et abun-
dare ὅπ' ἐμῶν significetur a mortuo, quum ipse lapis cum
nudo nomine rem iudicet.

CDXLVIII. Lemma : εἰς Πραταλίδαν Κρήτα τὸν Λυκά-
στιον. « Nomen Πραταλίδας fuit qui corruptum esse putaret.
Injuria : a Πράτῃ; enim vel Πρώτος, cuius nominis exempla
exstant, recte formari potuit Πράταλος, ut a Σίμος forma-
tur Σίμαλος. » *Meinek.* p. 129. — 1 μνήμα Λυκάστιου Cod.,
corr. Salmas. Cretæ urbs est Λύκαστος. — 2 λινοστασίης
Cod., corr. Brunck. — 3 χορηγικῆς Cod., corr. Meinek.
In Codice versus post γθόνῃ desinit; Jacobsii supplementum
receptit Boiss.; Brunckius γθονίῃ Μίνωι παρέδρον. Meinek-
ius : « Minoem si memoravit poeta, haud paulo proba-
bilius conjicias : γθόνῃ θεοί, εὐ παρά Μίνω τούτον etc.
Magis tamen placeret γθόνῃ θεοί, εὐ γε θαλίητα τούτον
Κρηταίῃ Κρήτα παρφοκίσατα. Thaletam Cretensem poetam
nemo ignorat. »

CDXLIX. In Codice cohæret cum præcedente epigram-
mate, « et erant haud dubie in eodem lapide sepulchrali
scripta, » *Hecker.* I, p. 101. Sejunxit Salmas. — 1 post
πραταλίδα (sic) lacuna est in Codice, sed in marg. scriptum :
γρ. πραταλίτα παιδίον. Ὅσα προτερήματα εἶχεν ἐκ φύσεως.
Unde Brunckius παιδείον. « Quam veram esse lectionem
ex Cretensium moribus intelligitur, apud quos Minos, ἵνα
μὴ πολυτεχνώσῃ, τὴν πρός τοὺς ἄρβενος ἐποίησεν οὐμίαν,
secundum Aristot. Polit. II, 8, § 4. Sosicrates ap. Athen.
XIII, p. 561, E : Κρήτες ἐν ταῖς παρατάξεσι τοὺς καλλι-
στους τῶν πολεμίων κοσμήσαντες, διὰ τούτων θύουσι τῷ Ἐρωτι.
Iidem quantum saltationi et venationi tribuerint, constat
ex Aristoxeno ibid. p. 630, B : ὀρχησται οἱ Κρήτες ... καὶ
κυνηγετικοί, διὸ καὶ ποδωκίαι, et aliunde. » *Jac.* — 4 ἀρχ
Cod., corr. Brunck.

CDL. Lemma : εἰς Φιλαίνίδα τὴν Σαμίαν, οὐ τὴν ἑταίραν
Ἑλεφαντίνης. « Imo de famosa illa Philænide agitur. Conf.
ep. 345 (et quæ ibi annotantur). » B. Nerum legitur in
Codice post ep. 343, ubi vide. — 1 μνήμα hic Cod., supe-
riore loco μνάμα. — 2. Timet ne se aversetur viator ut
infanem. — 3. Προσάντη aut pro ἐναντία dictum aut *turpia
et odiosa* explicandum cum Jacobsio. Haud verisimili arte
Briugchius (loco supra cit., p. 384) : « Προσάντη ἔργα ad

laudes Philænidi a Polycrate (ironice) tributas referenda
sunt : hic enim ἔργα ista Herculis laboribus æquiparaverit.
Conf. Clemens Alex. Protr. p. 53 Pott., qui Græcos referre-
hendit ita : φυλάττετε δ' ἐπὶ μᾶλλον ἀντικείμενα, ὡς περ αὐτί-
τῶν θεῶν ἑμῶν τὰς εἰκόνας στήλας ἀντισχυοῦσας κατερω-
σαντες οἶκοι, ἐπ' ἴσης ἐγγραφομένοι τὰ Φιλαίνιδος σχήματα,
ὡς τὰ Ἑρακλέους ἀθλήματα. » — 5 φίλ' αἰδήμων Cod. utro-
que loco. — 6 λαμυραν superposito ἢ Cod. hoc loco, λαμυ-
ρὴν supra. « Id est βίβλον ἀντικείας μεστὴν, *protercum
librum*, in quo turpium rerum scientia, ἱστορία, tradi-
tur. » *Jac.* — 7 λυγρά Cod. utroque loco; λυγράν vulgo,
correxit Meinek. p. 84. — 8 κληδόν' Cod. priore loco.
« Ἀποσαμμένης cum τὰμά cohæret. Plutarch. Apophth.
p. 241, C, epistolam Laconicam refert talem : κατὰ τοῖ
φάμα κακῆχεται ἢ ταύταν ἀπόθευ, ἢ μὴ ἔσο. » *Jac.*

CDLI. Lemma : εἰς Σάωνα τὸν Ἀκάνθιον. — 1 τῆδε Cod. et
Plan.; corr. Boiss. et Hecker. I, p. 159. Deinde Cod. ὁ
ἀνάθ., repetito articulo. Macedonizæ urbs Ἀκάνθος. « *San-
ctus* vocatur somnus, quia piorum manes sancti sunt. Bene
comparat Rubnken. epigr. Append. 230 :

Καὶ λέγε Πωπλίην εὐδειν, ἄνερ' οὐ θεμιτὸν γὰρ
θνήσκειν τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ' ὕπνον ἡδὺν ἔχειν. »

Jac. — 2 θνήσκειν Plan., *Jac.* et *Meinek.*, qui τῆδε serva-
verunt.

CDLII. Lemma : εἰς Εὐδούλον. — 1 μνήμονες Casaubonus;
μνήμης Cod. Grotius legebat :

Μνήμα τόδ' Εὐδούλοιο σαόφρονος, ὃ παρόντες,
Πίνωμεν, etc.

Quod acute dictum Meinekium quoque coniecerat et recte
dixit (p. 126) præstare Casauboniano. In latinis posuimus
Ungerus *Beitr.* p. 32, μνήμ' ἴστ' Εὔδ. In Cod. ωλ (ὡι vel
ὡι) pro ὡ, ut ep. 441.

CDLIII. Lemma : εἰς Νικοτέλην παῖδα Φιλίππου. — 1 ζω-
δεκέτη Plan. Legebatur δωδεκέτη tanquam ex Codice, in
quo v superpositum literæ τ. Quod δωδεκέτη esse et hic et
ep. 467, 2, agnovit Heckerus p. 253, et in Callimacho
Meinekium, quem v. p. 139 seq. Apud eundem ex Brun-
ckiana remansit ἀνέθηκε, codex uterque ἀπέθ. — 2 τὴν
πολίτην Scaliger.

CDLIV. Lemma : εἰς Ἑρασιέεινον [sic] τὸν πότην. Sine
poetæ nomine habet Athenæus X, p. 436, D. — 2 ὄρωι
ἐλοῦσα Valckenarius. In utroque propriam et nativam vim
locutionis plane neglectam esse egregie disputat Meinek.
Call. p. 284 seq.

CDLV. Lemma : εἰς Μαρωνίδα τὴν μέθυσον. Iterum legitur
in marg. Codicis ante epigr. 357. Imitatus est Antipater
Sid., supra ep. 353. — 1. « Πίθων σποδός, quæ non cal-
lices, sed totos cadros siccat. Hinc sumpsit Antipater
Sid.,

Βαχῶνις ἢ Βάχου κυλικῶν σποδός,

VI, ep. 291. » *Jac.* — 3 γνωστὴ Plan., quod nescio an
præferendum. Nota fama Anticorum calicum, γῆ Κωλοῦ
fictorum. — 4 ὑπερ γε τέκνων Cod. hic, sed recte altero
loco, ut Plan. — 5 οὐκ ἀνδρός; Plan., ex qua λείπειν,
Codex εἶπεν utroque loco.

CDLVI. Lemma : εἰς Σιληνίδα (sic) τροφὸν Ἰάβωνος τὴν

μέθυσον. « In lemmate annotationis Jacobsianae nomen Λεωνίδου videtur esse lapsus calami, quod affirmarem, ni Paulsenius taceret. Apographum Par. et alii libri Διοσκοριδίου. » B. Observat etiam Meinek. p. 165. — 4 ληνῶν Plan., ληνῶν Cod., qui in fine έχει, corr. Jacobs.; έχη Plan.

CDLVII. Lemma : εἰς Ἀμπελίδα τὴν μέθυσον πεσοῦσαν ἐν τῷ ληνῷ καὶ ἀποπνιγέισαν. Et paullo inferius : κλέψαι τὸν οἶνον νομίσασα ὑπ' αὐτοῦ κέλκται. Vix opus est moneri ex re fuisse ficta nomina Μαρωνίς, Σελινίς, Ἀμπελίς. — 1 σκήπανος hic quoque Cod., quod a σκήπτω ducebatur; conf. VI, 293, 1. — 3, 4 νεοθλιδὲς ἢδ' ἀπὸ ληνοῦ πῶμα κύκλωι κείνῃ πλησαμένη Codex, quod egregie emendavit Heckerus. Dubitabam primum quod minime εἶδεν Ampelis, utpote πρὶν ἀρῶσαι demersa, et πλησομένη requirebam, sed est *antequam ore hauriret*, ut ap. Anyten IX, ep. 313, 2 : ἀρῶσαι νάματος ἦδὺ πῶμα, et sequenti versu, ἔκαμν χίρα, intelligenda manus sinistra qua se fulciebat in margine torcularis, dextram retrahens onustam. Boiss. dederat Jacobsii emendationem in Delectu p. 444 prolatam :

λαθριδὴν Βάκχιοιο νεοθλιδὲς ἦλ' θ' ἀπὸ ληνοῦ
πῶμα κ λ ω π ε υ ε ι ν, πλησαμένη κύκλωι,

in quibus ἦλ' est Reiskii; de ceteris Jac. : « Delevimus syllabam κυ, quæ, voce κλωπέειν discerpita et corrupta, a librario addi potuit, κλω de κύκλω superesse existimante. — 5. Manu fallente, in lacum precipitata est et tamquam vetusta navis rimosa in ponto submersa. » Jac. — 6 ὧς ναῦς ὑπ. Cod., quod certatim correxerunt Passov., Meinek. in Curis critt. ad Com. p. 18 et Friedemannus De med. syll. pent. p. 328; iidemque sine præcedentis versus γραῦς γε παλαιή, quod Jac. rectissime rejudicavit, item Heckerus, qui ὧς ναῦς ὕδρῳχοι; vel ἐμβύθιοι; luserat. Bothnius ναῦς ἦ ὑποθρ. Σωρόν, id est οἶνον Σωροῦ. — 7. Σῆμα. « Jevuna commemoratio monumenti, in hac præsertim re, quæ significantius quid requirere videtur, commovit Eichstadium ut πῶμα corrigeret. Obstare tamen videtur quod modo v. 4 πῶμα diversa est significatio positum. » Jac. Qui pro λάινον scite tentabat λήνιον, diminutivum nondum alibi repertum. Placuit tamen πῶμα Heckerō : « nam adjectivum λάινον, plane ut γείτονα, non cum πῶμα, quod proxime attributis appositum, sed cum τύμβον jungendum, ut ep. 701, 4 : λάινον... τόνδ' ἀνέτεινε τάρον' et ep. 649, 2 : τάρον τῶδ' ἐπὶ μαρμαρίνω. Fortasse tamen præstat : ἐπὶ τύμβω... λαίνω... γείτονα. » Apparet vitium inesse in voce λάινον, et requiri substantivum masc., ex quo pendeat γείτονα. Verum in his omnibus fortasse detexit Græfianum acumen, cujus viri *Epistola critica ad God. Hermannum* (Petropli 1841), ubi hoc epigramma tractavit p. 11, nos item ut Heckerus ægerrime caremus. — 8 θηλοπέδ. Cod.

CDLVIII. Lemma : εἰς Αἰσχροῦν (sic) τινα γυναῖκα οὐ:ω καλομένην, τῆς Μίχκου τροφόν. — 1. « Apogr. Par. αἰσχροῦν, quod forsitan verum; nam in nominibus propriis accentus sæpe appellativorum retinetur. » Boiss. « In verbis ἀγαθόν γάλα, i. e. *bonam nutricem*, singularem quandam elegantiam quærebat Bentleius, cui fidem denegebant Reiskius, corrigens ἀγαθὸς Γαλάταιων ἐν ἐσθλοῖς. (Nimirum Codex πασιν ἐν.) Mihi in mentem veniebat ἀγαθὴν γάλα. Sed unice verum Bentleii πᾶσιν ἐν ἐσθλοῖς, in omnibus copis et lautitias. » Hæc Jac. Quibus addit Meinek. : « Similiter Callimachus μαστόν dixit H. in Cer. 96 : γὰ μαστός τον ἔπωνε, de nutrice cujus lac hiberat puer. Nec dissimile incerti poetæ dictum Οὐδάτα βόσκει ap. Hesych., de capris lactantibus. Simile item γαστήρ de Neronis matre dictum in Orac. Sibyll. V, 144 :

ὤλεσε γὰρ πολλοὺς καὶ γαστήρι χεῖρας; ἔθρκεν,

ubi χεῖρας ἐθρκεν scribendum est. » — 4 inter γρῶς et μαστῶν supra scriptum ὧς, quod etiam in serie sequitur. Unde Jacobsius conjecit ἡ γρῶς; τὰ μαστῶν ὧς ἀπέχει χάριτας, « sicut infra ep. 468, 6 : αἱ αἶ, τὰς μαστῶν ψευδομένης χάριτας; quod ex Callimachi epigr. expressum. »

CDLIX. Lemma : εἰς Κρηθίδα τὴν Σαμίαν τὴν πολύμυθον καὶ παίστριαν. — 1. « Πολύμυθον non videtur dictum in vituperationem, non magis quam λαλή Append. ep. 210, 3, et λαλίου στόματος; V, ep. 171. Vid. Rulinken. ad Hermesianact. 78, p. 297. » Jac. — 2 δίζονται Plan.; σαμίην, superposito ω, Cod.; Σαμίων Plan. — 3 ἦδίσταν et αἱ λαλῶν libri, corr. Meinek. — 4. In πάσαις merito offendi Meinekium, qui malit πάντεσσ', « ut Theognis Ep. 26 in eadem versus parte dixit πάντεσσ' ἀνῶζει. »

CDLX. Lemma : εἰς Μίχλῶν (sic, et a correctore Μετκ.) τινα πένητα μετὰ ἀπραγμοσύνης; βιώσαντα. — 2 ἀδίκτων malit Meinek. Deinde veram distinctionem præcaverunt Grotius et Valcken. ad Theoc. Adon. p. 360. Male legebatur οὐδένα, γὰρ εἰλη, Μίχλῶν; εἰ τι etc. — 3 μείκλιος; Cod., Μίχλος Plan., corr. Jac. — 4 μήτ' ἀγανοί eximie Meinckins, sed in Diatr. p. 279 sic ἐπέχει : « De integritate traditæ scripturæ dubitationem mihi movebat quod notum illud *sit tibi levis*, in quo terra proprio sensu capitur, a poeta ita usurpatum videbam, ut in sequentibus interis diis accenseatur. Accedebat quod adjectivum κοῦρο; de diis propitiis dictum mihi novum accidebat. Non impedio tamen quominus ὄλωι servetur, sed ut poetam justo negligentium locutum esse fateamur. »

CDLXI. Lemma : εἰς Αἰσιγένην τινὰ εὐτελῶς βιώσαντα. — 2. « Sollemnis viro defunctis acclamari solet formula hoc loco adhibita viro probato et, ut videtur, strenuo : nam inertes sunt *pondera terræ*. Minus placet quod nonnulli hoc distichon de homine parvæ staturæ et gracili accipiunt, ut Martialis in versibus quoque Lessingius ex Meleagro expressos esse existimabat, de puella V, ep. 34, 9 :

Mollia nec rigidus cæspes tegat ossa, nec illi,
Terra, gravis fueris : non fuit illa tibi.

Similiter in Anthol. Latina IV, ep. 246 :

Terraque, quæ mater nunc est tibi, sit levis oro;
Namque gravis nulli vita fuit pueri. »

Jac. Verum vocabula οὐ βάρην εἰς; οὐδ' inspicientes significari, Αἰσιγενem non fuisse agricolam aut fossorem, facile nobis persuademus.

CDLXII. Lemma : εἰς σατύρων ἡ ἀγχιτόκον ἐν Τύρω τελευσάντα (sic). Iterum scriptum infra post epigr. 728, cum lemmate : εἰς ἀγχιτόκον σατύραν. Ζῆται. Sine auctoris nomine in Plan. Grotius male *Satyrum*. — 1 ἀγχιτόκον libri, corr. Jacobs., proponens etiam ἀριτόκον, coll. ep. 729. Deinde λάβε Heckerus, quod usitatum, sed esse poterat cur alterum poeta maluerit, ad homericam Κῆρ με λάβε γεινόμενόν περ respiciens. — 2 κρύψε Cod. altero loco, hic ἔκρυψε, adlita a correctore litera ε.

CDLXIII. Lemma : εἰς τὰς Ἀριστοδίκου θυγατέρας ἐν ταῖς ὥδισι τελευταῖας. Et initio novæ paginæ : ἐτι αἱ τέσσαρες θυγατέρες Ἀριστοδίκου δυστοκήσασαι ἀπέθανον. — 1, 2 quater αὐτὰ Cod. et Plan., corr. Brunck. Imagines quattuor mulierum in illo cippo expressas fuisse existima. — 4 ἐπὶ τούτω Cod.

CDLXIV. Lemma : εἰς Ἀρετιμίαν (sic) τὴν Κνιδίαν μετὰ τὸ τεκεῖν τελευτήσαντα. Patriæ mentio ex seq. ep. ducta. — 1 ἄρετιμία ἐξ ἐκάτοιο Cod., sed recte Plan. — 2 θεμένην superposito a Cod.; ἤϊόν Plan. — 3 νέω Cod. superposito on (νέον, quod recepit Bothius). — 4. Notum est Cnidios fuisse Dorienses. « Ut hic Antipater mulieres Cnidias Aretemiadi in Orco obviam venientes fingit, sic Statius veteres heroidias Priscillæ, Silv. V, 1, 253 seqq. » Jac. — 5 βραίνουσα Wakefieldus, Heckerus (I, p. 99 et 217) et Bothius. Legebatur ἐξίνουσα, sic defensum a Jacobio : « Ἐξίνειν παρὲς proprie dicuntur qui unguibus genas radunt; hic generaliori significatione accipitur, ut ap. Eurip. Tro. 509. : δακτύοις καταξανθεῖσα, quod idem prorsus significat ac δακτύοις ἐκτρίχειν χροῖα Helen. 1435. » — 6 ἔξειπαι; φεῦ ἄν. Plan. — 7 ὠδίνουσα φίλοι Cod.; ὠδίνουσα φίλον Plan.

CDLXV. Lemma : Ἡρακλήτου εἰς τὴν αὐτὴν γυναῖκα Ἀρετιμίαν. In Plan. Ἡρακλείδου, ut duobus aliis locis Codex. Et Heraclide Sinopensi dignissimum est carmen. Heckerus, qui eidem cippo in latere altero incisum putabat (I, p. 99 et 175), nomen scripsit *Heraclidi*, Callinachi æqualem intelligens. Poeta se ad Aretemiadis cippum accedere ejusque ἐπιγραφὴν legere fingit. — 1 μετώφ Plan. — 2 σπονταίε et ἡμίθανεῖς Plan. male. — 4 λευρά Cod., et in marg.: γρ. λευρά ἢ ἄλλως; πω; λευκά. Etiam in marg. Wech. λευκά notatur, quod per se est probabilissimum; λυγρὰ Plan. In fine Cod. et Plan. φαρτίτινος, corr. Grotius. — 5 ἀρετιμία; Cod. — 8 ἐν δ' Jacobs. in Palat., alterum servans in Delectu p. 293. « Quo momentur lectores alterum ex infantibus marem decessisse. » Heck.

CDLXVI. Lemma : εἰς Ἀντικλῆν, υἱὸν χήρας μονογενῆ, ὀκτωκαιδεκέτην τελευτήσαντα. « Matris querelæ de filio inuatura morte vita erepto. Veri affectus plenum carmen. » Jac. — 3 ὄκτω καὶ δεκέτης; ὅ; ἀπόλετο Cod., sed recte Plan. — 5 βραίνειν Plan. — 7 μεμαραμμένεσ corrigendum putat Hecker., ut supra ep. 286, 1. — 8 ζωῆ; μ' ἔκ κε (quæ literæ atramento inductæ et με superscriptum) κοιμισάμενος Cod., corr. Salmasius; ζωὴν εὖγε κοιμισάμενος Plan. Jacobs. ci njiciebat et ζωῆς κάμει κ. μισσ., præpositione ommissa, coll. Matth. Gr. § 331, c. « Observatio autem dignum quod mater velut Mercurii ψυχασκόπου officium a filii pietate requirit. » Jac..

CDLXVII. Lemma : εἰς Ἀρετιμίῳρον δωδεκέτην τελευτήσαντα. — 1 σίματι μήτηρ Plan. — 2 δωδεκέτη Plan., Codex autem superscripto v, id est δωδεκένη, de quo adnotuit Hecker. p. 253; vide ad ep. 453, 1. Plan. γούουσα. — 3 πόνος; ἐς; σπονδόν; πῦρ Heckerus; πόνος; ἐς; πόνον; πῦρ Codex; πόνος; ἐς; πόνον; ἐς; πῦρ Plan. Edebatur ex conjectura Scaligeri et Canteri πόνος; ἐς; σποδόν, ἐς πῦρ. Jacobs. in nott. inss. conjiciebat etiam ἐς; κόντιν, ἐς; π. Huc Boiss. retulit quod versus 8 in Cod. adscriptum : θρήνος; τῆς μητρός. — 4 ὠλετο Παμμένεο; Planud. Heckerus corrigiit παμμέλων, necessitate nulla. « Patris in instituendo puero cura quod incassum fuerit impensa, tristis vocatur et misera. » Jac. Cod. γεινομένου. — 5 ὠλετο ἀποθινά; Cod.; ὠλετ' ἀπειρή; μοι Plan.; ὠλετή θ' ἀ ποθινά; Jacobsius, sed conjunctionem Heckerus recte ablegat; cum Piccolo dedimus γά. Formam πόνινος; supra vidimus ep. 403, 1. « Ἀκαμπτιν» hic non vulgari significatione accipiendum est, qua durum et inflexibilem notat, sed de loco dicitur,

Unde negant redire quenquam,

ducta metaphora ab equis cursoriis qui in fine curriculi dicuntur κάμπτεσθαι, et auriga equos circa metam fle-

ctens κάμπταν. » Jac. — 7 ἐρηθείην libri, corr. Brunck.; εἰ-
θών Plan. — 8. Sic Catullus : *mutum cinerem*, ep. CII.

CDLXVIII. Lemma : εἰς Χαρίζηνον ὄκτω καὶ δέκα ἐτῶν τελευτήσαντα. In Plan. est ἀθλον. — 2 ὀκτωκαιδεκέτην ἰστολίσα Plan. Epeborum gestamen chlamys. — 4 εἰ-
μωγῆ Cod. (quod servat Boiss.), et in fine idem ἡχθορό-
ρεον superscripto.ου. Plan. ἀχθορόρεον. — 5 γονῆς; Cod.,
γυναῖκες Plan. — 6. « Sic Iocasta, filios conspiciata inter-
fectos, ἐθρήνη τὸν πολὺν μαστῶν κόνον, Eur. Phœn. 1443. » Jac. — 8 σπείρα γονῆς; Cod.; Σπειρογόνας Plan.,
quasi nomen proprium matris Charixeni (expressum a Grotio), sententia absurda, quod multis docuit Græfius p. 140-144, locum egregie sanatum sic explicans : « Invehitur in Parcæ, quæ quum ipsæ virgines sint et steriles, omnem sobolis anorem deposuerunt, materni amoris sensu omni destitutæ. Inde enim repetit crudelitatem fati, qua parentibus liberi præmature eripiuntur. Ita θάνατος; ἀστοργο; est in ep. Leonidæ Alex. infra 662, 4. Jam Μοῖρα κακοπάρ-
θεος; dicitur quam virginitas immitem et crudelem facit, ut contra Diana, πότνα γυναικῶν, εὐπάρθενος; celebratur in ep. Antipatri Sid. VI, ep. 287, 1. » Sed rectius κακοπάρ-
θενον Jac. accipit *malam et perniciosam virginem*, « ut Ὅραι sunt γλυκυπάρθενοι, dulces, eidem Meleagro IX, ep. 17. » — 9 ὀμῆλας; (sic) ποθίεν (sic, superposito a correctore ἐ, ποθίειν) Cod., corr. Salmas. Abest hoc distichon a Planudea. — 10 τοῖς; δ' ἀγνώς; Cod., corr. Græfius, probantibus Heckerio I, p. 122 et Piccolo p. 32. Neque prorsus necessarium ut τοῖς; mutetur. Sententia : « Jam desiderium est æqualibus, luctus parentibus, et quibus ignotus erat, si qui audiunt, miseratio. » Jac. conjecerat τοῖς; δ' ἄλλως; πειθομένοις; Boiss. ad Philostr. Her. p. 365, ἀπλῶς; πειθ., in notis mss. exemplum addens « Plutarchi Alex. c. 50 : οὕτω μὲν ἀπλῶς; πειθομένοις. »

CDLXIX. Lemma : εἰς Εὐβουλον, υἱὸν Ἀθηναγόρου. — 1 εὐβουλον; δ' ἐπέκωσεν Cod., corr. Jac., sed querens : « An carminis initium perit? » — 2 Breve ævum significatur; ambiguum autem εὐλογία, quod de *facundia* intelligi potest. Athenagoras rhetor perstringitur ab Am-
miano XI, ep. 150.

CDLXX. Lemma : εἰς Φίλανον, υἱὸν Εὐκρατίδου, ἐν παιδείᾳ ζήσαντα. *Antipatro* inscribitur in Planudea. — 1 εἰπὸν Plan.; alterum recte Cod. — 2. Mutilus versus in Cod. sic scriptus : ταῖς; (a correctore exaratum, deinde punctis subnotatum) εὐκρατίδω (et inter versus a correctore καὶ adjectum) ποδαπὸς; δ' εὐχε;. In marg.: γρ. καὶ; εὐκρατίδω. Plan. versus haud dubie de conjectura in-
plens :

Εὐκρατίδω. — Ποδαπὸς; δ' εὐχέ; ἔμην; — Θριασεύς.

Nimirum demi Attici prope Eleusin. — 3 In τὸν ἀρότρον præpositio assumenda ex sequentibus. — 6 αὐτοθελεί Cod., et cum Plan. ceivon. Quod ἐπίων Jac. ferretur posse putabat « ad celeberrima illa Socratis pocula », vel, ut Manso, « ad nota pocula istorum philosophorum qui Zenonis dogmata et exemplum sequebantur. » Postea verum, ut nobis quoque videtur, acu tetigit Κείων restituens. Nam νόμος; ἴσφι Κείων; οἱ πάνυ παρ' αὐτοῖς; γεγρακότες... πίνουσι κώνειον, ὅταν αὐταῖς; συνειδῶσιν ὅτι πρός; τὰ ἔργα τὰ τῆ πατρίδι λυσιταλοῦντα ἀχρηστοῖ; εἰσιν, Ælian. Var. H. III, 37, præter Strabonem X, p. 745, A, et Steph. Byz. in Ἰουλίς;, Menandri testimonio usos. Hæssit tamen Boiss. : « Noli mutare κείων;. Nam si Ceorum institutus licitum fuit senibus epoto veneno vitam finire (vide Meinek. ad Menandr. p. 237), non debuit interlocutor interrogare ἢ πρέσβυς; Intelligo κεί-

ων, quod et suasit Jacobs., de sculpto in columella poculo. » Quam conjecturam veterem Jacobusii Græfius subriserat (p. 137) : « Poculum in cippo expressum potius hominem violentum indicabat, ut ex aliis inscriptionibus novimus, quam cicutæ confectum : nisi singulari forma aut inscriptione cicutæ se poculum probebat. »

CDLXXI. Lemma : εἰς Κλειόμβροτον τὸν Ἀμπρακώτην. Habent Sextus Empir. Adv. grammat. § 48, p. 226 (609 Bekk.), Ammonius in Porphyrii Isagogen, scholiastes Dionysii Thr. p. 725 Anecd. Bekk., memorat Cicero Tuscul. I, 34, rem ipsam multo plures. — 1 ὠμβρακώτα; Cod. superposito η, alterum Plan.; Ἀμπρακ. Ammon., Sext.; Ἀμβρακ. Sexti libri alii et schol. — 2 ἦ'ατ' Cod. superposito altero λ; ἦλλ'ατ' Sexti libri nonnulli. — 3 ἄξιον οὕτω καθὼν schol.; θανάτου τῆλο; Sext., male; ἦ τὸ κλάτωκος Cod., « in quo subaudiendum ἔλλο. » Jac. Qui servat cum Boiss. Sed Planud. et ceteros secuti sumus cum Brunckio et Meinekio. — 4 ἐν τῷ Cod., ceteri recte. « Ἀναλετάμενος, qui legerat; conf. ad XI, ep. 354. » B.

CDLXXII. Lemma : εἰς τὸν βίον καὶ τὴν εὐτέλειαν τῶν πραγμάτων καὶ τὸ ὀλιγοχρόνιον. Ζῆται, εἰὰ τὰ σφάλματα. In Plan. est ἄδηλον. Manifesto est carmen προτραπτικόν, sed in monumento sepulchrali incisum esse poterat, defuncti, fortasse philosophi, nomine et elogio in vulgaris tituli modum sculptis ante carmen. Conf. ad v. 6. — 2. In εἰς αἰθρῶν inepti quid inesse putabat Meinek. p. 128, « quo humana vita in immensum extendi diceretur », sed εἰν αἰθρῶν, quod scribit, non commode satis respondere præcedentibus facile sentitur. Nodum solvit Heckerus I, p. 95, collato dicto simillimo Simonidæ, fragm. 47 : πολλοὶ γὰρ ἄμην εἰς τὸ θεθνάσαι χρόνος, ζῶμεν δ' ἀριθμῶ παύρα κακῶ: ἔτεα. — 3 ἦ ὅσον ὅσον Cod.; ἦ τόσον ὅσον edd. nonnullæ Plan. — 4 στιγμῆ; (sic) ἦ (superposito εἰ) ti Cod. « Hæc proverbialis locutionis speciem habent. Simonides ap. Plutarch. Mor. p. 111, C : τὰ γὰρ γίλινα καὶ τὰ μύρα ἐτη στιγμῆ τις ἐστὶν ἄριστος, μᾶλλον δὲ μόριόν τι βραχύτατον στιγμῆς. Ibidem p. 117, E : καὶ ὁ μακρότατος βίος ὀλίγος ἐστὶ καὶ στιγμαίος πρὸς τὸν ἀπειρον αἰῶνα. Quare qui alios, ut vitæ voluptatibus fruuntur, admonent, στιγμῆ, inquit, χρόνου πᾶς ὁ βίος ἐστίν, ib. p. 13, B. » Jac. — 6. Post hunc versum in Codice habentur, spatio relicto, duo versus, cancellati quidem : Χειμέριον... (ep. 472), cum lemmate : τοῦ αὐτοῦ Λεωνίδα εἰς Φεΐδωνα τὸν Κρίτου. In ima autem pagina cum signo ad versum 6 remittente hæc admonetur : ὑπέρβα τούς δύο στίχους καὶ τότε σύναψον τοὺς λοιποὺς στίχους τοῦ ἐπιγράμματος.

εἰς τοίχης, ὄνθρωπε, ἀπρηκιδωμένοι ὄσταν.

In Planudea hoc distichon versui 6 subjungitur et finem facit epigrammatis; prorsus absunt sequentia. Heckerus poemation tale exhibet quale legitur in Planudea, « partem aræ superiorem » occupasse ratus, reliquos vero decem versus « in inferiore ejusdem lateris parte anaglypho subscriptos » fuisse, ut totum Phidonis memoriæ dedicatum fuerit. Verum apposuisse sufficit, ut appareat hæc nullo modo coherere :

μικρὴ σευ ζωὴ θελιμμένη· οὐδὲ γὰρ αὐτὴ
ἦδει, ἀλλ' ἐχθροῦ στυγνοῦσθαι θανάτου.
Χειμέριον ζωῆν ὑπεκλείου, νεῖο δ' ἐς ὄρνον,
ὦ; κήγῳ Φεΐδων ὁ Κρίτου εἰς ἀθρῶν.

Versu 7 nova pagina Codicis incipit, in cujus margine superiore iterum monetur : ἔτι ἐστὶ τὸ ἐπιγράμμα μετὰ

τοῦ δικέθεν. Si revera est carneum unum, desunt nonnulla inter versus 6 et 7. Ceterum non eadem plane res agitur in utraque parte carminis, imo ἐνωια satis diversa est. Hoc dubitari non posse videtur, decem versus (7 16) anaglypho fuisse subscriptos, quod Heckerus animadvertit : « Verbis ἐκ τοίχης; et ἰδ' ὦ; respicitur ad figuram sceleti humani saxo aræ sepulchralis insculptam, quam in monumentis servatis raro occurrere monuit Welckerus Syllog. p. 99. » — 7 ὄνθρωποι Hermannus; ὄνθρωπε Cod.; ὄστων Heck. « Sequentes versus satis obscuri. Verba ipsa non valde videntur depravata, sed fortasse data opera in eum modum composita sunt, ut lectorem ludificentur, fere ut versus quos excitat Sextus Emp. Adv. gramm. I, 13, § 316, p. 287, ubi Fabricius frustra egit interpretem. » Jac. Boissonadius : « Reliquos versus Jacobusius pro lusu ænigmatico habuit. Lector quidam videtur mentem versuum divinasse; quum adscripsisset librarius Codicis : ζῆται τὸ νοῦν τοῦ ἐπιγράμματος, ἔτι ἰσαζόμενον ἐστίν, ipse notulam hanc opposuit : ἐὰν ἐγγὺς νοῦν, οὐκ ἰσφαλταί, ἀλλὰ μᾶλλον πεφώτισται. [Manus est correctoris quem sæpe memoramus.] Sed interpretationem nobis invidit. » Meinekus : « Reliquos decem versus, qui nec ipsi bene cum prioribus coeunt, et ex diversis carminibus conflati videntur, Jac. ludificandi lectoris causa conflatos esse existimat : vereor ut justa de causa; nec dubito quin sagacioribus contingat ut emendatis quæ corrupta sunt omnia in clara luce ponantur. » — 8 ὄψων τ' ἥερα κἄν νεφέλα; Hermannus (cujus censura Meinekiani Delectus in Annal. Vindob. ægerime careo), probante Heckerō; ὄψος τ' ἥερα καὶ νεφέλα; Cod.; ὄψουσθ' ἥερα καὶ νεφέλα; Meinek.; ὄψεις (garris) ἥερα καὶ νεφέλα; Jacobs. — 9, 10 sic Cod. Lucem fortasse accepissent ab anaglypho si superesset. Scite Piccolos ἀκέραιστον λῶπος cutem corporis humani interpretatur. Hermanniana in his distichis Heckerus « parum probabilia et valde mirabilia » judicat. — 11. « Ψυλάθριον quid sit intelligetur fortasse, si quis veram rationem nominis ψυλάχανθα explanaverit. Vide Fragm. Comic. vol. III, p. 219. » Mein. Piccolos vertit *le crâne*. Similiter Heckerus : « Ad nuda ossa referendum ἀπεψιλωμένων, ut ψύλωμα est corporis pars cujus præter ossa nihil reliquitur. Conf. Herodot. IX, 63. Unde hunc versum probabilis conjectura restituere possis :

οἶον τε ψυλώθρη ἀπεψιλωμένον ὄσταν·

ut ossa denudata dicantur, sicut caput psilothro epilatium. » — 12 πολλῶν Cod., corr. Meinek. et Bothius; πολλῶν Jac.; σκελετοῦ Cod., corr. Mein., cui « ἀραγκαίον corruptum videtur. » — 13 ἦ οὐν εἰ Cod., corr. Jacobs. — 14 λιτῆ Cod. a pr. m., lei a correctore. — 15 αἰὲν τοῦτο νόψ Hermannus; αἰὲν τοῦτον (superposito ω, ut fieret τούτων) σιω Cod. Bothius αἰὲν τούτου ἔσει μεμν. — 16 ζωῆς ἐξοίης ἡρμόνιας Cod., egregie correctum a Meinekio. Non male Bothius : « Tropus ab iis qui sectis calamis fistulas componebant. »

Ex tanta difficultatum densitate respirare aliquantillum annon juverit lectores? Audiant elegantem criticum Piccolon de hoc epigr. disserentem, p. 33-7. *Léonidas, moraliste de la bonne école, n'avait pas une haute opinion de la philosophie spéculative de son temps; témoin cette épigramme spirituelle qu'il a composée contre les astrologues*, IX, ep. 80. *Un esprit de cette trempe pouvait-il faire grâce à l'harmonie céleste des pythagoriciens, aux extravagances de la physique, de la météorologie de son temps? Non sans doute; voulant prouver la vanité des choses humai-*

nes, il choisira pour but à ses traits la docte cabale, comme le type le plus accompli de l'orgueil impuisant et stérile; la verve satirique de Lucien ne brille jamais avec plus de bonheur que dans les dialogues où il tourne en ridicule le charlatanisme philosophique. D'après ces considérations, je lis .

Εἶτ' οἷσις (?), ἄνθρωπ', ἀπακριθῶσιν μένος ἀπτρων
 ἁρμονίην θ' ὕφος τ' ἥρα καὶ νεφέλας;
 Τοῦναρ τὸ' ὡς ἀχρεῖον' ἐπεὶ περὶ νῆματος ἄκρον
 εὐλὴ ἀπέκριστον λῶπος ἐφεζομένη.
 Οἶον τὸ φιλᾶθριν ἀπεψιλωμένον, οἶον
 κἀλίον ἀραχναίου στυγνότερον σκελέτου.
 Ἦοῖν ἐξ ἡοῦς ὄσσον σθένο; ὠνερ ἐρευνᾶν
 εἰης ἐν λιτῇ κεκλιμένος βιοτῆ.
 Αἶν τούμῶν σφῆζε μεμνημένος, ἄχρισ ὀμιλῆ;
 ζωῆς, ἐξ οἷης ἡράτμισαι καλᾶμης.

« *Et tu te flattes, ô homme, de connaître à fond
 « l'influence des astres, leur harmonie, leur hauteur,
 « et les airs et les nuées! Quel rêve insensé! Vois, au
 « terme de ta vie (mot à mot, au bout du fil), le
 « ver attaché à [ta peau] ce vêlement tissé [par la
 « nature] sans le secours de la navette. Qu'il est
 « horrible ce [crâne] dépeuplé! Moins tremblante,
 « moins misérable est [dans sa toile] l'araignée des-
 « séchée (littéralement, la momie d'une araignée).
 « Homme, qui chaque jour applique toutes tes forces
 « à la recherche, puisses-tu goûter le repos au sein
 « d'une vie simple et frugale! Retiens toujours mes
 « paroles, sans oublier, tant que tu seras parmi les
 « vivants, que tu n'as pour lest que de la paille.* »

* CDLXXII. Lemma : εἰς Φεῖδωνα τὸν Κρίτου. Conf. supra ad v. 6. In Planudeo epigrammate, ob vocem ζωῖν modo præcedentem, Jacobs. scribebat χειμερινῆ τε ζάλην ὑπάλειπε, etc.

CDLXXIII. Lemma : εἰς Δαμῶ καὶ Μάθουμαν ἐαυτάς ἐκ-
 κρημασάσας. ἦγον ἀδελφία χρησαμένας. — 1 in fine ἦρα
 Cod.; ἦρω Reiskius, receptum a Jac. in ed. ult. et a
 B. iss. « Sed recte dici (disputat Heckerus) de homine
 qui Trieterica orgia facilli celebrans summo animi ar-
 dore fertur, ὃ ἐν τριετηρίῳ ἦρωσ, equidem non credo.
 Scribendum τὸν ἐν τριετηρίῳ ὥραις, ut sunt Καρνεῖδες
 ὥραι ap. Callimach. H. Ap. 86, Διονυσίαι; ap. Simoni-
 dem Anth. XIII, ep. 28, 1, Ζανῶ; ap. Pind. Isthm. II,
 23; Olymp. IV, 1, etc. Possis etiam τριετηρίῳ ἱραῖς,
 quum αἱ τριετηρίδες quoque dicatur græce. » — 2 sic
 Cod. Brunckius εὐφρον Λυσσάταν, qui pro more confi-
 dentius : « Λυσσάτας; nomen proprium est viri, qui
 athleta fuisse videtur; lusit poeta in oppositione epitheti
 εὐφρων cum nomine Λυσσάτας. » — 4 χειρὶ δὲ διούχου;
 Codex, corr. Toupius, post Reiskium qui δερειούχου.
 Salmasius χειρασι vel χειρῖν δειραρχεῖς.

CDLXXIV. Lemma : εἰς Νικάνδρον (Νικάνδρου Boiss.)
 τινὸς τέκνα ὀμοῦ θανόντα. — 2 Ἀυσδίκα Cod., trita per-
 mutatione.

CDLXXV. Lemma : εἰς Εὐζόγραν υἱὸν Ἥγημάγου, νυμ-
 φῶν Σκυλλίδος. — 1 πολυπένητον Cod. Legebatur πολυπέ-
 νητον ab Reiskio positum. Sed recte Heckerus observat
 πένθημο; plerumque active dici, *lugens*, aut significare
tristis, lugubris; quo auctore nominativum dedimus. —
 2. Aliud agentis hariolatio est ἀ' Εὐροίας... πόλας,
 urbis Epiri, ubi habitaverit Hegemachi filius. Criticus
 simul et nomen urbis requirit et contra Meinekium dis-

putat Euagoram domi obiisse, ubi positum monumen-
 tum, non peregre. De exsequiis aq̄ manifestum est,
 quas Scyllis sequebatur per portas urbis, neque intelligit
 in epitheto εὐραίας quid isti inepti. — 3 ἀρείστιον conj. Mei-
 nek. p. 145. « Favent, inquit, correctioni sequentia, in
 quibus Scyllis paternam domum non intrasse dicitur.
 Nimirum eo se contulerat ubi maritus obierat, ibique
 præ animi dolore extincta est. » Ἐρείστιον quum pendeat
 ex βωῶσα, poetam ex animo egregiæ conjugis loqui statuo,
 cui Euagoras erat *columen domus* et velut ἐρείστιος
 θεός; cujus obitu domus corruit. — 6 ὀλυμένη malit
 Meinek.; οὐλομένης Both. — 8 μνάμα Cod., corr. Meinek.
 « Ἀστῆ, ut a multis calcata et frequentata. » Jac.

CDLXXVI. Lemma : εἰς Ἡλιοδώραν τὴν σύζευον τοῦ
 αὐτοῦ Μελεάγρου (qui et poeta). « Fuit Heliadora Me-
 leagri amica, non uxor. » B. Et versus 7 adscriptum :
 θυμαστὸν καὶ πάθος μεστὸν ὄλον τὸ ἐπίγραμμα. — 1 νέρ-
 τεν ὑπὸ γθ. Plan. Frustra Salmasius : « Lege Ἡλιόδωρα, et
 mox omnia feminina in mascula verte. Vid. quæ notavi
 ad Stratonis Ηαιδικὰ ep. 20 (XII, ep. 19^a, Meleagri in
 Heliodorum puerum). » — 2. ἀἰθῆν Plan. Conf. V, ep.
 166, 3. — 4 νάμα ποθὼν ap. Brunckium « qua auctritate
 nitatur ignoro; certe est elegans. — 6. Munus Acheronti
 oblatum, sed inane illud, quum Acheron precibus nul-
 lis, luctu nullo moveatur. — 7. Θάλος, voc. blanditiis
 adhibitum, ut supra V, ep. 174 : Ζηνορία, τρυφερόν θά-
 λος. — 8. Conf. XII, ep. 107. » Jac.

CDLXXVII. Lemma : εἰς Φιλανίδα (sic), τὴν ἐξ Αἰγύ-
 πτου, οὐ τὴν Σαμίαν. « Vide ad ep. 345. » B. Epigramma
 etiam supra legitur ad marginem epigrammatis 343. Poeta
 mulierem consolatur quod non in patria sepulturam nacta
 sit. — 1 ἐπικαίριον Cod. utroque loco, Plan., cuius add.
 posteriores ἀποκαίριον. Brunck. et Both. ἐπικήριον, *insu-
 stum*. Jacobsii conjecturam ἐπικάρδιον probavit Mei-
 nek. p. 167, quamquam est ἀπαξ λεγόμενον adjectivum,
 alibi ποτικάρδος. Hecker. malebat ἀποκάρδιον et compa-
 rat similem versum homericum Od. N, 421 :

Μὴ δὴ τοι κείνός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω.

— 3 ἐλευθερίας Cod. utrobique et Plan.; Ἐλευθέρης Reis-
 kius, quæ urbs in Cretæ littore boreali sita. « Recepti,
 post Brunckium, correctionem Reiskii. Ex nexu sententiarum
 desideratur loci nomen. » B. Etiam Meinek. et
 Passov. p. 220 rejiciunt Jacobsii interpretationem de *li-
 bera* sepultura. Lennep. ad Grot. p. 239 : « Possit etiam
 Ἐλευθερίας legi, ab oppido Mysiæ, cui nomen Ἐλευθέ-
 ριον. Vide Steph. B. in voce. »

CDLXXVIII. Lemma : εἰς τινος ἀνωμόμου τάρον ἐν ὀδῶ
 κείμενον καὶ ἀτιμᾶλλον (sic). — 1 τίς ποτ' ἀρ' ἡ τίνος
 Cod. Planudean scripturam receperunt Boiss. et Meinek.
 p. 126. Sed præferenda nobis videtur Heckeri emen-
 datio :

Τίς ποτ' ἀρ' ἡ τίνος, οὐ βὰ παρὰ τρίβον ὄστέα ταῦτα
 τλήμων' ἐν ἡμιγανεί λάρνακι γυμνά μένει;

Sic Leonidas infra ep. 503, 2, ad στήλην : εἰποις ὄντιν'
 ἔχεις ἡ τίνος ἡ ποδαπὸν, et alia ap. Heck. I, p. 283. —
 2 τλήμων' Plan. et apogr. Paris.; τλήμων Cod. : illud præ-
 tulerunt Mein. et Heck., hoc tenent Brunck., Jac., Boiss.
 Legebatur ἡμιγανεί, quod egregie correxerit Meinek. ad Cal-
 lim. p. 275; ἡμιφανεῖ Heckerus. In fine Cod. γυμναμένη,
 sed correctum. — 4 λειτὰ Cod. Jungendum cum vocibus
 μνήμα καὶ τάφος, « Τροχίτῃ, schol. Wech. : τῇ χαράξει τῶν
 τροχῶν. » B.

CDLXXIX. Lemma : εἰς Ἡράκλειτον τὸν μέγαν τὸν Ἐφέσιον, τὸν ἀγέλαστον, τὸν σωφράτατον. Quibus temere adscriptis Salmas. : « Sed fallitur. » — 2 δ' inter Ἡρακλείτου et ἔδου supra additum in Cod.; ἔδου ἔχων Plan. sine δ'. Legebatur ἐπιθλή: cum distinctione et Ἡρακλείτου δ' ἔδου, sed Boissonadium sequi non dubitavimus. — 3 Ἐτριψε κροκάται; Plan.; Ἐτριψεν κλαῖ; Cod. Ne copula desit, Jacobsius malebat αἰὼν δ' Ἐτριψεν, ut suppleatur με. Ἀμαξα hic singulariter dictum de ἀμαξίτῳ. — 4. « Αἰζῶν Grolius vertit *juvenutulis*. Sed αἰζῶν pro ἀνδρωποι in universum reperitur ap. Apoll. Rh. IV, 268, Quintum VI, 479; IX, 502, al. [Sic ἡθίων ep. 495, 5.] Τάταιαι pro κείμαι positum illustrat Derwill ad Charit. p. 643. » Jac. — 5 ἀγγέλω superposito alto l Cod. — 6. Vide supra ad ep. 79, v. 3. Dixerat inter alia Heraclitus, ἄξιον Ἐφεσίοις ἡθῶδὸν ἀπάγασθαι, Strabo XIV, p. 642 (548 Did.).

CDLXXX. Lemma : εἰς ἀνωμόμου τινὸς τάφον ἐν δὲφ κείμενον καὶ παρὰ τῶν ὀδῶν καταπατοῦμενον. — 1 μεῦ et ὑπεκκαλυμμένον (super xx positio κε) Cod. — 2 ἀρμονίης Cod. et Plan., corr. Brunckius. Intelligendam existimo *ossium aptam compagem vel membrorum, corpus, scelerum, ut supra dixit Leonidas, ep. 472, 7, homines ex totis; ἀπηκριβωμένους; ὀστέων ἀρμονίης*. Quomodo Grotium quoque accepisse probabile est. Jacobs. de sarcophagi *apta junctura* cogitasse videtur, secundum hæc Suidæ : ἀρμονία δὲ λέγονται καὶ τὰ συμπυκνωσόμενα τῶν κραδῶτων μέτρῃ. Brodæus : *apte coherentes lapides*. — 3 κωλύνης Plan. ridicule. — 4. Quid jam prodest hominibus terra tegi? — 5 πρὶν τὴν ὄδον Cod.; πρὶν ἰτὴν, *meabilem*, Lehrsius Quæst. ep. I, p. 26, quod in nott. mss. Jacobs. præfert suæ conjecturæ, τὴν (ἦν) οὐπω πρὶν ἰτὴν, duali loco pluralis, coll. Matth. Gramm. § 301, not., p. 763 et Hesych. : ἰτὴν, ἐπορεύοντο. Temere hariolatus Planud. : τὴν οὕτω πρηνὴ ὄδον. — 6 νόμοι Cod., et superposito; νεύσομαι Plan.; νισσόμαι Meinek. — 7. Ἐγγαίων pro vulgari καταθωνίων.

CDLXXXI. Lemma : Φιλῆτᾶ (sic) Σαμίου. εἰς μικρὰν τινα θυγατέρα Θεοδότου quibus addit corrector : καὶ αὐτὴν Θεοδότῃν κλυομένην. « Puellæ statua tumulo imposita fuisse videtur. — 1. Βαθύθουσα intelligam de cippo, quem statua imposita premit. (Alii improbabiler exponunt, *marens*.) — 3 χάμμικα Cod., corr. Reisk. — 4 πολλὰ δ. Cod., corr. Reisk. Sensus est : Ne luceas : hac immatura morte multis, quæ in longiore vitæ cursu mortalibus imminet, malis erepta sum. » Jac.

In Codice sequitur epigramma Callimacho inscriptum, jam supra positum n. 170.

CDLXXXII. Lemma : εἰς Κλεόδικον υἱὸν Νικασίδος. « Gallice vertit Larcher. ad Charit. t. II, p. 240. » B. — 1, 2. « Nondum tibi luna tres annos impleverat. Post tres autem annos peractos coma detondebatur pueris tertio Apaturiorum die, hinc χοιραῶτις appellato. » Jac. — 3. « Si quis est quem hiatus hic possit offendere, legat Νικασίς σ' ὄτε. » Heck. — 4 ἔβρα στεφάνῳ Cod., optime correctum ab Jacobsio, qui de verbi βραῖν usu in funeribus poetarum exempla collegit. Heckerus malebat ἐν ἀτακτῶ πολλ' ἔβρα σκεπᾶν, plaudente Piccolo. — 5 καὶ * γενέτας * περί Codex, cum depravationis nota; περίλειτος Salmasius. — 6. « Ἄνοστοίαταν, epitheto ab homine ad rem translato. Fingit autem poeta puerum, immatura etate exstinctum, in Plutonis regno ad plenum adolescentiæ florem perventurum esse. Similiter in Anthol. Lat. IV,

122, in puerum statim post partum a Proserpina rapturn :

Hæc rapuit, paucos ut quum tu adoleveris annos,
Inter delicias te beet illa suas.
Cresce puer, tu cresce infans, infantule cresce.

Suave saue phantasma. » Jac.

CDLXXXIII. Lemma : ὁμοίως εἰς Κάλλαιστρον νήπιον τελευτήσαντα. — 1 ἄθῃ ἀλιτάνουτε Plan. « Lectionem Palatinam Ἀίδη, qua hiatus tollitur, divinaverat Wakefieldus in Diario Classico t. XXXV, p. 52; ut et versu 3 μὴν vel μὰν, quod est et in Codice, pro planudeo μέν. » B. In fine Cod. et Plan. τίποτε τοῦτο, corr. Brunck., jungens οὕτω νήπιον. — 2 ὀρράνισα; Cod. — 3 μέν (sed in optimo cod. Brunckii μὰν) ὄγε παῖς ἐνὶ δώμασι Φερσερονείας Plan. Postremum mireris a nemine fuisse prælatum, ad παίγνιον quoque pertinens. — 4 αἰζει Cod., superposito ο.

CDLXXXIV. Lemma : εἰς Διδυμωίδᾶ (debutit dicere, εἰς Διδύμωνος γυναῖκα. Boiss.), δέκα τέκνων μητέρα, ὑπ' οὐδενός; δὲ τούτων τῶ τάφῳ δοθείσαν. — 1 βίωι διδυμῶνι Codex, unde error glossatoris. Corrixit Heringa; Reiskius posuit Βιτώ, nomen supra aliquoties obvium. Substantivis in ω sæpe iota adjectur in vetustis libris, et præcipuum adeo grammatici nonnulli. — 2 ὠνόσατο Cod.; corrixit doctus Batavus. — 3 ἢ μὲν ἀρίστη οὐσα καὶ εὐτοκο; (superposito ν inter ε et x) Cod.; ἢ μὲν ἀρίστη εἶουσα Jac. et Boiss.; sed nemini non arridebit Reiskianum ἢ μὲν ἀρίστη, et ἢ, quo posito Meinekus p. 164 hæc cum præcedenti distichio junxit; idem cum docto Batavo et Brunckio μὲν ἀριστεύουσα, quod non injuria Heckerus « parum apte de muliere hic dici » censet; sed nescio an etiam magis alienum sit μὲν ἔραστῃ εἶουσα, quod ipse proposuit. Reiskius εὐτοκο;, quod « mulier, cujus liberi omnes ante fatum ipsius per iissent, minime εὐτοκος appellari possit : » oblitus ille Hecubam et Priamum dici εὐτέκνους, ne alia memorem; εὐτοκος autem de *facili* partu dicitur. — 4 βίωι Cod., ut v. 1.

CDLXXXV. Lemma : εἰς Ἀλεξιμένην ὀργιζοτάτην. « Musicus fuisse videtur Aleximenes Bacchicis festis adhibitus. » Jac. — 1. Ap. Plutarchum De adul. et am. disc. § 19, p. 182, κρίνα, et τύμπανα item juncta reperiebantur : τὴν Ἱπτολεμίου θηλύτητα καὶ θεοληψίαν καὶ ὀλολυγμούς; καὶ κρίνων καὶ τυμπάνων ἐγχαράξεις (ἐγκαταράξεις Ungerus) εὐσέβειαν ὀνομάζων καὶ θεῶν λατρείαν, qui locus cum nostro comparatus Ungerum *Beitr.* p. 28 permovet ut Bacchas κρίνους nonnunquam usas esse suspicaretur pro νόρθῃν et furescent τύμπανα sibi illisissæ, quomodo intellexit Meckenatis versum (Burm. Anth. Lat. I, 53) :

Ades et sonante typano quate flexibile caput.

Addit *lilia* in tumulis sparsa ex Latinis modo poetis afferri. Sed his non videtur inesse satis rationis ut repudietur sententia quam verba sponte fundunt. Mire Wyttenbachius ad l. Plut. p. 459 : βᾶινε ὁ ὑπερὸ τύμβου σκολιά κρίνα, « *sallate super sepulcro sinuosas sallationes*. » — 2 ἀεξαμένους Cod.; Ἀναξιμένους Plan., sed in optimo codice Brunckii Ἀλεξιμένους, idemque nomen habebat glossator qui argumentum scripsit. Alterum nomen est Ἀλεξαμένός, secundæ decl. — 4 ἀμπίπολιν Cod.; ἀμπί πόλιν Plan., quod recte prætulert Jac., Wyt., Meinek. p. 165, et alii, ob structuram et quod urbs Strymonia per se intelligitur esse Amphipolis. — 5 πνεύσαντες Cod. et Aldi librorum unus alterve; πνεύσαντος ceteri Planudæi, quod onnes

verum esse agnoverunt. Sequitur ἐπ' ἡμέτεροις; (ὅμ. Plan.) ἀδάπταις. « Margo Codicis : γρ. ἀήταις. Ζήτει πῶς ὄρειται. Quæsi verunt viri docti, nec repererunt. Reliqui ἡμέτεροι-σιν, quod est in Codice; alii ἡμετέροισιν. » B. Nondum sanatus locus. Wyttenb. conjecit ἐπ' ἡμετέροισιν ἀραγοίς vel, cum Jacobsio, ἐπ' ἡμετέροις ἀλαγαμοίς, ita expli- cans : « Thyiadibus clamantibus iisque accinnite tibicine, ad hujus dulcem sonum mollesque nomos reliqua civitas saltavit. » Lobeckius Paralip. gramm. p. 549, ἐπ' ἡμετέροις ἀλαγητοίς, quod recepit Meinek. Heckerus ἐπ' ἡμετέροισιν αὐταίς, coll. Nonno Dion. XXVI, 367 et Anacreont. XVI, 1, quod postea misisse videtur. Sed Ungerus p. 25 seqq. quæ in his dubia manent per- accurate exposuit, velut γλυκερά πνέειν et μαλακοὶ νόμοι minime respondentia τοῖς ἀλαγαμοίς vel ἀλαγητοίς, deinde miram ἐνοίαν urbis acclamante Thyiadum choro saltantis. Ipse conjecit ἐπ' ἡμετέροισιν Ἀλάπταις, coll. Galeno Lex. Hipp. p. 422 : Ἀλάπτης, ὁ ἐστὶ Ἀλάπτων χωρίον δὲ ἐστὶ τῆς Θράκης τὰ Ἀλαπτα. et Scylace Periopl. p. 63 Gron. : Ἀκανθα Ἑλληνίς, Ἀλαπτα Ἑλληνίς, Ἀρεθούσα Ἑλλη- νίς, etc. Jacobsius denique : « Fortasse in ἀδάπταις; pec- uliare festi, illis in regionibus celebrare soliti, nomen latet. » — 6 τοῦδ' ἐχόρευσε Plan.; τοῦσδ' ἐχόρευσε Cod.; τοῦσδ' etiam unus Aldinorum.

CDLXXXVI. Lemma : εἰς Φιλαινίδα κόρην πρὸ γάμου τε- λευτήσασαν. Iterum legitur supra in marg. epigrammatis 343. — 1 σάματι Plan.; σήματι Cod. utroque loco. Lege- batur Κλεινὴ tanquam ex Codice, sed is utroque loco præbet Κλεινῶ, sicut Plan., quod posuit Boiss., Κλεινα Heckerus p. 66; Κλεινὴ servabat Meinek. p. 13. — 2 lege- batur ὠκυμῶρον, hoc quoque tanquam ex Codice, etiam hic bis præbente ὠκυμωρον, sicut Plan. : quod non est cur mutetur, imo præstat. — 3. « Moris erat mortui no- men repetita voce pronuntiare, ut, si fieri posset, vocan- tium voce audita, in vitam rediret. Ad hanc *conclama- tionem* referendum, non ad ψυχαγωγίαν. » Jac.

CDLXXXVII. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν Φιλαινίδα. In Plan. Péisor sine gentili. — 2. « Ὀραίους. Proprie ipsa puella dicitur ὄρατος, viro *matura*. Julianus *Æg.* infra ep. 600, 1 :

Ὀριος εἶχέ σε παστὰς, ἄωριος; εἶλέ σε τύμβος. »

Jac. — 4 τεσσερεκαίδεκτιν Cod., superposito α.

CDLXXXVIII. Lemma : εἰς Ἀριστοκράτειαν κόρην πρὸ γάμου τελευτήσασαν. In Plan. est ἀδηλον. — 2 δυομένα conj. Brunnck., sed alterum non rarum de mortuis. Ὀραίου, conf. ep. præc. — 3. « Orisoporus proposuit καταλείβεται, non memor quam frequens sit de mortuis formula, eos amicis et propinquis δάρνα καταλείπειν. Plurima, nimia quoque, congesti ad Solonis verba, φίλοισι Καλλεῖποιμι θανάτων ἄλλα καὶ στοναχάς, in Gnomis p. 261. » Boiss. ad Choricium p. 334. Quibus hic addit : « Conf. hujus libri ep. 181, 184, 343, 363, 483, 527, etc. » Deinde ἄσ ἐπὶ Cod., ἄς ἐπὶ Plan., corr. Brunnck. — 4 sic Cod., κεκλιμένας Plan. (quod in latinis redditum etiam a Grotio). Emendatio valde dubia. Jac. : « Repetitio ejusdem verbi in tam parvo poematio parum elegans. Suspicio πολλά κινυρομένα. Non magis tautologicum κινυρομένα κωκύει, quam apud Quintum XIV, 384, κινυρομένοι γοάσκον, et supra ep. 466 : κλαίω ὀδυρομένη. » Meinek. : « Non tam in repetito κεκλιμένα hæreo, quam in mira dictione κωκύειν ἐκ κεφα- λᾶς, quam non recte Jac. comparat cum homerico Il. II, 584 : Τρῶας δὲ κατὰ κρήθεν λάβε πένθος. Fort. scriben- dum : κεκλιμένα κωκύεται κεφαλᾶν. Medium κωκύεσθαι

est ap. Alcæum supra ep. 412. Sive potius κωκύει ἐκφα- φλῶς, quod de vehementi lamentatione recte dici posse videtur. Ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνειν dixit Homerus. » Ungerus *Beitr.* p. 38 conjecit, κωκύει ἀικελίως. Geistius tentaverat κειραμένα κωκύεται κεφαλᾶν. Recepissem Her- manni et Schneidewini emendationem πολλὰκι κελυομένα κωκύει, si ultima verba sanata essent, quibus admovet Heckerus homerica Il. II, 76 :

οὐδέπω Ἀτρείδω ὄπός ἐκλυον αὐδήσαντος;
ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς,

pergens : « Sed ibi adjectivum additum est, quod hic quoque desidero et ex conjectura ab aliis restitutum iri spero. » In margini Codicis huic disticho adscriptum : λίσπει. « At nihil deest. » Jac.

CDLXXXIX. Lemma : εἰς Τιμάδα ὁμοίως πρὸ γάμου τε- λευτήσασαν. — 1 βαοίσαν Brunnck. — 2. « Proserpinæ θάλαμος ex hoc fortasse loco ad plures manavit, ut Simo- nidem infra ep. 507 et 508, alios. » Jac. — 3 νεοθαγεῖ σι- δῆρφ Cod., superposito α, correxit Jac.; νεοθηγεῖ χαλκῶ Plan. Similis diversitas supra ep. 181, 3, quod epigramma Andronicus de nostro expressisse videtur. De initio Heckerus : « Si καὶ simpliciter adjungit, secundo loco positum offensione non caret, et κρατὸς ἔθεντο κόμαν significare non potest, quod hic requiritur, puellas capillos depo- suisse. Corrigo ἄς κατ' ἀπορριμμένας ..., nisi forte præfe- rendum κατ', i. e. κατέθεντο. » Eadem jam olim observa- verat Purgoldus Obs. critt. p. 293, quorum prius verum videtur. Bergkii p. 694 : « Videtur ἄς καὶ ἐπὶ φθιμένας vel ἄ καὶ ἐπὶ φθιμῆναι scribendum. »

CDXC. Lemma : εἰς Ἀντιβίαν πρὸ γάμου τελευτήσασαν. — 1 ἄς ἐπὶ Cod. et Brunnck.; ἦς ἐπὶ Plan., qui dorismum in toto epigr. negligit. « Rectius junxeris ἄς ἐπίμενοι. » Jac. — 3 πινύτατος (tertiæ syllabæ superposito η) Cod.; πι- νύτης ἀγακλῆος Plan. Sequitur ἀλλ' ἐπὶ πάντων, « in quibus verbis præpositio videtur abundare, ut ap. Soph. Antig. 783 : καὶ σ' οὐτ' ἀθανάτων ῥέξιμος; οὐδαί; οὐδ' ἀμερίων ἐπ' ἀνθρώπων. Apollon. Rh. III, 919 : οὐπω τοῖος ἐπὶ προτέρων γένει ἀνθρώπων. » Jac. Sed hæc quis similia diverit no- stris? Cum Heckerus dedi ἀλλ' ἐπιπάντων, quod certa Cre- tice inscriptionis auctoritate nititur. Meinek. p. 99 corrigi- git ἀλλὰ προπάντων vel ἀλλ' ἀπὸ πάντων. — 4 ἐκύλισσε Cod., sed recte Plan.

CDXCI. Lemma : εἰς Κλειῶ, Μνασάλκου. Ἐγὼ νομίζω ὅτι ἐν ἐστὶν ἐπίγραμμα τὸ Παρθένον Ἀντιβίαν καὶ τὸ Αἰ αἰ παρθενίας ὀλοόφρονος. « Sed fallitur Græcu- lus. » Salmas. De diversis puellis agi vel nomina indi- cant. — 1, 2. Hanc Codicis et Plan. consentientium scri- pturam probabiliter explicat Boiss. : « Forsan perit Clio. quod virgininitatis amantior ac conjugium renuens in mor- bum incidit letalem. Sic sæpius tabescere virgines cas- tiiores norunt medicorum filii. Hinc explicari poterit epi- theton ὀλοόφρονος. Tunc velim ἄς ὕπο. » Grotius quoque sic intellexisse videtur. Ceteri critici corrigenda quædam esse censuerunt. Jacobsius :

Αἰ αἰ παρθενικᾶς ὀλοόφρονος, ὡς ἀπὸ φαιδρᾶν
κέκλασαι ἄλικίαν, ἱμ. Κλειῶ,

ὀλοόφρονος accipiens ut Apollonius ap. Homerum Od. A, 52, 321, τῆς ὕγει; τὰς φρένας ἐχούσης. Meinekii p. 95, prælata quam olim Jacobsius fecerat conjectura :

Αἰαί Περσεφόνας ὀλοόφρονος, ἄ σ' ἀπὸ φαιδρᾶν
ἐκλάσεν ἄλικίαν,

« *quæ hilarem tuam juventutem abruptit.* Duplex accusativus recte habet. » Denique Heckerus :

Αἰαί, παρθενικᾶς ὀλοφρόνος αἰσ' ἀπὸ φαιδρῶν
ἔκλασεν ἄλιξιαν ἰμερόεσσα Κλειοί,

• vocativo ad sequentia relato. Sic αἰσα ἔκλασε, ὑπέκλασε, διέκλασε, ap. Quintum XI, 88; VI, 13, X, 107. Et quod restitui Anacreonti supra ep. 263, 4 : τῆν σὴν κύματ' ἀπ' ἱμερτῆν ἔκλασεν ἄλιξιαν. — 2 ἄλιξιαν Cod. superposito ῆ. — 3 καδδὲ σ' ἀμυξέμεναι περὶ δάκρυσιν αἰδ' Cod. et Plan. Scaligeri est περιδάκρυς, quod ex recentibus modo scriptoribus astringit, et prope invidiosus posui. Meinek. περιδάκρυοι, sine exemplo. Botbius : « Περί περλινετ ἀ ἔσταμς, περιέσταμς. » Heckerus : « Reponendum puto πολυδάκρυφ αἰδ' ἐπὶ τύμβφ, coll. ep. 48, 3; 476, 3. Vere autem Meinekius movit jungendum esse καταμυξέμεναι σε, idque eadem ratione dictum esse quæ κοπτεσθαί τινα, plangere aliquem. » Boissonadius scripsit : καδδὲ σε τε γέξέμεναι περὶ δάκρυσιν etc., cum hac animadversione : « Correxī, ut vides; lectionem meam non ut veram obtrudens, sed ea exhibens quæ possent legi et intelligi, donec melius quid rejeteriatur. Mihi fingo Sirenarum pulchras statuas quæ tumulo in habitu fletuum erant impositæ. » Jacobsius tentaverat ἀμυξέμεναι δὲ παρηίδας αἰδ' etc. : nam « δάκρυσιν ἀμυξέμεναι non videtur; παρηίδας ἀμυξέμεναι rectissime dicitur. » — 4 λάς Cod. « Memorabile est λάς genere feminino usurpatum, ut a Nicandro Ther. 45 et Alexandro Ἐτολο Eleg. I, 31. Sirenes in sepulcro positas habemus item ap. Erinnam infra ep. 710. Conf. Eurip. Hel. 169. » *Mein.*

CDXCII. Lemma : εἰς τὰς τρεῖς παρθένους τὰς Μιλησίους τὰς ὑπὸ Γαλατῶν βιασθεῖσας. In Plan. est ἀδῆλον. « Facinoris quod hoc carmine celebratur mentio fit ap. Hieronymum in lib. I Adversus Jovinianum p. 186 : *Quis tale silentio præterire septem Milesias virgines quæ, Gallorum impetu cuncta vastante, ne quid indecens ab hostibus sustinerent, turpitudinem morte fugerunt.* Ceterum hæc Gallorum in Asiam incursio inter præcipua fabularum Milesiacarum argumenta fuisse videtur; conf. Parthen. Erot. c. 8. » *Jac.* Vides longam famam auxisse herodinarum numerum. — 1 ὄχομεθ' Plan.; οἰχόμεθ' Cod., quod servavit Boiss. — 2 τὴν ἄνομον Plan.; Γαλάταν Cod. Brunckius τὰν ἀθέμιστον τῶν ἀνόμων, quod probant *Jac.*, *Meinek.* et *Hecker.* In nott. mss. Jacobs. proponit τῶν ἀθέμιστων παντάνομον Γ. Pro ἀναινόμεναι *Heck.* reponendum censet ἀλευόμεναι, ut infra ep. 564 : Λαοδικῶν ἔπῳν ὄβριον ἀλευομένην, et *Append.* ep. 276. — 3 ὦν ὁ βίαιος Cod., et in marg. : ἀντὶ τοῦ βιαιότατος. Plan. ἄ; ὁ βιαιός. Scaliger βιαστής, Brunck. βίαιος, Jacobs. βιαιός (ut Pindarus), « quæ correctio placuisse videtur viro docto in *Thest.* Steph. Did. » *B.* — 4 ἄμυα τὸ δυσσεβές, nefandos scelerum hominum amplexus, correctionem Jacobsii recepit Boiss.; αἰμυα in utroque codice, quod de gente accipiebat *Jac.* « Rectius (inquit) *Meinek.* p. 98) interpreteris de cæde a sceleris illis sibi instante. Hanc virginis illæ prævertebant sua se manu occidentes. » In fine Cod. et Plan. ὑμναίου, sed ille in marg. : γρ. ὑμναίων. — 6 νυμπίον Cod. et Plan., sed ille superscripto νυμπίου. Brunck. οὐδ' ὑμναίων νυμπίον, sed recte distingit *Jac.*, conferens ep. 182 et *Soph.* Antig. 813. Heckerus : « Mihi aliquid magis reconditum latere videtur in ultimo disticho, quod ita scribendum puto :

οὐδ' ἔμην' ἄμμ' αἰμα τὸ δυσσεβές, οὐδ' Ἰμναίων
νυμπίον, ἀλλ' Ἀἰθῶν κηγεμόν' εἰλόμεθ,

ut in epigr. seq. v. 4. »

CDXCIII. Lemma : εἰς Ῥοδόπην τὴν θυγατέρα Βοιωτικῆς καὶ αὐτὴν Βοιωτικὴν τὰς Κορινθίας. In Plan. Ἀντιπάρου, sine gentili. Mater et filia in Corinthi expugnatione, ut servitum effugerent, mortem sibi ipsæ consciverunt. — 1 Ῥοδόπα (superposito η) et Βοιωτικῆ Cod.; dorica in Plan. — 4 εἰλόμ. Cod. Ἀλκιμον, mortem quæ fortes decet. — 7 δ' ἐν ἀγχιῶν δευρῶν βρόχφ Cod.; δ' ἐναυχέων δευρῶ βρόχφ Plan.; ἐναυχέων scripsit *Jacobs.*, quod adj. hoc uno loco legi videtur, neque apta est compositio, ut animadvertit Heckerus, cuius emendatio fortasse recipi debebat : ἀφε δ' ἐν ἀγχιῶν δευρῶν βρόχφ. Deinde Plan. ἦν, sed *Codex ἦ;* γὰρ ἀμείνω (sic), « quod horum adjectivorum formas ab Zenodoto Homero impertitas in mentem revocat; v. schol. Il. A, 249. » *Heck.* — 8 ἄμμιν Plan.

CDXCIV. Lemma : εἰς Σώδομον τὸν Κόζητα ἐν θαλάσῃ τελευτήσαντα. In Plan. *Athenodoro* tributur. — 1 Σώδομου: Plan.; ὦ φίλε νεφὲ Cod.; ὦ φίλε Νηρεῦ Plan.; ὦ Brunckius; φίλα Heckerus. *Grotius ἦν accepisse videtur : erant in causa vel auctores mortis.* — 3 ἰχθυόλυ; Cod. — 4 οὔτι Plan.; οὐδέ δ. Cod. « Mare dum tempestalibus furit, nihil discriminis ponit inter ea quæ infestat, et ne piscatoribus quidem parcat. » *Jac.*

CDXCV. Lemma : εἰς Ἀσπασίον ναυηγὸν ἢ τινὰ ἄλλον. « Postrema addidit, quod suspicabatur epigrammatum esse duorum reliquias : nam in superiore margine novæ paginæ, a versu 3 inchoantem, hæc leguntur : εἰς διηρημένον εὐρον τὸ ἐπιγράμμα τὸ Στυγνός ἐν ἀρχτοῦρφ καὶ τὸ Οὐ (sic) στιχεῖς (sic) παρὰ τύμβον ὁδοῖ πόρε. Nec falsa forsan suspicio. » *B.* — 1 ἀρκυρωσιν αὐται σπλόος (sic) Cod., emendatum a Plan., qui in fine βαρείς;. — 2 Ἀσπασίω πικρὸν ἔτευξε μέρος (scil. ὁ ἐπ' Ἀρκτούρφ πλόος) Plan.; sed *Codex ut editum.* « Plura tentarunt propter dictionis insolentiam editores; unus *Meinek.* p. 159 non dubitat sanam esse Codicis lectionem, idque omnino recte; simillimum est enim quod legitur infra ep. 678, 4 :

ἔξ ἀδίκων τε πόνων κειμήλιον οὐδὲν ἔτευξα. »

Hecker. Sed valde recens hoc epigramma 678. *Jacobafus* in nostro exemplo et asteriscum verbo ἔτευξα appositum delevit et conjecturam suam ἔλευσα. *Boissonadius* ἔκυρσα, cum hac nota : « Vulgo ἔτευξα, quod mutavi in ἔκυρσα, melius quid exspectans. Genitivus πικροῦ ἔκυρσα τάρου non est necessarius. » *Ungerus Beitr.* p. 20, πικρὸν ἐπ' ἔτευξε μέρος, « ut dicitur ἄσσειν ἐπ' ἀγγῶνας, ἐπὶ βρόχον, ἐπὶ ἱερεῖα, ἐπὶ φίλιαν »! — 3 σώμα δε τύμβος Cod., cui superscriptum πόντος et vox τύμβος atraneato inducta. — 4 ῥαινόμενος Cod.; ῥαινόμενον Plan.; ῥαίόμενον Brunckius, et sic *Jac.* in nostro exemplo; olim conjecerat ἔαινόμενον. *Ungerus ῥαινόμενος* referebat ad Ἀσπασίος, pro parenthesi habens verba οὐ στιχεῖς... ἔκρυψ'. *Credat* ..

CDXCVI. Lemma : εἰς τινὰ ναυηγὸν ἐν Γερανείᾳ καὶ ταῖς Σκιρωνίαις πέτραις ναυαγῆσαντα. — 1 ὠσαύτη Cod., quod servavit *Bergk.* p. 908; ceteri omnes ὠσαύτως; cum *Salmasio.* Rupes Geranea inter Megara et Corinthum sita, saltu Inūs nobilitata. In fine Cod. Ἰστρῶν, superscripto ου. Accusativus pendet ex ὄρῳ. — 2 ἔ; *Sx.* *Heringa Obs.* critt. p. 266, quod probare videtur *Jac.* in nostro exemplo, recepit *Schneidewin.* : ἐν *Sx.* *Reiskius* et *Heckerus.* Alterum *Jac.* intelligebat (τὸν) ἐκ Σκυθῶν, *Tanath longo tractu e Scythiis descendente.* Cum τῆλα jungam, quasi ἐν Σκυθαῖς, quod per attractionem quendam verbi ὄρῳ cessit alii præpositioni, ἐκ Σκυθῶν. — 3 μὴ δὲ Cod. — 4 ἀγνεία νιομένης ἀμυτὶ μὲ θουριάδος; Cod.; ἀγνεα Salma-

sus; νιομένης (vel νειφ.) Jacobs. (receptum a Schneidew., Heck., Boiss.); Μολουριάδος Hemsterbus. ad Lucian. I, p. 307. « Cujus emendationis veritatem evincit schol. Pindari Isthm. proleg. p. 428 Oxon. : Ἰνώ... διὰ Γερανείας τοῦ δρους τοῦ Μεγαρικῆς φυγούσα, καὶ σπᾶσα ἐπὶ τῆς καλουμένης Μελουριάδος (corrige Mol. ex Tzetza ad Lycophr. v. 229) ἤλατο σὺν τῷ βρέξει εἰς τὴν ὑποκειμένην θάλασσαν. Præter Strabonem, cujus locus collegit Hemst., harum rupium situm descripsit Pausanias I, 44. » Jac. Bergk. citat O. Müllerum Dor. vol. II, p. 432, Curtium Peloponnes I, p. 26. — 5. « Nomen defuncti quod non est commemoratum, Franckius in Callino p. 71 seqq. et Schneidewinus p. 89 elegiæ fragmentum esse censet; at integrum est epigramma; nomen defuncti, ut sæpius fit, non fuit carmine comprehensum, sed extra versus adjectum. Simonidi tamen an recte hoc carmen tribuatur ambigi potest, minime tamen audiendus Hecker. » Bergk. Cujus disputationem operæ pretium est apposuisse. « In Callimachi epigrammate 271 hujus capituli primus Ruhnken. Epist. crit. I, p. 121 notavit distichon alterum :

νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἀλί που φέρεται νέκυς· ἀντί δ' ἐκείνου
οὐνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρεργόμεθα,

expressum esse ex Simonidis hisce versibus. Quod securi repeterunt utriusque poetæ editores, nec nego talem imitationem in Callimacho cadere; sed illud perniturum mihi semper visum est, imitatore hinc exemplar suum, præstantissimi poetæ verba superasse, superasse Alexandrini ævi artificem disertum et dulcissimum Ceum vatem. In Simonideo enim epigrammate sententia vulgaris jejune et sine ullo ornatu enuntiata est, in Callimacheis versibus elegans et vivida subjicitur oculis rerum imago, qua unda labunda Sopolidis corpus secum ferens huc illuc jactat; apta quoque adest oppositio, quam sibi sumpsit Agathias infra ep. 589, 7 :

καὶ τὸν μὲν κατέχει χθόνιος τάφος· ἀντί δ' ἐκείνου
οὐνομα καὶ γραφίδων χρώματα δερκόμεθα.

Præterea pluralis τάφοι recentioris haud dubie usus est, cujus, si recte observavi, primum exemplum est apud Nicandrum.... In hoc epigrammate invocatio rupium et montium ignotarum, quæ devotentur, a Simonide aliena, sed unice propria videtur Alexandrini ævi poetis horumque principii Callimacho.... » Inde Callimachi carmen concinnat hujusmodi :

Ἡερὴ Γερανεία, κακὸν λέπας, ὄφελος Ἴστρον
τῆλε καὶ ἐν Σουθέων μακρὸν ὄρεν Τάναϊν,
μηδὲ πέλας ναίειν Σκειρωνικὸν οἶδμα θαλάσσης
ἀγχεα νιομένης ἀμφὶ Μολουριάδος·
ὄφρα μὴδ' ἐγένοντο θαλά νέες· οὐ γὰρ ἂν ἤμεῖς
παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένουσαν·
νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἀλί που φέρεται νέκυς· ἀντί δ' ἐκείνου
οὐνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρεργόμεθα.

CDXC VII. Lemma : εἰς Λύκον υἱὸν Θυμώδους ναυγῆ-
σαντα. — 1. Καὶ ποτε indicare videtur hoc Lyci cenota-
phium accessisse aliis eodem in loco exstructis. —
3. « Fortasse legendum οὐδὲ τ' ἀχ' ὄνηϊν etc. Verisimile
erat illum inseculum alicubi jacere, certum non erat.
Quare v. 5 : ἐνθ' ὄγε π ο υ... (Cum Boissonadio recipere
τάχ' non sum ausus.) — 4 νιάς ἢ Cod., super νι positio η.
Unde Brunckius νηιάς, de littore interpretatus ubi navæ
stationem habent. At hoc sensu νηιάς non usurpatur; nec
littoris ab hominibus navibusque frequentati commemo-
ratio h. l. satis apta videtur. » Jac. Qui conjecit ἢ σπι-
λάς, in nostro exemplo ἀκτῆ [μου]νιάς; scripsit. Meinek.

p. 194 θνιάς, vel γηιάς, Heckerus ἢ ἰάς ἢ... Verum haud
dubie vidit Ungerus Stud. XII, θυνιάς, Bithyniæ littus
naufragiis famosus, de quo legi jubet Ponti Euxini Peri-
plum p. 163 seq., Xenoph. Anab. VII, 5, 12, Strab. VII,
p. 319, al. Deinde Ποντιάδος scribit cum Ruhnkenio Epist.
crit. p. 121, de Ponti insulis. In eadem prorsus tempore
eodem incidit Lobeckius Patholog. proleg. p. 524. — 5 πού
Cod. Cujus in marg. scriptum : ἔως ὡδε ἀντεβλήθη. —
6. Ἐπ' ἀξείνου ad loca in versu 4 commemorata respicere
ejusque correctionem confirmare observat Ungerus.

CDXC VIII. Lemma : εἰς Δάμιδα τὸν Νησαῖά ναυγῆ-
(et a correctore additum :) ὑπὸ φύχους τελευτήσαντα. —
1 δάμις ὁ νησαῖος Cod.; νησαῖος; optimus planudeorum, ceteri Νικαῖος, cod. Lasc. Νικαῖος, quem sequitur Brunck., Νυσαῖος Jacobsius, Νυσαῖος; Meinek. ob metrum. — 3 φορτίδα legebatur, de quo rectissime Meinek. p. 213 : « Minus commoda poeta navem quam modo διαχὺ σκά-
φος; dixerat, nunc appellat φορτίδα, i. e. onerariam ingentis magnitudinis. Ita ipse Antipater supra ep. 287 ἐπὶ φορτίδῃ νηὶ ἔμπορον opponit ὀλίγης ναυτίλω εἰρεσίης. Malim igitur φορτία, ut Damis merces et vectores salvos præstitisse dicatur. » Ac reddidit jam Grotius. — 5 ἀσκηθεῖς Cod., corr. Stephanus; ἀσκηθῆς; Plan. « Injuria fortasse, at hæreo tamen in verbis ἐπὶ πέτραις, quibus vide an ἐπὶ ἠε-
τραῖς substituendum sit. Peloponnesum enim quum ex Ionio mari nauta peteret, non improbable est in Patrensem portum delatum esse. » Meinek. — 6 φύχων Cod., ρ superposito. — 7 ἡμέας ὁ Cod.; ἢ μύσας ὁ Plan., corr. Brodæus. « Ἠμύσας, obdormiens, capite, ut dormientes solent, demisso et inclinato. Conf. Hom. II, T, 404; Apoll. Rh. II, 581. » Jac. — 8 ἔδου Cod. et Plan., sed ἔδου in Aldi quodam codice. Illud Grotius utcumque expressit, omittens ἔδου.

CDXC IX. Lemma : εἰς Ἀρίσταν τὸν Κυρηναῖον ναυ-
γόν. Mortuus loquitur. — 2 ὕμμε Cod., alterum Plan. — 3 Μῶνι Cod., lapsu.

D. Lemma : εἰς Εὐκίππον ναυγόν, υἱὸν Μελισσαγόρου τὸν Χίον. — 1 εἶπον quædam planudeæ; εἶπον Cod. — 4 εὐ ἴππου Cod. Αὐτὸ ὄνομα, nihil nisi nomen, cippo inseculum.

DI. Lemma : εἰς Φυλίην (sic) ναυαγῆσαντῃ ἐν Λέσβῳ. Et novæ paginæ initio : οὗτος ὁ Φυλλίης ἐν Μιτυλήνῃ ἐναυαγήσεν. — 1 ἐξεκύλισσαν Cod. — 2 φυλλί Cod. et Plan., corr. Meinek. p. 135. Sequetur πολυκλαύτα, de quo recte Heckerus : « Litus in quod naufragus ejectus erat dici πολυκλαύτον, quo adjectivo sepulcra dici solent, mirum. Scribendum πολυκλύστα. » — 3. Lesbos etiam Hænesianacti Eleg. 54 dicta οἰνηρῆ ἐστίνος. Αἰγίλιπος πέτρου, homericum II, II, 4.

DII. Lemma : εἰς Βίτωνα τὸν Ἄμφιπολίτην. — 1. Torona, Thraciæ urbs maritima, unde Toroneus sinus. — 2 αὐτῶν vix sanum. « Iners et jejunum est, pro quo vide an αἰτῶν scribendum sit, quæ nihil propemodum differunt in unciali scriptura. Alta autem quævis urbs vocari potuit propter acropolin : nisi explicare præstat præclaram, ut Dioscorides supra ep. 351 Paron dixit νῆσον αἰποτάτην (αἰ-
πτ.). » Meinek. p. 155. Brunckius κλειτὴν post Reiskium. — 3. « Malim Νικαγόρη. » Mein. — 4 πανδυσίη Plan. « Στρυμονίης vocatur Boreas ventus ab Herodoto VIII, 118 : πλώοντα δὲ μιν ἄνεμον Στρυμονίην ὑπολαβεῖν μέγαν καὶ κυματῆν· ubi comparat Callimach. H. in Del. 25 : Στρυμονίου Βορέας. Conf. Æsch. Agam. 200. » Jac. Jam Brodæus Στρυμονίαν ex Aristotele memoraverat. Erravit Gro-

Ius. Hordorum autem « et ortus et occasus tempestates gravissimas faciunt », Servius ad *Æn.* IX, 668.

DIII. Lemma : εἰς Φίντωνα τὸν Ἑρμιονία, υἱὸν Βαθυκλέου, ναυηγόν. — 1 ἀρχαίαις (superposito τῆ) Cod.; ἀρχαίαις Plan. De quo Boiss. : « Forsan epitheton ἀρχαίας referendum ad nomen ἄχθος, ut non sit antiqua arena, sed antiquus tumulus. Notum est sic sæpe apud poetas epitheta transferri. » Jacobsius conj. ἀχταίας, vel Αλγαιάς. Secuti sumus Meinekium p 133 : « Phinto quum Hermionensis fuerit, scribendum suspicor Ἀργεΐαις. Cui non repugnat quod ap. Hegesippum supra ep. 446 Zoilus Hermionensis in Argivorum agro sepultus ἐν ἀλλοδαπῶν γῆ τεθαμνένος dicitur. » — 2 ποδαπός; Cod., correctum a Plan. — 4. « Sic Athenæus ναυαγίῳ ἐχρήσατο, quomodo passim usurpari hoc verbum de iis quæ nobis invitis et præter optatum eveniunt, demonstravit Hemsterhusius. » Jac.

DIV. Lemma : εἰς Πάρμον (sic) ἄλιέα, υἱὸν Καλλιγνώτου, ὃς κτακτιῶν δέλαια ὀστρακώδες αὐτὸς ὄν' αὐτοῦ ἀνθρώπῳ. Addit corrector : ὑπολαμβάνω ὅτι λουίδις (v. 5) ἢ λεγομένη καρκινιάς ἐστίν. « Ἀπ καρκινιάς? » B. — 1 πάρμος Cod. a pr. m., sed in πάρμις mutatum, quod habet Plan.; deinde Cod. ἐπακτεῖος (sic) καλ., Plan. ἐπακτεῖος ὃς καλ., unde Jac. edidit ἐπακτεῖος ὡς καλ., « quod Planudem voluisse suspicor : *in litore versans, ut par erat piscatorem.* » Boiss. servavit et ἐπακτεῖος; et Πάρμος. Brunnck. ἐπακταῖος, quem sequitur Meinek. p. 134; ἐπακτιδῖος Lobeckius ad Phrynich. p. 556, probante Heckerō. — 3. « De πέτρῳ, pisce voracissimo, v. Camum *Notes sur Aristote* p. 621. » Jac. — 4 sic Plan.; ἐν βοθίους Cod. — 5 ὄν. λουί. Cod. et Plan., corr. Scaliger. De ἄγρης ἐκ πρώτης quaerit Brodæus : « an ex prima captura? an ex præstantissimo omnium genere? » Jacobs. : « *praestantissimam prædam* : præpositio periphrasin facit, ut passim. » Probabilius Meinek. ἄγρης ἐκ πρώτης, *matutina captiva* : « sæpe enim epigrammatici poætæ accurate tempus indicant quo is, cuius memoriam celebrant, perierit. » Malebat Heckerus ἄ κρης ἐκ πρώτης, *in ora rupis considens*, coll. Phania VI, ep. 304, 1, et Apollonida infra ep. 693. De Iulide Athen. VII, p. 304, F, et *Ælian.* N. A. II, 44 : αἱ λουίδες εἰσὶν ἰχθύς πέτρας ἐντροφοὶ καὶ ἔχουσιν ἰὺ τὸ στόμα ἐμπλεον. — 6 ὁλοαν (sic) Cod., et v. 8 παλλομένα. « Pari casu perit, sub finem Augusti mensis a. 1836, Errisii in Anglia piscator. Quum jaceret exanimis juxta arundines et situlam piscium plenam, qui cadaver inspexerunt ut mortis quæ fuisset causa cognoscerent, repererunt pharyngi hominis inhaerentem pisciculum, quem opinati sunt propius piscatum considerantis in os insuluisse ac faucium aditum penitus obturasse. De eodem argumento conf. infra ep. 702. » B. — 11 ἐπι μοίριον Cod., alterum Plan. — 12 γριπῶνος; γριπκεὺς Cod. et Plan. (qui uno π); correxit Scaliger.

DV. Lemma : εἰς Πελάγωνα. « Instrumenta quædam piscatoris tumulo imposita. Similiter nautæ tumulus ornatur in *Odyssea* M, 14 : τύμβον ζεύκτους ... πῆξεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐφρῆς ἑρετμόν. Conf. Virg. *Æn.* VI, 232. » Jac. — 1 γριππῆ Cod.; ἀνέθηκε Plan., quod olim ab ipso editum nunc ex Cod. mutat Jac.; Μενίσκος; ex Plan. omnes servant; βερίσκος Cod. Conf. XI, ep. 184. Mire Boiss. Βενίσκος, relicto ἀνέθηκε. — 2 κακοζῶας Cod., κακοζῶτας Plan., corr. Scaliger.

DVI. Lemma : εἰς θρασὺν (Θράσυν Boiss.) τινὰ υἱὸν Χαρμίδου, ἐν χαλάσαντα τὴν ἀγκυραν κύνων θαλάσσιος καταθέσθαι; πλὴν ὅτι τὸ ἦμισον αὐτοῦ λαβόντες; οἱ ναῦται ἔθαψαν.

— 1 κὴν γῆ κὴν π. Plan. — 2 θρασὺς Cod., productione litteræ a notata; Θράσος; Boiss.; Θάρας; Plan.; Θράσις; Brunck., quod nomen habetur Pausan. VI, c. 3, ut Χαρμίδου ibid. c. 7. « Sed hoc nomen Θράσις; scribendum esse et non secus ac Θράσυν, primam corripere et analogia docet et Minervæ cognomen Θρασῶ ostendit ap. Lycophr. 936. Itaque recte Plan. Θάρας; et v. 11 Θάρασος. » Meinek. p. 134. « Post κεκρόμεθα expectabatur ἡνυσάμην. Verum non infrequens hic ab una persona ad alteram, a plurali ad singularem, et contra, transitus. Notavimus ad VI, ep. 73, 3, et alibi. — 3. Ἀγκυρῆς βάρος ἐνοχόν, gravem ancoram in fundo maris, ad scopulos fortasse hærentem, ἐνεχόμενον. » Jac. — 4 Ἰόντων Plan.; * ῥόντων Cod. — 7 ἐξ μέγα Cod. et Plan.; εὖ μέγα Schæferus et Lobeck. Paraplip. gramm. p. 221, post Brunckium qui εὖμεγα. Jungendum ἐπὶ ἡέ μοι. — 8 ἀπέθρυνεν Plan.; ἀπέθρυνεν Jacobsius, sed Codicis scripturam tuitus ad IX, ep. 1, 4. Conf. Buttman. Gramm. t. II, p. 129 ed. Lobeck.; qui quidem in Rhematio p. 68, n. 36 præfert ἀπέθρυνεν, « *demordit*, ut μόρινα ἀλιθῆ; ἐμθρῶσα ap. Nicandr. Ther. 824, a βρῶσω ut καταθρῶσω. » In Plan. edd. plures ἀχρῖ. — 11 θράσος; Cod.; Θράσιδος; Brunck.

DVII. Lemma : εἰς Γόργυπνον ἐπιτόμβιον. « In Planudea prius distichon *Alexandri* est, alterum abest. Gallice utrumque vertit Chardo Roch. Miscell. t. I, p. 393; qui v. 3 præferebat pessime varietatem ἐπιτόν. » B. — 1 λῶσις Cod. — 2 distinguebatur vulgo post χαρτίων, sed recte Bergkiius p. 910 sententiam continuat. — 3 ἐπίδων Cod., superposito ὁ (ἐπίδων), corr. Jacobs. — 4 θάλαμο; Cod.

DVIII. Lemma : εἰς Πausανίαν τὸν ἱατρὸν. « Est anonymum in Planudea; *Empedocli* tribuit Diogenes Laert. VIII, 61. » B. Schneidewin. p. 225 : « Illud constat, Empedoclem Pausania familiarissime usum esse, ut Aristippo et Satyro auctoribus referit Diogenes, et poema de rerum natura ei dedicasse, his verbis :

Πausανία, σὺ δὲ κλύθι, δαίφρονος Ἀγχίτου υἱέ.

Hinc erit qui epigramma Empedocli quavis ratione vindicet. Neque vero ineptum statuere, a Simonide scriptum falsa ratiocinatione relatum ad Empedoclem esse ab iis qui Pausania et Empedocli familiaritatem recordarentur. Res igitur in incerto relinquenda. » — 1 sic Diog. et Plan.; Πausανίαν Cod. Ἐπώνυμος; « est qui, quod est, vere vocatur : ut : Πολύνοιος; ἔπος; ἀρ' ἐπώνυμος; Eurip. Phœn. 1500. Nomen enim habebat ille ἀπὸ τοῦ πύκνιν τὰς ἀνίας. Conf. Soph. Aj. 430. » Jac. — 2 ὦτ' Ἀσκλη. Diog., qui deinde ἔθρεψε Γέλα, Cod. ἔθαψε πείλας, Plan. ἔθαψε κόνις, de conjectura, ut prope omnia. Initio versus, nisi verum servavisset Diog., ὦτ' malis τῆδ' ἢ προ τόνδ'. — 3 ὃς πολλοῦ; μογεροῖσι μαραινόμενος; καμάτοισι Diog., quod antiquum et verum. — 4 Περσέφονος; Plan.

DIX. Lemma : εἰς Θεόγνιν τὸν Σινωπέα. — 1 Σινωπέος; edebatur ante Jac. « Theognidem non in patria obiisse apparet ex addito Σινωπέος. » Schneidewin.

DX. Lemma : εἰς Κλεισθένην ναυηγὸν Χίων. — 1 σῆμα Cod., alterum Plan. Recte observat Jac., parentheses instar habenda esse quæ sequuntur, ἐν δέ σε ... πλαζόμενον. — 2 κῆρ ἐκίχεν Plan. — 4 ἤμβροτες; Plan.; χίων ἐπ' Cod., Χίων ἐς Plan., vitiose producta syllaba; quare Bergkiius οὐδὲ Χίων ἔκευ ἐς, in altera edit. p. 909, οὐδ' ἔκευ πατριδ' ἐς; ἀμφ. Schneidewinus p. 167, ἐς Χίων ἀμφ.

DXI. Lemma : εἰς Μεγακλέα. « Quem dicat poeta Me

gaclem, quem Calliam parum compertum est. Athenienses certe erant, quibuscum poetam consentaneum est familiariter consuesse. Fortasse particula est Elegiæ. » *Schneidewin*. — 1 μέγα κλίος Cod.

DXII. Lemma : εἰς τοὺς Ἑλληνας τοὺς τὴν Τέγεαν ἐλευθέρων ποιήσαντας. In Plan. ἀθλον. « Respiciunt hæc ad pugnam non procul Tegea ab Tegeatis et Argivis cum Lacedæmoniiis commissam, inter Olympiadas 75 et 83. Licet autem Herodotus IX, 35 et Pausanias III, 11, Lacedæmonios superiores discessisse narrent, tamen Tegeatarum viribus nondum fractis post pugnam demum ἐν Δαίαισιν non multo post pugnatam Lacedæmoniiis Tegea succubuit; v. O. Müller. Dor. vol. I, p. 188. » *Schneidewin*. — 2 legebatur Τεγέης, corr. Schneidew.

DXIII. Lemma : εἰς Πρόμαχον υἱὸν Τιμόνορος. « Ad Codicis scripturam vitiosam factum lemma. Pro υἱὸν rescribendum υἱόνον. » B. Hoc epigramma et ep. 515 reliquias elegiæ esse conjecit Franckius in Callino p. 67 seqq., ita ut ep. 515 fuerit exordium, deinde subsecutum sit, post aliquot disticha perperita, hoc ep. 513. Cujus conjecturæ infirmitatem accurata dissertatio demonstravit Heckerus I, p. 46 seqq. — 1 φῆ ποτε πρόμαχος Cod., adversante metro; τίμαχος Plan., conjectura ex ep. 515, ut videtur, ducta. « Propius esset : φῆ ποτε Τιμόμαχος (receptum a Boiss.) » *Jacobs*. Qui ante editam Heckeri commentationem priorem in nostro exemplo scripsit : « Fortasse : Φῆ ποτε Πρωτόμαχος. Conf. Xen. Hell. I, 5, 16. » Et Bergk. p. 907, ut oportebat, in serie posuit certissimam Heckeri emendationem. — 2 ἀμ' edd. plures Plan. — 3 οὐ ποτε λήση Cod. et Plan.; correxerunt Heckerus et Bergk. —

DXIV. Lemma : εἰς Κλεόδημον ὑπὸ Θρακῶν ἀναιρεθέντα καὶ Κλέωνον Διφίλου υἱόν. « Fecit nomen proprium Κλέωνον, quum sit ὄνομα κλεωνόν, nomen et epithetum. » B. — 1 αἰδῶς Cod. « *Pudor*, scil. quod fuga salutem petere dignatus erat. » *Schneidewin*. De Θεαίῳ, Thraciæ flumine, videndus Herodot. IV, 90, cui est Τέαρως, ibique Wesseling. — 3 κλέωνον Cod., duplici acc. « Κλεωνόν poscit dialectus ionica. Αἰμητικῆς υἱός; ob nobilitatem dici videtur, non propter bellicam virtutem; v. Welcker. in Theogn. prolegg. p. XXXVI. » *Schneidewin*. Quod in hoc certe loco non verisimile.

DXV. Lemma : εἰς Τίμαρχον νεώτερον ἐν νόσῳ τελευτήσαντα. — 2 ἀρετῆ Cod.; ἀρετῆ Plan., corr. Jac. — 3 ἡ Cod., sed recte Plan. Est homericum, II, X, 58 : φίλης αἰώνος ἀμειβῆς. — 4 κουριδίαν Plan.

DXVI. Lemma : εἰς τινὰ ὑπὸ ληστῶν ἀναιρεθέντα. Iterum legitur in marg. epigrammatis 77, cum lemmate : Σιμωνίδης εὐρῶν νεκρὸν ἐν νήσῳ τινὶ θάψας ἐπέγραψεν. Vide annotata ad ep. 77. — 2. « *Invocatio Jovis ξενίου* efficit ut eum, qui loquens inducitur, non a latronibus, sed ab hospitibus interfectum esse existimes. Deinde plurali pro singulari, ὁ θεὸς ὄναιτο, concinnitatis causa usus videtur. » *Jac*.

Soquitur in Codice epigr. « ἀδέσποτον » jam supra exhibitum n. 35, ubi Jac. per errorem, ut videtur, dixit hic inscriptum esse *Platoni*.

DXVII. Lemma : εἰς Μελάππον καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Βασίλῳ (sic). — 1 ἡλίος δὲ Plan.; ἡφῶς δὲ Cod., « *Paulsenio* teste. Nirus error, si res ita habet. » *Jac*. Neque Salmasius enotavit in exemplo Buhleriano. — 3 ζῶειν Cod.

— 6 εὐτέκνων Plan., sed illud optimus Brunckii, et Scalligeri codex sive idem sive alius.

DXVIII. Lemma : εἰς Ἀστακίδην τὸν Κρήτα ἀρπασθέντα ὑπὸ Νομφῶν. « Gallice versibus reddidit Longopetræus ad Theocr. p. 31, et oratione soluta Larcher. ad Charit. t. II, p. 219. » B. Scriptum videtur carmen in formosum puerum, morte immatura extinctum; quem poeta propterea, ut alterum Hylan, non ab Orco, sed a Nympha ejus amore incensa raptum dicit. Conf. Append. ep. 259 et ep. 287. *Jac*. — 3 οὐκέτι Salmasius; οὐκεί Cod.; οὐκεί Plan., quod « ut auctoritate non destitutum » *Jacobsius* admisit, non leve detrimentum affertens elegantiori poematio sic distincto :

... καὶ νῦν ἱερὸς Ἀστακίδη;
οὐκεί Δικταίτησιν ὑπὸ δρυσίν' οὐκέτι Δάρφιν
ποιμένες, Ἀστακίδην δ' αἰὲν ἀεισομένηα.

DXIX. Lemma : εἰς Χάρμιν υἱὸν Διοφῶντος ἀνώως τελευτήσαντα. — 1. Offensioni est particula in τίς δ', laud aptis exemplis defensa a Jac. p. 355. Meinek. periisse distinctionem suspicabatur, hac fere sententia : *multi quibus singulari deorum benevolentia lætissima sors obligit, in perpetua felicitate se fore sperant;* et alias conjecturas profert Call. p. 274. Plan. ἡνίκα, cujus ionismum servat Meinek. — 2 ἡμετέροι; Plan. et v. 3 τῆ ἐτέρῃ. — 3. « Pro ἐβάπτομεν ex linguæ lege scribendum ἐβάψαμεν. Non raro quidem hujus ætatis poetas tempora permiscere videmus, ut modo ep. 517, 1, Callimachus ἐβάπτομεν dixit, ubi castigatus sermo aoristum poscit; at cum ἡνίκα conjunctum imperfectum non alio videtur sensu dici potuisse quam *eo tempore quo te sepeliebamus*. Præterea notandum est ἡνίκα causali potestate dictum *quandoquidem*, cujus usus aliud exemplum non suppetit. » *Meinek*. — 4 ἀντιπότερον Cod. et Plan., corr. Jac.

DXX. Lemma : εἰς Τίμαρχον υἱὸν Πανσαίου Πτολεμαῖος (sc. φιλῆς). « Timarchus philosophus, dum viveret, de natura animæ ejusque post mortem conditione scriperat. Quo defuncto, poeta eos qui de his rebus aliquid certius accipere vellent, ad inferos ablegat. » *Jac*. Qui Atheniensem fuisse putabat, sed « *Ptolemais phyle* fuit etiam Alexandriæ (v. *Analecta Alex.* p. 348), ut nihil impedit quominus hoc epigramma poetam, ut reliqua fere omnia, Alexandriæ scripsisse existimeremus. Ac commemorat Timarchum philosophum Alexandrinum Diogenes L. VI, 95, a Callimacheo fortasse non diversum. » *Meinck*. — 2 ἡ τί περι Cod.; ἔσεται Plan. « Præstat fortasse scribere ἡ εἰ πάλι πως ἔσεται, *et num qua in vitam rediturus sis; quod consilio poetæ melius respondere videtur quam quo pacto revicturus sis*. Hoc enim recte diceretur de eo cui de reditu in vitam persuasum est, non item de eo qui dubitat et quid rei sit comperire cupit. De ἡ εἰ in unam syllabam coeuntibus v. ad Theocr. Id. XI, 80. » *Meinek*. — 3 οἰζῆσθαι in Callimacho mavult Meinek. — 4. *Jac*. in nostro exemplo ἐν Εὐσεβίων, ob structuram.

DXXI. Lemma : εἰς Κύζικον καὶ Διδύμην τινὰς οὐκ ἔσονται. « Male habuit auctor lemmatis Κύζικον pro nomine viri, quum sit nomen Cyzici urbis : ni forsans scriperit, εἰς Κύζικην οὐκ ἔσονται Ἰππακῶν καὶ Δ. Potius scribere debuit : εἰς Κριτίαν Ἰππακοῦ καὶ Διδύμης υἱόν. » B. Critiæ in peregrina terra sepulti cippus loquitur. — 1 ἐθέλης Cod., alterum Plan. Post πόνο; distinguebat Jac., ut ὀλίγο; πόνο; parenthetice et εἰπεῖν vi imperativi dicerentur; sed in nostro exemplo mutata sententia conspicitur. — 3 λέϊον Plan.

« fortasse recte. » *Meinek.* — 4 τὸν κείνων ἔχω κριτήν Cod., sed in marg. : γρ. ὡδ' ἐπέχω κριτήν. Plan. τὸν κείνων υἱὸν ἔχω Κριτῖαν.

DXXII. Lemma : εἰς Τιμονίην (sic) θυγατέρα Τιμοθέου τοῦ Μηθύμναιου. — 1 Τιμονή Cod.; τιμονή Plan., a plerisque probatum; sed in τίς δ' ἔσσι; quivis hæreat. « Eleganter olim Jacobsius : Τιμονή; τότε σῆμα. Corrigan » Τιμονή ἢ τίς ἔσσι; vel si mavis, T. ἢ τίς δὴ σύ; *Ime Timonoe? an quamnam te esse dicam?* adeo scilicet mutata erat mortuæ facies. Non combusta igitur erat Timonoe, sed in translucida vel aperta sardapila condita; v. supra ep. 478. Eadem crasis ap. Hom. Od. I, 326, Aristoph. Thesm. 536. Ceterum scriptum in Codice τιμονή esse poterit Τιμώνη, ut ipsa Codicis scriptura conjecturam nostram de addenda particula ἢ confirmet. » *Meinek.* — 3 μίθυμα et ἢ μέγα aliquot edd. Plan.

DXXIII. Lemma : εἰς Κίμωνα τὸν Ἰππαιούσιον. — 1 ἄλιον Cod., quod correxit Heringa Obs. p. 282, post Salmasium; Ἰλίσιο Bruncck. Deinde σῆμα Cod., corr. Jac.

DXXIV. Lemma : εἰς τὸν Ἄριμμα τοῦ Κυρηναίου υἱὸν Χαρίδαν. « Ad v. 3 novum lemma : εἰς τὸν αὐτὸν τοῦ αὐτοῦ, fortasse quod in autographo nova incipiebat pagina. Charidas philosophus vitam post mortem negaverat. Poeta eum itaque post fata in eadem sententia manentem fingit. » *Jac.* Valde improbabiliter Heckerus eundem esse Pythagoreum statuit quem Alexis ut helluonem perstrinxit in *Tarentinis* et *Phædro* ap. Athen. IV, p. 161, B, et 165, D, ubi pro Ἐπιχαρίδης scribit ἐπελ Χαρίδης. De doctrina sepulchri philosophi confert Pythagoræ verba ap. Ovidium *Metam.* XV, 153 :

O genus attonitum gelidæ formidæ mortis,
quid Styga, quid tenebras, quid nomina vana timetis,
materiem vatum falsicæ piaculæ mundi?

et Append. ep. 236. In epigrammate tres loquuntur : viator, cippus, Charidas. — 1 Χαρίδας et Ἀτίμνα Blomfieldus, temere. — 3 πολυσσοτος Cod.; πολὺ σότος Plan. « Quum sit Χαρίδας Χαρίδαντος, scribendum ὦ Χαρίδαν, nisi editum tueri velis similibus ἑτεροκλίσεως exemplis, homericò Πυλάδα, menandro Δρόα παῖ. » *Meinek.* Hecker. : « Verbo ἀνοδοῖ intelligitur *animatorum in calum sublatorum reditus*, quod Platoniorum sententiâ verum erat, v. Welcker. *Sylloge* epp. p. 27-30. » Boiss. : « Hujus distichi versionem inseruit epitaphio Urcei Codri Beroaldus; vide *Matanasiana* p. 315. » — 4. A voc. μῦθος ad finem omnia Charidanti tribuebantur; sed recte Heckerus : « At nisi ἀπολωμένα viatori tribuas, qui his auditis se periisse clamat, nulla adest causa, quare ultima solando lectori scripta addiderit Charidas. » — 5 ὕμν Cod.; ὕμν ed. princ. Plan. — 6 « Pro βούλι rectius fortasse scripseris βούλη [quod volebat etiam Jac.] : sic enim solet Callimachus. » *Meinek.* Sequentium « sensus obscurus, nec certa lectio. » *Jac.* nōt. mascr. Qui in Pal. : « Nihil hic locus difficultatis haberet, si constaret Ἑλλάδιν parvi cujusdam numi, Pellæ fortasse in Macedonia usitati, nomen fuisse. Vilitatem rerum emendarum in Orco laudat ap. Athen. XIV, p. 646, C :

Ἄψει δ' ἐν ἄδου κρατάπαλον τριωδύλον »

Cujus sententiam sic probat *Meinek.* p. 273 : « His ipse *Jac.* olim primus admovit Callimachi fragmentum 85 :

Ἐκ τῶν ὄπιν βούν κολύβου πιπρήσουςιν.

Unde apertum est πελλάιος sive πελλάων esse numuli nomen, aliunde sane non cognitum. Sed in hac parte antiquitatis quantum est quod nescimus! » *Conf. eund.* ad *Choliambicos* p. 153 seq. Heckerus, recepta Scaligeri conjectura Πελλάος, helluonis sui solatium comminiscitur, « nobiles tauros Pellæos, quorum carne vesci possit », multis collaudatos ab Oppiano *Cyneg. II*, 100 seq. Præterea, eundem si audias, « in fine interdicti distichon, quo eandem sententiam ornatus extulit Callimachus. » Denique Brinckius in *Philologo* 1851, p. 223, conij. εἰ ἐκ τὸν ἄδιν βούλεσθ', οὐ πελάου βεύς μέγας εἰν Ἄδην. Planud. εἰς Ἄδην.

DXXV. Lemma : τοῦ αὐτοῦ εἰς ἑαυτὸν εἰς Καλλίμαχον τὸν Κυρηναῖον ποιητὴν τὸν γράψαντα τὰ Ἄλτια. « Laudatur quidem Callimachus poeta, sed pertinet proprie epitaphium ad Callimachum Callimachi præter patrem. Gallicis versibus reddidit Duthell. præfat. *Callim.* p. 12. Vid. Gerhard. *Lectt. Apollon.* p. 7. » B. — 1. « Ὅστις ... πόσα a Callimacho sumpsit Gregorius Naz. infra VIII, ep. 188. » *Meinek.* — 3 ἤδει; Cod., recte Plan.; ὁ μὲν κατὲν π. Cod.; μὲν ποτε Plan. — 4 κρέσσονα Plan. Superavit invidiam carminibus. — 6 μὴ λοξῶν schol. Hesiodi *Theog.* 82, qui hoc distichon excitat; ἀρχεῖου Cod.; ἀρχεῖ βίου Plan. Valckenarius ad Eurip. *Hippol.* 1339 et in *Callim. Eleg.* p. 263 μελιγίψ, quod, sive ὄμμασι ... μελιγίος, probat Heckerus, nam « μὴ λοξῶν cum negandi particula de Musis dictum nec elegans nec satis efficax videri. » Male Reiskius ἀρχεῖος, Bothius ἀκρηθός. Miram varietatem Codicis sic explicat Jacobs. : « Vox ἀρχεῖου leviter corrupta ex Ἀρχεῖου. *Archidium* autem novimus Callimachi epigrammata commentario instruxisse. Hujus igitur enarratoris nomen cum interpretatione aliqua, aut varia lectione ex ejus commentariis petita, quum huic versui adscripta esset, facile fieri potuit ut ab oscitante librario in textum relata veram lectionem inde expelleret. »

DXXVI. Lemma : εἰς Ὀθρόαδην τὸν Σπαρτιάτην. *Conf. ep.* 430 et 431, et adnot. — 3 κλυρῶν Cod., κλυρῶν Plan. — 4 ἰναγίδαν Cod., alterum Plan. « Scilicet Argivorum spolia sanguine suo inscriptis verbis quæ Spartanorum victoriam, Argivorum dedecus et contumeliam significant. » *Jac.*

DXXVII. Lemma : εἰς Θεόδωτον (sic) νέον τελευταῖον. — 1 κηδεμόνες Plan.; οἱ σὲ Bruncckius post Salmasium; ἔσπεθ θανόντων Cod.; εἰς σὲ θανόντα Plan. — 3 αἰλινοῖνε Cod., corr. Scaliger et Salmas.; θηνώλινε vel θεινώλινε Planudæ. — 4 Ἡδίστη, matris nomen proprium, pr. babiliter Heckerus p. 73.

DXXVIII. Lemma : εἰς Φαιναρέτην [τὴν] ἐκ Λαρίσσης. — 1. Bene Heckerus : « Pro κατὲ, quod in inscriptione sepulchrali videtur absonum, corrigendum est τότε. »

DXXIX. Lemma : εἰς Δωρόθεον υἱὸν Σωσάνδρου. — 2 ἐπίθεσε πρῆξ; Cod., alterum Plan. — 4 Χιμάρα; Plan. et vulgo; « sed Codicis Χιμήρα; non debet mutari; nam *Chimera* etiam Plinius H. N. IV, 1, 3 : *in Epiri ora castellum in Acrocerauniis Chimera.* » L. Dindorf, ad *HSteph.* *Thea.* v. Χιμάρα, ubi Stephanus scriptum habet Σικῶν, ex sua conjectura, ut videtur. « Inepte Opsopæus, *in medio stibulorum et caprarum.* Dubium non est quin hæc locorum sint nomina, circa quæ commissum prælium, in quo fortiter dimicavit Dorotheus. Ab Epiri castello longiori intervallo distat *Sicum* in Dalmatia prope Salonam, ut ad Theodoridæ Σηκού; referri possit. Probabile est nomina esse ignobilium in Thessalia vicorum. » *Bruncck.*

DXXX. Lemma : εἰς Νιόβην καὶ τοῦ; αὐτῆ; παῖδας. Mater Charontem alloquitur. — 2. Λάων, quas exhibuit *Ungam scelerata paternam*, Ovid. *Metam.* VI, 213, qui multis narrat. Conf. ep. 549, 3. Deinde Ταυταλίδος Plan.; verum et ad sententiam rectius et poeta dignum φόρος Ταυταλίδος.

DXXXI. Lemma : Ἀντιπάτρου Θεσσαλονικίως εἰς Δαμάτριν τὸν Λάκωνα, ὃν ἡ μήτηρ ὡς φυγοπόλεμον ἀπέσφαξεν. « Conferendum ep. 433, ubi similia plura. » B. Tymnen imitatus est Antipater. — 1. Τρέσαντι, vide ad Erycii ep. 230, 1, quod et ipsum comparandum. — 2. κοίλων Suidas v. Ἄρης; κοίλων Cod. « Hinc Suidas : ἄρης; κυρίως ὁ σίδηρος. Idem ex versu 4 : φύρην; συγκεχυμένως. Ex v. 5 : ἀρρίων; ἀρρώδες. Et : κόνθος; ψῆφος, ἦχος, hoc versu utens. Ex v. 6 : λοθαῖ; σκολιά, χαμπύλα, οὐκ ἐξ εὐθείας; γινόμενα, hunc quoque versum recitans. — 3. Μάτηρ ἃ σ' ἔτεκν. Pleonasmus quidem, sed non sine vi. Sæpe eo usi sunt tragici. Æschylus *Arinor.* jud. fr. 1 : Ἄλλ' Ἀντικλείας ἄσπον ἤλεο Σίσυφος, τῆς σῆ; λέγω τοι μητρός ἢ σ' ἐγένετο. Ibi similia adposui. » B. — 5 ἐπιθρύγουσα *Weseling.* ex Tyinne v. 4, frustra. — 6. « Pro οἷα Λάκωνα Kusterus proposuit οἷα λέαινα, probante Ruhnkensio *Epist. crit.* p. 69. Salmasius οἷα λυκαίνα. Sed multo vividius est οἷα Λάκωνα, ut est et in ep. 433. » B. Copulam desiderans Bothius scribit λοθαῖ; θ'. — 8. τελέθει Cod., superscripto σ in fine; φυγήν (unus cod. φυγεῖν) τελέθειν Suidas in Εὐρώτας, ubi distichon affert neglecto dorismo.

DXXXII. Lemma : εἰς Ἐτεοκλῆα νυγηγόν, ἐν τῷ Τυρρηνικῷ (Cod. τυρρινεῖ) πελάγει ναυαγῆσαντα. « Elegans epigramma et nativa venustate commendabile. — 1 ἐκ γαίμορι; Plan. Πόντιος; ἐλπία, spes lucri e mari petendi. — 2. Ὀθνεῖς, a priore vita abhorrentis negotii. » Jac. Qui ante de peregrinarum mercium permutandarum et comparandarum studio intellexerat. Aliam explanationem in latinis posui. — 3 ἀλλά με νηῖ Cod., alterum Plan. — 5 ἐκβρίσαντος Cod. et Plan., corr. Stephanus et Scaliger. Deinde Cod. οὐκάρ ἀλωάς. Plan. ἀλωάς. Jacobs. malit οὐ γὰρ ἀλ. Repete εἰς. — 6 αὐτός Cod.; οὐτός; Plan. Sed αὐτός; pro ὁ αὐτός; nonnunquam ap. poetas, ut IX, ep. 149 : ἤματι δ' αὐτῷ θῆρε; δίν, τὴν βοῦν δ' ὤλεσε δυστοκίη, et al. ap. Jac.

DXXXIII. Lemma : εἰς μέθυσον ὀλισθήσαντα. « Videtur esse clausula longioris epigrammatis. » B. Poeta loquitur et vino et imbre madidus. Color fere ut apud Rufinum V, ep. 93. Jac. Conf. etiam Asclep. Sam. ib. ep. 167. — 2 βροτῶν Cod., corr. Reisk.

DXXXIV. Lemma : Αἰτωλῷ Αὐτομέδοντος εἰς Κλεόνικον ἐν Θάσση ναυαγῆσαντα. « Fortasse scribendum : Ἀλεξάνδρου Αἰτωλῷ ἢ Αὐτομέδοντος. Automedon enim Cyzicenus fuit. Primum distichon *Theocrito* inscriptum legitur in Plan., unde epigramma inter *Theocritea* exhibent. » Jac. — 1. παρῶρην Cod. — 2 ἴσθι καὶ ὦ; Cod., ἴσθι ὦ; Plan., cujus liber optimus ap. Brunck. ἔσθι καὶ ὦ; οὐ. Ahrens. καὶ ὦ;. — 3 δελαῖε Cod. — 5 πηλῶδων αὐτὴν Cod., corr. Gronovius. — 6 πεντοπόρωι ναύτη; Cod., corr. Piersonus.

DXXXV. Lemma : εἰς Δάφνιν τὸν αἰπόλον τελευταῖαντα θρηῆς Πανός. « Gallicis versibus reddidit Longopetræus ad Theocr. p. 61, qui monet inscriptum fuisse Panis statuæ in urbe positæ. » B. — 2 ἰθελω Πᾶν ὀρέων κ. Plan. De Panis et Daphnidis amoribus conf. XII, ep. 128. — 3 μου Plan. — 5 ἐπ' ἄγρην Plan.; ἐπ' ἄγρη; an ἐπ' ἄγρη; sit in Codice ambiguum. Grotius male junxit τις θρηῶν ἄλλο;.

DXXXVI. Lemma : εἰς Ἰππώνακτα τὸν τῶν λάμβων ποιητὴν τὸν Ἐρέσιον. Conf. supra ep. 405 et 408. — 1 ἐπιτέτροψε Plan. — 2 οἰνάνθη; Cod., superposito α literæ η. — 3 in marg. ad ὀδύτων Codex : γρ. ὀδόντων, male. « Τῇ ἀχέρειρ sive *pyro sylvestri* proprium est τὸ πνίγειν et ἀποστύρειν τὰ χεῖλα. Vide Beckmann. ad Aristot. De mir. ausc. c. 155, p. 321 seq. » Jac. — 4 φάρυγγα Plan. edd. præter principem Flor.

DXXXVII. Lemma : εἰς Μαντίθεον, υἱὸν Λύσιδος, ἐπὶ ξένης; τελευτήσαντα. In Plan. *Theophani* inscribitur. — 1 πολυλαίστω ἐπὶ παιδί Plan. edd. recentiores. — 2 λῦσι; ἀχει Cod.; Λύσι; ἔχων Plan. Jungenda ἐπὶ ἀχει. — 3. « Nihil nisi inane filii nomen sepelivit. Mantitheum naufragio perisse suspicer; miror tamen poetam hoc non disertius indicasse : nisi forte olim scriptum fuit, ἔλυθε ναυηγοῦ ἢ λείψανα, pro δυστήνου. » Jac.

DXXXVIII. Lemma : εἰς μανν (sic ap. Jac.; Μάννιν Boiss.) τινα. In Plan. est ἄδηλον. *Manes* servile nomen. — 2 ἴσον Cod. « Sententia est ut ap. Lucretium III, 1047 : *Scipitades*

Ossa dedit terræ proinde ac famul infimus esset,

qui hoc Ennio debuit. M. Antonin. VI, 24 : Ἀλέξανδρος; ὁ Μακεδὼν καὶ ὁ θρωκόμος αὐτοῦ ἀποθανόντας; εἰς ταῦτὸ κατέστησαν. » Jac. Sed Anyte argutius : *Dario magno*, quippe dudum mortuo.

DXXXIX. Lemma : εἰς Θεότιμον, υἱὸν Εὐπόλιδος καὶ Ἀριστοδίκης, ναυηγόν. In Plan. *Theophani* inscriptum. — 3 πολυκλήρι; Cod. — 5 οἱ; ἐτέκ. Cod.

DXL. Lemma : εἰς Μῆνην καὶ Πολύνικον υἱοὺς Χαρίνου. — 1 πρὸς διό; Cod. et Planudeæ edd. veteres, recentiores πρὸ; Ζηνός, sed recte correxit Salmas. — 2. Heckerus in *Philologo* 1849, p. 485 : « Urbem quam Homerus dixit Θῆβην Ἰγποπλάκην si Damageti ætate pristinum nomen et nobilitatem servasset, per abusum a poeta dici potuisse Αἰολίδε; non negaverim. Sed de hac urbe cogitari nequit. Quare caput Bæotias intelligendum, quod licet Bæoti fuerint Æoliensium cognati, epitheto Αἰολικόν dici non memini. Corrigendum ἐ; Ἀοιδία. » Quod verum esse videtur, ac recepissem nisi fieri posset ut illi in Æolensi quadam urbe fuerint insidiose interempti a Thracibus latrocinia agentibus (conf. ep. 544, 5 seq.) et nunc antiqua illa cognatione utantur ad commendanda verba in patriam ferenda. — 4 ἄμμι Cod. et Plan., corr. Brodæus et Scaliger; ἄμμι μ. Reiskius. — 5 ὑπὸ θνητῶν Plan., male.

DXLI. Lemma : εἰς Χαϊρωνίδην τὸν ἀριστία. — 2. « De locutione νίκη πολέμου, κράτος ποιέμου, νίκη; κράτος, multa congesi ad Choricium p. 270. Adde ep. 296, 8; var. in VI, ep. 50. » B. — 3 τάφρον Cod.; τάφρον Plan.; quod Jac. Τάφρον; scripsit : « nam respici videtur pugna quædam pugnatæ circa eam regionem quæ proprie Τάφρος; et Τάφρος; μεγάλη; vocabatur, illustris clade Messeniorum a Lacedæmonii ibi accepta; v. Pausan. IV, 17, et Polyb. IV, 31. » — 5 ναι μὴν ἄλλ' ἀρετὴ σε διακριτὸν ἄλι; (vel ἄλι;); ἀΐθη Cod., eademque Plan. nisi quod ἄλι; ἀΐδει. Brunckius:

ναι μὴν ἄλλ' ἀρετὰ σε διακριτὸν ἄλι; ἀΐδει,

sed ἄλι; proprium nomen poscit dorismum ἀρετὰ; ἄλι; jam Salmas. et Scaliger scripserant. Verum particulas ναι μὴν ἄλλ' non coire animadvertit Meinek. p. 191,

καὶ μὴν ἀμ' ἀρετῆ conjiciens, ἀντ' ἀρετῆ; Schneidewinus et Ungerus *Beitr.* p. 37, quod recepi. Heckerus volebat οὐ μὴν ἀλλ' ἀρ. vel καὶ γῆν ἀλλ', ob malam correctionem initii Ἐσθης ἐν προμάχοις. — 6 χιάντο Cod. Ἄνὰ Ἐρηρὴν ... κόνην Jac. malebat ad *Analect.* t. VII, p. 432, coll. *Eur. Phœn.* 1152.

DXLII. Lemma : εἰς παιδίον διερχόμενον τὸν ποταμὸν Ἔβρον χρυσταλλωθέντα· καὶ τοῦ πάγου περιβραγέντος ἐξολισθήσαν διεκόπη τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοῦ παγέτου καὶ τέθηκε. Eandem historiam tractavit Philippus Theas. IX, ep. 56. — 1 κρυμοῖσι πεδηθεῖς Plan., fort. ex Philippo, qui : κρυμὸν πεπηδημένον ὕδαρ. — 6 ὑπερθε τάφου Cod. et Plan., corr. Brunckius. « Junge : κἀρα λευθὲν ὑπερθε (super glacie) ἔθηκε (pro ἐνήθηκε) τάφου. » Jac. — 7 μυρομένη Cod. — Latine olim redditum et in codicibus Julio Cæsari vel Germanico Cæsari inscriptum habes in *Anthol. Latina* IV, 92 (ubi multa Burn. p. 62 seqq.) :

Thrax puer adstricto glacie dum luderet Hebro,
Frigore concretas pondere rupit aquas;
Dumque imæ partes rapido traherentur ab amne,
Abecidit heu tenerum lubrica testa caput.
Orba quod inventum mater dum conderet urna,
« Hoc peperit flammis, cetera (dixit) aquis. »

DXLIII. Lemma : εἰς Θεογένην ναυαγόν, ἐν τῷ Λιθουῶνι κελῆτι ναυαγήσαντα. « De nauta, cui turba gruum in nave incidentium mortem attulit. De coturnicibus Plinius X, 33 : *Adrolant et hæ simili modo, non sine periculo navigantium, quum appropinquavere terris : quippe velis sæpe incidunt, et hoc semper noctu, merguntque navigia.* Idem Plinius XXXII, 6, de loliginibus tradit, tanta interdum multitudine evolare, ut navigia demergant. » Jac. — 1 ἀρνήσαιτο Cod., alterum Plan. — 4. « Sic Aristoph. *Av.* 578 : στρουθῶν νέρος ἀρῆν. » B. *Conf. ep.* 745, 3. Mire Grotius : Cum *tamen* ... », quod non intelligo.

DXLIV. Lemma : εἰς Δερξίαν τὸν Λάμπωνος τοῦ Φθιώτου ὑπὸ ληστῶν ἀνααιρεθέντος. — 1 ἦν κῶδ' Cod. — 2 θαυμακίαν Cod., corr. Holstenius. — 3. « Per silvam illam Maleæam (in promontorio Maleæ) nuper iter fecit et hujus meminit epigrammatis Leakius, quem vide tom. I *Hineris* per Græc. septentr. p. 461. » B. — 4. « Incertum relinquitur, volueritne poeta tumulum Derxias Lamponis filii, aut quem Lampo Derxias filio in silva aggressit : ut pater ipse, cum filio in Laconia versatus, a latronibus interfectum sepeliverit. » Jac.

DXLV. Lemma : εἰς Ἀριστόνου τὸν Χαίρεστράτου. — 1 τὴν ἐπὶ Cod.; ἀπὸ Casaubonus, quod probant Jac., Boiss. et Meinek. p. 147. — 2. « Εἰς Ῥαδάμανθου, ad piorum et beatorum sedes, ubi Rhadamanthus exercet imperium. Vid. *Pind. Ol.* II, 75-95, cum Bæckhii explic. p. 131. *Virgil. Æn.* VI, 540 :

Hic locus est, partes ubi se via findit in ambas :
Dextera, quæ Ditis magni sub moenia tendit ;
Hæc iter Elysium nobis ; at læva malorum
Exercet pœnas, et ad implia Tartara mittit.

— 4 ἄθδο; Cod. Primus, ut videtur, Æschylus Plutonem ἀγεσίλαον appellavit, ut alii ἀγῆσανδρον et πολυδέγγονα. » Jac.

DXLVI. Lemma : εἰς Ἀρίστονα πένητα χίνας (sic) ἀγρεύοντα. — 1 κῶρον ὀβολὸν Cod. et vett. edd. Plan., recentiores ut editum. Est fundæ genus avibus petendis, præ-

sertim cornicibus (κορώναις). Grotius maluit *arcum*. — 2 χίνας Cod.; γῆνας Plan. edd. vett., χίνας Steph. et Scaliger; κίγλας Aldina tertia, quam secutus est Grotius. Χίνας, in hac voce singulare, tuetur analogia syncoparum similium. — 3 παραστῆτων Cod.; ἐκαίτος Cod. et Plan., corr. Scaliger et Salmas. « Ut in ἦκα et δολίην, sic in participio quoque est clandestini et dolosi adventus significatio : *tacito clam pede accedens, ut loquitur Tibullus I, el. 10, 34.* » Jac. qui οἶδεν ἐκαίτος pronebat, Grotium affersens, qui : *fallere morat aves*, quod ipsum etiam ολος significat. — 5 ἦχον (sic) Cod., recte Plan.

DXLVII. Lemma : εἰς κόρην παρθένον ἰσόφηρον. (De quo genere vide supra ad VI, ep. 321.) In marg. : εἰς τὴν Βιάνωρος (sic) θυγατέρα παρθένον τελευταίασαν. — 2 τύμβου Plan. « Πότμον ὀφειλόμενον, quos eum secundum naturæ leges et ordinem præcedere fas erat. » Jac. Boiss. : « Calculum institui, et, numerato nomine πότμον, literarum distichi unius cujusque summa est 7247. »

DXLVIII. Lemma : ἰσόφηρον· εἰς Ἀργεῖον τινὰ συγγενῆ Δικαιοτέλου; θαυμαστόν. « Cippo insculptum erat Δαίμων Ἀργεῖος. Quærit viator, quis ille inter plures eo nomine viros fuerit. Respondet Echo. » Jac., assentiente Lennepio ad Grot. p. 238. Alii altere de Δαίμων statuebant; Echo intelligebat Grotius, qui v. 2 græcum genitivum ob metrum posuit. — 1 ἄρα Cod.; ἦ ἄρα Plan. et vulgo. — 2 Δικαιοτέλους edd. aliquot Plan. « Codicis lectio utraque præferenda, ἄρα et Δικαιοτέλους. Nam cum ea scriptura est uniuscujusque distichi summa 7150. » B.

DXLIX. Lemma : ἰσόφηρον· εἰς Νιόβην τὴν ἀπολωθεῖσαν διὰ τὸ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἰδ' τέκνα θάψαι. — 3 γόνον Cod. et Jac.; γόνου Plan. « Hoc præstuli. Nam sic summæ utriusque distichi fere æquales sunt : prius valet 6824, alterum 6828. Forsan scripserat auctor λήξει οὐδ' αἰώνι γόνου, numero arithmetico magis intentus quam poetico. Vel potius τὶ ἀλαζόνα. » B. Hoc recte, et delendum esse δ' significavi.

DL. Lemma : εἰς Ἀνθία τὸν ναυηγόν, ὃν ἐκ θαλάσσης σωθέντα λύκο; ἀπέκτεινε· ἰσόφηρον. « Quum non repererim inter disticha numerorum paritatem, fere crediderim auctorem esse potius Leonidam Tarentinum quam Alexandrinum. Et id Tarentino tribuit Brunckius. Planudes Ἀωνίδου tantum habet. » B. Quorum sententiam minime confirmat, sed improbilem reddit ep. 289 Ἀντιπάτρου Μακεδόνας, id est haud dubie *Thessalonicensis* Tarentino Leonida posterioris. Ex illius enim epigrammate hoc fuisse expressum imitatione manifesta, non contra, omnes facile concedent. — 2 « Αἰνὸλυκον, eodem modo quo Theocritus αἰνολέοντα dixit horrendum leonem, XXV, 168. » Steph. — 4 ἔσχε; Plan.

DLI. Lemma : εἰς Παῦλον καὶ Λητώιον (sic) ἀδελφούς ἐν Βοσπορίῃ (ex v. 4) τελευταίαντας. « In duos fratres, qui, dum viverent, arcta consuetudine juncti, simulque vita functi, in eodem tumulo conditi sunt, ubi Concordiæ aram consecrari debere existimat poeta. Similiter de fratribus Cascis *Anthol. latina* IV, 1 :

Quanta fuit mentis, tanta est concordia fati ;
Et tumulus cinerem parvus utramque tegit. »

Jac. — 1 λητώιος Cod.; Plan. habet alterum, de quo v. quæ disputat L. Dindorf. in *Thes.* s. v. — 2 κατὰ Μοίρης Wakefieldus, coll. *Theocr.* I, 139. — 5 ἀπάνεν' ἰδύν-

σθην malit Jac. — 6 ζυνητρεγγίτην Plan. — 8 ιδρύσθαι codd.

DLII. Lemma : εἰς Περιόλειαν τὴν ἰδίαν μητέρα, χειμένην ἐν Βυζαντίῳ. In marg. siglis : ὡσαύτων σημειώσαι. « Lemma procul dubio ductum ex ipsius Agathæ codice. Eum Memnonius et Pecticeæ filium fuisse matrisque tutela tertio ætatis anno privatum esse ex hoc tantum epigr. constat. » Jac. — 2. « Οὐ μὰ τὸν, vide ad ep. 112. » B. — 3 βοσπόδη Cod., alterum Plan. — 6 τῆλε πάτριος Cod.; πάτρι; Plan. — 10 σταλάη Brunck., quo non opus.

DLIII. Lemma : εἰς Ζωσίμην τινὰ δούλην. — 1. « Μόνω τῷ σώματι δούλη. Serva ar. Aristænetum II, 7 : μὴ γὰρ ἡ τύχη σὺν τῷ σώματι κατεδούλωσε τὴν ψυχὴν; Ibi similia contuli p. 671, non tamen memor Philemonis, cujus meminit Aristænetus. Philemon enim, p. 410 Cler. :

Ἢ δ' αὖ τύχη τὸ σῶμα κατεδουλώσατο.

Theodoretus De provid. VIII, p. 267 : τὸ σῶμα γὰρ δοῦλος, ἀλλ' οὐ τὴν ψυχὴν ἐγενομῆν. Eumathius IX, p. 349 : κἄν δουλεύω τῷ σώματι, κατ' οὐδὲν τῆς ψυχῆς ἐλυμνήμαίην τὸ ἐλευθέρην. Xenophon Ephes. II, 4 : ἔχουσιν ἐξουσίαν μου τοῦ σώματος, τὴν ψυχὴν δ' ἐλευθέρων ἔγω. Ibi Locella. Seneca Epist. XLVII : Servus est : sed fortasse liber animo. » B — 2. « Hoc ad liberum sepulcrum referendum est, quo domini honos servos honorare solebant. Martialis I, 102, de servo Demetrio :

Ne tamen ad Stygias famulus descenderet umbras,
Tireret implicitum quum scelerata lues,
Cavimus et domini jus omne remisimus ægro :
Munere dignus erat convaluisse meo.
Sensit deficient sua prænemia, meque patronum
Dixit ad infernas liber iturus aquas.

Conf. Dioscoridæ epigr. supra 178. » Jac.

DLIV. Lemma : εἰς Ἀγαθάνορα υἱὸν Ἀρχιτέλους· θρυμ-στών. Appicta sigla ὤρατον. — 2 τάρον, recte Jac. in Delectu p. 311, pro distinctione plena, quæ ex Brunciana permanserat. — 3 αἱ αἱ Codex ubique, quare hanc varietatem negligo. — 4 Notissima ex Homero libertas constructionis. — 6 ἐπιθύη Salmasius et Codice enotavit.

DLV. Lemma : εἰς τινὰ γυναῖκα σώφρονα καὶ φιλανδρῶν. Et in pagina versa : μήποτε ἡ γυνὴ αὐτοῦ. Sic enim correxit Jac. quod legitur αὐτῆ. — 1 ἐσχατιῆς Cod., alterum Plan. Strue παρὰ τὰ λίνια τῆς ἐσχ. μ. — 2 Scil. θεοῦς. — 3. Hic Cod. in nova pagina : τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν αὐτὴν. Zeugma est in voce τοῖον et supplendum ἔδοσαν vel simile. — 5 νόστῳ Cod., alterum Plan., apud quem hoc distichon novum est epigramma : τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτό. Sic Grotius. « Eiden cippo ac præcedentes versus insculptum fuisse existima, sed in diversa ejus parte. » Jac.

DLVI. Lemma : εἰς Σάτυρον τὸν μιμολόγον. « Id est μίμων. Ἡγὼ μιμολόγος est in epigr. Euhodi in Append. Plan. 155. In disticho autem Τίτυρος legitur, non Σάτυρος, quod doctrinæ, sed parum aptæ, ostentatori deberi puto, qui Τίτυρος nomen sibi interpretandum sumebat; v. schol. Theocr. III, 2, et Eust. II. p. 1214 : Τίτυροι γὰρ ζωρικῶς οἱ Σάτυροι. » Jac.

DLVII. Lemma : εἰς Μαίην (Cod. μαῖην) τινὰ γυναῖκα

τριζόντη καὶ τρεῖς χρόνους ζήσασαν. — 1 Μαίη; Plan., quod Codicis quoque ductus ostenderunt Paulsenio, non μαῖης, quod viderant Salmas. et Jac. « Nomen forte fuit Μαρία, quod depravatum in Μοῖη. » Brunck. — 2. Quod Plutoni βλῶς tribuitur, id ex poetica dicendi ratione videtur derivatum, qua mortales Apollinis Dianæve sagittis configi dicuntur. » Jac. — 3 ἤραξεν Cod. — 4. Textricem egregiam.

DLVIII. Lemma : εἰς Ῥουφίνον τὸν υἱὸν Αἰθερίου τὸν σοφώτατον. Εὐρέθη δὲ ἐν Προσῳ. In cod. Jani Lascaris perperam tributum Callimacho, cujus epigramma præcedit in Plan. « Vide Blomfield. ad Callim. p. 168. » B. — 2 πακπαῖω; Cod., πακπῶφ Plan. — 3 καῖς Cod.; πάις Plan., quod cum Bruncko posuit Boiss. — 4. Grotius legebat Ἀγάτης. — 5 ἤδης ἀνθος Ἰάσσης Plan. — 8 ζῶων Plan. Perperam reddidit Grotius.

DLIX. Lemma : εἰς Ἀδίαθιον τινὰ, ἱατρὸν περίφρονον. — 1. « Ἀκεστοῖη, eadem quæ Ἀκεσώ, Æsculapii et Epiones filia. Vide Suid. v. Ἠπίων et Aristid. vol. I, p. 46, 3, quibus tanquam Ἠπίωνος παῖδες ἐπ' ὠνυ μοι commemo-rantur Ὑγεία, Αἰγλή, Ἰασώ, Ἀκεσώ, Πανακεία. — 4. Μετὰ κείνων, hoc tanto viro extincto, quem par erat ante omnes alios hujus divæ viribus servari. » Jac.

DLX. Lemma : εἰς Λεόντιόν τινα ἐπὶ ξένης τελευτήσαντα, ἐπαινούμενον ἄνδρα. — 1 ξίνοις Plan., male. — 2 τῆζε βάνας apogr. Paris. et Salmas. et Codice. — 3 ελεράρων Cod. — 7 ἔπλω Cod. et planudæ recentiores; vett. ἐπλετο, et sine var. loco alio ubi repetitur hoc epigramma.

DLXI. Lemma : Ἰουλ. ἀπὸ ὑπάτων αἰγυπτ. (et sic etiam in sequentibus) εἰς Κρατερὸν τὸν σοφιστὴν, νέον τελευτήσαντα. Cujus cathedra memoratur IX, ep 661. — 3. « Ἀνιγροῖς, pro ἀναροῖς, ut ap. Oppian. Cyneg. IV, 406 et Haliout. III, 188. » Bo/h. — 4 δάκρυα Cod., alterum Plan.

DLXII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Κρατερὸν· βαυσιπτόν θῶον τὸ ἐπίγραμμα. — 1 εἶτα (pro εἰ γε) in Codice esse videtur, quod etiam Salmas. enotavit. — 3. « Te rivente omnes loquebantur. Nova laudandi ratio, cujus vim non penitus perspicio. Magnorum oratorum eloquentia tantum abest ut alios ad dicendum excitet, ut iis potius silentium imponere soleat. » Jac. Ex ultimo disticho apparere videtur Julianum ἔφρωνον dixisse de acclamationibus quas auditoribus admiratione expressit. — 4. Ὑμέτερος pro σὺς positum a recentibus aliquoties vidimus supra, ut V, ep. 293, 6. Jam in Theocrito observavit Jac., VIII, 75 :

Ἄλλὰ κάτω βιέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἰςπον.

DLXIII. Lemma : εἰς ζωγράφον τινὰ εὐρητὴν, καλούμενον Χρυσόμαλλον. « Ineptissimum lemma Erat homo ille pantominus, qui, ut videtur, tragicam saltabat, cujus argumenta erant prisorum hominum casus, ἀρχαίων μερόπων. » Brunck. — 1 χρυσεόμαλε Plan. « Σιγῆς τὸ χάλκεον, secundum homerium τὸν χάλκεον ὕπνον ἰαίνει. Ludere p' eta videtur in Χρυσεὸ μαλλον et χάλκεον. » Jac. — 3. « Νεύμασιν ἀρθόγγισσι. Sunt multa conferenda in n ta ad IX, ep. 505. » B.

DLXIV. Lemma : εἰς Αζοδίκην τὴν Πριάμου θυγατρῆν. « Maximus, Asiæ proconsul, quum Laodices, Priami

filiae, tumulum vetustate fere collapsum detexisset, instauravit eum et Laodiceæ æneam statuum, alio quodam loco jacentem, ei imposuit. (Conf. Hecker. I, p. 78.) — 1. Laodiceam, post captam Trojam hostium violentiam fugientem, terra dehiscens hausit. Vid. Lycophr. 315, cum schol., et Quintum III, 544 seqq. » *Jac.* — 2 *ἔξιων Cod.*, i. e. *ἔξιων*. — 3. Ἀνώσιτος χρόνος; HStephanus in Thes., per errorem ex Herodoto afferens, exponit « tempus non intellectum obrepens, ut dicitur, Obrepiunt non intellecta senectus. » Sed epitheton aliud hic desideres.

DLXV. Lemma : εἰς Θεοδότῃ; εἰκόνα. Grotius *Thermოდoten*, calami lapsus, ut videtur. — 1. Quamquam verbum ex ipsa re facillime intelligitur et cum elegantia quadam omittitur, nescio tamen an Julianus interlocutorum fingere voluerit, intempestivas laudes exorsum interpellantem.

DLXVI. Lemma : εἰς τὸ τοῦ θανάτου ἀδλον και τὸ τοῦ βίου εὐσετέμαρτον. — 1 *εὐλήθια Cod.*, quod servat *Jac.*, Boiss. — 2 ἀμφοτέρας; *Cod.*, αἰ superscripto; ἀμφοτέρας; *Plan.* « Durum est Terræ et Ithiyæ stadium tribui hominibus percurrendum. Malim :

Χαίροτον ἀμφοτέρας ἡ ἦνυσα τὸ στάδιον,

cum hiatu in cæsura. At in ejusmodi poetis non sine periculo sententiarum emendatio tentatur. » *Jac.* Qui mihi quidem indicasse videtur quod unice verum est. — 3 εἰμι *Cod.* et *Plan.*, corr. Brunck.; *νεύσσομαι Plan.* Πόθι προ ποτ, cujus alia quoque exempla habentur. Ἵμας pendet a μετέθην.

DLXVII. Lemma : εἰς Κανδαύλην, ὃν ἀπέκτεινεν ἡ γυνὴ εἰς τὸ γυμνὴν ὑπὸ Γύγου ὁραθῆναι. Ex celebri narratione Herodoti expressum, cujus confer præsertim cap. 11. — 5 ἦν ἄρα *Cod.* et *Plan.* : nam per errorem ap. *Jac.* in var. legi videtur ἦν δ' ἄρα, quod Paulssenium fugerit; nec ὁ ἐνοτάτω Salmas. Cum Brunckio dedi *χρηὴν ἄρα* ex Orpographi et Casauboni emendatione. Ipse *Jac.* : « Manifesto Agathias respexit formulam qua Herodotus I, 8, historiam de Candaulis stultitia auspicatur : *χρηὴν γὰρ Κανδαύλη γενέσθαι κακῶς, quam multi imitati sunt; v. ibi Wesseling.* »

DLXVIII. Lemma : εἰς τινὰ κόρην ἐπικαιτῆ τελευτήσασαν. Ἐργωνδῆ; δῖον και παθητικὸν τὸ ἐπίγραμμα. In *Plan.* est *αἰγιον*. — 2 θάλισαν *Cod.* — 3 αἰ μοῖραι *Cod.*; ὦ μοῖραι *Plan.*; à M. Salmasius. — 4 ἤγετε οὐδ' *Cod.*, alterum *Plan.* — 7 μητρό; *τε Plan.* — 8 τακομένων... φθιμένας *Cod.*, alterum *Plan.*

DLXIX. Lemma : εἰς γυναῖκα τινὰ Θεσσαλὴν ἐν Βοσπορίῳ τελευτήσασαν. — 2 λέυση *Cod.*; λέυσης; *Plan.*, corr. Brunck. — 5. Opportunissime mutata structura. Male Bothius v. 3, *κάθ' ἄνεν οἱ παράκ.* « Herodianus Epim. p. 62 : *κενήριον, τὸ κενοτάσιο.* Ibi nota. Scholia in Pind. Nem. IX, 30 : *τὸ μὲν κενήριον τοῦ Ἀδράστου ἐν Σικυῶνι ἐφασιν, ἀποκείσθαι δὲ αὐτὸν ἐν Μεγάρῳ.* Vide Nanz. ad Nonn. p. 223, et Cur. sec. p. 50. » *B.*

DLX. Lemma : εἰς Δουλιχίτον τὸν ἀνθύπατον. Etiam in vet. edd. Planudeæ est ἀδέσποτον, sed in Ascens. et sequentibus *Nicoarcho* tribuitur. « Scriptum in Dulcitiu, quem sub Constantio Consularem Æmiliæ fuisse apparet ex *Cod. Theodos.* p. 56. Eundem, ni fallor, commemorat Libanius Epist. XXIV, p. 11 : unde apparet eum

circa ann. 358 periisse, quo anno Nicomedia terra motu eversa est. Vide Godofredum in Prosopograph. vol. VI, part. 2, p. 50. — 4. Σηκός, sepulcrum septo cinctum. » *Jac.*

DLXI. Lemma : εἰς Πλάτωνα τὸν κίθαρωδόν. — 1 τίς ποτε *Plan.* — 3. « Similiter Julianus Epist. XXXIV, p. 406, D : *τῷ γὰρ ὄντι τοῦ καλοῦ κόμματος, ἤμιν ὀλονεῖ σπινθήρ τις ἱερὸς ἀληθοῦ; και γονίμου παιδείου; ὑπὸ σοὶ μόνῳ ζωπορεῖται.* quod cum similibus ductum ex Plat. Leg. III, p. 585, C. » *Jac.*

DLXXII. Lemma : εἰς ἄνδρα και γυναῖκα μοιχευομένους, οὓ; ἡ ὁροφὴ πεσοῦσα κατέκτεινε. — 3 ἀλλοπίνῃ; δὲ *Cod.*, mire. — 5. « Sic Agathias IX, ep. 152, equum durateum appellat *δουρατεῖαν παγίδα*, quia equi ope Trojani oppressi et civitas tanquam laqueo capta est. *Ἐν ἐνὶ, juncti.* » *Jac.*

DLXXIII. Lemma : εἰς Χερσέδιον τὸν βήτορα ἐν Ἀθήναις. — 2. « Τῆ; προτέρη; δεκάδος. Eadem laude oratorem ornat Lucianus Scytha c. 10 : *καί τις δὲ και λόγων δυνάμει τῆ Ἀττικῆ δεκάδι παραβάλλοις ἄν.* Antiquorum igitur oratorum laudem æmulatus esse dicitur Chiredius; nam ἡ προτέρη δεκά; comprehendit eos, quos Aristarchus et Aristophanes grammatici, reliquis exclusis, in κανόνα redegerant. Insequenti tempore inter recentiores oratores denovo dilectus est factus et novus canon institutus, in quem iterum, ut in priorem illum, decem redacti sunt. Hujus alterius δεκάδος; mentionem fecit Suidas v. Νικόστρατος : *ἐτάχθη δὲ ἐν τοῖς κρηθεῖσιν ἐπιειθετέροι; δεκά βήτορσιν.* » *Jac.* Sed videndus ad eum locum Bernhardus p. 990 seq. — 4. « *Plan.* et apogr. Par. οὐδ' ὄσον. » *B.*

DLXXIV. Lemma : εἰς Ἀγαθόνικον τὸν δικολέκτην. Et in nova pagina versu 5 incipiente : εἰς Ἀγαθόνικον δι (sic) νεώτερον νόμου; μελέτην ποιούμενον. — 1. « Sic Agathias jure dicundo occupatus V, ep. 292, de se : *ἀλλά μὲ θεσμοὶ ἐργουσι τηλόθι.* — 4. Νομίμη ηλικία ambigue dictum, et de ætate qua per leges pretebat honores et magistratus, et de ætate mortis matura. » *Jac.* Est prius. — 6 τὸν θιάσου *Cod.*; *ὁ θ. Plan.* — 7. Γόψ, conf. ep. 561, 4. — 8 τὸν λαγ. *Cod.*, apogr. Par. et Wechelii planudea, *Jac.*; τὸν λαγ. *Plan.*, Brunck., Boiss. — 10. « Sententiam illustrat Car. Hoffmann. Diss. de tragicis Græc. p. 28. » *B.* Βιότου ἀντροσύνην : in vita enim *urgentia circumstant vitia undique, nec resurgere aut in dispectum veri attollere oculos sinunt, sed mersos et in cupiditatibus infixos premunt*, Seneca De brev. vitæ c. 3. *Jac.*

DLXXV. Lemma : εἰς Ῥόδην τὴν γυναῖκα Γεμελλου τὴν Τυρίαν ἐν Βυζαντίῳ τελευτήσασαν. — 1 Ῥοδῶς Grotius, siquidem scripsit *Rhodo*. — 3 αὐτῆ *Cod.* « *Plan.* et apogr. Par. αὐτῆ, quod præstuli vulgabat αὐτῆ. » *B.* Sed in græcis ejus nihil mutatum. — 4. « Gemellus juris Romani professor fuisse videtur. Certe verba vix aliter quam de Antecessore accipi possunt. » *Jac.* — 5 γρηδ *Codex.* Κύκλα, sc. ἡλίου, de annis.

DLXXVI. Lemma : εἰς Πύρρωνα τὸν φιλόσοφον ἄμοισατον. Et in marg. « *Ιουλιανὸς ἀπὸ ὑπάτων εἰς Πύρρων (sic) φιλόσοφον τὸν Ἀναξάρτου ὀμιλητήν.* — 1 *κάθ' ἄνεν Cod.*, alterum *Plan.* — 2 ἐπέχῃ *Cod.*; ἐπέχῳ *Plan.* « Conf. Lucian. Vitt. auct. c. 27. Inter vitam mortemque nihil interosse dicebat Pyrrho, cujus de hac re dictum laudat Stobæus Flor. CXXI, 28 : *Πύρρων ἔλεγε μὲδὲν διαφέρειν*

ζῆν ἢ τεθνᾶναι. Καί τις ἐρη πρὸς αὐτόν· Τί οὖν σὺ οὐκ ἀπο-
βήσκει; » Ὁ δὲ, « ὅτι, εἶπεν, οὐδὲν διαφέρει. » *Jac.* Qui
sic παραφράζει postrema epigrammatis : μάτην ἐπέχει· ὁ
τάφος γὰρ ὄντως σε τεθνηκέναι δείξας, τῆ περι τῶν τοιοῦτων
οὐκέτι τέλος ἐπέθηκεν.

DLXXVII. Lemma : εἰς Τίμωνα τὸν μισάνθρωπον ἐν
τριόδῳ κείμενον. Legitur etiam supra in margine epigram-
matis 315. In Plan. est ἀδηλον. — 2 τύχη Cod. hoc loco,
altero τύχη, superposito οι. Plan. τύχοι. — 3 πάντ' ἐπεὶ
τίμων Cod. priore loco, recte hic. Deinde καλέουσιν
priore loco et Plan. (quem sequitur Grotius), sed πατέ-
ουσιν recepit *Jac.* quod hic in Cod. legitur. Salmasius :
« πατέουσιν, ita membrans, in quibus tamen videtur
aliud quid fuisse quam πατέουσι. Et fortasse, καλέουσι. »
Quæ animadversio ex comparatione alterius loci potius
quam ex incertis ductibus aut correctione Codicis fluxisse
videatur, de qua re nihil Paulsen. Ceterum conf. dicta
ad extremum epigr. capitis. Hoc distichon supra a corre-
ctore additum erat.

DLXXVIII. Lemma : εἰς Πανοπέα τὸν λεοντοφόρον καὶ
περδαιλοκτόνον, ὑπὸ σκορπίου δηχθέντα καὶ τελευτήσαντα.
Conf. ep. 172. — 5 σίγιννα codex Reg. Planud. ap.
Brunck. — 6. Conf. ep. 338, 5; ep. 546, 6.

DLXXIX. Lemma : εἰς Πέτρον ῥήτορα ἀπὸ τέγουσ πε-
σόντα καὶ τελευτήσαντα. Dubitandum esse non videtur
quin intelligendus sit ille celeberrimus sub Justiniano
Petrus Patricius, orator et scriptor, qui post legationem
ad Chosroem regem anno 562 εἰς τὸ Βυζάντιον ἀεικόμενος
οὐ πολλῷ ὕστερον κατέλιπε τὸν βίον (Menander Protect.
fragm. 13), quoniam modo, ex hoc epigrammate apparet,
quo non est usus Niebuhrius in egregiis prolegomenis de
vita et scriptis Petri, ap. Müllerum *Histor. Gr. fragm.*
vol. IV, p. 181 seqq. — 1. Αἶψα γελώσαν. Joannes Lydus
ap. Niebuhr. : πρῶτος ἐστὶ καὶ μελίγως, ἀλλ' οὐκ εὐχερῆς.....
χαίρω αὐτῷ ὅτι καλὸς ἄμα καὶ ἐλευθέρως (ἐλευθέρως;), καὶ
τύχου καὶ κορυζῆς ἐκτός, ἀστεῖός τε καὶ κοινός. Procop.
ibidem : πρῶτος γὰρ ἦν καὶ ὡς ἥκιστα ὑβρίζειν εἰδώς. —
« 5 Ὅσον ἤρξατο, quantum satis erat ad res suas ordinau-
das. Sequentium sententia : ejusmodi mortem qui sævam
vocaverint, falluntur; naturalis potius mors præ ea sæva
putanda est. » *Jac.*

DLXXX. Lemma : εἰς τινὰ ὑπὸ ληστών πεπορευμένον καὶ
ὑπ' αὐτῶν θαπτόμενον. « Conf. ad ep. 310. » *B.* In Plan.
male cum sequenti epigr. junctum. — 1 οὐπότ' με Cod.,
non οὐπότ' ἐμέ.

DLXXXI. Lemma : ὁμοῖον τῷ προτέρῳ.

DLXXXII. Lemma : εἰς νυγηγόν τινὰ ἀπὸ τῆς θαλάσσης
ἐκδρασθέντα πρὸς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα. — 3 σε δάμασαν
Cod.; σ' ἐδάμασαν Plan., corr. Stephanus. — 4 ἐκεκλισσε
Cod., alterum in plerisque edd. Plan.

DLXXXIII. Lemma : ἐπὶ νεκροτοκίᾳ εἰς γυναῖκα τίκτου-
σαν, ἧς τὸ ἔμβρυον θανόν ἐπὶ τρισὶν ἡμέραις ἐν τῇ γαστρὶ κα-
τείχετο, ἔως ἂν καὶ αὐτὴ τετελεύτηκεν. — 1 Ἀθάλα Jacob-
sius; edebatur ἀθαλα. — 4. Γαστρὶ δυσκόλῳ nunc recte
interpretari videtur ἐν τῷ δυστήνῳ τῆς γαστρὸς κόλῳ,
olim annotans : « Epitheton vitiosum uteri structuram
significat. » — 5 ἐξότε Cod. et optimus Planudeus ap.
Brunck.; ἐξότου pleræque Plan. — 6. Ἀπρηχοὶ ἐπιπίδες,
ut XII, ep. 145, 2, quæ alibi sunt ἀνήγνοι, κενά. —
7 ἀντὶ δὲ κοινῆς Cod., « sed δὲ temere a librario insertum,

ut supra ep. 469, 1, et alibi passim. Τελέθει Cod. et ille
Planudeus Brunckii; editiones præter unam Ald. τελέθει,
[quod exprimit Grotius; et potest ambigi utrum scripse-
serit Agathias]. In verbis κοῦρη γαστρί respicitur solem-
nis exclamatio : *Sit tibi terra levis!* Mater exstinctum
infantem in utero generis ejus sepulcrum dici poterat, ut
Thyestes ap. Sidonium Apoll. c. IX, p. 109,

Fratris crimine qui miser voracis
Vivum pignori bus fuit sepulcrum.

Comparandum imprimis epitaphium puerperæ in *Append.*
ep. 384, v. 9, 10. » *Jac.* — 8 αὐτὴ ἀπογρ. Par. et Plan.

DLXXXIV. Lemma : εἰς τινὰ ναυαγῆσαντα καὶ ὑπὸ ναυ-
τῶν ἐκ τῆς θαλάσσης νεκρὸν ἀναληφθέντα καὶ τάφου εὐμοιρῆ-
σαντα (εὐμυρ. Cod.). — 1. Σῆματι γῶσαι etiam ep. 591, 3.
et ap. Eurip. Or. 1585 : δάμαρτος νέκυν ὄπως γῶσω τάφῳ.
— 3 ῥέξει Cod. — 4 τοῖων ἀντ. Plan. « Si τοῖων νεκρῶν
est, naufragus videri debet digitum intendere in illud,
quo ipse maclatus fuerat, beneficium. » *Jac.* Et est ve-
rissimum; debile τοῖων.

DLXXXV. Lemma : εἰς Μύθωνα (sic) τινὰ ἀντία, ὃν
σὺν τῇ ἰδίᾳ νηὶ καύσαντες ἔθαψαν. Conferendum ep. 381 et
infra 635. — 1 ἦλθε Cod. Αὐτότοκος, sua ipsius cymba,
non Charontis, usus. — 6. Συλλήτας, ut de nave ep.
381, 2 : κοινὰ (cum domino) λαχούσα τέλη. — 7 πᾶλε Plan.
— 8 μύθων Cod., alterum Plan.

DLXXXVI. Lemma : εἰς τινὰ ἐμπορὸν φιλοκερδέα ναυα-
γῆσαντα. — 3. « Propertius III, el. 5, 70 :

Viveret ante suos dulcis conviva Penates,
Pauper, at in terra, nil ubi fere potest.

Terræ et agriculturæ bona cum navigationis periculis
elegantè comparata habes in *Anthol. latina* III, 62, et
ap. Libanium vol. IV, p. 592 seqq. » *Jac.*

DLXXXVII. Lemma : εἰς Πάμφιλον φιλόσοφον ἐν ναυα-
γίῳ τελευτήσαντα. Et in nova pagina : εἰς Πάμφιλον ναυη-
γόν. In marg. sigla : σημειώσα. Inter Pamphilos philoso-
phum memorat Suidas. — 2. « Θῶκος Πλούτωνος hic nihil
aliud est nisi sepulcrum, quod Ἄδης, Ἄδου οἶκος vocari
docte exponit Huscchius *Analect. crit.* p. 124 seqq. —
3. Non adversæ fortunæ hoc tribuendum, quod in maris
fluctibus periisti, sed potius eam ob causam tibi evenit,
ut omnium deorum regnis (κλήροις, partibus quas quisque
deorum in sortitione accepit) sis ornamento. » *Jac.*

DLXXXVIII. Lemma : εἰς Δαμόγαριν τὸν γραμματικόν
τὸν Κῶνον, τὸν φίλον καὶ μαθητὴν Ἀγαθίου. In Plan. his le-
gitur. — 1 ὑπεδύσατο γαῖαν Plan. priore loco. — 3 κρου-
ματικῆς corrigebat Casaub., frustra. Multi grammatici
hanc professionem cum poesi jungebant, ut hic Damocha-
ris, cujus carmina quædam supersunt.

DLXXXIX. Lemma : εἰς Εὐστόργιον τὸν Ἀντιοχέα, νόμοις
Ῥωμαίοις διαπρέποντα. — 1 sic Plan.; ἀπαγγεῖλαι λίσσα
(superposito σσ ultimæ syllabæ) Cod. — 2. Καστωλῆς,
« non ejus fontis qui apud antiquiores poetas celebraba-
tur, sed alius prope Antiochiam, qui ex monte Parnasso
erumpebat; quod docuit Casaubonus ad *Scriptt. hist.*
Aug. t. I, p. 21 et 324. » *Jac.* — 8. *Lectronius Lettres*
d'un antiquaire à un artiste, p. 251 : « *L'usage ordinaire*
était de sculpter sur le monument les armes
du défunt, les ustensiles de sa profession, le sujet de

sa mort ou son image, soit en pied, soit en buste. Mais on ne peut plus douter que ces mêmes représentations ne fussent fréquemment peintes et non sculptées sur la tombe. Pour tous ces genres d'ornemens, la peinture était souvent substituée à la sculpture. Par là s'explique l'expression d'Agathias, ὄνομα καὶ γραφίδων χροῖματα, c'est-à-dire : son nom gravé et sa figure peinte sur le tombeau. »

DXC. Lemma : εἰς Ἰωάννην τὸν γαμβρὸν Εὐφημίας, γυναικὸς Ἰουστίνου. In marg. sigla : σημειώσαι. « Lemma falsum est. Justinus enim ex Euphemia conjuge prolem nullam suscepit. Joannes autem, de quo hic agitur, Hypatii, imperatoris Anastasii fratris, fuit nepos et uxorem duxit Præjertam Vigilantiæ, Justiniani Imp. sororis, filiam, quæ Vigilantia hic ἀνάσσει nomine designatur. » Brunck. Confer Cangium Famil. Byz. p. 86. Boiss. — 3 βίου Cod., sed recte Plan.

DXCI. Lemma : εἰς Ἰγκάτιον τὸν ἀνεψιὸν Ἀναστασίου τοῦ βασιλέως. « Hypatius erat Magnæ, Anastasii Imp. sororis, filius; v. Ducang. l. c. p. 87. Justiniani jussu capite multatus est, et cadaver in mare projectum. (Vide sequens epigr., cum lemmate.) Argutum epigramma, quo laudatur Hypatius absque pessimi imperatoris invidia. Ex sequenti carnine apparet, Justinianum, postquam deferbit ira, cenotaphii honorem Manibus concessisse, quod factum futida adulatione extollit Julianus. » Brunck. — 3. Χώσσι σήματι, v. ad ep. 584, 1. — 4. « Hypatius quum affectavisset imperium, a Belisario victus, jussu Justiniani strangulatus fuit in carcere et in mare projectus. Vide epigr. seq. et Lebeavii Hist. Inf. Imperii lib. XLI, 68. » Boiss. Et Gibbonum t. VII, p. 70 ed. Bas. Jac.

DXCII. « In Cod. nomen non adscriptum. Quum autem proximo epigrammati additum sit lemma : τοῦ αὐτοῦ Ἀγαθίου, nostrum quoque epigr. a lemmatis auctore pro Agathia poematio habitum fuisse existimabam : quam recte, non dixerim. » Jac. Boiss. : « Est anonymum in Codice. Reiskius ac Brunckius Juliani nomen inscripterunt, non sine probabilitate. Agathia tribuit Jacobsius, sed infirmo argumento, quod ipse serius intellexit. » Lemma in Codice, cum præcedente ut videtur coherens, tale est : οὗτος ὁ ταλαίπωρος παρὰ Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως ἀπεσπάρη ἐν πειρηκῆ (sic) ἦν δὲ ἀνεψιὸς Ἀναστασίου τοῦ πρώην βασιλεύσαντος· τούτων ἀνεψὸν ὀδηγῶ καὶ μὴ βουλομένον ἐν τῷ Ἰπποδρόμῳ, καὶ εἰς αὐτὸ ταῦτ' ἔπαθεν. His adscripta nota : ἐξήρηθη δὲ ἐν τῇ θαλάσῃ ἀπὸ προστάξεως Ἰουστινιανοῦ καὶ ταφῆς οὐκ ἔτυγεν. « Putidam Juliani adulationem, quam in hoc epigr. reprehendit Brunckius, equidem non agnosco, sed eum potius sublaudantis specie Justinianum irridere puto, qui cenotaphium extruxerit ei, quem prius ipse trucidari et fluctibus committi jussisset. » Jac. — 1 πολυφλοίσθοιο Salmasius et Brunck., quod perprobabile. — 2 καὶ ψαμένους Salmas.; in Cod. καλυψάμενος, sed i superposito literis vo. — 5 δέγμα Salmas. et Dorvillius; δέμα Cod.

DXCIII. Lemma : εἰς Εὐγενίαν (sic) τινὰ θαυμασίαν καὶ σοφὴν γυναῖκα ἣν δὲ αὐτὴ (vel αὐτὴ) ἀδελφὴ Ἀγαθίου τοῦ αὐτοῦ Ἀγαθίου σχολαστικοῦ. Fortasse hæc verba nihil aliud significant, nisi ejusdem Agathia epigramma esse, cujus Eugenia soror fuerit. » Jac. Rem simillimum supra habes in lemmatis Meleagrorum 418 seqq. Conf. et lemma 596, 604, alia. — 1 ἀγαθὴ Plan., cetera dorice. — 2. « Juris civilis peritia in femina mirationem faceret, nisi constaret quantopere illis temporibus plurimorum hominum studium in juris disciplinam inclinaverit. Vide Gibbonum t. III,

p. 38 seqq. » Jac. — 4 Παρία malit Jac. Homericæ vocis sono fortasse inerat aliquid augustius.

DXCIV. Lemma : εἰς τινὰ Θεόδωρον, σοφὸν ἄδρα καὶ θαυμαστὸν, ὃς τὸ ἐπίγραμμα λέγει. Brodæus esse poetam illum statuit de quo Suidas : Θεόδωρος ποιητής, δὲ ἔγραψε διάφορα δι' ἐπῶν, καὶ εἰς Κλεοπάτρην δι' ἐπῶν. Sed de grammatice loqui videtur Julianus qui veterum poetarum carmina colligebat, « vitas eorum enarrabat et opera recensabat. » Jac. — 1 οὐδ' ἐν τῷ μῦθῳ Plan. — 2 ἐν βιβλ. Plan — 4 νοερὸν μόχθον malebat Brunck.

DXCV. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Θεόδωρον. In Plan. est ἀδελφὸν, in optimo tamen Brunckii Juliano inscriptum. — 3 ἐμπνεῖοντι Plan., quod nunc dedit Jac., in Palat. secutus Brunckium, qui ἀμπνεῖοντι. Codex ἀμπνεῖοντι. « Color est ut ap. Polybium VI, 41 : καὶ γὰρ συνηζήτη καὶ συνήκουασε καὶ συγκατελύθη τὰ Θηβαίων ἔργα τῷ Ἐπαμεινώνδου βίῳ προφανῶς. » Jac.

DXCVI. Lemma : Ἀγ. σχολαστικοῦ ἐπὶ Θεοδότῳ τῷ γαμβρῷ ἐπ' ἔχθρᾳ τετελευτηκῆτι τῆς Ἰλίας; γαμετῆς τοῦ αὐτοῦ (sic, sed abest τῷ αὐτοῦ in eodem lemmate ap. Plan.). Et in marg. hoc lemma, sed cancellatum : εἰς Εὐγενίαν τινὰ γυναῖκα Θεοδότου μαγεσαμένην μετὰ τοῦ ἴσου ἀνδρὸς; καὶ πρὶν διαλυθῆναι τελευτήσασαν. « Hæc autem est Eugenia soror Agathia, de qua ep. 593. » Salmas. Theodotus loquitur. — 1 οὐτε μ' Cod., non οὐτ' ἐμ'. « Πύματον δρόμον, per extrema hæc vitæ spatia, quorum meta apud inferos posita est. » Jac. — 3. Φθόνος, scil. θεῶν vel fati. — 5 κρηπίδα Cod.

DXCVII. Lemma : Ἰουλιανὸς ἀπὸ ὑπάτων Αἰγύπτου εἰς Καλλιόπην τινὰ εὐφρων γυναῖκα καὶ εὐμουσον. — 2 θηλυτέροις Plan. « Μούνη eximie significat, quandoquidem illa sola canoros ex pectore sonos ducere, sola canere videbatur. » Jac. Si verum est, ut credimus, αὐτῆς θηλυτέρης, capiendum est θρός; de forti et pleno sono vocis, ut Hesyclus explicat σκληρὰν φωνήν. Etiam sequenti ep. βῆ φωνῆς in Calliopa celebratur. — 2 θηλυτέροις Plan., quod prætulit Brunck.

DXCVIII. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν Καλλιόπην τὴν τραγῳδόν. — 1 οὐτὶ φύσις Plan. Conf. ep. 586, 1. — 4 ψυγῆ Καλλιόπης συγκατέλυσας; Brunck. ex inutili conjectura Reiskii.

DXCIX. Lemma : εἰς Καλὴν τινὰ γυναῖκα εὐπρόσωπον καὶ σώφρονα. — 3 παρῆ Cod. — 5 ἐξήρπασεν Plan. Confer ep. 328.

DC. Lemma : εἰς Ἀναστασίαν νέαν, τελευτήσασαν ἑκκαίδεκάτην. In Plan. Paulo Silentiario inscriptum. — 1 εἰς σε παστά; Plan., recte probatum Jacobsio, qui in Palatina Brunckium deserere non debebat, Codicis scripturam εἰς σε recipiens, etiam Boissonadio intactam. — 6 ἑκκαίδ. Cod.

DCI. Lemma : εἰς τὴν αὐτὴν Ἀναστασίαν. In Plan. Eratostheni tribuitur. Recte Jacobsius : « Equidem Juliani esse carmen vix puto, sed imitatoris ejusdem, ejusque minime boni. » — 1, 2. Καίμα, tempestas ab inferis exorta, sive hiems apud inferos, est subjectum orationis. — 3 καὶ σε Plan.

DCII. Lemma : εἰς Εὐστάθιον τινὰ νίον, πεντεκαίδεκάτην τελευτήσαντα; ἦν δὲ οὗτος παῖς Εὐσταθίου ἀπὸ ὑπάρχων τῶν μεγάλων (Μεγάλου Salmas.). — 2 οὐδὲ τι Cod. — 7. Eustathius erat imperatoris nepos.

DCIII. Lemma : εἰς Ἰωάννην τινὰ τὸν νέον καὶ ἀτελῆ τελευτήσαντα. « Colloquium de juvenis cujusdam immatura morte. Alter interlocutorum illum voluptatibus, alter malis vitæ ereptum esse demonstrat. — 2. Sic de puero in Anthol. latina IV, 308 :

Vicisti priscos longæva ætate parentes,
Annis parve quidem, sed gravitate senex.

In mentem venit et illud Itali poetæ, Lauræ suæ dicentis esse *sotto capel biondi canula mente*. » Jac. Eadem hyperbola in ep. sequente, v. 6. Conf. not. ad VIII, ep. 152. Boiss. — 3 δ' om. Plan. ante ἀπίτ. Edit. Flor. ἀπεστύφαιε.

DCIV. Lemma : εἰς κόρην τινὰ Μακεδονίαν δωδεκῆτιν τελευτήσαντα ἣν δὲ θυγάτηρ τοῦ αὐτοῦ Παύλου ἡ Μακεδονία. Lemma Plan. : ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ θυγατρὶ. « Carminen, ceteroqui non inventustum, nihil habet paterni affectus. » Brunck. — 3 ἀμπλακίαι: Cod., alterum Plan. Conf. ep. 574, 9 seq. Ἐλευθώ, Iithyia. — 5 versus sic pessime corruptus in Plan. :

δωδεκῆτιν γὰρ ἀρουρα Μακηδονικὴ σὲ καλύπτει.

DCV. Lemma : εἰς Ῥοδὴν τὴν γυναῖκα Διοφάνου (sine accentu Cod.) νέαν τελευτήσαντα, τῷαστιτικῶς. Carmini non inest nomen mariti ἀστόργου, haud dubie ex veteri fonte haustum. Si ἀδέσποτον esset epigramma, de cipro petitum videri posset hoc testimonium immortalis odii. Tritum illud : *Oh ! comme elle est bien Pour son repos et pour le mien*. — 3. « Γλυκερός πόσις, appellatio velut ex ore morientis feminæ accepta. » Both.

DCVI. Lemma : εἰς Θεόδωρον, εὐσεβῆ ἄνδρα. — 1. « Ἐπιειμένος dictum ad Homeri imitationem II. A, 149 : ὦ μοι ἀνακτεῖν ἐπιειμένε H, 164 : ἐπιειμένοι ἀλκῆν. » Orsopæus. — 3 κρείσσονι Plan.

DCVII. Lemma : εἰς Ψύλλαν τὴν γράβν πάντα καταργουσαν καὶ οὕτω τελευτήσαντα. — 1. Ψύλλῳ Cod., sed α superposito. Ψύλλῳ quod in Palat. legebatur, in nostro exemplo mutavit Jac. — 3 ἄλλου. Cod. — 4 εὐραμένη Plan. Sequens distichon nihil est nisi hujus distichi variatio sive διασκευὴ ἄλια : distichorum alterum utrum editurus erat Palladas, non ambo. Nisi forte distichon alterum superest ex novo in anum illam epigrammate vel Palladæ vel æmuli. — 6. « Ὡ: ἀπεκερμάτισε, numis ad ultimum usque absumptis. In hoc verbo, ut in multis aliis, ἀπὸ finem alicui rei impositum esse significat. » Jac.

DCVIII. Lemma : εἰς Μενίππην πενθοῦσαν τὸν ἴδιον υἱὸν καὶ σὺν αὐτῷ θνήσκουσαν. Comparandum ep. 644 Bianoris de Clearistæ matris obitu sinillimo.

DCIX. Lemma : εἰς τῶρον τινὸς Ἀττικοῦ, ζῶντος; ἑαυτοῦ κησακνεύσαντος. « Gallice vertit Larcher. ad Charit. t. II, p. 172. » B. « Atticum episcopum ex Sozomeno memorat Suidas v. Ἀττικῶς, eumque vitæ suæ finem præsensisse narrat Socrates Hist. VII, 26. Obiit ille satis diu ante Paulum, anno 425 : quo argumento minime infirmaretur Valesii sententia episcopum dici, si aliunde probabilitatis aliquid accederet. — 1 πανηγυρίαι Cod., corr. Salmas. — 4. Porsonus Advers. p. 276 corrigiit : μίμνοι ὑπ' ἡελίῳ, sed diu, precor, in superis maneat ille sapientiæ sol, comparans Eur. Alc. 148, 397. Mihi vulgata eundem sensum videtur efflicere. » Jac.

DCX. Lemma : εἰς νυμφίον καὶ νύμφην, οὗς ὁ θάλαμος περὶν μετὰ καὶ ἐτέρων καὶ ἀπέκτεινεν. — 1. « Ἦρπασεν, ex veteri consuetudine, ob quam Hymen a Catullo LXI, 5, virginem ad virum rapere dicitur. Festus : *Rapi similitur virgo ex gremio matris... quum ad virum trahitur*. [Lusum in voce ἤρπασε scite immutavit Grotius.] — 2 τερπομένων Plan. [Salmas. τερπομένην e Cod. enotavit.] — 4 νεκρῶν Cod. et Plan., correxit Brunckius, ex analogia vocabulorum ἀνδρῶν, παρθενῶν, νυμφῶν etc. — 5. Origo nominum respicitur. Eurip. Bacch. 367 : Πενθὺς δ' ὄπωρος μὴ πένθος εἰσίοισι δόμοις. — 6. Soph. Œd. T. 30 : ἀδύτης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται. » Jac.

DCXI. Lemma : εἰς περθέον τινὰ Ἐλένην σὺν τῷ ἀδελφῷ θανούσαν. Idem argumentum Parmenionis epigrammatum 183, 184, unde suum expressit Eutolmius.

DCXII. Lemma : εἰς Ἰωάνναν (sic) τὴν μουσικὴν καὶ κερκιδόν. — 2. Φαρίν (urbs), Alexandria. — 3. « De nomine teretisματα v. not. ad Zachar. Mityl. p. 431. » B. Ante hunc versum in Codice est exiguum spatium et nota in marg. : ζῆται ἀρμόζει καὶ εἰς ἄνδρα Ἰωάννην καὶ εἰς γυναῖκα. — 4 Ἰωάννη Plan.; Ἰωάννη (ultima literæ superposito ατ) Cod.; Ἰωάννα Brunck. Conf. Moschi Epitaph. Bionis 11 et 66. — 5 ἔθην Cod., sed α superposito.

DCXIII. Lemma : Δ. ἐπισκόπου Ἀμυσσοῦ (Ἀμυσσοῦ) ἐπὶ Διογένει ἀδελφῷ παιδὶ τελευτήσαντι. In marg. aliud lemma, cancellatum : τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα ἐπισκόπου ἐστὶν τῆς Ποντικῆς Ἀμυσσοῦ εἰς Διογένην τὸν ἴδιον ἀνέψιον (sic). — 6. « Tumululum in sancto loco, prope templum, fuisse puta. Ductus color ex ethnicorum poetarum locutionibus, qui beatorum χορστασίας in Elysiis campis celebrant. » Jac.

DCXIV. Lemma : εἰς Ἑλλανίδα καὶ Λαμαῖν τὰς Λεσθίας, ὧν ὁ Πάγης ἑασθεῖς τοῦ; ἄνδρα; αὐτῶν ἀπέκτεινεν αὐτὴς δ' ὑπ' ἐκείνων πάλιν ὁ Πάγης περὶνευται. Præterea superscriptum in Codice : ἐπὶ Ἑλλανίδι καὶ Λαμαζίδι ταῖς Μυτιληναῖαις γυναῖκι. « Quæ mulieres, quum patria a Pachete Atheniensi graviter vexata, maritis interfectis, ab illo ad amorem sollicitarentur, itinere Athenas suscepto Pachetis supplicium a populo Atheniensi impetrarunt. Expeditio Atheniensium in Lesbum facta est olymp. 88 anno 2, quinto anno belli Peloponnesiaci. Ad historiae hujus fidem aliquid facere videri potest quod narrat Aristoteles Polit. V, c. 4, bellum illud Mytilenæorum adversus Athenienses a mulieribus ἐπικληροῖς; originem cepisse. Sed recte Reiskius ex Milesiarum fabularum scriptore aliquo petitam esse censet. Minus certum quod idem suspicatur, hoc carmen ex Agathiae Daphniaci depreptum esse. — 2. Φέγγεια, illustrissima, ut ep. 373 : δισὰ φάη, Μῦλητε, etc — 4 μυτλ. Cod., non μυτλ. — 5 τὰν κούραν Cod., corr. Brunck.; τὰν κούραν Salmas. Κούρα hoc loco de nuptis dictum. — 6 ἔκτανε τήνα; Codex. Revocata syllaba quæ excidit et metrum et sententiam restitui : *existimans se illis hoc modo politurum esse*. Male Brunckius καὶ τήνας; εἰλε βησιόμενος. — 8. Mopsopia, montosa Atticæ regio, solumque, quod multi tradunt, λεπτόν καὶ ἀραιόν. » Jac. In marg. Codicis scriptum : ζῆται τὴν ἔνοιαν τοῦ ἐπιγράμματος, διὸ δύσληπτός; ἐστὶ καὶ ἱστορία; ἔχεται. — 10 μέσσα μὲν Cod., corr. Reisk. Etiam ὁλοῶν scribendum videtur. — 12 δ' αὐτῶι Cod., corr. Salmas. — 13 ἐπεὶ πόσις ἅμα Cod., a correctore quidem, ut testatur Pauls., quum prima manus recte possuisset ποτὶ σῆμα, ut emendavit Salmas. — 14 κλεινάς Cod.

DCXV. Lemma : εἰς Μουσαῖον τὸν Εὐμόλπου υἱόν. Dio-

genes Laert. I. roam. § 4 : τούτων τελευτῆσαι Φαληροὶ καὶ αὐτῶ ἐπιγεγράφαι τὸς τὸ ἐλεγείον· Εὐμὸλπου κτλ. Conf. Pausan. I, 25, 6. Ad *Peplum* refert hoc et sequens epigr. Schneidewin. p. 43 « Gallice vertit et illustrat Dacier. Hist. Acad. Inscr. t. XLVII, p. 301. » B. — 2 sic Plan., quem sequuntur Brunck. et Boiss.; μουσαίων (sic) εφθιμένων Codex, ο posito super utroque ω. De vulgari scriptura Jac.: « Ingratum asyndeton, quod leni mutatione admissa mutataque distinctione mollire conatus sum. Ceterum inter syllabas on et ou in Codice minimum interest. » Genitivus Μουσαίου φθιμένου etiam in Diogene Cobeti legitur, fortasse ex libris, epigrammate ita distincto :

Εὐμὸλπου φίλον υἱὸν ἔχει τὸ Φαληρικὸν οὐδας,
Μουσαίου φθιμένου σώμ', ὑπὸ τῷδε τάφῳ.

DCXVI. Lemma : ὁμοίως (item ἀδίσποτον) εἰς Αἴνον (sic) τὸν υἱὸν Μούσης; τῆς Οὐρανίας. Conf. Pausan. I. roam. § 4 : τὸν Αἴνον τελευτῆσαι ἐν Εὐβοίᾳ τοξευθέντα ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ αὐτῷ ἐπιγεγράφαι· Ὡδε vel Ἥδε Αἴνου κτλ. « Gallice conversum et illustratum ab eodem ibid. p. 289. » B. — 1 ὥδε Cod. et Diogenis libri quidam; ἦδε Plan., et sic in Di g. edidit Cobet., quod haud dubie verum. — 2 εὐστεινῶν Plan. Hesiodus fragm. 94 (al. 97) :

Οὐρανία δ' ἄρ' ἔτικτε Αἴνον πολυύρατον υἱόν.

DCXVII. Lemma : ὁμοίως εἰς Ὀρρέα τὸν Θρᾶκα. Diog. L. proem. § 5 : τούτων ὁ μὲν μῦθος ὑπὸ γυναικῶν ἀπολιέσθαι ἐπιτ' τὸ δ' ἐν Αἰῷ τῆς Μακεδονίας ἐπιγράμμα, κεραυνωθῆναι κίπτον· λέγον οὕτως· Θρηξία κτλ. « Gallice conversum et illustratum ab eodem ibid. p. 300. » B. — 2 Pausanias IX, 30 : εἰσι δὲ οἱ ἐφασι κεραυνωθέντι ὑπὸ τοῦ θεοῦ συμδῆναι τὴν τελευτὴν Ὀρρεῖ· κεραυνωθῆναι δὲ αὐτὸν τῶν λόγων εἰνεκα, ὧν εἰδῶσκεν ἐν τοῖς μουσείοις οὐ πρότερον ἀκηκόστας ἀνθρώπους Conf. Hyginum Poet. Astron. II, 7.

DCXVIII. Lemma : ὁμοίως εἰς Κλεόβουλον τὸν Αἰνῶν. Habet Diog. L. I, 93.

DCXIX. Lemma : ὁμοίως εἰς Περιάνδρον τὸν Κορίνθιον. Diog. L. I, 96 : Κορίνθιο ἐπὶ τι κενότατον ἐπέγραψαν αὐτῷ τῷδε Πλοῦτου κτλ. — 1 σορίας Cod., alterum Diog. — 2 ἀγχιαιο; Jacobsius, et sic Cobet. in Diog., ubi vulgo κόλιπος; ἀγχιαιος, ut in Codice. Boiss.: « Mutat vir doctus, sed poterit γῆ referri ad nomen πατρίς. » Haud dubie, sed alia tum restant incommoda.

DCXX. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Περιάνδρον τὸν Κορίνθιον. Ex Diog. I, 97, qui ejus ἀτύχημα et mortem ex merore narrat § 95. — 1 τίνος Cod. — 2. « Molestus sigmatis-mus. Scribe : οἶα εἰδῶσι θεός, pro οἶσι. » Both. — 3 ἀπέσθει Cod. — 4 πρῆξις ἧς Diog. et Suid., ἦν ἔθ. Cod.

DCXXI. Lemma : εἰς Σοφοκλέα, οὐ τὸν τὰ τραγωδίας γράψαντα, ἀλλὰ τινὰ ἄλλον. « Carmen suboscuro, futile et hæcōμετρον, correpta li syllaba in σελίνιοι. » Both. — 1 αἶδος ἦθρον Plan. « Ἐσθην haud dubie pro ἔσθην, ut ἔσθων Od. O, 548. — 2 εἰ δὲ τι σαρκῶν Plan. Brunckius εἰσατι Σαρδῶν σελίνιοι, esu sardonice. Sed Codicis lectio elegantior. Herba sardoa, sive *apiastrum venenatum*, si quis comederit, nervos contrahit, rictu diducit ora, ut, qui mortem oppetunt, facie videntium intendant, Solinus c. 4. » Jac. Boiss.: « De vi apiastri sardoī vide schol. Gregorii Naz. in Catalogo Clarkiano quem edidit Gaisfordius p. 52; de risu Sardonio qui abiit in proverbium, v. ad App. Plan. ep. 86. » — 3 ἐγῶ Cod., alterum Plan.; δὲ τι κίντω; ἀρογρ. Par.

DCXXII. Lemma : εἰς Βόρρον τινὰ βουκόλον γρημυ-σθέντα (sic) διὰ μέλι. — 1 ἤρπειν (sic) Cod., superposito εἰ. — 3 τίς Cod. Βοσῖν pro βοσῖν, et repete ἐπόμους. — 5 κάππεσεν εἰς Plan. edd. plurimæ. « Ἀκυγές, sicut verbum τραγῶν a vindemiatore ad apiarium transtulit Moschus III, 35. » Jac. Boiss. referenda putavit hæc scholia Wech.: (ἀτρυγές) ἀθικτον, εὐσκόλιος τραγῆθνας δυνάμενιν διὰ τὴν ὑστέρειαν τοῦ λόγου ἢ κακοτρυγές. Et : ὦνον) ἀντάσιον, ἀγοραστὸν τῆς ψυχῆς, ὑπὲρ οὗ τὴν ψυχὴν ἀπώλασε· καὶ ὠνιοι δικασταὶ καὶ ὠνιος μέταξα λέγεταί.

DCXXIII. Lemma : εἰς παιδα τῆς μητρὸς τεθηγκίας θη-λόζοντα. « Scriptum videtur in tabulam pictam Aristidis Thebani, de qua Plinius XXXV, 10, § 19 : *Is omnium primum animus pinxit... Hujus pictura est, oppido capto ad matris morientis et vulnere mammam adre-pens infans; intelligiturque sentire mater et timere, ne emortuo lacte sanguinem lambat.* Poeta infantem alloquitur. » Jac. — 1 ἀνέξει; Salmas. ut ex Codice ascripsit. — 2 καταθραμμένης Cod. — 4 φέτρα χῆν εἰς; (hoc quidem punctis subnotatum) αἶδη παιδοσκοεῖν ἐμαθεν Cod.; φ. καὶ εἰν ἀδθ παιδοκομεῖν ἐμαθον Plan., postremum male.

DCXXIV. Lemma : εἰς τινὰς ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ ναυ-γῆσαντας. — 3 ἢ τοὺς σοὺς Cod., alterum Plan. — 4. « Verbum ὀπίσσομι, si sana est lectio, non vulgarem significatio-nem habet, sed pro ὀπιπτεύω est positum. » Jac. Locus commemorandus erat in Thes. — 5. ἀλγεα καὶ * λα βέων ὄσον (deinde in vacuo spatio rasuræ vestigia) Codex. Etiam Salmas. ad ὄσον : « Aliquot literæ derasæ sunt. » In Plan. : Ἀλγεα καὶ λαβῶν ὄσον. Salmasius καὶ Λαβῶνως, ὃν ὠκυμ. Brodæus : *Ægei et Labeonis, quos cum sociis et comitatu absorpsisti.* Huetius : Ἀλγῆ καὶ Λαβῶνως ἐν ὠκ., *Ægeum, Labeonis filium.* Denique Brunckius locum ut editur constituit. — 6. « Pro θάλασσα νῆα ἐβρύειν aptius fuerit ἐβροε, *deglutivit.* » Lobeck. Rhematico p. 68, n. 36. Jacobs. contulit Philippum IX, ep. 267, 5 ὠλετο δ' οἰκτιστός βρυγῆεις ἀλί, et βρύγιος, ὑποβρύγιος. — Huic epigrammati in Codice male adhæret primum distichon proxime sequentis.

DCXXV. Lemma : εἰς Διόδωρον τὸν Καλλιγέους ναυαγόν, τὸν Ὀλύμπιον. Qui, multa maria feliciter emensus, in ipso portu navī excussus est. — 1. « Ἐπ' Ἀτλαντα, ultra col-umnas Herculis. Mox κύματα non pendet ab infinitivo τεμειν supplendo, sed ab εἰδῶτα : qui mare noverat Cre-ticum et navigationem per superiores etiam partes maris periclitatus fuerat. Πόντου μέλαρος, ut ap. Hom. II, Ω, 79, μέλαινα πόντος. At nostro loco peculiaris quædam maris pars intelligi debet. Ne autem de Ponto Euxino cogi-tes, quem recentiores *nigrum* appellant, vetat Lucian. Adv. indoct § 11, ubi de Orpheo a mulieribus discernpto, τὴν κεραλὴν αὐτοῦ σὺν τῇ λύρα εἰς τὸν Ἐβρον ἐμπεσοῦσαν, ἐμ-εληθῆναι εἰς τὸν μέλαινα πόντον. Unde apparet intelligendum esse sinum maris Thracici, quem ab altitudine Μέλαινα appellatum esse docet Oppian. Hal. IV, 514. Conf. Agoll. Rhod. I, 922 seq. — 3. Olymthum a Philippo Macedone funditus eversam esse satis constat. Ex hoc epigrammate igitur, duobus pæne sæculis post illud tempus scripto, Reiskius colligebat Olymthum e ruinis suis resurrexisse, tacentibus licet historicisque et geographis. At vetustioris cujusdam poetæ carmen, ut in plurimis aliis, sic in hoc quoque epigrammate expressisse videri debet Antipater. » Jac. — 5 δαιτὸς ἐπεὶ τὸ π. δὲ ἦμεν Cod.; Jacobsii cor-rectionem ἐκεῖ recepit Boiss., quamquam ipse Jac. cum Brunckio præferebat ἐπεὶ τὸ π. ἀπῆμεν, Reiskii emen-

dationem. — 6. Confert Jac. Leonidam Alex. IX, ep. 42 : ἀσπίδα δ' ἔσχον σωθεὶς κεκρυμμένην κύματι καὶ πολέμῳ.

DCXXVI. Lemma : ὅτι Καίσαρ (sic) ἐξεκάθηρε τὴν Λιβύην τῶν ἐνοικούντων θηρίων καὶ ἐποίησεν οικεῖσθαι. Non esse ἐπιτύμβιον. sed epigramma de loco, τινὶ χώρῳ scriptum, ut Agathias dicit in proœmio (IV, n. 3, 117). observavit Hecker. I, p. 169, alia conferens. « Non credo hic ad colonias respici, quibus Imperator Hadrianus Libyam frequentavit, quæ Valesii est opinio ad Euseb. Hist. Eccl. IV, 2; sed factum esse epigramma in spectaculum ab Imperatore quodam editum, in quo leonum stupendus numerus cæsus fuerit, quale fuit illud Neronis, in quo tercenti leones ab equitibus hastis confixi sunt. » Brunck. Centum leones simul exhibere solempne erat. Quam incredibilis autem turba leonum tum aliarum belluarum Africanarum vis ad publica spectacula Romam devecta fuerit, scriptorum testimonio constat. De numero leonum his certaminibus vehementer immiuit monuit quædam Zimmermannus in Zoologia geogr. p. 388. Jac. — 1. Conf. Agathiam IV, ep. 3, 89 : ἐσχατιὴν δὲ Λιβύσσαν ἐπιστείβων Νασαμόνων. — 2 βαρυνόμενοι Codex, quod a Jacobo bene correctum esse recte iudicavit Hecker. In nostro exemplo vir eximius Reiskii conjecturam adscripsit, ἔδνασιν ἠπείροις (pro ἀπείροις). — 3 ἡχοὶ (sic; apogr. Par. ἡχοί) * ἑρμηαίαισιν ἐπιτύσσεθε λ. Cod. Edehatur e Salmasii correctione οὔτοι ἑρμηαίαισιν ἐπιτύσσεθε (vel ἐπὶ πτήσσεσθε) λ. « Sed πτήσσεθε pro πτήσσετε dicit posse non credo, quamvis agnoscat Lobekius ad Butt. Gramm. II, p. 285. Cod. πτύσσεθε. Scribendum igitur πτύσσεθε, vel conjunctim ἐπιτύσσεθε, pavore exterremini. Porro οὔτοι parum probabile pro τχοί. Repone :

ἡχοὶ ἑρμηαίαισι τ' ἐπιτύσσεθε λεόντων
ὠρυγᾶς,

id est ἡχοὶ ὠρυγῶν. » Meinek. p. 237. Quam conjecturam Hermannus non probabat. Reliqui negationem, quam necessariam esse fere omnes censuerunt, deinde cum Boissonadio dedi ἔτι, cum Heckerō ποιεῖσθε, quorum hæc sunt annotata. Boiss. : « Ex τχοί feci οὐχί. Mutavi ἐπιτύσσεθε in ἔτι πτήσσεσθε. Mox ὠρυγᾶς pro ὠσυγᾶς debeo Ruhnkenio, quem vide in Epist. ad Valcen. p. 54. » Sic enim scripsit :

οὐχί ἑρμηαίαισιν ἔτι πτήσσεσθε λεόντων
ὠρυγᾶς ψαμάθους ἀχρὸς ὑπὲρ Νομάδων.

Hecker. I, p. 169 : « Proxime ad Codicis lectionem accedere videtur ἐπιποιεῖσθε, cetera vero, τχοί ἑρμηαίαισιν, olim in hunc modum lecta fuisse autumo :

Ἠχοὶ ἑρμηαίαι συνεπιποιεῖσθε λεόντων
ὠρυγᾶς ψαμάθους ἀχρὸς ὑπὲρ Νομάδων.

Ipsi deserti Libyci recessus et Echo perterriti dicuntur rugitu leonum; Echo autem eadem ratione nympha solitaria dicitur ab Archia Plan. ep. 94, 6 : πάλιν μυκηθμὸν ἀκούσι Ἠχὼ ἑρμηαίης; ἐνναέταιρα νήκης. — 5 φύλον ἐπεὶ ἀνιρθηθῶν Cod., corr. Salmas. Codex in marg. : ὅτι τὰς ἐσχατιὰς τῆς Λιβύης τὰς πλησίον Νασαμόνων (sic) ὁ Καίσαρ ἡμέρωσεν. — 6 ἐς μίαν αἰχμηταῖς Καίσαρ ἔθηκεν ὁ παῖς Cod., quem versum Heckerus persanavit. « De ἐς μίαν conf. ad ep. 421, 14. » B. Sed neque hunc locum neque alios ejusmodi huc facere jam observavit Meinek. Αἰχμητὰς vel αἰχμητῆς Reisk. et Bernardus, qui ἔθηκεν ὁπαῖς, ille

εἰ; μίαν... ἔθηκεν ὁπάν, probatus Meinekio. Brunckius ἔθηκεν ὁπάν, Jac. in Add. ἔθηκεν ὁρᾶν.

DCXXVII. Lemma : εἰς τινα μέλλοντα γάμῳ προσομιλεῖν τελευτήσαντα. « Illustravit Chardo Roch. Misc. t. I, p. 129, 138. — 1 ἡμιτελῆ Cod. Homerus II, B, 701 : καὶ ὄμορος ἡμιτελής. Conf. Append. ep. 262, 4. De adjectivo ἡμιτελής Flomfield. Gloss. Agam. 945; ego ad Philostr. Her. p. 392. » B. — 3 θύνιον Cod.; θύνιον Plan.; τε μέγ' ἤκαρχος. οἱ σε Plan.; ἦ σε Cod. (Agnoscis hic ridiculum fastidium Planudis, μάλα non ferentis ob μάλιστα propinquum nimis.) Ἀσταχίη, Astacena, de Bithyniaca urbe Ἀσταχῶ intelligendum videtur; de nomine virginis θύνιον nihil est quod dubites. Somnia sua, Θάμιον Ἀσταχίην τε, a θωμός, ἄσταχυς derivanda nomina parentum Hipparchi, Chardo bis narranda esse putavit popularibus. — 5. Spatium in Codice relictum inter hunc versum et præcedentem, et in marg. nota : ζῆται εἰ ἐν ἔστι τὸ ἐπίγραμμα εἰς Ἰππάρχον (sic). « Εἰκοσι ποίαις. Schol. Wech. : ἔχον εἰκοσι θέρη, πόκς εἰπὼν τὸν χλωρὸν σίτον ἢ ὀλίγον πρὸ ἀμνητοῦ· οὗτω καὶ Ῥιανὸς ὁ Κρής δηλώσαι βουλόμενος Μεσσηνίου; τῆ Λακεδαιμονίαν ἀνταρκαίαις πολιορκίᾳ, ἐπὶ καὶ δέκα ἔτεσιν ἀμυνομένους; Ἀριστομένους στρατηγόντος; ὅτε ἀνωχίσθησάν εἰς Εἰρᾶν τὸ ὄρος μετὰ τὴν ἐν Τάρρῳ συμφορᾶν, ἐποίησε τὰδε τὰ ἔπη·

Οὔρεος ἀργεννοῦ περὶ πτύχας ἐστρατώντο
χείματα μὲν ποίαις τε δύο καὶ εἰκοσι πύσας.

Vide Pausan. IV, 17, 6; Ursinus ad Virgilianum Ecl. I, 70, post aliquot aristas; Saal. ad Rhian. p. 25; supra ep. 531, et not. ad VI ep. 252. » B. — 6 ἐπὶ β. Cod.

DCXXVIII. Lemma : εἰς παιδίον εὐμορφότατον ἐν νήσῳ τελευτήσαν καὶ ταρῆν, ἐξ οὗ αἱ νῆσοι ἑρωτίδες. Ζῆται εἰ ἐν ἔστι τὸ ἐπίγραμμα εἰς παιδίον παρ' αἰγιαλὸν τεθαμμένον. « Agitur de puero formoso, cui nomen Ἐρως. Qui quum in insula nescio qua sepultus esset, cupit illam poeta cum circumjacentibus insulis Ἐρωτίδας vocari. Nominis Ἐρως exempla collegit Burmann. ad Anthol. Lat. t. II, p. 190. » Jac. — 1. « Sic Zacynthus olim fuit Hyria, Creta Aeria et Curetis, Icarus Dolicha et Macris, etc. » Brodæus, qui plura. — 3 καὶ ἄμμε; Cod et Plan., corr. Stephanus. — 4 ἔξει ταύτην Cod. et Brunckii liber optimus Plan., cuius ceteri ἔξει δὴ ταύτην, ed. princ. ἔξει δὴ τ. Salmas. : « Forte ἔξει τοιαύτην. » Brunck. ἔξει τοιαύτην, « at νέμεσις ἔξει in hoc contextu vereor ut pro genuino haberi possit. » Jac., qui ἐσσεῖται ταύτην, quod recepit Boiss. Verum vidit Heckerus : « In ἔξει latet nomen insularum quas nomen naufragis infame mutare vult poeta, unde versu 7 terram dicit σηματοῖσσαν, sepulcris refertam naufragorum ad litus appulsorum. In hanc sententiam aptissime simul et lenissime corrigas Ὁξείαις, coll. Antipatro ep. 639 :

Πᾶσα θάλασσα θάλασσα· τὶ Κυκλάδας ἢ στενὸν Ἐλλῆς
κύμα καὶ Ὁξείαις ἡλεὰ μεμφομέθα; »

ubi vide de his insulis not. 2. — 5. Talibus insulis quum vix recte δια βῶλος videatur tribui, idem Heckerus suspicatur in his latere « nomina domini qui puerum sepeliendum curavit, ut Eros libertus fuit et librarius Virgillii. Fortasse ὑπαθήκατο Βώλου, (filius) Βολί, sed nomen ex δις mihi elicere non contigit. » Fortasse β littera excidit, ut scribatur τύμβῳ βατῆ... βώλου, tumulo ex tenuissima gleba, utpote in solo saxis aspero. Grotius Δίης.

DCXXIX. Lemma : εἰς Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου τὸν

Ἀθηναίων. — 1 κόνιν; ἢ εἰς σε τίς Cod. Improbabiliter Heck. ἢ 'ς εἰ τις. In N et H vicinis sæpissime turbatum in veteribus libris, ut mox ep. 630, 2; ep. 668, 1, et alibi sexcenties. — 3 νηλέε; Plan. et Cod. a pr. m., quæ νήλει; inde efficere volebat et superscripsit νηλεῖα es. Hecker. νηλεῖς vel νηλέεις. In fine Cod. οὐδὲ ἐν ἔδου, Plan. οὐδὲν ἐν ἔδου. Scaliger οὐδὲν αἰδῶ δ. Brunckius οὐδὲ ἐν αἰδοῖ ζῶντες, quod ab omnibus receptum. Ineptæ schol. Wech. : ἰσῶς εἰδ' αρ ἐν ἔδου. Πάντως τι τοιοῦτον νοεῖ δὲ τὸ κώνειον. Τὸν ἄριστον Ἑλλήνων, ut in noto versu Euripidis, quem spectatores ad Socratem referebant, ap. Diog. Laert. II, 44 et alibi. — 4 sic Plan., sed Codex δόντες οἱ τοσσούτοι. At fortius aliquid quam planudeum requiri observavit Jacobus, qui in nostro exemplo scripsit : « Fort. ὀνοστότατοι. » In eandem conjecturam postea incidit Heckerus, addens : « Præferam tamen leniorem emendationem : ὀνοσσου τοι πολλὰκι Κεκοσπίδας. Atheniensium stultitiam unusquisque reprehendet; et tu certe sæpius eos objurgasti. » Quæ posteriori merito rejecisse videtur.

DCXXX. Lemma : ὅτι οὐ δεῖ λέγειν ἀνθρώπων τὸ αὐριον ποιῆσω τὸ και τὸ ἄλλῳ γὰρ τοῦτο και ἄγνωστον, ὡς ὁ παθὼν μαρτυρεῖται. Nam ὁ παθὼν ipse loquitur. Apicium siglis : ὠραῖον, γρήσιμον. — 1. « Sic Eurip. Med. 101 : μὴ πελάσῃθ' ὄμματος ἔγγυς. Agathias XI, ep. 372, 2 : μὴ ποτε θαρσύνῃς ἄγχι τινὸς πελάσαι. » Heck. — 2 δυσπλοῖην (sic) Cod. Valde probabiliter Heckerus δυσπλοῖη, et obrentiam, et literam a serie alienam. V. ad ep. 640, 3. — 4 κπετρύχε Cod. Leviter et inconsiderate pronuntiatio verbo confidentiæ pleniori fatum suum tribuit. — 5. Λόγον τὸν αὐριον, sermonem qui dicitur *cras* (faciam vel ero). — 6. Quod in Niobe ostendere amant hi poetæ.

DCXXXI. Lemma : εἰς Δίφρον υἱὸν Διογένους ναυαγόν, τὸν Μίλησιον. — 1 ὄρμον omissum in Cod., Plan. suppluit. Notum est Milesios Phæbum præcipuo honore coluisse. — 4 κελάγους Plan.

DCXXXII. Lemma : εἰς παιδίον ἐξολισθεῖσαν (προ-θῆσαν) ἀπὸ κλίμακος. Et in nova pagina : εἰς παιδίον πρῶτον ἀπὸ κλίμακος και θενόν. « De puero verna, qui, de scala delapsus, moriens adhuc hero amoris sui significationem dederat. — 2. Καίριον ἀστράγαλον, vertebra, cujus læsio letalis. Conf. Hom. II. Θ, 81, 324. — 3. Δινηθείς, ut Od. X, 84 : κάππετα δινηθείς. » Jac. Deinde Cod. et Plan. ἔπει ἰδε θεῖον ἄν. Particulam δ' addidit Jac., ut equidem existimo, necessitate nulla; sed recte tuetur θεῖον ἄνακτα, de patrone dictum ex mente et sermone vernæ pueri. Boiss. : « Non videbatur ipso Diodoro hero loquente, θεῖον ferri posse. Idcirco recepi Brunckii lectionem ἔπει δ' ἰδεθ' εἰο ἄνακτα. » — 6. Κόραξ nomen haud infrequens. Absurde Scaliger : κόλακος, « διὰ τὸ ἐκτείνειν ἐρχομένου τοῦ διασκότου ἐν τῷ θηήσκειν τὰς χεῖρας. »

DCXXXIII. Lemma : εἰς Σελήνην τινὰ γυναῖκα ὁμώνυμον σελήνης δι' ὑπερβολὴν κάλλους. — 1 και αὐτὴ ἤγλ. Cod.; καὐτὴ θῆ β' ἤγλ. Salmas. et Brunckius; και β' αὐτὴ ἤγλ. Jacobs., qui n duorum concurrentium exempla ex Apollonio Rh. affert. Etiam alterum hiatum ferebat Geistius. — 2 εὐν Cod. « Vult haud dubie, Lunam se caligine et tenebris texisse, ut luctum, in dea non. satis decorum, celaret. — 5 καίνη Cod. Pulchros pulchrasque cum Luna comparare solent poetæ, jam in Hymn. Hom. in Vener. 89, ap. Musæum 55, ubi v. Heinrich. p. 61 seq. » Jac.

DCXXXIV. Lemma : εἰς γέροντα νεκροφόρον βαστάζοντα τὸν κράβητον και ἐξολισθέντα τὴ νηκότ. — 2 ἐνόν Cod.;

ἐνδοθεν Plan., quod recepit Boiss.; ὠμαδὸν conjecit Jacobs., sed Heckerus ἐγγλιζόν, « de quo vocabulo senem onere gravatum eximie nobis representante dixit Jac. ad Palat. p. 110. » — 3. « Ἐξ ὀλιγοῖο, quandoquidem σμακὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάει βοπή, Soph. CEd. T. 954; ubi quod sequitur, και τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χροῖον..., optime respondet verbis ἦν γὰρ ἔτοιμος εἰς ἀτλῆν. — 4 πρόφασι; Cod., correxit Plan. Senectus externam quandam causam et velut prætextum quærebatur, quo illum ad inferos præcipitaret. » Jac. Conf. locos ab Heck. collectos I, p. 308 seq. — 5 sic Plan.; τὸν δ' ἄλλοις et αὐτὸς ἐπ' αὐτῷ Codex; τὸν servabat Boiss.; alterum poterat rectius. Νεκροστόλον, scil. ἀσκάντην, ut non sit necessaria correctio Scaligeri νεκροστόλος, voce a Charoute ad vespillonem translata.

DCXXXV. Lemma : τοῦ αὐτοῦ ὁμοίως εἰς Ἴεροκλειδῆν ἀλιεῖα θανόντα, ὃν κατέκυσαν (-αυθεν Cod.) σὺν τῇ ἰδίᾳ νηί. In Plan. *Mæcio* tributur. Argumentum certatim tractatum ab Etrusco ep. 381, Juliano *Æg.* ep. 585, Adæo ep. 305, quæ confers. — 2. Ἐνόνον, adj., comitem sociamque itineris. — 3 οὐ τι; ἐκεῖνος Cod., depravate. — 5 πονευμένη Cod., « et recte cymba non minus laborare dicitur quam piscator. » Jac. Planudeæ edd. vetf. πονησαμένη, recentiores πονεύμενον. Schol. Wech. affert varietatem πονησαμένη δὲ θανόντα. — 6 ἄχρις ἀέσω Cod., correxit Jacobs., coll. ep. 645 et al.; ἄχρι; ἐς ἀέσω Salmas.; ἄχρι και εἰς ἀέσω Plan.

DCXXXVI. Lemma : εἰς τινα ναυαγήσαντα και μακαρίζοντα τοῦ; ὀρηκλάνους ποιμένας. Levi de causa Geistius non esse Crinagoræ suspicatur. — 1 ὦ μακάριστε corripit Gerhardus, quo sententia carminis pervertitur. — 2. « Τὸ λευκόλοφον, vocabulum alibi non obvium, quocum Reiskius comparat τὸ λευκόπετρον, *νυδία τυρες*, apud Polybium, significare videtur collem cujus vertex candidus eminet, dum pars inferior herba viret, ποιηρόν. » Jac. Auctoritate et analogia nulla Ruhnkenius malebat ὁ λευκόλοφος, scribens τὸν δ' ἀνὰ λευκόλοφον. Heckerus, ubi synthesis literæ : exempla tractat (Comm. p. 60), de λευκόλοφον restituendo cogitabat. Postea temere rejiciebat τοῦτο, quod naufragus « in universum » laudet pastoritiam vitam : imo in conspectu illius λόφον a pastoribus frequentari perisse putandus est. Addit autem : « Neque placet προβατεύειν κατ' οὐρεος, quod significat : oves de vertice montis in inferiorem partem agere. Scribendum puto :

εἰθε κατ' οὐρεος ἐπροβάτευον
κῆγ' ὦ ποιηρόν πρὸ ἡ νόνα λευκόλοφον. »

Existimandum τὸ λευκόλοφον fuisse partem montis, ipso jugo inferiorem. — 3 ἀγητήρι ποτὲ βληχημένα βάζων Cod., unde Reiskius ποτ' ἐβληχημένα, quod probant Hecker. et Meinek. p. 186 : « *arietibus, ovium ducibus, balatus imitamina obgarriens*. Quod est inter lusus et oblectamenta pastorum. Ad dictionis formam, ἐβληχημένα προσβάζειν, simillimum est quod dicit Euphorion fr. 38, 3 : πορφυρῆ δάκινθε... γεγραμμένα κωκούσσα. » Idem intelligebat Jac. in Delectu. Boiss. (qui, ut vulgo, ἀγητήσι ποτὲ βληχημένα βάζων) : « Dixit βληχημένα βάζων imitatus homericæ ἀνεμῶλια βάζειν, ἀπατῆλια βάζει, μάταια, ἄρτια βάζει. » Jacobs. olim conjiciebat κριεὺς ἀγητήρας ἰσῶν βληχητὰ (oves, ut ap. Elian. H. A. II, 54) βιβάζειν, in quod incidit etiam Lobeckius, Pathol. elem. I, p. 157, sed alio sensu : « κριεὺς ἀγητήροι ποτὲ βληχητὰ βιβάζων, id est τὰ; δις κριεὺς προσβιβάζων. Βληχητὰ substantive dictum ut ποτητὰ, νηκτὰ, etc. » Voluit

haud dubie ποτι βί. βιβάζων. Alia in Palat. p. 379, Add. p. LX, et Delectu p. 285 proposita Jac. ipse postea rejecit. Passovius Scripti. misc. p. 202 et Peerlkamp. Nov. Bibl. crit. IV, p. 54, conj. ποτι βληχμάτα βάζων. — 4 ἡ πικρῆ Cod., sed literis vi atramento inductis. Emperius conjecit ἡ με πικρῆ. « Intellige μάλλον ἢ... Νήρυχα πηδάλια, clavus quo navium cursus regitur, ἔχεται, navesque ipsæ servantur. — 6 ἐρήμισατο (sic) Codex; ἀπιμέσατο Salmas., cui correctioni etiam Ruhnkenius (Epist. crit. I, p. 122) favebat, quum antea ἐληίσατο conjecisset. Una litera mutata scripsi ἐρωμίσατο. Discrimen, quo veteres ἐρωμίζων distinguunt et ἐρωμίζεσθαι, a seriioribus negligitur. » Jac. Heckerus pro βουδύσας; malit βουζύσας.

DCXXXVII. Lemma : εἰς Πυρρόν (sic) τὸν ἀλιέα κεραυνοῦ ἄλιον γενόμενον. « Historia de Pyrrho piscatore, cujus navis, quum ipse fulmine percussus esset, sponte rediens, domini casum nuntiavit. » Jac. — 1 μονορέτης Cod.; νητ Cod. et Plan., quod bene correxisse Scaligerum demonstrarunt Meinek. p. 214 et Lobeck. Pathol. elem. I, p. 261. — 2 ἐκ κατέτου Plan., quod recepit Jac. in nostro exemplo, et oportere videbatur etiam G. Dindorfio ad Thes. s. v. p. 775, B; non tetigerunt Meinek. neque Boiss. Nobis quidem librarii esse peccatum videtur. — 6 καὶ φράσεν Cod. et Plan., deinde ille κοῦκ ἐπ., hic δ' οὐκ ἐπ. Apparet ferri non posse καὶ φράσεν post verba ἀγγελίην μνηύουσα. Recepi lenissimam correctionem Jacobsii in Del. p. 148 : « Fortasse nec καὶ genuinum est, nec δέ, sed scribendum : καὶ φράσαι Ἀργῶν οὐκ ἐπ. τρ., scil. ὥστε φράσαι, ul casum illum eloqueretur. » Haud paulo melius hoc quam quod in eandem sententiam proposuerat in Addendis Pal. p. LX, καὶ φράσιν, « i. e. εἰς τὴν τῆς συμφορᾶς ἀπαγγελίαν. » Bothius conjiciebat : καὶ φράσεν, « Ἀργῶν οὐκ ἐπὶ θῆσας τροπιν. » De qua Apollonius IV, 581 :

Ἰχθιν ἀνδρομέη ἐνοπή.....
αὐθῆεν γλαφυρῆ; νηὸς δόρου, τὸ ῥ' ἀνά μέσσην
στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίος; ἥρμοσε φηγοῦ.

Meinekio legendum videbatur ἀγγελίην... ἐφρασεν, Ἀργῶν κοῦκ ἐπ., hyperbaton pro καὶ Ἀργ. οὐκ ἐπ. minime rarum esse observans in poetis non Atticis, coll. Hauptio Observ. crit. p. 62.

DCXXXVIII. Lemma : εἰς γυναῖκα δύο τέκνα ἔχουσαν, ὧν τὸ ἐν ἠσθένει, τὸ δ' ἕτερον ἠγίεθ ἦν· τοῦ μὲν οὖν ἀσθενούντος ἐγεθέντος ὁ ἄγιος τέθηκεν ἐγει. γερούμενου. Sic Codex; Paulssen. conjiciebat ἀντι τοῦ ἐγγεγερούμενου, sed recte omisit Boiss., hæc annotans : « Est in apographi margine ἐγγεγερούμενου scriptura e regione participii ἐγεθέντος, pro varietate, opinor. » — 3. « Σίω, ejus qui bona utebatur valetudine; v. 4 σὶ, eum qui infirmus fuerat. — 6. Fortuna vestra inopinato mutata nihil lucri feci non minus enim propterea certus mihi invenit luctus. » Jac.

DCXXXIX. Lemma : εἰς Ἀρισταγόραν τινὰ ἐν τῷ Σκαρφαεὶ λιμένι ναυαγήσαντα. — 1 κυκλάδος Cod., vitiose. — 2. « Ὀξεῖται sunt insulæ maris Ionii, quæ nomen habuisse videntur a rupibus : οξεῖται enim idem quod χορβάδες; et ἀραι. De Ὀξείαις dixit Strabo X, p. 456, quæ cum Echinnadibus πασαι λυπραι καὶ τρηχεῖται. — 3. Τούνομ' ἔχουσι, deteriore sensu : infames sunt. Sic Plato Apolog. p. 38, C : ὦ ἄνθρωπε Ἀθηναίω, ὄνομα ἔξετε καὶ αἰτίαν ὑπὸ τῶν βουλομένων τὴν πόλιν λυδορεῖν. Philostr. Vitt. Soph. I, 16 : κάκιστος ἀνθρώπων ἐμίγη φαίνεται, ὧν ἐπὶ κακίᾳ ὄνομα. (Conf. ep. 700, 3, et not.) — 4. Portus Σκαρφαῆς vel Σκαρφαῖας, Locrorum oppidi prope Thermopylas. — 5

ἀρῶτο Cod. Mare ubique sui simile est : non igitur hæret aut illa regio maris periculum salutemve affert, sed fortuna. Propertius III, el. 5, 50 :

Ventorum est quodcumque paras; haud ulla carina
Consenuit; fallit portus et ipse fidem. » Jac.

DCXL. Lemma : εἰς Πύρωνα τινὰ οὐκ ἐν τῇ θαλάσῃ ναυαγήσαντα, ἀλλ' ὑπὸ ληστῶν, ἦγον (εἰτουν Boiss.) πεπρατῶν, περονευμένων. « Gallice vertit Larcher. ad Charit. t. II, p. 271. » B. — 1. Ἐρίφων δύοσι, vide ep. 502, 4, et not. Μύρωνι malebat Heringa. — 2 πουλῆς γαλ. Cod. corr. Dorvillius. — 3 νῆα γὰρ ἀλιπλοῦ πεπεδημένην Codex; ἀπλοῦ πεπεδημένου Dorvillius, quod edebatur; sed recte Heckerus ἀπλοῦ : « nam disertæ requiritur mentio maliciæ maris ventorumque torporis. » Brunckius ex ἀνωγραφίῃ :

τόνδε γὰρ ἀπλοῦ πεπεδημένον ἐφθασε νηὶς...

« sed νηὶς non solet dissolvi in νηὶς. Jungendum καὶται; ἐσομένη, nautarum strenue remigantium ope; sed pro καὶται malim ἐφθασε κῶπαις. Ita facilius intelligitur quomodo factum sit ut prædatoria illa navis alteram anteverteret. Pyro, qui velis utebatur, ventis silentibus. navigare non poterat, dum piratæ remis impellebant parvum navigium suum. » Jac. Egregia emendatio et vera, ut nobis videtur, quam in latinis certe expressi. — 4 ἐσομένη Cod. — 6 ἔκτανεν Cod., correxit Jacobs. Qui recte observat καχορμισίην, quum in portum Pyro non pervenisset, de infelici illa in mari statione accipiendum esse : « nam ὄρμος; interdum de quavis statione usurpatur, et naves dicuntur ὄρμειν etiam quum extra portum in alto stationem habent. »

DCXLI. Lemma : Ἀντιφίου ζῆται τὴν τοῦ ἐπιγράμματος ἐνοίαν ὅτι δὲσληπτος. Tum recentiore manu additum. εἰς ὠρολόγιον ἀρμόζει τοῦ ἐπιγράμματος. Schol. Wech. : λογος περὶ τοῦ ὠρολογίου. In Plan. est ἀπλοῦ. Ob primum vocabulum temere illatum est τοῖς ἐπιτυμῆσι, est enim ἐπιδεικτικόν. Conf. not. ad ep. 389. « Agitur de horologio aquario. Plinius H. N. VII, 60, postquam de solaris dixit : Etiam tum tamen nubilo incertæ fuere horæ usque ad proximum lustrum. Tunc Scipio Nasica, collega Lænatius, primus aqua divisit horas æque noctium et dierum. In Athenæi horologio aer aquæ violentia angusto canali expressus sonum edebat, quo significabantur horæ. — 1. Δωδεκάμοισρον, quia diei noctisque tempora apud veteres in duodecim partes distributa erant. — 2 τρισάσις Cod. et Plan.; φεγγόμοισρον Cod. Sed non apparet cur τρισάσις, ter, sonum ediderit horologium nostrum, neque utrum ter per totum diem, velut mane, meridie, vespera, an ter quavis hora. Quare legendum videtur τωσάσις, scil. δωσκαδεκάσις. [Quod sine mora recepinus.] — 3 ἀνήρ Plan., male. — 5. De Athenæo mechanico Fabricius Bibl. Gr. t. IV, p. 223 ed. Harl. et quedam Reiskius in Not. Poet. p. 192. [Ἀθηναίος; edebatur. Bothius Ἀθῆναιος, « accentu mutato in nomine proprio. »] — 6. Ut sol, qui est temporis index, apparet et tempus indicetur vel nubibus eum celantibus. » Jac.

DCXLII. Lemma : εἰς Μανοίτην τὸν Σάμιον ναυτηγόν, υἱὸν Διοσφάνου (sic). — 1 δελαιο Cod., euperposito η, unde Δήλοις Reiskius et sequentes. Mirum Ἐθρου non tetigit Meinek. p. 199. « Ἐθρου mutavi facillime in Εὔρου. Quid valeat Ἐθρου hic quidem non capio. » Boiss. Reiskiu. Σύρου καὶ Δήλου μέσος, quod vero minime est absimile et recipiendum duco. Menertes in Samum properabat.

Improbabiliter Heringa Ἐβρου και Νείλιου, ut ex Thracia in *Aegyptum* naviget ille. Quanta tanto in trajectu pericula etiam sine impietate maris! — 2 διαφάνος, non διορ., Codex, teste Paulsenio: accedit exemplum nominis illi quod ex marmore attulit G. Dindorf. in Thes. De vulgata Διοφάνος Meinek.: « Mirum est Apollonidem in hoc nomine antepenultimam producere maluisse quam scribere κρύφατο Διοφάνος. Sed scripsit ille sine dubio Λεωφάνος. » — 3. Εἰς ὅσιον accipiendum cum Meinekio ad rem piam, pietatis causa, nec jungendum cum τυχός, quod fecerat Jacobsius, eam ob causam corrigens εἰς ὅσιον σκευδόντα πλοῦς τέλοσ. — 4. Ne iis quidem parcat « qui patris morbo ad itineris celeritatem instigantur. Similiter σπέρχουσαι dixit Phaenus supra ep. 137: χαλεπὸ σπερχόμενος πολέμω. » Meib.

DCXLIII. Lemma: εἰς παιδίσχην Ἰγνίδα, τὴν πείστικαν τὴν Εὐάνδρου. — 2 οἰναεῖτιν Cod., corr. Salmas.: ἰνεεῖτιν Plan. — 3 ἀλίστ' vel ἀλλίστ' Codex, non satis nitido ductu; ἀλῆστ' et ἀλλῆστ' edd. Plan. Salmas.: « Forte ἀλίστ', i. e. ἀματέτρεπτε. » Conf. ep. 483: Ἄτῃ ἀλλιτένευτε και ἄτροπε. Scaliger conj. ἀλλῆστ'. In fine ἐπει; omnes. « Scripsi ἐφίης. » Boiss. Jac. in nott. mss.: « Fort. ἐπει; ». — 4 μοῖραν τὴν πάντως σοί (σοῖό Plan.) πόθ' (ποτ Plan.) ἔσομένην Cod. et Plan.; σοῖό Stephanus; dativos posuit Brunckius. « De qua mutatione dubitari non potest. Sed in ultima voce gravius vitium hæreere videtur. Fort. scrib. τῇ πάντως σοί ποτ' ἐφ' εσπομείνῃ, ubi apparet quare, syllaba ἐρ forte ommissa, ποτ' in ποθ' mutatum sit. » Jac. Salmasius: « Forte τὴν πάντως σοί ποτα νετισομένην. »

DCXLIV. Lemma: εἰς τινὰ γυναῖκα Κλεαρτίστην τὸν Ξιον υἱὸν ὀδυρομένην και διωλύγιον ἀνακράξασαν [ώστε] τὴν ψυχὴν ἀποβήξει. In Plan. inscribitur: ἀόσιποτον, οἱ δὲ Βιάνορος. « Conferendum ep. 608. — 3. Ἐγάνθανε, conf. Hom. II. A, 462. — 4. Spiritum reciprocare non amplius poluit, sive, ut Eutolmius in epigr. cit., παλίνεσον ἀνακνεῖσαι. Cum ultima voce conf. IX, ep. 342: δρόμος ἐν σταδίῳ ὀδύ; ἐλευνόμενος πνευματός ἐστὶ τόνος. — 6 ἄγρι και εἰ; Ἄϊεω Plan.; conf. ad ep. 635, 6. Ut ipsæ vobis immo-dico hoc lectu mortem contrahatis. » Jac.

DCXLV. Lemma: εἰς Φιλόστρατόν τινὰ πλούσιον και εὐτυχῆ ἐπὶ ξένης τελευτήσαντα. Recte intelligere videntur Philostratum Academicum, Cleopatras συμφοροσφύσαντα et Antonio acceptissimum, qui cum haud dubie ditaverant; sed post Cæsaris victoriam, cui ille contemptui erat, ejus fortunæ ruebant; v. Philostr. Vitt. Soph. I, 5, Plutarch. Anton. c. 80. Non proprie ἐπιτόμειον est epigramma, sed poeta jam opibus exutum, cana barba senem (sic Plut.) urbe excedentem alloquitur et tumulum, non in conspectu ad Nilum loco, sed in deserta Ostracina ei vaticinatur. — 1 πού σοι Cod. — 3 ἤ ἐπὶ Cod.; ἤ Plan.; ἤ ῥ' ἐπὶ Brunck. et Jac. in nostro exemplo. « Nounulli efferunt ἤ vel ἤ cum interrogatione. Sed quid interrogationis opus? Capio ἤ pro exclamazione: Ah: ad Nilum jaces in conspectu finium Judææ! » B. Quibus repugnat ab ipso prolata et recte prælata explicatio versus extremi. Nimis patienter critici omnes tulerunt interpolationem absurdam versus sequentis, quam sine mora expuli. Dupliciter laborat hoc distichon in Codice, primum transpositione pentametri hexametrum præcedentis, quod (ut fit) præfixis literis correctum, deinde lacunâ. — 4 sic Codex, Planudeæ libri omnes Brunckio visi, ed. princeps et Aldina prior, in cujus lectionibus refertur quod corrector Codicis addidit: κείσαι ἰου, unde in posterioribus edd. omnibus habetur:

κείσαι Ἰουδαίος; ὦν περίπτος; ὄρας.

Quod ob Ὀστρακίνην in versu 6 esse fictum dubitare noli, et testimonio est jam olim vici nomen fuisse intellectum, non testaceam urnam. Invenit critici quid celet hemistichium truncatum. Fortasse erat sententia: *num ad Nilum tibi erit tumulus sive ad Nilum stabis* (in monumento effectus) *in fluitibus... undequaque conspicuus?* — 5, 6. « Ὅθνεοι sunt Romani milites Alexandriam occupantes. Ἐν Ὀστρακίνῃ, scil. πυλῶν, quod fuse exposuit Salmas. ad Solin. p. 848, B, ad locum Plinii XXXV, 46: *Quin et defunctos sese multo fluitibus solius condidit maluere*; ubi v. Harduin. » Jac. Sed Boiss.: « Intelligendum Ὀστρακίνῃ de viculo sic vocato, cujus mentio ap. Josephum B. Jud. IV, 11, 5 [alia citantur in Thes.]; quod me docuit vir doct. in Ikenii Symb. t. III, p. 321. Ὀστρακίνῃ fuit σταθμός; ἄνδρος; in ora maritimi deserti Aegyptum inter et Judæam; hinc φαφαρῆ Crinagoræ dicta. » Eadem sententia Heckeri in Philologo anni 1849, p. 483, temere addentis: « Sed de verbis ἐπὶ Νείῳ v. 3 dubito », quum dubia omnia in versu 4 sedem habeant.

DCXLVI. Lemma: εἰς κόρην Ἐρατῶ (sic) καλουμένην, παρθένον τελευτήσαντα. « Hoc carmen elegiæ fragmentum esse videtur, ut censet Schneidewin. ad Simonid. p. 88. » Meinek. p. 99. Addit Schneid. : « Cujusmodi flores ex Elegiæ excerpti epigrammatum corollæ intertexti delitescunt non pauci. » — 1 δὴ om. Cod., supplevit Plan. — 4 κυάνος; Cod. et Plan., correxit Jacobs., probatus a Meinekio, Schneidewino et nunc Boissonadio, qui ad Pachymerem p. 147 scripserat: « Non tolerant critici duplex mortis epithetum: μελας... κυάνος θάνατος. Ego cum Brunckio sentio, corrigente με ἔλαν δ' ἐμὸν ὄμμα καλύπτει... κυάνος θάνατος. Quæ loquitur moribunda virgo de nigris suorum oculorum tenebris prius cogitare debuit. »

DCXLVII. Lemma: εἰς Γοργῶ τινὰ κόρην τελευτήσαντα. In Plan. inscribitur Σαμίον. « Mihi non dubium videtur quin recte Brunckius ad Simmiæ carmen Gorgidis memoriæ dedicatum revocaverit laudato Athenæo XI, p. 491, C: και Σιμμία; ἐν τῇ Γοργαῖ φησιν.... » Meinek. p. 101. Eadem sententia Boissonadii: « Dandum esse potius Simmiæ monstravit Brunck. » Simonidæ dare maluit Schneidewin. p. 87 seq. — 1 δὴ om. Cod., supplevit Plan. Γοργῶ ed princ. Planud., ceteræ Ποργῶ. — 2 ἐφαπτομένα legebatur; ἐφαπτομένη Boiss. et Schneidewin. Nam hene Jacobs.: « Brunck. etiam εἰλαν.... ματρία. Equidem, vulgata lectione in his vocibus servata, scribam ἐφαπτομένη, ut Gorgidis tantum, Doricæ, ut videtur, mulieris, verba doricæ dialecti characterem gerant. » — 3 μοῖρη Schneidew. — 4 καδομένην Cod., positus η super utroque α; καδομένην vel κηδομένην Plan.; καδεμόνα Salmasius; ἀλῆν et κηδεμόνα Schneidew.

DCXLVIII. Lemma: εἰς Ἀριστοκράτην τινὰ μισογύνῃν ἀτεκνον τελευτήσαντα διὰ τὸ μὴ γῆμα. Plan. sine Tar. Veri simillimum quod statuit Heckerus, eundem esse Aristocratem cujus monumentum sepulcrale supra vidimus ep. 440 Leonida nostri carmine inscriptum, in adversa quidem cippi parte, ut in aversa nostrum fuerit lectum. — 2. « Ὀλιγοχρονή; referendum videtur ad breve temporis spatium, quod moribundo Aristocrati ad vivendum adhuc supererat. Ἀψάμενος κεραλῆ; ut facere solent meditates et de re aliqua solliciti. » Jac. Sic Perses infra ep. 730: Ἀριστοτέλῃ;... δεξιτερῆ; κεραλῶν ἱπεμάσσετε, sic animi ægritudinem hominis indicans. Meinek. p. 124 seq. In alia prorsus abit Heckerus, cujus sententiam adnotum

ab ipso epigramma 440, in quo nihil de uxore et liberis, redderet improbabilem, si per se credibilis esset. « Moriturus Aristocrates (inquit) caput liberorum tetigit; conf. Babriam XCV, 71 : ἔφραυσεν ὠτὸς ὡς πατὴρ ἀποθνήσκων. Plutarch. Conviv. sept. sap. c. 7 : ἀψίμενος οὖν αὐτοῦ τῆς κεφαλῆς; ὁ Σόλων καὶ μειδιάσας εἶπεν. Non igitur (!) cælebs vitam degit, sed ipse quod fecerat liberis suis faciendum moribus suis commendavit, mulierum vero levitatem animi majorem et imbecillitatem prudentiæ odio habebat. » Immo sibi dicit Aristocrates quæ sequuntur. — 4 δάκνη Plan. — 5 sic Plan.; στυλῶσαιτο Cod. « Qua voce liberi intelliguntur, *fulcra domûs*. Eurip. Iph. Taur. 57 :

Στύλοι γὰρ οἰκῶν εἰσι παῖδες ἄρσενες,

quem verum laudans Artemidorus Onir. II, 10, in somniis per columnas liberos significari docet. Clytæmnestra ap. Æsch. v. 906 Agamemnonem vocat ὄψηλῆς; στέγγ; στύλον. *ποδῆρη, μονογενὲς; τέκνον πατρί.* » Jac. In fine ιδέσθω Cod., vitiose; κακὸν δ' ἄστυλος; ιδέσθαι Plan. De sequentium sententia disceptatur. Meinekius : « Sententia, si quid video, ita procedat necesse est : ducenda uxor et genus liberorum progenie fulciendum; sordet domus nullis columnis fulcita; contra vel splendidissimus focus, etiamsi lignis abundet, obscurus manet, si titionem occultat, i. e. nisi ignis in eo luceat, quod familiæ et domesticæ vitæ indicium. » Ad quæ Heckerus : « Ita nullus locus est adversativæ particulæ αὐ, quum sequentibus uberius explicetur sententia præmissa : sordere domum liberis orbatam. » Et similiter Piccolos p. 38 : « *Après le triste tableau d'une maison sans soutiens, on s'attend à voir le contraste d'un foyer entouré d'enfants comme d'autant de colonnes. Ce contraste est d'ailleurs indiqué par les particules d'opposition δ' αὐ, ainsi que par les mots λῆστος; ἐσχαρῶν venant après cette maxime si tristement vraie : κακὸς δ' ἄστυλος ιδέσθαι οἶκος.* » — 7 πολυκαίει Heckerus, rectius, ut VI, ep. 281 ejusdem Leonidæ, 1, *πυρκαϊεὺς*. — 8 ἐνοστῆ Cod. et Plan. « Locus est leviter corruptus. Scripsi ἀν στή, minina mutatione, donec melius quid propositum fuerit. Sententia esse videtur : ὁ δ' αὐ ἐσχαρῶν τάνερος; λῆστος φαίνεται ὡν εὐκίων καὶ ἀν στή ἐν πολυκαίει ὄγκω. » Boiss. Jacobs. in *Delectu* p. 225 proposuit *σταθὴ ἐναυγάτων*, in nott. inss. : « Fort. εἰη ὑπαυγάων », in *Ad. Pal. αἰέν ὑπαυγ.* Totum locum Meinekius ita constituebat :

ὁ δ' αὐ λῆστος γ' ἀνέρος ἐσχαρῶν
 οὐσικος ὡν φαίνεται, καὶ εἰ πολυκαίει ὄγκω
 ἐνοστῆ, λυγάτων δαλὸν ἐπεσχαρίον.

« Cujus verbi λυγάτω etsi nullum exemplum habeo, tamen ut αὐγάτω ab αὐγή, ita λυγάτω a λυγή rectissime formatur; et sunt composita ἐπιλυγάτω et ἐπηλυγάτω. » Verum focus extinctus nulloque igne splendens est summæ paupertatis et mæroris summi indicium, de qua re Jac. memorat Husehkiil annotationem ad Tibull. I, el. 1, 6. Piccolos tentabat :

εἰ κίων φεγγοίτο καὶ οὐ πολυκαίει ὄγκω
 ἐν στενωφὶ αὐγάτων δαλὸν ἐπεσχαρίον.

Heckero denique videtur Aristocrates « optare ut liberis suis casa tenuis et ἄστυλος; ιδέσθαι, ingenui vero et liberi viri domicilium, videatur prædivitis hominis domus propter vitæ domesticæ delicias », ita corrigenti :

ζῶν στυλῶσαιτο κακὸς δ' ἄστυλος ιδέσθαι
 οἶκος, ἀδουλώτου δ' ἀνέρος ἐσχαρῶν
 εὐκίων φαίνεται καὶ ἐν πολυκαίει ὄγκω
 ἐστάναι, αὐγάτων δαλὸν ἐπεσχαρίον,

coll. IX, ep. 172, 3, et VI, ep. 171, 6. Idem Hermannii (quas non vidimus) conjecturas in *Censura Del. Mein. prolatas* p. 240 judicat « infelicissimas », sed ipsius valde vereor ut felicium augeant numerum. In loco tam dubio aliam sententiam qualemcunque in latinis indicavi, αὐγάτων δαλὸν « nove dictum, sed non mutandum » ratus cum Heckero. — 9. Novum in Codice lemma : εἰς τὸν αὐτὸν ὁμοίως, et sigla novi initii. — 10 ἀνθρωπ' Cod. et Plan., corr. Brunck. In fine Cod. ἀλυσωφροσύνη, « in quo τῆν ἔλις ἀφροσύνην latere videre possit. » *Meinek. Plan. ἀλυσωφροσύνη*, « quod nimium est, quum erroris et criminis mentio ab hoc loco aliena sit. Poetam scripsisse puto : τῆ ἀεσιφροσύνην, i. e. animum cortice leviozem. Ipsam vocabulum ex Homero notissimum. » Ingeniose, sed Euripidem quoque legerat Leonidas. Apte conferuntur hæc Ovidii *Metam. X, 243, de Pygmalione* :

offensus vitilis quæ plurima menti
 Femineæ natura dedit, sine conjuge cælebs
 Vivebat.

DCXLIX. Lemma : εἰς κόρην τινὰ παρθένον τελευτήσασαν. « Gallice vertit Larcher. ad *Charit. t. II, p. 250.* » B. — 2 μαρμαρίων Plan. — 3 ἔχουσαν Plan. « *Εἰκόνα ἰσομέτρητον* vocat Plato *Phædro* p. 235, E. » Jac. — 4 θέραι ποτι;θεγκτὰ Cod.; Θερσίοποι; φθεγκτὰ Plan. Male edebatur Θέρσι; ποτιθέγκτα.

DCL. Lemma : ναυηγῶ παραίνεσι; φεύγειν τὸ κλεῖν ἐν θαλάσῃ. In Plan. Φακέλλου inscriptum. — 1 ἐπιβάλλει Cod.; ἐπιβάλλου veteres edd. Plan. — 3 οὐ πᾶς; vel πᾶσ' potius quam πῶς in Codice legebat Paulss. — 4. « Junge εἰσιδεῖν, quod sæpe ponitur pro verbo simplice. » Jac. Qui olim ἐλξῆ; tentabat.

In Codice sequitur Simonidis distichon, supra exhibitum n. 270.

DCLI. Lemma : εἰς ναυαγὸν ὁμοίως (ut ep. 270) ἀνώμυμον, ἐν τῷ Ἰκαρίῳ πελάγει ναυαγήσαντα. In cenotaphio naufragi scriptum. — 1 οὐστρηχῶσ σεῖι θαῖος Codex; οὐ Τρηχίς; σε λίθειος; Græfius in *Epist. crit. in Bucol. p. 111*, quam conjecturam receperunt Jac. in exemplo nostro et Boiss., etiam Heckerus in *Comm. probatum*, qui deinde viri nomen in σελιθαῖο; quærendum esse censebat et damnat κείνα, in quo jam Toupius hæserat, quippe aberant illinc et in mari jaclabantur ossa; δεῖλᾶ in apographis quibusdam; λευκὰ Heckerus (post Jacobsum ad *Anal. t. VII, p. 178*), non injuria etiam duplici accusativo in inscriptione offensus. Brunckius cum Toupio οὐ Τρηχίς; λιθαῖος. Osannus οὐ τὸ τρηχὺ σεῖλινο;. *Meinek. p. 148* et *Analect. Alex. p. 164*, rejectis Græfianis, Codicis ductus premens scribit οὐχ ὁ Τρηχίς; ἔλιος, cujus oleastri aridi sub umbra exstructura fuerit epitaphium; « tum κείνα injuria, opinor, tentatum est. Similiter κείνος; apud Pindarum aliquoties legitur, ut *Pyth. II, 13*, de quo passim admonuit Hermannus. » Cui conjecturæ perprobabili non favere verbum καλύπτει, « nam ossa terra vel sepulcro, non arbore imminente tegi », infirma Heckeri objectio est. — 2 λαγοῦσα Heckerus, coll. ep. 395, 6; ep. 429, 2, etc., usu fere constanti. Legebatur λαβοῦσα. — 3 ἑλιχίης Cod. et edd.; Δολίχης; *Meinek. p. 148*, vetus nomen Icarî insulæ. « *Ἡ Δράκωνος*, alibi τὸ Δράκωνον, promontorium ejusdem insulæ. — 4 ῥῆσει Cod., superposito σ altero. — 5 πολυμυθεῖος (sine acc.) ἢ κενὴ γθῶν Cod., correxerunt Salmas. et Reisk., probantibus Jac. in nostro exemplo et *Meinekio*, qui sententiam sic explicat : « Exspectare poterat naufragus se comi et benevolis hospitio exceptum iri ab amicis sive cognatis, si pervenisset quo

cursum suum dirigebat. Id vero non evenit, itaque ἀνρί ξενίης πολυκηδέος cenotaphium ei extruxerant amici in Dryopum agro, ubi ipsi habitabant. Similis orationis color in Anytes epigrammate supra 649. » Heckerus malit ξενίης προσκνηδέος, cont. Hom. Od. Φ, 35. Boiss. recepit Græfli conjecturam, ἀνρί δὲ ἐγὼ κωνίης πολυκηδέος, pro lacrimabili cinere inanis ego terra in cumulum aggesta sum. — 6 δῖφασιν Cod. « Siquidem tota illa regio aspera erat et saxosa, ut vel Τραχίνοσ nomen docet. » Mein.

DCLII. Lemma : εἰς ναυηγὸν Τελευταγόρην τὸν Τιμάρεωσ (Τιμαρίωσ; Boiss.) υἱόν. — 1 ἡχῆσσα Plan., quod nullius fidei est; nam Cod. καχεσσα, prioribus syllabis superposito αναχι, « id est, ut videtur, καναχέσσα, quod propter primam productam ferri nequit. Videtur latere adjectivum dactyli mensura, ut ap. Tyrtaeum τελείεσ et ap. Archilochium ἡχέιεσ inveniās. » Hecker. Qui timidius fortasse hærebat in mensura; nam poetae pro καναχέιεσ dicenti καναχέιεσ producere primam licebat. Τιμάρεωσ; vett. edd. Plan. — 3 κυμήνασσ conj. Heck. pro χειμήνασσ, « quod de ventis aptum, de mari non item; » καταπρηνώσασσ Plan., sed Cod. κατὰ πρηνώσασσ, « ut dubitari possit an non potius κατὰ πρηνώσασσ πόντου scribendum sit. Sic Leonidas mox ep. 654, 4 : ὡσαυτὸν Τιμόλυτον καθ' ἄλδσ. Præterea suspecta mihi forma πρηνώσασσ, pro quo fortasse reponendum πρηνίξασσ. » Meinek. p. 129. Quod poeta scripsisse videtur, κατὰ πρηνίξασσ πόντου. — 5 καύτην ἰχθυόροσ Cod., non καὶ ἰχθ., quod editur; recte planudæσ καύτην ἢ ἰχθυόροσ, præter ed. princ., quæ καὶ ἰχθυόλοσ. Frustra Hecker. ἰθ' ἰθ. « Conf. ep. 554, 5. » B. — 6 ἐν αἰγ. legebatur; correxit Heckerus, qui ad εὔρεσσ similia αἰγυαλῶν epitheta collegit I, p. 316. — 7 δὲ κενόν (κενόν Plan.) τέκνου κεκλαυμένου Cod. et Plan., « satis aptura sepulcri epitheton, quemadmodum passim τύμοσ; dicitur πολύκλυτοσ. » Mein. Boiss. servabat κεκλαυμένου, quod edebatur. Hermannus κεκλαυμένοσ, « ut V, ep. 178, 3, δὲδρακρυμένοσ. » Quo hæc sententia efficitur : pater post multas lacrimas effusas, ubi aspiciet inanem tumulum, plorat denuo. Heckerus : « Mihi de hoc versu non satis liquet. Verbum autem ἀδρῶν explicandum videtur : quotiescumque adspicit cenotaphium, ut in ep. 374 : θν... ἐκλαυσα μήτηρ μυρία ψεύστην αὐ γὰ ζῶσα κενόν τάρον. » — 8 et supra v. 2 Τελευταγόρην planudæσ inde a Steph., et sic Grotius.

DCLIII. Lemma : εἰς ναυηγὸν Ἐπιηραίδην, υἱόν Τιμάνδρου. Antiquum lemma, ex ipso monumento sepulcrali derivatum. — 2 υἱάσσ Cod. Quo tempore mare inprimis tempestuosum. — 3 αὐτῆσ (sic) σὺν Cod.; αὐτῆσ σὺν ed. princ. Plan., ceteræ fere αὐτῆσ σὺν. Rectum sermonem restituit Meinek. p. 148.

DCLIV. Lemma : εἰς Τιμόλυτον τινὰ ὑπὸ Κρητῶν ληστῶσ σὺν τῇ ἰδία νηὶ διαφθαρέντα. — 2 « De Cretensium perfidia conf. ad XI, ep. 371. » B. — 4 κρηταιέσ Codex testibus Salmasio et Paulsenio; κρηταίησ; Plan. In fine Codex male καθ' αἰδου, quod recte emendatum a Planude. — 5. Schol. in marg. Codicis : λάροι τοὺσ ναυαγούσ κλαίουσ. Eadem sententia ep. 652, 5 seq. — 6. Ὑπο pro ὕπεστι.

DCLV. Lemma : εἰς Ἀλεξάνδρον Καλλιτέλουσ, — 2 πλουσία Cod., recte Plan. — 3 οἱ με θανόντα Cod. et Plan. — 4 γὰρ σοσθ' ἀλεξανδροσ (sic) τοῦθ' εἰσ Cod.; γῶσσοσν' Ἀλεξανδροσ (post Steph. Ἀλεξάνδρωσ) τοῦθ' εἰσ Plan. In quibus multa tentarunt critici; explicare studet Passovius Scripta misc. p. 220, ut ex γῶσσοσνται eliciendum sit γινγνωσκόσντων, εἰσ τοῦτο (sepulcrum quod vident) εἰστῖν Ἀλεξάνδρωσ. Verum

unus vidit Heckerus in Philologo a. 1849, p. 485, et hanc sententiam : *Quid hoc mea refert utrum me mortuum cognoscant necne?* Olim corrigebat οἱ μάθων ὄντα, qui me vivum noverant, in eandemque conjecturam incidit etiam Piccolos p. 39. Quæ græca Grotius finxerit, non apparet. Boissonadius quoque, ut Heckerus, de ei cogitaverat, hoc epigramma ita constituens :

Ἄρκει μοι γαίης μικρῆ κόνη (ἢ δὲ περισσῆ)
ἄλλον ἐπιθλίβου πλούσια κεκλιμένοσ
στῆλη, τὸ σκληρὸν νεκρῶν βάροσ; εἰ γε θανόντοσ
γῶσσοσν' Ἀλεξάνδρωσ τοῦθ' εἰσ Καλλιτέλουσ.

« Immutavi, ut posset intelligi, textum corruptum et mutilum forsitan. Syntaxis erit : ἀρκει μοι γαίης μικρῆ κόνη εἰ γε (οἱ παριόντεσ;) γῶσσοσνται εἰσ τοῦτο (τὸ μνημῆ εἰστῖν) Ἀλεξάνδρωσ Καλλιτέλουσ θανόντοσ. »

DCLVI. Lemma : εἰς Ἀλεξάνδρον μαχητῆν. « Non miles, sed olitor fuisse videtur. » B. Quod pluribus exposuit Brunck. — 1. « Ὀλιγῆριον, adjectivum, id est σῆμα ὀλίγων ἡρίων ἔγον. » Meinek. p. 132. — 3 εἰ omissum in Cod., supplēvit Plan.; κέρροσπ' ὄπ' Cod. Sic Archimedes sepulcrum septum undique et vestitum verpibus et dumelis erat ante Ciceronis adventum, Tusc. V, 23. Ὁξείησ, Virgil. : spinis surgit palturus acutis, Ecl. V, 39. — 4 ἦν ποτ' Cod.; ἦν ποτ' Plan., et apud Grotium; sequitur δήτοσ; Ἀλκ., quod errore peperit glossatoris in lemmate; αἰ; ποτ' ἐγὼ δήτοσ; Brancnius; ἦ ποτ' Jacobs. ad βῆτου referens; sed verum vidit Meinekius, ἦν ποτ' ἐγὼ δήτοσ, a verbo δητωσ pro δηλώσ, de quo v. dicta ad VI, ep. 122, 3.

DCLVII. Lemma : εἰς Κλειταγόρην οὔτινοσ (Κλειταγόρωσ τινόσ; recte Salmas. τάρον παρὰ τινὰ ἀκρόρειον κείμενον, ἐν ᾗ ποιμένοσ μετὰ προβάτων διατρίβουσι. Νομίζω δὲ εἰσ ἐν Ἐφέσω κείται ταῦτα. « Pastor in monte sepultus alios pastores rogat, ut ipsi inferias faciant, quales describit Longus I, 31, 32. Conf. ep. 55. » Jac. — 2 κείροσ Cod., correxit Salmas., ut est ap. Sophoclem οἰδσ κείρου πόνοσ, Trach. 678; κεύμάλουσ vel κεύμάλουσ Plan.; εὐδοτέοντεσ; pascentes, Meinek. p. 135; sed Heckerus verborum tractionem statuendam esse censet, quamquam « mirum videri poetam verba ita turbare maluisse quam sic diastro- nere :

Ποιμένοσ οἱ ταύτην ὄρεοσ φάγιν ἐμβατέοντεσ
αἰγασ κείρουσ οἰοπολετ' εἰσ.

Abundantia qualis in verbis οἰοπολετῖν διασ, frequentissima est. » Verum pascenti notio in verbo, ut est in substantivo, nullodum exemplo prohata. Ἐμβατέοντεσ perperam acceptum a Grotio. — 3 κλειταγόρησ Cod. — 4 τίντε Cod., superposito οἰ. — 5. Ἀξέστοιο quivis sine offensione legit : in lapide vel rupe propinqua assidens ut canat pastor invitatur. Sed Heckerus tumulo, mox coronando, insidentem fingit : « Scribendum ἐπ' εὐξέστοιο sive ἐπὶ ξεστοιο... πέτροσ. Lapis enim sepulcralis, in quo hoc epigramma insculptum legebatur, haud dubie ξεστόσ; fuit. » — 6 βοσκομένοσ; Cod., alterum Plan. — 7 ἀμέρξασ Scaliger, quem sequuntur Brunck., Lobeck. Technol. p. 54 et Heck. — 8. « Χαφίτησ; etiam V. C. Sed forte χαφίτησ; scribendum. » Salmas. — 9 εὐάρνοσ Cod. Καταχράνοιτο (verbum alibi semel lectum polluendi sensu) corruptum esse censet Heck. : « quod probabile videri possit καταχράνοιτο, id propter additum ὑγρῶνων habet quod displiceat. » Mediæ certe formæ in his poetis liberior est usus, nec passim capiendum cum Grotio. Schol. in Codice : ἀπαρξασ;

ἐκ τοῦ γάλακτος οἱ ποιμέες προσέφερον. — 10 οἶος ἐτ' ἀνασχόμενος; Codex. Heckerus « conjecturæ certus » reponit μαζὸν ἐπισχόμενος; multis exemplis constantem usum probans, de *matribus* quidem quæ ubera præbent; at tumulum aspersurus pastor papillam ἀνέγειται, *elevat*, quod per jocum facere videas feminas mulgentes, ubi appropinquant infantes aut familiares. — 11 κρηπίδ' Cod., Plan., corr. Steph. — 12. Jac. confert Horatii carmen in Archybat, v. 25 seqq. — Huic epigrammati in Codice adhaeret primum distichon sequentis ep.

DCLVIII. Lemma : εἰς Εὐρυμέδοντος τάφον ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, ὃς υἱὸν ὁμώνυμον λαίπων ἔτυχε τοῦ αὐτοῦ τάφου. « Quæ postrema verba ad sequens epigramma pertinent; ac si vere dicta sunt, versu secundo (ep. 659) pro ἔτυχες legebatur ἔτυχεν. Sic permutata ἔλαχεν et ἔλαχες ep. 665; ἔξυρον et ἔξευρε; ep. 685. Et sic saepius. » B. In Codice ut primum hujus ep. distichon præcedenti adhæsit, sic alterum cum sequenti ep. male copulatum est. Hoc auctorem lemmatis in errorem induxit. In appendice Plan. recte distinguuntur. Sunt enim diversa epigrammata, quamvis eidem cippo insculpta. Jac. Conf. Hecker. I, p. 101. Meinek. p. 153 : « Reliqui hæc inter Theocritea, quamquam rectius fortasse Leonidæ tribuas. » — 1 νέμοις Cod., corr. Stephanus. Ἥ pro ἦ et. — 2 ἔχεις Theocriti libri.

DCLIX. Vide ad ep. præcedens. Ap. Steph., Brunckium et in Theocrito, ep. dubium 19 ed. Ahrens., dorica dialecto conceptum. — 1 ἡλικίη Cod. — 3 σοί μιν Cod.; μετ' ἀνδράσι Steph. — 4 sic Cod.

DCLX. Lemma : εἰς Ὀρθωνα τὸν Συρακόσιον ὑπὸ μέθης ἐν δυσχειμέρῳ νυκτὶ τεθνήκτα. In Planudæ appendice *Theocrito* tributum, fortasse ob Συρακόσιον. « Vide mea ad Theocr. epigr. 8 edit. sec. » B. Est et in recentibus codd. Theocriti, quorum varietatem habes ap. Ahrens. p. 172. — 2 ἴγ; Boissonadius cum Schæfero et ed. Junt., et probat Meinek. p. 43; nam ἴπερμ' est, non εὐχῆ. Legebatur ἴοις. In Grotianis sphalma esse videtur pro : « Ne quo nocte. » — 3. « Πολλῆς non puto ferri posse. » Mein. p. 130. Jacobs. *aplissimam* interpretatus, in Add. probabat πότνης, ab Reiskio propositum; aliorum conatus indigni qui referantur. Boiss. delevit quod in mentem venerat ἀντί δ' ἐπὶλόθου.

DCLXI. Lemma : εἰς Εὐσθένην τὸν φυσιογνώμονα (sic) καὶ σοφιστήν. Hoc quoque *Theocrito* inscriptum in appendice Planudæ. « Vide mea ad Theocr. epigr. 11. » B. — 2. « Ἄπ' ὀρθαλοῦ. Unum artis fontem poeta indicat, reliquis omissis : nam ex omnibus corporis partibus illi de hominis natura et indole statuebat; vide Aristot. in *Analyticis* prior. II, 28. » Jac. — 3 ἐθαψεν Cod., superposito α. — 4 γυμνοθέτας αὐτοῖς δαιμονίαις φ. Codex. Nonnulli olim γυμνοθέτης, quod sic explicabat Heinsius : « Etiam ipso poetis ibi notus erat et acceptus, a quibus postea epicidium meruit. » In vet. edd. Theocriti δαιμονίαις. Brunckius γυμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίαις φίλος ἦν, postremum etiam in novtitiis libris Theocriti, qui pro δαιμ. habent ἀλιμων ὧς, errore ex uncialibus orto. Boiss. scribebat :

γυμνοθέτης; αὐτὸς δαιμονίαις φίλος ὦν...

perisse distichon sibi videri significans punctis, si recte intelligo. Meinekio p. 136 γυμνοθέτης corruptum videbatur. Heckerus ipsum inscriptionis poetam Leonidam intelligit, « qui Eusthenis sodalium familiaris erat et amicus ipsi Eustheni. Nam præstare videtur αὐτῷ, collato Hero-

doto VII, 228 : τὸ δὲ τοῦ μάντιος Μεγιστίου Σιμωνίδης; ὁ Λεωπρέπεις; ἔστι κατὰ ζεινήνην ὁ ἐπιγράψας. » Cum Ahrensio recepi Reiskii conjecturam ἐν τοῖς pro αὐτοῖς, traditis ductibus præter alias proximam. — 5 πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθνήκας Cod., quod egregie correxit Ahrensius, ἔχειν Briggisius. Legebatur ex Aurai conjectura πάντων ὧν ἐπέοικε τύχην τεθνήκας ὁ σοφ... εἶχ' ἄρα κηδ., hac distinctione, quam etiam in ultimæ manus exemplo tenet Jacobsius, priora nunc cum Wartonio scribens πάντ' ὧν ὧν ἐπέοικεν ἔχει, atque ita Boissonadius quoque, sed distinguens post σοφιστής. Heckerus :

πάντων δ' ὧν ἐπέοικ' εὖ ἔχει τεθνήκας; ὁ σοφιστής.

quod similibus aliorum poetarum locis bene tuetur, sequentium εἶχ' ἄρα prorsus negligeris, quæ illis nec eleganter nec apte subjiciuntur. — 6. « Ἄκις, quod plerumque *debilem* significat, hoc loco de homine opibus destituito accipi debet. Memoratu dignum videbatur poetæ, Eusthenem peregrinum et opibus nullis habuisse amicos qui eum non secus ac necessarium colerent : tanta ejus virtus. Elegantem tamen Heinsii vel Huetii conjecturam ἀκοικος probarunt Valckenarius, Brunckius et alii, inter quos Toupius : « Dicit sophistam, etsi non uxorem habebat nec liberos aut propinquos, habuisse tamen qui exsequias suas curarent. » Jac. Sic etiam Hermannus et Hecker. : « videtur enim exul fuisse Eusthenes. » Temere si quid corriguntur talia : nam manifesto respicitur ad *Odyss. I. 515*, Cyclopiis ex antiquo vaticinio querelas de Ulixæ, qui non μέγας καὶ καλὸς, sed ἔων ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἀκίχους perdidit ipsum. Accommodate dictum ad Eusthenis personam, ut probabile est, plausu excipiebant sodales cum vivo versati; hodie critici expellunt.

DCLXII. Lemma : εἰς παῖδα Περιστέραν καλουμένην ἐπείτην (- τιν) τελευτήσασαν τὸ δὲ περιστέρᾳ; (sic Paulus; περιστέρα apogr. Salm.; Περιστερίας Boiss.) τῆς μητρὸς ἔστιν ὄνομα. « *Theocrito* tributū scholiastes Wechel. » B. Legitur in codicibus novtitiis Theocriti. In puellam septennem, fratris bimuli desiderio extinctam. — 2 πολλῆς Cod. et γρ. in marg. Wech.; πολιῆς Plan., et sic Grotius. « Ex græcis verbis vix efficias Jacobsii interpretationem : *diu ante quam per naturæ leges ei moriendum esset*. Susplicabar πολλῶ γ' ἡλικίης προτέρη, *diu ante quam adolevisset*. Si sana est Codicis lectio, sensum esse crediderim πολλῶν ἡλικίω προτέρη. » Meinek. p. 136. Quod verum videtur. Heckerus conj. πρὶ τῆς ἡλικίης προτέρη, coll. Pind. Nem. IX, 41. Ahrens. edidit πολλοῖς ἡλικίης προτέρη. — 4. « Ἀστόργου, confer Meleagrum supra ep. 468, 7 :

ἴω κακοκάρθευ Μοῖρα,
στεῖα γονὰς στοργᾶν ἔπτυσας εἰς ἀνέμου. »

Heck. — 5 περιστορῆ Cod. et Aldi quidam liber planud.; περιστερι Plan., quod editur; sed illud reduxerunt Hecker. et Ahrens., hic retracto accentu. Schol. Wech.: γράφεται (ὧς λέγει τις) καὶ αἰ εἰλεεὶν ἐ, ἀνθ' ὧν ἄλλος ἂν λέγοι αἰ ἔλεεὶν ἐ καὶ ἔξῃς. Hoc, sed duplici α, libri Theocriti, cujus edit. αἰαἰ ἔλεειν ἐ παθ. — 6 ἀνθρωποῦς (sic) Cod.; ἀνθρώποις Plan. Ad ultimam vocem schol. Wech.: γράφεται καὶ λυγρότατα. Sic libri Theocr.

DCLXIII. Lemma : τοῦ αὐτοῦ (quod abest in præcedenti lemmate) Λεωνίδου εἰς Θράσσαν τινὰ γυναῖκα ἐκὶ ἐν δεκασυλλάθῳ τὸ μῆ συλλαβῆ πλεονάζων (πλεονάζων Boiss.) τοῦ ἥρωος τετράμετρον. « Hoc male; nam qui hendecasyll-

labum phalæcium sequitur versus est asynartetus ex tetrametro dactylico et tribus trochæis, sive dactylicus archilochius, qualis Horatianus,

Solvitur acris hiems grata vice veris et Favoni. »

Boiss. — 1 θράσαι Cod ; Θρασσαί vet. edd. Theocr., et sic edebatur ; Θρασσαί Ahrens, « quod gentile testantur Steph. Byz. et Theognost. Can. p. 17, 12; 99, 25; propter metrum Leonidas primam corripuit. » *Hecker.* I, p. 155. — 2. Verba ἐπὶ τῷ ὀδῶ prorsus intacta relinquunt eximii critici, quod miror cum Heckerio, qui : « Extremam articuli vocalem et primam substantivi in unam syllabam coalescere in versibus poetæ doctæ elegantissimè posse vix adducor ut credam, eoque minus quod hæc licentia cumulat altera in versu tertio, ubi vocali prima præpositionis elisa scribendum foret ἄ γυνά 'ντ' ἐκείνων : quæ apocope mihi in Leonida non ferenda videtur. Corrigendum censeo τὸ νῆμα ὑπὸ τῷ ὀδῶ. » — 3 ἔξει et ἀντεκείνων Cod.; ἔξει τὴν χάριν ἢ γυνὴ ἀντι τήνων vet. edd. Theocriti, « ἀντι τήνων etiam Gaisford. ad Hephæst. p. 343. » *Jac.* not. mss. In his quoque, ἀντ' ἐκείνων ὄν pro ἀνθ' ὄν, id est ὅτι, non temere offendit Heckerus. — 4 ἔθρεψε τιμᾶν ἐπὶ χρῆσιμα τελευταῖ Codex; ἔθρεψ' ἐπὶ μὴν ἐπὶ χρῆσιμη καλεῖται edd. vet. Theocriti. Præsens talis pro præterito, ut sæpe vidimus θνήσκου et similia, collecta a Jacobo ad ep. 207, 5. Qui hic conjiciebat ἔθρεψ' ἐπὶ μὴν ὄν ἐπὶ χρῆσιμα τελευταῖ, « *revera nomine illo et laude, qua vix fruebatur, etiam nunc post fata fruuntur*, monumento scilicet, quod alumnus ei cum inscriptione χρῆσιμα posuit. » Hermannus et Meinek. p. 137, ἔθρεψε· τί μάν; ὅτι χρῆσιμα τελευταῖ. Quæ recte Heckerus « veretur ut vera sit emendatio. » Boissonadii est quod dedimus, hæc annotantis : « Intellego finem longe diverso modo quam fecerunt alii : *quid tamen moritur quæ adhuc utilis esse potuit?* Forsan τελευταῖ. » Ahrensus :

ἔξει τὰν (fort. τοι) χάριν ἃ δὺν ἀντι τήνων,
ὄν τὸν κῆρον ἔθρεψ' ἐπὶ μάν, ὅτι χρῆσιμα καλεῖται.

DCLXIV. In Codice sine nomine poetæ, sed proxime sequenti epigrammati adscriptum τοῦ αὐτοῦ Λεωνίδου, ut Leonidæ esse hoc quoque appareat; ac sæpius, pluribus sese epigrammatis ejusdem auctoris excipientibus in Codice, nomen in titulo omittitur. « Paulo tamen simplicior oratio quam pro Leonidæ ingenio. » *Jac.* Hoc quoque inter Theocritea legitur, ep. 19 vulgo, 24 Ahr. Lemma : εἰς Ἀρχιλογον. Ἐπὶ αὐτῷ (an τῷ αὐτῷ? eodem scilicet atque in præcedente epigrammate. *Boiss.*) τετραμέτρῳ τρίμετρον ἔστι (an ἄρτιον? *Boiss.*) καὶ σκάζον τὸ ἀρχιλόγειον ὁμοίως. « Quæ postrema non intelligo. Versus 3 et 6 iambici trimetri sunt catalectici. » *B.* — 1. Junge Ἀρχιλογον εἰσδε, usu supra jam aliquoties animadverso. — 3 πόντ' ἄω Cod.; πόντ' ἄω edd. Theocriti. Νύκτα de occasu, pro δύνει. — 4 μιν vet. edd. Theocr.; Μοῖσαν duo libri Theocr. « Quod Archilochum Apollo amasse dicitur, fortasse simpliciter de poetica facultate accipiendum est; fortasse tamen spectat notam illam fabulam de Apollinis in Archilochi percursorum ira; conf. Wytténb. ad Plut. De sera num. vind. p. 81. » *Jac.* — 5 ἐγένετο κήπιδ. Cod.; ἐγένετο κήπιδ. edd. Theocr. — 6 ἔπτα (sic) Cod., sed t' erasum. « Hanc vocem interpretandam puto *carmina elegiaca*, de quo usu jam alii contulerunt Theognid. 19, 22, Herodot. V, 113, etc. » *Hecker.* I, p. 39.

DCLXV. Lemma : εἰς Πρόμαγον ναυαγόν. Ζήτη μῆποτε εἶσο εἰσὶν ἐπιγράμματα ἀνθ' ἐνός. « Quæ inepta est suspicio. »

Jac. Accurate de hoc epigrammate egit Ungerus *Bellr.* p. 8-11. — 1 ναυτίλοσ Cod. Βαθεῖα ναῦς, opposita *longæ*, est rotunda, oneraria, profundo et capaci alveo gravis. « Male Reiskius βραχεῖν. Si quid mutandum, scribas βαρεῖν. Pollux I, 82 : πλοῖα στρογγύλα... λέγεται εἰ καὶ βαρεῖα ναῦς, σιταγωγῶς; φορτί; 103 : ἐλεῖς δὲ κοῦραι νῆες, βαρεῖαι νῆες. » *Unger.* — 3 πινὴ ἄμα Cod Brunckium vere correxisse extra omnem dubitationem posuit Ungerus. Unus hic flatus vehementissimum tantum fluctum commovit, qui uno impetu totam navem Promachi cum vectoribus demerserit. Contra ναυτῶν mentionem quæ disputat Ungerus subtilia sunt, non vera; ναῦτα; idem est ac πάντας τοὺς ἐν τῇ νηί, quorum unum Promachum curat poeta, unum fortasse quem *patrio* littori unda appulit. Non persuadet vir doctissimus Leonidam scripsisse κύμα δ' ἐν ἄτῃ; ἀρόον (τὸν Πρόμαγον) ἔστου φέλειν, conferens nota *Æschylea* στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτῃ; (Prom. 911), quæ aliena ab hoc epigrammate oratio est. — 4. « Κόλιη ἔλ; est mare *dehiscens*, quod docent interpretes Pollucis I, 108. Vide Wernick. ad Tryphiod. 212, p. 722. Quocum comparatur κόλιη fortasse per errorem a Brunckio illatum vehementer friget. » *Jac.* — 5 οὐ μνηοι Cod., corr. Reisk. — ἔλαχε; Cod., corr. Reiskius. — 7 ἐπὶ τρηχ. Cod., corr. Jensius. — 8 Πιπταμένοι, Ovidio *porrecta littora*, de quo epitheto conf. Heckerus ad ep. 652, 6 : εἴρη αἰγιαλῶ (I, p. 316).

DCLXVI. Lemma : εἰς τὸν Λεάνδρου διάπλευν καὶ τῆς Ἴρῆος. Et in nova pagina : εἰς Λεάνδρον καὶ Ἴρῆς τὴν σιπτάδα (Σηστ.). — 1 Λεάνδρου Cod., alterum Plan. — 2. « Μὴ μόνον, non soli Leandro infestus, sed Heronem quoque perdens, quæ in *turri* vel solitaria domo haud procul a littore habitans, Veneri marinx, ut videtur, operabatur; v. Musæum 32 et 187 seqq., cum Passovii nota p. 174. » *Jac.* *Boiss.* « Byron tamen et Ekenheadius καίπερ οὐ φιλόνητος; transnarantur Hellespontum. Vide Ilium Epist. 413, coll. Turneri epistola. » — 4. Lychnus ille natante Leandro extinctus. Musæus 328 :

καὶ δὴ λύχρον ἄπιστον ἀπίσθεσε πυρὸς ἀήτης.

— 5 κοινού; Cod, vitiose.

DCLXVII. Lemma : εἰς Ἀμαζονίδα (sic) τὴν θαυμασίαν γυναικαῖ ἐν τῷ ναφ τῆς ἁγίας Ἀναστασίας ἐν Θεσσαλονίκῃ (Cod. compendio *θεσσαλ.*). — 4 μνήμων Cod., superscripto η; μνήμην Plan. Titulus præmissus Ἀμαζονίδω dixisse videtur, qualicumque de causa a poeta potius quam librario immutatum.

DCLXVIII. Lemma : εἰ; τινα ἀπευχόμενον ναυτίλιαν. Ἔστι δὲ ἰσόφηρον τὸ ἐπιγράμμα. « Est igitur Leonidæ Alexandrini. » *Salmas.* In margine Cod. utriusque disticho appicti numeri 6576, sive 6576. « Instituta supputatione inveni distichorum ἰσοψηφίαν, et utriusque summam 6576. » *B.* Non est sepulcræ. — 1 γαλήνη Cod., vitiose. Ad γελώωσac *Jac.* confert hæc Alciphronis III, epist. 1, p. 274, de pulchro quodam juvene : καὶ μετὰ τῆς θαλάσσης γαλήνησac; χαριέστερον. « Metaphoram verbi καταστοῖσαι exemplis illustravi ad Georg. Pachym. Declam. p. 142 seq. » *B.* — 2 Φρίκα, conf. Hom. Il. H, 63. — 3 μ' ὄψεσac Brunckius male. — 4 ἀντιποροσάμενο; Plan. præter edit. principem.

DCLXIX. Lemma : εἰς Ἀστέρα τὸν μαθητὴν Πλάτωνος τοῦ αὐλοσόφου τοῦ αὐτοῦ Πλάτωνος. Cum sequenti epigr. male coheret in Plan. Utrumque habent Diog. L. III, 29 et

Appuleius Apolog. c. 10, p. 416 = 280 Elm. Ille : Ἀρίστιππος· ἐν τῷ τετάρτῳ περὶ παλαιᾶς τρωφῆς φησὶν αὐτὸν (Platonem) Ἀστέρος· μετράκιον τινὸς ἀστρολογεῖν συνασκευασμένον ἐρασθῆναι, ἀλλὰ καὶ Δίανος· ἔνιαι καὶ Φαίδρου φασί· δηλοῦν δὲ τὸν ἔρωτα αὐτοῦ ταῦτα ἐπιγράμματα, & καὶ γενέσθαι πρὸς αὐτοῦ εἰς αὐτούς. — 1 εἰσαθρεῖ Diog.; ἐσαθρεῖ cod. Vindob. n. 113; εἰσάθρει superposito σ Codex; εἰσάθρει Plan. Recte autem Bergkii p. 493 ἀστήρ edidit, non Ἀστήρ: nam illud poeta voluit, hoc audientes simul intelligunt. — 2 βλέπων (βλέπομαι) corrigendum censent Nauckius et Bergkii. « Πολλοὶ δὲ μμασιν, stellæ sunt tanquam oculi cæli et mundi. Arion delphino vectus quum cœlum stellis distinctum suspiceret, sic apud animinum suum cogitavit, ὧ; οὐκ ἔστιν εἰς ὁ τῆς Δίκης ὀφθαλμός, ἀλλὰ πᾶσι τοῦτοις ἐπισκοπεῖ κύκλω ὁ θεὸς τὰ πραττόμενα περὶ γῆν τε καὶ θάλασσαν, apud Plutarch. Mor. p. 161, F. » Jac. — Sic redditum latine ab Appuleio :

Astra vides : utnam flam, mi sidus, Olympus :
Ut multis sic te luminibus videam.

DCLXX. Lemma : τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτὸν Ἀστέρα τὸν μαθητὴν. Vide ad præced. epigr. — 1, 2. « Ἐώο... Ἐσπερος, quæ stellarum sunt pulcherrimæ. Hom. II. X, 318

Ἐσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ.

Plotinus De pulchrit. p. 53, D : καὶ οὐτὲ Ἐσπερος οὐτὲ Ἐφέρος οὕτω καλὰ, ubi vide Creuzerum p. 108 seq. » Jac. Vertit Appuleius :

Lucifer ante meus rutilans mortalibus Aster,
Hesperus a fato manibus ecce nites.

Hem Ausonius Epit. CXLIV :

Stella prius superis fulgebis Lucifer ; at nunc
Exstinctus, cassis lumine Vesper eris.

DCLXXI. Lemma : εἰς Ἄτταλον νεώτερον. In Plan. ἀδελον. In Attalum quendam immatura morte abreptum. — 2 θάνειν esse videtur in Cod.; καὶ θάνε Plan. Sed v. Schæferum in Bast. Epist. crit. epimetr. p. 26. » Jac. Conf. ep. 643, 4.

DCLXXII. Lemma : ἐν Κορίνθῳ γέγραπται· εἰς Ἀνδρέαν τὸν ἐπὶ δικαιοσύνη μεγαλαυχῆσαντα. — 1 γῶν Cod. — 2 δικάσας Cod. « Ἰλιυρίοισι apogr. Paris. Sic et ep. 697. Vide not. ad mea Anecd. t. II, p. 479. » B. Δαναοῖσι Reiskius in Δαούσι mutavit. Ruhnkenius quoque in Epist. crit. p. 118 Danaos hoc loco Græculi alicujus κακοζηλίᾳ deberi arbitratu Δάκιοι corrigi, ut Andreas Daciæ et Illyrici Vicarius, vel ipse præfectus prætorio Illyrici fuisse dicatur. Dacia post divisionem orbis Romani a Constantino magno institutam erat subdivisio præfecti prætorio Illyrici; v. Zosim. II, 33. Jac. In latinis posui.

DCLXXIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Ἀνδρέαν τὸν εὐσεβῆ. — 2 κατὰ θυμὸν Plan., male. « Ναεταῖον ἀνά στόμα, confer not. ad IX, ep. 62. » B. Est illud Ennii, *volito vivu' per ora virum*. — 3. Ἀνδρέα bisyllabum.

DCLXXIV. Lemma : εἰς Ἀρχιλοχὸν τὸν Πάριον ποιητὴν τῶν ἰάμβων. In Plan. sine nomine poetæ. « Sensus argutus : Archilochum Musa commovit ut iambris operam daret, verita ne, si heroici carminis laudem sectaretur, Homeri splendori officeret. » Jac. — 1 λυσσώντα; Cod.

DCLXXV Lemma : ἰσόψηφον εἰς ναυηγὸν τινα ἀνώνημον. « Ad utrumque versum appicti numeri, ΓΨε', Jacobsius

ait; quæ indicatio non exstat in apographo Paris. Institui supputationem et surmam cujusque versus reperi esse 3702. Respondam esse varietatem ἑποντοπόροι monstrant numeri. » B. Sententia est Theodoridæ, supra ep. 282, unde hoc derivatum. — 2 ἑποντοπόροι Planudæ editi. vett., usque ad Aldi alteram, qui in codice invenerat ἔνηποροι.

DCLXXVI. Lemma : εἰς Ἐπίκτετον (sic) τὸν σοφόν. In Plan. male annumeratum ἰσοψήφοις. « Gallico disticho redditum Balzacio Socr. Christ. p. 297. » B. Ipsi philosopho tribuit Gellius N. A. II, 18 : *Ejus Epicteti etiam de se scripti duo versus feruntur : ex quibus latenter intelligas non omnes omnimodis diis exosus esse, qui in hac vita cum ærumnarum varietate luctantur ; sed esse arcanas causas, ad quas paucorum potuit pervenire curiositas.* Δούλο; ejus. (Qui locus totus abest ab optimo codice Paris., reliqua ejus capitis exhibente.) Habet etiam Macrobius Sat. I, 11, p. 253 Bip. Et Joann. Chrysostomus, Hom. XII in Acta Apost., vol. IX, p. 109 : ἔστι μὲν οὖν δὴ τι καὶ ἔπος τοιοῦτο τοῖς ἔξωθεν εἰρημένον· « δούλος μὲν Ἐπίκτητος, σῶμα ἀνάπηρος, πενήτη Ἴσρα, καὶ φίλος ἀθανάτων. » — 1 καὶ σώματι πρὸς Gell. et Macr. — 2. « Vir probus et sanctus et propterea diis carus. Maximus Tyr. Diss. IV, 6 : εἰ δὲ τις ἐστὶ καὶ ἀνθρώποις πρὸς θεοὺς ἐπιμείζια, ὁ μὲν εὐσεβῆς φίλος θεῶ. » Jac.

DCLXXVII. Lemma : ἐκ τῆς Ἱστορίας Ἡροδότου (VII, 228) εἰς τὸν τάφον Μεγιστέως (sic) τοῦ μάντιος τοῦ ὑπὸ Περσῶν ἀνακρεθέντος· Herodotus : τὸ δὲ τοῦ μάντιος Μεγιστίω (ἐπιγράμμα) Σιμωνίδης ὁ Ἐλεωπρέπεός ἐστι κατὰ Ζεῦν ὁ ἐπιγράψας, reliqua epigrammata Amphictyonum auctoritate inscripta. De Megistia Acarnane vate, qui, postquam pugna ad Thermopylas eventum prædixerat, a Leonida dimissus non abiit, sed filium quem habebat unicum dimisit, narrat Herodot. ib. c. 221, ubi v. Valck. — 1 κλειτοῖο duo libri boni ap. Herod., qui Μεγιστία. — 4 Σπάρτας pauci libri ap. Her.

DCLXXVIII. Lemma : εἰς τινα Σωτήριχον ἐπ' ἀνδρείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ μεγαλαυχόμενον. « Soterichus quidam occurrit in Epistolis Firmici n. XVII, Muratorii Anecdotorum p. 297, qui floruit quinto post Chr. sæculo. Hic Soterichus præfectus prætorio Orientis vel saltem ejusdem præfecti in Pontica diocesi Vicarius fuisse videtur. » Jac. — 1. « Ἠληρώσας στρατιῆν. Voluitne significare se, dum viveret, præfuisse conscribendis militibus et ad vexilla cogendis? » B. — 5 φᾶς; δόλυπου Cod.; Brunckii correctionem recepit Boiss.; Reiskianam φᾶος [ἀγών] Ὀλύμπου Jacobsius.

DCLXXIX. Lemma : εἰς τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν πάπαν Ἀλεξανδρείας τὸν Ἐλεήμονα. « De Joanne illo Eleemosinario vide Fabric. Bibl. Gr. t. X, p. 262. » B. — 1 ἦν (sic Salm., ἦν ap. Jac.) δ' ἐτι Cod. et Plan. ed. princeps; ἦν δὲ τι Aldinæ; ἦν καὶ τί Ascens. et Steph. « Particula δὲ sæpe interrogacionem continuat. Quod autem interrogatio non, ut solet, particula interrogandi continuatur, sed verbo substantivo, id in hoc epigrammate imperiti verificatoris offendere non debet. — 2 νεκροῦ Brunck. cum Scaligero, non librarii errori, sed verificatoris imperitiæ mederi conatus. Ille νεκρὸς ad interrogacionem in v. primo retulisse videtur : τίς ὁ νεκρὸς, καὶ πόθεν, τίς τὰ ἔργα ἦν καὶ τὸν ἔδωκ. » Jac. In fine Cod. ἔδωκ. Probabilius duco quod deleto δ' Brunckius scripsit τίς ἢ πόθεν ἦν, ἐτι παῖς τίνος, sed Boiss. quoque Jelesbium sequitur. — 5 κτήματα μὲν Plan.; ἔδωκ (littera

β̄ lineola transfixa) πλέον Cod.; ὄλων Plan. « Ὅλων pro πάντων tractavi ad Theophyl. Simoc. p. 232. » B. Jac. in nott. mss. citat Lobeck. ad Ajac. p. 440 ed. sec. — 8. Hujusmodi hiatus exempla collegit Jacobs. Add. p. LXII. Sequenti versui adscriptum lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Ἰωάννην τοῦ αὐτοῦ Σωφρονίου πατριάρχου. — 11 πόλις Cod., etiam Salmasio teste; πόλις; apogr. Paris. et Plan. — 12. ἀρεισιτάτης Brunckius; ἀρεισιτάτας Cod.; ἀρεισιτάτος Plan.

DCLXXX. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Ἰωάννην Σωφρονίου πατριάρχου. — 1 ἱερῶν edd. recentiores Plan., male. — 3 ἀρβίτων ἔσγεν Plan., « omnino male. Sensus est : Obit Joannes et sepultus est; corpus enim habebat *mortale*, quamquam nunc *immortalem* habiturus est vitam, et dum viveret, immortalia facta peregit. » Jac. — 4 κατὰ χυμόν; μέϊν Cod., alterum Plan.

DCLXXXI. Lemma : εἰς Γέσιον τωβασιτικά. « Sunt octo epigrammata σκωπτικά in Gessium quendam scripta, qui vanis hariolorum promissis adductus ad consulatum aspiraverat. Qua de spe, quam temere animo conceperat, misere dejectum Palladas acriter perstringit. Opsopæus eundem esse putabat quem Suidas (s. v.) ex Damascio eximium medicum (λατροσοφιστήν) fuisse et ad honores pervenisse narrat. Verum is Zenone imperante, a. 474 ad 491, floruit, quum Palladas ineunte vix sæculo quinto scripserit. » Jac. — 1. « Schol. Wech.: συνεπεδήμει γὰρ τῷ βασιλεῖ, τιμῆς καὶ μείζονος ἀεὶ παρ' αὐτοῦ τυχεῖν νομίζων. — 2. Χωλός, conf. ep. 686, 2. » B. — 3. « Quasi sibi fatum etiam invitit Paris accelerasset. » Huet. Duplici lusu Grotius.

DCLXXXII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν ὁμοίως.

DCLXXXIII. Lemma : εἰς Γέσιον σκωπτικόν. Iterum legitur in Codice infra in Σκωπτικοῖς, XI, post ep. 282. — 1 ὁ σοφώτερος Cod. altero loco, ed. princeps Plan. et Aldina prima, sequentes σοφώτατος. « Μηδὲν ἄγαν, de hac sententia vide not. ad V, ep. 299. » B. Dictum alii aliis tribuebant, ut Pittaco, Chiloni, Soloni, de quibus diligenter, ut solet, Leutschius in Parmœniogr. vol. II, p. 80-82. — 2 τοῦ' altero loco Cod., Plan. — 3. « More suo Palladas syllabas aucupans ludit in λόγις; et ἀλογώτατον, quorum illud *eruditum* significat et hominem prudentem. — 4. Οὐρανῆι ἄνοδος, figurate de amplissimis honoribus; ut ap. Horatium summa dignitate fungentes *Allingunt solium Jovis et caelesta tentant*, Epist. I, 10, v. 34. — 5. Sic Horatius Carm. IV, od. 11, 26 :

Exemplum grave præbet ales
Pegasus, terrenum equitem gravatus
Bellerophonem,
Semper ut te digna sequare, et ultra
Quam licet sperare nefas putando,
Disparem vitæ.

Fabulam Bellerophonis Palladas de astrologiæ studio interpretatur, quod Gessius astrologorum commentis deceptus fuerat. Prævit auctor opusculi inter Lucianea De astrologia c. 13, quem vide. — 7, 8. Paulo durior oratio tracta per participia absolute posita, dum expectabatur : ἀλλὰ τὸν μὲν ἴκπον ἔχοντα καὶ θάρσος, Γεσίου δὲ οὐδὲ σχέσειν εὐτόνον ἦτορ ἔχοντος. Alliterationem in ultimo versu jam notavit Opsopæus. » Jac. — 8 χέσειν hic a recenti m. additum in Cod., unde altero loco σχεσεῖν (sic) enotavit Salmas. Bothius non male corrigat χέσαι γ'.

DCLXXXIV. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Γέσιον τὸν ἄρχοντα.

Iterum legitur infra l. c. — 1 ζητήσαι Cod. hic, ζητήση infra, eademque varietas in Plan. « Pindari sententia, monentis, μὴ ματῶσθαι θεὸς γενέσθαι, Ol. V, 56. » Jac. — 2 ἀρχὴν μεγάλην Cod. bis (scil. ζητήση); ἀρχῆς; μεγάλης κόμπου Plan., sed illud haud dubie scripsit Palladas. — 4. Codex hoc loco θνητοῖς et ἀνασκόμμενος cum η ultimæ syllabæ superposito; μηδὲν Plan. In altero loco Codicis his quattuor versibus adhæret distichon alterum epigrammatis 688 : Ὡ γένος etc., et sic Plan. « Est illud distichon ejusmodi, ut utrique loco conveniat. » Jac. Cum Salmasio facio, qui epigrammati 688 in Planudæ exemplo hæc adscriptis : « Hic reponi debet distichon quod habetur supra : Ὡ γένος; etc. »

DCLXXXV. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Γέσιον. — 1 ἐξέρειν βίου Cod., corr. Jensius aut Salmasius. — 2. « Sensus distichi est : Quarendo invenisti vitas finem et id quod in felicitate summum est (τέλος duplici significatione, ut Latinorum *finis*), quod honorem quæsisisti ad summum finem sive fastigium tendentem. » Jac. Aliter intellexit Boissonadius : « Ἀρχὴ πρὸς τέλος ἀρχομένη [sic ipsius manu exaratum] est forsitan munus quod circa tributa colligenda versatur; adeo inepte scribit Palladas. » Sed sequentis distichi acumen me non assequi fateor, ut neque de priore constare sententia possit.

DCLXXXVI. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Γέσιον. Iterum legitur in cap. XI, l. c. — 1. Ignotus homo Baucalus. — 2 χλωλεύων τὰ πλεόν Cod. altero loco (ap. Jac., « duobus locis » ap. Salmas.). Conf. ep. 681, 2. « Qui tum magis etiam claudicabat ab ingenti illo casu, quo de spe sua dejectus fuerat. Respicitur historia Bellerophonis, de quo jam in ep. 683. » Jac. — 3 ὄμμον εἰς ἄδρα Cod. altero loco et Plan. — 4 ἀκήδετος hic vidit Paulsen.; ἀκήδετος apogr. Paris. utroque loco. » B. Sic Plan., et nihil annotat Salm. Et hoc poetis in usu; conf. Jac. in Add. p. LXII. In fine Cod. hic κεινότηφοι (sic). Vide Thes. v. Κεινότησιον. Jacobsius ad aliquid in κεινότηφοι, usum respici putabat, « quo *purpa* cadaveris loco in feretro ponebatur. Ejusmodi μορφώματα; quum justa non fiant, Gessio autem, capitis ut videtur damnato, postquam sibi ipse mortem consciverat, supremi honores habiti non essent, Baucalus illum σχήματι κεινότηφο descensisse ait. » — 5 καὶ omi. Cod. altero loco; προσεφώνει Plan., « ex sua conjectura haud dubie. Quum seriores in usu conjunctionis καὶ luxuriari soleant, non dubitandum de manu Palladæ, qui utitur homericis Il. A, 517; Δ, 30, etc. » Jac. — 6. « Τὸ στεῆνος. Schol. Wech.: Ἡσχύος; ἢ διὰ πλοῦτον ὕδρις. » B. Vide Thes.

DCLXXXVII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Γέσιον. Iterum legitur infra l. c. — 1. Cod. in marg.: γρ. τὴν ἀμμωνιάκην. Etiam Jovis Ammonis oraculum consulentem Gessium fefellerat. — 2. Ξεινοῦθ, nam in peregrina terra obierat, ut dictum ep. 681, 1. « Schol. Wech.: ἐν γὰρ τῇ φυγῇ νοσήσας ἀπὸ πλῆθους τοῦ βίου ὡς ἐν τοῖς νοσηδίοις. » B. — 3 ἴδην Cod. hic et Plan.; τότ' ἐμίψατο Cod. hic, alterum altero loco et Plan. Τὸ μᾶθημα, astrologiam. — 4 πειθομένους ἀστρολόγους ἀλόγους Codex hic; παθομένους; ἀστρολόγους ἀλόγους idem altero loco, quod de utroque loco consensu testantur Salmas. et Paulssen.; sed verum quod ex Plan. edidit Jac.

DCLXXXVIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Γέσιον. Οὗτος ἔ Γέσιος ἄρχων ἦν ἐν μέρει τινὶ Ἀλεξανδρείας. ὠραίων. — 3, 4. Hoc distichon in altero loco Codicis et in Plan. cōhæret cum ep. 684, ubi vide. « Αὐτοχόλωτον γένος intellige

de hominibus qui sibi ipsi sunt infesti, sua stultitia nimirum in mala et præcipitia acti. » Jac. — 4 ἀρχὴ nunc Jac. ex Codice, qui altero loco μέγρι, ut Plan.

DCLXXXIX. Lemma : εἰς Ἀπελλιανὸν χριστιανὸν καὶ εὐσεβῆ. — 1 σῶμα ἔλειπεν Cod., correctum in apographo; aliud σῶμ' ἀπέλειπεν. — 2 παρακάθεο (superius posita litera o) Cod. « In ψυχὴν ἐν χεῖρεσσι color est biblicus. Conf. not. ad mea Anecd. t. IV, p. 363. » B.

DCXC. Lemma : εἰς Πυθέαν τινὰ σοφιστὴν. — 3 ὡς Plan. et Cod., sed hic superscripto ὄσα', et deinde ἑλαχὲς ἑμαθὲς sine τ'. « Malim verba sic posita : ὄσα' ἑμαθὲς τ' ἑλαχὲς τε φύσει, quæ naturæ munere habes. quæque discendo acquisivisti. Nolim enim jungere cum Brunckio servatum esse ex his versibus colligi potest. » Jac. — Hoc tamen prætulit Boiss. Bothius ὄσα' ἑλαχὲς τ', ἑμαθὲς τε φύσει.

DCXCI. Lemma : εἰς Καλλικράτειαν γυναῖκα Ζήνωνος, ἥτις πρὸς Ἀλεξιστὴν παραβάλλεται. (Glossator ut in Cod. ἄλκιστιν.) « Historia ignota, nec quis Zeno ille fuerit constat. Eum conjugis devotione ex inminente vitæ periculo servatum esse ex his versibus colligi potest. » Jac. — 1 ἄλκιστις Cod. — 2 sic etiam optimus Paris. Planudeæ, in qua vulgo στέρωνος ἰδεόεγγυη. — 3 προύκρινεν ἐμὸν Cod., cujus in marg. sigla σημειώσαι.

DCXII. Lemma : εἰς Γλύκωνα Περγμηνὸν ἀθλητὴν. « Glyconem Augusti ætate vixisse probabile est ex Horatio Epist. I, 1, 29 :

Nec quia desperes invicti membra Glyconis,
Nodosæ corpus aulis prohibere podagra.

Conf. Lessing. De epigramm. Opp. vol. VIII, p. 526 seqq. ed. Lachm. » Jac. — 2 Πάριμαχοι qui vulgo pancratiastæ. — 3 Ἀτλας, conf. Antipatr. Sidon. VI, ep. 256, 2. — 4, 5 versus ita legebantur mutati a Salmasio :

ἔβροντι τῶν τὰ πρόσθεν, αἴτ' ἐν Ἰταλίᾳ,
αἴ θ' Ἐλλάδι τὸ πρῶτον, αἴ τ' ἐν Ἀσίδι.

— 5 Ἐλλάδι τὸ πρῶτον Cod.; τις ἔκρωσεν aut τις ἔστρωσεν conjiciebat Jacobs.; τροπαῶν Baiterus ad Horatii l. cit. p. 374, probatum Piccolo et Heckerus; hic tamen posterius : « Nunc minus probabile habeo, quod hoc adjektivum notionem prosternendi, quæ de athleta unice apta, non videatur adsciscere. Ad illam sententiam proxime accedit Jacobsii τις ἔκρωσεν. Sed longe leniore opera reponas κρωστών. » Quod recepi, hæsitans; sed de prostrato non est cogitandum; si vera scriptura, intellige ne propulsus sive impulsus quidem, nedum victum ab illis adversariis. Boiss.: « Scripsi Ἐλλάδι κακωστρωτών pro vulgato τὸ πρῶτον. » Cui rhythmici haud favent. Both.: « Lego τραπητόν, in fugam conjiciendum. »

DCXCIII. Lemma : ἰαμβικὸν εἰς ναυγόν τινα Γληνί, deinde cancellata : εἰς παρῶν (ω posito super η) τεθαμμένον, apposita sigla ζήτες. In tumulus piscatoris, quem in rupe piscibus insidiantem unda dejecerat. — 2 πικρὴ Cod. — 3. « Ἐξ ἀρχῆς ἐποβρόγος » quæ sedes nota piscatoribus. Vide mea ad Theoc. XXI, 42 ed. sec. » B. — 4. « Verba paragoga εὐεργέτης, συνεργίτης, quod ipsum non legitur, sed Apollonides hinc produxisse videtur, et aptius ad sententiam puto quam quod Jacobs. conjecit συνεργαστής, quia significantur ejusdem artis opifices, hi autem ἐγάται dicuntur, non ἐγασταί. » Lobeck. Paralipom. gr. p. 437. Heckerus : « Vix tamen crediderim συνεργή-

της sanum esse. Quam enim adjectiva in ἴτης constanter in Codice ita scripta sint ut in ἴτης; vel εἴτης desinant, hoc loco συνεργίτης restituendum puto (exempla addens). Ceterum paulo audacious dictum γῶσαν de lapide sepulchrali, quum de tumuli humo dici solet. » Boiss. ex alia Jacobsii conjectura ὄσας ἢ συνεργίτης; (vel συνεργίτης) λαός. Aptè comparatur ep. 295, 10 : συνεργατῆς ἰγυθῶλων θάσας. — 6. In ὀρμή media vocalis solet produci.

DCXCIV. Lemma : εἰς Φιλοπράγμονα τινὰ δυσνόητον. Sane quidem, si pro ἐπιτυμῖφ epigrammate habeas, quod longe secus est. « De heros Philopregmone, quem poeta dicit rogantibus felicem laborum successum imperitare, nihil aliunde constat. Muneri satis respondet nomen. Dæmon similis fuisse videtur Ἠρηϊδίκῃ, de qua Hesych.: δαιμόνα τινὰ φασὶ τὴν ὄσπαρ τέλος ἐπιτιθεῖσαν τοῖς τε λεγομένοις καὶ πραττομένοις; διὸ καὶ τὰ ἀγάλματα κεφαλὰς γίνεσθαι, καὶ τὰ ὄματα ὁμοίως. » Jac. Plura in Thes. v. Πραϊδίκῃ. — 2 πόν' ἰδαίης κείμενος (sic) Cod.; sed κείμενον ibi legebat Salmas., « quod lenius; sed etiam illud ferri potest. » Jac. — 3 ἰκεῖνο Cod., corr. Salmas. — 4. Salem in σὺν σοί latentem nemo non sentiet, unde totum epigramma ironiæ colorem accipit.

DCXCV. Lemma : εἰς Κασσίαν τὴν σώφρονα. Imagini in tumulo posita subscriptum, ut videtur. — 3 ἡ τοῦ σώματος Plan.: quibus Salmas. ascripsit : « προσώπου v. c. Fort. ἡ τῆς ὄψεως. » Quod Brunckius edidit tacitus. « Ad membr. loctionem propius accedit ἡ προσωπαίων, in qua voce pluralis pro singulari dicitur, ut Homerus πρόσωπα haud uno loco de unius hominis ore dixit. [Bothius malebat ἡ προσωπάφ.] Sensus est: Obiit quidem, sed animæ ejus pulchritudo noscitur adhuc virtutibus (virtutum quibus claruit memoriâ), magis etiam quam oris formositas. » Jac. Sed in notis mss. cum Brunckio distinguit post γνωρίζεται, subjecta hac conjectura : « Fortasse :

Ψυχῆ; δὲ κάλλος τοῦ προσώπου κάλλιον »

DCXCVI. Lemma : εἰς Σάτυρον κρεμασθέντα διὰ τὸ ἐρίσαι Ἀπόλλωνι, ὅμοιον (ὁμοίως Jac.) τῷ Μαρσύνῳ (Μαρσύῳ Jac., πότμῳ supplet Pauls.). « Errat auctor lemmatis. Satyrus ille est Marsyas ipse. Conf. App. Plan. ep. 8. » B. Nymphæ Marsyam in pinu suspensum lugent. Frustra interpretes in hoc carmine ironiam quæsierunt Quos falsa, quam de Marsya imbibentem, opinio fefellit. Non contemnendus ille erat musicus, quamvis nihil ad Apollinem. Jac. — 1 θηρίον Cod., qui δέμας, non δέσμας. Heckerus δέρας, « quia pellicis in pinu suspensa erat, non integrum corpus. » Qui poetam corrigat οὐκ εὐμούσως. Θήρειον, nam Satyri sunt θήρες. — 3 αἰώρη hic Cod. Ἀνάρσιον, periculosam, fatalem. — 4 κελαινὴν Cod.; κελαινίτην Plan. « Πρῶνα, rupe illam procul dubio, ubi Nymphas Marsya amore retentas considerare poetæ dixerant, tradente Curtio III, 1. » Jac. Marsyas habitabat Celænis : vide Larcher. ad Xenoph. Exped. (I, 2, § 8) t. I, p. 14. Schol. Wech. : Παιστανία; I, ε' « Ἰστιν ἐπὶ πέτρας καθεζόμενος Μαρσύας, καὶ Ὀλυμπος; παρ' αὐτὸν παιδός ἔστιν ὄραϊον καὶ αὐλεῖν αὐτὸν διδασκόμενον σχῆμα ἔχων οἱ δὲ ἐν Κελαιναῖς; Φρύγες ἐθέλουσι μὲν ποταμὸν, ὃς διέβησιν αὐτοῖς διὰ τῆς πόλεως, αὐτὸν ποτε εἶναι τὸν αὐλητὴν ἐθέλουσι δὲ καὶ εὐρημα εἶναι τοῦ Μαρσύνου τὸ Μητρώον αὐλητῆμα; φασὶ δὲ ὡς καὶ αὐτὴν Γαλατῶν ἀπώσαντο στρατιῶν, τοῦ Μαρσύνου σφίσην ἐπὶ τοῖς βαρβάρους; ὕδατι τὸ ἐκ τοῦ ποταμοῦ καὶ μέλει αὐτῶν αὐτὸν ἀμύναντος. » Boiss. — 6 τῶς; πάρος et πνεύσμενον (superposito θα) Codex.

DCXCVII. Lemma : εἰς Ἰωάννην τὸν ἐξ Ἐπιδήμου ἥτων

(εἶτον Boiss.) Δυβραχίτην ἀπὸ πόλεως Λυχνίδου (Λυχνιδού Boiss.), τὸν καὶ ἕκατον γενόμενον ἀρετῆς ἕνεκα. « Joannes erat praefectus Illyrici sub Anastasio. Consulatus ejus ad annum 500 refertur a Ducangio in Famil. Byzant. p. 86. Brunck. Sed Reiskius hunc Joannem Anastasii Dicori generum fuisse docte disputat p. 161. — 2 ἦν δὴ π. Plan. « Ab Heraclidis conditam esse Epidamnum auctor est Thucyd. I, 24 : ταύτην ἀπέκτισαν μὲν Κερκυραῖοι, οἰκιστὴς δ' ἐγένετο Φάλιος Ἐρατοκλείδου, Κορίνθιος γένος, τῶν ἀρ' Ἡρακλίδους. — 3 μέμερον Cod. Ἡρώς, Joannes, maiorum hominum, seu alter Hercules, insectator. — 5 εἰσεβάν Cod. — 7 Λύγαδον Plan., male. Urbs Illyriae ad lacum nominis ejusdem. Sequuntur Iulus frigidi et inepti. » Jac. — 9 sic Cod., non ἀμελαμψε.

DCXCVIII. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Ἰωάννην, καὶ ὅτι τεσσαράκοντα καὶ δύο μόνον ἐνιαυτοὺς ἐπέβιω. Et paulo inferius : τοῦ αὐτοῦ Χριστοδώρου τοῦ μεγάλου ποιητοῦ καὶ περιωμένου οὔτος Αἰγύπτου ἦν ἀπὸ τίνος πόλεως ὀνομαζομένης Κοπτοῦ (sic). Conf. ad c. II init. Urbs Epidamnus loquitur. — 1 κεῖμαι Cod., correxit Reiskius; quod de *statua* Joannis intelligendum esse exposuit Jacobs., unde αὐτός, — 3 μουσαῖον et ὁ : πλέον Cod. « Liberalitatem Joannis erga poetas his verbis laudari existimo, qui Epidamnum adducti ipsam urbem praesentia et carminibus suis illustrarunt. — 6 μέτριον Cod., sed i. eraso. Salmasius et Brunck. ὀριζομένην, sed alterum servari posse existimo. Vulgaris ratio fulisset : ἡ αὐτοῦ παλάμη μόνη οὐκ εἶδε μέτρον ὀριζόμενον, epitheto ad orationis copiam augendam addito. Doctior est oratio sic conversa : ὀριζόμενον μέτρον οὐκ εἶδε τὴν αὐτοῦ παλάμην. Pro ζωτίνης; autem (Codicis) haud scio an ζωτίνης; legendum sit. [Quod recepit Boiss.] Sensus est : quum in aliis rebus omnibus modum sibi statuisset vir insignis temperantiae, in una beneficentia modum et fines non noverat. » Jac. — 7 lacuna in Codice, quam implevit Reiskius; idem correxit ὀπνήην scriptum in Cod. Significatur consularis dignitas. — 12 γινόμενον Cod., corr. Salmas. « Πατέρων, patre et matre, parentibus. Vide mea ad Georg. Pachym. p. 3, not. 4. » B.

DCXCIX. Lemma : εἰς τινὰ ἐν τῷ Ἰκαρίῳ πελάγει κινδυνεύσαντα, οὐ μὴν καὶ τελευταίαντα, πλὴν ὅτι τὴν Ἰκαρίην βάλασαν ἰσχυρῶς ἐπιμέμμεται. — 1 νεόφοιτον a pr. m. fuisse videtur in Cod., deinde οἱ erasum et * νεόφυτον scriptum, cum ζήται in marg. « Sic appellatur aer, tum primum Icarum tentatus alis. — 2 πεσοδρομίης Brunck.; νεσοδρομίης Reiskius, frustra. — 3 Κείνος, naufragus, cujus nomen in titulo scriptum fuisse puta. Utinam nec Triton tibi locum in maris superficie tribuisset, i. e. utinam omnino non esses. » Jac. Hoc recte, sed κείνον equidem intelligam Icarum. Est devotio Icariae, non monumenti inscriptio. — 5 βόρετος Cod., corr. Reiskius. — 6 ἄγην a pr. m. scriptum in Cod., deinde male in ἄγειν mutatum. — 8. De hiatus conf. Jacobs. ad ep. 679, 8.

DCC. Lemma : εἰς Ῥουφίνου τινὸς γυναῖκα Παῦλαν Ταραντινήν. Quæ maritum a caedis crimine testimonio suo liberat. — 1 ἐκρυψεν Cod., corr. Salmas. — 2 τ' in Cod. omissum addidit Reisk. vel Salm. — 3 κατέκτανε Cod. — 4 ρουφίνος (sic) Cod., quod optime correxit Heckerus, ut corripiuntur apud seniores Λουκιανός, Ἰουστινιανός; et similia alia. Ῥουφίνος edebat Jacobs. cum Reiskio et Bernardo, sed rectissime explicat : Cur frustra est nomen, id est frustra infamia laborat? de quo sensu vide quæ dixit ad ep. 639, 3. Heckerus tamen « hæc sententia his verbis, quæ ne recte quidem græca videntur, inesse non posse videtur. » Quibus temere, ut existimo, dictis subjicit : « Integrum distichon ita scribeandum puto.

οὔτι μ' ἀνήρ, ὃ λέγουσι, κατέκτανεν ἐς γάμον ἄλλης
πατρίων, τὸ μάτην οὐνομα, Ῥουφινιάς.

Verba τὸ μάτην οὐνομα referenda ad λέγουσι, ut dicitur λόγος; ταῦτα ἄλλως, et ὄνομα hic est *fama* inter homines sparsa, quam falsam esse docet adverbium μάτην, ut ep. 639, 3 : ἄλλως τοῦνομ'. Ἐγούσι. Compares Pausan. VIII, 3, 3 : ἔχοιεν δ' ἂν καὶ ἄλλως; τὸ ὄνομα οἱ ἀστέρες ἐπὶ τμητῇ τῇ Καλλιστοῦς, ἐπαι τάρων γε αὐτῆς; ἀπορραίνουσιν οἱ Ἀρκάδες. » Illa num *græce* composita? — 6. « Ἐκτύμων; duplicem interpretationem admittit : et ea est quæ immatura morte perit, et quæ subito extincta est. De subito casu hoc loco agi, probabilius. » Jac.

DCCI. Lemma : εἰς Ἀχαιοὺς τὸν Νικαῖα, υἱὸν Διομήδου. — 1 τῶιδ' ἐπ' et ἦνεσ' Codex.; ἦνεσ' Plan.; correxit Jos. Scaliger. — 2 Ἀσκανίη λίμνη in Bithynia, cui propinqua Νικαῖα; v. Strabon. XII, c. 4, § 5. — 3 δέ με Cod., alterum Plan. — 4 ὤψαμα. ἦ Cod., erasis ut videtur literis duabus et novo φposito super α. Salmas. ὤψαμα ἠνοτάει; ὤψαμα Plan. « Ανατίνασθαι hic idem quod usitatius ἀνεγείρω. — 6 υἱέτ' φ Cod. et Plan., contra mentem poetæ; correxerunt Salmas. et Casaub. Mire hoc distichon interpretatus est summus Grotius. » Jac.

DCCII. Lemma : εἰς Μενέστρατον ἀλιέα ἀποπιπνέοντα ὑπὸ φυκίδος. Idem argumentum tractavit Leonidas Tar. supra ep. 504. — 2 ἐξαιμία; Cod., item libri planudei cum vet. edd., ἐξ αἰμίας aliquot; ἰακίαις edidit Stephanus, solitum lineæ epitheton; ἐξαιμίας; Schneiderus, *sexsetarum*, lineæ ex setis sex contorta. Probat Meinek. p. 200, ut in poeta, sed de terminatione feminina dubitat Heckerus, ipse proponens ἀμνεῖς ἐκ τριχός. Boiss.: « Recepti Scaligeri conjecturam μὲν ἀλιεῖς, sed quæ vix placere possit ob sequens ἐκ τριχός. Erit ἐξ ἀλιεῖς, ex mari. » Schol. Wech. pro illo conjiciebat εὐτρίχος, « ἦγον καλὰς τρίχας ἐχούσας δόνακος. » — 5 εἰδδρ Cod., sed recte Plan. « Verba φόνιον πλάνον, *fraudem letalem*, appositionis loco cum εἰδρα ἀγκίστρον conjungenda sunt; nisi forte malis φόνιον πλάνον, ut πλάνον adjectivum sit. » Meinek. In talibus locis constat quam facile labentur librarii; hic una litera mutata non contemnendus nitor versui accedit; conf. Theocr. XXI, 42 : ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδών. Etiam Heckerus recepit, confersens Oppian. Cyn. I, 56; Hal. 43, IV, ubi ἀγκίστρον dicitur δαζονόν. — 4 ὄξειν ἐρυθρῆν (sic, cum acuto) Cod., ἐρυθρῆν Plan. Deinde ἐπρεξε πάγην omnes, quod optime correxit Meinek. Jacobs. cogitabat de « lineæ, quam hamo inherens piscis tremulo motu concussit », sed ipsum hamum dici ὄξειν πάγην demonstravit Heckerus collato Archæi versu, VI, ep. 192, 4 : ἀγκίστρον, κρυφῆν εἰναλίοισι πάγην. De arundine intelligens Meinek. conjiciebat ὄξυτην, « ab ὄξια, quo arboris genere piscatores ad conficiendas arundines usos esse nequaquam improbabile est. Magis etiam placeret εἰσύνην. » — 5 ἀγρυμένη Cod.; ἀγρυμένη Plan. « Quæ lectio Jacobisio non displicuit, nec mihi. Idcirco Palatinam rejeci. » B. Meinek. : « Probandum videtur ἀγρυμένη, quod verbum de pisce spinis pleno, qualis physcis est [ἀκαιοστειχῆς dicta Aristoteli], satis accommodatè dicitur. Piscatores minutulos pisces dentibus necasse notum est. » Conf. ep. 504, 6. Alium morem ex Babrio Fab. VI, 15, indicat Hecker. Deinde Plan. male ὑπόδοντα, cum var. ap. Wech. ὑπ' ὄδοντα. « Λάβρα. Schol. Wech. : Πίνδρος λάβρον ἀντὶ τοῦ ὤψηλοῦ ἐνόησεν. Respiciere videtur Num. VIII, 79. » B. — 6. In fine γνωμίαιον de suo addidit Grotius.

DCCIII. Lemma : εἰς Θύραν τὸν κομήτην (sic), ἢν ἐπαί-
νετ' Θεόκριτος ὁ Δωριεύς. Apparet Cephalam εὔδει v. 3
male accepisse de perpetuo somno. « Tabule pictæ argu-
mentum hoc carmine enarrari suspicor : Thyrsis, qui
Nympharum greges solebat pascere, in pini umbra dor-
mit; prope adstat Amor, pedoque sumpto pastorem agit.
Pro Amore sollicitus poeta Nymphas monet ut Thyrsidem
expergeficiant, ne Amor ferarum præda fiat. — 1 Νυμ-
φιά. Habebant itaque Nymphæ quoque greges suos, eos-
que hominibus ascendos committebant. Αἰπολικαὶ ἐν νόμοις
Nymphæ sunt ap. Orph. Hymn. L, 11. Antoninus Lib.
c. 22, de Teramho, musico præstantissimo : ἐγένετο δ'
αὐτῷ ὄρεμματα πλεῖστα, καὶ αὐτὰ ἐποίμανεν αὐτὸς, Νύμφαι
δὲ συνελάμβανον αὐτῷ, διότι αὐτὰς ἐν τοῖς ὄρεσιν ἄδων ἔτερ-
πεν. » Jac. — 3 οἰνοπότη Cod.; τὴν π. Plan. Mediam vocis
ἐνδοιο; etiam Apollonium Rh. corripuit. — 4. Trajectionem im-
probans Pœgrikampius corripit αὐτὸς ἐρω; π. β. ἐλῶν, Nova
Bibl. crit. IV, p. 46. Bothius ποιμὴν scripsit. — 5, 6. Hoc
distichon non est in Codice, sed haud dubie a Myrino
scriptum. Λυκοδαρῆς Hesychius explicat θρασύς, « lupi
more audax, lupina quadam audacia præditus, » HSteph.
— 6 γένηθ' ὁ Ἔρω; Plan., corr. Brunck.

DCCIV. Lemma : ἀδελῶν ἐπὶ τινὶ vel ἐπὶ τίνι. Lemma
Plan. : ἀδέσποτον, οἱ δὲ Νέρωνος, sed ultima non leguntur
in codd. « Prior certe horum versuum diu ante Nero-
nem proverbii vim obtinuit. Sueton. c. 38 : Dicente quo-
dam in sermone convivii,

Ἐμοῦ θανάτος γαῖα μιχθήτω πυρὶ,

Imo, inquit, ἐμοῦ ζῶντος, planeque ita fecit. Cicero
De finib. III, 19, § 64 : vox inhumana et scelerata
ducitur eorum qui negant se recusare quominus ipsi
mortuis terrarum omnium deflagratio consequatur,
quod vulgari quodam versu græco pronuntiarī solet.
(Adde Senec. De clement. II, 2.) Eundem Tiberio cre-
bro in ore fuisse tradit Dio Cass. LVIII, 23. Alterum
versum subjectum legitur ap. Stobæum Ecl. phys. II,
6, 7, p. 252 seq., in loco ex Peripateticorum scriptis ex-
cerpto, Aristotelis inprimis et Theophrasti. » Jac. Julia-
num Orat. VIII, p. 242, B, addit Nauckius in Tragico-
rum Gr. fragmentis p. 719.

DCCV. Lemma : Ἀντιπάρου. Ζήτει τὸ ἐπίγραμμα, ὅτι
δυσνόητόν ἐστι καὶ ἐσφαλμένον. « Gallice vertit et illustra-
vit Boivin. Memor. Acad. Inscript. t. II, p. 294. » B.
Amphipolin urbem olim deletam alloquitur et luget. —
1 πεπολησμένον Cod.; editur πεπολισμένον, quod commode
refertur ad ἤριον, nec opus erat πεπολισμένην scribi cum
Bentleio. Sed dativus sine præpositione cum hoc verbo
admitti nequit; vera scriptura debetur Heckerō Philolog.
1849, p. 486, qui πεποτισμένη, addens : « Ex hoc quoque
loco luculenter constat omnem superiorem partem maris
Ægæi ad littora Thraciæ dictam fuisse Ἑλλησπόντον. Fre-
tum vero οἱ ἀκριθέστεροι dicunt Ἑλλῆς πόρον vel πορθμῶν. »
— 2 ἠδῶνης et ἐμφοδοῖ Codex, corr. Bentl. « Amphipo-
lis dicitur monumentum Phyllidi extractum. Quæ Edo-
norum apud Thracas regina Demophoontem, Thesei fi-
lium, ex bello Trojano redeuntem, domo sua recepit.
Paulo post ille iter persequitur, pollicitus se rebus
suis compositis, rediturum ad eam esse. Qui die con-
stitutus quom non venisset, illa eo die dicitur novies
ad littus cucurrisse, unde ille locus Ἐννεάδο; vel
Ἐννεάδοι appellatus est. Tum desiderio mariti vitam
suspendio finivit et ad Strymonem sepulta est. Vid. Me-
ziriac. ad Ovidii Epist. her. t. II, p. 124. Sepulcrum
puellæ et ὄρομον ἐννεάκυκλον commemorat Coluthus 213

seqq. Oppidum ibi conditum loci nomen accepit, postea
Ἀμφίπολι; nuncupatum est : unde apparet cur hic ἤριον
vocetur. — 3 ἀθιάσος Cod.;, correxit Bentl. In fine νηδῶ
Cod., corr. Wesseling. Αἰδοπιη est Dianæ epitheton, pro-
prietii nominis loco, ut solet in his, positum. Sappho supra
VI, ep. 269 :

Αἰδοσία με κόρα Λατοῦς ἀνέθηκεν Ἄριστῳ.

Steph. Byz. : Αἰδοπιον, χωρίον Λυδίας... ἀπ' οὗ ἡ Ἄρτεμις
Αἰδοπία. Eadem Diana Βραυρωνία, a Braurone in Attica,
quem locum deæ sacris et cultu celeberrimum fuisse
constat. Hujus igitur Brauronis templum Atheniensis
etiam Amphipoli exerant. Λοιπὰ μίμνει, pro λείπεται.
Sed λοιπὰ vim sententiæ nonnihil imminuere videtur, ut
suspicer Antipatrum scripsisse λειπτά τοι, quemadmodum
Plinius dixit III, 4 : magna urbis tenuis vestigiū. —
4. Ἀμφιμάχητον, ob bella inter Spartanos, Athenienses et
Macedonas de illa urbe pugnata. Hinc v. 5 ἐρις, rixæ et
belli causa, Αἰγείδας, Atheniensibus, fuisse dicitur. —
5. Inter hoc distichon et præcedentia spatium relictum
est in Codice, cum nota in marg. : ζήτει, ἀδελῶν ἐν τίνι.
Cod. αἰγείδων, sed εἰ in f. mutato; correxit Bentl. In fine
idem ἀλκωνθεις, corr. Boivinus. Bentleius conj. ἄλινηγες,
tanquam laceros pannos post naufragium in littus
ejectos. Sed alterum recte et eleganter dicitur : tanquam
pannum purpureum, splendidæ olim vestis frustum. Tali
comparatione de Smyrna utitur Aristides Orat. t. I,
p. 231, ubi urbem ornamentis refertam dicit, ὡσπερ οἱ
κατάκαστοι χιτῶνες. » Jac.

DCCVI. Lemma : εἰς Χρῦσιππον τὸν φιλόσοφον. Adscri-
ptum post siglam (fort. : ζήτει) τὸ μέτρον. « Ex Diogene
Laert. VII, 184. Gallicis versibus reddidit Ricard. ad
Plutarch. Op. Mor. t. I, p. 161. » B. Epigramma sic
editur ex Codice :

Ἰλιγγίασε Βάκχον ἐκπιῶν γανθῶν Χρῦσιππος,
οὐδ' ἐρείσαιο οὐ τῆς στοᾶς, οὐδ' ἦς πάτρας,
οὐ τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ἦλθε δαίμ' ἐς Ἄδεια.

Sed sunt disticha duo : trimetri scazontes, quos exci-
piunt dimetri iambici catalecti. De re Diog. : τοῦτον ἐν τῷ
Ἰδιεῖ σολοζῶντά φησιν Ἐρμιππος ἐπὶ θυσιῶν ὑπὸ τῶν μα-
θητῶν κληθῆναι : ἐνθα προσενηγμένον γλυκῆν ἄκρτον καὶ
ἰλιγγίασαντα πεμπταῖον ἀπειθεῖν ἐς ἀνθρώπων. — 1 Εἰλιγγ.
Cod. — 3 οὐχῆς πάτρας Cod.; οὐδ' ἦ; (quod editur) πά-
τρας Diog. « Fortasse rectius οὐ τῆς πάτρας. Literæ χ et τ
passim confusæ. » Jac.

DCCVII. Lemma : εἰς Σοσιθέου (sic) τινὸς τάρον ὑπο-
κρινομένου τὰ ἐν ταῖς τραγωδίαις φερόμενα. Ἐσφαλται τὸ ἐπί-
γραμμα παντάσῃν. Et ter appicta sigla ζήτει. « Esse
videtur difficultius quam corruptius. » B. In Sosithæum,
tragicum postam ex Pleiade, de quo conf. Fragmenta
Tragicor. p. 149 seqq. in Biblioth. Didot. Scirtus satyrus
in tumulo stans laudes poetæ celebrat, ut Sophoclis Sa-
tyrus alius supra in epigr. 37, cui respondet quodammodo
Scirtus in nostro carmine. Tractaverunt hoc epigramma
Hermannus in Opusc. vol. I, p. 53 seq., Nækius in Opusc.
philol. I, p. 8 seqq., Heckerus I, p. 268 seqq. et Welckerus
De tragediis græcis p. 1253 seqq. — 1 ἄσση, superposito
α, Codex. « In priore sententiæ parte omnium est τῶ-
σον, ut I, ep. 17; XI, ep. 131; Theocr. IX, 34; Apoll.
Rh. II, 612. » Heck. Ex verbis ἐν ἄσση apparere observat
Welckerus, Sosithæi monumentum in agris positum
fingi, ob rusticum χαρῶντιχῶν satyricæ veteris ab eo in-

stauratae, Sophoclis autem tragici in astu. — 2 ἄλλον et σοφικῆς (sic) Codex, quod nescio quare in nostro exemplo reduxit Jacobs.; consensu ceteri, ut ipse olim, probant correctionem Brunckii, Bothius Σοφοκλή. Nækius ἄλλου ὕπ' αὐθ. et Σοφοκλής, suppleto κομείται. Conferitur quod Theocritus dixit XI, ep. 431 : εἰς ἀπό τῶν πολλῶν εἰμι Σαρακοσίων. Heckerus : « Parum græcum videtur ἀπ' αὐθαίμων ἡμετέρων, pro quo scriptum » ορπετὸν ἀρ' ἡμῶν αὐθαίμων. Sed pro ἡμετέρων scribendum ἡμέτερον, ut sit sententia : Eadem cura Sositheii tumulum corpuseque tueor, qua alius ex fratribus Sophoclem nobis dilectissimum. » — 3 σκιρτὸς (sic) δ πυρρόβοι. Cod., non πυρρόβι. Satyri nomen ἀπὸ τοῦ σκιρτῶν, ut alibi legitur σκιρτητής Σάτυρος, « quia saltatione et choreis delectabantur Satyri; v. Nonn. Dion. XIV, 111, Lobeck. Aglaoph. II, p. 1311. » Heck. Hermannus : « Intelligenda est persona quam Pollux IV, 142, Σάτυρον ἀγένοισιν vocatam esse dicit. Πυρρὸς enim dicitur *cui prima lanugo crescit*, ut ap. Theocr. VIII, 3 : ἄμω τῶν ἦτην πυρρὸταίω, ἄμω τῶν πύρρῳ. Vide Valcken. ad Adon. p. 409. » Ἐπισσοφίστη, nam hedera cincti vel coronati agebant Satyri in dramate. Agogr. Par. ἀνήρ. — 4 versum recte distinxit Jacobs.; male alii atque adeo Nækius post ἀτα incidunt. — 5. « Tragici poetæ laudes, quasi alterius Sophoclis, hucusque complexus Dioscorides jam celebrat dramatum satyricorum poetam, et hoc præcipue in Sositheo laudat, quod satyricæ poseos genus ad pristinum revocavit oris magniloquentiam. Quum enim alii, ut Lycophro in Menedemo dramate satyrico, res ex media vita petitas sermone magis communi et quotidiano explicarent, ut poseos hoc genus novis accommodaretur moribus, Sositheus dicendi genus animosius et magnificentius ei addidit et Satyros τραγικώτερον loquentes finxit, ut ex celebri fragmento *Lityersæ* intelligitur, et τὸν ἀρχαῖον τρόπον, qui jam in desuetudinem abierat, reduxit. Propter Pratinam igitur et Aristiam Phliasios Satyrorum scriptores (Pausan. II, 13) hoc poseos genus mox dicitur Δωρὶς Μοῦσα. » Heck. Similia Welckerus. — 6 εἰς σκηνὴν Nækius, frustra. « Πατριδ' ἀναρχαίας significare videtur Sositheum, choris satyricis post longum intervallum restitutus, patriam vetusto hoc dramatis genere instruxisse. » Jac. Sed rectissime struxit Heckerus : κἠμὲ ἀναρχαίας ἤγαγεν εἰς πατρίδα μνήμην. — 7 καὶ πάλιν Codex, lapsus, ut videtur. Deinde edebatur εἰσώρησα usque ad Heckerum, qui corrixit, nam Sositheum hoc fecisse, non Satyrum, manifestum est. Idem de dativo confert Callimach. Del. 33 : εἰσεκύλισε θαλάσση, et fragm. 106 : ὄσσα δ' ἄκουνατ' εἰσεθίμην. De satyricæ saltationis alacritate Welck. Athen. XIV, p. 630, C, D. — 8. Participium accipiebatur pro εἰλικόμην (εἰλικετο), sed multo probabilius ab Hermanno cum sequentibus jungitur; ut sic Meinek. p. 164, Næk., Heck. et Boiss. — 9 ἐπὶ δὲ μοι (sic ἐπτάδεμοι) ἔρῳν τύπος Codex; εὐαδὲν ἔρῳν Salmasius, in quo εὐαδὲ a plerisque probatum et verisimillimum est, vera autem Jacobsii enendatio ὑρῳν, qui præterea κτύπος, ut Eurip. Bacch. 240 : παύσω κτυπούντα ὑρῳν. Sed τύπος etiam Hermanno hic aptum videbatur. Quod sequitur οὐ χερί nemodum sanavit. Welckerus explicat « non arte renovata thyrsi forma, quali utebantur ante Sositheum, ramo frondoso, non manu edolato. » Quod non procedit. Hermannus ἐν χερί, quod recepit Boiss., jam a Jacobso propositum (t. VII, p. 400). Nækius εὐαδὲν ἔρῳν τύπος οὐχ ἐνί, prorsus rejectum ab Hermanno. Denique Heckerus : « Codicis scriptura ἐπτά fortasse non mutanda est, quum Pleiados tragicæ poetis annumeratus fuerit Sositheus. Qui quam septem numero fuerint, scribi inanim : ἐπτάδύμων ἄστρων. Eorum dicendi τύπος; humilior fuisse videtur, quem ore alius sonante permutavit Sosi-

theus. In οὐ χερί verbum videtur latere, quod significat εὐμῆρει, ut nobilissimus fuerit ex illis poetis. Satis præstantis autem fuisse ingenii poetam efficitur ex sequenti versu Dioscoridis, quocum confer hæc Longini c. 33, 2 : τὰς μὲν ταπεινὰς καὶ μέγας φύσεις διὰ τὸ μῆδ' ἡμὲν παρακινδυνεύειν μῆδ' ἐπίσθαι τῶν ἀρκῶν ἀναμαρτήτους ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἀσφαλτοτέρας διαμένειν, τὰ δὲ μεγάλα ἐπισηλῆ δι' αὐτὸ γίνεσθαι τὸ μέγεθος. »

DCCVIII. Lemma : εἰς τινὰ κομωφιογράφον ὑπολαμβάνω δ' ὅτι εἰς τὸν αὐτὸν Σωσίθεον. Ζήτει κἀναυθα τὴν ἔνοιαν διὰ τὰ σφάλματα. « Non in Sositheum, sed in Machonem, ut patet ex versu secundo et ex diserta Athenæi narratione VI, p. 241, F, § 40. » B. Qui hæc : Μάχων ὁ κομωφιοποιός, ὁ Κορίνθιος μὲν ἢ Σικυώνιος γενόμενος, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ τῆ ἐμῇ καταβίῳ καὶ διδάσκαλος γενόμενος; τῶν κατὰ κομωφίαν μερῶν Ἀριστοφάνους τοῦ γραμματικῶν ὅς καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ ἐπιγράμματα αὐτοῦ τῶ μνήματι Ἰ ὦ κωμωδιογράφω κτλ. Barkerum ad Arcadium p. 278 seq. citat Jac. in nott. mss. — 1 ἐπιλάγωνα etiam cod. Venet. Athenæi, cujus apographa φιλαοιδόν. Notum hedera coronari poetas victores in certaminibus. Similia ἔνοια Siminiæ supra ep. 22. — 2 ζῶντα μάχωνα Cod., literæ χ superposito x, ut corrector de μήκωνι cogitasse videatur, nomen proprium ignorans; ζῶντι Μάχων Athen., etiam cod. Ven. — 3 ἔχει σφῆνας Codex, correctum ex Athen. Non ille veterum poetarum opera compilabat. Noti versus Hesiodi de fucis, Op. 300 : κηφῆνεσσιν... ὅτε μελισσῶν κάματος τρύχουσιν ἀργοὶ ἔσθοντες. « Παλῆμπλον vestimentum dicitur sæpius politum et lotum a fullonibus, ac proinde nullius pretii. Simillime τριδωνας appellabant senes effortos et reipublice inutilis. » Casaub. In fine Codex ἀλλὰ τὰ τέχνη, Athen. ἀλλ' ἀρα τέχνη. — 4 ἀμείσαι vulgo ap. Athen. — 5 δ' ὁ πρ. Athen.; δὲ πρ. Cod. *Etiam ad Nilum*, non in Attica solum. — 6 θυμὸς Cod.; φυτόν vulgo ap. Athen. « Θύμος dicitur et θυμόν. Δρυμὸς, ob mordaces illos sales, quibus Attica inprimis comœdia redundabat. Ob frequentiam thymi in Attica scripta Attici saporis *thymu* « redolere dicuntur, Quintil. Instit. XII, c. 10, 25. Theucydidææ historiæ initium θυμόν τοῦ Ἀττικῶ ἀποπεινὸν dicit Lucian. De hist. conscr. c. 15. » Jac.

DCCIX. Lemma : Ἀλεξάνδρου. Ζήτει, ὅτι ἔσφαλα καὶ ἔστιν ἀδιανόητον. Est Alexandri *Ætoli* in Alcanem poetam lyricum, qui loquitur, gratulans sibi quod Sardibus oriundum Spartæ sit factus civis. Sine nomine poetas habet Plutarchus De exilio p. 599, E. — 1 σαρδια (superscripto ε;) ἀρχαῖαι Cod., ἀρχαῖαι ἀργρ. Par.; ἀρχαῖος Plut., prælatum a Brunck., Jac. in Delectu p. 93, Meinekio Anal. Alex. p. 235. Sed recte alterum vindicat Heckerus collatis epp. 423 et 645 cap. IX. Vitiose νόμος Cod. et Plut. — 2 κέρνας ἠσισαν ἢ μακίλας Cod.; κίλας; ἢ τις ἐνὴρ μακίλας Plut.; γέρνας ἦν τις ἂν ἢ βακίλας edebatur ex emend. Reiskii et Salmasii, qui prius scripserat κίλλας, *uau oculo*, quales Viscontius citabat imagines sacerdotum Isidis altero oculo minore et lusco, coll. Persio Sat. V, 186. Sed « κέρνας est i. q. κερνοφόρος, ferens κέρνον, lanceam sive crateram in Magnæ Matris mysteriis usurpata; quam rem illustravit Lobeck. Aglaoph. I, p. 26 seq. » Jac. Est βακίλας conjectura pro scripto μακίλας, quæ L. Dindorfio in Thes. Steph. non videtur extra dubitationem posita esse. Boiss. Neque Meinekio. Accipitur pro βάρηλο;, *εικνευητός*, ut ξερὸς dicitur pro ξερὸς et alia quædam. « Idem Mein. scripsit ἦν τις ἂν, sed prima persona in Dorica dialecto est ἦν, non ἦς. Quare secundum Codicem (ἦς) dedi εἰς τις, apte oppositum nobili poetæ civique Spartano, et ἦ μακίλας, ex Callixeno ap. Athen.

V, p. 198, E (coll. Etym. M. p. 587, 53) : Μακάται αὶ καλούμεναι Μικαλλόνες καὶ Βασσάροι καὶ Λυδαὶ κτακεχυμένα τὰ τρίγχι. » *Hecker*. De re conf. ep. 19 et not. — 3 Ἀλκμάν Plut.; ἄλλο Cod. « Ῥήσων τύμπανα, ut supra ep. 485. Similiter *tympana rumpere* dixisse Statium Theb. X, 644, annotavit Lobeck. Sed hæreo in καί, quoniam poeta hic non laudare tympana, sed cum quodam contemptu memorare debeat. Itaque scrib. videtur λάλα τύμπανα, s' *repentia*, quo epitheto utitur Erycius VI, ep. 234, et Dioscorides ib. ep. 220, 15 tympanum dixit λαλάγημα. » *Meinek*. *Heckerus* refert ad luxum et divitias Lydorum, ornatis quippe tympanis utentium, et θυρσοφόρος scribit pro χρυσοφόρος, præterea ῥήσων, imperfecto, post εἰς τις ἄν. — 4 οὔνομα καὶ Plut.; οὔνομα ἔκ Codl. In fine Plut. corrupte εἰμι πολίτης. *Capellmannus* conjiciebat εἰμι πόλεως; πρότριμος, quod Sparta minime fuisse videatur πολυτρίτου. *Heckerus* intelligit de victoriis quas Spartani in ludis publicis multas reportaverint, ex his Pindari, Isthm. I, 19, de Castore et Iolao :

καίνοι γὰρ ῥήων διαρρηλάται Λακεδαίμονι καὶ
Θήβαις ἐτέκνωθεν κράτιστοι
ἐν τ' ἀέθλοισι βίγον πλείστον ἀγώνων,
καὶ τριπόδεσσιν ἐκόσμησαν δόμον
καὶ λεβήτεσσιν φιάλαισι τε χρυσοῦ,
γευόμενοι στεφάνων
νικηφόρων.

— 5 Ἑλληνίδας Plut., quod prætulit *Meinek*, coll. Plut. Mor. p. 422, D : Ἑλληνίδος μουσῆς ἀνάπλω. — 6 δυσκύλω Cod., α superposito primæ syll.; κρείσσονα Plut. Verrum *Dascyles* vel *Dascylus* non fuit tyrannus, sed *Gygis* tyranni pater, quare *Bentleius* correxit Κανθαύλω, quam correctionem multis tuetur *Capellmannus* De Alex. Ætolo p. 62. Aliam difficultatem movet Γύγωε correpta syllaba priore positum, quam ab omnibus prodecurat. Quare *Jacobsius* in *Delectu* p. 94 proposuit :

αὶ με τυράνων
θῆκαν καὶ Γύγωε (disyllabe) μείζονα Δασκύλω,

quod recepit *Boiss.*, « probatum *L. Dindorfio* in *Thes. v. Γύγης*, » item *Meinekio*, sed τυράνων scribente pro τυράνων, quod improbabilius *Jac.* explicabat : *quum ceteris tyrannus, tum Gyge Dascylis filio*. Sed ipsam transpositionem admittere non est critici prudentis, quum *Plutarchi* testimonio traditus ordo præstetur inviolatus. Admitti potest antiqua omisso syllabæ καν in θῆκαν Κανθαύλω, ut reliquum δουλω ob *Gygis* nomen in Δασκύλω fuerit a correctore mutatum. Quare aut *Bentleio* et *Capellmanno* assentiendum esse putamus, aut statuendum a poeta *Dascyles* quoque inter principes et tyrannos *Lydia* fuisse numeratum. Egregie vero animadvertum ab *Heckero* primam nominis Γύγης; longam in bisyllabo, in producti forma genitivi Γύγωε, potuisse corripri, ut in multis etiam appellativis nominibus factum esse docet post *Lobeckium*. Conjectura autem ejus τυράνω (pro τυράνων) quomodo stare possit non apparet.

DCCX. Lemma : εἰ; Βρυκίδα (sic pro Βαυκίδα) τὴν Μιτυληναίαν, Ἡρίνης; δὲ συνεταιριδῆ. Appictum in Cod. : σημειώσει ὠραίων. Ipsa *Baucis* loquitur. — 1. « *Sirenum* imagines imponebantur tumulis, modo ad eloquentiæ defunctorum significandam dulcedinem, ut in *Sophocle* et *Isocrate* (Plut. Vit. X orat. p. 835), modo ad luctus rationem. *Sirenes* enim apud inferos esse fingebantur ut *Proserpinæ* æquales, cujus ad raptum omnia luctuosius vocibus impleverant; v. *Plat. Cratyl.* § 44,

p. 403, D. » *Jac.* Speciose *Schneidewinus* correxit στίλ, « sed binas columnis binas *Sirenes* impositæ fuerant; v. *Mnasalcum* supra ep. 491. » *Bergk.* Lyr. p. 703. — 2 τὴν ὄλ. σποδῶν Cod. *Reiskius* malebat Ἀίτῆ. — 3 τοῖ; ἐμοῖ; Cod., corr. *Salmas.* — 4 αὶ τάστοι τε λίθων καὶ θεῶν πόλιος Codex; αἰδ' ἐτέας πόλιος *Reiskius*, quod recepit *Jac.*, quia non rara in *Codice* permutatio *litterarum* ω et α, ι et ε. *Heckerus* ἑταροί πόλιος, alieni ab urbe, fuit. *Brunckius* post *Heringam* ἑτεροπόλιος, probante *Bergkio*. — 5 νόμῳν ἑοῖσων malebat *Jac.*, « ob rhythmicum languentem; » in *Addendis* et nostro exemplo præfert *Brunckianam* distinctionem : εἵπατε χαίρειν..., χάρι με... ἔχει τάφο; εἵπατε καὶ τὸ, δῆτι (sic *Br.*) κατῆρ etc. Sed alterum recte tenent *Boiss.*, *Heck.*, *Bergk.* — 6 βρυκίδα Cod., correctum ex ep. 712. — 7 τῆν δώσειδωντι Codex, corr. *Pauvius* et *Heringa*; Τῆνία ὡς ὅ' εἰδῶντι *Jacobs.*, ad sequentia referens, sed alterum recte amplexus in *Delectu* p. 290, addens : « *Observa simplicitatem veteris sermonis.* » Quum vero non tam Τῆνος Ionica, quam Τῆλος Dorica et Rhodo vicina fuerit *Erinnes* patria. cum *Schneidewino* (*Delectu* Lyr. p. 324) et *Welckero* Opuse. t. II, p. 146, corrigendum videtur Τῆλια. In fine συνεταρις Codex, teste *Pauls.*, « ut pluries », in marg. γρ. ἄ συνεταρις; (nam lapsus esse videtur typographus ap. *Jac.* p. 400 ima).

DCCXI. Lemma : εἰς Κλειναρέτην (-ετιν Cod.) Νηκίωποι καὶ Δημοῦς θυγατέρα, παρθένον τελευτήσασαν. In ipso nuptiarum apparatu extinctam morbo. — 1. Pitana est urbs Æolidis. *Philodemus* X, ep. 21 : ἀπὸ κρυκίων κτυπῶν. — 3 πύκνης Cod., corr. *Brunck.*; διωλένησι *Schneidewinus*, coll. *Arato* v. 202 : διωλένη τετάνυστο, ubi schol. ἐπιτεταμένως ἔχουσα τὰς χεῖρας, « quales multos videre licet in priscis monumentis λαμπαδοφόρους. Ab iis autem qui faces gestabant, epitheton ad ipsas faces translatum. ita ut fax protensa, sublata significetur. » *Jac.* *Heckerus* tamen unum probat διωλένησι, quod temere factum ostendit versus sequens. — 5 ἐφ' ἀρπάγματα Cod., correxit *Brunckius*, qui Δαμῶ. — 6. « Λάδας πτελαγος, conf. ep. 716, 2. » *B.* — 7 ἐκάμοντο Cod. — 8 στεροστοπή θάλμων Cod., sine sensu; correxerunt *Musgravius* ad *Eur. Suppl.* 603, et jam olim *Salmasius*, addens : « n. n. strepitum qui forium pulsatione fieri solet nuptiarum die, sed horrendum illum, qui planctu in funere editur, οὐ τὴν πάγων τὸν γαμικόν, ἀλλὰ τὸν ἐν τῷ πένθει γινόμενον κοπετόν. » Et hoc ipsum, κοπετόν, « rectius hic scribi » putat *Heckerus*. Sed ignoro prorsus θυρέτρων κοπετόν. De quorum πατάγω *Jacobs.* : « *Strepitum saltantium et plaudentium in limine thalami intellige, quæ κτυπία vocatur.* *Hesych.* : Κτυπία ὁ ἐπιθαλάμιος κτύπος. Κτυπιῶν τῶν ἐπικρουμάτων τοῦ θαλάμου, ἃ ἐπικτυποῦσιν ἐξωθεν, ὅταν συγκατακλίνηται τῷ νυμφίῳ ἢ γηραμένη. Dictum autem ἐκάμοντο πάταγον significatione prægnante, ut *Apoll. Rh.* I, 1322 : Πολύφημον πέπρωται Μυσοῖσι περιχίε; ἄστυ χαμόντα μοῖραν ἀναπλήσειν. »

DCCXII. Lemma : εἰ; Βαυκίδα τινὰ νόμῳν ἐν τῷ θαλάμῳ τελευτήσασαν, Ἡρίνης. Appictum in Cod. siglis : σημειώσει ὠραίων μιλία vel μιλίστα. Eadem *Baucis*, de qua ep. 710. « De hoc epigrammate *Chardo Roch. Miscell.* t. I, p. 110. » *B.* Suspectum erat epigramma *Schneidewino* in *Delectu* p. 325, « quamquam ex ejus v. 3 verba, βασκανός ἐστ', Αἴδα, in sum de *Erinna* epigramma intulerit vel *Leonidas* vel *Meleager* supra ep. 13, 4. » Et crediderim cum *Bergkio* epigramma nostrum serius fuisse compositum ad similitudinem carminis 710, a poeta minime malo, *Erinnæ* admiratore. Post illud epigramma in

averso cippi latere lectum fuisse vix persuadebit Heckerus I, p. 100. — 1 ἐμί ex apographis editur; εἰμι in Cod. est, qui d reducebat Boiss. — 2 ἀῖδα Cod. — 3, 4 δὲ τοι καλὰ τὰ μὲθ' ὄρωματὰ τὰ βαυκοῦς; ἀγγ. τύχαι Cod.; τὰ δὲ ποικίλα γράμμαθ' εἶνε τὰ δὲ τοι καλὰ σάμαθ' ὄρωντι Jacobsius; ὠμοστάταν Βαυκοῦς ἀγγ. τύχην Salmasius; quæ a pluribus recepta. « Σήματα aut de inscriptione ipsa accipiendum, aut de signis quibusdam symbolicis cippo insculptis vel, ut Brunckius, ornamentis inseriturum casum mulieris nuntiantibus. » Jac. De quibus exponit Welckerus in Sylloge p. xxvii-xxxii, ipsum carmen haud feliciter tractans. Heckerus ut propria Codici proponit: τὰ δὲ τοι καλὰ κἀμ' ἐφορῶντι γράμματὰ τὰν B. etc. « ubi τὰ καλὰ γράμματα ipsius hujus inscriptionis versus dicit videntur, quibus non jam patria et genus Baucidis, sed miseranda sors enarratur. Ideo rectissimum κἀμ' ἐφορῶντι, si etiam cippum ab altero lutere inspicias. » Βαυκοῦς et Βαυκίς, duæ ejusdem nominis formæ: quarum in eodem carmine usum ἐπιδεικτικὸν epigramma prodere, non vere incisum, recte animadvertit Welckerus. — 5 novum lemma habet: εἰς τὴν αἰτὴν Βαυκοῦ, additis iisdem quæ supra siglis. Sic autem distichon scriptum in Codice: ὁ; τὰν παῖδ' ὑμέναιο; ἐρ' αἰσθῆτο πεύκαι; τὰν δ' ἐπι καλεῖται; (superscriptis duobus η, et sic apogr. Par., καλεῖται; autem Pauls. agnovit in ambiguo ductu) ἐφλεγε πυρκαϊα; « Non possunt hæc certo restitui, et similiter versu 7 καὶ σὺ μὲν aut corruptum est, aut excidit distichon. » Bergk. Cum Heckerus recepinus Schneidewini emendationem ἀεῖδετο, initio versus ὡ; pro ὁ; cum apographis quibusdam et Brunckio; ἐρ' εἰς [καλὸς] ἤδετο π. Jacobs.; ὄρ' ἄς [δόμον] ἀγίτο πεύκαι; τῆδ' Salmas. et Brunck. — 6 ταῖσθ' Jacobsius, hac sententia: « quibus facibus prælucentibus modo hymenæus canebatur, iisdem socer puellæ corpus in rogo incendit. Ut hoc loco τὰν παῖτα ἐπέφλεγε πυρκαϊᾷ, sic Homerus II. Ψ, 52: ὄρρ' ἦτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγη ἀκμάτων πῦρ. » In Add. malchat ταῖς sine δ', in nostro autem exemplo correxit τῆδ', sc. πυρκαϊᾷ, quo duplex datus vitatur. — 7 μολκαῖον Bergk.; edebatur μολκαῖα. — 8 γοερὸν Reiskius; edebatur μολκαῖα. — 8 γοερὸν Reiskius; edebatur μολκαῖα. — 8 γοερὸν Reiskius; edebatur μολκαῖα. — 8 γοερὸν Reiskius; edebatur μολκαῖα.

DCCXIII. Lemma: εἰς Ἡρίωναν (sic) τὴν Λεσβίδι κεντρῶν ἢς οἱ τριακόσιοι στίχοι παραβαλλόνται Ὀμήρω. Celebratum in epigrammatis Ἠλιακτῆν dicit, de qua Suidas et Eustath. « ποίησα ἔστιν Αἰολικῆ καὶ Δωριδὶ διαλεκτῶ, ἐκῶν τριακοσίων. Non esse sepulcrale epigramma, sed scriptum ut codici præponeretur, monet Heckerus I, p. 187. — 1 Παιροεπῆς, conf. supra ep. 11; IX, ep. 190. — 2. Comparat Jac. IX, ep. 186, 3, de Aristophane: ἠνιῶ δσον Διόνυσον ἔχει σελίς. — 4. « Pro κωλύεται aliud desidero verbum, quod non succurrit. » Heck. Jacobs.: « Nec ejus laus Orci tenebris, quibus premitur ipsa, cohibetur, qua voce in eadem re utitur Horatius Carm. II, od. 20, 7. » Ad ultimum vocem Boiss. adscripsit: « Virgil. ÆN. VIII, 369:

Nox ruit, et fuscis tellurem amplectitur alis. »

— 5 ἀναριθμητοί Cod. cum α superposito literæ η. Σωρηδὸν dictum ut ἀγέληδόν IX, ep. 24, 3. — 6. « Μαρανόμεθα dicit se ipsum cum ceteris sui ævi poetis comprehendens; ut minime necessarium sit cum Sonntagio Hist. poes. brev. p. 21 dialogum statuere inter recentiores poetas et Antipatrum. — 7 ἡδὲ κολ. Cod., sed recte Plan. cum Suida v. Λώϊον. — 8. Eandem sententiam iisdem fere verbis extulit Lucret. IV, 182:

Parvus ut est cygni melior canor, ille grum quam clamor in ætheris dispersus nubibus austru. »

Jac. Quibus commendari videatur quod Heckerus dedit ἐν οὐρανίαις κιδν. νεφέλαις, sed hoc quomodo abisset in εἰσωνίαις, quod ap. Suidam quoque legitur? Intellige de adventu verno κοινοῖν, avium peregrinantium quæ nobis chouscas.

DCCXIV. Lemma: εἰς Ἴβουκον τὸν λυρικὸν ποιητῆν. « Attigit hoc epigr. Ibyci editor Schneidewinus p. 22. » B. — 1 ἰταλίη σταγανώδεο; Cod., σπε superscripto primæ syllabæ; alterum Plan. ἄεῖδε scribendum putabat Heckerus, qui lapidem loquentem fingi opinaretur. — 2 sic Cod. et veteres planudæ, recentes Τρινακρίου, « sed schol. Wech., qui: Τρίναξ Στεῖλεια, ἔθεν Τρινακίος; Στεῖλικός ἐστι, non videtur legisse Τρινακρίου. » B. Deinde γενομένην Cod., γενομένης Plan., immemor aut nescius Ἰρήγιον strui posse ac si πόλιν esset dictum. — 3 φιλόνοτα δὲ π. Cod., quod non debet mutari secundum Planudem. De eodem alius poeta IX, ep. 184, 6:

ἡδὺ τε παιθοῦς,

Ἴβουκε, καὶ παιδῶν ἄνοθος ἀμυστάμενα.

— 5 τῆδὲ τε πολλὰ Plan. male, quod Grotius utcumque correxit. Deinde omnes ὑπὸ σήματι, quod correxit Heckerus, coll. ep. 22, 1; 24, 3, etc. — 6. « Albicantis calami, unde tibis fiebant; v. Plin. H. N. XVI, 66, et Salmas. Exerc. p. 82 seq. » Jac., qui in nott. mss. citat Welcker. Musei Rhen. a. 1833, fasc. 3, p. 409 seq.

DCCXV. Lemma: εἰς Λεωνίδην τὸν Ταραντῖνον ἐπιγραμματογράφον, τὸν τὰ ἰσόφρα γράψαντα τοῦ αὐτοῦ. « Non Tarentinus Leonidas scripsit ἰσόφρα epigrammata, sed Alexandrinus. Anonymum vulgo est [in Palat. et planudeis edd. recentioribus, quæ: ἔδηλον εἰς Λεωνίδην]. Inscripti Leonidæ, propter lemmatis verba τοῦ αὐτοῦ nam sic nonnunquam τοῦ αὐτοῦ non de auctore epigrammatis præcedentis accipiendum, sed ipso præsentis. Vide lemmata epigr. 593, 604, 669. Et fuerat Leonidæ jam tributum in veteribus Planudæ editionibus. » B. — « 3. Τοιοῦτος, scil. πικρότατος, ac proinde ἔδδιος. Nam τὸ στέρεσθαι πατρίδος; μεγιστον κακόν, ut Polynices dicit Eur. Phœn. 388. » Jac. — 4 μολιχρῶν Cod. Notum est ἀντὶ non recipere anastrophē. — 6. Ἡλίου; conf. ep. 17, 8: οὐδὲ τις ἐσται Τῆς λυρικῆς Σαπφούς; νόνημος; ἥλιος.

DCCXVI. Lemma: ἐπὶ τινι Ῥοδίῳ νέω τελευταῖαντι; μήποτε δὲ Φαινόκρητος; ἐπωνομάζετο. Appictum: ζήτει. « Nulla fuit causa cur de nomine dubitaret. » B. — 1 ἰαλυσοῖ Cod., urbs Rhodi insulæ. Male Plan. Ἠλυσίοιο, et ap. Grot. — 2. Conf. ep. 711, 6. — 5 φαινόκρητ', et ἐπισσομένοισιν ἄδοσι; Cod.; ἐπ' ἐπισσομένοις (sed ed. princ. ἐπεσσ.) ἀοιδός Plan. Illud præferbat Brunck., φέγγεται passive accipiens.

DCCXVII. Lemma: εἰς Αἰεύκιππον γέροντα; ἐν κυνηγεσίῳ τελευταῖαντα Leucippus apiarius lepores sectando perierat. — 1. « Ψυχρὰ esse videntur loca frigida quæ pastores per æstatem sectari solent; conf. inprimis Virg. Georg. III, 324 seqq. » Jac. — 2 ὑπελαρινῆν Cod., corr. Reiskius; νισσο. Cod. — 5 αἶθε τὸν Cod. Γεῖτων ἀκρης, montium et saltuum, ubi sunt pascua. « Sed de ἀκρης servando valde dubito. An ἄκρης, urbis cuiusdam, ut Pauwvis voluit? an ἄσρης? » B. — 6 πο;μενία Cod.

DCCXVIII. Lemma: εἰς Νοσσίδα τὴν ἑταιρῶν Σαπφούς; τῆς Μυτιληναίας. Ex sepulcro in littore maris posito Nos-sis alloquitur hospitem, in Sapphus patriam, si eo velatur, nuntium de se ferre jubens. — 1 μυτιλίαν Cod. — 2 τὰν Cod. Ultimam vocem, minime apricam, multi

mutaverunt : Brunckius cum Salmasio ἐνοφόμενος, Sladus et Porsonus ad Hephæst. p. 10 Gaisf. ἐνοφόμενος, receptum a Boiss., sed apud Porsonum et a Jacobsio in nostro exemplo (in ipsisque Analectis ed. Lips. I, p. 129) scriptum τᾶν Σαπφῶ Χαρίτων ἄθος ἐνοφόμενος, qui haud dubie voluerunt τᾶν Σαπφῶ, recte repudiatum a Boiss. Ipse Jac. χάριτας de carminibus explicabat et Nossidem Sapphoni minime fuisse æqualem annotaverat. Heckerus :

γὰν Σαπφῶς, χαρίτων ἄθος ἀμασάμενας,

ut alibi sæpe δρεψαμένης. Cui emendationi, per se probabili, ansam præbuerat Jacobs., olim propositis ἀησάμενος et ἄθεσι γαννομέναις. Verbum non tangebatur Bentleius in Dissert. Phalar. p. 198, neque Meinekius p. 9 : bene factum, nam in talibus verendum ne deleatur quod consulto sic scriperat poeta, quamquam hodie non plane intelligimus; neque corruptionis suspicio justa cadit in ἐνοφόμενος. Ex hospitibus tumulum præternavigantibus eos alloqui videtur, quibus a poeti non alienis, commemoratio Mytilenæ etiam hunc fructum allatura sit, ut Lesbio carminum veneribus in ipsa poetriæ patria vividius tangantur, et attendantur animis adeo ut tali consilio illuc se conferre dici possint. Hos scire vult et Mytilenæis dicere etiam Locrenses habere virginem Musis dilectam. — 3, 4 φίλα τῆναι τε Λοκρῖς σα τίκτεν Ἰσας δ' ὅτι μοι Codex. Quam Bentleius ita corrigebat : ὡς Μούσαισι φίλα, τῆναι τε Λοκρῖςσα (poetria) τίκτεν Ἰσας (sc. χάριτας), ὅτι ὁ' οὐ τοῦν, « ultimum temere, quum sæpius epigrammatographi a tertia persona ad primam, a prima ad tertiam transeant; quare malim τίκτεν Ἰσας, γὰς μοι τοῦν. » Jac. Brunckius : Μούσαισι φίλαν, τῆναι τε Λοκρῖς γὰ τίκτεν Ἰσαν, ὅτι ὁ' εὐ. Porsonus : Μούσαισι φιλάθην, ἃ τε Λοκρῖς γὰ τίκτεν, Ἰσας ὁ' ὅτι μοι. De quo Boiss. : « Recepti lectiones Porsoni, qui tamen Ἰσας ὁ' sine necessitate scripsit pro Ἰσας δ'. Est Ἰσας participium doricum verbi ἰσημι. » Quæ ante editum Delectum Meinekii scripta, idem docentis p. 97 : si præterea resciveris me Nossidem vocari, abi. Pro φιλάθην præter Meinekius etiam Jacobs. in nostro exemplo φίλα τ' ἦν, « Reisigio » auctore. Meinekius præterea τίκτεν μ', cui tertia præfert Heckerus, noto usu.

DCCXIX. Lemma : εἰς Τέλλην (imo Τέλληνα) τὸν γελωτοποιεῖν πρῶτον ἄρσαντα. De Tellene Zenobius Prov. I, 45 : Τέλλην αὐλητῆς ἐγένετο καὶ μελῶν ποιητῆς, παιγνιά τε κατέλειπεν εὐρυμύθια καὶ γάρην ἔχοντα πλείστην, καὶ σκώματα κομψότατα. Vide Meinek. Hist. Comic. Gr. p. 38. — 1. « Non credibile est Leonidam, præsertim in tam brevi carmine, ultimam in Τέλληνος ante ὄδς produxisse. Poeta scripsit sine dubio Τέλληνος μὲν ὁ τύμβος. [Quod sententiæ non satis accommodatum esse recte monet Geistius.] Deinde Cod. ὑπὸ βῶλεω. Latere videtur adjectivum ad πρῶτον referendum, ut ὀθλώδεα. *nugacem*. » Meinek. p. 130. Quod non probabile, neque Piccolou ἔχω δ' ὑπὸ μῶλυκκ πρ. Artissimum Reiskii ὑπὸ βῶλακκ πρ. « Arogr. Par. ὑποβῶλεω. L. Dindorfius in Thes. Steph. sub τὸ βῶλος proposuit, ἔχω πρῆθος δ' ὑπὸ βῶλεω. Feci compositum ὑποβῶλεως. Adde de hoc epigr. Ruhnken. Epist. ad Valckenar. p. 53 et 60. » B.

DCCXX. Lemma χαϊρήμωνος, superposito c. — 1 κλευσου τοιμουκλειος Cod., correxit Heckerus, Κλεῦσας ὁ Ἐτυμουκλειος. « De genitivo vide Ahrens. Dial. Æol. p. 202. Eadem corruptela in Pausan. III, 14, 7. » Legebatur Κλεῦσας Τιμοκλήτος cum Ruhnkenio Epist. crit. I, p. 119, qui Θυρεᾶν scripsit pro θυρεάν, quod est in Cod., item

emendatum a Dorvillio ad Charit. p. 422, et Meinek. p. 205. — 2 ἀμφιλόγον γὰν ἀμφιτετινόμενος Cod., « quod correxit Bœckhii Inscr. t. I, p. 554. » B. Et eodem modo Meinekius. Ut præter liceat aliorum tentamina operosiora. Nota res de agro Thyreatico inter Spartanos et Argivos ἀμφιλόγη.

DCCXXI. Lemma : τοῦ αὐτοῦ. Ζήτει ὅτι ἀξιάγνωστον ἔστι τὸ ἐπιγράμμα. Loquuntur qui in eadem pugna de Thyreis occubuerant. « Gallice vertit et illustrat Larcher. ad Herodot. t. I, p. 350. » B. — 1 ἄργει παρθενῖαι χέρες Cod., in quo latere Σπάρτηθεν Ἰσαι et olim vidit Jacobs. (ad Anal. VIII, p. 174) et nunc Meinek. p. 206 : « Codicis scriptura manifesto ostendit τοῖς Ἄργει Σπάρτηθεν Ἰσαι χέρες, i. e. nos Sparta profecti, par numero exercitus, cum Argivis conficlati sumus. » Heckerus : « Sed mihi Argivi non recte dici videntur et Ἄργει, neque primi distichi constructionem a scabritiei labe immunem puto. » Videndum an attractionis aliqua vis quaerenda in dativo Ἄργει. Edebatur τοῖς Ἄργει Σπάρτη τ' Ἰσαι (« melius τε Ἰσαι. » Mein.) χέρες ex Salmasii et Schæferi correctione in L. Bos. Ellips. p. 698. In Plan. : Τοῖς Ἄργείοις γῆμιν (γῆμιν Brunck.) Ἰσαι χέρες, sed in primis edd. γῆμιν non exstat. — 2 sic Plan., sed Θυρεά, Codex vero θυρεαί, qui initio σύμβολα μὲν θ., sine ὄρω. Salmasius Planudæ adscriptis : « Ita V. C. Sed correctum in membranis σύμβολα μὲν θυρεοί [sic]. » — 3, 4. « Ἀπροφάσιστα, quovis prætexo, quo pugna relicta domum reverteremur, abjecto, avibus mortem nostram nuntiandam mandavimus. » Ut in his Jacobsius *mandavimus*, ita Heckerus : « Aoriatum pro præsentē λαίπομεν requiri quis videt, quod vitium paulo audaciore mutatione tollere possis scripto : ἐναντίων ἀγγέλιαν λαιπομεν. » Immo post συνεδίωλεμεν aptissime dicebant : nunc jacentes avibus mandamus.

Sequitur in Codice epigramma Dioscoridis, supra exhibitum n. 229.

DCCXXII. Lemma : εἰς Τιμοσθένην, υἱὸν Μολοσσῶ (sic). — 1 ἐπριπᾶνον Cod., corr. Salmas., quod alibi est ἀρηπᾶτος. Reiskius malebat κέρθω quam κλαίω, quod in talibus cippus fere loquitur.

DCCXXIII. Lemma : εἰς τὴν τῶν Λακεδαιμονίων πόλιν. « In Lacedæmonem ab Achæis bello devictam. Historia est ap. Livium XXXVIII, 32 seqq. Conf. Polyb. VII, 8. — 1 εὐδμητος; Plan., male; ἀμητος conjiciebat Salmas. — 2. Καπνὸν; nam gloriari solebant Lacedæmonitæ, ὅτι γυνὴ Λάκαινα καπνὸν οὐχ ἔώρακε πολέμιον, quo καυχῆματι uti amabat Agesilaus; v. Plut. Vitæ Ag. c. 31, Xenoph. Hellen. VI, 5, 28. *Olenus*, Achæis urbs, una federatarum civitatum. Est igitur καπνὸς Ὀλένιος fumus e castris Achæorum, qui, incursione in agrum Laconicum facta, omnia ferro et igne vastaverant; hinc v. 3 ἄσκιος, ob excisas arbores. Gravis pictura regionis devastatæ. — 3. Κατὰ γθονός. Hoc expressum videri potest ex dicto Stesichori, Locrensis dicentis, ὅτι οὐδὲ ὄβρισταίς εἶναι, ἵνα μὴ οἱ τέττιγες χαμόθεν φέωσι, ap. Aristot. Rhet. II, 21 et III, 11. » Jac. — 4 λύκιος Cod., sed super-scripto οἱ.

DCCXXIV. Lemma : εἰς Πρόαργον ὑπὲρ τῆς πατρίδος μαχόμενον καὶ πεσόντα. — 1 ἦβα μὲν σε πρόαργε ἔσαν παιδῶν ἄτε ματρός Cod., quod sic correxit Jacobs., post aliorum conatus immemorabiles, πατρός autem Græfius in Memor. Acad. Petropol. 1822, vol. VIII, p. 614 et Meinek.

p. 98. Heckerus conjiciebat: "Ἡδὲ μὲν σε, Πρόαρχ', αἴσ' ἄρπασε, δῶμά τε π., quomodo legitur ep. 343, 6; 401, 5, et alibi cum Μοῖρα. Jacobs. confert Homericum (Il. Z, 407), ex Andromachæ ad Hectorem oratione:

Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος.

— 2. Δνοερὸν πένθος ap. Æsch. Pers. 534.

DCCXXV. Lemma: εἰς Μενεκράτην οἰνωθέντα καὶ τελευτήσαντα. « Gallice vertit et illustrat Charde Roch. Miscell. t. II, p. 297-300, quem plurimum sum sequutus. » B. — 1 καὶ σύ γ' ἄρ' Heckerus, ἄρα in talibus poni ostendens coll. ep. 661, 5; IX, ep. 310, 6; 371, 6, etc., sed hic γὰρ necessarium ob sequentia. Alibi, ex Ἔνο urbe Thraciæ, hominum vinositate famosorum. Simili structura Rhianus V, ep. 278: Φοῖβε σύ δ' Ἰλαο; Δελφίνας, a Meinek. collatus, et alia possunt afferri. Ὅδα, in terris. In fine Cod. οὐκίτι πουλὺς, quod correxit Zedelius in Bibl. crit. Amstelod. II, p. 113: non *ditu rivisti*, et receperunt emendationem Jac., Heck. et Meinek. Hic tamen in Diatr. p. 294 mavult: οὐκίτι πουλὺς εἰσθα, tali sensu: « *Enie Menecrates, nam tu quoque hic sepultus jaces; non tu es qui fueras, ex magno corpore in levem cinerem redactus. Sic Sophocles El. 1131, de cineribus Orestis: μικρὸς προσήκεις ὄγκος. Πολὺς de magna statura corporis dixit Plato Phædr. p. 253, D, ἴσπας πολὺς: neque alio sensu Aratus Phæn. 643 Orionem dixit πολλὸν ἰόντα. De forma compara ἔχισθα ap. Theogn. 1316 et quæ collegit Baumeister. ad Hymnos Hom. p. 321. » Mire Charde vertit: *tu n'as pas été le plus fort, et ex Ruhnkenii schedis quibusdam hæc apponit: « Hemsterhusius discipulis suis Callimachum enarrans judicabat non Callimachi illud epigramma esse, sed recentioris cujusdam græculi. Omnibus perpensis legendum puto: εἰσίτι πουλὺς ἦσθα, in hunc usque diem frequens nobiscum eras. » — 2 ὥσπερ Zedelius et Eldickius; ὥστε Cod. — 3 ἦρατο καὶ Cod., correxit Zedelius. Ductum ex Hom. Od. Φ, 295:**

Ἄ δεῖτε ξείνων, ἐνι τοι φρένας οὐδ' ἠδαιαί...
Οἴνος σε τρώει μελιγδής, ὥστε καὶ ἄλλους
βιάσκει, δὲ ἐν μιν χανδὸν ἔη, μηδ' αἵσιμα πίνῃ
οἴνος; καὶ Κένταυρον ἀγακλυτὸν Εὐρύτιονα
ἄασεν.

Meinek. affirmative efferre maluit. — 4. Virgilium meminisse hujus epigrammatis commode admonuit Heckerus, quum hæc scriberet *in Octavii poetæ et historici mortem*, Catalect. XIV:

Quis deus, Octavi, te nobis abstulit? an quæ
Dicant, ah! nimio pocula ducta mero?

Cui respondet Octavius:

Vobiscum, si est culpa, bibi. Sua quemque sequuntur
Fata: quid immeriti crimen habent cyathi?

DCCXXVI. Lemma: εἰς γράβιν Πλατῆδα τὴν φιλάγρπνον, et ad extrema duo distincta: τοῦ αὐτοῦ Α. εἰς τὴν αὐτὴν Πλατῆδα τὴν ὀδονηκοντοῦτιν. « Sed unum est carmen, scriptum in vetulæ memoriâ, quæ pauperem quidem, sed jucundam vitam per octoginta annos lanificio toleraverat. » Jac. — 1 μ' ἦσιον ἀνώσατο Cod., eorrexit Toupius. Conf. Theocr. XXI, 20.— 2 γρηδ; Cod.— 3. « De voce συνέρθεος monui ad Theophyl. Simocattam. Vide et Wernsdorf. ad Himer. p. 719. » B. — 4 ἀγχιθυρον (sic) Cod., quod adjectivum recte servat Heckerus, coll. Meleagro supra ep. 417, 8: γήρωσ γείτων, et aliis, quæ v. ap. ipsum.

Legebatur cum Reiskio ἄγγι θυρών, comparato homerico ἐπὶ γήραος οὐδῶ. « Hujusmodi cantilenas, quibus mulierculæ pensa trahentes tempus fallebant, commemorant Athenæus XIV, p. 618, D, et Pollux IX, 125. » Jac. — 5 καὶ τι παριστ. Codex; correxit Heckerus: καὶ ἔτι, in ipsa usquedum senecta. In fine idem ἐπ' ἡοῦν. Δεινευμένη Cod. « Labor textricis comparatur cum cursu δολίχου, ubi stadium repetitis vicibus percurritur. Ἰστών παλμῶδους ὁδούς appellat Pindar. Pyth. IX, 33. » Jac. Scite autem dicitur Plathis δινεῖσθαι δολίχον, quem qui proprie peragunt τρέχουσι. Acumen fugit Heckerum, qui « malit διανευμένη. Cursus δολίχου virorum robore constat et velocitate, sed mulierum in opere textorio sedator est et lenior, igitur δολίχος σὺν Χάρισιν. » Imo Gratiae adsunt ob cantum vetulæ et ceteram elegantiam vel (si Jacobium audis) « quia et ipsæ vestes texere dicebantur dearum. Venerem Diomedes vulnerabat ἀμβροσίου διὰ πέπλου, ἐν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί, H. E, 358. » — 6 τὸν χάρισιν δολιχὸν Cod.; prius correxit Brunck., alterum Meinek. p. 131. Κείνων refertur ad v. 3; frustra Ungerus Beitr. p. 37 κοινόν. Post hunc versum spatium in Codice et novum lemma. — 7 ἡ βίκνη Cod.; prius correxit Meinekus, « quoniam tertium opificii genus, quod vetula exercebat, commemoratur »; alterum Jac., cum χειρὶ jungendum. Idem confert Theocriti versus XXIV, 74:

Πολλοὶ Ἀχαιϊδῶν μαλακῶν περὶ γούνατι νῆμα
χειρὶ κατατρίβοντι, ἀκρέσπερον αἰδοῖσαι
Ἀχιμάναν ὀνομασίτι.

Rarior sed non dubitabilis usus genitivi. Incredibiliter, alio Theocriti loco comparato, XVIII, 34:

οὐτ' ἐνὶ δαιδαλίῳ πυκνιώτερον ἄτριον ἱσθῶ
κερκίδι συμπλέσσα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελόντων,

Heckerus βικνὸν περὶ γούνατος ἄτριον vel ἄτριον, de « *textura pellis* », et ἱσθῶ, coll. VI, ep. 266, 4: ἱσθῶ παρὰ πρόκαισι, corrupta esse pronuntians ἄτριον ἱσθῶ. — 8 στρογγυλάουσα Cod., corr. Brunckius vel Reiskius; deinde idem « *Codex ἡμερόεσσα, et id retinui. Quod fuerat substitutum ἡμερόεσσα non intelligebam quod vetulæ Plathidi conveniret. » B. Idem sensit Meinekus, qui suspicatur ἡ μορόεσσα, ἀρτυμνοσα, incerta significatione, neque accommodatum toti carmini, neque magis ἡμερόεσσα quod Heckerus proponit « si quid mutandum. » Geistius ἡμερόεσσα satis explicari putat laudibus quæ Plathidi tribuntur versibus 6 et 10; nec de alia voce ulla hic cogitari potest. Pro στρογγυλάουσα non στρογγύλουσα, sed στρεγγυλώουσα poni jubet Heckerus. — 10. Corrupta esse καὶ καὶ ὡς productio in thesi ostendit. Hecker. conjecit ἡλακᾶτην καλῶς.*

DCCXXVII. Lemma: εἰς Φιλῆαν τὸν αὐτάρεσκον καὶ δοχισίσσον. Quod falsum est. Laudatur Phileas homo prudentissimus, sed dolet poeta in Orco laudem omnem extingui. — 1 ἄλλω Hemsterhusius, recte; perperam ἄλλων Salmas. — 2. « *Κλαίετω*, nota imprecandi formula. Latine dixeris: *Rumpantur invidi*, si quos hæc de Phileæ offendit sententia. Martial. IX, 99:

Rumpitur invidia, quod amamur quodque probamur.
Rumpatur quisquis rumpitur invidia.

— 3 ἄδα Cod. Κενὴ χάρις est eorum quæ nihil prosunt. » Jac. — 4 μείνω (superscripto μι) θεροσίτας (superscripto η) Cod.; μιν et μιν ὁ θεροσίτης optimi libri Suidæ v. Ἀτιμώτερον, deinde aberratum in ἰμιν ὁ, μίν ὁ, μένων. Lucianus:

ισοτιμία γὰρ ἐν ᾗδου καὶ ὁμοιοί ἄπαντες, et similia alia in dialogis.

DCCXXVIII. Lemma : εἰς ἱέρειαν τινὰ Δήμητρος, γράψων αἰσιῶς τελευτήσασαν ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ ἐνδεκάσυλλαβον (vel λαβον). In marg. : ζήτει. « An ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετρ. referendum ad epigr. 663, 664, quod improbabile. Puto corrigendum ἐπὶ τῷ ἀρχιλογεῖν τετραμ. Compendium brevius vocabuli rari et intricatum male fuerit per αὐτῷ explicatum. Conf. ad ep. 664. » B. Majores versus sunt Archilochici asynarteti, minores Phalæcei hendecasyllabi. — 1 πάλι Cod. — 2 δινδυμίνης Cod. — 3 versus finis deest. « Jacobsius ἢ ὡ θεῶν ἐορταῖς. Malim tamen adjectivum aliquod cum nomine προστασίη in ablativo casu. » B. Similiter Meinekius : « Vix recte προστασία dicitur de præside. Possunt etiam alia conjici, nihilo tamen certiora velut ἢ ὡ θεῶν λελογχεν πολλῶν προστασίην νέων γυναικῶν, vel ἢ θεῶν ἐκρητὶ προστασίης ἢν ν. γ. » Hagenbuchius : ἢ τὸ πρὶν κακῶσμην π. προστασίη ν. γ. — 4 νεῶν in Cod. esse videtur.

Sequitur in Codice epigramma Dionysii, supra exhibitum n. 279.

DCCXXIX. Lemma : εἰς ἀρτίτοκόν τινὰ γυναῖκα τελευτήσασαν. In Plan. est ἄδηλον. In cod. Matritensi tribuitur *Callimacho*, dubiorum n. 11 ed. Meinek. — 1 εὐθησῆ (sive εὐθήη superposito σ) τρώωνος Cod., corr. Scaliger ; εὐθήης etiam Plan., qui ἐλοχεύθη. Cod. ἐλοχεύθη. « Pro quo scribi possit ἐλοχεύθης, et v. 2 ἄλω. Non obstat quod poeta in sequentibus tertia persona utitur. » Meinek. p. 167. Etiam argumenti scriptor mulieris nomen corruptum esse videbat. — 2 ἀν supplevit Plan. — 3 ἀρτίτοκος Cod., deinde idem καταγνῆν βρέφος ἄδαν (« sed videtur prius fuisse ἄδαν. » Salmas.), Plan. κατήγαγεν ἐν βρέφος ἄδην, quæ probat Meinek., ἄδην scripto post Brunckium, et τὰ πολλὰ intelligens « magnam illam qua ante uxoris obitum maritus fruebatur illicitam. » Similiter Heckerus, addens : « Fons dictionis est Hom. Od. B, 58 : τὰ δὲ πολλὰ κατὰ νεκρῶν. Charilus Append. ep. 97, 5 : τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὀδία κείνα λελαιπται » et Theocr. XVI, 42. » Sed valde improbabilius, quamvis lenissime, corrigi : τὰ δὲ πολλὰ κατήγα (pro κατήγα) ἐνὶ βρέφος ἄδην σὺν κείνῃ, « ut verbis τὰ πολλὰ apposita sint βρέφος σὺν κείνῃ, et mater adeo cum infante una eademque morte extincta esse dicatur. » Malim τὰ δὲ πολλὰ κατήγαγε καὶ βρέφος ἄδης σὺν κείνῃ, quod latine reddidi. Nam τὰ πολλὰ κατήγαγεν ἐν βρέφος vix serio dictum potest videri. Olim Jacobs. τὸ δὲ μοῖρα (hoc etiam Wakefieldus) κατήγα νέον βρέφος ἄδην, postea in Add. et nostro exemplo μετὰ δ' οὐ πολὺ μοῖρ' ἄγαγεν βρέφος ἄδην, ut ipsi quoque in istud displicuisse appareat. — 4 σὺν κλεινῇ et δεκάτην οὐχ ὑπὲρ ἦραν Cod.; Plan. ut editum, sed quæri potest ipse poeta volueritne an noluerit particula δὲ uti. Conf. ad VIII, ep. 107, 6.

DCCXXX. Lemma : εἰς Μνάσαλλον (et iterum ad v. 3 in nova pagina : καὶ ταῦτα εἰς Μνάσαλλον) καὶ Νεοτίμαν τὴν αὐτῆς θυγατέρα. De imposita Mnasylæ sepulcro imagine, in qua Neotima filia conspiciebatur in matris ulnis puerperio animam agens, et Aristoteles pater summo dolore caput tangens. Quos vitæ dolorum ne in morte quidem oblivisci poeta quadammodo miratur, quum felicitatis domesticæ memoriam revocare soleant anaglypha in sepulcris posita. — 2 μυσσόμενα κούσα Cod.; prius correxerunt Hermannus Opusc. t. V, p. 212 et Heckerus I, p. 97, alterum Jacobs., qui in notis mss. : « Γραπτὸς τύπος O. Müllerus ad Vinkelii *Antiquar. Nachlass* p. 100 interpretatur de anaglypho. » Conf. Welcker. Syllog. opigr. p. 162.

— 3 Νεοτίμαν posuerunt Heckerus et Boiss., qui : « Scripsi Νεοτίμαν, appositum nomen ad κούρην. » Sed alterum poeta voluisse videtur. Hermann. ἀπο pro edito ἀπό ψ. — 5 πλὴ- μύρουσα Cod., « ut solet », et μηρῶς. — 3 αἰ αἰ Cod., ut ubique. — 7 ἐπεμάσαστο (vel-μασάστο) κῶ Cod.; ἐπεμάσαστο Hermannus et Jacobs. in nostro exemplo, qui ante ediderat ἐπιμάσασται, præsens necessarium esse existimans. Non filia caput intelligendum, ut video hæc accipi, sed suum tangebatur pater præ dolore. Quod etiam Meinek. animadvertit ad ep. 648, 2.

DCCXXXI. Lemma : εἰς γέροντα βάρκτρφ στραζόμενον, ὡς ἐπὶ καμάκω (sic, pro κάμακι) ἄμπαλος Ἰόρτος; δ' ἦν αὐτοῦ τούνομα. — 1 ὡς ἦδη καμάκω στρη. αὐτῷ Cod.; ὡς Meinek. p. 131; κάμακι Salmasius, quod ducetbat καμάκω in lemma. « Duæ fortasse hic lectiones confusæ καμάκω et κάμακι. Arundinis enim plurimus usus in vinetis. » Jac. Boiss. καμάκω « cum lemma. Sed quod fuerat substitutum κάμακι est certe melius et usitatius. » Denique recepi αὐφ, in quo consentiunt Jensius, Reisk. et Meinek. — 2 σκεπανίφ Cod., ο superposito literæ α. — 3 εἰ τρεῖς; Salmasius, quod cum Brunckio præfert Meinek. — 4. « Πόϊας, ἀσάτες; v. ad ep. 627. » B. Salmas. θαλίη. Meinekus præterea requirit ἐτι et scribit δάληη ἐτ' ἡέλιφ. Nolim poetæ eripi ὑτ', et notio vocis ἐτι quodammodo inest comparativo χαρισίτερον, gratius scilicet quam quæ vixi, præter transactos annos. Θάληη neutraliter positum, de quo Meinek. memorat Lobeck ad Ajac. p. 197 seq. ed. sec. « Ceterum suaviter hoc dictum de senē, cui nihil applicatione jucundius. » Jac. — 5. Sibi manum intulit. — 6. « Πλεόνων, Sic XI, ep. 42. Latine : ad plures. Quam locutionem tractavit ad Eunap. p. 309 et 587, et ad Aristoph. Concion. 1114. Adde Schweigh. ad Polyb. VII, 30; Henel. Otium Vratslav. p. 148; Walz. ad Rhetores t. I, p. 577. » B. Μετοικισίην « fortasse ductum ex Eurip. Hippol. 386 : τὸ κατὰ γὰς κνέρας μετοικισίην ποδῶ. Mortem migrationem multi post Socratem dixerunt. » Jac.

DCCXXXII. Lemma : εἰς πρεσβύτην τινὰ ἔστιν δὲ ἀθανάτων διὰ τὰ σφάλματα. « Ruhnkenius Epist. ad Valcken. p. 56 putat esse scriptum vel in Cynicium philosophum, vel in senem decrepitem. » B. Imo in viridi et vegeta senecta obiit Cinesias, valde ob id laudatus ab Acheronte τῷ παντοκῆι, ut qui sponte et vi adhibita nulla debuit persolverit. Egrege Toupius vidit *sumeratorum* fuisse Cinesiam, de cujus sententia nemo debebat dubitare. — 1 ὠνευτε τασιπών Cod., corr. Piersonus et Reiskius. Deinde Cod. κινήσια ἔρμου ἄργης, in marg. : ζήτει. Toupius ΑΠΠΙΕ vertit in ΑΑΤΠΙC, λάτρης, præ qua emendatione prope sordent ceteræ, etiam ob alias causas minus aptæ. Bæckhii conjecturam Ἐρμου ἄργα receptus Boiss. Bothius Ἐρμου ἄγωγῃ. Heckerus Κινησία Ἐρμου (patris nomen, cujus exempla citat), ἀνιρῶ ἐπίσιων Ἄτῳ etc. Jacobs. in notis mss. : « Fort. Ἐρμου ἄργαίος, Mercurio duce non indigens. » — 2 ἐκ τίσων Cod. « Opportune comparavit Pierson. *Æschinem Socraticum* Axiocho p. 367, D : εἶτα λαβὸν ὑπεσιπῆθε τὸ γῆρας, εἰς δὲ πᾶν σφῆρὴ τὸ τῆς φύσεως ἐπικύρον καὶ δυσασθῆς' κᾶν μὴ τῆς θάρτῳ ὡς χρεῖς ἀποδιδῶ τὸ ζῆν, ὡς ὀδοσοστάς ἢ φύσις ἐπιστάσα ἐνεχυράει τοῦ μὲν ὄφιν, τοῦ δὲ ἀσοῆν, πολλὰκις δ' ἄμφω. Adde ex vetere haud dubie philosopho ducta Plutarchi Mor. p. 106, F; 116, B. » Jac. — 3 γρηαῖς τάριτα Cod., quod Reiskius correxit. — 4 ἀχεων (sic) Cod., corr. Reisk. et Pierson. « Ruhnkenius vult omnino legi στέριτα. » B. Et necessarium est. Legebatur στέριτα.

DCCXXXIII. Lemma : εἰς γραῖς τινὰς ἀδελφᾶς Ἄναξ

καὶ Κληνώ, θυγατέρας Ἐπικρατίας (Ἐπικρατέως Boiss.), ὀδονηκοντούτιδας θανούσας. Sorores geminæ, altera Cereis, Gratiarum altera antistita, eodem die obierunt. — 1 αὐ νόμοιοι Cod., corr. Salmas. « Vera videtur correctio. Sunt venerabiles, eximix matronæ. » Jac., qui olim de κοινόδοιοι vel de latente nomine gentili cogitaverat. Rectius ceperis *legum observantes, probas*, cum Hechero, qui comparat Dion. Chrys. p. 9, C : νόμιμος καὶ θεωρίλης καὶ κόσμιος. Articulus ostendit epigramma subscriptum fuisse anaglypho. Unde conjicere subit αὐ μὲ νιμοιοι, nunc firmo et permanente marmore expressæ, non amplius caducæ et tremulæ anus. — 2 ἐπικρατέως Cod., corr. Reiskius. Usitatus nomen Κλεινώ posuit Salmasius; « sed nihil mutavi propter nomen Κληνώπινα in titulo ap. Bœckh. n. 1934, et Κληνώ n. 3665. Possis etiam Γληνώ, quod nihil differt a nom. Γληνίς, VI, ep. 288. 2. » Meinek. p. 144. Qui malit δίδουαι π. — 3. Ἱερή, sacerdos, ἀντί τοῦ ἱερέα, Antiatlic. p. 100, 9; quod ἱερῆ scribendum esse disputat Meinek., ἱερῆ Bœckh. cod., sed v. Lobeck. Pathol. p. 44. — 4 προπόλεως Cod. Formulam explicat Bœckh. ad C. I. vol. II, p. 605. Legebatur ex Jacobsii conjectura προπολεῦσ'. — 5 ἐπιλείπομεν Cod.; ἐλι- λειπομεν Brunckius; ἀπελείπομεν Meinek. : quod ἀπελει- κόμεθα dicendum fuisse monet Heckerus, cui debetur quod posuimus. — 6 φθόνος ἰσοσίη Cod.; ἰσοθίοιοι; Salmasius. « Scripsi εἰς ὁσίους; scilicet piis hominibus multos annos dant *fata non invidia*; quod quidem dici nec immerito potest, etsi contraria etiam sententia non falsa fuerit. » B. Idem conjecit Heckerus, ad sententiam conferens ep. 575, 5, ad dictionem VI, ep. 257, 3 : τίς ὁ εἰθόνοιοι εἰς ἐμὲ Βάκχου; Dubitanter Jacobsius εἰς ὁσίην, Meinek. ἱερῆ ὁσίης. — 8 πρῆθον ἀνιάμεθα Cod., correxit Hermannus; ἀ-ευράμεθα præferat Ungerus *Beitr.* p. 38. Legebatur ἀνιόμεθα e conj. Salmasii. « Nos ætate pro- vectiores ante maritos et liberos ad inferos descendimus : quæ insignis pars est τῆς εὐθανασίας. » Jac.

DCCXXXIV. Lemma : εἰς πρεσβύτου τινὸς τάφον ἀνώ- νυμον. « Exhiliui prius distichon ad fidem Codicis. Emendationem probabilem non reperi. Nil fere variat apographum : nam vix memorandum ibi esse ὦ ποτι, et ἦν. B. » In marg. versus 1 : ζῆται. Jacobsius conjiciebat ὦ ξεν' ὀδῖτα (sic Reiskius) στῆθι, vel

Μῆ, ξέν' ὀδῖτα, σπεύδω· τί γάρ; νέκυιοι φ' ποτι (pro πρός) [παίδων τῶν ἀγαθῶν θλις ἦν, Ἀρχιγέρων δ' ὁ γέρων, ἀλλὰ φίλοιοι γ'.

« *valde grandævus ille, sed suis carus.* Reiskius Ἀρχι- γέρων pro nomine proprio habet. Quæ sequuntur, sunt viatoris, qui bonis defuncti liberis, ut et ipsi ad senectutem perveniant, optat. Scribendum autem γένειτό τοιο θλιθια. » Jac. Heckerus hæc proponit, dorica dialecto :

α. ὦ ξέν', ὄρα τί τὸ τεῖθειο; β. Τί γάρ; α. Νέκυιοι φ' ποτι παίδων τῶν ἀγαθῶν θλις ἦν, Ἀρχιγέρων ὁ γέρων. β. Ἀλλὰ, φίλοιοι γ' ὦ πρέσβυ, γένειτό τευ θλιθια πάντα ἔλθειν καὶ λευκάιοι εἰς δρόμον ἀλιθιας.

« Ut χαιρε, μίχαυρ' ὦ Λητώ, Hymn. Hom. I, 14, ubi v. interpretes. Nomen proprium est Ἀρχιγέρων. »

DCCXXXV. Lemma : εἰς Θεανὴ τινὰ, γυναῖκα Ἀπαλλίχου, τελευτήσασαν. In Plan. edd. vet. ἄδηνον, inde a Steph. ἀδηνον, οἱ δὲ Δημόνιοι. Mulieris morituræ ad absentem maritum verba, amoris et desiderii plena. — 1 ὕστατον ζωκ. Cod. « Scribo ὕστατον, ὦ Φώκαια. » Salmas., quod

recepit Brunck. « Invocatio civium urbis Phocææ hinc explicanda, quod in viis publicis et celeberrimis conde- bantur mortui, ut Atticus juxta viam Apriam. Cicero Tusc. V, 23, § 65 : *est enim ad portas Achradinas magna frequentia sepulcrorum.* Conf. epigr. ap. Athen. X, p. 436, D :

ἤριον Ἄστεοιο ὠγκώσαν τῆθε παρ' ἀτραπιτῶ. »

Hecker. I, p. 99. — 2 εἰπεῖς ἐς Cod. Jac. conjicit εἰπ' ἔποιο; ἀτύγετον, maris et ætheris epitheton, hic de vasta nocte Orci. — 4 ἐπ' οἰκείη νηῖ περ εἰς πέλ. Cod., unde Jac. edidit ἐπ' οἰκείη νηῖ περῆς; quo οἰκείη recte offensus Heckerus scripsit ὠκείη, ut jam olim Planudes, qui περῆς. — 5. Novum hic lemma : εἰς τὴν αὐτὴν ἕως ὧδε, quæ est nota ejus qui codicem cum autographo comparavit. Codex ὠμόιοι; pro μόριοι. — 6 λαοῦσα Cod. et margo Wech.; βαλοῦσα Plan. Comparat Jac. hæc Tibulli I, el. 1, 60 :

Te spectem, suprema mihi quum venerit hora.
Te teneam moriens deficiente manu.

DCCXXXVI. Lemma : παρανετικὸν εἰς τὸ μὴ μεταβαίνειν ἐκ τόπου εἰς τόπον, ἀλλ' ἀρκεῖσθαι ἐν ὀλίγοιοι. Multis se et longinquis itineribus jactatum fuisse queritur Leonidas supra ep. 715, quod epigramma in adverso latere cippi tumulo poetæ impositi vel fuisse vel fingi inscriptum, nostrum autem in averso latere, Heckerus observavit. — 1. Φθειρεσθαι sæpe dicitur de malis quæ peregrinantes perpetiuntur. Βίον ἔλαων, etiam XI, ep. 62, 5. — 2. De vocis ἀλιθόμενος et forma et significatione qui dubitet Heckerus corrigit ἀλλῆν τ' ἐξ ἀλλῆς; εἰς γῆδον ἀμειψόμενος, rarius adjuncta præpositione, ut a Diodoro IX, ep. 219, 4 : ἐπ' ἀκυρόσην Θυμῆριν ἀμειψόμενος. — 3 φθειρ' ἐν κενεθιοι σε π. καλιθ Cod.; μὴ φθειρεω κενεθιοι σε legebatur auctore Salmasio; κἄν εἰ σε Heckerus, de qua correctione sententiæ accommodatissima dubitari non posse videtur. Idem περιστάταιοιοι satis defendi putat homerico ἀμπεκάλυφεν, Od. Δ, 618 : ἐὸς δόμοιοι ἀμπεκάλυφεν κασιέ μὲ νοστήσαντα. Meinek. p. 123 conjiciebat περιστάξταιοιοι. — 4. Conf. Leonidam ep. 648, 4 seqq., et Huschk. ad Tibull. I, el. 1, 6. — 5 εἰ καὶ Cod.; ἡ καὶ malit Jacobs. « Scripsi ἡ, ubi. » Boiss. Itemque versu 7, pro ἡ καὶ σοιοι. Quæ dedimus ut Boiss. constituit. Heringa et Reisk. λιτή τε, quod fortasse recipiendum erat. — 6 φύσθη ἐνι Cod. In cujus marg. scriptum : ζῆται τὰς λέξειοι τί σημαίνουσι. « Suidas versiculum recitat in Φωστῆ μάχα. » B. Est panis villioris genus, memoratum Aristophani Vesp. 610 et Athen. IV, p. 149. Α; γρώνη autem, saxum excavatum, quo pro mactra utitur homo pauper. — 7. « Codex ter ἡ καὶ, quod pariter mutavi. Et scripsi μικρῶιοι; pro πικρῶιοι; vulgato. » B. Postremum temere factum videtur. — 8. « Χόνδροιοι Suidas explicat ἐλῶν θρόμβοιοι, παχύιοι; ἀλ. Esset igitur χόνδροιοι; ἐποψίδιοιοι; sal cum pane sumptum obsonii loco. Sal per se amarum, πικρῶν, Athenienses thymo comuniscebant (v. Aristoph. Ach. 109 et 772, cum scholl.). Ἄλα; ἡδυσμένοιοι; commemorat Athen. IX, p. 366, B. » Jac. Quibus vox ἀδουμικήιοι; extra dubitationem ponitur.

DCCXXXVII. Lemma : εἰς τινὰ ὑπὸ ληστῶν περνευ- μένον. — 1 ληστῆιοι Cod., et in marg. : ζῆται.

DCCXXXVIII. Lemma : εἰς Τίμαρχον ναυαγήσαντα ἐν Σαλαμῖνι (Cypria). — 1 Κληνίδοιοι; πόντου legebatur ex Codice et Plan., quod correxit Heckerus Philologo 1849, p. 480, bene usus Herodoti loco V, 108 : Ἴονιοι; δὲ δὴ παρῆσαν ἐς τὴν Κύπρον καὶ οἱ ἩἸρσαι νηυσὶ διαβάντες; ἐκ τῆς

Κιλίκης ἦσαν ἐπὶ τὴν Σαλαμίνα κατὰ τῆσι δὲ νηυσὶ οἱ Φοίνικες περιέπλων τὴν ἀκρὴν, αἱ καλεῖνται Κληίδες τῆς Κύπρου. Adde Strab. XIV, p. 682. Salamis urbs in extrema ora Cypri posita. — 3 δὲ οὐ vel οὐ, ut apogr. Gothanum, etiam Salmas. legerat in Codice, sed ἐξ σου testatur Paulus. Distichon omissum in Plan. Habebat Grotius, item cum negatione. Brunckius κόνην δ' οὐδ' ἀμφ., sed poeta dicit corpus fuisse ad cognatos relatum, ejectum, ut fit, ab undis et agnitum. Et similis res est in sequenti epigr.

DCCXXXIX. Lemma : εἰς ναυαγὸν Ἀρισταγόραν περὶ Σκιάθου κινδυνεύσαντα. Imo femina Aristagora sepelit maritum Polyanthum, cujus naufragi corpus inventum piscatores retulerant ad uxorem. — 2. ἀρισταγόρην Cod., corr. Heringa. Idem vitium in sequenti ep. v. 2. — 4. « Σκιάθος, insula prope Eubœam, Toronæo sinu ex adverso posita. Λιμένος τοῦ Τωρωναίου tranquillitas paræmiis locum fecerat. » Jac. — 5 ἄβρνοι μὲν Cod., corr. Reiskius.

DCCXL. Lemma : εἰς Κρίθωνα (sic) τινὰ πλουσιώτατον καὶ τῷ Γύγγη παρισούμενον. — 1 αὐτὰ ἔπει κρήθ. Cod.; Κρίθωνο; Brunckii cod. Plan. et in lemmate. Vulgatum αὐτὰ correxit Meinek. p. 127. — 2 σποδιάν Cod. — 3. Notæ divitiæ Gygis Lydi; Herodot. I, 12; Strabo XIV, p. 680, et poetæ passim. — 4 βουπάμιον Plan. male. — 5 μυθεῦμι; ἐπὶ πᾶσι Plan. « Quod vix correctori debetur; quamquam trochaicâ in quarto pede cæsura, qua pejores poetæ epigrammatarii, ut Lucianus et Diogenes, sæpissime usi sunt, ne elegantiores quidem poetæ abstinerunt. » Meinek. — 6 φεῦ οὗτος γαίης ὄσπον Plan.; φεῦ τόσσης γ. Brunck. « De tam ampla latifundiis quantillam portionem defunctus nunc habet! Ad structuram conf. ep. 268, 4. » Jac.

DCCXLI. Lemma : εἰς Ὀθρυάδην τὸν Σπαρτιάτην. Male vel de primo disticho; a sequentibus avulso. Novum epigramma inchoatur versu 3, cum hoc lemmate : ἀθλον εἰς Ῥωμαίων στρατιώτην ἀριστεύσαντα ἐξαίσιας. Cum sigla : ὦραιον. In Planudea epigramma est integrum Κριναγόρου. — 2 καλιπολέμων Plan. pessime. Jacobsii correctionem, ἔργα κρατεῖ πολέμων Ἀρβίος stare non posse ostendit Meinek. p. 187, ipse scribens λάλει, *jacla*, coll. Diphlili versu ap. Athen. VII, p. 292, B. Heckerus κάλει explicat *celebra*, coll. Append. ed. 340. Sed vere Boissonadius : « Reliqui lectionem Codicis. Poeta heroas maximos et maxima facinora bellica sibi adesse vult, coram quibus Arrius suum laudet. » Nam versu sequenti Scaligeri correctio Ἀρβίος a plerisque recepta. Heckerus, cui ἔργα πάντων πολέμων « vix bene dictum videretur », scribit ἔργα κάλει. Πολεμίων Ἄρεος ἀιχημητής, nomen militis, quo nomine etiam alium bellatorem fortissimum haberi ap. Lucillum XI, ep. 210, annotat Geistius, Heckerum secutus. Sed nomen Romani militis aut ignorasse aut tacuisse videtur Crinagoras, metro fortasse non congruens aut non blandum auribus in græco versu. — 3. « Sic Nonnus Dion. XXXVII, 764 : Ἄρεος ἀιχημητής. » Heck. In fine Cod. νεῖλου, superscripto γρ. βήνου, et Ῥήνου habet Plan.; et Codex, Salmasio teste, a prima manu scriptum ostendit βελου, et ex correctione demum νεῖλου, quod fugit Paulsenium; de re non dubitandum. In infima pagina distichon repetitur sine var. et sine illo γρ. « Verius esse Ῥήνου et faciuis illud in Germania contigisse » jam Salmasius existimabat, et Geistius confirmat : « nam quo tempore Crinagoras Romæ versabatur, bellum nullum erat in Nili regionibus. » — 6 αἰδὶς Cod. — 7 δῶρ Cod., superposito altero σ. — 8. « Hoc eximium tulit, hoc ei

solī contigit, ut, quum interficeretur, non vinceretur. » Jac.

DCCXLII. Lemma : εἰς Τιμόκλειαν διδυμοτόβιον. Non est ἐπιτόμβιον, sed « scriptum in mulierem, quæ, quum oculorum lumine privata esset, binos enixa pueros solem jam pluribus quam antea oculis aspicere videretur. » Jac. — 1 τῶν φάος Cod., corr. Salmas. — 2 δυοτόκω Cod.; Salmasii correctionem reduxit Boiss. Jacobs. : « Quum nulla exstant composita ex τοῖός, scripsi διδοτόκω. » — 3 ἄβροϊς περιθαλπές Cod., corr. Salmas.; nam illud adjectivum neque aptum hic est nec per se bonæ auctoritatis; περιθαλπές Reiskius. — 4. « Perfectior quodammodo et integrior dicitur mulier quæ peperit; sterilis contra mulier præcipua quadam honoris sui parte carere videtur. » Jac. Immo est : integrior nunc oculis quam quondam fuit, quum duobus luminibus gaudebat, nunc quippe quattuor ei sunt lumina.

DCCXLIII. Lemma : ὦραιον Ἀντιπάτρου εἰς Ἐρμοκράτειαν τινὰ γυναικα τεκούσαν κατὰ τέκνα καὶ μηθὲν ἑωρακυῖαν θάνατον. Σημεῖον (σημειοῦ) θαυμαστόν. Suam felicitatem cum Niobæ clade comparat. — 2 πηγασάμην Brunck. — 4 ἔλε Cod., corr. Salmas., qui βλοκενητήτους malebat. — 4. Ἐμῶν, scilicet τῶν ἐμῶν κορῶν, mihi quidem integrum esse videtur, et pronomen necessarium, neque Boiss. quicquam aut mutavit aut annotavit. Alii aliter hæc sollicitant, postremo Jac. in nostro exemplo et in Delectu p. 296 ἔλυσε λεχῶν ὠδ., *perperarum*. Heckerus, ἐμπάλι δ' ἄν μὲν ἔλυσε νεῖων ὠδῶνα μ. — 8 παισὶ καὶ Cod.; παισὶ τε καὶ Salmas.; ταυταλίδη, superposito ας, Cod.; corr. idem. Παισὶ, tam numero quam felicitate liberorum meorum.

DCCXLIV. Lemma : εἰς Εὐδοκὸν Κριναγόρου (sic) τὸν Κνίδιον συγγραφέα περὶ τῆς ἰδίας ζωῆς μαντευομένου ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ οὐτι γῆ ἐπέζησεν. Nescio quo errore *Crinagoræ* nomen hic ingruit. Sunt *Diogenis Laertii* versus, quod ipse testatur : ἔστι καὶ ἡ μὲν εἰς αὐτὸν οὕτως ἔχον. Qui de re § 90 : ἐταλεύτησεν Εὐδοκὸς τρίτον ἀγων καὶ πεντηκοστὴν ἔτος ὅτε δὲ συνεγένετο ἐν Αἰγύπτῳ Χονοφίδι τῷ Ἡλιοπολίτῃ, ὃ ἄπικ αὐτοῦ θοιμάτιον περιελχμήσατο. Ἐνδοκὸν οὐκ αὐτὸν, ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον ἔρασαν οἱ ἱερεῖς ἕσσομαι, κατὰ φησι Φαβακρίνος ἐν ἀπομνημονεύμασιν. Diogenes carmen concinnavit *gallibambico* versu, cujus metri ignarus Cephalas elegiaci quadam carminis umbram inanem et absurdam protulit, quæ hic exhibenda erat. Primus edidit Huschkiius *Analect. critt.* p. 218, subjiciens : « Huic metro versusque generi nihil sani inesse, facile quisvis animadvertet. Atque hoc causæ fuisse videtur cur Planudes totum carmen refingeret atque interpolaret. Dubitari enim nullo modo potest quin Planudes auctor sit hexametrorum qui leguntur I, tit. XXXVII, ep. 73 (p. 76 ed. Wech., 55 ed. Steph.). Nos e Codice hoc certe discimus, Planudem non modo ex inepto carmine ineptius concinnasse, sed etiam more suo in auctoris nomine aliquid deliquisse. Inscriptis enim ἀθλον, satis gravem tamen causam habebat cur ejusmodi carmen Crinagoræ abjudicaret. » Verus versus, olim apud Diogenem non distinctus, restituerunt Buttmanus ap. Jacobs. p. 412, Grotefendus in *Novis Actis soc. Latine Jenensis* vol. I, p. 167, Porsonus in *Gaisfordi notis ad Hephæst.* p. 326, probante Hermannō Elem. d. metr. p. 505. De Cephalæ stetu Bothius : « Carmen memorabile, quippe variis conscriptum metris, iisque partim insolitis et asynartetis. » Quod demonstrat multis, quæ omitto. — 1. Boiss. ex schol. Wech. : Μέμρις ἐπίσημοτάτη πόλις καὶ μητρόπολις Αἰγύπτου, ὅπου τὸν μόσχον ἀθανάτου

τριῆς ἡβίωσαν ἑκαλεῖτο δὲ Ἄπις. Λέγει οὖν τὸν Εὐδοξὸν χρηστικῶς ἀποκαλεῖται ἐπὶ τοῦ ἰαίου βίου τελευτῆς ὑπὸ τοῦ ταύρου τὴν χλαμύδα δηγῆσαι· ἐδῆλου δὲ ὡς ταχέως ἀποδύσει τὸ τοῦ βίου.... Φασὶ δὲ αὐτὸν ἀροατὴν γεγονέναι τοῦ Πλάτωνος. — 5 ἄνημματο στῶλον Cod. — 7. « Ὅσον οὐκω. Schol. W. : ἀντὶ τοῦ ταχέως· καὶ Εὐριπίδης· Ἦξει δ' Ὀδυσσεύς· ὅσον ὅσον οὐκ ἦδη. Sed habet Euripides Hec. 143 : Ἦξει δ' Ὀδυσσεύς ὅσον οὐκ ἦδη. » B. — 8. « Trochaicum efficere voluisse videtur. Non παῖδας eum, sed ποῖας scripsisse existimo, de *annis*, ut supra ep. 731, 627, et al. » Jac. Huschkius παῖδας *sæculi* intellexerat, ut menses sunt παῖδες anni in Cleobulianæ ænigmate ap. Diog. I, 91, et Suidam.

Boissonadius : « Neglecta Diogenis, qui se auctorem profitetur, quæ nunc fertur recensione, et lectione palatina et ipsa pessima, ionicis a minore tetrametros catalecticis exhibui ex docta Porsonis et Grotefendi scriptura, ab illa vix recedens : v. c. in fine mihi visum est facilius scribere quod scripsi, pro vulgato δεκάκις πέντε καὶ τρεῖς, quam cum Grotefendo δεκ. πέντε γ' ἐπὶ τρεῖς, cum Porsonis, δεκ. πέντ' ἐπὶ τρισσας. » Sic autem scripsit :

Ἐν Μέμφει λόγος ἐστὶ προμαθεῖν τὴν ἰδίην
Εὐδοξὸν ποτε μοῖρην παρὰ τοῦ καλλιτέρου
ταύρου· κούδεν ἔλεξεν· βοῖ γὰρ πόθεν λόγος ;
φύσις οὐκ ἔδωκε μόσχῳ λάλον Ἄπειδι στόμα.
Παρὰ δ' αὐτὸν λέχριος στάς ἐλημῆστο στολὴν,
προφανῶς ταῦτο ἐδάσκαον· Ἄποδύση βιοτὴν
ὅσον οὐκω. Διὸ καὶ οἱ ταχέως ἤλθε μόρος,
δεκάκις πέντε τε καὶ τρεῖς ἐσιδόντι πλειάδας.

Planudea denique sunt ejusmodi :

- Ἐν Μέμφει λόγος ἐστὶ μαθεῖν ἰδίην ποτὲ μοῖρην
Εὐδοξὸν Ἄπειδος τοῦ καλλιτέρου παρὰ ταύρου.
Κούδεν ἔλεξε· (πόθεν ; βοῖ γὰρ λόγον οὐ πόρε φύτλη,
οὐδὲ λάλον μόσχῳ Ἄπειδι στόμα) ἀλλὰ παρ' αὐτὸν
λέχρια κείνος στάς, προφανῶς ἐλημῆστο λώπην·
δηλῶν ὡς ἀποδύσει δὴ βιοτὴν ὅσον οὐκω.
Καὶ δὴ οἱ ταχέως ἐπελίθυσεν αὐτίκα πόμος,
ἡλείους δεκάκις πέντ' ἤδὲ τρεῖς ἐσιδόντι.

DCCXLV. Lemma : εἰς Ἴθυκον τὸν λυρικὸν ὑπὸ λησιῶν κερονευμένον. Historia nota ex Plutarcho De garrul. p. 509, F, et Suida. « Vide Schneidewin. ad Ibyc. p. 22 ; Guill. Canter. Nov. Lectt. I, 12 ; Cruc. et Markl. ad Stat. Sil. V, 3, 152. » B. — 2 βάντος Cod. ; βάντ' ἐς Stephanus ad Epigr. sel. p. 303 et Jacobs., qui struit ἐκβάντα εἰς ἐρημαίην ἡβίαν νήσου, probans Orellii correctionem νήσου... ἐρημαίης, nisi potius legendum sit ἐκ ποτε νηός, e templo. Et hoc in latinis posui, verissimum judicans. Nimirum librarius non concoquebat λησιῶν ; ἐκ νηός βάντας et NHOE lapsum esse putabat, quom oporteret NHOCE. Deinde εἰς ἐρημαίην ἡβίαν dictum pro ἐν ἐρήμῃ ἡβίᾳ, non byzantino abusu, sed per attractionem quandam reliquæ sententiæ, ut in optimis scriptoribus. — 3 ἐπιβωσασμένων Cod., superposito o extremis. Scaliger voluisse videtur ὡς οἱ Ἰωνιοί, non male. — 4. Metri vitium Passovius removet scripto ἀγίστους ὀλλυμένω θανάτους. Probabilius vir d. Ephem. Lips. 1816, p. 1999, μάρτυρες ἀγίστων... θανάτων, imo jam Salmasium annotasse video : « Lege ἀγίστων ὀλλ. θανάτων, quod alibi exponemus. » — 5 ποιή τις Plan. præter edit. principem, quæ ποιήτης, ut Cod. Plutarch. loco cit. : ἀλλ' ὑπὸ τῆς αὐτῶν γλωσσολογίας, ὡς περ Ἐρινός καὶ ποιήτης, βιασθέντες ; ἐξαγορεύσει τὸν φόνον. — 7. Ante hunc versum spatium relictum in Codice et novum lemma adscriptum : εἰς τὸν αὐτὸν. εἰς Ἴθυκον τὸν ποιητὴν ὑπὸ λησιῶν ἀναριθμητὰ — 8 περόθησε Cod., alterum Plan. — 9 αἰδῶν Cod. sed recte Plan. « Aga-

memno Clytæmnestram vatis cujusdam fidei commiserat, quem Ægisthus, mulierem corrupturus, ἀγων εἰς νήσον ἐρήμην, κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι, Hom. Od. I, 269 seqq., ubi v. schol. » Jac. — 10. « Μελαμπέπων Εὐμένιδων, quæ Æschilo sunt φοιχιγόντες Choeph. 1036, ubi v. Blomf., μέλαινα Eum. 52, ubi Stanl., μελανέμινας Eum. 372. Adde Potter. ad Lycophr. 1137. » B.

DCCXLVI. « Versus semel a librarii manu exaratus, sed bis a nugatore repetitus, qui illius scripturam exprimere vellet. In posteriore imitatione pro Ζᾶν dedit βοῦ ; » Pauls. Sic :

ὦζε μέγα ; κείται βοῦ ; ὃν Δία κικλήσκουσιν.

DCCXLVII. Lemma : εἰς Ἰουλιανὸν τὸν βασιλέα. « Sine auctoris nomine hoc distichon profert Zosimus III, 34 (ubi v. Reitem. p. 374 seqq.), qui Juliani tumulo insculptum esse profert. In Planudea ipsi Juliano inepte tribuitur. » Jac. Vide Cangium ad Zonar. p. 39. B. — 2. « Versus est homericus, II. I, 279. Vide Menag. ad Amynt. p. 201. » B. Hoc uno versu servato cetera aliter profert Zonaras XIII, 13, iisdemque verbis Cedrenus. Conf. Banduri Antiqq. Const. t. II, p. 814. Jac.

DCCXLVIII. Lemma : εἰς τὴν πόλιν Ἡράκλειαν. « Dubitandum de lematta, quod fictum videtur ex corrupto disticho ultimo. » B. Non satis probabiliter de templo et turre Bel cogitabat Buttmanus. « Mihi (Heckerus disputat I, p. 171) Tiryntis mœnia celebrari videntur, quæ dicuntur Κυκλώπια οὐράνια τείχη, nec dissimiliter in versu ignoti tragici quem ex duabus Hesychii glossis egregie concinnavit Meinekius Anal. Alex. p. 41 :

Τιρύνθον πλίνθευμα, Κυκλώπων ἔδος.

Pausanias VII, 25, 3 : Μυκηναῖος τὸ ταίχος ἐτετερίχιστο κατὰ ταῦτα τῶν ἐν Τίρυνθι ὑπὸ τῶν Κυκλώπων καλουμένων. Et his apprime convenit vocabulum χῶμα, v. 6 φυρηθέν, de opere rudiore arte facto. — 1. « Ἄπην si sincerum est, conjungi debet cum λάινον, totum ex lapidibus exstructum. » Jac. — 2 σεμιράμω Cod., alterum Plan. Sed æque legitima forma Σεμιράμω ; locum tenere poterat. — 3 υἱς Cod. — 5 ἀθώως Cod « Ἀθώως si sanum est, repetenda est hæc forma a nominativo Ἀθωεύς, quæ nusquam, quantum scio, alibi occurrit. » Hecker. Jam schol. Wech. : ζῆται δὲ τὸ Ἀθωεύς ἀντὶ τοῦ Ἀθω. — 6. « Vocī φυρηθέν schol. Wech., qui totum carmen de Semiramidis ædificiis interpretatur, adscripsit : οὕτως εἶπεν διὰ τὴν ἀσθεσον. Debuit τὴν ἀσφαλτον. De calce macerata et subacta accipiendum, sed suspicor legendum esse περγυθῆν. » Jac. Hecker. confert Plan. ep. 191, de Mercurii imagine : πηλὸς ἐφυράθη. « Βάρος. Schol. W. : παρὰ τὸ Ὀμηρικὸν ἀχθος ἀροῦρης (Od. I, 379). Vide not. ad mea Anecd. t. V, p. 154. — 7, 8. Habes Codicis ipsius scripturam nondum correctam. » B. Omisit hoc distichon Plan. In Cod. δάμος et μακάριστος ; et ἡρακλείης ; posito o super η (ἡρακλείος). Item μακάριστος ; in codice Mediceo, ex quo hoc distichon profert Bandin. Catal. p. 102, in eodemque post οὐρανίων v. 8 reliqua desunt, de Palatino autem accurate Salmasius : « V. C. οὐρανίων..... εὐρύλων. Et repletum illud spatium recentiore manu : νεῶων τεύξεν ἐπ', quod non convenit. » De qua re ne γρῦ quidem ille ἀριθμομικρολόγος ; censor ap. Jacobs. Εὐρύλων ex interpolazione esse non poterat, sed vel maxime possunt quæ Salm. indicavit. Ut jam nova sint tentanda criticis, et fieri potest ut finis desit epigrammatis, quod animo

suspiciatus esse videtur Heckerus. Jacobs. : « Fortasse scribendum δ; ἄστεσιν Ἡρακλῆος ἀτραπιτῶν νεφέων τεύξεν ἐπ' εὐρυάλων, qui viam Herculeam ad nubes late vagantes [sic] paravit, i. e. qui turribus in altum extructis effecit ut ex urbibus ad nubes ascendi posset. » Hecker. : « Populus igitur Tiryntius hæc mœnia muniri curaverat, et postea hanc inscriptionem ruderibus incidi jussit. Tiryntis enim est urbs Herculis, ut Hercules dicitur Τυρύνθιος ἄλμων a Callimacho Dian. 146. Scribo :

δάμος ἀεὶ μακαριστὸς δ; ἄστος; Ἡρακλῆος;
οὐράνιον νεφῶων τεύξεν ἐπ' εὐρυάλων,

οὐράνιον jungens cum τεύξεν, ut in dictione οὐράνιον ἀναβοᾶν », et alia admovet alienissima. Piccolos p. 41 corrigi δ; ἄστεσιν Ἡρακλῆος (æolica forma) ἀρμονίαν νεφῶων τεύξεν ἐπ' εὐρ., intelligens *coagmentationem, aptam commissuram*, ut in exemplis ap. Jacobs. ad IX, ep. 439, 2; supra ep. 480, 2; item IX, ep. 306, 4, ἐποίησεν ἀρμονίαν τοῖ; ἄστεσιν Ἡρακλείους hac *καταρράσει: exponens* : οὕτω συνέπηξε καὶ συνήρμοσε τὰ τῆ; Ἡρακλείους πόλεως τείχη, ὥστε διαμένειν ἀκλόνητα, καίπερ διὰ τὸ ὕψος τῶν νετῶν ἀπτόμενα καὶ οἶνοι ἐπ' αὐτῶν ὀχούμενα. Quæ fluxa sunt omnia, quia fides non habita erat Brunckio, quæ nunc debetur Salmasio.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ.

1. Ἐπιτύμβιον εἰς Ἰωάννην καὶ Θεοδοσίον.

Ἐνθάδε τύμβος ἔχει θεοειδῆς ἀνέρας ἐσθλοῦς,
θεῖον Ἰωάννην, τὸν πάνυ Θεοδοσίον,
ὧν ἀρετὴ πολὺλόβος ἐς οὐρανοῦ ἀντυγὰς ἦλθε,
καὶ ζωτὸς μετόχους δεῖξεν ἀκηρατοῦ.

2. Εἰς τὸν μέγαν Βασιλεῖον τὸν Καισαρείας ἐπίσκοπον τῆς ἐν Καππαδοκίᾳ.

Σῶμα δίχα ψυχῆς ζῶειν πάρος ἢ ἐμὲ σεῖο,
Βασιλεῖ, Χριστοῦ λάτρι, φίλ', ὠτόμην·
ἄλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα. Τί μέλλομεν; οὐ μ' ἀναείρας
θήσεις ἐς μακάρων σὴν τε χοροστασίην;
Μὴ με λίπης, μὴ, τύμβον ἐπόμνυμι· οὐ ποτε σεῖ
λήσομαι, οὐδὲ θέλων. Γρηγορίοιο λόγος.

3. Εἰς τὸν αὐτὸν Βασιλεῖον τὸν μέγαν.

Ἦνίκα Βασιλίοιο θεόφρονος ἤρπασε πνεῦμα
ἢ Τριάδος ἀσπασίως ἔνθεν ἐπειγομένου,
πᾶσα μὲν οὐρανή στρατιὴ γήθησεν ἰόντι,
πᾶσα δὲ Καππαδοκῶν ἐστονάχησε πόλις
εὐχ οἶον κόσμος δὲ μέγ' ἴαχεν· « Ὡλετο κήρυξ,
ὦλετο εἰρήνης δεσμὸς ἀριπρεπέος ».

4. Εἰς τὸν αὐτόν.

Κόσμος ὅλος μύθοισιν ὑπ' ἀντιπάλοισιν ἀεικῶς
σειεται, δ' Ἰριάδος κληῖρος δημοσθενέος·
αἰαί! Βασιλίου δὲ μεμυκῶτα χεῖλα σιγᾷ.
Ἐγρεο· καὶ στήτω σοῖσι λόγοισι σάλος
σαῖς τε θυηπολίῃσι· σὺ γὰρ μόνος ἴσον ἔφηνας
καὶ βίον μῦθον καὶ βιότητι λόγον.

5. Εἰς τὸν αὐτόν.

Εἷς θεὸς ὑψιμέδων· ἕνα δ' ἄξιον ἀρχιερεῖα
ἡμετέρῃ γενεῇ εἶδὲ σε, Βασιλεῖ,
ἄγγελον ἀτρεκέλης ἐριχηῆα, ὄμμα φαεινὸν
Χριστιανοῖς, ψυχῆς κάλλεσι λαμπόμενον,
Πόντου Καππαδοκῶν τε μέγα κλέος· εἰσέτι καὶ νῦν.
λίσσομ', ὑπὲρ κόσμου ἴστασο δῶρ' ἀνάγων.

6. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐνθάδε Βασιλίοιο Βασιλεῖον ἀρχιερεῖα

I.

Divinos hæc terra viros, mansuraque semper
Nomina, Johannem Theodosiumque dedit;

SELECTA EPIGRAMMATA

SANCTI

GREGORII THEOLOGI.

1. Sepulcrale in Joannem Chrysostomum et Theodosium.

Hic sepulcrum habet Deo-similes viros bonos,
divinum Joannem, excellentem Theodosium;
quorum virtus ditissima in cæli fornices pervenit
et lucis eos-participes exhibuit purissimæ.

2. In magnum Basilium Cesarææ episcopum quæ est in Cappadocia.

Corpus sine anima vivere olim potius quam me sine te,
Basili, Christi famule, amice, putabam;
sed tuli ac mansi. Quid cunctamur? nonne me in-altum-
collocabis in beatorum tuumque chorum? [rapiens
Ne me linquas, ne! sepulcrum testor: non unquam tui
obliviscar, nec si vellem. Gregorii sunt verba.

3. In eundem Basilium magnum.

Quando Basili divina-sapientis rapuit spiritum
Trinitas lubenter hinc properantis,
cunctus quidem cælestis exercitus gavisus-est eunte;
cuncta vero Cappadocum ingemuit civitas;
non tantum, sed mundus ingenti voce-clamavit: « Occidit
« occidit pacis vinculum eximie ». [præco,

4. In eundem.

Mundus totus sermonibus (sub) adversis foede
quatitur, Trinitatis possessio viribus-æquæ:
heu, heu! et Basili clusa labra silent.

Surge; et stet tranquillum tua voce salum
tuisque sacrificiis. Tu enim solus parem monstrasti
et vitam orationi et vitæ orationem.

5. In eundem.

Unus Deus alte-regnans; unum autem dignum pontificem
nostra generatio vidit te, Basili,
nuntium veritatis altisonantem, oculum coruscum
Christianis, animæ decoribus fulgentem,
Ponti Cappadocumque magnam laudem. Adhuc etiam
precor, pro mundo stes dona ferens. [nunc,

6. In eundem.

Hic Basili filium Basilium pontificem

Quos sua, quæ summum penetravit ad æthera, virtus
Nunc dat perpetuæ lucis habere domos.

HUGO GROT.

θέντο με Καισαρέας, Γρηγορίου φίλον,
 ὃν περι κῆρι φίλησα· θεὸς δὲ οἱ ὄλεια δόση
 ἄλλα τε, καὶ ζωῆς ὡς τάχος ἀντιᾶσαι
 ἡμετέρης· τί δ' ὄνειαρ ἐπὶ χθονὶ δηθύνοντα
 τῆκεσθ', οὐρανίης μνωόμενον φιλήεις;

7. Εἰς τὸν αὐτόν.

Τυτθὸν ἔτι πνεύσεως ἐπὶ χθονὶ, πάντα δὲ Χριστῷ
 δώκας ἄγων, ψυχὴν, σῶμα, λόγον, παλάμας,
 Βασιλεῖ, Χριστοῖο μέγα κλέος, ἔρμ' ἱερῶν,
 ἔρμα πολυσχίστου νῦν πλέον ἀτρεχίης.

8. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἦ μῦθοι, ὧ ζυὸς φιλήεις δόμος, ὧ φίλ' Ἀθῆναι,
 ὧ θεῖου βιότου τηλόθε συνθεσίαι,
 ἴστε τόδ', ὡς Βασιλεῖος ἐς οὐρανὸν, ὡς ποθέσκειν,
 Γρηγόριος δ' ἐπὶ γῆς χεῖλαι δεσμὰ φέρων.

9. Εἰς τὸν αὐτόν.

Καισαρέων μέγ' ἄεισμα, φαάντατε ὧ Βασιλεῖ,
 βροντῆ σεῖο λόγος, ἀστεροπῆ δὲ βίαι·
 ἄλλα καὶ ὡς ἔδρην ἱερὴν λίπες· ἤθελεν οὕτω
 Χριστὸς, ὅπως μίξῃ σ' ὡς τάχος οὐρανόις.

10. Εἰς τὸν αὐτόν.

Βένθεα πάντ' ἐδάης τὰ πνεύματος, ὅσα τ' ἔασι
 τῆς χθονίης σοφίης· ἔμπνοον ἱρὸν ἔης.

10 *. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἦκτάετες λαοῖο θεόφρονος ἡνία τείνας,
 τοῦτο μόνον τῶν σῶν, ὧ Βασιλεῖ, ὀλίγον.

11. Εἰς τὸν αὐτόν.

Χαίροις, ὧ Βασιλεῖ, καὶ εἰ λίπες ἡμέας, ἔμπης·
 Γρηγορίου τόδε σοι γράμμ' ἐπιτυμβίδιον,
 μῦθος δδ' ὃν φιλέσκεις ἔχους χερδς, ὧ Βασιλεῖ,
 τῆς φιλήεις καὶ σοὶ δῶρον ἀπευκτότατον.
 Γρηγόριος, Βασιλεῖ, τεῆ κόνι τήνδ' ἀνέθηκα
 τῶν ἐπιγραμμάτων, θεῖς, δυωδεκάδα.

12. Εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα.

Ἐνθ' ἑκατονταέτης, ζωῆς βροτέης καθύπερθε,
 πνεύματι καὶ θύκω τεσσαρακονταέτης,
 μελιχός, ἡδυεπής, λαμπρὸς Τριάδος ὑποφήτης,
 νήδυμον ὑπνον ἔχω, Γρηγορίου δέμας·
 ψυχὴ δὲ πετέροσσα λάχεν θεόν. Ἄλλ' ἱερῆς
 ἀζόμενοι κείνου καὶ τάφον ἀμφέπετε.

13. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἐκ με πικρῆς ἐκάλεσε θεὸς μέγας ἀγριελαίης,
 ποιμνῆς [δ'] ἡγεμόνα θῆκε τὸν οὐδ' ὀίων
 ἔσχατον· ἐκ πλευρῆς δὲ θεόφρονος ὄλβον ἐνεμεν·
 γῆρας [δ'] ἐς λιπαρὸν ἰκόμειθ' ἀμφοτέροι.
 Ἦρὸς ἐμῶν τεκέων ἀνανώτατος· εἰ δὲ τελευτήν

posuerunt me Cæsarienses, Gregorii amicum,
 quem valde animo dilexi : Deus autem illi felicia donet
 ceteraque, et vitam citissime ut-sortiatur
 nostram. Quid vero iuvat in terra cunctantem
 tabescere, cœlestis memorem amicitiae?

7. In eundem.

Paululum adhuc spirabas in terra; at cuncta Christo
 dederas ferens, animam, corpus, vocem, manus,
 Basili, Christi magnum decus, fulcrum sacerdotum,
 fulcrum valde-divisæ nunc plenum veritatis.

8. In eundem.

O sermones, o commune amicitiae domicilium, o caræ
 o divinæ vitæ dudum inita-fœdera, [Athenæ,
 scitote hoc, quod Basilius in cœlum abiit, ut cupiebat,
 Gregorius vero in terra est labiis vincla ferens.

9. In eundem.

Cæsariensium ingens laus, splendidissime o Basili,
 tonitru tuus sermo, fulgurque vita.
 Attamen et sic sedem sacram liquisti : volebat ita
 Christus, ut misceret te citissime cœlestibus.

10. In eundem.

Penetralia cuncta noveras Spiritus, ac quæcumque sunt
 terrenæ doctrinæ : vivura templum eras.

10 *. In eundem.

Octo-annis populi divina-sapientis habenas quum-sis-mo-
 hoc unum tuorum operum, o Basili, paucum. [deratus,

11. In eundem.

Salve, o Basili, etsi reliqueris nos, tamen.
 Gregorii hæcce tibi scriptio sepulcralis,
 sermo hicce quem amabas. Habeas manus, o Basili,
 caræ, etsi tibi perillætabile, donum.
 Gregorius, Basili, tuo eineri hunc apposui
 inscriptionum, dive, duodenum-numerum.

12. In suum patrem.

Hic centenarius, vitam humanam supra,
 spiritu ac sede episcopali quadragenarius,
 mitis, suaviloquus, clarus Trinitatis interpres,
 dulcem somnum habeo Gregorii corpus;
 anima autem alata est-sortita Deum. At, sacerdotes,
 venerantes ejus etiam sepulcrum colite.

13. In eundem.

Ex amaro me vocavit Deus magnus oleastro,
 gregis custodem fecit qui ne ovium quidem eram
 ultimus. E costa (uzore) vero divina-sapiente felicitate
 senectutem ad beatam pervenimus ambo. [tem tribuit;
 Sacerdos est meorum filiorum mitissimus. Si vero mortem

ἔτλην Γρηγόριος, οὐ μέγα· θνητὸς ἔην.

14. Εἰς τὸν αὐτόν.

Εἴ τις ὄρους καθύπερθεν ἀγνῆς ὁπὸς ἐπλετο μύστης
Μωσῆς, καὶ μεγάλου Γρηγορίου νόος,
ὅν ποτε τληθ' ἔοντα χάρις μέγαν ἀρχιερεῖα
θήκατο· νῦν δ' ἱερῆς ἐγγὺς ἔχει Τριάδος.

15. Εἰς τὸν αὐτόν.

Αὐτὸς νῆν ἔρεψα θεῶ, καὶ δῶχ' ἱερῆα
Γρηγόριον καθαροῦ λαμπόμενον Τριάδι,
ἄγγελον ἀτρεκέλης ἐριτηγῆα, ποιμένα λαῶν,
ἦϊθεον σοφίης ἀμφοτέρης πρύτανιν.

16. Εἰς τὸν αὐτόν.

Τέκνον ἐμὸν, τὰ μὲν ἄλλα πατὴρ καὶ φέρτερος εἶης,
τὴν δ' ἀγαφορσοσύνην ἀξίος (οὐ τι πλεόν
εὐξασθαι θέμις ἐστί)· καὶ ἐς βαθὺ γῆρας ἴκιοι,
τοιοῦ κηδεμόνος, ὦ μάκαρ, ἀντίαςας.

17. Εἰς τὸν αὐτόν.

Οὐκ οἶς, εἴτ' οἶων προφερέστατος· αὐτὰρ ἔπειτα
ποιμῆν, εἴτα πατῆρ, καὶ νομέων νομέας,
θνητοῦς ἀθάνατόν τε θεὸν μέγαν εἰς ἔν ἀγείρων,
κείμαι Γρηγόριος Γρηγορίου γενέτης.
Ὁλβιος, εὐγῆρωις, εὐπαις θάνον, ἀρχιερεῖος
ἀρχιερέυς τε πατῆρ, Γρηγόριος· τί πλεόν;

18. Εἰς τὸν αὐτόν.

Οὗτι μὲν ἐς πολύκαρπον ἀλωὴν ὄρθριος ἦλθον,
ἔμπα δὲ τῶν προτέρων πλείονα μισθὸν ἔχω
Γρηγόριος, ποιμῆν τε καλὸς καὶ πλείονα ποιμνῆν·
Χριστῶ ἀναθρέψας ἦβασι μαιλιχίους.

19. Εἰς τὸν αὐτόν.

Οὐχ ὀσῆς ῥίζης μὲν ἐγὼ θάλος, εὐαγέος δὲ
συζυγῆς κεφαλῆ καὶ τεκέων τριάδος·
πολινης ἠγεμόνευσα δμοφρονος· ἔνθεν ἀπῆλθον
πλήρης καὶ χθονίων κοῦρανίων ἐτέων.

20. Εἰς τὸν αὐτόν.

Γρηγόριος, τὸ δὲ θαῦμα, χάριν καὶ πνεύματος ἀγλῆν
ἔθεν ἀειρόμενος ῥίψ' ἐπὶ παιδὶ φίλω.

21. Εἰς τὸν αὐτόν.

Τυτῆ μάργαρος ἐστίν, ἀτὰρ λιθάκεσσιν ἀνάσσει,
τυτῆ καὶ Βηθλέμ, ἔμπα δὲ χριστοφόρος·
ὡς δ' ὀλίγην μὲν ἐγὼ ποιμνῆν λάχον, ἀλλὰ φερίστην
Γρηγόριος, τὴν σὺ, παῖ φίλε, λίσσομ', ἀγίος.

22. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ποιμνῆν σύριγγα τσαῖς ἐν χερσίν ἔθηκα
Γρηγόριος· σὺ δὲ μοι τέκνον ἐπισταμένως
σημαίνειν· ζωῆς δὲ θύρας πετάσειας ἅπασιν,

tuli Gregorius, non mirum : mortalis eram.

14. In eundem.

Si quis monte super puræ vocis exstitit mysta
Moyses, etiam magni Gregorii mens exstitit,
quem quondam procul stantem gratia magnum pontificem
fecit; nunc autem sanctam propter degit Trinitatem.

15. In eundem.

Ipse ædem ornavi Deo, et dedi sacerdotem
Gregorium puræ inclitum Trinitati,
nuntium veritatis altisonam, pastorem populi,
juvenem doctrinæ utriusque principem.

16. In eundem.

Fili mi, cetera quidem patre etiam præstantior sis,
mansuetudine autem illo dignus (non quicquam amplius
precarî fas est); et ad propectam senectutem pervenias,
talem ducem, o beate, nactus.

17. In eundem.

Non ovis, deinde ovium prima; tum postea
pastor, deinde pater, et pastorum pastor,
mortales immortalenque Deum magnum in unum adunans,
jaceo Gregorius, Gregorii genitor.
Felix, bona-senectute, bonis filiis-gaudens mortuus-sum,
pontifexque pater, Gregorius. Quid ultra? [pontificis

18. In eundem.

Non in frugiferam vineam veni matutinus,
attamen prioribus ampliorem mercedem habeo
Gregorius, pastorque bonus et majorem gregem
Christo qui-enutrivî moribus mitibus

19. In eundem.

Non sanctæ radicis ego surculus, pii vero
conjugii caput et liberorum trium;
gregis ductor-sui concordis; unde abii
plenus et terrenis et cœlestibus annis.

20. In eundem.

Gregorius, mirum! gratiam et spiritus lumen
hinc dum-aufertur-jecit in filium carum.

21. In eundem.

Exigua margarita est, sed in-lapidibus regnat;
exigua et Bethleem, attamen Christum-tulit.
Sic autem parvum quidem ego gregem sum sortitus, sed
Gregorius; quem tu, filii care, precor, ducas. [optimum,

22. In eundem.

Pastoritiam fistulam tuis in manibus posui
Gregorius; tu autem, mi nate, scite
gubernare, vitæque fores reseres cunctis,

ἐς δὲ τάφον πατέρος ὄριος ἀντίασαις.

23. Eius tōn autōn.

Στράψε μὲν ὡς τὸ πάροιθεν ἐν οὐρεὶ Χριστὸς ἀμείψθαι,
στράψε δὲ Γρηγορίου τοῦ καθαροῖο νόσῳ,
τῆμος δ' εἰδώλων ἔφυγε ζόφον· ὡς δ' ἑκαθάρθη,
ἦσι θυηπολίας λαὸν ὄν εισέτ' ἄγει.

24. Eiz tēn mhtrā ei tou thusiaihrīou prosληθεῖσαν.

Ἰαντός σοι μύθοιο καὶ ἔργματος ἦεν ἄριστον
ἦμαρ κυριακόν. Πένθει πένθος ἄπαν,
μῆτερ ἐμῆ, τίουσα, μόναις ὑπέδικες ἑορταῖς.
Εὐφροσύνης, ἀχέων ἴστορα νῆδον ἔχεις·
ἧῶρος ἄπας δάκρυσι τοῖς σφρηγίζετο, μῆτερ·
μούνῳ δὲ σταυρῷ πῆγγυτο καὶ δάκρυα.

25. Eiz tēn autēn mhtrā Nōnnan.

Οὐποτε σείο τράπεζα θυηδόχος ἔδρακε νῶτα,
οὐδὲ διὰ στοματῶν ἦλθε βέβηλον ἔπος·
οὐδὲ γέλωσ μαλακῆσιν ἐρίζανε, μύστι, παρειαις.
Σιγήσω κρυφίους σείο, μάκαιρα, πόνους.
Καὶ τὰ μὲν ἐνδοθι τοιαῖα, τὰ δ' ἔκδοθι πᾶσι πέφανται·
τοῦνεκα καὶ θείῳ σῶμ' ἀπέλειπεσ ἔδει.

26. Eiz tēn autēn.

Ἦώς ἐλύθη Νόννης καλὰ γούνατα; πῶς δὲ μέμυκεν
χεῖλα; πῶς ὄσων οὐ προχέει λιθάδας;
Ἄλλοι δ' αὖ βοῶσι παρ' ἤριον ἢ δὲ τράπεζα
οὐκέτ' ἔχει καρπούς τῆς μεγάλης παλάμης·
6 ἧῶρος δ' ἐστὶν ἔρημος ἀγνοῦ ποδός, οἱ δ' ἱερῆς
οὐκέτ' ἐπὶ τρομερῆν κρατὶ βαλοῦσι χέρα.
Χῆραι δ' ὄρφανικοὶ τε, τί βέζετε; παρθενὴ δὲ
καὶ γάμος εὐζυγέων, κέρσατ' ἀπο πλοκάμους,
10 τοῖσιν ἀγαλλομένη κρατὸς φέρε πάντα χαμαῖζε,
τῆμος δ' ἐν νηῷ ῥικνὸν ἀφῆκε δέμας.

27. Eiz tēn autēn.

Σάρρα σοφὴ τίουσα φίλον πόσιν· ἀλλὰ σὺ, μῆτερ,
πρῶτα Χριστιανὸν, εἶθ' ἱερῆα μέγαν,
σὸν πόσιν ἐσθλὸν ἔθηκας ἀπόπροθι φωτὸς ἐόντα.
Ἄννα, σὺ δ' οὐα φίλον καὶ τέκες εὐζαμένη,
καὶ νηῷ μιν ἔδωκας ἀγνὸν θεράποντα Σαμουήλ·
ἢ δ' ἐτέρη κολποῖς Χριστὸν ἔδεχο μέγαν·
Νόννα δ' ἀμφοτέρων ἔλαχε κλέος· ὑστάτιον δὲ
νηῷ λισσομένη πάρθετο σῶμα φίλον.

28. Eiz tēn autēn.

Ἐμπεδόκεις, σὲ μὲν αὐτίκ' ἐτώσια φυσιώοντα
καὶ βροτὸν Αἰτναίου πυρὸς κρητῆρες εἰδειξαν·
Νόννα δ' οὐ κρητῆρας ἐσέλατο, πρὸς δὲ τραπέζῃ
τῆδὲ ποτ' εὐχομένη καθαρὸν θύος ἐνθεν ἀέρθη,
καὶ νῦν θηλυτέρησι μεταπρέπει εὐσεβέεσσι,
Σουσαάνῃ, Μαρίας τε καὶ Ἄννας, ἔρμα γυναικῶν.

inque sepulcrum patris maturus venias.

23. In eandem.

Refulsit eis quibus olim in monte Christus transfiguratus
refulsit et Gregorii puri menti, [est;
tunc quando idolorum fugit tenebras. Ut vero est-purifi-
suis sacrificiis populum suum aduodum regit. [catus,

24. In matrem suam ex altari assumptam.

Omnis tibi sermonis et operis erat præcipuum
dies dominica. Luctu luctum omnem,
mater mea, honorans, solis cedebas festis.
Lætitia, dolorum conscium templum habes.
Locus omnis lacrimis tuis signabatur, mater;
una vero cruce sistebantur et lacrimæ.

25. In eandem matrem Nonnam.

Nunquam tuum mensa quæ sacrificium-excipit vidit der-
neque per ora lit profanum verbum; [sum;
neque risus teneris insedit, sacris-initiata-mulier, genis.
Silebo occultos tuos, beata, labores.
Et quæ intus erant, talia; quæ extrinsecus cunctis per-
idcirco et divina corpus reliquisti in-sede. [spicua.

26. In eandem.

Quomodo soluta-sunt Nonnæ pulchra genua? quomodo
labia? quomodo ex-oculis non profundit guttas? [clausa
Alii autem clamant juxta tumulum. Sed mensa
non-amplius habet fructus nobilis manus;
lucusque est carens puro pede; sacerdotesque
non-amplius tremulam capiti imponent manum. [autem
Vidua vero orphanique, quid jam-facietis? Virginitas
et conjugium proborum-conjugum, tondite cincinnos,
*****

quibus ornata capitis posuit cuncta humi,
tum quum in ecclesia rugosum reliquit corpus.

27. In eandem.

Sarra sapiens fuit honorans conjugem: at tu, mater,
primo Christianum, deinde sacerdotem magnum
tuum conjugem bonum fecisti, procul a-luce qui-erat.
Anna, tu autem filium carum et genuisti precata
et templo eum dedisti castum famulum Samuel;
altera vero Anna sinu Christum accepit magnum:
at Nonna ambarum sortita-fuit gloriam; postremo autem
in-ecclesia orans ibi-deposuit corpus suum.

28. In eandem.

Empedocles, te statim vana tumentem
ac mortalem Ætnææ flammæ crateres ostenderunt;
Nonna vero non crateras insiluit, sed juxta mensam
hancce quondam orans, pura hostia, hinc-rapta est,
et nunc mulieres-inter conspicua-est rias,
Susannam, Mariamque et Annas, præsidium feminarum.

29. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Ἡρακλῆς, Ἐμπεδοτίμῃ, Τροφονίῃ, ἐξῆατε μύθων,
καὶ σύ γ' Ἀρισταίου κενεαυχέος ὄφρυς ἄπιστα·
ὑμεῖς μὲν θνητοὶ καὶ οὐ μάκαρες παθέσσι·
θυμῶ δ' ἄρβρον Νόννα βίου τμήξασα κέλευθον,
Χριστοφόρος, σταυροῖο λάτρις, κόσμιοιο περιφρων,
ἤλατ' ἐπουρανίην εἰς ἄντυγα ὡς ποθέσκειν,
τρίσμακαρ ἐν νηῶ ἑῶμ' ἀποδυσασμένην.

30. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Γρηγόριον βοῶσα παρ' ἀνθοκόμοισιν ἀλωαῖς
ἦντεο, μήτηρ ἐμῆ, ξεινὴς ἀπο νισσομένοισι,
χεῖρας δ' ἄμπετάσασα φίλας τεκέεσσι φιλοισι,
Γρηγόριον βοῶσα· τὸ δ' ἔξεν αἶμα τεκούσης
ἀμφοτέροις ἐπὶ παισὶ, μάλιστα δὲ θρέμματι θηλῆς·
τοῦνεκα καὶ σὲ τόσοις ἐπιγράμμασι, μήτηρ, ἔτισα.

31. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Ἄλλη μὲν κλεινὴ τις ἐνοικιδίοισι πόνοισιν,
ἄλλη δ' ἐκ χαρίτων ἠδὲ σαοφροσύνης,
ἄλλη δ' εὐσεβίης ἔργοις καὶ σαρκὸς ἀνίαις,
δάκρυσιν, εὐχολαῖς, χερσὶ πενητοκόμοις·
Νόννα δ' ἐν πάντεσσι ἀοίδιμος· εἰ δὲ τελευταῖα
τοῦτο θέμις καλέειν, κάτθανε εὐχόμενῃ.

32. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Γέκνον ἐμῆς θηλῆς, ἱερὸν θάλοο, ὡς ἐπόθησα,
οἶχομαι εἰς ζῶν, Γρηγόρι', οὐρανίην·
καὶ γὰρ πολλ' ἐμόγησας ἐμὸν κομῆων πατέρος τε
γῆρας, ἃ καὶ Χριστοῦ βίβλος ἔχει μεγάλη·
ἀλλὰ, φίλος, τοκέεσσιν ἐφέσπεο, καὶ σε τάχιστα
δεξόμεθ' ἡμετέροις φάσει προφρονέως.

33. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Ψυχὴ μὲν πτερόεσσα πρὸς οὐρανὸν ἤλυθε Νόννης,
σῶμα δ' ἄρ' ἐκ νηοῦ Μάρτυσι παρθέμεθα.
Μάρτυρες, ἀλλ' ὑπόδεχθε θύοο μέγα, τὴν πολύμοχλον
σάρκα καὶ ὑμετέροις αἵμασιν ἐσπομένην,
αἵμασιν ὑμετέροισιν, ἐπεὶ ψυχῶν ὀλετήρος
δηναίοισι πόνοις κάρτος ἔπαυσε μέγα.

34. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Οὐ μόνον θυσίην σκιοειδέα, οὐδὲ χιμάρρων,
οὐδὲ πρωτοτόκων Νόνν' ἀνέθηκε θεῶ·
ταῦτα νόμος προτέροισιν, δε' εἰκόνες· ἡ δ' ἄρ' ἑαυτὴν
δῶκεν ὀλην βιώτῳ, μάνθανε, καὶ θανάτῳ.

35. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Εὐχόμενῃ βοῶσα παρ' ἀγνοτάτῃσι τραπέζαις
Νόννα λύθη, φωνὴ δ' ἐδέθη καὶ χεῖλα καλὰ
γηραλέης. Τί τὸ θαῦμα; θεὸς θέλεν ὑμνήτειραν
γλῶσσαν ἐπ' εὐφήμοισι λόγοις κληῖδα βαλέσθαι·
καὶ νῦν οὐρανόθεν μέγ' ἐπέυχεται ἡμερίοισιν.

29. In eandem.

Hercules, Empedotime, Trophonie, cedite fabulis,
et tu, Aristæi vana-superbientis supercilium infidum :
vos quidem mortales et non beati affectuum-causa ;
animo vero masculo Nonna vitæ secuit iter, et
Christo-plena, crucis famula, mundi contemtrix,
insiluit cœlestem currum ut cupiebat,
ter felix in ecclesia corpus quæ-exiit.

30. In eandem.

Gregorium inclamans juxta floriferos campos
occurrabas, mater mea, peregrina ex terra venientibus,
manusque extendens tuas filiis caris,
Gregorium inclamans. Ebullebat autem sanguis matris
duobus super filiis, præsertim vero *super* alumno mammæ
Quare et te tot inscriptionibus, mater, honoravi. [*tuæ.*

31. In eandem.

Alia quidem clara domesticis laboribus,
alia ex leporibus ac castitate ;
alia pietatis operibus et carnis cruciatibus,
lacrimis, precibus, manibus quæ-curant-pauperes :
Nonna vero in cunctis celebranda. Quodsi mortem
id vocare fas est, mortua-est orans.

32. In eandem.

Fili meæ mammæ, sacrum germen, ut cupivi,
abeo in vitam, Gregori, cœlestem.
Etenim multa es-perpessus meam curans patrisque
senectutem, quæ et Christi liber habet magnus.
At, o care, parentes sectare ; et te ocyus
accipiemus in-nostros splendores libenter.

33. In eandem.

Anima alata ad cælum venit Nonnæ,
corpus vero ex ecclesia apud-Martyres deposuimus.
Martyres, at excipite hostiam magnam, laboriosam
carnem ac vestros cruores insecutam,
cruores vestros : quandoquidem animarum perditoris
diuturnis laboribus potentiam fregit magnam.

34. In eandem.

Non vitulorum sacrificium umbratile, neque hircorum,
neque primogenitorum Nonna obtulit Deo .
Illa fuere lex prioribus, quando figuræ oblinebant, hæc
dedit totam vita, disce hoc, et morte. [vero se-ipsam

35. In eandem.

Orans, clamans juxta purissimas mensas
Nonna soluta-est, voxque ligata et labra pulchra
vetulæ. Quid mirum? Deus voluit hymnisonam
in linguam faustis verbis vectem injicere :
ac nunc cœlitus multum orat pro-mortalibus.

36. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Εὐχλωαῖς καὶ πόντον ἐκοίμισε Νόννα θεοῦδης
οἷς τεκέεσσι φίλοισι, καὶ ἐκ περάτων συνάγειρεν
ἀντολίης δύσιός τε, μέγα κλέος, οὐ δοκόντας,
μητρὸς ἔρωσ· νοῦσόν τε πικρὴν ἀποέρραθεν ἀνδρός·
λισσομένη, τὸ δὲ θαῦμα, λίπεν βίον ἐνδοθὶ νηοῦ.

37. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Πολλάκις ἐκ με νόσων τε καὶ ἀργαλέων ὀρμαγδῶν,
σεισμοῶν τε κρυερῶν, καὶ ἀγρια κυμαίνοντος
οἰδματος ἐξεσάσασα, ἐπέε θεὸν Ἰλαον εἶχεσ·
ἀλλὰ σώω καὶ νῦν με, πάτερ, μεγάληςσι λιτῆσι,
καὶ σὺ, τεκοῦσα, μάκαιρα ἐν εὐχλωαῖσι θανοῦσα.

38. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Νόνναν ἐπουρανοῖσιν ἀγαλλομένην φαέεσσι,
καὶ βίξης ἱερῆς πτόρθον ἀειθαλέα,
Γρηγορίου ἱερῆος ἑμῶν, καὶ πραπίδεσιν
εὐαγέων τεκνέων μητέρα, τύμβος ἔχω.

39. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Εὐχαί τε στοναχαί τε φίλαι καὶ νύκτες ἄπνοι,
καὶ νηοῖο πέδον δάκρυσι θεοῦμενον,
σοί, Νόννα ζαθέη, τοίην βιότοιο τελευτῆν
ὤπασαν, ἐν νηῶ ψῆφον ἐλεῖν θανάτου.

40. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Μοῦνη σοὶ φωνὴ περιλείπετο, Νόννα φαεινὴ,
πάνθ' ἄμυδις ληνοῖς ἐνθεμένη μεγάλοις,
ἐκ καθαρῆς κραδίης ἀγνόν θύος· ἀλλ' ἄρα καὶ τὴν
ὑστατίην νηῶ λείπεις ἀειρομένη.

41. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Οὐδὲ θάνεν νηοῖο θυώδεις ἔκτοθι Νόννα,
φωνὴν δὲ προτέρην ἤρπασε Χριστὸς ἀναξ
λισσομένης· πόθειεν γὰρ ἐν εὐχλωαῖσι τελέεσαι
τόνδε βίον πάσης ἀγνώτερον θυσίης.

42. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Νόνν' ἱερῆ, σὺ δὲ πάντα θεῶν βίον ἀντείνασα
ὑστατίον ψυχῆν δῶκας ἀγνὴν θυσίην·
τῆδε γὰρ εὐχομένη ζῶν ἴπες· ἡ δὲ τράπεζα,
μητρὲ ἐμῆ, τῷ σῶ δῶκε κλέος θανάτω.

43. Εἰς τὴν αὐτὴν.

Ἴησδε πατὴρ μὲν ἐμὸς λάτρις μέγας ἦε τραπέζης,
μήτηρ δ' εὐχομένη παρ ποσὶ λῆξε βίου,
Γρηγόριος Νόννα τε μεγακλέες· εὐχομ' ἀνακτι
τοίαν ἐμοὶ ζῶν καὶ τέλος ἀντιάσαι.

44. Εἰς τὴν αὐτὴν.

« Πολλὰ, τράπεζα φίλη, Νόννης καὶ δάκρυ' ἐδέξω·
δέχνοσο καὶ ψυχὴν, τὴν πυμάτην θυσίην. »

36. In eandem.

Precibus et mare sopivit Nonna divina
suis filiis caris; et ex finibus adunavit
orientis occidentisque (laus magna) non sperantes
matris amor : morbumque gravem avertit a viro.
Orans, mirum, reliquit vitam intra ecclesiam.

37. In eandem.

Sæpe exque morbis me et gravibus turbis,
motibusque terræ diris, et sæva tumultuanti
salo servasti, quia Deum propitium habebas.
At serva et nunc me, pater, validis precibus,
et tu, mater, beata-quæ in mediis orationibus es-mortua.

38. In eandem.

Nonnam cœlestibus exsultantem splendoribus,
et radicis sacræ surculum semper-virentem,
Gregorii sacerdotis conjugem, et mente
piorum liberorum matrem, tumulus teneo.

39. In eandem.

Precesque gemitusque cari et noctes insomnes,
et ecclesiæ solum lacrimis inadefactum,
tibi, Nonna divina, talem vitæ finem
dederunt, in ecclesia calculum accipere mortis.

40. In eandem.

Sola tibi vox erat-relicta, Nonna præclara,
euncta simul lacubus imponens magnis,
ex puro corde puram hostiam. Sed eam quoque
postremam ecclesiæ linquebas quum-rapta-es.

41. In eandem.

Nec mortua-est ecclesiam extra fragrantem Nonna,
nec vocem prius rapuit Christus dominus
orantis : cupiebat enim inter preces finire
hanc vitam omni puriorem hostia.

42. In eandem.

Nonna sacra, tu totam Deo vitam quæ-protenderas,
postremo animam dedisti, puram hostiam :
hic enim orans vitam liquisti; mensa vero,
mater mea, tuæ dedit decus mortis.

43. In eandem.

Hujus pater quidem meus famulus insignis erat mense;
mater vero orans juxta ejus gradus desuit vivere,
Gregorius Nonnaque celeberrimi. Precor dominum
talis mihi vita ac finis ut-contingant.

44. In eandem.

« Multa, mensa cara, Nonnæ et lacrimas accepisti;
« accipe et animam, ultimam hostiam ».

Ἐῖπε καὶ ἐκ μελών κέαρ ἔπτατο· ἐν δ' ἄρα μοῦνον,
παῖδ' ἔποθει, τακῶν τὸν ἔτι λαιπόμενον.

45. Εἰς τὴν αὐτήν.

Ἐνθα ποτ' εὐχομένης τόσσον νόος ἔπτατο Νόννης,
μέσφ' ὅτε καὶ ψυχὴ ἔσπετ' ἀειρομένη·
εὐχομένης δὲ νέκυσ ἱερῆ παραέκειτο τραπέζῃ.
Γράψατ' ἐπερχομένους θαῦμα τόδ', εὐσεβέες.

46. Εἰς τὴν αὐτήν.

Τίς θάνεν ὡς θάνε Νόννα, παρ' εὐαγγέισσι τραπέζαις,
τῶν ἱερῶν σανίδων χειρὶν ἐφαπτομένη;
τίς λύσεν εὐχομένης Νόννης τύπον; ὡς ἐπὶ δηρὸν
ἤθελεν ἔνθα μένειν καὶ νέκυσ εὐσεβέων.

47. Εἰς τὴν αὐτήν.

Ἐνθα ποτ' εὐχομένη Νόννη θεὸς εἶπεν ἄνωθεν·
« Ἐρχεο » ἢ δ' ἐλύθη σώματος ἀσπασίως,
χειρῶν ἀμφοτέρων τῇ μὲν κατέχουσα τράπεζαν,
τῇ δ' ἔτι λισσομένη· « Ἰλαθι, Χριστέ ἀναξ. »

48. Εἰς τὴν αὐτήν.

Ῥίζης εὐσεβέος γενόμην καὶ σὰρξ ἱερῆος,
καὶ μήτηρ Χριστοῦ σώμα, βίον, δάκρυα,
πάντ' ἐκένωσα φέρουσα· τὸ δ' ἔσχατον, ἔνθεν ἀέρθη
νηῶ γηραλέον Νόννα λιποῦσα δέμας.

49. Εἰς τὴν αὐτήν.

Ἠίστις Ἐνώχ μετέθηκε καὶ Ἠλίαν, ἐν δὲ γυναίξῃ
μητέρ' ἐμὴν πρώτην· οἶδε τράπεζα τότε,
ἔνθεν ἀναιμάκτοισιν ἁμοῦ θυέσσιν ἀέρθη
εἰσέτι λισσομένη σώματι Νόννα φίλη.

50. Εἰς τὴν αὐτήν.

Οὐ νόσος, οὐδέ σε γῆρας ἁμοίον, οὐ σέ γ' ἀνίη,
καίπερ γηραλέην, μήτηρ ἐμὴ, δάμασεν·
ἀλλ' ἄτρωτος, ἀκαμπτος ἀγνοῖς ὑπὸ ποσσὶ τραπέζης,
εὐχομένη Χριστοῦ, Νόνν', ἀπέδωκας ὅπα.

51. Εἰς τὴν αὐτήν.

Δῶκε θεῶ θυσίην Ἀβραὰμ πᾶν, ὡς δὲ θυγάτρα
κλεινὸς Ἰεφθάς, ἀμφοτέροι μεγάλην·
μήτηρ ἐμὴ, σὺ δ' ἔδωκας ἀγνὸν βίον, ὑστάτιον δὲ
ψυχὴν, εὐχολῆς, Νόννα, φίλον σφάγιον.

52. Εἰς τὴν αὐτήν.

Σάρρα φίλη, πῶς τὸν σὸν Ἰσαὰκ λίπες, ἢ ποθέουσα
τῶν Ἀβραὰμ κόλπων ὡς τάχος ἀντιάσαι,
Νόννα, Γρηγορίου θεόφρονος; ἢ μέγα θαῦμα
μηδὲ θανεῖν νηῶν ἔκτοθι καὶ θυέων.

52*. [Εἰς τὴν αὐτήν.]

Μάρτυρες, ἰλήκοντε· μόγοις γε μὲν οὔτι χειρεῖων
Νόννα φίλη, χρυπτῶ κάμφαδιῷ πωλύμῳ.

Dixit, et ex membris cor evolavit. Unam vero solum-rem
filium desiderabat, e liberis adhuc superstitem.

45. In eandem.

Hic aliquando precantis tantum mens evolavit Nonnæ,
donec et anima secuta-est raptam;
precantis autem cadaver sacræ adiacebat mensæ.
Scribite posteris miraculum hocce, pii.

46. In eandem.

Quis est-mortuus ut est-mortua Nonna, prope purissimas
sacras tabulas manibus tangens? [mensas,
Quis solvit orantis Nonnæ figuram? nam diu
volebat hic remanere etiam cadaver pium.

47. In eandem.

Hic aliquando precanti Nonnæ Deus dixit ex alto:
« Veni ». Illa vero soluta-est corpore libenter,
ambabus manibus, hac quidem tenens mensam,
illa vero adhuc orans: « Propitius-sis, Christe domine ».

48. In eandem.

Radice ex pia orta-sum et fui caro sacerdotis
et mater: Christo corpus, vitam, lacrimas,
omnia effundi prompta; et postremo, hinc sublata-sum
ecclesiæ vetulum Nonna linquens corpus.

49. In eandem.

Fides Enochum transtulit et Eliam, inter mulieres autem
matrem meam primam. Novit mensa hoc,
unde incruentis una-cum hostiis sublata-est
adhuc orans corpore, Nonna dilecta.

50. In eandem.

Non morbus, neque te senectus commune malum, non te
quamvis anum, mater mea, domuit; [incoror,
sed non-vulnerata, non-curvata puris subgradibus mensæ,
orans Christo, Nonna, reddidisti vocem.

51. In eandem.

Dedit Deo hostiam Abrahamus filium, sicque filiam
clarus Jephthæ, uterque hostiam magnam;
mater mea, tu vero dedisti castam vitam, postremoque
animam, orationis, Nonna, propriam hostiam.

52. In eandem.

Sara cara, quomodo tuum Isaacum liquisti, an cupiens
Abrahami sinum ocyus sortiri, [miraculum
Nonna, Gregorii uxor divina-sapientis? Profecto magnum
ne mori quidem templum extra et sacrificia.

52*. In eandem.

Martyres, propitii estote. Laboribus quidem non inferior
Nonna cara, in occulto et aperto bello.

Τούνεκα καὶ τοίης κύρσεν βίότιο τελευτῆς,
εὐχῆς καὶ ζωῆς ἐν τέλος εὐραμένη.

53. Εἰς τὴν αὐτήν.

Ἡ Τριάς ἦν ποθέσκας, διμὸν σέλας, ἐν τε σέβασμα,
ἐκ νηοῦ μεγάλου σε πρὸς οὐρανὸν ἤρπασε, Νόννα,
εὐχομένην ζωῆς δὲ τέλος καθαρώτερον εὔρες.
Οὐποτε χεῖλεα μίξας ἀνάγκοις χεῖλεσιν ἀγνά,
οὐδ' ἀθέω παλάμη καθάραν χεῖρα μέχρῃς ἐδώδῃς,
μητρὲρ ἐμή· μισθὸς δὲ λιπεῖν βίον ἐν θυσέσσιν.

54. Εἰς τὴν αὐτήν.

Ἄγγελος αἰγλήεις σὲ φανάντατος ἤρπασε, Νόννα,
ἐνθα ποτ' εὐχομένην, καθάρην μελέεσσι νόφ τε·
καὶ τὸ μὲν ἤρπασε στίο, τὸ δ' ἐνθάδε κάλλιπε νηῶ.

55. Εἰς τὴν αὐτήν.

Νηὸς δδ' (οὐ γὰρ ὄλην Νόνναν θέμις ἦεν ἐρύξαι),
ψυχῆς οἰχομένης, μούον ἐπέσχε δέμας,
ὡς πάλιν ἐρχομένη καθαρώτερον ἔθεν ἀερθῆ,
σώματι τῶ μογερωῖ δοῖαν ἐφεσσομένη.

56. Εἰς τὴν αὐτήν.

Ἄλλοις μὲν Νόννης τις ἀγῶν ἐσθλοῖσιν ἐρίζοι,
εὐχολῆς δὲ μέτροισιν ἐρίζεμεν οὐ θέμις ἐστίν·
τέμαρ καὶ βίότιο τέλος λιτῆσι λυθέντος.

57. Εἰς τὴν αὐτήν.

Ὡ στοναχῶν δακρύων τε καὶ ἐννυχίων μελεδῶνων·
ὦ Νόννης ζαθέης τετρυμένα γυῖα πόνοισι!
Ποῦ ποτ' ἔην, νηὸς μόχθων λύσε γῆρας ἀκαμπτον.

58. Εἰς τὴν αὐτήν.

α. Νόννη Φιλτατίου. β. Καὶ ποῦ θάνε; α. Τῶδ' ἐνὶ
β. Καὶ πῶς; α. Εὐχομένη. β. Πηνίκα; α. Ἰηραλέη.
β. Ὡ καλοῦ βίότιο καὶ εὐαγέος θανάτιο!

59. Εἰς τὴν αὐτήν.

Ἄρματι μὲν πυρόεντι πρὸς οὐρανὸν Ἡλίας ἦλθεν·
Νόνναν δ' εὐχομένην πνεῦμ' ἐπέδεκτο μέγα.

60. Εἰς τὴν αὐτήν.

Ἐνθάδε Νόννα φιλη κοιμήσατο τὸν βαθὺν ὕπνον,
ὕλαος ἐσπομένη ᾧ πόσι Γρηγορίῳ.

61. [Εἰς τὴν αὐτήν.]

Τάρβος δημοῦ καὶ χάριμα! πρὸς οὐρανὸν ἔθεν ἀέρθη
εὐχῆς ἐκ μεσάτης Νόννα λιποῦσα βίον.

62. [Εἰς τὴν αὐτήν.]

Εὐχῆς καὶ βίότου Νόννη τέλος· ἡ δὲ τράπεζα
μάρτυς ἀφ' ἧς ἤρθη ἀπνοος ἐξαπίνης.

Quare et talem obtinuit vitæ finem,
orationis et vitæ unum terminum nacta.

53. In eandem.

Trinitas, quam cupiebas, unum lumen unaque majestas,
ex ecclesia magna te ad cælum rapuit, Nonna,
orantem; vitæque finem puriore nacta-fuisti.
Nunquam labra miscuisti impuris labris pura,
neque impiæ manui puram manum usque ad cibum,
mater mea: merces vero liquisse vitam inter sacra.

54. In eandem.

Angelus radians te fulgidissimus rapuit, Nonna,
hic aliquando orantem, puram membris menteque; [sic.
et hoc quidem rapuit tui, illud vero hic dereliquit eccle-

55. In eandem.

Ecclesia hæc (non enim totam Nonnam fas erat retinere),
animâ egressâ, solum retinuit corpus;
ut rursus veniens purius hinc exsurgat,
corpori ærumnoso gloriam indutura.

56. In eandem.

Aliis quidem Nonnæ aliquis sanctorum bonis æmuletur;
orationis vero mensuræ æmulari non fas est:
documentum est et vitæ finis inter-preces solutæ.

57. In eandem.

O gemtus, lacrimasque et nocturnas sollicitudines!
o Nonnæ divinæ attrita membra laboribus! [incurram.
Ubi aliquando erat, ecclesia ærumnis solvit senectam non-

58. In eandem.

a. Nonna Philtatii. b. Et ubi est-mortua? a. Hac in ecclesia.
b. Et quomodo? a. Orans. b. Quando? a. Anus
b. O pulchram vitam et piam mortem!

59. In eandem.

Curru quidem igneo ad cælum Elias venit;
Nonnam vero orantem Spiritus suscepit magnus.

60. In eandem.

Hic Nonna cara dormivit profundum somnum,
lubens secuta suum conjugem Gregorium.

61. In eandem.

Timor simul et gaudium! ad cælum hinc sublata-est
oratione ex media Nonna linquens vitam.

62. In eandem.

Orationis ac vitæ Nonnæ finis idem fuit. Hæc mens
testis, ex qua sublata-est exanimis repente.

63. Εἰς τὴν αὐτήν.

Νόννης ἦρίον εἰμὶ σαόφρονος, ἧ ῥα πύλῃσιν
ἔχριμψ' οὐρανίαις, πρὶν βίοτιοιο λυθῆ.

64. [Εἰς τὴν αὐτήν.]

Δακρύετε θνητοὺς, θνητῶν γένος· εἰ δέ τις οὕτως
ὡς Νόνν' εὐχομένη κάθθανεν, οὐ θακρῶ.

65. Εἰς τὴν αὐτήν.

Νόννης ἀζόμενος ἀγνὸν βίον, ἄζωο μᾶλλον
καὶ τέλος· ἐν νηῷ κάθθανεν εὐχομένη.

66. [Εἰς τὴν αὐτήν.]

Ἐνθα ποτ' εὐχομένη πρηνῆς θάνε Νόννα φασινή·
νῦν δ' ἄρ' ἐν εὐσεβέων λίσσεται ἱσταμένη.

67. Εἰς τὴν αὐτήν.

Στήλη σοι θανάτου μελιθδέος ἦδε τράπεζα,
Νόννα, παρ' ἧ λύθης εὐχομένη πύματα.
Μικρὸν ἔτι φυγῆς ἦν τὸ πένον· ἄλλ' ἄρα καὶ τὸ
Νόνν' ἀπέδωκε θεῷ ἔνθα ποτ' εὐχομένη.

68. Εἰς τὴν αὐτήν.

Πέμψατε ἐκ νηοῦ θεοσιδέα Νόνναν ἀπαντες,
πρέσβειραν μεγάλην πέμψατ' ἀεριομένην.

69. [Εἰς τὴν αὐτήν.]

Ἐκ με θεὸς καθαροῖο πρὸς οὐρανὸν ἤρπασε νηοῦ
Νόνναν, ἐπειγομένην οὐρανίους πελάσαι.

70. Εἰς τὴν αὐτήν.

Νόνν' ἀπανισταμένη νηοῦ μεγάλου τὸδ' ἔειπε·
« Τῶν πολλῶν καμάτων μείζονα μισθὸν ἔχω ».

71. [Εἰς τὴν αὐτήν.]

Νόννα φίλης εὐχῆς ἱερῆιον ἐνόθαδε κείται·
Νόννα ποτ' εὐχομένη τῆδ' ἐλύθη βίοτου.

72. Εἰς τὴν αὐτήν.

Ἐνθα ποτ' εὐχομένης ψυχῆ δέμας ἔλλιπε Νόννης·
ἔνθεν ἀνιέρθη Νόννα λιποῦσα δέμας.

73. Εἰς τὴν αὐτήν.

Ἐκ νηοῦ μεγάλοιο θύος μέγα Νόνν' ἀπάνεστη·
νηῷ Νόνν' ἐλύθη· χαίρετε, εὐσεβίες.

74. [Εἰς τὴν αὐτήν.]

Ἦδε τράπεζα θεῷ θεοσιδέα Νόνναν ἔπεμψεν.

75. Εὐχὴ παρὰ τῶν γονέων εἰς τὸν μέγαν Γρηγόριον.

Εἴη σοι βίος ἑσθλὸς ἐπ' εὐλογίῃσιν ἀπάσαις
δυσάτιαι τοκέων υἱέσι γηροκόμοις·
καὶ κούρης βίοτιοιο τυχεῖν δόσης τε τελευταῆς,
οἷον ἡμετέρῳ γίραϊ δῶικεν ἀναξ,

63. In eandem.

Nonnæ sepulcrum sum castæ, quæ portas
attigit cælestes, antequam vita solveretur.

64. In eandem.

Flete mortales, mortalium genus. Si vero aliquis sic
ut Nonna orans mortuus-sit, non fleo.

65. In eandem.

Nonnæ venerans puram vitam, venerare magis
et finem : in ecclesia mortua-est orans.

66. In eandem.

Hic aliquando orans prona obiit Nonna clara ;
nunc autem in piorum regione orat stans.

67. In eandem.

Cippus tibi mortis dulcis est hæcce mensa,
Nonna, juxta quam soluta es-orans ultimum.
Tenuis adhuc animæ erat spiritus ; ast et hunc
Nonna reddidit Deo hic aliquando orans.

68. In eandem.

Deducite ex ecclesia divinam Nonnam cuncti ;
anum præclaram deducite sublatam.

69. In eandem.

Ex pura me Deus ad cælum rapuit ecclesia
Nonnam, properantem cælestibus propinquare.

70. In eandem.

Nonna exurgens ex-ecclesia magna hoc dixit :
« Multorum laborum ampliorem mercedem habeo. »

71. In eandem.

Nonna suæ orationis hostia hic jacet.
Nonna aliquando orans hicce soluta-est vita.

72. In eandem.

Hic aliquando orantis anima corpus reliquit Nonnæ ;
hinc sursum rapta-est Nonna relinquens corpus.

73. In eandem.

Ex ecclesia magna hostia magna Nonna surrexit ;
in ecclesia Nonna resoluta-est. Gaudete, pii.

74. In eandem.

Hæc mensa deo divinam Nonnam sursum-misit.

75. Votum parentum pro magno Gregorio.

Contingat tibi vita felix cum benedictionibus cunctis
quæ parentum sunt in-filios senectam-curantibus,
ac facilem vitæ nancisci sanctumque finem,
qualem nostræ senectuti dedit dominus.

ἡθῆων λογίων τὸ μέγα κράτος, ἡδ' ἱερῶν,
καὶ πολιτῆς σκίπων, Γρηγόρι', ἡμετέρης.

76. Παρὰ τῶν γονέων.

Ἀσπάσιοι χθόνα τήνδε φίλαις ὑπὸ χεῖρασι παιδῶς
ἑσάμεθ' εὐσεβέος Γρηγορίου τοκέες·
ὃς καὶ γῆρας ἔθηκεν ἰοῖς μόχθοισιν ἑλαφρὸν
ἡμέτερον, καὶ νῦν ἀμφίπειτι θυσίαις.
Ἄμπνε γηρακόμων καμάτων, μέγα φέρτατε παίδων
Γρηγόρι', εὐαγέας Μάρτυσι παρθέμενος
σοὺς τοκέας· μισθὸς δὲ μέγαν πατέρ' ἴλαον εἶναι,
πνευματικῶν τε τυχεῖν εὐσεβέων τεκέων.

77. Εἰς τὸν πάντων αὐτῶν τάφον.

Ἄβας ὁ μὲν γενέτην τε καὶ υἷα κυθῆντας
κεύθω Γρηγορίου, εἷς λίθος ἴσα φάη,
ἀμφοτέρους ἱερῆας· ὁ δ' εὐπατέριαν ἐδέγγμη
Νόνναν σὺν μεγάλῳ υἱεῖ Καίσαριφ.
Τῶς ἐδάσαντο τάφους τε καὶ υἷας· ἡ δὲ πορείῃ,
πάντες ἄνω· ζωῆς εἷς πόθος οὐρανίης.

78. Τίς πρῶτος καὶ τίς μετέπειτα ἀπῆρε.

Πρῶτος Καίσαριος ἕνδον ἄχος· αὐτὰρ ἔπειτα
Γοργόνιον, μετέπειτα πατὴρ φίλος· οὐ μετὰ δηρὸν
μήτηρ. Ὡ λυπρὴ παλάμη καὶ γράμματα λυπρὰ
Γρηγορίου· γράψω καὶ ἐμὸν μόρον ὑστατίου περ.

79. Εἰς ἑαυτόν.

Πρῶτα μὲν ἐξαμένῃ με θεὸς πόρε μητρὶ φαινή·
δεύτερον, ἐκ μητρὸς δῶρον ἔδεκτο φίλον·
τὸ τρίτον αὖ, θνήσκοντά μ' ἀγνή ἑσάωσε τράπεζα·
τέταρτον, ἀμφήκη μῦθον ἔδωκε Λόγος·
πέμπτον, Παρθενίη με φίλοις προσπύζατ' ὀνειροῖς·
ἕκτον, Βασιλίῳ σύμπνοια ἦρα φέρον·
ἕβδομον, ἐκ βυθίων με φερέσβιος ἤρπασε κόλπων·
ὄγδοον αὖ δαίοις ἐξεκάθηρα χέραι·
εἵνατον ὀπλοτέρῃ Τριάδι ἤγαγον, ὦ ἄνα, Ῥώμη·
βέβλημαι δέκατον λάεσιν ἡδὲ φίλοις.

80. Εἰς ἑαυτόν.

Ἐλλάς ἐμὴ, νεότης τε φίλη, καὶ ὄσσα πεπάσμην,
καὶ δέμας, ὡς Χριστῷ εἴξατε προφρονέως.
Εἰ δ' ἱερῆα φίλον με θεῶν θέτο μητέρος εὐχῆ
καὶ πατρὸς παλάμη, τίς φθόνος; Ἄλλὰ, μάκαρ,
σοῖς με, Χριστέ, χοροῖσι δέχου, καὶ κῦδος ὀπάζεις
υἱεῖ Γρηγορίου σὺ λάτρι Γρηγορίφ.

81. Ἐπὶ τῷ ἰδίῳ τάφῳ.

Γρηγορίου Νόννης τε φίλον τέκος ἐνθάδε κεῖται
τῆς ἱερῆς Τριάδος Γρηγόριος θεράπων,
καὶ σοφίῃ σοφίης δεδραγμένος, ἡθῆός τε
ἴλον πλοῦτων ἔχων ἑλπίδι' ἐπουρανήν.

82. Εἰς ἑαυτόν.

Τυτθὸν ἔτι ζώσσεις ἐπὶ χθονὶ, πάντα δὲ Χριστῷ

juvenum doctorumque-virorum magnum praesidium ac
et canitiei baculum, Gregori, nostrae. [sacerdotum,

76. Ex persona parentum.

Libentes tellurem hanc caras per manus filii
induti-sumus pii Gregorii parentes ;
qui et senectutem fecit suis laboribus levem
nostram, et nunc tuetur sacrificiis.
Respira a tuis in-senectae-cura nostrae laboribus, praegregori, pios Martyribus apponens [stantissime filiorum
tuos parentes. Merces autem, magnum patrem propitium
spiritalisque te nancisci pios liberos.]esse,

77. In omnium ipsorum sepulcrum.

Lapis alter patremque et filium gloriosos
oculto Gregorios, lapis unus paria lumina,
ambos sacerdotes ; alter generosam recepi
Nonnam cum magno filio Caesario.
Sic sunt-partiti sepulcraque et filios : iter vero,
cuncti sursum : vitae unus amor caelestis.

78. Quis primus et quis deinceps vita migravit.

Primus Caesarius, communis luctus ; verum deinde
Gorgonium ; postea pater dilectus ; non diu post
mater. O tristem dextram et scripta tristia
Gregorii ! scribam et meum fatum ultimi tamen.

79. In se ipsum.

Primo quidem precanti me Deus dedit matri clarae ;
secundo, a matre donum accepit gratum ;
tertio rursus, morientem me pura servavit mensa ;
quarto, utrimque-acutum sermonem dedit Verbum ;
quinto, Virginitas me amicis amplexa-est somniis ;
sexto, Basilio conspirante-animo gratificari studui ;
septimo, ex profundis me pater rapuit abyssis ;
octavo, sanctis-operibus purificavi manus ;
nono, juniore Trinitatem, o domine, adduxi Romae ;
percussus-fui decimo lapidibus et ab-amicis.

80. In se ipsum.

Græcia mea, juvenusque cara et quaecumque possedi,
et corpus, quam Christo cessistis alacriter !
Si vero sacerdotem dilectum me Deo fecit matris votum
et patris dextra, quæ invidia ? At, beate,
tuos me, Christe, inter-choros suscipe, et gloriam tribuas
filio Gregorii tuo famulo Gregorio.

81. In proprium sepulcrum.

Gregorii Nonnaeque dilectus filius hic jacet,
sanctae Trinitatis Gregorius famulus,
et doctrina doctrinam qui-prehendit, juvenisque
solas divitias habens spem caelestem.

82. In se ipsum.

Paululum adhuc vivebas super terram ; sed cuncta Christo

δῶκας ἐκὼν, σὺν τοῖς καὶ πτερρόντα λόγον·
 νῦν δ' ἱερὰ μέγαν σε καὶ οὐρανίῳ χοραίης
 οὐρανὸς ἐντὸς ἔχει, κύδιμε Γρηγόριε.

83. Εἰς ἑαυτόν.

Ἐκ με βρέφους ἐκάλεσσε θεὸς νυχίοισιν ὄνειροις·
 ἤλυθον ἐς σοφίης παίρατα, σάρκα λόγῳ
 ἤγνισα καὶ κραδίην· κόσμου φλόγα γυμνὸς ἀλύξας,
 ἔστην σὺν Ἀαρὼν Γρηγορίῳ γενετῇ.

84. Εἰς ἑαυτόν.

Πατὴρ ἐγὼ ζαθεῖο καὶ οὐνομα καὶ θρόνον ἔσχον,
 καὶ τάφον· ἀλλὰ, φίλος, μῦθεο Γρηγορίου,
 Γρηγορίου, τὸν μητρί θεόσδοτον ὥπασε Χριστὸς
 φάσμασιν ἐννυχίοις, δῶκε δ' ἔρον σοφίης.

85. Εἰς Καισάριον τὸν ἐκπυτὸ ἀδελφόν.

Σχέτλιός ἐστιν ὁ τύμβος. Ἐγῶγε μὲν οὐποτ' εὐλόπειν,
 ὡς ῥα κατακρύψει τοὺς πυμάτους προτέρους
 αὐτὰρ ὁ Καισάριον, ἐρικυδέα ὕα τοκήων,
 τῶν προτέρων πρότερον δέξεται· ποῖα δίκη;

85 *.

Οὐκ ἐστ' ὁ τύμβος αἴτιος· μὴ λοιδορεῖ.
 Φθόνου τὸδ' ἐστὶν ἔργον· πῶς δ' ἤνεγκεν ἂν
 νέον γερόντων εἰσορῶν σοφώτερον;

86. Εἰς τὸν αὐτόν.

Γρηγόριε, θνητῶν μὲν ὑπείροχον ἔλλαχες ὕα
 κάλλιε καὶ σοφίη, καὶ βασιλῆϊ φίλον·
 κρείσσονα δ' οὐκέτι πάμπαν ἀπηλεγέος θανάτοιο.
 Ἦ μὴν ὠϊόμεν· ἀλλὰ τί φησὶ τάφος;
 « Τέτλαθι· Καισάριος μὲν ἀπέφθιτο· ἀλλὰ μέγιστον
 « υἱὸς εὖχος ἔχεις, υἱὸς ἀντὶ φίλου. »

87. Εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ μεγάλου Γρηγορίου καὶ Καισαρίου.

Ἵριοι εἰς τάφον ἤμεν, ὅτ' ἐνάδαε τοῦτον ἔθικαν
 λαῶν ἐφ' ἡμετέρῳ γήραϊ λαοτόμοι·
 ἀλλ' ἡμῖν μὲν ἔθικαν· ἔχει δέ μιν οὐ κατὰ κόσμον
 Καισάριος, τεκνῶν ἡμετέρων πύματος.
 Ἐτλημεν πανάποτμα, τέκος, τέκος· ἀλλὰ τάχιστα
 δέξαι ἐς ὑμέτερον τύμβον ἐπειγομένους.

88. Εἰς τὸν αὐτὸν Καισάριον.

Τόνδε λίθον τοκέες μὲν ἐν τάφον ἐστήσαντο,
 ἐλπίομενοι ζωῆς μοῖραν ἔχειν ὀλίγην·
 Καισαρίῳ δ' υἱῆι πικρὴν χάριν οὐκ ἐθέλοντες
 δῶκαν, ἐπὶ πρότερος τοῦδε λύθη βίотου.

89. Εἰς τὸν αὐτόν.

Γῆρας ἐμὸν δῆθουν ἐπὶ χθονί· ἀντὶ δὲ πατὴρ
 λαῶν ἔχεις, τεκνῶν φίλτατε, Καισαρίε.
 Τίς νόμος; οἶα δίκη; θνητῶν ἄνα, πῶς τὸδ' ἔνευσας;
 Ὡ μακροῦ βίотου! ὦ ταχέος θανάτου!

dederas sponte, cum hisque alatum sermonem.

Nunc vero sacerdotem magnum te et celestem choream
 intra caelum habet, gloriose Gregori.

83. In se ipsum.

A parvulo me vocavit Deus nocturnis somniis;
 veni ad doctrinae terminos; carnem ratione
 purificavi et cor; mundi ignem nudus effugi-et
 steti cum Aarone Gregorio patre.

84. In se ipsum.

Patris ego divini et nomen et sedem habebam,
 et sepulcrum. Ast, amice, recordare Gregorii,
 Gregorii, quem matri a-Deo-donum dedit Christus
 visis nocturnis, deditque ei amorem sapientiae.

85. In Caesarium ipsius fratrem.

Iniquus est tumulus. Equidem nunquam speraveram
 tecturum eum ultimos priores.
 Verum iste Caesarium, inclytissimum filium parentum,
 prioribus priorem excepit. Qualis justitia?

85 *.

Non est tumulus causa: ne conviciare.
 Invidiae hoc est facinus. Quomodo autem haec sustinisset
 juvenem senibus videre sapienterem?

86. In eundem.

Gregori, mortalium quidem praestantissimum sortitus-es
 pulcritudine et doctrina, et imperatori amicum; [filius
 fortiorum vero non jam omnino saeva morte.
 Profecto opinabar. Sed quid ait tumulus?
 « Perfer. Caesarius quidem periit; sed maximam
 « filii gloriam habes filio pro dilecto ».

87. In parentes magni Gregorii et Caesarii.

Matri sepulcro eramus, quando hic hunc posuerunt
 lapidem super nostra senectute lapidibus;
 sed nobis quidem posuerunt; habet vero eum non decente.
 Caesarius, filiorum nostrorum ultimus.
 Passi-sumus omnino-miserrima, nate, nate. At protinus,
 suscipe in tuum tumulum properantes.

88. In eundem Caesarium.

Hunc lapidem parentes quidem suum sibi sepulcrum sta-
 sperantes vitae portionem habituros se parvam; [tuere,
 Caesario autem nato acerbam gratiam inviti
 dederunt, quandoquidem prior hacce solutus-est vita.

89. In eundem.

Senectus mea morata-est super terram; proque patre
 lapidem habes, filiorum carissime, Casari.
 Quae lex! qualis justitia! mortalium domine, quomodo haec
 O longam vitam! o celerem mortem! [annuisti?

90. Εἰς τὸν αὐτόν.

Οὐκ ἄγαμ', οὐκ ἄγαμαι δῶρον τόδε· τύμβον ἐδέξω
 μούνον ἀφ' ἡμετέρων, Καισάριε, κτεάνων,
 γηραλέων τοκέων πικρὸν λίθον· ὁ φθόνος οὕτως
 ἤθελεν. Ὡ ζωῆς πῆμασι μακροτέρη!

91. Εἰς τὸν αὐτόν.

Πᾶσαν ὄση σοφίη λεπτιῆς φρενὸς ἐν μερόπεσσι
 ἀμφὶ γεωμετρίην καὶ θέσιν οὐρανίων,
 καὶ λογικῆς τέχνης τὰ παλαισμάτα, γραμματικὴν τε
 ἢ δ' ἱστορίην, ῥητορικῆς τε μένος,
 Καισάριος πτερόωντι νόῳ μούνος καταμάρψαι,
 αἰαῖ! πᾶσιν ὁμῶς νῦν κόνις ἐστ' ὀλίγη.

92. Εἰς τὸν αὐτόν.

Πάντα κασιγνήτοισιν εἰς λίπες· ἀντὶ δὲ πάντων
 τύμβον ἔχεις ὀλίγον, κύδιμα Καισάριε·
 ἢ δὲ γεωμετρίη τε, καὶ ἀστερες ὧν θέσιν ἔγνωσ,
 ἢ τ' ἱστορίη οὐδὲν ἄχος θανάτου.

93. Εἰς τὸν αὐτόν.

Κάλλιμον ἐκ πατρίδος σὲ μεγαλέα τηλόθ' ἔοντα,
 ἄκρα φέροντα πάσης, Καισάριε, σοφίης,
 πέμψαντες βασιλῆϊ τὸν ἔξοχον ἱητέρων,
 φεῦ! κόνιν ἐκ Βιθυνῶν δεξάμεθ' αὐτὸ σε πέδου.

94. Εἰς τὸν αὐτόν.

Σεισμῶν μὲν κρουρῶν ἔφυγες στονόεσσαν ἀπειλήν,
 ἦνικα Νικαίης ἄστου μίγη δαπέδῳ·
 νοῦσῳ δ' ἀργαλήη ζωὴν λίπες. Ὡ νεότητος
 σῶφρονος, ὦ σοφίης, κάλλιμε Καισάριε!

95. Εἰς τὸν αὐτόν.

Γρηγορίου Νόννης τε θεοῦδος υἱὰ φέριστον
 τύμβος ἔδ' εὐγενέτην Καισαρίον κατέγω,
 ἔξοχον ἐν λογιόισιν, ὑπεύροχον ἐν βασιλῆοις,
 ἀστεροπὴν γαίης πείρασι λαμπομένην.

96. Εἰς τὸν αὐτόν.

Καισαρίου φθιμένοιο κατήφησαν βασιλῆος
 αὐλαί, Καππαδόκαι δ' ἤμισαν ἔξαπίνης·
 καὶ καλὸν εἴ τι λέλαιπτο μετ' ἀνθρώποισιν ὀλωλεν,
 οἱ δὲ λόγοι σιγῆς ἀμφοβέοντο νέφος.

97. Εἰς τὸν αὐτόν.

Εἴ τινα δένδρον ἔθηκε γόος, καὶ εἴ τινα πέτρην,
 εἴ τις καὶ πηγὴ βεῦσεν ὀδυρομένη,
 πέτραι καὶ ποταμοὶ καὶ δένδρα λυπρὰ πέλοιθε,
 πάντες Καισαρίῳ γείτονες ἢ δὲ φίλοι·
 Καισάριος πάντεσσι τιτιμένος, εὐχος ἀνάκτων,
 (αἰαῖ τῶν ἀχέων!) ἤλυθεν εἰς αἰθήν.

98. Εἰς τὸν αὐτόν.

Χεῖρ τάδε Γρηγορίοιο· Κάσιν ποθέων τὸν ἀριστον,

90. In eundem.

Non laudo, non laudo donum hoc: tumulum accepisti
 tantum de nostris, Cæsari, bonis,
 seniorum parentum acerbum lapidem. Invidia ita
 voluit. O vitam ad-ærumnas longiorenu!

91. In eundem.

Omnem, quæcumque doctrina subtilis est ingenii inter ho-
 circa geometriam et positionem celestium, [mines
 ac logicæ artis luctas, grammaticamque
 et medicinam, rhetoricæque vim,
 Cæsarius alata mente solus qui-apprehenderat,
 heu, heu! cunctis una-simul nunc pulvis est exiguus.

92. In eundem.

Cuncta fratribus tuis reliquisti, proque cunctis
 tumulum habes brevem, nobilibus Cæsari.
 Geometria vero, et astra quorum situm verovas,
 medicinaque, nullum remedium sunt mortis.

93. In eundem.

Pulchrum ex patria te, celeberrimum late,
 primas ferentem cunctæ, Cæsari, doctrinæ,
 qui-miseramus imperatori præstantissimum medicorum,
 heu! pulverem ex Bithynorum recepimus rursus agro.

94. In eundem.

Terræ-motuum dirorum effugisti tristes minas,
 quando Nicææ civitas mixta-fuit solo;
 morbo autem sævo vitam reliquisti. O juventutem
 castam! o doctrinam, pulcher Cæsari!

95. In eundem.

Gregorii Nonnæque divinæ filium præstantissimum
 tumulus hicce nobilem Cæsarium teneo,
 egregium inter doctos, eximium in imperatoris-domo,
 fulgur telluris ad fines splendens.

96. In eundem.

Cæsario mortuo, mærore-depressa-fuit imperatoris
 aula, Cappadocesque demisere caput repente;
 et pulchrum si quid reliquum-erat inter homines perit:
 sermonesque silentiæ se-involverunt nube.

97. In eundem.

Si quem arborem fecit dolor, ac si quem rupem,
 si quis et fons fluxit gemens,
 rupes et fluvii et arbores tristes fiatias,
 cuncti Cæsario vicini et amici.
 Cæsarius, cunctis honoratus, desiderium principum,
 (heu! heu! mærorem!) abiit ad inferos.

98. In eundem.

Maus hæc est Gregorii: Fratrem desiderans egregium,

κηρύσσω θνητοῖς τόνδε βίον στυγεῖν.
 Καισαρίω τίς κάλλος ὁμοῖος; ἢ τίς ἀπάντων
 τόσος ἔων τόσσης εἶλε κλέος σοφίης;
 Οὔτις ἐπιχθονίων· ἄλλ' ἔπτατο ἐκ βιότοιο
 ὡς ῥόδον ἐξ ἀνθέων, ὡς δρόσος ἐκ πεταλῶν.

99. Εἰς τὸν αὐτόν.

Γείτονας εὐμενέοιτε καὶ ἐν κόλποισι δέχοισθε,
 Μάρτυρες, ὑμετέροις αἶμα τὸ Γρηγορίου,
 Γρηγορίου Νόννης τε μεγακλέος, εὐσθεῖη τε
 καὶ τύμβοις ἱεροῖς εἰς ἐν ἀγειρομένους.

100. Εἰς τὸν αὐτὸν καὶ εἰς Φιλάγριον.

Κλυῖθι, Ἀλεξάνδρεια· Φιλάγριος ὤλεσε μορφήν
 τῆς λογικῆς ψυχῆς οὔτι χειριετέρην,
 Καισαρίου δὲ νέον φθόνος ἤρπασεν· οὔποτε τοῖα
 πέμψαις εὐίπποις ἄνθεα Καππαδοχίας.

101. Εἰς Γοργόνιον τὴν αὐτοῦ ἀδελφὴν.

Γρηγορίου Νόννης τε φίλον τέκος ἐνάδα κείμεαι
 Γοργόνιον, ζωῆς μύστις ἐπουρανίης.

102. Εἰς Γοργόνιον.

Οὐδὲν Γοργόνιον γαίῃ λίπεν, ὁστέα μῦθα·
 πάντα δ' ἔθηκεν ἄνω, Μάρτυρες ἀθλοφόροι.

103. Εἰς τὴν αὐτὴν καὶ εἰς Ἀλύπιον τὸν αὐτῆς ἀνδρα.

Κτῆσιν ἐὴν σάρκας τε καὶ ὁστέα πάντ' ἀναθεῖσα
 Γοργόνιον Χριστῷ, μῦθον ἀφήκε πόσιν·
 οὐ μὲν οὐδὲ πόσιν δρηρὸν χρόνον· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
 ἤρπασεν ἑξαπίνης κύδιμον Ἀλύπιον.
 Ὅλβιε ὀλιβίστης ἀλόχου πόσι· τοῖς βὰ λοετροῖς
 λύματ' ἀπωσάμενοι ζῆτε παλιγενέες.

104. Ἐπιτάφιον εἰς Μαρτινιανόν.

Εἰ τις Τάνταλος ἐστὶν ἐν ὕδασι αὔθις ἀπίστοις,
 εἰ τις ὑπὲρ κεφαλῆς πέτρος ἀεὶ φοβέων,
 δαπτόμενόν τ' ὄρνισιν ἀγήραον ἤπαρ ἀλιτροῦ,
 καὶ πυρῶεις ποταμὸς, καὶ ζόρος ἀθάνατος,
 ταρτάρειοί τε μυχοὶ καὶ δαίμονες ἀγριόθυμοι,
 ἄλλαι τε φθιμένων τίσιες εἰν αἶδι·
 ὅστις Μαρτινιανὸν ἀγακλέα δηλήσαιτο
 τύμβον ἀνοχλίζων, δειμάτα πάντα φέροι.

105. Κατὰ τυμβωρύχου.

Οἰρεά σοι καὶ πόντος, ἀτάσθαλε, καὶ πεδίοισι
 τέρπη πυροφόροις τετραπόδων τ' ἀγέλαι·
 καὶ χρυσοῖο τάλαντα καὶ ἀργυρος, εὐγενέες τε
 λάες καὶ σπηρῶν νήματα λεπταλέα,
 πάντα βίος ζωοῖσι· λίθοι δ' ὀλίγοι τε φίλοι τε
 τοῖς φθιμένοις. Σὺ δὲ μοι κἀνάδα γεῖρα φέρεις,
 οὐδὲ σὺν αἰδομένως, τλήμων, τάφον, ὃν τίς ὀλέσσει
 ἄλλος σοῖσι νόμοις, χερσὶ δικαιοτέραις.

indico mortalibus ut hanc vitam oderint.

Cæsario quis pulchritudinem similis? aut quis e-cunctis,
 talis quum-esset, talis assecutus-est laudem doctrinæ.
 Nemo mortalium. Sed evolavit e vita
 velut rosa ex floribus, velut ros e foliis.

99. In eundem.

Vicini, propitii-estote et in sinum recipite,
 Martyres, vestrum sanguinem Gregorii,
 Gregorium Nonnamque famigeratissimam, pietateque
 et sepulcris sacris in unum adunatos.

100. In eundem et in Philagrium.

Ausculata, Alexandria. Philagrius perdidit formam
 rationali anima non pejorem;
 Cæsarium vero juvenem invidia rapuit. Nunquam tales
 mittes equestribus flores Cappadocibus.

101. In Gorgonium sororem.

Gregorii Nonnæque dilecta filia hic jaceo
 Gorgonium, vitæ initiata cœlesti.

102. In Gorgonium.

Nihil Gorgonium terræ liquit, ossa sola;
 cuncta sed reposuit sursum, Martyres victores.

103. In eandem et Alypium ejus virum.

Bona sua, carnesque et ossa, cuncta consecrans
 Gorgonium Christo, solum reliquit maritum.
 Attamen nec maritum per-longum-tempus; verum etiam
 rapuit derepente, illustrem Alypium. [hunc
 Felix felicissimæ conjugis vir! nam lavacris
 sordes postquam-rejecistis, vivite renati.

104. Epitaphium in Martinianum.

Si quis Tantalus est in aquis siccis infidis,
 si quod super caput saxum semper terrens,
 laniatumque avibus non-senescens jecur scelerosi,
 et igneus fluvius, et nox æterna,
 tartareique recessus et dæmones immani-corde,
 aliæque mortuorum pœnæ in inferis:
 quicumque Martiniano inclyto nocuerit,
 sepulcrum vecte-submovens, terrores cunctos patiatur.

105. In sepulcrorum perfossorem.

Montes tibi sunt et mare, impie; et agris
 gaudes frugiferis quadrupedumque gregibus
 et auri talenta et argentum, nobilesque
 lapides, et Serum texta tenuia, [cique carique
 cuncta hæc sunt vita (bona) viventibus; lapides vero pau-
 mortuis. Tu vero mihi et huc manum infers,
 ne tuum quidem reverens, miser, sepulcrum, quod aliquis
 alius, tuis legibus, manibus justioribus. [pessun dabit

106. Εἰς Μαρτινιανόν.

Ἦνίκα Μαρτινιανὸς ἔδω χθόνα, μητέρα πάντων,
 πᾶσα μὲν Αὐσονίων ἑστονάγησε πόλις·
 πᾶσα δὲ Σικανίη τε, καὶ εὐρέα πείρατα γαίης
 κείρατ', ἀπ' ἀνθρώπων οἰχομένης Θέμιδος.
 Ἡμεῖς δ' ἀντί νυ σείο τάφον μέγαν ἀμφιπέποντες,
 αἰὲν ἐπερχομένοι δώσομεν ὡς τι σέβας.

107. Εἰς τὸν αὐτόν.

Οἱ Χριστὸν φορέοντες ἀκούσατε, ὃ τε θέμιστας
 εἰδότες ἡμερίων καὶ φθιμένων δόλην·
 πάντα λιπὼν, βασιλῆα, πάτρην, γένος, εὖχος ὑπάρ-
 αιᾶ! πᾶσιν δμῶς νῦν κόνις εἴμ' ὀλίγη, [χων,
 Μαρτινιανὸς πᾶσι τετιμένος· ἀλλ' ἐπὶ τύμβῳ
 βάλλειν ἡμετέρῳ δάκρυα, μὴ καλάμας.

108. Εἰς τὸν αὐτόν.

Μουσσοπλόν, ῥητῆρα, δικασπλόν, ἄκρον ἅπαντα,
 τύμβος δδ' εὐγένετην Μαρτινιανὸν ἔχω,
 ναύμαχον ἐν πελάγῃσιν, ἀρήϊον ἐν πεδίοισιν·
 ἀλλ' ἀποτῆλε τάφου, πρὶν τι κακὸν παθεῖν.

109. Εἰς τὸν αὐτόν.

Μὴ πόλεμον φθιμένοισιν — ἄλις ζῶντες, ἀλιτροί —
 Μὴ πόλεμον φθιμένοις Μαρτινιανὸς ἐγὼ
 ταῦτα πᾶσιν ζῶσις ἐπιτελλομαι. Οὐ θέμις ἐστὶν
 τῶν ὀλίγων φθονεῖν τοῖς φθιμένοισι λίθων.

110. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ὁ Θέμι, τῆς πολλοῖσιν ἐγὼ νόμησα τάλαντα
 ὧ φοβεραὶ ψυχῶν μᾶστιγες οὐχ ὀρίων·
 οὔτος ἔμοισι λίθοισι φέρεσι στονόβεντα σίδηρον·
 οὔτος ἔμοι. Φεῦ, φεῦ! ποῦ δὲ λίθος Σισύφου;

111. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ὁλοβιος, εὐγῆρως, ἀνοσος θάνον, ἐν βασιλῆος
 πρῶτα φέρων, ἱερῆς ἄκρον ἔχων σοφίης·
 εἴ τινα Μαρτινιανὸν ἀκούετε· ἀλλ' ἀπὸ τύμβου,
 μηδὲ φέρειν ἐπ' ἔμοι δυσμενέας παλάμας.

112. Εἰς τὸν αὐτόν.

Χάζεο, χάζεο τῆλε· κακὸν τὸν ἄεθλον ἐγείρεις,
 λάσας ἀνοχλίζων καὶ τάφον ἡμέτερον·
 χάζεο Μαρτινιανὸς ἐγὼ, καὶ ζῶσιν ὄνειρα
 καὶ νέκυς οὐκ ὀλίγον ἐνθάδε κάρτος ἔχω.

113. Εἰς τὸν αὐτόν.

Καππαδοκῶν μὲγ' αἰσιμα, φαάντατα Μαρτινιανέ,
 σεῖο, βροτῶν γενεῆ, καὶ τάφον αἰδόμεθα·
 ἔς ποτ' ἔης βασιλῆος ἐν ἔρκεισι κάρτος ὑπάρχων,
 δουρὶ δὲ Σικανίην κτήσαο καὶ Λιβύην.

114. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ὁμουμην ἀθανάτοιο θεοῦ κράτος ὑψιμέδοντος,

106. In Martinianum.

Quando Martinianus subiit tellurem, matrem omnium,
 omnis Ausoniorum ingemuit civitas,
 totaque Sicania et lati fines telluris
 capillos-sibi-totonderunt, ex hominibus abeunte Themide.
 Nos autem pro te sepulcrum magnum colentes,
 usque posteris trademus ut quid sacrum.

107. In eundem.

Christum qui fertis auscultate, atque jura
 qui-calletis vivorum et mortuorum religionem : fectorum,
 Cuncta linquens, imperatorem, patriam, genus, honorem pra-
 heu, heu! cunctis pariter nunc sum pulvis exiguus,
 Martinianus cunctis honoratus. Ast in tumulum
 injicite nostrum lacrimas, non manus.

108. In eundem.

Musarum-cultorem, oratorem, judicem, summum in-o-
 sepulcrum hocce nobilem Martinianum teneo, [mibus,
 de-nave-dimicantem in mari, martialem in campis.
 Sed procul abi a-sepulcro, priusquam quid mali patiaris.

109. In eundem.

Ne bellum mortuis — satis sunt vivi, o scelesti —
 ne bellum mortuis! Martinianus ego
 hæc cunctis qui-vivunt indico. Non fas est
 exiguos invidere mortuis lapides.

110. In eundem.

O Themis, cujus multis ego movi lances!
 o terribilia animarum flagella non piarum!
 hic meis saxis infert lacrimabile ferrum,
 hic mihi. Heu, heu! ubi autem lapis Sisyphi?

111. In eundem.

Felix, bona-usus-senecta, sine-morbis obii, in imperatoris
 primas ferens, sacræ culmen tenens doctrinæ, [domo
 si quem Martinianum audistis. At procul abi a sepulcro,
 neu feras in me hostiles manus.

112. In eundem.

Discede, discede procul. Funestum certamen excitas,
 lapides vecte-movens ac sepulcrum nostrum.
 Discede: Martinianus ego, et vivis utilis-fui,
 ac mortuus non minimam hic potentiam habeo.

113. In eundem.

Cappadocum magna laus, splendidissime Martiniane,
 tuum, mortalium genus, etiam sepulcrum veneramur,
 qui quondam eras imperatoris in arcibus robur præfec-
 hastaque Sicaniam acquisivisti et Libyam. [torum,

114. In eundem.

Juramus immortalis Dei potentiam alte-regnantis,

καὶ ψυχὰς νεκρῶν, κύδιμε, σὴν τε κόνιν,
μήποτε, Μαρτινιανῆ, τρεῖς ἐπὶ χεῖρας ἐνέγκαι
στήλην καὶ τύμβω· οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἱεροῖς.

115. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ῥώμη καὶ βασιλῆες ἔμοι καὶ πείρατα γαίης
στῆλαι Μαρτινιανῶ, τὰς χρόνος οὐ δαμάσει·
ἀλλ' ἔμπης ὀλίγω περιδείδια, μή τι πάθῃσι,
τῶδε τάφω· πολλῶν οὐχ ὅσαι παλάμαι.

116. Εἰς τὸν αὐτόν.

Μαρτινιανοῦ σῆμα μεγακλέος, εἴ τιν' ἀκούεις
Καππαδοκῶν Ῥώμης πρόθρονον εὐγενέων,
παντολαῖς ἀρετῆσι κεκασμένον, ἀλλὰ κόνιν περ
ἄζόμενοι στήλην καὶ τάφον ἀμφιπέπιν.

117. Εἰς τὸν αὐτόν.

Οὐποτ' ἐγὼ φθιμένοισιν ἐπέχραον, οὐδ' ἀπὸ τύμβων
ἔργον ἔγειρα, δίκην ὀμνοῦμι καὶ φθιμένους·
τοῦνεκα μὴδ' ἐπ' ἔμοισι φέρειν λάεσσι σιδήρον
εἰ δὲ φέροις, τὴν σὴν ἐς κεφαλὴν πεσέτω.
Μαρτινιανὸς ἐγὼ τάδε λίσσομαι· εἴ τις ἐμείο
κύδεός ἐστι χάρις, τύμβος αἰεὶ μενέτω.

118. Εἰς Λιβίαν τὴν γαμητὴν Ἀμφιλόχου.

Εἷς δόμος, ἀλλ' ὑπένερθε τάφος, καθύπερθε δὲ σηκός·
τύμβος δειμαμένοις, σηκὸς ἀθλοφόροις·
καὶ β' οἱ μὲν γλυκερὴν ἤδη κόνιν ἀμφεθάλλοντο
ὡς σὺ μάκαιρα δάμαρ Ἀμφιλόχου, Λιβίη,
κάλυψε θ' υἱῶν, Εὐφήμιε· τούσδ' ὑπέδεχθε,
μάρτυρες ἀτρεκέις, τοὺς ἔτι λειπομένους.

119. Εἰς τὴν αὐτήν.

Ὁφελεις, ὦ Λιβία, ζῶειν τεκέεσσι φίλοισιν·
ὄφελαι ἄχρι πύλης γήραος ἐμπελάσαι·
νῦν δέ σε μοῖρ' ἐδάμασσαν ἀώριον, εἰσέτι καλὴν,
εἰσέτι κουριδίους ἄνθεσι λαμπομένην.
Αἰαί! Ἀμφιλόχος δὲ τὸς πόσις ἀντὶ δάμαρτος
ἔσθλης καὶ πινυτῆς τλήμονα τύμβον ἔχει.

120. Εἰς τὴν αὐτὴν Λιβίαν.

Αἰαί! καὶ Λιβίαν κατέχει κόνις. Οὐποτ' ἔγωγε
ὠϊσάμην θνητὴν ἔμμεναι, εἰσορόων
εἶδος, μελιχίην τε σαοφροσύνην τε γυναικὸς,
τοῖς φύλον πασέων καίνυτο θηλυτέρων·
τοῦνεκα καὶ τοίω σε τάφω κύδηνε θανοῦσαν
σῶν τε τριάς τεκέων καὶ πόσις Ἀμφιλόχος.

121. Εἰς Εὐφήμιον καὶ Ἀμφιλόχον ἀδελφοῦν.

Ἦν δυὰς ἦν ἱερὴ, ψυχὴ μία, σώματα δισά,
πάντα κασιγνήτω, αἷμα, κλέος, σοφίην,
υἴες Ἀμφιλόχου, Εὐφήμιος Ἀμφιλόχος τε,
πᾶσιν Καππαδόκαις ἀστέρες ἑκφανέες.
Δεινὸν δ' ἀμφοτέρους φθόνος ἔδρακε· τὸν μὲν ἄμερσε

ΑΠΗΘΟΛΟΓΙΑ. I.

ac mortuorum animas, inclyte, tuumque pulverem,
nunquam, Martiniane, tuis manus inferre
cippo ac tumulo : neque enim nec sacris inferimus.

115. In eundem.

Roma, et imperatores mei, et fines telluris,
cippi sunt Martiniano, quos vetustas non abolebit.
Attamen exiguo valde-metuo, ne quid patiatur,
huic sepulcro : multorum non piæ manus.

116. In eundem.

Martiniani monumentum famigeratissimi, si quem audisti
Cappadocum, Roma, præsidem nobilium,
omnigenis virtutibus ornatum; at, pulverem quamvis
venerantes, cippum et sepulcrum colite.

117. In eundem.

Nunquam ego mortuis insultavi, neque de sepulcris
opus exstruxi : Justitiam juro et mortuos.
Idcirco neque in meos ferte lapides ferrum;
si autem fers, tuum in caput cadat.
Martinianus ego hæc precor : si qua meæ
gloriæ est gratia, sepulcrum semper remaneat.

118. In Liviam uxorem Amphilochi.

Una domus, sed inferius est sepulcrum, supra sacrarium,
sepulcrum conditoribus, sacrarium victoribus Marty.
Et illi quidem dulcem jam pulverem induerunt, [ribus.
velut tu beata uxor Amphilochi, Livia,
pulcherque filiorum, Euphemi. Illos autem excipite,
martyres veritatis, qui sunt adhuc superstites.

119. In eandem.

Debueras, o Livia, vivere liberis caris;
debueras usque ad limina senectutis accedere.
Nunc vero te fatum domuit immaturam, adhuc pulchram,
adhuc juvenilibus floribus nitentem.
Heu, heu! Amphilocho autem tuus conjux pro uxore
bona ac prudenti triste sepulcrum habet.

120. In eandem Liviam.

Heu, heu! et Liviam retinet pulvis. Nunquam equidem
opinatus-eram mortalem esse, intuens
formam, mansuetudinemque et castitatem feminae,
quibus genus cunctarum vincebat feminarum.
Idcirco et tali te sepulcro honoravit mortuam
tuorumque trias liberorum et conjux Amphilocho.

21. In Euphemium et Amphilocho fratres germanos.

Erat erat binarius sacer, anima una, corpora duo,
in-omnibus fratres, sanguine, gloria, doctrina,
filii Amphilochi, Euphemius Amphilochoque,
cunctis Cappadocibus astra fulgentia.
Tortum vero ambos invidia aspexit; hunc privavit

ζωῆς, τὸν δ' ἔλιπεν ἡμισυν Ἀμφίλοχον.

122. Εἰς Εὐφήμιον.

Ἰήτωρ ἐν βητῆρσιν, αἰδοπολος δ' ἐν αἰδοῖς,
κῦδος ἔης πάτρης, κῦδος ἔων τοκέων
ἄρτι γενειάσκων Εὐφήμιος, ἄρτι δ' ἔρωτας
ἐς θαλάμους καλέων, ὦλετο φεῦ παθέων!
ἀντί δὲ παρθενικῆς τύμβον λάχεν, ἡδ' ὑμεναίων
ἡματα νυμφιδίων ἡμαρ ἐπῆλθε γόων.

123. Εἰς τὸν αὐτόν.

Εἰκοσέτης πᾶσαν Εὐφήμιος, ὡς μίαν οὔτις,
Ἑλλάδα κ' Αὐσονίην μούσαν ἐφιπτάμενος,
στράπτων ἀγλαίη τε καὶ ἤθεσι ἦλθ' ὑπὸ γαίαν.
Αἰαί! τῶν ἀγαθῶν ὡς μόρος ὠκύτερος.

124. Εἰς τὸν αὐτόν.

Χρυσείης γενεῆς Εὐφήμιος ἦν ἐτι τυτθὸν
λαΐφανον, εὐγενέτης ἤθεα καὶ πραπίδας,
μειλιχος, ἡδυεπής, εἶδος Χαρίτεσσιν ὁμοῖς·
τοῦνεκα καὶ θνητοῖς οὐκ ἐπὶ δὴν ἐμίγη.

125. Εἰς τὸν αὐτόν.

Στράψε μέγ' ἀνθρώποις Εὐφήμιος, ἀλλ' ἐπὶ τυτθόν
καὶ γὰρ καὶ στεροπῆς οὐ μακρόν ἐστι σέλας·
στράψεν ὁμοῦ σοφίη τε καὶ εἶδει καὶ πραπίδεσσιν·
τὰ πρὶν Καππαδόκαις ἦν κλέα, νῦν δὲ γόος.

126. Εἰς τὸν αὐτόν.

Τίς; τίνος; — Ἀμφίλοχου Εὐφήμιος ἐνθάδε κείται,
οὗτος δὲ Καππαδόκαις πᾶσι διὰ στόματος·
οὗτος θν αἱ Χάριτες Μούσαις δόσαν· οἱ δ' ὑμέναιοι
ἀμρὶ θύρας ἦλθεν δ' ἐφθόνος ὠκύτερος.

127. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἔρνος ἀμώμητον, Μουσῶν τέκος, ἔαρ ἑταίρων,
καὶ χρύσειον Χαρίτων πλέγμα ἰοστεφῶν,
ᾧχετο ἐκ μερόπων Εὐφήμιος· οὐδ' ἔτ' ἀνίσχεν,
εἰαί! σοῖς θαλάμοις πυρσὸς θν ἦψεν Ἔρωσ.

128. Εἰς τὸν αὐτόν.

Αἱ Χάριτες Μούσαισι· « Τί βέρομεν; οὐκέτ' ἀγαλμα
χειρῶν ἡμετέρων Εὐφήμιος ἐν μερόπεσσιν ».
Χαί Μούσαι Χαρίτεσσιν· « Ἐπει φθόνος ἐστὶν ἀλιτρός,
τόσσον ἔχει ἡμῖν δὲ τόδ' ὄρκιον ἐμπεδον ἔστω,
μηκέτ' ἀναστῆσαι τοῖον μερόπεσσιν ἀγαλμα ».

129. Εἰς τὸν αὐτόν.

Κρῆναι καὶ ποταμοὶ καὶ ἄλσεα, καὶ λαλαγεῦντες
ὄρνιθες λιγυροὶ καλὸν ἐπ' ἀκρεμοῖων,
αὔραι τε μαλακὸν συρίγμασι κῶμα φέρουσαι,
καὶ κῆποι Χαρίτων εἰς ἐν ἀγειρομένων,
κλαύσατε. ὦ χαρίεσσ' Ἐδφημιάς! ὡς σε θανών περ
Εὐφήμιος κλεινὴν θήκατ' ἐπωνυμίην.

vita, illum vero reliquit dimidium Amphilochi.

122. In Euphemiam.

Rhetor inter rhetores, poetaque inter poetas,
gloria suæ patriæ, gloria suorum parentum,
nuper pubescens Euphemius, nuperque amores
ad thalamos vocans, interit. Heu ærumnæ!
proque virgine sepulcrum est-sortitus, et hymenæorum
dies sponsalium dies insecuta-est gemituum.

123. In eundem.

Viginti-annos-natus totam Euphemius, ut unam nemo,
Græcam et Ausoniam musam involitans,
fulgens decoreque et moribus, subitit terram.
Heu, heu! honorum quam mors est cita-nimis!

124. In eundem.

Auræ ætatis Euphemius erat adhuc exigua
pars-reliqua, nobilis moribus et consiliis,
mansuetus, dulciloquus, formam Gratiis par.
Idcirco et mortalibus non diu mixtus-fuit.

125. In eundem.

Resplenduit valde inter-homines Euphemius, sed in breve
etenim fulguris quoque non longum est lumen:
resplenduit simul doctrinaque et forma et consiliis;
quæ prius Cappadocibus erant decora, nunc mæror

126. In eundem.

Quis? cujus? — Amphilochi filius Euphemius hic jacet,
ille Cappadocibus cunctis in ore,
ille quem Gratiæ Musis dederant. Hymenæi autem erant
ad fores; venit vero invidia citior.

127. In eundem.

Germen inculpandum, Musarum filius, ver sodalium,
et aureum Gratiarum sertum violis-coronatarum,
discessit e vivis Euphemius; neque illuxit
heu, heu! tuis thalamis tæda quam accendit Amor.

128. In eundem.

Gratiæ Musis: « Quid faciemus? non amplius simulacrum
manuum nostrarum Euphemius inter homines. »
Et Musæ Gratiis: « Quoniam invidia est impia,
id-tantum habeat. Nobis vero hocce jusjurandum stabile
non jam erigere tale inter-homines simulacrum. » [esto.

129. In eundem.

Fontes et fluvii et nemora, et garrientes
aves canoræ belle super ramis,
auræque mollem sibilis soporem ferentes,
atque horti Gratiarum in unum adunatarum,
lugete. O speciosa Euphemias! nam te mortuus licet
Euphemius claram fecit cognominem.

130. Εἰς τὸν αὐτόν.

Κάλλιμος ἠϊθέων Εὐφήμιος, εἶπον' ἔην γε·
κάλλιμος ἐν χώροις χώρος δὲ ἠλύσιος·
τοῦνεκεν εἰς ἐν ἀγερθεν· ἐπεὶ ζωὴν μὲν ἔλειψεν,
οὐνομα δ' ἐν χώρῳ κάλλιπεν ἠγαθέω.

131. Εἰς Ἀμφιλοχίον.

Ἦλυθε κ' Ἀμφιλόχοιο φίλον δέμας ἐς μέγα σῆμα,
ψυχὴ δ' ἐς μακάρων ὄρατ' ἀποπταμένη.
Ἦηοῖς πάντα πέπασσο, μακάρτατε· βίβλον ἐφξας
πῶσαν ὄση θνητῶν, καὶ τις ἐπουρανίη.
Ἰηραλῆος φίλῃν ὑπέδυσ χθόνα· τέκνα λείλοιπας
κρείσσονα καὶ τρεῖσαν τὸ πλέον οὐ μερόπων.

132. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἄσμενος ἦ τε δάμαρτι καὶ υἱεὶ πάρθετο σῶμα
Ἀμφιλόχος, λιπαροῦ γήραος ἀντίασας,
ὄλβιος, εὐγενέτης, μύθων κράτος, ἀλκαρ ἀπάντων,
πηῶν, εὐσεβέων, εὐγενέων, λογίων,
καὶ μύθοιο δοτήρ περιώσιος. Ἦνιδ' ἑταίρων
σῶν ἐνός, ὧ φιλότης, γράμμ' ἐπιτυμβίδιον.

133. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἦ μάκαρ, ὧ ζυγὸν πενίης ἄκος, ὧ πτερόεντες
μῦθοι, καὶ πηγὴ πᾶσιν ἀρουμένη,
ἀσθματι πάντα λίπες πυμάτων· τὸ δ' ἄμ' ἔσπετο μοῦνον
ἐνθεν ἀειρομένη κῦδος αἰεὶ θαλέθων.
Ἰρηγόριος τὰδ' ἔγραψα, λόγῳ λόγον θν παρὰ
Ἀμφιλόχ', ἐξεδάην ἀντιχαριζόμενος.

134. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἀμφιλόχος τέθνηκεν· ἀπόλωτο εἰ τι λείλειπτο
καλὸν ἐν ἀνθρώποις, ῥητορικῆς τε μένος,
καὶ Χάριτες Μούσαισι μιμιγμέναι· ἔξοχα δ' αὖ σε
ἡ Διοκαισαρέων μύρατο πάτρα φιλῆ.

135. Εἰς τὸν αὐτόν.

Τυτθὸν μὲν πολλίεθρον, ἀτὰρ πολλὸν ἀνέρα δῶκα
βήμασιν ἰθυδίκους ἡ Διοκαισαρέων,
Ἀμφιλόχον φθιμένῳ δὲ συνέφθιτο καὶ πυρόεσσα
ῥήτηρ, καὶ πάτρης εὖχος ἀριστοτόκου.

136. Εἰς τὸν αὐτόν.

Τὸν ῥήτηρην πυρόεσσαν ἐπ' ἀντιπάλοισι φέροντα,
τὸν μέλιτος γλυκίω ἤθεα καὶ πραπίδας
Ἀμφιλόχον κατέχω τυτθὴ κόνις, ἔκτοθι πάτρης,
υἱέα Φιλτατίου Γοργονίας τε μέγαν.

137. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ῥητῆρες, φθέγγοισθε· μεμυκῶτα χεῖλεα σιγῇ
Ἀμφιλόχου μεγάλου τύμβος δὲ ἄμφι ἔχω.

138. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἦρίον Ἀμφιλόχοιο μελίφρονος, ὅς ποτε ῥήτηρ

130. In eundem.

Pulcher adolescentium Euphemius, si quis fuit unquam;
pulcher inter campos campus hic Elysus.
Quare in unum *ambo* conjuncti-sunt; nam vitam quidem
nomen vero in campo reliquit divino. [reliquit,

131. In Amphilocho.

Venit et Amphilochi dilectum corpus in magnum sepul-
anima vero in beatorum domos abiit evolans. [crum,
Affinibus cuncta possidebas, beatissime. Librum aperuisti
omnem quicumque mortalium est, et si quis divinus.
Senex amicam subiisti tellurem; liberos reliquisti [num.
meliores etiam parentibus. Majus quid non est homi-

132. In eundem.

Lubens suamque uxorem et filios juxta posuit corpus
Amphilocho, provectam senectutem nactus,
felix, generosus, sermonum vis, columnen cunctorum,
affinium, piorum, nobilium, eruditorum,
et sermonis largitor egregius. En amicorum
tuorum unius, o caritas mea, carmen sepulcrale.

133. In eundem.

O beate, o commune paupertatis remedium, o alati
sermone, et fons omnibus hauste, [tum-est solum,
habitu cuncta reliquisti cum-supremo. Id vero una secu-
hinc dum-auferebaris, gloria semper virens.
Gregorius hæcce scripsi, orationi orationem quam a te,
Amphiloche, edidici vicissim rependens.

134. In eundem.

Amphilocho est-mortuus; periit si quod reliquum-erat
pulchrum inter homines, rhetoricesque vis,
et Gratiae Musis junctæ. Valde autem te
Diocæsariensium fleuit patria cara.

135. In eundem.

Parva quidem civitas; at magnum virum dedi
tribunalibus æquis urbs Diocæsariensium,
Amphilocho. Exstincto autem una-fuit-exstincta et ignea
oratio, et patriæ gloria optimi-:r atris-civis.

136. In eundem.

Orationem igneam in adversarios ferentem,
melle dulciorem moribus et consilii,
Amphilocho teneo exiguus pulvis, procul-a patria,
filium Philtatii Gorgoniæque magnum.

137. In eundem.

Oratores, loquimini. Clausa labra silentio
Amphilochi magni sepulcrum hoc contineo.

138. In eundem.

Sepulcrum Amphilochi mansueti, qui quondam oratione

πάντας Καππαδόκας καίνυτο καὶ πραπίσιν.

139. Εἰς Νικομήδην.

Οἶχεαι, ὦ Νικόμηδες, ἐμὸν κλέος· ἡ δὲ συνωρί
σῶν καθαρῆ τεκέων πῶς βίον ἐξανύσει;
τίς δὲ τέλος νηῶ περιβάλλει χεῖρ ἐπιθήσει;
τίς δὲ θεῶ πέμψει φρὴν τελέην θυσίην,
σεῖο, μάκαρ, μιχθέντος ἐπουρανίοισι τάχιστα;
Ἦ γενεῆ τλήμων, οἷα πάθες, μερόπων!

140. Εἰς τὸν αὐτόν.

Δέρκεο καὶ τύμβον Νικομήδεος, εἴ τιν' ἀκούεις,
ὃς νηὸν Χριστῷ δειμάμενος μεγάλῳ,
αὐτὸν μὲν πρῶτιστον, ἔπειτα δὲ τὴν περιβωτον
δῶκεν ἀγνὴν θυσίην παρθενίην τεκέων,
φέρτερον οὐδὲν ἔχων, ἱερεὺς, γενέτης τε φέριστος.
Τούνεκα καὶ μεγάλη ὄκα μίγῃ Τριάδι.

141. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἦστατος ἐς βίον ἦλθες αἰδιμον, ἀλλὰ τάχιστα
ἐνθεν ἀνέρθης· τίς τὰδ' ἐνευσε δίκη;
Χριστὸς ἀναξ, Νικόμηδες, ὅπως σέο λαὸν ἄνωθεν
ἰθύνοισ τεκέων σὺν ἱερῇ δυάδι.

142. Εἰς Καρτέριον ἐταῖρον τοῦ μεγάλου Γρηγορίου.

Πῆ με λιπὼν πολυμόχον ἐπὶ χθονί, φιλαθ' ἐταίρων,
ἦλυθες ἀρπαλέως, κύδιμε Καρτέριε;
πῆ ποτ' ἔβης νεότητος ἐμῆς οἰήϊα νωμῶν,
ἦμος ἐπ' ἀλλοδαπῆς μῦθον ἐμετρεόμην,
ὃς βιώτῳ μ' ἔζησας ἀσαρκεῖ; Ἦ ῥ' ἐτεόν σοι
Χριστὸς ἀναξ πάντων φιλτερος, ὃν νῦν ἔχεις.

143. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἄστροπὴ Χριστοῦ μεγακλέος, ἔρκος ἀριστον
ἠϊθέων, ζωῆς ἠνίοχ' ἡμετέρης,
μνώεο Γρηγορίοιο, τὸν ἐπλασας ἦθεσι κεδνοῖς,
ἦν ὅτε ἦν, ἀρετῆς κοίρανε Καρτέριε.

144. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἦ πηγαὶ δακρύων, ὦ γούνατα, ὦ θυέσειν
ἀγνωτάοις παλάμαι Χριστὸν ἀρροσάμεναι
Καρτερίου· πῶς λῆξεν ὁμῶς πάντεσσι βροτοῖσιν;
ἦθελεν ὑμνοπόλον κειθὶ χοροστασίη.

145. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἦρπασας, ὦ Νικόμηδες, ἐμὸν κέαρ· ἦρπασας ὄκα
Καρτέριον, τῆς σῆς σύζυγον εὐσεβίης.

146. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἦ Ξώλων ζαθέων ἱερὸν πέδον, οἷον ἔρεισμα
σταυροφόρων κόλποις Καρτέριον κατέχεις.

147. Εἰς Βάσσον τινὰ παρὰ λησῶν ἀποκτανθέντα.

Βάσσε φίλος, Χριστῷ μεμελημένος ἔξογον ἄλλων,

cunctos Cappadoces vicit et consiliis.

439. In Nicomedem.

Abisti, o Nicomedes, meum decus. At biga
tuorum pura liberorum quomodo vitam absolvēt?
quæ autem finem ecclesiæ pulcherrimæ manus imponet?
quæ autem Deo mittet mens perfectam hostiam,
te, beate, permixto coelestibus citissime?

O genus miserum qualia perpressum-es mortalium!

140. In eundem.

Aspice et sepulcrum Nicomedis, si quem audisti,
qui ecclesiam Christo exstruxit magno-et
se ipsum primo, deinde inclutam
dedit puram hostiam virginitatem liberorum,
melius nihil habens, sacerdos paterque optimus.
Quare et magnæ ocyus mixtus-est Trinitati.

141. In eundem.

Sero ad vitam pervenisti gloriosam, sed citissime
hinc es-sublatus. Quæ hæc permisit justitia?
Christus dominus, Nicomedes, ut tuum populum coelitus
regas filiorum cum sacro binario

142. In Carterium sodalem.

Quo me deserens ærumnosus super terra, carissime so-
abiisti raptim, inclyte Carteri? [daliū.
quo tandem ivisti tu juvenutis meæ gubernacula regens.
quando in alieno-solo verba metiebar, [tibi
tu-qui vitam me vivere-fecisti incorpoream? Profecto vere
Christus dominus cunctis carior, quem nunc tenes.

143. In eundem.

Fulgur Christi inclytissimi, propugnaculum optimum
juvenum, vitæ moderatōr nostræ,
memor-sis Gregorii, quem informasti moribus bonis,
tempore præterito, virtutis princeps Carteri.

144. In eundem.

O fontes lacrimarum, o genua, o sacrificiis
purissimis manus Christum quæ-placavisti
Carterii! quomodo cessavit pariter ac-cuncti mortales?
voluit hymnographum qui-ibi-est chorus.

145. In eundem.

Rapuisti, o Nicomedes, meum cor; rauuisti cito
Carterium, tuæ socium pietatis.

146. In eundem

O Kolorum divinatorum sacrum solum, quale columen
Christianorum in-sinu tuo Carterium possides!

147. In Bassum quendam a prædonibus interfectum.

Basse amice, Christo qui-curæ-eras præ aliis,

τῆλε τῆς πάτρης ληίστορι χειρὶ δαμάσθης,
οὐδὲ σε τύμβος ἔχει πατρώιος· ἀλλὰ καὶ ἔμψης
πᾶσιν Καππαδόκεσι μὲγ' οὐνομα σεῖο λείπεται,
καὶ στήλαι παγίων μὲγ' ἀμεινονες, αἷς ἐνιγράφθης.
Γρηγορίου τόδε σοι μνημήϊον, δν φιλέσσεας.

148. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἦς Ἀβραάμ κόλποισι θεβίς ὑποδέχνησο, Βάσσε,
σὸν τέκος ἀτρεκέως πνεύματι Καρτέρϊον·
αὐτὰρ ἐγὼν, εἰ καὶ σε τάφος σὺν πατρὶ καλύπτει,
οὐποτ' ἀφ' ὑμετέρης στήσομ' ὁμοζυγίης.

149. Εἰς Φιλτάτιον.

Ἦθιον μεγάλοιο μέγαν κοσμήτορα λαοῦ
χθὼν ἱερῆ κεύθω Φιλτατίοιο δέμας.

150. Εἰς Εὐσέβειαν καὶ Βασιλίσσαν.

Εὐσέβιον, Βασιλίσσα, μεγακλέες, ἐνθάδε κείνται,
Ξώλων ἡγαθῶν θρέμματα χριστοφόρα,
καὶ Νόννης ἱερῶν δέμας. Ὅστις ἀμείβεις
τούσδε τάφος, ψυχῶν μύωο τῶν μεγάλων.

151. Εἰς Ἑλλάδιον καὶ Εὐλάλιον αὐταδέλφους.

Αἰεὶ σοι νόος ἦεν ἐς οὐρανὸν, οὐδ' ἐπὶ γαίης
ἤρειδες χθαμαλῆς ἔχνην οὐδ' ὀλίγον·
τοῦνεκεν ὡς τάχος ἦλθεσ ἀπὸ χθονός· Εὐλάλιος δὲ
σὴν κόνιν ἀμφιέπει σὸς κάσις, Ἑλλάδιε.

152. Εἰς Ἑλλάδιον.

Τὸν νεαρὸν, Χριστῷ δὲ μέγαν, πολὶὸν τε νόημα,
χωῖρος δδ' ἀθλοφόρων Ἑλλάδιον κατέχου·
οὐ νέμεις· κείνοις γὰρ ὁμοίον ἄλγος ἀνέτηλ,
σθεννὺς ἀντιπάλου τοῦ φθονεροῖο μόθου.

153. Εἰς τὸν αὐτόν.

Μικρὸν μὲν πνεύσεας ἐπὶ χθονὶ σαρκὸς ἀνάγκη,
πλείονα δὲ ζωῆς ὑψόθι μοῖραν ἔχεις,
Ἑλλάδιε, Χριστοῖο μέγα κλέος· εἰ δὲ τάχιστα
δεσμῶν ἐξελύθης τοῦτο γέρας καμάτων.

154. Εἰς Γεώργιον.

Καὶ σὺ Γεωργίοιο φίλον δέμας, ἐνθάδε κείσαι,
δς πολλὰς Χριστῷ πέμψας ἀγνάς θυσίας·
σὺν δὲ κασιγνήτῃ σῶμα, φρένας, ἡ Βασιλίσσα
ξυὸν ἔχει μεγάλη καὶ τάφον ὡς βίον.

155. Εἰς Εὐπράξιον.

Χώρης τῆσδ' ἱερῆς Εὐπράξιον ἀρχιερεῖα
ἦδ' Ἀριανζαίη χθὼν μεγάλη κατέμω,
Γρηγορίου φίλον καὶ ἡλικα, καὶ συνοδίτην·
τοῦνεκα καὶ τύμβου γαίτονος ἠγτίασεν.

156. Εἰς Ναυκράτιον τὸν ἀδελφὸν τοῦ μεγάλου Βασιλείου.

Ἰχθυόλον ποτ' ἔλυε λίνον βυθίης ἀπὸ πέτρης

procul-a tua patria praedatrice manu necatus-es,
neque te sepulcrum habet patrium. Sed nihilominus
cunctis Cappadocibus magnum nomen tui relictum-est,
et cippi solidis longe praestantiores, quibus tu es-inscriptus.
Gregorii hocce tibi monumentum, quem diligebas.

148. In eundem.

Ut Abraham in-sinu situs suscipe, Basse,
tuum filium vere spiritu Carterium :
verum ego, etsi te sepulcrum cum patre abscondat,
nunquam a vestra desistam societate.

149. In Philtatium.

Juvenem magni magnum rectorem populi
tellus sacra condo Philtatii corpus.

150. In Eusebiam et Basilissam.

Eusebium, Basilissa, inclytissimae, hic jacent,
Xolorum divinatorum alumni christophori,
et Nonnae sanctae sacrum corpus. Quisquis transis
haec sepulcra, animarum memento magnarum.

151. In Helladium et Eulalium fratres germanos

Semper tibi mens erat in caelo, neque in solo
figebas humili vestigium ne paululum quidem :
idcirco citissime abiisti a terra ; Eulalium autem
tuum cinerem colit, tuus frater, Helladi

52. In Helladium.

Juvenilem, Christo sed magnum, canumque mentem,
campus hicce victorum-martyrum Helladium teneo. —
Non indignandum : illis enim parem cruciatum passus-est,
extinguens adversarii invidi bellum.

153. In eundem.

Paululum quidem spirabas super terram carnis necessitate,
majorem vero vitae in alto partem habes,
Helladi, Christi magnum decus. Si autem citissime
vinculis exsolutus-es, id merces laborum.

154. In Georgium.

Et tu, Georgii carum corpus, hic jaces,
qui multas Christo misisti puras hostias ;
unaque soror corpore, mente, Basilissa
communem habet magna et tumulum ut vitam.

155. In Eupraxium.

Regionis hujus sacrae Eupraxium pontificem
haec Arianzae tellus magna teneo,
Gregorii amicum et coevum, et synoditam :
idcirco et sepulcrum vicinum est nactus.

156. In Naucratiium fratrem magni Basilii.

Piscatorium aliquando avellebat rete demersa ex rupe

Ναυκράτιος, δίναις ἐν ποταμοῦ βρυχίαις·
καὶ τὸ μὲν οὐκ ἀνέλυσεν· ὁ δ' ἔσχετο· πῶς ἀλιτῆρα
εἵρυσεν ἀνθ' ἀλίης δίκτυον, εἶπε, λόγε·
Ναυκράτιον, καθαροῦ βίου νόμον, ὥσπερ εἶσκω,
καὶ χάριν ἐλθέμεναι καὶ μόρον ἐξ ὑδάτων.

157. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ναυκράτιος στροφάλιγγι θάνα φθονεροῦ ποταμοῖο,
δεσμοῖσιν βυθίης ἀρκυος ἐνσχόμενος·
δὶς κε μάθης σὺ, θνητὲ, τὰ παίγνια τοῦδε βίοιο,
ἐνθεν ἀνῆρθη πῶλος ὁδ' ἀκρα θέων.

158. Εἰς τὸν αὐτόν.

Ναυκράτιος πλεκτοῦ λίνου δεσμοῖσιν ἐλυσθείς,
δεσμῶν τοῦδε βίου ἐξ ἀλίης ἐλύθη.

159. Εἰς Μαξέντιον.

Αἵματος εὐγενέος γενόμεν, βασιλῆος ἐν αὐλαῖς
ἔστη, ὄφρ' ἄερα κενόφρονα. Πάντα κεδάσασ,·
Χριστὸς ἐπέμεινε με κάλεσσε, βίου πολλαῖσιν ἀταρπῶν
ἔγχοις ἔρεισα πόθοιο τινάγμασιν, ἀχρὶς ἀνεῦρον
τὴν σταθερὴν· Χριστῷ τῆξα δέμας ἀλγεσι πολλοῖς·
καὶ νῦν κοῦφος ἄνω Μαξέντιος ἐνθεν ἀνέπτῃν.

160. Εἰς τὸν αὐτὸν Μαξέντιον.

Πάλλετ' ἐμοὶ κραδίη, Μαξέντιε, σείο γράφουσα
οὐνομα, ὅς στυφελὴν ἤλθεσ δδὸν βίτου,
ἀμβροτον, αἰπήσασαν, ἀτερπέα· σείο, φέριστε,
ἀτρομος οὐδὲ τάφω χριστιανὸς πελάει.

161. Εἰς Ἐμμελίαν τὴν μητέρα τοῦ ἁγίου Βασιλείου.

Ἐμμελίον τέθνηκε· τίς ἔφρασεν; ἢ γε τοσοῦτον
καὶ τοίων τεκέων δῶκε φάος βιότηω,
υἱάας ἠδὲ θύγατρας διόζυγας ἀζυγέας τε·
εὐπαις καὶ πολύπαις ἦδε μόνῃ μερόπων.
Τρεῖς μὲν τῆσδ' ἱερῆς ἀγαλλέας, ἢ δ' ἱερῆος
σύζυγος· οἱ δὲ πέλας ὡς στρατὸς εὐαγέων.

162. Εἰς τὴν αὐτὴν Ἐμμελίαν.

Θάμβος ἔχεν μ' ὀρόνonta τόσον γόνον Ἐμμελίω
καὶ τοίον, μεγάλης νηδύος ὄλθον ὄλον·
ὡς δ' αὐτὴν φρασάμη Χριστοῦ κτέαρ, εὐσεβὲς αἶμα
Ἐμμελίον, τόδ' ἔφην· « Οὐ μέγα· ῥίζα τόση ».
Τοῦτό σοι εὐσεβίης ἱερὸν γέρας, ὧ παναρίστη,
τιμὴ σῶν τεκέων, οἷς ποθὸν εἶχες ἕνα.

163. Εἰς Μακρίναν τὴν ἀδελφὴν τοῦ μεγάλου Βασιλείου.

Παρθένον αἰγλήσασαν ἔχω κόνις, εἴ τιν' ἀκούεις
Μακρίναν, Ἐμμελίου πρωτότοκον μεγάλης·
ἢ πάντων ἀνδρῶν λάθεν ὄμματα· νῦν δ' ἐνὶ πάντων
γλώσση καὶ πάντων φέρτερον εὖχος ἔχει.

164. Εἰς Θεοσέβιον ἀδελφὴν Βασιλείου.

Καὶ σὺ Θεοσέβιον, κλεινῆς τέκος Ἐμμελίου,

Naucratus, vorticibus in fluvii horrissonis,
et illud quidem non retraxit, ipse vero retentus fuit. Quo-
traxit pro piscatione rete, dic, sermo. [modo piscatorem
Naucratis puræ vitæ normam, ut conjicio,
et gratiam venisse et mortem ex aquis.

157. In eundem.

Naucratus in vortice perit invidi fluvii,
vinculis demersi retis implicitus;
ut discas tu, mortalis, qui sint ludi hujus vitæ,
inde sursum-elatus-est equus hic eximie currens.

158. In eundem.

Naucratus texti lini vinculis implicitus
vinculis hujus vitæ ex piscatione solutus-est.

159. In Maxentium.

Sanguine ex-nobili natus-sum; imperatoris in aula
steti; supercilium sustuli vesanum. Cuncta dispergens,
Christus postquam me vocavit, vitæ multis in-semiis
vestigium fixi desiderii motibus, donec inveni
solidam: Christo maceravi corpus ærumnis multis;
et nunc levis sursum Maxentius huic evolavi.

160. In eundem Maxentium.

Palpitat mihi cor, Maxentie, tuum scribens
nomen, qui duram ingressus-es viam vitæ,
hominibus-carentem, altam, injucundam. Tuo, optime,
intrepidus ne sepulcro quidem christianus accedet.

161. In Emmeliam matrem magni Basilii.

Emmelium mortua est: quis dixisset? quæ tot
et tantorum liberorum dedit lumen vitæ,
filios atque filias, nuptos innuptosque: [liorum.
bonorum-liberorum-mater ac multorum hæc sola mu-
Tres quidem hujus sacerdotes illustrissimi, ipsaque sacer-
conjug; pro] inquit vero tanquam exercitus piorum. [dotis

162. In eandem Emmeliam.

Miratio subibat me intuentem tantam prolem Emmelii
ac talem, generosi ventris thesaurum totum; [sanguinem
quum vero ipsam consideravi Christi possessionem, rium
Emmelium, hoc dixi: « Non magnum; radix tanta. »
Id tibi pietatis sacrum præmium, o in-omnibus-optima,
honos tuum libertum, quibuscum desiderabas idem.

163. In Macrinam sororem magni Basilii.

Virginem splendidam teneo pulvis, si quam audisti
Macrinam, Emmelii primogenitam magnæ,
quæ omnium virorum latuit oculos, nunc vero est in
lingua, et cunctis majus decus habet. [cunctorum

164. In Theosebium sororem Basilii.

Et tu Theosebium, claræ nata Emmelii,

Ἰηρηγορίου μεγάλου σύζυγε ἀτρεκέως,
ἐνθάδε τὴν ἱερὴν ὑπέδυσ χθόνα, ἔρμα γυναικῶν
εὐσεβείων· βίτου δ' ὄριος ἐξελεύθης.

165. Εἰς Γρηγόριον τῆς μητρὸς ἀδελφόν.

Γρηγόριον μήτρως, ἱερεὺς μέγας, ἐνθάδ' ἔθηκε
Γρηγόριος, καθαρῶς Μάρτυσι παρθήμενος,
ἠΐθεον, θαλέθοντα, νεόγονον· αἱ δὲ πάροιθεν
τῆς γηροτροφίης ἑλπίδες ἦδε κόνις.

166. Πρὸς τοὺς ἐν μαρτυρίοις τρυφῶντας.

Εἰ φίλον ὀρχησταῖς ἀθλήματα, καὶ φίλον ἔστω
θρύψις ἀεθλοφόροις· ταῦτα γὰρ ἀντίθετα.
Εἰ δ' οὐκ ὀρχησταῖς ἀθλήματα, οὐδὲ ἀθληταῖς
ἢ θρύψις, πῶς σὺ Μάρτυσι δῶρα φέρεις
ἄργυρον, οἶνον, βρώσιν, ἐρεύγματα; ἢ ἢα δίκαιος
δὲ πληροὶ θαλάκου, ἀν ἀδικώτατος ἦ;

167. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Μάρτυρες, εἶπατε ἄμμιν ἀληθῶς, εἰ φίλον ὑμῖν
αἱ σύνοδοι; Τί μὲν οὖν ἤδιον; Ἄντι τίνος;
Τῆς ἀρετῆς· πολλοὶ γὰρ ἀμείνους ὄδε γένοιεντ' ἄν,
εἰ τιμῶντ' ἀρετῇ. Τοῦτο μὲν εὖ λέγετε.
Ἢ δὲ μέθη, τό τε γαστρός ὑπάρχειν τοὺς θεοσραπευτὰς
ἄλλοις· ἀθλοφόρων ἔκλυσις ἄλλοτρία.

168. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Μὴ ψεύδεσθ' ὅτι γαστρός ἐπαινείται εἰσὶν ἀθληταῖ·
λαϊκῶν οἶδε νόμοι, ὧ³ γαθοί, ὑμετέρων·
Μάρτυσι δ' εἰς τιμὴν ἐν ἐπίσταμαι· ὕβριν ἐλαύνειν
ψυχῆς καὶ δαπανῶν δάχρυσι τὴν τιμελήν.

169. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Μαρτύρομ', ἀθλοφόροι καὶ μάρτυρες· ὕβριν ἔθηκαν
τιμὰς ὑμετέρας οἱ φιλογαστροῖδαί.
Οὐ ζητεῖτε τράπεζαν ἐμπνοον, οὐδὲ μαγείρους·
οἱ δ' ἐρυγὰς παρέχουσ' ἀντ' ἀρετῆς τὸ γέρας.

170. Εἰς τοὺς αὐτοὺς καὶ κατὰ τυμβωρύχων.

Τρισθανέας, πρῶτον μὲν ἐμύξατε σώματ' ἀνάγνων
ἀθλοφόροις, τύμβοι δὲ θυηπόλον ἀμφὶς ἔχουσι·
δεύτερον αὐτε τάφους τοὺς μὲν διεπέρσατ' ἀθέσμως,
αὐτοὶ σήματ' ἔχοντες ὁμοία· τοὺς δ' ἀπέδοσθε,
πολλάκι καὶ τρις ἑκάστον· ὁ δὲ τρίτον, ἱεροσυλεῖς
μάρτυρας οὐς φιλείς· Σοδομιτιδὲς ἤξατε πηγαί.

171. Εἰς τοὺς αὐτοὺς καὶ κατὰ τυμβωρύχων.

Παῖδες Χριστιανῶν τόδ' ἀκούσατε· Οὐδὲν δ' τύμβος·
πῶς οὖν ὑμετέρους γίνωντ' ἀριπρεπέας;
Ἄλλ' ἔστιν καὶ πᾶσι γέρας τόδε, μηδὲ τάφοισιν
βαλλῖν ἀλλοτρίους δυσμενεάς παλάμας.
Εἰ δ' ὅτι μὴ νέκυς οἶδε τὰ ἐνθάδε, τοῦτ' ἀδίκαστον,
πίθειμαι, ἦν σὺ φέρης πατρός ὕβριν φθιμένου.

Gregorii magni uxor reuera,
hic sacram subiisti humum, columen mulierum
piarum: vitâ autem matura exsoluta-es.

165. In Gregorium matris fratrem.

Gregorium avunculus, sacerdos magnus, hic posuit
Gregorius, puris martyribus commendans,
juvenem, florentem, prima-pubescentem-lanugine; pri-
curandi-senii spes hic sunt pulvis. [stina vero

166. Ad eos qui in martyrum ecclesialis lautius convivantur.

Si jucunda-res saltatoribus proelia, etiam jucunda sit
voluptas victoribus-martyribus; hæc enim opposita.
Si vero non saltatoribus *jucunda* proelia, nec athletic
voluptas, quomodo tu martyribus dona fers
argentum, vinum, cibum, eructationes? An justus
qui implet folles (*corpus*), etiamsi injustissimus sit?

167. In eosdem.

Martyres, dicite nobis vere, an grati vobis
conventus? Quid certe jucundius? Cujus causa?
Virtutis; multi enim meliores sic sient,
si honoretur virtus. — Id quidem bene dicitis.
Ast ebrietas, et ventris esse animos cultores,
esto aliis: a victoribus-martyribus relaxatio aliena.

168. In eosdem.

Ne mentiamini, quod ventris laudatores sint martyres:
gularum hæc leges, o boni, vestrarum. [lere
At martyribus in honorem unum hoc novi: probrum pel-
animæ et consumere lacrimis pinguedinem.

169. In eosdem.

Testor vos, victores et martyres: probrum fecerunt
honores vestros lurconidæ.
Non quæritis mensam odoram neque coquos;
illi autem eructationes præbent pro virtute præmiuna.

170. In eosdem et contra sepulcrorum perfossores.

Ter-morte-digni, primo miscuistis corpora profanorum
martyribus, et sepulcra flaminem continent;
secundo rursus sepulcra alia evertistis nefarie,
ipsi monumenta habentes similia; alia vero vendidistis,
sæpe etiam ter unumquodque; tertio autem sacrilegus-es
in martyres quos diligitis: Sodomitici erumpite fontes.

171. In eosdem et contra sepulcrorum perfossoras.

Filii Christianorum, hoc audite: Nihil est tumulus:
quomodo igitur vestros struitis late-splendentes?
Sed est et cunctis honor hic, neque sepulcris
injicite alienis infensas manus. [immune est,
Si vero quod cadaver non-sentit quæ hinc fiunt, id judicii-
credam, si tu feras patris contumeliam mortui.

172. Εἰς τοὺς αὐτοὺς καὶ κατὰ τυμβωρύχων.

Τυμβολέται, γάστρωνες, ἐρευγόβιοι, πλατύνωτοι, μέχρι τίνος τύμβοις Μάρτυρας ἀλλοτρίοις τιμᾶτ', εὐσεβέοντες ἀμὴ θέμις; ἴσχετε λαίμους, καὶ τότε πιστεύσω Μάρτυσιν ἧρα φέρειν.

173. Πρὸς τοὺς ἀπὸ τῶν ἐκ τάφων λίθων ναοὺς οἰκοδομοῦντας.

Τιμὴ Μάρτυσιν ἐστὶν αἰὲ θνήσκειν βίωσθαι, αἵματος οὐρανόου μνωρομένους μεγάλου, τύμβοι δὲ φθιμένοις· δεσ βήματα δ' ἤμιν ἐγείρει ἀλλοτρίοισι λίθοις, μηδὲ τάφοιο τύχοι.

174. Πρὸς τοὺς ἐν μαρτυρίοις τρυφῶντας.

Μάρτυρες, αἶμα θεῶν μεγάλην ἐσπέισατε λοιθῆν, καὶ μέντοι θεῶν ἀξία δῶρ' ἔχετε, βήμαθ' ὕμους, λαοὺς, εὐχῶν σέβας. Ἄλλ' ἀπὸ τύμβων φύγετε, νεκροκόμοι, Μάρτυσι πειθόμενοι.

175. Πρὸς τοὺς αὐτοὺς.

Δαίμοσιν εἰλαπίναζον, ὄσοις τὸ πάροισι μεμῆλξει δαίμοσιν ἧρα φέρειν, οὐ καθαρὰς θαλίαις· τούτου Χριστιανῶν λύσιν εὐρομεν, ἀλοφρόροισι στησάμεθ' ἡμετέροις πνευματικὰς συνόδους. Νῦν δὲ τι τάρβος ἔχει με· ἀκούσατε οἱ φιλόκομοι· πρὸς τοὺς δαιμονικούς αὐτομολεῖτε τύπους.

176. Κατὰ τυμβωρύχων.

Μηκέτι πηκτὸν ἄροτρον ἀνὴρ ἐπὶ γαῖαν ἐλαύνει, μὴ πέλαγος πλώοι, μὴ δόρυ θοῦρον ἔχοι· ἀλλὰ φέρων σκαπάνην τε καὶ ἄγριον ἐν φρεσὶ θυμῶν, ἐς τύμβους πατέρων χρυσὸν ἴσι ποθέων· ὁπότε καὶ τοῦτόν τις ἐμον περικαλλέα τύμβων σκάψεν ἀτασταλέων ἐννεκα κερδούσσης.

177. Ἄλλο.

Ἐπτὰ βίοιο πέλει τάδε θαύματα· τεῖχος, ἀγαλμα, κῆποι, πυραμίδες, νηὸς, ἀγαλμα, τάφος· ὄγδοον ἔσκον ἔγωγε πελώριος ἐνθάδε τύμβος, ὑψιπαγῆς, σκοπέλων τῶνδ' ἀποτῆλε θέων· πρῶτος δ' ἐν φθιμένοισιν αἰόδιμος, ἔργον ἀπληστον τῆς σῆς ἀνδροφόνε, μαινομένης παλάμης.

178. Ἄλλο.

Ἦν ὅτε ἦν ἀτίνακτος ἐγὼ τάφος οὐρεὸς ἄρην πούλις ὑπερτέλλων τηλεφανῆς σκόπελος· νῦν δὲ με θῆρ ἐτίναξεν ἐφέστιος ἐννεκα χρυσοῦ· ἴδε δ' ἐτινάχθη γείτονος ἐν παλάμαις.

179. Κατὰ τυμβωρύχων.

Τὸν τύμβοιο τόσου ληϊστορα, ὃν πέρι πάντη λάων τετραπέδων ἀμφιθέει στέφανος, αἴσιον αὐτίκ' ἔην, αὐτῷ ἐνὶ σήματι θέντας αὐθις ἐπικλεῖσαι γάσματα δυσσεβῆ.

172. In eodem et contra sepulcrorum perfossores.

Sepulcrum-eversores, lurcones, qui-vivitis-ut-eructetis, hodie quo tumulis martyras alienis [mines-latis-humeris, honoratis, pii] *its* quæ nefas est agere? continete gulas, et tunc credam martyribus vos gratificari.

173. Ad eos qui ex sepulcrorum lapidibus ecclesias ædificant.

Honos martyribus est semper mori vitæ, sanguinis celestis memores gloriosi; sepulcra autem mortuis. Qui vero sanctuaria nobis erigit alienis lapidibus, nec sepulcrum nanciscatur.

174. Ad eos qui in ecclesiis martyrum lautius convivantur.

Martyres, sanguinem Deo magnam libavistis libationem, et quidem a-Deo digna dona habetis, [Sed vos a sepulcris sanctuaria, hymnos, populos, precessionum reverentiam. fugite, mortuorum-cultores, martyribus parentes.

175. Ad eodem.

Dæmonibus epulabantur, quibus olim curæ-erat dæmonibus grata offerre dona, non puras epulas. Hujus-rei Christiani abolitionem invenimus, victoribus-instituimus nostris spiritales conventus. [martyribus Nunc vero quidam metus habet me: audite, o qui-amatis-ad dæmoniaca transfugitis exempla. [comessationes:

176. Contra sepulcrorum perfossores.

Ne-amplius compactile aratrum vir in terram agat, ne mare naviget, ne hastam violentam habeat; sed ferens ligonemque et sævum in præcordiis animum. in sepulcra patrum aurum eat cupiens; quandoquidem et hoc aliquis meum pulcherrimum sepulcra effodit nefarie-agens, causa lucri. [crum

177. Aliud.

Septem vitæ (mundi) sunt hæcæ miracula: murus, statua, horti, pyramides, templum, statua, sepulcrum; octavum eram ego ingens hic tumulus, in-altum-structus, rupibus ab hisce longe procurrens. Primus autem inter mortuos celebris, cado insatiabili tua sub, homicida, furentem manu.

178. Aliud.

Fuit-tempus, quando fui inconcussus ego sepulcrum, mon-plurima superans longe-conspicua rupes; [tis cacumen nunc vero me fera concussit domestica propter aurum: sicque concussus-fui vicini a manibus.

179. In sepulcrorum perfossores.

pulcri tanti prædonem, quod circumquaque lapidum quadratorum cingit-currens corona. æquum protinus fuit, ipso in monumento quam-posuis-rursus claudere hiatus super impio. [sent.

180. Κατὰ τυμβωρύχων.

Ἔργον ἀλιτρὸν ὄπωπα, κεχρηγὸτα τύμβων, δεδύων·
 χρυσοῦ ταῦτα πελεῖ ἐργματα τοῦ δολίου·
 εἰ μὲν χρυσὸν ἔχεις, εὖρες κακὸν· εἰ δ' ἄρα κεινὸς
 ἔνθεν ἔβης, κενεὴν μήσαο δυσσαβίην.

181. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Ὅσσατιον παράμειψα βροτῶν βίον· οὐδ' ἄρ' ἐμελλον
 ἐκφυγέειν παλάμης γείτονος οὐλομένας,
 ὅς με καὶ αἰτῶν ἰόντα χαμαὶ βάλε νηλεῖ θυμῷ,
 οὔτε θεὸν δείσας, οὔθ' ὀσίην φθιμένων.

182. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Τὸν τύμβων κακοεργὸν ἀλάστορα φεύγετε πάντες·
 ἦνιδ' ὄσην σκοπιὴν ῥήξατο ῥηϊδίως·
 οὐ μὲν ῥηϊδίως ἐβῆξατο· ἀλλ' ἀποτῆλε
 χάριστες· φθιμένους ᾧδ' ἂν ἀρυσσάμεθα.

183. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Αἰαῖ ὧς τι κακὸν προτιόσσομαι ἐγγύθεν ἤδη
 τοῖσι τε τυμβωρύχοις, τοῖς τε περικτιόσιν,
 σήματος ὑψιθέουτος ὀλωλότος! ἀλλὰ τὸν ἐχθρὸν
 οἶδε δίκη· δακρύειν δ' ἡμέτερον φθιμένους.

184. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Μαυσωλοῦ τάφος ἐστὶ πελώριος, ἀλλὰ Κάρεσσι
 τίμιος· οὕτως ἐκεῖ τυμβολέτις παλάμη·
 Καππαδόκεσσι ἐγωγε μὲγ' ἔσοχος, ἀλλὰ δέδορκας
 οἶα πάθον· στήλη γράψατε νεκροφόνον.

185. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Τοῖχος ἐνὶ προπόδεσσι καὶ ὄρθιος· ἔνθεν ἔπειτα
 ἔπιος, ἐκ λαγόνων εἰς ἐν ἀγειρομένων
 τύμβος ἔην, καθύπερθε λόφου λόφος· ἀλλὰ τί ταῦτα;
 οὐδὲν χρυσοφιλαις οἷ μ' ἐτίναξαν ὄλον.

186. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Νεκρῶν νεκρὰ πέλοι καὶ μνήματα· δε δ' ἀνεγείρει
 τύμβον ἀριπρεπέα τῇ κόνι, τοῖα πάθοι·
 οὐ γὰρ ἂν οὗτος ἀνὴρ τὸν ἐμὸν τάφον ἐξαλάπαζεν,
 εἰ μὴ χρυσὸν ἔχειν ἤλπετο ἐκ νεκύων.

187. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Τίς τίνος; Οὐκ ἐρέει στήλη· πρὸ γὰρ ὄλετο τύμβου.
 Τίς χρόνος; ἀρχαίης σῆμα τὸδ' ἐργασίης.
 Γίς δέ σ' ἐνήρατο; εἰπέ· φόνος τόδε. — Χεῖρες ἀλιτραὶ
 γείτονος. — Ὡς τί λάβης; — Χρυσόν. — Ἐχοι σκοτίνην.

188. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, ἴσθι με ταῦτα
 τοῦ νεοκληρονόμου χερσὶ παθόντ' ἀδίκως·
 οὐ γὰρ ἔχον χρυσόν τε καὶ ἄργυρον, ἀλλ' ἔδοκθήην,
 κάλλει μαρμαίρων τοσσατίων λαγόνων.

80. In sepulcrorum perfossores.

Facinus impium vidi, hians sepulcrum, iter-faciens :
 auri hæc sunt opera dolosi.

Si quidem aurum habes, invenisti malum; si vero vacuus
 hinc abiisti, vanam es-meditatus impietatem.

181. In eodem.

Quam-longam præsterii hominum vitam! nec igitur debe-
 effugere manus-vicini perniciosas; [ham
 qui me etiam excelsum humi jecit immiseri cordi mente,
 neque Deum formidans, neque religionem defunctorum.

182. In eodem.

Sepulcrorum maleficum deprædatorem fugite cuncti.

En quantum speculam rupit facile!
 non quidem facile rupit. Ast procul
 recedite : mortuis ita placuerimus.

183. In eodem.

Heu, heu! quantum quid mali præsentio propinquum jam
 sepulcrorumque perfossoribus, vicinisque,
 monumento in-altum-excurrente destructo! Sed hostem
 novit justitia : deslere autem nostrum est mortuos.

184. In eodem.

Mausoli sepulcrum immensum est, sed Caribus
 venerandum : nulla ibi sepulcra-quæ-destructat manus
 Cappadocibus ego valde eximium : at cernis
 qualia sum-passus. Cippo inscribite cadavericidam.

185. In eodem.

Murus in radicibus-montis, isque rectus; hinc dein
 supinum, ex lateribus in unum conjunctis,
 sepulcrum erat, super collem collis. Sed quid hæc?
 nihil auri-cupidis qui me concusserunt totum.

186. In eodem.

Mortuorum mortua sint et monumenta. Qui vero erigit
 sepulcrum inclutum pulveri, talia patiat.

Neque enim iste homo meum sepulcrum devastavisset,
 nisi aurum habere sperasset ex mortuis.

187. In eodem.

Quis? cujus? non dicit cippus; ante enim eversus sepul-
 crum ætas? vetusti monumentum hoc operis. [rum est.
 Quis te interfecit? dic. Cædes hoc. — Manus scelestæ
 vicini. — Ut quid haberet? — Aurum. — Habeat tenebras.

188. In eodem.

Quicumque meum juxta monumentum fers pedem, scito
 novi-hæredis inanimibus passum-esse inique. [me hæc
 Non enim habebam aurumque et argentum, sed videbar
 habere, pulchritudine splendens tantorum laterum,

189. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Στῆθι πέλας, καὶ κλαῦσον ἰδὼν τόδε σῆμα θανόντος,
εἶποτ' ἔην, νῦν αὖτε τάφον δηλήμονος ἀνδρός·
σῆμα πέλω μὴ τύμβον ἐγείρειε βροτὸς ἄλλος.
Τί πλέον, εἰ παλάμαισι φιλοχρύσοισιν ὀλεῖται;

190. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Αἰὼν καὶ κληῖδες ἀμειδίτου θανάτου,
καὶ λήθη, σκοτίας βένθεα, καὶ νέκυας,
πῶς ἔτλη τύμβον τις ἔμὸν ἐπι χεῖρας ἐνεργεῖν;
πῶς ἔτλη; φθιμένων κήδετα οὐδ' ὀσθή;

191. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Τέτρωμαι πληγῆσιν ἀσεκελήσιν ὁ τύμβος
τέτρωμ', ὡς τις ἀνὴρ ἐν δατ' λευγαλέῃ.
Ταῦτα φίλα θνητοῖσι; τὸ δ' αἴτιον ὡς ἀθέμιστον!
τὸν νέκυν οἶον ἔχων, χρυσὸν ἀποξέβομαι.

192. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Πρὸς σε θεοῦ ξενίου λιτάζομαι, ὅστις ἀμειβεῖς
τύμβον ἔμὸν, φράζειν· « τοῖα πάθοις ὁ δράσας! » —
Οὐκ οἶδ' ὄντινα τύμβος ἔχει νέκυν· ἀλλ' ἐρέω γε
δάκρυ' ἐπισπένδων· « τοῖα πάθοις ὁ δράσας! »

193. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Ἄντα λιπῶν, γαίης τε μυχοῦς καὶ πείρατα πόντου,
ἤλθεσ ἔχειν ποθέων χρυσὸν ἐμοῦ νέκυος.
Νεκρὸν ἔχω καὶ μῆνιν ὀλωλότος· ἦν τις ἐπέλθῃ,
ταῦτ', εἰ ληΐζει, δώσομεν ἀσπασίως.

194. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Εἴ σοι χρυσὸν ἔδωκα μόνῃ μόνος, οὐκ ἐφύλασσε
τοῦθ' ὅπερ εἰλήφεις; ἢ κακὸς ἦσθ' ἂν ἄγαν.
Εἰ δὲ τάφον σκάπτεις, τὴν αἰδέσιμον παραθήκην,
καὶ τὸδ' ἐπὶ χρυσῷ, ἄξιος, εἰπέ, τίνος;

195. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Τοὺς ζῶντας κατόρυσσε· τί γὰρ νεκροὺς κατορύσσεις;
ἄξιοι εἰσι τάφων, οἳ σὲ ζῆν εἴασαν οὕτω,
τὸν τῶν οἰχομένων ὕβριστήν καὶ φιλόχρυσον.

196. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Καὶ σὺ, τάλαν, παλάμησι ταεῖς ἢ μύστιν ἔδωδῃν
δέξῃ θαρσαλέως, ἢ θεὸν ἀγκαλέσεις
χείρεσιν αἷς διόρυζας ἔμὸν τάφον; ἢ βᾶ δίκαιοι
οὐδὲν ἔχουσι πλέον, εἰ σὺ τάλαντα φύγοις.

197. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Φησὶ Δίκη· Τίς πίστις, δε' ὤλεσας ὃν λαγόνεσαι
σῆσιν ἔδωκα, νέκυν, γαῖα φίλη, φθίμενον; —
Οὐ γαίη μ' ἐτίναξεν· ἀτάσθαλος ὤλεσεν ἀνὴρ,
καὶ φιλοκερδείης εἵνεκα. Τοῦτον ἔξε.

189. In eodem.

Sta prope, et luge cernens hocce monumentum mortui,
si quando fui; nunc pro sepulcro malevoli hominis
monumentum sum, ne tumulum erigat mortalis alius.
Quid juvat, si manibus auri-avidis peribit?

190. In eodem.

Ævum et claustra tristis mortis,
et oblivio, tenebrarum penetralia, et mortui,
quomodo sustinuit sepulcro aliquis meo manus inferre?
quomodo sustinuit? an mortuos tuetur nec sanctitas?

191. In eodem.

Vulneratus-sum plagis indignis sepulcrum;
vulneratus-sum, ut aliquis vir in pugna sæva.
Hæc grata mortalibus? Causa vero quam contra-jus!
cadaver solum habens, ad aurum corrador.

192. In eodem.

Per te deum hospitem precor, quicumque pertransis
sepulcrum meum, ut dicas: « talia patiaris qui-fecisti! »
— Non scio quem sepulcrum habeat mortuum; sed dicam
lacrimas inspergens: « talia patiaris qui-fecisti! »

193. In eodem.

Omnia linquens, terræque recessus et fines ponti,
venisti habere cupiens aurum mei mortui.
Cadaver habeo et iram mortui. Si quis aggressus fuerit,
hæc, si prædatur, dabimus lubenter.

194. In eodem.

Si tibi aurum dedissem soli solus, nonne servares
id quod accepisses? aut malus esses valde.
Si vero sepulcrum effodis, venerandum depositum,
et hoc propter aurum, dignus, dic, cujus es?

195. In eodem.

Vivos inhuma: quid enim mortuos inhumas?
Digni sunt sepulcris, qui te vivere siverunt ita,
in defunctos injuriosum et auri-avidum.

196. In eodem.

Et tu, miser, manibus tuis vel mysticum cibum
accipies audacter, vel Deum invocabis
manibus quibus effodisti meum sepulcrum? Perfecto justii
nihil habent amplius, si tu lances justitiæ effugeris.

197. In eodem.

Alit Justitia: « Quæ fides, quando perdidisti quem lateribus
« tuis dedi, cadaver, tellus amica, peremptum »? —
« Non terra me excussit: impius perdidit vir
« et avaritiæ causa. Hunc teneto. »

198. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Πρόσθε τάδ' ἦεν ἄσυλα· θεὸς, νέκυς. Ἀλλὰ θεὸς μὲν
Ἰλαος· εἰ δὲ νέκυς, ἄψευθ' ὁ τυμβολέτης.

199. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Ἴη βρά σε δινήσουσιν Ἐρινύες· ἀτάρ ἔγωγε
κλαύσομ' ἀποφθιμένους, κλαύσομ' ἄγος παλάμης.

200. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Λήξατε, τυμβοχόοι, ναὶ λήξατε βένθεσι γαίης
κεύθειν τοὺς φθιμένους· εἴξατε τυμβολέταις.
Νεκρῶν καὶ τάδε γ' ἐστὶ σοφίσματα, ὡς φιλόγρυσον
εὐρωσιν παλάμην, σήματα τοῖα χέειν.

201. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Τίς σ' ἀνέηκεν, ἀπλήστε, τόσον κακὸν ἀντὶ τόσοιο
κέρδεος ἀλλάξαι, μηδὲ παρεστατόος;

202. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Στῆλαι καὶ τύμβοι, μέγα χαίρετε, σήματα νεκρῶν·
οὐκέτι κηρύξω μνήμασι τοὺς φθιμένους,
ἠνίκα τὸν περίφαντον ἐμὸν τάφον ὄλεσε γείτων.
Γοῖα φιλι, σὺ δέ μοι δέχυσσο τοὺς φθιμένους

203. Πρὸς τοὺς αὐτοὺς.

Στῆλαι, καὶ πλακόεντες ἐν οὐρασι, ἔργα γιγάντων,
τύμβοι, καὶ φθιμένων ἄφριτε μνημοσύνη,
σεισμός πάντα βράσειεν, ἐμοῖς νεκύεσσιν ἀρήγων,
οἷς ἐπι χεῖρ ὀλοή ἦλθε σιδηροφόρος.

204. Πρὸς τοὺς αὐτοὺς.

Ἢνίκα τὸν περίθωνον ἐπ' οὐραοῦ, ἄγριε Τιτάν,
τύμβον ἀνεβῆξω, πῶς εἶσιδες νέκυας,
ὡς δ' εἶσιδες, πῶς χεῖρες ἐπ' ὀστέα; ἢ τάχα κέν σε
τῆ σχεθόν, εἰ θέμις ἦν τοῖσδ' ἓνα τύμβον ἔχειν.

205. Πρὸς τοὺς αὐτοὺς.

Σήματα, καὶ σποδιῆ, καὶ ὀστέα, οἳ τε πάρεδροι
δαίμονες, οἱ φθιμένου ναίετε τόνδε λόφον,
τόνδ' ἄλιτρον τίνυσθε, θες ὑμέας ἐξαλάπαξεν.
Τῶν δὲ περικτιόνων δάκρυον ὑμμῖν ὄσον!

206. Κατὰ τυμβωρύχων.

Τύμβοι, καὶ σκοπιαὶ, καὶ οὐρα, καὶ παροδίται,
κλαύσατε τύμβον ἐμὸν, κλαύσατε τυμβολέτην·
Ἢγὼ δ' ἐκ σκοπέλων πυματηγόρος ἀντιαχείτω
τῶνδε περικτιόνων· « κλαύσατε τυμβολέτην. »

207. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Κτείνετε, ληΐζεσθε, κακοὶ κακοκερδέες ἄνδρες·
οὔτις ἐπιστήσει τὴν φιλοχρημοσύνην.
Εἰ τάδ' ἔτλης, κακοεργέ, κακόφρονος εἵνεκα χρυσοῦ,
πᾶσι τετὼν ἐπέχειν ἀρπαλέην παλάμην.

198. In eosdem.

Olim hæcce erant asyla : deus, mortuus. Sed deus quidem
benignus : an vero mortuus, videbit sepulcri-eversor.

199. In eosdem.

Profecto te torquebunt Furisæ ; ast ego
lugebo defunctos, lugebo piaculum manus.

200. In eosdem.

[terræ
Desinite, tumulorum-exstructores, nã desinite visceribus
occultare mortuos ; ceditate sepulcrorum-destructores.
In-mortuos et ista sunt cavillationes : ut auri-avidam
experiantur manum, monumenta talia aggerere.

201. In eosdem.

Quis tibi persuasit, insatiabilis-homo, tantum malum
lucro permutare, neque præsentem? [tantillo

202. In eosdem.

Cippi et tumuli, multum valete, monumenta mortuorum :
non amplius palam-faciam monumentis mortuos,
quoniam conspicuum-late meum sepulcrum destruxit
Tellus amica, tu vero mihi recipe mortuos. [vicinus.

203. Ad eosdem.

Cippi et lata in montibus, opera gigantum,
sepulcra, et mortuorum immortalis memoria,
motus-terræ cuncta discutiat, meis mortuis opem ferens,
queis super manus funesta venit ferrigera.

204. Ad eosdem.

Quando celebre in monte, sæve Titan,
sepulcrum effregisti, quomodo cernisti mortuos?
utque cernisti, quomodo manus in ossa tulisti? Sane te
hic retinuisset, si fas esset cum-his unum sepulcrum
[habere.

205. Ad eosdem.

Monumenta, et cinis, et ossa, et assessores
dæmones, qui mortui habitate hunc tumulum,
hunc impium punitote, qui vos est-deprædatus.
Conferminorum vero lacrimæ vobis quantas!

206. Contra sepulcrorum perfossores.

Tumuli et speculæ et montes et viatores,
desfete meum sepulcrum, desfete sepulcri eversorem.
Echo autem de rupibus ultima-quæ-repetit resonet
hisce proximis : « desfete sepulcri-eversorem ».

207. In eosdem.

Interficate, prædamini, mali mala-lucrantes viri :
nemo cohibebit pecuniæ-cupiditatem.
Si talia ausus-es, malefice, malesuadi causa auri,
jam cunctis tuam intende rapacem manum.

208. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Ὁδοὺς ἔπερσεν ἐμὸν φίλιον τάφον ἐλπίδι κούφῃ,
ὄν μοῦνον κτεάνων ἔνθεν ἀπῆλθον ἔχων·
καὶ τοῦτόν τις ἀλιτρὸς ἑαῖς παλάμαις ὀλέσειεν,
ἐκ δ' ὀλέσας τύμβου τῆλε βάλει πατέρων.

209. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Τίς τὸν ἐμὸν διέπερσε φίλον τάφον, οὔρεος ἄκρης
τῆσδ' ἀναειρόμενον ἠλίκον ὀσαατίης;
Χρυσὸς ἔθηξε μάχαιραν ἐπ' ἀνδράσι· χρυσὸς ἀπληστον
κύμασι χειμερίοις ὤλεσε ναυσιδάτην·
κάμει χρυσὸς ἔπερσε μέγαν περικαλλέα τύμβον
ἐλπισθεῖς· χρυσοῦ δευτέρα πάντ' ἀδίκους.

210. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Πολλάκι ναυηγοῖο δέμας κατέχρυσεν ὀδίτης
κύμασι πλαζόμενον, πολλάκι θηρολέτου·
ἦδη καὶ πολέμου τις ὄν ὤλεσεν· ἀλλ' ἐμὲ γείτων
ὠσθέντ' ἀλλοτρίαις χερσὶν ἔπερσε τάφον.

211. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Ἔ χρυσοῦ δολιοιο, πόσον κακὸν ἔπλεο θνητοῖς!
ζῶσιν καὶ φθιμένοις χεῖρα φέρεις ἀδικῶν·
οἷς γὰρ ἐμὸν τύμβον τε καὶ ὄστέα δῶκα φυλάσσειν,
τῶνδ' ὑπο ταῖς μιαρῶν ἐξολόμην παλάμαις.

212. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Πάντ' ἔθανεν ναυέσσει. Τί παίζομεν; οὔτις ἔτ' αἰδῶς
ἐκ ζώντων φθιμένοις· δέρκεο τόνδε τάφον,
ὄν γ' ἐλπίς χρυσοῖο διώλεσε, τόσσον ἔοντα
θαῦμα παρεργόμενοις, θαῦμα περικτιοσιν.

213. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Λίσσομαι· ἦν γε θάνω, ποταμῶν δέμας ἡὲ κύνεσσι
ῤέψατε, ἡὲ πυρὶ δάψατε παντοφάγῳ·
λώϊον ἢ παλάμησι φιλοχρῦσοισιν ὀλέσθαι.
Δεῖδιαι, τόνδε τάφον τοῖα παθόνθ' ὀρώων.

214. Ἄλλο.

Δῆποτε Κύρος ἀναξ βασιλῆϊον ὡς ἀνέωξεν
τύμβον ἐπὶ χρυσῶν, γράμμα τόδ' ἔωρε μόνον·
« οἶγεν ἀπλήστοιο τάφους χερὸς ». Ἔλε δὲ σὺ τόσσον
σημα τόδ' οὐχ ὀσάις οἴζας, ἄνερ, παλάμαις.

215. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Ὅς κακὸς οὐ φθιμένοισι, τάχ' ἂν φθιμένοισιν ἀρήγοι·
ὄς δ' οὐδὲ φθιμένοισι, οὔποτ' ἂν οὐ φθιμένοισι.
Ὅς δὲ σὺ τοῖς φθιμένοισιν ἐπεὶ τάφον ἐξαλάπαξας,
οὔποτ' ἂν οὐ φθιμένοισι χεῖρα φέροις ὀσίην.

216. Πρὸς τοὺς αὐτοὺς.

Μαρτύρομαι· οὐδὲν ἔχω· πτωχὸς νέκυς ἐνθάδε κεῖμαι·
μή με ταῖς ἀτίσης τυμβοφόνους παλάμαις·

208. In eosdem.

Hic vastavit meum carum sepulcrum spe inani,
quod unum e-divitiis hinc abieram possidens :
etiam hunc aliquis impius suis manibus perdat,
et quum-perdiderit, sepulcro procul jaciatur parentum.

209. In eosdem.

Quis meum devastavit amicum sepulcrum, montis sum-
hanc superans quantum quantam? [mitatem
Aurum acuit gladium in homines; aurum insatiabilem
undis hibernis perdidit navitam :
et me aurum evertit magnum perpulcrum tumulum
speratum. Auro posteriora cuncta improbis.

210. In eosdem.

Sæpe naufragi corpus inhumavit viator
undis jactatum, sæpe hominis-a-feris-occisi;
jam et in-pugna aliquis quem interfecit. Sed me vicinus
congestum alienis manibus vastavit tumulum.

211. In eosdem.

O aurum dolosum! quanta calamitas fuisti mortalibus!
vivos et mortuis manum infers inique-agens :
quibus enim meum sepulcrumque et ossa dedi servanda,
per hos scelestis perii manibus.

212. In eosdem.

Cuncta sunt-mortua mortuis. Quid nugamur? nulla adhuc
vivorum in-mortuos. Aspice hoc sepulcrum, [reverentiam
quod quidem spes auri perdidit, tantum quum-esset
miraculum prætereuntibus, miraculum finitimis.

213. In eosdem.

Precor : si morior, fluvio corpus vel canibus
projicite, vel igne consumite omnivoro :
melius id quam manibus auri-cupidis perire.
Metuo, hocce sepulcrum talia perpessum cernens.

214. Aliud.

Olim Cyrus rex regum ut aperuit
tumulum auri causa, scriptum hocce reperit tantum :
« Aperire sepulcra insatiabilis manus est ». Sic et tu tantum
monumentum hocce non piis aperuisti, homo, manibus.

215. In eosdem.

[ferat :
Qui improbus est in-non-mortuos, forsitan mortuis opem
qui vero ne mortuis quidem, nunquam non-mortuis.
Sic tu mortuis quandoquidem sepulcrum es-populatus,
nunquam non-mortuis manum præbebis piam.

216. Ad eosdem.

Attestor : nil habeo : egens mortuus hic jaceo ;
ne me tuis lædas sepulcricidis manibus.

οὐδὲ γὰρ οὗτος ἔχεν χρυσὸν τάφος, ἀλλ' ἔδατ' ἔχθη·
πάντα φιλοχρῦσοις ἔμβατα· φεύγε Δίκη.

217. Πρὸς τοὺς αὐτοὺς.

Οἱ τύμβοι « φθιμένοιισιν ἀρήξατε » εἶπον ἅπαντες,
ἤνιχ' ὁ λυσσῆεις τόνδ' ἐτίνασσε τάφον.

Οἱ νέκυες τύμβοισι· « τί βρέζομεν; αὐθις ἀέρθη
« ὡς ἐπὶ βουκτασίῃ γαῖαν ἀφείσα Δίκη ».

218. Ὁμοίως.

Ἦλυθεν εἰς Ἀἴδην τις ὁ δ' ἔπτατο· ἄλλος ὄλεσσε
θῆρας· ὁ δὲ πλεκτὸν υἱεὶ τεύξε δόμον·
τούτῳιν οὗτος ἀνὴρ οὐ δεύτερον ἔργον ἔρεξεν,
τόνδε τάφον βήξας χεῖρεσιν οὐχ ὀσάις.

219. Πρὸς τοὺς αὐτοὺς.

Εἰ τόσον ἔργον ἔγειρας ὀλωλότι, οὐ μέγα θαῦμα·
εἰ δὲ τόσον διέπερσας, αἰοιδίως ἐσσομένοισιν·
καί σε τις ἐν μεγάλουσιν ἀριθμήσει κακοεργούς,
τύμβον ἀναβρήξανθ', ὃν καὶ τρομέουσι φονῆς.

220. Πρὸς τοὺς αὐτοὺς.

Χρυσὸς μὲν Ῥοδίοισιν ἐπέκλυσε· σοὶ δ' ἀπὸ τύμβων
χρυσὸν φέρει σιδήρας, ὃς κακὸν φέρει·
δρυσσ' ὄρυσσε πάντας· ἢ τάχ' ἂν σε τις
τύμβος κ' ἐξολέσειε πεσῶν, νεκυέσει δ' ἀρήγοι.

221. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Τύμβος ἔην· νῦν δ' εἰμὶ λίθων χύσις, οὐκέτι τύμβος.
Ταῦτα φιλοχρῦσοις εὐαδε· ποία δίκη!

222. Ἄλλο.

Αἰαὶ καὶ τέφρη γενόμην, καὶ χεῖρας ἀλιτρῶν
οὐκ ἔφυγον· χρυσοῦ τίπτε χερεῖότερον;

223. Πρὸς τοὺς αὐτοὺς.

Ἄζομαι ἀνδρομῆς γενεῆς ὑπερ, εἰ σε τις ἔτλη,
τύμβε, χαμαι βαλέειν οὐχ ὀσάις παλάμαις.

224. Πρὸς τοὺς αὐτοὺς.

Τύμβος ἐγὼ, σκοπιῆ τις ἀπ' οὐρεος· ἀλλὰ με χεῖρες
θῆκαν ἴσον δαπέδῳ· τίς τὰδ' ἄνωξε νόμος;

225. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Οὗτος ἐμὸς δόμος ἦεν ὀλωλότος· ἀλλὰ σιδήρος
ἦλθ' ἐπ' ἐμῷ τύμβῳ· σὸν δόμον ἄλλος ἔχοι.

226. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Ἐγὼ σκαπάνην ἐπ' ἄρουραν, ἐμῷ δ' ἐπὶ σήματι βάλλειν
δάκρυα, μὴ παλάμας· ἦδε δίκη φθιμένων.

227. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Ἐγὼ σκαπάνην ἐπ' ἄρουραν· ἐμοῦ δ' ἀποχάζεο τύμβου,
χάζεο· οὐδὲν ἔχω πλὴν ζακώτων νεκυῶν.

Neque enim hoc habuit aurum sepulcrum, at fuit vastatum;
cuncta auri-avidis pervia : fugit Justitia.

217. Ad eosdem.

Sepulcra « mortuis opem ferte » dixerunt cuncta,
quando furiosus homo hocce concussit sepulcrum.
Mortui sepulcris : « quid faciemus? rursus sublata-est
« ut propter boves-jugulatos terram relinquens Justitia ».

218. Pariter.

Descendit ad inferos aliquis : hic volavit ; alius occidit
feras ; ille plexilem filio struxit domum.
Illis iste homo non secundum (*posthabendum*) opus fecit,
hocce sepulcrum qui-fregit manibus non piis.

219. Ad eosdem.

Si tantum opus erexisti mortuo , res est non multum mi-
si vero tantum dissipasti, fabula fiet posteris ; [randa ;
ac te quis inter magnos numerabit scelestos ,
sepulcrum qui-disruperis, quod formidant vel homicidæ.

220. Ad eosdem.

Aurum quidem Rhodios inundavit ; tibi vero de sepulcris
aurum affert ferrum quod malum affert.
Effode, effode cunctos : profecto brevi te aliquod
sepulcrum interficiet cadens , mortuisque feret opem.

221. In eosdem.

Sepulcrum eram ; nunc vero sum lapidum congeries, non am-
Hæc auri-cupidis placuere. Quæ justitia! [plus sepulcrum.

222. Aliud.

Heu, heu ! et cinis sum-factus, et manus impiorum
non effugi. Auro quid-tandem pejus?

223. Ad eosdem.

Erubesco humana pro gente , si te aliquis ausus-est,
sepulcrum , ad terram dejicere non piis manibus.

224. Ad eosdem.

Sepulcrum ego , specula quædam de monte ; at me ma-
fecerunt æquum solo. Quis hæc jussit lex? [nus

225. In eosdem.

Hæc mea domus fuit mortui ; sed ferrum
venit in meum sepulcrum : tuam domum alius habeat !

226. In eosdem.

Ligonem in agrum, meo autem in monumento inferte
lacrimas , non manus : hoc est jus mortuorum.

227. In eosdem.

Ligonem in agrum fer ; a-meo autem recede sepulcro ,
recede. Nihil habeo præter iratos mortuos.

228. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Εἴ σ', ἀπληστε, τάφον δηλήμονα τοῖον ἐώλπειν,
πάσσαλος ἂν τῆδε καὶ τροχὸς ἐκρέματο.

229. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Τίπτε μ' ἀνοχλίξεις κενὸν τάφον; ὁστία μούνα
κεῦθω καὶ σποδὴν τοῖσιν ἐπερχομένοις.

230. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Τύμβος ἐγὼ, τύμβων πανυπέριτατος· ἀλλ' ἐμὲ ᾤξεν,
ὡς τινα τῶν πολλῶν, ἀνδροφόνος παλάμη·
ἀνδροφόνος παλάμη με διώλεσε· λήξατε τύμβων,
θνητοὶ, καὶ κτερέων. Δεῦτ' ἐπὶ νεκρὰ, κύνες·
δεῦτ' ἐπὶ νεκρὰ, κύνες. Χρυσοῦ διψήτορες ἄνδρες
ἤδη καὶ νεκῶν χρυσολογοῦσι κόνην.

231. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Ἄλλος τύμβον ἔγειρε, σὺ δ' ὤλεσας· ἄλλος ἔγειρο
σὸν τάφον, εἶγε θέμις· ἄλλος ἔραξε βάλαι.

232. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Ἦδη καὶ νεκύεσσιν ἐπέχραον οἱ φιλόχρυσοι·
φεύγετε ἐκ τύμβων, εἰ σθένος, οἱ φθίμενοι.

233. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Τίπτε μ' ἀνοχλίξεις; νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα
μούνα φέρω· τύμβων ὁστία πλοῦτος ἄπας.

234. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Δαίμονας, οἱ με ἔχουσιν, ἀλέεο· οὔτι γὰρ ἄλλο
τύμβος ἔχω· τύμβων ὁστία πλοῦτος ἄπας.

235. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Εἰ χρυσοῦ δόμος ἦεν ὁλος τάφος, ὃ φιλόχρυσε,
οὔποτ' ἔδει τοῖν χεῖρα φέρειν φθιμένοις.

236. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Λήθη καὶ σιγὴ νεκῶν γέρας· δε δ' ἀλάπαξεν,
ὁβτος ἐμὸν πολλοῖς θῆκεν ἄεισμα τάφον.

237. Ὁμοίως.

Πάντ' ἔχετε ζῶντες· ἐμοὶ δ' ὀλίγοι τε φίλοι τε
λαῖες τῶ φθιμένῳ· φεῖδω τοῦ νέκυος.

238. Πρὸς τοὺς αὐτοὺς.

Οὐ χρυσοῦ δόμος εἰμὶ· τί τέμνομαι; αὐτὸς ἔγωγε
τύμβος, δε ἀχλίξεις· πλοῦτος ἐμοῦ νέκυες.

239. Ὁμοίως.

Τύμβος ἐγὼ κλέος ἦα περικτιόνων ἀνθρώπων·
νῦν δ' εἰμὶ στήλη χειρὸς ἀλιτροτάτης.

240. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Εἰ λίην φιλόχρυσον ἔχεις κέαρ, ἄλλον δρύσσειν

228. In eodem.

Si te, instiabilis homo, sepulcrorum talem hostem ex-
clavus hic et rota fuissent-suspensa. [spectavisssem,

229. In eodem.

Quid me vecte-subvertis vacuum sepulcrum? Ossa sola
tego et cinerem accedentibus.

230. In eodem.

Sepulcrum ego, sepulcrorum longe-celsissimum; sed me
ut quoddam e multis, homicida manus; [aperuit,
homicida manus me evertit. Desinite sepulcrorum,
mortales, et exsequiarum. Huc in cadavera, canes!
huc in cadavera, canes! Auri investigatores viri
jam et mortuorum aurum-colligunt in-cinere.

231. In eodem.

Alius sepulcrum erexit, tu vero diruisti. Alius erigat
tuum sepulcrum, si quidem fas sit; alius humo affligat.

232. In eodem.

Jam et mortuos adoriuntur auri-cupidi.
Fugite e sepulcris, si vis adest, vos mortui.

233. In eodem.

Quid me vecte-subruis? mortuorum debilia capita
sola fero: sepulcrorum ossa divitiarum cunctarum.

234. In eodem.

Dæmones qui me tenent fuge; nihil enim aliud
sepulcrum habeo. Sepulcrorum ossa divitiarum cunctarum.

235. In eodem.

Si ex auro-domus foret tota sepulcrum, o auri-cupide,
minime oporteret talem manum inferre mortuis.

236. In eodem.

Oblivio et silentium sunt mortuorum honor: qui vero est
ille meum multis fecit fabulam sepulcrum. [populatus,

237. Pariter.

Cuncta habetote viventes; mihi vero paucique carique
lapides mortuo. Parce mortuo.

238. Ad eodem.

Non ex-auro domus sum. Quid dissecor? ipse equidem
sepulcrum quod diruis; divitiarum mearum sunt cadavera

239. Pariter.

Sepulcrum ego decus eram finitiorum hominum;
nunc vero sum cippus manus scelerosissimarum.

240. In eodem.

Si valde auri-cupidum habes cor, aliud effode

χρυσόν· ἐμοὶ δ' οὐδὲν πλὴν φθιμένων κτερέων.

241. Ὁμοίως.

Μὴ δεῖξῃς μερόπεσαι γυμνὸν νέκυν, ἢ σε γυμνώσει
ἄλλος· ὁ δὲ χρυσοῦς πολλακίς ἐστὶν ὄναρ.

242. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Οὐχ ἔλις ἦε βροτοῖσι βροτοῦς ἐπὶ χεῖρας ἰάλλειν,
ἀλλὰ καὶ ἐκ νεκρῶν σπεύδετε χρυσοῦν ἔχειν.

243. Ὁμοίως.

Ἵμετέροις τύμβοισιν ἀρῆξατε, οἱ τοῦδ' ὄρωντες
σημα δαῖχθὲν ὄσον. Λεύσατε τυμβολέτην.

244. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Τίς με τὸν ἐξ αἰῶνος ἀκινήτοις λίθοις
κευθόμενον θνητοῖς δεῖξε πένητα νέκυν;

245. Ὁμοίως.

Τίπτε τάφον διέκερσας ἐμὸν, τάλαν; Ὁς διακέρσαι
σοὶ γε θεὸς βιοτήν, ὦ φιλόχρυσον ἄγος.

246. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Μῦθος Τάρταρος ἦεν, ἐπεὶ τάφον οὐκ ἂν ἔωξεν
οὗτος ἀνὴρ· οἴμοι, ὡς βραδύπους σὺ, Δίκη.

247. Ὁμοίως.

Ὡς βραδύπους σὺ, Δίκη, καὶ Τάρταρος οὐκέτι δεινός!
οὐ γὰρ ἂν οὗτος ἀνὴρ τόνδ' ἀνέωξε τάφον.

248. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Ἵμοσα τοὺς φθιμένους, καὶ ὠμοσα Τάρταρον αὐτόν,
μήποτε τυμβολέταις εὐμενέες ὄμμα φέρειν.

249. Ὁμοίως.

Οὐρεα καὶ πρῶνες τὸν ἐμὸν τάφον ὡς τιν' ἐταῖρον
κλαύσατε· πᾶς δὲ πέσοι τῷ σφε τεμόντι λίθος.

250. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Πλούσιός εἰμι πένης· τύμβω πολλὸς, ἔνδον ἄχρυσος·
ἴσθι καθυβρίζων νεκρὸν ἀσυλότατον.

251. Ὁμοίως.

Κἂν στής πυθμένος ἄχρις ἐμοὺς κευθμῶνας ὄρυσσων,
μάχθος σοὶ τὸ πέρας ὄστέα μῶνον ἔχει.

252. Εἰς τοὺς αὐτοὺς.

Τέμνετε, τέμνετε ὧδε· πολὺχρυσος γὰρ ὁ τύμβος
τοῖς ποθίουσι λίθους· τᾶλλα δὲ πάντα κόνις.

253. Ὁμοίως.

Γαῖα φίλη, μὴ σοῖσι θανόνθ' ὑποδέχνησο κελποῖς
τὸν τυμβωρυχίης κέρδεσι τερπόμενον.

aurum : mihi autem nihil præter mortuorum reliquiarum.

241. Pariter.

Ne ostendas hominibus nudum cadaver, aut te nudabit
alius. Aurum vero sæpe est somnium.

242. In eodem.

Non satis fuit hominibus homines manus injicere ;
sed et ex mortuis properatis aurum habere.

243. Pariter.

Vestris sepulcris opitulamini, hoc cernentes [destructorem.
monumentum dirutum quantum. Lapidibus-obruite

244. In eodem.

Quis me ab ævo inconcussis lapidibus
absconditum mortalibus ostendit pauper cadaver?

245. Pariter.

Cur sepulcrum dissecasti meum, miser? Sic dissecet
tibi Deus vitam, o cupidum-auri scelus.

246. In eodem.

Fabula Tartarus erat, siquidem sepulcrum non aperuisset
iste homo. Hei mihi, quam tardigrada tu, Justitia!

247. Pariter.

Quam tardigrada tu, Justitia, et Tartarus non jam terri-
non enim iste homo hoc aperuisset sepulcrum. [bilis :

248. In eodem.

Juravi mortuos, et juravi Tartarum ipsum,
nunquam sepulcrorum-eversores benigno tueri oculo.

249. Pariter.

Montes et colles meum sepulcrum velut aliquem amicum
deflete; cunctusque cadat in eum qui id secuit lapis.

250. In eodem.

Dives sum pauper; sepulcro magnus, intus auro-carens.
Scito te-violare mortuorum minime-exuendum.

251. Pariter.

Licet instes fundo tenus meos recessus fodiens,
labor tibi finem ossa solum habet.

252. In eodem.

Secate, secate sic. Dives enim auri sepulcrum
iis qui cupiunt lapides : cetera autem cuncta pulvis.

253. Pariter.

Tellus amica, ne tuis mortuum suscipe sinibus
qui de-sepulcrorum-dirutione lucro-facto gaudet.

254. Ὀμοίως.

Ἵβριστής ἐπ' ἔμ' ἦλθε τὸν οὐ ζῶοντα σίδηρος·
καὶ χρυσὸν ποθέων εὔρε πάντα νέκυν.

254. Pariter.

Contumeliosum in me venit non viventem ferrum,
et aurum cupiens invenit pauperem mortuum.

BREVIS ANNOTATIO IN CAPUT VIII.

In superiore margine Codicis scriptum : ἐκ τῶν τοῦ ἀγίου Γρηγορίου τοῦ θεολόγου μέρος τῶν ἐπιτυμβίων ἐπιγραμμάτων. Et priora iterum tanquam titulus.

I. — « In Theodosium M. Imperatorem et Joannem Chrysostomum Constantinopoli in Apostolorum aede conditos. Hujus enim Comanis defuncti in urbem translatae reliquiae et in illa depositae aede. Epigramma Gregorii esse non potest. » *Bruck.* Et positum *ante* titulum statim referendum. — 3. « Sic Gregorius t. II, p. 115 : Δῶρον ἰκουρανίης ἐξ ἀντυχός. Conf. ep. 29, 6. » *B.* — 4 μετόχου Cod., corr. *Salmas.*

Sequitur novus titulus : Τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ θεολόγου.

II. Iterum legitur in Codice infra cap. XV, post epigr. 39, cum plurimis aliis capituli hujus. In Opp. Gregorii t. II, p. 152 seq. hoc ep. et sequentia usque ad ep. 11 junctim leguntur. « In lemmate pro Βασίλιον scripsi Βασιλειον ex apogr. Par. — 1 ζῶειν Cod., superscripto η, et altero loco ζῶην. — 2 βασίλειε Cod. altero loco. Etiam cod. Reg. 1760 Βασίλειε, et ep. 3, 1, Βασίλειοιο. Vulgo λάτρι φιλ'. Malui distinguere. » *B.* — 3 μὲν ἀίρας Cod., sed altero loco μ' ἀναίρας. — 4 σὴν τε Cod. altero loco, hic ἐὴν τε. — 6. « Vulgo οὐδὲ θέλων. Apogr. altero loco, οὐδ' ἐθέλων. Et sic editio Gregorii Opp. t. II, p. 152, D, ubi hoc distichon repetitur. Conjecit *Jacobs.* οὐδὲ θανάων, conferens Opp. t. II, p. 135, A : σέτο μὲν οὐδὲ θανάων ἐπιλήσομαι. Mihi satisfecit minor mutatio οὐ γε θέλων, *ultra saltem* » *B.* Nihil mutavi; acumen quassivisse videtur Gregorius.

III. — 4 ἰστυνάχισ Cod., sed alterata in ed. Operum. — 5 οὐκίστον Cod. — 6. « Revocavi δεσμός, lectionem *Palat.*, etiam codicum Reg. 993, 1760, atque editionis Operum t. II, p. 152, pro conjectura δεσμός. Erat Gregorius inter dissidentes vinculum pacis. » *B.*

IV. — 1. « Pro ἀεικῶς cod. 1760 αἰ γάρ. — 3. Vulgo σιγή, et sic editio Opp. t. II, p. 153. Sed χεῖλα ἔγρεο dicere non potuit Gregorius. Sumsi σιγῆ e cod. 1760, et nova sententia incipit cum verbo ἔγρεο. Est quidem et in Opp. t. II, p. 72, 1 : Σιγῆ δ' ἀμφοτέρῃσι μεμυκῶτα χεῖλα καίτω. Sed est apta syntaxis verbi καίτω. Conf. et ep. 26 et 137. Pariliter in X, ep. 5 : τρηχὺς σίγα μέμυκε πόρος. — 4. Gregorius Opp. t. II, p. 140, 2 : ἀλλὰ τάχιστα Ἔγρεο καὶ στήτω σοῖσι λόγοισι σάλος. — 5. Ἴσον ἔφηνας βίωτον μύθῳ. Similia contulit *Tollius Insign.* p. 8. » *B.* *Plat. Lachef.* p. 188, D, confert *Jac.*

V. Iterum legitur in cap. XV, post ep. 39, ubi novem paginas occupant epigrammata Gregorii. — 2 ἡμέτερον γενεῆ et βασίλειε Cod. altero loco. — 3 ἱερηγέα Cod., sed recte altero loco. « Similiter Gregorius t. II, p. 134, Amphilochem vocat ἄγγελον ἀπρεκίης ἐρηγέα, κῦδος ἐμείο. Conf. mox ep. 15, 3. — 4 κάλλει Cod. altero loco. Quod praetulit *Jac.*, « ut amphibolia (inquit) vitaretur » : puta, ne Χριστιανοί; κάλλει lector male jungeret. Scilicet non distinxit *Jac.* post Χριστιανούς; quod ipse feci, nec jam est

amphiboliae causa. Editio etiam Operum exhibet p. 153 : Χριστιανούς, ψ. κάλλει λ. Et codex 993 κάλλει. » *B.* — 5 καπαδόκων Cod. altero loco.

VI. Iterum in c. XV. Loquitur *Basilius.* — 1 βασίλειο Cod. altero loco, ut aliquoties in his genitivis. — 2 γρηγόριοι (sic) Cod. altero loco. — 3 περικίχι Cod., altero loco περί κῆρι, « sicut etiam cod. Reg. 1760 et editio Opp. Majuit *Jac.* περί κῆρι. » *B.* Deinde δεοι et δέοι Cod. — 4 ἀλλά τε Cod. « pro more. » — 5 δειαιαρ et δηθύνοντα Cod. hic. — 6 φιλίας cod. Reg. 1760.

VII Iterum in c. XV. — 1. « Idem initium ep. 87. Conf. ep. 153. — 3. Ἐρμ' ἱερῶν, conf. ep. 28. » *B.* Cod. hoc loco βοσίλι [sic] αχριστοῖο. — 4. *Jac.* citat *Gregor. Presb.* in Vita dicentem de *Greg. Naz.*, τοῦ; πολυσχιδῆϊ τλήνῃ κατεγομῶνος εἰς μίαν ἄγων τριβῶν. Latina sunt *Boissonadii.* Equidem intelligam : *fulcrum*, dum vivebas, *sacerdotum, nunc*, post tam admirabilem vitam, *magis etiam fulcrum veritatis* contrariis sententiis *multum divisz.*

VIII. Iterum in cap. XV. — 1 ξύνο; Cod., priore certe loco; μῦθο; altero; λόγοι in Opp. t. II, p. 253; *B.* ex *Morelli* correctione, ut recte statuit *Jac.*, quem vide de incipiente hac barbarie ap. Gregorium. « *Muratorius* haec et alia hujus generis ad *Cappadocismum* quandam referebat. De *Pausania*, rhetore *Cappadoce*, *Philostratus Vit. Soph.* II, 13, p. 594 : ἀπή; γελε δὲ αὐτὰ παρξία τῇ γλώττῃ, καὶ, ὡς Καπαδόκασι; ξυνῆθε;ς, ξυγροῶν μὲν τὰ ζῦμφωνα τῶν στοιχείων, συστῆλλον δὲ τὰ μηχανόμενα, καὶ μηχανῶν τὰ βραχέα. » *Jac.* ad epigr. 93. « Conf. not. ad *Theoph. Simoc. Epist.* p. 236, ubi apposui *Nicetae* paraphrasim. — 2 τριλόθι Cod. altero loco, et cod. Reg. 993. — 3 ἴτε Cod. utrobique, et hic ὡς. Reg. 1760 ποθίεσχε. Conf. ep. 29, 6. » *B.*

IX. Iterum in cap. XV. — 1 αἰσμα Cod. altero loco, et ὦ omissum. — 2. « De metaphora quae est in voce βροντῇ vide *Burm.* ad *Petron.* 2, p. 13 et 14; *Lexic. Ernesti* technolog in Ἐπιστράπτεισθα. *Prudentius* de *Symmacho* : quo nunc nemo disertior exsultat, fremit, ἰκτονατ; uoi *Gangraeus* p. 140. *Claudianus* *Epist.* III, 4 : *Carmina seu fundis, seu Cicerona tonas.* Ibi *Barth.* De *Gregorio* poetaster a *Matthæio* editus ante *Gregorii* binas orationes p. 5 :

Καὶ βροντᾶ; ἀρεῖς αἰθεροδόμοι; λόγοι;
βροτού; ἀνυφώσκειν εὐσεβοφρόνω;.

Theodorus Prodr. in *Notitt. mss.* t. VIII, part. 2, p. 92 : τοῦ; μετὰ Ἰωάννου βροντῶντα;. De *Joannis* tonitru vide mea *Anecd.* t. V, p. 300, n. 3. Adde *Pellum Opusc.* p. 51, 126, 129, et not. p. 285. — 4. Legebatur μίτη. Scripsi μίτη σ' ex editione Opp. p. 153. *Codd.* 993 et 1760, μίτης, scilicet pro μίτη σ'. Et sic legit *Nicetas Paphlago*, cujus proferam epigrammatis totius enarrationem e codice 993, p. 141 : ὦ φαινότατε καὶ λαμπρότατε Βασίλειε, μέγα κλέο; καὶ κῦδο; *Kaisaræων*, ὁ σὸ;ς λόγο; οἰα βροντῇ ταί; ἀκοαί; τῶν ἀνθρώπων ἰνηχεῖ, ὁ βίος δὲ ὡ; ἀστραπῇ

τὰς θφεις καταλάμει· ἀλλὰ καὶ ὁμῶς τὴν ἱερὰν κατελίπει καθέσσαν· πάντως οὕτως ἠθέλησε Χριστός, ὅπως σε τάχιστα τῆς οὐρανίου συνόμιλον ποιήσῃ νόος. » B.

X. Iterum in c. XV. — 2 βένθε' ἄπαν' Cod., altero loco βένθεος ἄκ. « Βένθεα πάντα, quod Jac. proponerebat, scripsi secutus editionem Opp. p. 153 ac codices 993, 1760. Et codex 993 obtulit mihi ἔστι, quod prætulit vulgato ἔασσι vel ἔασσιν. Conf. not. ad Theoph. Simoc. p. 235, ad Pachymer. p. 39. Gregorius t. II, p. 75 : 'Ἡθελον... ἡ τιν' ἔρημον Ναυταίαν θήρῃσιν ὁμέστιος· οἱ γὰρ ἔασσι Πιστότεροι μερόπων. Codices 39 et 993 ἔασιν. — 2 ἔης om. Cod. hic. Vertit Billyus : *victima viva deo*. Puto vertendum : *vivum templum eras*. Cod. 993, ἔμπρον ἱερόν. » B.

X *. Etiam in c. XV. « Novum feci epigramma ex hoc disticho, quod vulgo epigrammati præcedenti connexum male est. Secutus sum codicem 993, unde et Nicetæ paraphrasin descripsi, quam lege in notis ad Theoph. Simoc. Jam numerari poterunt epigrammata in Basilium *duodecim*, quæ auctor memorat in ep. 11. Voluit Jacobsius epigramma duodecim facere ex altero disticho epigrammatis undecimi, et sic Boydius in Classico Diario t. IX, p. 130, qui in separandis duodecim hisce epigrammatis non mediocrem subiit laborem, quod editione opèrum sola usus, illa etiam in Anthologia exstare ignoraret. Sed divisioni Jacobsianæ obstat orationis color similis in τὸδε γράμμα, μῦθος ὄδα. — 1 ὀκταετῆ edit. Opp. Est τείνας nominativus absolute positus. » B. Qui posterius ad Pachymer. p. 39 : « Legitur vulgo ὀκταετῆς. Sed si Basilium octennis puer populi pii tenuisset habenas, id inter ejus vitæ acta non foret ὀλίγον, sed in miraculo prorsus. Codex vetustus optime exhibet ὀκταετῆς, *octennis*. Formam adverbium ἔκταετῆς; similem habet. » Episcopatum tenuit Basilium per annos octo et menses aliquot. — 2 Sic Cod. altero loco, hic ὡ βασιλεῖ λογιῶν. Jacobs. conj. οὗτο μὲν ὡν τῶν σῶν... ὀλίγον.

XI. Iterum in c. XV. — 1. « Plene distincti post ἔμπης secutus editionem Opp. — 3 ἔχοις χερῶς Cod. hic, ἔχεις χρέος; altero loco. Vulgo legitur χρέος. Cod. 1760 χερῶς. Cod. 993, μ. δ' ὄν φιλ. ἔχοις χερῶς. Recepi χερῶς, quod sententiam facit nitidiorum. » B. — 4 ἀπευκτατον Cod. hic, altero loco recte. « Triste munus intelligit, defuncto scilicet oblatum, quale nemo amico offerre velit. Verba καὶ σοὶ sincera non videntur. » Jac. Fortasse καίτοι ὀ. scripsit. Sequens distichon Jacobs. probabiliter separabat, subscriptionem corollæ. — 5 τῆς κοινῆ ἀνεθ. edit. Opp. — 6 ἐπιγραμμάτων Cod. hic. Cod. 993 τήνδε δυσκρινεζάδα.

XII. Habet Murator. Anecd. p. 67. — 2. Accuratus Gregor. Or. XVIII, p. 358 extr. ed. Bened.: ζήσας δὲ σφεδόν τι περὶ τὰ ἑκατὸν ἔτη, πέρα τῶν Δαυιδικῶν ἔρων περὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς χρόνου (Psalm. LXXXIX, 10), καὶ τούτων αὐτῶν ἐν τῇ ἱερωσύνῃ πέντε καὶ τεσσαράκοντα, μέτρον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἔπειτα ἐν γῆρᾳ καλῶ καταλβεὶ τὸν βίον. — 3. « Gregor. t. II, p. 108, de Theognio : μελιγχορ, ἡδυστηρ;... » B. — 4 ἔγεις malebat Murat. — 6 ἄξ. Cod.; ἀμείψετε Cod. et liber Medic., corr. Murat.

XIII. Ap. Murat. p. 68. — 1. Sic Gregor. Orat. VII, p. 199, D ed. Bened.: πατὴρ μὲν ἐκ τῆς ἀργελαίου καλῶς ἐκάντησθεῖς εἰς τὴν καλλιμαίον, et aliis ll. a Jacobsio collectis, metaphora Paulina, Ep. ad Rom. XII, 17. — 2. « Proposuit Jac. hic et v. 4 addere ὅ. Sed videntur in hoc ep. asyndeta quæsitæ. Ceterum librorum addunt et omittunt copulas tamere. » B. — 3. « Πλευρῆς θεόφρονος,

de Nonna *conjuge*, cui debebat *traxitum* ad Christi cultum. Πλευρὰ pro *conjuge* dixit *uoster* etiam Carm. XLVII, 37, p. 608. « Ὀλβον » intelligi veram fidem, quæ ad beatitudinem ducit. Aliter schol. (quem v. ad v. 6.) » Jac. — 4. « Γῆρας ἐξ λιπαρὸν illustravi ad Eunap. p. 171, 585; ad Odysa. A, 136. Conf. ep. 132. Gennadius in meis Anecd. t. V, p. 131 : εἰς εὐδαμον γῆρας καὶ λιπαρὸν ἀφιγμένον. Scholium hocce e cod. Ambrosiano appositus Muratorius Anecd. p. 70 : ἐκ τῆς θεοφιλιῶς δέ μου συζύγου πλοῦτον μοι παρέσχε παιδῶν πολύτιμον, ὧν τὸ κεφάλαιον ὁ ἱερώτατος καὶ θαυμαστότατος παῖς Γρηγόριος· ἀμφότεροι δὲ ἐγὼ καὶ σύζυγος εἰς γῆρας λιπαρὸν κατηγήσαμεν. Εἰ δὲ θάνατον ὑπέστην ἐγὼ ὁ Γρηγόριος, οὐδὲν θαυμαστὸν θνητὸς γὰρ ἄνθρωπος; ἦν. » B.

XIV. Ap. Murat. p. 70. — 1. Schol. Ambros. ib. p. 71 : εἰ τι ἐπὶ τοῦ ἔρου; Μωσῆς τῆς καθαρᾶς τοῦ θεοῦ φωνῆς; ἤκουσαν. — 2. « Νόος, supple μύστης ἐγένετο τῆς θεοῦ εωνῆς. Cum Mose patrem comparat Carmine de rebus suis v. 130, p. 33, C. — 3. τῆλόθ' ἴοντα, procul a vera fide stantem. » Jac.

XV. Ap. Murat. p. 72. — 1. δῶν' Cod. « Ἐρεφα, schol. Ambros.: κατασκευάσα. Sumpsit νῆδον ἔρεφα ex Hom. II, A, 39, ubi Heyn. Descriptionem templi a Gregorio patre exstructi vide in oratione filii XIX, p. 313 (XVIII, p. 359 Bened.) : ἐπεὶ δὲ καὶ μνημόσυνον τῆς ἐκείνου μεγάλου χάριος ἔδει τῶ βίῳ καταλειφθῆναι, τι μᾶλλον ἔδει ἢ τὸν κείνων τοῦτον, ὃν θεῶ τὴ ἡγεῖρα καὶ ἡμῖν; et quæ sequuntur. — 4. Σοφίης ἀμφοτέρης, et sacræ et profanæ; conf. ep. 10, et de πρώτανιν conf. VII, ep. 519, ubi de Periandro : πλοῦτος καὶ σοφίης πρώτανιν. » B.

XVI. Ap. Murat. p. 71. — 4 ἀντίασαι; ap. Mur.

XVII. Ap. Murat. p. 71. — 1, 2. « Distichon repetitur Carm. IV, 217 seq., p. 76, C, ubi ἐξ ὀλίγων δὲ legitur pro αὐτὰρ ἔπειτα. In νομίας cum Codice conspirat liber Medic.; in Ambros. νομείας νομείων. » Jac. His testimoniis permotus L. Dindorfius νομίας nominativum in Thes. recepit. « Habeo νομείων pro participio verbi νομῶ [cujus exemplum aliud non affertur], et sic intellexit Billyus t. II, p. 71 : et *pascentes pastores*. Prioris versus meminerat forsân Gregorius Presb. Vita Naz., qui ait de Gregorio patre p. 3 : πρόβητον μὲν ἐν πρώτοις, ἔπειτα δὲ καὶ ποιμῆν ἱεπιστόμων τῆς Ναζιάζου καταστάς Ἐκκλησίας. Ipse Gregorius Naz. Opp. t. II, p. 2 :

Πλάνης τὸ πρόσθεν, ὕστερον Χριστοῦ φίλος,
Ἐπειτα ποιμῆν, ποιμένων ὁ τι κράτος. » B.

— 3. « Sententia est : homines cum Deo jungens, et utramque naturam quodammodo miscens, quod per mysterium eucharistiam efficitur. Conf. Carm. I, p. 132 sqq., p. 33, C. » Jac. Conf. ep. 99, 129, 130, 185. Boiss. — 5 εὐγῆρος in Cod. esse videtur. Hoc distichon Murat. cum sequente epigr. junxit effinxitque tetrastichon.

XVIII. Ap. Murat. p. 73. — 1. Respicitur parabola ap. Math. XX, 1-16. — 3. Hic novum in Codice lemma : εἰς τὸν αὐτὸν πατέρα. Sic etiam Murat. accepisse videtur.

XIX. Ap. Murat. p. 74. — 2. Conf. ad ep. 13, 3. « Nomine *καρὰ* inarritum se significat, respectu ad verba Pauli, I Ad Cor. XI, 3 : *καρὰ* γυναικὸς ὁ ἀνὴρ. — 4 ἐπέων Cod. et libri Muratorii, sed ille superscripto π, ἐπέων [quod mirum est recipi a Jac. in exemplo ultimæ manus]. Varietas ἐπέων contemnenda est. Est πλήρης ἐτῶν locutio bi-

blica. Abraham mortuus est προσβότης και πλήρης ημερών. Gilbertus oda pulcherrima : *Qu'ils meurent pleins de jours! que leur mort soit pleurée.* Qui sint anni terrestres ac caelestes ipse explicat Gregorius ep. 12. » B. Atque sic acciperet etiam Jac. : « Ἀράνια, intellige annos in munere sacerdotali transactos. »

XX. Ap. Murat. p. 74. — 1 τὸδε θ. Cod. « Rectius ap. Murat. τὸ ἐξ, quæ interjectionis vim habent; conf. ep. 36, 5. — 2. Ῥίθς. De Elia cogitasse videtur Gregorius. » Jac.

XXI. Ap. Murat. p. 75. — 2 Βηθλεὲμ cod. Medic. Vide Mich. V, 2; Matth. II, 6. — 3 ὠς δ' Cod. Otiosum est δ'. — 4 τὴν σοὶ cod. Ambros., « quod idem est ac τὴν σὺ, aures fallente iotacismo. » B.

XXII. Ap. Murat. p. 76. — 1 ἐνὶ γερσ. ap. Mur. — 2. « Vulgo σὺ δέ μοι, τέκνον. Malui ita distinguere, ut μοι τέκνον posset legendo divelli; est enim idem ac τέκνον μοι, τέκνον ἐμόν. Si quis tamen junxerit μοι σημαίνειν, pleonasmo noto pronominis, non valde repugnaverim. Nonnunquam in talibus est quædam distinguendi difficultas. Vid. not. ad Eurip. Iph. A. 603. » B.

XXIII. Ap. Murat. p. 77. — 1 στράφην ἐν ap. Mur. « Verba sic jungenda : Χριστὸς ἤστραψε τούτους, οἱ; ποτε ἤμειψθη ἐν ὄρει, quibus præsentibus de monte in caelum est sublatus (imo, in monte est transfiguratus, Matth. XVII, 2]. Carm. XXXIX, 23, p. 101, C : ἠλλάξατο μοσφῆν, Στράφασσι φίλοις ἠλιόιο πλέον' et Arcanor. I, 11, p. 161, A. » Jac. — 2 στάψε Cod., sed recte in apogr. Par. — 3 τῆμοστ' Cod., sed recte ap. Mur. In fine Cod. ὠ; δεκαθ., Mur. ὠ; δὲ καθ., apographum ὠ; δ' ἐκ. — In marg. : ἔω; ὡδε τὰ εἰς; τὸν πατέρα τὸν θεολόγου ἐπιγράμματα.

XXIV. In marg. : τοῦ αὐτοῦ εἰς τὴν ἰδίαν μητέρα Νόνναν καλουμένην. Ap. Murat. p. 77. « In lemmate προσληφθεῖσαν illustrabit locus Gregorii Orat. XXI, p. 188, de Gorgoniae ejus sororis morte : οὕτως ἐκείνη λύεται, ἢ προσλαμβάνεται κρείσσον ἐλπίειν, ἢ ἀρίπταται ἢ μεταοικίζεται. Conf. Murat. Anecd. p. 100. » B. — 1 ἦεν ἱεροσμα cod. Muratorii, « fortasse rectius. » Jac. — 3 ὑποεοικα cod. Ambros. « Vulgo distinguitur ἱεροταῖς εὐπροσύνης; ἀχέαν etc. Sed quo sensu? quasyntaxi? an εὐπροσύνης? Sed displicet concursus dativorum. Malui distinguere, ut vides. Ut dolorum, ita et lætitiæ testem Dei ecclesiam habuit Nonna. Quom ob luctum et suum et aliorum dolebat, in ecclesia Deo lacrimas offerebat; quom gaudebat, ob diei sacri festivitatem læta, in ecclesia gaudebat pia femina, non ut aliæ in theatris et viis et locis aliis non sanctis. Se illustrabit ipse Pater Orat. XIX, p. 292, ubi de Nonna : και ὁ τούτων θαυμαστότερον, τὸ μὴ ποτε τοσοῦτον δοῦναι πένθει σωματικῇ, καίτοι γε διαπερόντως καμπομένην και τοῖς τῶν ξένων πάθεισιν, ὡστε ἢ γοεράν ποτε πρὸ τῆς εὐχαριστίας; βαγγῆναι φωνῆν ἢ δάκρυον ἐκπεσεῖν βλεφάρου μυστικῶς σφραγισθέντος, ἢ σχῆμα πίνθιον παραμένειν, καίτοι γε πολλῶν πολλὰς συμπεσόντων αὐτῇ λυπηρῶν, λαμπρῶς παρούσης ἡμέρας; ψυχῆς γὰρ εἶναι θεοφιλοῦς; ὑποκλίνειν τοῖς βείοις ἄπαν ἀνθρώπινον. » B. — 5 δάκρυσσι Jac. in Add. et nostro exemplo; sed ὄγρονον; ap. Gregorius ὡ jam vidimus. — 6. « Sensus : sola crux vim habebat illos lacrimarum torrentes sistendi. » Jac.

XXV. Ap. Murat. p. 74. « Insigniter hoc epigr. illustratur Oratione XIX, p. 292. » Jac. Etiam præcedens ep., in ed. Bened. Or. XVIII, p. 335-337. — 4 μάκαιρα σεῖο Cod., sed recte ap. Mur. — 5 τοῖα δ' ἔκτοθι ap. Mur. — 6 ἔδει Cod.

XXVI. Ap. Murat. p. 81. — 2 προχέαι Cod. « Sed προχέαι firmatur scriptura προχέαι codicis Ambrosiani et judicio Jacobsii. Nonna, dum vivebat, πένθει πένθο; ἄπαν τίουσα fuit, teste filio supra ep. 24. » B. — 3 ἦδε Cod.; ἦδε Mur., corr. Jac. — 4 ἀπαλῆ; corrigebat Passov., temere. Μεγάλης Jac. accipiebat *potentis*, ut ad efficaciam precum Nonnæ respiceretur; Boias. vertit *nobilis*, sed præferam alterum. — 7. Novum epigramma in Cod., cum lemmate εἰς τὴν αὐτὴν. Sed recte continuatur carmen ap. Murat., qui τί ῥέζετε, sed Cod. « et apogr. Par. ῥέζετε, quod malui : *facite aliquid quod luctum significetis.* [Scribit enim τὶ ῥέζετε, indefinito.] Novi tamen quid in re tali valeant codices. Perpetuo elementa ζ et ξ librarii permutant. In ep. 217 pro bono ῥέζομεν apogr. βέζομεν, et ep. 230 λήζετε pro ῥέζετε. — 8. Murator. p. 82 habuit κέρσατ' pro aoristo ἐκέρσατο, ego pro imperativo κέρσατε. — 9 κάρτος Cod.; κάρτος cod. Ambros. Unde feci κρατὸς, de quo et Murator. cogitavit [et Jac. Add. p. LXV; qui præterea conjectit σαρκὸς; φ.]. Sed nec sic sententia nitida. Non potuit Nonna coma superbire, quom anus mortua est. Puto esse lacunam et hoc distichon alius esse epigrammatis deperditum finem. » B. De quo dubitari non posse videtur, et notavi lacunam. — 10 ἐκ νῦδ Cod., « sed recte ap. Mur. ἐν, conf. ep. 29, 7; 65, 2. » Jac.

XXVII. Ap. Murat. p. 82. — 1. Σοφῆ, scil. ἦν. « Gregorius in Orat. XI, p. 178, matrem Sarw comparavit et patrem Abrahamo. Rursus Opp. t. II, p. 1 : Ἦν μοι πατήρ... Πάτερργος ὄντως Ἀθραάμ τις δεύτερος. B. — 2 χριστιανῶν Cod., sed alterum libri Murat., et plurima sunt ap. Greg. exempla brevis syllabæ in hac sede pentametri — 4. Mater Samuelis. — 5. Novum lemma : εἰς τὴν αὐτὴν, sed sine sigla initiali. Et cohærent hæc in codd. Mur., quorum Ambros. γαμουσα pro Σαμουήλ. « Gregor. Orat. XL, p. 648 : ἡ Ἄννα δὲ, και πρὶν ἢ γεννηθῆναι τὸν Σαμουήλ, καθυπέσχετο τῷ θεῷ, και γεννηθέντα λερόν εὐθύς ποιεῖ και ιερατικῆ; στολῆ; συνανθέρπειν... » B. — 6. « Ἡ δ' ἐτέρη, Anna junior, quæ Christum in templo ulnis suscepit; vide Lucam. II, 36. — 7. Ἀμροτέρων, utriusque Annæ laudem sibi vindicavit Nonna, quippe quæ et filium dicitur templo, seque ipsam Christo, et corpus denique inter preces depositum templo mandavit. » Jac. Boiss. : « Nonnam Annæ Samuelis matri comparat etiam Gregorius Presb. in Vita Nazianzeni p. 3. Ipse Pater Opp. t. II, p. 2 :

τῷ γὰρ θεῷ
παρίσταμ' ὡς ἀμὸς τις ἢ μόσχος φίλος,
θῦμ' εὐγενές τε και Λόγῳ τιμῶμενον
ὄκνω γὰρ εἶπειν ὡς Σαμουήλ τις νέος,
πλὴν εἰ βλέπομι πρὸς πόθον δεδωκότων. »

— 7, 8 ὑστατίον δε νῦδ Cod., « ut solet in voce νῦδ » Encliticæ δὲ alia quoque exempla exstant in Codice, sed rariora, si res ubique notata.

XXVIII. Ap. Murat. p. 83. — 2 ἰδαίαν Cod., alterum Mur. et apogr. Par. « Versus 1 et 2 leguntur etiam Carm. LXI, 281 seq., p. 145, B. » Jac. Hac narratio de Empedoclis morbo fuisse tractatur a Sturzio in Empedocle p. 122. Boiss. — 3 κρητήρας ἤλλατ' ο (sic) Cod., alterum Mur. ex cod. Ambros.

XXIX. Ap. Murat. p. 85. — « Versus 1 et 2 leguntur etiam Carm. LXI, 286 seq., p. 145, C, ubi λήζετε μύθων pro εἴζετε [quod servavit Boiss.], et verum videtur λήζετε, *desinite fabulas.* Cod. Ambros. λήζετε μύθου; ubi μύθου sine necessitate Salvinius. » Jac. Empedotimus,

philosophus Pythagoricus, « memoratus etiam a Psello Opusc. p. 152 : τὴν Ἐμπεδοτῆμου τοῦ νοῦ ἀρπαγὴν ubi vide quæ annotavi p. 330. » B. De iisdem sic Gregorius in Invektivis in Julianum, Orat. IV, p. 104 ed. Bened. : ταῦτα μὲν παιζέτωσαν παρ' ἐκείνοις Ἐμπεδοκλεῖ; καὶ Ἀρισταῖοι καὶ Ἐμπεδοτῆμοί τινες, καὶ Τροφῶνιοι, καὶ τειοῦτων δυστυχῶν ἀριθμῶς ὧν ὁ μὲν τοῖς Σικελιακοῖς κρατήσιν ἐαυτὸν θεώσας, ὡς φέτο... τῷ φιλάτωρ σανδάλῳ κατεμηνύθη παρὰ τοῦ πυρὸς ἐκθρασθέντι... οἱ δὲ ἀδύτοιοι τισὶν ἐκπυτοῦς ἐγκρύψαντες, ὑπὸ τῆς αὐτῆς νόσου καὶ φιλαυτίας, εἰτ' ἐλεγχεύοντες, οὐ μᾶλλον ἐκ τῆς κλοπῆς ἐτιμώθησαν ἢ ἐκ τοῦ μὴ λαθεῖν καθυβρίσθησαν. — 2. Aristæus ὁ Κυρηναῖος vates ap. Clem. Al. Strom. I, p. 398, quem a Proconnesio distinguendum esse annotat Jacobs. « De Aristæo vate v. Nonnum Hist. p. 128 et schol. Greg. ed. Gaisf. p. 52. » B. — 4 τε τμηξ. Cod., sed sine τε ap. Mur. — 6 ἄλλατ' Cod., alterum ap. Mur. — 7 τρισμάκρ Cod.; τρί; μάκρ et ἀποδύσσαμ. ap. Mur.; πά.τ' ἀποδ. cod. Medic.

XXX. Ap. Murat. p. 88. — 1. Ἄλωαί, translato sensu accipit Jac., de templo, citans Suiceri Thes. p. 201. — 2 ξείνεις (ead. m. in ξείνης; mutatum) ἀπο νισομ. Cod.; ξείνης ἀπο νεσομ. ead. Med.; ξείνισσα πονησομένοισιν cod. Ambros. — 3 δ' om. Mur. — 5 θηγῆς Cod.; θηλῆς cod. Mur. « Nonna solum Gregorium, filiorum maximum, lacte suo aluisse videtur. » Jac. Conf. ep. 32, 1. — 6 καὶ σε scribendum.

XXXI. Ap. Murat. p. 89. — 1 κλινῆ τίς (sic) Cod., et, ut videtur, ἐνοικίδιοισι, quod nunc præfert Jac., recte, puto. Apogr. Par. et Mur. ἐν οἰκίδιοισι π., quod Boiss. servabat. — 3 ἔργον Cod. vitiose.

XXXII. Ap. Murat. p. 89. — 1 ὡς ἐπόθευσα Cod., corr. Jac.; ὡς σε ποθεύσα ap. Mur. — 3. « Gregorius item Opp. t. II, p. 33 :

Μοῦνον ἔμοι φίλον ἔσκε λόγων κλέος, οὐς συνάγειραν ἀντολή τε δούσις τε, καὶ Ἑλλάδος εὐχος Ἀθήναι· τοῖς ἐπι πὸ λ' ἔ μὸ γη σα πολὺν χρόνον. » B.

— 6 φαεῖσι Cod.

XXXIII. Ap. Murat. p. 91, qui sequens tetrastickum annexuit. — 2. « Conf. ep. 76, 6. » B — 4 ἴσπ. Cod., sed apogr. ἴσπ.

XXXIV. Ap. Murat. cum præcedente junctum. — 1. Σκιοειδέα, nam Vetus Testamentum σκιά ἐστὶ τύπος vel εἰκὼν, Novum φῶς et ἀλήθεια. « Gregorius Naz. t. I, p. 366, historias plures e vetere Fœdere tangens : ἐτι γὰρ ἐν σκιάς ἦν ἡ πίστις. Vide not. ad Anecd. mea t. III, p. 51 — 3 νόμοισι ap. Mur. Scripsi δὲ εἰκόνες, duce Muratorio. » B. Non scripsit in græcis, εὐ ποιῶν. Integerrimum est enim δτε. — 4 δλω ap. Mur.

XXXV. Ap. Murat. p. 92. — 2 ζωνῆ δ' ἔθηκε χ. Cod., sed recte ap. Mur. — 4 κληῖτα Cod. « Scribam ἔπ' : scilicet βαλεῖσθαι ἐπι γλώσσων. Forsan ὑμνητεῖρα γλώσση ἐπ'. » B. Cujus latina reliqui, sed intelligo ἐπιβαλεῖσθαι κλειῖτα. Deus voluit ut hymnis dedita vox Nonnæ laudibus quas fundebat in terra jam finem imponeret; at in cælo nunc orat pro mortalibus.

XXXVI. Ap. Murat. ibid., junctum cum præcedente. — 1. « Πόντον ἐκοίμισεν, quum in navigatione gravi tempestate jactaretur Gregorius, ut narrat Orat. XIX, p. 306 τοῦτο ἐπασχὸν μὲν ἐγὼ, συνέπασχον δὲ γεννήτορες,

νυκτερῆς φαντασίας τοῦ κινδύνου μετέχοντες, καὶ ἀπὸ γῆς ἐθορήθων, τῶν κυμάτων δι' εὐχῆς κατεπαύοντες. — 2 συνέγειρεν apogr. Par. Ἐκ περάτων, nam ab Athenis Gregorius, ex Asia minore Cæsarius Constantiopolim convennerunt, indeque ad parentes perrexerunt. Vid. Orat. X, p. 164. » Jac. — 3 μεγακλέας ap. Mur., quod recepit Jac. « Revocavi scripturam Codicis. Vix capio qui se diceret ac fratrem Gregorius μεγακλέας, etsi nonnunquam de se non verbis modestis loquatur. Erit οὐ δοκούντας, non sperantes salutem. » B. — 4 ἀποέργαθον Cod. vitiose. De morbo illo patris v. Orat. XIX, p. 304 seq. — 5 λισσομένις cod. Ambros.; τόκε [sic] θαῦμα Cod.; τὸ δὲ θ. ap. Mur.; conf. ad ep. 20, 1.

XXXVII. Ap. Murat. p. 94. — 2 σισμῶν Cod., superposito ε. — 3 Ἰλαον Cod.

XXXVIII Lemma : ἐλεγεία εἰς τὴν μητέρα. Ap. Murat. p. 90.

XXXIX. Ap. Murat. p. 91. — 1. « Conf. ep. 57. » B. Hic versus legitur etiam Carm. XLVII, 336, ubi sequitur : καὶ πηγαὶ δακρυῶν ἐνδοθὶ λειψομένων. Jac. — 3 νόναν Cod. « Vulgo Νόννα, ζαθῆν τοῖν β. Displacebat valde ζαθέην τοῖν. Est τοῖνης βιότοιο τελευτῆς; sine alio epitheto in ep. 52, 7. Scripsi Νόννα ζαθέην, ex Muratorio p. 91. Legitur alibi Νόννα θεουδῆς, Νόννα φαεινῆ Νόννα ἱερῆ. Ipsum hoc Νόννης ζαθέης exstat ep. 57. » B.

XL. Ap. Murat. p. 95. — 2 πᾶν θ' ἄμυδις (ἀμ. apogr.) Cod. « Scripsi πᾶνθ' ἄμυδις cum cod. Ambros. Ἄμυδις πρᾶθ ἄμυδις nonnullis veterum placuisse apparet ex Etym. M. et schol. Hom. ap. Hev. t. V, p. 526. » Jac. Boiss. : « Posset scribi πᾶνθ' ἄμυδις, ut ap. Homerum. Gregorius ipse t. II, p. 85 : πᾶνθ' ἄμυδις, βασιλεῖα καὶ ἀστεα καὶ ἱερῆας Ἀσπασίως; προφυγῶν. Pro μεγάλοις; ap. Mur. Codex μεγάλη, unde fere faciebat μεγάλης; Jacobsius, quum sit duplex nominis ληνός genus. Obiter adimam solœcisimam Gregorio sic edito t. II, p. 90 :

Πολλὰ μὲν βιότοιο πολυλήητοιο κέλευθοι· ἄλλος δ' ἄλλοις; πῆμασι συμφέρεται.

Quum non sit duplex nominis κέλευθος genus, rescribam ἄλλη ex codice 993. » De sententia apponit Jac. Suidam : ληνός καὶ προλήνιον, αὶ ἐκκλησῖαι παρὰ Δαβὶδ καὶ ληνεβῶται οἱ ἱερεῖς, ex Theodoro in Psalm. VIII, 1, et exempla Gregorii. — 3. « Pro καὶ τὴν [Codex τὴν, acute] apogr. Par. καὶ τῆ. Eadem clausula versus Gregoriani t. II, p. 77 :

Μοῦνη μοι πάτρη περιλείπετο· ἄλλ' ἄρα καὶ τῆ ὄρασις οἶδα κλειανὸν ὁ βάσκανος ἦλασε δαίμων.

Lego quod inveni in codd. duobus, καὶ τῆς; scilicet καὶ ἐξήλασε ταύτης. Iterum p. 92, 5 :

Καὶ Παῦθ εὐκοσμον ἔχεν βίον· ἄλλ' ἄρα καὶ τὴν κλεινὴν ἀκροτάτη θῆκε φιλοξενίη.

Lego καὶ Παῦθ οὐκ εὐκοσμον... ἀκροτάτη θ. φιλοξενίη. » Boiss.

XLI. Ap. Murat. p. 95. — 1 οὐδ' ἔθανεν ap. Mur., « fortasse rectius. » Jac. — 2 sic Boiss. Equidem paulo aliter capiebam : Ne obiit quidem Nonna extra ecclesiam, sed vocem orantis ante ipsam rapuit Christus.

XLII. Ap. Murat. p. 96, ubi prius distichon sequentis tetrastichi huic ep. adhæret.

XLIII. Ap. Murat. p. 96. — 1 τῆς δὲ Cod. — 2 πόσι ap. Mur., qui vertit *apud conjugem*. Infra ep. 50 : ἀγνοῖς παρὰ ποσὶ τραπέζης. — 3 μεγαλίαι; Cod., alterum ap. Mur. — 4 τοῖν μοι ap. Mur.; τοῖαν μοι Jacobs., « nisi forte Gregorius an corripere ausus est »; quod recte admisit Boiss.

XLIV. Ap. Murat. p. 97. — 1 Νόννης ἢ δάκρυ' (pro καὶ δ.) probabiliter corrigat Jac. — 3 ἐν δ' Cod. et Mur., corr. Jac. — 4. « Ni legas τὸν γ' ἐτι et Jacobsii conjectura, confugiendum erit ad liquidæ vim eam, ut pronuncietur τὸν ἐτι, quæ in locis meliorum poetarum obtinet. Hæc illâ ratio magis placet. Conf. ep. 78, 1. » B.

XLV. Ap. Murat. p. 98. — 3 εὐχομένη ap. Mur.; ἱερῆ π. τραπέζῃ Cod. — 4 εὐσεβεί; Cod.; recte ap. Mur.

XLVI. Ap. Murat. p. 98. — 4. « Ultima hujus ep. verba mihi obscura videntur. » Jac. Boiss. in latinis « cadaver *pium* », ut participium sit εὐσεβέων. Quo solvitur nodus. Non probabiliter Jac. tentabat :

τίς πλάσων (vel πλάσει) εὐχομένης Ν. τύπον· ὡς ἐπὶ διερὸν
ἦθελεν ἄντα μείνει καὶ νέκυ; εὐσεβέων,

« in conspectu *piorum*. Hoc fieret, si aliæ mulieres Nonnæ precantis speciem æmularentur, et πλάσαιτο Νόννης; εὐχομένης τύπον. »

XLVII. Ap. Murat. p. 98. — 1 εὐχομένη νόνη Cod. — 4 ἐπιλασσομένη ap. Mur.

XLVIII. Ap. Murat. p. 100. — 1 εὐγένιος cod. Medic. « Σάρξ ἱερῆ; schol. ap. Mur. exponit σύζυγος; ἱερῆ; » B. — 3 ἐκείνωσα et ἔσχατον [sic] Cod. Idem v. 4, ut videtur, γηραλέην.

XLIX. Ap. Murat. p. 101. — 1 ἡλίαν Cod., ut antiqui libri Patrum. « Proprium est μετέθηκε de Enoch Genes. V, 24 : μετέθηκεν αὐτὸν ὁ θεός. Gregor. Naz. t. II, p. 47, pari initio versus : Πίστις Ἐνώχ μετέθηκε. Idem t. I, p. 366 : Ἐνώχ μετετέθη μικρὰς εὐσεβείας ἄντων εὐράμενος τὴν μετὰθεσιν. Conf. Psellus Orac. p. 57. Vide mea Anecd. t. III, p. 48. Ibi junguntur etiam Enoch et Elias. Quæ nominum societas frequens in libris Patrum. Ireneus Adv. hæres. V, c. 5, p. 404 : Ἐνώχ εὐαρεστήσας; τῷ θεῷ ἐν σώματι μετετέθη, τὴν μετὰθεσιν τῶν δικαίων προμηνύων· καὶ Ἡλίας, ὡς ἦν ἐν τῇ τοῦ πλάσματος ὑποστάσει, ἀνελήθη, τὴν ἀνάληψιν τῶν πνευματικῶν προφητεύων. Ibi Ferardent., quem vide et p. 405. Adde Dartigny Memor. t. I, p. 128. Tenuavi nomen Ἡλίαν, ut est recte scriptum in apogr. et a Muratorio. Et sic ep. 59. In utroque loco secundam syllabam corripuit Gregorius, quam produxit t. II, p. 5 : Ἡλίαν εἶχον ἐν λόγῳ τὸν Θεοδότην. » B. — 3 ἀναμακρῆσιν cod. Paris. — 4. Schol. ap. Mur. : ἐν-τεῦθεν γὰρ τελουμένων τῶν θυσιαῶν ἀνέπτη πρὸς οὐρανόν.

L. Ap. Murat. p. 102. — 1 ἀνεῖη Cod. « Γῆρας ὁμοίον pessime reddidit Muratorius *senectus alter morbus*. Schol. : ἀνθρώπινον, bene. Est γῆρας ὁμοίον locutio homerica. » B.

LI. Ap. Murat. p. 102. — 1 ἄβραμ Cod. Spiritus asper tiam in antiquis Patrum libris. — 4 εὐχολαί; cod. Paris.

« Quod præstare putat Jac. Genitivus firmatur loco simili ep. 71. » B.

LII. Ap. Murat. p. 99. — 1 λίπες ποθέουσα Cod.; λίπες; ἢ ποθ ap. Murat., quod recepit Boiss.; ἢ Jacobs. — 2. « Ἄβραμ κόλπων, v. not. ad ep. 148. » B. — 4 νηῶ Cod.; νηῶ ap. Mur., quod verum videtur; νηῶν Jac. et Boiss. — 5 μόγι; μὲν ap. Mur. « Illud nomen μόγι Gregorio reddidi ex codice, not. 6 ad Epist. 55 Philostrati, p. 153. » B. Non dubito quin novum hoc sit tetrastichon, a priore separandum. Et separavi. — 7 τελευταῖν ap. Mur. — 8 εὐρομένη ap. Mur.

LIII. Lemma : ἡρωϊκὰ εἰς τὴν αὐτὴν. Ap. Murat. p. 103, qui hoc ep. in duo divisit, probabiliter. — 1. Schol. cod. Ambros. : τὸ ὁμοούσιον φῶς, τὸ ἐν καὶ ὁμοίμων σέβασμα. — 5. Ἀθῆω, schol. ἀπίστω. « Eandem severitatem in matre laudat Greg. Orat. XIX, p. 292, B : τὸ μήποτε δεξιὰν ἐμειληθῆναι ἢ χειρὶ μνηστῆα χερσὶν Ἑλληνικαῖς ἢ χειρῶσιν.... ἀλλὰ μηδὲ ἄλων κοιωνῆσαι. » Jac. Et Or. XI, p. 178 : μὴ ἄλων ποτε κοιωνῆσαι τοῖς ἐξ εἰδῶλων. Boiss.

LIV. Ap. Murat. p. 105. — 2 καθαρὸν ap. Mur.

LV. Lemma : ἐλεγία (sic) εἰς τὴν αὐτὴν. Ap. Murat. p. 105. — 2 οἰχομένης cod. Paris. ap. Mur.; εὐχομένης Cod.; εὐχομένης; δ' Medic. — 3 ἐργομένη Cod. et ed., quod in græcis non tetigit Boiss., annotans : « Sunt varietates ἐργομένη [typographico, ut videtur, vitio ap. Mur.], ἐρχομένη [ἐργ. e cod. Paris. affertur]. Scripsi : ἐρχομένη. Anima οἰχομένη rursus veniet. » Legebatur ἀίρη, quod Jac. explicat : ἐργομένη ἐν τῷ νηῷ ὄθεν ἀίρη, et Boiss. *veniens purius unde sublata est*. Sed ita structuram video nullam. Quare cum Muratorio dedi ἀε:θῆ. — 4 ἐρεσομένη etiam cod. Paris.; ἐρεσσαμένη Medic., quod Jac. in nostro exemplo posuit.

LVI. Ap. Murat. p. 92, junctim cum sequente ep. — 1 ἄλλος ap. Mur.; ἄγνων Cod., « ut solet. »

LVII. Ap. Murat., ibid., sed tertio versu auctius, cujus locus vacuus cernitur in Codice et in apographo Par. — 1. Legebatur ὦ στ. Conf. Boiss. ad ep. seq., v. 3. In egregio codice orationum Gregorii, quem sæc. IX Basilii Macedo imperator scribendum curavit, hoc discrimen diligenter observatum videas. — 3 additus a Boiss. et a Jac. in nostro exemplo.

LVIII. In Cod. sine lemmate, junctum cum epigr. præcedente, et adhærente primo versu sequentis, Ὡ καλοῦ... Ap. Murat. p. 106. « Dialogus est tumuli et viatoris. — 1 νόνη Cod. — 3. Apographum Par. ac Muratorium secutus huic epigrammati attribui versum qui vulgo sequentis primus est. Ac scripsi ὦ, ut Muratorius, pro vulgato ὦ. Et sic ep. 89, 90, 211. » B.

LIX. Ap. Murat. p. 106. — 1 ἄρατι et ἡλία; Cod.

LX. Ap. Murat. p. 107. — 2 ἴλαος Cod., « ut solet. » In eodem huic epigrammati cohærent sequentia duo; in Muratorii codd. sejuncta.

LXI. Ap. Murat. p. 107. — 1. Conf. ep. 55, 3.

LXII. Ap. Murat. p. 107. — 1 νόνη Cod.; εὐχῆ cod. Paris.

LXIII. Ap. Murat. p. 108.

LXIV. Ap. Murat. p. 108. In Cod. sine lemmate, ut ep. 66, 69, 71, et alia, ubi unciis indicamus. — 2 εὐχομένη; Cod., sed recte cod. Mur.

LXV. Ap. Murat. p. 108.

LXVI. Ap. Murat. p. 108.

LXVII. Ap. Murat. p. 108, in duo disticha divisum, « fortasse rectius. » Jac. Cod. ἢ δὲ το. — 2 παρῆ λύθη; Cod : παρ' ἧς λύθη: εὐχομένης cod. Paris.; παρ' ἧ ἐλύθη; Boivinus; πύματον cod. Medic. « Parisini παρ' ἧς non videtur spernendum; v. ad VII, ep. 440, 7. » Jac.

LXVIII. Ap. Murat. p. 109. — 1 πῆματ' ἐκ Cod.; illud codd. Mur. — 2 ἀειρομένη Cod.

LXIX. Ap. Murat. p. 109. — 1 καθαροῖσι Cod., illud codd. Mur.

LXX. Ap. Murat. p. 109.

LXXI. Ap. Murat. p. 109. — 1. Conf. ep. 51, 4. » B. — 2 τοῦδ' ἐλύθη ap. Mur.

LXXII. « Exstat ap. Murat. p. 94. » B.

LXXIII. Ap. Murat. p. 110.

LXXIV. Ap. Murat. p. 111, cujus codd. separant a præcedente ep., quocum cohæret in Codice qui ἦ: ἔε το. et νόν' ἀνέπεψεν, quod vertit Boiss.

LXXV. Cod. in marg. : εἰς ἑαυτὸν παρὰ τῶν γονέων εὐχὴ θαυμασία καὶ ἀξία τῆς ἀγιοσύνης αὐτοῦ. Ap. Murat. p. 110. — 1 εὐλογίαισιν Cod., alterum codd. Mur. — 2. Schol. Ambr. : ὅσαι γίνονται παρὰ τῶν τοκέων. — 5. Boiss. vertit λογίαν τε μέγα. — 6 σκήπων ap. Mur. « Vide notf. ad Nicet. Eug. p. 384, ubi baculi metaphoram tractavi, quæ reperitur et alibi ap. Gregorium, Orat. XLI, p. 674 extr.; et t. II, p. 33, B : Ὀϊόμην... Σοί, μάκαρ, ἦδ' ἐ νόμοις τοῖς κευχαρισμένῳ βέζειν. Ὡς θνητοῖς ἐπίκουρον ἔχειν σθίων ἢ τὰς ἀπασις. Καὶ τρομεροῖς ἀτε βάντρον ὑπὸ μελέεσσιν ἐρείδειν. Scrib. e cod. 993 : βέζειν. Ὡς θνητοῖς. In quo codice male correctum fuit ὡς a recentiore manu. Rectius Billyus vertit. Eumathius Hymn. 3, p. 93 : ὁ πατήρ... σε γῆρας ἔχει βακτηρίαν. Theodoretus De provid. 8, p. 258 : μήτε τὸ γῆρας οὐκ αἰτεράντες καθάπερ τινὶ βακτηρίᾳ τῷ νέῳ σκηπτόμενον. Photius Epist. 109 : τῆς παιδείας; ἢ κτῆσι; τῷ γεγραφοῦντι κρατίστη γίνεται βίου βακτηρία. Theophylactus Simoc. Hist. præf. extr. : Τῷ μὲν πρεσβυτέρῳ χειροαγωγός; τίς ἐστὶ καὶ βακτηρία Quodque magis ad ipsum epigramma facit, Gregorius Presb. Vita Nazianz. p. 15, hæc ipsa refert Gregorii patris ad filium verba : ὦ παῖ, ζῶντι βακτηρία γενοῦ, τὸ γῆρας ὑποστηρίξων. » B.

LXXVI. Lemma : ἀεγία (ἐλεγεῖα Boiss.) παρὰ τῶν γονέων τοῦ μεγάλου Γρηγορίου σὺν ἐπαίνῳ καὶ εὐχῇ. Legitur iterum in cap. XV, post ep. 39, cum lemmate : τοῦ αὐτοῦ παρὰ τῶν γονέων εὐχαριστία. Ap. Murat. p. 111. — 2 τοκέεσσι. Schol. in Cod. : οἱ γεννῆτορες. — 3 sic Cod. altero loco, ubi ex arographo γῆρας ἔτεκεν affert Boiss.; hic γῆρας ἐνέθηκεν. — 4 θυσιᾶν hic Cod., altero loco θυσιάζει, cum schol. ταῖς εὐχαῖς. — 5 ἀμνηστὸς Cod. hic. — 6 sic Cod. altero loco; hic vitiose γρηγορίου ἀγία; μάρτυρι παρθεμία. Conf. ep. 33, 2. — 8 τοκέων Cod. hic.

LXXVII. Lemma : εἰς τοῦ; αὐτοῦ; καὶ ὅτι ὁ μέγας Γρη-

γόριος σὺν τῷ ἰδίῳ πατρὶ τέβαπται, Καισάριος; ἔε σὺν τῇ μητρὶ. Alterum lemma ex Murat. p. 113. — 1 λάας Cod.; κυδίζοντα cod. Paris. Schol. Ambros. : περιβολήτους. — 2 γρηγορίου Cod., alterum ap. Mur. — 3 ὄβ' ap. Mur. — 5 τῶς Cod.

LXXVIII. « Lemma Codicis : εἰς δὴλὴν τὴν γενεὴν αὐτοῦ. Prætulit lemma Muratorianum p. 114. » B. — 1. Meliori mensura Jac. legendum proponit Ἡρώτος ἑνὸν ἀγος Καισάριος. « Ob brevem syllabam in ἑνὸν non est quod librarium erroris suspicemur. Vide notf. ad ep. 44. — 2 πάτερ φίλε ap. Mur., sed alterum cod. Medic.; καὶ μετὰ δ. cod. Paris. — 3 γράμματα πικρά Cod. « Recepi variantem duorum codicum, Medic. et Paris, λυπρά, hoc enim, non λυγρά, præbet. » B. Optime reduxit λυπρῇ παύσει καὶ γράμματα λυπρά, qualia in antiquissimis libris scripta sæpe correctæ deprehendi ab inequentibus libraribus elegantiae quæ ipsis videbatur studiosioribus.

LXXIX. Lemma : εἰς ἑαυτὸν, οἶω τρόπῳ γεγέννηται. Περιεργεῖ τὸ ἐπίγραμμα νεράλια ε'. Et ad singulos versus litteræ α—ι applicatæ in Codice. Ap. Murat. p. 115. « Conferendum in primis carmen XXX, in Opp. t. II, p. 97, D. » Jac. — 2. « Ipse de inatne Nonna Orat. XIX, p. 292 : πρὸ γενέσεως ἡμᾶς καθυπέγετο τῷ θεῷ, μὴδὲν τὸ μέλλον εὐταδεθῆσα καὶ γεννηθέντα; εὐθὺς ἀνέθηκε. Conf. ep. 80, 3. — 4 ἀμύληη. Schol. Ambros. : ἐκατέρωθεν ἔκοντμένον. Doctus erat sermones utriusque literaturæ, sacræ et profanæ. [Jacobsius confert Mleagrum VII, ep. 421, 9, de se : ἀμύληη γίρας, ἔε τε γέλωτα καὶ σπουδαῖν.] Tum ludit Gregorius in nominibus Ἀόγος de Verbo seu Christo, et μῦθον seu λόγον orationem. Quod fecit alibi, fecerunt et alii : vide inea Anecd. t. I, 249 et 288. Gregorius scilicet t. II, p. 131 : Πατροπαῖς μεγάλιο νόου Ἀόγε, φέρτερε μῦθου. Et p. 181 : Τίς οἶδε τοῦτων τοῦς λόγους, κλήν σου, Ἀόγε; Hieronymus [sic] De Trin. p. 50 : μὴ εἰπες : « ποῖος λόγος »; ὑπέο λόγον ὁ Ἀόγος. — 5 προκτύλατ' Cod. Conf. Carm. IV, 229 seqq., Opp. p. 71, C, D. — 6. Vulgo legitur σύμπνοια ἰρὰ φέρων. Intelligent viri dd. de adscriptis ordini sacerdotum eodem tempore Basilio et Gregorio. Sed quam obscura verba! Scholiastes : σύμπνοιας ἐγενόμην καὶ τὴν αὐτὴν ἐκλύτσια (leg. ἐκλύτσια) γνώμην Βασιλείῳ τῷ ἱερέῳ. Nec ille audiendus. Scripsi ἦρα pro ἰρὰ. Notissima formula ἦρα φέρων. In epigr. 172, 4, idem mendum eodem modo correxit Jacobsius. — 7. Editio Jac. ἐκ θυβῶν e Codice, et sic apogr. Sed id versus non admittit. Muratorius recte ἐκ θυβίων. Intellegitur a viris dd. φερέσιος de Deo. Puto potius respici non deum sed patrem. In tempestate scilicet insperatum præstiterunt illis auxilium parentum preces. Ipsum audi Orat. XX, p. 306, verbis in notf. ad ep. 36 appositis, et Gregor. presb. Vita Nazianz. p. 5, A. — 8. Legebatur ἐγζῶον αὐ νοῦσαι; ἐξεκάθηρα, in cod. Paris. ἐξεκάθηρα. Id non potuit explicare Muratorius. Est νοῦσαι; corruptum. Quum meminisset legere in Gregorii Orat. I, p. 38, se non ausum esse ἱερῶς σχῆμα καὶ ὄνομα ὑποδεῖσθαι πρὶν ὄσαι; ἐργοῖς τελειῶσαι τὰς χεῖρας, sentiam eandem versiculi esse intellexi, et ὄσαι; correxi. De hiatus securus sum. — 9. Schol. Ambros. : τὴν Τριάδα φέρων παρέδωκα τῇ νεοτέρῃ Ῥώμῃ. Junior Roma est Constantinopolis. Sunt quoque huc faciant in notis ad Aristaneta I, 26, p. 583 : πρὸς τῇ νέῃ τὴν πρεσβυτέραν Ἰστόχηκα Ῥώμην. Vide supra cap. I, ep. 5, et infra notf. ad Planud. ep. 56. Adde quæ multa protulit Cangius in Cpoli Christ. I, p. 34, coll. Muratorio ad Paulinum Nat. XI, 338. Anonymus in Poet. Misc. Wernsd. t. V, p. 1357 : « Constantinopolis florens Nova Roma vocatur. » Ipse Gregorius Opp. t. II, p. 9 : Δύω μὲν οὐ δέδωκεν ἧλιος; φῶσις, Δισσὰς δὲ Ῥώμας, τῆ; ὁτῆς οἰκου-

μένης Λαμπτήρας, ἀρχαῖόν τε καὶ νέον κράτος. Rursus p. 1 : Ῥώμη νεουργίης, εὐγενῶν ἄλλων ἔδος, Κωνσταντίνου πόλις τε καὶ στήλη κράτους. [Noti labores et successus Gregorii in Trinitatis dogmate ab erroribus tum Constantinopoli grassantibus vindicando.] — 10 λέσιν ἡδὲ φίλοις. Schol. : δέκατον, βεβλήμα ἰθίοις, βεβλήμα δὲ καὶ φίλοις. Sed oratio fit male contorta. Malim habere φίλοις pro epithelo lapidum. Persecutionem diligit episcopus christianissimus. Ipse loco jam ab aliis indicato Opp. t. II, p. 11 : Αἰθού; παρήσω τὴν ἐμὴν πανδαισίαν, Ὡν ἔν τι μέμφομα? οὐ γὰρ ἦσαν εὐστοχοί. Τούτων τυχόντες ὦν τυχεῖν κενός φόνος. Idem in Tollianis pp. 6, 14 : βαλλέτω με πᾶς... Ὑψ' ὦν λιθασθεὶς εἰσόδου προεμίον Ἐκαρτήρησα. Ibi Tollius. Sententiæ quam promittit scholiastes favere poterit alius locus Opp. t. II, p. 73 :

Τίποτε τόσοις ἀγέσσοι καὶ εἰν ἄλλι καὶ κατὰ γαίαν
ἐχθροῖσιν τε φίλοις τε, καὶ ἡγεμόνεσι κκίστοις,
ἐπίνοι; ἡμεδαποῖς τε, καὶ ἀμπαδὸν ἢ λοχῶσι,
μῦθοις τ' ἀντιθέτοι; καὶ λαϊνίαις νιρᾶσσοι
βέβλημαί. »

Boiss. Quæ ipsa in nostro versu decimo extulit brevius.

LXXX. Lemma : εἰς ἐαυτὸν ἐπιδεικτικόν. Iterum legitur in c. XV. Ap. Murat. p. 119. — 1 πεπλεγμέν Codex hic, altero loco et Mur. πεπλάσμη. Sic Jac., sed Boiss. : « Jacobs. edidit πεπλάσμη, ex Codice ut ait : sed apogr. habet πεπλάσμη, et Muratorii etiam πεπλάσμη, quod statim recepi. Gregorius t. II, p. 107 : Χριστῷ πάντ' ἀνέθηκε φέρον, Αὐτὸν (potius αὐτόν) μὲν πρῶτιστον, ἔπειτα δὲ ὄσθ' ἐπέκαστο· ibi glossa codicis 993, ἐκείνη Cod. ep. 131. » — 2 ἤφατε Cod. altero loco. — 6 λάτρη Cod. altero loco.

LXXXI. Ap. Murat. p. 119. — 3 σοφίησ. Cod. — 4. « In apographo est ολον, male. Gregorius t. II, p. 134 :

Οἶον ἐμοὶ κτέαρ ἔσκεν ἐράσμιον, οἶος ἀπ' ἄλλων
πλούτος, θαλπωρὴ λησμοσύνης καμᾶτων,
τῆς μεγάλης Τριάδος ἑνὸν σέλας.

Forsan, θαλπωρὴ, λησμοσύνη καμ. Idem p. 91 :

Ὅλθιος δ; πάντων κτεάνων ὠνήσατο Χριστίν,
καὶ κτέαρ οἶον ἔχει σταυρὸν ὄν ὤψι φέρεσι.

Codex 993 ολον, cum glossa μόνον. Conf. ep. 191, 4. » B.

LXXXII. Iterum in c. XV. Ap. Murat. p. 120. — 1. « Idem initium epigrammatis 7. » B. — 3 οὐρανίολο Cod. sec. Paulsa.

LXXXIII. Iterum in c. XV. Ap. Murat. p. 121. — 3 ἀνύξ ap. Mur. — 4 συναπαρῶν (sine acc.) Cod. hic, συναπαρῶν altero loco, συναπαρῶν cod. Ambros., quod recepit Jac. : « patris in sacerdotio adjutor. Aaron enim pro sacerdote eximie ponitur. » Boiss. : « Vulgo συναπαρῶν, quod intelligunt de coadjutore, de collega in ministerio sacerdotii, quasi de co-Aarone. Apographum et codices duo ap. Murat. divisim, σὺν Ἀαρῶν, quod scripsi, compositum συναπαρῶν non conueniens. Patrem suum ut sacerdotem vocat Aaronem. »

LXXXIV. Iterum in c. XV. Ap. Murat. p. 122. — 2 μῦθος Cod. hic, μνώθη altero loco et Mur. — 3. » De adjectivo θεόδοτος notavi ad Anecd. t. V, p. 85. Gregorius t. II, p. 42, D : Παρθενίη, μέγα χαῖρε, θεόδοτε, δῶτεο ἑάνων. Codex 993 δῶτορ. Theodorus Prodr. Rhod. II,

p. 69 : θεῖον τὸ κάλλος καὶ θεόδοτος γάρτε. Tzetzes Epist. post Chiliades p. 525 : δεκτὰ καὶ ἀποδεκτὰ τὰ σά δοκοῦσι δωρήματα καὶ, ὡς ἂν τις εἴποι, θεόδοτα. — 4 δῶκεν ἔρον cod. Paris. unus ap. Mur. Gregorius Presb. Vita Nazianzeni p. 3 : διὰ νυκτερινῆς ὕψεως προδεδίκυσιν αὐτῆ (deus Nonnas) παῖτα τὸν ἔτι μέλλοντα. » B.

LXXXV. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 49 junctim cum sequente, quod Cæsarii responsonem continet. — 1. « In Ranis 627, σχέτλια καὶ δεινὰ, de re injusta nec toleranda. » B. Altero loco Cod. μιν superposito ε. — 3 ὅ Jac.; ὁ Cod. — 4. Similiter VII, ep. 228, 4. « Ποῖα δίκη, conf. ep. 89 et not. » B.

LXXXV*. Lemma : λαμβδικὰ εἰς τὸν αὐτὸν Καιράρεον. « Est tumuli responsum epigrammati præcedenti. » B. Iterum in cap. XV. — 3 εἰσορᾶν ap. Mur.

LXXXVI. Lemma : ἐλαγία [sic] εἰς τὸν αὐτὸν Καισάριον. Ap. Murat. p. 51. — 1. « Distinctionem post ὕλα sustuli, ut jungerentur ὀσείροχον κάλλει καὶ σοφίη. Et sic jam Muratorius. De Cæsarii pulcritudine vide epigr. 98, 3. — 2. Fuisse Cæsarium imperatoribus carum testatur Gregorius et Orat. X, p. 165 et 166. Conf. ep. 99, 5. » B. — 4 ἢ etiam codices ap. Murat. qui οὐ μὴν ex cod. Paris. — 5. « In apographo hinc incipit novum epigr., cum lemmate εἰς τὸν αὐτὸν ὁμοίως. — 6. Sententia vix bona est. Forsan, μέγιστον υἱός εὐχος, ἔχεις υἱός ἀντὶ φίλων. Sed quæ maxima filii christianissimi laus est, habes pro filio amico in celo apud Deum. » B.

LXXXVII. Lemma : εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ μεγάλου Γρηγορίου καὶ εἰς Καισάριον. Ap. Murat. p. 51. — 1. « Vulgo ἐνήκαν. Malui Muratorianum ἐθήκαν, quod firmat repetitio v. 3. » B. — 2 λάων Cód., etiam alibi; ἡμετέρων idem, alterum cod. Mur. — 3. « De formula οὐ κατὰ κόσμον monui ad Theocrit. XXII, 49 ed. sec. » B. — 5. « Novum lemma in marg. : εἰς τὸν αὐτὸν Καισάριον, non huc pertinet, sed ad epigr. 88, qui nihil adscriptum. » Jac. Cod. πανάποτμον, recte ap. Mur. — 6 ἡμέτερον omnes. « Sed scripsi ὑμέτερον, pro σόν. Nihil frequentius permutatione illorum pronominaum et usu pluralis ὑμέτερος pro singulari σός. » B.

LXXXVIII. Ap. Murat. p. 52. — 4 sic et cod. Medic.; τοῦδ' ἐλύθη cod. Paris.

LXXXIX. Lemma : εἰς τὸ αὐτὸν Καισάριον παρὰ τῶν γονέων. Ap. Murat. p. 52. — 3. « Vulgo οἶα δίκη. Apogr. οἶα δ, quod scripsi [cum Jacobs., quem conf. Add. p. LXV]. Sic ep. 85, ποῖα δίκη. Quæ clausula redit epigr. 221. Opp. t. II, p. 85, ποῖα δίκη inchoat hexametrum. » B. — 4 ὦ ap. Mur.; ὦ tenebat Jac. « ut σχετλιαστικόν. »

XC. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν Καισάριον. Ap. Murat. p. 53. — 4 ὦ Cod.; ὦ Mur.

XLI. Lemma : εἰς τὸν αὐτὸν ὁμοίως, ἐγκωμιστικόν. Ap. Murat. p. 53. « De eruditione Cæsarii vide Orat. X, p. 163, C, D. » Jac. — 2. « Θέσιν οὐρανίων, conf. ep. 92, 3. » B. — 4 ἡτ. Cod. — 5 πτερόεντι ap. Mur. — 6 ὁμοῦ ap. eund., item ut ep. 107, 4. Ὅμως pro ὁμοῦ positum.

XCH. Ap. Murat. p. 55. — 1 κασιγνήτοισι τοῖς Mur. ex cod. Paris., sed alterum hoc ipsum significat.

XCHII. Ap. Murat. p. 56. In Codice prius distichon male coheret cum ep. præcedente. — 1 μέγα κλεα Cod.;

τηλεβόντα cod. Medic.; τηλεβόντα Barocc.; τηλεβανόντα Ambros.; τηλεβανή Paris. — 2. « Ἄρχα γέροντα, ut πρώτα εἶρων ep. 111, 2. De activo φέρειν προ φέρεσθαι egi non semel: vide ad Anecd. t. III, p. 20; t. V, p. 218. » B. — 3. In Cod. incipit novum epigr. cum lenamata: εἰς τὸν αὐτόν. « De re conf. Orat. X, p. 166 seq. » Jac. Qui notat vitiosam prosodiam in voce Βιβυῶν. — 4 δεξάμεθ' σε cod. Paris.

XCIV. Ap. Murat. p. 57. In Cod. male cohæret cum ultimo disticho epigr. præcedentis. — 1. Vide Orat. X, p. 167, A. — 2 Νικαίαι cod. Barocc. — 3 ὦ Cod. — 4 ὦ idem; σοφίη cod. Barocc.

XCv. Ap. Murat. p. 58. — 2 κατέγων cod. Medic. — 3 ῥογίους καὶ ὕκ. cod. Paris.; βασιλῆος Jacobs., pro βασιλῆος. In Codice βασιλῆος, in Muratorianis βασιλῆος. — 4 λαμπομένῃ idem, quod prætulit Boiss.; λαμπόμενος Codex, « quod per synesis explicari potest. » Jac.

XCVI. Ap. Murat. p. 59. — 1 Καυαρίσιο Cod., recte ap. Mur. — 3 ἄλεπτο Cod. « Conf. epigr. 134. » B.

XCvII. Ap. Murat. p. 59. — 1. « In arbores mutatas memini præ dolore summo Phaethontis sorores, in saxum diriguissæ Nioben, in fontem liquissæ Byblin, Egeriam. » B. — 2 πηγὴν cod. Medic. — 5 τετιμημένος cod. Barocc.

XCvIII. Ap. Murat. p. 60. — 1 ποθόντο; ἄριστον cod. Paris. — 2 κηρύσσων cod. Ambr. — 6 εἰ ἀκανθῶν Codex; alterum codd. Ambros. et Paris.

XCIX. Ap. Murat. p. 61. — 3 μέγα κλέος Cod. — 4 ἀγειρομένων cod Barocc. « Syntaxis non potest institui. Forsan Γρηγόριον Νόνναν τε μεγακλέα; : quod verti. » Boiss. Quod minime necessarium puto, sed omnia sana. Non valde absimilis ἀνακολουθία in ep. 101, v. 2 et 3.

C. Ap. Murat. p. 62. « De Philagrio Cappadoce vide Orat. XXI, p. 390, C, Epist. p. 802 seq. » Jac. — 1 μορφή Cod. — 3 νέον νόσος cod. Barocc. Sed conf. ep. 85.

CI. Ap. Murat. p. 63. — 1 κείμαι etiam cod. Medic.; alii κέται. Huic epigrammati in Cod. adhærent ep. 102 et 103 usque ad v. 3.

CI. Ap. Murat. p. 65. — 1. « Ex comparatione cum sequenti epigr. legendum videtur: λίπεν' ὄστέα, σῶμα, Πάντ' ἀνήκεν ἄνω. Iterum quidem ὄστέα μού'κ' legitur ep. 229 et in Opp. t. II, p. 89, C, sed in contextu longe alio. » Jac. Cod. γαίη et ὄστεις.

CI. Lemma versui tertio adscriptum. Ap. Murat. p. 65. — 5 τοιρα Codex et Ambros.; τοῖς βα cod. Paris. « Λοετροῖς, baptismo, qui illis temporibus morte appropinquante sumebatur; v. Orat. XI, p. 188, A. » Jac.

CIV. Ap. Murat. p. 4 — 2. « De saxo quod Tantalii capiti imminebat vide epigr. 131 Plan., cum scholio, et notata a me ad Philostr. Her. p. 638 et ad Pindarica Ol. I, 92: πατὴρ ὑπερεκρέμασεν καρτερόν αὐτῷ λίθον, τὸν αἰετῶν κεφαλᾶς βαλεῖν εὐφροσύνας ἀλάται. Synesius De regno p. 22: οἰεσθαι τὸν Ταντάλου λίθον ὑπὲρ τῆς πολιτείας λεπτοῖς καλωδίοις ἤρτησθαι. Niceph. Gregoras Hist. XIX, 4, p. 580. Τάνταλον, ὃν ... λόγος φοβεῖσθαι αἰετὸν ἀζόρητον εἶπεν ἐκεῖνον τοῦ λίθου. Adde interprett. ad Anton. Lib. c. 36, Heyn. ad Virg. Æn. VI, 602, Davis. ad Cic. Tusc.

IV, 16, etc. » B. — 3 κραλιτροῦ Cod. — 6 ἄλλα τεθραμμένων cod. Ambros., « quod Muratorius pessime correxit τετραμμένων scribens. » B.

CV. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 6. Ambiguit scriptum lemma κατὰ τυμβουχ. τοῦ μεγάλου Γρηγορίου ut posui legam potius quam τυμβουρχων quod editur, quum singulari numero loquatur carmen. — 4. « Σηρῶν νήματα λεπτάλα. Sic Operum t. II, p. 57, 9: Ῥωγαλιόν τε χιτῶνα καὶ οὐ τρυφῶντα (imo τρυφῶντα, quod habet codex 993) κάρηνα Αἰδεο, μὴ σηρῶν καλὰ νήματα. Et p. 203:

Καρπούς ἄρουρα, χρυσὸν ἢ ψάμιος φέρει
σῆρες; δὲ λεπτὰ νήμαθ', οἱ τάφοι κόνιν.

Et p. 106:

Ἄλλοι μὲν χρυσὸν τε καὶ ἄργυρον, οἱ δὲ τὰ σηρῶν
δῶρα φέρουσι θεῶν νήματα λεπτάλα.

Ibi ad σηρῶν glossa codicis 993: σκολήκων. Herodianus Epim. p. 125: σῆρ, ὁ σκόληξ. Ibi nota, coll. p. 257. — 5. Πάντα βίος ζωιστί. Muratorius: omnia viventibus vita suppediat. Subaudiebat didoσι: sed oportuit scribi λᾶξ. Distinxi melius; πάντα, βίος ζ., hac sententia: Cuncta, vitæque ipsa, bonum id maximum, viventibus adsunt. » B. Imo βίος hic sonat Facultates, Bona, Fortunæ, satis noto usu. — 6 φέρους Cod. hic, altero loco φέρεις (ut Mur.) superposito tamen εις. — 7 sic etiam cod. Medic.; ὄστις διέσσειν Mur. ex aliis.

CVI. Iterum cap. XV. Ap. Murat. p. 8. — 1. « Μητέρα πάντων: vide notata ad Niceph. Chumnum p. 79. » B. ἔστονάγιστε Cod. altero loco. — 7 ἀμριέπονται cod. Ambros.

CVII. Iterum cap. XV. Ap. Murat. p. 10. — 3 βασιλεια Mur. « Apographum altero loco εὐχος ὑπάργου. Conf. ep. 97: εὐχος ἀνάκτων. » B. — 4 ἄδμως Mur. Lemma hic repetitum in nova pagina. — 5 τετιμημένος Codex. — 6 « Conf. ep. 226. » B.

CVIII. Iterum cap. XV. Ap. Murat. p. 10. — 3. « Adjectivo ἀρήϊος Gregorius usus est aliis locis quos tractavi ad Philostr. Epist. 153. — 4. Ἀποτῆλε τάφου, conf. ep. 111, 3. Male scriptum est adverbium in Opp. t. II, p. 66, 2: Ἐσχατίας ναύσου, βροτῶν δ' ἀπο τῆλε θέουσι: et p. 81: εἰ καὶ με κηκὸν καὶ ἀνάρισον ἀνδρα Πάντες ὁμοῦ θείητε, χοροῦ δ' ἀπο τῆλε δίοισθε Ἑμμέτρου. Codex 993 utroque loco ἀποτῆλε. Præterea velim δίοισθε, ab ἀίτημι. Est ἀπο τῆλε infra ep. 177 in edit. Murat. p. 142. Conf. ep. 182; X, ep. 3; Plan. ep. 86. Est ἀποτῆλοῦ in Plan. ep. 261. » B.

CIX. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 11. Alloquitur τυμβουρχους. — 2 πᾶσιν in Codice utroque loco et in cod. Medic.; πᾶσι τὰδε Mur. ex Ambros. ut videtur.

CX. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 11. — 1 τῆς πολλοῖσιν Codex altero loco et ποίων in marg.; τῆσι πολλοῖσιν hic; τῆ ποίων ποτ' cod. Ambros.; τῆ πολλῶν cod. Medic. « Malim tamen ταῖς πολλέσσιν ἐγὼ v. Conf. ep. 106, v. 1-4. » Jac. — 2. « Vitium quantitatis in μάστιγες possit corrigi, si transposueris: Μάστιγες ψυχῶν οὐχ ὅσιον φοβεραί. Verum sæpe poeta doctus et ingeniosus quidem, sed Cappadox [vide not. ad epigr. 8], syllabarum quantitatem violat. — 4. De Sisyphi saxo Odys. A, 593. » B.

CXI. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 12. — 1 ἐν βα-

σιδείοι; cod. Ambros. — 3 ἀκούσατε idem cod., male. « Eadem formula ep. 116, 140, 163. Et Opp. t. II, p. 108 : Φείδω και μεγάλου Νικομήδεος, εἰ τιν' ἀκούεις. Lucian. Gymnas. 35 : κατὰ τὸν τῆ; Ἰθρὰς μῦθον, εἰ τινα ἤκουσας. Philostratus Icon. II, 24 : Θεοδάμαντα τὸν Δινύδιον, εἰ που ἀκούσας ἔχεις. Conf. VII. ep. 397; Plan. ep. 25. » B.

CXII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 13. — 1 τὸν (superposito τιν') ἀεθλ. altero loco Cod., versu 2 λάξς utroque.

CXIII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 13. — 1 sic Jac. « constantiæ causa »; καππαδόκων Cod. utroque loco. — 3 ποτ' ἔης; Cod. sec. Pauliss.; ποτ' ἔης apogr. Par. utroque loco et Mur.; v. Boiss. ad Georg. Pachym. p. 310. — 4 δευρὶ hic Cod.

CXIV. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 14. — 3 ἐνεργεῖν Cod. altero loco et Mur.

CXV. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 15. — 2 στήλη cod. Ambros. « Sic Orat. X, p. 163, D, de Cæsario : ἔφα τε ὁμοῦ λῆξις και ἐσπέριος, και ὄσην ἐκείνος ἐπῆλθεν ὕστερον, ἐπίσημοι στήλαι τῆς ἐκείνου παιδείσεως. » Jac. Qui vid. de Μαρτινιαῶ hic quadrisyllabo. Sequentibus admo- vet Boiss. Opp. t. II, p. 111 :

Τοῦτό σοι ἡμετέρη ξεινήιον, ὦ πανάριστε,
πέμπει ὀμηλικίη, ὃ χρόνος; οὐ δαμάσει.

— 3 Novum lemma in Cod.; παθήση cod. Medic.; πάτησο Ambros. — 4 πολλῶ Ambros.

CXVI. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 16. — 1. Conf. ep. 111, 3, et not. — 2 sic Jac; καππαδόκων Cod. utroque loco; altero εὐγενέτην, sed in marg. γρ. εὐγενέων. « Pro Ῥώμης, an Ῥώμη, in Roma, Romæ, vel Ῥώμη, vocative? scil. εἰ τινα, Ῥώμη, ἀκούεις. Hoc verti. » B. — 4 ἀξίω. Cod. bis; ἐξόμενοι Ambros.; conf. ep. 12, 6.

CXVII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 16. — 1 « Ἐπέ- γραφον. Sic Gregorius t. II, p. 35 : Τοῦνεκά μοι και πάντες ἐπίγραφον, ubi glossa codicis 993 : ἐπέδραμον. Conf. ep. 232. Apographum altero loco οὐδ' ἀπὸ τύμβου. — 2. Ἔργον ἔγραψα intelligo de ædificiis privatis quæ sibi ex substantia sepulcrorum a se subversorum impii viatores construebant. » B. — 6 κώδιος ἐστὶ Cod., et in marg.: ἔως ὡς τὰ εἰς Μαρτ.

CXVIII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 17. « Amphilo- chium Livie maritum Gregorius commemorat Epist. 106, p. 849; 110, p. 851. » Jac. — 1 σηκοῦ Cod. altero. — 2. « Ἀεθλοπόροις, Martyribus scilicet; conf. ep. 102, 152, 166, 167, 168, 169, 170, 175. » B. — 3 ἀμφιβάλλ. cod. Ambros. — 5 ὑποδέχθη Ambr. « Κάλλιμς δ' οὐίων, conf. ep. 130. » B.

CXIX. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 20. — 1. « Habui τεκέεσαι pro dativo commodi. Muratorius : cum na- tis. » B. — 2 πύλαι Cod. altero loco. Heckerus Comment. p. 294=310 corrigit ἀ γχι πύλης, coll. Agathia XI, ep. 372, 2 : μή ποτε θαρσήσης ἄγχι τινὸς πελάσαι. Sed ἄγχι minime absonum videtur.

CXX. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 20. — 4 πα- σῶν Cod. utroque loco, alterum Mur. « De Alcmena He- siodus Scuti initio : Ἦ βὰ γυναικῶν φύλον ἐκαινυτο θηλυ-

τέρων Εἶδαι τε μεγάθει τε. » B. — 4 τοιῶν et ἀμφιλόγιος Codex hic, sed recte altero loco.

CXXI. Lemma : εἰς Εὐφῆμιον υἱὸν Ἀμφιλόχου και Λιθίας. « Duo sunt in apographo Paris. lemmata; melius sum- si. » B. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 20. — 1 ἦν δ' ἱερῆ Cod. altero loco, male. Distinctionem recte emenda- vit Boiss., hæc annotans : « Sententiam illam de uno spiritu in geminis corporibus tractavi ad Nicetain p. 74 et 291, ad Eunap. p. 593, ad Niceph. Chumnum p. 150, 151. Gregorius Orat. XX, p. 330 : μία μὲν ἀμφοτέροις ψυχῇ δύο σώματα φέρουσα. Auctor in Bekkeri Anecd. p. 73 : ψυχῇ μία εἰς ἦν' ἐπὶ τῶν σφόδρα στεργόντων ἀλλήλου; και ὁσον συμπεφυκότων ἐν φιλίᾳ. An ἦσαν pro ἦν? » B. — 2 κα- τ' αἰγνήτωι Cod. utroque loco. — 3. Hic lemma epigrammati præpositum a Boiss. — 5 ἔδρασε cod. Medic. — 6. « Murat. ἤμισον Ἀμφιλόχου. Correxeram olim ad Eunap. l. c. ἤμισον Ἀμφιλόχον, non cognita Anthologiæ lectione. Sic Gregorius ipse t. II, p. 108, 4 :

Τὸν βὰ κασιγνήτοιο μέγα σθένος Ἑλλαδίοιο
ἤμισον ἄρτι λιπὼν φῆχετ' ἀποπτάμενος
εἰς χορὸν δὲν ποδῆσεσεν.

Libanius Epist. 1083 : ἤρετο κοῦ δέ σου τὸ ἤμισον; Ovidius Metam. VIII, 405 : O me mihi carior, inquit; Pars animæ consistit meæ; ubi Ciofan. Adde Casaub. ad Pers. V, 23. Chaulieus ad Lafarium amicam : O toi qui de mon âme es la chère moitié. Prevostus Clevel. l. 4 : il me répondit ... que nous faisons tous deux la meilleure partie de lui-même. » B.

CXXII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 22. — 1 ἀοι- δοπόλος τ' ἐν codd. Muratorii. — 3 ἀρτιγενεάσκων una voce Codex, ut videtur. « Sed apographum utroque loco divisim, quod mihi placuit. Et sic Murator. » B. — 5 ἐ; δ' ὅμ. cod. Ambros. — 6 βήματα idem.

CXXIII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 23. — 1 πᾶ- σαν scrib. — 2 μῦνος Cod. altero loco, sed μῦσαν in marg. — 4 ὡς μόνο; cod. Ambros.; φθόνος Mur. e conj., coll. ep. 126, 4.

CXXIV. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 24. — 1 χρυσίης Cod. utroque loco; recte Mur.

CXXV. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 24. — 2 και γὰρ ἀστεροπῆ; codices Mur. — 4 ἦν Mur.; καππαδόκαι ἦν Cod. hic; καππαδόκεσαι κλεις; altero loco.

CXXVI. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 25. — 2. « Διὰ στόματος, vide not. ad IX, ep. 62. » B. — 4 ἀμρω θύρας Cod. hic; ἀμφιθύρας altero loco.

CXXVII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 25. — 1 sic Cod. altero loco; hic ἀμίμητον. — 2 ἰοστεφάνων Codex et nonnulli ap. Mur.; ἰοστεφάν cod. Medic., « quod præ- tuli probante Muratorio. » B. — 3 οὐδ' ἐτ' ἀνέσχευ Cod. « Rescribendum videtur οὐδὲ τ', ut est ap. Mur. et in codice quem vidi. Præterea ex cod. Mediceo, monentibus Muratorio et Jacobsio. ἀνίσχεν substitui edito ἀνέσχευ. » Boiss. ad Georg. Pachym. p. 310 et ad Choric. p. 3.

CXXVIII. Lemma : ἡρωικά. Εἰς τὸν αὐτὸν Εὐφῆμιον. Ap. Murat. p. 26. « Color ductus ex epigrammate Musicii, IX, ep. 39. » Jac.

CXXIX. Ap. Murat. p. 26. — 1 seq. Ex Theocrito VIII

37. — 3 αὐραῖται Codex; αὐραῖ τε Mur., quod edebatur; αὐραῖ θ' at Jacobs. in nostro exemplo; melius Boiss.: « Nullus fere dubito quin sit rescribendum αὐραῖται μάλ. » — 3 εὐφρήμιος Ambros., male. Regionem vel agrum ab Euphemia ibi sepulto vocatum dicit (v. epigr. sequens, v. 5) ut Crinagoras VII, ep. 628, Ὀξείας insulas æquum censet deinceps vocari Ἐρωτίδας ab Ἐρωτι puero ibi sepulto. Finem versus sic exhibent codices Muratorii, Palat. vitiose ὡς Ἰθανόν περ. — 6. « Pro κατ' ἑπωνυμίην. » B.

CXXX. Ap. Murat. p. 27, cohærens cum præcedente. — 1 εἰποτ' ἔην γε, formula homerica, Il. Γ, 180 et alibi. — 3 sic codices Mur.; Palat. vitiose οἰ; ἀνάγρθεν, et in fine ἔλειψε. — 4 δ' αὐ γ. Mur. Vide epigr. præced.

CXXXI. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 28. « Vulgo εἰς Ἀμφιλόχιον, et sic lemma ep. 134. Quod mutavi quum Ἀμφιλόχος nominetur et hic v. 1, et epp. 120, 121 seqq. In ep. 134, 1, Codex quidem altero loco Ἀμφιλόχιος habet, metro repugnante, sed altero melius Ἀμφιλόχος. » B. Relinquendum erat in lemmatis nomen verum, quod versus non admittebat. — 2. Conf. ad VII, ep. 362. — 6 τεκίων Ambros. et Codex hic, recte altero loco. « Major et amplior felicitas in mortales non cadit. » Jac.

CXXXII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 29 junctum cum sequente. In Codice hic primum distichon cohæret cum ep. præcedente, et tertio versus lemma additum. — 1 ἦν τε cod. Ambros. — 5. « Murat.: *divini verbi præco sanctissimus*. Quam versionem non confirmavit. Significari puto fuisse Amphilochem in narrando et fabulando fluentissimum et suaviter abundantem; de quo dicitur in ep. sequente: ὦ πτερόντες; μῦθοι καὶ πηγὴ πᾶσιν ἀρουμένη. » B. Ap. Mur. distinctum περιώσιος ἦν Ἰβ'. Codex hic ἦν Ἰδ', altero loco ἦν Ἰδ' ἐταίρωι. — 6 γράμματ' Cod. hic. « De formula ὦ ἰώτης; vide not. ad Theoph. Simoc. p. 180. » B.

CXXXIII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 29, junctum præcedenti. — 2. Ἀρουμένη, cum schol.: ἀντλουμένη. — 3 ἔσπετο Cod. — 4 θαλερόν Murat. In marg. Codicis: σπμείου ὠραῖον.

CXXXIV. Lemma hic: εἰς Ἀμφιλόχιον ἐλεγίον (sic) ἄλλο. In cap. XV: εἰς τὸν αὐτὸν Ἀμφιλόχιον. — 1 sic altero loco Codex, hic ἀμφιλόχιος, utroque λέλιπτο. — 2. « Murator.: *rhetoricæ delubrum*. Sed jam bene ep. 91: ῥήτορικῆς τε μένος, εἰ καλὸν εἰ τε λέλιπτο ep. 96. » B.

CXXXV. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 32. — 1 δῶκε cod. Medic. « Similiter Gregorius t. II, p. 111 :

Τυτθὴ μὲν πόλις ἐσμέν, ἀτὰρ πολὺ στίο, φέριστε,
δῶσσομεν ἀνθρώποις ἡ Διοκτισαρίων
οὐνομα ..... » B.

— 2 ἰθὺδίκης Mur.

CXXXVI. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 33. — 1. « Gregorius similiter t. II, p. 34: ῥήτραις τε φέρον κλόνον ἀνεπαλοισιν. — 2 γλυκίων Cod. utroque loco; γλυκίω cod. Medic.; γλυκίω Mur. — 3. Est κόνης tumulus, terra in qua cadaver conditum jacet. Sic in Pello infra Append. 9, 43, 68, 98. Locum Gregorii explicat et tuetur Dorvill. in Misc. Observv. t. I, p. 14; Wernsdorf. ad Himer. p. 776; Letronnius Lycæo t. IV, p. 82. » B.

CXXXVII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 34. —

2 δ' ἔδ' Cod. altero loco. « Ἀμφι; ἔγω est περιέγω, ut ap. Hom. Odys. Θ, 340. Conf. ep. 170. Carmine 22, Opp. t. II, p. 95, A: ὠμοὶ ἐγών, ὅτι δὴ με ... σάμα τὸδ' ἀμφι; ἔγει. » Jac.

CXXXVIII. Iterum in cap. XV. Utrouque loco junctum cum præcedente ep., sejuncta ap. Murat. p. 34.

CXXXIX. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 34. « De Nicomede v. Gregor. Carm. XLVII, 143 seqq. Opp. t. II, p. 108, B. » Jac. — 2 sic Cod. altero loco, hic male καθαρῶν τοκέων. — 3 φρὴν τελέην Mur. et Cod. altero loco, hic φρηντελέην superposito φρικαλέην. Quod Jacobs. in nostro exemplo posuit, postquam in Pal. dixerat: « Facile crediderim verius esse φρικαλέην θυσίην, quod de missæ sacrificiū accipiendum. » Cui bene respondet Boiss.: « Non præstulerim varietatem φρικαλέην θυσίην, quoniam videtur esse quæsita nominum χεῖρ et φρὴν antithesis. » — 6 τλήμων Cod. altero loco; τλήμον hic, τλήμον Mur.

CXL. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 36. — 3. « Pro αὐτὸν, suadente Jacobsio, scripsi αὐτόν. Conf. similia in not. ad ep. 80. — 5. Sic Gregorius etiam t. II, p. 108 :

Πολλὰ μὲν εὐσεβίης παιδεύματα τοῖσιν ὀπάξων,
οὕτω δ' ἔξ ἀρετῆς φέρτερον οὐδὲν ἔχων. » B.

— 6 μεγάλην Cod. hic, sed recte altero loco et Mur.

CXLI. Lemma: εἰς τὸν αὐτὸν ὁμοίως. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 37. — 1 ὕστατον Mur. Tandem vertit Boiss.; posui sero. — 4 ἰθύνους Jacobsius; ἰθύνεις Cod. hic, altero loco et Mur. ἰθύνες. Noli du bitare de σύν in arsi producto.

CXLII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 37. « De Carterio v. Gregorium Carm. XLVII, 139 seqq. Opp. t. II, p. 108, A. » Jac. — 1 πεῖ Cod. hic, πῆ; altero loco. — 4 ἦμος Cod. — 5 βίβωτος ἔξῃσας Cod. hic, β. μὲν ἔξῃσας altero loco; μ' ἐνέθησας codices Muratorii, quod recepit Jac. « Ego servavi Palatinam scripturam, quum sit nota e Bibliis significatio activa verbi ζάω. » B. Deinde Cod. ἀσαρκεῖ hic, — κεῖ altero loco. — 6 νῦν legitur in codd. Jac. in nostro exemplo: « Fort. ὄν συνέχεις. »

CXLIII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 37 et in Cod. præcedenti junctum. — 1 sic codices Mur.; μέγα κλέος in Palat. utroque loco. — 3 μνώμεο Cod. hic, recte altero loco. — 3 ἦν ὅτε ἦν omnes et in aliis Nostri locis ap. Jac. p. LXVI, nec tetigit Boiss., qui: « Hanc formulam exposui in not. ad Zachar. Mityl. p. 425. »

CXLIV. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 39. — 2 ἀγνοτάται; παλάμαι Cod. hic et Ambros; ἀγνοτάτοις (super scripto ταις) παλάμαις altero loco. — 3 λῆξεν ὁμᾶς Cod. hic; λῆξας ὁμᾶς altero loco; λῆξας ὁμᾶς; Mur., quod edidit Jac. « Restitui scripturam Codicis λῆξεν, Carterius scilicet. Est λῆξαι incommodum. » B. Cod. βροτοῖσι. — 4. Ἰγνοπόλον, nam Carterius Gregorio juveni magister fuerat μῦθον μετρομένω, ep. 142, 4. Itaque aberrare videtur Piccolos hæc disserens: *Il faut écrire ἰγνοπόλων, scil. Ἰγγέλιον: « le chœur des Anges nous demandait, nous appelait au ciel. » Cette signification de θέλω, qui implique une ellipse, s'est conservée dans le grec moderne, p. ex. οὐ θέλει ἐπάνω ἢ κυρά, madame vous appelle en haut.*

CXLV. Iterum in cap. XV. Hic junctim cum præcedente et sequente epigrammatis, ut tria sint quasi unum poemation. Ap. Murat. p. 40.

CXLVI. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 40. — 1 ἑωλῶν Mur., qui Ζηλῶν legendum esse suspicatur. Recurrit Ἐώλων, ep. 150, 2, « et testatur Hesychius : Ἐώλων, ἔθνος βαρβάρων. » B. In fine Codex hic ἔρισμα, recte altero loco. — 2 σταυροφόρον Codex altero loco et Murat., qui præterea καλίσας pro κόλποις. Quod in latinis redderit Boiss : *quale columen, Christophoro vocato Cartorio, possides!* de dignitate σταυροφόρων in ecclesia Sophiaana cogitans. Hoc loco de Christianis orthodoxiis dici videtur. Infra ep. 150, 2, Codex Ἐώλων χριστοφόρων.

CXLVII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 41. — 1 φίλ' ὡς χρ. Codex utroque loco, quod in nostro exemplo Jac. restituit; φίλος Murat. ex suis, quod cum Boiss. reliqui. — 4 και pro μέγ' Ambros. cod.; λέλειπται Palat. — 5. ἐνι γράφῃ; Mur. « Sententia est : Columnæ quibus tu inscriptus es, scilicet animus et memoria hominum, præstantiores sunt solidis illis (τῶν παγίων), quæ aliis ponuntur. Conf. ep. 115 » Jac.

CXLVIII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 41. — 1 κόλποισι τε οἷς Murat. et Jac. « Servavi scripturam Codicis κόλποισι τεθείς, hac sententia : ut in sinu Abraham jam situs, tu qui mortuus jam es et in sinu Dei positus quiescis. Formula mystica οἱ κόλποι Ἀβραάμ, qua jam est usus ep. 52. In Murat. Anecd. Græc. p. 207 et in Tollianis p. 104, 37 :

Τίς Ἀβραάμ, δώσει με τοῖς κόλποις φέρων;

Vide mea Anecd. t. IV, p. 462. » B. — 2 πνευμά τε Cod. altero loco. — 3. « Omnes ei καί με. Quod non possum capere. Scripsi σε, nempe te, Carterium. » B. — 4 στήσομαι συζυγίῃ; Cod. altero loco, sed in margine quod legitur.

CXLIX. Ap. Murat. p. 42.

CL. Iterum in cap. XV, cum lemme : εἰς Εὐσέβιον. Ap. Murat. p. 42. — 1 Εὐσέβιος; Mur., male; εὐσεβέων Cod. altero loco; καίτα Cod. hic, sed altero loco correctum. Vix opus monitu Εὐσέβιον esse ὑποκριτικόν. Sic Ἐμμελίον de Ἐμμελίῃ ep. 161 et seqq. — 1 ἔδλων ἡγάθ. Cod. hic. Edebatur χριστοφόρων sine var.; conf. ep. 146, 2. Sed Boiss.: « Pro vulgato χριστοφόρων scripsi, post Muratorium, χριστοφόρα, quod et altero loco fert apographum Par. »

CLI. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 43. « Heliadius et Eulalius fratres commemorantur in Gregorii Carm. XLVII, 129 seqq. Opp. t. II, p. 108, A. » Jac.

CLII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 44. In Cod. adhærens præcedenti. — 1. « Νεαρὸν, πολὺν τε νόημα illustretur, si tanti sit, ex meis Anecd. t. V, p. 162. Gregorius Or. XX. p. 332 : τίς οὕτω πολλὸς τὴν σύνεσιν καὶ πρό τῆς πολιᾶς; Philo Legat. 21 : ἔτι νέος ὢν ὁ [dele] πρεσβύτης ἔλεγετο δι' αἰδῶ τὴν περὶ τὴν ἀγγίοναν. Adde Curt. ad Plin. Epist. V, 9; Barth. ad Claud. Olybr. 68, 154; Cons. Mall. 16, 18, 19; Held. ad Plut. Timol. 3. Conf. et supra VII, ep. 603, 604. Dryden de Shadwollo : *Mature in dulness from his tender years.* » B. — 2. Conf. ep. 155, 2. — 3 ἀνέτιης; Codex hic et liber Ambros.; ἀνέτιην (superposito σ) Cod. altero loco; ἀνέτιη correxit Murat., quod recipiendum putavi.

CLIII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 45. — 1. « Similiter Gregorius t. II, p. 71, de parentibus :

Βαῖὸν μὲν πνεύοντες ἐπὶ χθονί, σαρκὸς ἀνάγκη, πλείονα δὲ ζωῆς μοῖραν ἔχοντες ἔνω » B.

— 4 μεγακλέος Cod. altero loco, hic sine acc.

CLIV. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 45. — 1 καίσα Codex hic, recte altero loco. — 2 πέμφεν cod. Ambr. — 4 βιότων Cod. hic, recte altero loco.

CLV. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 46.

CLVI. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 123. — 1 ἔλυε omnes, ut videtur, præter cod. Medic, ex quo male edebatur ἔλυσε. « Gregorius Nysenus t. II, p. 183, de Naucrati hujus obitu : ἐπὶ θήραν ὀρμήσας, δι' ἧς παρεῖχε τοῖς γηροκομουμένοις τὰ ἐπιτήδεια, νεκρὸς τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ἐπανάγεται. Plura vide in nota Muratorii. Revocavi scripturam ἔλυε. B. — 2 βρύγιος; Mur. et Cod. hic, sed ut ex βρυγίος effectum videatur, altero loco βρυγίας. « Ποταμοῦ, cui nomen erat Iris. Nysenus ibid. p. 182, de Naucratis : διῆγε καθ' ἑαυτὸν ἐργατιῶν τινα λαβὼν πρὸς τῷ Ἰσίδι ποταμὸς δὲ ὁ Ἰρις ἐστὶ μέσον διαβρίων τὸν Πόντον... Quem fluvium significat locus Suidas : Ἰρις, ἀρσενικόν, ὄνομα ποταμοῦ. » B. — 3 sic Mur. et Cod. altero loco, hic οὐκ ἂν ἔλυσεν. — 4 εἰπέ; (sic) Cod. hic. « Ἐἰ ἄλις, sic et ep. 158. Gregor. Opp. t. II, p. 31 : Ἰχθυόλος μὲν ἀνακτι, ὁ δ' ὤπασεν ᾧ θεράποντι τὴν ἄλιην. » B. — 5. Cod. utroque loco cum lemme : εἰς τὸν αὐτόν, altero loco ὅπερ ἔισκω. — 6. « Pro ἐλθέμεναι exstat Boivini conjectura ἐλκέμεναι recepta a Muratorio, sed quæ tamen vix placet. An suppressit auctor præpositionem εἰς, quod sæpe accidit verbis motis cum loci nomine? ἐλθέμεναι εἰς Ναυκράτιον. Significat χάριν, gratiam baptismi. » B. Probabilis emendatio Jacobii Ναυκράτιω, quam in latinis posui. Idem observat infinitivum pendere ab ἔισκω, quamvis secundariæ enuntiationis verbo, ut non raro loquuntur vel optimi.

CLVII. Iterum in cap. VV. Ap. Murat. p. 126. — 3 θνητά τε Cod. hic, altero loco θνητα (litteræ a superposito ε) τὰ π. « Hanc varietatem prætulit pro edito θνητά τε π. Jam erat τὰ in Muratoriana. Malim etiam, θνητέ, τί παίγνια. — 4. Πῶλος. Eadem metaphora in Opp. t. II, p. 3, 6 : Ὡς πῶλος ἄπτων εἰς δρόμου; θυμοῦ πλέως. Leg. ἄπτων. Qua de permutatione egi ad Philostr. Her. p. 600. Adde Walz. ad Rhetores t. I, p. 146. » B.

CLVIII. Iterum in cap. XV, utrobique cohærens cum præced. ep. Ap. Murat. p. 126. — 2 ἐθαλίῃ Cod., ut ἀνθαλίῃ; ep. 156, 4, ubi vide not.

CLIX. Lemma : εἰς Μαξέντιον τινα εὐγενῆ καὶ φοβερὸν ἄνδρα. Ap. Murat. p. 135. — 2 κεδάσας Cod., corr. Jac.; κεδάσασεν cod. Medic. — 4 ἔρεσας et ἄχρη Cod. — 5. « Iterum brevis syllaba in arsi; sed hoc loco vix dubito Gregorium dedisse : τῆα Χριστῷ δέμας. » Jac. — 6 ἀνέπη omnes, corr. Murat. « Similiter Opp. t. II, p. 130 :

Καὶ κτεάνων βαρὺν ὄγκον ἀπέπτυσσα, ὡς κεν ἀερθῶ
κοῦρος ἀποσκεδάσας πρὸς θεὸν ἄχθος ἄπαν. » B.

CLX. Ap. Murat. p. 136. — 2vet 3 versum prima tantum vocabula οὐνομα et ἀμύροτον habet Codex, reliqua ex Mur. accesserunt. — 3. « Σείτο, φέριπτε; eadem clausula versus in not. ad ep. 135. » B. — 4 κελάσει Mur.

CLXI. Iterum in cap. XV cum lemmate : εἰς τὴν μητέρα Βασιλείου Ἐμμελίαν τὴν μεγάλην. Ap. Murat. p. 126. « De Emmelia v. Greg. Or. XX, p. 322, C. » Jac. — 2 τοκίαν Cod. hic, sed recte altero loco. — 3 Accusativi præter, τὸ νοούμενον. — 4. « Πολύτας. Decem liberorum mater, inter quos eminebat SS. Basilium, Gregorium Nyssenus, Petrus Sebastenus et S. Macrina. V. Murat. p. 128. » Jac. — 5 τῆδ' Mur. — 6 εὐαγεος Cod. hic, recte altero loco cum cod. Medic.; οὐρανίων cod. Paris.

CLXII. Iterum in cap. XV, adhærens præcedenti. Idem adscriptum : εἰς τὸν πατέρα τοῦ μεγάλου Βασιλείου (Item Basilium nomine) οὐχ εὐρον. Ap. Murat. p. 126. — 1 ἔχει omnes ut videtur, corr. Jacobs. — 5 πανάριστε Cod. hoc loco. — 6 εἰς πέδον Cod. utrobique; οἷς Mur.

CLXIII. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 130. — 1 ἔχει Cod. hoc loco. — 2 Μάκριναν melius scribas ob corruptum, quod posteriores sibi concedunt v. c. in Αἴγνα et al.; v. Jac. ad VII, ep. 700. — 3. « Ἐνὶ πάντων γλώσση, vide not. ad IX, ep. 62. » B.

CLXIV. Iterum in cap. XV. Ap. Murat. p. 131. — 2. « De uxore Gregorii Magni v. Epist. 95, p. 846, D : Θεοσεβίαν τὴν ὄντως ἱερὰν, καὶ ἱερέως σύζυγον καὶ ὁμότιμον, καὶ τῶν μεγάλων μυστηρίων ἀξίαν. » Jac.

CLXV. Iterum in cap. XV, ubi lemma : εἰς Γρ. μητριάδελφον (τοῦ μεγάλου Γρηγορίου addit apogr. Par.). Ap. Murat. p. 134. — 1 μήτρω Cod, altero loco — 4 οὐδὲ x. Cod. hic, εἶδε (sic) x. altero loco; εἰσί x. cod. Paris.; ἦδε κόνη; ex emendatione Muratorii receipt Boiss.

CLXVI. Ap. Murat. p. 203, qui de conviviis in Martyrum honorem institutis exponit p. 245. « Μαρτύρια hic et ep. 174 sunt ecclesiæ martyribus sacræ. Acta S. Arethæ in meis Anecd. t. V, p. 43 : συναῖξας Τιμόθεος ... πάντας τοὺς ὀρθοδόξους .. εἰς τὸ ἀγιώτατον μαρτύριον τοῦ ἀγίου ἀποστόλου Μάρκου. Ibi not. — 2. Intellego ἀεθλοφόροις et sequens ἀθληταῖς de Martyribus (vide not. ad ep. 168); Muratorius intellexit de athletic ac militibus. Schol. : ταῦτα οἱ πόνοι καὶ ἡ ἀνεσις. (Nota admissum hiatus duplicem in v. 3. — 5. Lemma repetitum in nova pagina.) — 6 ὡ; πλ. Cod. Θύλακοι sunt metaphorice corpora. Vide VII, ep. 133; not. ad Theoph. Simoc. Epist. p. 318; Elmenh. ad Arnob. p. 106; Haverc. ad Tertull. Apolog. p. 431; Fischer. indice Æschin. in Σκῆνος; Casaub. ad Theophr. Char. V, p. 67. » B.

CLXVII. In Codice adhærens superiori. Ap. Murat. p. 204. — 1 ἡμῖν Codex; ἄμιν Mur. ex codd. Paris. et Ambros., J. c. in nostro exemplo et Boiss. — 2. Martyrum responsum est τί μὲν οὖν ἦδον; et continuatur dialogus. — 3 ἀμείνονες mavult Jac. — 5 Legebatur ὑπάρχεν τοῦ; θεραπ., sed articulus hinc alienissimus; correxi vitium neglectum. — 6 ἀθλοφόρων δ' Codex, sine δ' codices Mur., quod recte prætulisse videtur Boiss.

CLXVIII. Ap. Murat. p. 206. — 1. « Ἀθληταί. Schol. : μάρτυρες. Vide not. ad ep. 118. » B. — 2 ὡ γὰρ Cod. et liber Ambros., ubi glossa : ὡ ἀνθρώπω. « Præ tuli varietatem codicis Parisini ap. Murat., propter pluralem ψευδέσθ. » B.

CLXIX. Ap. Murat. p. 206, præcedenti adhærens. — 2 φιλογαστριδίαι cod. Ambros. — 4 ὀδδ' ἐργ. idem.

CLXX. Ap. Murat. p. 138, cum lemmate : εἰς τοῦ; ἀνο-

ρῶντοντα; τάρους προπάσει μαρτύρων. « Gallice versum epigramma in Mabillonis Dissert. sur le culte des Saints inconnus p. 4^a. Multis explicuit Murat. p. 258 seqq. — 1, 2. Schol. cod. Ambros. ap. Mur. p. 211 : ὡ τρισκατάρατοι καὶ τρισθάνατοι, πρῶτον μὲν ἐμίξατε σώματα ἀνίγων ἀνδρῶν τοῖς τῶν ἁγίων Μαρτύρων σώμασι; τύμφοι εἰς βεδήλων θυσόδον πολλὰς μέσον ἔχουσι κείμενον. Puto fere sententiam secundi versiculi hanc esse : sepulcra scilicet Martyrum continere sacerdotis pagani cadaver; quod ut innuerem, θυπέδον per flaminem reddidi. Pro ἀθλοφόροις, Martyribus (v. not. ad ep. 118), est varietas Cod., v. ad ep. 137, 2. — 4 sic ap. Mur.; αὐτοῖς εἰμυτ' ἔχοντες Codex, « pro quo Mabillon. conjecit αὐτοῖ σώματι' ἔχοντες. » B. In fine Cod. ἀπεδοσθαί. — 5 καὶ δις corrigi Murator. « Pro ὀ δὲ τρίτον scripsi ὀ δὲ τρ. Fit oppositio præcedentibus πρῶτον, δεύτερον. Deinde ex Codice legebatur ἱεροσούλοις, pro quo recepi Muratorii scripturam ἱεροσουλῆς. [Item Jac. in nostro exemplo.] — 6 εἰξάτε codices. Intellegebat Muratorius p. 267 : Sodoma, cede; major enim est horum quam tua improbitas. Sed quid ad hanc sententiam facit πηγαί; Novī quid iotacismus suadeat scribendum, nisi vetet Patris os sanctum. Quærendum vitium in verbo. Jacobs. edidit ἔκατε, furna rariore, qua vix uti voluisse reor Gregorium. Prætulī Salvinii conjecturam ἔξατε. Talis aoristus fuit forsitan et melioribus scriptoribus non ignotus. Vide meam notulam ad Æsch. Prometh. 135, Matth. ad Eur. Iphig Aul. 416. Malim etiam ἔξατε. » B.

CLXXI. Ap. Murat. p. 139, junctim cum tribus sequentibus. — 1 τ' ἰδ' ἀκ. Cod. « De periphrasi quæ est in παιδες Χριστιανῶν προ Χριστιανῶι, dixi ad Æneam Gæzæum. Conf. VII, ep. 257; X, ep. 80, 4. Muratorius instituit dialogum, quem non inesse puto. Ad οὐδὲν ὁ τύμβος subaudiam κατὲ δῆθεν. » B. Qui sequentem versum verbebat : Quomodo igitur vestros inhumatis illustres viros? Conf. ep. 186. — 3 ἔστιν et μῆδε Cod. — 6. « Edit. Jacobs. habet παιδός ὕδρον. Sed Murat. et apographum πατρός; Videtur παιδός esse lapsus calami; tacet tamen Paulssen. Omnino πατρός est sententia aptius. » B.

CLXXII. Ap. Murat. p. 139, junctim cum præcedente et sequente. — 1. « Murat. συμβολίται, et vertit *compotiores*. An συμβολίται? (Idem ἐργόδοιοι, sed cod. Medic. ἐρευγ., ut Palat.) Respici puto convivia lautiora, in ecclesiis martyrum instituta. — 2. Vulgatum τύμβος non bene intelligebam. Scripsi κύμβοις, poculis. Quæ cumulantur epitheta et sequens ἰσχετε λαμοῦς; a sententia valde sunt aliena, quam τύμβος parit. Vide epigr. sequens. » B. Non esse admittendam conjecturam puto, causa duplici : ex ipso quod admovetur epigrammate patere videtur τύμβος; ἀλλοτρίους intelligi qui sunt ἀλλοτρίοις λίθοις (ep. seq. v. 4), lapidibus impio furto ablati, structi; deinde quis affirmaverit docto episcopo non arrisisse similitudinem quandam cum famigeratis γαθμοῖσιν ἀλλοτρίοισιν (Od. I, 347), quos non *ex animo* sive *alienis animis* movebant proci ex alienis lurcones? — 3 λαμοῦς Cod., recte ap. Mur. — 4. « Codex ἰρὰ φέρειν. Correxī Jacobsius ἦρὰ φέρειν optime, et sic voluisse videtur Muratorius vertens *gratificari*. Eandem feci correctionem ejusdem mendi in ep. 79. Conf. ep. 175, 2. » B.

CLXXIII. Ap. Murat. p. 139, junctim cum præcedentibus. « Martyres loquuntur. — 1. Θνάσκειν βιότην, ens nempe qui honorat martyres. Paulus Epist. ad Galat. VI, 14 : ἐμοὶ κόσμος ἐσταύρωται, κατὰ τῷ κόσμῳ. » B.

— 3 ἡμῶν Cod.; ἡμῶν codd. Medic. et Paris; ἀμῶν e codice Ambros. Mur. et Jac. — 4 τύχη Cod., illud ap. Mur.

CLXXIV. Ap. Murat. p. 39 junctim cum præcedentibus. — 3 λαούς Mur.; * ἀμούς Codex. « Apographum ἀμούς. Potest conjici δῆμους. Esset alienum δέμους. Sed λαούς, quod e codice exhibet Murat., est proprium de cætu fidelium et laicorum plebe. Gregorius Opp. t. II, p. 1 : λαοὺ πρόεδροι. Idem a Tollio editus p. 12, 83 : καὶ λαός ὀρθόδοξος, ἀλλ' οὐκὸν πλατῆς. Et p. 84, 3 : λαός, νόμοι, τρῆπιζα, βήματα, θρόνοι. Et p. 90 : Σίων ὁδοὶ πενθούσι, τὸν νόμου λάτρην λαὸν ποθοῦσαι ἡμέραις ἑορταίαις. Πενθῶ δ' ἔγωγε λαὸν οὐχ ὀράμενον Ἐμοὺς βρέοντα πρὸς λόγους. Ibidem : Ἀναστασίας ὡ λαὸ τῆ; ἐμοὶ φίλης. Conf. ep. 141. Pro φυγῶν (sic Cod. et Mur.) σείσας conjeci et scripsi εὐχῶν σείσας. » B. — 4 sic Mur.; Codex νεκροκόμοις, ultimis superposito von. Aut alia vox aut acumen hic latet.

CLXXV. Lemma : πρὸς τοὺς αὐτοὺς, ὅτι οὐ δεῖ ἐν μαρτυρίαις τρυφεῖν. Ap. Murat. 205. — 2 θυσίας cod. Ambros. — 5 ὦ φίλῳ. Mur.

CLXXVI. Lemma : κατὰ τύμβ. τοῦ αὐτοῦ Γρηγορίου τοῦ θεολόγου. Ap. Murat. p. 141.

CLXXVII. Ap. Murat. p. 142. « Delevi lemma : ἐπὶ τῶν ἐπιτὰ θεαμάτων, quod est alienum. » B. — 1. Glossator Codicis : θευμαστὸν περὶ τῶν ζ' θεαμάτων. Πρῶτον τεῖχος τὸ ἐν Βαβυλῶνι Σαμράμωος; β' ὃ ἐν Ὀλυμπίᾳ Ζεὺς χρυσοῦς σφυρήλατος; γ' Αἰγύπτου πυραμίδες; δ' οἱ ἐν Κολόσσῳ κήποι; ε' ὃ ἐν Ἐρέφω ναὸς τῆ; Ἀρτέμιδος; ς' ὃ ἐν Ῥόδῳ κολοσσός; ζ' ὃ Μαυσωλοῦ τάφος. — 2 in fine τάφος Mur., τύμβος Cod. « Hortos significari non dubito pensiles, κάπων αἰώρημα Antipatri IX, ep. 58. Colossenses hortos ignoro. Vix puto ἀγαλαμα bis posuisse negligentius Gregorium venæ felicioris poetam. — 3 ἔσχον Cod. — 4 ἀπο τῆς Mur., vitiose, ut supra exposui ad epigr. 108, 4 Θείων, currens in altum, ὑψηθέων, ut est ep. 183. — 5. Malim ἔργον ἀπλήστου. Ἐργον hoc sensu illustravi ad Nicet. Eug. p. 59. » B.

CLXXVIII. Ap. Murat. p. 143. — 1. Vide ad ep. 143, 4. — 4 ὡδε (sic) et δὲ τινάχθην Cod.; δ' ἔτιν. nunc Jac., ut Mur. « Γείτωνος, conf. ep. 181, 187, 202, 210; Opp. t. II, p. 203, D. » Boiss.

CLXXIX. Lemma : τοῦ αὐτοῦ κ. τ. Πάντα ταῦτα εἰσι τοῦ θεολόγου. Ap. Mur. p. 143. — 1 τόσον cod. Medic. — 3 αὐτίκ' ἦν (sic) Codex.

CLXXX. Ap. Murat. p. 144. — 3. « Apographum καίνος (sic). Et alibi librarii in hoc vocabulo titubant. Conf. Heyn. ad Pind. Ol. III, 81. » B.

CLXXXI. Ap. Murat. p. 144. — 1 ὀσσάτεον Cod., recte cod. Medic. « Ὀσσάτιος de longiore spatio sæpe apud seniores; de majore numero Agathias VI, ep. 80, 4, ubi v. not. » Jac. — 2 οὐλομένον Mur.

CLXXXII. Ap. Murat. p. 145. — 1 τύμβον Cod., recte cod. Medic. « Greg. Opp. t. II, p. 202 : τὸν τυμβοφόντην, τὸν τάφων ἀλάστορα. — 2 ἦν τῶ δσην Cod.; εἰ δὲ τόσην Mur. — 3 ἐβήξατε Cod., alterum cod. Medic., recte. Poeta secorrigit. — 4 λάξεσθε et ἀναραισάμεθα Codex. « Murator. φθιμένοις. Accusativus cum ἀρέσκην dicitur esse Atticorum a Gregorio Cor. § 23, qui allegato Sophoclis versu Aj. 585 : Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλώσσά σου τετηγγμένη, ait esse ὄντι τοῦ οὐ γάρ μοι. Sed ipsa est ejus sententia μ' esse pro

me, et scriptura μοι est lapsus calami, ni voluerit dicere esse ἀντι τοῦ ἐν συνθηαίς μοι. Dio Chrys. Orat. I, p. 49 : ὅστις δὲ κακὸς ὢν, ἡγεῖται ποτε θεοῦ ἀρέσκειν, κατ' αὐτὸ τοῦτο πρῶτον οὐχ ὀχθεῖς ἔστιν, inveni in codice theois accusativo edito postponendum. » B.

CLXXXIII. Ap. Murat. p. 145. — 1 ὡς τι (non ὡστα) Codex; ὦ τι cod. Medic. Illud restituit Boiss. — 2. « Περικτίοσιν, conf. ep. 205, 206, 212, 239. » B.

CLXXXIV. Ap. Murat. p. 146. Sepulcrum loquitur. — 1 μαυσωλοῦ Mur. — 2 τυμβολέτῃ; Mur.

CLXXXV. Ap. Murat. p. 146. — 1 τῆχος Cod. et Mur., corr. Jacobs. — 2. « Λαγόνες; sunt latera muri, ut ep. 188, 4, latera sepulcri. Sed malim sane ἐκ λαῶν, la, idibus. Murus fuerat ad montis radices; illo diruto, ex saxis circumjacentibus sepulcrum in montis cacumina eustructum erat. » Jac. Aliter Boiss. : « Significare videtur monumentum habere formam pyramidalem, angulis laterum in summitate conniventibus. » — 4 χρυσοφίλοι; Mur. Depravate χρυσοφίλοι σοίμε τινατολόων Codex. « Præferendam esse varietatem χρυσοφίλοι; dixi ad Philostrati Epist. p. 135. Idonea forma φιλόχρυσος reperietur ep. 189, 195, 200, 213, 215, 221, 232. » B.

CLXXXVI. Ap. Murat. p. 147. — 1 καὶ μνήματος δ' ἀνεγείρατο Cod. depravate. — 3 ἐξαλαπάξει; Cod. — 4 οὐ μὴ Cod.; εἰ Mur.

CLXXXVII. Ap. Murat. p. 147. — 1 οὐναρέι Cod. recte; οὐκνεῖαι Cod. Paris; οὐ κενεῖ conj. Salvinus. Deinde Codex depravate πρὸς γὰρ ὡδε τὸ τύμβου. — 2 σήματος cod. Paris; unde Salvin. conj. ἀρχαίη σήματος ἐργασίη. — 3. Edebatur εἰπέ' φθόνος; τὸ δέ. Optime Boiss. : « Scripsi φόνος. Hæc nomina passim confusa fuerunt. Addit φόνος, ut explicet et vindicet improprietatem quæ videtur esse verbi ἐνήρατο. Sic νεκροφόνος ep. 184; τυμβοφόνος παλάμαι ep. 216, et Opp. t. II, p. 202, D, τυμβοφόντης. » B.

CLXXXVIII. Ap. Murat. p. 148. — 1 sic cod. Medic.; depravate πόδα σοι μετὰ ταῦτα Palat. A Callimacho hæc sumpta, VII, ep. 525, 1. — 3 ἀλλεδοκίθη Codex, alterum Mur.

CLXXXIX. Ap. Murat. p. 148. — 2 νῦν τε τάφον cod. Medic.; νῦν τε τάφου Mur. Quæ Jacobsius ita emendavit : νῦν ἀντὶ τάφου δηλήμονο; ἀνδρὸς Σῆμα πέλω, optima ni fallor sententia, quam in latinis posui. Vulgatam distinctionem servat Boiss., hæc annotans : « Τάφον Muratorius mutat in τάφου, nequicquam. Scribo τάφρον, fossam. Illud σῆμα nihil est jam præter rudera et fossam. — 3. Junxὶ σῆμα πέλω μὴ..., i. e. σημαίνω μὴ... Sic est in apographo distinctum. » Quæ interpretatio genitivum δηλήμονο; ἀνδρὸς; minime respuit. — 4 ἢ πλάμῃσι φιλοχρῶσσι Mur.

CXC. Ap. Murat. p. 149. — 1 κληνίδες Cod., qui versu 4 desinit in φθιμένων. Reliqua suppleta ex Mur.

CXCI. Ap. Murat. p. 149. — 4 οἶον Cod.; οἶον Mur. « Illud verum. Irridentur enim οἱ τυμβοφύγοι, aurum quærentes in sepulcro, quod nihil continebat præter ossa et cineres. » Jac. Docta brevitate dictum videtur χρυσὸν ἀποξέομαι, aurum abrador, radior ut auferatur (quod non inest) aurum, et sic concido. Boiss. : « Forsan χρυσός (ὡς χρυσός;) vel χρυσοῦ (ἔνεκα χρυσοῦ). »

CXCH. Ap. Murat. p. 150, ubi alterum distichum excidit, ob *ὁμοσιτέλευτον*. — 1 *πρὸς γε Cod.*; *πρὸς τε Mur.*, correxit Jacobs. In Codice notatur insolens productio primæ vocalis in *λιτάζομαι*, ob quam Jac. etiam *ἐξίνω σε λιτάζομαι* proponebat, sed altera emendatio potior. — 2. « Male corripuit penultimam in *δράσας*. Sic peccavit in Tollianis p. 10 : *Τί μοι παρταίται μὴ δέον; τί δ' ἔδρασα;* et p. 86 : *εἰ δὲ θέλεις; Πολλοὺς λαλεῖν με, Νοῦς μέγας, τί γὰρ δρᾶσαι,* Scribendum saltem erit *δράσαι*. Sed si erravit circa vocales natura dubias, in his quæ sunt natura constantes, regulæ paruisse opinor. Inde non scripsisse putandus est versum sic a Tollo editum p. 4 : *Αὐτὸς δὲ μικρῷ τούς ἐμούς λόγῳ πλήξτω Φωνεῖ.* Leunclavius pléxw coniecit, sententia repugnante. Lego transpositione facta *πλήξτω λόγῳ*. Obiter emendare liceat Molierium sic editum *Dépit IV*, sc. 2 :

*La partie brutale alors veut prendre empire
Dessus la sensitive.*

Vitium animadvertit Martinus et putat legi posse : *la partie animale*. Sed mendum vel calami vel typorum corrigam facilius, vocabulis transpositis : *la brutale partie*. » B.

CXCIII. Ap. Murat. p. 150. — 4 *ταῦτ' εἰ λειψήι Cod.*; *ταῦτα λαλοιομένῳ Mur.* « quod emendanti librario deberi videtur. Legendum suspicor : *ταῦτά τε ληψήι*, si quis advenit, corpusque sepulchrum et defuncti iram sibi rapere voluerit, libenter dabimus. » Jac. Boiss. : « *Apographum εἰδα ἴζη*. Inde feci, εἰ ληψήι. »

CXCIV. Ap. Murat. p. 150. — 1 et 2 sic Boiss. cum Mur. Jacobs. sine interrogandi signo post *εἰλήξει*, ἢ (affirmative) *καχὸς ἦσθ' ἂν ἄγαν*, et οὐδ' *ἐρύλασσε*; corrigens. — 2 literæ *ταῦθ' ὀ* ex cod. Medic. suppletæ, a Palatino absunt, qui ἢ præbere videtur, non ἦ. — 4 *εἶπε Cod.*

CXCV. Ap. Murat. p. 151.

CXCVI. Ap. Murat. p. 151. — 2 *λέξει θαρσ. Cod.* vitiose; *ἀγκάλισει cod. Mur.*, qui edidit *ἀγκάλισεις*. — 4. Intellige *τὰ τῆς δίκης τάλαντα*.

CXCVII. Ap. Murat. p. 151, sed primo disticho adhærente præcedenti epigrammati, altero sequenti. — 1 *δίκη; cod. Mur.* — 3. Defunctus respondet Justilian. — 4 *εἴνεκα τούτων ἔχω Cod.*, quæ Jacobso felicius correxit Boiss. : « *Distinxi post εἴνεκα, et ἔχε scripsi.* »

CXCVIII. Ap. Murat. p. 152. — 1 *πρόσθετα δ' Mur.* — 2 *ὀψέθ' (sic) Cod.*

CXCIX. Ap. Murat. p. 153. In Codice præcedenti adhærens.

CC. Ap. Murat. p. 153, in duo epigrammata divisum. — 1 *vai om. cod. Mur.* — 2 *κρύθω* et *τυμβολέται Cod.* et *liber Medic.*; utrumque correxit Salvinius. — 3. « Sensus hujus distichi mihi non expeditus. Suspiscari licet : *Νε-κροκόμεων τάδε γ' ἐστὶ σοφ.* Sed vereor ut hoc sufficiat. » Jac. Imo valde probabilis, ni fallor, conjectura Boiss. : « Forsan σοφίσματα in mendo cubat. Bene vertisse vix opinor. Conf. tamen ep. 212. »

CCI. Ap. Murat. p. 153. — 1 in fine *ἀντιγόοντος Mur.* « *Ducta hæc ex epigrammate Platonis VII, 268 : τόσσον ἄχος τόσσου κέρδεος ἀράμενος.* » Jac.

CCII. Ap. Murat. p. 153. — 3 hic lemma in Codice : *πρὸς τοὺς αὐτούς*, et sigla initialis. Idem om. *τάρον*, ex *Mur.* supplet.

CCIII. Ap. Murat. p. 154. Sine lemmate Codex, et in duo epigrammata divisum. — 4 *ἐπειχειρολήθη Cod.*, et puncta imposita literis *ληθ*.

CCIV. Ap. Murat. p. 154. — 1 *πικρα*, primæ literæ superposito η, Codex. « Gregor. Opp. t. II, p. 203 :

*Σκείρων τις οὔτος; ἢ Τυρῶεις ἢ Γίγας;
ἦκει τυραννῶν νεπέτρους τύμβον τ' ἑμόν. » B.*

— 2 ὡς pro *πῶς Cod.* — 3 ὡς δ' *εἰδ' ἐστώ; Cod.* « *Unde Jac. fecit ὡς; δ' εἶδες πῶς. Murat. : ὡς εἶσδε; πῶς. Plus est vis in repetitione Muratoriani libri.* » B. In fine Codex *Ἔ τάχα κείν σε, Mur.* ἢ *τάχα μὲν σε*, correxit Jac. — 4 *τι σχ. Cod.*

CCV. Ap. Murat. p. 155. — 3 *τίνυσθε θεῶ; Cod.*; *ῶ Mur.* — 4 *ἡμῖν Cod.* « *Initio Murat. τῶν δὲ, quod præstulit edito τῶνδε.* » B.

CCVI. Ap. Murat. p. 155. — 3 *ἦκω* et *πύμω* *τήγορος* *ἀντία χειρῶν Codex*; *πυμάτης; ὁπὸ; Murat.*; *ἀντιαχίτω cod. Medic.*, quod verum. *Υπετέρωρον Ἦζω* ex alio loco Gregorii memorat Jac. — 4 *κτιόνων syllabæ* absunt a Codice, suppletæ ex cod. Medic.

CCVII. Ap. Murat. p. 155. — 2 *εἰτι σχήσει cod. Medic.*, quod fortasse verum. — 3 *χρυσού cod. Medic.*, *χρυσός Palat.* — 4 *ἐπέχει cod. Medic.*; *ἐπ' ἔχει; Mur.*

CCVIII. Ap. Murat. p. 156. — 3 *τούτων τίς Cod.*

CCIX. Ap. Murat. p. 156. — 2 *τῆσδ' cod. Medic.*, etiā in Palatino *τῆσδ'*, literæ η superposito ι, et rursus transfixo. — 5. 6 in Codice novum epigramma cum novo lem-mate. Idem *καμὲ (Mur. καί με)* et *πέρι καλλέα*. — 6 *πάντα δίκαιο; Cod.*; *ἔπανθ' ἀδίκους Mur.*

CCX. Ap. Murat. p. 156, præcedenti adhærens. — 1 *καυροῦ Cod.* — 3 novum lemma in Codice.

CCXI. Ap. Murat. p. 157. — 1 *Ἦ Boiss.*; *ῶ codd.*; *ἐπλετο ἀνηλοῖς cod. Medic.*; *ἐπλετ' ἀνηλοῦ; Salvinius.* « *Vulgo ἐπλετο, θνητοῖς; ζῶσι καὶ φθιμένοι; γ.* Duce Muratorio melius *distinxi*. In *ἀνηλοῖς* nihil quaerendum nisi *θνητοῖς.* » B. — 2. Sic *χεῖρα φέρειν* tñi etiam ep. 235. In fine *ἀδίκων cod. Medic.*, *ἀδίκων Mur.*, quod præferre videtur Boiss. — 4 *ταῖς ἀλιτραῖς cod. Medic.* « *Deinde ex Palat. editum ἐξολόμην. Murat. ἐξολόμην, quod sumsi.* » B

CCXII. Ap. Murat. p. 157. — 1 *παντὸ θανέ; cum signis τοῦ ὑπὲν Codex*; *παντ' ἔθανεν; νεκύεσσιν ἐπαίξμεν cod. Medic.* « *Quid nugamur et ludimus, sepulcra erigentes, vano et inutili labore? Conf. ep. 200.* » B. *Deinde οὐ τί σ' ἐτ' αἰδ' ὡ; Codex.*

CCXIII. Ap. Murat. p. 158. — 1 *ἦξ Cod.* — 2. « *Δάψατε vi transitiva : consumendum date.* Alibi flamma dicitur *δάπτειν*. Vido an fuerit *πυρὶ δάψατε.* » Jac., exempla citans, et hoc ipsum nostro exemplo intulit. Sed Boiss. : « *Pro δάψατε proposita fuit conjectura θάψατε, quam probabilem facit permutatio literarum δ et θ non infrequens.* Sed est *θάπτω* in inferiarum ritibus verbum honestum; ac sententia postulat facta quæ sine violenta, non legitima;

δίψατε, δάψατε. » — 3 φιλοχρήσιον cod. Medic. Eadem varietas ep. 189, α.

CCXIV. Scholium : τοῦτο εἰς τὸν Κόρου τάφον ἐγένετο, ὡς Ἡρόδοτος. Errat glossator. Res nota. Ap. Murat. p. 158. — 1 κούρος Cod. — 3 ὡς δὲ codd., corr. Jac. — 4 οἷζας Mur.

CCXV. Ap. Murat. p. 159. — 1 τάχα φθ. Mur. — 3 ὡς δὲ codd., corr. Jac.

CCXVI. Ap. Murat. p. 159. — 2 τίσις Cod., recte ap. Mur. — 3 οὐ γάρ Codex, sed recte cod. Medic. « Quod loquitur sepulcrum ostendit vicinum sibi sepulcrum aliud, quod nec aurum habuit et violatum fuit. — 4 ἐν-βατα Cod., corr. Jac.; ἀμβατα Mur. Deinde vulgo φεῦγε Δίκην. Scripsi φεῦγε Δίκην, post Muratorium. Conf. epigr. sequens. » B.

CCXVII. Sejunguntur in Codice hæc disticha, et alteri adscriptum ὁμοίως. Ap. Murat. p. 160 juncta sunt. — 2 λυσσάτης cod. Medic. — 4 γαιαναρθείσα Cod., sed recte Medic. « Respicitur Aratus in Phænom. 132, seq. » Jac.

CCXVIII. Ap. Murat. p. 160. — 2 πλεκτὸν Νηρέϊ τρυῖε δ. probabiliter tentat Jacobs., de nave. — 3. « Adeo solidum fuit et saxis adeo magnis ædificatum sepulcrum, ut qui id everterit, rem fecerit non minus prodigiosam quam Orpheus, Dædalus, Hercules vel Theseus. Fabricator domus textilis adhuc quæritur nec invenitur. » B.

CCXIX. Ap. Murat. p. 161. — 4 τύμβον ὅ' ἀναρῶ. Cod.

CCXX. Ap. Murat. p. 161. — 1. « Petita res ex Pindaro Olymp. VII, 62 seqq. » Jac. — 2 φέρεις et ὡς Cod. — 3. In Codice novum epigr. incipit. « Sic Gregor. Opp. t. II, p. 203 :

ἽΟρυσσ' ὄρυσσε τύμβον ὡς αὐτῶ βόθρον
εὐ ἰσθ' ὄρυσσαις.

Deinde vulgo ἡ τάχ'. Scripsi ἡ. » B. — 2 ἡ ἔξολ. Mur. In fine Codex δ' ἀρηγός.

CCXXI. Lemmati accedit ὁμοίως. Ap. Murat. p. 162. — 2 ποῖα codd. Jacobs conj. ποῖα Δίκην; scil. ἀνάγει. « De ποῖα correpto α vide not. ad ep. 89. » B.

CCXXII. Ap. Murat. p. 162. — 2 ἐκφυγον et τί με cod. Medic.; τί γα Mur.

CCXXIII. Repetitur in lemmate κατὰ τυμβωρύχων. Hinc quæ sequuntur in Codice sunt *tetrasticha*, non disticha. — 1 ὑπὲρ εἰ σέ (ead. m. in εἰσ mutatum) τις Codex.

CCXXIV. Ap. Murat. p. 163. — 2 ἴσον Cod.

CCXXV. Ap. Murat. p. 163. — 2 τύμπωι Cod.

CCXXVI. Non habet Murat. — 1. « Forsan ἐπ' ἀρούρα, ut est statim dativus ἐπὶ σήματι. — 2. Δάκρυα, μὴ παλά-μας, conf. ep. 107. » B.

CCXXVII. Ap. Murat. p. 163. — 2. « Ζακότων, conf. ep. 193. » B.

CCXXVIII. Ap. Murat. p. 163. — 1 δειλήμονα Cod.;

τάφον cod. Medic.; ἐὸλπιν Mur. — 2. « Πάσσαλος καὶ τρο-χός, debiti instrumenta supplieii. » B. Au τριδί?

CCXXIX. Ap. Murat. p. 163.

CCXXX. Ap. Murat. p. 163. — 1 ἀλλά μ' ἔφρεν Mur. et Jac.; ἀλλεμέ ὠϊεν Codex, « ἀλλ' ἐμέ ὠϊεν apographum, quod retinui memor tot versuum Gregorii, in quibus hiant syllabæ. Vide mox opp. 232, 252. Et in Tollianis p. 104 : Γρηγόριον δεξασθ', ἀνάξιον, ἀλλ' ἱερῆα. Scribendum δεξασθε ἀνάξιον. Cum præcedentibus confer Opp. t. II, p. 202 : ὁ; τῶν σημάτων Πάντων ὑπερτέλλοντα τέτμηκεν τάφον. — 5 δει-φίτορες Cod.; διφ. cod. Medic. Muratorius edidit διζήτορες, ex conjectura, puto. Gregor. ibid. p. 203 : τάρους ὄρυσσων καὶ κόνιν διφώμενος. » B. Antiquos poetas imitatur hemistichia repetens, gratiam simul et vim non male aucupatus.

CCXXXI. Ap. Murat. p. 164. — 1 ἔγειρα, 2 βάλλοι Co-dex, sed recte liber Medic.

CCXXXII. Ap. Murat. p. 164. — 1 ἐπέχρανον Codex. — 2 δ' ἐκ Mur., sed de conjectura inutili; v. ad ep. 230, 1.

CCXXXIII. Ap. Murat. p. 164.

CCXXXIV. Ap. Murat. p. 165.

CCXXXV. Ap. Murat. p. 165. — 2. Conf. ep. 211, 2

CCXXXVI. Ap. Murat. p. 165. — 1 ὡς ἀλαπάξας Cod.; ὡς ἀλάπαξεν cod. Mur.; ὁ; δ' Jacobsius.

CCXXXVII. Ap. Murat. p. 165. — 2 φείδεοσ οὐ νέκ. Co-dex; φείδεο σὺ v. cod. Medic.; τοῦ νέκ. Jacobsius.

CCXXXVIII. Ap. Murat. p. 165. — 1. Αὐτός fere sonat : nihil aliud nisi (tumulus). — 2 ἐμοῦ (superposito ι) νέκνος (superposito ε) Codex : « unde optio datur trium diversarum lectionum : ἐμοῦ νέκμος, ἐμοὶ νέκμος, ἐμοῦ νέκμος. Sed quam Jac. posuit verissima videtur. » Paulss.

CCXXXIX. Ap. Murat. p. 165.

CCXL. Ap. Murat. p. 166. — 1 λείην Cod.

CCXLI. Ap. Murat. p. 166. — 1 γύμωνωσεν Cod.; recte Medic. — 2 ἔστιν Cod.

CCXLII. Ap. Murat. p. 166. — 1 ἡέ Cod.; ἡε Medic.; exempla Gregorii ap. Jac. p. LXVI. Usitatum ἡεν. — 2 ἔλλα Cod.

CCXLIII. Ap. Murat. p. 166. — 2 δ' ἀγθὲν (sic) Codex. « Vulgo σῆμα δαῖγθὲν ὅσον λύσατε τυμβ. Murat. ὅσον λύσα-σατε τυμβ., et vertit : *quam magnum cernitis tumulicidam!* Sed olov, non ὅσον, fuisset hoc sensu scribendum. Distinxi ut est distinctum in apographo Paris. *Videntes hoc monumentum disjectum, monumentum quantum! lapidibus obruite sacrilegum.* Qui λύσσοσιν oculis non ἀρήγουσιν, sed qui λύσσοσι manibus ultricibus. » B.

CCXLIV. Ap. Murat. p. 166.

CCXLV. Ap. Murat. p. 166. — 1 διέπερσα; cod. Medic.; qui in fine διακέρση, Palat. διαρκέρσαι (sic), uterque ὡ;, quod corr. Jacobs. — 2. « Muratorius ultima verba a præcedentibus divellit. Juncta reperi et reliqui. » B.

CCXLVI. Ap. Murat. p. 168. — 1 οὐκ ἀνέωξεν Cod.; οὐκ ἀνέωξεν Medic., corr. Jac.

CCXLVII. Ap. Murat. p. 168, junctim cum præcedente. Quod mihi quidem rectissimum et restituendum esse videtur.

CCXLVIII. Ap. Murat. p. 167.

CCXLIX. Ap. Murat. p. 167. — 2 τὸς ἐτιμόντι λίθον Cod.; τῶ σς τιμόντι λίθος Mur. et Jac. « Sed pronomen σς sententiæ non convenit. Scripsi τῶ σς. » B.

CCL. Ap. Murat. p. 167.

CCLI. Ap. Murat. p. 167. — 1 κὰν τλῆς mavult Jac. —

2. Idem distinguit cum Mur. μόθος σοι τὸ πέρασ· ὁστὴ μούνον ἔχω (sic cod. Medic.). « Retinui Palatinam scripturam. » B.

CCLII. Ap. Murat. p. 167. — 1. « Forsan πολύχρηστος. Sed est in πολύχρηστος aliquid acuminis. » B. Quod verum: dicit multi auri pretium habentem, postquam sefellit prima specie vocabuli.

CCLIII. Ap. Murat. 167.

CCLIV. Sine lemmate et postea additum in Codice, ejusdem tamen, ut videtur, librarii manu. Ap. Murat. p. 168. — 2 ἦρε cod. Medic.

Τῆλος τῶν ἐπιγραμμάτων τοῦ θεολόγου Cod.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Prorsus integram annotationem Boissonnadi a quinto demum capite exhibuimus; in quatuor prioribus quæ brevitati studentes negligi posse putabamus, ea, ne quid desit, hoc loco supplementus.

CAPUT I.

II. — « De *Blachernis* monui ad Anecd. t. II, p. 130. Adde Hardt. Catalog. bibl. Monac. fasc. I, p. 15; præcipue Reisk. ad Constant. Cerim. p. 195. Infra ep. 120, 121. — 1. Zonaras l. c. ἦν δὲ τούτου γαμετῆ Σοφία. » B.

IV. — 2. « Bondelmontius in descriptione Constantinopolis p. 124 : S. *Johannes de Studio*. Ibi Ducang. p. 240. » B.

V. — « Zonaras Annal. XIV, 5, p. 58 : οὗτος (Aman-tius) τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Θωμᾶ ἐδομήσατο διὸ καὶ τὴν κλη-σιν ἐκείνου σώζει, τοῦ Ἀμαντίου καλούμενος. Plurima dabit Ducang. CP. Christ. IV, p. 116, § 34, inter quæ Codini verba allata. Conf. infra ep. 95. » B.

VI. — « Quum lemmatis verba exhibeat compendiose Codex ἐν τ, legendum esse suadet v. d. ἐν τῷ. Sed scriptura Jacobsii firmatur usu : dicebant enim τὰ Σφωρακίου. Vide loca ap. Ducang. CPol. II, p. 178, § 83; IV, p. 139, § 102. In apographo Par. lemma : ἐν τῷ λογάρι εὐρέθη. » B.

VII. — 3. Jacobs. scribit ὡς τε καὶ ἄλλ.

VIII. — « In lemmate apographum τὰ Ὁρμισδοῦ. Editio τὴν Ὁρμ. Paulsen. τὰ præfert, τὴν omnino rejicit. Utroque modo scribi potest. Inveniuntur enim τὰ Ὁρμι-σοῦ et ἡ Ὁρμισδοῦ μονή, ἡ Ὁρμ. αὐλή. De his ecclesiis vide Ducang. ad Bondelm. p. 237, et in CP. Christ. IV, p. 115, § 26; p. 135, § 88. Qui p. 115, § 23, hos versus recitat :

Ἀθανάσις; θρέμμα Παυλοπετρίου
Ἀποστόλοι; σύνεστι Παύλω καὶ Πέτρῳ. » B.

X. — 3. « Conf. ep. 16, 3. — 15. Conf. v. 21. — 29. In scholio pro ἀρίστη forsan leg. ἀρίτως, aut mellus ἀρ-τια, ἀρτίως, ἀρτίως ἔτι. — 35. Ἄει ζώουσαν divisi, secutus apographum. Et divisio placebat Fixio in Thes. Steph. — 59. Ex Salmasii Solinianis p. 1213 hos versus sibi cog-uitos laudat Ducang. CP. Christ. IV, p. 133, § 81, cum mutatione ἐμμήσαντο. — 62. Οὐς, scil. λειμῶνας. Facilius foret ὄν, scil. μετάλλων. — 64. Scribo τελέστη et καμού-σης. Ne hæreat lector in hiatus verborum θέσκελα ἔργα, meminerit Homerum sic non semel junxisse. — 70. Re-cepit meam conjecturam ἐνθ', ut locus posset intelligi. — 72. Ἀύσσαν merito puto recepisse Jacobsium. Ipse scripsi tamen ionice λύσσην, quod ipsum volebat qui λήβην scripsit. » B.

XI. — « De sanctis Ἀναργύροις; vide Ducang. Gloss.; Morcell. ad Kalend. Constant. t. I, p. 202; Villoison. Mem- mor. Acad. Inscript. t. XLVII, p. 289. De eorum eccle-

sia Constantinopoli ἐν τοῖς Βασιλείσκου Morcell. l. c. p. 214. Vulgata Codicem exhibens in sex versus non versus epi-gramma diviserat; quos in iambicos quattuor compuli. » B. Item Jacobs. in nott. mss., citans Friedemann. De media syll. pentam. p. 331.

XII. — 10. « Scripsi ὠδ'. Epigramma sic fere pro in- tegro haberi poterit, et lector non criticus ac properans non multum retardabitur. Fateor tamen critico qui fue- rit non sic satisfactum esse. Opinor finem epigrammatis non periisse, sed verba tantum nonnulla quæ fuerunt media inter versum 10 et epigramma 15, quod huic ad-nectendum est. Mancum versum poteris supplere sic, πα-λαιτέρῳ ὠδ' ἐκπάγλιος vel ἐς τὸδε κάλλους, vel ἐς τόσον εἰ-δος. Non displiceat ἐς τὸδε κάλλους, etiam ob repetitum κάλλους. » B.

XIII, XIV. — « Quum prius distichum ab epigr. præ- cedente non disjuxerit librarius, putat Paulsenius con- tinua serie jungendos versus : ὠδ' ἔμῳν ἔργον Κάλλος ἔγον... Sed non persuasit mihi posse poematum heroicum idque genus pentametro claudi. Ἐχον quod Paulsenio participium est, mihi est imperfectum. In apographo Par. nullum quidem est intervallum inter epigrammata 12 et 13 relictum, sed Κάλλος; litera magna pictum. — 3. Τη- βήν. Conf. ad ep. 12, 9. » B.

XV. — 2. « De S. Euphemia martyre v. Morcell. ad Kalend. t. I, p. 151. » B.

XIX. — 3. « Codex θεορρήτοιο, superscripto υ, id est varietate θεορῆτοιο. Θεορῆτοιο; βίος melius quidem πηγῆ conveniret quam θεορῆτος, sed metro non convenit. — 5. Gesnerus vertit locum servato μέγα, sed vertit, non intellexit : valide constituens, quum sit στήσας inhî- beas, reprimens, sistens. » B.

XX. — 1. « Joannes Euchaitensis p. 16 : τοῦ; οὐρανοῦς ἔγοντα, δέσποτα, θρόνον. Claudiani editiones habent ὑά νεοττί. » B.

XXX. — Sine lemmate. « Infra altero loco lemma εἰ; τὸν σωτήρα. — 1. Conf. ep. 117, 1. » B.

XXXII. — 3. « Πόνων φύσις periphrasis ἀντὶ τοῦ πόνοι, quam tractavi ad Simocattam p. 237, ad Æneam p. 184. Adde Krabing. ad Synes. Ægypt. p. 132. » B.

XXXIV. — 1. « Suidas in Σκοπῶν. Conf. ep. 36, 2. — 2. Hinc Suidas : ἄ θαυμαστικὸν δασύνεται. Vulgo tamen non aspiratur. — 7. Brunckius Anal. t. III, p. 47, 1, edi- dit βαρὺν, imprudens forsan. Nam nihil varietatis e libris fuit enotatum; qui si βαρὺν dedissent, id valde place- ret. » B.

XXXVI. — « De S. Theologo Bibl. Gr. t. IV, p. 775; Anecd. mea t. V, p. 300. De Ἰλιούστριο; Casaub. ad Dio- gen. II, 74. » B.

XLVI. — « Utrumque nomen, ὑπαντῆ et ὑπαπαντῆ, quod in usu est de Occursu Symeonis seu de Purificatio- nis festo, multis tractavi in Addendis ad Babrium p. 253,

254. (Conf. ep. 113.) Ibidem p. 254 tuitus sum optativum λύσειε, nam optativus pro futuro valde placuit poetis recentioribus. » B. Qui ad vacuum inter σει ε locum animum non intendit.

LII. — « De εἶτον vide Anecd. mea t. IV, p. 475. » B.

LIII. — 1. « Christus dictus fuit ἄμα mystice; conf. Anecd. mea t. IV, p. 463. » B.

LV. — 1. Non erat prætereunda Jacobsii conjectura perprobabilis :

Παρθένου υἱὸς ἔφη τὸν παρθένον ἄλλον ἐκτόν.

LVI. — 1. « Conf. ep. 119, 24. » B.

LX. — 1. Codex Palat. Μωσῆς, quod servari poterat. — 2. « Τύπω, scilicet typo crucis Christi. Gregor. Or. I, p. 35 : τίς νικήσει τοῦτον (τὸν πονηρόν); Μωσῆς ἐκταίνας τὰς χεῖρας; ἐπὶ τοῦ ὄρους, ἐν' ὃ σταυρὸς ἰσχύση τυπούμενος καὶ προμηνυόμενος. Idem Or. XXX, p. 495 : οὗτος (ὁ Κύριος); καταπέμψης τὸν Ἀμαλὴκ χειρῶν ἀποβῆθῃ καὶ μυστικῶ σχήματι. Eustath. Opusc. p. 11, 31 : αἱ Μωσαϊκαὶ χεῖρες... ἐνήργουν τυπωδῶς τὰ ἐν ὑστερῶ χρόνῳ σταυρικὰ τεραστία. Diabolus est alter Amalec. Theodorus Prodr. Tetrast. p. 72 :

Ἡ χεῖρες αἱ προτέταντο, καὶ ὤρυστο φύξ' ἐπ' Ἀμαλὴκ!
Ἡ χεῖρες αἱ προτέταντο, καὶ ἰσχυε γούνατ' Ἰακώβ!
Ἄν δὲ χεῖρες προταῖθηε καὶ ἀντιβίωσιν ἐμοῖσιν,
καὶ τάχ' ἂν εὐχοῦ ἄροισι, Σατὰν ἀπὸ κάρτου ὀλέσσης.

Codex 2831, αὶ δὲ χεῖρες προτάθηε καὶ... Quam lectionem Suvignys qui repererat editam mutavit, malo consilio. Capiendum vocative αὶ χεῖρες; : O manus, extendimini et in adversarios meos. » B.

LXI. — 1. « Scripsi Μωσῆς, ut ep. 60. Abiit sigma finale in ι, quod frequens. — 2. Vide Anecd. mea t. IV, p. 463, n. 9, et conf. ep. 70. » B.

LXVI. — 2. « Conf. Gregor. Naz. Or. XXXVI, p. 592. Fuerunt theologi adeo absurdi, ut non typum Christi, sed ipsum fuisse Christum Melchisedec crederent. Quos refutaverunt Alard. Epiphyl. I, c. 7; J. Buxtorf. Them. Misc. § 12; multi alii. » B.

LXXIV. — 1. « Vide Glossar. in N. F. p. 59 cum nota Alberti. » B.

LXXVI. — « Conf. ep. 59, 8. De miraculi Canæ mysterio exstat Nicephori Chumni epistola in meis Anecd. tom. V. » B.

LXXXVI. — 2. « Exempla positi ἰσα cum dativo vide sis infra cap. VI, ep. 78 et 384; IX, ep. 186, collata nota ad Aristanet. I, 17; Reisig. Enarr. ad Oed. Col. 164. » B.

XCIV. — « Est καίμησις de ea re proprium; vide Anecd. mea t. II, p. 126, n. 3. » B.

XCVIII. — « Obiter dicere liceat me in Relandi Fastis, quos evolvebam Theodorum quæsiturus, reperisse citatam ex Sirmondo et emendate inscriptionem, quam, quum olim eam inemendam legissem in Muratorii Thesaurο, correxi ad Anecd. t. V, p. 402. » B.

C. — « Salmasius ait vidisse se idem epigramma ad finem Nili Narrationis cum εἶδε pro οἶδε, ἡδύνειν pro ἐκύνειν, sed, nisi fallor, corrupto, ait vir d. tunc timidior. » B.

CI. — 5. Legitur δύναιμι φλογός ap. Menandrum p. 238 Fragm. Hist. Gr. Müllerii vol. IV.

CVI. — 13. « Nicephorus De imaginib. p. 178 : νόες δὲ ἔντες καὶ ἐν τόποις νοητοῖς εἰσιν. Holobolus p. 168 : Μιχαὴλ τῶν νόων πρωτοστάτης; 169 : φυλάττοιέν σε, βασιλεῦ, τοῖνον οἱ θεοὶ νόες; 181 : τῶν ἀλόων νοων. » B.

CIX. — « De Ignatio Magistro et diacono vide Bibl. Gr. t. I, p. 635; Coray. ante Æsopum p. 27. Ejus poemata duo edidi in Anecd. t. I, et t. IV. » B.

CXI. — 1. « Locos nonnullos huc multum facientes adposuit Jacobsii erudita diligentia, in quibus hæc verba et carmine De resurrectione in Append. Scriptt. Byz. p. 90 :

Πολλοὺς δὲ νεκροὺς τῆ φθορᾷ τεθηγμένους;
ἐκ τῆς σκοτεινῆς κοιλίας ἐρεύεγεται,
καὶ τὴν ἀτακτον ἐμρορήσας γαστέρα,
ἀπέψιαν πέπονθεν ἐξ ἀπληστίας.

Legerim τεθηγμένους, corruptione contactos. » B.

CXII. — 2 « Apogr. Par. παλαιοτάτου, quod omnino possēt servari. Sed quum taceat Pauls., puto esse παλαιοτάτου in Codice. Præterea pedes disyllabi unice placebant his poetastris. » B.

CXV. — « Sic passim ludunt. Quam iuepte Ennodius :

Nec rima cessit arctor.
Dic, mater et virgo, precor,
Quisnam recludit exiens? » B.

CXVII. — 2 « Deus ὁ πάντα βλέπων ὀφθαλμῶ; dicitur in Historia Barlaam Anecd. Gr. t. IV, p. 34. » B.

CXVIII. — 1. « De metaphora τρικυμίας; notavi ad Nicetæ Eugen. verba ἐκ παθῶν τρικυμίας, p. 384; conf. p. 417. — 5. Στορεστά; conf. ad VII, ep. 668. — 27. Homericus color : δεικᾶτη ἐζάνη φαεσίμβροτος; ἡώς. » B.

CXX. — 3 αὐτῆ γάρ Codex male. « Præfero Ducangii scripturam ut veriore, quum tunc iambici plerumque forent dodecasyllabi. Dorvillius quattuor primos versus recitavit ut sunt in Codice, nihil de mendo monens. » B.

CXXI. — 4. « Theodorus Hyrtac. in meis Anecd. t. II, p. 420, n. 6 : Μωσεία δὲ πλάκα; ἐγκυχειρισμένον τὰς θεογράφοις. » B.

CXX. — 2. « Μητροθήης; speciosum quidem est, non tamen verbo μένει convenit. Remansit quod erat ante partum, virgo scilicet, non μητροθήης. » B.

CAPUT II.

« De urbe Copto lege Steph. Quatremer. Memor. Geogr. t. I, p. 149. Ducangium l. c. miror quod, men-

tione injecta Christodori poematis, ex Anthologiae Planudeae lemmata verba Θεοδώρου Κοπρίτου repetiverit nec correxerit. » B.

11. « Merito prætulit Jacobs. aoristum; quam syntaxin sæpe librarii vel grammatici male sedulii mutaverunt. Vide not. ad Babrii fab. 123, p. 240 seq. Philostratus V. Ap. I, 31 : ἴκον... καταθύειν ἐμελλε τῷ ἡλίῳ quod bene scriptum est; sed quum codex optimus 1696 habeat καταθύσειν, poterit hæere futurus editor. Tres enim sunt τῷ ἡλίῳ construendi modi, cum futuro, et præsentē, et, quod multis displicuit, cum aoristo. Quæ ad Ariston. p. 496 monui de aoristo cum verbis sperandi et optandi etiam huc conveniunt. » B.

13. « Metaphoram verbi ἀστράπτειν de oratoribus tractavi ad Pselli Opuscula p. 283. » B.

29. « De δρόμῳ orationis vide mea ad Niceph. Chumnum p. 155 seq. Conf. infra Plan. ep. 36. » B.

32 seqq. « Hunc de Euripide locum latinis versibus reddidit Barnes. Vita Eur. § 7. » B.

37. « Fabricius tacite scripserat στεφόμενος, non male omnino : ἔπραξε στεφόμενος, coronam manu tenens in eo esse videbatur ut illam imponeret capiti. Conf. v. 368. » B.

61—64 versus in Codice omissos esse scribit Jacobs., tacentibus et Paulsenio et Boissonadio de apographo, quamquam hic affert « Lemma : εἰς Ἀμυμῶνῃν τοῦ Δαρσοῦ Οὐγατέρα. » Mirum est igitur quod Salmasius his adscripsit in Planudeæ exemplo Buberiano : « Ex V. C. reponendum est istud epigramma (61—64) post sequens in Neptunum (65—68). »

82. « De verbo τέθηκα monui ad Opuscula Pselli p. 253. » B.

91. Pro ἀπλετος Boisson. εὐπλετος proponit ad V, ep. 287, 6 : εὐπλέκτου βότριν κόμης.

96. « Ἀκούων, dictus; vide not. ad Philostr. Her. p. 307. » B.

111. « De Terpandro egit Rod. in Orpheo p. 10 seqq., et peculiariter p. 16 de ea re quam tangit poeta. » B.

125. « Locum adhibet et illustrat Klein. De Stesichoro p. 16. » B.

139. « De Auges et Herculis fabula vide Creuzer. ad Hecat. p. 48 et 233; Clavier. ad Apollod. t. II, p. 415; Matth. ad Eurip. Augen. » B.

155, lin. 4 corrige « propensionem illustrandam faciunt. »

221. « De Cebrenia urbe et regione Troadis vide Staver. ad Hygin. p. 170. » B.

243. « De Melampode vide Franz. Præf. ad Scriptores physiognomicæ, inter quos est Pseudo-Melampus p. 24; not. ad Marinum p. 88 et Notitt. Mss. t. XI, part. 2, p. 88. — 245. De hoc loco J. B. Pius Annot. Poster. c. 193. » B.

263. Hic Boiss. contra Jacobsium disputabat de accentu proprii Ἀγλαός, sed major pars periit notæ in hæc desinentis : « Vide ad cap. V, ep. 9, 1; ep. 154, 185, 218; VI, ep. 125. » Post versum 267 Boissonadiana οὐ σώζονται.

CAPUT III.

Meinekius in Philologo 1860, p. 158 seq. : « Cyzicena hæc epigrammata ab homine indiligentissimo et indoctissimo relata sunt ex marmoribus, qui ubi scripturam sæpe deletitiam non assequatur, impudenter sua barbara et inepta antiquis substituebat. Nativa enim elegantia in his poematis etiam nunc agnoscitur; quare summa injuria critici ad ipsum auctorem carminum referunt

scabra illa et insulsa et a sana ratione aliena quibus nunc scitent. » Quod egregii viri iudicium sero cognovi.

III. — « Historiam illustrant Clavier. ad Apollod. III, 14, p. 463; Meziriac. ad Ovid. Epist. t. I, p. 251. » B. Qui ad Tzetze Allegor. p. 27 : « Versu 2 Codex ἡ δ' ἐθέλει. Nil mutandum erat. Junxerim ἐρύκει Φοίνικος ἡ δ' ἐθέλει... Alcimedē sponsum Amyntora a Phœnice inhihet filio; vult autem patris iram placare. Potuisse videtur epigrammaticus, cui fuit παῦσαι pro trochæo, Φοίνικος, usu despecto, facere dactylum. » Versu 1 Ἀλκιμῆδεια σύνεινον Meinekius.

IV. — 3. « De Cleopatra Phinei uxore Clavier. ad Apollod. t. II, p. 177. » B.

V. — 2 μανεῖν Meinekius, coll. Schæf. ad Gnomicos p. 16.

IX. — 4. Καθεζόμενος. « Hoc illustrat Otto Jahn in Berol. annal. archæol. 1853, Oct. p. 127, collato speculo in Mus. Gregor. I, 22, ubi juvenes duo in saxis sedent, media stante Inone. » Wolff.

X. — « Sunt quæ huc faciant collecta a Matthia ad Euripidis Hypsipylum. » B. — 2 Ὑψιπύλιαν ἱκίειν Meinekius, ut in notis mss. Jacobs. — 3 ἦμος ἀπούρα; Meinek., probabilius quam ceteri.

XIV. — 4. Ἐπὶ γὰρ (pro γᾶ) probabiliter correxit Boiss. ad Choricium p. 318.

XV. — 1. « Lege : Οὐκίτι Προϊτιάδου φόνον ἔσχεθαι Βελλ. » Meinek.

XVI. — « Vide Matthiæ collectanea ad Euripidis Melanippen. » B. — 4 ἔ; δ' ἀπ' ἀπ' Ἀονίης Meinekius pro misero ἀπὸ Βοιωτίας.

XVII. — « Adde Catalog. Clark. a Gaisfordio editum p. 20. » B.

XVIII. — « In lemmate apogr. Par. ἐν δὲ τῷ IH Κλειόδης τε καὶ B. De quibus multos indicant locos Fischer. ad Axiach. 10, Fabric. ad Sextum Emp. Hypot. III, 24, p. 286. Vide et Hering. Observ. p. 29. Conf. infra Append. ep. 264. » B.

XIX. — 2. « Scribendum : Ἐὐμῶν τε ξυῶν καὶ Ἐμύλον λαχέων. » Meinek.

CAPUT IV.

I. — 47. « De formula καὶ μὴν καὶ vide not. ad Nicet. Eugen. p. 387, ad Simoc. p. 204, ad Zachariam Mityl. p. 94, 18, ad Choricium p. 328. Conf. et Agathiae proœm. infra v. 82. Eam citra necessitatem Brunckius substituit modo v. 43 scriptæ lectioni καὶ μὴν καὶ. » B.

IV. — 7. « De verbo βενθίσθαι vide not. ad Zachar. Mityl. p. 429. » B.

CAPUT V.

II. — 2. Corrigendum *ἑρσομένην*, sed in antiquis membranarum fuisse EPETT. monstrat depravatio EPETT.

IV. — 4. Πηκτὴν est Salmasii : « Forte πηκτὴν. Κλεῖα πηκτὰ δωματίων. »

IX. — In Plan. versus 3—8 male avulsi a primo disticho alibi ut ἀδηλοῦ ponuntur.

XIII. — Secundum et quartum disticha delevit Plan.

XVIII. — 6. Sed dubito an ἀλογίζομαι verbum tribui possit Rufino.

XXIII. — 4. Οὐδ' ὄναρ ἠντίασας tuetur Meinekius ad Callim. p. 295 : « nam ἀντίαζω cum genitivo significat participem esse alicujus rei ; ut qui ab omni misericordiae sensu alienus est recte dicatur οὐκ ἀντίαζειν ἑλέου. » Idem Heckeri « parlitatem » vanam esse ostendit, et minime necessariam versu 6 correctionem αὔτις, quum « αὔτιςα saepe nihil differat ab ὕστερον. » Quod huic loco imprimis aptum statim reduxi.

XXV. — 6. Etiam Salmasius : « οἶδα melius. »

XXVII. — 5. Iterum Brunckius ex Salmasianis : « ταχεῖα perperam ; γρ. ἐπὶ ποσσὶ, βραχεῖα. »

XXX. — 6. Hermannus, cujus censura Meinekiani Delectus (Annal. litt. Vindorb. t. CIV, p. 225 seqq.) nunc demum contigit frui, proponebat : Ὡ κλειονέεται οἱ πλούτου, πενήνη ὡς ἀδικεῖτε μόνον, ut fere jam Plan., non probabiliter.

XXXVI. — 4. Salmasius : « Leg. νέκταρ ἐλειφόμενα. »

XXXIX. — 2, 3. Hermanno debile videbatur illud *παλλί me tollent*, et firmius argumentum expectari a potatore insanabili ; expectari etiam πολλοὶ οἱ μ' ἀροῦσιν. Quare corrigebat

πολλοὶ μαργαίνουσιν. Ἐα χαλόν με γενέσθαι
τῶνδ' ἑκατέν γ' ἴσθ' ὡς οὐκοῦτ' ἐὼ θιάσους.

Posterius vere, puto : prius a poeta non potuisse scribi apparet.

LII. — 6. Hermannus Reiskium putat verum tetigisse altera conjectura μαμφαμένης.

LIV. — 1. Etiam Schneidewinus *προσιῶν λέχος*, quod recipiendum erat.

LVI. — 6. Ad εὐφρέας Salmasius : « Correctum in V. C. ἐκφρέας. »

LIX. — 2. « Πικρὰ debilissimum ; συχρὰ δειωκόματος poeta scripsisse videtur. » Hermann.

LXXIV. — 2. Ἰφ' ἤμ. « Videtur prius scriptum fuisse ἐφ' vel ἐν ἡμετέροις. » Salmas.

LXXXVII. — 6. Τὴν ἀπιθῆ « Fuisse prius videtur in V. C. τὴν ἀπαθῆ, quod rectius est. » Salmas.

XCII. — 3. προθύρων ὑπὲρ ἔκρο. enotavit Salmas. « Hoc epigr. et sequens carmine latino vertit Vavassor Epigr. p. 144. » *Buher.* — 6 πείσκατε Codex, non πείσατε, ut opinabatur Meinek. ad Theocr. p. 357, quod nunc restitui.

CIII. — 1. ἔχρη τίνος τε (non σε) enotavit Salmas., et de v. 2 : « στερεῆν prius in V. C. fuit. »

CVI. — 4. Salmasius : « Perperam in V. C. ἰδίην. » Et L. Dindorfio ad Theoc. v. Εἰδικό: Planudā ἰδίην verum videtur, nisi quid delitescat. Etiam Meinek. ἰδίην Philologo 1860, p. 155, ubi versu 1 mavult ἀλυκτεῖς, i. e. δυσχεραίνεις. « Sed apposita imago in ὕλακτεῖς, ut de cane lupos ab agna arcente. » Wolff.

CVII. — 8. « Cod. ἡμερμαϊάδος, et correctum ναϊάδος » Salm.

CVIII. — Non esse ἑρωτικὸν apparet, sed in defunctam compositum, fortasse *Primam*, nobilis cujusdam Romani filiam, quae Geistii est opinio probabilis.

CX. — 1. Αυστιάχη ex Codice profert Salmas. Chardo adscripsit : « Ἐγγεῖ Αυστιάχης, vide Bentleium in Callimachi Epigr. p. 206. »

CXI. — 3 ἰδὲ γρόνος Salmas. ut ex Codice.

CXIV. — 1. Salmasius correxit, qui v. 3 φαίνεται enotavit.

CXV. — 3. Ἰσταιχῆς vel Ἰσταιαχῆς. Ἰσάια est urbs Bæotiae. » Salm.

CXVIII. — 1. Salmasius sic : « Lege δοδεῖς. Ita correctum ex membranarum. Sed prius fuit εὐδεῖς, quod verum est. »

CXXI. — 5. « V. C. φιλαίνιον, sed ex correctione. » Salmas.

CXXVII. — 2. « Deest αὐτὴν in V. C.; sed additum recenti manu. » Salmas.

CXXXI. — « Suspicio esse Platonis ex nomine Ξανθείπτης. » Salmas.

CXXXVIII. — 3 οὐδὲν ἴσα; Δαν. conj. Hermann.

CXXXIX. — 1. « Videtur aliud quid fuisse in V. C. quam μέπεις : correctum enim est ; μελ tamen fuit. — 2. Forte legendum λιγύ και ἀδύ κρέκεις τι μέλιος. » Salmas. Qui versu 5 ἀ γάρ μοι enotavit, non f.

CXLV. — 5 ὡς ἀν ἐκείνου corrigebat Schneidewin., pro ἀμεινον. — 6. « Κόρη (pro κόμη) in V. C., sed correctum ; nam κόμη est in contextu. Et de puero loquitur, non de puella. » Salmas.

CXLVII. — 5. Salmasius ad μυροδοστρύχου : « Fuit olim in membranarum μυροδότρους, de quo nos alibi dicemus. » Hic quoque tacet Pauls., sed Brunckius retulerat. Conf. infra ad ep. 251, 3.

CLII. — 3. « Φιλοῦσα videtur prius fuisse ; postea correctum φιλούτων. » Salmas.

CLIII. — 2 ὑφορόφων Schneidewinus; ὑφολόφων Codex. Edebatur Reiskii ὑφιλόφων.

CLXII. — 3, 4. « Scribendum videtur: εἰ γὰρ ἐταίρα, νοσταζῶν ἐπίθην οὐδὲ θιγῶν γ' Ἄτιδα. Nam si etiā est, perii ne tactā quidem. Quippe non solus habiturus. » Hermann. Quod præcedentibus affectu plenis minime respondet.

CLXIII. — 3. Salmasii est δυσούπιστον. Qui ad v. 5: « τοῦς εἶπας ὦ φιλέραστα. Ita V. C., sed loco ὦ aliud prius fuit; nam ex manu correctoris est. Forte ἴθι. »

CLXIV. — 4 μέμψαιτ' ἔτ' ἰμοῖς; etiam Hermannus et Schneidewin.

CLXVII. — 3 seqq. Hæc ita scribebat Hermannus:

Ἄλλ' ὁ καλὸς Μόσχος πλεόν ἴσχυεν. « Εἰ σὺ γὰρ οὕτως
ἤλυθες οὐδὲ θύρην πρὸς μίαν ἡσύχασας
τήνδε τοσαύτ' » ἐβόησα « βεδρεγμένος. Ἄχρη τίνος, Ζεῦ,
Ζεῦ φίλε, σιγήσω; καὶ τὸς ἔρᾶν ἔμαθες. »

Versu 3 εἰ γὰρ optantis esse.

CLXVIII. — 3 πόθοις in Plan.

CLXXIX. — 3 γελᾶν, non γελᾷ, enotavit Salm.; tum versu 7 ἐν (sic) σε, non εἰ, et v. 9 λαβῶν ἐπί, sine ὄ.

CLXXX. — 6. « Τραχὺ βοᾶ, γενετικ, ita paret in V. C.; reliqua correctæ sunt. — 8 ἴσαν. (Deinde ad sequentia Ἄρεος δ' αἱματόφυρα β.) Hæc mala manu interpolata sunt in V. C. » Salmas.

CLXXXI. — De corrupto et manco carmine hæc fere Hermannus: « Baccho aliquis, propere convivium apparatus, et famulus colloquuntur. In ipso initio mandatorum Bacchoniz pars perit, ut nescias τῶν παριῶν λάβε κλώνακας utrum ad prius memoratas lauros spectet, quarum præteriens ramulos decerpere jubetur, an ad homines, τῶν παρ' ἰῶν λάβε. Versu 10 ληκῦθους significari a materia, ἀργυρέας, vehementer dubium, nisi μύρου quandam speciem in talibus modo thebis servari solitam statuas. Hæc autem ad Codicis scripturam quam proxime accedere videntur:

* * * * *
Τῶν παριῶν λάβε κλώνακας. Θ. Ἄλλὰ πόθ' ἔξει —
B. Καὶ πέντε στεφάνους τῶν ῥοδίων. Τί; Θ. Τὸ πᾶξ.
B. Οὐ φῆς κέρματ' ἔχειν; διολώλαμεν. Οὐ τροχίει τι;
τὸν Λαπίθην; ληστήν, οὐ θεράποντ' ἔχομεν.
5 Οὐκ ἀδικεῖς; Θ. Οὐδέν. B. Φέρε τὸν λόγον· ἄθὲ λαβοῦσα,
Φρόνη, τὰς ψήφους. Ὡ μεγάλου κινάδους.
Θ. Ἰέντ' οἶνος δραχμῶν· ἄλλος δυοκαίδεξ'. B. Ἐπίσχες.]
Θ. Ὡταγαγεῖς; σκόμβροι, θρυμματιδες, σγαδόνες.
B. Αὔριον αὐτὰ καλῶς λογιούμεθα· νῦν δὲ πρὸς Ἀίσχραν
10 τὴν μυρόπωλιν ἰῶν πέντε λάβ' ἀμφορέας,
εἰπέ δὲ σημεῖον, Βάκχων ἐτι πέντ' ἐφίλησεν
ἔξῃς, ὧν κλίνη μάρτυς ἐπεγράφετο.

Famulus tot mandatorum impatiens v. 1 ἀλλὰ πόθ' ἔξει τὸ πᾶξ; quando erit finis? dicturus ab hero alia porro mandante interrumpitur. V. 8 θρυμματιδες memorat Athenæus IV, p. 133, C; 147, B. Versu 10 hyperbolicum est ἀμφορέας de vasculo unguentario. »

CLXXXII. — 1. Brunckii nota tota est Salmasii.

CLXXXVIII. — 3. Θερμῶ δ' ἐπι θερμὸν ἰάλλει ἀτρακτον planudeum tenet Hermannus.

CXCII. — « Hoc epigramma interpretatur Salmasius in Appegd. ad Comment. in inscript. vet. p. 223. » Buhér.

CXCIV. — 5 « πολλοῖς; in V. C. Et correctum πολλοῦς. » Salm.

CXCVII. — 3. « Forte Ἰσιάδος, cujus infra meminit. » Salm.

CXCIX. — 5 μαστῶν εἰλύματα egregie Meinekii in Philologo vol. XIV, p. 34.

CCII. — 4. « Recte vidit Guyetus ἀντιφρασσαομένον scribendum esse, de æmulante muliercularum pruriginē. » Hermann.

CCIV. — 9, 10. « Scribendum ζωὸς ἐὼν, pro eo quod legitur ἔτ' ὧν, et πλείους' ἐν ἡρ ἐπιθάς, quum plane abundet ἀνωθ'. » Hermann.

CCX. — 1. « Τῷ θαλλῶ V. C. Melius τῷ θαλλῶ. » Salm. Hermannus: Τεφθαλμῶ (accusativo) Διτύμη με συνήρπασεν, quod non esse hujus loci videtur.

CCXI. — 4. « Ἄλγος ὁ μὴ κρίνων κοινὸν ἀγ. Ita correctum est in membranis: nam aliud fuit. Ἄλγος et κρίνων apparent; sed quod medium est delevit corrector, et reposuit μῆ. Lege ἄλγος ὁ μὴ κρίνων. Πόθος ἐξ Ἀφροδίτης ὁ μὴ κρίνων ἄλγος ἄγοντι. Ha exponendum. » Salmas. Quod Brunckii suum fecit. Salmasio teste etiam κοινὸν non integrum est in Codice. Quod legitur, Hermanno iudice, obscurus est pro tali poematio; conjicit autem: ἀεὶ δέ μοι ἐξ Ἀφροδίτης

ἄλγος, ὁ μὴ κρίνων (scil. ἄλγος) καινὸν ἄγων τε πόθος.

CCXXV. — 3 εἰμὶ γὰρ ἐκ Hermannus. Edebatur εἰμὶ καὶ ἐκ.

CCXXVIII. — 6 ἡροπόλης Codex sec. Salmas.

CCXXXII. — 3. Πλεξαμένη Ἐάνθον pro περιπλεξαμένη sine exemplo est et analogie repugnat.

CCXXXIX. — 6. Jam Salmasius: « Forte legend. φορθῆς ἡπανίρ. »

CCXLII. — 8. Mire Salmas: « In membranis legitur μῆ σκαπίην ὀλέσσεις, imo μῆ σκευὴν ὀλέσσεις. Lego κεφαλήν ὀλέσεις. » Sic apographum Buhér.

CCL. — 1, 2 ἡδὺ καὶ αὐτῶν legebatur; ἡδὺ κατ' αὐτῶν Meinekii in Philologo 1860, p. 155. « Ut Callimach. Apoll. 95: οὐδὲ μὲν αὐτὸ Βαττιᾶδι. Homerus δάκρυ χεῖρην vel ἰναὶ ἀπὸ βλεφάρων, sed jam Euripides Hippol. 1396: κατ' ὄσσων βλεφῆν δάκρυ. » Nilili est καὶ αὐτῶν.

CCLI. — 3. Ad εὐδόστρυχον Salmas: « εὐδόστρυχον in multis locis scriptum reperi. »

CCLVI. — 6. « In V. C. ἴην, et correctum ἔδην. » Salm.

CCLXIX. — 1. Δισσῶν θηλυτέρων ποτὲ μούνος enotavit Salmasius (non μούνης ποτὲ), quod minime displicet.

CCLXX. — 4. « Adscriptum est : γρ. ἀπ' εὐτήχτου. — 5. Apud Suidam legitur : ἦν δῶνς ὑάκινθον ἔχειν. — 6. Lege λογάδων. » *Salm.*

CCLXXIV. — 1. « Pro Ἐρω; aliud fuit, sed deletum et repositum ἔρω;. Deest autem θρασύ;. » *Salm.*

CCLXXVIII. — 2. *Salmas.* enotavit ἐχθρομένοι (sic).

CCLXXXVI. — 3. Ad αἰδώς *Salmas.* : « αἰδῆ;. V. C., h. e. φόβῆ;. — 4 τοῖς δε V. C., et mox βαλλομένοι;. » Jungenda igitur διακρίνει πλέγματα, et de locutione πλέγματα βάλ्लεσθαι valde dubitabam. Jam sunt οἱ βαλλόμενοι qui versu 2 οἱ κλονούμενοι.

CXCH. — 3. « Lege ἐνθάδε καχλάζουσιν. » *Salm.* — 6 ἐνδιάγουσα *Plan.*

CXCXV. « Λεωνίδου *Plan.*, sed Aldina edit. et V. C. Λεοντιου. — 1. Εὔρε; videtur prius fuisse ἤρε;. » *Salm.*

CCC. — « Respondet Paulus epigrammati Agathiae quod praecedit. » *Salm.*

CCCI. — 1. « Interpolatus hic versus in membranis ad hunc modum : πτηνός; ἔρω; πτηνὸν κείσε με ὥστε φέρειν. Φέρει; tamen prius fuisse videtur, et πτηνῶ;. Reliqua dividere non potui, nisi quod με φέρει aperte apparet; nulla tamen vestigia vocis τάχει;. » *Salmas.* — 7 ἱερόεντι *Plan.*

CCCVI. — « De puella accipiunt vulgo; ego de viro, de quo meretrix quaedam haec dicit. — 4. Verba οὐδὲν ἐρώντος; ἔχει; sunt correctoris : nam aliud horum verborum loco fuit in membranis. » *Salmas.*

CCCVIII. — « Recentiore manu additum ἦ μᾶλλον Φιλοδήμου. » *Salm.*

CAPUT VI.

II. — 1. Probabiliter Meinek. ad Theocr. p. 352 : « Lege Ὅπλα τάδε πτ. »

VIII. — 1. Conf. Meinek. Delect. p. 127.

IX. — 4. Δυσμενέες est *Salmasii.*

XV. — 1. Hic Κλείτων *Salmas.* ex Codice.

XXI. — 6. *Salmasius* ex Codice ἀρτισταύς; profert et ἀρτισταύς; conjicit.

XXII. — 2. Brunckii nota de ἱποκράλιον tota est *Salmasii*, qui versu 5 ἀγριώται (sic) enotat. Versu 4 etiam *Hermannus* ἀρτίδορον.

XXIII. — 3. « Pro δᾶμη aliud scriptum fuit in membran. » *Salm.*, qui v. 8 λιμνορῶ;. »

XXXIX. — 2. *Salmas.* enotat Εὐθου. — 6 ἀ τριτάτη *Codex.*

XLIII. — 8. « Εὔρε etc. Ita legitur. Expletum hoc epigramma in membran. recente manu, nec eadem qua

liber totus est descriptus, sed veteri tamen. » *Salmas.*

LI. — 10. Etiam *Salmas.* ἀγρειοσύνης, qui ex Codice profert ἀγρειωσύνης.

LIII. — 2 λαμπροτάτω *Rauchenstainius* Philologo t. IX, p. 693, « qualis ad ventilandum aptissimus. » — 3 εὐζαμένῳ γὰρ δ' γ' ἦλοι; nunc *Meinek.*

LVII. — 6. *Salmasius* ἔπι.

LXIII. — 1. Γραμμοτόκον (sic) ex Codice *Salm.*

LXV. — 10. « Εὐγραφέος; indicat fuisse καλλιγράφον, non ταχυνγράφον. » *Salm.*

LXX. — 5. *Salmas.* enotat πόρου.

LXXIII. — 3. *Salmasius* ἀνέθηκα ut ex Codice profert. *Planus* quidem non legerat, qui μελίσσομαι; mutarit; sed haud dubie praestat.

LXXXV. — 1. *Salmas.* enotavit τὰν θῶ;, ad planudeum τὸν θῶ;.

CII. — 5. « In V. C. legebatur χροῖοντα, sed correctum est χροῖοντα. Sic lege, et ita apud *Aristophanis* interpretem legitur : τουτίστι;, inquit, τὸν πέποννα. » *Salmas.*

CIII. — 4. *Salmas.* βίμματα; ut ex Codice affert. Versu 8 idem ἀπέλυσα, addens : « Sed ἀπέλυσε in V. C. »

CVI. — 1 ἀγρειάδος; *Salm.* e Codice.

CIX. — 8. *Salmas.* : « ἀρην; prius in V. C. fuit; sed correctum ἀρην;. »

CX. — 4 φράγματα; πρὸς ταναῶν; *Jacobs.* ad *Analecta* t. VII, p. 92, sed in Pal. praerpositionem non tangebatur. « Quae ferri non potest, sed ostendit πέτραν; scripsisse poetam, non πίνον;. Clavo affigi aliquid potest super saxo, minime super pinu. » *Hermann.* Edendum erat igitur : ὑπὲρ κραναῶν ἄλος; ἔπαξε; πέτραν;.

CXI. — 1. « V. C. λάμωνα, et correctum λαζωνα. » *Salm.*

CXIII. — « Σιμίον; in V. C.; additum alterum μ;, ut esset Σιμίμιον;. Et dicitur γραμματικός; in membran. » *Salm.* — 2 διοῖον; ἔτι; χλ;. *Hermannus*, ut *Ungerus.*

CXIV. — « Αὐτοῦ; in serie. Recenti manu ad oram adscriptum est : Φιλίππου Θεσσαλονικίως;. » *Salm.* Qui versu 6 enotat τοιοῦτω;.

CXV. — 3. Ὀλετήρ; est *Salmasii*, « ut ad *Philippum* referatur. »

CXVI. — 3. Τὸν ὕβρει; κυδ;. est *Salmasii.*

CXXII. — 4. Δήιον; verbum esse non concedit *Hermannus*, nec potuisse sic accipi a quoquam in verbis ὄτιον; ἀμ; πεδίων;. Explicat ἦ (vel ἦν) γὰρ; τοῦ;, nam *hujus eram.*

CXXIII. — 1, 2 μηδ' ἔτι; λυγρῶν... στάζει; φόνον; β; ἀνιδῶν; *Hermannus*, collato *Suida.*

- CXXIV. — 1. Τιμάνωρος ἀρμαι Salmas ex Codice.
- CXXV. — 5. « Κλειτοῖο V. C. Et est nomen proprium. » *Salm.*
- CXXVIII. — 3, 4. Hermannus hæc ludit :
- Πολλάκι γὰρ κατὰ δῆριν Ἀλεξάνδρου μετὰ χειρῶν
μαρτυμένον χρυσαῖον [ἐστουρέλιξαν ἴτυν
παρρες ἀντιθίων τοῖ κάμακίς τε βαρεῖαι.
τῶν αἰχμῆς ἀνέγων] οὐκ ἐκόντισε γόνο.
- CXXIX. — 1. « Scribendum κρᾶνε'. » *Schneidew.*
- CXXXVIII. — O. Benndorfus De Anth. Gr. epigrammatis ad artes spectantibus (Bonnx, 1862) p. 9, « in obscuris versibus et mancis » scribit Τὶν μὲν Καλλιτελης, coll. Callimachi infra ep. 351, 1.
- CXLIX. — Minime de « curuli victoria Euæneti », sed de ipsius gallinacei victoria cogitandum esse demonstrat Meinekius Callim. Diatrib. p. 291 seq. Prostrato adversario mortuus est ipse, quare se ignorare victoriam et Euæneto fidem habere dicit. Corrige v. 2 : *victoria me pro MEΛ.*
- CLV. — 2. « Πλάτατο legit Salmas. in Epist. de coma p. 267. » *Buher.*
- CLX. — Salmasius enotat ὀρθρινά v. 1, πρηνιά; v. 5.
- CLXI. — Ἰπάτου ab recentiore manu esse testatur Salmas.
- CLXIII. — 1 θρηγοῖσιν Codex ap. Jac., θρηγοῖσιν ap. Salmas.
- CLXXV. — 5. « Λέγων deest in V. C.; sed spatium repletum est hac voce a recenti manu. » *Salm.*
- CLXXXI. — 1 « οὐρέσιοι καί, perperam ». *Salm.*
- CLXXXVI. — Etiam Salmas versum 3 « ineptum » dicit.
- CLXXXVII. — Salmas. ad ΑΛΦΕΙΟΥ: « Ita membræ; sed correctum Ἀλκαιοῦ. »
- CLXXXVIII. — 1. « Θηρόμαχος; prius erat in V. C. » *Salm.* Inde glossator. — 6. Jacobsii emendatio etiam Hermanni plausum tulit.
- CXC. — Conf. ipsius Leonidæ epigramma infra 300, unde hoc et sequens expressa. — 5. Salm. ἀπέτιλλον ex Cod. profert. Qui ad v. 10 : « Forte θύσει. Sed δάσει [sic; an ἔωσει?] non nuto. »
- CXCVI. — 1 βοιωτικῆ δὲ χαλῶν Salm. ex Cod. — 4 ὀρηθηόλοσ Schneidewinus.
- CXCVIII. — 1. « Ὀριον. Ita correctum in V. C. : nam prius legebatur αὔριον. » *Salm.*
- CCI. — 2 ὀραίων σῦλον ἀπὸ πλοκάμων Meinekius (pro οὔλον) Philologo t. XIV, p. 33, coll. Catullo LXVI, 62 : *devotæ flavi vorlicis exuvias*, de comis. — 6 ὄξεν ἐν Ἀρτέμιδος Hermannus, pro ὕπ'.

CCIII. — 7 ἔχουσι δινῶν ἐντὸς ὕπρον οἰκίον J. Fl. Lobeckius in Philologo a. 1850, p. 248, quæ Philippi manus esse videtur; nam adjectivum hoc loco sane incommodum.

CCIV. — « Additum Ταρνεῖνου in membranis, sed manu recentiore. » *Salm.*

CCVIII. — 4. « Quum nullum Aristomachum artificem, at Aristomenem pictorem eumque Thasium (de poetica cognominatione Στρυμόνιο; vide Franz. C. I. vol. III, ad n. 6288), non licet, sed debet legi Ἀριστομένους. » *Benndorfius* p. 50.

CCXVIII. — ΑΛΚΑΙΟΥ. « Additum Μιτοληναίου in membranis, sed manu recentiore. — 2 ὕλας, sed ex correctione; nec sciri potest quid prius fuerit. — 9 εἰσατ' ὄρειν sive εἰσατο βεῖην V. C. » *Salm.* Versu 5 Hermannus ὠκὺς ἀράζας Τύμπανον, bene, sed a traditis ductibus abhorret.

CCXIX. — 15 « ἀπάντων prius erat in membranis, sed correctum ἀπαντα. » *Salm.*

CCXX. — 13. « Integrum ἀκοῆς. Quicquid audimus est ἀκοῆ. » *Hermann.*

CCXXI. — 7. Hermannus quoque χεῖμα δὲ θερμῆνας. — 9. « Lege ἀκρολογίτῃ Ζανί. Vide Meleagri carmen ap. Vavassor. De epigr. p. 176. » *Buher.*

CCXXV. — 1. Hermannus quoque ἀπτιτον, quod suadet locus Apollonii; nihil ob stare monens quin femina Φιλῆτις hæc dedicaverit. Schneidewinus conj. ἔρο; Ἄκριδος.

CCXXVI. — 1 Τοῦτ' ἔλαχὺ Κλ., et v. 3 φράγμα τε βωπέυειν διγγοῦ. conjecit Hermann., τοῦτο v. 3 esse putans librarii lacunam male explentis.

CCXXVII. — 2. Geistius conjicit δικρατὴν κάλαμον, quasi δικρατῖαν (vide ad v. 3), idem quod δικραιον sive δικρατρον.

CCXXVIII. — 1 τετρυμμένον Salm. e Codice, τετρυμμένον Plan.

CCXXIX. — 2 βαπτῶ scribendum putat G. Dindorf. in Thes. v. Κῶνος, quum flos modo sit feminini generis, Meleag. IV, proæm. 1, 40. — 5, 6. Geistius conjicit οἶα δὲ δαιτὸς δῶρον ὅπασα σσί.

CCXXXII. — Geistius, cujus *Crinagoram* (Glessæ 1849) sero accepi, primus advertit in hoc epigrammate structuram insolentissimam et prorsus incongruens distichon extremum. « In tanto numero ἀναθηματικῶν, inquit, haud inveneris, præter ep. 292 obscurum et depravatam, quod similem in modum donaria nominativo cfferat et ἀσυνδέτως subjiciat ἀνατίθεται, nec λιτήν profecto δαιτα sex versibus apponit. » Quare post versum 6 finem epigrammatis Crinagorei periisse, initium autem alius poemati, minime illius, ut videtur, ad Crinagoram auctorem referendi, sed simplicioris, nunc desiderari, omnes a Geistio admoniti fatebuntur. — 3. Idem pro depravatis habet verba δαίλαι δάκνεσθαι, et versu 5 de αἰ μελιπέδικας cogitabat, coll. ep. 22, 3, βοτρῶν μεθυπέδικα. Emperius proponebat θελοχυλάδες.

CCXXXIV. — 3. Imo ταύτα Hermannus, non ταύτη, Schneidewinus καὶ ἂν Ματέρη τύμπανα, pro τάδε.

CCXLI. — Salmasius annotat : εἰς κράνον.

CCXLII. — 5. Hic quoque ut V, ep. 23, Meinekii monitu l. c. redixi αὐτίκx, in notis Heckeri obsecutus. — 6. Εὐκλείδην non fuisse fratrem poetæ Geistius disputat contra Jacobsium; nam romanum fuisse morem, eumque nobilissimorum, festum agendi diem primæ cadentis barbæ, minime morem græcum; quare εὐκλεῖα corrigendum proponit.

CCXLIII. — 6. « Videtur aliud prius fuisse in membranæ loco istius ἐμέγηρε. » Salm.

CCXLIV. — 5 ἐκυρή τε Geistius recte.

CCXLVI. — 3. « Lege οἰσύνην καὶ ῥάβδον, vel οἰσύνην δ' ἐτι ῥάβδον. » Salmas.

CCXLVII. — 5. Salmas. : « ὀδόντι est ex correctione. » — 8 Αἰανότη Plan

CCXLIII. — Crinagoræ epigrammata pleraque quæ Romæ scripta sint neque ἐπιδεικτικά, sed visa fere ipsi et βελιωμένα referant, Geistius Κασσαίην πέτρην ad Sabinæ silvæ rupem spectare putat, unde prodit Casinus rivus Casinum coloniam militarem alluens et ad Interamnæm Lirin fluvium augens; nec fere necessarium esse ut Κασσίνης πέτρης corrigatur.

CCLVIII. — 5 ἀρούρα, ut Jacobs. in mss., etiam Meinek. ad Theocrit. p. 263, qui p. 248 animadvertit in usu non fuisse dissyllabas formas ut ἀνοῖς, quod v. 6 volebant Passov. et Hecker.

CCLXI. — 1. Geistius valde probabiliter Ἰσθμικὸν ἔργον, Corinthiacum opus, « ut ap. Theocr. II, 156, Δωρίδα ἄπαν scholiastes exponit : Δωρίδα ἄντι Κορινθίας· τὰ γὰρ Κορίνθια χαλκώματα διαβεβήθηται. Neque opus est ut de xre Corinthio quod vocant in specie cogitetur. Unum horum operum genus candidum argento nitore quam proxime accedens, Plin. Hist. Nat. XXXIV, 3. » — 3. Idem vir doctus observat mirum Simonem Romanum, et depravationis suspicionem injici a Suida qui v. Ὀλπη totum epigramma repetens præterierit verba ἡ Σίμωνος, ut non intellecta sibi etiam alibi omittit. Scripsisse Crinagoram videri ἡ Λίθωνος, et erant tum Livii et Scribonii Libones etiam consulatu ornati.

CCLXIII. — 3. Error Brunckii ortus ex brevitate Salmasii : « ex Suida ita supplendum. »

CCLXIV. — 4 ἄς ἔθιγον Schneidewinus.

CCLXVIII. — 2. « Egregie Jacobsius χεῖρα σὺ δ' εὐθέρου, recte idem animadvertens distichon in fine perisse. » Hermann. — 3. « Lege εὐτε κατ' (pro εἶτε), nisi Ὀπτι legendum cum Hauptio. » Meinek. ad Theocr. p. 392. Etiam Schneidew. εὐτε, qui versu 4 ἐγκλονέουσα.

CCLXIX. — 1 παῖδες ἀφωνος Codex, quod correxit Hermannus, idemque τὰδ' pro τερ', Bergk. τὸδ'. Non adeo probare debebam τὸτ'.

CCLXX. — 3 ὦν σε μετ' εὐχλωῶς Hermannus.

CCLXXI. — 5, 6. « In his subjectum desideratur. Leni transpositione scribendum νηπίαχον δὲ καὶ εἰσέει παῖδα Λέοντος Νέυσον κοῦρον ἰδεῖν υἱὸν ἀετόμενον. Id est, νέυσον Λέοντος υἱέα, νηπίαχον καὶ εἰσέει παῖδα, ἀετόμενον ἰδεῖν κοῦρον. » Hermann.

CCLXXXIII. — Versum 3 ante Heckerum emendavit Schneidewinus.

CCLXXVI. — 3, 4. Hermannus tuetur ἐπι κούρη et αἰτέμεν. Sed verum est quod Heckerus scripsit, ἐπι κόρη.

CCLXXXI. — 5. « Minime vero probabile in multis templis Cybelæ saltasse virginem, et poetæ etiam παρὰ βωμοῖς dicendum erat. Scribendum κατὰ καλὰ προνήα. » Hermann. Sed ausus videtur poeta quod ex Geistii censura attuli.

CCLXXXIII. — 2. Etiam Salmas. θεῖαν ex Codice.

CCLXXXV. — 10. « Vide Salmas. De fœnore trapez. p. 478. » Buhler.

CCLXXXVIII. — 5. Hermannus conjicit καὶ σπάθας, εὐβριθεῖς τ' ἀγνοῦθας τὰςδε ποικιλῆαι, afferens Polluc. VII, 36; X, 125, et Suid. v. Ἄγνοῦθες. Versu 9 Jacobsianam scripturam tenet ut integerrimam.

CCXCI. — 3. « Lege διὰ καῦμα οὔγω, hoc est διαφύγω. — 7. Lege λεπτόν. » Salmas., qui πυκνήν enotat, non ποικνών.

CCXCII. — 1. « De vocis ἔνδυμα recte correpta penultima hic et ep. 201, vide Cobet. in Mnemos. VII, p. 439. » Wolff. — 5 καλλίστεια Cod. sec. Salm.

CCXCIV. — 1. Σμίλαν Ἀχεσκωνῶδας Codex, quod calidius mutavi. « Σμίλαν inutili conjectura tentavit Heckerus. » Meinek. ad Theocr. p. 392.

CCXCVI. — 1 δούνακας ἐνευκτῆρας Hermann. — 5, 6. « Lege, ἐπεὶ παρενίστατο τὸ πλεῦν ἡλικίης, γήρωσ δ' ἀδρανῆ δίδετται. » Meinek. ad Theocr. p. 362.

CCC. — 1. Hermannus scribendum putat : Ἀφρογες νῆς, σπανίης ταύτην χάριν.

CCCI. — 7 λετὰ Cod. sec. Salm.

CCCI. — 1. Ad μυχόν : « videtur aliud fuisse, sed correctum in membranæ. — 2 λετῆν V. C. » Salm.

CCCI. — 2 λάβ' εὐαρχον tenet Hermannus, alteram ab hac poesi alienum judicans. Idem « sententia duce » tertium distichon præponit secundo sic scriptum :

αὐτὸ τὸν αὐδάσεις μὲ τιν' οὐ χρίας, ἀλλὰ θάλασσαν
τιμῶνα ψαφαροῦ κλάσματος εἰς ἀπάταν,

vertens : quem id ipsum vocabis, aliquem non carnem, sed mare probantem, in fraudem aridæ offæ.

CCCVIII. — 6 « Κατά, id est εἰς κάλλος. » Salm. — 3. « Si scribas χάντιχαριν Μούσαις, servari potest ὅτι με in versu 4. » Meinek. Ibi Hermannus πρεσβὺν σὺν θορύβῳ.

CCCIX. — 1. Lobeck. Aglaoph. p. 701 conjicit *ἐνήτων*. « Sed *εὐφημον* σαφῆραν dici *quæ strepitum non edat*, apparet ex opposita εἰ *εὐκροτάλῳ πλατάγγῃ*. » *Hermann*.

CCCX. — Rectius de hoc epigrammate statuere videtur *Benndorfius* (De epigr. ad artes spectantibus) p. 43 : « Conferendum est ep. 308. Ubi ut *Connarus* puer victor in ludo literario *Musis* posuit comicam personam inter condiscipulorum clamores : sic in nostro *Simus*, puer nimirum, ante certamen in ludo *εὐμαβίην* ἤτειτο et *Musis* ponebat τὸν τραγικὸν *Διόνυσον*, qui vel positus vel cum poneretur audiebatur condiscipulos *Euripidea* illa clamantes novitiamque sapientiam puerili more jactantes. » Non nominato *Callimacho* citat *Apollonius* De syntaxi p. 341, 15 ed. *Bekk*.

CCCXIV seqq. — « *Ἀνακυκλικὰ* dicuntur *Porphyrio*. » *Salm*.

CCCXXI. — 4. *Salmas*. : « ἤτεν τυτθὸν ὑπερθε βρ. Ita V. C. »

CCCXXXIV. — 3 *πετάγλωχιν* altero loco sec. *Salm*.

CCCXXXVI. — 5 *ὁ μάχλος* jam *Reiskius*.

CCCXXXIX. — 2 *πὰρ σὲ τὸν ἄδ*. *Ahrensius*, quod multum præstat edito *καὶ σέ*.

CCCLII. — 1 *Δεῖξ' ἀταλῶν* *Diltheyus* ap. *Benndorf*. p. 6.

CCCLVIII. — 3 *καὶ ἐς τότε καὶ πάλιν* nunc *Meinek* ad *Theocr*. p. 235. *Hermannus* *καὶ οὐκ τότε, καὶ πάλιν οὐκ νῦν, felix es et iis quæ olim es expertus apud Omphalen, et eo quod nunc es dedicatus in templo*.

CAPUT VII.

II. — 5. Ad quintum versum hujus ep. *Salmas*. referbat notam in margine *Codicis* : ζήτει· λείπει ἡ ἐνοια τοῦ ἐπιγράμματος.

V. — 2. « *Scribendum στήσαιτε*. » *Hermann*. Sic corrige. — 6. *Salmas*. enotat *πασιν* (sic), et *ἀείσαι'* ab *Allatio* addit.

VI. — « *Additum recentiore manu Σιδωνίου*. » *Salm*. Idemque anrotat in epigr. 8.

IX. — 4 *ἀγέλαι* enotat *Salm*.

XV. — « *Status Sapphonis subscripta fuisse videtur*. » *Benndorf*.

XIX. — 3. « *Ἀύσθος*. Ita V. C. Sed prius fuit *λάσθος*, aut aliud quid, quod erasum est. » *Salm*. [Cujus testimonio egregie confirmatur quod ingeniose conjecerat *Piccolos*, *λάσθη*; *ἀχθος*.

XXIV. — 2. Ad planudeum οὐλῆς ἢ σκολιὸν *Salmas*. : « Ita V. C., sed ex correctione; antea enim fuit οὐλῆ σκολιὸν. » — 5 *ἐλα κάμω* enotat idem.

XXV. — 8. « *Σμερδίου* Ἐρῆκα πόθον ne in *Leonida* quidem tolerari potest. Scribe *πλόκον*. Qui ubique *Leonida* imitatur, *Antipater Sidonius* hos versus ante oculos habuit ep. 27, 6 : *Κίκονα* Ἐρῆκος *Σμερδίου* πλόκαμον. *Anacreon* ipse fragm. 50, p. 786 *Bergk*. : *Ἐρῆκειν σίοντα χαίτην*. » *Benndorf*. p. 12. Optime, sed mirum in tot epigrammatis *Leonidæ* vix semel inveniri hanc licentiam, *ἔβαψε κλάδους* IX, ep. 99, 2.

XXVI. — 2. Hic certe dicam mihi hunc versus novitium et perditum vicarium semper esse visum.

XXVII. — 5. « *Recte Μεγίστην*, ut *Τύδην* pro *Τυδία Ἄολιце*. » *Salm*. Sequens distichon, v. 7, 8, intolerabilis tautologia gravius laborare prodit.

XXIX. — 2. « *Δ'* deest in V. C. *Lege εὐδὲ γῆ γλυκερή*. » *Salm*. ad *Planud*. qui εὐδὲ δ'.

XXXI. — 2. *Conf. Meinek*. ad *Theocr*. p. 305.

XXXV. — Per errorem, ut videtur, *Salmas*. : « *Ἀντιπάτρου Σιδωνίου* in membranis. Eadem alio loco *Platonis* asserunt. »

XXXVII. — 7 *δς*, 2 *ἔλαχεν* *Plan*.

XLVIII. — « *Verisimillimum periisse initium epigrammatis; legam v. 1 : σάρκες δ' αἰθαλέοιο πυρὸς ῥήψι τρυφλαί*. Versu 2 recte *ἐκαυθόμενα*, nam cremandum corpus igni imponitur. » *Hermann*.

XLIX. — *Corrige Βιάνορος Βιθυνοῦ*. Sic *Codex*.

L. — 6. « *Ἐα στέφανο*; V. C.; et supra correctum *στεφάνους*. » *Salm*.

LI. — 4 *κεῖται* *Codex*.

LXVII. — 7 *Ταῦθ' ἔσα* etiam *Salmasius* festatur, quod pro *Πάνθ'* restituendum.

LXX. — 4 « *Φλέγμα* melius, hoc est *χολήν*. » *Salm*.

LXXV. — 3 *πυθαγόρα* enotat *Salm*.

LXXVIII. — 4. « *Videtur prius fuisse μαινὰς ἐπευτρώτω*. » *Salm*. Sic.

LXXIX. — *Hermannus* post primum distichon *Meinek* sic scribit :

Ἀλὲ γὰρ καπκατῶν ἀστῶν, ἔξιν, δύσφρονας ἄνδρα
ὕλακτευν. β. *Λαμπρά* θρηψαμένοισι χάρις.
α. *Οὐκ ἀπ'* ἔμοῦ : β. *Μὴ* τρηχὺς. α. *Ἐπαι* τάχα καὶ σὺ
[τι πείσῃ
τρηχύτερον πάτρης. β. *Χαίρε*. α. *Σὺ δ'* ἐξ *Ἐπίσου*.

Postrema sonant : *Tu vero facesse Epheso*.

LXXXIV. — 1 *σῆμα* *Cod*. sec. *Salm*.

LXXXV. — 1 *ἦλιε* sec. *Salm*.

CXXXVII. — *Ultimum distichon* abest a *Plan*., inde non habet *Grotius*.

CXL. — « *Ἀρχίου* voci *Μακιδόνος* additum recentiore manu. » *Salm*.

CLXVII. — 2 εμειναν enotat Salm.

CLXII. — 2. Salmasii est εμει γὰρ ἐκ.

CLXIX. — In lemma Salmas. ἐπὶ κίονος (sine τοῦ), melius.

CLXX. — « Videtur fuisse παρὰ φρέαρ in membranis, sed correctum περί. » Salm.

LXXI. — 2. « Wakefieldi conjecturam ἀδείης; pro ἀδείας receptam velim. » Hermann.

CLXXIX. — 2 ἐπιλαθόμενος enotavit Salmas., qui ad v. 6 : « Ἐν χρείῃ, unde χρειακοὶ ministri Arriano in Periplo Euxini maris. »

CLXXXVII. — 1. Sed in Addendis p. 312 Meinekius : « Præstat ἢ γρη῏ς Νικῶ. »

CXCVIII. — 1. « El μικρὸς τις ἰδεῖν V. C., sed ex correctione. » Salm. — 5. Recte observat Hermannus non suo loco positum esse τὴν καλαμίτιν, quod cum τὴν ἀκανθοβάτιν jungendum erat. Sic autem scribit : ἐφίλατο καὶ καλαμίτιν κάτθε τ' (in lecto suo posuit), ἐφυνιδίω χηραμένη κατάγωφ.

CC. — « Facile restituas hoc epigramma. Scribe v. 1 ταύρῳλλον ὑπὸ πτόχα κλωνός, et v. 3, χεῖρα γὰρ εἰς ἀγρίαν παιδός. » Hermannus. Quæ cognita recepiſſemus.

CCII. — 3 « Σίνι; non est κλέπτρις, qui illud abstulisset potius, aut saltem aliter occidisset quam impresso ungue. Vulpem igitur intelligit, aut aliud animal βλαπτικόν. » Salmas.

CCIII. — 1. « Apparet fuisse δρύος in V. C., sed correctum δρύος. » Salm.

CCIII. — « Bene Jacobsius αὐαλίαν, sed scribendum ὑποδ' αὐαλ., pro ἐπί. » Hermann. Salm. : « V. C. ἔδουσα φόνος, sed correctum φόνος. »

CCXV. — 3. Hermannus οὐδὲ πέρασκαρθμοῖσι νέος περί γάλικα χεῖλη ποιφύτω, recte damnans περικάλλεα, « quod ipsa αὐξητικῆ πρæpositio reddit elumbe. » Versu 6 βραδινὰν significare tenuem et angusti spatii tractum litoris.

CCXX. — « Recentiore manu adpositum est nomen Agathiæ. » Salm. Qui v. 1 ἀγγικελευθον enotat.

CCXXIII. — 7. « Χαίρετε κεῖθ', ita V. C.; additur aliena sed vetusta manu ad supplendum versum ἀ μύριπνοῦς. » Salm.

CCXXXVI. — 2. « V. C. κακοκρίσις. Sed aliud fuit prius; nam correctum est. » Salm.

CCLII. — 2. Ἀρετὰν exponendum erat statuam Virtutis, quod docet Benndorfius p. 48.

CCLIX. — 2. « Vide Ovidii Trist. I, el. 1, 138, et quæ ibi notavi. » Buher.

CCLXII. — « Quod in epigraphæ legitur compendio

scriptum κορ. [imo κάρην sec. Pauls.] dubiam mihi est utrum κάρην an Κορινθίαν legendum sit. » Meinek. ad Theocr.

CCLXXII. — 4. Heckerus I, p. 321 corrigit τοῦ-ομζ, nomen Lyci.

CCLXXIII. — 6. « Male Plan. correxit Codicis εἰχευμαί. Scribere debebat ὄκχευμαι, vehor. » Hermann.

CCLXXV. — « Γαιτούλλου hoc loco in membranis. » Salm.

CCLXXXIX. — 4. « Membranæ πικρότερα, sed supra correctum πιστότερα, quod verum est. » Salm.

CCXCI. — 1 κούρα enotat Salm.

CCXCH. — 2. Salmasii est ἄλός Λιθύσσης κόματ' οὐ κατέκλυσεν.

CCXCV. — 3. « Sic distincta hæc tria articulum requirunt suum quodque. Adjective quum dicta sint, scribendum ἰχθύσι θηρητήρα σαγήνεια χηραμοδίτην. » Hermann.

CCCXLIV. — Non ita parcendum erat, ut feci, disticho alteri, quod recte damnavit etiam Meinekius Diatribæ Callim. p. 301.

CCCLXII. — « Additum paulo recentiore manu Φιλίππου Θεσσα. — 3. Deest δ' in V. C., ubi mox habetur ἄλσος δόμουος, sed postea correctum δέμας. — 4. Ad oram ζ, hoc est ζήται. » Salmas. Nisi est ζήται illud quod primo versui ep. sequentis adscriptum.

CCCLXIII. — Unius urbis cives fuisse videntur hi tres ἀλλοζόροι.

CCCLXXX. — Non esse Crinagoræ, sed ab alio poeta ex ep. 401 expressum suspicatur Geistius.

CDVII. — 1. Hermannus metaphoram quæ est in προσανάκλιμα prorsus repudians conjicit : ἡδιστον φ. νέος; ποτ' ἀνάκλιμ' ἐρώτων, « juvenibus olim quæ dulces aperiebas amores. Sumptum ab homerico ἀνακλίνα, II. E, 751, quod Hesychius exponit ἀνοίξει. » Quod nemini probabit. Sed versu 10 egregie animadvertit voces νῦν ἐκ α mala manu hic ingruisse hominis deperdita suppleturi, ut jam pæniteat receptæ conjecturæ ἀγομεν. Nec satisfacit Hermannī ἀθανάτας ἔχομεν θεᾶς ἀπο θυγατέρας.

CDVIII. — 3. « Non offendendum videtur in disyllabo βαύζας, quum descendat a βαῦ. Ad Codicis scripturam, εια β., propius accedit τοιέων ἐπι βαύζας. » Hermann.

CDXIII. — 7 ἄμι δὲ M. x. ἀμῖν Ἄτ. enotavit Salm.

CDXX. — 3. « Nihil in epigrammate cur etiam Amores rejiciantur. Scrib. αὶ μετ' ἐρωτα... κορυότχαι. — 6. Otiosum plane, præterea insolentissimum Acherontis epitheton ἱερός. Tibiæ usus in sacris et in choreis. Quare scribendum puto :

αὐλοὶ δ' ἀρθεγκτοὶ καὶ ἀπυθίαι; οἱ δ' ἐνέπουσι [Herm. κείσθ', ἐπαι οὐδ' ἱερ' οἰδ' οὐδὲ χοροῦ; Ἀχέρων. »

CDXXII. — 3 γε μὴ δεῖ Hermannus. Legebatur γε μὴ
 ζεῖ.

CDXXIII. — 7, 8. « Ultimum hoc distichon nihil ad
 cetera pertinet, sed ponendum in fine epigrammatis
 427, Antipatri ejusdem. » *Hermann.* Quorum prius fa-
 cile concedas, alterum pergravate.

CDXXXIII. — 6. Salmasii est οὐ σ' ἔτεκον.

CDXXXIX. — 3 ἐπισεύσασα ex Codice Salmas., ἐπισ-
 σεύσασα corrigens.

CDXL. — 8. Salmasius ἰθὺν ὠν κοινὴν εὐκ., cum
 versu 5 continuans.

CDXLVIII. — 3, 4. « Quæ de Pratalida prædicantur
 varia, minime commendant hariolationem de Thaletæ
 vate. Probabilius Minoenæ cogitant Brunck. et Jac. Con-
 venientius etiam foret »

Χθόνιοι συναριθμοῦν ὑμῖν
 τοῦτον Κρηταιεῖς Κρήτα παροικίσατε. » *Hermann.*

CDLV. — In Plinii verbis : MYRONIS *anus ebria est
 Smyrnæ inprimis inclyta* (XXXVI, c. 33) errorem esse
 ex vetulæ nomine Μαρωνίς ortum, similem illi qui ad
 ep. 190 notatus est, suspicatur A. Schwenius in *Annal.*
archæol. Berol. a. 1862, dec. p. 334 seq.

CDLVIII. — 3 εἰλ' ἀπὸ ληνοῦ Heckerus, quod non
 recepi; deinde viso loco Anytes πᾶσι posse putabam. Mei-
 nekius Philologo 1860, p. 156, ἤρ' ἀπὸ λ., sed aptius ver-
 bum desiderans, et versu 4 πληρομένη. Deinde γ. ἢ πρὶν
 δ' ἀνύσαι, quod haud dubie scripsit Aristo; pronus in
 lapsu librarii hic locus. Versu 6 idem Meinekius νηὺς
 ὑποβρύχιοις, deleta vocula ὡς, quæ, ut fit, ab librario
 accesserit comparativam particulam desideranti.

CDLXX. — 2. Salm.: « V. C. κραντίδω, sed corre-
 ctum, et εὐχεται (sic).... »

CDLXXII. — Etiam Hermannus carmen integrum
 prioribus distichis tribus confici statuit, et a versu 7
 incipere aliud. In quo dubitari non posse scribit quin
 transposita fuerint disticha; et epigramma hunc in mo-
 dum constituit :

Ἦνερ, ἴδ' ὡς ἀχρεῖον ἔχει περὶ νήματο; ἄκρον
 εὐλὴ ἀκέρκιστον λῶπος ἐφεζομένη.
 Ἐκ τοίης ὠνθρωποὶ ἀπηκίθωμένοι ὁστέων
 ἀρμονίης ὑψοῦντ' αἰθέρα κᾶν νεπέλας
 Ἦοῦν ἐξ ἠοῦς ὄσασον σθένος ὦν ἀνερευνῶν
 θείης ἐν λιτῇ κεκλιμένον βιοτῇ
 τοῖσαν τὸ ψαλᾶθρειον ἀπεβλημένον, ὅσον
 πολλῶ ἀραχναίου στυγνότερον σκελέτου,
 αἰεὶ τοῦτο νόφ μεμνημένος, ἄχρης ὁμιλῆς
 ζωοῖς, ἐξ ὀίης ἀρμόνισαι καλάμης.

Versu 15 αἰὲν τοῦτο νοοῦ Scheidewinius.

CDLXXIX. — 6 ὠλακτητᾶν enotat Salm.

CDLXXXIII. — 1 Salmasii est τίπτε τοι οὕτω.

CDLXXXVIII. — 4 ἐκ καρδίας conj. Schneidew. Sed
 « deesse videtur distichon, ut annotavit schol. Eo refe-

rendum ἐκ καρδίας, nam sequebatur fortasse τῶλοσσα
 τρίζας vel simile aliquid. » *Hermann.* Abuti sane illo
 λέγει glossator vel corrector reperitur nonnunquam, ubi
 structuram non expedit, sed in nostro loco non erat
 contemnendum.

CDLXXXIX. — 3 νεοθαῖ correctio Salmasii.

CDXC. — « Non aptum πρόσω, nam nulla hic *in Ion-
 gihquum prolata* spes. Quare scribam : ἀλλ' ἐνὶ πάντων
 ἐλπιδας... Μοῖρ' ἐκύλισε βόλωφ. » *Hermann.*

CDXCI. — 1 ἄ; ὑπο, ut Boiss., etiam Hermannus,
 cui hoc epigramma, ut sequentia duo, in virginem esse
 scriptum videtur quæ mori quam hosti se dare maluerit;
 et excidisse distichon videri inter prius et alterum.

CDXCII. — 2 ὕβριν ἀναιον. omnes; correxit Meinekius;
 v. ad v. 6. — 3 « V. C. ὦν ὁ βίατος, sed ex corre-
 ctione. Βίατος quidem fuisse prius videtur, et ὦ...., sed
 reliquæ literæ a correctore sunt. » *Salm.* — 6. « Recte
 Heckerus scripsit εἰλόμεθα, in ceteris a recta via aber-
 rans. Scribendum videtur :

Ἦχόμεθ', ὦ Μίλητε, φίλη πατρὶ, τὰν ἀθέμιστόν,
 τὰν ἄνομον Γαλατᾶν κ' ὑπὲρ ἡ ἀνανόμενα....
 Οὐ γὰρ ἐμείναμεν ἄμμα τὸ δυσσεθέ; οὐδ' Ἦμέταιον
 νόμιοι, ἀλλ' Ἦδην κηδεμόν' εἰλόμεθα.

Quorum versuum secundo ὕβριν legitur, sed κ' ὑπὲρ ἡ ve-
 rum esse ostendit verbum ἀνανόμενα. Versu ultimo
 νυμπίον posui pro νυμπίον, *nyptiarum præsidem.* Nota
 est Ἀφροδίτη νυμφία ex Pausania. » *Meinek.* ad Theocr.
 p. 345.

CDXCV. — 2. Planudis Ἀσπασίω πικρὸν ἔτενε μὶ-
 ρον unum esse verum censet Hermannus; et altera scri-
 pturâ multo sane melius procedit. Ex Codice autem Sal-
 masius hæc : « ἄσπασίως, et correctum ἀσπάσιος. »

DII. — 4 πανουδῆ enotavit Salm.

DV. — 1 μερίσκος sec. Salm.

DVI. — 2 ἡνυσάμην cum Huetio necessarium judicat
 Schneidew. — 8 « ἀπέβροξεν V. C., sed correctum ὀπί-
 βροξεν. » *Salm.*

DVII. — 4. « Lege θαλάμους; aut θέλαμον. » *Salm.*

DXXV. — 6 ἀργεῖους; Keilius, quem vide de hoc epigr.
 accurate disserentem in *Philologo* a. 1863, suppl. II,
 p. 554.

DXXXI. — 6 οἶα λείαινα solum probat Meinek. ad
 Theocr. p. 355.

DXXXV. — 5 ἄγρη ap. Salm.

DXXXVI. — « Respicit hoc ep. Tzetzes in *Cram.*
Anecd. Ox. vol. III, p. 339. » *Schneidew.*

DXXXVIII. — 1. « Scribendum Μάνης δοῦλος ἀνὴρ, pro
 ὀδο;ς. Nam strenua oppositio flagitatur, quam simplex
 Μάνης nomen, sæpius, non semper de servis dictum,
 præbere nequit. — 2. Darium Codomannum dici puta-
 veris olymp. 112, 3, quum Alexandrum fugeret, repente
 interfectum. » *Benndorf.* p. 37.

DXCI et DXCII. — Utrumque lemma arcte junctum ap. Salmas., qui non habet τοῦ αὐτοῦ Ἀγαθίου.

DCXXI. — 2 εἶσαι Salmas. annotat ut ex Codice.

DCXXVI. — « In hoc epigrammate multa restant a vero aliena. V. 2 ἠπείρου νότα jam alii critici rejecerunt; v. 3 πτόρεσθαι (ap. Mein.) in poeta legere non memini; v. 6 ὅπη nullo modo de *cavea* dici potest leonum pluri-um. Quare sic scribendi videntur hi versus :

Ἐσχατὰ Διδύων Νασαμωνίδες, οὐκ εἶτι θηρῶν
Ἰθνεὸς ἠπυτῶν νότα βαρυνόμεναι
ἦχοι, ἐρημαίαισιν ὑποπτῆξεσθε λεόντων
ὠρυγαῖς ψαμάθους ἄχρις ὑπὲρ Νομάδων,
εὐλὸν ἐπεὶ νῆριθμον ἐν Ἰγνοπέδικαισιν ἀγρευθὲν
ἐς μίαν αἰχμηταῖς Καῖσαρ ἔθηχ' ὀπλισιν. » *Herm.*

DCXXVIII. — 4. Ὁξείαις etiam Geistius invenerat.

DCXXII. — 3. Recipiendum erat cum Boissonadio Brunckii ἐπεὶ δ' ἴεθ' εἰς ἀνακτα.

DCXXXVI. — 3. Recte Hermannus allata omnia incommodis premi judicat. Ipse conj. κριοῖς ἀγνηθροὶ ποτὶ βλήχημα πελάζων, quod non praestat ceteris.

DCXXXVII. — 6. Hermannus tenet planudeum καὶ φράσεν, Ἀργῶν δ' οὐκ ἐπόθησε τρόπιν.

DCXLIII. — Geistius *Evandrum* illum artificem esse putat, de quo Porphy. ad Horat. Sat. I, 3, 91 et docte Bergk in *Annal. Antiq. scient.* 1847, fasc. 22.

DCXLVI. — « Non elegiae fragmentum esse, sed epigramma et Simmiae in sequenti ep. exemplar fuisse facile perspicitur. » *Benndorf.* p. 38.

DCXLVIII. — 5 seqq. Hermannus in ζῶνιν στυλώσαιο injuria, ut existimo, offendens, alia reprehendens rectius, haec ipse proponit :

ζῶν ἐδ' στυλώσαιο κακὸς δ' ἄστυλος ἰδέσθαι
οἶκος· ἂ δ' αὖ λώιστ', ἀνέρος ἔσχαρεν
εὐκλιν φάνοιτο καὶ ἐν πολυκαίει κορμῶν
ἐστὶν αὐγάζων δαλὸν ἐπεσχάριον.

DCL. — 3 δ' οὐ πᾶσ' etiam Salmas.

DCLI. — 1. « Manifesto scribendum : Οὐχ ὁ τρηχὺς λάσας ἐπ' ὄστια κείνα καλύπτα. Librarius, pro λάσας, λίθος legere inceperat. » *Herm.*

DCLV. — 3 et 4. Hermannus : τί σκληρὸν νε κρῶ βᾶρος, εἰ με θανόντα Γνώσοντ', sed postrema non referam.

DCLVI. — Verbo monuit Hermannus, sed rectissime, non fuisse somnium de *olitore*. Verum viderunt glossator, Planudes et Grotius. Alcimenes erat *miles*; « ὄλιος non πολέμιος modo est, sed etiam πολεμικός, » et recte

legit Planudes : ἦν ποτ' ἐγὼ δόξιος Ἀλκιμένης, reddiditque Grotius.

DCLVII. — 2. « Legendum ἐμδοτέοντες cum Scali-gero. » *Herm.*

DCLX. — 2. « Post hunc versum distichon excidit. » *Meinek.* — 3 ἀντὶ φίλης δὲ Hermannus.

DCLXI. — 3, 4. Meinekium partim cum Hermanno :

Οἱ μιν ἐγραψαν ἐταῖρον ἐπὶ ξείνης ἔνον ὄντα,
χύμνοβέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος; ὄν
πάντων ὄν ἐπόκειν ἔχειν τεθνεὼς ὁ σοφ. etc.

DCLXII. — 4. « Mediol. ἀστεργού, unde suspiceris ἀστεργού. » *Meinek.*

DCLXIII. — 4. Nunc Meinek. cum Hermanno : τί μάν; δεῖ Χρησίμα καλεῖται.

DCCII. — 4. Ἐφρῆς πάγη Hermannus exponit : *tremuit acutum dolum*, territa est eo.

DCCXV. — 3. « Dubito de voce πλάνιος an græca sit. Fort. scribendum : τοιοῦτος, πλάνος ὄν ἄβιος βίος. » *Hermann.*

DCCXVIII. — 3. Hermannus ὡς Μούσαισι φίλαν κήμ' ἂ δε Λοκρὶς γὰ τίκτην.

DCCXXVI. — Recte Hermannus animadvertit participia distichorum tertii et quarti etiam in secundo postulare participium verbo finito ἦσειν junctum : quare suum cuique verbum finitum restituendum esse. « Accedit quod v. 3 τι debile, v. 5 eadem vocula prorsus inanis est; v. 6 κείνων malum versuculi fulcrum; v. 8 quod scribitur ἡμρόεσσα absurdum. » Sic igitur hæc constituit :

καὶ τε πρὸς ἡλακᾶτην καὶ τὸν συνέριθον ἄτρακτον
ἦσειν πολλοῦ γήραος ἄγχι θυρῶν·
καὶ τε παρεστίδιος δινευμένη ἄχρις ἐπ' ἡοῦς
ἦν ἐν Ἀθηναίῃς σὺν Χάρσιον δόλιχον·
ἦ βικνή βικνοῦ περι γούνατος ἀρμιον ἰστώ
χειρὶ στρογγύλλουσ' ἠρέμ' ἔλασσε κρόκην.

DCCXXIX. — 3. Etiam Hermannus κατήγαγεν ἐν βρέφο; ἄδγ.

DCCXXXIII. — 1 Αἰδ' ὄσαι δύο conj. Schneidew. — 7, 8 οὐ φθόνο; εἰς ὄσην, Αἰ πόσιας καὶ τέκνα φιλήσαμεν Hermannus. — 8 ἀνυσάμαθα etiam Schneidew.

DCCXXXVI. — 1. « Talem versum nunquam scripsit Leonidas. Corrige :

Μὴ φθεῖρου βίον ὦδ', ὄνθρωπε, περιπλανὸν ἔραπον.

— 3 περὶστέψαιο non mutandum. — 5 λιτή γε Codex, sed Reiskius sequendus erat. » *Hermann.*

DEC 7 - 1933

